

tangthucac.com

tang
thuc
COM

tangthucac.com

Chi Quốc

Công Tác

Tửu Đẩu

tangthucac.com

Khai Quốc Công Tích

Tân Cổ

Khai Quốc Công Tặc Q4C50

Tửu Đồ

Ebook by: Đào Tiểu Vũ eBook

Giới Thiệu Tác Phẩm

KHAI QUỐC CÔNG TẶC

Tác giả: Tửu Đồ

Thể loại: Dã sử, Quân sự, Văn học phương Đông

Nhóm dịch: Hany

Nguồn: metruyen.com

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Giới thiệu:

Tửu Đồ, người Xích Phong Nội Môn, tốt nghiệp Trường Đại Học Đông Nam, hiện nay đang là nhà văn chuyên nghiệp tại 17k, là hội viên của Hiệp hội nhà văn Trung Quốc, sáng tác đầu tiên "Tần" được viết vào năm 2000; Truyện dài đầu tiên "Minh" viết vào năm 2003, mới nhất là "Tùy Đường tam bộ khúc" gồm: Gia Viên, Khai Quốc Công Tặc và cuối cùng là Thịnh Đường Yên Vân.

Giới thiệu tác phẩm Khai Quốc Công Tặc:

“Đêm tối cho ta đôi mắt màu đen, ta dùng nó để tìm kiếm ánh sáng” Nhân vật chính Trình Danh Chấn, một người khuân vác trên bến tàu chỉ muốn kiếm bữa cơm ăn, cuộc sống bình an, lấy được người vợ chăm sóc mẹ già. Nhưng số phận lại lần lượt đưa hắn lên cao, rồi lại quăng hắn ngã xuống

đất.

Trải qua bao gian nan, những khát vọng vẫn thiêu đốt trong lòng hãn. Hãn, là tiểu đầu mục dưới trướng cự khấu Trương Kim Xung; Hãn là năng thần trị loạn dưới trướng Đậ Kiến Đức; Hãn là quan tốt yêu dân trong mắt Đại tướng quân Lý Húc; Hãn là công tặc khai quốc trong mắt Đường Cao Tổ Lý Uyên.

Hãn - KHÔNG LÀ AI CẢ.

Hãn - CHỈ LÀ HÃN!

Lời Dịch giả:

Khai quốc công tặc đã kể về một câu chuyện về một nhân vật nhỏ bé tìm kiếm khát vọng trong loạn thế. Một lời giới thiệu ngắn gọn về nhân vật chính, nhưng để là một tiểu đầu mục, một năng thần trị loạn, một quan tốt yêu dân và là một công tặc khai quốc, Trình Danh Chấn đã phải trải qua bao gian truân, máu và nước mắt, được và mất, vinh và nhục...tất cả đều được Tửu Đồ viết hết sức sống động, cuốn hút, xúc động, bi tráng.

Ẩn chứa trong truyện là những triết lý sống vô cùng tàn khốc nhưng lại hết sức thực tế.

Không phải người chết chính là ta sống, không ai dám tin tưởng lời của đối phương, sau khi rút dao ra, có thể còn sống sót mới là đạo lý duy nhất.

Sống sót, giãy dụa, sống sót, để có thể sống sót nên càng không ngừng phản bội, tính kế, sau đó càng không ngừng đề phòng bị người khác phản bội và tính kế. Sống như vậy rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Và có lẽ, đối với những bạn đọc yêu thích thể loại truyện lịch sử quân sự sẽ

không xa lạ đối với cái tên Tử Đồ.

Nhóm dịch LSQS Hany xin giới thiệu đến các bạn bộ truyện Khai Quốc Công Tặc.

Mời các bạn đón đọc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Mục lục

[Giới Thiệu Tác Phẩm](#)

[Chương 1 → 50](#)

[Chương 51 → 100](#)

[Chương 101 → 150](#)

[Chương 151 → 200](#)

[Chương 201 → 250](#)

[Chương 251 → 300](#)

[Chương 301 → 350](#)

[Chương 351 → 400](#)

Chương 1 → 50

[Chương 1: Lời Dẫn](#)

[Chương 2. Thành Nam \(1\)](#)

[Chương 3. Thành Nam \(2\)](#)

[Chương 4. Thành Nam \(3\)](#)

[Chương 5. Thành Nam \(4\)](#)

[Chương 6. Thành Nam \(5\)](#)

[Chương 7. Thành Nam \(5\)](#)

[Chương 8. Thành Nam \(7\)](#)

[Chương 9. Thành Nam \(8\)](#)

[Chương 10. Thành Nam \(9\)](#)

[Chương 11. Thành Nam \(10\)](#)

[Chương 12. Thành Nam \(11\)](#)

[Chương 13. Thành Nam \(12\)](#)

[Chương 14. Thành Nam \(13\)](#)

[Chương 15. Thành Nam \(14\)](#)

[Chương 16. Thành Nam \(15\)](#)

[Chương 18. Thành Nam \(17\)](#)

[Chương 20. Thành Nam \(19\)](#)

[Chương 21. Thành Nam \(20\)](#)

[Chương 22. Thành Nam \(21\)](#)

[Chương 23. Thành Nam \(22\)](#)

[Chương 24. Oanh Kha \(1\)](#)

[Chương 25. Oanh Kha \(2\)](#)

[Chương 26. Oanh Kha \(3\)](#)

[Chương 27. Oanh Kha \(4\)](#)

[Chương 28. Oanh Kha \(5\)](#)

[Chương 29. Oanh Kha \(6\)](#)

[Chương 30. Oanh Kha \(7\)](#)

[Chương 31. Oanh Kha \(8\)](#)
[Chương 32. Oanh Kha \(9\)](#)
[Chương 33: Oanh Kha \(10\)](#)
[Chương 34: Oanh Kha \(11\)](#)
[Chương 35: Oanh Kha \(12\)](#)
[Chương 36: Oanh Kha \(13\)](#)
[Chương 37: Oanh Kha \(14\)](#)
[Chương 38: Oanh Kha \(15\)](#)
[Chương 39: Oanh Kha \(16\)](#)
[Chương 40: Oanh Kha \(17\)](#)
[Chương 41: Oanh Kha \(18\)](#)
[Chương 42: Oanh Kha \(19\)](#)
[Chương 43: Oanh Kha \(20\)](#)
[Chương 44: Oanh Kha \(21\)](#)
[Chương 45: Oanh Kha \(22\)](#)
[Chương 46: Oanh Kha \(23\)](#)
[Chương 47: Oanh Kha \(24\)](#)
[Chương 48: Oanh Kha \(25\)](#)
[Chương 49: Đông Môn \(1\)](#)
[Chương 50: Đông Môn \(2\)](#)
[Chương 51: Đông Môn \(3\)](#)
[Chương 52: Đông Môn \(4\)](#)

Chương 51 → 100

[Chương 53: Đông Môn \(5\)](#)

[Chương 54: Đông Môn \(6\)](#)

[Chương 55: Đông Môn \(7\)](#)

[Chương 56: Đông Môn \(8\)](#)

[Chương 57: Đông Môn \(9\)](#)

[Chương 58: Đông Môn \(10\)](#)

[Chương 59: Đông Môn \(11\)](#)

[Chương 60: Đông Môn \(12\)](#)

[Chương 61: Đông Môn \(13\)](#)

[Chương 62: Đông Môn \(14\)](#)

[Chương 63: Đông Môn \(15\)](#)

[Chương 64: Đông Môn \(16\)](#)

[Chương 65: Đông Môn \(17\)](#)

[Chương 66: Đông Môn \(18\)](#)

[Chương 67: Đông Môn \(19\)](#)

[Chương 68: Đông Môn \(20\)](#)

[Chương 69: Đông Môn \(21\)](#)

[Chương 70: Đông Môn \(22\)](#)

[Chương 71: Đông Môn \(23\)](#)

[Chương 72: Đông Môn \(24\)](#)

[Chương 73: Đông Môn \(25\)](#)

[Chương 74: Đông Môn \(26\)](#)

[Chương 75: Đông Môn \(27\)](#)

[Chương 76: Đông Môn \(28\)](#)

[Chương 77: Đông Môn \(29\)](#)

[Chương 78: Đông Môn \(30\)](#)

[Chương 79: Đông Môn \(31\)](#)

[Chương 80: Đông Môn \(32\)](#)

[Chương 81: Đông Môn \(33\)](#)
[Chương 82: Đông Môn \(34\)](#)
[Chương 83: Đông Môn \(35\)](#)
[Chương 84: Đông Môn \(36\)](#)
[Chương 85: Hồng Trần \(1\)](#)
[Chương 86: Hồng Trần \(2\)](#)
[Chương 87: Hồng Trần \(3\)](#)
[Chương 88: Hồng Trần \(4\)](#)
[Chương 89: Hồng Trần \(5\)](#)
[Chương 90: Hồng Trần \(6\)](#)
[Chương 91: Hồng Trần \(7\)](#)
[Chương 92: Hồng Trần \(8\)](#)
[Chương 93: Hồng Trần \(9\)](#)
[Chương 94: Hồng Trần \(10\)](#)
[Chương 95: Hồng Trần \(11\)](#)
[Chương 96: Hồng Trần \(12\)](#)
[Chương 97: Hồng Trần \(13\)](#)
[Chương 98: Hồng Trần \(14\)](#)
[Chương 99: Hồng Trần \(15\)](#)
[Chương 100: Hồng Trần \(16\)](#)
[Chương 101: Hồng Trần \(17\)](#)
[Chương 102: Hồng Trần \(18\)](#)

Chương 101 → 150

[Chương 103: Hồng Trần \(19\).](#)

[Chương 104: Hồng Trần \(20\).](#)

[Chương 105: Hồng Trần \(21\).](#)

[Chương 106: Đông Chí \(1\).](#)

[Chương 107: Đông Chí \(2\).](#)

[Chương 108: Đông Chí \(3\).](#)

[Chương 109: Đông Chí \(4\).](#)

[Chương 110: Đông Chí \(5\).](#)

[Chương 111: Đông Chí \(6\).](#)

[Chương 112: Đông Chí \(7\).](#)

[Chương 115: Đông Chí \(10\).](#)

[Chương 116: Đông Chí \(11\).](#)

[Chương 117: Đông Chí \(12\).](#)

[Chương 118: Đông Chí \(13\).](#)

[Chương 119: Đông Chí \(14\).](#)

[Chương 120: Đông Chí \(15\).](#)

[Chương 121: Đông Chí \(16\).](#)

[Chương 122: Đông Chí \(17\).](#)

[Chương 123: Đông Chí \(18\).](#)

[Chương 124: Đông Chí \(19\).](#)

[Chương 125: Đông Chí \(20\).](#)

[Chương 126: Đông Chí \(21\).](#)

[Chương 127: Đông Chí \(22\).](#)

[Chương 128: Đông Chí \(23\).](#)

[Chương 129: Đông Chí \(24\).](#)

[Chương 130: Tây Cỗ \(1\).](#)

[Chương 131: Tây Cỗ \(2\).](#)

[Chương 132: Tây Cỗ \(3\).](#)

[Chương 133: Tây Cỗ \(4\).](#)
[Chương 134: Tây Cỗ \(5\).](#)
[Chương 135: Tây Cỗ \(6\).](#)
[Chương 136: Tây Cỗ \(7\).](#)
[Chương 137: Tây Cỗ \(8\).](#)
[Chương 138: Tây Cỗ \(9\).](#)
[Chương 139: Tây Cỗ \(10\).](#)
[Chương 140: Tây Cỗ \(11\).](#)
[Chương 141: Tây Cỗ \(12\).](#)
[Chương 142: Tây Cỗ \(13\).](#)
[Chương 143: Chiết Liễu \(1\).](#)
[Chương 144: Chiết Liễu \(2\).](#)
[Chương 145: Chiết Liễu \(3\).](#)
[Chương 146: Chiết Liễu \(4\).](#)
[Chương 147: Chiết Liễu \(5\).](#)
[Chương 148: Chiết Liễu \(6\).](#)
[Chương 149: Chiết Liễu \(7\).](#)
[Chương 150: Chiết Liễu \(8\).](#)
[Chương 151: Chiết Liễu \(9\).](#)
[Chương 152: Chiết Liễu \(10\).](#)
[Chương 153: Chiết Liễu \(11\).](#)
[Chương 154: Chiết Liễu \(14\).](#)

Chương 151 → 200

[Chương 155: Chiết Liễu \(15\).](#)

[Chương 156: Chiết Liễu \(16\).](#)

[Chương 157: Chiết Liễu \(17\).](#)

[Chương 158: Chiết Liễu \(18\).](#)

[Chương 159: Chiết Liễu \(19\).](#)

[Chương 160: Chiết Liễu \(20\).](#)

[Chương 161: Chiết Liễu \(21\).](#)

[Chương 162: Chiết Liễu \(22\).](#)

[Chương 163: Chiết Liễu \(23\).](#)

[Chương 164: Chiết Liễu \(24\).](#)

[Chương 165: Chiết Liễu \(25\).](#)

[Chương 166: Đăng Uyên \(1\).](#)

[Chương 167: Đăng Uyên \(2\).](#)

[Chương 168: Đăng Uyên \(3\).](#)

[Chương 169: Đăng Uyên \(4\).](#)

[Chương 170: Đăng Uyên \(5\).](#)

[Chương 171: Đăng Uyên \(6\).](#)

[Chương 172: Đăng Uyên \(7\).](#)

[Chương 173: Đăng Uyên \(8\).](#)

[Chương 174: Đăng Uyên \(9\).](#)

[Chương 175: Đăng Uyên \(10\).](#)

[Chương 176: Đăng Uyên \(11\).](#)

[Chương 177: Đăng Uyên \(12\).](#)

[Chương 178: Đăng Uyên \(13\).](#)

[Chương 179: Đăng Uyên \(14\).](#)

[Chương 180: Đăng Uyên \(15\).](#)

[Chương 181: Đăng Uyên \(16\).](#)

[Chương 182: Đăng Uyên \(17\).](#)

[Chương 183: Đặng Uyên \(18\).](#)
[Chương 184: Đặng Uyên \(19\).](#)
[Chương 185: Đặng Uyên \(20\).](#)
[Chương 185: Đặng Uyên \(21\).](#)
[Chương 186: Đặng Uyên \(22\).](#)
[Chương 187: Đặng Uyên \(23\).](#)
[Chương 188: Đặng Uyên \(24\).](#)
[Chương 189: Đặng Uyên \(25\).](#)
[Chương 190: Đặng Uyên \(26\).](#)
[Chương 191: Đặng Uyên \(27\).](#)
[Chương 192: Đặng Uyên \(28\).](#)
[Chương 193: Đặng Uyên \(29\).](#)
[Chương 194: Đặng Uyên \(30\).](#)
[Chương 195: Đặng Uyên \(31\).](#)
[Chương 196: Đặng Uyên \(32\).](#)
[Chương 197: Đặng Uyên \(33\).](#)
[Chương 1: Tiết Thu \(1\).](#)
[Chương 1: Tiết Thu \(2\).](#)
[Chương 1: Tiết Thu \(3\).](#)
[Chương 1: Tiết Thu \(4\).](#)
[Chương 1: Tiết Thu \(5\).](#)
[Chương 1: Tiết Thu \(6\).](#)

Chương 201 → 250

[Chương 1: Tiết Thu \(7\)](#)

[Chương 1: Tiết Thu \(8\)](#)

[Chương 1: Tiết Thu \(9\)](#)

[Chương 1: Tiết Thu \(10\)](#)

[Chương 1: Tiết Thu \(11\)](#)

[Chương 1: Tiết Thu \(12\)](#)

[Chương 1: Tiết Thu \(13\)](#)

[Chương 1: Tiết Thu \(14\)](#)

[Chương 1: Tiết Thu \(15\)](#)

[Chương 1: Tiết Thu \(16\)](#)

[Chương 1: Tiết Thu \(17\)](#)

[Chương 1: Tiết Thu \(18\)](#)

[Chương 1: Tiết Thu \(19\)](#)

[Chương 1: Tiết Thu \(20\)](#)

[Chương 1: Tiết Thu \(21\)](#)

[Chương 1: Tiết Thu \(22\)](#)

[Chương 1: Tiết Thu \(23\)](#)

[Quyển Kịch Một Cái Doanh Trại Trống Không, Tù Binh Duy Nhất Đã Tự Sát. Điều Này, Đám Quan Viên Của Quận Vũ Dương Ai Nấy Nhìn Nhau Choáng Váng. - Chương 1: Tiết Thu \(24\)](#)

[Chương 1: Tiết Thu \(25\)](#)

[Chương 1: Tiết Thu \(26\)](#)

[Chương 1: Tiết Thu \(27\)](#)

[Chương 1: Tiết Thu \(28\)](#)

[Chương 1: Tiết Thu \(29\)](#)

[Chương 1: Tiết Thu \(30\)](#)

[Chương 1: Tiết Thu \(31\)](#)

[Chương 1: Tiết Thu \(32\)](#)

[Chương 1: Tiết Thu \(33\)](#)

[Chương 1: Tiết Thu \(34\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(1\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(2\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(3\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(4\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(5\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(6\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(7\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(8\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(9\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(10\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(11\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(12\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(13\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(14\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(15\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(16\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(17\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(18\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(19\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(20\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(21\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(22\)](#)

Chương 251 → 300

[Chương 2: Tử Lưu \(23\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(24\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(25\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(26\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(27\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(28\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(29\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(30\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(31\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(32\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(33\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(34\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(35\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(36\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(37\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(38\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(39\)](#)

[Chương 2: Tử Lưu \(40\)](#)

[Chương 3: Triều Lộ \(1\)](#)

[Chương 3: Triều Lộ \(2\)](#)

[Chương 3: Triều Lộ \(3\)](#)

[Chương 3: Triều Lộ \(4\)](#)

[Chương 3: Triều Lộ \(5\)](#)

[Chương 3: Triều Lộ \(6\)](#)

[Chương 3: Triều Lộ \(7\)](#)

[Chương 3: Triều Lộ \(8\)](#)

[Chương 3: Triều Lộ \(9\)](#)

[Chương 3: Triều Lộ \(10\)](#)

[Chương 3: Triều Lô \(11\)](#)
[Chương 3: Triều Lô \(12\)](#)
[Chương 3: Triều Lô \(13\)](#)
[Chương 3: Triều Lô \(14\)](#)
[Chương 3: Triều Lô \(15\)](#)
[Chương 3: Triều Lô \(16\)](#)
[Chương 3: Triều Lô \(17\)](#)
[Chương 3: Triều Lô \(18\)](#)
[Chương 3: Triều Lô \(19\)](#)
[Chương 3: Triều Lô \(20\)](#)
[Chương 3: Triều Lô \(21\)](#)
[Chương 3: Triều Lô \(22\)](#)
[Chương 3: Triều Lô \(23\)](#)
[Chương 3: Triều Lô \(24\)](#)
[Chương 3: Triều Lô \(25\)](#)
[Chương 3: Triều Lô \(26\)](#)
[Chương 3: Triều Lô \(27\)](#)
[Chương 3: Triều Lô \(28\)](#)
[Chương 3: Triều Lô \(29\)](#)
[Chương 3: Triều Lô \(30\)](#)
[Chương 3: Triều Lô \(31\)](#)
[Chương 3: Triều Lô \(32\)](#)

Chương 301 → 350

[Chương 3: Triều Lô \(33\)](#)

[Chương 3: Triều Lô \(34\)](#)

[Chương 3: Triều Lô \(35\)](#)

[Chương 3: Triều Lô \(36\)](#)

[Chương 3: Triều Lô \(37\)](#)

[Chương 3: Triều Lô \(38\)](#)

[Chương 3: Triều Lô \(39\)](#)

[Chương 3: Triều Lô \(40\)](#)

[Chương 3: Triều Lô \(41\)](#)

[Chương 3: Triều Lô \(42\)](#)

[Chương 3: Triều Lô \(43\)](#)

[Chương 3: Triều Lô \(44\)](#)

[Chương 3: Triều Lô \(45\)](#)

[Chương 3: Triều Lô \(46\)](#)

[Chương 3: Triều Lô \(47\)](#)

[Chương 3: Triều Lô \(48\)](#)

[Chương 3: Triều Lô \(49\)](#)

[Chương 3: Triều Lô \(50\)](#)

[Chương 3: Triều Lô \(51\)](#)

[Chương 3: Triều Lô \(52\)](#)

[Chương 3: Triều Lô \(53\)](#)

[Chương 3: Triều Lô \(54\)](#)

[Chương 3: Triều Lô \(55\)](#)

[Chương 3: Triều Lô \(56\)](#)

[Chương 4: Thái Vi \(*\) \(1\)](#)

[Chương 4: Thái Vi \(2\)](#)

[Chương 4: Thái Vi \(3\)](#)

[Chương 4: Thái Vi \(4\)](#)

[Chương 4: Thái Vi \(5.1\)](#)
[Chương 4: Thái Vi \(5.2\)](#)
[Chương 4: Thái Vi \(6\)](#)
[Chương 4: Thái Vi \(7\)](#)
[Chương 4: Thái Vi \(8\)](#)
[Chương 4: Thái Vi \(9\)](#)
[Chương 4: Thái Vi \(10\)](#)
[Chương 4: Thái Vi \(11\)](#)
[Chương 4: Thái Vi \(12\)](#)
[Chương 4: Thái Vi \(13\)](#)
[Chương 4: Thái Vi \(14\)](#)
[Chương 4: Thái Vi \(15\)](#)
[Chương 4: Thái Vi \(16\)](#)
[Chương 4: Thái Vi \(17\)](#)
[Chương 4: Thái Vi \(18\)](#)
[Chương 4: Thái Vi \(19\)](#)
[Chương 4: Thái Vi \(20\)](#)
[Chương 4: Thái Vi \(21\)](#)
[Chương 4: Thái Vi \(22\)](#)
[Chương 4: Thái Vi \(23\)](#)
[Chương 4: Thái Vi \(24\)](#)
[Chương 4: Thái Vi \(25\)](#)

Chương 351 → 400

[Chương 1: Ván Bài \(1\)](#)

[Chương 2: Ván Bài \(2\)](#)

[Chương 3: Ván Bài \(3\)](#)

[Chương 4: Ván Bài \(4\)](#)

[Chương 5: Ván Bài \(5\)](#)

[Chương 6: Ván Bài \(6\)](#)

[Chương 7: Ván Bài \(7\)](#)

[Chương 8: Ván Bài \(8\)](#)

[Chương 9: Ván Bài \(9\)](#)

[Chương 10: Ván Bài \(10\)](#)

[Chương 11: Ván Bài \(11\)](#)

[Chương 12: Ván Bài \(12\)](#)

[Chương 13: Ván Bài \(13\)](#)

[Chương 14: Ván Bài \(14\)](#)

[Chương 15: Ván Bài \(15\)](#)

[Chương 16: Ván Bài \(16\)](#)

[Chương 17: Ván Bài \(17\)](#)

[Chương 18: Ván Bài \(18\)](#)

[Chương 19: Ván Bài \(19\)](#)

[Chương 20: Ván Bài \(20\)](#)

[Chương 21: Ván Bài \(21\)](#)

[Chương 22: Ván Bài \(22\)](#)

[Chương 23: Ván Bài \(23\)](#)

[Chương 24: Ván Bài \(24\)](#)

[Chương 25: Ván Bài \(25\)](#)

[Chương 26: Ván Bài \(26\)](#)

[Chương 27: Ván Bài \(27\)](#)

[Chương 28: Ván Bài \(28\)](#)

[Chương 29: Ván Bài \(29\)](#)
[Chương 30: Ván Bài \(30\)](#)
[Chương 31: Ván Bài \(31\)](#)
[Chương 32: Ván Bài \(32\)](#)
[Chương 33: Ván Bài \(33\)](#)
[Chương 34: Ván Bài \(34\)](#)
[Chương 35: Ván Bài \(35\)](#)
[Chương 36: Ván Bài \(36\)](#)
[Chương 37: Ván Bài \(37\)](#)
[Chương 38: Ván Bài \(38\)](#)
[Chương 39: Hoàng Tước \(1\)](#)
[Chương 40: Hoàng Tước \(2\)](#)
[Chương 41: Hoàng Tước \(2\)](#)
[Chương 42: Hoàng Tước \(3\)](#)
[Chương 43: Hoàng Tước \(4\)](#)
[Chương 44: Hoàng Tước \(5\)](#)
[Chương 45: Hoàng Tước \(6\)](#)
[Chương 46: Hoàng Tước \(7\)](#)
[Chương 47: Hoàng Tước \(8\)](#)
[Chương 48: Hoàng Tước \(9\)](#)
[Chương 49: Hoàng Tước \(10\)](#)
[Chương 50: Hoàng Tước \(11\)](#)

Chương 1: Lời Dẫn

Đ

ều nói Tùy vong bởi chốn này

Dòng thông nghìn dặm đến ngày nay

Thuyền rồng dài điện không điều tiếng

Hạ Vũ đem so kém mấy đây”

(Bài thơ: Biện Hà hoài cổ kỳ 2 của Bì Nhật Hưu)

Bì Nhật Hưu người Đường khi nghỉ lại bên sông Biện Thủy, đêm nghe tiếng chèo thuyền mà không ngủ được, cảm nhận được cuộc sống phồn hoa hơn so với ngày xưa, đã sáng tác nên một khúc "Biện Hà hoài cổ", lấy công lao và khuyết điểm của việc mở kênh đào để đánh giá. Một bài thơ này, thiên hạ truyền ca, nói một lời của Bì tiên sinh đã diễn tả được hết nguyên nhân suy vong của tiền triều. Lại không biết thất bại của tiền triều còn vượt xa một kênh đào có thể chịu tải, về phần tỉ mỉ trong đó, các vị hãy nghe tôi chậm rãi kể lại.

Đại Vận Hà này chia là hai nhánh nam bắc, nhánh nam tên là Kênh Thông Tế, nhánh bắc là Kênh Vĩnh Tế. Phía Nam chảy thẳng tới sông Dương Tử, phía bắc thì thông tới quận Trác, rộng hơn hai trăm bốn mươi bộ, dài hơn ba nghìn năm trăm dặm, là Thiên hạ đệ nhất kênh. Từ lúc xây dựng đến nay đã vận chuyển tiền tài hàng hóa trăm vạn, tạo thuận lợi cho hai bên bờ sông thời gian dài. Duy nhất tới triều Dương Quảng thì lại không mang được lợi ích gì, ngược lại còn là mầm tai họa vong quốc? Dân gian truyền miệng nhau, Dương Quảng mộng thấy Giang Nam phồn hoa, cho nên mới không

tiếc mạo hiểm vong quốc, xây dựng kênh đào, nhưng nếu Tùy Đế Dương Quảng chỉ là để thuyền rồng thông đường thủy chạy thẳng tới Giang Đô, dọc đường đi chơi đùa hưởng lạc, thì cần gì phải khai mở kênh đào nam bắc, làm cho người người oán trách?

Nhưng có những điều mọi người không biết, trên thực tế, Kênh đào Đại Tùy từ lúc Dương Kiên cầm quyền đã bắt đầu khai móc rồi, nguyên nhân đào móc cũng không phải là vì hưởng lạc, thực tế là để vận chuyển lương thực về phía bắc, đối phó với Đại quốc Liêu Đông Cao Cú Lệ, đây mới là mục đích thật sự.

Nước Cao Cú Lệ kia tương truyền là hậu nhân Cơ Tử xây dựng nên, thời kỳ đầu chỉ là một thôn xóm nhỏ, sau Lưỡng Tấn, Trung Nguyên chiến loạn không ngớt, Cao Cú Lệ Vương phụ thuộc vào người Tiên Ti không ngừng cướp về phía tây, tới khi Đại Tùy thành lập, Đế Quốc đã trở thành đại quốc đứng thứ hai sau Đột Quyết, thừa dịp cha con Dương Quảng vội vàng đối phó Nam Trần, không có thời gian để ý tới phía Bắc, đã không ngừng khơi mào xung đột biên giới.

Năm Khai Hoàng thứ mười tám, quân thần Đại Tùy không thể nhẫn nhịn được nữa, đã phái Cao Dĩnh mang theo mười vạn binh mã đông chinh, tiếc rằng quân lương không đủ, đã thất bại dưới Kiên Thành. Ba mươi vạn tướng sĩ chôn xương nơi hoang dã, trở về không tới ba nghìn.

Nhị Hoàng đế Đại Tùy Dương Quảng giết huynh đoạt ngôi, được vị bất chính, nóng lòng thành lập công lao sự nghiệp để bịt miệng người thiên hạ, cho nên sau khi lên ngôi, vẫn cùng quân thần trên dưới tìm kế làm thế nào để thảo phạt Cao Cú Lệ, nhằm hoàn thành đại nghiệp mà Tiên Hoàng chưa đạt thành. Vì để tránh dẫm vào vết xe đổ lần trước là lương thảo không tiếp tế được, từ những năm đầu khởi nghiệp, trước sau ông thu thập gần ba trăm vạn dân cường tráng, đã triển khai đào mở kênh đào khi Dương Kiên còn cầm quyền, thề sẽ đem sáp nhập sông Dương Tử, sông Hoài, Hoàng Hà, sông Hô Đà, sông Tang Can trở thành một con sông lớn nhất thiên hạ. Tồn

thời gian mấy năm, cuối cùng đã tạc thành một con đường vận chuyển trên nước kết nối Nam Bắc Trung Nguyên.

Sau khi kênh đạo hoàn thành, Dương Quảng lập tức ban bố lệnh động viên, tổng cộng thu thập một trăm linh ba vạn tướng sĩ, dân cường tráng hơn hai trăm vạn, dọc Hà Bắc đi lên, trùng trùng điệp điệp thẳng hướng Liêu Đông. Tiếc rằng quyết tâm Đông Chinh mặc dù lớn, nhưng trong xương cốt trên dưới quân thần lại cực kỳ khinh thị Cao Cú Lệ, muốn một trận chiến để lại công muôn đời, lại muốn thể hiện lòng nhân từ của Thánh quân Trung Nguyên đối với các Chư Bộ, kết quả Cao Cú Lệ Vương, tướng sĩ sau hàng lại phản, sau phản lại hàng, chỉ dựa vào chiêu trá hàng, đã làm chiến sự trì hoãn hơn bốn tháng.

Dưới tình thế cấp bách, Dương Quảng phái ái tướng tâm phúc dưới trướng là Vũ Văn Thuật dẫn dắt tinh nhuệ trấn quốc Đại Tùy, ba mươi vạn phủ binh đường vòng đánh lên vương thành Bình Nhưỡng Cao Cú Lệ. Vũ Văn Thuật mặc dù là nhân vật có kinh nghiệm lý lịch số một không hai ở trong quân nhưng lại không phải là Đại tướng tài, cộng thêm một Giám Quân thích việc hám công to ở bên cạnh, đã bị Hi lý Hồ Đồ người Cao Cú Lệ chặt đứt tuyến tiếp viện, làm cho ba mươi vạn tinh binh bách chiến không có lương thực trợ giúp, toàn quân bị diệt.

Ba trăm ngàn phủ binh bị diệt, căn cơ Đại Tùy lập tức dao động, quân thần Dương Quảng nóng lòng xoay chuyển tổn thất, đầu xuân năm thứ hai, lập tức lại một lần nữa triệu tập tướng sĩ, triển khai Đông Chinh lần thứ hai. Ngay lập tức làm cho dân chúng thiên hạ bị vây trong nghèo khổ, an cư không thẳng nổi đói rét, cướp đoạt để duy trì cuộc sống, vì thế đạo tặc hoành hành khắp nơi.

Không đợi lần Đông Chinh thứ hai này bắt đầu, thiên hạ đã loạn. Hà Nam có Vương Bạc, Hà Bắc có Tôn Tuyên Nhã, Trương Kim Xưng, Đậu Kiến Đức, Lũng Hữu có Cao hòa thượng, Lưỡng Hoài có Đỗ Phục Uy, các cử nghĩa quân công thành chiếm đất. Mỗi nơi đến, tàn sát hết các nhà phú hào,

tẩy rửa làm cửa nhà dân, quan phủ nhiều lần đánh dẹp cũng không được. Ngay cả nông phu tiểu thương bình thường có tiếng nói lớn cũng phải bao che giặc cỏ, cùng thông đồng để kéo dài hơi tàn.

Tin tức rơi vào tay triều đình, Dương Quảng triệu tập quần thần nghị luận đối sách. Quần thần ngơ ngác nhìn nhau, đồng loạt đưa mắt tập trung vào hai vị trọng thần chấp chương triều đình là Bùi Cử và Ngu Thế Cơ là nhân vật thông minh cơ trí nhất nhì thiên hạ. Hai người Bùi, Ngu sớm đã biết đạo tặc thiên hạ nổi dậy khắp nơi, nhưng vẫn gặt công văn báo nguy mà địa phương báo lên với Dương Quảng, giờ phút này bị đồng liêu nhìn thì không chịu nổi nữa, dưới sự lo lắng đã nảy ra một kế hay.

Kế sách này đó là: Lệnh cho dân chúng địa phương hết thầy chuyển nhà đến trong thành, không thể đạo tặc có cơ hội hạ thủ. Về phần những nơi xa thành, thì lấy trúc bảo mà ở, đóng cửa tử thủ. Kẻ tặc tấn công tới, để chúng không có tiền bạc để cướp, không có tráng đinh có thể bắt, vườn không nhà trống, tự nhiên cũng sẽ chết đói hết.

Dương Quảng vừa nghe, cảm thấy kế này rất tốt, lập tức mệnh cho địa phương kiệt lực chấp hành. Chính lệnh ban ra chưa được nửa tháng, các phủ trong huyện thành kín người hết chỗ, giá đất tăng vọt, hàng hóa nam bắc cung không đủ cầu. Nhìn bề ngoài, không ngờ còn phồn hoa hơn cả thời kỳ thái bình thịnh thế. Về phần đồng ruộng ngoài thành có người trồng trọt hay không, cây cỏ còn sinh trưởng lớn mạnh hơn cây lúa thế nào, cũng không ai quan tâm.

Chú thích: Bài thơ Biện Hà hoài cổ kỳ 2 của Bì Nhật Hưu

“Tần đạo Tùy vong vi thử hà

Chí kim thiên lý lại thông ba

Nhược vô thủy điện long chu sự

Cộng vũ luận công bất giác đa"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2. Thành Nam (1)

T

hời tiết tháng sáu, khi mặt trời vừa lên khiến mặt đất nóng rực như lửa. Nhóm cửu vạn (1) huyện Quán Đào uống nửa muôi nước mát, lại siết thật chặt sợi dây thừng cỏ bên hông càng lúc càng dài, tốp năm tốp ba đi về phía bên kênh đào.

Chiều hôm qua nhà có tiếng làm việc thiện thành Tây Chu thông báo rằng hôm nay trên bến tàu có một việc lớn cho mọi người làm. Vào những năm đầu binh hoang mã loạn này, có thể tìm được việc kiếm được tiền là may mắn lắm rồi! Bởi vậy toàn bộ cửu vạn trong toàn thành đêm qua hầu như là không dám động vào thê tử để dành sức lực chuẩn bị cho buổi làm việc ngày hôm nay!

Còn chưa đến bến tàu, nhưng hơn phân nửa trong lòng mọi người đều vô cùng sốt ruột, xa xa đã thấy gần trăm hán tử cùng trang phục và độ tuổi đang ngồi xõm ở bên bờ sông, bệ đất trống của Quan tướng phủ thường ngày để thu thuế nay đã bị vây quanh chật như nêm cối, cũng là bởi vì kiếm sống, nên trước nay đã đặt ra quy củ thứ tự trước sau, những người đến muộn bị chiếm lấy vị trí tốt thì ảo não giậm chân, hùng hổ oán giận vài câu, rồi ủ rũ ngồi xõm sau đoàn người.

Chán chường hơn là những người chưa có gì ấm bụng lúc này đã có vẻ như quắt lại, từ lúc ra khỏi nhà muôi nước mát kia đã sớm toát ra thành mồ hôi đầm trên đỉnh đầu, rồi bài trừ ra từ lỗ chân lông, bụng thì kêu lục cục, cách hai mươi bước cũng có thể nghe thấy. Mất mặt như này, theo lý mà nói thì bọn họ phải lẩn ra khỏi đám đông, chờ bụng hết kêu lục cục rồi mới tới xếp hàng tiếp, nhưng hàng hóa của Chu Đại Thiện Nhân vẫn chưa tới, thật sự là không ai dám bỏ đi, nhờ chẳng may được lợi cho những người khác thì sao?

Thôi thì cứ cố chờ một lát, nói không chừng còn kiếm được hai đến ba lượng, thùng gạo trong nhà thì đã vét hơn ba lần rồi, hôm nay nếu như không kiếm được gì quay về, thì ngày mai chỉ có nước cho vợ trẻ con đại ăn cỏ cây thôi.

Nghĩ như vậy, trong bụng có kêu lộc cộc thế nào bọn họ cũng chẳng để tâm nữa, dù gì bụng mình có kêu to thế nào, nhưng chung quanh mọi người ai nấy cũng chẳng cười chẳng nói. Chịu đựng cho đến khi mặt trời lên đến đỉnh đầu, trên mặt sông đột nhiên vang lên tiếng chuông "Đình đang đình đang", làm cho bất kỳ ai cũng cảm thấy nhẹ nhõm, ánh mắt mọi người sáng rực lên, chỉ vào mặt nước rộng lớn kêu to:

Thuyền, thuyền kia, mau nhìn đi, là thuyền đó, thuyền rất lớn!

Mấy trăm con mắt đang chờ dẫn lập tức sáng rực, không ai bảo ai, tất cả đều nhảy lên, chen vai nhau nhìn ra ngoài bờ, những người đứng sát Thổ đài lập tức bị chen lấn không có chỗ để chân, liền dùng hết sức toàn thân để chống đỡ, vừa kêu to:

Đừng chen lấn, đừng chen lấn, các người mà chen lấn nữa là tai nạn chết người đó. Ai dà, giày của ta, giày mới hôm qua ta vừa mua đó nha!

Thôi đi, Vương Nhị Mao, người còn có tiền mua giày hay sao? Khoác lác vừa thôi, từ lúc người cưỡi truồng chạy nhông nhông ở ngoài đường rồi lớn đến bây giờ, ông đây có thấy người đi giày bao giờ đâu!

Có người phía sau chen mồm vào, mang theo ý tứ châm chọc. Vương Nhị Mao theo bản năng trụ chân cho vững, để tránh bị chen lấn chiếm mất vị trí. Kênh đào này vừa mới tu sửa thông đường chưa tới một vài năm, nước sâu người lặn không tới đáy, nhờ đâu xảy ra án mạng, đám đông đều là hàng xóm láng giềng, trong lòng ai cũng sẽ không thấy dễ chịu.

Những ánh mắt trông mong nhìn về phía hai mươi chiếc thuyền hàng đang chậm rãi đi về bến tàu, bến tàu vốn rộng lớn lập tức trở nên nhỏ hẹp, hai chiếc thuyền đi đầu được người dùng dây kéo lại gần bờ, những thuyền

khác không có nơi dừng đành phải hạ buồm, giống như vịt tranh thức ăn chen chúc ở trong đường sông.

Thuyền nhiều nghĩa là có việc làm nhiều, nhóm cửu vạn vui sướng tới gần vây quanh Thổ Đài của quan phủ dùng để thu thuế sông, chờ quản gia của Chu Đại Thiện Nhân là Thành Bá thông báo giá tiền. Sớm có gia đình mở dù lên, đặt bàn, hầu hạ Thành Bá ngồi xuống. Thành Bá có bộ râu lún phún chậm rãi uống mấy ngụm trà, nhai nhai nhố bã trà không còn mùi vị xuống đất, sau đó nhấn mạnh:

Toàn bộ bao lương thực ở trên thuyền đều dài năm xích (2), rộng hai xích, cho nên, những ai cao không tới bảy xích đừng có làm chen lấn nữa, tránh làm ảnh hưởng tổn hại đến âm đức của lão gia nhà chúng ta.

Sao có thể chứ, trăm dặm nơi này ai chẳng biết Chu Đại Thiện Nhân là người tốt bụng hàng đầu! Ngay cả Thành Bá lão cũng có tiếng là Bồ Tát đấy!

Chúng cửu vạn cười xán lạn, trăm lời nịnh nọt quản gia Thành Bá.

Đừng chen nữa, đừng chen nữa, chen nữa cũng vô dụng thôi. Thấy thân thể các người như này, nhỡ mà làm rơi bao hàng xuống đất, ngay cả lão phu cũng khó mà gánh vác nổi trách nhiệm đấy.

Thành Bá cầm chén trà lên, dùng ngón út chỉ vào một đám thiếu niên vóc người không đủ tiêu chuẩn, quát to:

Quay về đi, trời nóng nực thế này, đừng gây trì hoãn cho người khác kiếm tiền chứ. Về ăn nhiều lên cho khỏe, vóc người cao lớn rồi hẵng quay lại.

Dứt lời, ông ta lại ôn hòa trở lại, cúi đầu phẩm trà, không để tâm dưới đài nữa.

Đoàn người không dám cãi lại, đều dùng ánh mắt thương hại nhìn về phía đám thiếu niên cao không đủ bảy xích. Bị bao ánh mắt nhìn chăm chăm, mấy thiếu niên cúi đầu, buồn bã rời khỏi đoàn người. Ánh mặt trời vẫn gay

gắt khiến người khác khó chịu, nhưng khi bóng lưng gầy gầy của các thiếu niên biến mất xa xa, trong lòng mọi người lại thấy lạnh băng.

Đến khi đám gia đình báo lại nói "Con sâu làm rầu nồi canh" đi xa rồi, "Bồ Tát sống" Thành Bá mới đặt chén trà xuống, cười tươi chấp tay với mọi người:

Cảm tạ các vị đã tới hỗ trợ, Chu gia chúng ta cũng sẽ không để mọi người thiệt thòi đâu. Đường không xa, chỉ cần dỡ bao hàng từ trên thuyền xuống, từ bến tàu mang đến bên quan đạo thì được tính là trọn một công. Phòng thu của chúng ta ở bên kia, mỗi một người sẽ được phát một thẻ trúc.

Nói đến đây, ông ta cố ý dừng một chút, chờ cho mọi người tiêu hóa câu nói của mình. Chúng cửu vạn đã sớm bị mùi gạo trên thuyền lan tỏa tới mà sốt ruột như ngồi trên đồng lửa rồi, lập tức đồng thanh đáp:

Thành Bá, lão nói thế nào cũng được, quy củ chúng ta đều biết, không phải là dựa vào thẻ trúc để quyết toán sao, cần gì phải đông dài chứ?

Đúng, lão nói thế, chúng ta đã hiểu, tuyệt đối không gây phiền cho lão!

Thành Bá, nói đi, chúng ta sẽ nghe theo!

Thấy mọi người không có dị nghị gì, Thành Bá hài lòng gật đầu, cười cười cầm một nắm thẻ trúc rộng một tấc, dài nửa thước giơ lên trước mặt:

Lão phu cũng là phòng chuyện bất ngờ không hay xảy ra, để tránh sẽ có hiểu lầm lại rơi lên đầu Lão Chu gia chúng ta. Thẻ trúc đây, mọi người nhìn kỹ, thẻ trúc này có quét sơn, mặt trên có ký hiệu của nha môn. Mọi người đừng đánh mất, để tránh bị Lưu đầu mục bắt được phạt roi đấy. Dù là hương thân cùng quê, ta cũng không muốn hại các người!

Không đâu, không đâu, ai dám làm sổ hiệu giả, chúng ta là người đầu tiên không buông tha cho kẻ đó!

Chúng cửu vạn có việc cầu người, trong ngực dù có mắng chửi lão già mắt chó không coi người khác ra gì này, nhưng ngoài mặt thì không thể không hưởng ứng.

Vậy là tốt rồi!

Thành Bá liên tục gật đầu, vẻ tươi cười trên mặt còn hiền lành hơn cả Phật Di Lặc:

Xong việc thì dựa vào thẻ trúc được đánh dấu này để đi lĩnh tiền công. Hai mươi thẻ trúc đổi được nửa đấu gạo, hoặc là đổi được năm tiền Nhục Hảo, có điểm phát tiền, tuyệt đối không thất nợ.

Thành Bá vừa nói xong, đoàn người đang cao hứng bừng bừng lập tức như bị dội bát nước lạnh.

Cái gì, hai mươi thẻ trúc mới được nửa đấu gạo, Thành Bá, giá này cũng rẻ mạt quá đi, thảng trước làm việc cho quan phủ, chúng ta còn được trả mỗi thẻ một tiền đấy.

Hài, Thành Bá, giá này ép quá độc rồi. Chúng ta khó mà làm được, giờ này năm ngoái bảy thẻ con được một đấu gạo đấy.

Cũng khó trách được mọi người kháng nghị như vậy. Bến tàu cách quan đạo thật sự là không quá xa, nhưng lại có một con dốc lớn, vác trên lưng bao hàng lớn trên dưới một trăm cân đi lên, dù là cửu vạn có kinh nghiệm nhưng cả một ngày đi nhiều lắm cũng không tới hai mươi lượt. Cực khổ một ngày kiếm nửa đấu gạo, người mệt mỏi muốn chết đã ăn hết hơn phân nửa số đó rồi, còn lại một chút mang về nhà cũng đủ nấu cháo cho vợ con ăn được vài ngày. Nếu như là công việc hàng ngày cuộc sống, mọi người còn cần răng đồng ý làm, nhưng việc như này cả năm mới có một lần, mà hôm nay làm xong, ngày mai không còn việc khác để làm, vậy có nghĩa cả nhà phải chịu đói, có nghĩa là thê tử ly tán, cửa nát nhà tan, khiến mọi người không thể vì bản thân mà tranh đấu?

Năm ngoái?

Sắc mặt Thành Bá tức thì trở nên lạnh lùng, thốt:

Năm ngoái là Hoàng Lịch gì chứ? Năm ngoái một đấu gạo mới chưa tới năm tiền, nhưng năm nay trong thành Quán Đào này không có mười tiền các người có thể mua được gạo cũ không hả? Tiểu lão nhi ta nể mặt hương thân mới ra cái giá này, không tin các người cứ đi quận Võ Dương thành bên hỏi thăm xem, không có tiền công, chỉ cấp cơm ăn nhưng người ta vẫn đánh nhau để tranh giành làm việc đấy!

Đối với những hán tử từ nhỏ đến giờ chưa rời khỏi nhà đến hơn bốn mươi dặm mà nói, quận thành Võ Dương xa xôi chẳng khác gì Hoàng đế lão gia lĩnh binh chinh phạt Liêu Đông. Không bằng không chứng, ai cũng không dám phản bác vị quan gia cứng rắn này nữa, tất cả đều cúi đầu, trong lòng thầm tính toán mình nỗ lực cả ngày cũng không kiếm đủ cho cả nhà được cơm no. Những người có gan lớn thì kiên trì yêu cầu Thành Bá dựa theo tiền lệ trả công cũ của quan phủ lúc trước, bằng không mọi người sẽ không nhận việc, để mặc hàng hóa ở trên thuyền.

Thành Bá này dù sao cũng là chủ nhân không chịu áp chế, nhếch miệng cười nhạt vài tiếng, ngón út chỉ mọi người dưới đài, nói;

Ha hả, thật là có người không biết tốt xấu, dám lấy quan phủ ra để dọa lão phu. Ta hỏi các người, tháng trước quan phủ tìm các người làm việc, tiền công đồng ý thế nào, có ai nhận được tiền không? Ai được nhận thì đứng ra? Nếu có trên mười người đứng ra, lão phu đây sẽ nhận lỗi với mọi người, mọi người nói thêm giá bao nhiêu thì thêm bấy nhiêu, lão phu tuyệt đối không ép giá!

Chúng hán tử đều tránh đi hết, chán chường tựa như cừu thấy đồ tể. Tháng trước quan phủ đáp ứng mỗi một người mang một chuyến hàng hóa thì được một đồng tiền, cuối cùng phát đến tay mọi người lại dựa vào số lượng tiền được viết trên thẻ trúc, nhưng lúc quyết toán cụ thể thì lại không được như vậy, mấy người có gan lớn tìm Quách Hộ Tào trong nha môn lý luận, kết quả vừa tới cửa nha môn liền bị nha dịch gông xiềng lại, không giao đủ thuế thân đã khất năm ngoái thì tuyệt đối không thả về, báo hại vợ con phải bán cả nhà đi, vất vả đưa tới nha môn để nộp mới chuộc được trượng phu

của mình về. Những người này từ đó về sau đều phải đi ăn mày, chưa tới nửa tháng thì hoàn toàn biến mất trong thành.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3. Thành Nam (2)

C

hỉ dựa vào vài lời ba xạo đã xóa sạch uy phong của các cửu vạn, trong lòng Thành Bá càng thêm hài lòng đối với những hán tử đang ở trước mặt, thu lại vẻ giận giữ, lại một lần nữa thay bằng bộ mặt Bồ Tát, cười nói:

Con người mà, không bao giờ thấy đủ cả. Thế sự khó khăn, ai cũng sống không dễ dàng. Giống như Lão Chu gia chúng ta rất hiểu đạo lý mà những hào môn đại hộ khác không có, đổi lại là người khác, chắc chắn sẽ không chiếu cố các người đâu. Trong lòng mọi người phải hiểu, ta không phải là muốn chèn ép các người. Vẫn là câu nói đó, mỗi người được hai mươi thê trúc thì đổi được nửa đấu gạo, hoặc là đổi năm tiền, có điểm phát tiền, tuyệt đối không khát nợ. Ai muốn làm thì đứng trước Thổ đài, không muốn làm thì xin hãy nhường đường, để khỏi làm trì hoãn các hương thân khác kiếm tiền. Qua hai ngày nữa nói không chừng còn có thuyền hàng tới, ngày hôm nay làm tốt, lần sau Chu gia chúng ta sẽ ưu tiên thuê người đó!

Nghe nói như thế, có người bụng kêu lục cục chậm rãi đi về phía Thổ đài, còn lại đại đa số thì khoanh tay, mắt lạnh xem ai là người đầu tiên bán mình rẻ tiền như vậy. Tuy rằng đều là hương thân, nhưng các cửu vạn này cũng có vị trí khác nhau, tự động chia làm mấy đội. Người đi trước nhìn nhìn chung quanh, thấy hai người trong số đám cửu vạn không nhúc nhích, do dự chốc lát lại rút chân trở về.

Ha hả, xem ra đầu óc các người hẳn là rộng mở rồi đúng không? - Thành Bá vỗ tay, ra vẻ khen ngợi.

Không muốn làm thì xin tránh ra, đừng lấn đường của những người bên ngoài nữa.

Dứt lời, ông ta nhìn lướt qua dưới đài, chỉ tay vào một người gầy yếu trong đó, cười ác độc:

Người, Vương Nhị Mao đúng không? Người muốn tìm việc kẻ người, giờ ngay cút ngay cho ta, mặc kẻ thế nào, lập tức cút ngay!

Ta! Ta!

Vương Nhị Mao bị hành động kiêu ngạo của Thành Bà mà tức giận, nhưng lại không dám phản bác người của Chu gia trước mặt mọi người. Đối phương có người là đại quan bên cạnh Hoàng đế, mà ngay cả Huyện thái lão gia cũng không dám trêu chọc vào! Vương Nhị Mao y chỉ là một người bình thường, sao dám rút nhỡ lông cọp. Y lắp bắp vài câu "ta, ta", thấy mình thật sự không thể đi được, liền đưa mắt nhìn về một gã tráng hán ngay gần mình, hạ thấp giọng nói:

Cửu ca, Cửu ca, làm sao bây giờ? Cửu ca, người nói câu gì đi?

Người được gọi là Cửu Ca tuổi không lớn, nhìn mặt cũng chỉ chừng mười sáu mười bảy tuổi, nhưng lại lưng hùm vai gấu, cao hơn nhóm cửu vạn chung quanh nửa cái đầu. Thấy Vương Nhị Mao bị đuổi đến phát khóc, liền bước tới kéo y ra sau lưng mình, đáp lời với Thành Bá thay y:

Ngài trả tiền công là mười lăm thẻ trúc nửa đấu gạo, hoặc hai mươi thẻ trúc bảy tiền, chúng ta sẽ làm. Bằng không, chúng ta dù có cơm không đủ no cũng sẽ không làm việc này. Một ngày làm lỡ việc của lão, đều là người cùng quê, chúng ta cũng rất băn khoăn, lão nói xem có đúng không!

Hay, hay!

Chúng cửu vạn thấy có người dẫn đầu, lập tức như được sống lại:

Cứ theo cách nói của Tiểu Cửu rất hợp lý. Nếu không theo chúng ta sẽ về nhà chờ chết thôi, tốt xấu gì ở nhà đói bụng làm việc còn hơn là một chết bên bến tàu!

Nói rất hay, tiểu tử người cũng biết tính toán đấy nhỉ?

Thành Bá đặng phải một người có nhu có cương, không giận mà cười:

Tiểu tử người ở đâu, ta thấy người rất được, hình như không phải người Quán Đào chúng ta, Quán Đào ta nào có người tài như này!

Bẩm lão, văn bối người huyện Bình Ân, tháng trước mới tới nơi này nương nhờ họ hàng.

Thanh niên vô cùng lễ phép chấp tay với Thành Bá, trả lời không chút kiêu ngạo siểm nịnh.

Quản Gia Thành Bá của Chu Phủ xưa nay thấy nhiều người, đã sớm thành tinh rồi, thấy đối phương trong cử chỉ có sự kiên cường, nên cũng không dám coi thường hấn, gật đầu, mỉm cười tiếp tục hỏi:

Xin hỏi quý tính tráng sĩ là gì? Có từng đi học chưa?

Thanh niên lại chấp tay, cười đáp:

Trưởng giả đã hỏi, văn bối không dám không trả lời. Văn bối họ Trình, từng học trường tư ba năm, miễn cưỡng biết vài chữ!

Quản gia thấy thanh niên này nói năng nho nhã lễ độ, trong lòng vô cùng kinh ngạc, cúi xuống nhìn mắt đối phương, truy hỏi:

Nếu đã đọc sách rồi, sao lại đi làm những việc này, chen lấn trong bến tàu, không sợ làm nhục văn hóa sao?

Trên gương mặt thuần hậu của thanh niên rớt cuộc dâng lên vẻ ngượng ngùng, cười khổ lắc đầu, hạ giọng nói:

Không còn cách nào khác, văn bối dù sao cũng phải tìm đường sống.

Dứt lời ngược mắt lên, thẳng thắn thành khẩn khuyên nhủ Thành Bá:

Toàn bộ huyện Quán Đào này đều ca tụng thiện danh của lão, lão hãy khai ân, tăng tiền công lên một chút nữa, mọi người sẽ cố gắng làm việc, tranh thủ trong một ngày sẽ dỡ hàng hóa xuống, vậy còn hơn là cứ để thuyền ở trên kênh đào. Hôm nay chung quanh khác với ngày thường, nhiều người

hỗn tạp, hàng hóa của lão muợn một ngày nhập kho, thì lại thêm một ngày nguy hiểm.

Đúng vậy, Thành Bá khai ân. Chúng ta sẽ không quên lòng tốt của lão!

Chúng cừu vạn liền theo ý của thiếu niên kia, cùng khẩn cầu với Thành Bá.

Quản Gia Thành Bá Chu phủ căn bản chẳng để tâm gì đám người đang ca tụng mình là tốt bụng ả, nhưng câu nói cuối cùng của thanh niên kia làm lão lo lắng. Lưu tặc Trương Kim Xưng tháng trước mới phá huyện Ân Bình, không đảm bảo sẽ không phá huyện Quán Đào. Lương thực hàng hóa trên hai mươi mấy chiếc thuyền tại kênh đào, chẳng phải là đưa thịt vào miệng sói sao? Do dự mãi, cuối cùng lão miễn cưỡng ra vẻ nhượng bộ, gật đầu, thấp giọng nói:

Như vậy đi, vẫn là hai mươi thẻ trúc đổi được nửa đấu gạo, hoặc năm tiền, nhưng mỗi người khi lĩnh mười thẻ trúc, ta sẽ thêm cho các người hai thẻ, có được không? Như vậy đã là tương đương với mười sáu thẻ trúc đổi được nửa đấu gạo, không thể cao hơn được nữa đâu. Mà cao nữa, ta cũng không làm chủ được!

Chúng cừu vạn không biết tính toán về khoản mục này, tất cả đều nhìn về thiếu niên họ Trình kia. Thiếu niên họ Trình rất nhanh tính toán trong lòng, biết đối phương cũng đã nhượng bộ rất lớn, đại thể đã thay đổi khá hơn, liền khom người thi lễ với lão quản gia:

Tạ ơn lão đã khai ân, vãn bối xin nhận việc này!

Có lời của thanh niên này, chúng cừu vạn trên bến tàu lập tức như được uống vào thuốc an thần, bước tới gần Thổ đài để Thành Bá chọn người. Quản gia Chu Phủ Thành Bá trước tiên chọn thiếu niên họ Trình, Vương Nhị Mao cùng với hai mươi mấy người chân tay nhanh nhẹn, đầu óc linh hoạt, phụ trách dỡ hàng từ trên thuyền xuống, tiền công vẫn trả là nửa đấu gạo một ngày, sau đó lão lại quan sát hơn nghìn thanh niên, chọn trong những người có thể lực cường tráng được hai trăm người, phụ trách khiêng hàng hóa từ bên tàu đến xe ngựa ở quan đạo đưa về Chu Phủ, cùng thống

nhất tiền công, sau đó thì vung tay với những người không được lựa chọn, lớn tiếng:

Các hương thân còn lại hãy tránh ra, không cần người nữa rồi, người được chọn thì ở lại trên bến tàu.

Trong lúc nhất thời, người được chọn thì vô cùng vui sướng, người không được chọn thì lòng như tro nguội. Mấy kẻ vô lại nổi tiếng trong thành oán khí tận trời, bọn họ không dám tìm người Chu gia gây phiền phức, không thể làm gì khác hơn là nhắm mục tiêu vào "kẻ ngoại hương". Một kẻ lưu manh lớn tuổi nhất trong đó nhặt một khối đá dưới đất lên, nhắm về phía thiếu niên họ Trình kia, miệng hùng hổ nói:

Trình Tiểu Cửu, người thật đúng là một con rùa. Mỗi nhục hôm nay, lão tử thề không đội trời chung với người!

Thiếu niên họ Trình đang đi về phía thuyền hàng, bị mắng thì ngậy người, quay lại, chấp tay với mấy kẻ lưu manh lớn tuổi hơn mình, cười giải thích:

Sẹo ca, Khoát Nha ca, trong nhà của ta còn có mẹ già, tất cả đều trông cậy vào ta kiếm gạo về. Nay nếu lỡ có đắc tội với mọi người, mong mọi người đừng trách kẻ nhỏ. Tiểu Cửu hành lễ với mọi người!

Ta khinh!

Sẹo lưu manh phun một bãi nước bọt, sau đó dùng dân di di, oán hận mắng: Người khác đều phải qua mười sáu lần chuyển hàng, liều mạng mới được nửa đấu gạo, người chỉ cần đứng một chỗ làm một chút là đã được một đấu rưỡi, thật không biết xấu hổ! Thức thời thì phân chia cho ta một nửa, ta sẽ bỏ qua cho người, nếu không, hôm nay ta sẽ ở ngay trên bến tàu này, xem người có bản lĩnh mang gạo về nhà được không.

Chúng cửu vạn nhìn Sẹo lưu manh hung hãn như vậy, nghĩ thiếu niên họ Trình kia quả thật là được lợi, liền quay đầu lại hùng ánh mắt hồ nghi quan sát đối phương. Thiếu niên họ Trình vừa tức giận, nhưng lại không biết giải thích thế nào nữa. Vương Nhị Mao tức giận, bước tới, lớn tiếng đáp:

Sẹo ca, người không thể vu oan hãm hại người tốt. Tiểu Cửu ca vừa mới khuyên can mãi mới tăng giá tiền công lên, nếu ai thấy bất công thì đi nói với Thành Bá, xem Thành Bá có tăng giá cho các người không!

Hừ, hừ hừ!

Sẹo lưu manh lập tức phát điên, miệng phun nước bọt liên tục:

Ta chẳng cần làm việc cũng sống đủ, trong nhà lão tử còn nửa vại gạo đấy, cũng đủ ăn đến mùa thu hoạch vụ thu. Lão tử sợ các người trúng mưu hai tên tiểu tử này, mới nói như thế. Quả nhiên các người đúng là hai con rùa...

Đang mạnh miệng nói được phân nửa, trong bụng gã chợt kêu "Lọc cọc", không chịu thua kém. Không đợi gã tìm cơ giải thích, dây buộc bên hông chợt lỏng ra, làm cặp quần bị tụt xuống tới tận gót chân, lộ ra một chùm dưới háng đen rậm.

"Phì" chúng cửu vạn bật cười vang, không để tâm Sẹo lưu manh gây chuyện nữa, quay người đi về phía thuyền hàng. Trình Tiểu Cửu nhìn Sẹo lưu manh mà lắc đầu, kéo Vương Nhị Mao bước nhanh về chiếc thuyền hàng thứ nhất.

Họ Trình kia, người chờ đấy!

Sẹo lưu manh vừa then vừa giận, tay xách quần, chỉ hận không thể chém hai người Trình Tiểu Cửu và Vương Nhị Mao thành bốn mảnh, muốn đuổi theo nhưng người mềm nhũn, căn bản không có chút sức lực nào. Mảng một lúc không có gì mới mẻ, gã đành phải phun nhổ hai miếng nước bọt xuống đất, rầu rĩ bỏ đi.

Chú ý 1: lực bổng: chỉ cu li công nhân, như là người kéo thuyền, người khuân vác, công nhân bốc xếp trên bến tàu.

Chú ý 2: Bảy xích, đây là đơn vị đo thời Hán, mỗi xích dài 23cm, người cao bảy xích tương đương với một thước sáu hai.

Chú ý 3: Đấu: là theo đấu triều Tùy trọng lượng gần với đấu triều Đường.
Mỗi đấu ước chừng 12kg hiện tại, nửa đấu là 6kg.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4. Thành Nam (3)

D

ướn sự hướng dẫn của gia đình Chu phủ, nhóm cửu vạn được lựa chọn xếp thành năm đội, luân phiên tiến lên, cong người đưa lưng về phía mép thuyền. Trình Tiểu Cửu, Vương Nhị Mao và hơn mười người khác may mắn khác được chia làm bốn người một tổ, nhấc bao gạo từ trên boong tàu đặt lên lưng từng tráng hán.

Mỗi bao gạo nặng khoảng hơn hai trăm cân, đặt lên lưng lập tức khiến người khuôn vác lão đảo. Nhóm cửu vạn luôn bị coi mạng như cỏ rác không dám kêu ca, cắn chặt răng dưới ánh mặt trời chói chang vác bao gạo lên xe ngựa đã đứng lù lỉ sẵn chờ ở quan đạo. Đến nơi vẫn chưa được coi là hoàn công, bọn họ còn phải giúp đặt bao gạo vào trong xe ngựa, xếp từ đầu tới cuối xếp chỉnh tề thì mới được lĩnh một thẻ trúc cứu mạng.

Đi đi về về được hai ba lượt có người đã mệt không chịu nổi tản ra, ngồi xồm ở ven đường, thở phì phò. Thành Bá "Tấm lòng tốt" rất có kinh nghiệm đối với việc này, liền mệnh gia đình bê hai thùng gỗ lớn có tác dụng phòng hỏa, trước tiên vẩy vào trong một chút muối khô, sau đó sai người múc nước giếng đổ đầy vào, chúng cửu vạn mệt đến mức nằm sấp xuống lập tức bò đến chỗ thùng gỗ, tranh nhau dùng tay vốc từng vốc nước muối lên đổ vào miệng, đợi khi đã uống nước no nê, mọi người cũng đã dần dần khôi phục lại tinh thần, cắn răng, lão đảo đi tới bên tàu, tiếp tục bán mạng vì thẻ trúc.

Đám người Trình Tiểu Cửu, Vương Nhị Mao chỉ chú tâm đỡ hàng, bốn người một tổ nhưng lại phải phục vụ một đội hán tử, nhiệm vụ không hề nhẹ, nhưng nghĩ đến tiền công một đấu rưỡi gạo, đoàn người đều cắn răng kiên trì. Những ai mệt mỏi thở hổn hển trước mắt biến thành màu đen thì

tuyệt đối không dễ cho đứng ở bên mép thuyền, mà những gia đình trông coi thì lại nghi ngờ mọi người động tác quá chậm, không ngừng đánh roi ở sau lưng mọi người:

Nhanh lên, nhanh lên một chút. Không được lười biếng, không được nghỉ ngơi, nếu không là sẽ đổi người! Một ngày một đấu rười gạo, thần tài gia dù có tiền cũng không nuôi loại người vô tích sự đâu!

Ai, ôi!

Ai! Ôi chào!

Người bị roi đánh trúng không dám cãi lại, khép nép đáp ứng, động tác vừa nhanh hơn, vừa chờ đợi ngày mau kết thúc. Nhưng mặt trời vẫn gay gắt, thời gian trôi chậm như ốc sên, lúc trước thấy nó ở nửa đỉnh đầu, gạo trên thuyền lớn đã được dỡ xấp xong nhưng nó vẫn như đang kề ngay trên đầu.

Mặt trời di chuyển chậm, nhiệt độ trên thuyền cũng không hề giảm bớt chút nào. Mồ hôi mọi người từ trên trán nhỏ xuống ròng ròng, mới tiếp xúc với boong tàu thì đã bốc hơi đi không còn hình bóng, bàn chân bị chai mòn từ lâu lúc này đột nhiên lại có cảm giác, mỗi một bước đi như đang dẫm lên đồng lửa, đường sông trắng bóng, boong tàu nóng bỏng và mặt trời trên đầu kết nối lại khiến cho chiếc thuyền trở thành một cái bếp lớn, người trên thuyền ra sức làm việc, mồ hôi ướt đầm y phục dính chặt vào người, cánh tay và bàn tay đã tích bọt nước, giống như một cái bánh trưng bị luộc chín.

Ngoại trừ "hai bánh trưng" là Vương Nhị Mao cùng với Trình Tiểu Cửu ra thì những người còn lại đều là người của huyện Quán Đào, trong đó có một người mặt tròn họ Lưu, một hán tử họ Sử cổ đen như trục xe, hai hán tử này tự giác nhập đội cùng với hai thiếu niên kia, nâng bao lên thì luôn dẫn trước nửa nhịp, biểu hiện nhìn như rất đúng trình tự, chiếu cố hai thiếu niên Trình, Vương, nhưng trên thực tế là bởi vì giành trước nâng nửa bao gạo lên, làm

cho gạo trong bao dồn hết về phía hai thiếu niên kia, vô hình chung đã chiếm được lợi thế.

Trình Tiểu Cửu phát hiện có vấn đề, nhanh chóng thầm nghĩ đối sách, tiếc rằng hắn và Vương Nhị Mao mới quen biết không lâu, trong quá trình trợ giúp lẫn nhau vẫn chưa thành thạo như hai người đối diện, trong lòng tính toán một lúc, nếu không thể làm đối phương thu tay lại thì góc nghiêng sẽ càng lúc càng lớn.

Vương Nhị Mao tuổi vừa qua mười bốn, thể cốt và khí lực đều chưa phát triển hoàn thiện, bốn người chia đều còn cần răng chống đỡ được, giờ sao chịu đựng được mảnh khỏe của đối phương? Thuyền thứ nhất vừa dỡ xong, mọi người đã mệt không thể chống đỡ được nữa rồi, đến chiếc thuyền thứ hai vừa mới nâng bao gạo lên thì chân y đã loạng choạng một chút làm cho hai gã đồng bạn trừng mắt với y. Lúc nâng bao gạo thứ hai lên thì chân y lại một lần nữa loạng choạng, trán hán họ Sử đứng đối diện với y lập tức nướng mày, giọng trách móc:

Tiểu tử ngươi cố gắng chút đi, đừng có hết loạng lại choạng như thế chứ, nếu hại mọi người trong đoàn, tiền công của sáu đấu gạo tìm người tính sổ nhé?

Ôi chao, ôi chao!

Vương Nhị Mao không dám cãi lời, ra sức nâng cổ lên, mới đi đến mép thuyền, chân trái lại mềm nhũn, suýt nữa thì rơi xuống kênh đào, cũng may Trình Tiểu Cửu cũng hàng với y khứ lực khá lớn, vững chân kéo bao gạo của hai người lại, mới đảm bảo bao gạo vững vàng trên vai y.

Các người làm gì vậy?

Người vác gạo đi trước cảm giác lực đạo phía sau có chút quái lạ, quay đầu lại nhìn, vẻ mặt bất mãn.

Không có gì, không có gì, boong tàu nhiều mồ hôi, trượt chân!

Trình Tiểu Cửu vội cười làm lành với đối phương, vừa thở dài xin lỗi, vừa đưa mắt nhìn chung quanh. Cũng may vài tên gia đình trông coi vừa đi tới chỗ khác, không để ý tới bên này, làm Vương Nhị Mao may mắn thoát được một kiếp.

Trình Tiểu ca, lần tới cẩn thận một chút, lưng lão tử là để nuôi sống gia đình đấy!

Người khuôn vác lương thực nhú mào, sầm mặt oán trách.

Yên tâm, yên tâm, lần sau chúng ta sẽ cẩn thận nhiều hơn!

Trình Tiểu Cửu cười càng đậm, giống như là thiếu nợ đối phương mười sáu tiền vậy.

Hắn nói năng nhún nhường như vậy, người vác gạo đương nhiên không tiện nổi nóng, chỉ trừng mắt rồi tiếp tục công lương thực đi về phía quan đạo. Ứng phó được nguy cơ trước mắt, hai thiếu niên Trình, Vương thầm thở phào nhẹ nhõm, xoay người đang định đi lên buồng nhỏ trên tàu, hai tráng hán Sử, Lưu cũng không tiếp tục hợp tác với hai người họ nữa, còn đi tới trước mặt họ, chỉ vào mũi Vương Nhị Mao, mắng:

Không ăn cơm à, hay là đêm qua lăn lộn bên mụ đàn bà nào phải không? Suýt nữa thì làm rơi một bao gạo xuống nước rồi, định để mọi người chịu thiệt theo người sao?

Ta, ta...

Biết rõ đối phương là cố ý bới lông tìm vết, ngoại trừ mặt đỏ tới mang tai ra, Vương Nhị Mao lại không biết đáp trả thế nào. Hán tử mặt tròn lại lên nhìn về phía gia đình trông coi, may mắn màn vừa rồi không bị họ phát hiện ra, tính xấu càng bộc phát, hung hãn trừng mắt với Vương Nhị Mao, hạ thấp giọng uy hiếp:

Mẹ nhà người, muốn ăn cơm thì ra sức đi, đừng trông chờ vào điều không tưởng, lão tử cũng không phải thiếu nợ mẹ gì người!

Lão tử đây thiếu nợ mẹ nhà người ý!

Vương Nhị Mao không nhẫn nhịn được nữa liền mắng lại đối phương, tay thì chỉ vào hán tử họ Lưu. Y đang thời kỳ võ giọng, nói hơi lớn tiếng, lập tức gây chú ý cho nhiều người, mọi người đều dồn mắt nhìn sang, hán tử họ Lưu không kìm nén được sự tức giận, gầm lên một tiếng, vọt tới bên Vương Nhị Mao, vung quyền đánh luôn.

Một hán tử ước hiếp một thiếu niên râu còn chưa mọc, một quyền này đương nhiên là hết sức mạnh, nhóm cửu vạn chung quanh thấy náo nhiệt liền nhìn, chân bước chậm lại, chờ xem năm đám của đối phương làm mũi của Vương Nhị Mao nở hoa như nào. Nhưng ngoài dự đoán của mọi người, một quyền của họ Lưu kia đi được nửa đường thì đột nhiên rơi xuống, cả người khựng lại, hai mắt hoa lên, miệng chảy nước miếng, mông thì rơi xuống boong tàu.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, không đợi gia đình trông coi tới can thiệp, tráng hán họ Lưu đột nhiên khôi phục tinh thần, lúi lên một chỗ cao của boong tàu, ôm lấy gáy kêu:

Mẹ nó, thằng cha nào ở phía sau vừa đánh vào cổ gia gia ta vậy, ta....

Đoạn sau còn chưa nói hết thì đã bị một roi da vọt trúng bụng. Gia đình trông coi thấy gã ngã trên đất tưởng là giả chết đình công, sau đó ôm cổ gào thét gây sự, lập tức nổi lên ý niệm giết gà dọa khỉ trong đầu, đánh luôn mười roi da xuống.

Người trong khổ cực, thường thường trong lòng chờ đợi người càng bị khổ xuất hiện nhiều hơn, mới có thể tìm được một tia lạc thú trong cuộc sống. Thấy tráng hán họ Lưu bị quất roi, nhóm cửu vạn dừng bước vây xem bật cười ha hả, đi đứng lập tức nhanh nhẹn hẳn lên, còn hán tử đen như trục xe quan hệ tốt với hán tử họ Lưu thấy đồng bạn bị đánh đến da tróc thịt bong, liền tiến lên giải thích với gia đình trông coi:

Đại ca, đại ca, là tiểu tử họ Trình đằng sau làm chuyện xấu, chính hắn đã túm gáy lão Lưu đấy, làm lão Lưu bị đau choáng váng, chứ không phải lão

Lưu lười biếng đâu. Ta nhìn thấy rất rõ ràng, kẻ lười biếng chính là hai tiểu tử kia, chứ không phải là lão Lưu!

Mẹ nhà người, hắn mới chỉ là tiểu tử choai choai thôi, sao có thể làm lão Lưu bị ngã ngất như vậy! Người muốn lừa gạt ai hả?

Gia đình trông coi cũng không có thời gian đâu mà chủ trì công đạo thay cho đám cửu vạn, lại càng không tin Trình Tiểu Cửu lại có bản lĩnh làm cho một tráng hán to lớn là lão Lưu kia ngã lăn quay được. Tức thì không chút do dự giơ roi da quất về phía tráng hán họ Sử. Ngay tức khắc gà trống hiếu chiến Lưu, Sử bị đánh thành thỏ ỉu xù, liên tục ôm đầu xin tha mạng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 5. Thành Nam (4)

S

au khi đánh một trận xong, gia đình trông coi liền đuổi hai người ra khỏi thuyền. Lúc này tính tình của hai người Lưu, Sử trở nên vô cùng ngoan ngoãn, khom lưng cong người vừa thở dài vừa khóc lóc van xin, thà rằng được ít tiền công cũng cầu đổi phương cho họ việc làm.

Đồ lười biếng, nhìn đi nhìn lại cũng thấy các người là kẻ chuyên dùng mảnh khỏe, lão tử chỉ muốn lột da các người thôi.

Gia đình trông coi bĩu môi, lạnh lùng mắng. Sau khi mắng xong vẫn chưa hết giận, xoay người dùng roi chỉ vào Trình Tiểu Cửu, Vương Nhị Mao đang đứng một bên, gào to:

Nhìn cái gì, còn không nhanh đi dỡ gạo, nếu như mặt trời lặn mà thuyền chưa dỡ xong, ai cũng đừng mong được lĩnh tiền công!

Nhìn thấy người khác bị chịu đòn, Vương Nhị Mao đã được trút giận, thè lưỡi kéo Trình Tiểu Cửu đi về phía giữa thuyền, hán tử họ Lưu và họ Sử thì oán hận liếc nhìn về phía boong tàu, rồi cũng hoảng loạn đẩy nhanh tốc độ làm việc. Lúc này hai người bọn họ rất cuộc đã biết không dễ trêu chọc vào hai thiếu niên mà mình hợp tác rồi, không ai dám chủ động sinh sự nữa, tay nâng bao gạo cũng không dám giở trò gì, chỉ sợ Trình Tiểu Cửu không hài lòng, lại sử dụng thủ đoạn phi thường gì đó đánh mình ngất xỉu, rồi lại bị trông thấy, vậy thì tiền công của một ngày làm việc sẽ đi tong ngay.

Nhị Mao, nâng bao thì bế trụ khí, chờ khi túi khí đã đầy thì lại thở ra, cố gắng điều hòa khí tức, phối hợp với bước chân của mình.

Thấy đối phương đã vừa bị đòn nên khí lực yếu ớt, Trình Tiểu Cửu cũng không tỏ ra hơn người, liền mượn việc chỉ điểm cho Vương Nhị Mao để truyền thụ phương thức cho hai người kia. Hai người Lưu, Sử nửa tin nửa ngờ thử theo phương pháp của Trình Tiểu Cửu, đi được vài bước, phát hiện quả nhiên cỗ họng của mình không còn cháy bỏng nữa, trong lòng vô cùng

vui mừng. Vương Nhị Mao xưa nay hết sức tín phục Trình Tiểu Cửu, hẳn nói gì thì đều nghe theo răm rắp, bốn người cùng phát lực đồng nhất, bước chân cũng đều nhịp, phối hợp ngày càng thành thạo, ánh mắt cảm hận dần dần cũng trở nên dịu đi.

Quả nhiên là có môn đạo!

Sau một lúc lâu, hán tử họ Lưu nhếch môi, cười tươi đánh giá.

Cửu ca là tướng môn đấy!

Vương Nhị Mao nghe vậy liền đặc ý nói. Trong mắt y, người khác tôn kính Trình Tiểu Cửu cũng giống như mình vậy, cho nên tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Thất...thất kính rồi!

Hán tử họ Sử cổ dài như trục xe lại càng hoảng sợ, ấn tượng với Trình Tiểu Cửu càng tốt, tuy rằng hẳn ta là phượng hoàng gặp nạn, nhưng ai đảm bảo trong người không có bản lĩnh, không cần phải gây thù với người có bối cảnh như vậy, sẽ không tốt đẹp gì với mình cả.

Các người đừng nghe Nhị Mao nói lung tung, a gia ta đã mất lâu rồi.

Trình Tiểu Cửu vừa thở hỗn hển vừa bước đi, vừa hạ thấp giọng giải thích với mọi người:

Nếu ta thật sự là con cháu tướng môn, thì sẽ không phải đi khiêng gạo ở trên bến tàu với mọi người như này. Nào, đừng nói nhiều nữa, chúng ta cùng chung sức nào, một, hai, ba...

Đặt bao gạo lên lưng người khác, trong tay bốn người rảnh rồi, hán tử họ Lưu vỗ vỗ bàn tay đầy vết chai, vừa cười vừa nói;

Vậy người chí ít cũng là một công tử, nhà giàu rồi. Không giống chúng ta, trời sinh mệnh đã ti tiện!

Tán thưởng một câu như thế, gã lại hiếu kỳ hỏi:

Người vừa đánh vào cổ ta là môn đạo gì thế, sao ta thấy trước mắt tối sầm lại, đột nhiên không còn khí lực nữa?

Đòn của ta là kinh lạc sau gáy (kinh lạc: theo cách gọi đông y), chính là nơi mà lang trung hay châm cứu ý! Ta cũng chỉ là đánh bừa thôi, mười lần thì

chín lần không chính xác!

Trình Tiểu Cửu nhìn bốn phía vắng lặng không có ai chú ý, liền hạ thấp giọng nói:

Chúng ta đừng tính toán những chuyện vừa rồi nữa, coi như là không đánh không quen nhau!

Đúng đúng, không đánh không quen nhau. Lão tử bị đánh, đổi lại quen được người!

Hán tử họ Lưu lăm bằm oán trách, lại cong lưng xuống, cùng đội nâng tiếp bao gạo lên. Bốn người lại ngừng thở, một đạo phát lực, dịch chuyển, sau đó điều chỉnh hô hấp, chậm rãi đi đến mép thuyền, chậm rãi đặt lên lưng người mang vác.

Những hán tử bán sức lao động mà sống mặc dù có mâu thuẫn nhưng cũng sẽ không kéo dài lâu, sau khi nói chuyện phía trời nam đất bắc một vài câu, hai tráng hán Lưu, Sử là hai thiếu niên Trình, Cửu đã coi như quen biết nhau, lão Lưu thuộc điển hình loại người nhớ ăn không nhớ đánh, vừa quen thuộc đã lập tức cười đùa với hai thiếu niên, sống lạnh ăn mặn, không chút nào kiêng kỵ. Vương Nhị Mao cũng là một người miệng sắc da dày, có đến có đi, vừa rồi đối chọi với lão Lưu gay gắt, đấu đến náo nhiệt, lúc này lại cười ha hả, cảm giác mệt nhọc cũng bớt đi nhiều.

Tiểu Mao đầu người miệng lưỡi sắc sảo, sao lại giống con ta thế!

Lão Lưu ôm bao gạo, cười hề hề. Vương Nhị Mao lau mồ hôi đầy mặt, cười hắc hắc, lộ ra hàm răng trắng phau:

Cha ta ra đi hơn mười năm rồi, người muốn làm cha của ta, cũng có thể, hai ngày nữa ta cho người đi hóa vàng. Cha ời, cha ời, cha đồng ý nha!

Thằng nhóc nhà người này...

Chẳng phải người vừa nói ta là con người sao?

Lão Lưu bị rơi xuống thế hạ phong, nhưng lại không phát tác được, tức giận vò đầu bứt tai, bỗng nhiên, gã thu lại vẻ tươi cười, hạ thấp giọng nói:

Bất thường, nhìn xem, nhóm kia kìa!

Ba người khác nghe gã nói vậy thì sửng sốt, không biết xảy ra chuyện gì, đang nhìn nhau, lão Lưu lại cúi đầu, đề âm thanh xuống thấp:

Có kẻ giở trò. Lúc chúng ta dọn bao gạo, cẩn thận nâng hàng, chỉ sợ là bao gạo bị hỏng, sợ ông chủ tức giận. Giờ các người nhìn kỹ xem, từ quan đạo đến bến tàu, trên mặt đất đều là gì vậy?

Đám người Trình Tiểu Cửu lén nhìn lại, quả nhiên thấy gạo ở dưới đất bị nhóm cửu vạn giẫm chân vào, cát sông trộn lẫn vào làm mất màu sắc. Trình Tiểu Cửu chau mày lại, suy nghĩ cẩn trọng, rồi ra hiệu về mấy người cùng đội, hạ giọng căn dặn:

Đừng xen vào, chung quanh đều là vì miếng cơm, bọn họ có thể nghĩ ra biện pháp này cũng coi như thông minh.

Đám người lão Lưu suy nghĩ kỹ một chút, thấy đúng là như vậy, gạo rơi trên mặt đất cũng không phải là của mình, cần gì phải vạch trần người khác. Nhưng lại nghĩ, nếu gạo dưới đất thu lại thành đống, rửa sạch phơi nắng thì cũng đủ cho nhà mình khổ ăn trong một tháng. Tức thì trong lòng lại thấy bất bình, phun một ngụm nước bọt xuống boong tàu, mắng nhỏ:

Mẹ nó, cố ý làm rơi gạo mà không sợ thiên lôi đánh sao!

Đừng có chõ mõm vào!

Trình Tiểu Cửu kéo gã, lần thứ hai căn dặn.

Bốn người tiếp tục làm việc, tám đôi mắt bất giác lại chăm chú để ý đám người dưới thuyền. Vừa đặt một bao gạo lên lưng người vác, Vương Nhị Mao nhìn ra phía cửa, nói:

Cửu ca!

Y quay lưng về phía mép thuyền, ngón tay khê móc về phía sau:

Bọn họ, bọn họ móc, móc phá túi!

Đã bảo mọi người đừng quản rồi mà, người cứ làm như không phát hiện ra đi.

Trình Tiểu Cửu chỉ tay vào Vương Nhị Mao, thấp giọng quát:

Người muốn xen vào, chẳng khác nào đoạt miếng cơm của người khác, một khi đánh nhau, ta cũng không giúp được người đâu!

Ta mặc kệ, đây cũng chẳng phải là gạo của chúng ta!

Vương Nhị Mao gật đầu, ánh mắt vẫn bắn khoăn nhìn về dưới mép thuyền, lại nhìn vào hạt gạo đã vùi vào trong cát.

Mẹ nó, không sợ thiên lôi đánh sao!

Rồi nhổ một bãi nước miếng, y hạ thấp giọng chửi bới. Từ sáng đến giờ chưa được nửa hạt gạo vào bụng, thật sự là khó chịu vô cùng.

Ông trời ơi, Ông trời ơi, nếu như ông trời có mắt, sẽ không để người giàu có càng giàu có, mà người nghèo càng sống nghèo khổ!

Tráng hán họ Sử nhìn sắc mặt đỏ kị và ước ao của hai người Vương, Lưu, liền thấp giọng trách móc:

Ông trời sớm đã chết rồi! Không tin các người gọi ông ta đánh sấm sét xuống xem

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 6. Thành Nam (5)

N

ói đến cũng lạ, gã vừa nói dứt lời, gió nam ầm áp trên kênh đào đột nhiên trở nên lạnh lẽo, từ trên không trung quả thật vang lên những chuỗi sấm sét "ầm ầm" kéo dài. Trong giây lát, có một luồng khí nước ầm ướt từ hà đạo tạt qua, thổi bay mồ hôi của tất cả mọi người.

Đám người Trình Tiểu Cửu ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía có tiếng sấm xa xa, chỉ thấy một đám mây đen kịt như mực đang từ phía nam hướng bắc, rất nhanh bức tới từ sông đào đến thành Quán Đào. Chung quanh mây đen bắn ra những tia chớp có màu đỏ, tím, lam, lục, giống như vô số yêu ma quỷ quái đang dương nanh múa vuốt sau tầng mây. Mà trên bầu trời ngoại trừ một đám mây đen, ở những nơi khác tất cả đều là màu xanh thẫm, vô cùng trong trẻo.

Ông trời ơi, rồng nổi trên mặt nước rồi!

Có người thét chói tai, bỏ cả việc đứng ngây ra như phỗng.

Đám mây trên bầu trời nhanh chóng bay tới thật sự giống một con rồng, nếu như cho rằng đám mây bay phía trước là vòi rồng, mây trôi phía sau sẽ giống thân rồng, đầu rồng này có đủ sừng móng vuốt, miệng há lớn phun những chùm ánh sáng màu vàng từ trên bầu trời bắn thẳng xuống mặt đất, theo thân long chuyển động, vô số điện xà to nhỏ bay lượn khắp nơi, giống như hàng vạn vảy màu lông lánh trong ánh mặt trời.

Răng rắc!

Răng rắc!

Từng tia chớp bắn liên tục, làm mặt đất rung lên nhè nhẹ. Trên hà đạo trong nháy mắt giống như một cái nồi lớn mở ra, cá to cá nhỏ nhảy bắn tung lên mặt nước, tư thế giãy dụa quái dị trong điện quang, khoảng cách hai bên hà đạo không tới ba trăm dặm, vẫn năng gay gắt như cũ, ánh mặt trời chói chang từ không trung chiếu xuống, xuyên qua phòng ốc xa xa, xuyên qua núi rừng cây cối xanh mướt, giống như một mộng cảnh hư huyền.

Ngay trong mộng cảnh này, có tiếng cười chân thực vọng tới, tiếng sấm điếc tai vô cùng rõ ràng, đó là tiếng cười của những thiếu nữ đang đến tuổi cập kê đi dạo phố về nhà, trong tiếng cười toát lên vẻ ngây thơ, trong sáng, vui vẻ. Nhóm cửu vạn trên bến tàu bị tiếng cười đột ngột này mà bừng tỉnh, hai tay ôm đầu, giải tán ngay lập tức.

Đừng đi, đừng đi, lấy vải bố đẩy thuyền đã, bảo vệ lương thực đã!

Quản gia Chu phủ Thành Bá giang hai tay ra, cố gắng ngăn chặn kêu đám cửu vạn đang bỏ chạy hỗ trợ mình, nhóm cửu vạn đẩy tay lão ra, bỏ đi không quay đầu lại.

Ta cấp tiền công, ta cấp tiền công, các người thật là táng tận lương tâm!

Thành Bá đứng phải một người ngã lăn ra, ngồi bệt dưới đất gào khóc. Lương thực nhập kho sợ nhất là bị ẩm, nhờ bị nước mưa làm ướt, hơn mười vạn thạch gạo Giang Nam trắng mịn tốt nhất này sẽ bị mốc meo, đến lúc đó, chủ nhân của số lương thực này sẽ không tha cho lão, sợ rằng toàn bộ Chu gia Quán Đào cũng không gánh nổi cơn giận giữ của đối phương.

Giúp lương thực cho ta, xong việc mỗi người sẽ được hai đấu gạo, không, là ba đấu.

Trên chiếc thuyền hàng đầu tiên, một người mặc trang phục thương nhân xa hoa từ trong buồng nhỏ trên tàu lao ra, la lớn. Gã tướng ngũ đoản (mình và tứ chi đều ngắn), căn bản không giống một chủ nhân có khí lực. Nhưng tiếng nói vừa rống ra lại át cả tiếng sấm trên bầu trời. Nhóm cửu vạn có can đảm liền do dự ngừng bước, còn lại hầu hết mọi người đều tiếp tục bỏ chạy. Tại thời kỳ rối loạn như này, ba đấu gạo đích xác là một số lượng không nhỏ, nhưng liên quan đến số mạng thì có ăn nổi không? Rõng nổi lên mặt nước là hiện tượng kỳ dị trăm năm khó gặp, theo như người già thuật lại, hễ

ai thấy chân diện thật của Long vương gia thì sẽ bị bắt lên không trung rồi bị ném xuống với độ cao mấy nghìn dặm nát thành bánh thịt. Tráng hán đều là những người phàm mắt thường, sao có can đảm đối nghịch với Long Vương. Huống chi lương thực của hai mươi mấy chiếc thuyền bị nước mưa ngấm vào, có tồn thất cũng chỉ là một nhà Chu Lão gia, nào có liên quan gì tới bọn họ?

Mắt thấy mây đen càng lúc càng áp tới gần, người Tướng ngũ đoản càng sốt ruột, cao giọng lên, tiếp tục nâng giá:

Ai trợ giúp, đều là cấp năm đấu gạo, tiền một xâu, quyết không đổi ý.

"Đùng đoàng"

Giống như là hưởng ứng theo giọng gào của gã, một tia chớp màu tím từ không trung đánh xuống, trên mặt nước xa xa vỡ ra một nửa bức tường nước, tường nước sau khi hạ xuống, bắt đầu có hạt mưa rơi xuống thuyền, từng hạt mưa trắng xóa rơi xuống, sau đó là ào ạt rơi vào trong sông.

Là mưa đá!

Chúng cừu vạn kinh hãi hét chói tai, không dám quay lại hỗ trợ nữa. Bọn họ dùng hết sức để chạy, chui vào nhà tranh hai bên bờ sông để tránh né. Chủ nhân của nhà tranh không dám cự tuyệt, sau khi cho mọi người vào nhà, lập tức đóng hết các cửa lại. Trời nắng sét đánh, nên đánh chết ai sẽ đánh chết người đó. Người không liên quan, ngàn vạn lần đừng rồi việc động vào ông Trời!

Thành Bá, quản gia Chủ phủ khóc lóc một hồi nhưng không ai đồng cảm, lão ngẩng lên nhìn "Hắc long" trên bầu trời cuộn cuộn, khước miệng giật giật vài cái, run rẩy đứng lên chạy về phía gần thuyền hàng để tránh.

Lão đã quyết rồi, nếu ông trời để lão chết, lão tình nguyện chết ở trong thuyền lương, chỉ ít sau khi qua đi, gia chủ sẽ hiểu lòng trung thành của lão mà sẽ không gây phiền phức cho con cháu của lão. Mưa đá càng lúc rơi càng nhiều, càng rơi càng nhanh, lão quản iga không tránh, không tránh, cứ ngơ ngẩn ngồi xồm bên bao lương thực, chờ một kích cuối cùng của tia sét.

Ngay sau đó, hơn mười tráng hán trên đầu chụp muôi gỗ, chậu sứ, bình sành từ lán gần bến tàu lao tới, nhảy lên thuyền hàng, ba chân bốn cẳng cùng với người chèo thuyền, gia đình dùng vải bố che đầy lương thực lại, từng hạt mưa đá to lớn từ trên bầu trời nện xuống, gõ vào muôi gỗ, vại sứ, bình sành vang lên những âm thanh rất to. Người ở dưới muôi gỗ, bình sành, vại sứ nghe như tiếng tiên nhạc, vừa nhanh chóng dùng dây buộc chặt trên vải bố lại, vừa quay sang nhau cường điệu nói:

Năm đấu gạo nha, Thành Bá, đây là giá mà người của lão đã ra đây, không được nuốt lời đây.

Lão nhi quyết không nuốt lời, người già sao lừa gạt người trẻ làm gì!

Quản gia Chu phủ Thành Bá bỗng nhiên khôi phục lại tinh thần, nín khóc mỉm cười. "Hắc Long" trên bầu trời nhìn bề ngoài tới rất nhanh, nhưng trên thực tế vẫn còn một khoảng cách nữa, mưa đá trước mắt tuy rằng to nện cho mọi người choáng váng đầu óc, nhưng mưa to như trút nước thật sự rất nguy hại đối với lương thực.

Thấy có người can đảm xông ra hỗ trợ không bị sao cả, chúng cửu vạn đang tránh ở trong lều gần đó liền dao động, mấy người, mười mấy người, hai mươi mấy người....một lát sau gần năm mươi hán tử dưới thù lao kénch xù mà người tướng ngũ đoản đã đồng ý liền mạo hiểm dù sét có đánh chết cũng phải phiêu lưu quay trở lại thuyền để hỗ trợ. Rốt cuộc là nhiều người sức lớn, tuy rằng có cá biệt một vài người vì hoảng loạn mà rơi xuống nước, uống nước sông đầy bụng ra, thì trước khi thác nước màu vàng của miệng cong rồng tới đổ xuống bến tàu, mấy chiếc thuyền hàng đã mở khoang thuyền được phủ vải bố lên trên, hơn mười chiếc thuyền sau tuy rằng chưa kịp được bổ sung bất cứ phương tiện phòng mưa gì, nhưng bởi vì còn chưa kịp mở kho, toàn bộ hàng hóa vẫn được che đầy bởi nhiều lớp chiếu cỏ, nếu như trên trời vẫn duy trì tiếng sấm lớn như hiện tại, hạt mưa vẫn nhỏ như lúc này, thì cũng có thể miễn cưỡng chống đỡ được một chút.

Ông Trời lại không như con người mong muốn, không đợi người trên mây chiếc thuyền hàng phía trước chuẩn bị nhiều hơn, vòi rồng cuối cùng đã di chuyển tới ngay phía trên đội tàu, mắt thường có thể thấy ngay được thác nước màu vàng trút xuống, dưới ánh mặt trời phản chiếu, giống như thiên hà vỡ, kèm theo từng tia chớp quý dị, trên mặt sông đàn cá vũ động, từ mặt nước nhảy lên không trung, sau đó thân thể gãy dựa, tiếp theo là lọt vào trong sông. có cá trích dài ba tấc, có bạch liên lơ lờ, có cá nheo vừa đen vừa xấu, có lý tử dài dày rộng...tất cả đều hưởng ứng tiếng sấm sét trên không trung, như muốn nhảy lên đám mây, như quỳ bái đối với Thủy tộc chi vương từ xa mà đến.

Long vương gia!

Những người đang đội gỗ chậu vại sành trên đầu đều quỳ xuống. Cá bay lên trời, sau đám mây không phải là Long Vương gia thì là ai? Phàm phu tục tử nếu dám không thể hiện cấp bậc lễ nghĩa trước mặt Long Vương, chẳng phải là tự muốn chết đó sao?

Quỳ xuống, toàn bộ quỳ xuống, lễ bái Long Vương, lễ bái Long Vương!

Lão quản gia Thành bá gào to trước cả thuyền đang tán loạn, thấy có người còn đứng, liền lập tức kéo xuống. Chúng cửu vạn, gia đình đã sớm bị thiên uy đột ngột bạo phát làm cho hồn bay phách tán rồi, không đợi lão nhắc nhở, lập tức ghé vào boong tàu, nằm rạp sát đất. Đột nhiên, Quản gia thấy một người đang đứng trong mưa to, trên đầu vẫn đội chậu gỗ chưa bị vỡ, sừng sững bất động:

Trình Tiểu Cửu, Tiểu Cửu gia gia ời, người đừng gây thêm phiền cho mọi người nữa!

Quản gia Thành Bá chạy về phía trước vài bước, khóc lóc khẩn cầu. Nhưng trả lời lão chỉ là tiếng sấm ầm ầm, Trình Tiểu Cửu đứng ở mũi tàu đối mặt với tia chớp đầy trời, dường như trong lòng không chút sợ hãi, sống lưng thẳng tắp!

Tiểu Cửu gia gia ời, rốt cuộc người muốn làm gì hả!

Quản gia chạy được vài bước, bị mưa đá hòa tan trên boong tàu làm trượt chân ngã xuống, ôm đù khóc rống lên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 7. Thành Nam (5)

T

Trình Tiểu Cửu không đáp lại, ánh mắt ngơ ngác nhìn thác nước từ trên trời giáng xuống, cả người vẫn "vững như bàn thạch". Nếu như Thành Bá chạy về phía trước vài bước, từ phía sau đẩy một cái, chắc chắn sẽ phát hiện là mình sai rồi. Trình Tiểu Cửu căn bản không phải là gan lớn, mà là sớm đã bị tình cảnh quái dị trước mắt làm cho choáng váng, căn bản không biết trong toàn bộ đội tàu lúc này mình là người duy nhất dám trực diện đối mặt với cơn giận của "Long vương gia". Mấy vật cứng từ trên bầu trời đánh xuống, đập trúng lưng hắn, cơn đau đớn kịch liệt làm hắn lão đảo, sau đó, hắn lại đứng thẳng người, đầu vẫn đội chấu gỗ, tiếp tục chờ người ra trong sấm sét và mưa xối xả.

Thế gian này thật sự có Rồng sao? Trình Tiểu Cửu không biết, ánh mắt hắn xuyên qua làn mưa quý dị, thấy từng luồng điện xà đang bay lượn quanh mình, phiêu tán, đẹp rực rỡ như pháo hoa mà lúc còn bé hắn từng theo phụ thân đến kinh thành được nhìn thấy.

Thần trong đám mây kia rõ ràng là bị đàn cá trong sông làm chậm trễ nên tức giận, đánh tiếp sấm sét, đem những con cái to to nhỏ nhỏ một lần nữa ném xuống.

"Bụp"! Vật cứng liên tiếp từ trên bầu trời đánh xuống, rốt cuộc Trình Tiểu Cửu đã phát hiện chân tướng rồi. Đây không phải là cá của sông, là cá từ trên trời rơi xuống. Chính xác là có cá từ mây đen rơi xuống, chỉ ít liên tục có cá lớn đã rơi vào trong lòng sông, có ba bốn loại mà hình dạng kỳ lạ mà trước nay hắn chưa bao giờ thấy!

Bụp, bụp, bụp....

Cá vắng khắp nơi trên boong tàu, hầu hết là còn sống, nhưng miệng lại rỉ máu.

Long Vương gia tức giận rồi, Long Vương gia tức giận rồi~

Thành Bá cả người ướn sững phủ phục trên boong tàu, không dám ngẩng đầu lên. Việc có cá từ trên trời đột nhiên giáng xuống đã vượt xa phạm vi nhận thức của lão, cho nên, lão tình nguyện tin rằng trên trời thật sự có thần linh, tình nguyện tin rằng chỉ cần mình bái lạy dập đầu thành kính, thì có thể làm cho những người trên thuyền may mắn thoát nạn.

Không chỉ có Thành Bá và đội tàu bái lạy trên thuyền, gần bến tàu, những người may mắn nhìn thấy thiên uy cũng đều quỳ xuống trong bùn nhão. Cá lớn cá nhỏ rơi xuống người họ, không ngừng giãy dụa, giãy dụa. Mọi người xưa nay khó có được ăn thức ăn mặn, nhưng lần này lại làm như không thấy. Bọn họ không dám đụng vào con dân của Long Vương gia này, dù cho đối phương từ không trung rơi vào thế gian, rất nhanh sẽ mắc khô mà chết. Bọn họ sợ làm Long vương gia phẫn nộ, tuy rằng bình thường bọn họ chưa làm bất cứ chuyện gì chạm đến lợi ích của Long Vương gia, vẫn chỉ là ăn không đủ no, mặc không đủ áo mà thôi.

Cũng có người không sợ trời phạt, chính là những người buổi sáng đã đe dọa Trình Tiểu Cửu. Cùng với chết đói, không bằng bị Long Vương Gia phạt, bị sét đánh. Lại dựa vào nguyên tắc liều mạng, bọn họ đội chậu gỗ xông lên đầu đường, từ trong bùn nhão nhặt những con cá đang giãy dụa, dùng nan tre xâu cá lại thành chuỗi, máu cá đỏ hồng từ nan trúc chảy xuống, tí tách rơi vào trong vũng nước trên mặt đất, làm vũng nước bị nhuộm thành một màu đỏ rực.

Gã Sẹo cầm một xiên cá nặng trĩu, hưng phấn hoa chân múa tay, gã rất nhanh tiếp tục đi thu thập tiếp, toàn thân toàn là máu cá, mặt toát lên vẻ vui sướng.

Cảm tạ ông trời đã ban thưởng thức ăn!

Đi theo sau lão Sẹo là một tên khất cái trên người cũng đỏ như vậy, hàm hồ kêu to, miệng cắn con cá đứt thành hai đoạn, đuôi cá vẫn ngoe nguẩy trong miệng.

Nghiệp chương mà!

Mấy lão nhân tuổi cao nhìn về phía tên khất cái kêu to, khiển trách bọn họ đã có hành vi hung hãn trước mặt Long vương, sẽ mang đến vô số tai họa cho thành Quán Đào. Những người đó chẳng để ý đến lời khiển trách, thấy ở đâu có cá rơi xuống thì nhào đến, trong tay người nào cũng cầm theo cật trúc nặng trĩu cá, máu chảy đầm đìa từ cá sống dính vào thân cật trúc.

Nói đến cũng lạ, tia chớp trên bầu trời tuy nhiều, nhưng lại không đánh vào cây cối. Từng đám mây đen dần dần biến thành những cái nắp lớn che kín trên bầu trời thành Quán Đào, ngoại trừ thành Quán Đào đang bị mây đen che kín ra, bốn phía vẫn trong sạch như cũ, ánh mặt trời vẫn chiếu rọi bốn phương tám hướng, nước mưa làm bầu trời càng thêm rạng rỡ.

Thấy người bắt cá đầu tiên không bị sét đánh, càng lúc càng có nhiều người gia nhập đội ngũ bắt cá. Nếu như những người bắt kính với Long Vương gia mà không bị trời phạt, vậy thì Long vương gia "công chính liêm minh" chắc chắn sẽ không truy cứu những người mù quáng khác. Nếu Long vương gia đã ném những con cá này xuống đất, nói không chừng ông ta muốn người trần nghiêm phạt chúng nó, mà nghiêm phạt tốt nhất chính là để những con cá đắc tội với Long vương gia chết không có chỗ chôn. Đoàn người nguyện ý dùng hàm răng và đầu lưỡi của mình thực hiện ý chỉ của Long vương gia.

Các người, các người không sợ trời phạt sao?

Mấy lão nhân không ngăn được bách tính đoạt cá, rơi lệ đầy mặt, quỳ gối trong bùn nhão không ngừng dập đầu trước trời cao.

Ông trời ơi, nếu ông trời có mắt, sẽ không để người giàu càng giàu người nghèo càng nghèo khó đâu!

Có người cười vang phản bác, tay nhanh chóng chụp lấy một con cá lớn ở gần mình, tiện thể đụng ngã đồng bạn có ý đồ tranh cướp với mình.

Trình Tiểu Cửu đầu đội chấu gỗ, nghiêng tai lắng nghe tiếng náo động lớn của cuộc sống, bỗng nhiên hần nghĩ mình đang nằm mơ, trước mắt trở nên sáng sủa, chỉ có bầu trời đang trong tối đen như mực căn bản không phải là sự tồn tại của thế gian, không chỉ là bầu trời quỷ dị làm bóng đè, tia chớp này, mây này, sông này, còn có thuyền này, cây cối này, đều là mộng, bao gồm cả đoàn người đang không ngừng bái lạy thiên uy, còn cả những người đang vì tranh cướp cá mà đánh nhau vỡ đầu mẻ trán, tất cả đều là mộng! Ác mộng không tỉnh! Rất lâu rất lâu trước đây, hần đã rơi vào trong mộng này, một năm đó, hần mới chỉ sáu tuổi, cười trên con ngựa cao to của phụ thân, bất giác ngủ say rồi không tỉnh lại nữa.

Trong cơn ác mộng, phụ thân hần trở thành người xấu, bị sung quân biên cương, đi không còn quay về nữa. Còn mẫu thân bị đuổi khỏi kinh thành, sau đó lưu lạc đến Bình Ân, quê nhà của phụ thân, sau đó lại trở mắt nhìn những nhà giàu rơi vào cảnh khốn đốn, nhìn những trưởng bối năm xưa thân phận cao quý đều biến thành người lạ. Sau đó, trong cơn ác mộng, Trương Kim Xưng biệt hiệu thích ăn thịt người đánh tới cửa, mẫu thân cũng hần chạy ra ngoài thành, chạy đến Quán Đào tìm đường đệ của mẫu thân để nương nhờ, rồi lại bị nhạc phụ cũng là đường đệ không vừa mắt, sau đó hai mẹ con bị bọn họ tổng ra khỏi nhà như tổng ôn thần.

Nếu như thật sự có thần tiên, hần căn bản không cho phép những chuyện như vậy xảy ra. Cá không nên từ trên trời rơi xuống, trời quang cũng không nên có sét đánh. Cho nên, tất cả đây đều là mộng, trong giấc mộng này, Trình Tiểu Cửu không - cảm - giác được một tia ánh nắng ấm áp nào, hần chỉ cảm giác được sự cô độc và băng lạnh vô cùng vô tận.

Vài con cá rơi bên chân hần, giãy dụa, Trình Tiểu Cửu ngồi xổm xuống, nâng chúng từ trên boong tàu lên, nhẹ nhàng thả vào trong lòng sông. Làm như vậy thật sự vô bổ, cá rơi lên thuyền càng nhiều, có con chết hần, có con chưa chết, cong lưng giãy dụa trên boong tàu, giống như đang hướng về thần minh để khẩn cầu khoan thứ, mà cứu vớt chúng không phải là thần, mà

là Trình Tiểu Cửu. Hắn tựa như ma quỷ, đem từng con cá có chết có sống ném xuống sông, mặc kệ những ánh mắt quái dị đang nhìn hắn.

Hắn cứu cá trích to bằng bàn tay, lại cứu cá nheo thật dài, còn cả con quái vật thân dài có vảy màu, râu dài, nằm ở trong tay giống như độc xà, Trình Tiểu Cửu cũng đem tới bên mép thuyền, phóng sinh vào trong dòng sông. Hắn không biết điều mình làm có ý nghĩa gì hay không, nhưng còn hơn là để cá chết trên bờ hoặc chết trong tay những người khác, những con cá hắn cứu không chút đáng kể, nhưng hắn không muốn nhìn chúng chết ở ngay trước mắt mình, không phải vì từ bi, mà là vì đây đều là sự tức giận của ông trời, sự cảm hận của Thần minh.

Có một con cá chép vàng rơi bên chân hắn, bọt nước bắn tung tóe, con cái này dài ba thước, vây ở bụng cá tựa như có hào quang. Đây là cá chép Hoàng Hà, Trình Tiểu Cửu nhận ra! Hắn đã nhiều năm không được thưởng thức mỹ vị này rồi, trước khi phụ thân chưa bị sung quân, mùa thu hàng năm, ông sẽ dẫn hắn vào trong tửu lầu ăn một bữa, ký ức ngọt ngào này đến nay hắn vẫn không thể nào quên. Trình Tiểu Cửu lau nước mắt, bắt lấy đuôi cá, có người muốn tranh cướp với hắn, bị hắn đẩy đi thật xa.

Trình Tiểu Cửu đồ con rùa, người nhìn xem ta là ai!

Đối phương hỗn hển chửi, hắn vẫn mắt diếc tai ngơ chậm rãi ngồi xổm bên mép thuyền, nhẹ nhàng thả con cá vàng xuống.

Giống như có linh tính, cá chép vàng quay đầu gật gật với hắn, sau đó rất nhanh lặn vào đáy sông.

Đùng đoàng

Giữa không trung lại có tia sét đánh vào giữa đầu thành Quán Đào, tường thành và địch lầu trăm năm đã bị chấn động rung lên, trong tiếng sầm ầm ầm mà đổ sụp xuống.

Mưa trong nháy mắt chợt ngừng, mây đen biến mất, mặt trời tỏa ánh sáng lại rực rỡ trên cao, chiếu rọi làm mọi người hoa mắt.

Trời phạt rồi!

Có người khóc rống lên.

Ông trời mang thức ăn đến cho mọi người đấy, ông trời mang thức ăn cho mọi người đấy.

Lão Sẹo cầm trong tay hai xiên cá lớn, trên cổ treo bốn năm xiên, từ trong vũng nước chạy tới chạy lui, ánh mắt dọi ra, nước mũi chảy dài xuống mép miệng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 8. Thành Nam (7)

M

ưa qua đi, ánh mặt trời lại rọi chiếu khắp nơi, nhìn bầu trời trong vắt như được gột rửa, tất cả mọi người đều ngửa mặt lên trời cười xán lạn, đặc biệt là những tráng hán đã mạo hiểm ở lại trên thuyền để hỗ trợ, nghĩ hôm nay mình cầm bao gạo đầy về nhà, trong lòng tràn ngập niềm vui sướng và tự hào. Năm đấu gạo, mỗi ngày nấu một ống cũng đủ cho cả nhà no đủ nửa tháng. Thế nhưng không ai sẽ lãng phí lương thực như vậy, lúc này đang là mùa hè, nơi hoang dã ngoài thành còn có cây tể thái, rau đắng, cải dưa và hoàng hoa, để phụ nữ và trẻ em đi ra ngoài mỗi ngày hái một mấy sọt rau dại về, dựa theo tỷ lệ năm phần rau đổi một phần gạo, hơn nữa kiếm một vài con cá nhỏ trong kênh đào là có thể tạo nên một món ăn thơm ngon, cũng đủ cho cả nhà không phải lo miếng ăn trong vòng mấy tháng rồi.

Ngày mai lúc dỡ hàng nếu như gặp tiếp trận mưa như hôm nay thì tốt. Có người lặng lẽ khẩn cầu trước trời quang, nếu ngày mai có thể tiếp tục kiếm được năm đấu gạo nữa, mùa thu ra ngoài đồng đào hang chuột đồng, mùa đông năm nay có thể sống sót qua rồi. Tới sang năm, rồi tới đầu xuân sang năm nữa, chẳng phải chính lệnh khốn kiếp của lão Hoàng đế sẽ kết thúc sao? Thân thể còn sức lực, ở thôn quê có ruộng đồng, ai còn để vợ con chịu đói nữa?

Sắc mặt khác hẳn mọi người chính là quản gia Chu phủ - Thành Bá. Lão nhân này ngay từ tiếng sấm đầu tiên vang lên, lão đã ngồi thụp ở trên boong tàu, sắc mặt trắng bệch, rồi đột nhiên lại có mưa to xối xả, tuy rằng không lập úp thuyền, nhưng hàng hóa trên thuyền hoặc ít hoặc nhiều cũng đã bị dầm ướt. Nghĩ đến vẻ mặt trịnh trọng của gia chủ lúc phân phó mình đến bến tàu dỡ hàng, lão chỉ hận không thể nhảy vào trong kênh đào. Hơn hai

mười chiếc thuyền lớn, mặc dù mỗi chiếc thuyền chỉ có lớp lương thảo bên ngoài bị dầm ướt, nhưng số lượng cũng phải lên đến gần mười vạn cân, trách nhiệm này lão căn bản không gánh vác được, mà thực tại cũng không thể gánh vác được.

Thấy lão quản gia chậm chạp không chịu thực hiện theo lời hứa, các tráng hán đã hỗ trợ ở trên thuyền liền chậm rãi tụ lại. Lão quản gia lúc này không ngừng kêu gọi người hỗ trợ nay lại giả ngu, còn tên Vương Bát Đản bộ dạng tiểu thương kia không bệnh không tai họa, mọi người lại càng không để gã ta chạy thoát được.

Tình thế này trở nên không bình thường, đám gia đình trông coi cũng bắt đầu chậm rãi đi đến bên lão quản gia Thành Bá, tay cầm roi da, còn cầm cả gậy gộc, chỉ cần có người ra lệnh một tiếng thì sẽ lập tức động thủ, sẵn sàng đánh người rơi xuống sông ngay.

Ngay lúc song phương đang ở thế giương cung bạt kiếm, tiểu thương đầu lĩnh ngồi ở trong khoang thuyền chủ động đi ra, trước tiên chấp tay với mọi người, sau đó nâng Thành Bá đứng lên, vỗ vỗ vai lão, thoải mái nói:

Hài, có gì lớn lao đâu. Trời chợt nổi mưa gió, không liên quan tới người. Mau mau an bài người dỡ lương thực khỏi thuyền đi, ngày mai tìm một bãi đất trống đem số lương thực bị ướt mưa phơi nắng, chủ nhân nhà ta sẽ phái người tới xử lý gạo ẩm, lão cứ yên tâm!

Vành mắt đờ đẫn của Thành Bá chuyển động một vòng, chứng minh lão còn sống.

Trương...Trương công nói...chủ nhân....chủ nhân sẽ không...

Lão chần chừ hỏi, lại bị tiểu thương họ Trương nhanh chóng cắt ngang.

Ta nói không là không, người không cần hỏi nhiều!

A, vâng, vâng! Tiểu nhân...tiểu nhân hiểu rồi!

Quản gia Chu phủ Thành Bá bị quát lớn liền run lên, tinh thần trong nháy mắt đã khôi phục lại.

Lão sẽ đi mượn người, đi mượn người ngay. Xin ngài lượng thứ, xin lượng thứ.

Hôm nay không cần!

Tiểu thương họ Trương vô cùng phóng khoáng khoát tay, giống như phía sau đứng là thiên quân vạn mã.

Hôm nay nếu như không có mưa gió, chắc chúng ta sẽ dỡ lương thực khoảng một canh giờ là xong. Cứ để lương thực ở trên thuyền một đêm, ngày mai lúc mặt trời lên thì lại tiếp tục làm việc. Trước tiên người hãy tạ ơn mọi người, họ đã mạo hiểm tính mạng giúp lương thực chúng ta, chúng ta không thể nói không giữ lời được!

Vâng, vâng, lão đã hiểu! Lão đã hiểu!

Trên mặt Thành Bá rốt cuộc đã xuất hiện chút huyết sắc, không ngừng cúi đầu khom lưng, sau đó quay lại nói với gia đình, cởi vải bố che đậy thuyền ra, mở túi gạo cấp tại chỗ cho mọi người.

Không được phát gạo ứt, hãy phát gạo khô cho họ, tiền thì phát tiền Nhục Hảo (1), đừng phát tiền trắng của năm thứ hai! Tất cả ghi vào sổ cho ta!

Tiểu thương họ Trương khoát tay ra hiệu, lên tiếng can thiệp.

Gã giữ chữ tín như vậy, khiến tất cả tráng hán đều bất ngờ, xúm lại bàn tán:

Gạo ứt cũng được, gạo ứt cũng được. Dù gì về nhà vẫn dựng vào trong thùng than, không thiếu đâu. Về nhà chúng ta sẽ đặt trên bệ cửa sổ phơi nắng vài ngày là nấu ăn được!

Chư vị huynh đệ không cần khách khí, cái gì nên phát sẽ phát, Trương mỗ không thể để mọi người chịu thiệt được.

Tiểu thương tươi cười, nho nhã lễ độ chấp tay với mọi người:

Nếu như tính cách của Trương mỗ đã khiến mọi người tin tưởng, sáng sớm ngày mai xin mọi người tiếp tục đến hỗ trợ đỡ lương thực. Tiền công vẫn theo như ngày hôm nay lúc trời mưa mà Thành Bá đã đáp ứng, chúng ta sớm bắt đầu, sớm kết thúc, mọi người nghĩ thế nào?

Tin được, tin được!

Các tráng hán mừng rỡ cùng đồng thanh đáp ứng.

Vậy chúng ta sẽ định thời gian để đến đây nhé?

Tiểu thương họ Trương nghĩ một chút, thử thăm dò ý kiến mọi người.

Giờ Mão cũng không phải quá sớm, vậy thì giờ Mão được không?

Được, giờ Mão sáng mai!

Chúng tráng hán âm ẩm hưởng ứng. Cũng không để ý tới Thành Bá nữa, tiểu thương họ Trương liền đoạt lấy vị trí chỉ huy lớn tiếng yêu cầu gia đình cấp tiền công cho mọi người. Chúng gia đình rõ ràng là vô cùng tôn kính gã, đương nhiên cũng không ai phản đối, liền ngoan ngoãn dọn túi gạo ướn sang một bên, lấy gạo khô ráo từ giữa thuyền hàng ra, cấp từng đấu từng đấu gắp cho mọi người. Mọi người trước đó không nghĩ tới hôm nay lại có nhiều tiền lời như vậy, nhất thời không tìm được gia cụ để đựng gạo, tiểu thương họ Trương liền cười cười, lại phân phó người mang từng đồng bao tải mới tinh đến, không chút nào keo kiệt cấp cho mọi người.

Người thật là một người vô cùng lương thiện!

Nhận được ân huệ của tiểu thương họ Trương, các tráng hán tươi cười rồi cảm ơn. Tiểu thương họ Trương lắc đầu, hạ thấp giọng nói:

Không phải là ân huệ của ta. Là gia chủ ta xưa nay từng nói, không có ai là phú quý cả đời. Ta chỉ làm theo lời của gia chủ mà thôi, không phải là tranh công của gia chủ đâu.

Vậy gia chủ của người nhất định là một người vô cùng lương thiện rồi. Không biết là vị Bồ Tát sống nào?

Chúng tráng hán tay cầm túi gạo, cảm kích hỏi tên họ người tốt.

Chủ nhân nhà ta họ Lý, là Bồ Sơn Công đương triều. Các người hỏi vậy, hẳn là biết chủ nhân nhà ta là ai rồi!

Tiểu thương họ Trương cười cười, cũng cảm thấy tự hào thay gia chủ.

Bồ Sơn Công nha! Chắc hẳn là một vị quan lớn lắm đây!

Chúng tráng hán rõ ràng là không rõ đối với phong tước, dù gì họ nghĩ Gia chủ của đối phương hẳn là cấp bậc cao hơn Huyện lệnh đại nhân, cho nên dùng hết lời để ca tụng. Tiểu thương họ Trương rõ ràng là nghe quen những câu nịnh hót kiểu này, nhưng cũng không ngăn lại, chỉ cười cười khoát tay, chậm rãi đi về phía buồng nhỏ trên tàu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 9. Thành Nam (8)

Q

uản gia Thành Bá của Chu phủ sớm đã đau lòng đến vã mồ hôi đầy đầu, lúc trước ở trước mặt mọi người không dám truy vấn quyết định của tiểu thương họ Trương, hiện tại rốt cuộc đã có cơ hội, liền vội vã đuổi theo, khom lưng nhắc nhở:

Ngài hà tất phải phát gạo mới cho đám quỷ nghèo kia làm gì? Mỗi người được ba năm chục văn tiền, tin rằng cũng không ai dám dong dài gì đâu. Trương tổng quản, chuyện này nếu chủ công mà biết...

Lão nhìn ra phía sau một chút, hết sức giảm âm thanh.

Lúc này chủ công cần nhất là nhân tâm, vài đấu gạo, hay trên dưới một trăm râu tiền có là gì? Lê dương bá tánh trong thành có nhiều!

Tiểu Thương họ Trương vừa rồi thể hiện thái độ lễ phép nhã nhặn trước mặt mọi người, lúc này đột ngột thay đổi, lạnh lùng quát to:

Lão nói đúng, tiểu nhân, ty chức có ánh mắt quá thiển cận rồi.

Quản gia Chu phủ bị dọa đến mức cả người run rẩy, vội vàng cười nịnh.

Đang lúc nói chuyện, hai người họ đã đi vào trong khoang thuyền, cho nên không sợ màn hội thoại của mình bị người khác nghe được. Tiểu thương họ Trương liếc nhìn lão quản gia một cái, lắc đầu than thở:

Đồ ngu nhà ngươi, trong mắt ngươi không nhìn thấy gì ngoài tiền sao? Mấy chục tráng hán ngoài kia vừa rồi thiên uy sấm sét còn không sợ, nếu có thể chiêu mộ trong quân, chẳng phải đều là thủ hạ tốt hay sao? Vài đấu gạo, vài đấu gạo mà thu được nhân tâm, được mấy chục tráng sĩ, lẽ nào chủ công còn tính toán hay sao? Tốt nhất là ngươi đi làm việc đi, đừng có mà giảm tiền công của họ đấy. Nhớ ngày mai phải đặt gạo ướm sang một bên, phơi

nặng thật khô cho ta. Ta sẽ phái thuyền tới, trực tiếp đưa gạo ẩm đi Liêu Đông!

Vâng!

Quản gia dựa lưng vào cửa buồng nhỏ trên tàu, ôm quyền đứng trang nghiêm.

Được rồi, đừng giả bộ nữa, người nhiều lắm chỉ giữ văn chức phụ tá thôi. Đừng có làm mất phong độ của Đại tướng quân đấy.

Tiểu thương họ Trương bữu môi, hạ thấp giọng nhạo báng.

Đây chẳng phải là muốn cho ngài hài lòng sao? - Quản gia Chu phủ Thành Bá xuất bản lĩnh sở trường ra, trơ mặt nói.

Người đi an bài mọi việc cho thỏa đáng, ta đương nhiên hài lòng. - Tiểu thương họ Trương hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nói:

Vừa rồi thiếu niên đi đầu lên thuyền hỗ trợ tên là gì vậy? Tay chân rất nhanh nhẹn. Người giúp ta điều tra tỉ mỉ, người này tương lai cũng không phải là vật trong ao đâu.

Ngài coi trọng hắn rồi sao? - Quản gia hơi trầm ngâm, sau đó mỉm cười đáp:

Vậy thì đúng là tên tiểu tử này số may mắn. Sáng nay ta từng hỏi lai lịch của hắn, hắn nói mình họ Trình, người Bình Ân, đến Quán Đào nương nhờ họ hàng tránh họa đao binh.

Ừm!

Tiểu thương họ Trương khẽ vuốt râu:

Nghe nói người này biết đọc sách?

Từng học trường tư!

Quản gia khoe khoang.

Ta cũng rất chú ý đến hăn, tay chân hăn cũng rất có lực, chỉ kéo một cái mà nâng được bao gạo hơn hai trăm cân lên rất dễ dàng.

Ta cũng thấy rồi!

Tiểu thương họ Trương nhẹ nhàng gật đầu, biểu thị khen ngợi năng lực quan sát của quản gia.

Người nghĩ cách tìm cho hăn một việc ở Huyện nha đi, đừng cho hăn biết là ai chiếu cố hăn, đợi khi nào cần dùng người thì mới cho hăn biết!

Quản gia Chu phủ Thành Bá vội vỗ ngực đảm bảo:

Phía bên Lâm huyện lệnh, chắc chắn không vấn đề. Nay đang rối loạn, an bài mấy người cũng được. Nhưng....

Lão suy nghĩ một chút, lại do dự nhắc nhở:

Nhưng hình như người này lòng dạ có chút mềm yếu, chưa chắc đã được trọng dụng. Ta rõ ràng thấy hăn cứu những con cá rơi vào trong boong tàu, bao nhiêu con rơi xuống hăn đều cứu bấy nhiêu con, hăn ngốc nghếch đi cứu đám cá đó, cũng không biết là ngu ngốc hay là không biết lượng sức!

Tiểu thương họ Trương trừng mắt với quản gia, lần thứ hai cắt ngang những lời nói lung tung của lão ta.

Người không hiểu rồi!

Gã thu lại vẻ tươi cười, trịnh trọng giải thích:

Thiếu niên này can đảm, thận trọng, lòng dạ lại từ bi. Tại thời loạn thế này, cũng không phải cứ người tàn nhẫn vô tình là mới được trọng dụng. Hăn càng mang lòng dạ từ bi, thì vào thời khắc mấu chốt sẽ càng thông suốt. Bên cạnh chủ công thiếu chính là người tài giỏi như thế. Trước tiên người hãy chiếu cố hăn một chút, đương nhiên cũng phải ra sức đề bạt hăn!

Vâng, thuộc hạ tuân mệnh!

Quản gia Chu phủ Thành Bá chào tiểu thương họ Trương theo nghi thức quân đội sau đó quay người đi ra khỏi buồng nhỏ trên tàu. Vừa ra ngoài thấy mặt trời chiếu sáng, lão lập tức thay bằng vẻ mặt tươi rói như Phật Di Lặc, vỗ vai người êu lưu quay trở lại thuyền để hỗ trợ. Rốt cuộc là nhiều người sức lớn, tuy rằng có cá biệt một vài người vì hoảng loạn mà rơi xuống nước, uống nước sông đầy bụng ra, thì trước khi thác nước màu vàng của miệng cong rồng tới đổ xuống bến tàu, mấy chiếc thuyền hàng đã mở khoang thuyền được phủ vải bố lên trên, hơn mười chiếc thuyền sau tuy rằng chưa kịp được bổ sung bất cứ phương tiện phòng mưa gì, nhưng bởi vì còn chưa kịp mở kho, toàn bộ hàng hóa vẫn được che đậy bởi nhiều lớp chiếu cỏ, nếu như trên trời vẫn duy trì tiếng sấm lớn như hiện tại, hạt mưa vẫn nhỏ như lúc này, thì cũng có thể miễn cưỡng chống đỡ được một chút.

Ông Trời lại không như con người mong muốn, không đợi người trên mấy chiếc thuyền hàng phía trước chuẩn bị nhiều hơn, vòi rồng cuối cùng đã di chuyển tới ngay phía trên đội tàu, mắt thường có thể thấy ngay được thác nước màu vàng trút xuống, dưới ánh mặt trời phản chiếu, giống như thiên hà vỡ, kèm theo từng tia chớp quý dị, trên mặt sông đàn cá vũ động, từ mặt nước nhảy lên không trung, sau đó thân thể gãy dựa, tiếp theo là lọt vào trong sông. có cá trích dài ba tấc, có bạch liên lơ lờ, có cá nheo vừa đen vừa xấu, có lý tử dài dày rộng...tất cả đều hưởng ứng tiếng sấm sét trên không trung, như muốn nhảy lên đám mây, như quỳ bái đối với Thủy tộc chi vương từ xa mà đến.

Long vương gia!

Những người đang đội gỗ chậu vại sành trên đầu đều quỳ xuống. Cá bay lên trời, sau đám mây không phải là Long Vương gia thì là ai? Phàm phu tục tử nếu dám không thể hiện cấp bậc lễ nghĩa trước mặt Long Vương, chẳng phải là tự muốn chết đó sao?

Quỳ xuống, toàn bộ quỳ xuống, lễ bái Long Vương, lễ bái Long Vương!

Lão quản gia Thành bá gào to trước cả thuyền đang tán loạn, thấy có người còn đứng, liền lập tức kéo xuống. Chúng cửu vạn, gia đình đã sớm bị thiên uy đột ngột bạo phát làm cho hồn bay phách tán rồi, không đợi lão nhắc

nhỏ, lập tức ghé vào boong tàu, nằm rạp sát đất. Đột nhiên, Quản gia thấy một người đang đứng trong mưa to, trên đầu vẫn đội chũm chũm chưa bị vỡ, sừng sững bất động:

Trình Tiểu Cửu, Tiểu Cửu gia gia ơi, người đừng gây thêm phiền cho mọi người nữa!

Quản gia Thành Bá chạy về phía trước vài bước, khóc lóc khẩn cầu. Nhưng trả lời lão chỉ là tiếng sấm ầm ầm, Trình Tiểu Cửu đứng ở mũi tàu đối mặt với tia chớp đầy trời, dường như trong lòng không chút sợ hãi, sống lưng thẳng tắp!

Tiểu Cửu gia gia ơi, rốt cuộc người muốn làm gì hả!

Quản gia chạy được vài bước, bị mưa đá hòa tan trên boong tàu làm trượt chân ngã xuống, ôm đù khóc rống lên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 10. Thành Nam (9)

Đ

ây thành quả mà năm mơ cũng không có được, Trình Tiểu Cửu và Vương Nhị Mao vừa đi tâm trạng vừa vô cùng vui sướng. Hai người đi từ bến tàu đến chỗ ở là ngõ Lư Thi có bốn năm dặm đường, nhưng chỉ cần thời gian một nén nhang là đã về tới nơi, cùng hẹn sáng sớm ngày mai sẽ tiếp tục đi "kiếm tiền lớn" ở trên thuyền, rồi ai nấy đều về nhà của mình. Vừa đẩy cửa, một chuỗi tiếng cười thánh thót từ trong viện của nhà Vương Nhị Mao vọng ra nghe vô cùng ấm áp, làm người nghe chỉ muốn đến nhanh đó để tham gia náo nhiệt. Mà Trình gia ở ngay sát vách Nhị Mao gia thì lại vẫn im ắng như mọi khi ngoại trừ tiếng bước chân nhẹ nhàng và tiếng thở dốc của Trình Tiểu Cửu thì hầu như không có chút động tĩnh nào.

Thầm thở phào, Trình Tiểu Cửu đặt gao vào trong vại ở gian ngoài sau đó cẩn thận nhìn mọi nơi một chút, thận trọng nhét tiền vào dưới sập gỗ mà mình vẫn thường ngủ. Vì sợ người khác phát hiện, hẩn lại nhét tiền vào trong vại bút tất rách, y phục nát mà không mặc đến nữa. Sau khi xác nhận dù là chuột cũng không chịu được mùi hôi của y phục cũ nát, trong lòng rất cuộc yên tâm, lại khẽ thở dài đi ra sau bồn nước lạnh, lau rửa thân thể dưới ánh mặt trời.

Hẩn biết mẫu thân đang ngủ, cho nên hẩn không dám gây ra tiếng động lớn gì. Từ khi vào hạ đến nay, sức khỏe mẫu thân càng lúc càng suy yếu có đôi khi bà ngồi nhóm lửa cũng bị choáng váng ngất đi. Lang trung nói là thiếu máu, cần nhân sâm để bổ dưỡng. Nhưng trong nhà của hai mẫu tử ngoại trừ mấy cái chậu sành ra thì ngay cả bếp lò chảo sắt nứt vỡ cũng là xin được mà có thì nào có tiền mà mua nhân sâm cơ chứ?

Mỗi lần nghĩ đến điều này, Trình Tiểu Cửu lại thấy mình lớn quá chậm, nếu mình có thể trong một đêm trưởng thành được thì mẫu thân sẽ không khổ như vậy. Tuy rằng mẫu thân luôn an ủi hắn rằng:

Không vội không vội, con người phát triển có sớm có muộn, tâm tư của con, mẫu thân rất vui!

Nhưng Trình Tiểu Cửu sợ khi hắn đợi được đến lúc hắn thật sự trưởng thành thì mẫu thân đã nằm dưới lòng đất nơi ngoại thành rồi.

Cũng may hôm nay làm việc kiếm được hai xâu tiền! Vừa dùng nước lạnh dội mồ hôi trên người, hắn vừa vui mừng nghĩ. Có hai xâu tiền rồi, chí ít hắn có thể hiên ngang tới hiệu thuốc bắc mua thuốc về sắc cho mẫu thân. Nói không chừng, đúng như lang trung nói, mẫu thân chỉ là thể hư, có bát thuốc sâm uống bổ dưỡng là lập tức khỏi bệnh ngay.

Chờ mẫu thân khỏi bệnh rồi, hắn có thể yên tâm đi kinh thành xem bạn cũ trong quân của cha năm xưa để mưu tìm một công việc. Có câu là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, ai quy định cả đời Trình Tiểu Cửu sẽ chỉ làm cu li ở bến tàu? Nhờ đâu dựa vào khí lực bản thân để mưu được chiến công nói không chừng có thể làm cho Hoàng đế bệ hạ để ý tới, sẽ rửa sạch oan khuất mà năm xưa cha hắn đã phải chịu!

Dù sao hắn cũng chỉ là một thiếu niên, luôn tràn ngập hy vọng đối với tương lai. Điều hay nghĩ nhất chính là trong vòng một vài năm gia đình hắn sẽ thoát khỏi nghịch cảnh. Mây đen trong mắt Trình Tiểu Cửu chậm rãi tiêu tán, vừa lau vết bùn và mồ hôi trên người hắn vừa nghĩ tới những điều mắt thấy tai nghe của ngày hôm nay. Ngày hôm nay hắn không gặp phải một khí trời cổ quái, mà còn gặp phải vài người, người nào cũng toát lên vẻ thần bí. Dù là Thành Bá vốn người quen thuộc nhất nhưng hôm nay lại khác với thói quen của lão một trời một vực, giống như là sau khi bị một trận mưa đá rơi trúng, cả người đều thay đổi, từ một kẻ keo kiệt lại trở thành một người rộng rãi, từ một kẻ mắt cẩu nhìn người thì nay lại hiền lành thân thiết!

Nhớ lại vẻ tươi cười của Thành Bá lúc phát gạo cho mình, Trình Tiểu Cửu không khỏi rung mình một cái. Thiếu niên vốn đã hiểu rõ tang thương thế gian, nên rất nhạy cảm đối với nhân tình ấm lạnh so với đám bạn cùng tuổi. Nói cách khác, hẳn không tin quản gia Thành Bá của Chu phủ nổi tiếng là keo kiệt gian trá bỗng dừng lại trả thù lao gấp đôi bởi vì mình đi đầu hỗ trợ dùng vải bố phủ lương thực trên thuyền. Hẳn tin tưởng đằng sau vẻ tươi cười của lão già này còn che giấu một dụng ý khác. Đặc biệt là ánh mắt kia làm hẳn nhớ đến ánh mắt của con sói hoang mùa xuân năm ngoái mình gặp ở trên đường đêm. Dã thú trong núi khi nhìn chăm chăm con mồi chính là dùng ánh mắt này, tự tin, lạnh lùng, trầm tĩnh, thâm thúy khiến bất cứ người nào cũng phải sợ hãi.

Nhưng lúc này thì hẳn phải sợ gì chứ. Trình Tiểu Cửu cười cười, dùng nước gột rửa đi hết những ý nghĩ rối loạn và vết bẩn xuống dưới sân. Nhà này ngay cả tên trộm đơn giản cũng không muốn tới, cho nên hẳn căn bản không sợ người khác có mưu tính gì với hẳn. Nếu như Thành Bá muốn lợi dụng hẳn, vậy thì tốt rồi, chỉ cần ông ta ra đủ giá thì hẳn sẽ ra sức! Trong lòng Trình Tiểu Cửu tự thấy giá bán mình cũng không cao, nhưng chắc cũng đủ cho hai mẹ con một vài ngày không phải lo không có cơm ăn, lại còn mời được lang trung đến chữa trị cho mẫu thân, có thể yêu cầu hẳn làm bất cứ chuyện gì cũng được, bao gồm cả lên núi đao xuống biển lửa.

Đặt gáo nước xuống, hẳn quay người chuẩn bị vào nhà nấu cơm nhưng phát hiện mẫu thân đã đứng trước cửa phòng từ lúc nào rồi, vừa cười thân thiết nhìn hẳn, vừa ân cần hỏi thăm:

Tiểu Cửu về rồi hả con, hôm nay có tìm được việc không?

Mẹ, con tìm được việc ạ. Mẹ xem, mẹ xem đi..

Trình Tiểu Cửu nhanh chóng cầm y phục đầy mồ hôi lên cho mẹ xem, rồi bước nhanh tới đỡ lấy cánh tay mẫu thân.

Tiểu Cửu nhà ta thật giỏi!

Trình Chu thị không biết con trai muốn dẫn mình đi xem cái gì, cứ để Tiểu Cửu dìu đỡ, mỉm cười xoay người, ánh mắt vừa rơi vào vại gạo đang mở, bà lập tức run rẩy. Trời ơi, hơn nửa vại gạo trắng nằm im lặng ở đó từng hạt gạo sáng bóng khiến người khác thấy vô cùng ấm áp. Nhưng đây không thể là tiền công của một ngày mà cậu con trai bé nhỏ của mình kiếm được! Thời đại Thái Bình còn khó có được chứ đừng nói chi là thời loạn lạc.

Bàn tay vốc nắm gạo lên, toàn thân Trình Chu thị run lên, bà không muốn nghi ngờ con trai mình đi ăn trộm, đi giết người, ba tin lời nói và việc làm của mình đều mẫu mực, tuyệt đối không thể dạy dỗ ra một đứa con hại dân hại nước! Nhưng vại gạo trắng mịn này rõ ràng là vượt qua lẽ thường, không khỏi khiến bà hoài nghi. Trong lòng bà đau xót nước mắt lập tức làm mờ ánh nhìn, qua màn nước mắt, bà thấy con trai mình đang hưng phấn tươi cười, thân thể cứng cáp, trước ngực trắng nõn nhưng đã lộ làn da thô ráp.

Thân thể này vốn không nên làm những việc nặng nhọc. Bà tự trách mình vô dụng, tin tưởng kẻ gian, kết quả khiến cho trượng phu bị sung quân chết trên đường đi. Nhưng kết quả đến nay vẫn không có tin tức về thi cốt của trượng phu, con trai duy nhất thì lại vì mình mà đi làm kẻ trộm.

Mẹ, mẹ làm sao vậy?

Trình Tiểu Cửu thấy mẫu thân khóc thì càng hoảng sợ, hai mắt tròn tròn.

Mẹ, mẹ rất vui. Đã lâu rồi không thấy nhiều gạo như vậy!

Trình Chu thị đưa tay lau mắt, giả bộ tươi cười đáp lại:

Mẹ đi nấu cơm cho con. Trong nhà chúng ta vừa lúc có chút dưa muối, nấu lên để con ăn!

Vâng!

Trình Tiểu Cửu không tin lời nói dối của mẫu thân, nhưng lại không muốn đi vạch trần. Hắn rất giỏi về việc quan sát sắc mặt và lời nói, nhận ra ngay rốt cuộc vì sao mẫu thân lại không vui. Nếu như là mình làm sai, vậy thì âm thầm sửa sai, đảo bảo mẫu thân không thương tâm nữa là được!

Trình Chu thị trù mển xoa đầu con trai, trong lòng thầm thở dài. Con trai không ngờ đã cao lớn như thế rồi, bất giác, mình phải kiễng chân mới có thể chạm tới đỉnh đầu con được. Cơm nước xong, lại thu dọn đồ đạc cho con trai, để nó chạy trốn đi. Giờ mình phải nhìn con nhiều hơn, buổi tối mẫu tử từ biệt, sợ là vĩnh viễn không có ngày gặp lại nữa.

Mẹ, sao mẹ lại khóc!

Thấy suối nước mắt trên mặt mẫu thân vẫn tuôn rơi, trong lòng Trình Tiểu Cửu phát hoảng, nửa ngồi xổm xuống, nhìn chăm chăm mẫu thân truy hỏi.

Không sao, không sao, mẹ đi nấu cơm cho con ăn!

Trình Chu thị quay vội đầu đi, ra sức lau nước mắt. Bà tự nói mình phải kiên cường, không thể trở thành gánh nặng của con trai, trong nhà môn xưa nay không có thiên lý, không có tiền đứt lót thì không một có thể nguyên lành đi ra. Con trai chỉ muốn mình có cơm ăn mà thôi, không nên tiếp tục ở nơi này, chôn vùi mạng nhỏ ở đây. Dù sao nó mới chỉ mười sáu tuổi, tuổi mụ mới mười sáu tuổi thôi!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 11. Thành Nam (10)

Đ

ể con đi nhóm lửa!

Trình Tiểu Cửu không có đáp án thật sự, đành phải rầu rĩ đứng lên, dùng que cời than bới tro, tìm mấy thứ dẫn lửa vùi dưới tro, mãi vẫn không mua nổi hỏa chiết tử (vật đánh lửa), hăn vẫn dùng biện pháp này để tiết kiệm tiền, mỗi lần nấu xong cơm, hăn đều dùng tro và một đoạn than củi làm trụ để dẫn lửa, khi nấu cơm không cần phải châm lửa nữa. Nhưng biện pháp này sẽ làm căn nhà rất nóng, mùa đông còn đỡ, nhưng mùa hè thì thật sự khó mà chịu đựng nổi.

Khói xanh và hơi nước bốc lên, tạm thời thu hút sự chú ý của hai mẫu tử. Trong phòng trở nên im ắng, âm thanh cuộn cuộn của gạo trong nồi nghe rất rõ, đứng ở trước bếp lò suy nghĩ một hồi, Trình Chu thị một lần nữa mở vung ra, trước tiên dùng vớt gỗ vớt gạo đã luộc chín tám phần từ trong nồi ra, sau đó dùng muôi trúc đem nước cơm cẩn thận đổ vào chậu sành, rồi lại một lần nữa đổ nước trong vào trong nồi, đẩy vung lên, chuẩn bị cho cơm tẻ vào hấp.

Ngày trước lúc tới công đoạn này, lúc nào cũng phải thêm một chút rau dại vào trong gạo. Trình Chu thị theo thói quen thò tay vào giỏ rau, rồi nhanh chóng rút về. Bà quyết định xa xỉ một lần, trước khi chia tay cho con trai một bữa cơm tẻ tinh khiết no nê. Người ăn no đi mới mau, ăn rau chóng đói, nhớ con trai đi được nửa đường thì đói bụng, nơi rừng núi hoang sơ khó mà tìm được thức ăn.

Trình Tiểu Cửu lặng yên nhìn mẫu thân bận rộn ở bếp, trong trí nhớ, mẫu tử hai người chỉ ít cũng có hai năm không được ăn xa xỉ cơm tẻ tinh khiết như

vậy. Mẫu thân luôn luôn nói, cuộc sống phải tiết kiệm mới dùng được lâu, không thể ăn hôm nay không nghĩ tới ngày mai. Chỉ cần có thể duy trì được cuộc sống, thì tương lai sẽ có hy vọng. Mặc dù nhiều năm trước bà còn kiên định cho rằng như vậy, nhưng đến nay "phu nhân hy vọng" vẫn khoan thai chưa đến.

Cơm chín rất nhanh, dưa muối và rau dại đã hòa trộn với nhau, màu sắc ngon mắt. Trình Tiểu Cửu nhận bát cơm từ tay mẫu thân, khua thức ăn vào bụng. Ăn được nửa ngày, hắn đích xác thấy mình thật sự rất đói, nên bát cơm trong tay rất nhanh hết, lại để ý thấy mẫu thân chỉ lặng lẽ nhìn hắn, bát cơm vẫn đặt trước mặt.

Mẹ, sao mẹ không ăn ạ? Mau ăn nhanh đi, kéo cơm không còn thơm nữa.

Trình Tiểu Cửu buông đũa, nhắm nuốt, mơ hồ hỏi mẹ.

Mẹ ăn ngay đây, con ăn chậm chút, trong nồi vẫn còn.

Trình Chu thị hiền từ cười cười, đoạt lấy bát cơm của con trai, lại múc thêm một muôi cơm tẻ đầy, sau đó đứng lên, chậm rãi đi ra bếp bên chậu sành trên đài, lấy thêm nước cơm.

Mẹ không ăn sao!

Trình Tiểu Cửu nhảy dựng lên, ngăn mẫu thân đi lấy nước cơm để ăn, nước cơm trong nhà trước nay chưa hề để lãng phí, nhưng mình ăn cơm, lại để mẹ phải dùng nước cơm, vậy thì hắn không làm được.

Mẹ ăn mà, mẹ uống nước cơm trước cho nhuận miệng thôi!

Trình Chu thị cười đáp ứng, nhưng vẫn không đưa bát cơm cho con trai.

Mẹ, gạo ngon lắm. Trong vại có mười đấu gạo đấy ạ. Thành Bá Chu gia thường thức con dốc sức làm việc, còn cố ý cản dận gia đình không được cắt xén. Ngày mai con lại đi làm nữa, bọn họ đã đồng ý tiếp tục cấp cho con một đấu rưỡi gạo.

Để mẫu thân chịu ăn cơm, Trình Tiểu Cửu liền báo cáo.

Ý con nói là gạo này là con làm việc cho Chu lão gia mà được?

Tay cầm bát cơm của Trình Chu thị run lên, thiếu chút nữa thì ngã lăn ra đất. Con trai thường ngày không phải là người hay nói dối, mặc dù cuộc sống bức bách phải làm kẻ trộm, nhưng không thể nào ăn trộm lương thực

về lại tỏ ra hài lòng như vậy. Chẳng lẽ con trai mình gặp vận may? Người làm mẹ như bà ngay từ đầu không nên hoài nghi con trai mới phải chứ? Trình Chu thị mở to hai mắt, trong ánh mắt tràn ngập vẻ do dự.

Đương nhiên rồi. Hôm nay vừa có sấm sét, mẹ có nghe thấy không?

Trong nháy mắt, Trình Tiểu Cửu hiểu được nguyên nhân vì sao mẫu thân lại khóc, liền dờ khóc dờ cười giải thích.

Vừa hay lúc ấy con là người đầu tiên mạo hiểm mưa gió to lớn giúp họ vận chuyển lương thực che phủ vải bố, bọn họ cảm tạ con, cho nên cấp cho con mười đấu gạo làm thù lao. Đúng rồi, không chỉ có một mình con đâu, còn có Vương Nhị Mao sát vách cũng được mười đấu. Vốn bọn họ đưa ra mức thưởng là năm đấu, nhưng hai chúng con xông tới đầu tiên, cho nên được trả công gấp đôi. Đúng rồi, còn có hai xâu tiền nữa, hai xâu tiền Nhục Hảo, mẹ xem, mẹ qua xem đi.

Hắn đứng lên ra khỏi bàn cơm, hai ba bước chạy tới bên sập gỗ, moi tất rách ra, lộ ra Nhục Hảo sáng bóng.

Hai xâu tiền, mười đấu gạo con mượn xe đẩy về, từ bến tàu về đến nhà, rất nhiều người đều nhìn thấy đấy!

Tiếng sấm lớn như vậy, tia chớp nhiều như vậy, còn có hai nửa bầu trời một tinh không vạn lý, một mây đen rậm rạp, cảnh tượng này làm toàn bộ thành Quán Đào có ai mà không biết? Trình Chu thị lẳng lặng nhìn con trai, muốn cười nhưng lại không thể nào cười nổi, một lát sau, bà đặt nước cơm sang một bên, che miệng nghẹn ngào:

Con, con không sợ sấm chớp đánh hay sao. Con trai à, gan con cũng lớn quá!

Hì hì

Trình Tiểu Cửu giải thích rõ ràng hiểu lầm cho mẫu thân xong, trong lòng lập tức nhẹ nhõm hẳn lên.

Sợ gì, chẳng phải con rất tốt đó sao?

Hắn vừa cười vừa nói, tay cầm bát nước cơm của mẫu thân đổ lại vào chậu sành, một lần nữa xới cơm tẻ vào bát.

Từ nhỏ đến lớn, con chưa từng làm việc thiếu đạo đức gì. Thiên lôi nào có trách phạt con. Mẹ, nhanh ăn cơm đi, nguội rồi, cơm sẽ không ngon nữa.

Ừ, mẹ ăn, mẹ ăn!

Trình Chu thị áy náy nhìn con trai, ngồi trở lại bàn, ăn từng miếng từng miếng cơm. Đây là sự hiếu kính của con trai đối với bà, con trai đã trưởng thành, có thể làm việc vì gia đình, bà hạnh phúc ăn cơm, trong lòng tràn ngập niềm tự hào.

Sợ mẫu thân vẫn còn khúc mắc, Trình Tiểu Cửu vừa ăn vừa kể lại toàn bộ những gì mình trải qua trong ngày hôm nay, từ lúc thay Vương Nhị Mao ngăn tai họa, đến việc ra tay giáo huấn hai gã cửu vạn cây ma cũ bắt nạt ma mới, lại đến lúc bầu trời sấm chớp, mưa gió thế nào, rồi kể đến tiểu thương họ Trương đã dùng số tiền lớn chiêu mộ mọi người trợ giúp ra sao, rồi mình đầu tàu xông lên boong tàu ...vân...vân...cứ thế cao hứng mà kể ra.

Trình Chi lắng lắng nghe, trong ánh mắt thỉnh thoảng ánh lên tia tán thưởng. Con trai có hành vi phong cách rất giống phụ thân rồi, có dũng khí, có can đảm, biết trợ giúp người, đồng thời trong tính cách còn cả sự thông minh nữa, nếu như phụ thân còn sống hẳn là sẽ mưu tìm cho con trai được công việc rồi. Nghĩ như vậy, trong lòng bà vô cùng không cam lòng. Con trai thiện lương thông minh như vậy, không nên làm cu li, hẳn nên có một bầu trời riêng của mình, đầu đội kim khôi, mặc cẩm bào, chứ không phải là người ngay cả giày đi cũng không có.

Ăn cơm xong, mẫu tử hai người thu dọn bát đĩa sạch sẽ, thời điểm này vào trước đây, là thời gian Trình Tiểu Cửu phải học do Trình Chu thị đặt ra, bà sẽ ngồi thêu thùa may vá, ngồi bên cạnh nghe những câu văn chương mà mình không hiểu. Nhưng hôm nay, người làm mẫu thân này cũng không

muốn con trai tiếp tục làm việc nữa, bà cười cười lấy từ trong túi ra một áo dài không hề có chỗ chắp vá nào, cũng lại lấy ra một đôi giày mới, đặt bên cạnh con.

Đi vào đi, lấy trong vại gạo hai đấu gạo, mang cho nhạc phụ con, để ông ta cũng nếm được vị gạo mới. Nếu như mẹ đoán không sai, gạo này chính là gạo mới Hồ Quảng đấy.

Trước ánh mắt hồ nghi của Trình Tiểu Cửu, bà cười căn dặn.

Mang gạo cho họ Chu?

Trình Tiểu Cửu rất ít khi chống đối lại mẫu thân, lập tức nhú mày.

Mẹ, mẹ nghĩ gì vậy. Họ Chu căn bản không thiếu thứ này, dù mẹ có tốt với họ, họ cũng không coi trọng chúng ta đâu.

Con nói gì vậy?

Trình Chu thị nghiêm mặt, hạ thấp giọng trách cứ.

Dù thế nào thì ông ta cũng là trưởng bối của con, con không thể không hiếu lớn nhỏ.

Thấy ánh mắt uất ức của con trai, trong lòng bà lại mềm đi, thu lại vẻ giận giữ, cười gượng bổ sung:

Đi đi, nghe lời mẹ, đều là người một nhà cả. Con đối xử tốt với họ, họ cũng sẽ đối tốt với con. Dù thế nào thì hai nhà cũng đều đã trao đổi bát tự rồi. Đường cữu của con là người đọc sách, dù muốn hủy hôn cũng không đến mức xé bỏ da mặt đâu.

Duy có câu cuối cùng, Trình Tiểu Cửu cho rằng mẫu thân chưa nói đến điểm quan trọng:

Dù là ông ta muốn hủy hôn, nhưng trước khi chúng ta có khởi sắc, ông ta cũng sẽ không gả Hạnh Hoa cho con!

Con trai à!

Trình Chu thị dí tay vào trán con, thở dài nói

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, ai có thể nói chúng ta sẽ không có thể phục khởi! Ông ta là nhạc phụ con, cũng là đường cứu của con, nếu như ông ta giúp con, con đường tương lai của con cũng sẽ thuận lợi.!

Tìm ông ta hỗ trợ ư, không bằng tìm Táo vương gia ấy!

Trình Tiểu Cửu lăm bầm, nhưng cũng không dám cãi lời mẫu thân, nhận y phục, mặc quần áo chỉnh tề, sau đó đau lòng nhìn gạo trắng mình khổ cực cả ngày mới kiếm được bị mẫu thân bắt mang đi tặng cho người khác, chỉ vì đổi lấy một hy vọng xa vời.

Mà lòng người này, thật sự đáng tin sao? Hẳn không tin, một chút cũng không tin.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 12. Thành Nam (11)

T

ình Tiểu Cửu biết Đường cửu kiêm nhạc phụ sẽ không nhận chút ân tình này của mẫu thân, tuy rằng mẫu thân với ông ta là tỷ đệ thúc bá, năm xưa khi phụ thân chưa xảy ra chuyện, Đường cửu Chu Vạn Chương không lạnh lùng ác nghiệt như vậy. Trình Tiểu Cửu nhớ rõ hầu như năm nào Đường cửu mang theo biểu muội Hạnh Hoa đến kinh sư thăm họ, mỗi lần đến thăm thường ở ba bốn tháng liền. Mặc dù bản thân hẳn rất chán không thích chơi với tiểu cô nương hay khóc nhè, nhưng Đường cửu cùng phụ thân hẳn kiên quyết đối bất tự, hứa gả Hạnh Hoa cho hẳn.

Mà từ lúc phụ thân bị liên lụy bởi Hạ Nhược lão tướng quân, bị tước đi chức vụ Đô úy xa kỵ, sung quân biên ải, Đường cửu liền không đưa con gái đến nhà hẳn nữa. Tuy rằng lúc đó nhà hẳn đã chuyển từ kinh thành quay về huyện Bình Ân, nhà của Đường cửu ở Quán Đào, cách Bình Ân không tới trăm dặm.

Ác tặc Trương Kim Xương công phá Bình Ân, hẳn cùng với mẫu thân chạy đến Quán Đào, tìm người thân là Đường cửu sống ở gần nhất để nương nhờ. Kết quả ngoại trừ một cái chảo sắt vỡ, vài bộ y phục cũ thì không được giúp đỡ gì nữa. Ngay cả viện tử rách nát ở ngõ Lư Thỉ này cũng là hẳn và mẫu thân dùng số tiền tích cóp lúc ở nhà Đường cửu để thuê, tiền thuê trong ba năm, một văn tiền cũng chưa từng thiếu.

Nhạc phụ con làm như vậy cũng là vì muốn con vươn lên. Phàm là việc cứ tốt quá sẽ khiến con người ta không biết cố gắng!

Trình Chu thị đưa túi gạo cho con trai, lại căn nhắc dặn dò:

Năm nay Hạnh Hoa cũng không còn nhỏ nữa, chờ sang năm cũng đã đến tuổi xuất giá rồi. Con nên nói chuyện với con bé vài câu, đừng lạnh nhạt với

con bé. Con bé cũng chỉ là một đứa trẻ, lúc con không ở đây, con bé vẫn đến thăm mẹ đây.

Vâng!

Trình Tiểu Cửu đành phải chịu, nhắc tới Hạnh Hoa là hẳn thấy đau đầu. Theo lý mà nói, hẳn hẳn là phải hài lòng với hôn nhân này, Hạnh Hoa có tính cách khác hẳn với cha nàng, dung mạo cũng đã thay đổi nhiều, không còn đáng vẻ giống con ốc sên năm xưa nữa, từ lâu đã như trời non mùa xuân, chỉ cần gió xuân thổi qua, là có thể tách nở thành một bông hoa tươi đẹp. Nhưng ở sâu trong nội tâm, Trình Tiểu Cửu không tìm được chút cảm giác thân thiết nào với Hạnh Hoa. Có lẽ là bởi vì nguyên nhân phụ thân nàng, ghét ốc ghét cả ổ, hoặc có lẽ nguyên nhân là tính cách không hợp. Dù gì, hẳn cũng không thích lấy Hạnh Hoa, bất luận là lúc gia cảnh dư dả hay là lúc khốn khó, hẳn chưa từng muốn. Thậm chí trong vô số những giấc mộng hoa mỹ về tương lai, hẳn cũng chưa từng nghĩ đến bóng dáng của nàng.

Nhưng hẳn không hề cự tuyệt hôn nhân này, tuy rằng hẳn biết, chỉ cần mình từ hôn, Chu Vạn Chương chắc chắn đáp ứng ngay lập tức, thậm chí sẽ bởi vì thoát được khỏi một nhà nghèo hèn mà sẽ trả lại sính lễ ấy chứ. Cùng một ám chỉ, người ta không cần nói, thậm chí chỉ hành động là đã hiểu. Nhưng Trình Tiểu Cửu không dám đáp ứng, hẳn sợ mẫu thân sẽ vì thế mà khổ sở. Chu gia có thể giúp đỡ là mong muốn của mẫu thân hẳn. Nếu như một tia hy vọng cuối cùng này cũng bị cắt đứt, hẳn không biết thể cốt của mẫu thân có sống qua mùa đông khắc nghiệt này không.

Ngõ Lư Thi nằm ở đoạn đường nghèo nàn nhất thành Nam, cổng lớn của Chu gia lại nằm ở đường Thành Hiền của thành Bắc, lân cận là miếu Phu tử đèn nhang hưng thịnh. Có người nói người sống ở đường phố này đều là con cháu tiền sĩ, làm quan lớn. Tuy rằng Chu Vạn Chương ở đây hơn ba mươi năm, ngay cả làn sóng tuyển bạt đầu tiên của quận lý cũng chưa từng thuận lợi.

Trình Tiểu Cửu đi từ Thành Nam đi tới thành Bắc chỉ mất nửa canh giờ. Trong nửa canh giờ này, hắn rút cuộc ép mình phải cười tươi đến cứng ngắt, để xứng với thân phận con rể tương lai của người ta. Nhưng vờ nhìn thấy nhạc phụ đại nhân, bao nỗ lực của hắn đều tan biến trong nháy mắt. Chu lão phu tử có bản lĩnh giỏi nhất chính là hay chọc người khác tức giận, tuy rằng hắn luôn luôn tỏ ra nho nhã lễ độ trước mặt trưởng bối của mình.

Trên người người có mùi gì vậy?

Chu lão phu tử bịt mũi, bất mãn chất vấn. Từ lúc Trình Tiểu Cửu vào nhà đến giờ, lão cũng chẳng buồn báo người hầu pha trà, trái lại còn không chút khách khí quan sát con rể tương lai từ đầu tới chân rồi bình phẩm một câu.

Cả ngày làm việc vất vả trên bến tàu, trên người hắn đương nhiên mang theo mùi mồ hôi nồng đậm, bất luận là tắm rửa thế nào cũng không đơn giản hết mùi được. Trình Tiểu Cửu bị hỏi đến ngượng ngùng, cúi đầu, cố nén tức giận đáp:

Không dối gạt cậu, hôm nay cháu kiếm được việc làm, cho nên được trả thù lao gạo trắng. Mẫu thân bảo cháu mang tới đây, không đáng gì cả, nhưng là loại gạo mới rất ngon.

Ồ, từ khi đại nhân qua đời nhiều năm, trước tiên phải giữ đúng cốt cách, khổ luyện tâm trí. Người có thể ra ngoài làm việc phụ giúp gia đình, cũng là một chuyện tốt.

Chu Vạn Chương tựa như dịch chuyển xa xa, tránh người phải mùi chua chua trên người thiếu niên khiến lão tức thở, trầm ngâm nói. Thấy túi gạo đặt ở góc nhà, lão rất muốn đuổi ngay đối phương đi, nhưng lại không tìm được cớ gì, đành phải nói một câu dạy đời như vậy.

Cám ơn cậu đã chỉ điểm.

Trình Tiểu Cửu khẽ cắn môi, hạ thấp giọng đáp lại.

Chỉ điểm thì chưa dám, nhưng người hiểu được nỗi khổ tâm của ta đối với người là tốt rồi.

Chu Vạn Chương khoát tay, không chút khách khí nịnh hót:

Mẫu tử các người hiện tại sống ở ngõ kia, vốn là ngõ Lễ Sĩ, ý là chiêu hiền đãi sĩ. Nhưng người trên phố đó ngu muội rảnh rỗi, không lĩnh ngộ được lời khuyến khích của cổ nhân đối với văn bối, đang yên lành tự nhiên lại đổi Lễ Sĩ thành Lư Thi, thật là sĩ nhục văn hóa, sĩ nhục văn hóa.

Trong lòng Trình Tiểu Cửu không tin, nhưng cũng bội phục tài ăn nói của Đường Cửu, cười đáp lại:

Chẳng trách từ lúc chuyển tới đó, cháu càng học càng có tinh thần. Nhiều lần gặp phải những chỗ trúc trắc, đọc đi đọc lại liền thông thuận, thì ra là có tiên hiền âm thầm phù hộ. Sau khi cháu trở về nhất định sẽ nói lại cho mẹ biết, để mẹ cũng hiểu được tấm lòng của cháu!

Người không cần phải nói với mẹ người những điều này. Đều là người một nhà, không cần phải nói hai lời làm gì.

Chu Vạn Chương rất thích câu nịnh của Trình Tiểu Cửu, tay vuốt chòm râu, cười đến tí mắt lại:

Người cố gắng đọc sách, cháu xem trọng người. Ngày nào đó cá nhảy long môn, cũng không uổng bao năm khổ cực của mẹ người đó.

Vâng ạ, cháu yên tâm.

Trình Tiểu Cửu chấp tay.

Chỉ cần triều đình tiếp tục mở khoa cử, cháu nhất định tham gia.

Thật ra người rất thích hợp đi làm Kiêu Quả, đáng tiếc lúc triều đình mộ binh, Bình Ân lại bị kẻ tặc vây khốn, người không nhận được công báo.

Chu Vạn Chương thấy Trình Tiểu Cửu không hề đề cập đến vấn đề hôn nhân đại sự, trong lòng ước gì hẫng quên rồi, bởi vậy trọng tâm câu chuyện càng lúc càng xa.

Vâng, cháu cũng tiếc cho cơ hội đó!

Trình Tiểu Cửu cười cười, trả lời theo câu của Chu Vạn Chương. Đề tài khan như vậy đương nhiên không kéo dài được lâu, nên miễn cưỡng nói được dăm ba câu, Chu Vạn Chương liền đứng dậy tiễn khách. Trình Tiểu Cửu vốn cũng không muốn ở lại lâu, liền nói lời chào với Đường Cửu. Lúc ra khỏi cửa, hắn còn cẩn trọng nhìn để giày một chút, tin rằng không dẫm phải bất cứ quý khí gì của Đường Cửu gia mới từ từ cất bước ra về.

Toàn bộ hành động của con rể tương lai đều lọt vào tầm mắt của Chu Vạn Chương, hết lần này tới lần khác lão đều không nắm được nhược điểm gì của hắn, không phát tác được. Lửa giận còn chưa tiêu, một bóng người trắng kiện từ trong nhà đuổi tới, hai ba bước đã đuổi kịp Trình Tiểu Cửu, nhiệt tình hỏi han:

Là tiểu Cửu à. Lâu lâu mới đến, sau không ngồi thêm một lát nữa? Hạnh nhi dẫn theo nha hoàn đi đến nhà bằng hữu rồi, đoán chừng lát về ngay thôi. Nghe thấy tiếng phía sau, Trình Tiểu Cửu biết là mợ Chu Đỗ Thị của mình, liền vội vã quay lại, thở dài, đáp:

Dạ, cậu bề bộn nhiều việc, cháu cũng phải về nhà đọc sách, ngày khác lại đến ạ.

Đứa trẻ này, mỗi lần đến đều vội vã, ghế chưa ấm thì đã về rồi.

Chu Đỗ thị ngăn trượng phu, dùng giày thêu bẩy tấc giẫm vào chân lão, vẻ mặt tiếc nuối:

Mấy hôm trước Hạnh nhi còn nói may cho cháu một bộ y phục, ta thấy trời nóng, nên bảo nó vào thu hăng may. Dù gì mùa hè cháu cũng không mặc được.

Cám ơn Hạnh Hoa muội muội, cũng cám ơn mợ ạ!

Trình Tiểu Cửu lần thứ hai chấp tay.

Lần này cháu đến vội vàng, cũng không mang quà gì tới cho Hạnh Hoa muội muội, xin mẹ đừng trách cháu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 13. Thành Nam (12)

Ồ

!

Chu Vạn Chương định mở miệng, trên chân tê rần, đau đến nhe răng.

Đứa nhỏ này!

Chu Đỗ thị đổi chân giẫm lên chân trượng phu, quay lại hạ giọng rít lên với trượng phu:

Giờ còn gọi ta là mợ, người không biết còn tưởng rằng nó và Hạnh nhi đã đính hôn rồi đấy.

Lại đổi giọng ngay:

Hai đứa đều đã trưởng thành rồi, chúng ta thân càng thêm thân, vài chục năm trước cũng đã nói như vậy rồi.

Trình Tiểu Cửu gật đầu, cũng không quan tâm ý tứ của đối phương.

Cháu biết, mợ. Nhưng bây giờ cháu không có bất cứ tiền đồ gì, không dám làm Hạnh Hoa muội muội thiệt thòi. Chờ thêm hai ba năm nữa, cháu vực Trình gia lên rồi, chắc chắn sẽ đưa kiệu hoa tới rước Hạnh Hoa muội muội.

Vậy chúng ta sẽ chờ!

Chu Đỗ thị một tay bầu lửng, một tay khẽ ra hiệu ở trước mặt, làm Chu lão phu tử choáng váng đầu hoa cả mắt, không có lý do gì để thoái thác được.

Nếu Hạnh nhi đồng ý, dù là tơ lụa Lãng La hay là rau đắng khổ cực, đều là lựa chọn số mệnh của nó, không trách người khác được. Chúng ta là phụ mẫu cũng không thể không cho con gái xuất giá. Hôm trước ta đến nhà Lão Ngô sát vách, con rể của lão ta cũng độ tuổi tương đương người vậy, nhưng sớm đã gả con gái chờ bế cháu ngoại rồi. Hì hì, đứa con rể này nhút nhát, nhưng lại là nam nhân đối xử rất tốt với thê tử đấy.

Không đợi Chu Vạn Chương tiếp tục nói với Trình Tiểu Cửu, bà lần thứ hai giẫm chân lên trượng phu.

Nhưng phu thê lão Ngô kia cũng rất có ý tứ, rõ ràng là yêu cầu nhà trai phải đặt lễ hỏi hai mươi quan tiền. Hàng xóm láng giềng còn cười phu thê lão bán con gái, nhưng bọn họ nói năng rất hùng hồn đầy lý lẽ, nói cái gì lẽ tiền không thể thiếu, rõ ràng là không thể hiện được thân phận con gái mình, sẽ làm cho láng giềng và nhà chồng coi thường con gái. Ta nhỡ vào, nhà bọn họ nghèo rớt như vậy, thế mà không biết xấu hổ nói cái gì mà thân phận!

Lòng Trình Tiểu Cửu đã hiểu rõ, ngay cả chút thiện cảm cuối cùng với Chu gia cũng đã tan biến không còn sót lại chút gì nữa. Hắn cười gật đầu, lạnh lùng đáp ứng:

Cháu đương nhiên không thể để Hạnh Hoa muội muội thành gái lừa lỡ thì. Cậu mợ cứ yên tâm, muện nhất là tháng chạp năm nay, chắc chắn sẽ cho cậu mợ một tin tức chính xác!

Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, chúng ta chờ cháu, cháu thật là đứa trẻ kiên cường.

Mặt trời chiều chạng vạng, Chu Đỗ thị càng không ngừng phất tay, tựa như một tú bà vừa làm xong một cuộc giao dịch. Tận đến khi bóng của Trình Tiểu Cửu biến mất ở đầu đường, bà mới quay lại hung hãn lườm trượng phu, véo một cái, mắng chửi:

Lão già vô dụng kia, trơ trơ nhìn con gái nhảy vào đồng lửa sao, chẳng nặn ra được câu nào cho ra hồn cả. Về nhà, đóng cửa ta tính sổ với ông.

Bà nhẹ tay chút, để ta còn chút thể diện với người khác nữa chứ.

Chu Vạn Chương nhú mày, nhỏ giọng kháng nghị. Trong nhà, xưa nay mọi kháng nghị của lão đều không có hiệu quả. Bên hông bị véo vài cái, lão không thể làm gì khác hơn là cúi đầu đi vào nhà.

Hai mươi quan, nhà Trình lão đến cuối năm không xuất ra hơn hai trăm tiền thì ta không phải họ Đỗ!

Hai phu thê đi vào trong, Chu Đỗ thị bập tay vào nhau. Con gái đã trở mã thành một đóa hoa, vô số người có tiền đến cửa cầu còn không được, đem gả con gái cho tiểu tử Trình gia, lẽ nào phu thê hai người điên rồi sao?

Chu Van Chương cũng biết giờ khắc này, chỉ sợ mình với Đường tử đã ân đoạn nghĩa tuyệt. Ngẫm lại năm xưa mình nghèo khó thì tử phu luôn giúp đỡ, trong tâm trạng lão mớ hồ có chút hổ thẹn. Nhưng nghĩ phải đem hòn ngọc quý của mình đặt vào Trình Gia thì lại không cam lòng. Cho nên bất luận hổ thẹn như nào thì cũng phải nhanh chóng chấm dứt cuộc hôn nhân này.

Ông sao không nói lời nào, lẽ nào biện pháp của ta nói không đúng sao?

Nói nửa ngày cũng không được trượng phụ phụ họa theo, Chu Đỗ thị tức giận truy vấn.

Chu Vạn Chương đầu tiên thở dài, sau đó trịnh trọng gật đầu:

Tốt, đương nhiên là tốt rồi. Nhưng ta ngại đi nói, bà đi nói, hẳn là tốt hơn. Dù gì thì ta cũng không thấy tiểu tử này sẽ có vận mệnh khốn cùng. Lúc nó còn nhỏ ta từng dạy chữ cho nó, bất luận là ta dạy chữ khó thế nào, nó cũng học được, chưa bao giờ để ta dạy lại lần hai.

Tốt, tốt, tiếc đứa cháu này của lão chứ gì? Nó tốt, nhân phẩm tốt, võ nghệ cũng giỏi, học vấn cũng được.

Chu Đỗ thị không ngừng cười nhạt.

Nhưng vận mệnh thì không tốt chút nào. Cha nó là kẻ có mưu đồ tạo phản, còn có một người mẹ bệnh tật đầy mình nữa. Cho dù học vấn giỏi thì sao, không phải ăn cơm sao? Dù gì ông cũng đừng hối hận, hôm nay tôi đã nói rõ ràng rồi, nếu không có đủ hai mươi quan tiền đến, thì dù nó không chủ động từ hôn, đừng mong Hạnh Nhi sẽ theo nó chịu khổ.

Ta cũng không phải hối hận!

Chu Vạn Chương hậm hực nói. Hai mươi quan tiền, không phải là con số nhỏ. Mấy năm trước, gạo tinh tương đương năm văn tiền một đấu, hai mươi quan tiền, với nghề cu li mà Trình Tiểu Cửu đang làm tại bến tàu, thì cả đời này đừng mong hăn kiếm được. Cột sống của mình đã bị người ta đóng đinh rồi, nhưng để Hạnh Hoa cũng bị người ta đâm thì không thể!

Hối hận thì cũng đã muộn.

Chu Đổ thị ra sức vỗ bàn.

Lão nương đã nói rồi, đó là ván đã đóng thuyền, quyết không thay đổi. Mùi gì thơm vậy nhỉ.

Bà khịt khịt mũi, rất nhanh chạy đến chỗ cạnh cửa, nhấc túi gạo của Trình Tiểu Cửu đưa tới, mở dây ra, thò tay vào vốc một nắm gạo lên, đưa ra chỗ sáng tỉ mỉ nhìn:

Ồ, là tinh trắng loại tốt nhất, chính là gạo mới năm nay đấy. Buổi tối chúng ta có cháo ăn rồi, mà lại là nồi cháo trắng thơm ngon nữa chứ

Tránh được khỏi ánh mắt của phu thê Chu gia, Trình Tiểu Cửu không kìm nén được ngửa mặt lên trời huýt sáo dài, tiếng huýt sáo thê lương cô độc làm kinh động rất nhiều xóm giềng, họ đứng ra cửa, chỉ trỏ hăn.

Đó chẳng phải là Tiểu Cửu Trình gia hiện đang ở ngõ Lư Thi đó sao?

Có người thắc mắc, thoáng cái nhận ra hăn.

Những người khác nhìn nhau, thì thầm:

Hay là bị mưa làm cho ngốc đi rồi. Nếu không thì là bị sét đánh trúng. Lão Sẹo hôm nay trên đường về đã bị điên rồi đấy, mấy người khác đều bị như thế cả.

Không đâu, Tiểu Cửu là một đứa trẻ ngoan, sẽ không giống tên Sẹo chuyên làm những việc thiếu đạo đức.

Có người lắc đầu phủ quyết. Trong ấn tượng của mọi người, Trình Tiểu Cửu mới chuyển tới tính cách trầm ổn, lễ phép với mọi người, không kiêu căng lên mặt. Một đứa trẻ như vậy hẳn là phúc trạch lâu dài mới đúng, tuyệt đối sẽ không bị ông trời trừng phạt đâu.

Cũng không nhất định, xây cầu sửa đường hai mắt mù, đường lớn đào hầm là người tốt.

Có người tiếp tục phủ quyết. Ánh nhìn về phía Trình Tiểu Cửu tràn ngập sự thương hại và đồng tình.

“Ta không hề điên.”

Trình Tiểu Cửu cắn răng tự nói với mình, sau đó ép mình tỏ ra tươi cười bình thản, chấp tay với mọi người:

Cháu vừa học cách luyện khí đạo sĩ, chư vị lắng giềng chớ trách.

Dứt lời, cậu vẫy tay áo, hiên ngang đi về hướng thành nam.

Thì ra là vậy. Ánh mắt chúng lắng giềng lập tức bình thường trở lại. Luyện khí đạo sĩ, nói vậy chẳng phải là thần thông sao? Đứa trẻ Trình Tiểu Cửu này rất thông minh, nói không chừng được tiên nhân làm phét, dựa vào lòng tốt của hắn, hắn là thần tiên sẽ giúp đỡ.

“Ta không điên, ta sẽ không để các người chê cười. Ta sẽ sống tốt, sống thật tốt.”

Trình Tiểu Cửu vừa đi vừa lẩm bảm. Nhân tình ấm lạnh, ngày hôm nay không phải lần đầu hắn thấy, coi như là đem hai đấu gạo này cho chó vậy, đáng tiếc, đó lại là tiền công của một ngày làm việc của hắn.

Tâm sự nặng nề, hắn thỉnh linh đụng phải một người, liền giật mình theo quán tính ôm quyền, khom người nói với người bị đụng phải.

Xin lỗi!

Lại nghe một âm thanh thánh thót oán trách bên tai.

Tiểu Cửu ca, huynh đi đâu mà không nhìn người vậy, muội gọi vài tiếng rồi đó.

Trình Tiểu Cửu kinh ngạc ngẩng đầu lên, thấy vị hôn thê đang cười thân thiết ngay trước mặt, mày chau lại, hai mắt lóng lánh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 14. Thành Nam (13)

T

a đang mãi nghĩ một chuyện!

Trình Tiểu Cửu vội điều chỉnh tâm trạng, cười gượng giải thích

Dù gì huynh cũng không để ý tới muội, chỉ là mượn cố thôi.

Thiếu nữ miễn cảm được sự lạnh nhạt đằng sau nụ cười của Trình Tiểu Cửu, đậm đậm chân, giọng hờn trách.

Ta nào dám!

Trình Tiểu Cửu cười, khoe miệng cong lên, hai mắt nheo lại thành một đường nhỏ thẳng tắp, hẳn không muốn để Tiểu Hạnh Hoa thấy nỗi buồn trong lòng mình, nỗi buồn nay là phu thê Chu Vạn Chương vừa mang đến cho hẳn, hẳn phải cố gắng che giấu, từ từ hòa tan. Mà trước đó, không ai có thể thấy, bao gồm cả con gái của phu thê Chu Vạn Chương.

Trên đời này có chuyện gì mà Trình Tiểu Cửu huynh không dám làm chứ?

Muội nghe người ta nói, lúc sét đánh, huynh còn đứng ở đầu thuyền đấy.

Tiểu Hạnh Hoa hai mắt mở to, nửa cười nửa không.

Hôn ước giữa nàng và Trình Tiểu Cửu không phải là bí mật gì, cho nên bạn tốt khuê trung bất cứ ai nghe được tin tức gì liên quan đến nhà trai thì sẽ cho nàng biết trước tiên. Lúc bầu trời đầy sấm sét làm chúng cừu vạn hoảng sợ bỏ chạy, Thành Bá và gia đình của Chu phủ hoảng sợ nằm sấp xuống, duy nhất chỉ có Trình Tiểu Cửu là đứng sừng sững ở giữa tiếng sấm sét đó. Tin tức này trong mắt người khác không là gì cả, nhưng lọt vào tai thiếu nữ lại có chút tự hào và ngọt ngào.

Nào có chuyện đó.

Trình Tiểu Cửu bị ánh mắt nóng bỏng của thiếu nữ làm cho ngượng ngùng, vội vàng nghiêng đầu đi, thật thà nói:

Lúc sét đánh, năm nào mà chả có, có gì đáng sợ đâu, huống hồ, Thành Bá đáp ứng ai hỗ trợ làm việc sẽ trả năm đấu gạo...

Dù thế nào, Tiểu Cửu ca vẫn rất dũng cảm!

Trọng điểm quan tâm của tiểu Hạnh Hoa không ở nguyên nhân Trình Tiểu Cửu " không sợ sấm sét", nàng căn rằng, vẻ mặt vui mừng, nhìn chung quanh một chút, thấy ngoài nha hoàn nhà mình ra thì không có ai chú ý, liền bước tới gần, bạo dạn kéo tay hắn:

Đến nhà muội rồi nói chuyện, muội thích nghe chuyện của Tiểu Cửu ca, mùa xuân thì muội làm xong y phục, vừa lúc để đó....

Giống như bị sét đánh, cả người Trình Tiểu Cửu run rẩy, cứng đờ. Bị bàn tay thiếu nữ cầm lấy, cảm giác nóng hổi theo da nhập vào trong huyết quản, di chuyển xông lên đầu hắn. Chưa bao giờ hắn cho rằng mình muốn lấy tiểu Hạnh Hoa, hắn tức giận phụ phụ Chu Vạn Chương cũng chủ yếu xuất phát từ thái độ khinh thường của bọn họ mà không phải bởi bọn họ hủy hôn ước. Mà hiện tại, vừa rồi bị sỉ nhục, trong nội tâm nhạy cảm như cỏ cây nhuốm sương của hắn rõ ràng cảm nhận được ngón tay thiếu nữ chạm tới vô cùng mềm mại dịu dàng ấm áp, tựa như làn gió xuân, dễ dàng thấm thấu vào tảng băng cứng trong lòng hắn, thối tan đi chút lạnh lẽo bên trong mà hắn đã cố xây dựng lên.

Đi đi, sao huynh lại không đi! Tiểu Cửu, huynh ngây ra gì vậy?

Bên tai nghe giọng oán trách của tiểu Hạnh Hoa, làm tim hắn run lên. Trình Tiểu Cửu dờ dẫm đi về trước vài bước, sau đó lại chậm rãi đứng lại, gượng cười nói:

Hạnh Hoa muội muội, tiểu Hạnh Hoa, ngày khác được không, hôm nay ta còn có việc gấp phải làm, thật sự là việc gấp.

Có việc gấp gì?

Tiểu Hạnh Hoa khó hiểu nhú mày, tỉ mỉ quan sát Trình Tiểu Cửu có hôn ước với mình từ nhỏ.

Có phải là huynh không muốn đến nhà muội? Có phải là huynh sợ cha muội cản nhần huynh?

Trình Tiểu Cửu cảm giác được mặt mình cứng ngắc, nhếch miệng, hạ thấp giọng nói:

Không phải. Cậu vẫn rất tốt với ta! Ta vừa mới từ nhà muội ra đây, giờ lập tức quay lại thì không hay lắm. Hôm khác ta tới thăm muội, tiện thể để muội đo người ta luôn.

Bị muội nói trúng rồi phải không? Huynh vẫn luôn lấy cớ!

Trong mắt Hạnh Hoa dâng lên sự thất vọng, nhẹ nhàng buông tay Trình Tiểu Cửu.

Dù gì, y phục đó là muội muốn lấy lòng huynh, huynh có thích hay không!

Ta đảm bảo, thật sự đảm bảo!

Trình Tiểu Cửu giơ tay lên thề.

Ta thề, vài ngày nữa mà ta không đến nhà muội, nếu như ta lật lọng...

Nửa câu thề lại bị cơn đau ở chân làm cho nghẹn nuốt trở lại.

Tiểu Cửu, huynh điên rồi! Ở nơi đông người, không sợ có ai nhìn thấy sao!

Thiếu nữ oán hận giẫm lên giày mà trước giờ Trình Tiểu Cửu luôn không nỡ đi, sau đó rất nhanh nhìn chung quanh, hung hăng giẫm xuống.

Sự đau đớn ngọt ngào làm Trình Tiểu Cửu nhe răng nhếch miệng, cũng không dám kêu đau gây thu hút người qua đường, đành phải làm bộ như không có gì, để mặc tiểu Hạnh Hoa tiếp tục giẫm lên chân mình. Nhưng mùi thơm thân thể thiếu nữ lại nhẹ nhàng lan tỏa ở chóp mũi hắn, tiếp tục khảo nghiệm định lực của hắn.

Nha hoàn đi theo Hạnh Hoa thấy vậy rất muốn cười, nhưng lại sợ cô gia xấu hổ, đành phải quay người sang chỗ khác, ngắm phong cảnh ven đường.

Cảnh bên đường thoáng cái trở nên sáng sủa, khói bếp từ sau các nóc nhà tranh sau cơn mưa nổi lên như một bức tranh tĩnh, vài giọt mưa như hạt châu vẫn đọng ở trên ngọn cây, thu hút vô số tiếng riu rít của chim. Trong tiếng chim vắng vẻ, mặt trời chiều trộm nhìn phong cảnh nhân gian, ánh mắt lưu chuyển, nhuộm cả nửa ngày ánh sáng lộng lẫy.

Nếu lần sau mà huynh còn giả bộ không thấy muội nữa thì...hừ!

Tiểu Hạnh Hoa rốt cuộc đã phát tiết được rồi, thôi không giẫm chân Trình Tiểu Cửu nữa, hài lòng đi về. Mới đi được nửa bước, nàng lại xoay người, ra sức nắn nắn đấm:

Tiểu Cửu, lần sau nhớ phải cẩn thận chút, muội không muốn ngày nào cũng phải đi bốc thuốc đâu đấy.

Được được.

Trình Tiểu Cửu cười đáp lại, trong lòng tràn ngập cảm giác ngọt ngào. "Cô ấy không muốn ngày nào cũng bốc thuốc cho mình, vậy là nếu mình bị bệnh, cô ấy sẽ ở bên mình, giống như khi hai người còn bé, cô ấy cứ bám theo đuôi mình không rời!"

Nghĩ như thế, ánh mắt vốn lạnh băng của thiếu niên chợt trở nên có sức sống, xoay người đi về hướng nhà mình, đi được vài bước, chân tê rần, lão đảo suýt ngã. "Tiểu nha đầu này, mạnh chân quá đấy."

Hắn nhe răng nhếch miệng lầm bầm, nhắc cái chân sưng lên, chậm rãi biến mất ở cuối đường.

Lúc đi vòng qua đường Thành Hiền, ngõ Chu Tước, giếng nước ngọt, hắn lại ngửi thấy mùi khói lửa quen thuộc. Mọi nhà ở ngõ Lư Thỉ không có tiền mua củi nấu cơm thì sẽ dùng cành cây khô, lá cây khô và phân trâu ở ngoại

thành mang về dùng. Cho nên mùi khói bếp rất đặc biệt, trẻ nhỏ chỉ cần nhắm mắt lại, dựa vào mũi cũng có thể trở về nhà mình được.

Vương Nhị Mao đang ngồi ở trên trên đài ngay giữa ngõ, khoe khoang với một đám thiếu niên cùng tuổi với hắn về những chuyện trải qua buổi sáng tại bến tàu, làm đám thiếu niên ngưỡng mộ.

Lúc đó ta nghĩ, con người chết có số, cùng lắm thì bị Long vương gia bắt đi thôi, ta còn có thể nhìn thấy Thủy tinh cung rốt cuộc có hình dạng như nào. Cho nên liền nhanh trí vớ một chiếc chèo đội lên đầu, xông lên thuyền lớn. Mưa đá dội vào chèo gỗ kêu thùng thình, hạt nào cũng lớn như này này... Gã giơ ba ngón tay lên để hình dung cỡ của mưa đá.

Có biết tên Sẹo ở ngõ Khố Đang không, chính là tên thường ngày hay gây chuyện ở đường phố ấy, bị ba viên rơi trúng đầu, giờ thành kẻ điên rồi.

Ông ngoại ta nói, lão Sẹo là bởi bắt cá của Long vương gia, nên mới bị Long vương gia biến thành kẻ điên đấy.

Một gã thiếu niên có cái mũi như củ tỏi ồm ồm xen vào.

Hứ, đừng nghe ông ngoại người nói mò.

Vương Nhị Mao bĩu môi.

Chuyện cá rơi xuống, người đoạt cá rất nhiều, ngoại trừ lão Sẹo, có thấy ai bị điên đâu.

Vậy cũng phải!

Mũi củ tỏi nghe Vương Nhị Mao nói vậy, gật đầu phụ họa.

Lúc đó mưa đá rơi ngay trên đầu ta, ta cùng Tiểu Cửu cùng một số người giúp Lão Chu gia lấy vải bạt che lương thực. Sấm chớp trên bầu trời ụp oàng ngay bên cạnh chúng ta, Tiểu Cửu ca không sợ, ta cũng không sợ, những người khác trên thuyền đều sợ hãi, chỉ còn lại hai người chúng ta...

Gã chợt dạ nhìn chung quanh, để phòng ngừa bị người khác vạch trần trước mặt mọi người, vừa lúc thấy Trình Tiểu Cửu, liền vui vẻ nhảy từ trên đài

giếng xuống, ôm lấy vai đối phương, hô:

Tiểu Cửu ca vừa tới, các người có thể hỏi hân, lúc đó có phải như vậy không. Ngay cả Thành Bá cũng bội phục hai chúng ta can đảm, người khác được năm đấu gạo, một xâu tiền, chúng ta thì...

Ha hả ha hả...

Trình Tiểu Cửu cười to vài tiếng, cắt ngang lời của Vương Nhị Mao. Hàng xóm ở ngõ Lư Thi đều là người tốt, nhưng không có nghĩa là bọn họ sẽ không đổ kị người khác phát tài ngoài ý muốn. Gặp phải một người có tình cảnh đáng thương không bằng mình, bọn họ sẽ không chút keo kiệt mà sẽ giúp đỡ, nhưng đột nhiên thấy đồng bạn lại gặp chuyện tốt, ánh mắt bọn họ đương nhiên sẽ không còn lương thiện như bề ngoài nữa.

Lão già đó, phì...

Vương Nhị Mao lập tức bừng tỉnh, nhổ một bãi nước bọt xuống đất, mắng chửi:

Vốn là đồng ý trả chút tiền công cho chúng ta, đến phút cuối cùng lại thay đổi chủ ý, ta khinh!

Tiểu tử người này, cẩn thận bị người của Chu gia nghe được!

Trình Tiểu Cửu cười cười đấm Vương Nhị Mao một quyền, mắng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 15. Thành Nam (14)

T

rừ phi người nhà bọn họ có cái tai lừa cực dài.

Vương Nhị Mao lắc lắc đầu, đỉnh đạc đáp:

Tiểu Cửu ca, vừa rồi đệ còn đi tìm huynh, hôm nay chúng ta bị thiệt, ngày mai có nên đi nữa không?

Thiệt cái gì?

Trình Tiểu Cửu bị Vương Nhị Mao bất ngờ đổi đề tài chuyển trọng tâm câu chuyện, có chút chưa hiểu, liền hỏi lại.

Lão già kia vốn là đáp ứng chúng ta đỡ lương thực một ngày nữa, sẽ cấp thù lao là một đấu gạo rười, bốc dỡ một ngày mưa to, người vác lương thực đã chạy hết rồi, cho nên thuyền vẫn chưa dỡ hết. Những người này trong tay đều có thẻ trúc, ngày mai có thể tiếp tục dùng, cũng không tính là tổn thất. Nhưng chúng ta làm việc nửa ngày thì lợi cho ai hả? Không cấp cho chúng ta chút tiền công nào, chí ít cũng phải cấp năm cân gạo chứ.

Vương Nhị Mao gân cổ lên, hùng hồn nói.

Đám thiếu niên thấy trọng tâm câu chuyện này không hứng thú bằng câu chuyện vừa rồi, liền vỗ vỗ hông bỏ đi. Trình Tiểu Cửu tìm một chỗ sạch sẽ ở trên đài giếng, ngồi xuống, trầm ngâm chốc lát, thấp giọng nói:

Người không nói, ta thực sự quên rồi. Nhưng nếu hai chúng ta đã nhận thù lao, thì không được để yêu cầu giống như lần trước đó nữa, bằng không sẽ bị mọi người cho là tham lam đấy.

Vương Nhị Mao phẫn nộ:

Hừ, đệ cũng hiểu hai chúng ta mà nhắc lại chuyện này, chắc chắn Chu gia sẽ có lý do thoái thác. Nhưng dù sao cũng là tiền công nửa ngày, chúng ta sẽ sống qua được cả mùa hè này. Lần sau không biết có sống còn không biết phải đợi đến lúc nào.

Bị gã nói như thế, Trình Tiểu Cửu cũng vô cùng tiếc rẻ. Tiền công nửa ngày không đáng tính toán chi li, nhưng lúc này tình trạng bản thân lúc này cũng không cho phép mình hào phóng. Cuối cùng hắn đã có tính toán, kéo Vương Nhị Mao sang một bên, thì thầm căn dặn:

Hai chúng ta đã lĩnh được thù lao nhiều rồi, nếu tiếp tục đi đầu hắn sẽ bị người ta ghen ghét. Như hai người họ Lưu, họ Sử kia không đi giúp phủ vải lên thuyền, cho nên chắc chắn hai người họ sẽ không được trả thù lao năm đấu gạo. Ngày mai lên thuyền, chúng ta sẽ đi theo hai người này, bọn họ chắc chắn sẽ không bằng lòng tính toán tiền công của một ngày thành nửa ngày, chỉ cần bọn họ đi đầu yêu cầu tiền công, chúng ta sẽ trà trộn vào trong đó, dù gì lương thực của lão Chu gia nhiều, sẽ không thiếu chúng ta một đấu nửa đấu đâu.

Ánh mắt Vương Nhị Mao lập tức vui mừng:

Đúng, chúng ta cứ làm như vậy, cứ bám theo hai người Lưu, Sử.

Đừng để bọn họ phát hiện ra.

Trình Tiểu Cửu gật đầu.

Tiểu Ca đọc quá nhiều sách, tâm tư tỉ mỉ hơn đệ.

Vương Nhị Mao vô cùng bội phục, lại ngưỡng mộ nữa. Ánh mắt quét một vòng, gã lại thấy đám bạn đi hết rồi, càng hạ thấp giọng hơn, chỉ có hai người nghe được, hỏi:

Tiểu Cửu ca, Yêm nương bảo đệ hỏi huynh một việc, ngày hôm nay chúng ta kiếm được hai xâu tiền phải làm sao bây giờ? Là mua gạo phòng trừ, hay là đào chỗ chôn xuống, nếu không để nhiều tiền trong nhà như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ bị tiểu tặc dòm ngó.

Trình Tiểu Cửu lại càng hoảng sợ, nhanh chóng suy nghĩ. Hai xâu tiền ở ngõ Lư Thi không phải là con số nhỏ, nếu như bị kẻ trộm dòm ngó, vậy thì a nương một mình ở nhà lại càng nguy hiểm rồi, nhưng biết giấu nó đi đâu đây, toàn bộ viện tử bé bằng lòng bàn tay, trong phòng cũng vừa đủ dịch chuyển cái mông thôi.

Nếu không ngày mai chúng ta đi đổi gạo với lão Chu gia được không?

Vương Nhị Mao thấy Trình Tiểu Cửu vẻ mặt trịnh trọng, cẩn trọng hỏi. Phụ thân gã đã mất lâu rồi, trong nhà ngoại trừ gã thì không còn nam đinh nào, vạn nhất tiểu tặc trộm tới cửa, chỉ có mẹ già với mấy muối muối, sao có thể đổi phớ được.

Đừng đổi với lão Chu gia.

Trình Tiểu Cửu nhẹ nhàng lắc đầu.

Gạo của Lão Chu gia vừa bị ngấm nước, người cầm tiền đi đổi, chắc chắn sẽ đổi phải gạo xấu, không được đâu. Tại thành Bắc có một cửa hàng gạo có bán kê và tiêu, giá cả rẻ hơn gạo nhiều, ăn cũng được. Giờ chúng ta đẩy xe đến đó, giả vờ trước mặt mọi người là đi đổi mấy túi kê về, sau đó nói là tiêu hết tiền rồi, để tránh người khác có lòng xấu.

Vương Nhị Mao chớp chớp mắt nửa ngày mới hiểu những lời Trình Tiểu Cửu nói:

Đổi toàn bộ? Vậy đẩy xa thôi, hai chúng ta sẽ làm cả đêm nay.

Trình Tiểu Cửu cười gật đầu:

Tìm người mượn chiếc xe đẩy, hai chúng ta mỗi người một chiếc, một xâu mua kê, nửa xâu mua tiêu, còn lại nửa xâu tiền, đêm nay chôn ở một chỗ vắng vẻ, không cho người ngoài biết. Ta tính toán, sau này giá cả lương thực có thể tăng lên, chứ không thể hạ xuống đâu. Hôm nay chúng ta đi đổi số lương thực này về, nếu như chúng ta ăn không hết, nhân lúc giá cả tăng lên thì lại bán ra ngoài, còn có thể kiếm được chút lợi nhuận.

Ừm

Vương Nhị Mao gật đầu thật mạnh, hai mắt rực sáng. Lúc này giá cá một đấu gạo mười Nhục Hải, kê và tiêu giá không cao như gạo, trên cơ bản tám Nhục Hảo có thể mua được một đấu. Một nghìn tiền có thể mua được hơn một trăm hai mươi đấu kê, nếu như trả giá tốt, có thể mua được một trăm ba mươi đấu. Một trăm ba mươi đấu kê, sáu mươi lăm đấu tiêu, vậy thì tổng cộng là gần ba nghìn cân lương thực, chất tại trong nhà, có thể để từ mặt đất đến tận đỉnh nhà ấy chứ. từ buổi tối hôm nay sẽ không phải chịu đói nữa, không phải mơ thấy cơn ác mộng bị đói nữa, tay ôm lương thực mà ngủ, trong mộng cũng là mùi thơm của gạo.

Không đợi gã bật cười thành tiếng, Trình Tiểu Cửu lại phủ quyết đề nghị này:

Không được, nhiều lương thực như vậy, chắc chắn là dụ chuột tới. Hơn năm nghìn cân lương thực, riêng hai chúng ta cũng khó mà đẩy được rồi.

Vậy phải làm sao bây giờ?

Vương Nhị Mao chán nản ngồi xuống, cầm lên một khối đá nghịch nghịch.

Trình Tiểu Cửu cũng rất ảo não, đưa mắt nhìn quanh đài giếng. Tối giờ khắc này, hắn mới phát hiện thì ra hai xâu tiền là mua được nhiều thứ như vậy, đổi thành lương thực, chí ít có thể đảm bảo hai mẹ con không phải chịu đói nữa. Nực cười chính là lúc trước mình vẫn còn không nghĩ đến con số này lại nhiều như vậy, mà càng buồn cười hơn là, trên đường về nhà, hắn còn nhìn theo bóng dáng của Hạnh Hoa mà tự nhủ, trước khi nhập tịch, hắn nhất định phải kiếm đủ hai mươi quan tiền đến nhà nàng cầu thân.

Niềm vui sướng trong lòng dần dần bị sự phiền muộn thay thế, tâm trạng của Trình Tiểu Cửu rốt cuộc đã từ vận sa sút quay về hiện thực. Mỗi một câu nói hôm nay của Tiểu Hạnh Hoa đều trở nên cực kỳ rõ ràng, giống như đã khắc sâu vào trong tâm khảm hắn, mỗi lần nghĩ tới, tim hắn đều đau nhức như bị kim châm.

Hắn nghiêm mặt tái nhợt ngồi xổm xuống đất, hít thở khói bếp ở ngõ Lư Thi, đầu vầng mắt hoa. Hai mươi quan tiền, gấp nhiều lần số tiền có trong tay hắn! Sự phần nộ do phu phụ Chu Vạn Chương khiêu khích gây nên và niềm vui sướng bởi sự quan tâm của Tiểu Hạnh Hoa mang tới đều từ từ biến mất. Giờ khắc này, hắn chỉ cảm nhận được sức nặng của tiền tài. Một cơn lạnh băng như mùa đông giá rét ập tới, ép hắn không thở nổi, khiến hắn không thể giãy dụa, lại càng không thể nào trốn tránh được.

Tiểu Cửu ca, tiểu Cửu ca người làm sao vậy?

Vương Nhị Mao bị những biến hóa trên mặt của Trình Tiểu Cửu mà hoảng sợ, ngồi xổm xuống quan tâm hỏi han.

Không, không sao.

Trình Tiểu Cửu vỗ mạnh đầu, đáp lại:

Ta hơi mệt, cho nên mới ngồi xuống một chút. Chúng ta về nhà trước, cất tiền thật kỹ, vài ngày tới chắc sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, đợi ngày mai hai chúng ta kiếm thêm gạo nữa, sau đó mới tính tâm từ từ nghĩ cách vậy.

Vâng, vâng, đệ nghe theo huynh. Tiểu cửu ca, mẹ nói, huynh có tiền đồ, bảo đệ phải nghe theo lời huynh.

Vương Nhị Mao không dám chọc vào Trình Tiểu Cửu đang đỡ đỡ, liên thanh đáp ứng.

Trình Tiểu Cửu nhẹ nhàng gật đầu, có chút không dám đối mặt với ánh mắt tín nhiệm của bằng hữu, mình thật sự có bản lĩnh sao? Mình có biện pháp để thoát khỏi khốn cảnh hiện tại sao? Hắn cắn mạnh đầu lưỡi, đuổi những suy nghĩ vẩn vơ ra khỏi đầu óc mình, sau đó kéo tay Vương Nhị Mao, trịnh trọng nói:

Ngày mai, lúc chúng ta sẽ đem bốn xâu tiền này làm vốn, nghĩ cách buôn bán. Nói chung vẫn một câu nói, tiền chạy về phía trước, người nhanh chân

đuổi theo. Tiền dễ kiếm, người kiếm tiền khó. Ta không tin, chúng ta là trời sinh tiền mệnh không thể trở mình được!

Đệ và huynh kết nhóm, một người một nửa, buôn bán lời chia đều, thưởng cho mỗi người một nửa.

Vương Nhị Mao bị lời nói của Trình Tiểu Cửu làm cho hào khí dâng trào, gật đầu, lớn tiếng nói.

Mỗi người một nửa!

Trình Tiểu Cửu cười đâm vào ngực Vương Nhị Mao.

Tiếng cười của hai thiếu niên vọng trong nắng chiều, nhập vào trong ngõ, lan vào trong khói bếp chạng vạng. Tận đến nhiều năm sau, mọi người khi qua ngõ Lư Thi, vẫn như nghe thấy tiếng cười quanh quẩn tại đài giếng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 16. Thành Nam (15)

S

áng sớm hôm sau, hai thiếu niên sau khi thức dậy lại tiếp tục đi tới bến tàu làm việc. Tin tức hôm qua có người được Chu gia trọng thưởng đã bị truyền ra ngoài, rất nhiều ánh mắt tràn ngập sự đổ kỵ và ước ao nhìn hai người. Cũng may hôm qua Trình Tiểu Cửu đã lập được uy, chúng cửu vạn biết mình không thể đấu lại cậu, cho nên đổ kỵ thì đổ kỵ cũng không dám chủ động gây chuyện với hai người, nhưng trong lời nói khó tránh khỏi hăm hực.

Bất luận là mọi người xuất phát từ thiện ý hay ác ý, hai người Trình Tiểu Cửu và Vương Nhị Mao đều mắt đấm tai ngơ, vui đầu làm việc, bận rộn từ sáng sớm đến tận trưa, cuối cùng đã dỡ toàn bộ thuyền lớn xong xuôi, lúc thanh toán tiền công, hai người dựa theo sách lược cũ chăm chú bám sát theo hai cửu vạn Lưu, Sử, chuẩn bị đục nước béo cò. Nào ngờ quản gia Chu Phủ là Thành Bá tính tình như là bị nước mưa ngấm bệnh trở nên thay đổi, không hề cay nghiệt với chúng cửu vạn, trái lại còn chủ động dựa theo thỏa thuận tiền công giống hôm qua để cấp cho mọi người, cấp cho hơn hai mươi cửu vạn mỗi người được thêm hơn một đấu gạo nữa.

Ngài thật sự là một người lương thiện.

Chúng cửu vạn được tiền lời liền thanh cảm tạ.

Đừng cảm ơn ta, là ông chủ chúng ta phân phó thế!

Thành Bá vuốt râu, ngạo nghễ đáp lại:

Muốn tạ ơn thì tạ ơn ông chủ ta ấy. Tương lai ông chủ có gì cầu đến chư vị, mong mọi người ngàn vạn lần đừng chối từ!

Sao có thể chối từ được chứ. Có việc mà ngài cần, chúng ta cái khác không có, nhưng sức lực có sẵn.

Mọi người đều nói những lời chân thành phát ra từ tâm. Thành Bá mỉm cười, quay lại giám sát đám gia đình cấp lương thực có đủ không. Việc thanh toán vẫn dựa theo quy ước hôm qua, nhưng lại sử dụng đấu lớn chuyên dụng của quan phủ chuyên dùng để thu tô dân gian, đấu nào cũng đầy ắp gạo, một chút cũng không thua thiệt. Chúng cửu vạn mừng rỡ liên mồm tạ ơn, vây quanh gia đình Chu phủ hoan hô không ngừng. Trong lúc nhất thời, toàn bộ bến tàu đều truyền tụng cái tên Chu gia Quán Đào lương thiện, bao nhiêu chuyện xấu trước đây như ăn chặn điền sản của người khác, mưu đoạt nhà cửa, đấu nhỏ chiếm tiền, đấu lớn thu tô...đều được che đậy hoàn toàn, không một ai nhớ đến nữa.

Trình Tiểu Cửu đứng bên ngoài nhìn náo nhiệt, thấy không ai để ý đến mình nữa, liền kéo Nhị Mao đến lĩnh tiền công. Hắn không hiểu hành động thi ân của quán gia Chu phủ đang tận lực làm là vì mục đích gì, theo cách nghĩ của hắn, hôm nay hắn là Thành Bá sẽ tiếp tục lôi kéo mình để thân cận mới đúng, nào ngờ người ta căn bản quên hắn chuyện hôm qua đã cấp cho mình hơn năm đấu gạo, quên cả việc lôi kéo mình hiệu lực cho Chu gia.

Với cách thức cao siêu này của Chu gia này, đại kế "Phát tài đổi vận" của hai người đã trở nên vô cùng cấp bách rồi. Ăn xong bữa chính duy nhất của ngày, hai thiếu niên đều tự hầu bao buộc chặt mấy trăm tiền ở thắt lưng, hùng dũng oai vệ hiên ngang đi ra chợ xem có việc làm ăn gì có thể nhanh chóng làm giàu không. Vừa đi, hai thiếu niên vừa tự đề cao mình, cho rằng với năng lực đọc sách tính toán của Trình Tiểu Cửu, sự khôn khéo thông minh của Vương Nhị Mao, thì dù không kiếm được một ngày một đấu kim, nhưng trong vòng mấy tháng chiếm được một địa điểm nho nhỏ ở chợ Quán Đào cũng là chuyện dễ như trở bàn tay. Ai ngờ vào chợ mới hiểu được, thì ra việc đi buôn bán này còn có môn đạo của buôn bán, chứ không phải là người nào cũng tùy tiện làm được. Địa thương, bán dạo, người môi giới...đủ loại quy tắc....Cửa hàng gạo, tửu quán, cửa hàng lụa là gấm vóc, cửa hàng sắt, nhà nhà đều có cửa hàng. Dù muốn có một chỗ tại chợ biểu diễn xiếc,

đầu tiên cũng phải nộp cho sai dịch trong công sở Chợ đủ suất tiền, bằng không một khi báo lên cấp trên, người sẽ bị buộc tội là náo loạn phố phường, không có năm quan, mười quan để chuộc thì đừng mong được nha môn thả ra. (1, 2, 3).

Theo sự thịnh vượng của hàng gạo, hàng mỳ, hiệu cầm cố, thì đi qua cửa hàng giày, hàng bút, nơi diễn xiếc lại vắng tanh như chùa bà đanh, hai thiếu niên đi giữa trời nắng mồ hôi đầm đề, nhưng trong ngực lại cảm thấy càng lúc càng lạnh băng. Tình huống chợ bọ họ thấy lúc này dù là mặt tiền cửa hiệu buôn bán kém nhất thì tiền thuê một tháng cũng phải hơn năm trăm tiền. Hơn nữa còn tiền thuế kim cho Thị Thự, tiền quét nhà vấy nước của các sai dịch (4, 5). Mỗi tháng không có đủ một xâu tiền thì căn bản không thể chống đỡ được. Mà chiếu theo hộ Tào Lão gia ở đây một cửa hàng mở, theo luật lệ là phải hai nghìn tiền, đây còn chưa bao gồm bảo kim lão gia, phí nhuận bút của Thanh thư, tiểu thư lão gia! Tính toán, nếu như mình muốn mở một cửa hàng ở chợ Quán Đào, căn bản là phải có mười lăm xâu tiền!

Hôm qua đệ vui đến mức cả đêm không ngủ được!

Vương Nhị Mao cúi đầu oán hận lắm lắm. Nửa canh giờ trước, gã còn nghĩ rằng mình và Trình Tiểu Cửu trong tay có bốn xâu tiền là khoản tiền lớn, giờ mới hiểu được, chút tiền vốn ấy cũng chỉ có thể ôm mà nằm mộng mà thôi. Thực sự là muốn lấy ra buôn bán, nhưng ngay cả cánh cửa căn bản cũng không mua được.

Nếu không chúng ta đẩy xe đi khắp hang cùng ngõ hẻm?

Trình Tiểu Cửu vẫn không cam lòng, vỗ vỗ vai Nhị Mao, hỏi dò. Bán tạp hóa rong khắp hang cùng ngõ hẻm, không cần nộp thuế cửa hàng, cũng không phải tuân theo quan chiếu Thị Thự, ngưỡng cửa duy nhất đã qua, khi nhìn thấy sai dịch, cung thủ, bang nhân, kinh bạn, bạch thư của nha môn thì cứ đẩy xe mà chạy, chỉ cần không bắt được thì hàng hóa trên xe có thể bảo đảm. (5)

Vương Nhị Mao bị dọa đến co rúm cổ lại, liên thanh cự tuyệt.

Thôi, nhà Tiểu Cửu Tội sát vách kia, mùa hè vừa rồi bận việc đến thế mà còn không kiếm được lời là bao nhiêu, hai ngày trước bị Giả bộ đầu của nha môn liên thủ với Quách bộ đầu chặn tại trong ngõ Khố Đang, tịch thu toàn bộ xe hàng, đại khái đập đầu xin xỏ đủ ba trăm cái mới không bị bắt vào cửa trạm nha môn huyện đấy.

Nhớ đến những vết máu đen thẫm ở cửa nha môn, Trình Tiểu Cửu chỉ biết cười khổ. Ông trời này, thật sự ngay cả lối ra cũng không để dành cho hần sao! Đi lòng vòng nửa con đường, hần cười khổ, quay lại nói với Vương Nhị Mao:

Vậy người về trước đi, ta đi hiệu thuốc bắc mua thuốc cho mẹ đã. Đơn thuốc một tháng trước lang trung có đưa, đoán chừng lúc này vẫn có thể dùng được.

Đệ giúp giúp cầm thuốc.

Vương Nhị Mao xung phong nhận việc. Tuy rằng mộng tưởng buôn bán đã tan biến, nhưng gã vẫn rất quý trọng bằng hữu Trình Tiểu Cửu này.

Trình Tiểu Cửu gật đầu cười:

Vậy cũng được, nói không chừng lúc đó ta thiếu tiền cũng nên. Lang trung nói thuốc mua này vô cùng đắt.

Đắt đến đâu cũng có đệ rồi.

Vương Nhị Mao trong khoảnh khắc lại tìm được sự tự tin, vỗ ngực kêu gào. Đồng tiền trong ngực cũng hưởng ứng kêu leng keng, nghe vô cùng thích thú.

Hiệu thuốc bắc thành Quán Đào nằm sâu trong chợ, mặt tiền cửa hàng không lớn, nhưng buôn bán vô cùng thịnh vượng. Một tiên sinh thu chi ngồi sau quầy hàng, tính toán lách cách. mấy tiểu hỏa kế quần áo gọn gàng chân không chạm đất đang bốc thuốc gói vào lá sen khô, một quầy hàng cao lớn

mở ra, tiên sinh thu chi dựa theo trình tự khách trước khách sau để gọi người nhận tiền giao thuốc, trái vào phải ra, hành động vô cùng nhanh gọn, không chút nào sai.

Trình Tiểu Cửu nhìn mọi nơi một chút, theo quy củ xếp ở vị trí cuối hàng, hai người vừa đứng yên, bỗng nghe phía sau có những tiếng bước chân gấp gáp, hăn chưa kịp quay đầu lại, đã có một luồng khí Bá vương lao tới lướt qua vai hăn, làm người đang xếp hàng dạt trái ngã phải. Trận gió mạnh qua đi, một gã hán tử tướng ngũ đoản, râu dài vổ vổ vào quầy hàng của hiệu thuốc bắc, miệng nói to:

Chưởng quỹ, mau mau dựa theo đơn thuốc này để bốc thuốc cho ta ngay. Giả lão gia ở nhà môn đang cần dùng, không thể chậm trễ được

Mời xem: Chương 17. Thành Nam (16)

Ai chà, ngọn gió nào đưa Tướng lão gia ngài tới đây vậy. Chút chuyện nhỏ ấy mà, ngài cứ phái đồ đệ tới không được sao? Trời nóng quá, người đâu, mau mau rót trà lạnh cho Tướng lão gia!

Tiên sinh thu chi vẫn không ngẩng đầu lên bỗng nhảy dựng người lên, cười nịnh chào hỏi, sớm có hỏa kế tay chân nhanh nhẹn đưa Hồ đẳng (ghế dài kiểu người Hồ) đến, mời người họ Tướng kia ngồi bên quầy hàng, sau đó nhanh chóng bưng ra ấm trà, chén trà, quạt hương bồ, mút lê, hầu hạ người này hưởng dụng.

Miễn cái này đi, ta đang sốt ruột đây. Mau mau, Giả lão gia bị người ta đã thương rồi, được phải tốt nhất đây!

Người họ Tướng đẩy quạt hương bồ trong tay hỏa kế ra, lớn tiếng nói.

Có ngay, có ngay, lập tức có ngay!

Tiên sinh thu chi vội khom người, thấp giọng đồng ý.

Mẹ nó, tặc tử, hại lão gia còn không được ngủ trưa.

Họ Tướng mắng một câu, tay cầm ấm chè rót trà vào mồm uống ừng ực.

Uống xong, gã lại cầm một miếng mút lê lên, thả tọt vào mồm nhai nuốt ngon lành, sau đó thì vừa ăn vừa hỏi thăm:

Gần đây có người nào đáng khả nghi đến mua thuốc không? Trị đao thương gì không? Nếu có lập tức báo tới nha môn, không được bao che!

Sao có thể, sao có thể chứ?

Chưởng quỹ tiếp tục cười nịnh.

Hiệu thuốc bắc Chu lão gia chúng ta sao có thể để kẻ tặc vào được? Ngài cứ yên tâm, nếu phát hiện người lạ, lập tức bắt giải đến cho ngài ngay!

Ừm.

Người họ Tưởng nhướn mí mắt lên nhìn tấm biển treo ở trước quầy hàng hiệu thuốc bắc, phong khí bá vương có chút ôn hòa trở lại. Không cần tiên sinh thu chi nhắc nhở, gã cũng biết đây là cửa hàng của Chu gia Quán Đào, mình tuyệt đối không gây vào được. Chỉ là gã xưa nay kiêu ngạo, nhất thời đã quên thu lại mà thôi. Lại bốc tiếp hai miếng lên, chậm rãi đứng lên rời khỏi Hồ đăng, nhìn vào trong quầy hàng, cười hỏi:

Không thể bốc thuốc ở nhà khác, Huyện tôn đại nhân đã phân phó cho ta, thuốc này phải là bốc ở nhà người, dược liệu của hiệu thuốc bắc nhà khác, trong nha môn căn bản không tin tưởng!

Vâng vâng! Đa tạ Huyện tôn chiếu cố!

Tiên sinh thu chi cười ha hả, đi vào hiệu thuốc bắc, lấy từ trong phòng ra hai gói, hai tay cầm ra đưa cho người họ Tưởng.

Gói này nghiền thành bột mịn thoa ngoài da, một gói khác là thuốc bổ cho Già lão gia, sắc lên uống nóng, bồi bổ máu.

Cái này...

Hán tử họ Tưởng nhếch miệng, lộ ra hàm răng vàng:

Huyện tôn đại nhân không cho ta tiền mua thuốc bổ!

Sao ngài lại nói vậy chứ, nếu không phải lão gia ngài không quản nắng mưa gió thổi ngày ngày đi duy trì trật tự địa phương, tiểu điểm sao có thể an tâm buôn bán được. Một ít nhân sâm, lộc nhung mà thôi, giá trị không mấy tiền, Tưởng lão gia cứ cầm về, nếu thiếu, cứ phân phó người tới, tiểu điểm lại bốc cho lão gia!

Vậy thì, đa tạ chương quỹ trưởng nghĩa.

Hán tử họ Tưởng kia ôm quyền, lại như cơn gió lao đi. Tiên sinh thu chi nhìn theo bóng gã đi xa rồi, thu lại vẻ tươi cười, lần thứ hai ngồi ngay ngắn sau quầy hàng, cũng không ngẩng đầu lên, lại lách cách tính toán.

Người kế tiếp, theo thứ tự trước và sau, xếp hàng, xếp hàng, không được làm loạn quy củ!

Trình Tiểu Cửu đến Quán Đào một thời gian ngắn, nên có nhiều điều chưa chứng kiến, bởi vậy vô cùng kinh ngạc. Thừa dịp không ai chú ý, hăn hạ thấp giọng, hỏi Vương Nhị Mao đứng hàng trên:

Vừa rồi là ai vậy, sao lại oai phong như thế? Ngay cả Chương quầy cũng không dám đắc tội với y?

Đó là Tưởng lão gia trong nha môn đấy, ngay cả hăn mà huynh không biết sao?

Vương Nhị Mao nhíu mày, bộ dạng thể hiện nhiều kiến thức:

Luận bồi phận, ông ta chính là biểu cữu của đệ, họ hàng gần không tới năm đời!

Hăn là sai dịch trong huyện nha à?

Trình Tiểu Cửu không muốn điều tra xem hán tử họ Tương kia với Vương Nhị Mao rốt cuộc là thân thích đến như nào, hỏi tiếp

Cũng không phải, nhưng cũng gần như thế. Hãn là đệ tử của Quách bộ đầu, là đệ nhất Cung thủ của huyện Quán Đào chúng ta đấy.

Vương Nhị Mao quay lại nhìn theo bóng dáng của hán tử họ Tương, vẻ mặt đầy ngưỡng mộ.

Ồ!

Trình Tiểu Cửu gật đầu, thấp giọng đáp lại. Hãn có chút ấn tượng đối với chuyện quan phủ, biết biên chế cấp thấp nhất trong Huyện nha chính là sai dịch. Mà Cung thủ gần như là phụ tá cho sai dịch, xưa nay căn bản không có bổng lộc, hoàn toàn dựa vào cướp đoạt ở dân gian để kiếm sống. Loại vô sỉ thấp hèn này xưa nay bị người đọc sách vô cùng coi khinh, bởi vậy biểu hiện lúc nào cũng kiêu căng, thật chẳng làm dậy nổi nửa phần ngưỡng mộ trong lòng hãn chút nào.

Vương Nhị Mao đợi hồi lâu không nghe câu tán thưởng của Trình Tiểu Cửu, đoán rằng bằng hữu tốt của mình lại bắt đầu giả vờ nhã nhặn, liền bước tới bên, thì thầm:

Huynh đừng khinh thường biểu cữu của đế, theo như mẹ đệ kể, từ lúc dùng tiền đi cửa sau vào nha môn làm việc, thu nhập hàng tháng của biểu cữu ta không thể đếm được.

Y xòe năm ngón tay ra, huơ huơ trước mắt Trình Tiểu Cửu, sau đó lại ngại hãn không hiểu, liền bổ sung chắc chắn:

Năm mươi xâu, không thiếu. Trên ông ta là Quách bộ đầu, Giả bộ đầu, tuy rằng lương bổng hàng năm bề ngoài thì là ba mươi đấu gạo, nhưng ẩn trong là mặc vàng mang bạc đấy, quanh năm sống rất dư dả, là có thể mua được trên ba mươi mấy khoảnh đất đấy!

Hả!

Trình Tiểu Cửu nghe vậy sửng sốt, giống như trước mắt có vô số ánh vàng lượn lờ, như vậy là làm sai dịch không phải lo ăn mặc chi phí. Nếu như

tương lai mình có một xuất thân thì thế nào nhỉ? Nhưng lúc cha còn sống, làm quan còn cao hơn sai dịch nhiều, nhưng sao lại không có nhiều tiền như vậy? Chẳng lẽ lúc đó nhà mình có rất nhiều tiền, được giấu ở một nơi mà mẹ và mình đều không biết?

Trong đầu suy nghĩ hỗn loạn, cứ theo đoàn người nhích lên phía trước, tận đến khi bị người ta dùng tay gõ vào đầu, hãn mới từ trong trầm tư bừng tỉnh lại, ngạc nhiên ngẩng lên, thấy chương quỹ hiệu thuốc bắc luôn kêu ngạo không biết vì cớ gì lại đột nhiên có tâm tình, chỉ tay vào hãn đang lần lượt di chuyển về phía quầy thuốc, chất vấn:

Tiểu hạo sinh, người muốn bốc thuốc?

A, vâng, đúng ạ!

Trình Tiểu Cửu bị hỏi đến ngây ra, rất nhanh liếc nhìn đơn thuốc, rồi vội vàng đáp lời.

Vậy người có mang đủ tiền không?

Tiên sinh thu chi quan sát Trình Tiểu Cửu từ đầu đến chân, chậm rãi đặt thuốc xuống, chuẩn bị tính toán.

Ta mang theo, ta có mang theo tiền.

Trình Tiểu Cửu ưỡn ngực trả lời rất to. Hãn biết tiền thuốc rất đắt, cho nên lúc ra cửa đã cầm theo đủ ba trăm tiền. Ngay cả Vương Nhị Mao cũng cầm theo hơn hai trăm Nhục Hảo, cộng số tiền hai người cầm theo cũng đủ mua thuốc.

Chương quỹ liếc nhìn hai người Trình Tiểu Cửu và Vương Nhị Mao, từ tốn nói giá:

Nhân sâm ba tiền, bạch thuật hai tiền, phục linh hai tiền, cam thảo một tiền, đương quy, xuyên khung mỗi thứ ba tiền, thực địa, bạch thược mỗi thứ hai tiền, hoàng kỳ ba tiền rưỡi, nhục quế một tiền, lộc nhung hai tiền, táo khô ba miếng; nhân sâm lộc nhung bỏ máu, ba trăm năm văn tiền một gói, tổng

cộng ba gói, là một nghìn năm mươi văn tiền. Trả tiền trước cấp thuốc sau, không cho nợ tiền.

Bao nhiêu?

Trình Tiểu Cửu ngựa ra sau, bật thốt lên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 18. Thành Nam (17)

M

ột nghìn lẻ năm mươi văn tiền, vị công tử này, không tin thì xem đi.

Tiên sinh thu chi đưa bàn tính đến trước mặt Trình Tiểu Cửu, dài giọng nói. Nhưng lúc trước ngài nói, ngài nói nhân sâm và lộc nhung giá trị không tới mấy tiền mà?

Trình Tiểu Cửu không cần nhìn bàn tính cũng biết mình đã mang không đủ tiền, không thể làm gì khác hơn là cố cười tươi, ra sức cò kè mặc cả với tiên sinh thu chi.

Đó là đối với Giả lão gia trong nha môn, chút số lượng nhỏ ấy, đương nhiên không đáng mấy tiền.

Tiên sinh thu chi ngẩng lên nhìn Trình Tiểu Cửu, cười nhạt:

Với lại người ta cũng chiếu cố chúng ta. Làm ăn buôn bán, người nào mà không được lão gia đó chiếu cố chứ?

Trình Tiểu Cửu cười đến đỏ bừng mặt, không có gì để chống đỡ nổi. Do dự một chút, hăn khép nép nói:

Đại thúc, hôm nay ta không mang theo tiền, ông xem, ta mua trước một gói có được không, hai gói khác ta trả lại, có được không?

Một gói dùng thì không có tác dụng gì cả!

Không đợi tiên sinh thu chi trả lời, những người đang xếp hàng đã trả lời thay. Đoàn người vừa rồi bị khí thế Bá vương của Tưởng lão gia đã làm cho không thoải mái rồi, giờ lại đụng phải một tiểu tử chẳng hiểu biết gì, cho nên phát tiết hết vào hăn.

Hậu sinh à, cậu không nghe nói sao, một gói làm sao mà uống được. Tốt nhất phải uống nhân sâm lộc nhung. Hay là cậu mua thịt ta ăn thử xem, vừa rẻ lại vừa ngon!

Ba gói thì ba gói, ở đây cũng đâu có ai mua nổi.

Vương Nhị Mao cùng Trình Tiểu Cửu bị cười nhạo mà tức giận, cầm hầu bao của mình đặt lên quầy hàng.

Xem có đủ không, nếu thiếu ta về nhà lấy cho các người. Không phải chỉ mỗi một nghìn lẻ năm văn tiền thôi sao, đừng có coi thường người khác!

Nhị Mao, Nhị Mao!

Trình Tiểu Cửu vội kéo y lại cười gượng gật đầu:

Mọi người đừng để ý, vị huynh đệ này của ta tính tình nóng nảy. Chưởng quỹ, trong hầu bao của ta có ba trăm văn tiền, bằng hữu của ta có hai trăm năm mươi văn tiền, ông xem có thể giảm bớt bán hai gói thuốc cho chúng ta được không. Chúng ta dùng xong hai gói rồi thì sẽ trở lại lấy nốt gói thứ ba.

Vị công tử này, thật ra thật là dễ tính toán nhỉ!

Tiên sinh thu chi lạnh lùng đáp lại. Theo lẽ thường, thuốc đắt tiền như vậy, ông ta có thể chiết khấu, nhưng hôm nay thời tiết không thuận, gặp người là muốn đánh ròi:

Chúng ta giảm giá cho người, vậy ai giảm giá cho chúng ta hả? Những nhân sâm, lộc nhung và cam thảo đều đến từ Liêu Đông, lúc này chiến tranh đang nổi, thương lộ đã bị chặt đứt, nhân sâm và lộc nhung một chút cũng không giảm. Hôm nay ta đã thâm hụt tiền buôn bán rồi, tiếp tục chiết khấu, vậy thì những người trong hiệu thuốc này ăn không khí à!

Sao có thể chứ, hiệu thuốc của ngài to lớn thế này!

Trình Tiểu Cửu cười cười, huyết sắc từ trán lan tới ngực, hẳn có thể cảm nhận được ánh mắt khinh miệt của tiên sinh thu chi và ánh mắt chế giễu của những người rảnh rỗi ở đây, nhưng vẫn cố ép mình nhịn đi.

Nếu không, ta thêm năm mươi văn, sáu mươi văn, sáu mươi văn ông bán cho ta hai gói thuốc được không? Thiếu năm mươi văn này, ta lập tức bảo bằng hữu về nhà lấy?

Chưa thấy có kẻ nào trả giá như thế?

Tiên sinh thu chi đẩy hầu bao hai người ra, cười lạnh đáp:

Công tử, lão không dám tự quyết giảm giá dược liệu của Đông chủ, người không mua thì thôi, đừng lè mề ở đây nữa.

Dứt lời, ông ta đẩy Trình Tiểu Cửu sang một bên, hướng ra ngoài quầy hàng hô to:

Người tiếp theo, cầm đơn thuốc lại đây, không cho nợ tiền, chuẩn bị tiền cho đủ thì hãy đến.

Chưa từng thấy kiểu làm ăn nào giống như người vậy!

Vương Nhị Mao không nhịn được nữa, tiến lên, chỉ vào mũi tiên sinh thu chi quát mắng:

Mẹ nó cái lão mắt chó coi người khác chẳng ra gì kia, người nhớ kỹ, phong thủy lưu luân chuyển tương lai người đừng có mà tới cầu lão tử đây.

Trình Tiểu Cửu vừa lôi vừa kéo, túm lấy túi tiền của hai người cất đi, hai quyền nắm chặt, chờ xem đối phương phản ứng ra sao. Trong chợ không chỉ có một hiệu thuốc bắc này, ở đây đánh nhau một trận, tiếp tục thương lượng ép đối phương phải giảm giá dược liệu, nếu không cứ ngậm bồ hòn mà đi về, sau này chắc chắn sẽ bị đám tiểu nhị của các hiệu thuốc bắc câu kết ức hiếp.

Hỏa kế của hiệu thuốc bắc này cũng không phải kẻ hiền lành, thấy Vương Nhị Mao chửi ầm ầm, liền nắm lấy trùy được, quả cần từ đằng sau chạy ra. Thấy sắp có một trận ẩu đả xảy ra, trong giây lát, một giọng nói thanh thúy ở sâu trong hiệu thuốc bắc vọng ra:

Lão Lưu, tiểu thư hỏi lão đang làm gì mà ở đó ầm ĩ thế? Đây là được đường, lão cho là đại tửu lâu hay sao?

Tiếng nói vừa dứt, vẻ kiêu căng của chúng hỏa kế và tiên sinh thu chi lập tức biến mất, chỉ phần nộ trùng mắt với hai thiếu niên Trình, Vương, lớn tiếng đáp lại vào trong quầy hàng.

Không có gì, vừa rồi là Tưởng lão gia ở nha môn đến làm ầm ĩ thôi. Hiện tại là có hai vị tiểu ca không đủ tiền mua thuốc, chúng ta đang khuyên hẳn về nhà.

Người nói bậy!

Vương Nhị Mao đã quyết không cho đối phương được yên, lớn tiếng phản bác lại:

Rõ ràng các người nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, bán giá đắt cho bọn ta. Chúng ta mang tới gần sáu trăm tiền, nhưng ngay cả một gói thuốc cũng không mua được, mà hiệu thuốc bắc này nữa, chưa từng thấy ai hung ác như các người vậy!

Tiên sinh thu chi và mấy hỏa kế nghe vậy, trên trán tức thì nổi lên gân xanh, nhưng không dám tiếp tục gây chiến, cố gắng kìm nén lửa giận trong lòng lại, phản bác:

Vị tiểu ca này, nói cũng không được nói lung tung, nhân sâm và lộc nhung đều là thứ hàng khan hiếm, chúng ta mua vào cũng đã rất đắt rồi.

Cầm đơn thuốc vào cho tiểu thư xem!

Giọng nữ ở sâu trong hiệu thuốc bắc tuy rằng non nớt nhưng lại toát lên sự uy nghiêm không thể cự tuyệt. Tiên sinh thu chi vừa nghe được, sắc mặt lập

tức trắng bệch, cầm phương thuốc lên, hạ thấp giọng giải thích với bên trong:

Tiểu Xuân cô nương à, chút chuyện nhỏ này cần gì phải nhọc đến tiểu thư đích thân hỏi đến. Ta lập tức xử lý tốt có được không? Thời tiết đang nóng, cô nương bớt đi lại cho một người ạ!

Thốt ra xong, những người đang xem náo nhiệt lập tức hiểu, chắc chắn tiên sinh thu chi đã giở trò quỷ với giá cả dược liệu của Trình Tiểu Cửu rồi. Liên tưởng đến lợi ích của bản thân, mọi người lập tức thay đổi, tiến tới, mồm năm miệng mười hét to:

Tiểu Xuân cô nương, một gói thuốc giá trị gần một nghìn lẻ năm mươi Nhục Hảo. Cô xem có được không chứ?

Rèm châu của hiệu thuốc bắc khẽ vén lên, một tiểu nha hoàn mặc trang phục màu xanh nhạt bước nhanhra, trước tiên hành lễ với mọi người, sau đó cười đáp:

Nếu như có nhân sâm, lộc nhung bên trong, một nghìn lẻ năm mươi văn tiền một liều cũng không phải là quá đắt. Dù sao Liêu Đông đang có chiến tranh, thương lộ bị chặt đứt đã lâu rồi, nhưng tiểu thư nhà ta ở đây, hãy để cô ấy xem, nếu có thể giảm giá được một chút thì sẽ giảm giá. Đều là hương thân quê nhà, dù gì cũng không thể để mọi người không mua được thuốc, mọi người nói có đúng không?

Một lời nói đã làm thay đổi toàn bộ hỗn loạn ở đây, những người xem náo nhiệt cũng không có gì để nói nữa, mọi người đều cười cười tản ra, tiếp tục xếp hàng chờ bốc thuốc. Nha hoàn tên là Tiểu Xuân hướng tới hai người Trình Tiểu Cửu, Vương Nhị Mao gật đầu, sau đó bước nhanh vào trong nội đường. Một lát sau, sau rèm cửa lại vọng tới những tiếng lách cách, lại là nha hoàn Tiểu Xuân bước ra, cầm phương thuốc, nói với tiên sinh thu chi:

Lưu thúc, tiểu thư nói, dược liệu này dựa theo giá của nửa năm trước để tính, đừng làm khó hai vị khách hàng nữa.

A! Vâng!

Tiên sinh thu chi tránh được một kiếp, liên thanh đáp ứng, mồ hôi lạnh trên trán túa ra, lão thi lễ trước mặt Trình Tiểu Cửu, không dám gây chuyện nữa, cũng không dám giở trò trên toa thuốc nữa. Đây là thủ đoạn đám tiểu nhị thường dùng, không ngờ hôm nay bị Tiểu thư của Đông chủ đến đây dò xét bắt tại trận.

Mà hiện tại Tiểu Xuân đến nói "dựa theo giá cả của bốn tháng trước để tính toán" chẳng khác nào nói tiểu thư của Đông chủ gia đã biết rõ thủ đoạn của bọn nhưng không vạch trần ra thôi. Nếu như mình còn không nghe theo, ngày khác bị Đông chủ gia giải quyết, sợ rằng mình phải ít nhất bị đánh gãy tay gãy chân ý chứ, mà thủ hạ của mình mấy hỏa kế ít nhất phải bị cắt đứt ngón tay, đánh đuổi đi.

Chú thích 1: Người môi giới, thương trung gian. Chủ yếu là bàn bạc làm ăn, thương gia mở miệng, giới thiệu việc làm.

Chú 2: Thị thư: Cơ quan quản lý kinh doanh cổ đại. Gần giống như Cục công thương kiêm Cục thuế hiện tại.

Chú 3: Chợ: Trong thành thị Trung Nguyên hai đời Tùy Đường có phân rõ khu vực chợ chuyên biệt. Bên trong Đại thành dựa theo phẩm cấp hàng hóa giao dịch để phân chia thành chợ Đông, chợ Tây.

Chú 4: Vẩy nước quét nhà: Tức là chi phí quản lý chợ.

Chú 5: Cung thủ: cảnh giới bên ngoài biên chế thời cổ đại. Bang nhàn: quản lý thành thị cổ đại. Kinh biện: trợ lý tư nhân thuế lại thời cổ đại. Bạch thư: trợ lý của trợ lý tư nhân thuế lại.

Chú 6: Tiền lương của những người Bang nhàn trong nha môn của truyện này cùng với thu nhập thêm vào của bọn họ, có thể tham khảo thêm Lịch sử luận văn tập "Bí mật trật tự" của Ngô Tư tiên sinh.

Mời xem: Chương 19. Thành Nam (18)

Dựa theo "giá cả của bốn tháng trước" để tính toán, ba gói thuốc đại bổ có nhân sâm, lộc nhung không tới hai trăm bảy mươi văn tiền, tuy rằng giá cả vẫn đắt như trước nhưng lúc này đã nằm trong phạm vi khả năng trả tiền của Trình Tiểu Cửu.

Lúc trước thanh toán như này có phải hay không, để tránh phải kinh động tới Đông gia của các người.

Vương Nhị Mao vẫn không chịu buông tha, còn đứng bên chế nhạo tiên sinh thu chi tự chuốc lấy khổ, vừa cầm hai túi tiền để tính tiền. Trình Tiểu Cửu thì không chút vội vã, trước tiên cảm tạ nha hoàn Tiểu Xuan, sau đó trang nghiêm ôm quyền, hướng về phía rèm châu ở dưới đường trịnh trọng thi lễ:

Đa tạ tiểu thư đã chiếu cố, ngày sau có gì cần đến Trình mỗ, xin cứ mở miệng, chỉ cần đủ khả năng, tuyệt đối không chối từ.

Người thật thông minh đấy!

Nha hoàn Tiểu Xuân lờm Trình Tiểu Cửu, ngạc nhiên nói. Rèm châu của hiệu thuốc là đặc chế từ Giang Nam có thể nhìn xuyên thấu, người bên trong có thể thấy tình hình bên ngoài, nhưng khách hàng mua thuốc thì lại không thể nhìn thấy người trong hậu đường. Nên Trình Tiểu Cửu chỉ dựa vào vài câu đối thoại của tiên sinh thu chi thì đoán Tiểu thư Chu phủ đến đây dò xét đang ở phía sau tấm rèm, thông minh mạnh mẽ.

Bên trong rèm châu lại vang lên những âm thanh đinh đàng, một thanh âm dịu dàng bình thản từ trong nội đường nhẹ nhàng vọng ra, ngọt ngào thánh thót lọt vào lỗ tai mọi người:

Trình công tử không cần đa lễ, hành y tế thế, là bốn phận của người làm nghề y. Chỉ là lệnh đường thể hư thiếu máu, cần phải chuẩn bị đầy đủ dược liệu và ăn uống đầy đủ. Cũng không cần ngày nào cũng phải ăn thịt cá, dùng những thứ như rau đắng, hoa cúc, mộc nhĩ, củ cải cũng rất tốt.

Nếu câu nói này là thốt ra từ miệng của tiên sinh thu chi, Trình Tiểu Cửu chắc chắn cho rằng ông ta châm chọc kẻ khốn cùng đang chán nản, không thể mua nổi những món ăn mặn, cuối cùng phải mua những món ăn dưa muối rau dại không tốn đến tiền. Nhưng câu nói lại từ nữ tử phía sau rèm, toát lên vẻ thẳng thắn chân thật, không có chút ý tứ chế nhạo nào. Trình Tiểu Cửu không hiểu người đó, nhưng tin rằng nàng sẽ không lừa gạt mình, liền chấp tay, nghiêm trang đáp:

Đa tạ nữ Biển Thước chỉ điểm, Trình mỗ về nhà sẽ tận lực thử xem. Nếu thật sự là có tác dụng, dù không thể đến nhà tạ ơn thì cũng sẽ dâng hương cầu xin, cầu thần minh phù hộ tiểu thư đa phúc đa thọ!

Tuy rằng tính cách hản bình thản, nhưng ở trong xương cốt lại vô cùng kiêu ngạo, nhận được lòng tốt của người khác thì nhất định phải tìm cách báo đáp lại, tuyệt đối không nợ ân tình của người khác. Bởi vậy những lời nói ra hết sức rõ ràng, không chút nào làm ra vẻ, nhưng trong mắt người khác thì lại không được tự nhiên, gượng ép tựa như người làm xiếc bên đường. Không đợi người trong bức rèm đáp lại, nha hoàn Tiểu Xuân đã nở nụ cười, nhẹ nhàng che miệng, nhỏ giọng chế nhạo:

Người sao đông dài như vậy, tiểu thư nhà ta bao nhiêu mà người lại cầu cô ấy đa phúc đa thọ chứ? Còn nữa, thần tiên cũng không phải là thân thích của các người, người cầu thì có linh nghiệm không?

Ha ha ha!

Mọi người đều bật cười, ngay cả Vương Nhị Mao lúc này cũng không chịu "cùng chống kẻ địch" với Trình Tiểu Cửu mà không kiêng nể gì cả bật cười theo.

Trình Tiểu Cửu bị cười mặt đỏ tới tận mang tai, ngượng ngùng lui ra sau nửa bước, thấp giọng nói:

Tiểu Xuân cô nương giáo huấn rất phải, Trình mỗ thật không biết lượng sức rồi. Ta chỉ nghĩ tâm địa tiểu thư của cô nương thiện lương như vậy, cuộc đời

chắc chắn sẽ được thần phật phù hộ, không cần bất cứ kẻ nào đi cầu phúc cho!

Trình công tử quá lời rồi.

Giọng nói trong nội đường run rẩy cắt ngang lời của hắn, rất từ tốn, trầm tĩnh. Chắc hẳn người trong bức rèm cũng đã cười, chỉ là ngại hắn biết nên ra sức ép âm thanh xuống không bật ra tiếng cười thành tiếng mà thôi. Ngừng một lúc, người trong bức rèm lại nói:

Ta với Hạnh Hoa Chu gia là tỷ muội thân thiết, nhiều lần nghe cô ấy nhắc đến người, người không cần cảm tạ ta, sau này hãy đối xử tốt với cô ấy là được.

Nói xong, người trong bức rèm tự cảm thấy mình để tâm quá nhiều, có chút xấu hổ, gật đầu với bên ngoài, lặng yên đi xa, chỉ còn lại đám người Trình Tiểu Cửu, Vương Nhị Mao, trước quầy hàng lại chỉ có tiếng lạch cạch tính toán như cũ.

Trình Tiểu Cửu gia giáo nghiêm ngặt, bất luận trong lòng nghĩ gì cũng đều phải hết sức che giấu, không thể để người khác nhìn thấu. Vương Nhị Mao thì không vậy, cầm theo gói thuốc đi năm ba bước vẫn còn quay lại lâu bầu:

Chu gia này thật sự là người khí vượng, ngay cả một nha hoàn cũng tươi tắn, còn nghe giọng nói của vị tiểu thư kia thì thánh thót khiến lòng mình ngứa ngáy, chắc hẳn là xinh đẹp mỹ lệ như tiên nữ trên trời trên vách tường của chùa miếu rồi.

Đừng nói vậy, trên bức họa đó là Hồ nữ không đứng đắn, là bị Phật Đà dùng để khảo nghiệm thế nhân đấy.

Trình Tiểu Cửu lườm Vương Nhị Mao, khế quát. Quán Đào, Bình Ân có giữ lại rất nhiều chùa miếu người Hồ thời kỳ Bắc Ngụy lưu lại. Bên trong tô vẽ lòe loẹt, phong cách khác biệt với Trung thổ một trời một vực. Trong đó khác biệt nhất là Phi thiên thần nữ, tuy rằng đang múa, thần quang lượn lờ,

nhưng ánh mắt và tư thái lại đốt cháy dự vọng của người xem, những đứa trẻ trong nhà gia đình đứng đắn đã bị người lớn cấm xem bức họa này, để tránh làm dao động tâm trí vươn lên. Nhưng càng là những thứ mà người lớn cấm, thì lại càng hấp dẫn đối với những đứa trẻ. Không chỉ Trình Tiểu Cửu, Vương Nhị Mao từng lén xem rồi, toàn bộ ngõ Lữ Thi, từ những đứa trẻ năm tuổi đến mười tám tuổi đều từng xem lén hơn một lần!

Huynh chưa từng gặp cô gầy, sao biết cô ấy không giống tiên nữ phi thiên? Vương Nhị Mao kỳ quái nhìn Trình Tiểu Cửu, thấp giọng phản bác. Từ lúc nghe được giọng nói của tiểu thư Chu gia, biểu hiệu của Trình Tiểu Cửu vẫn làm y thấy quái dị, tựa như thay đổi thành một người khác, không phải là Trình Tiểu Cửu quen thuộc ở ngõ Lữ Thi nữa, mà là giống thư sinh trong Huyền Học, vừa chua cay, lại vừa khiến người ta ghét.

Cẩn thận không người Chu gia nghe được lại đánh người!

Trình Tiểu Cửu thấy không thể thuyết phục được Vương Nhị Mao, không thể làm gì khác hơn là dùng cách khác để y ngậm miệng.

Bọn họ không thể nghe được đâu, trừ phi huynh mật báo.

Wang Nhị Mao nhìn chung quanh một chút, rồi lại phản bác.

Hạnh Hoa thê tử của huynh quen biết với cô ấy, ha ha!

Trong giây lát tư duy của y lại nhảy vọt tới một điểm khác, khiến cho Trình Tiểu Cửu căn bản không thể đuổi kịp.

Chị dâu Hạnh Hoa là bằng hữu tốt của cô ấy, giống như hai chúng ta vậy. Hôm nào huynh nói với chị dâu, mời tiểu thư Chu gia ra ngoài, hai chúng ta lén nhìn xem bộ dạng thế nào, có được hay không? Đệ vẫn nghĩ còn xinh hơn gấp mấy lần nha hoàn Tiểu Xuân ý, huynh thì sao? Ngày mai chúng ta cứ theo cách này để thử nhé?

Gan người lúc này lớn bằng trời rồi đấy nhỉ!

Trình Tiểu Cửu vừa cảm tức, vừa bất đắc dĩ, phần nộ nói. Hắn vừa nhận một ân tình của tiểu thư Chu gia, đương nhiên không chấp nhận để nàng

dính bầy của Vương Nhị Mao, hưởng hồ vị hôn thê Hạnh Hoa chưa chắc đã đồng ý, hẳn tuyệt đối không muốn đến nhà lần thứ hai.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 20. Thành Nam (19)

V

ương Nhị Mao không nhận được đáp án như mong muốn, tức giận đập vào vai hân:

Huynh đó, chẳng trượng nghĩa chút nào. Đệ chỉ muốn lên nhìn thôi, có gây chuyện gì đâu.

Trình Tiểu Cửu nhẹ nhàng trầm vai xuống, tránh được cú đập của Vương Nhị Mao, chân bước nhanh hơn, vừa thấp giọng quở trách:

Ngày hôm nay người gây chuyện thế còn chưa đủ hay sao. Tiểu tử người này, bình thường nhút nhát rụt rè, hôm nay sao gan lại to như vậy? Rõ ràng là muốn một đấu bốn, ngại mình sống lâu quá hả!

Đây chẳng phải là vì có huynh ở bên cạnh sao? Đệ không đối phó được bốn người, nhưng chẳng phải huynh đã từng luyện võ đó sao?

Vương Nhị Mao cúi đầu, ngượng ngùng đáp. Từ lúc trong nhà có hơn mười đấu gạo, dũng khí của y thoáng cái lập tức dâng cao. Đây chính là duyên cớ ăn no thích ôm việc, nếu đổi lại bình thường ôm cái bụng đói, y tuyệt đối không dám lớn miệng uy phong với đám tiểu nhị phòng thu chi của hiệu thuốc bắc.

Sau này nên cố gắng nhẫn nhịn, vừa rồi nếu chúng ta khiến đám Bang nhàn tuần tra đường phố tới, thì khẳng định là gánh chịu thiệt thòi rồi. Có câu là quan có hai mồm, toàn bộ dựa vào miệng mà nói. Đám bang nhàn này đều là chó mà nhà giàu nuôi trong nhà, bất luận chúng ta nói gì cũng không quan tâm, cũng sẽ không ra mặt giúp chúng ta đâu.

Trình Tiểu Cửu thở dài, lần thứ hai trịnh trọng căn dặn. Vương Nhị Mao ngẫm lại bộ dạng kiêu ngạo vừa rồi của mình, trong lòng cũng thấy lo sợ, liền thu lại vẻ mặt, "vâng" một tiếng đồng ý. Nhưng lại nghĩ hiện tại mình

không phải là kẻ hai bàn tay trắng, dừng khí lại lập tức trào dâng, vỗ vỗ ngực, hung bạo nói:

Sợ gì chứ, trong nhà đệ có tiền có gạo, dù không có đệ, thì mẹ và muội muội trong vòng hai năm cũng sẽ không chết đói. Ai dám khinh thường lão tử, lão tử sẽ chơi bọn họ tới cùng. Có bản lĩnh thì lập tức giết chết lão tử đi, bằng không, lão tử sẽ cầm khối đá đập cho kẻ đó giống như quả trứng lòng đỏ ra lòng đỏ lòng trắng ra lòng trắng.

Nói xong, trong mắt y lại tóe lên tia hung quang mà trước giờ không có, hàm răng nghiến chặt, làm Trình Tiểu Cửu đi bên cạnh thấy vậy cũng hoảng sợ, kéo y lại, cười nói:

Được rồi, được rồi, ai muốn mẹ người chết chứ, sao lại hung hãn như vậy. Người khác không gây chúng ta, chúng ta cũng không gây tới họ! Nếu như bức quá thì liều mạng là được.

Mẹ nó, khinh thường lão tử, sau này lão tử mà quật khởi, sẽ khiến cho bọn họ thấy ta là phải hối hận.

Vương Nhị Mao dậm dậm chân, giống như là người đắc tội y đang ở dưới chân vậy, hung hãn thề thốt. Trình Tiểu Cửu không biết nguyên nhân y thề như vậy, chỉ cười cười, cúi đầu không nói.

Dù gì thì lão tử sau này không nhịn nữa.

Vương Nhị Mao buông một câu, mở hai chân sải bước đi về phía nhà mình.

Trình Tiểu Cửu chạy đi đuổi theo, trong lúc nhất thời sao đuổi theo được? Nhìn theo bóng dáng của Vương Nhị Mao hùng hổ bỏ đi, hăn bỗng nhiên ý thức được vị bằng hữu tốt này tính tình thay đổi, không còn là Vương Nhị Mao nhát gan, nhu nhược, gặp phải phiền phức liền trốn sau lưng mình rồi. Biến hóa này bắt đầu từ lúc nào, hăn không thể nào khảo chứng. Nhưng biến hóa này hết sức chân thực, khiến hai người đều cảm nhận sự xa lạ của nhau.

Có lẽ, đây là trưởng thành. Nhìn cái bóng bị mặt trời chiều kéo dài thành ngắn, Trình Tiểu Cửu yên lặng nghĩ, cảm nhận được sự thay đổi của Vương Nhị Mao, mà trong mắt đối phương, chưa hẳn đã thấy sự thay đổi của bản thân. Sự thay đổi của hắn và Nhị Mao, vậy thì còn có thể thân thiết như huynh đệ ruột thịt không? Hắn không biết, bí ẩn đằng sau đó vượt qua phạm trù hiểu biết so với độ tuổi hiện giờ của hắn, đồng thời cũng không thể tìm thấy đáp án trong sách vở.

Về đến nhà, a nương đang mệt mỏi ngủ, Trình Tiểu Cửu ở trong sân dùng gạch vuông dựng một cái bếp, lại rọ rửa sạch sẽ bình dưa muối, cho thuốc vào bắt đầu sắc. Thuốc này thực sự quý giá, hắn không dám lơ là, ngay từ lúc hơi nước bốc lên hai mắt hắn vẫn nhìn chăm chú vào bình thuốc, sợ xảy ra sơ suất dù là nhỏ nhất.

Ngọn lửa càng không ngừng liếm bình thuốc, tiếng nước sôi trong bình thuốc như giao ngư thổ châu, một lát sau, một mùi thuốc nồng đậm tràn ngập trong sân, kèm theo khói bếp và hoàng hôn làm ch tiểu viện nghèo càng toát lên sự yên ắng.

Uống đợt thuốc này, mẹ sẽ khỏe lên.

Nhìn khói bếp trước mặt, Trình Tiểu Cửu lặng lẽ cầu khẩn, nghĩ hiệu quả của thang thuốc, hắn không tự chủ lại nhớ đến lời dặn dò của vị tiểu thư kia: "Không cần ngày nào cũng phải ăn thịt cá, chỉ cần có rau đắng, hoa cúc, mộc nhĩ, củ cải cũng rất tốt."

Thanh âm sau bức rèm thánh thót dễ nghe vẫn như đang vang lên bên tai hắn, nhớ đến giọng nói ày, trước mắt hắn hiện lên một hình ảnh mờ lung, một nữ tử che lụa mỏng trên mặt, y phục bay phất phơ, mây mù bao quanh phi thiên lướt trên sóng xanh, không giống với tư thái khinh bạc, dung tục của nữ tử phi thiên trong chùa miếu kia. Nàng hẳn là đến từ vân trung, như thần nữ lạc thủy, lãng ba vi bộ, váy áo rực rỡ thướt tha, mềm mại uyển chuyển, dung nhan sáng rực như ngọc (chú 1)

Nàng sẽ không ăn khói lửa nhân gian, cũng sẽ không mang sắc thái đối với phàm phu tục tử, trong lòng thiện lương trong sáng giống như một đóa hoa sen nở rộ, ngự phong tựa thủy, không nhiễm bụi trần, váy áo phất phơ, tóc dài tung bay.

Chàng trai, cậu đang nghĩ gì mà thất thần thế.

Một câu nói đột ngột cất lên, có người như đang đẩy cổng tre, cắt đứt mộng xuân của Trình Tiểu Cửu.

A, không, không, không nghĩ gì cả.

Mặt Trình Tiểu Cửu lập tức nóng bừng lên, lại đỏ rực. Hắn ngạc nhiên ngẩng đầu, thấy một lão hán mặc trang phục kim hoa, tay cầm quả trượng đang đứng trước mặt hắn, ánh mắt thâm thúy, nửa cười nửa không.

Trước ánh mắt thâm thúy sâu như nước giếng của đối phương, Trình Tiểu Cửu cảm thấy mình giống như con tôm sống bị lột vỏ, mọi thứ đều bị phơi bày ra hết, hắn không dám đối diện với lão nhân, vội vàng đứng lên, chấp tay thi lễ:

Lão nhân gia, ngài tìm ai?

Đương nhiên là tìm cậu rồi, chàng trai trẻ!

Lão hán cười quan sát hắn một lượt, dùng quả trượng gõ vào một khối đá vuông, thân nhiên ngồi xuống. Chiếc áo bào hoa lệ của ông ta tương phản rõ rệt với khối gạch vuông chỗ ông ngồi.

Ông tìm ta?

Trình Tiểu Cửu mở to mắt, không dám tin. Y phục trên người lão nhân này, quả trượng trong tay lão, cùng với cử chỉ lời nói đều toát lên khí chất khác biệt, căn bản không phải là người có thể đi vào ngõ Lư Thi này. Mà trong trí nhớ của hắn, không chỉ ngõ Lư Thi, mà toàn bộ thành Quán Đào cũng không tồn tại một nhân vật khí vũ hiên ngang, hành động thông dong như vậy. Lúc hắn còn bé, khách nhân tới nhà cũng chỉ có hai người là có thể sánh ngang với lão trượng đối diện mà thôi, nhưng những người đó mỗi lần

xuất hành đều tiền hô hậu ủng, căn bản sẽ không giống như lão nhân trước mắt này, một mình đi vào đình viện tầm thường.

Lão hán hứng thú cười cười, sau đó nhẹ nhàng gật đầu:

Đương nhiên tìm cậu rồi, Trình Tiểu Cửu, quý danh Trình Danh Chấn, người Bình Ân, lúc này không có việc gì làm, hiện đang khiêng hàng ở bến tàu để kiếm tiền sống qua ngày. Ngày hôm qua mạo hiểm sấm sét giúp ông chủ, nên được trả thù lao mười đấu gạo, hai xâu tiền. Hôm nay đi bốc thuốc cho mẫu thân, gặp phải một nữ tử thiện tâm, sau khi trở về bắt đầu chờ ra, nghĩ ngợi...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 21. Thành Nam (20)

Đ

ủ rồi, đủ rồi, lão nhân gia tìm ta có chuyện gì!

Trình Tiểu Cửu sợ đến mức liên tục xua tay, khẩn cấp cắt đứt màn trình bày của lão nhân kia.

Hình như ta không biết lão nhân gia, vì sao ngài lại biết về ta như vậy?

Không biết, thì không thể nghe đến hay sao?

Lão trượng thấp giọng phản lại.

Dù sao ngài cũng phải có lý do chứ? Hay là có mục đích gì?

Trình Tiểu Cửu chậm rãi lui về phía sau nửa bước, bàn tay nắm chặt lại thành quyền, hai chân lạng lẽ dùng sức. Đám bìm bợm giang hồ trong truyền thuyết cũng sẽ giả trang thành đại nhân vật, nhưng bọn chúng đều là vì mưu cầu tiền tài, tiền mua thuốc cho mẫu thân còn hơn một nghìn bảy trăm văn tiền, nếu như lão nhân trước mặt này dám lấy một đồng, Trình Tiểu Cửu sẽ mặc kệ đối phương lớn tuổi bao nhiêu cũng sẽ ra tay không nương tình.

Chàng trai trẻ, ta không có ác ý đâu.

Lão hán nhận ra sự căng thẳng trong lòng hăn, cười ha hả giải thích, quái trượng trong tay khẽ nâng lên, một viên gạch dưới chân tường liền bay lên, vũng vàng hạ xuống ngay trước mắt Trình Tiểu Cửu.

Cậu ngồi xuống đi, chúng ta từ từ nói chuyện. Hôm nay ta đến nhà là muốn tạ ơn. Người không cần sợ hãi, lão hán cũng là người, chưa chắc đã đánh thắng cậu đâu, mà cũng chưa chắc đã chạy trốn được cậu.

Vân bối không quen biết với lão nhân gia, càng chưa từng giúp đỡ lão.

Trình Tiểu Cửu bị nói trúng nội tâm, biết võ nghệ đối phương sâu không thể lường, không thể làm gì khác hơn là thu năm tay lại, hậm hực ngồi xuống theo yêu cầu của lão hán.

Lão nhân thần bí cười cười, lộ ra hàm răng trắng đều, hàm răng trắng lóa khiến cho Trình Tiểu Cửu sợ hãi, nghĩ mình sẽ trở thành món ăn của đối phương, đối phương chỉ cần há miệng là có thể ăn tươi nuốt sống mình.

Cũng may lão nhân có vẻ như lúc này không muốn ăn uống gì, đợi Trình Tiểu Cửu ngồi xuống, mới cười cười dùng quả trượng đặt trên đất, thấp giọng nói:

Cậu thật sự chưa từng gặp ta, nhưng đích xác đã từng giúp đỡ ta. Hôm qua đứa cháu của ta lén lút chạy ra ngoài chơi, không ngờ lại gặp hai kẻ thù của ta, kết quả bị kẻ thù đuổi từ Tế Bắc đến Quán Đào, vốn cho rằng sẽ phải táng thân, nhưng không ngờ được công tử trượng nghĩa cứu giúp. Lão Long gia Hoàng Thủy chúng ta chỉ có một độc đinh này, cho nên đây là ân đã kéo dài hương hỏa, không thể không báo đáp.

Ngày hôm qua, cứu người...?

Trình Tiểu Cửu càng nghe đầu óc càng hỗn loạn, vỗ vỗ trán, hôm qua hẳn vẫn khiêng gáo, dùng vải che mưa, sau đó đi Chu gia bị khinh thị, chưa từng cứu người nào cả. Huống hồ quyền cước của hắn chỉ là công phu mèo cào, nào có thật sự đánh được ai đâu, huống chi đó là hai tên côn đồ bắt nạt một đứa trẻ nữa?

Đúng vậy, chẳng lẽ công tử quên chuyện hôm qua rồi sao?

Lão hán nhìn Trình Tiểu Cửu, cười hỏi lại.

A!

Trình Tiểu Cửu sợ đến mức ngã ra sau, tóc gáy dựng hết cả lên, hôm qua trong tiếng sấm sét hắn dũng cảm nhưng không phải cứu người mà là cứu

cá từ trên không trung rơi xuống, trong đó có một con búng đỏ vảy vàng, giống hết chiếc áo bào mà lão nhân đối diện đang mặc!

Công tử nghĩ ra rồi!

Lão hán cười cười vung quả trượng lên, một cơn cuồng phong cuồn cuộn nổi lên, làm cả người Trình Tiểu Cửu run rẩy.

Công tử chớ sợ, lão phu là tới báo ân, không hại cậu đâu.

Ta...không...không cần lão....báo đáp....!

Trình Tiểu Cửu nghe hàm răng mình va vào nhau lập cập, trong lòng xấu hổ. Hắn rất muốn trấn tĩnh mình nhưng lại vô lực.

Chỉ là....là ...hành động....vô tình....vô tình...thôi, không đáng...để thưởng....

Chàng trai này cũng thật quá nhát gan rồi.

Lão hán cười vươn tay, đặt nhẹ lên vai Trình Tiểu Cửu, một dòng nước ấm như có như không lập tức từ tay lão nhập vào trong ngực Trình Tiểu Cửu, theo máu chậm rãi lưu chuyển toàn thân, làm bao sợ hãi và mệt nhọc lập tức tiêu tan thành mây khói, chỉ còn lại sự an bình và bình thản.

Trình Tiểu Cửu rốt cục khống chế được thân thể của mình, ngồi thẳng, mỉm cười nói:

Vãn bối đích thật là hành động vô tình, cho nên không cần lão báo đáp đâu ạ!

Lão nhân kinh ngạc nhìn Trình Tiểu Cửu một hồi, sau đó nhẹ nhàng gật đầu:

Ừm, thi ân không cầu báo, đây là phong cách của quân tử. Đứa trẻ như cậu trên đời này không nhiều lắm đâu.

Còn..còn có...

Trình Tiểu Cửu muốn nói tiểu thư Đông gia hiệu thuốc bắc cũng là một người tốt thì ân không cầu báo, nhưng lập tức ý thức được mình ngay cả mặt mũi đối phương còn chưa thấy, đã vội vã ra kết luận thì vô cùng lỗ mãng, liền vội vàng cúi đầu, nửa câu vừa đến bên miệng liền nuốt trở vào.

Lão hán giống như là nhìn thấy suy nghĩ của hắn, lần thứ hai cười gật đầu:

Lão Long Hoàng Hà ta từng nói thì tuyệt đối không thu hồi. Cậu đã cứu đứa cháu của ta, chẳng khác nào kéo dài hương hỏa của nhà ta, ân tình này, lão phu nhất định phải hoàn! Nói đi, ta có thể thỏa mãn một nguyện vọng cho cậu, chỉ cần cậu nói ra, tuyệt đối có thể giúp cậu thực hiện.

Đa tạ tiền bối.

Trình Tiểu Cửu biết mình không thể nào từ chối được, bèn chấp tay thi lễ, điều mình mong muốn nhất là gì? Hắn đột nhiên phát hiện, mình đến bây giờ chưa từng nghĩ đến vấn đề này, trong khoảnh khắc trong đầu trở nên hỗn loạn, căn bản không chọn ra được tâm nguyện thích hợp.

Hoàng y lão hán đợi chốc lát, thấy Trình Tiểu Cửu do dự, cười cười, thấp giọng nhắc nhở:

Thế nhân đều yêu thích tiền tài, ta tặng người một tòa kim sơn, cho người cả đời sài không hết, được chứ?

A, vâng, vâng bối...vân bối...

Trình Tiểu Cửu đầu tiên là gật đầu, sau đó lại lắc đầu liên tục. Thế đạo phân loạn, có một tòa Kim sơn, bản thân mình khó tránh khỏi số phận bị người khác đoạt đi, tài phú như này, muốn để làm gì?

Không thích sao?

Hoàng y lão hán sững sốt, sau đó lại vừa cười vừa nói:

Chẳng lẽ cậu không thích tiền tài? Cũng phải, thiếu niên trượng nghĩa khinh tài, chỉ có người già mới đặc tâm vô đại chí, thích tiền tài vàng bạc mới

sống được. Ta tặng người một cuộc sống đại phú đại quý, có được không? Để vương gối đầu lên tiên, quạt lông khăn chít đầu, chỉ điểm giang sơn, anh hùng thiên hạ đều ao ước.

Trình Tiểu Cửu nghe được trước mắt tối sầm, toàn thân lập tức bị hạnh phúc lớn lao tràn ngập.

Cái này...cái này...

Hắn đỏ mặt, càng không ngừng vò đầu. A nương vẫn chờ mong hắn có thể trọng chấn Trình gia, để rửa sạch nỗi oan của phụ thân, nhưng Dương Quảng tính tính lạnh bạc, các nhân vật anh hùng Cao Đình, Hạ Nhược Bất đều bị ông ta không chút khách khí giết chết, cuộc sống phú quý, chỉ sợ cũng chỉ là một giấc mộng mà thôi!

Hoàng y lão hán vẫn không nghe được câu trả lời chắc chắn, trên mặt vừa sừng sốt, không thể không cười, nói tiếp:

Thì ra cậu là người không thích giang sơn chỉ thích mỹ nhân. Như vậy đi, Thần nữ Lạc Thủy xinh đẹp, lão phu cho người lấy một người là được. Thế nhân đều nói có kiều thê mỹ thiếp làm bạn, cho làm thần tiên cũng không làm. Lão phu cho người cuộc sống thần tiên này, cộng thêm một thần nữ Long cung làm ấm giường cho cậu, cậu thấy thế nào?

Đa tạ lão trượng, Tiểu Cửu, Tiểu Cửu đã định thân rồi ạ!

Lúc này Trình Tiểu Cửu lại không chút do dự, chấp tay từ chối. Một sính lễ của Chu Hạnh Hoa cũng đủ khiến hắn đau đầu rồi, thần nữ Lạc Thủy, bạng nữ Long Cung, xinh đẹp thì xinh đẹp đấy, nhưng lấy về rồi thì mình nuôi kiểu gì? Phu thê sống trong ngõ Lư Thỉ nghèo nàn, suốt ngày cãi nhau về những chuyện vặt vặt như lông gà vỏ tỏi, bản thân thì chỉ là một người trẻ tuổi, chưa hiểu cách đối đãi với kiều thê mỹ thiếp, ngày ngày nghe tiếng bát vỡ thì coi là âm thanh của "Hạnh phúc", bất luận thế nào cũng không thể nào chịu đựng được.

Cái này không được, cái kia cũng không muốn, rốt cuộc người muốn gì?

Hoàng y lão hán ba lần đề nghị đều không thu hoạch, rốt cục then quá thành giận, phẩy tay áo một cái, hăm hừ đứng lên.

Văn bối, văn bối. . .

Trình Tiểu Cửu thấy lão hán tức giận, vội vàng đứng lên:

Văn bối thực sự không biết mình muốn gì, không phải là cố ý làm khó lão nhân gia đâu!

Vậy thì cứ nói vừa một cái đi, lão nhân ta không có nhiều thời gian.

Hoàng y lông mi dựng thẳng, nổi giận đùng đùng thét ra lệnh.

Trình Tiểu Cửu lại lui lại mấy bước, đứng vững gót chân. Lo lắng mẫu thân bị giật mình, quay lại nhìn vào nhà tranh cũ nát, trong phòng không có bất cứ động tĩnh gì, chỉ có ánh đèn trong đó leo lét, đột nhiên hắn đã biết mình muốn gì rồi, vội vàng quay lại, cười tươi nói với Hoàng Hà lão Long:

Nếu như lão nhân gia có linh, thì hãy phù hộ cho mẫu thân văn bối ngày nào cũng không phải lo ăn uống chỗ ở, cả đời bình an! Nếu như có thể giúp cha văn bối rửa sạch được nỗi oan, bình an cùng chúng ta...

Cậu rất thông minh!

Hoàng y lão hán dùng giọng cười nhạt cắt ngang lời của Trình Tiểu Cửu nói:

Có ăn có uống có chỗ ở, đã là ba nguyện vọng rồi, hơn nữa cả đời bình an, là bốn nguyện vọng. Cậu còn muốn thêm cả nguyện vọng thứ năm, lão phu thời gian eo hẹp, không có thời gian nói lung tung với cậu, đi thôi, đi thôi.

Dứt lời, thân thể nhoáng lên, chậm rãi thẳng lên giữa không trung.

Tiền bối, tiền bối còn chưa đáp ứng nguyện vọng nào của ta!

Trình Tiểu Cửu khẩn trương, chạy nhanh tới nín áo choàng của lão hán, ngón tay đột nhiên truyền đến cơn đau, hắn giật mình mở to mắt, trước mặt không thấy Hoàng Hà lão long gì đó đâu, chỉ có bình thuốc đang réo sôi,

còn hần chẳng biết tự lúc nào đưa tay vào trong nước thuốc, ngón tay bị bỏng đỏ rực như con cua luộc chín.

Ái!

Hần cúi đầu kêu lên, ôm ngón tay, nhảy lung tung ở trong sân. Mặt trời đã lặn, trong viện đã tối đen, vắng lặng, ánh đèn le lói trong phòng tranh cũ nát khẽ rung động.

Chuyện vừa rồi là mộng? Hay là thật? Trình Tiểu Cửu ôm ngón tay, đâu còn tâm tư để tìm hiểu nữa!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 22. Thành Nam (21)

N

gười đọc sách từ trước tới nay đều không nói "quái, lực, loạn, thần", cho nên lúc tỉnh mộng, Trình Tiểu Cửu cũng không để tâm mà vứt bỏ cảnh tượng hoang đường trong mộng sang một bên, cũng không biết là nhân sâm lộc nhung mà Lang trung viết trong đơn thuốc xác thực có tác dụng không, nhưng bởi vì mấy ngày gần đây có lẽ do được ăn cơm trắng thường xuyên nên từ sau chạng vạng ngày hôm ấy, thần sắc sức khỏe của Trình Chu thị đã khá lên rất nhiều. Tình hình này khiến cho Trình Tiểu Cửu mừng rỡ, càng bán mạng để kiếm sống. Nhưng trên bến tàu hết thuyền lớn, chỉ còn lại một vài việc vặt thương vàng hạ cám, thường thường không đợi hẳn biết tin tức thì đã bị các cửu vạn khác giành mất. Không tìm được cơ hội việc làm, vô hình chung cánh cửa muốn làm ăn đã đóng chặt lại, hai thiếu niên cũng không còn số tiền tích trữ bao nhiêu.

Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, lão tử không thể làm gì khác hơn là đi đầu nhập Trương đại vương thôi.

Một ngày không có việc làm, Vương Nhị Mao thở phì phò kêu gào.

Trương Đại vương chính là cự khẩu Trương Kim Xương, mấy năm trước sau khi bắt lên, ngang dọc thiên lý, khiến cho toàn bộ Hà Bắc nổi lên mưa gió, người này trời sinh tính tình vô cùng hung tàn, mỗi một lần công thành chiếm đất, nếu như đối phương đầu hàng, ông ta liền cướp đoạt kho phủ hầu như không còn, nếu như đối phương cam đảm chống lại, một khi thành phá, ông ta sẽ mệnh binh phóng hỏa thiêu sát, làm cả thành trì biến thành một đồng phế nát. Hơn hai năm lại đây, phàm là những quan binh đại Tùy giao thủ với ông ta, hầu hết đều bị bắt làm tù binh, không một ai sống sót. Chém đầu thị chúng là từ bi đấy, thông thường còn bị phanh thây mổ bụng, dùng tim gan để nhắm rượu.

Một nhân vật ma quỷ như thế, hết lần này tới lần khác lại hết sức trọng nghĩa với huynh đệ dưới trướng, mỗi lần cướp được tiền tài, ông ta luôn dựa vào công lao khổ tận mà phân chia cho các thủ hạ, không để lại cho mình một xu nào. Trong nhà các thủ hạ có người già yếu, phụ nữ và trẻ em cần được chiếu cố, ông cũng sẽ phái người mang đến tận trong núi, hàng tháng cung cấp gạo lương. Thành trì thôn xóm bị ông công phá đều là bị thi cốt ngổn ngang, thoáng cái như địa ngục hiện thế, nhưng gia quyến thủ hạ của ông lại cơm no áo ấm, cuộc sống ổn thỏa vô cùng.

Đầu năm nay, Hoàng đế bệ hạ Đại Tùy phái Ứng Dương Lang tướng Vương Biện lĩnh binh đến Hà Bắc tiêu diệt, quyết chiến với đám người Trương Kim Xưng, Cao Khai Đạo tại Cự Lộc, đám người Cao Khai Đạo không địch lại, đều bại nhập trốn vào Đại Lục trạch. Trương Kim Xưng tuy bại nhưng chẳng hề sợ hãi, trước tiên từ từ rút lui, sau đó tại bờ Chương Hà lập Thủy Liệt trận, noi theo kế "dập nổi chìm thuyền" của Sở Bá Vương Hạng Võ năm xưa, quyết một trận tử chiến với quan quân. Đám thủ hạ không còn đường nào rút lui, người nào cũng phục vụ quên mình, cuối cùng đánh cho ba vạn quan quân chạy trốn chết, chạy tới ngoài thành Võ An hơn trăm dặm mới dừng lại, hơn mười vạn thạch quân lương, vô số đồ quân nhu của quân Tùy toàn bộ đều rơi vào tay Trương Kim Xưng.

Có được đồ quân nhu của quan phủ vứt bỏ lại, Trương Kim Xưng lại chỉ lấy một nửa quay về quân doanh, lấy một phần lương thực vào áo giáp cùng toàn bộ đao thương, những thứ còn lại không mang heo thì ném vào bên bờ Chương Hà để ai thích lấy về thì lấy. Những nông dân gần đó trong ba ngày chia nhau vật cũng không hết, tận đến ngày thứ tư, đám người Cao Khai Đạo đến thu lấy, thì mới lưu luyến rời đi.

Kể từ đó, Trương tặc vang danh tại Hà Bắc, có người nói ông là hung thần ác sát, cũng có người nói ông là La Hán đại lực của Phật tổ đưa tới, trong tay cầm theo đồ đao, nhưng lại cất giấu từ bi ở trong người.

Vương Nhị Mao tuổi còn nhỏ, giữa thị phi thiện ác vốn không phân biệt rõ, mắt thấy cuộc sống càng ngày càng khó khăn, đương nhiên hăm mộ những Lục Lâm trong truyền thuyết binh không lưỡi huyết quật khởi, nổi tiếng cay độc tàn bạo. Nhưng Trình Tiểu Cửu từ nhỏ đã được gia giáo nghiêm ngặt, luôn khinh thường những kẻ tặc có hành vi tàn ác. Nghe mộng tưởng hảo huyền của bằng hữu tốt, hẳn không kìm được bĩu môi phản bác:

Người ư?

Hắn vỗ vào vai Vương Nhị Mao:

Thân thể người yếu đuối thế này, có thể cầm đao được sao? Dám giết người sao? Dám ăn thịt người sao? Bỏ đi, lão tổ tông vương gia nhà người nếu không tích đức, cũng sẽ không sinh ra một tiểu tặc đâu!

Vương Nhị Mao không ngờ bằng hữu tốt lại nói mình như thế, hai mắt lập tức trở nên trắng dã, thở hổn hển nửa ngày, mặt đỏ tới tận mang tai, nói:

Đây chẳng phải là bức ép sao? Nếu như thật sự bức ép, ăn thịt người thì ăn! Không tin huynh cứ nhớ kỹ lời hôm nay đệ nói, xem tương lai đệ là mệnh chết đói, hay là mệnh lớn, ăn chén thịt lớn?

Trình Tiểu Cửu lắc đầu cười nhạt, không tìm được tiếng nói chung với Vương Nhị Mao:

Lời người nói thì nói ta nghe là được rồi, ngàn vạn lần đừng để thím nghe được, bằng không, bà sẽ đập nát cái mộng của người đấy.

Nhắc tới mẹ già, vẻ kiêu ngạo ngang tàng của Vương Nhị Mao lập tức tắt dụi. Phụ thân y mất sớm, toàn bộ đều là do mẹ già ngày ngày giặt, may vá y phục cho người khác để kiếm tiền mới nuôi sống được mấy huynh đệ y. Cho nên Vương Nhị Mao dù thế nào thì sợ nhất cũng là làm mẹ già tức giận, y có đánh chết cũng không dám.

Không thể làm kẻ tặc, dù sao cũng phải có nghề nghiệp kiếm ăn chứ? Bằng không, chẳng phải là miệng ăn núi lở sao? Cúi đầu ngẫm nghĩ một lát, Vương Nhị Mao lại ngẩng đầu, hỏi:

Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ? Có tay có chân, chẳng lẽ phải mở to mắt chờ chết sao!

Ta cũng không biết, dù gì đời này của ta cũng sẽ không đi làm kẻ tặc!

Trình Tiểu Cửu cắn răng, ồm ồm đáp lại. Trình gia Bình Ân đời đời thuần khiết danh dự gia đình không thể hủy trong tay hắn. Không làm thổ phỉ, vậy thì làm gì để nuôi sống gia đình đây? Thiên hạ nhiều lộ như vậy, chẳng lẽ không có con đường nào dành cho Trình Tiểu Cửu và Vương Nhị Mao hay sao?

Càng nghĩ, ánh mắt của thiếu niên lại càng mờ mịt, giống như trước mắt là làn khói mờ, chung quanh đều là đường, nhưng lại không thể thấy điểm kết thúc.

Không làm kẻ tặc, càng không thể làm nhục danh dự gia đình.

Trình Tiểu Cửu lẩm bẩm như người điên, cố gắng chống lại ý nghĩ của Vương Nhị Mao xuống, đột nhiên, trong ánh mắt mờ mịt của hắn hiện lên một tia sáng.

Ngày mai chúng ta đi tìm người môi giới, xem có thể làm bảo tiêu hoặc là hộ viện hay không? Chúng ta không làm kẻ tặc, nhưng có thể thay người làm phòng cướp, cũng có thể kiếm được chén cơm.

Vương Nhị Mao bị biểu hiện của hắn mà hoảng sợ, né tránh sang bên, cười khổ nhắc nhở:

Đệ không có võ công, chắc hắn không có ai tuyển đệ làm hộ viện đâu. Nhưng huynh thì có cơ hội đấy, mà huynh đến Quán Đào được mấy tháng rồi? Lão Ô Quy trong ngõ kia chắc chắn không cho huynh bảo tiêu đâu!

Đệ không có võ, ta sẽ cấp tốc dạy người vài chiêu, tin rằng có thể ra ngoài tìm được chút việc để làm.

Đột nhiên trong lòng Trình Tiểu Cửu tăng lên lòng tự tin, ánh mắt càng sáng lên.

Về phần lão Ô Quy, ông ta không nhận ra, nhưng chẳng lẽ không nhận tiền của chúng ta sao?

Có lẽ lão Ô Quy sẽ nhận tiền, nhưng chúng ta vất vả lắm mới kiếm được chút tiền....

Vương Nhị Mao nhổ một bãi nước bọt xuống đất, hậm hực nói.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 23. Thành Nam (22)

L

ão Ô Quy trong miệng hai người chính là Lý Chính của ngõ Lư Thi, họ Ngô, tên Đại Quý, tính cách tham lam nhưng lại nhát gan, gặp chuyện thì trốn đầu tiên, ra cửa chỉ sợ trên mái hiên rơi xuống gì đó đập vào đầu ngón chân của mình, bởi vậy bị hương thân khinh thường, đặt cho y biệt hiệu "con rùa đen rụt đầu".

Chức vụ Lý Chính này tuy rằng không phải là chính thống nhưng chí ít cũng có thể xem như là người của quan phủ, cho nên khinh thường thì khinh thường, hương thân khi gặp phải chuyện nào khó giải quyết, cuối cùng vẫn phải đến nhờ vả lão Ô Quy. Lão Ô Quy cũng không để tâm người khác khinh thường mình hèn mọn thế nào, hễ là có lợi ích là sẵn sàng vơ vét ngay.

Mang số tiền vất vả kiếm được để biếu không người khác, trong lòng Trình Tiểu Cửu cũng vô cùng khó chịu, nhưng ngoại trừ dùng tiền để tìm một lối ra, thì hẳn thật sự không nghĩ ra biện pháp mưu sinh nào hơn, liền cố gắng khuyên nhủ Vương Nhị Mao mất nửa canh giờ, cuối cùng cùng quyết định mỗi người xuất ra hai trăm tiền, buổi tối tới nhà lão Ô Quy thử thời vận.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Trình Tiểu Cửu, Lý Chính Ngô Đại Quý vừa nhìn hai người dâng tiền hiếu kính, lập tức cười tươi rạng rỡ còn hơn cả hoa mẫu đơn nở vào mùa hè.

Hai tiểu tử các người muốn ta làm gì? Đều là hương thân cùng quê, người khác không biết nhân phẩm các người, nhưng lão Ngô ta sao có thể không biết?

Nói xong, lão dùng ống tay áo phất qua bàn một cái, bốn trăm tiền ở trên bàn biến mất không còn hình bóng, sau đó mặt mày hơn hở nhắc tay lên

cầm bút lông, đích thân viết công văn, bảo hai người Trình, Vương tìm người.

Nhiều lần may mắn được thưởng thức mặt bảo của Vương Hi Chi, Ngô Lý Chính chậm rãi viết hai công văn, giao từng cái cho hai thiếu niên, trịnh trọng căn dặn:

Thật ra điều này không hợp với quy củ, đặc biệt là Tiểu Cửu, mới đến đây được một thời gian chưa lâu, trước đây đã làm những gì, có liên quan tới ai không, căn bản là không có người nào có thể nói rõ, nhưng đại thúc ta tin tưởng các người đều là những đứa trẻ tốt, hôm nay ta quyết định mạo hiểm, bảo lãnh các người. Nếu như sau này các người trở thành những người có thành tựu, thì đừng quên đại thúc ta tuệ nhãn thức anh hùng đấy. Thịnh thoảng hãy quay về, bà con xa không bằng láng giềng gần.

Đương nhiên ạ, đương nhiên ạ. Hôm nay được đại thúc chiêu cố, hai chúng cháu ghi nhớ suốt đời.

Trình Tiểu Cửu kéo Vương Nhị Mao, cùng nhau hành lễ tạ ơn Ngô Lý Chính, sau đó đọc cẩn thận công văn một lượt, gấp lại, cẩn thận cất vào trong người.

Thấy hai thiếu niên nghiêm túc với bút tích của mình, trong lòng Ngô Đại Quý càng thích, đứng lên tiễn hai người ra tận cửa, lúc gần đến cổng lớn, lại lắc đầu, thở dài:

Hài, đưa hai thiếu niên đến nơi đầu đao đá lặn, đại thúc ta cũng không biết có làm đúng hay không! Mà xem thế đạo này, làm tốt cũng hại người, không làm cũng hại người, như nào cũng đều là tạo nghiệp chướng cả!

Đại thúc không cần phải nói vậy. Hai chúng cháu nếu có thể tìm được việc, chắc chắn sẽ quay lại thăm đại thúc. Đây là đại thúc làm việc thiện, Táo Vương gia chắc chắn sẽ ghi nhớ công đức của đại thúc.

Trình Tiểu Cửu nghe giọng của đối phương, liền quay lại, cười cười, vô cùng quan tâm khuyên bảo.

Ngô Đại Quý tay vịn khung cửa, cười khổ lắc đầu, nhiều năm làm Lý Chính như vậy, đây là lần đầu tiên lão được người khác tôn kính mình như thế, những hương thân ngày trước khi đến cầu việc dù là lễ vật không kém nhưng lúc quay đầu đi thì đều mắng chửi tám đời tổ tông của lão, mắng lão là "con rùa đen rứt đầu", lẽ nào lão không nghe thấy, nhưng sao không thấy được vẻ khinh miệt trong mắt họ chứ?

Nghĩ đến đó, lão lại thở dài, thấp giọng nói:

Mà thôi, mà thôi, ai kêu lão phu không có bản lĩnh khác, chỉ biết làm Lý Chính thôi. Hai hậu sinh các người cầm công văn này đi tìm người, cũng không cần phải tìm người môi giới, ngày mai cứ đi đến nha môn, ta nghe nói trong nha môn muốn với hương dũng đi bảo vệ địa phương, bên đó chưa hẳn đã kiếm được nhiều, nhưng ít nhất cũng còn khá hơn là làm áp tiêu, không an toàn.

Đa tạ Ngô thúc chỉ điểm.

Trình Tiểu Cửu nghe vậy, vội vã khom người thi lễ:

Ngô thúc có thể chỉ điểm thêm một chút không, hai chúng ta cũng có thể có chuẩn bị tốt hơn.

Tạ ơn gì chứ, làm việc phúc việc khó lường.

Ngô Đại Quý cười xua tay.

Ta nói thật cho các người biết, trong nha môn chiêu mộ hương dũng, là bởi vì thiên lôi đã đánh sập thành tường sườn nam của thành Quán Đào ta, trong huyện không kịp xây công sự một lần nữa, không thể làm gì khác hơn là chiêu mộ hương dũng để dự bị, phòng ngừa kẻ tặc nhân cơ hội rình rập.

Vậy, vậy phải cần điều kiện gì mới có thể chiêu mộ vào nha môn làm người hầu?

Nghe nói có việc, ấn tượng của Vương Nhị Mao đối với Ngô Lý Chính cũng tốt lên, liền bước tới, cung kính hỏi.

Không hẳn là người hầu! Hương dũng được chiêu mộ, sau khi xong việc thì sẽ giải tán, không coi là sai dịch.

Ngô Đại Quý cười cười, ăn ngay nói thật.

Ta nhận được tin tức là, muốn được tuyển làm hương dũng, điều đầu tiên là nhân phẩm đoan chính, đồng hương phải đảm bảo, hai người các người nếu đã cầm công văn bảo đảm của ta, điều thứ nhất coi như thỏa mãn rồi.

Còn tiếp theo?

Nghe nói không làm sai dịch, sự nhiệt tình của Vương Nhị Nao lại tức giảm đi, yên lặng cúi đầu hỏi tiếp.

Thứ hai, trẻ, có sức khỏe, ngay thẳng.

Ngô Đại Quý quan sát hai người, cười trả lời:

Thứ ba, phải nhanh nhẹn, nghe lời. Hai điều này các người đều phù hợp, nếu như gặp gì phiền phức, trở về nói với ta, ta sẽ đi tìm người quen để giúp đỡ.

Vậy hai chúng cháu cảm tạ lão nhân gia ngài.

Trình Tiểu Cửu lôi Vương Nhị Mao, lần thứ hai hành lễ với Ngô Đại Quý.

Nhận ra Vương Nhị Mao không yên lòng, Ngô Đại Quý lắc đầu, cười nói:

Không cần cảm tạ! Chẳng phải ta đã nói rồi sao, phái đi là phúc hay họa đều khó lường. Quán Đào chúng ta gần kẻ tặc, nói không chừng đã bị người ta nhìn chăm chăm rồi.

Dừng một chút, lão lại tiếp tục bổ sung:

Nhưng tiền công nghe nói vẫn được nhận, bình thường một ngày được hai bữa cơm, cuối tháng được ba đấu gạo. Nếu như kẻ tặc thật sự đánh tới Quán Đào, thì mỗi ngày được cấp ba bữa cơm, cộng thêm một khoản tiền thưởng! “Hắn là tiền thưởng mua mạng đây! Chưa chắc đã có người nhận được”. Trong lòng Trình Tiểu Cửu hiểu rõ, mặc dù vậy, hắn vẫn vui vẻ kéo Vương Nhị Mao liên tục nói cảm tạ Ngô Đại Quý, sau đó thi lễ cáo từ, cùng với Vương Nhị Mao chuẩn bị ngày mai đi hưởng ứng chiêu mộ công việc.

Nhìn bóng dáng hai thiếu niên đi xa dưới ánh mặt trời chiều, Lý Chính Ngô Đại Quý lại thở dài, quay người đi vào nhà. Bên ngoài cánh cửa là Hoàng lê rất nặng ngăn cách thế gian, lão đột nhiên vươn tay, đánh mạnh vào miệng mình.

Một cơn đau đốn như lửa nóng cuộn cuộn đập vào nội tâm, làm cho sự bứt rứt trong nội tâm lão chậm rãi tan ra, Ngô Đại Quý tập tễnh đi vào trong nhà, trước tiên thắp ba nén hương, sau đó quay về bức tượng Táo Vương trên bệ bếp, thì thào cầu khẩn:

Tào Vương gia minh giám, ta không phải cố ý, ta là xuất phát từ lòng tốt, ta không phải cố ý, ta thật sự...

Tượng Táo Vương Thần cháy bùng lên, như là nghe thấy, như là không nghe thấy, trong ánh mắt lộ vẻ từ bi, lại có vài tia thương hại, có lẽ là tinh quan nhiều năm, nên từ lâu ngài đã thấu thương sinh linh thế gian, xem thấu sự tối tăm và trong sáng giấu ở trong lòng mỗi người.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 24. Oanh Kha (1)

V

ề đến nhà, Trình Tiểu Cửu lập tức đem chuyện mình và Vương Nhị Mao chuẩn bị đi ứng mộ hương dũng cho mẫu thân biết. Hắn biết rõ mẫu thân luôn không mong muốn mình đi làm những việc nguy hiểm, bởi vậy hắn cố tìm từ, nói một cách uyển chuyển nhất, nhưng lúc nói xong, biểu hiện trên mặt mẫu thân làm hắn kinh hãi.

Đó là một biểu hiện bất đắc dĩ và thất vọng, thê lương, buồn bã, sầu khổ và cô quạnh đan xen vào nhau. Ánh trăng đêm xuyên qua song cửa sổ không có rèm che, rọi lên gương mặt của mẫu thân, hiện rõ nỗi thất vọng và không cam lòng ẩn dấu trong mỗi một nếp nhăn của bà. Trình Tiểu Cửu không dám trực diện đối mặt với sắc mặt của mẫu thân, chậm rãi cúi đầu, thử thăm dò bổ sung tiếp:

Con cũng đã hỏi qua rồi, hương dũng không coi là nghề nghiệp hèn hạ, sau này có thể tiếp tục tham gia khoa cử. Huyện Quán Đào này không có Huyện thừa, Huyện lệnh lão gia là quan văn, không hiểu dẫn binh như nào, cho nên khi huấn luyện sẽ không quá nghiêm ngặt. Ban ngày vào giờ Mão thì con phải ở sàn đấu, buổi tối còn có thể về nhà đọc sách, chắc chắn sẽ không làm lỡ khoa cử! Hơn nữa, cha con cũng quen biết một vài người trên quan trường, cơ hội khoa cử được đề cử hẳn là cũng nhiều.

Hắn nói liên miên, sợ mẫu thân ngăn cản. Trình Chu thị lắng lặng nghe, từ đầu đến cuối không nói một câu nào, ngay cả một tiếng ho khan, một tiếng thở dài cũng không có. Trình Tiểu Cửu rất nhanh không nói nữa, ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt chột dạ nhìn mẫu thân, hắn thấy mái tóc bạc của mẫu thân bị gió đêm làm khẽ lay động, sáng lấp lánh trước ánh nguyệt. Mỗi một sợi tóc bạc đều là vất vả vì cái nhà này, mười mấy năm qua, mỗi khi hắn lớn hơn một chút, tóc bạc bên thái dương của mẫu thân lại nhiều thêm một chút.

Hắn lại cúi đầu xuống thật nhanh, thay đổi chủ ý của mình:

Nếu mẹ sợ con gặp nguy hiểm, vậy thì ngày mai con đi gặp người môi giới tìm việc khác là được, để Vương Nhị Mao đi ứng mộ hương dũng. Dù gì thì đãi ngộ hương dũng cũng không được tốt lắm, không bằng làm bảo tiêu có khi tốt hơn.

Trình Chu thị nhẹ nhàng lắc đầu, như đã hiểu ý tứ của Trình Tiểu Cửu, chậm rãi mở miệng:

Muốn đi, con cứ đi làm hương dũng đi, tốt xấu gì cũng không phải xa nhà, nhưng phải cẩn thận một chút, Huyện nha tuy nhỏ, nhưng cũng là một nơi quan trường.

Con nghe lời mẹ, tuyệt đối sẽ không gây chuyện.

Trình Tiểu Cửu nghe mẫu thân nói nhẹ nhàng, liền cười bảo đảm.

Đương nhiên mẹ tin tưởng con không đi gây chuyện!

Trình Chu thị khẽ thở dài, nhưng trên mặt lại hiện nụ cười:

Con trưởng thành rồi, chuyện gì cũng nên có chủ kiến, mẹ không can thiệp nhiều.

Mẹ, mẹ sao nói vậy chứ.

Trình Tiểu Cửu dịch sát lại gần mẫu thân, vẻ mặt kháng nghị:

Con dù có lớn thế nào thì chẳng phải vẫn là con trai bé bỏng của mẹ sao? Nếu như mẹ nghĩ con không nên, dù nói thế nào, con cũng sẽ không vi phạm.

Con đó, chẳng ra sao cả.

Trình Chu Thị bị biểu hiện trên mặt con trai mà phì cười, tay chỉ vào trán Tiểu Cửu:

Đi đi, mẹ không ngăn cản con, dù sao chúng ta không thể so với trước đây, bằng không, bất luận thế nào mẫu thân cũng sẽ không cho con đi làm nha dịch!

Đại khái là muốn quật khởi lại sự vinh quang Trình gia năm xưa, bà lại thở dài, hạ thấp giọng căn dặn:

Nhưng con phải nhớ kỹ, chớ mạnh mẽ xuất đầu, cũng chớ quá khinh thường. Ngang đầu ba thước có thần linh, người nào làm việc gì, ông trời tuy rằng không nói, nhưng lại thấy rất rõ ràng.

-Vâng, con chắc chắn sẽ không làm chuyện gì có lỗi với tổ tiên Trình gia!

Trình Tiểu Cửu trịnh trọng gật đầu.

Quan trọng chính là con phải tự học cách bảo vệ mình.

Trình Chu thị lắc đầu, vừa cười vừa căn dặn thêm một câu.

Mẹ yên tâm, hán tử bình thường cùng lên ba năm người cũng không phải là đối thủ của con.

Trình Tiểu Cửu giơ tay gõ mình, lập tức cơ bắp cuồn cuộn nổi lên.

Đúng là tự hại mình, cần gì gắng sức như vậy. Đứa trẻ này đúng là...

Trình Chu thị cười bổ sung. Nói được phân nửa, bà lại thấy trang phục và dụng cụ mà con trai chuẩn bị sáng mai mặc vào, liền lắc đầu, nuốt câu cuối trở lại. Bà biết lúc này bất luận mình nói gì, con trai nghe cũng không hiểu được. Điều này không phải là con trai bất hiếu với mình, thiếu niên có chí hướng, mà phụ mẫu cuộc đời nhiều kinh nghiệm, lúc này mà nói thì chỉ càng thêm ràng buộc với con trẻ mà thôi. Chỉ đến lúc chúng bị đánh cho đầu rơi máu chảy, thì mới nhớ được những lời cha mẹ đã căn dặn hôm nay, mới có thể hiểu, rất nhiều cạm bẫy mà phụ mẫu từng nhắc nhở mình, chỉ là lúc đó lòng chúng đã quyết, quay người đi là lập tức quên hết.

Lúc này Trình gia có thể làm gia trang phục và dụng cụ chỉ là một tấm vải đay cùng với một chiếc áo ngắn, một chiếc quần vải đay, một đôi giày, một chiếc khăn đen vấn đầu mà thôi. Đều là đồ vật cũ mà năm xưa phụ thân Trình Tiểu Cửu từng dùng rồi, màu sắc đã phai, cho nên không cần phải lo lắng phải may mới. Những y phục này căn bản là dự định để Trình Tiểu

Cửu khi lớn lên để mặc, cho nên nó vô cùng dài và rộng. Trình Chu thị tiếc nuối vì không kịp thời gian, cả đêm khâu khâu chỉnh sửa, miễn cưỡng mới chỉnh sửa được vừa vặn một chút.

Mặc dù như vậy, trang phục của Trình Tiểu Cửu lúc đến điểm danh tại huyện nha vẫn rất lạc lõng, ngay cả bằng hữu tốt là Vương Nhị Mao cũng không muốn đứng gần hắn, nhìn hai chân trần của mình, lại nhìn giày của hắn, không ngừng chế nhạo:

Tiểu Cửu ca, hôm nay huynh định đi ra mắt sao, sao lại ăn mặc chỉnh tề như vậy? Nếu đệ là huyện lão gia, chắc chắn sẽ chọn huynh đầu tiên đấy. Không nói cái khác, chỉ nói trang phục này, chặc chặc chặc, hương dũng như này, giáo uy cũng chưa hẳn có khí thế như vậy.

Đừng dong dài, lát đi theo sát ta.

Trình Tiểu Cửu đấm Nhị Mao một cái, thuận thế nhét một thứ vào tay y:

Nhai đi.

Gì, vâng, vâng.

Vương Nhị Mao ngậy ra một lúc, lập tức cảm giác được lòng bàn tay đích đầy mỡ, cúi đầu, rất nhanh nhét miếng thịt vào mồm, vị thịt làm y tiết nước bọt liên tục, giây lát đã nuốt miếng thịt vào bụng. Trong dạ dày lập tức mang đến cảm giác ấm nóng, cả người lại tràn ngập tinh thần. Y bước nhanh vào bước, giữ vai Trình Tiểu Cửu, hạ thấp giọng hỏi:

Thịt khô đó nha, Tiểu Cửu ca, huynh ở đâu mà có được thịt khô vậy. Mà thịt gì đó, đệ lớn thế này rồi mà chưa từng được ăn đấy.

Rắn, đêm qua ta trắng sáng ta bắt được.

Trình Tiểu Cửu liếc nhìn Nhị Mao, nhanh chóng giữ cầm y lại:

Đừng nhổ ra, ăn thịt mới có sức, trong bụng có chút thức ăn, chắc chắn sẽ có tinh thần.

Vương Nhị Mao vội che miệng lại, dùng hết sức để đè nén sự khó chịu trong dạ dày của mình xuống. Một thiếu niên nhà nghèo không để ý nhiều như vậy, chuột đồng, ếch hay các loại gì đó đều là mỹ vị trong mắt hắn. Nhưng loại độc xà trơn trượt thì lại là con vật mà những đứa trẻ phương bắc sợ nhất, y nghĩ đến miếng thịt đó, cả người đã ngứa ngáy, khó chịu đến buồn nôn.

Theo sát ta, đừng để người khác chen lấn là được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 25. Oanh Kha (2)

T

ình Tiểu Cửu đắc ý cười cười, tiếp tục dẫn theo Vương Nhị Mao len vào trong đoàn người, hai người bọn hắn vừa mới sáng sớm đã đi ứng mộ ngay, nhưng vẫn rơi vào phía sau mọi người. Ừng may quan sai của nha môn còn chưa tới, nên đoàn người vẫn đang hỗn loạn, bọn họ có cơ hội len về đằng trước.

Sân nha môn trước nay rộng rãi nay đã chật ních tráng hán tới ứng mộ. Năm nay kiếm việc không dễ dàng, cho nên đoàn người chủ động bỏ qua sự phiêu lưu khi làm hương dũng, về phần nghe tới Trương Kim Xương ăn thịt người trong truyền thuyết, chắc chắn cũng không đáng sợ bằng cái đó. Chỉ ít trước khi Trương Kim Xương tới, những người được làm hương dũng vẫn có cơ hội được vài ngày ăn no bụng.

Những người đến ứng mộ đầy náo nhiệt nhưng cửa nha môn vẫn không có chút động tĩnh nào truyền ra ngoài. Tờ giấy bố cáo mộ binh được dán tại vách tường trên cửa ngạch, bị ánh mặt trời chiếu vào đến lóa mắt.

Các người nói xem, Lâm lão gia có phải sẽ không đến đó chứ.

Bị ánh mặt trời chói chang chiếu vào choáng váng hoa mắt, một gã tráng hán khàn giọng hỏi đồng bạn.

Vậy người còn không nhanh đi nơi khác tìm việc đi.

Chung quanh lập tức rất nhiều "lời khuyên" liên tiếp.

Trở về đi, Dư lão tứ, đến bến tàu không chừng hôm nay kiếm được đấy

Đúng vậy, Tứ gia, ta thấy Lý thúc môi giới trong thành tìm người đấy.

Tối địa ngục đi, muốn gạt ta à, để các người có thể tranh thủ được chút ít à, không có cửa đâu.

Tráng hán tên là Dư lão tứ hất tay áo, cười ha hả đáp lại:

Ai có thể ăn được chén cơm, người đó phải dựa vào bản lĩnh thật sự. Muốn Dư lão tứ ta nhường ư, muốn ta đồng ý ư, phải coi năm đấm của ta có đồng ý không đã.

Ừ, tứ ca giỏi võ, nói không chừng sau này sẽ trở thành đại tướng quân.

Mọi người đang buồn chán, liền lấy Dư lão tứ ra trêu đùa.

Nếu như thật sự có bản lĩnh làm tướng quân, thì đã sớm đi ứng mộ Kiều Quả rồi. Ha hả.

Dư lão tứ cũng không tức giận đám người kia, vỗ vỗ trán, vừa cười vừa nói:

Ta bản lĩnh như nào, ta hiểu rất rõ. Làm một hương dũng, có thể kiếm được ba đấu gạo, ai cho ta ăn no, ta làm việc cho người đó. Dù gì cũng là dốc sức, nào có để tâm làm chuyện gì.

Tứ ca nói rất hay.

Chúng tráng hán vừa nói vừa cười, mọi người cũng nghị luận xem có khả năng đãi ngộ được tiền không, số lượng ba đấu gạo không nhiều lắm, cũng đủ nuôi bốn năm nhân khẩu chứ mấy. Huyện lão thái gia luôn luôn dùng cách cai trị vô vi, đến huyện Quán Đào nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ chưa hề làm bất cứ việc gì, vì sao lúc này đột nhiên nảy sinh hùng tâm, muốn bảo vệ huyện chứ?

Từng câu nói qua lại đã tạm thời quên đi cảm giác đói bụng và ánh nắng gay gắt trên đầu, mọi người chờ đợi hai canh giờ, lúc mặt trời lên tới đỉnh đầu thì cửa nha môn rộng uy nghiêm rốt cuộc đã có động tĩnh, theo tiếng chiêng la kêu chói tai "đang đang đang đang", vài tên Bang nhân cầm trong tay roi dài hùng hổ vọt ra.

Tránh ra, tránh ra!

Trình Tiểu Cửu thấy những người này uy phong lẫm lẫm, đằng đằng sát khí, múa trường tiên, xông vào chúng tráng hán như chỗ không người. Những tráng hán đến mộ binh bị bức lui vài chục bước, đám Bang nhàn kia mới quay lại bậc nha môn, quát lớn:

Tuyên lệnh của Huyện tôn Lâm Lão, phàm là người đến đây mộ binh, thế gia phải trong sạch, tính cách phải chính trực, có công văn đảm bảo, ngoài ra ai bị tàn tật không lấy, ý chí không kiên định không lấy, thể lực không đủ không lấy, các người nghe rõ chưa?

Nghe rõ rồi.

Mọi người đã bị phơi nắng đến đầu choáng váng hoa mắt, chỉ ước chiêu mộ thực hiện ngay lập tức, nên đồng loạt đáp lời.

Tướng lão gia mỉm cười gật đầu, ánh mắt chậm rãi lướt qua đám đông. Có thể nhận ra gã rất thích cảm giác đứng trên mọi người, say sưa nhìn một hồi, lại gào lên:

Lâm huyện tôn có lệnh, toàn bộ tráng hán mộ binh lập tức đến trước sân thi đấu báo danh, chọn những người ưu tú, sau đó là thi khảo hạch.

"Ầm"

Đoàn người lập tức xôn xao.

Sân đấu cách nơi này hơn ba dặm, Tướng lão gia?

Có người như không tin vào lỗ tai mình, lên tiếng hỏi lại, quay đầu nhìn đồng bạn đang dạng hai chân, từ lâu đã cố gắng dùng đai lưng buộc chặt bụng, cố gắng dùng tốc độ nhanh nhất để chạy về phía sân đấu hướng đông bắc Thành.

Ngại xa thì về nhà đi. Một lũ chết bầm!

Cung thủ họ Tướng hung hãn đáp lại, ngẩng lên thấy mọi người đã chạy đi hết, liền nhổ một bãi nước bọt xuống đất, vẻ mặt khinh miệt:

Đúng là một đám chết bầm, vôi vàng đi chịu chết, hắc hắc, xem các người có được ăn no không, có làm ra trò trống gì không.

Mắng xong rồi, gã lại phân phó một tên Bang nhân dắt ra một bảo mã lương câu, trèo lên chậm rãi đi đến đó xem nào nhiệt.

Chủ ý chiêu mộ hương dũng này vốn là xuất phát từ sự phụ Quách bộ đầu của gã, cho nên tình hình cụ thể thế nào Cung thủ Tướng biết rất rõ, bề ngoài thì đưa ra điều kiện tuyển chọn cực kỳ nghiêm ngặt, nhưng trên thực tế, hễ là người đầu tiên đến ứng mộ thì nha môn sẽ chiếu cố thu nhận toàn bộ.

Lúc này Huyện lệnh huyện Quán Đào Lâm Đức Ân chỉ sợ ít người đi lính, chứ không sợ nhiều người lính gạo. Tuy rằng lão hứa một tháng sẽ trả cho mỗi hương dũng ba đấu gạo, nhưng Cung thủ Tướng biết, người ăn xong ba đấu gạo này tuyệt đối sẽ không được vượt quá một nửa, mà người chết oan theo lệ thường sẽ không được trợ cấp. Trong biển thông báo chiêu mộ hương dũng cũng đã nói rõ ràng, bảo vệ quê nhà, là trách nhiệm của mọi người, ăn lương đi lính, toàn bộ đều là tự nguyện.

Chẳng những như vậy, Cung thủ Tướng còn biết, năm ngày trước, cũng chính là ngày thứ hai khi mà tường thành bị Thiên lôi đánh sụp đổ, Giả bộ đầu võ nghệ cao nhất trong nha môn đi trêu chọc con gái nhà lành ở ngoài cửa thành, chẳng những không có kết quả, mà còn bị đánh cho học máu mồm. Người đả thương y nghe nói là hai người, một lão giả đã gần năm mươi tuổi và cô gái vào thành bán thuốc, mà cô gái kia thì xinh đẹp tươi tắn như đoá bách hợp.

Hơn mười Cung thủ, Bang nhân, Lao tử nghe tin, lập tức hô hào cùng đi báo thù cho Giả bộ đầu, mọi người ỷ vào người đông thế mạnh đuổi theo ra ngoài thành hai dặm, kết quả tại sườn núi Bạch Mã thành Đông đã bị cô gái bán thuốc kia tay không đánh cho toàn bộ chạy trốn chết. Cũng may sườn núi Bạch Mã cách cửa thành khá gần, cô gái bán thuốc kia không dám ra tay quá nặng, cho nên chúng Bang nhân mới nhặt được cái mạng trở về.

Sau khi trở về đã phát lệnh quan phủ truy nã, công bố bách tính, cô gái kia không phải là người bán thuốc bình thường, mà đó chính là Ngọc Diện La Sát Đỗ Quyên, con gái của Tam đương gia Đỗ Ba Lạt dưới trướng cự khấu Trương Kim Xưng.

Một lũ chết bầm.

Nghĩ nguyên nhân mộ binh, Cung thủ Tướng lần thứ hai thóa mạ. Năm ngày trước, người ta đã tới huyện Quán Đào thăm dò thực hư rồi, nếu lần sau Đỗ thị lại tới Quán Đào nữa, mà một huyện nhỏ trước mắt nhìn như yên bình này, có thể thoát được số phận thi hoành khắp nơi, máu chảy thành sông không?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 26. Oanh Kha (3)

N

gay cả đám phụ tá trong Huyện nha cũng âm ỉ hột Huyện Lệnh, khen ngoại trừ Huyện Lệnh Lâm đại nhân ra, trên đời này tuyệt đối không có người thứ hai trí giả hơn có thể nghĩ ra cách báo danh như này, có thể khảo nghiệm thể lực của dân tráng ứng mộ, làm cho mặt mày Huyện Lệnh đại nhân tươi tắn như mùa xuân, vô cùng xán lạn. Đột nhiên thấy hai thiếu niên choai choai xông tới, tất cả đều giật mình kinh hãi, đám sai dịch giờ còn ra đón, hùng hồ quát:

Thiếu niên ở đâu, không biết đây là sàן đấu sao, mau rút ra, đừng trở ngại Huyện lệnh đại nhân chấp hành công vụ.

Trình Tiểu Cửu và Vương Nhị Mao lại càng hoảng sợ, tiếp tục lảo đảo về phía trước vài bước rồi mới ngừng được thân mình, vừa cong người thở hổn hển, vừa chấp tay hỏi:

Xin...xin hỏi sai dịch đại thúc, ở đây chiêu mộ hương dũng đúng không?

Chúng ta....chúng ta đến đây báo danh, xin hỏi sai dịch đại thúc, lão gia phụ trách báo danh là vị nào ạ?

Chúng sai dịch nghe vậy sửng sốt, tỉ mỉ quan sát hai người một lần nữa, xác định hai người trước mắt đúng là nhỏ con, liền dùng hỏa côn đẩy ra sau vài cái, lớn tiếng quát:

Cút, ra chỗ khác mà chơi. Trời nóng thế này, lão gia chúng ta không có thời gian đâu mà để ý tới hai thằng nhóc các người.

Hai thiếu niên bị đẩy lui ra sau, căn bản không có cơ hội tới gần Điểm tướng đài nữa. Mắt thấy trên sàן đấu có vài người, Trình Tiểu Cửu vội vịn hai chân, ôm quyền thi lễ tới trước điểm tướng đài:

Xin hỏi Huyện Lệnh đại nhân, trên bảng mộ binh từng nói chỉ sát hạch phẩm hạnh, ý chí và thể lực, chứ không hề thấy nói là kiểm tra cả tuổi tác nữa. Hai chúng ta đích xác còn quá trẻ, nhưng Lý tướng quân do Bộ hạ thân điểm năm mười sáu tuổi đã suất tám trăm tinh binh đi chống lại Liêu Đông, hai chúng ta tuổi cũng tương đương ông ấy, chẳng lẽ ngay cả làm một hương dũng cũng không làm nổi hay sao?

Hắn đã hạ quyết tâm kiếm được ba đấu gạo kia, cho nên hai chân như mọc rễ trên mặt đất, đám nha dịch đẩy vài cái cũng không đẩy được hắn, tức giận hét to:

Cút ngay, thằng nhóc người còn chưa lớn hắn, làm gì có sức, nếu người không mau cút đi, đừng trách bố đây không nể nang đấy.

Không đi đấy, nếu các người không quy định hạn chế độ tuổi, thì không được đuổi chúng ta đi.

Vương Nhị Mao cũng nóng mắt, hai tay cầm lấy một cây hỏa côn, đẩy lại đám sai dịch.

Đang giằng co, chỉ nghe trên Điểm tướng đài có tiếng giòn tan, Huyện Lệnh Lâm Đức Ân vỗ mạnh kinh mộc đường, quát lớn:

Không được vô lễ, mau mau mời hai tiểu tráng sĩ vào, bản huyện muốn đích thân khảo hạch hai người họ.

Dạ, đại nhân.

Sai dịch đáp ứng, sau đó hung hãn lườm hai thiếu niên, thở phì phì rẽ ra một lối đi. Trình Tiểu Cữu và Vương Nhị Mao đi nhanh về phía trước, tới dưới Điểm tướng đài, ôm quyền thi lễ với Huyện lệnh đại nhân:

Trình Danh Chấn Bình Ân bái kiến đại nhân.

Vương Nhị Mao Quán Đào bái kiến đại nhân.

Miễn lễ.

Huyện Lệnh huyện Quán Đào Lâm Đức Ân cười xua tay. Vừa rồi Trình Tiểu Cửu ở dưới đài đột nhiên nhắc tới Lý tướng quân chính là Hùng Võ lang tướng Lý Húc đã được Hoàng đế bệ hạ vào mùa xuân dùng làm nhân vật điển hình thông báo cả nước để khích lệ sĩ khí, nghe nói người này mười lăm tuổi tòng quân, mười sáu tuổi đã suất lĩnh tám trăm binh sĩ giết tới Liêu Đông, đánh cho mấy chục vạn đại quân dưới trướng tướng Cao Nguyên Tiểu Sừ như tượng đất cây gậy. Một đứa trẻ lớn lên ở trong dân gian có thể lưu loát nói ra ví dụ về vị anh hùng đã được quan phủ khen ngợi, lấy đó làm gương cho bản thân, đương nhiên ý nghĩa là Huyện lệnh lão có bản lĩnh giáo hóa nổi tiếng rồi. Một đứa trẻ như vậy nếu như thêm vài năm nữa, năm sau trong quận làm công văn báo danh lên kinh sư, tên tuổi của Lâm Đức Ân lão đương nhiên là sẽ nằm ở ngay trang đầu rồi!

Quan sát Trình Tiểu Cửu từ trên xuống dưới một lần nữa, càng nhìn Lâm Huyện lệnh càng thấy thuận mắt, y phục trên người cậu thiếu niên này tuy hơi cũ một chút, nhưng lại vô cùng sạch sẽ, thể cốt tuy rằng khá tráng kiện, trên người mang phong thái của một trí thức, hơn nữa cậu ta lại can đảm không tầm thường, người khác nhìn thấy lão thì sợ hãi run lấy bấy, không dám đứng đối diện với lão, không dám nhìn lão, mà thiếu niên họ Trình trước mắt này rõ ràng là đứng ở dưới Đỉnh tướng đài không kêu ngạo không siểm nịnh, thỉnh thoảng còn nhìn mình vài lần, không hề có chút sợ sệt nào.

Người tên là Trình Danh Chấn? Từng đọc sách chưa?

Quan sát tỉ mỉ Trình Tiểu Cửu vài lần, cuối cùng Huyện lệnh đại nhân cũng mở miệng.

Hồi bẩm đại nhân, văn bối cũng từng đọc sách, hiểu được chút ít.

Trình Tiểu Cửu gật đầu, cố gắng để biểu hiện của mình được tự nhiên nhất. Bị Huyện lệnh nhìn chăm chăm khá lâu, bảo hẳn không căng thẳng thì là nói dối. Nhưng để mình và mẫu thân không tiếp tục chịu đói, dù thế nào

hắn cũng phải ứng phó được. Bằng không bỏ qua cơ hội trước mắt, ngày ngày hắn lại phải đi khắp nơi tìm việc, chút khuất nhục này là nhỏ, nhưng tư vị sợ hãi bất đắc dĩ thực sự rất là khó chịu.

Ừm.

Lâm Huyện lệnh chậm rãi vuốt chòm râu, ánh mắt lần thứ hai tỉ mỉ quan sát Trình Tiểu Cửu, lại quan sát Vương Nhị Mao bên cạnh hắn, như có chút suy nghĩ. Vương Nhị Mao đang khẩn trương như có một trăm móng vuốt cào xé trong lòng, cảm nhận được sự khinh thị trong ánh mắt của Lâm Huyện lệnh, cũng gắng gượng ngẩng cao đầu, cố gắng không để lộ sự sợ hãi của mình.

Ừm.

Lâm Huyện lệnh lại gật đầu:

Bằng hữu của người cũng không tệ, hắn cũng từng đọc sách rồi sao?

Hồi bẩm đại nhân.

Vương Nhị Mao định trả lời, Trình Tiểu Cửu chấp tay thi lễ, nói:

Tiểu đệ Vương gia gần đây vẫn luôn theo văn bồi học tập viết tự, đã nhập môn, rất nhanh sẽ có tiến triển.

Nghe vậy, Vương Nhị Mao thiếu chút nữa thì thổ huyết, mẫu thân y xác thực từng đề cập, nói y suốt ngày chơi bời, nên theo học với Trình Tiểu Cửu. Trình Tiểu Cửu cũng từng đồng ý, còn bắt đầu dạy y đọc sách. Nhưng từ lúc hai người tương giao đến giờ, y mới chỉ học xong chữ thứ nhất về họ và tên của mình. Nhưng dù vậy chữ "Mao" nhiều nét hơn thì y cố đến thế nào cũng không thành thực được, chỉ khi nào đặt bên cạnh chữ "Nhị" thì còn miễn cưỡng nhớ chút, bởi chữ "nhị", và ngoài từ Nhị ra thì toàn bộ đều lạ lẫm.

Ai ngờ hôm nay Huyện Lệnh lại không khảo võ nghệ đầu tiên mà là khảo đọc sách biết chữ. Sớm biết như vậy, Nhị Mao đã sớm chăm chỉ đọc sách rồi, sao đến mức gặp phải tình cảnh như lúc này chứ?

Cũng may Lâm Huyện lệnh chỉ tùy ý hỏi chứ không thật sự kiểm tra chữ viết của hai người.

Ừ, thiếu niên biết nỗ lực là tốt rồi.

Lão rất hài lòng đối với câu trả lời của Trình Tiểu Cửu, cười nói. Vừa nghiêng đầu một chút, lão lại phát hiện đã có nhiều dân tráng ứng mộ chạy tới sân đấu, lập tức lớn tiếng ra lệnh:

Người đâu, cho bọn họ đăng ký tính danh, nhưng trước tiên phải đăng ký tên họ cho hai vị thiếu niên này đã, sau đó quản gia sắp đặt, bản huyện muốn tỉ mỉ khảo hạch bản lĩnh của bọn họ.

Vâng, đại nhân.

Nha dịch và đám phụ tá đang xem náo nhiệt cũng đồng thanh đáp lại, đẩy dân tráng đang đứng xung quanh xếp thành hàng, từng người đăng ký một. Vài Bang nhàn có khí lực bắt đầu khiêng hai khóa đá, năm sáu bộ cung đo đất, còn có một cái giá binh khí, trên đó treo rất nhiều binh khí thường dùng ở sau Điểm tướng đài ra.

Thấy các sai dịch và thủ hạ của mình đã chuẩn bị xong xuôi, Lâm Huyện lệnh cố tình muốn kiểm tra bản lĩnh của Trình Tiểu Cửu trước, lão nhìn hắn, vẻ mặt ôn hòa hỏi:

Nhìn vóc dáng của người, khả năng đã học võ nghệ, có thể nói cho bản huyện biết tiến cảnh ra sao rồi?

Bẩm đại nhân, văn bối cũng từng học võ nghệ, nhưng cũng chỉ là bình thường mà thôi.

Trình Tiểu Cửu ôm quyền, cao giọng đáp.

Bình thường thôi sao?

Lâm Huyện lệnh cười truy hỏi.

Không đợi Trình Tiểu Cửu đáp lại, Vương Nhị Mao trước đó vẫn không chiếm được cơ hội thể hiện liên đỉnh đặc ôm quyền giành trước trả lời với Huyện lệnh:

Bẩm báo đại nhân, Tiểu Cửu ca hần là khiêm tốn đó ạ, trên thực tế, hần văn võ song toàn, chúng ta ở ngõ nhỏ kia...à không phải, mà là toàn bộ huyện Quán Đào không ai có thân thủ như hần ạ.

Ồ!

Lâm Huyện Lệnh cười hỏi:

Người là Trình Tiểu Cửu?

Bẩm báo đại nhân, văn bối còn có một tên gọi khác là Trình Tiểu Cửu, đều là các bằng hữu trêu đùa, không phải là tên chính thức.

Trình Tiểu Cửu cũng không rõ ràng lắm vì sao Huyện Lệnh đại nhân trên đài lạ có hứng thú đối với cái tên của mình còn hơn cả so với thân thủ của hần, lại hành lễ, cẩn trọng trả lời.

Tốt, ừ, rất tốt.

Lâm Huyện lệnh liên tục gật đầu, trên mặt hiện ra ý cười khiến Trình Tiểu Cửu sợ hãi. Hần đương nhiên không biết vị Huyện tôn trước mắt này đã bị một vị "đại nhân vật" bí mật giao phó phải chiếu cố một thiếu niên có tên là Trình Tiểu Cửu, lão đang phát sầu đi tìm tên tiểu tử vô danh này, đúng lúc thì hần ta lại tự tới cửa. Mà trên sàn đấu, lại là một cơ hội tốt để một người bộc lộ tài năng, bất luận Huyện lệnh đại nhân có ưu ái hần thế nào, cũng đều có thể hợp lẽ, sẽ không ai nghi ngờ gì.

Đang hồ nghi, lại nghe Huyện lệnh ở trên đài hỏi:

Trình Danh Chấn, ta muốn kiểm tra sát hạch võ nghệ của người, người có bằng lòng không?

Vân bối cả gan, nguyên bêu xấu trước mặt đại nhân.

Trình Tiểu Cửu biết bất luận ánh mắt giả dối của Huyện lệnh đại nhân là ẩn giấu phúc hay họa, thì hắn cũng khó mà thoát khỏi được, trong lòng quyết tâm, cao giọng trả lời.

Tốt, quả nhiên là độc nhi mới sinh không sợ hổ!

Lâm Huyện lệnh cười to, tay chỉ vào hai khóa đá đặt ở giữa sàn đấu:

Hai chiếc kia một chiếc nặng tám mươi cân, một chiếc nặng một trăm cân, người có thể nhắc một trong hai cho bản huyện xem không?

Dạ đại nhân!

Trình Tiểu Cửu ôm quyền về phía trên đài, sau đó vén vạt áo thắt bên hông, bước nhanh đến khóa đá trước mặt. Ngày đó tại bến tàu khiêng vác bao, độ nặng cũng không hề kém gì. Khóa đá kia có hai tai nhỏ hai bên, hắn tay phải nắm lấy tai bên phải, tay trái nắm lấy tai bên trái, hai tay gồng sức nâng lên, bước nhanh ba bước đi đến trước điểm tướng dài.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 27. Oanh Kha (4)

G

iỏi!

Chúng cừu vạn đang xếp hàng chờ đăng ký báo danh và đám sai dịch trong nha môn cùng đồng thanh khen ngợi.

Nghe những tiếng trầm trồ khen ngợi của mọi người, Trình Tiểu Cừu đem nhấc hai khoá đá ở trước ngực, cảm tạ mọi người, sau đó lại quay về phía Lâm Huyện lệnh ở trên điểm tướng đài khẽ gật đầu một cái, cũng không buông khoá đá xuống, cứ vững vàng nâng như vậy một lần nữa đi về giữa sàn đấu.

Giỏi!

Nam nhi giỏi!

Chúng cừu vạn lại tiếp tục khen ngợi vang dội, ngay cả vài Phụ tá văn chức cũng đều phấn chấn, tay vịn bàn nhìn ra giữa sàn đấu xa xa, trong ánh mắt tràn ngập sự hưng phấn của mọi người, Trình Tiểu Cừu chậm rãi cúi người, đem thả lại hai khoá đá vào chỗ cũ, sau đó bước nhanh đi trở về trước điểm tướng đài, chắp tay trước ngực đứng trang nghiêm.

Tráng sĩ, thật sự là tráng sĩ.

Lâm Huyện lệnh sớm đã vô cùng hưng phấn vội vã bước ra hai tay nâng cánh tay Trình Tiểu Cừu, lớn tiếng khen

Có câu là, từ xưa anh hùng xuất thiếu niên. Lão phu lúc trước đọc được lời này còn mờ mịt khó hiểu. Hôm nay thấy Trình tráng sĩ, mới biết cổ nhân thật sự không gạt ta.

Sắc mặt Trình Tiểu Cửu hơi đỏ lên, không ngờ được khen ngợi đến mức thế, hần cười gượng, thấp giọng đáp lại:

Huyện tôn đại nhân quá khen, văn bối mấy tháng qua luôn luôn làm việc tại bến tàu, cho nên cũng rèn luyện được chút khí lực.

Ánh mắt hần chuyển hướng nhìn chúng cửu vạn đang chờ đợi được khảo nghiệm, thanh âm nhấn mạnh thêm, nhắc nhở Lâm Huyện lệnh:

Thật ra hôm nay bà con hương thân đến báo danh ai nấy cũng có thể khiêng được vật nặng trên hai trăm cân đó ạ, Trình mỗ chỉ may mắn mà thôi, không phải là giỏi giang gì.

Nghe Tiểu Cửu vừa nói như vậy, ánh nhìn của Lâm Huyện lệnh đối với hần lại càng có thiện cảm hơn, không kiêu căng không nóng nảy, lại rất khiêm tốn, đây đúng là phẩm chất tốt mà Thánh tiên cổ nhân tôn sùng. Bản thân Lâm Huyện lệnh không làm được như vậy, nhưng lại rất thưởng thức những người có phẩm chất tốt đẹp, lão cố tình để Trình Tiểu Cửu bộc lộ bản lĩnh, chỉ vào bộ cung tiễn bên cạnh giá binh khí, cười dò hỏi:

Tráng sĩ từng học xạ nghệ chưa? Tiến cảnh như thế nào?

Văn bối may mắn cũng từng được học qua, nhưng không giỏi giang gì.

Trình Tiểu Cửu tỏ ra hết sức khiêm tốn, nhưng trong lòng lại thầm kêu khổ. Vừa rồi hần nâng hai khóa đá đi qua đi lại, đến giờ cánh tay và vai hần vẫn đang khẽ run, bởi hần hoàn toàn dựa vào phương pháp điều tức đã luyện từ nhỏ mới không làm cho Lâm Huyện lệnh và những người học võ xung quanh phát hiện ra sơ hở, nhưng lúc này mà cầm cung, tám chín phần mười là không xong rồi, hơn nữa bản thân hần đối với xạ nghệ cũng chỉ biết chút ít, cánh tay lại đang run rẩy dùng đi bắn bia ngắm, không biết là tiễn bắn đi sẽ lệch đến tận nơi nào.

Lâm Huyện lệnh căn bản không biết bắn tên cũng cần tiêu phí khí lực, nghe Trình Tiểu Cửu nói khiêm tốn, còn tưởng rằng thiếu niên này không muốn làm náo động quá mức, cười vỗ lên bả vai hần, dùng khẩu khí bề trên dạy dỗ:

Thiếu niên khiêm tốn một chút là rất tốt, nhưng hôm nay là luyện tập võ nghệ ở sàn đấu, có bao nhiêu bản lĩnh thì cứ xuất hết ra, khiêm tốn quá ngược lại sẽ làm mất đi nhuệ khí thiếu niên đấy. Đi chọn một cây cung, bắn mấy tiễn cho ta xem, không cần phải quá chính xác, dù sao toàn bộ huyện Quán Đào chúng ta cũng không có vài người am hiểu xạ nghệ đâu.

Trình Tiểu Cửu bị buộc bất đắc dĩ, đành phải mơ hồ đáp lại:

Một khi đã vậy, vãn bối xin cả gan thể hiện một lần.

Dứt lời, đi theo sai dịch đi chọn cung tiễn. Lúc này Trung Nguyên đã thái bình nhiều năm, một huyện nhỏ bé sao có bộ cung tốt gì, đám nha dịch đã chuyển ra sáu bộ cung thì trong đó có năm cái là nhuyễn cung một thạch, một cái khác thì miễn cưỡng có độ cứng một thạch rưỡi, lại nhiều năm không được bảo dưỡng, toàn bộ sống lưng cung đều phủ đầy lớp sơn căn bản là không thể dùng được.

Cũng may bia ngắm chỉ cách khoảng năm mươi bước, cũng không cần dùng đến cường cung. Trình Tiểu Cửu đem năm thanh nhuyễn cung theo thứ tự lôi kéo, trong đó lấy ra một chiếc thuận tay nhất, tỉ mỉ kiểm tra cung tai, dây cung và lưng cung, lập lại điều chỉnh độ cong của cánh cung. Hẳn là mượn cơ hội điều chỉnh cung để nghỉ ngơi thể lực, lại tạo vẻ bí hiểm trong mắt người thường. Vài sai dịch phụ trách đăng ký tên họ dân tráng đều ngừng tay, vênh chân nhìn chăm chú lên sàn đấu. Ngay cả chúng cửu vạn cũng ngừng huyên náo, xếp thành mấy hàng dài từ xa xem Trình Tiểu Cửu thử bắn như nào.

Vất vả lắm mới làm cho cảm giác run ở tay bớt đi, Trình Tiểu Cửu cầm ba mũi tên, chậm rãi đi đến vị trí bắn thử. Chỉ thấy hắn trước tiên cúi người, khéo léo chọn ra ba mũi tên lông vũ theo thứ tự đặt ở trên mặt đất trước người sau đó lại đứng thẳng hít sâu một hơi, lại khom người xuống, cài tên cho dây cung, lại thẳng lưng theo quán tính, cầm bộ cung trong tay kéo nửa vòng tròn.

Hồng tâm năm mươi bước màu đỏ tươi chột lóe trong mắt, Trình Tiểu Cửu đột nhiên buông tay, mũi tên lông vũ như một ngôi sao chổi lao đi, “phập” một tiếng, bìa ngấm bật ra sau gần như ngã lệch, đợi khi ngừng lay động, mọi người chăm chú nhìn kỹ, chỉ thấy bạch vũ tiễn còn cách hồng tâm năm tấc, vẫn còn đang rung động không ngừng.

Hay quá!

E sợ mọi người không ủng hộ, Vương Nhị Mao là người đầu tiên kêu to nhất. Y không bội phục Trình Tiểu Cửu có bản lĩnh nâng được khóa đá, phàm là người làm việc ở bến tàu, khí lực sẽ không hề kém. Hai khóa đá cộng lại cân nặng cũng chưa tới hai trăm cân, y cũng có thể giống như Trình Tiểu Cửu có thể nâng được. Hơn nữa Trình Tiểu Cửu từng dạy y phương pháp dùng sức như nào, vừa rồi Trình Tiểu Cửu nâng khóa đá lên, đi lại, trong bước bộ đều ẩn chứa nhiều kỹ xảo, chỉ cần nắm giữ được bí quyết trong đó là được, mà trong nhóm cửu vạn trên giáo trường thì mười người cũng phải có tám người có khí lực có thể làm được như Trình Tiểu Cửu.

Nhưng tùy tiện kéo cung cũng có thể bắn trúng bìa ngấm trong khoảng cách năm mươi bước, trong mắt một đứa trẻ nghèo như Vương Nhị Mao thì đây chính là tài nghệ vô cùng cao minh rồi. Bọn họ thường ngày ngay cả cây cung như nào cũng chưa từng được chạm tới, cũng khó mà có được, có thể bắn ra vũ tiễn dù là sai phương hướng cũng là ông trời phù hộ rồi, mà đây lại có thể bắn mũi tên trung bìa ngấm, chỉ cách hồng tâm vài tấc nữa chứ.

Nghe tiếng Vương Nhị Mao khen ngợi, chúng cửu vạn cũng hò reo trợ uy. Trình Tiểu Cửu nghe những tiếng khen ngợi mà xấu hổ đến đỏ mặt tía tai, khom lưng xuống lần thứ hai cài tên kéo cung, lần này hẳn không dám tuân theo phương pháp “đầy gương cung, bắn tên nhanh” nữa, mà là tỉ mỉ giữ thẳng bằng cánh cung, dùng ánh mắt tìm tiễn vũ, bó mũi tên và bìa bắn tên. Nhưng càng cố gắng, thì cánh tay lại càng không nghe lời, từ vai xuống cánh tay, các cơ bắp đều run rẩy không ngừng.

Bình tĩnh, bình tĩnh!

Trình Tiểu Cửu âm thầm khích lệ mình, ngừng thở, ngấm đúng hòng tâm, không đợi hần buông tay ra, bó mũi tên đã nhảy dựng về phía trước, ánh mắt theo bó mũi tên chệch mở ra, đập vào mắt là một màu xanh lam yên tĩnh.

Trình Tiểu Cửu ời Trình Tiểu Cửu, có phải ngươi không muốn kiếm được việc làm hay không!

Trong lòng vừa tự trách cứ mình, hần vừa điều chỉnh lại hô hấp lần nữa, một tháng ba đấu gạo, có thể cải thiện được tình trạng hiện nay của mẫu tử họ, ít nhất sáng sớm mỗi ngày không cần phải đói bụng đầu choáng váng mắt hoa nữa, khi nửa đêm cũng không cần phải dùng nước lạnh để lừa gạt cái bụng khô quắt của mình. Nghĩ đến một tháng “quân lương” ba đấu gạo, hơi thở của hần trầm ổn lại, hòng tâm đỏ rực xa xa đã biến thành một chén lớn, mà chính giữa là cơm tẻ nóng hôi thơm ngon, bó mũi tên, tiễn vũ và “bát cơm” trùng điệp trong nháy mắt biến thành một đường thẳng, hần vững vàng buông tay ra, mũi tên xé gió lao đi cắm trúng giữa hòng tâm, sâu vào nửa tấc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 28. Oanh Kha (5)

G

iới quá!

Lần này âm thanh ủng hộ của Vương Nhị mao rõ ràng là mạnh hơn lúc trước, kéo theo tiếng reo hò cuồng nhiệt như sóng biển của toàn bộ giáo trường. Trong tiếng reo hò như sấm, Trình Tiểu Cửu buông mũi tên thứ ba ra, lại bắn trúng hồng tâm, đứng song song với hai mũi tên thành một chùm.

Hai tay đang cầm bộ cung, hần bước nhanh đến Điểm tướng đài. Huyện lệnh Lâm Đức Ân trong lúc vô ý nhặt được bảo bối đã cười đến cái lỗ tai đều nghiêng qua một bên rồi, bước nhanh tới trước chào đón, kéo tay Trình Tiểu Cửu khen ngợi hết lời:

Thần xạ, thần xạ, có tráng sĩ là xạ thủ như vậy, Quán Đào ta không phải lo rồi.

Khen xong, lão không đợi Trình Tiểu Cửu tiếp tục khiêm tốn nữa, mà cương quyết kéo hần đi vào trước giá binh khí, chỉ vào một đồng thần binh tuyệt thế, hỏi:

Tráng sĩ hay chọn một binh khí tốt, để lão phu tiếp tục mở rộng tầm mắt. Mau chọn loại là sở trường của người ấy, để chấn uy hươg dũng ta.

Nghe Huyện lệnh đại nhân nói như vậy, Trình Tiểu Cửu biết rằng mình đã được trúng tuyển rồi, liền sảng khoái đáp ứng, chọn một cây thương có chùm tua rua ở trên giá binh khí, trước tiên múa nhẹ một chút, sau đó thu thế, chấp tay cười nói với Lâm Huyện lệnh:

Đại nhân hy vọng ta sử dụng thương, nhưng xin đại nhân và mọi người chớ chê cười.

Hãy đi ra giữa giáo trường, để mọi người xem rõ ràng.

Lâm Huyện lệnh cao hứng không ngừng vuốt vuốt chòm râu, làm cái cằm đỏ lên, cả người bất giác như kẻ ngốc.

Trình Tiểu Cửu hướng về phía Lâm Huyện lệnh nhẹ nhàng gật đầu, cảm thương có tua rua, bước đến nơi đã chỉ điểm. Cán thương bằng chái mộc trắng phau, tua rua lửa đỏ cùng với dáng người mạnh mẽ vô cùng tương xứng. Hắn chưa sử dụng thương thì đã làm cả sảnh đường rục rĩ rồi.

Trình Tiểu Cửu chấp tay với mọi người, sau đó khẽ quát một tiếng, dài dài như có sinh mệnh mạnh mẽ đâm về phía trước. Khi lực đạo hết, chùm tua rua đỏ nháy mắt tản ra, giống như hoa mùa xuân nở, đóa hoa vừa rơi, cán thương đã vẽ một đường vòng cung, lực cũ chưa đi, lực mới lại sinh, mấy chục cây hoa mùa xuân nở rộ, không ngừng sinh sôi, liên tiếp không ngừng.

Giỏi!

Trình Tiểu Cửu thương pháp giỏi!

Tráng sĩ bản lĩnh giỏi.

Chung quanh sàn đấu lại vang lên những tiếng reo hò tán thưởng liên tiếp. Hương dũng hôm nay cảm thấy mình vô duyên nhưng bị màn thương vũ này cũng làm cho kích động không ngừng, cảm thấy mình bị phơi nắng cả ngày cũng đáng.

Tâm trạng Trình Tiểu Cửu phấn chấn, đã phát huy bản lĩnh mà mình trước đây đã học được mười sáu phần rồi, nếu giờ phút này có một lão tướng quân tập võ ở đây, nhất định có thể nhận ra thương pháp của hắn bề ngoài nhìn vô cùng rục rĩ, nhưng thật ra đâu đâu cũng có sơ hở. Nếu thật sự là chiến đấu trên chiến trường, gặp giặc cỏ bình thường còn có thể miễn cưỡng ứng phó được một trận, gặp người trải qua trăm trận, trong vòng mười chiêu hắn nhất định sẽ mất mạng ngay. Nhưng lúc này những người đang xem náo nhiệt có người nào từng chân chính trải qua chiến trường

chứ? Họ chỉ cảm thấy từng chùm thương kia giống như đóa Đỗ quyên nở rộ, tuyệt diệu không thể diễn tả nên lời.

Cũng không phải Trình Tiểu Cửu cố ý biểu diễn có lệ, mà võ nghệ của hắn được phụ thân truyền thụ trước khi bị người ta hãm hại, cho nên căn cơ đánh cũng vô cùng vững chắc, nhiều năm hắn lại kiên trì luyện tập, trên kiến thức cơ bản có thể nói là cao thủ rồi, nhưng kỹ xảo sử dụng các loại binh khí, chiêu thức biến hóa, còn có sự phối hợp giữa bộ pháp và chiêu thức, cũng là hắn căn cứ vào tài liệu hình ảnh cất giấu ở trong nhà cùng với việc quan sát những xiếc nhân luyện tập võ nghệ đầu đường mà luyện tập thành, nhìn bề ngoài hết sức đẹp mắt, trên thực tế có vô số sơ hở.

Về phần kỹ năng Trình Tiểu Cửu truyền cho Vương Nhị Mao là miễn cưỡng tạm dùng, trong động tác võ thuật đẹp mắt cũng chỉ là động tác võ thuật đẹp, dùng để làm xiếc khắp hang cùng ngõ hẻm thì nhất định có thể giành được khen ngợi, nhưng dùng để thực chiến thì chết chắc là điều không thể nghi ngờ.

Biểu diễn vài chiêu thương, hô hấp Trình Tiểu Cửu dần đều lại, cơ thể cũng không còn tiếp tục run rẩy nữa, trên gương mặt hồng hào tươi cười đã thấm mồ hôi, nhìn vô cùng đáng yêu. Một lát sau, hắn xoay người như trăn lớn, người thương hợp làm một, gọn gàng lặn một vòng giữa không trung, sau đó hai chân vững vàng đáp xuống đất, cánh tay khẽ cong, thương tua lập lòe loạn chiến, trong một đạo ảo ảnh rục rờ, không ngờ ẩn hiện ra ba đầu thương.

Hoa mai thất nhị!

Hoa mai thương, Hoa mai thương chính tông!

Ông trời ơi, thật đúng là Hoa mai thương rồi!

Những sai dịch thường xem người Hồ biểu diễn xiếc ở đầu đường bật thốt lên khen ngợi, hai mắt nhìn chăm chú vào Trình Tiểu Cửu, kinh sợ ao ước.

Nghe những tiếng khen ngợi chung quanh, Lâm Huyện lệnh càng tin tưởng mình nhất được bảo bối, nhanh chóng bước tới kéo Trình Tiểu Cửu, nhìn trái nhìn phải, cười ha ha.

Ha ha, ha ha, không thể tưởng được, dưới sự cai trị của lão phu lại cất giấu một La Sĩ Tín như thế! Người có võ nghệ như vậy, sao không sớm ra sức vì nước, nếu không phải lão phu dám bố cáo mộ binh, thì chẳng phải là người ngoài nói lão phu không có mắt, mất đi một viên minh châu đó sao?

Đại nhân quá khen! Văn bối hổ thẹn!

Trình Tiểu Cửu khẩn trương ôm quyền thi lễ:

Văn bối chỉ luyện lung tung vài quyền mấy chiêu, không coi là tinh thực, càng không thể nào đánh đồng với La Sĩ Tín được ạ! Nếu có thể tận lực dưới trướng đại nhân, đã cảm thấy mỹ mãn rồi, về phần hai chữ minh châu, văn bối thật sự là hổ thẹn không dám nhận!

Làm được, làm được, ai nói người đảm đương không nổi. Lão phu nói người làm được, người coi như được!

Lâm Huyện lệnh vẻ mặt sáng rỡ, cười như Phật Di Lặc ở trong miếu, sau vô số lần đánh giá Tiểu Cửu, lão ho khan hai tiếng, cười hỏi:

Trình Danh Chấn, người có bằng lòng hiệu lực cho bản huyện không?

Trình mỗ bất tài, nguyện ý nghe theo sai phái của Huyện tôn đại nhân.

Trình Tiểu Cửu lập tức khom người, trong phút chốc, trong lòng mừng như điên.

Ừm....

Lâm Huyện lệnh kéo dài thanh âm ừ một tiếng, tận tình hưởng thụ cảm giác trở thành Bá Nhạc.

Một khi đã như vậy, Trình Danh Chấn, bốn huyện liền đề bạt người làm một Binh Tào, phụ trách huấn luyện tất cả hương dũng, tùy thời cơ tiêu diệt đạo phỉ chung quanh, người thấy sao?

Hả..

Trình Tiểu Cửu bị hạnh phúc lớn đập choáng váng đầu tiên là trợn tròn tròn mắt, sau đó lạy dài chấm đất:

Tạ ơn đại nhân ưu ái, Trình mỗ tan xương nát thịt, cũng khó báo đáp ơn tri ngộ của đại nhân!

Lâm Huyện lệnh cười lắc lắc đầu:

Bốn huyện không cần người tan xương nát thịt, nếu có kẻ tặc xâm phạm, người hiệp trợ bốn huyện và chư vị đồng nghiệp, vì hàng xóm láng giềng phụ lão tận hết sức là được. Quán Đào chúng ta...

Lão nhìn khắp nơi, đột nhiên khe khẽ thở dài:

Quán Đào chúng ta là nơi đất lành, trăm họ an cư lạc nghiệp, bất kể như thế nào không thể để cho kẻ tặc phá hủy vùng đất an bình này đi.

Nghe Huyện lệnh đại nhân lòng yêu dân chúng như thế, Trình Tiểu Cửu không kìm nổi kính nể hẳn lên, giơ tay phải lên, trịnh trọng đáp ứng:

Đại nhân cứ việc yên tâm, chỉ cần Trình mỗ còn đứng ở chỗ này, sẽ tuyệt đối không để kẻ tặc thông dong vượt qua. Lời nói này, thiên địa chứng giám.

Tốt, người tốt lắm.

Lâm Huyện lệnh cao hứng liên tục gật đầu. Mấy ngày gần đây đến, Trương Kim Xưng phái người đến Quán Đào giống như đám mây đen treo lơ lửng trên đầu lão, trốn cũng không được, đánh cũng không có cửa, hiện giờ có Trình Tiểu Cửu và một đám hương dũng này, còn sợ gì đám giặc cỏ đó nữa!

Lão giương mắt nhìn lên, phát hiện khắp nơi đều là ánh mặt trời rạng rỡ!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 29. Oanh Kha (6)

T

rong lúc vô tình thu nhận được Trình Danh Chấn giống như một viên hổ tướng, Huyện lệnh Lâm Đức Ân đã không còn tiếp tục thủ tục như vậy đối với các hương dũng nữa, lão đi đi lại lại qua sà n đấu một hồi, điểm hơn mười dân tráng nhập ngũ, trong đó bao gồm cả Vương Nhị mao, sau đó kêu Chủ bộ Đồng Vạn Sâm dưới trướng nhỏ giọng dặn dò vài câu, rồi thân nhiên ra về.

Chúng phụ tá và các sai dịch cung kính huyện tôn đại nhân đi xa, việc khảo hạch tại sà n đấu rộng rãi hơn, ba loại khí lực, cung tiễn, khí giới hể tinh thông bất kỳ loại nào cũng đều trưng tập chiêu mộ. Từ giờ tý buổi sáng đến giờ Thân xế chiều, ba canh giờ, ước chừng đã chiêu mộ được hơn bảy trăm hương dũng. Nhìn ánh mặt trời đã ngả về phía Tây, Đồng Chủ bộ hắng giọng một cái, hướng về phía những người không còn nhiều đang chờ, phân phó:

Hôm nay đến đây thôi, chắc chư vị cũng đã đói rồi, khó mà phát huy được bản lĩnh, nếu có lòng xuất lực vì gia hương, ngày mai lại mời đến sà n đấu, bản quan lại thay Huyện tôn đại nhân chọn tiếp một ngày. Nếu đến sớm, qua ngày mai là có thể được ăn cơm quan phủ rồi.

Tiếng nói vừa dứt, những người không kịp tham dự tuyển chọn liền ủ rũ, người được tuyển chọn nhập ngũ thì phấn chấn. Đồng Chủ bộ đầu tiên là cười quét nhìn chúng hương dũng một cái, điểm tay gọi Binh Tào Trình Danh Chấn mới nhậm chức và "Thần bộ" Quách Tiến nổi tiếng của bốn huyện, khẽ cười nói:

Vốn Trình Binh Tào thủ tục nhậm chức còn chưa xong, không nên gánh này phiền toái. Nhưng nhân sự bốn huyện thật sự khan hiếm, cho nên những

huynh đệ này, kính xin Trình Bình Tào và Quách Bộ đầu đưa đi an trí. Doanh trại, giường và thức ăn, Huyện lệnh đại nhân đều đã sắp xếp xong xuôi trước đó rồi. Phân công như thế nào, Quách Bộ đầu vô cùng rõ ràng, Trình Bình Tào cứ việc đi theo Quách Bộ đầu là được, để làm quen tình huống một chút. Về phần các huynh đệ, tạm thời ở chung lẫn nhau, đợi ngày mai chúng ta chiêu mộ đủ ngàn hương dũng, mới bắt tay vào phân chia tạo đội để huấn luyện gia nghiêm.

Nguyện ý nghe Chủ bộ đại nhân an bài!

Trình Tiểu Cửu cung kính ôm quyền, sau đó xoay người lại hành lễ với Quách Bộ đầu, cười nói:

Văn bối mới đến, cái gì cũng đều không hiểu. Kính xin Quách bá bá chỉ điểm nhiều hơn.

Ừ.

Bộ đầu Quách Tiến Tướng ngũ đoản giương mắt quét nhìn Trình Tiểu Cửu, mỉm cười nói:

Bình Tào đại nhân cần gì phải khiêm tốn, cứ theo lẽ thường là được, ta còn phải thỉnh giáo người mới đúng. Tuy nhiên có mấy lời chúng ta vẫn nên nói trước một chút cho rõ ràng là tốt nhất, ta chỉ là Bộ đầu bốn huyện, bắt kẻ tặc, hòa giải hàng xóm láng giềng và vân vân thì còn chút ít hiểu biết, còn những chuyện như lãnh binh đánh giặc thật chẳng khác gì trâu bắt chó đi cày, nếu xảy ra điều gì không hay, kính xin Trình Bình Tào không lấy làm phiền lòng!

Lời nói tuy hết sức khách khí, ngữ điệu ngoài ý tứ hàm súc lại sinh động, Trình Tiểu Cửu không biết mình rốt cuộc đắc tội gì với địa đầu xà đối diện này, lại cười chấp tay:

Quách Bộ đầu khách khí rồi, trên dưới cả huyện này có ai mà không biết lão nhân ngài đức cao vọng trọng, lại thường xuyên dìu dắt văn bối. Nếu văn

bối có gì không đúng, lão nhân ngài cứ việc nói, văn bối lập tức sửa lại là được!

Quách Bộ đầu lại nhướng mí mắt, cười đáp lại:

Trình Bình Tào là thuộc lại do Huyện lệnh đại nhân khâm điểm, sao có thể khiêm tốn nói là không hiểu chuyện được chứ. Đây chẳng phải là nói Huyện lệnh đại nhân nhìn sai người rồi sao?

Dứt lời, lão ta cười khan vài tiếng, dùng tay chỉ vào mấy trăm hương dưng chung quanh.

Những người này hôm nay đã nhìn người điều võ dương oai thế nào đấy, tương lai ai dám không tâm phục khẩu phục đối với người? Người chắc hẳn là dẫn dắt tốt bọn họ rồi, đừng làm cho Huyện lệnh đại nhân quá thất vọng!

Buổi sáng văn bối bị phơi nắng đến si ngốc rồi, có chút không biết trời cao đất rộng!

Trình Tiểu Cửu cố kìm nén cơn tức giận trong lòng, tiếp tục pha trà cùng Quách Bộ đầu:

Lão nhân ngài đừng mĩa mai văn bối nữa, làm văn bối hổ thẹn vô cùng.

Tuy rằng hẳn biết mình làm vậy rất dễ bị hương dưng cho rằng nhu nhược, dễ bị bắt nạt, nhưng vẫn không thể không cố nhẫn nhịn. Nếu để xảy ra xung đột với họ Quách kia, bản thân mình chịu thiệt thòi không nói, mà nếu lời đồn truyền tới tai Thượng ti, bất kể là hẳn đúng lý thế nào thì cũng khó tránh khỏi rơi vào ấn tượng được sủng mà kiêu.

Thấy hai người lời nói không hài lòng nhau, Đồng Chủ bộ khẩn trương tiến lên tác hợp:

Quách Bộ đầu đừng lấy Trình Bình Tào ra đùa nữa. Hẳn chỉ học qua chút võ nghệ mà thôi, sao so được với ngài quen thuộc phong thổ dân tình nơi này chứ. Ta thấy, lão nên coi Trình Bình Tào giống như đồ đệ mà chỉ dạy, tuổi hẳn còn trẻ, tương lai rất có tiền đồ, nhất định sẽ ghi nhớ công của lão đấy.

Bộ đầu Quách Tiến không dám không nể mặt Chủ bộ đại nhân, khẽ nhún nhún vai, cười nói:

Người nói vậy giống như ta ức hiếp thiếu niên hãn không bằng. Theo lý mà nói, Binh Tào đại nhân cấp bậc ở trên ta đấy. Lão Quách ta dù khốn kiếp đến mấy cũng không tự tìm phiền toái cho mình đâu. Người cứ yên tâm, dù ta không nhận tên đồ đệ này thì cũng sẽ hết sức chỉ điểm cho hãn, quyết không thể hãn chịu thiệt đâu.

Vậy là tốt rồi, Trình Binh Tào, còn không mau nói lời cảm tạ với Quách Bộ đầu.

Đồng Chủ bộ lập tức kéo Trình Tiểu Cửu, cười chỉ bảo.

Đa tạ Quách Bộ đầu trượng nghĩa!

Trình Tiểu Cửu cười đến mặt đều chua xót rồi, nhưng vẫn phải giả bộ khiêm tốn cung kính, ôm quyền khom người hành lễ với Quách Tiến.

Quách Bộ đầu miệng nói "Không dám", tránh ra bên cạnh, lấy thân phận bề trên trả nửa lễ, xem như nhận Trình Tiểu Cửu là tân đồng nghiệp rồi. Sau đó dựng thẳng lên lông mi, nhìn đám Bang Nhan, cung thủ phía sau, quát lên:

Còn ngây ra đó làm gì, còn không khẩn trương giúp Binh Tào đại nhân thu nạp cấp dưới, an bài đến phòng doanh đi, hai mươi người một phòng, chiếu cố cho tốt vào. Nếu có sai sót gì, cẩn thận da của các người!

Vâng, ngài cứ việc yên tâm!

Nhóm Cung thủ, Bang nhân, Dã lao tử cũng đồng thanh đáp lời, nghiêm nhiên là lực lượng dòng chính rồi.

Đám người kia cũng không phải là biên chế chính thức của huyện nha, hoàn toàn dựa vào chiếu ứng của Quách Bộ đầu mới có thể hoành hành ở xã, bất kể Quách Bộ đầu nói cái gì, bọn họ cũng không dám chống đối. Nhưng Trình Tiểu Cửu là Binh Tào mà Huyện lệnh đại nhân khâm điểm, ngày sau

tiền đồ không thể đo lường được, cho nên bọn họ cũng không dám đắc tội với Trình Tiểu Cửu, để tránh tương lai sẽ bị vạ lây.

Nhìn thấy hai vị “Đại nhân” Quách, Trình rất cục miến cường đi đến cùng một nơi, chúng Bang nhân mới thở phào một hơi, tinh thần phấn chấn, đem tập trung hơn bảy trăm xã dung chiêu mộ lại nhập vào doanh trại, an bài giường chiếu, phòng xá, sau đó lại phát mỗi người một mảnh vải thô làm hành lý, một đôi giày rơm.

Điều kiện tuy rằng đơn sơ như vậy, nhưng vẫn còn tốt hơn rất nhiều so với cuộc sống hàng ngày của hương dân, thật giống như thiên đường rồi. Rất nhiều người đem vải bố vừa phát cẩn thận cầm lên cất đi, chuẩn bị ngày mai mang về nhà để bọn trẻ ở nhà may y phục mới. Cũng có người vỗ trán ngồi xồm ở trên giường lớn trải đầy rơm rạ màu vàng, sợ là mình đang nằm mơ. Nhưng dù vậy, toàn bộ trong doanh vẫn trật tự ngay ngắn, ít nhất tốt hơn nhiều so với dự định của Trình Tiểu Cửu, không hề gây rối, mà thời gian phát đồ ăn mà nha môn cấp cho muợn hơn so với thời gian dự định ban đầu là hơn một canh giờ, nhưng cũng không có một ai oán trách gì.

Cẩn thận dò xét trong doanh hai lần, Trình Tiểu Cửu dần dần yên lòng. Đến thời khắc này, đầu của hắn cũng chóng mặt đấy, cả người cảm thấy giống như đang phiêu ở trong mây mù, mềm nhũn không còn chút sức lực gì. Bởi vậy cơm chiều cũng không ăn bao nhiêu, tùy tiện ăn mấy miếng, rồi cùng Quách Bộ đầu để lại vài Cung thủ ở lại giúp, còn hắn kéo Vương Nhị Mao về ngõ Lư Thi báo tin vui với mẫu thân.

Vương Nhị Mao mới ăn một bát cơm tẻ miễn phí, bụng còn chưa được lấp đầy, bị Trình Tiểu Cửu kéo đi, vừa bước đi vừa quay lại quân doanh, tức giận miệng than thở không ngừng:

Ta nói Binh Tào đại nhân này, tự người về nhà không được sao? Chỉ cần nói với mẹ đệ một tiếng là đệ đã đi lính nhập ngũ rồi, đệ chờ phải chạy tới chạy lui cho mệt, vất vả lắm mới được ăn bữa cơm no thì...

Ăn này ăn này, sớm muộn một này cũng không chống đỡ được à.

Trình Tiểu Cửu tức giận đến dùng đầu gối thúc vào hông Vương Nhị Mao, thấp giọng quát lớn. Trong nhà môn đột nhiên chiêu mộ nhiều binh lính như vậy, hiển nhiên không chỉ là vì đề phòng kẻ tặc, dù là Vương Nhị Mao là hạng người không tim gan đây, chỉ thấy bát cơm trước mắt, mà không nghĩ rằng ngày sau bao nguy hiểm.

Binh Tào đại nhân ước hiếp người!

Nhìn mọi nơi không ai chú ý mình, Vương Nhị Mao rướn cổ kêu to.

Người nằm mơ đi, còn gọi ta là Binh Tào đại nhân nữa, ta sẽ vạch trần chuyện người không biết chữ.

Trình Tiểu Cửu tức giận lại đập Vương Nhị Mao một cước, cười mắng.

Wang Nhị Mao ha hả cười gian:

Vốn là còn biết ba chữ đây, nhưng bị huynh đá một cái, lại quên đi hai rồi, chữ Vương đệ toàn sai thôi, bất kể viết thể nào đệ cũng viết lộn.

Nghe y trêu đùa như thế, Trình Tiểu Cửu tạm thời không lo lắng tương lai gì nữa, hai thiếu niên cười cười nói nói, cùng nhau rời khỏi quán doanh. Đi qua miếu phu tử, phố Thành Hiền, phố Thanh Ngọc Đại, ngõ nhỏ Ngọc Lưu Ly, đang chuẩn bị rẽ vào thành nam, phía sau đột nhiên chạy qua một con khoái mã, người trên lưng ngựa đầu tiên là lơ đãng quay đầu lại, sau đó về mặt vui sướng, vừa quăng xuống ngựa, vừa cười hô:

Đây chẳng phải là tiểu nhị tử của Thất muội gia sao? Sao muộn thế này mới về nhà ư, nhà người ở đâu, mấy năm nay mẹ các người có khỏe không.

Wang Nhị Mao bị hỏi đến hai mắt đăm đăm, tận đến khi hông dít bị Trình Tiểu Cửu hung hăng nhéo một cái, mới bừng tỉnh, nơm nớp lo sợ hồi đáp:

Tướng, Tướng, Tướng đại cửu cửu, cháu...mẹ cháu...mẹ con chúng cháu vẫn khỏe, cậu đi đâu mà vội vàng lúc muộn như này vậy?

Không có việc gì, không có việc gì. Ta là tuần phố theo thường lệ, để tránh có kẻ càn quấy. Vài đồ đệ đang chờ đằng trước.

Ánh mắt Cung thủ họ Tưởng đột nhiên sáng lên, xoa xoa đầu cháu ngoại trai Vương Nhị Mao đầu, sau đó ôm quyền thi lễ với Trình Tiểu Cửu:

Vị này hẳn là Trình Binh Tào vừa mới đi nhậm chức, tại hạ Tưởng Diệp, là đệ tử khai sơn của Quách Bộ đầu bốn huyện. Buổi chiều nghe các huynh đệ nói Quán Đào ta xuất ra một vị thiếu niên anh hùng, ta đang ảo não vì vô duyên không được gặp, không ngờ vừa mới ảo não xong thì lập tức gặp người.

Ông ta là biểu cữu của Vương Nhị Mao, đương nhiên Trình Tiểu Cửu không dám lên mặt, liền chấp tay đáp lễ, khách khí nói:

Văn bối chỉ đột nhiên gặp may mắn, được Lâm đại nhân đích thân khảo hạch lựa chọn. Thật ra bản lĩnh không giỏi như các huynh đệ nói đâu ạ, nếu ngài vội, cứ đi đi ạ, hai chúng ta đang không có việc gì đi dạo một chút, sẽ không làm chậm trễ ngài đang chấp hành công vụ đâu.

Nói đi đâu vậy, công vụ gì, việc nhỏ mà thôi. Nếu người đã làm Binh Tào rồi, sau này việc gì cũng phải để người biết mới phải. Cho nên không bằng tiểu nhân đưa Binh Tào đi một đoạn, để hàng xóm địa phương biết đại nhân ngài.

Cung thủ Tưởng Diệp lại tới gần vài bước, cười đi một đoạn với hai người Trình, Vương.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 30. Oanh Kha (7)

X

ét về cách ăn mặc, Tường Diệp chỉnh tề hơn hai người Trình, Vương rất nhiều, nhưng Trình Tiểu Cửu như trước cố ý giữ khoảng cách với đối phương một thước, không phải là bởi vì tự ti, mà là chịu không nổi hơi thở con buôn trên người của gã. Khí tức đó giống như băng đàm, bất kể bề ngoài bóng loáng thế nào cũng đều lộ ra rõ ràng, đều khiến người ta cảm thấy không hề thoải mái chút nào.

Cung thủ Tường Diệp lại không cần quan tâm người khác lạnh nhạt với mình thế nào, hoặc là nói gã căn bản không phát hiện ra Trình Tiểu Cửu có ý đề phòng với mình. Gã vừa kéo vật cười chậm rãi đi trước, vừa nhiệt huyết chỉ điểm với hai thiếu niên:

- Con đường này là nơi phồn hoa nhất trong huyện Quán Đào chúng ta, hàng hóa thiên nam địa bắc, hẳn là hai người các người cũng đã nghe nói rồi, gần như là đều có thể mua được. Lúc này đã không lớn mạnh bằng trước kia, năm đó khi kênh đào vừa mới khai thông, thậm chí ngay cả Côn Luân nô hải ngoại đều có bán, da đen, ngoại trừ mắt và răng ra, thì chẳng khác gì than. Nếu nửa đêm mà nhe răng với các người, đảm bảo dọa các người sợ chết ngất đi ngay!

- Á, thật không!

Vương Nhị Mao bị Tường Diệp đột nhiên nhe ra hàm răng vàng khè thì giật mình hoảng sợ, trốn tránh đáp lại.

- Đương nhiên, cậu của người đã tận mắt chứng kiến đấy. Sức lực rất lớn đấy nhé, cối xay đá nặng ba trăm cân, hai tay nhấc lên rất nhẹ.

Tưởng Diệp thò chiếc lưỡi đen sẫm ở đầu lưỡi ra cuộn sợi rau dím ở răng, nhai nhai trong miệng, lại nhổ ra cục đờm xuống đường.

- Tuy nhiên giá cả lại quá đắt, một nam nhân giá mười hai xâu, mười hai xâu tiền này, đủ để ta mua được ba nương môn Cao Cú Lệ da thịt non mềm rồi.

- Giống như lực cánh tay này, ở này trong tộc nói vậy cũng gọi là tráng sĩ!

Trình Tiểu Cửu nhíu nhíu mày, hạ giọng nói nói. Hắn không hề thích thái độ coi người như gia súc của Tưởng Diệp, nhưng đối phương là cậu của Nhị Mao cậu, lại là đồng nghiệp sau này của mình, chỉ cần gã không chịu đi, thì không ai dám cứng rắn đuổi gã đi.

- Vẫn là Binh Tào đại nhân nói đúng, nói một câu là nói đến điểm mấu chốt rồi!

Tưởng Diệp cười thừa nhận câu nói của Trình Tiểu Cửu:

- Sau đó ta còn nghe người ta nói Côn Luân nô là Đại tướng quân của một nước nhỏ thiếu văn hóa nào đó, bởi vì đắc tội với quyền thần đương triều mới bị giáng chức làm nô lệ, cả nhà bị bán trên tàu biển!

Nói lưu loát vậy rõ ràng là xằng bậy rồi, Trình Tiểu Cửu có thể phân biệt ra được, nhưng lại không vạch trần, có hỏi thì đáp, không hỏi thì không đáp, chỉ mong con đường dưới chân mau rút ngắn lại.

- Đây là cửa hàng gạo lão Triệu gia mở, là con rể của Giả bộ đầu trong nha môn.

Tưởng Diệp càng nói càng cao hứng, chỉ vào một cửa hàng rộng chừng hơn một mươi mét vuông, nói:

- Một năm bốn mùa thức ăn trong nhà môn, đều là bọn họ cung cấp. Toàn bộ là lương thực thượng hạng, một hạt cát đều không có!

Trình Tiểu Cửu theo tay của đối phương chỉ vào trong, thấy vài tay đánh đấm để ngực trần đứng ở trước cửa hàng, lúc này sắc trời đã sẫm dần, nhưng người mua hàng vẫn xếp thành một hàng dài, có người đã mua xong lương thực lại mang theo non nửa bao gạo to nhưng vẫn không chịu rời khỏi, nhìn bộ dạng như là đang tranh chấp với tiểu nhị về cân lượng, đang khẩn cầu đối phương cân lại bao lương thực. Có người thì bưng chậu gỗ la hét ầm ĩ, rõ ràng là cảm thấy gạo kém chất lượng, không muốn chịu thiệt. Đám tiểu nhị một mực phủ quyết, hờ hững đối với đề xuất, dị nghị của mọi người. Thình thoảng lại ra sức đẩy, giống như coi người chẵn trước mặt mình là cây gỗ mục.

Nghe được giọng khàn như vẹt của Tưởng Diệp, đám tay chân lập tức tươi cười, trong đó có một gã to lớn nhất từ bậc thang đi xuống, chấp tay chào hỏi:

- Tưởng lão gia, đã muộn thế này rồi mà sao còn chưa về nhà? Tình hình trên đường phố thế nào ạ, có kẻ chết đói nào gây sự hay sao?

- Cũng không có gì, sáng có mấy kẻ đuôi mù đã bị ta một roi xử lý toàn bộ rồi. Chỗ này của người thế nào? Có người quấy rối hay sao?

Cung thủ Diệp đỉnh đặc trả lễ, cao giọng hỏi.

Nghe có tiếng nói chuyện ngoài cửa, một vài tiểu nhị đang tranh luận trong cửa hàng với dân chúng lập tức im bật, thu dọn đồ đạc của mình, khẩn trương đi nép vào cánh cửa chạy ra ngoài. Vài tay đánh đấm mắt lạnh nhìn đối phương rời khỏi, dài giọng đáp:

- Cửa hàng Triệu gia chúng ta sao có thể lừa gạt người khác được. Kẻ nào dám có mắt không trông mà sinh sự chứ! Hơn nữa có Tưởng lão gia ngài trấn thủ, nào có kẻ vô lại nào dám làm thế?

- Nếu đã ăn cơm thì phải làm chút việc cho địa phương!

Cung thủ Tưởng hơi ngửa đầu, vẻ mặt đặc ý, chỉ vào hai thiếu niên, gã giới thiệu với đám tay chân tiệm gạo:

- Vị này chính là Binh Tào Trình Đại nhân do Huyện tôn Đại lão gia bốn huyện hôm nay đích thân bổ nhiệm, còn đây là cháu họ Vương Nhị Mao của ta, là bạn tốt từ nhỏ của Trình Đại nhân. Hôm nay giới thiệu để các người biết, sau này gặp mặt để tránh sau này lại va chạm mà không biết.

- A ...

Vài tay đánh đám khoa trương nhảy ra sau nửa bước, sau đó vái chào chấm dứt:

- Bái kiến Trình lão gia, bái kiến Vương tráng sĩ, mời các vị vào trong tọa, quán sự nhà chúng ta ở trong đó, cam đoan có trà ngon tiếp đãi.

- Hôm nay không rảnh uống trà, Trình đại nhân ngày đầu tiên đến nhận chức, ta phải bọn họ đi giới thiệu đường phố cho quen thuộc đã!

Không đợi Trình Tiểu Cửu mở miệng, Tưởng Diệp giành trước cự tuyệt.

Vừa nói xong, quán sự của cửa hàng gạo đã đích thân ra đón, trước tiên bật cười ha hả, sau đó ôm quyền hàn huyên với Trình Tiểu Cửu:

- Hóa ra là Trình Binh Tào buổi sáng lực nâng hai khoá đá, thương tách vụn đóa hoa mai, ta đã bảo trong tiểu điểm của ta sao buổi tối này lại vinh dự như thế. Ngài đã ăn khuya chưa, không bằng để ta làm chút đồ ăn chúc mừng Trình Binh Tào, thế nào?

- Đi, đi, đi!

Tưởng Diệp đẩy mạnh quán sự cửa hàng gạo:

- Đừng có đoạt khách của ta, mời khách sao đến lượt người chứ. Ngày sau có mẻ gạo mới, nhớ để một phần theo lệ cũ cho Trình Đại nhân đấy, cứ tính vào trong nha môn là được, còn vị cháu họ ta là bạn tốt của Trình đại nhân, người cũng phải đối đãi như với đám Bang nhan dưới trướng ta đấy.

- Hây da, ngài thật đúng là vừa khéo, trong điểm vừa mới chuyển tới gạo thượng hạng từ Dương Châu mà Hoàng thượng thích nhất, nấu cháo để bổ thân thể, xin hỏi hai vị tráng sĩ Trình Vương ở đâu, ta lập tức phái người mang tới nhà nhị vị một bao.

Quản sự cửa hàng gạo vỗ đùi cười hềnh.

Trình Tiểu Cửu vừa với được thân phận Tiểu lại, chưa từng thấy tình cảnh này bao giờ, sau nhiều lần bị tranh trước, cuối cùng hẳn cũng chặn trước Cung thủ Tường, giành nói:

- Ngài khách khí quá, nhà ta ít người, ăn không hết nhiều gạo như vậy đâu. Hơn nữa gạo này rất quý giá đắt tiền, để ở trong cửa hàng mới bán sinh lời được nhiều, ta lại không giúp lão cái gì, vô công bắt thụ lộc đó.

- Hài, người mới là khách khí với ta.

Quản sự cửa hàng gạo cười gượng giọng “trách móc” nói:

- Toàn bộ cửa hàng chúng ta là do các lão gia trong nha môn chiếu cố, chút lòng này là nên có mà. Hơn nữa sau này người làm Binh Tào, việc an nguy chúng ta còn phải dựa vào người đó! Ta không phải bắt người ăn no, dưỡng đủ sức để giết kẻ tặc, chẳng phải sẽ bị các hương thân phụ lão dùng nước miếng phỉ nhổ mà chết đuối trong đó hay sao!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 31. Oanh Kha (8)

N

hận, phải nhận chứ, nếu người không nhận, chẳng phải là không nể mặt Giả bộ đầu sao!

Cung thủ Tường kéo Trình Tiểu Cửu sang, vô cùng tốt bụng nhắc nhở. Không đợi Trình Tiểu Cửu hiểu rõ việc nhận gạo hay không nhận gạo có liên quan tới Giả bộ đầu như thế nào, gã đã nghiêng đầu, nói với quản sự cửa hàng gạo:

- Hai người bọn họ hiện đang ở ngõ Lư Thi, người cứ việc phái người đưa tới đó. Còn họ là con cái nhà ai, tới đó hỏi là biết ngay.

- Ôi, vâng, vâng! Đêm nay nhất định sẽ đưa đến đó.

Quản sự cửa hàng gạo giống như là nhận được lợi nhuận lớn, liền thanh đáp ứng.

Mấy người bọn hăn đứng ở cửa đã thu hút dân chúng đang xếp hàng dài mua gạo. Mọi người đang cầm đồng tiền ướt mồ hôi trong tay, nghe quản sự nói cái gì mà hạt châu Dương Châu, ánh mắt lập tức tò mò nhìn về phía Trình Tiểu Cửu, từ khâm phục biến thành linh hoạt, sắc bén, khinh miệt. Trình Tiểu Cửu bị ánh mắt bốn phía nhìn chăm chú vô cùng khó chịu, khách khí nói vài câu với quản sự tiệm gạo xong, liền nhanh chóng kéo Vương Nhị Mao chạy trốn. Cung thủ Tường thú vị nhìn theo, dắt ngựa, không nhanh không chậm theo sát, cũng không quan tâm sắc mặt của Trình Tiểu Cửu có bằng lòng hay không.

Trên con phố này có mấy cửa hàng hầu như đều rất quen thuộc với Cung thủ Tướng, thấy bên cạnh gã đột nhiên có hai thiếu niên y phục cũ nát, trong mắt tràn ngập sự tò mò. Khi nghe một trong hai thiếu niên vừa trở thành Binh Tào bốn huyện, sự tò mò trong mắt lập tức biến thành sợ hãi. Mà ngay cả Trương thợ rèn nổi danh hung ác bản địa nửa tháng trước bởi vì tranh chấp mà từng cầm thiết chùy đuổi theo hai thiếu niên chạy nửa con phố, sau khi nhìn thấy Trình Tiểu Cửu cũng khẩn trương nghiêng tránh sau cửa, tận đến khi xác nhận Trình Tiểu Cửu không đến tìm mình trả thù thì mới lau mồ hôi, khom lưng cúi đầu nhìn theo hướng thiếu niên rời đi.

Uy phong đột ngột đến này làm cho Trình Tiểu Cửu cảm thấy rất không thoải mái, hẳn cảm thấy bản thân dường như trở thành một con cá không cần thận rơi vào nồi nước sôi, toàn thân dính đầy dầu và tương, nhưng lại không thể nào nhảy ra khỏi nồi được. Mà Cung thủ Tướng lải nhải nói nói như tiếng ruồi bọ người được mùi ong ong bên tai, khiến hẳn trốn cũng không thể nào trốn thoát được.

May mà thành Quán Đào không lớn, rất nhanh đã đến cuối phố, vòng qua góc phố, rốt cuộc Trình Tiểu Cửu đã có cơ hội cáo từ với đối phương. Ngay khoảnh khắc hẳn mỉm cười, chuẩn bị mở miệng, đột nhiên nghe được tiếng bước chân hỗn loạn vang lên, vài Bang nhân, Dã lao tử đang thở hồng hộc chạy tới, vừa khom người thi lễ với Tướng Diệp, vừa bẩm báo:

- Khởi bẩm lão gia, tiệc rượu trong lầu Tiêu Dao đã đặt xong, theo phân phó của ngài, đã bao hết toàn bộ lầu hai rồi, hải sản tươi tốt đều có, do đầu bếp đích thân cầm muôi.

- Tốt lắm, nói mọi người chờ, khách quý lập tức tới ngay.

Tướng Diệp cười gật đầu, ngông nghênh chỉ bảo.

- Vâng!

Nhóm Bang nhàn đáp ứng một tiếng, hai người chạy chậm trở về thu xếp tiệc rượu, hai người khác vẻ mặt tươi cười đi lên trước, trợ giúp Cung thủ Tướng dắt ngựa.

Trình Tiểu Cửu và Vương Nhị Mao thoáng nhìn nhau, cười dừng bước lại:

- Nếu Tướng lão gia còn có việc, hai người chúng ta sẽ không làm ngài chậm trễ nữa. Buổi nói chuyện hôm nay thật sự là có ích, ngày sau gặp, vẫn bồi hy vọng có thể tiếp tục được Tướng lão gia chỉ điểm!

- Đi cái gì! Đi cái gì!

Cung thủ Tướng Diệp lập tức tròn tròn mắt, bất mãn:

- Cùng đến tiệm cơm, hai người các người đi rồi, chẳng phải là không nề mặt Tướng lão ta sao? Không được đi, giữ bọn họ lại cho ta, để bọn họ đi ta sẽ tính sổ với các người.

Nửa câu sau vừa dứt, hai Dã lao tử lập tức tiến đến cột nhà kéo tay áo của Trình Tiểu Cửu:

- Trình gia, Trình gia, ngài ngàn vạn không được làm sư phụ ta mất thể diện đâu đấy, nếu không, chén cơm của chúng ta sẽ bị mất trong tay người đấy.

Trình Tiểu Cửu không giãy ra được, cười gượng giải thích với Cung thủ Tướng:

- Không phải là không nề mặt ngài, mà là ngài đang mời khách quý, ta với Nhị Mao ăn mặc thế này, chẳng phải làm ngài mất mặt hay sao.

- Tiểu Cửu ca nói rất có đạo lý! Biểu cửu, hôm nay chúng ta không quấy rầy cậu nữa, ngày mai ăn mặc chỉnh tề rồi, sẽ mời cậu bữa cơm.

Vương Nhị Mao nuốt nhổ nước miếng, cười ha hả hòa giải cho Trình Tiểu Cửu.

- Khách quý gì chứ.

Cung thủ Tường cười lạnh vung tay lên:

- Ta là dọa nạt Hứa đầu bếp đấy, sợ lão không chịu xuống bếp. Đều là huynh đệ tốt trong nha môn cả, rất quen thuộc, nói là khách quý, Trình Bình Tào đây là quan lớn nhất, thân phận quý nhất. Có thể cùng ăn bữa cơm với chúng ta, là cấp thể diện cho chúng ta rồi. Đương nhiên, nếu người không đi được, chúng ta cũng không phản đối, dù sao người cũng là cấp trên của chúng ta, chúng ta không thể làm người chậm trễ việc của người được.

Nói đến mức này rồi, Trình Tiểu Cửu biết rằng mình đã không thể thoát thân. đành phải cười chấp tay, thấp giọng nói:

- Vậy trước tiên đành phải quấy rầy Tường lão gia một chút rồi, hôm nào phát lương, ta lại mời đại gia uống rượu!

- Đều là người trong nhà, Bình Tào đại nhân ngàn vạn lần đừng khách khí!

Vẻ bất mãn trên mặt Cung thủ Tường lập tức tan thành mây khói. Lại giữ chặt tay Trình Tiểu Cửu, nói:

- Vương Nhị Mao là cháu ngoại của ta, theo lý mà nói, ta là trưởng bối của người cũng không quá. Người nói xem người làm bề trên này thấy vẫn bối có tiền đồ, sao không thể bày tiệc ăn mừng được chứ? Hai người các người cứ yên tâm ăn, yên tâm uống. Say có người đưa, khát có người bưng trà, cần thì có người ấm chân ấm vai, ta ngoắc ngoắc ngón tay, cũng có người giành chạy tới hầu hạ để các người sai phái.

Nghe gã càng nói càng thái quá, Trình Tiểu Cửu khẩn trương cự tuyệt:

- Đa tạ ý tốt của Tường lão gia, chúng ta đến ăn cơm, còn những tiêu khiển khác để sau đi, dù sao hôm nay ta vừa lên vị trí mới, đừng để mọi người

hiếu lầm, sẽ gây nên những bình luận không tốt.

- Vậy cũng được.

Cung thủ Tưởng đảo con mắt tam giác, cười gật đầu. Nhìn cách ăn mặc của hai người Vương Nhị Mao và Trình Tiểu Cửu, gã lại thở dài nói:

- Ôi, ta bình thường quá nhiều việc vất vả, bà vợ trong nhà lại lười, cho nên rất ít khi đi lại với nhà Vương Nhị Mao. Vốn tưởng rằng phía bên biểu muội không khó khăn gì, nào ngờ ngay cả cháu ngoại thân sinh của mình y phục tốt cũng tiếc không mua cho mặc. Ôi, khi nào về ta nhất định phải mắng bà vợ lười biếng ở nhà mới được, để bà ta biết mình còn có thân thích.

Vì bạn tốt bên cạnh, Vương Nhị Mao khẩn trương che lấp thay cậu:

- Nửa năm trước mợ đã phái người tới đưa thịt ngon cho nhà cháu. Là mẹ cháu cảm thấy cậu quá bận, nên không muốn phiền đến cậu.

- Ồ, xem muội tử của ta này, thân thích nhà mình, còn coi như người ngoài. Muốn mạnh thì cũng không phải là phương pháp này.

Cung thủ Tưởng cố chớp chớp mắt, sau khi thở dài vài tiếng, lại quay sang dặn dò thuộc hạ đang đứng cạnh đưa cháu Vương Nhị Mao:

- Người, đi xem cửa hàng lụa đã đóng cửa chưa, đóng cửa cũng phải đập mở cho ta, mua hai cây lụa Hồ, hai cây gấm Tứ Xuyên, tặng cho Trình Bình Tào và nhà cháu ngoại trai, phải chọn thứ tốt, đừng có tiết kiệm tiền đấy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 32. Oanh Kha (9)

K

hó mà nhận được!

Trình Tiểu Cửu không dám vào ngày đầu tiên mình nhậm chức đã nhận hối lộ của người khác, vội vàng ngăn cản.

- Tiểu Cửu à, trước tiên ngươi hãy nghe ta nói đã.

Cung thủ Tưởng lên mặt dạy đời:

- Vải bố này là để may y phục cho người đầy, cũng là giữ mặt mũi cho nha môn chúng ta. Nếu ngày nào người cũng mặc y phục cũ nát, chẳng phải là nói với người bên ngoài, Huyện tôn đại nhân bổ nhiệm Bình Tào, ngay cả y phục cũng không phát nổi sao? Những lời này mà truyền tới trong quận, vậy thì làm sao khiến cho khiến Lâm Huyện lệnh lão nhân gia ông ta ngẩng mặt với cấp trên ông ta chứ?

Trình Tiểu Cửu mấp máy miệng, nghĩ cũng có lý, nên không từ chối nữa, để mặc Cung thủ Tưởng an bài. Thấy Trình Tiểu Cửu đồng ý nhận lễ vật của mình, tâm trạng Cung Thủ Tưởng càng thêm khoái trá, vừa đi vừa nói, nào là quy củ, kiêng kỵ trong nha môn, cùng với việc chế giễu một số người mới đến chưa quen thuộc quy củ, tất tất đều nói ra.

Hai thiếu niên vừa đi vừa nhớ, đợi khi vào dưới lầu Tiêu Dao, cơ bản đã hiểu một chút về môn lộ. Dựa theo quy củ trước đây Tiên hoàng định ra, quan viên chính thức của bốn huyện chỉ có hai người, một người là Huyện lệnh Lâm Đức Ân, một người là chủ bộ Đồng Phàm Sâm. Còn lại Pháp Tào, tất cả đều là do Huyện lệnh tự bổ nhiệm.

Ngoài chư Tào này ra, còn có hai Bộ đầu, mười nha dịch, cũng là do Huyện lệnh đích thân bố trí, nhưng để chấp hành công vụ thật tốt, Huyện lệnh đại nhân sẽ tiếp nhận lớp Bộ đầu và nha dịch tiền nhiệm để lại. Mà Bộ đầu và nha dịch cũng không phải tùy tiện kéo một người là có thể làm được, ít nhất phải có ba tiêu chuẩn là xuất thân trong sạch, quen thuộc địa phương, cũng có gia đình giàu có dẫn tiến.

Một huyện lớn như thế, chỉ có mười hai công sai, chắc chắn là vô cùng bận rộn, cho nên từng Bộ đầu đều tự thu nhận một vài đồ đệ, giúp giữ gìn trị an, tập nã tội phạm. Trong nha môn không có biên chế cho những người này biên chế, nhưng cấp cho những người này cách xưng hô truyền thống là Cung thủ. Nhiệm vụ chính của Cung thủ rất nhiều, bận không thể tả, nên cũng có thể thu nhận đồ đệ, theo cách gọi truyền thống là Bang nhân. Dưới Bang nhân có nhiều tạp dịch phụ trách nha môn, hiệp trợ sai dịch quản lý tù phạm, truyền thống xưng hô là Diệp lao tử.

Cung thủ Tưởng là đệ tử của Quách Tiến, bộ đầu bốn huyện, đã làm trong nha môn mười bốn năm, cống hiến rất nhiều đối với địa phương. Cho nên trước mắt toàn bộ cửa hàng lớn nhỏ, việc mua bán trong thành Quán Đào đều là do y dẫn dắt các huynh đệ dưới trưởng trợ giúp hai vị Bộ đầu đại nhân. Về phần bến tàu, thuế kẹ ngoài thành cùng với bốn bề cửa thành, thì do Lý Lão Tửu, đệ tử của Giả bộ đầu phụ trách. Đồng thời, Lý Lão Tửu cũng chịu trách dẫn người chèo thuyền quản phạm nhân trong đại lao, hai nơi quan quặng lân cận, còn có một sông bạc, ba kỹ viện phía tây thành.

- Nếu không có ngài chỉ điểm, văn bối thật không biết trong quan phủ có nhiều chuyện phải làm như vậy. Trình Tiểu Cửu cơ bản đoán được bảy tám phần dụng ý của Cung thủ Tưởng, vừa cười nói cảm ơn, vừa mượn cơ hội nói:

- Nhưng ta chỉ là người mới, chỉ chịu trách nhiệm huấn luyện xã dưng giúp Huyện lệnh và vài vị Bộ đầu đức cao vọng trọng, việc khác chắc chắn

không phải làm.

- Người văn võ song toàn, chỉ cần chỉ điểm một chút, cùng làm việc với ta, sẽ không phí.

Tưởng cung khen Trình Tiểu Cửu, cầm tay dắt lên lầu hai.

Toàn bộ lầu hai đều bị các sai dịch bao hết nên vô cùng vắng vẻ. Thấy Trình Tiểu Cửu lên lầu, bọn nha dịch, đám Bang nhân lập tức đứng lên chào đón. Cung thủ Tưởng mang theo bọn đồ tử đồ tôn đến, mời Trình Tiểu Cửu ngồi ghế chủ tọa. Trình Tiểu Cửu cũng không dám lên mặt, giành trước chọn một ghế ở gần cửa sổ, sau đó cười chấp tay với mọi người:

- Trình mỗ thích nơi này, nơi này gió lớn, mát mẻ!

- Như vậy sao được, nếu ngài ngồi ở đó, chẳng phải chúng ta đều đứng trên bậc thang ăn sao?

Một gã mặt đầy râu râu đùa.

- Đúng, Lý lão ca nói đúng, vẫn phải mời Binh Tào đại nhân vào trong!"

Cung thủ Tưởng cười kéo Trình Tiểu Cửu, đẩy mạnh lên vị trí đầu.

Có thể được Cung thủ Tưởng gọi lão ca, nhất định là nhân vật ngang hàng với hắn, Trình Tiểu Cửu vẻ mặt tươi cười, ôm quyền nói với người có râu đầy mặt;

- Vị này nhất định là Lão Tửu ca, ta tên là Tiểu Cửu, giống tên của ngài.

- Chính là tại hạ, sau này kính xin Binh Tào đại nhân chỉ bảo thêm.

Lý lão cửu nhìn lướt qua, trong lòng âm thầm kinh ngạc. đám người Cung thủ Tưởng khí lực như nào lão vô cùng rõ ràng, tuy rằng chưa dùng hết sức, nhưng ba đẩy một, tổng cộng cũng trên sức đối phương, vậy mà Trình Tiểu

Cửu vẫn cứ đứng đó cười nói, chân như mọc rễ, mặc cho ai cũng lôi kéo không ra mảy may suy chuyển.

- Không dám, không dám, nếu luận về tuổi kinh nghiệm lý lịch, chư vị đều là tiền bối của Trình mỗ. Nếu là tiền bối, trên bàn rượu cũng đừng nói danh hiệu ta làm gì, sẽ khiến mọi người ăn uống không thoải mái. Nếu các vị tiền bối không chê, hãy cứ gọi ta một tiếng Tiểu Cửu là được. Hôm nay chúng ta chỉ luận tuổi cao thấp, đừng nói tới chức quan lớn nhỏ làm gì.

- Tiểu Cửu huynh đệ sáng khoái!

Cung thủ Tướng liên tiếp dùng lực vài lên, mà vẫn không làm cho Trình Tiểu Cửu hoạt động nửa bước. Hơi giật mình, lại nghe đối phương hiểu lẽ phép như thế, cũng liền thuận thế thu sức lại. Đoàn người lại ồn ào nói nhao nhao an bài chỗ ngồi, Lý lão tuổi lớn nhất, ngồi vị trí đầu, Cung thủ Tướng và Lý lão cửu ngang hàng, được an bài mỗi người một bên trái phải. Mọi người ngẫm hiểu vâng theo quy củ sắp xếp, toàn bộ ngồi xuống bàn trà thấp, duy chỉ có vị trí cửa sổ thì để Trình Tiểu Cửu ngồi, thỏa mãn yêu cầu của "khách quý" này.

Vương Nhị Mao là bạn tốt của Trình Tiểu Cửu, dựa theo quy củ quan địa phương, tương lai y cũng là phụ tá đắc lực của Binh Tào đại nhân, cho nên thân phận địa vị giống Cung thủ Tướng, bị mọi người nhét ngồi bên cạnh biểu cửu mình.

Rượu quá ba tuần, Trình Danh Chấn nhân cơ hội đáp lễ Cung thủ Tướng, lại một lần uyển chuyển nói mình chỉ toàn tâm tận lực huấn luyện xã dũng, không có ý định nhúng tay vào phạm vi thế lực của người khác, nhằm chiếm lợi gì đó. Tảng đá treo trong lòng đám nha dịch và Bang nhân lập tức hạ xuống, khi uống càng cao hứng hơn. Không ngừng có người lên trước, lấy đủ loại lý do uống với Binh Tào đại nhân. Trình Tiểu Cửu uống vào chén thứ nhất, vốn không thể có lý do cự tuyệt chén thứ hai, uống được mấy

lượt, tận đến khi bên ngoài cửa sổ vang lên thanh âm mõ báo canh ba, rốt cục mới có thể thoát thân.

Vương Nhị Mao sớm say đến bất tỉnh nhân sự, bị vài Tiểu lao tử dùng ngựa chở nghiêng ngả lão đảo về nhà. Trình Tiểu Cửu dựa vào thân thể đã từng rèn luyện võ nghệ, tránh được việc Cung thủ Tưởng an bài người đưa đến nhà, cố gắng tự mình đi về nhà. Đêm đã khuya, ngõ Lư Thi đã vắng ánh đèn dầu, mọi người đã sớm bình yên đi vào giấc mộng. Cỏ tranh phòng ở ngã trái ngã phải, tường viện thiếu góc, nước bẩn khắp nơi, còn có một đồng rác hiện rõ ở dưới ánh trăng.

So với sự huy hoàng vừa rồi, nơi này quả thật không phải là nhân gian. Chuột và mèo hoang chạy tán loạn không ngừng, mắt hăn say lơ đãng, nơi này không nên là nơi hăn ở, hăn nên vượt qua để sống ở nơi sạch sẽ và thoải mái hơn nữa, chứ không phải ở trong này, giống như con chuột hèn mọn, mèo hoang bẩn thỉu, giống như con kiến chịu đói mà sống, chịu đói mà chết.

- Ta hiện tại cũng được coi là quan rồi.

Trình Tiểu Cửu bị ý tưởng hoang đường đột nhiên dâng lên trong lòng mà bật cười, nhếch miệng, lầm bầm lầu bầu.

Ngẩng đầu, hăn thấy xa xa có nơi vẫn có ánh đèn, đó là nhà của hăn, mẫu thân của hăn căn bản vẫn chưa tắt đuốc gỗ thông, đang chiếu sáng đường cho con trai về nhà.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 33: Oanh Kha (10)

T

rong viện có người! Trong khoảnh khắc mở cổng tre, Trình Tiểu Cửu đột nhiên cảnh giác. Hắn nhanh chóng quay đầu lại, hai tay nắm chặt, chuẩn bị phản kích bất cứ lúc nào, lại thấy một bóng người quen thuộc lặng yên ngồi ở dưới ánh trăng, an bình như pho tượng bên trong chùa chiền.

- Mẹ, sao mẹ còn chưa ngủ?

Trình Tiểu Cửu thở phào nhẹ nhõm, kéo dài thanh âm oán trách. Mình đã không còn là đứa trẻ nữa, sẽ không vì đêm muộn mà lạc đường không tìm thấy đường về nhà, không ngờ mẫu thân còn lo lắng, ngồi ở trong sân đợi mình. Đêm hôm khí trời không tốt, một khí ảnh hưởng tới xương cốt của mẹ, chỉ sợ lại thêm rắc rối.

Trình Chu thị không hề cử động, vẫn lẳng lặng ngồi đó, hơi thở đều đều.

- Mẹ, mẹ vào phòng nghỉ đi.

Tiểu Cửu không kìm nổi cười, đến gần một chút, thấp giọng gọi.

- A!

Trình Chu thị mơ mơ màng màng bừng tỉnh, cả người choáng một cái, suýt nữa thì ngã dưới ghế.

- Con đã về rồi!

Bà nhìn đứa con, vẻ mặt vui mừng, đứng lên, xoa xoa mặt đầy nếp nhăn, vừa đi vào phòng, vừa nói:

- Mẹ có làm chén súp cua, còn ấm trong nồi. Nước ấm ở gần nồi, con rửa mặt trước là lập tức có thể uống nước canh giải rượu đấy.

- Mẹ, con không say.

Trong ngực Trình Tiểu Cửu giống như đột nhiên bị ai đó đập một cái, đau nhức. Hắn chậm rãi hạ thấp thanh âm, cười giải thích với mẫu thân:

- Con thật sự không uống say, mẹ đừng lo.

Trình Chu thị như không nghe thấy, vẫn vội vàng đi vào trong phòng, chân bỗng nhiên vấp làm bà lão đảo, suýt nữa ngã sấp xuống.

Trình Tiểu Cửu kinh hãi, vội chạy tới đỡ lấy cánh tay mẫu thân:

- Mẹ, sau này con không bao giờ...về muộn nữa, mẹ đừng giận con, được không?

- Con ngốc này!

Trình Chu thị dừng bước, cười lắc đầu:

- Mẹ đâu tức giận, có người mời con ăn cơm, chứng tỏ con đã trưởng thành, hữu dụng với người khác! Mẹ vui còn không kịp, tức giận gì chứ?

- Mẹ...

Nhìn thân hình yếu ớt của mẫu thân còng xuống, Trình Tiểu Cửu không biết mình nên biểu đạt suy nghĩ giờ phút này như nào, có một dòng nước ấm áp từ trong lòng chậm rãi dâng lên, từng chút từng chút trào lên khóe mắt, lại thấm thấu trong lỗ mũi hắn, hắn cười cười, nhếch miệng:

- Mẹ, con đi rửa mặt trước, mẹ mang súp để ngoài bàn là được.

- Ừ!

Trình Chu thị cười gật đầu, trong mắt tràn ngập tự hào. Về tin tức con trai đến sàn đấu võ ứng mộ hương dũng, lại may mắn được Huyện lệnh đại nhân đề bạt làm Binh Tào, hôm nay bà đã nghe người ta nói rất nhiều lần, lần nào cũng cảm thấy giống như đang ở trong mơ, giờ khắc này nhìn thấy con trai ngay trước mặt, bà mới cảm giác được sự chân thực của cuộc sống.

Bà khẽ khàng bước tới cửa phòng, cười cầm giá gỗ trong nồi chuẩn bị canh giải rượu cho con trai, sau đó cười đứng ở bên cạnh nhà bếp, nhìn con trai múc nước, rửa mặt, súc miệng, thay quần áo. Tận đến khi thấy con trai đã xong xuôi rồi, bà mới mỉm cười đi cùng hân ngời xuống bên bàn cơm, hạnh phúc tràn đầy trong yên lặng.

- Dễ uống quá!

Trình Tiểu Cửu uống một hớp lớn canh giải rượu, lớn tiếng khen ngợi.

- So với canh ở quán rượu thì ngon hơn nhiều, người khác làm con căn bản ăn không quen.

- Lại còn cố tình gạt mẹ.

Trình Chu thị cười lắc đầu, vẻ mặt hiền lành. Con trai thừa hưởng được ưu điểm và diện mạo của phụ thân, cách làm việc cũng giống cha nó, điều này làm cho người làm mẹ như bà vô cùng tự hào, nhưng cũng rất lo lắng. Tự hào là bà cuối cùng đã nuôi hân khôn lớn, không phụ lòng trông phu năm xưa. Nhưng lo lắng là bởi vì làm việc cẩn thận cũng sẽ khổ vất vả giống trương phu, một ngày nào đó đột nhiên một đi không trở lại.

- Sau này con còn có thể lĩnh gạo, còn có lương bổng nữa.

Muốn cho mẫu thân vui vẻ chút, Trình Tiểu Cửu vừa há mồm uống canh, vừa đem tin tức đã hỏi được từ Cung thủ Tướng mà khoe với mẫu thân.

- Mẹ biết.

Trình Chu thị nhẹ nhàng gật đầu.

- Cậu con xế chiều có tới đây, đại khái nói với mẹ, y nói đừng nghe ngày đó mợ con nói bừa, người một nhà không cần phải phô trương lớn như thế. Lễ hỏi tiền có ba năm quan, hoặc là bốn quan cũng được. Đợi đến hè này sẽ an bài hôn sự của con và Hạnh Nhi.

- Cậu?

Trình Tiểu Cửu ngậy ra một lúc, bưng chén canh, một hồi lâu mới tỉnh táo lại. Căn cứ theo tin tức mà Cung thủ Tướng tiết lộ, Binh Tào hàng năm có thể được đến ba mươi xâu tiền lương. Ngày lễ ngày tết, Thị thự và trong nha môn còn có một khoản phí đi lại khác. Lúc trước Trình Tiểu Cửu còn suy nghĩ, cuối năm mình có nên nghĩ cách nào đó ứng trước tiền lương mấy tháng không, trước tiên gom đủ lễ hỏi với nhà cậu, không ngờ rằng khi mình có khả năng đủ làm lễ hỏi môn thì cậu đột nhiên lại trở nên hào phóng như thế.

- Chuyện đã qua, đừng để trong lòng nữa. Dù sao cậu và mợ con cũng đều suy xét vì tương lai của Hạnh Nhi thôi.

Trình Chu thị thấy con trai ngần ra, cho là hẩn mấy ngày gần đây còn tức giận vì chuyện yên cầu tiền lễ hỏi quá nhiều, nên dặn dò khuyên nhủ.

- Nghèo ở gần không người hỏi, phú ở thâm sơn có người thân xa đến.

Nếu như trên đời này đều như vậy, cần gì phải cưỡng cầu người chung quanh đều tâm chí cao thượng đâu. Sau này Tiểu Cửu đã có tiền đồ, người khác sẽ không xem thường mẫu tử mình nữa, thì cũng thôi đi. Có câu bỏ qua được thì bỏ qua, ngược lại sẽ càng khiến mình sống không được vui vẻ.

Nghĩ như vậy, bà cảm thấy có một số việc vẫn phải chỉ bảo con trai một chút, liền chỉ vào đồng cùi trong viện, cười nói:

- Trương thợ rèn trước phố nghe nói con đã trở thành Binh Tào, đặc biệt tặng một đơn đao và một cây búa bổ cùi, y nói là trước kia già hồ đồ, thường xuyên làm sai chuyện, hy vọng con đại nhân có đại lượng đừng chấp nhặt y. Mẹ của Cầu sọ đầu phố cũng tới tặng mẹ hai chục quả trứng gà, nhà bọn họ cũng khó khăn, mẹ không dám nhận, nhưng đồng ý đợi khi nào con rảnh rồi sẽ tới nhà thăm hỏi Đầu Sọ, y bị mưa dầm, cả người bị bệnh, tinh thần bất ổn, giờ vẫn còn chưa tỉnh táo.

- Mẹ, con biết rồi. Chuyện đã qua rồi, con sẽ không tìm người ta gây phiền làm gì, hơn nữa con vừa mới được Huyện lệnh đại nhân đề bạt, cũng không thể dễ dàng gây chuyện, tránh người ta cảm thấy con ỷ vào súng mà kiêu.

Trình Tiểu Cửu để chén cơm xuống, hết sức đảm bảo. Uống rượu quá nhiều, đầu óc của hắn đến bây giờ vẫn còn choáng váng, nhưng sự căng thẳng trong lòng một chút cũng chưa hề thả lỏng.

- Con biết phân nặng nhẹ là tốt.

Trình Chu thị rất hài lòng với biểu hiện của con trai, cười khen. Quay đầu lại lại chỉ chỉ giường của hắn, tiếp tục nói:

- Tưởng lão gia phái đồ đệ tặng con một cây lụa một cây gấm, cửa hàng gạo Triệu ký mang tới một bao gạo, nói là để con nấu cháo. Hàng thịt Thường gia lại đưa tới hai chân giò hun khói, hỏa kế của Thư Tứ Vương gia không biết con thích loại sách cổ gì, cho nên tặng chọn một tập giấy và bút mực, còn có năm trăm Nhục Hảo...

Bà nói ra một lễ vật, Tiểu Cửu gật đầu một cái. Nói xong một thứ, Tiểu Cửu lại tiếp tục gật đầu, tận đến khi cổ của Tiểu Cửu cứng ngắt rồi, thì đã chẳng còn nhớ số lễ vật buổi trưa nhận được là bao nhiêu nữa. Nhìn bộ dạng mờ mịt của con trai, Trình Chu thị thở dài, thấp giọng tổng kết:

- Lễ vật và danh mục quà tặng mẹ đều đã để ở bên giường con rồi, con tự mình đi xem đi nhé.

- Vâng.

Trình Tiểu Cửu cảm thấy trong óc ong ong hỗn loạn, giống như có một đàn ong mật vo ve bên tai, tuy mới nửa ngày trở thành Binh Tào, không ngờ lại nhận được nhiều lễ vật như vậy. Những của cải từ trên trời rơi xuống này, khiến hắn có chút trở tay không kịp. Hắn nhớ rõ mới trước đây, phụ thân là Lang Tướng cũng từng nhận được nhiều quà lễ như vậy, chẳng lẽ thế đạo thay đổi, con người càng ngày càng học được cách khách khí?

- Tiểu Cửu à, năm xưa cha con làm tướng quân, mẹ cũng chưa từng thấy ông được tặng nhiều lễ vật như này. Bọn họ không muốn con làm việc khác hay sao?

Chung quy vẫn là không yên lòng, Trình Chu thị do dự một lát, cau mày nhắc nhở.

Khỏi phải nói bây giờ còn say, thì dù là lúc tỉnh táo, vấn đề này, Trình Tiểu Cửu cũng không xác định được đáp án. Hắn tin tưởng vô công bất thụ lộc, cũng tin tưởng “Có quà ắt có nhờ vả”, nhưng chính nhà hắn cũng đều là thuê mà ở, người khác có thể nhờ vả gì được hắn?

Vì để cho mẫu thân an tâm, hắn ra vẻ thoải mái cười cười, thấp giọng đáp lại:

- Có lẽ bọn họ thấy con được đề bạt lên làm Binh Tào, vị trí cũng ngang với Huyện thừa, cho nên với tặng lễ cho con, để tương lai dễ kết giao đó. Nhưng con đã mượn Tướng lão gia nói với những người ở trong nha môn rồi, là con sẽ chỉ chú tâm giúp Huyện lệnh đại nhân luyện binh, không nhúng tay vào việc thuộc bốn phận của bọn họ. Hắn là cũng sẽ không chọc tới ai đâu.

Nghe con trai nói vậy, lại biết tiến thoái như vậy, Trình Chu thị cũng dần dần thả lỏng sự lo lắng trong lòng. Trong nhà này không có bất luận cái gì đáng giá để người khác có mưu đồ gì. Mà trước mắt những đồng tiền phi nghĩa bay tới, cùng lắm là lai bay đi mà thôi. Chỉ cần mẫu tử hai người đều bình an, chính là phúc duyên khó có được rồi.

Cầm bát canh mà con trai đã uống hết, bà mang đi rửa, đột nhiên ngẩng đầu lên thấy bàn thờ trên lò, ngẫm nghĩ một chút, lại dặn dò:

- Tiểu Cửu, đừng ngủ vội, rửa tay, vào thắp nén hương cho Vương lão gia. Con vừa mới nhậm chức, cầu ông ở bên kia thế giới nói tốt vài câu, sau này cũng may mắn từng bước thăng chức.

- Vâng.

Tiểu Cửu nghe vậy trong lòng thầm buồn cười, nhưng vẫn nghe theo đứng lên, đi đến gần bếp, tách ba nén hương châm lửa, cung kính cắm trước mặt Vương lão gia trên bếp.

Con đường phía trước là phúc hay họa, chính hắn cũng không biết. Nhưng người làm việc, ông trời nhìn, chỉ cần mình làm việc có tâm, cũng không sợ có cạm bẫy và đau khổ chờ ở phía trước. Trong làn hương khó lượn lờ, Trình Tiểu Cửu khẽ nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng khỏe.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 34: Oanh Kha (11)

L

âm lão gia rất hồ đồ! Các huynh đệ cực cực khổ khổ nghiêm chỉnh làm việc cả năm mà cũng chỉ kiếm được ngàn mười xâu tiền, còn phải chia cho trăm người. Đang yên lành, lão ta lại bổ nhiệm Binh Tào khi gió kia vào. Mẹ nó, hay là còn ngại tiền kiếm được thế thôi?

Trong một đại trạch viện góc thành bắc trong huyện, một nam nhân đầu quần vải trắng đang hùng hùng hổ hổ nói.

Trong phòng đốt đàn hương thượng đẳng, sau làn hương khói lượn lờ, lộ ra một pho tượng thần tài đỏ đúc bằng đồng và vài gương mặt cười quen thuộc. Cung thủ Tường Diệp, đội trưởng nhà lao Lý Lão Tửu, còn có những người tai to mặt lớn vừa rồi ngồi cùng Trình Tiểu Cửu đều tụ tập ở trong này. Người nào cũng đang cầm một chén trà, trong mắt toát lên tia hung ác.

- Vừa rồi ta đã dò hỏi từ cháu ngoại trai của ta.

Cung thủ Tường Diệp buông trà chén, khước miệng nhếch lên tia cười lạnh:

- Tiểu tử họ Trình là hậu duệ của một phạm quan, trong nhà không có chỗ dựa vững chắc gì. Hôm nay có thể được Lâm huyện tôn nhìn trúng, hoàn toàn là gặp vận may! Nếu các người cảm thấy hấn ngứa mắt, thì lập tức chỉ bảo một tiếng, ta lập tức phái người đặt bẫy cho hấn, trong vòng ba ngày, cam đoan sẽ khiến hấn cuốn gói bỏ chạy.

Người quần khăn trắng quanh đầu nhìn thoáng qua Tường Diệp, từ chối cho ý kiến. Cung thủ Tường thấy mình đưa ra ý kiến mà không được ai tiếp thu, đành phải cúi đầu tiếp tục uống trà, mùi đàn hương nồng đậm, mùi rượu

hòa lẫn với hương trà, khiến cả phòng mờ mịt, dường như không biết người ở chỗ nào.

- Tiểu tử này hôm nay được lợi ích không ít, cũng nên thấy đủ rồi. Chỉ cần người nói một câu, ta sẽ phái người đi giúp lão Trương để động thủ.

Lại trầm mặc một hồi lâu, người vừa mở miệng là đội trưởng nhà lao Lý Lão Tửu nửa canh giờ trước còn vỗ vai Trình Tiểu Cửu gọi huynh đệ tốt, thề thốt đảm bảo.

Người quần khăn trắng trên đầu lại liếc mắt nhìn Lý Lão Tửu một cái, trong ánh mắt vẫn mang theo vài phần âm trầm như trước. Quay đầu, y nhất nhất nhìn quét vài tên nha dịch, kẻ nhàn rồi khác:

- Các người thì sao, chúng ta phải làm gì?

- Ta thấy Huyện tôn đại nhân đúng là bị thổ phỉ làm cho sợ đến đầu óc choáng váng, đã vội vàng tìm hộ vệ rồi. Một đứa trẻ ranh còn chưa vặt mũi sạch, nhìn đúng là hình người dạng chó đấy, nếu mà đao thương đánh nhau thật, sợ là đã vãi đái ra quần ngay.

- Nhưng tên tiểu tử đó cũng không tệ thật. Mấy người chúng ta thay nhau chuốc rượu hấn, không ngờ hấn vẫn tự về nhà được.

- Giả lão đầu, chúng ta đều đang nghe ngài nói đây. Ngài nói đuổi hấn thì sẽ đuổi hấn, các huynh đệ tuyệt đối sẽ không hai lời.

Vài kẻ nhàn rồi, nha dịch mồm năm miệng mười nói, nào là Trình Tiểu Cửu là một thằng trẻ ranh không đáng để tâm, nếu Giả bộ đầu không muốn thêm người phải chia tiền, thì tùy tiện tìm một lý do ngáng chân hấn là có thể đá hấn ra khỏi nha môn rồi.

- Sư phụ người đâu rồi, lão nhân gia nói thế nào?

Giả bộ đầu với vết thương cũ đầy đầu quay sang hỏi Cung Thủ Tướng Diệp.

- Sư phụ bảo ta hết thầy nghe theo an bài của ngài.

Tướng Diệp chấp tay, trả lời vô cùng rõ ràng.

- Lão Quách làm việc đúng là phóng khoáng, tự nhiên.

Giả bộ đầu cười lạnh nhún vai, cử chỉ vô cùng bất mãn đối với sư phụ Quách Tiến của Tướng Diệp. Tỉ mỉ tính toán nguyên nhân lão ta cự tuyệt ra mặt, Giả bộ đầu lại nhún nhún vai, cười nói:

- Nếu Huyện tôn đại nhân cần một người bảo vệ, chúng ta sẽ để họ Trình kia tạm thời đắc thế vài ngày, dù sao nếu kẻ tặc thật sự đánh tới, cũng cần phải có kẻ ra khỏi thành nghênh chiến. Các người để ý sổ sách, đừng để hãn biết chúng ta thu tiền được bao nhiêu. Tử Quang, người phụ trách theo dõi hãn, nếu hãn có hành động gì không an phận, bất cứ lúc nào cũng nên cho người nhắc nhở hãn.

- Không thành vấn đề! Vừa lúc Huyện lệnh đại nhân để cho ta đi chiêu mộ quân giới bên phía đám hương dũng kia, bình thường chắc hãn sẽ giao tiếp thường xuyên với tên họ Trình đó.

Thủ lĩnh của Tam Ban nha dịch Lưu Tử Quang vỗ ngực đáp ứng.

- Hy vọng hãn biết mình ăn mấy bát cơm khô!

Giả bộ đầu vô cùng không thoải mái, liếc nhìn Cung thủ Tướng Diệp một cái, hàm hừ nói.

- Nhưng tiểu tử kia hôm nay cũng đã nói, hãn chỉ muốn giúp Huyện lệnh đại nhân luyện binh, không dám động đến “bàn tiệc” của chúng ta!

Tướng Diệp khẩn trương cúi đầu, nói tin tức có lợi cho sư phụ mình. Sư phụ gã Quách bộ đầu và Giả bộ đầu tuy rằng liên hợp nắm giữ toàn bộ tiền lợi thu vào của cả huyện Quán Đào, nhưng trong quan hệ lẫn nhau cũng không phải là bền chắc như sắt thép. Hai người vì địa bàn và phân chia lợi nhuận mà thường xuyên xảy ra chút mâu thuẫn, lần nào cũng là đám đệ tử bọn gã ở bên trong làm vài bố lau chân cho họ.

Nghe vậy, tâm trạng Giả bộ đầu thoải mái hơn một chút, nhưng vẫn khề hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Hẳn ta cũng biết thức thời đấy nhỉ. Nhưng các người chớ có tin hẵn, không ai biết nước khi sâu khi cạn, cũng không ai cũng mãi mãi làm cái đuôi của người đầu? Một khi hẳn ta vững vàng ngồi vào vị trí Binh Tào rồi, nhất định sẽ đòi hỏi lợi nhuận, đến lúc đó hẳn đòi chia thêm, mọi người sẽ bị bắt đi, mọi người làm gì được hẳn nào.

Cung thủ Tướng Diệp tươi cười:

- Ngài nói vậy cũng đúng, sư phụ ta đoán chừng cũng muốn quan sát hẳn vài ngày, sau đó mới cùng ngài thương lượng xem làm thế nào đá hẳn ra khỏi nha môn. Hôm nay sư phụ đã làm cho tên họ Trình kia phải cúi mình rồi, nếu không có Chủ Bộ Đồng nhúng tay vào, có lẽ không đợi đến sáng mai, tên họ Tào kia sẽ tự mình đào hố chôn mình!

- Gã họ Đồng kia chỉ là kẻ giả dối tốt bụng.

Giả đầu tiếp tục cười lạnh.

- Dù sao chỉ cần đã định với Lâm huyện lệnh rồi, thì tiền lời hàng năm của chúng ta vẫn không thể thiếu tên giả dối đó.

Mọi người nghe Giả bộ đầu đang nhắm mũi thương vào Chủ bộ đại nhân, đều thức thời ngậm miệng lại. Muốn nói gì cũng phải để ý cấp bậc, Bộ đầu và Chủ bộ đại nhân vẫn không vừa mắt nhau, thuộc loại thần tiên đánh

nhau, đám tiểu quỷ nhỏ bé bọn họ có thấy cũng phải làm ngơ, tránh bị vạ lây.

Lý Lão Tửu là đệ tử chân truyền của Giả bộ đầu, không cần phải giả bộ trước mặt sư phụ, thấy mọi người đều cúi đầu uống trà, liền đứng lên, cười ra kể cho Giả bộ đầu:

- Thật ra sư phụ cũng không cần quá để ý tới tiểu tử kia, chẳng phải là muốn đối phó với Trương Kim Xưng sao, đến lúc đó nghĩ biện pháp để tiểu tử đó ra thành là được. Dù sao hắn cũng tự cho là thương pháp giỏi, võ nghệ cao cường đấy.

Giả bộ đầu đã giao thủ với nữ tặc kia, biết đối phương rất lợi hại, đó thật sự là cao thủ tuyệt đỉnh, cũng may hôm đó mình ứng phó nhanh nhẹn, phát hiện tình thế bất lợi liền lập tức rút lui về ngay. Nếu đối lại là kẻ khác, chắc chắn đã bị nữ tặc kia đánh cho tơi bời rồi.

Nói trở lại, nếu như có thể khiến cho Trình Tiểu Cửu cùng nữ tặc kia sống mái một hồi, đương nhiên còn tốt hơn so với việc mình chủ động đi thu thập hãn. Mà bên phía Lâm huyện lệnh cũng sẽ không trách tội mọi người đã không giữ thể diện cho lão. Nghĩ như vậy, cơn tức trong lòng Giả bộ đầu bình ổn dần, gật gật đầu, cười nói:

- Chủ ý này không tồi, vậy thì tạm thời quyết định như vậy đi, họ Trình kia chẳng phải võ nghệ cao cường sao, đến lúc đó để hắn đi chống đỡ Đỗ Ba Lạt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 35: Oanh Kha (12)

V

ẫn là ngài cao minh, chỉ một nước đi tùy tiện cũng có thể khiến cho tên tiểu tử kia bị ăn quả đắng ngay.

Đám nha dịch, Bang nhân cười khen ngợi, nịnh nọt.

Trong lòng Giả bộ đầu cảm thấy rất hưởng thụ, dương dương đắc ý uống một ngụm trà, tiếp tục an bài:

- Nếu đã quyết định rồi, vậy thì hai tháng tới, các người đừng bạc đãi tên tiểu tử họ Trình đấy, để tránh bị hắt nhìn ra manh mối, đến lúc đó không chịu nổi sức lực nữa. Tiểu Tường, người dựa theo thông lệ cấp Thị Tào, Hộ Tào mà hàng tháng cấp cho tên họ Trình đó một phần. Về phần tên họ Vương kia, cũng chiếu theo tiêu chuẩn đệ tử môn hạ của người, dù sao hắt cũng là cháu ngoại trai của người. Lúc cần, nói không chừng còn có thể dùng đấy.

- Vâng, sáng mai ta sẽ đi an bài ngay. Sư phụ ta cũng nói như vậy.

Cung thủ Tường Diệp gật đầu đáp ứng.

- Chỉ sợ tiểu tử kia đột nhiên có mệnh lớn, ngay cả Đỗ Ba Lạt cũng thu thập được ấy chứ!

Đầu mục Lưu Tử Quang Tam ban nha dịch nhìn Giả bộ đầu, cẩn trọng nhắc nhở. Y không dám nói thẳng võ nghệ của Trình Tiểu Cửu nhìn bề ngoài còn cao hơn so với Giả bộ đầu, mà chỉ theo góc độ thời vận mà phỏng đoán loại khả năng này.

- Đúng vậy, thương pháp của tiểu tử kia rất khá đấy, hôm nay ta ở sàן đầu võ nhìn thấy một thương đi xuống, thật sự là hóa ra bảy đầu thương.

Lý Lão Tử cũng sợ kế sách của mọi người bất thành, ngược lại có thể khiến cho Trình Tiểu Cửu gặp vận may, nếu như vậy, mọi người còn muốn đá vị trí Binh Tào này xuống, sợ là còn phải phí sức rồi.

Y cũng không phải cảm giác mình trăm phương ngàn kế đối với một kẻ vừa mới quen có gì không ổn, muốn trách thì trách đối phương vận khí quá tốt, không dừng lại được đề bạt lên làm Binh Tào huyện Quán Đào này. Mà vị trí Huyện thừa đã bỏ trống nhiều năm, hai vị Bộ đầu vẫn đang dòm ngó, ai cũng không chịu để đối phương leo lên trước. Triều đình phái vị Huyện lệnh này, rõ ràng là có mưu mẹo trong đó, cho nên mới mặt không biến sắc duy trì thế cân bằng. Hôm nay Lâm huyện tôn đột nhiên tâm huyết trào dâng chọn bổ nhiệm một Binh Tào, chẳng khác nào đã làm tăng thêm một người cạnh tranh với vị trí Huyện thừa kia. Đệ tử của hai bộ đầu đương nhiên là muốn nhổ cái đinh trong mắt sư phụ rồi.

Đổi lại góc độ khác mà nói, trong nha môn này phát lương, căn bản không đáng để mọi người liều chết bần rộn. Toàn bộ nhờ tiền hiệu kính hàng tháng của các cửa hàng, thôn trang cùng với người bán dạo qua lại, mọi người đều có thể sống cuộc sống yên ổn. Nếu đột nhiên nhảy ra một vị Huyện thừa không hiểu “giá thị trường”, đem thay đổi các quy củ cũ, chẳng phải là khiến cho tam ban nha dịch và phần đông cung thủ, Bang nhàn, lao đã tử đều đi ăn không khí sao?

Cho nên về tình về lý, mọi người cũng không thể để Trình Tiểu Cửu an ổn ở vị trí Binh Tào được, cho dù là có được Lâm Huyện lệnh khâm điểm. Cái gọi là rồng mạnh không đè được rắn địa phương, Lâm Huyện lệnh tuy uy phong, nhưng nếu không có người nào ủng hộ, thì dù Chính lệnh của ông ta ban ra thì cũng chưa chắc nha môn huyện Quán Đào thực hiện.

Giả bộ đầu ban đầu vốn không tin một đứa trẻ vắt mũi chưa sạch lại có võ nghệ cao hơn mình, lão vẫn nghĩ vẫn nên tin tưởng cẩn thận thì vẫn hơn. Nhưng khi nghe hai người Lý Lão Tửu và Lưu Tử Quang nhắc nhở, lão vẫn bực bội, mặt sầm xuống trầm ngâm, sau một lát, mới cười vui vẻ:

- Không sao, nếu hãn có thể đánh bại Đỗ Ba Lạt, phỏng chừng chúng ta không cần đuổi hãn đi, thì cũng có người nhớ kỹ hãn, càng tốt, càng tốt.

Đám nha dịch, bang nhân bị câu nói không đầu không cuối của lão làm choáng váng đầu óc, một đám mắt mở to, xin đợi câu tiếp theo của lão. Nhìn vẻ mặt một đám như vậy, trong lòng Giả bộ đầu càng đặc ý, chỉ chỉ ra ngoài cửa sổ, cười ám chỉ:

- Chẳng lẽ các người không cảm giác được chút động tĩnh nào sao? Trên kênh đào này gần đây có rất nhiều thuyền tới, vô cùng náo nhiệt đó nha.

- Kênh đào?

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, gần đây kênh đào thật sự là có nhiều thuyền qua lại, nhưng ngừng tại bến tàu ngoài thành Quán Đào cũng chỉ một đám, và những thuyền kia chủ yếu là vận chuyển gạo cho Lão Chu gia giàu có nhất thành, nên cả đám không ai dám làm khó, đương nhiên không nhận ra có gì đặc biệt trong đó.

- Đúng vậy, kênh đào. Chu lão gia tử vốn giàu có, người đông, điền sản cũng nhiều, căn bản không cần phải mua lương thực bên ngoài. Lần này vận chuyển hai mươi thuyền gạo đến, hay là nhiều tiền quá sợ tiêu không hết hay sao?

Giả bộ đầu gật gật đầu, thần thần bí bí nói.

- Có thể là phía nam năm nay được mùa thu hoạch, giá cả giảm nhiều quá.

Lưu Tử Quang vỗ đầu một cái, cười hì hì đáp lại.

- Hừ!

Giả bộ đầu dùng giọng mũi hừ một tiếng, vô cùng khinh miệt đối với sự ngu xuẩn của Lưu Tử Quang, nói:

- Giá cả gạo giảm mạnh ư, hừ, từ lúc Hoàng thượng bắt đầu chinh Liêu tới nay, người có bao giờ thấy giá cả giảm chưa?

- Cũng đúng!

Mọi người gãi da đầu, ẻ mặt mờ mịt.

Thấy cả đám không hiểu gì, Giả bộ đầu đành phải nói rõ hơn chứ không còn ám chỉ nữa.

- Không riêng gì Chu gia huyện Quán Đào ta, ta nghe nói Quý Hương Triệu, Ngụy huyện Trịnh, Thanh Tuyền...những nhà giàu có này đều có không ít gạo. Tất cả đều là vận chuyển từ Lê Dương ra đây, giá cả hình như không giống nhau.

- Ý ngài là, có người bán trộm quân lương!

Cung Thủ Tướng bị hoảng sợ, bật thốt lên.

- Ta không hề nói gì cả, mặc kệ là bán trộm hay là “nuốt riêng” thì các người cũng đều là đoán mò đấy.

Giả bộ đầu nâng chén trà lên, chậm rãi uống vài ngụm, cười bổ sung.

- Bọn họ, không, không muốn sống nữa! Nếu là hoàng, Hoàng thượng phát hiện việc này...

Dù sao chỉ là một Cung thủ nhỏ nhoi, một đám nhát gan chỉ có thể hoành hành tại hương xã, nên khi nghe nhắc tới truyện quốc quân đại sự, lập tức

sợ đến tóa mồ hôi trán.

Giả bộ đầu lạnh lùng liếc nhìn gã một cái, vẻ mặt khinh thường:

- Xem lòng can đảm của người kia, thật là khiến sư phụ người mất mặt quá.

Tiện tay đặt chén trà xuống, lão nghếch chân bắt chéo lên, vừa rung đùi đắc ý, vừa hỏi lại mọi người:

- Nếu Hoàng thượng trở về, đương nhiên là có người rơi đầu rồi. Nhưng nếu như Hoàng thượng vẫn ở Liêu Đông không về được thì sao? Ai còn truy cứu việc bọn họ “nuốt” quân lương cơ chứ?

- A!

Mọi người sợ tới mức khễ run rẩy, người gan lớn miễn cưỡng còn ổn định được tinh thần, người nhát gan thì làm đổ cả chén trà vào áo. Quân lương nửa đường đã chia hết rồi, bên Liêu Đông đương nhiên là không có lương thực thức ăn nữa. Trăm vạn đại quân không có lương thảo, dù Hoàng thượng là thần tiên cũng khó mà phát động được người sắp chết đói.

Quán Đào cách Lê Dương đường thủy trên dưới một trăm dặm, có liên quan tới một vài tin đồn mà mọi người trước nay cũng từng nghe thấy, lúc trước còn không tin lời đồn đó là sự thật, nhưng giờ phút này nếu như Dương Huyền Cảm đại nhân Tổng đốc quân lương Lê Dương đã chia hết vật tư tiếp tế tiếp viện rồi, thì trong mắt những người có dụng tâm đã hiểu rõ rành rành rồi.

❖i, vậy thì tạm thời quyết định như vậy đi, họ Trình kia chẳng phải võ nghệ cao cường sao, đến lúc đó để hắn đi chống đỡ Đỗ Ba Lạt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 36: Oanh Kha (13)

L

âm Huyện lệnh bình thường tự xưng là môn sinh của Cố Sở quốc công Dương Tổ, nếu Dương Huyền Cảm khởi binh tạo phản, thì huyện Quán Đào chắc chắn sẽ xuất lực ủng hộ. Vào lúc này Trình Tiểu Cửu đột nhiên tận lực ra sức, đương nhiên là sẽ được đảm đương trọng dụng phái đến Lê Dương, chứ không dựa vào chút tiền lãi vụn vặt cùng một vài việc nhỏ trước mắt mà tranh giành với mọi người. Cho nên mọi người căn bản không cần nghĩ biện pháp đuổi hăn đi thì ông trời đã sớm hỗ trợ giải quyết xong vấn đề này rồi!

- Đây chẳng phải là sắp thay đổi triều đại rồi sao!

Có người âm thầm cao hứng, cũng có người lại thầm ghen tị Trình Tiểu Cửu thật là tốt mệnh.

- Nói không chừng ngày sau tên họ Trình kia có thể làm Đại tướng quân đấy!

Giả bộ đầu nhai nhai bã trà trong miệng, sau đó nhổ mạnh xuống đất:

- Ai làm Đại tướng quân, ai làm Hoàng thượng, cũng không phải là chuyện chúng ta cần quan tâm. Đại Chu cũng được, mà Đại Tùy cũng thế, dù thế nào cũng vẫn phải dùng Bộ đầu và Bộ khoái. Chỉ cần huyện Quán Đào này còn một mẫu ruộng thì chúng ta sẽ có một phần ba mẫu đất, chúng ta vẫn có thể ăn uống sung sướng, về phần bên ngoài gây sức ép như nào, trời sập lúc nào thì kệ đi. Chúng ta quan tâm làm cái rắm thối gì chứ!

- Đúng, chúng ta quan tâm làm cái rắm thối gì!

Mọi người cười to đáp lại.

Thương lượng phương pháp xử trí kẻ ngoại lai xong xuôi, tâm tư của chúng sai dịch và các lão gia đã yên tâm trở lại, nên lúc gặp Trình Tiểu Cửu, vẻ mặt luôn tươi cười không có chút nào giả dối.

Dù sao Trình Tiểu Cửu chỉ có mười sáu tuổi, mặc dù trong lòng đã có sự cảnh giác nhưng cũng không thể nào đoán được chúng nha dịch đang đưa hãn rơi vào sâu trong lưới nhện, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt gọn hãn. Thấy mọi người đối xử với mình nhiệt tình, hãn còn tưởng rằng hành vi nhún nhường liên tục của mình đã nhận được hồi báo, sự căng thẳng trong lòng dần dần buông xuống, toàn bộ lực chú ý đều tập trung vào việc huấn luyện hương dũng.

Trải qua hai ngày liên tục khảo hạch, huyện Quán Đào đã mộ binh được tổng cộng một nghìn hương dũng. Tham chiếu theo biên chế phủ binh của Đại Tùy, Lâm Huyện lệnh chia một nghìn hương dũng ra làm ba đoàn, đặt tên là Ngọc Hành, Khai Dương và Dao Quang lấy theo Bắc Đẩu Thất Tinh. Mỗi một đoàn khoảng ba trăm hương dũng, do hai bộ đầu Quách, Giả và Đồng Chủ bộ phân chia đảm nhiệm Giáo úy. Còn lại một trăm người đơn độc cấu thành một Thiên Xu Lữ, do Trình Tiểu Cửu đảm nhiệm Lữ Soái, phụ trách bảo hộ an toàn trọng địa Huyện nha. Ngoài ra, để biểu thị sự nể trọng đối với Trình Tiểu Cửu, Lâm Huyện lệnh còn muốn giao chức vụ Tổng giáo đầu của ba đoàn một Lữ này cho hãn, cũng để Vương Nhị Mao làm một trong những Đội Chính, trực tiếp nghe theo sai phái của Trình Tiểu Cửu.

Cũng không biết là được cao nhân nào âm thầm chỉ điểm, trong Nhất Lữ hương dũng phụ trách bảo hộ an toàn Huyện nha mà Lâm Huyện lệnh chọn ra thì có một nửa là những người đầu tiên đã mạo hiểm mưa gió sấm sét cùng Trình Tiểu Cửu giúp thuyền lương. Năm mươi người này bất kể thân thể tổ chất và sự can đảm đều là số một trong các hương dũng, bởi vậy

được Trình Tiểu Cửu chỉ điểm, đã bộc lộ vài phần khác hẳn người bình thường. Tuy rằng lúc xếp thành hàng tiến lên thì vẫn chưa phân biệt được trái phải, nhưng tiếng hô thì lại rất vang dội. Mỗi lần huấn luyện tại sân đấu, mọi người ở hơn mười dặm đều có thể nghe được rất rõ ràng.

Biểu hiện của ba đoàn hương dũng khác cũng hết sức xuất sắc, để đảm bảo có quân lương một tháng ba đấu gạo, đoàn người huấn luyện đặc biệt chuyên tâm, chỉ sợ đám nha dịch được tạm thời thay mặt quan quân đuổi về nhà. Như vậy vài ngày, ngay cả Quách bộ đầu thích mắng chửi người khác cũng chưa từng có cơ hội mắng chửi được ai, thấy mỗi một hương dũng nghe tiếng hét ra lệnh của Trình Tiểu Cửu sai bước đi qua trước mặt mình, bất giác trên mặt lão còn toát lên ý tán thưởng.

Các hương dũng mỗi buổi sáng dưới sự đốc thúc của Trình Tiểu Cửu thao luyện như thường, buổi chiều thì cầm các công cụ như sọt, xẻng gỗ đi theo Lý Lão Tửu sửa chữa đoạn tường thành góc phía nam bị sét đánh sập, nhờ đầu cự tặc Trương Kim Xương đánh tới, chắc chắn tường thành đó khó mà trụ được sụp đổ hoàn toàn. Nhưng chút khó khăn ấy cũng khó mà ảnh hưởng đến Lâm Huyện lệnh thông minh cơ trí, dưới sự chỉ điểm của lão, chúng hương dũng trước tiên bố cây, dựng nên một hàng rào gỗ trên tường thành bị sập, sau đó lại từ vị trí trái phải cách bên hai góc bên ngoài hàng rào gỗ lại dùng xẻng gỗ san đắp thành một bức tường đất đứng thẳng tường thành cũ lên, như vậy, tường thành cũ và mới được dựng thẳng lên lại gia cố thêm hàng rào gỗ cao gấp đôi người thường, nếu sơn tặc có đánh tới sẽ không thể nào đánh sập được tường thành phía nam, chắc chắn sẽ bị tổn hại đầu rơi máu chảy.

Vừa chỉ đạo tu sửa xây dựng tường thành, Đồng chủ bộ và Lâm Huyện lệnh vừa chỉnh đốn trang bị của hương dũng. Bọn họ thương lượng một chút, quyết định căn cứ theo nội dung quan trọng thủ thành được ghi chép trong sách cổ, tăng cường các hương dũng có năng lực tiến đánh cự ly xa. Huyện Quán Đào chỉ có hai mươi mấy bộ cung, không đủ trang bị cho một Lữ

cung tiễn thủ. Điều này cũng không làm khó được Huyện lệnh lão gia đầy cơ trí thông minh, lão phát ra một đạo thủ dụ, điều động tập trung mấy nghìn cây tre bương khô ráo tại các chợ trong thành, sai người chọn những cây thô to răn chắc chặt thành hai nửa, sau đó lại chặt ra thành những tấm dài chừng năm xích, hai đầu khoét lỗ xuyên dây thừng qua, thuần thực chế tạo gấp gáp ra mấy trăm cự cung có tầm bắn cực xa. Ba trăm cung tiễn thủ cùng giương cung cài tên, có thể cách hai mươi đến hai trăm bước trong nháy mắt bắn xuống một trận mưa tên.

Ba trăm cung tiễn thủ "tinh nhuệ" này, đương nhiên là do Đồng Chủ bộ, người được Lâm huyện lệnh tín nhiệm nhất thống lĩnh. Để không thể hiện mình bất công, Huyện lệnh đại nhân lại sai người chặt xuống hơn trăm cột sập ong, chế tạo ra thiết thương đầu, làm binh khí dài chia cho các hương dũng. Kể từ đó, ngoại trừ cung tiễn binh ra, thì trong tay mỗi hương dũng đều có binh khí cái dài cái ngắn không giống nhau, ngoài ra còn yêu cầu thợ rèn bản địa chế tạo phác đao (một loại binh khí cũ, lưỡi dài, hẹp, cán ngắn, sử dụng bằng hai tay), còn Trình Tiểu Cửu thì sở trường dùng Trượng Bát Hồng Anh Thương.

Binh khí dài ngắn đã có đủ, còn có ba trăm cung tiễn thủ có thể bắn xa, các hương dũng này cũng được coi là đã trang bị hoàn mỹ rồi. Mấy Giáo úy vô cùng cao hứng, đều cho rằng dù Trương Kim Xưng có thật sự giết tới, thì các hương dũng cũng có thể đấu một trận. Trình Tiểu Cửu thì có chút ấn tượng với tác phong quân đội năm xa phủ binh Đại Tù nên cũng không dám quá lạc quan. Trong ấn tượng của hắn, phủ binh năm xưa theo phụ thân rất ít sử dụng cột sập ong làm binh khí. Theo tuân chuẩn phân phối, mỗi một sĩ tốt thông thường đều được một cây sóc cộng thêm một hoành đao. Về phần tinh nhuệ trong quân, thường thường là mỗi người có một cây mạch đao, không ai là không được trang bị hoàn mỹ cả.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 37: Oanh Kha (14)

Ư

u điểm của bộ sóc là sắc bén và rắn chắc, cái gọi là Trượng Bát trường sóc, lưỡi sóc nhọn bóng, dài ba thước, hơn nữa tọa sóc dài một thước, thân sóc dài một trượng, linh hoạt như một thanh trường kiếm, lúc có thể dựng thẳng như trường mâu, lại có thể bổ chém như đại đao. Mà binh khí ngắn của địch nhân trong tay chỉ có thể chém vào bộ phận thiết chế của đầu sóc, mà không thể chém đứt được cây sóc.

Loại mạch đao là binh khí thích hợp nhất cho đại lực sĩ sử dụng. Lưỡi đao và chuôi đao dài gấp rưỡi người, hai tay xoay mở, có thể liên tục chém binh khí kẻ địch gãy đôi. Tham chiếu theo trận diễn hình của phủ binh Đại Tùy, có một trăm Mạch đao thủ làm tiên phong, có thể khởi xướng cường công với quân địch có nhân số nhiều hơn mình gấp bội. Chỉ cần Mạch đao thủ không mệt đến thoát lực, thì kẻ địch khó mà có thể ngăn chặn được thế tiến công của bên ta.

Mà một nghìn hương dũng được Lâm Huyện lệnh mộ binh này, trong mười người thì có chín người là từng sống bằng nghề khiêng vác hàng tại bến tàu, sở trước khác thì không có, nhưng khí lực thì có thừa.

Tìm cơ hội không có ai, Trình Tiểu Cửu uyển chuyển nói ra ý tưởng của mình với Lâm Huyện lệnh, ông ta có ơn tri ngộ với hãn, hãn không thể trơ mắt nhìn ân nhân hồ đồ chết trong tay kẻ tặc.

Lâm Huyện lệnh vô cùng cao hứng đối với sự thẳng thắn của Trình Tiểu Cửu đối với mình, nhưng suy nghĩ một thời gian dài, lão đã cho ra một đáp án mà khiến bất kỳ người nào cũng vô cùng thất vọng:

- Người nói đến là phương thức trang bị của phủ binh chính quy, nhưng đối phó với đám tặc kia, thì cần gì phải giống trống khua chiêng như thế đúng không? Huyện Quán Đào chúng ta vốn không giàu có phần hoa gì rồi, chế tạo ra một cây sóc là phải cần lượng sắt rất nhiều, mà trong nha môn hiện tại không có nhiều tiền như vậy, nếu như lại bổ lên đầu bách tính, vậy thì sợ rằng dân gian sẽ oán hận với ta! Một khi bị kẻ tặc nhân cơ hội kích phát dân biến, thì chẳng phải Quán Đào sẽ sụp đổ hay sao?

- Đại nhân nói rất đúng. Văn bối chỉ lo lắng đến vấn đề gia tăng vũ bị của hương dũng mà không nghĩ đến cảm thụ của bách tính.

Trình Tiểu Cửu đầu tiên là ngây ra một lúc, sau đó nhanh chóng khom người nhận sai. Cây anh thương bằng bạch cháp cũng rất tiện lợi, tiếp tục phối trí một nghìn cây, cũng sẽ không làm cho Huyện lệnh đại nhân đau lòng. Mà nếu như quả thật muốn phối trí loại khí giới quân dụng chân chính như thiết sóc, mạch đao, hoành đao, thì trong nha môn cần phải nghĩ biện pháp thu gom tiền rồi.

Theo như Vương Nhị Mao dò la nghe ngóng tin đồn đường phố, từ lúc bắt đầu tru lập kế hoạch thiết lập hương dũng, đủ hạng thuế mã trên phố xá, các loại phí đều đã tăng gấp đôi. Số tiền này, phần lớn là chui vào túi tiền của quan lại các cấp. Mặc dù là bản thân, cũng được phân chia ba xâu tiền từ số đó, nếu như bản thân hẳn không cảm thông cho nỗi khổ của Huyện tôn đại nhân, thì thật là không biết tốt xấu rồi.

Đối với người thiếu niên dũng cảm thừa nhận sai, Lâm Huyện lệnh vô cùng hài lòng, thưởng thức. Thời gian gần đây, biểu hiện của Trình Tiểu Cửu tại sàh đấu cũng thật sự khiến Huyện lệnh đại nhân là lão cảm giác được vô cùng vẻ vang, để cổ vũ cho lòng dạ của ái tướng tâm phúc, lão cân nhắc một chút, cười biểu dương nói:

- Thật ra cách nghĩ của người không sai, chỉ là tình huống thực tế của chúng ta ở đây không cho phép mà thôi. Nếu như tương lai người có cơ hội, thì có

thể phát huy được sở trường của mình ở trong quân. Một huyện nhỏ này của chúng ta quá chật hẹp, khó tránh bầu trời cũng quá hẹp, không đủ để Côn bằng giang cánh. (Côn bằng: loài cá lớn và loài chim lớn trong truyền thuyết thời xưa, cũng chỉ loài đại bàng do loài cá côn hoá thành trong 'Tiêu Dao du' của Trang Tử).

- Huyền tôn đại nhân quá khen. Văn bối tài cán hiệu lực vì đại nhân, đó đã là phúc khó có được rồi.

Trình Tiểu Cửu không rõ ý tứ của Lâm Huyện lệnh là gì, liền vội vàng tỏ rõ thái độ của mình.

Lâm Huyện lệnh nhìn hẩn lắc đầu mỉm cười, trong ánh mắt phảng phất cất dấu huyền cơ vô hạn. Tận đến khi Trình Tiểu Cửu thấy cả người run lên, sợ hãi, lão mới cười trừ chuyển đề tài câu chuyện:

- Ta nghe nói người vốn là tướng môn, lệnh tôn đại nhân bị liên lụy bởi Nhược lão tướng quân, mới bị sung quân biên ải, đúng không? Gần đây người có tin tức của lệnh tôn không? Bản huyện tại Liêu Đông thật ra cũng có mấy bằng hữu, biết đâu có thể tìm hiểu tung tích của lệnh tôn...

Bất ngờ, vô cùng đột ngột. Nội tâm Trình Tiểu Cửu đầy hỗn loạn, trong mười phần thì có bảy phần là vô cùng ngạc nhiên, còn ba phần thì mừng rỡ như điên. Ngơ ngác lạng đi hồi lâu, hẩn mới khom người lạy dài với Lâm Huyện lệnh, cân nhắc tìm từ nói:

- Đa tạ đại nhân chiếu cố. Chỉ là gia phụ đã bị giáng chức đến biên ải nhiều năm rồi, ngay từ lúc bắt đầu đã không có tin tức, không có một lời nhắn nhủ gì về cả. Năm năm gần đây, đã bật vô âm tín, không rõ sống chết ra sao. Nếu một ngày nào đó văn bối nhận được tin tức của gia phụ, nhất định sẽ xin đại nhân hỗ trợ. Cha con văn bối nếu có thể lần thứ hai đoàn tụ, văn bối dù làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp ân đức của đại nhân.

Nói xong lời cuối cùng, chân tình hần bộc lộ ra hoàn toàn, trong giọng nói đã nghẹn ngào, Lâm Huyện lệnh vỗ vỗ bờ vai của hần, cười thoải mái:

- Hai chữ báo đáp, người không cần phải ghi nhớ. Bản huyện rất thưởng thức tài học của người, chứ không phải là muốn tỏ ân huệ với gười. Vụ án này vốn là tai bay vạ gió, đáng tiếc văn võ cả triều không ai dám bênh vực lẽ phải.

- Văn bối biết đại nhân thi ân bất vọng báo! Nhưng đại nhân dù sao cũng là vị trưởng già đầu tiên thật lòng chiếu cố văn bối. Văn bối, văn bối, văn bối thất thố rồi, , đại nhân chớ trách!

Trình Tiểu Cửu lau nước mắt, nghèn nghẹn nói.

Nhìn gương mặt ngây ngô của hần, lão cười bổ sung:

- Người cứ huấn luyện hương dũng cho tốt, đã là báo đáp ta rồi. Chuyện thủ thành, người cũng không cần phải lo lắng. Chúng ta ở đây cách quận thành Võ Dương và quận thành Thanh Hà rất gần, một khi kẻ tặc giết tới, chỉ cần có thể thủ vững một ngày đêm, viện quân khẳng định sẽ có thể dọc theo kênh đào tới tiếp viện. Nếu như kinh động quân coi giữ Lê Dương, sợ rằng kẻ tặc chết không có chỗ chôn!

Sức chiến đấu của quân coi giữ Lê Dương mạnh bao nhiêu, Trình Tiểu Cửu không có chút ấn tượng nào. Nhưng nếu như Huyện lệnh đại nhân khẳng định như vậy, thì hần cũng không kiên trì tăng mạnh trang bị cho hương dũng nữa. Chỉ là trong việc huấn luyện, sẽ tăng cường mức độ lên. Nhưng nếu cứ như vậy, khó tránh khỏi bị các hương dũng chỉ trích, nhưng vì tiền đồ của mình, cũng để báo đáp ân đức của Huyện lệnh đại nhân, Tiểu Cửu không thể để ý nhiều điều như vậy.

Vì vậy, binh sĩ huyện Quán Đào luyện anh thương trở thành một cảnh quan đẹp đẽ nhất trong mùa hè này. Mỗi buổi sáng, hơn trăm tráng hán tay cầm anh thương hô quát, toàn bộ sào đầu giống như vạn cây hoa đào nở hoa.

Trình Tiểu Cửu mặc y phục vải đay màu trắng, tay cầm anh thương dài đi trước trận, chỉ đông đánh tây, một cây anh thương xuất quỷ nhập thần, khiến vô số bách tính nhìn hoa cả mắt, âm thanh ủng hộ vang dậy như sấm.

Trong đó hét ủng hộ hăng say nhất là Chu Hạnh Hoa và nữ tỳ Xảo Nhi của nàng. Hai người vỗ tay mặt đỏ bừng, hồn nhiên không để ý tới những ánh mắt kỳ lạ chung quanh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 38: Oanh Kha (15)

Đ

ại bộ phận hương dũng đều từ trong miệng của Vương Nhị Mao đã biết quan hệ giữa Tiểu Hạnh Hoa và Trình Giáo đầu, lúc huấn luyện xong, bọn họ không kìm nổi lớn huýt gió, huýt sáo, miệng hát bài dân ca:

“Tiểu nương tử nhà ai ở ven đường, giữa lông mày điểm một chút vàng nhạt, bông hoa nhỏ trong ruộng nhà ngực đã nhô cao...”

- Thật là một đám ruồi bọ đầu lớn, cũng học đòi ong mật hút hoa, cẩn thận rơi vào mạng nhện, bị cắn nát đấy.

Nha hoàn đi theo Tiểu Hạnh Hoa thấy chủ nhân lúng túng, không chút khách khí đáp lễ lại.

Hai đời hoàng tộc Chu, Tùy cũng có người pha trộn huyết thống Tiên Ti, cho nên tính cách dân gian phương bắc khá nổi bật, đối với những lời trêu ghẹo giữa nam và nữ không coi là đời phong bại tục. Nhưng chúng hương dũng cũng chỉ là mở trêu đùa vài câu cho vui không ảnh hưởng toàn cục, cũng không dám mượn cơ hội khiêu chiến quyền uy của Trình Tiểu Cửu. Dù sao đối phương tuổi tuy nhỏ, cũng là người trong công môn có chức quan trong người, nhỡ đâu vạ miệng lại bị cuốn gói về nhà. Duy chỉ có bản thân Vương Nhị Mao bất kể bản thân càn quấy thế nào cũng sẽ không bị vứt bỏ bát cơm, cho nên chỉ cần thấy bóng dáng Hạnh Hoa vừa xuất hiện, chắc chắn sẽ dùng mọi cách để làm quen, mở miệng là chị dâu, ngậm miệng là chị dâu, cứ liên mồm chị dâu không ngớt như là sợ đối phương không nhận ra mình.

Từ sau khi quen biết Tiểu Hạnh Hoa, Vương Nhị Mao bắt đầu quanh co tìm hiểu tin tức về Đại tiểu thư của hiệu thuốc bắc Chu ký. Chỉ có điều chút tâm tư không đứng đắn này vừa mới bộc lộ ra đã bị chủ tớ Tiểu Hạnh Hoa phản bác một trận.

- Có gan thì người tự mình đi đến hiệu thuốc bắc đó mà tìm hiểu, cứ thấy chiếc xe ngựa màu đỏ nào đi ra thì cứ xông tới. Khi bị xe đụng ngã lăn rồi, nói không chừng Tú Anh tỷ tỷ có lòng vén rèm lên, xem rốt cuộc người có bị nghiền chết không đấy.

Tiểu Hạnh Hoa miệng lưỡi sắc bén, không chút nào nể mặt Vương Nhị Mao.

- Người đừng có sớm làm người ta chết tâm. Tiểu thư tỷ Chu gia là con gái chính thê Chu gia đấy, là hòn ngọc quý của trên dưới Chu gia phủ đó.

Có chủ ắt có tớ, đã quen thuộc với Vương Nhị Mao, tỷ nữ Xảo Nhi cũng không chịu thua kém mà phản bác.

- Tương lai cô ấy gả đi thì cũng phải là quan to hiển quý, cũng là hậu nhân của danh môn hiển lễ. Loại người một chữ cũng không biết kia, dù có mang núi vàng núi bạc tới cửa thì cũng bị loạn côn đánh đuổi đi. Tốt nhất là ngoan ngoãn ở nhà với mẹ già đi.

Vương Nhị Mao lúc bị hai thiếu nữ quở trách không thể làm gì được, lần nào cũng phải kéo Trình Tiểu Cửu tới để giảng hòa. mấy lần trước, Tiểu Cửu đều từ chối cho ý kiến, lúc này bị bức đến sốt ruột, đành phải giữ vai bạn tốt, cười nhắc nhở:

- Nhà người ta, chú ý nhất là môn đăng hộ đối đấy. Hai người chúng ta đều hiển, không thể trèo cao được đâu, cần gì cứ phải đòi xem được mặt người ta cơ chứ? Buổi tối người đến nhà ta, ta mời người uống rượu. Gạo cũ Tiểu Hoàng ủ lâu rồi, hôm qua ta vừa mới mua, chỉ cần người uống vào ba bát

thôi, đảm bảo dù là Hằng Nga trên trời có giáng xuống thì người cũng không để vào mắt.

- Ai mà thèm Tiểu Hoàng lâu năm của huynh!

Vương Nhị Mao giãy mạnh ra khỏi tay của Trình Tiểu Cửu, hầm hừ nói.

Thời gian gần đây làm cấp dưới của Trình Tiểu Cửu, đi theo huấn luyện, ngày nào y cũng được cấp thức ăn theo tiêu chuẩn quan quân cấp thấp, hưởng thụ ngày ngày nên bụng lúc nào cũng no căng, sức khỏe được nhiên là tăng lên nhiều. Y chỉ tùy tiện giãy ra hai cái, không ngờ thoát được cánh tay của Trình Tiểu Cửu, hai hàng lông mày chau lại, khóe miệng cong xuống, vẻ mặt mất hứng.

- Nhị Mao! Người nghe ta nói hết đã.

Trình Tiểu Cửu khẩn trương vươn tay ra, lại lần nữa giữ chặt tay Vương Nhị Mao. Lúc này, hắn gia tăng thêm sức, để tránh bị đối phương giãy thoát được. Vương Nhị Mao dùng sức vùng tay lên vài lần nhưng không thoát ra được, liền hừ mũi một tiếng, hậm hực đáp lại:

- Nói cái gì, dù sao hai người các người cũng không chịu giúp đệ, đệ cần gì phải cầu huynh! Hơn nữa đệ chỉ nói là lén lút muốn nhìn mặt nữ nhân đẹp như tiên trên trời theo lời đồn, chứ có nói là cả đời này nhất định phải cưới cô ấy làm vợ đâu!

- Người muốn có cơ hội cưới cô ấy, ta đương nhiên bằng lòng giúp.

Tiểu Cửu nhìn khắp nơi, giảm âm thanh xuống thấp:

- Tiểu Hạnh Hoa cùng cô ấy chỉ là quen biết sơ thôi, nên ngoại trừ việc tạo cơ hội cho người ngẫu nhiên gặp ra, thì nào có thể giúp được gì khác nữa đâu? Nếu chỉ là tìm một cơ hội cho các người làm bộ như ngẫu nhiên đụng phải, người lấy cớ thế nào để nói chuyện với cô ấy đây? Không thể bắt

chuyện, lần sau gặp lại, người ta làm sao nhớ ra người được. Nếu như ngay cả ấn tượng tốt đẹp ban đầu mà cũng không để lại được, người cần gì phải khổ cực trông mong nghĩ biện pháp tiếp cận gặp mặt cô ấy chứ?

Vương Nhị Mao nói không lại Trình Tiểu Cửu, nhưng một trái tim của thiếu niên đang cháy nóng bỏng, làm sao chỉ vài câu nói mà có thể làm nguội lạnh cho được, y cau mày chốc lát, chế giễu cười nói:

- Đệ thật sự chỉ muốn nhìn gương mặt như hoa của cô ấy, không muốn xa xôi như huynh nói. Ngày đó đi theo huynh mua thuốc, nghe giọng nói của cô ấy ...tựa như...giống như....rất cuộc là rất khó diễn tả thành lời. Dù sao sau khi nghe được thanh âm ấy thì đệ liền không thể nào quên được, nếu cả đời này không được nhìn một lần, thì dù đệ có chết cũng không cam lòng!

- Phì phì phì!

Trình Tiểu Cửu liên tiếp nhổ nước miếng xuống đất.

- Đang yên lành, tự nhiên nói gì mà sống mà chết, xem người chẳng có tiền đồ chút nào!

Thiếu niên miệng quở trách Vương Nhị Mao, nhưng trong lòng hẳn cũng vẫn quanh quẩn một câu nói kia, tựa như cơn gió, làm khóe miệng thiếu niên nhếch lên một nụ cười chua xót: "Ta với Hạnh Hoa Chu gia tình tỷ muội thân sinh, nhiều lần nghe cô ấy nhắc đến người, người không cần cảm tạ ta, tương lai đối xử tốt với cô ấy là được."

“Tính tình của Hạnh Hoa, ước chừng kế thừa sự đánh đá của mẹ cô ấy rồi, cưới cô ấy về nhà, chỉ sợ không phải mình cưới cô ấy về đối xử tốt với cô ấy, mà còn phải cầu nguyện cô ấy đối xử tốt với mình ấy chứ!”

Vừa cười khổ nghĩ, Trình Tiểu Cửu chậm rãi lắc đầu, cảm giác đau đớn ở trên mu bàn chân dường như vẫn chưa hết, hương thơm tinh khiết như say như mê chậm rãi tuôn ra toàn thân.

Vương Nhị Mao hiểu lầm nụ cười của hắn, mặt đỏ lên, lại ra sức giãy tay ra, lớn tiếng nói:

- Không thèm nghe huynh nói nữa, dù sao nói huynh cũng không hiểu. Tiểu Hạnh Hoa nói rất hay, ít nhất ta có thể đến hiệu thuốc bắc đựng vào xe ngựa của cô ấy, còn được cô ấy liếc mắt nhìn ta một cái!

- Vậy người trước hết nên chuẩn bị đủ tiền thuốc đã. Chúng ta đã từng đến hiệu thuốc bắc Chu gia rồi, giá ở đó cao lắm đấy.

Trình Tiểu Cửu tin tưởng Vương Nhị Mao không có can đảm thực hiện, nhếch miệng cười đùa.

- Huynh đừng có khinh người, tuy đệ không có số may mắn như huynh có được một chức quan, nhưng cũng không phải là không có tiền đâu.

Vương Nhị Mao quay mặt lại, dương dương đắc ý khoe ra. Để chứng minh lời nói của mình không phải là giả, y cho tay vào người tìm tìm, sau đó lấy ra một miếng bạc trắng lóa ném lên không trung.

- Cái gì vậy!

Trình Tiểu Cửu bị vật sáng bóng kia làm sửng sốt, đưa tay nhanh ra bắt lại. Vương Nhị Mao lại sớm có phòng bị, đoạt trước một bước đem chộp bảo bối của mình vào lòng bàn tay, cầm thật chặt, không chịu xòe ra cho hắn xem.

- Của đệ!

Y lớn tiếng nói, sợ Trình Tiểu Cửu ý thể hiếp người, chiếm mất bảo bối của mình.

Trình Tiểu Cửu tức giận đẩy mạnh y một cái:

- Ta biết đó là của người.

Hắn giảm thanh âm xuống thấp, nhấn mạnh:

- Vấn đề là người làm sao có được thỏi bạc lớn như vậy. Nhị Mao, chúng ta đã nói trước rồi, phải làm người tốt, không được học theo những người không ra gì.

Từ sau khi vào Huyện nha, hai thiếu niên mới biết tiền của người khác kiếm dễ dàng đến thế nào. Lấy lý do đề phòng Trương Kim Xưng đánh tới, huyện nha Quán Đào đã trưng thu lên hơn năm trăm xâu tiền. Đây là còn chưa tính "thuế trị an" gia tăng tạm thời cùng với tiền "quyên góp chống kẻ tặc" do một số phú hộ trong huyện "chủ động" đưa đến nha môn.

Tiền tài vợ vét được, có rất ít hương dũng được phân chia, còn lại thì hầu hết dựa vào lệ cũ trong nha môn rơi vào túi tiền riêng của một vài người, hai người Trình Tiểu Cửu và Vương Nhị Mao tuy là người mới, không có tư cách ăn "thịt khô", nhưng chỉ "uống canh" không cũng đã “no bụng” rồi. Chiếu theo tốc độ "uống" này, không tới nửa năm, hai người Trình, Vương có thể chuyển từ ngõ Lư Thỉ ra ngoài ở rồi. Nhưng xuất phát từ thói quen, bọn họ vẫn cẩn thận duy trì cuộc sống như cũ, không bộc lộ ra trước mặt hàng xóm.

Chia của thì chia của, Trình Tiểu Cửu lại cùng Vương Nhị Mao lên hạch toán, quyết không cùng những người khác trong nha môn đi ra ngoài vợ vét tiền tài như vậy. Làm như vậy thứ nhất là vì Trình Tiểu Cửu biết rằng căn cơ chưa đủ, không dám thò tay vào “nồi cơm” của người khác. Thứ hai hắn cảm giác, việc vợ vét tiền tài của dân này là không chính đạo, mình không có bản lĩnh đối nghịch với truyền thống quan trường Đại Tùy nhưng cố gắng làm không làm hại người tốt, ít nhất không thẹn lương tâm với trời đất.

- Đệ không xảo trá vợ vét tài sản!

Vương Nhị Mao rất tức giận vì Trình Tiểu Cửu hoài nghi nhân phẩm của mình, xòe tay ra, làm thổi bạc to bằng bánh bột lợ ra dưới ánh trời chiều:

- Huynh nhìn kỹ một chút, trên thị trường Quán Đào chúng ta làm sao có thể tìm ra bạc tinh khiết như vậy. Mặt trên còn có dấu quan phủ Đại Tùy, tự huynh xem đi, mở to hai mắt nhìn cho kỹ! Để lát huynh đừng nói là đệ cố ý gạt huynh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 39: Oanh Kha (16)

T

rước khi Trình gia suy tàn, Tiểu Cửu đã từng thấy bạc quan. Cẩn thận nhìn thỏi bạc trong tay Vương Nhị Mao, hẳn biết rằng đối phương không nói sai. Đây đích thật là một khối bạc quan rất khó nhìn thấy trên thị trường, bình thường chỉ dùng đến trấn kho, dùng để đổi trên thị trường ít nhất có thể đổi được ba xâu Nhục Hảo! Một khối bạc lớn như vậy, đương nhiên là với một nhân vật nhỏ bé không có cấp bậc như Vương Nhị Mao không thể cướp đoạt hay nhận hối lộ được, nhưng tại sao Vương Nhị Mao lại có nó, thật sự khiến người ta cảm thấy kỳ quái. Vương Nhị Mao rất nhanh nắm tay lại, không để Tiểu Cửu nhìn lâu hơn. Dựa vào trực giác, Trình Tiểu Cửu cho rằng đằng sau hẳn sẽ cất giấu bí mật, nhưng lại chưa phải lúc để truy cứu, chỉ ười cười, thấp giọng dặn dò:

- Mau cất đi đi, thỏi bạc lớn như vậy, đủ để hai chúng ta sống qua được mấy tháng đấy, mà một khi bị ai đó dòm ngó, thì lại càng rắc rối thêm.

- Về nhà tìm con dao chặt làm đôi, chia cho huynh một nửa.

Wương Nhị Mao cất thỏi bạc đi, cười nói:

- Còn lại một nửa để giữ lại để mua thuốc, để nhớ đâu vị tiểu thư kia lòng dạ ác độc, thấy đệ xông tới đụng xe ngựa, còn không kêu tôi tớ ghìm ngựa lại ấy chứ.

- Đi chết đi!

Trình Tiểu Cửu lại đẩy Vương Nhị Mao một cái, thấp giọng quát lớn.

- Ta không cần bạc của người. Tự người cứ giữ lấy đi, đợi sang năm mà cưới vợ. Hai muội muội người cũng lớn rồi, để người đi tìm chết, không bằng người đi mua vải cho hai muội muội may y phục, cũng để tương lai các nàng được gả cho nhà thích hợp!

Nhắc tới trách nhiệm của người ca xa, Vương Nhị Mao cuối cùng từ trong cuồng nhiệt mà bình tĩnh lại, thở dài, sâu kín nói:

- Huynh nói đúng, sau này hai tiểu muội ta còn phải lập gia đình, cũng không thể gả cho người giống như ta bữa nay ăn mà không có bữa sau được. Nhưng những nhà có chút môn hộ, ai để ý tới chúng ta chứ.

- Cũng không thể nói như vậy. Nam nhân là cây, cho nên cưới vợ không thể trèo cao, nữ nhân là cây mây, chỉ cần có hình thức dễ nhìn, tính tình tốt một chút, tìm được một bờ vai kiên cố cũng không phải là chuyện khó.

Trình Tiểu Cửu thấy vẻ mặt chán chường của Nhị Mao, lập tức an ủi y.

Vương Nhị Mao nhếch nhếch miệng, tiếp tục cười khổ lắc đầu. Trong lòng y nghĩ, cuộc sống của y vừa mới có chút khởi sắc, nên cũng không hy vọng hai muội muội của mình sẽ ở mãi ngõ Lư Thi. Đại Tiểu thư Chu gia kia có cuộc sống khác xa một trời vực với cuộc sống của y ở ngõ Lư Thi, đương nhiên đó đã là một giấc mộng hảo huyền rồi. Mặc dù y may mắn mỗi tháng có thể kiếm được một thỏi bạc, nhưng biết đến bao giờ mới trở thành đại phú ông trong thành Quán Đào. Mà xuất thân, dòng dõi của đối phương giống như một cái hào rộng, vĩnh viễn y không thể vượt qua, chỉ có thể lén nhìn mà thôi.

Nghĩ tới những điều này, sự nhiệt tình trong lòng chậm rãi kết băng, y hung hãn nhổ nước miếng xuống đất, hùng hùng hổ hổ nói:

- Mẹ nó, thế đạo này bất thường, người cũng chia là ba bảy loại, phật cũng chia làm mười vạn tám ngàn cấp! Kẻ nào động tới bố đây, bố đây sẽ cho

một mối lửa thiêu rụi cho sạch sẽ, cho tất cả đều biến thành tro bụi, để xem tro bụi của ai to lớn hơn.

- Chẳng nghiêm chỉnh chút nào! Để thiêu đốt lớn như thế, người kiếm được bao nhiêu củi hả?

Trình Tiểu Cửu cười lắc đầu. Kiểu ăn nói điên khùng của Vương Nhị Mao, hẳn nghe nhiều đến quen rồi.

Vương Nhị Mao bị hỏi đến không phản bác được, sờ sờ cái ót, ha hả cười. Nếu như muốn thiêu rụi tất cả bất bình trên thế gian này, chỉ sợ thái dương từ trên trời rơi xuống mới có thể làm được. Chỉ là mình lại không có bản lĩnh lớn như vậy, cũng chẳng tìm được bộ cung Xạ Nhật như Trình Tiểu Cửu từng nói.

Ngây ngô cười nhìn mặt trời chiều chốc lát, Vương Nhị Mao lại gãi gãi đầu, cười nói:

- Giọng nói của tiểu nương tử thật hay, tương lai không biết ai may mắn cười được cô ấy. Lão tử đây không cam lòng, đời này không lấy được cô ấy, thì nhất định cũng phải tìm cơ hội gặp được cô ấy một lần, để cô ấy biết rằng ta từng thương nhớ cô ấy. Hì hì, hì hì...

Trình Tiểu Cửu không thể ngăn cản lòng mê muội của băng hữu tốt, đành giả bộ chuẩn bị đi về nhà. Vương Nhị Mao cười gượng xoa xoa mặt, chạy đuối thoe, thấp giọng nói:

- Huynh đừng đi nhanh như vậy chứ, có chuyện này đệ phải nói cho huynh biết. Thôi bạc kia thật ra không phải là đệ đi vợ vét của dân đầu, mà là một quý khách trong nha môn thưởng cho đấy. Mà huynh cũng đã gặp người đó rồi, ngày đó lúc sấm sét, chính là người đã hỗ trợ thêm tiền công và thêm năm đấu gạo cho những người mạo hiểm lên thuyền giúp.

- Là tiểu thương kia ư?

Trình Tiểu Cửu chậm bước chân lại, quay người lại hỏi. Đó là khoản tiền lớn mà hần và Vương Nhị Mao dựa vào bản thân mà kiếm được, cho nên không thể nào quên. Lúc ấy, hần chỉ vì đang bất chợt phát tài mà cao hứng, nên không nghĩ gì khác, nhưng hiện giờ nhớ lại, cảm giác những chuyện xảy ra trên kênh đào ngày hôm ấy không điểm gì là không kỳ quái cả.

- Đúng, chính là tiểu thương đó. Bản lĩnh rất lớn đó nha, đệ đã ba lần thấy hần đi vào huyện nha rồi, căn bản không cần phải thông báo đấy.

Vương Nhị Mao hoàn toàn không biết Trình Tiểu Cửu lúc này nghĩ gì, lớn tiếng trả lời.

Một tiểu thương, lại có thể thay Chu gia mà bản thân Huyện Lệnh Quán Đào cũng không dám đắc tội để gia tăng tiền công cho nhóm cửu vạn, mà quản gia Chu phủ còn khúm núm với hần ta nữa, điều này sao có thể? Một tiểu thương, tùy tiện ra tay thưởng cho người khác là quan ngân hai lượng, hần ta nhiều tiền không có chỗ tiêu sao? Một tiểu thương rõ ràng còn là quý khách của Huyện nha, không ngờ mua bán xong hai mươi thuyền lương thực lớn, còn không vội trở về báo cáo kết quả công tác cho ông chủ!

Hần ta không phải là tai mắt của Trương Kim Xưng đấy chứ! Trong giây lát, trong lòng Trình Tiểu Cửu nảy lên một ý nghĩ như vậy. Đầu tiên là hần bị ý nghĩ hoang đường như vậy làm hoảng sợ, sau đó lại lắc đầu cười cười, bác bỏ khả năng này.

Với xuất thân của Trương Kim Xưng, thân, tuyệt đối không có khả năng kết giao với Lâm Huyện lệnh. Nhưng người này phong cách làm việc đích xác quý dị. Có thể tùy ý ra vào huyện nha, hần ta có gây bất lợi với ân công Lâm Huyện lệnh không? Trình Tiểu Cửu không dám không đề phòng. Hần tiến sát gần Nhị Mao, thì thầm hỏi:

- Hần ta thưởng cho người một thỏi bạc lớn như vậy, không cầu người giúp hần làm việc gì sao? Ví dụ như lấy thứ gì trong nha môn, thám thính tình

huống gì đó chẳng hạn?

- Huynh bị phơi nắng đến si ngốc rồi hả!

Vương Nhị Mao đẩy Trình Tiểu Cửu ra, cười nói:

- Người đó là bằng hữu tốt của Huyện tôn đại nhân đấy, hôm qua lúc đệ dẫn đội tuần tra trong nha môn, còn chứng kiến hắn ta đang ngồi chơi cờ cùng Huyện tôn đại nhân ở Tây Hoa Thính. Nếu hắn ta muốn lấy thứ gì đó, vậy thì trực tiếp mà lấy, cần gì phải nhờ ta giúp chứ? Nếu như hỏi thăm tình huống Quán Đào chúng ta, thì quản gia Chu Phủ, còn có hai vị Bộ đầu đại nhân, còn có Đồng Chủ Bộ nữa, ai cũng biết nhiều hơn đệ, sao lại nhờ vả đệ?

- Vậy cũng đúng!

Trình Tiểu Cửu nhẹ nhàng gật đầu. Nếu người này là bằng hữu tốt của Huyện lệnh, đích xác không có cần mua chuộc Vương Nhị Mao làm gì, nhưng nếu đã vậy, hắn ta cần gì phải thưởng thối bạc hai lượng làm gì?

Không đợi hắn tiếp tục đặt câu hỏi, Vương Nhị Mao đã không nín được, giành trước đưa ra đáp án.

- Buổi trưa hôm qua, đệ dẫn người tuần tra trong nha môn, Lâm Huyện lệnh thấy đệ, liền ra lệnh cho ta phái vài huynh đệ đưa vị khách quý kia đi đến sân đấu võ xem các huynh đệ huấn luyện. Theo như vị khách quý kia nói, hắn chỉ mở mang tầm mắt. Đệ thì cảm thấy trong nha môn quá không thoải mái, nên tự mình dẫn hắn ta đi. Trên đường đi có nói vài câu với hắn, làm hắn rất vui. Lúc tới nơi, hắn tùy tiện lấy ra thối bạc, cũng chẳng thèm nhìn lấy một cái mà thưởng cho đệ luôn đấy.

- Hắn không mang tùy tùng theo sao?

Trình Tiểu Cửu vẫn cảm thấy kỳ quái, cau mày hỏi.

- Ban ngày, hắn mang tùy tùng làm gì?

Vương Nhị Mao không hiểu hỏi lại. Sau đó lại hiểu ý tứ của Trình Tiểu Cửu, cười đáp.

- Hắn là bằng hữu của Huyện lệnh đại nhân, còn sợ có người dám đoạt bạc của hắn sao? Hơn nữa, người nọ vóc dáng tuy rằng không cao, nhưng vai ngực lại rất vững chắc, lúc đi lại hết sức vững chãi, nhất định là có luyện võ đấy. Đệ cảm thấy hai chúng ta liên kết lại đánh hắn, cũng chưa chắc đã thắng được. Về phần đám du côn đầu đường huyện Quán Đào chúng ta, có xông lên cũng chỉ là lót năm đấm cho hắn thôi.

Người đó có võ nghệ! Điều này rất có ý nghĩa, Trình Tiểu Cửu càng cảm thấy hoài nghi thân phận của tiểu thương kia rồi.

- Lúc hắn nhìn ta huấn luyện hương dũng, thì có nói gì không?

Ngẫm nghĩ một chút, hắn lại truy hỏi Vương Nhị Mao, trong lòng mơ hồ dâng lên một sự bất an, cụ thể nguy hiểm ở đâu, thì lại không thể biết!

- Không nói gì cả.

Vương Nhị Mao cố gắng nhớ lại tình cảnh lúc chính ngộ, cau mày đáp lại.

- Hắn giống như rất thích thương trận mà huynh bày bố, nhìn rất lâu. Sau khi thấy các huynh chuẩn bị đi ăn cơm thì mới cười cười rồi đi đấy.

- Chỉ sợ không phải là cười tán thưởng!

Trình Tiểu Cửu thầm nói trong lòng. Mai Hoa thương trận mà mình bày ra, hiệu quả kém xa thực hiện. Để dụ dỗ Huyện lệnh và bách tính chung quanh an tâm, thì điều đó lại mang hiệu quả rất lớn, nhưng trong mắt người hiểu biết, chỉ sợ nơi nơi đều là sơ hở.

Hắn có thể thẳng thắn nói rõ thiện ý của mình với Lâm Huyện lệnh hay không? Trình Tiểu Cửu cảm giác trong lòng hắn hết sức căng thẳng, bao hoài nghi và lo lắng hòa quện rối loạn, hắn cố gắng bình tĩnh lại, nhưng lại không tìm được chút đầu mối nào cả. Vừa định hỏi lại mấy vấn đề, quay đầu lại đã không thấy Vương Nhị Mao đâu. Hắn nhanh chóng thu lại vẻ lo lắng lại, cố gắng nở ra nụ cười phớt lờ nên có của một thiếu niên.

Đã đến ngõ Lư Thỉ rồi, nhà hắn cách đó không xa.

Chú thích: Bạc thời Đại Tùy không phải là tiền lưu thông chủ yếu, gần như là làm quan phủ trấn kho hoặc là dùng để hối lộ trong quan trường. Với giá hàng thời Đại Tùy, một lượng bạc ở dân gian có thể đổi được một xâu rưỡi đến hai xâu tiền, sức mua tương đương từ sáu ngàn đến tám ngàn nhân dân tệ hiện tại.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 40: Oanh Kha (17)

C

ành cây mà mọc còn ghép thành mái che cho căn nhà, rất đơn sơ, nhưng ở trong lòng Tiểu Cửu thì đó lại là nơi bình an nhất thế gian. Trong vài ngày gần ngủi đột nhiên từ một thiếu niên ai gặp cũng không thích liền trở thành một Tổng Giáo đầu của một nghìn hương dũng, là Binh Tào đại nhân của Nha môn huyện Quán Đào, thân phận biến đổi trong nháy mắt làm hăn chưa kịp thích ứng. Bởi khuyết thiếu những lý giải cơ bản nhất đối với quan trường và quá trình dung nhập từng bước, sự hưng phấn và vui sướng vào lúc ban đầu qua đi, hăn rất nhanh liền trở nên mờ mịt, thậm chí ở sâu trong nội tâm tràn ngập sự bất an và khủng hoảng. Mà lúc này căn nhà trong ngõ Lữ Thi kia lại vừa đúng lúc trở thành một nơi tránh gió cho hăn. Mỗi lần về nhà, tâm trạng của Tiểu Cửu liền dần dần thả lỏng, bao mệt mỏi và căng thẳng của cả ngày cũng dần dần tan biến. Nghỉ ngơi ở nhà một buổi tối, đợi khi ngày hôm sau mặt trời vừa ló rạng, hăn lại tiếp tục tràn ngập năng lượng, vì tương lai, vì mẫu thân, cái nhà này mà tiếp tục dốc sức làm việc, với cấp trên, đồng僚 và thuộc hạ thì trầm ổn và nhanh nhậy, với những người chưa quen biết thì giao thiệp làm quen.

Cánh cửa bị hăn đột ngột mở ra, ráng chiều đỏ rực chiếu rọi xuống, chiếu sáng bừng gương mặt đầy nhọ bấn đang tràn ngập vui mừng phía sau cánh cửa.

- Huynh đã về rồi.

Không để Trình Tiểu Cửu kịp phản ứng, Tiểu Hạnh Hoa đã giật mạnh cánh cửa ra, nhí nhảnh nói, âm thanh thánh thót như chim hoàng oanh, trong nháy mắt làm cả tiểu viện như có sức sống.

- Sao muội lại ở đây? Mẹ ta đâu? Bà đang ngủ sao?

Trình Tiểu Cửu nhẹ nhàng vỗ trán, có chút giật mình hỏi. Nhìn vẻ mặt kia, hẳn là Tiểu Hạnh Hoa đang nấu cơm rồi. Mà mẫu thân sức khỏe suy yếu thông thường sẽ ngủ vào lúc này, mà Tiểu Hạnh Hoa tính cách hoạt bát, sẽ không cảm nhận được sức khỏe của mẫu thân đang yếu, mà mẫu thân lại rất yêu thương Hạnh Hoa, nên bất kể lúc nào con dâu tương lai tới có gì không phải bà đều không để tâm.

- Cô cô đang ở trong phòng may vá, muội giúp cô cô nấu canh gà cho huynh bồi dưỡng sức khỏe. Vừa tắt lửa, huynh mau uống nóng đi.

Lấy tay lau mặt, dáng vẻ của Tiểu Hạnh Hoa rất giống một thê tử hiền lành đối với trượng phu của mình. Lòng bàn tay nàng dính nhọ mà không để ý cứ ra sức lau lên mặt mình, làm nàng càng giống mèo hoang vừa chui từ trong bếp ra.

Trình Tiểu Cửu cố nín cười, nhẹ nhàng kéo tay Tiểu Hạnh Hoa, ôn hòa nói:

- Mau đi rửa tay trước đi, rồi hẵng rửa mặt, lát muội cũng uống canh gà cùng huynh, ta vừa ăn cơm trong quân doanh rồi, một mình uống không được nhiều.

Trên mặt thiếu nữ chột đỏ bừng, một phần vì ngượng ngùng, một phần khác cũng phát hiện lòng bàn tay mình dính đầy nhọ than

- Tiểu Cửu đáng chết, vậy mà huynh chẳng nhắc muội sớm, đừng hòng muội đi rót canh cho huynh uống.

Tốc độ trở mặt của nàng cực nhanh, dậm chân kêu la, sau đó vùng thoát ra khỏi bàn tay của Trình Tiểu Cửu, cũng không quay đầu lại mà chạy về phía vại nước, vừa chạy vừa kêu:

- Xảo Nhi, Xảo Nhi, mau lấy chậu nước cho ta, tìm một chiếc khăn sạch, còn cả gương, son, phấn, bột chì...

- Sớm biết thế thì không nhắc muội nữa.

Trình Tiểu Cửu cười cười, nhỏ giọng nói thầm. Có hai cô gái làm khác ở trong nhà, chắc chắn là buổi chiều mẫu thân không được chợ mắt rồi.

- Như vậy cũng tốt, có các cô ấy ở đây, chí ít làm trong viện có sức sống hẳn lên.

Tự an ủi, hần lững thững đi vào cửa phòng, đi vòng qua Xảo Nhi đang luống cuống tìm mấy thứ mà Tiểu Hạnh Hoa đang sai lấy, cười chào hỏi với mẫu thân, sau đó vén rèm lên, trở lại bên sập gỗ nơi hần vẫn thường nghỉ ngơi, cởi áo khoác ra.

- Đặt lên trên giá ý.

Bên tai vang lên mệnh lệnh rõ ràng, Tiểu Hạnh Hoa đang rửa mặt nhìn nghiêng vào, không cần quay đầu, cũng không để ý giữa hai người họ có tấm rèm ngăn cách cũng đã biết Trình Tiểu Cửu đang làm gì tổng gian phòng nhỏ.

- Xảo Nhi, cầm chiếc áo mới ta mới may cho huynh ấy đưa cho huynh ấy đi. Tiện thể xem huynh ấy mặc chiếc áo bào đó có vừa không. Chiếc áo choàng đó ta để ở đầu giường ấy, tay áo còn chưa may mép lại đó.

- Vâng!

Xảo Nhi vâng một tiếng, như gió lao vào phòng. Tuy rằng chỉ là một chiếc áo khoác, nhưng Trình Tiểu Cửu lại chưa từng thay trước mặt người ngoài, hần xấu hổ đứng đó, cởi cũng không được mà không cởi cũng không được.

Nhìn bộ dạng khó xử của hần làm Xảo Nhi bật cười, cúi đầu, bậm môi nói:

- Cô gia cởi áo ngắn vải thô ra, nhân lúc trời chưa tối, để ta còn kịp giặt cho người. Giặt sạch mồ hôi rồi, ngày mai lại mặc để đi huấn luyện thì sẽ không dính vào người. Trường bào trên giường là tiểu thư nhà ta đích thân may cho, đã mất mấy ngày đấy.

Nhanh chóng nhìn ra sau rèm, Xảo Nhi hạ giọng, cười nhắc nhở:

- Lần đầu tiên tiểu thư may ý phục, bị kim đâm vào tay, nếu như cô gia mặc không vừa, thì ngàn vạn lần đừng nói ra.

- Xảo Nhi, người bị gọt mất lưỡi rồi hả!

Tiểu Hạnh Hoa nghe không rõ đối thoại phía sau rèm, liền lên tiếng kháng nghị.

- Không nói gì cả.

Trình Tiểu Cửu gạt đầu với Xảo Nhi, rất nhanh lại chuyển trọng tâm câu chuyện:

- Ta đang xem y phục mới của muội may, ha ha, lâu rồi không được mặc áo mới rồi.

Hắn cố ý thể hiện rất vui thích trả lời Hạnh Hoa, cũng nhằm che đậy sự khẩn trương ở trong lòng. Áo choàng rất đẹp, lại là kiểu dáng trí thức thịnh hành nhất gần đây. Trình Tiểu Cửu vốn ngày thường cởi trần, tuy mặt bị phơi nắng đen đi nhiều, không hợp với chiếc áo khoác này lắm, nhưng sau khi thay y phục mới nhìn vẫn toát lên phong thái phong lưu phóng khoáng.

Xảo Nhi vừa nhìn mắt sáng lên, đi lên trước, tay khẽ chạm vào nếp uốn trên y phục:

- Vô cùng vừa người, cổ áo rất vừa vặn, thắt lưng cũng vừa vặn, vạt áo thì hơi dài quá nửa tấc, có thể thu lại một chút, tay áo, tay áo ở đây cũng rất

vừa, chỉ cần cải biến nho nhỏ một chút..

Giống như một con rối xoay quanh Trình Tiểu Cửu, nàng vừa lớn tiếng báo cho Hạnh Hoa đang ở sau rèm thấp thỏm nghe trộm.

- Cô gia nhắc tay lên một chút, một chút nữa, nữa, rồi...được rồi.

Cũng may Trình Tiểu Cửu hay rèn luyện võ nghệ, tốc độ phản ứng vượt quá người bình thường, mới dừng động tác vừa lúc trước khi ống tay áo bị xé do kéo căng. Nhưng chỗ khiếm khuyết của toàn bộ chiếc áo đã lộ ra hết, chỗ rộng quá chỗ quá chật, vị trí tay áo mở không đúng, phần eo thu quá hẹp, mặt lưng thì lại quá rộng, y phục như vậy, trừ phi mặc xong đứng im không nhúc nhích, chứ với khí lực của Trình Tiểu Cửu, vừa xoay người là có thể xé rách hết ngay.

Bỗng nhiên không nghe thấy bên trong rèm có động tĩnh gì, Tiểu Hạnh Hoa sớm có dự cảm đã không kiên nhẫn được nữa, liền xông vào. Nàng vừa lau mặt, còn chưa kịp chỉnh trang, then chốt là không tìm được chiếc gương nào trong nhà Tiểu Cửu, bởi vậy gương mặt như đóa phù dung vừa nổi lên mặt nước.

Trình Tiểu Cửu phát hiện trái tim mình chợt đập loạn lên vài cái, hơi thở cũng trở nên nặng nề hơn, để không làm Tiểu Hạnh Hoa xấu hổ, hắn cố gắng ổn định thân thể, không nhúc nhích. Nhưng ánh mắt thiếu nữ nhạy cảm đã nhận ra chỗ khiếm khuyết của chiếc áo do mình may rồi.

- Tiểu Cửu ca, muội...muội rất cố gắng rồi.

Ánh mắt nghịch ngợm của nàng lập tức biến thành tủi thân, nàng cúi đầu, dùng âm thanh cực nhỏ để xin lỗi.

- Y phục này rất đẹp. Bên trong người ta còn một chiếc áo lót, cho nên mới hơi chật như vậy thôi.

Trình Tiểu Cửu tức khắc lên tiếng, tìm lối thoát cho Tiểu Hạnh Hoa.

- Mùa hè này vốn không cần mặc áo lót, nếu ta mặc thẳng chiếc áo này vào người, chắc chắn là sẽ khác ngay. Hạnh Hoa, Xảo Nhi, hai người ra ngoài tránh trước đi, để ta mặc lại, buổi tối sẽ đi khoe với Vương Nhị Mao.

- Không cho đi.

Tiểu Hạnh Hoa đột nhiên tức giận hét lên. Không đợi Trình Tiểu Cửu hiểu rõ cuộc là chuyện gì xảy ra, nàng đã giống như lúc hai người còn bé hay ấu đả nhau lao tới bên hăn, kéo áo bào ra, ra sức xé. Chiếc áo vốn không may chắc chắn lập tức "roẹt" một tiếng, rách thành hai nửa. Theo tiếng "roẹt, roẹt" vang lên, toàn bộ chiếc áo đã bị xé thành bốn năm mảnh.

- Nha đầu muội điên rồi à, muội làm gì vậy.

Trình Tiểu Cửu vô cùng không hiểu nhìn nàng, trong ngữ khí mơ hồ ẩn chứa vài tia tức giận. Chiếc áo này tuy rằng may dở, nhưng sửa chữa một chút là có thể thành một chiếc áo lót để mặc được, giờ bị Tiểu Hạnh Hoa xé rách như thế, nhiều lắm thì có thể may thành hai đôi tất. Nhưng lựa tốt nhất như thế, cần hai mươi văn một thước, dùng may bút tát, chắc chắn sẽ bị lảng giềng chê cười.

- Ta tặng huynh, không tặng nữa thì lấy lại, vẫn là của ta.

Tiểu Hạnh Hoa cắn môi, lớn tiếng đáp lại, nước mắt đã viền quanh mi rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 41: Oanh Kha (18)

T

ình Tiểu Cửu thấy vậy không đành lòng, không thể làm gì khác hơn là cố đè nén cơn giận lại, ôn hòa nói:

- Được, để mặc muội xử lý vậy, ta không để tâm nữa. Muội cũng đừng sầu não, ngày mai chúng ta lại tiếp tục xé vài miếng vải, để muội chơi đùa cho vui.

Tiểu Hạnh Hoa nghiêng răng, tiếp tục xé tấm vải, rất nhanh làm chiếc áo ngay cả tất cũng khó mà may được. Thấy cô gia và tiểu thư đột nhiên giận dữ như này, Xảo Nhi sợ lẽ lười, chậm rãi lui ra ngoài. Trình Chu Thị ở trong phòng may vá thì cười cười, đứng lên, nhẹ nhàng khép cửa phòng lại.

- Tiểu Cửu đáng chết, Tiểu Cửu xấu xa.

Thấy không có ai ở gần nữa, Tiểu Hạnh Hoa tức giận bất bình nói:

- Muội chưa hề đo người người, chỉ dùng mắt đánh giá, đương nhiên là phải may lỗi rồi. Huynh còn định khoe cho người khác thấy ư, là muốn để người khác chê cười muội đúng không?

- Ta làm sao dám!

Trình Tiểu Cửu cười khổ lắc đầu.

- Ta không mặc đi ra ngoài cho người khác nhìn nữa, là được chứ gì?

- Bị xé như này rồi, huynh đương nhiên là không mặc được nữa.

Tiểu Hạnh Hoa liếc hắt, bĩu môi nói.

Lại thấy bộ dạng của Trình Tiểu Cửu lúng túng, nàng lại không kìm được bật cười, lấy tay lau khóe mắt, nàng dịu dàng đề nghị:

- Để muội đo người huynh đi, huynh đứng yên không được cử động.

Dứt lời, không để Trình Tiểu Cửu phân trần, nàng đã lấy ngón trỏ và ngón cái ước lượng chừng sáu xích, một năm một mười đo trên người hắn. Lúc này đang là tháng sáu, Trình Tiểu Cửu bỏ áo ngoài, chỉ mặc một áo lót bên trong, bị ngón tay của thiếu nữ nhấn lên nhấn xuống trên người, cả người cảm thấy tê dại ngứa ngáy. Trong giây lát trong người nóng rực, trong mạch đập dâng lên một nỗi xung động khó diễn tả.

Tiểu Hạnh Hoa không biết mình gây họa, bỗng nhiên nghe tiếng thở hổn hển như trâu của Trình Tiểu Cửu, kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào mắt hắn, hỏi:

- Tiểu Cửu ca, mặt của huynh sao lại đỏ như vậy? Không phải là phơi nắng nhiều quá bị bệnh đấy chứ?

Nói xong, động tác đo của nàng dừng lại, năm ngón tay thon dài đặt lên trán hắn.

Trình Tiểu Cửu vốn đã bị mùi hương thơm cơ thể thiếu nữ làm cho tim đập mạnh, tâm trạng bất ổn, lúc này lại cảm nhận được sóng nhiệt mềm mại đặt trên trán, tức khắc máu nóng toàn thể xông lên, hắn cố gắng ra lệnh cho mình ngửa ra sau để tránh, nhưng thân thể lại không nghe lời mà tiến về trước. Đang trong lúc giằng xé, cánh tay chợt cứng lại, không biết tự lúc nào đã ôm lấy người ngọc vào lòng.

- Tiểu Cửu ca!

Tiểu Hạnh Hoa vừa then vừa giận, đem hết sức lực toàn thân tránh ra nòai, nhưng cánh tay của hắn giữ đằng sau như kìm sắt càng ôm chặt chẽ, làm

nàng không thoát ra được. Nàng muốn hét to bảo Tiểu Cửu buông tay ra, bất chợt lại ý thức được đây là nhà của vị hôn phu tương lai của mình, mà mẫu thân Tiểu Cửu và tỳ nữ của nàng lại cách một bức vách, nếu bị hai người đó nghe được, sau này nàng khó mà nhìn mặt họ.

Trái cũng không được mà phải cũng không được, lại thấy ánh mắt Trình Tiểu Cửu rực lửa, đôi môi càng lúc càng ghé sát gần, thiếu nữ sợ đến mức nhắm nghiền hai mắt, cả người trong nháy mắt căng cứng.

"Chỉ mong sau này huynh ấy sẽ đối xử tốt với mình!"

Thiếu nữ nhắm mắt lại, tự thì thầm cầu khẩn trời xanh.

Lúc này thiên địa nhưng ngừng trôi, Trình Tiểu Cửu chỉ nghe được tiếng tim mình và tim của đối phương đang đập mạnh "Thình thịch thình thịch thình thịch", "Thình thịch thình thịch thình thịch". Tiếng tim đập này như trống trận, khích lệ hấn vượt qua mọi chông gai, anh dũng tiến tới. "Thình thịch thình thịch thình thịch", "Thình thịch thình thịch thình thịch", tiếng tim đập này như tiếng sấm, làm thức tỉnh bản năng nguyên thủy nhất trong cơ thể hần.

Hần nhắm mắt lại, tiếp tục theo chỉ dẫn của bản năng, cảm nhận được cơ thể của vị hôn thê Hạnh Hoa nóng bỏng, cảm thụ được hơi thở của vị hôn thê Tiểu Hạnh Hoa nóng rực, gần, gần hơn nữa, máu toàn thân trong nháy mắt đã sôi trào, bên môi hần bỗng nhiên cảm nhận được vị mát lạnh, rất mát, rất lạnh, tê dại, thấm thấu vào tâm can.

Trình Tiểu Cửu hơi sững sốt, lửa dục vọng trong lòng chợt tắt, hần mở bừng mắt, sau đó với tốc độ nhanh nhất đặt thiếu nữ trong lòng lên giường, sau đó muốn tìm nơi nào để trốn, chân lại dẫm phải tấm vải rách bị Tiểu Hạnh Hoa ném dưới đất, cả người loạng choạng, xấu hổ ngồi xồm bên giường.

- Hạnh Hoa, ta...

Nhìn thiếu nữ rơi lệ, trong lòng Trình Tiểu Cửu đau xót, định đưa tay lên tát vào mặt mình, bàn tay vừa hạ xuống một nửa, lại bị một bàn tay nhỏ bé ấm áp cầm lấy. Vị hôn thê Tiểu Hạnh Hoa mở mắt, vừa dùng tay kia gạt lệ, vừa xấu hổ ra lệnh:

- Muội không cho huynh tự đánh mình! Tiểu Cửu ca, vừa rồi huynh làm muội sợ muốn chết.

- Ta...vừa rồi ta hồ đồ quá!

Trình Tiểu Cửu đỏ mặt giải thích, lại sợ cử chỉ lỗ mãng của mình làm Tiểu Hạnh Hoa giận, liền mềm mỏng dịu dàng nói:

- Vừa rồi ta có làm muội bị tổn thương không? Vừa rồi nhiệt độ trong phòng thật là nóng, khiến cho thần trí ta không rõ ràng lắm.

- Bị tổn thương chứ, đương nhiên là rất bị tổn thương rồi. Huynh làm muội sợ đến mức suýt nữa ngất đấy.

Tiểu Hạnh Hoa vung tay lên muốn đâm hấn, nhưng cả người lại không có chút sức lực nào, đánh vào ngực Trình Tiểu Cửu nhưng đụng phải hòn đá. Phát tiết xong, lòng của nàng mềm đi, bèn vỗ vỗ bên mép giường, khẽ ra lệnh:

- Tiểu Cửu đáng chết, ngồi xuống đây, ngồi bên cạnh muội.

- Được được.

Trình Tiểu Cửu liên thanh đáp ứng, ngồi xuống bên cạnh nàng. Tuy rằng là giường của hấn, hấn cũng không dám thật sự ngồi vào, chỉ ngồi dứ dứ bên mép, giữ khoảng cách với Tiểu Hạnh Hoa.

- Ngồi gần chút nữa, Tiểu Cửu xấu xa.

Thiếu nữ tức giận lại ra lệnh, lúc này Trình Tiểu Cửu không hề khiến nàng cảm thấy sợ, mà bộ dạng như khúc gỗ này lại khiến sâu trong nội tâm của nàng mơ hồ có chút mất mát.

Trình Tiểu Cửu lại đáp lời một tiếng, cả người khẽ xê dịch tới gần vị hôn thê của mình. Tiểu Hạnh Hoa cũng đánh bạo ghé sát người với hắn, y phục hai người dính sát vào nhau, tay nàng kéo ống tay áo của hắn, đem nửa người chậm rãi dịch gần tới.

Trong phòng lại yên tĩnh như u cốc, tiếng cười nói của mẫu thân và Xảo Nhi ở sát vách vọng tới, nhưng một câu cũng không lọt vào tai Trình Tiểu Cửu và Tiểu Hạnh Hoa. Bọn họ nhẹ nhàng dựa sát vào nhau, cùng hít thở, cùng cảm nhận sự ấm áp của nhau. Không hề sợ, không hề khẩn trương, chỉ cảm thấy đây đó giống như dòng suối mùa xuân và dòng suối tuyết lạnh hòa nhập vào nhau, đầy bình yên.

- Ta có một chiếc áo cũ, muội có thể cầm về sửa lại cho ta.

Không biết qua bao lâu, Trình Tiểu Cửu nhẹ nhàng giật giật cánh tay đã tê dại, thấp giọng nói.

- Vâng!

Tiểu Hạnh Hoa cũng trả lời hết sức dịu dàng, giống như con mèo nhỏ chưa cai sữa cứ dính sát vào cánh tay Trình Tiểu Cửu không rời.

- Bất luận may tốt xấu thế nào, chỉ cần là muội làm, ta cũng sẽ mặc. Đừng xé nữa nhé, tấm vải lớn như thế, thật là tiếc lắm.

Trình Tiểu Cửu suy nghĩ một chút, lại thấp giọng căn dặn. Căn bản không cảm nhận được lời nói của mình đã "giết cảnh đẹp" như thế nào.

- Tiểu Cửu đáng chết!

Tiểu Hạnh Hoa khẽ dịch người ra, chậm rãi quay đầu, nhìn gương mặt góc cạnh của Trình Tiểu Cửu, oán trách. Giờ khắc này, Trình Tiểu Cửu thấy, trong ánh mắt của nàng rõ ràng là hai ngôi sao sáng đang bùng cháy.

Bị "ngôi sao" chiếu đến khiến lòng hẩn mềm đi, Trình Tiểu Cửu rút tay, nhẹ nhàng cầm tay Tiểu Hạnh Hoa. Lúc này Tiểu Hạnh Hoa cũng không vội rút tay lại, mà lặng lặng để hẩn nắm, cả người nàng cũng giống như bị nắm trong lòng bàn tay hẩn, không lo, không sợ.

- Đợi một thời gian nữa, ta sẽ đến nhà xin cậu được cưới muội.

Trong lòng Trình Tiểu Cửu thấy rất thỏa mãn, cười nói.

- Vâng.

Hai má của Tiểu Hạnh Hoa lại đỏ bừng, đuôi mắt lại tràn ngập niềm vui sướng.

- Muội bằng lòng không?

Trình Tiểu Cửu đầu óc choáng váng lại tiếp tục hỏi.

- Tiểu Cửu đáng chết, huynh đúng là đáng chết mà!

Trả lời hẩn là một câu quát khẽ mang theo ý tứ ngượng ngùng. Tiểu Hạnh Hoa cúi đầu, tựa vào bờ vai hẩn.

Trình Tiểu Cửu hạnh phúc muốn cất tiếng cười to, lại sợ bị mẫu thân và Xảo Nhi nghe thấy, nên tự cười thầm một hồi, vươn tay ra, lần thứ hai ôm Tiểu Hạnh Hoa vào lòng.

Không có giây dụa, cũng không run sợ, thiếu nữ an tâm áp người vào ngực hẩn, nghiêng tai lắng nghe tiếng tim đập của hẩn. Nàng biết mình đã tìm được một nơi chốn yên bình rồi, sau này sẽ không bao giờ sợ bị Trình Tiểu Cửu bỏ mặc như hồi còn nhỏ nữa. Lúc đó hậu viện Trình gia trống trải và

kinh khủng, dưới lá cây đường như có vô số sâu bọ kiến đang nhìn nàng chăm chăm. Tận đến khi tiếng khóc của mình làm tử nữ trong nhà chạy đến, Tiểu Cửu đáng chết mới ló cái đầu từ trong góc phòng lên, cả người đầy bùn đất, nhưng trên mặt lại cười đầy hả hê.

- Tiểu Cửu ca, huynh thích muội không?

Nhớ lại chuyện cũ, Tiểu Hạnh Hoa bất an hỏi.

- Đương nhiên rồi, giờ còn hỏi vấn đề này sao.

Trình Tiểu Cửu nắm thật chặt tay nàng, đáp lại. Từ lúc cảm nhận được biểu cửu Chu Vạn Chương có ý từ hôn, hẳn hầu như ngày nào cũng hy vọng mình có tiền đồ, để đoạt lại Tiểu Hạnh Hoa, hôm nay rốt cuộc tâm nguyện đã được đền bù, hẳn sao có thể không thích nàng được chứ?

- Vậy khi còn bé, sao huynh cứ trốn dọa muội?

Tiểu Hạnh Hoa yếu ớt thở dài, tiếp tục truy hỏi.

- Lúc còn nhỏ sao?

Trình Tiểu Cửu cười đáp lại.

- Chuyện lâu như vậy rồi, muội vẫn còn nhớ ư?

Thì ra là như vậy! Tiểu Hạnh Hoa như trút được gánh nặng, nở nụ cười, hai mắt cong lên như ánh nguyệt. Sắc trời đã tối, tiếng ve kêu bên ngoài phòng như tiếng sáo, sâu thẳm thối đi nỗi sợ hãi lòng người.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 42: Oanh Kha (19)

Đ

ợi cho mọi người chia nhau ăn hết nồi canh, sắc trời tối hẳn, Trình Tiểu Cửu đứng dậy chào mẹ, đưa hai người chủ tớ Tiểu Hạnh Hoa về nhà.

- Trong góc nhà có hai chiếc đèn lồng, là do chủ quán bán đèn tặng cho con đó. Đường bần, con thắp đèn sáng soi lối mà đi, đừng để cho bùn đất vấy lên quần áo của Hạnh Hoa!

Trình Chu Thị ánh mắt ngập tràn nụ cười, nhẹ nhàng nói.

- Con biết rồi, thưa mẹ. Cái ngọn nến dầu bỏ đặt trong đèn lồng chỉ bé như ngón tay, e là không đủ để thắp sáng! Mẹ cứ ngủ trước đi ạ, con tiễn Hạnh Hoa về nhà rồi, lại còn phải đi tuần doanh phòng nữa. Nếu như Nhị Mao có đến tìm con, thì mẹ cứ nói với hẳn là con về doanh trại rồi nhé!

Trình Tiểu Cửu vừa đồng ý, vừa đến bên góc nhà lấy ra hai chiếc đèn lồng to như quả dưa hấu. Trong mắt hẳn thì hai chiếc đèn đẹp đẽ ấy chỉ có tác dụng làm vật trang trí, cơ bản là không thể dùng để chiếu sáng được. Nếu muốn đi đường đêm thì sự lựa chọn tốt nhất vẫn là dùng đuốc lửa, ánh lửa bập bùng chiếu sáng khiến cho ngay cả những con muỗi đáng ghét cũng chẳng thể nào lại gần được.

Ngọn nến trong đèn tuy nhỏ, nhưng hiệu quả chiếu sáng của nó thì khiến tốt hơn tưởng tượng nhiều lần. Sau khi đi được hơn nửa dặm đường, tim nến mới hơi nghiêng xuống một chút. Có một mùi thơm ngọt ngào bốc lên từ kẽ hở của đèn lồng, mới ban đầu chỉ thoang thoảng hương, sau này thì càng ngày càng nồng. Cho tới khi ba người đi đến đường chính, mùi hương hoa ngọt ngào nồng nàn như thể một bát mật ong đặc quánh, khiến cho người ta

cảm thấy dường như đang đi trong một rừng hạnh hoa mùa xuân, cảnh sắc tứ phía đều hoa rơi thơm ngát.

- Mùi gì mà thơm vậy nhỉ?

Trình Tiểu Cửu đưa chiếc đèn lồng lại gần, ghé sát mũi vào miệng đèn ra sức lấy hơi hít ngửi.

Tiểu Hạnh Hoa tỏ ra sành sỏi hơn hẳn, với lấy chiếc đèn từ tay hầu gái Xảo Nhi đưa lại gần xem, ngay lập tức ngạc nhiên nói:

- Ngọn nến bên trong đèn đích thị là mật lạp vùng Việt Châu chính thống! Chắc chắn không phải là nến dầu bò!

- Mật lạp? Mật ong cũng có thể làm được nến?

Trình Tiểu Cửu tròn xoe hai mắt ngạc nhiên hỏi tiếp.

- Đương nhiên là mật lạp, một ngọn này mất đến ba mươi tiền cơ đấy!

Tiểu Hạnh Hoa gật gật đầu nói, hai mắt nhìn chăm chăm vào hai ngọn đèn.

- Chúng ta thối tắt một ngọn đi, lãng phí quá. Còn lại một ngọn kia để dành cho ca ban đêm thắp sáng học bài, cái đó tốt hơn nến dầu bò, hơn nữa lại không gây hại cho mắt!

- Không sao đâu! Góc nhà vẫn còn một nửa bao. Ban này ta sợ không đủ để thắp sáng bèn lấy thêm một vài cây mang theo!

Trình Tiểu Cửu cười nói, từ trong ngực hắn cẩn thận lấy ra bốn cây nến tựa như lấy bảo bối.

- Chỗ này tặng hết cho muội, có thể dùng nó để mà hong quần áo!

Mắt Tiểu Hạnh Hoa sáng bừng lên tựa như ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đêm.

- Cảm ơn Tiểu Cửu ca !

Nàng ấy mừng rỡ giành lấy bốn cây nến, một mặt cất giấu cẩn thận, một mặt vận mũi nói đoạn:

- Năm này Lưu Nhị Nha có được một nửa nhỏ mặt lạ, vậy mà đi khoe khoang khắp nơi tựa như vớ được bảo bối vậy. Bọn muội kêu ả thấp lên để cho mọi người được mở mang tầm mắt, vậy mà ả lại thoái thác không nỡ đốt. Lần tới ả đến nhà muội chơi, muội sẽ đốt bốn cây nến ở bốn góc nhà, Hứ, để xem đến lúc đó sắc mặt của ả ta sẽ ra sao!

Trình Tiểu Cửu chẳng thể nào tham gia vào mấy cái chuyện đàn bà con gái ganh tị nhau, chỉ có thể làm người nghe cười ha ha. Tiểu Hạnh Hoa tựa như một con vẹt tập nói, chi chi cha cha nói luôn một hồi những chuyện của muội ấy và đám bạn thân trong mấy tháng gần đây, từng chuyện từng chuyện một nói không dứt lời. Cho đến hôm nay nàng ấy cuối cùng cũng đã hiểu được tâm tư của Tiểu Cửu, vì vậy nên hy vọng có thể lại được như ngày bé có thể chia sẻ với đối phương tất cả niềm vui nỗi buồn. Cứ nói như vậy một lúc, nói đoạn lại vô tình nhắc đến đại tiểu thư của Chu phủ.

Một mùi hoa thơm nồng nàn theo cơn gió thổi bay đến, vấn vương trong tâm trí Trình Tiểu Cửu, rồi lại tán ra xa. Tiểu thư Chu gia, cái cô gái dịu dàng, lương thiện ấy, dù đã cách một lớp rèm che nhưng vẫn có thể cảm nhận được vẻ đẹp của cô ấy. Hắn đột nhiên nhớ đến lời nhờ vả của Vương Nhị Mao, cười đoạn cất tiếng ngắt lời Tiểu Hạnh Hoa:

- Tiểu thư Chu gia thường đến hiệu thuốc vậy sao? Đàn ông trong nhà đều bận chuyện gì? Sao lại để cho cô ấy buộc phải đảm đương chuyện buôn bán?

- Đại ca của tì ấy tự xưng là người đọc sách, sinh ra là để phò giúp Hoàng thượng trị vì thiên hạ, vì vậy hẳn không chú ý đến việc làm ăn! Nhị ca thì chỉ để tâm đến phụ nữ, không làm việc nghiêm chỉnh. Cha của tì ấy tuổi tác đã cao, chân tay lại không nhanh nhẹn. Chẳng còn cách nào khác, Tú Anh tì chỉ còn cách tự lo liệu lấy chuyện kinh doanh! Lại thêm tì ấy vốn cũng thích thú y thuật, vậy nên trong vòng một tháng cũng phải có mấy ngày lui tới hiệu thuốc. Lần trước huynh và Nhị Mao, hai người đến đó bốc thuốc, may mắn thế nào lại gặp được tì ấy!

Tiểu Hạnh Hoa chẳng nghĩ ngợi gì thuận lời bèn nói.

Mặt Trình Tiểu Cửu nóng bừng, cũng may là trời tối, nên mới không lo lắng hai người bọn Tiểu Hạnh Hoa và Xảo Nhi chú ý đến. Nghĩ lại mà xem, mới có hơn mười ngày trước bản thân mình suýt chút nữa bị người ta coi như kẻ ăn xin đánh được ra khỏi hiệu thuốc, vậy mà chớp mắt một cái, một ngọn nến hơn ba mươi tiền cũng được người ta không chút ngại ngần xem như một món quà bình thường mang đến tận nhà biếu tặng, bất giác cảm thấy tựa như đang nằm mơ. Ngay đến cả hạnh phúc trước mắt cũng trở nên thật mơ hồ, khao khát có được nó, có được rồi thì chỉ sợ bị vụt mất; tựa như tỉnh giấc rồi nhưng lại sợ hãi tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ!

Tiểu Hạnh Hoa chẳng ngại vị hôn phu của mình hỏi chuyện người phụ nữ khác, nhưng nàng rất nhạy cảm nhận ra đối phương đang có sự thay đổi về tâm lý tình cảm. Nàng cầm lấy cánh tay của Tiểu Cửu lắc lắc, nhẹ nhàng nói:

- Tiểu Cửu ca đừng thở dài nữa! Không phải là do Tú Anh tì nói cho muội biết đâu. Là do tên lẻo mép Vương Nhị Mao, hẳn bây giờ đang phát cuồng vì tình, chỉ cần nhìn thấy muội là luôn miệng nhắc đến Chu Tiểu thư!

- Ta chẳng bận tâm đến những chuyện này!

Trình Tiểu Cửu gật đầu, gương mặt lộ ra vài nét tươi tắn, nói đoạn:

- Ta rất cảm ơn người bạn tốt của muội, nếu hôm đó không có sự giúp đỡ của cô ấy, vị tiên sinh bán hàng đó ắt hẳn sẽ không chịu hạ giá bán thuốc cho ta!

- Bọn họ đều là lũ chỉ dùng mắt chó nhìn người đấy!

Tiểu Hạnh Hoa tức giận chửi mắng,

- Tiểu Cửu ca không cần phải so đo với bọn họ. Chỉ cần thay một bộ quần áo sạch sẽ, bọn họ sẽ ngay lập tức vẫy đuôi đến nịnh nọt huynh ngay ! Nếu như huynh vẫn còn muốn xả giận thì chọn một hôm muội sẽ thuê mấy người tới đó làm loạn. Cứ nói rằng do tên bán hàng cắt xén thuốc làm nhờ việc chữa bệnh khiến cho người sống uống thuốc trở thành người chết. Sau đó muội sẽ lên thông báo cho Tú Anh tỉ biết, để cho tỉ ấy đuổi tên bán hàng và lũ tay chân của hắn về quê!

- Không cần phải làm quá như vậy!

Trình Tiểu Cửu lập tức lắc đầu, hắn không muốn khiến cho người khác mất đi miếng cơm.

- Ta chỉ là nghĩ đến tình cảnh lúc đó mà cảm thấy đau buồn mà thôi, chứ không thù hận bất cứ một ai. Dù gì thì bọn họ mở cửa kinh doanh, cũng chẳng thể lỗ vốn mà bán thuốc cho ta được!

- Tiểu Cửu ca thật mềm lòng!

Tiểu Hạnh Hoa bắt lấy cánh tay của Tiểu Cửu, khước mắt đầu mày đều ngập tràn nụ cười. Văn võ song toàn, khoan dung độ lượng, đây mới chính là Tiểu Cửu ca ca mà nàng biết. Tìm khắp Huyện Quán Đào này, đàn ông như vậy chẳng quá nổi ba người. Trong số đó có một người là cha của nàng, người kia? Nàng ấy nhận lúc Tiểu Cửu không chú ý bèn lên nhổ một bãi

nước bọt xuống đất. Nghĩ đến cái người đó làm gì! Tên đó không thể điềm đạm chũng chạc như Tiếu Cửu ca ca.

Nói chuyện một hồi, đường Thành Hiền đã hiện ra trước mắt. Ở đây đường như nhà nào cũng treo đèn lồng trước cửa. Đường phố được quét rọn sạch sẽ không chút bụi bặm, so sánh với cái ngõ nhỏ Lư Thi thì đường như hoàn toàn là hai thế giới khác nhau. Tiếu Cửu không muốn nhìn thấy vẻ nhiệt tình giả tạo của ông nhạc phụ tương lai nên hăn dừng bước trước cửa nhà Chu gia một đoạn

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 43: Oanh Kha (20)

Đ

êm nay ta còn phải đi tuần nên không vào bái kiến cậu mợ nữa.

Hắn nhẹ nhàng nói, cố gắng không nhìn vào đôi mắt đang tràn đầy vẻ thất vọng của Tiểu Hạnh Hoa.

- Muội hỏi thăm hai người họ giúp ta, hôm khác có thời gian rảnh rồi ta đến nhà xin lỗi cậu mợ!

- Uhm!

Tiểu Hạnh Hoa nhẹ nhàng nói một tiếng, nàng ấy biết rõ vì sao hắn lại qua nhà mà không ghé vào như vậy, nhưng cũng chẳng thể gọi lại mâu thuẫn giữa đôi bên, chỉ đành giả vờ như không biết gì. Nhưng cứ để cho Trình Tiểu Cửu đi như vậy, trong lòng lại thấy hụt hẫng, buồn phiền tựa như vừa đánh mất một món đồ quý. Kéo lấy cánh tay của Trình Tiểu Cửu do dự một lúc, nàng ngẩng đầu, cười nói:

- Ngày mai huynh lại đưa muội về nhà nhé. Muội.. muội ngày mai lại mua một con gà sống, Cô cô yếu người cần phải ăn nhiều thêm một chút canh gà để tẩm bổ nguyên khí!

- Đừng... Muội đến đi, nếu như ta có thể về nhà, ta sẽ đi cùng muội!

Trình Tiểu Cửu vốn định ngăn Tiểu Hạnh Hoa không nên vì mình mà phung phí tiền bạc, lời nói đến cửa miệng lại chuyển hướng.

- Nhưng có điều chuyện trong doanh trại không thể nói chắc được, chẳng ai biết được ngày mai sẽ sắp xếp như thế nào!

- Vậy...

Tiểu Hạnh Hoa cắn môi, nghe trong tiếng nói có phần thất vọng. Nhưng rất nhanh, nàng ấy lại vui vẻ trở lại, mừng rỡ nói:

- Không sao! Nếu như huynh không về, muội sẽ ở lại nhà huynh bầu bạn với Cô cô! Dù gì thì lúc còn nhỏ, Cô cô cũng thường ôm muội ngủ, hai người cũng chẳng phải là người ngoài!

- Chỉ e là cái thảo phán của nhà ta sẽ khiến cho muội ngủ không quen! Cái chăn của ta cũng rất lâu rồi chẳng giặt giũ gì, nhiều mùi mồ hôi lắm, sẽ khiến cho muội khó chịu!

Trình Tiểu Cửu cười nói một cách ngượng ngùng. Hắn không thể nào quên được chuyện nhạc phụ Chu Vạn Chương từng chuẩn bị hủy hôn, đồng thời sâu trong cõi lòng cũng cảm thấy ngôi nhà của mình tồi tàn quá, e sẽ làm tủi thân một cô gái tâm vô trần tạp như Tiểu Hạnh Hoa. Trong lòng tràn đầy mâu thuẫn, đột nhiên lời lẽ ngập ngừng.

- Không sao! Muội không bận tâm!

Tiểu Hạnh Hoa nhìn vào đôi mắt của đối phương nhẹ nhàng lắc đầu.

- Ta không sợ! Tiểu Cửu ca, huynh cũng biết, hôm nay huynh...

Nàng ấy lén nhìn quanh Xảo Nhi đã cầm đèn chạy ra mãi đằng xa, cổ dần dần cúi gập thành một vòng cung đẹp,

- Dáng vẻ của huynh ngày hôm nay, khiến cho muội rất sợ hãi, nhưng cũng rất vui mừng!

Đối diện với vị hôn thê dịu dàng dễ thương như vậy, Trình Tiểu Cửu trong lòng có tảng băng lạnh giá đi chẳng nữa cũng sớm tan thành một hồ nước

mùa xuân rồi. Hắn nắm mạnh lấy chiếc lá non trong lòng tay, nhỏ giọng hứa:

- Muội yên tâm, ta sẽ không để cho muội phải chịu khổ cùng với ta. Ta đã gom được một chút tiền, đợi hai ba tháng nữa sẽ có thể mua được một căn nhà mới trên đường Chu Tước. Chắc chắn rằng trước khi muội về nhà ta, là sẽ có thể dọn đến nhà mới, đảm bảo rằng muội sẽ ở nhà mới!

- Cô cô cũng đã nói qua với muội chuyện mua nhà!

Tiểu Hạnh Hoa ngượng ngùng, tiếng nhỏ như tiếng muỗi kêu vo ve nhẹ nhàng nói:

- Kỳ thực, kỳ thực Tiểu Cửu ca, chỉ cần ở bên cạnh huynh thì muội, muội không quan tâm sẽ ở nơi nào!

- Ta quan tâm!

Trình Tiểu Cửu ưỡn thẳng ngực, dường như trên vai đè nặng một gánh nặng nghìn cân. Hắn tin rằng bản thân có thể làm trụ cột cho gia đình, tin rằng bản thân có thể mang đến cho mẹ, cho Tiểu Hạnh Hoa một căn nhà bình an, ấm áp và hàng ngày căn nhà ấy đều tràn ngập mùi thơm ngon của đồ ăn và tiếng cười nói vui vẻ. Hắn giờ đã là người của nhà quan, không còn là tên Trình Tiểu Cửu làm cửu vạn vác bao nặng bên bến tàu, ăn bữa nay lo bữa mai như thuở ban đầu nữa. Hắn có một phần lương bổng cố định, mỗi tháng đều có thêm không ít tiền biếu xén. Chỉ cần hắn cẩn thận giữ chắc cái chức vụ Binh Tào, tất cả mọi thứ mong chờ đều sẽ không quá xa vời.

- Muội biết Tiểu Cửu ca thương muội nhất!

Tiểu Hạnh Hoa thay đổi thật nhanh, tâm tính thay đổi còn khó đoán hơn cả thời tiết mùa hè. Vừa ban nãy thôi vẫn còn ngượng ngùng e ấp, thoát một cái đã vô cùng tinh lanh nghĩ ngợi chuyện sắp xếp nhà cửa giùm Trình Tiểu Cửu,

- Thật ra không cần phải dọn đến đường Chu Tước, nơi đó rất gần chợ, nhà cửa đất đỏ, lại ồn ào. Khu vực đường Thành Hiền này cũng được, gần đây có rất nhiều người ở khu này đang dọn đi nơi khác, nhất định sẽ có người muốn bỏ nhà mà hạ giá bán!

Trình Tiểu Cửu bị những lời nói chẳng đầu chẳng đuôi của vị hôn thê khiến cho bần thần, chau mày nhẹ nhàng hỏi:

- Bỏ nhà hạ giá bán? Bọn họ vì sao lại muốn dọn đi nơi khác? Huyện nhà chẳng phải là đã tổ chức một đội Hương dũng rồi hay sao? Lẽ nào bọn họ vẫn còn lo sợ Trương Kim Xương dám tấn công Quán Đào cho kỳ được?

- Không phải để đề phòng Trương Kim Xương, Tiểu Cửu ngốc, huynh thật là thiếu thốn thông tin!

Tiểu Hạnh Hoa kéo mạnh đôi phương một cái, cao giọng nhấn mạnh,

- Là do bên phía Lê Dương có người muốn nổi loạn. Lúc huynh vừa mới vào Huyện nha bèn có thông tin này truyền đến. Sau đó có rất nhiều người giàu có trong Huyện chúng ta lo sợ sẽ bị liên lụy bèn lũ lượt bán nhà chạy tới phương Bắc tránh nạn. Cha muội nói bọn họ lo lắng không đâu, đang nhăm tính tận dụng thời cơ mua lại một số nhà bên cạnh để sau này bán đi kiếm lời!

- Lê Dương, tạo phản?

Trình Tiểu Cửu vẫn mơ mơ màng màng. Những ngày vừa qua tâm trí hẳn hoàn toàn đặt vào việc làm sao có thể nâng cao được khả năng chiến đấu của đội quân Hương dũng trong điều kiện hạn chế. Hẳn không hề biết đến bất cứ tin tức gì đang lưu truyền bên ngoài. Nhưng với sự nhạy cảm của một kẻ đọc sách thánh hiền, hẳn nhanh chóng lấy lại được thần sắc qua cơn chấn động, nhưng ngay sau đó lại bị kéo theo một hướng khác, bị một cơn chấn động tựa như sấm sét giáng xuống khiến cho hồn bay phách lạc!

- Muội nói tới Dương Huyền Cảm!

Không đợi cho Tiểu Hạnh Hoa trả lời, Trình Tiểu Cửu ngay lập tức có được kết luận. Dương Huyền Cảm là quan áp tải quân lương cho lần Đông Chinh này, thuyền bè của hắn được đặt trên Vận Hà tại thành Lê Dương! Lúc giao mùa Xuân Hè, từng đoàn thuyền chở lương thực trên Vận Hà chạy tới phương Bắc đều là thuyền lương thực cung cấp cho quân đội Đông Chinh. Nhưng sau khi vào Hạ, những thuyền lương thực trên Vận Hà đều là thuyền lương thực chở đến cho những người giàu có quanh vùng này!

Chu gia một lúc mua đến hai mươi thuyền lương thực! Tên thương gia áp tải lương thực không ngần ngại tăng giá tiền thưởng cứu hộ lên tới một điều tiền thêm năm đấu gạo! Những cửu vạn cùng với mình cứu thuyền lương thực ngày hôm đó đều được chiêu mộ vào Huyện nha môn! Hơn nữa tên thương gia tướng ngũ đoản đó gần đây thường xuyên lui tới Huyện nha! Tên thương gia đó đã từng có lần lên quan sát ta luyện binh, hắn thưởng cho người khác, vô tình mà nói cũng là một miếng bạc trị giá hai ba xâu tiền!

Thoáng phút chốc, trong màn đêm dường như có vô vàn những tia sét xoẹt ngang qua trời, mỗi một tia sét lại khiến cho Trình Tiểu Cửu cảm thấy ớn lạnh. Những chuyện may mắn trùng hợp gần đây xảy đến với bản thân, dường như có vẻ không có liên quan gì đến nhau được những tia sét nối liền lại một cách hoàn mỹ, dần dần biến thành một con rắn độc lớn, thè cái lưỡi đỏ máu độc ác!

- Thì là Dương Huyền Cảm thôi, huynh cũng chẳng quen biết hắn, có gì mà phải sợ cơ chứ?

Tiếng nói của Tiểu Hạnh Hoa đột nhiên truyền đến bên tai khiến cho Trình Tiểu Cửu lập tức tỉnh táo trở lại. Hắn không dám nói rõ chuyện với vị hôn thê, chỉ đành giúi vào tay đối phương chiếc đèn lồng, vội vàng nói:

- Ta chợt nhớ có việc chưa làm, phải nhanh chóng về doanh trại ngay. Muội nhanh về nhà đi thôi! Muộn chút nữa, cậu mợ sẽ lo lắng đấy!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 44: Oanh Kha (21)

N

ói đoạn, cũng chẳng đợi Tiểu Hạnh Hoa đồng ý, hắt quay người chạy như bay.

- Tiểu Cửu ngốc!

Tiểu Hạnh Hoa từ dịu dàng, hạnh phúc đột nhiên bị rơi vào cô độc bèn chau mày, tức giận mắng với theo.

- Ngày mai ta lại đưa muội về nhà!

Bóng Trình Tiểu Cửu nhạt xa dần, toàn thần bị sắc đen của đêm tối nuốt chửng.

- Tiểu Cửu ngốc, Tiểu Cửu đáng chết, Tiểu Cửu xấu !

Tiểu Hạnh Hoa phụng phịu mắng mỏ, miễn cưỡng xách lấy cái đèn lồng, bước vào cửa nhà.

- Không hiểu ý của người ta gì hết, thật là ngu ngốc như cái đầu heo vậy !

- Về nhà thôi! Ngày mai chúng ta lại đến nhà họ!

Đứa nô tì Xảo Nhi đã quen với tính khí của tiểu thư, bước tới cười nói.

- Người tự về đi, mặc ta!

Trả lời đứa hầu gái một cách giận dữ, Tiểu Hạnh Hoa xù lông, tựa như một con nhím đang xù lông khi gặp nguy hiểm.

- Ngày mai ta không đến nhà họ nữa! Đồ vô lương tâm ! Ăn rồi cũng như không !

- Thực ra Cô gia như vậy cũng tốt thôi. Huynh ấy là một người đàn ông, đương nhiên phải đặt sự nghiệp lên hàng đầu. Nếu không, sau này tử theo huynh ấy chẳng phải sẽ phải chịu khổ sở hay sao?

Xảo Nhi lắc đầu cười, nhẹ nhàng nói giúp cho Trình Tiểu Cửu.

Câu nói về sau tương đối có sức thuyết phục, Tiểu Hạnh Hoa nghe xong thấy sự tức giận trong lòng cũng vơi bớt đi. Xét đúng ra thì con người hiện tại của Trình Tiểu Cửu nhất định là khiến cho người khác thấy dễ mến hơn Trình Tiểu Cửu của nửa tháng trước. Ít nhất, bên cạnh huynh ấy bản thân Hạnh Hoa không còn sợ bị cha mẹ la rầy nữa. Nhưng huynh ấy lại không từ biệt một cách đàng hoàng mà chạy vội đi như vậy, dường như huynh ấy chẳng coi ta ra gì! Cũng giống như ngày còn nhỏ, dường như ta chỉ làm phiền huynh ấy.

- Ta nguyện huynh ấy nói chuyện với ta một cách đàng hoàng! Còn hơn là đi làm một người đàn ông giỏi giang!

Thoáng phút chốc đóng cửa, có một tiếng nói vọng lên từ đáy lòng của nàng.

- Không thể để cho cái tên thương nhân đó xui khiến mọi người tạo phản được!

Trình Tiểu Cửu vừa chạy như bay vừa nghĩ ngợi. Tiếng bước chân nặng nề của hắn đánh thức giấc ngủ của tất cả lũ chó trên đường, nối tiếp nhau là một loạt tiếng chó sủa. Có người ngay lập tức thổi tắt ngọn đèn trong phòng, lo sợ có mối nguy hiểm không đoán trước ập đến nhà mình. Cũng có người cầm gậy đứng trong sân nhà mình lớn tiếng mắng chửi, lôi từ cha mẹ, bạn bè cho đến tổ tông tám đời của cái kẻ đi đêm kia ra mà chửi một cách goa ngoắt và ác độc. Nhưng Trình Tiểu Cửu chẳng còn có thể bận tâm đến

những điều đó nữa. Hãn chỉ muốn nhanh chóng chạy đến doanh trại, dùng mọi cách có thể ngăn chặn tên thương nhân đó dụ dỗ mang những Hương dũng đi theo. Mưu phản là tội chu di cửu tộc, bất luận là bị lôi kéo vào hay có liên quan đến đều khó mà tránh khỏi được cái kết cục nhà tan cửa nát, là vợ xa con. Cũng giống như tình cảnh của Trình gia nhiều năm trước, chỉ trải qua có nửa đêm mà từ một gia đình giàu có quyền quý trở thành nghèo hèn xơ xác. Nửa buổi đêm kinh hoàng trôi qua, một phủ đệ to nhường ấy cũng bị phá tan nát, cùng với tất cả những niềm vui và mơ ước của bản thân.

Hơn nữa lúc đó phụ thân vẫn đang là một vị tướng công trạng đầy mình, có thể dùng công để chuộc một phần lỗi lầm. Hiện nay bản thân hãn và những Hương dũng khác chẳng có thứ gì trong tay, nếu như đều bị lôi cuốn vào vòng xoáy tạo phản thì cái kết cục sẽ là bị xung quân ra biên cương, ấy cũng đã được coi là phúc đức tổ tông tám đời để lại, luật pháp triều đình khai ân!

Trình Tiểu Cửu tự nhủ bản thân mình phải ngăn chặn cái nạn loạn này, vì bản thân mình, và cũng vì tương lai của ân công. Hãn biết rõ rằng, tất cả lực điền tham gia Hương dũng cũng chỉ vì miếng cơm, trong số bọn họ mười người thì có đến tám chín người không có gan lấy đầu của mình ra mà đánh cược với vinh hoa phú quý. Nếu như nói rõ cho bọn họ biết rằng tham gia vào cuộc tạo phản của Dương Huyền Cảm, đồng nghĩa là bước vào đường chết, chắc hẳn mọi người sẽ không nghe lời đi theo cái tên thương gia đó. Còn về phía hai quan bổ đầu họ Quách và họ Giả kia cùng với đám nha dịch, Tiểu Cửu biết rõ bọn chúng không được lòng dân. Mặc dù trước mắt bọn chúng đều nắm giữ những chức trách quan trọng trong đội quân Hương dũng, nhưng trên thực tế uy tín lại chẳng bằng bọn Vương Nhị Mao, Hàn Cát Sinh, Đoàn Thanh, những Đội chính tạm thời mới được thăng chức. Nếu như mấy người Đội chính không chịu nghe theo tên thương gia đó tạo phản, chỉ dựa vào bọn người họ Quách, họ Giả kia thì khó mà có thể lôi kéo được đám Hương dũng đi theo.

- Vì vậy bước thứ nhất là phải nhanh chóng tìm ra Vương Nhị Mao và đám Địch chính!

Trình Tiểu Cửu nhanh chóng nhắm tính ở trong lòng.

- Nói với mọi người rằng, nếu như tạo phản chắc chắn chỉ có một đường chết, vợ con ở nhà ắt hẳn sẽ bị mang tiếng xấu muôn đời!

Còn lý do vì sao tạo phản sẽ thất bại thì Trình Tiểu Cửu không nói ra được lý do xác đáng. Nhưng những lời dạy bảo của mẫu thân cùng với những kiến thức mà hắn khổ luyện qua bao tháng ngày đọc sách thánh hiền nhắc nhở cho hắn một đạo lý rằng, tạo phản vô cùng nguy hiểm, sẽ khiến cho tổ tông tám đời gánh chịu nghiệp chướng tai ương. Vì vậy nên cho dù triều đình có thối nát gây ra bao chuyện không công bằng thì hắn cũng bắt buộc phải chấp nhận sự an bài của số phận.

Hơn nữa trong tay của Dương Huyền Cảm cũng chẳng có bao nhiêu binh lính! Đó cũng chính là lý do chính mà Trình Tiểu Cửu phản đối việc tham gia tạo phản. Căn cứ theo những hiểu biết về quân đội Đại Tùy, hắn tin tưởng vào quân binh chính thống, đặc biệt là là đội quân Nội phủ binh mà năm xưa cha hắn từng tham gia, khả năng chiến đấu vượt xa đội quân Hương dũng của hắn. Mặt khác toàn bộ phủ binh của Đại Tùy hiện đều đang ở Liêu Đông. Tiềm lực của Dương Huyền Cảm ắt hẳn cũng chỉ như tiềm lực của đội quân Hương dũng huyện Quán Đào này, đều là những đội quân lâm thời mới được thành lập. Chuẩn bị một cách vội vàng như vậy, e là mỗi người trong số bọn họ đến một con dao thép còn chẳng được chuẩn bị đầy đủ, chứ đừng nói đến nỏ cung, thạch pháo v.v... những thứ vũ khí lợi hại để công phá thành.

Đường Thành Hiền ở vị trí trung tâm của huyện Quán Đào, cách Hiệu trường không quá xa. Chạy một lúc Trình Tiểu Cửu đã nhìn thấy ngọn lửa cháy bập bùng trước cửa doanh trại. Tên lính canh treo ngọn đuốc lên mũi súng, vừa tuần hành vừa cười đùa. Nếu như là lúc bình thường, Trình Tiểu

Cửu chắc hẳn sẽ bước tới mà mắng cho hẳn một trận. Nhưng hôm nay, chính thái độ lười nhác thả lỏng đó lại khiến cho lòng hẳn cảm thấy nhẹ nhõm. Mọi người vẫn còn có thể vui cười như vậy cũng chứng minh rằng vẫn chưa có ai đến lôi kéo bọn họ tạo phản. Bản thân hẳn vẫn còn thời gian, vẫn còn thời gian cứu bản thân mình, cứu ân công Lâm huyện lệnh, cứu những người lực điền lương thiện.

- Trình giáo đầu!

Bị tiếng bước chân làm cho chú ý! Đám Hương dũng đang quây phá bèn giật mình, nhanh chóng lấy ngọn đuốc trên mũi súng xuống, cầm trong tay một cách nghiêm chỉnh. Sau đó ngay lập tức xếp thành hàng, khố sở chờ đợi trận giáo huấn của Binh tào đại nhân trẻ tuổi nhưng võ nghệ cao cường này.

Trận mắng mỏ giáo huấn mà bọn họ lo sợ vẫn chưa xảy đến, Trình Tiểu Cửu dừng chân, điều chỉnh lại nhịp thở, sau đó cười hỏi:

- Tình hình đêm nay vẫn bình thường chứ? Các huynh đệ đều đã đi nghỉ rồi chứ?

- Bẩm cáo Giáo đầu đại nhân!

Đội trưởng dẫn đầu đoàn quân tuần hành lớn tiếng trả lời,

- Các huynh đệ đều đã tắt đèn đi nghỉ đúng giờ, tình hình bên trong ngoài doanh trại đều bình thường!

- Uhm!

Trình Tiểu Cửu gật đầu mỉm cười, cố gắng để khiến cho bản thân mình có khí phách của một vị quân quan,

- Bên phía Nam thành, ai đang dẫn đội đi tuần?

- Là Tường Bá Linh, thừa đại nhân!

Tên tiểu đội trưởng trông thấy Trình Tiểu Cửu không có ý trách mắng mọi người, bèn thẳng người ưỡn ngực hơn.

- Hẳn dẫn Lữ quân thứ nhất của Dao Quang Quái Đoàn đi tới thành Nam cư giữ. Cứ nửa canh giờ lại huýt một tiếng sáo lệnh báo bình an, không có bất kỳ hiện tượng lạ nào!

- Uhm!

Trình Tiểu Cửu tiếp tục gật đầu, trong lòng càng thêm yên tâm. Tường Bái Linh là một đứa cháu họ xa của Tường Bang Nhân, đã từng đọc qua sách thánh hiền, nhưng sau vì gia cảnh sa sút, bắt buộc phải làm đồ đệ học nghề kiếm kế mưu sinh. Tường Bang Nhân luôn muốn bồi dưỡng đứa cháu này trở thành người kế thừa chức vị của mình, nên đã đi nhờ vả để đưa hẳn vào đội quân Hương dũng, vừa mới vào bèn được cất nhắc làm Lữ soái.

Tuy nhiên cái đứa cháu này của Tường Bang Nhân, Tường Bá Linh lại không giống chú của hẳn một chút nào trong cái cách làm người hành sự. Tên này nhát gan, cẩn thận, và trên người hẳn lại có khí phách thanh cao của người đọc sách thánh hiền. Vì vậy với một sự việc mạo hiểm mà không thấy có tương lai gì, hẳn có chết cũng không làm theo. Đường nhiên cũng sẽ không dễ dàng gì mà theo người khác đi tạo phản.

- Trình Giáo đầu xin cứ yên tâm, các huynh đệ đều hết sức cảnh giác.

Đám Hương dũng thấy Trình Tiểu Cửu không có ý trách cứ bọn họ lười nhác bèn đồng loạt mở miệng nói.

- Đúng vậy, chúng ta luyện tập lâu như vậy rồi, tay chân hiện đang ngứa ngáy đây. Nếu như tên cầu tặc Trương Kim Xưng dám tới đây, đảm bảo sẽ khiến cho bọn chúng có đến mà không có về!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 45: Oanh Kha (22)

T

ình Tiểu Cửu giơ tay ra, vỗ mạnh lên vai của tên đội trưởng.

- Tiếp tục đi tuần đi, chú ý đến động tĩnh xung quanh. Nếu như có người nào đó trong doanh trại phao tin đồn gì đó, nhất định không được nghe theo!

- Chắc chắn là như vậy rồi, chúng ta chỉ nghe lời Huyện lệnh đại nhân và Binh tào đại nhân thôi!

Tên tiểu đội trưởng lại một lần nữa thẳng người ưỡng ngực, thề hứa đảm bảo.

Những lời nói nịnh nọt như vậy không thể lấy làm tin, Trình Tiểu Cửu cười, quay người tiến vào doanh trại đang ngủ sâu trong bóng đêm. Đã khuya lắm rồi, hầu hết mọi người đều đã chìm sâu vào giấc ngủ, trong doanh trại tiếng ngáy trầm bổng liên hồi. Bọn họ thật hạnh phúc, trước giờ chưa từng nghĩ tới tương lai, cũng không hề hay biết những nguy hiểm đang kề cận. Trình Tiểu Cửu phát hiện ra bản thân mình lại bắt đầu đang ngưỡng mộ sự vô tri vô giác của người khác. Hắn nhếch mép cười, ngược mắt lên trời khuya thờ dài một cái.

- Phù!

Hắn thở mạnh mang theo bao nhiêu những bất an trong lòng phát tán ra ngoài, ngược nhìn bầu trời đầy sao. Ngọc Hoàn, Khai Dương, Dao Quang, và cả đội quân Thiên Xu của hắn nữa đều là những cái tên hết sức nho nhã do Lâm Huyện lệnh đặt ra trong lúc tổ chức đội quân Hương dũng. Mặt

khác mọi người cũng đều hết sức biết ơn Huyện lệnh đại nhân đã mở cho bọn họ một con đường mưu sinh, nên nguyện phục tùng theo ý của ngài. Ban này tên đội trưởng đó nói rất hay, mọi người chỉ nghe lời của Lâm Huyện lệnh. Nhưng ý đồ của Huyện lệnh tổ chức ra đội quân Hương dũng là vì muốn tạo phản theo Dương Huyền Cảm, hay chỉ đơn thuần là muốn bảo vệ an ninh cho dân chúng? Trình Tiểu Cửu không đoán được, nên trong lòng hẩn tràn ngập những mâu thuẫn.

Nếu như Lâm Huyện lệnh muốn tạo phản, thì sẽ chẳng có ai có thể ngăn cản được bước tiến của hẩn. Trình Tiểu Cửu hiểu rõ thân phận Giáo đầu, Binh tào và thậm chí là những uy tín trong doanh trại này của hẩn đều là do Lâm Huyện lệnh ban tặng cho. Đối phương có thể cho hẩn được, thì cũng sẽ dễ dàng lấy về mọi thứ. Hàn Cát Sinh hay Đoàn Thanh, Trương Tồn cũng vậy, mặc dù có chút giao tình với hẩn, nhưng lại không thể vì giao tình đó mà đắc tội với quan phụ mẫu – người ban cho bọn họ con đường mưu sinh. Ngay cả bạn tốt của hẩn Vương Nhị Mao, nếu như tình thế buộc hẩn phải chọn lựa giữa Trình Tiểu Cửu và Huyện lệnh đại nhân, chỉ e là cuối cùng hẩn cũng sẽ chọn lựa con đường thứ hai mà thôi.

Có những người quả thật là tâm tính liên thông, Trình Tiểu Cửu vừa mới nghĩ đến hẩn, thì đã nghe thấy giọng nói của cái tên khốn đó đằng sau lưng rồi:

- Tên Tiểu Cửu chết tiệt, chẳng phải hẹn hôm nay mời ta đi uống Tiểu Hoàng Trù sao? Rượu đâu, sao ta không nhìn thấy? Không lẽ người lại rót hết vào trong doanh trại rồi à?

- Để hôm khác, hôm nay Tiểu Hạnh Hoa sang nhà ta chơi!

Trình Tiểu Cửu quay người cười gượng nói, chuẩn bị tiếp nhận một trận trách cứ của Vương Nhị Mao.

- Huynh tới lúc nào thế, sao lại trùng hợp vậy nhỉ?

- Đúng là cái đồ nhà huynh nhìn thấy gái là mất hết tính người! Hứ!

Vương Nhị Mao nguýt một cái, vẻ mặt tràn đầy sự khinh bỉ.

- Ta sớm biết sẽ như vậy, nên khi nghe thấy tiếng Tiểu Hạnh Hoa bên trong bèn không vào nhà huynh nữa để cho khỏi vô duyên. Vốn nghĩ là đêm nay huynh chẳng màng quay lại doanh trại cơ, thế nào ban nãy giữa đường lại nhìn thấy huynh!

- Lúc nào thế? Sao ta không nhìn thấy người vậy? Trình Tiểu Cửu cười ngượng ngùng, thấp giọng hỏi.

- Huynh?

Vương Nhị Mao lại nguýt thêm một cái nữa,

- Huynh vừa tiễn thê tử về nhà, làm gì còn tâm trạng nào mà để ý đến những thứ khác nữa. Ta gọi huynh đến không dưới hai tiếng, kinh động đến bọn chó của cả khu phố, huynh cứ cắm đầu chạy như điên, không thèm ngoái đầu lại! Sao thế? Lại bị cha của Tiểu Hạnh Hoa mắng cho thảm hại à? Ta đồn rằng huynh đúng là cái số ăn đòn, vài ngày không đích thân tới thì đầu huynh mọc chốc à!

- Không có chuyện đó đâu!

Trình Tiểu Cửu lớn tiếng phủ nhận,

- Ta có bước chân vào cửa nhà bọn họ đâu!

- Thế thì càng thảm hại, là cái gì thế nhỉ, huynh từng dạy ta. Đúng rồi, Vọng phong nhi đào, nhìn thấy khí sắc của đối phương quá mạnh mẽ thì nên bỏ chạy trước!

Vương Nhị Mao vẫn không tha tiếp tục dùng ngôn ngữ công kích Tiểu Cửu. Đối với y, người bạn tốt này dù có làm quan to đến đâu thì vẫn cứ làm bạn tốt của y, không cần phải giữ sự tôn kính với hãn như những người khác. Hơn nữa, người bạn này còn nợ y rất nhiều ân tình, vì thế lại càng nên giống như một chủ nợ cứ tận tình mà bắt nạt con nợ là hãn.

- Ta lo lắng doanh trại có chuyện gì đó xảy ra nên mới chạy nhanh một chút! Người đừng nói lung tung, trước mặt các huynh đệ cũng cần phải giữ thể diện cho ta một chút!

Trình Tiểu Cửu khỗ sở cúi đầu xin tha.

- Nơi đây còn có thể xảy ra chuyện gì lớn! Mọi người ngày ngày đều bị huynh huấn luyện như con lừa vậy, còn đâu sức lực mà gây chuyện!

Vương Nhị Mao lắc lắc vai, không thèm đếm xỉa gì đến lời cầu cứu của Trình Tiểu Cửu.

- Ta nói nghiêm túc đó!

Trình Tiểu Cửu cố nén nhỏ giọng nói, bèn dùng âm thanh đủ để hai người nghe nhấn mạnh một lần nữa :

- Ta nghe nói bên thành Lê Dương có người tạo phản ! Là một vị quan rất có tiếng, nếu như hãn phái người đến chỗ chúng ta lôi kéo, thì chẳng phải là đều làm liên lụy đến huynh đệ chúng ta hay sao !

Nghe xong, Vương Nhị Mao ngậy người một lúc, sau đó vẻ mặt tràn đầy sự bất cần cười lớn nói:

- Tạo phản, tốt quá rồi! Đệ sớm đã bất bình với cái xã hội này rồi, nếu như có ai đó lôi kéo đệ đi, đệ nhất định sẽ đi. Cướp nhà, cướp đất, giết kẻ thù, nhìn thấy con gái đẹp là tùy tiện lôi kéo theo. Chúng ta chẳng cần mơ mộng thăng quan phát tài, ít nhất cũng có thể trả được mối thù!

- Người muốn chết à! Nhỏ tiếng một chút!

Trình Tiểu Cửu tức đến nổi một tay nắm lấy đầu của Tiểu Cửu, ấn xuống.

- Cứ nhe nhớn đi, sau đó người ta sẽ chém đầu cả họ nhà người. Mẹ người, em người, tất cả đều bị mang đến biên cương bán cho người Hồ làm nô lệ chăn ngựa. Nơi ấy mùa đông nước đóng thành băng, đi chân trần đầu ngón chân bám chặt lấy đất không nhấc được lên!

- Theo cách nói của huynh thì há chẳng phải chân của người Hồ đều biến thành chân vịt hết sao!

Vương Nhị Mao vẫn nhăn nhó cười nói, cơ bản là không coi lời cảnh báo của Tiểu Cửu ra gì.

- Nhưng huynh cứ yên tâm, ngoại trừ Trình Tiểu Cửu huynh làm phản không nói, bằng không ta quyết không theo người góp đi làm loạn. Tránh đến lúc đó ta làm giặc, huynh làm quan, hai huynh đệ chúng ta lại đối mặt với nhau.

Trình Tiểu Cửu cười khóc không xong, giận giữ mắng:

- Tên khốn nhà người, cả một tối nay mới nói được một câu có tình người!

- Ít nhất đệ cũng coi huynh là huynh đệ, không như huynh, nhìn thấy thê tử là quên luôn ta!

Vương Nhị Mao giở mặt công kích.

- Người...

- Đệ làm sao? Đệ chưa từng đồng ý với người khác mời uống rượu, rồi lại chạy theo gái như vậy. Đệ cũng chưa từng chỉ nghĩ đến niềm vui của mình mà để mặc cho bạn bè cô đơn. Chuyện của tiểu thư Chu gia, huynh hỏi giúp

cho đệ chưa? Quên rồi phải không? Hay là không dám nhắc tới trước mặt chị dâu?

Trình Tiểu Cửu bị trọc tức cho liên tục thở hồng hộc, sau một hồi mới có thể dần dần hồi tỉnh, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, thấp giọng nói:

- Nói nghiêm túc đó, Nhị Mao, ta không đùa với người đâu. Nếu như có người lôi kéo người đi tạo phản, người có đi hay không?

Vương Nhị Mao không hiểu hôm nay bạn của y ăn phải cái bùa gì mà cứ nhắc mãi đến chuyện tạo phản. Xoa mạnh đầu một cái, y nửa đùa nửa thật trả lời:

- Vậy còn phải để xem là ai? Trình Tiểu Cửu huynh lôi kéo đệ thì vì tình nghĩa giữa hai chúng ta, dù cho trước mắt có là núi đao biển lửa thì đệ cũng sát cánh cùng huynh. Nếu như là người khác, ví dụ như bọn Lão Trường, Lão Lý thì thôi đi, đệ lại chẳng sợ bọn họ giữa đường coi ta như gia súc mà bán đi ấy chứ !

- Nếu như còn cao hơn một bậc nữa, ví dụ như Chủ Bạ hoặc là Huyện lệnh đại nhân thì sao?

Trình Tiểu Cửu nhìn vào mắt của Vương Nhị Mao, nghiêm túc hỏi tiếp.

- Huynh điên rồi à!

Lần này thì Vương Nhị Mao bức tức thật.

- Huyện lệnh đại nhân là mệnh quan triều đình, ngày ngày ôm một đồng tiền, ngài ấy sao có thể tạo phản được?

- Ta chỉ là so sánh thôi!

Trình Tiểu Cửu cười một cách khổ sở. Huyện lệnh đại nhân đúng là hàng ngày đều có một đồng tiền, nhưng không đồng nghĩa là ông ấy cam tâm an

phận thủ thường. Nếu như ông ấy có thể làm Quận thủ, có nghĩa là có thể kiếm được nhiều tiền hơn nữa. Nếu như ông ấy có thể làm tới Tổng quản, Đại sử, Thừa tướng thì chẳng cần xòe tay ra kiếm tiền cũng có vô ngàn người ngày ngày xếp hàng cống tiến cho ông ấy. Lẽ đời là như vậy, con người sao mà biết tự mãn cơ chứ ? Cùng với một tiếng thở dài, hắn tiếp tục thấp giọng nói thêm,

- Người chỉ cần nói xem người có hay không sẽ đi theo làm loạn, đừng quan tâm đến sự so sánh của ta có đúng hay không !

- Ha ha, người khác cứ khen huynh thông minh, ngay đến cả chuyện nhỏ như vậy mà cũng nghĩ không thông.

Vương Nhị Mao cười như vớ được của quý, cười đến nỗi chẳng nhìn rõ mắt đâu nữa.

- Nếu như Huyện lệnh đại nhân làm phản, tất cả huynh đệ đều đi theo. Nếu đệ không theo thì sẽ là tên đầu tiên bị chém đầu thị uy! Đệ không ngốc vậy đâu, theo thôi còn gì nữa! Ít nhất thì cũng còn được sống thêm vài ngày nữa, tránh khỏi cái cảnh chết một cách không rõ ràng!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 46: Oanh Kha (23)

V

ấn đề quan trọng trước mắt là bị người ta coi là hình tượng tiêu biểu! Nhìn ánh mắt tràn đầy vẻ thành khẩn của băng hữu thân thiết, Trình Tiểu Cửu cảm thấy trong lòng nặng trĩu.

- Dường như ta đã quá tự coi trọng bản thân mình rồi!

Hắn thầm nghĩ, cũng không biết nên cảm thấy vui mừng hay nên cảm thấy bi ai với ý định vừa rồi của mình. Liên kết mấy tên Đội chính, Bộ đầu và Sai nha trong Nha môn để bảo vệ bản thân và ân công Lâm Huyện lệnh, cố gắng không đi theo con đường chết. Ý định đó mới lương thiện và đơn giản biết bao! Điều quan trọng là không suy nghĩ đến thực lực của bản thân mình có tương xứng hay không? Nếu như Lâm Huyện lệnh cũng quyết định đi theo con đường phản nghịch, dựa vào địa vị và thân phận trước mắt của bản thân, thì ngoài việc đi theo làm phản hẳn còn có sự lựa chọn nào khác hay sao?

- Tiểu Cửu, Cửu ca? Cửu ca, huynh sao thế, huynh làm ta sợ chết đi được!

Vương Nhị Mao nhìn thấy sắc mặt của Tiểu Cửu thoáng một cái trở nên đáng sợ như sắc mặt của người chết vậy, bèn lập tức thôi cười. Từ trước tới giờ y chưa từng thấy gương mặt của bạn mình lại buồn bã đến như thế. Ngay cả lúc trước khi hai người bọn chúng cùng bị đói, thì Tiểu Cửu vẫn luôn cười rất rạng rỡ. Vương Nhị Mao luôn kiên định tin tưởng rằng, Trình Tiểu Cửu là bất bại, không gì có thể đánh gục được băng hữu tốt của y. Đó cũng chính là lý do mà Vương Nhị Mao coi Tiểu Cửu là bạn y, là nơi hậu thuẫn để cho y có thể dựa dẫm. Nhưng hôm nay trên gương mặt của Tiểu Cửu y nhìn thấy rõ nỗi sợ hãi, hoảng loạn và một chút tuyệt vọng. Lẽ nào

ban này hẳn không hề đang đùa? Lẽ nào những gì Tiểu Cửu vừa nói là sự thật?

- Lẽ nào Huyện lệnh đại nhân ngài ấy... Ngài ấy thực sự muốn cầm đầu tạo phản?

Vương Nhị Mao liên tục hét lớn mấy tiếng nhưng không có câu trả lời, lập tức bèn cảm nhận thấy tính nghiêm trọng của sự việc, nắm chặt lấy cánh tay của bằng hữu, run giọng hỏi.

Nghe thấy hai tiếng tạo phản, đôi mắt đang đờ đẫn của Tiểu Cửu bỗng có một chút ánh sáng.

- Ừ!

Hắn “ừ” một tiếng coi như đó là câu trả lời, sau đó nắm chặt lấy cánh tay của Vương Nhị Mao, giọng nói nhỏ đến khản đặc thì thầm:

- Những điều đêm hôm nay ta nói với người tuyệt đối không được đi nói với những người khác. Nếu không thì hai người chúng ta ắt hẳn chết mà không có chỗ chôn, thậm chí ngay cả đến người nhà cũng bị liên lụy. Nhớ đó, đừng xem những lời của ta là lời nói đùa!

- Được được được!

Vương Nhị Mao gật đầu lia lịa, mồ hôi theo tóc mai chảy xuống từng hàng. Bất luận ngày thường có huênh hoang tự đắc thế nào thì cũng chỉ là để nói cho sướng cái miệng mà thôi. Nhưng nay nếu mà thật sự tạo phản thì hoặc là bị người ta giết chết hoặc là cầm đao giết người. Thương thay cho y, lớn bằng từng này rồi đến phụ nữ còn chưa từng một lần đụng chạm tới, lại sắp phải vì ba đấu gạo mà hồ đồ mất mạng! Thật là không đáng, cũng không cam tâm! Cho dù đãi ngộ có tăng lên gấp ba lần cũng cảm thấy không cam tâm!

Nhưng không cam tâm thì cũng làm thế nào được? Ngay cả đến Trình Tiểu Cửu cũng sợ hãi đến nỗi hồn siêu phách lạc rồi, chứ nói gì đến kẻ võ nghệ không biết một chút nào, chữ nghĩa thì chỉ nhận được hai mặt chữ như Vương Nhị Mao y?!

- Tiểu Cửu ca, huynh có thể nghĩ ra cách ứng phó nào khác không? Chúng ta trốn đi, chạy trốn thâm đêm ra đến ngoài thành, ta biết một sơn động, chúng ta tới ẩn náu ở đó, chắc hẳn sẽ không có ai tìm thấy chúng ta được!

Y nghe thấy có tiếng ai đó đang khóc lóc cầu cứu, thật yếu ớt và vô dụng. Và kẻ vô dụng và yếu ớt đó lại chính là y!

- Nhưng quan trọng là chúng ta không có tiền bạc và lương thực để duy trì sự sống!

Trình Tiểu Cửu nhếch mép cười nảo nề, lắc đầu nói. Chạy trốn thâm đêm đích thực là một biện pháp tránh nạn, nhưng bản thân hắn và Vương Nhị Mao có thể trốn đi đâu được cơ chứ? Thiên hạ dù lớn nhưng đâu mới là chỗ dung thân? Không có tiền, bản thân mình nơi đất khách quê người lấy gì mà mưu sinh?

Thật đáng thương, vất vả lắm mới tìm kiếm được một con đường mưu sinh, làm Binh tào mới được có mười hai ngày, ngay đến cả chiếc ghế trong Nha môn cũng còn chưa được ngồi ấm chỗ, lại đã phải chủ động từ bỏ nó. Căn nhà trên đường Chu Tước, hôn ước cùng với Tiểu Hạnh Hoa, những ánh mắt ngưỡng mộ của bà con láng giềng... Mới chỉ cách đây có nửa canh giờ, hạnh phúc dường như cách bản thân hắn chỉ trong vài gang tấc. Vậy mà bây giờ đành phải ngậm ngùi nhìn viễn cảnh hạnh phúc ấy mất hút như làn sương tan trong gió.

- Chúng ta đi đầu quân cho Trương Kim Xưng, trong nơi trạch dã hoang vu có căn cứ địa của hắn!

Wương Nhị Mao tuyệt vọng cùng quẫn, nghiến chặt răng nói.

- Vậy há chẳng phải cũng là tạo phản? Cũng sẽ bị quan binh truy sát thôi?!

Trình Tiểu Cửu lắc đầu lia lịa. Tạo phản là hành vi khiến cho tổ tông Trình gia bị mang tiếng xấu, làm sơn tặc thì cũng như vậy. Nếu như hãn thực sự lựa chọn con đường đó, mẫu thân ắt hẳn sẽ tức đến chết mất! Nhưng với tình cảnh hiện tại hãn nên làm như thế nào? Ai đó có thể chỉ cho hãn một con đường sống?

- Chi bằng, chúng...chúng ta ra tay trước!

Vương Nhị Mao vừa run rẩy vừa nghiêng chặt răng lắp bắp nói.

- Hãn không cho chúng, chúng ta con đường sống, thì chúng, chúng ta cũng không để cho hãn sống. Những huynh đệ trực tuần trong Nha môn đều là người của Thiên Xu Lữ chúng ta. Huynh là Lữ soái, ta là Đội chính. Hai chúng ta tiến vào trong Nha môn chắc hãn chẳng có ai dám cản đường. Trước hết giải quyết cái lão họ Lâm đó, khiến cho hãn có muốn tạo phản cũng chẳng có cơ hội mà ra lệnh!

- Người chỉ biết nói càn. Lâm Huyện lệnh có ân với chúng ta, chúng ta không thể lấy oán báo ân được! Hơn nữa lúc này ngài ấy có ý định muốn tạo phản hay không cũng chẳng rõ. Chúng ta ra tay với lão, ngược lại sẽ cầm chắc trong tay cái tội danh sát hại mệnh quan triều đình!

Trình Tiểu Cửu tiếp tục lắc đầu cười gượng.

Nhìn thấy Trình Tiểu Cửu ngoài lắc đầu ra thì chẳng có kế sách nào hay hơn nữa, Vương Nhị Mao cuống đến phát hoảng liên tục dậm chân.

- Vậy thì huynh cũng nên cho ý kiến đi chứ, chúng ta nên làm như thế nào? Chẳng lẽ ngồi chờ chết à! Nhà đệ còn có mẹ già và em gái, ta bị bọn chúng coi là phản giặc giết chết đi rồi, thì bọn họ sẽ sống sao đây?

- Đừng nóng vội, để cho ta suy nghĩ đã, suy nghĩ một chút!

Trình Tiểu Cửu đập mạnh lên đầu. Những kế sách của Vương Nhị Mao tuy chẳng có cái nào mang tính khả thi, nhưng ít nhất cũng có tác dụng khiến cho hắn có thể bình tĩnh hơn. Rũ bỏ những lo lắng, buồn bã lúc đầu, hắn dần dần điều chỉnh lại suy nghĩ của mình.

Chạy trốn là điều không thể được, không có kế mưu sinh thì mẫu thân và ta sớm muộn gì cũng bị chết đói. Đầu quân cho Trương Kim Xương cũng không thể được! Ta xuất thân trong một gia đình lương thiện, không thể giao du với lũ sơn tặc. Giết chết Huyện lệnh, cướp lấy quyền điều binh Hương dũng, cái kế sách này cũng không thể thực hiện được. Không nói đến tình nghĩa của Huyện lệnh đối với hắn, chỉ riêng nói đến tình cảnh hiện tại, việc suy đoán Huyện lệnh tập trung đội quân Hương dũng để tạo phản hoàn toàn dựa trên cơ sở giả thiết. Nếu như hắn nghi oan cho Huyện lệnh đại nhân, thì vô tình lại giúp cho đám phản tặc rồi.

- Nếu như có một kế sách có thể giúp cho Lâm Huyện lệnh có thể từ chối sự lôi kéo của Dương Huyền Cẩm, lại có thể không làm hại đến con đường công danh của hắn thì tốt biết mấy. Như thế đối phương vẫn cứ làm Huyện tôn đại nhân, bản thân hắn vẫn cứ theo lệ thường làm Binh tào của bản huyện, hàng tháng tiếp tục lĩnh bổng lộc, tiếp tục bình an tích cóp tiền mua nhà và lấy vợ!

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Tiểu Cửu thoáng sáng lên một chút, sự u ám trên gương mặt tan mờ đi một chút, khóe môi khe khẽ hiện lên vài phần kiên nghị.

- Huynh tìm ra cách gì chưa?

Wương Nhị Mao ghé đầu bên vai Trình Tiểu Cửu khẽ tiếng hỏi.

- Chỉ có thể thử làm xem thế nào!

Trình Tiểu Cửu nhìn ngó tứ phía, cũng nhỏ tiếng trả lời.

- Không chắc chắn lắm, nhưng còn hơn ngồi chờ chết!

- Đệ biết là huynh sẽ làm được mà!

Vương Nhị Mao nhếch miệng cười,

- Nói đi, huynh muốn đệ làm những gì ?

Trình Tiểu Cửu không trả lời câu hỏi của hắn, mà nhỏ tiếng hỏi:

- Đêm nay ai trực tuần tại Nha môn, có phải người mà chúng ta quen biết không?

- Là Đội chính Lữ nhị của chúng ta Chu Hồ Tử dẫn quân của hắn trực ban. Hắn rất thân với hai người chúng ta, chắc chắn sẽ không làm khó chúng ta đâu!

Vương Nhị Mao nghĩ ngợi một lát, khẽ trả lời.

- Người đoán xem giờ này Huyện lệnh đại nhân đã đi ngủ chưa?

Trình Tiểu Cửu tiếp tục hỏi.

Đối với những chuyện nhỏ nhặt lén lút như thế này, Vương Nhị Mao rõ hơn ai hết. Sau một hồi làm ra vẻ trầm lặng, y ngay tức khắc đưa ra đáp án chính xác cho Tiểu Cửu.

- Chắc là chưa ngủ đâu, ngài ấy thích thức khuya, ngủ muộn dậy muộn. Có một lần ta trực ban, thấy ngài ấy thức đến tận canh tư viết lách, phu nhân phái nha hoàn thân cận đến mời mấy lần mới mời được ngài ấy về nội đường!

- Vậy thì tốt, đem thu vũ khí, chúng ta đi tới Nha môn huyện!

Trình Tiểu Cửu nghiên rằng, đưa ra một quyết định vô cùng khó khăn.

- Phải giết ngài ấy thật sao?

Vương Nhị Mao run rẩy, giọng khàn khàn hỏi.

- Không! Trước mắt chúng ta cứ lén vào bên trong Huyện nha, người đứng canh bên ngoài, ta đi vào trong thông báo với đại nhân tình hình huấn luyện đội quân Hương dũng. Nhân tiện ta sẽ thăm dò xem tình hình ra sao, nếu quả thật ngài ấy muốn tạo phản thì ắt hẳn lúc đó cũng sẽ lật bài ngửa với ta thôi. Ta sẽ dựa vào tình vào lý mà nói với ngài ấy tạo phản sẽ chẳng mang lại tiền đồ gì hết!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 47: Oanh Kha (24)

H

uynh không sợ ngài ấy sẽ giết người diệt khẩu hay sao?

Vương Nhị Mao nghe rồi gật đầu lia lịa, không dám tin rằng Tiểu Cửu suy đi tính lại kỹ càng như vậy mà lại chỉ đưa ra được một cái kế sách vô dụng như vậy.

Trinh Tiểu Cửu cười phủ nhận, ánh mắt trở nên vô cùng nghiêm túc,

- Nên mới quyết định đi vào lúc này, nhân lúc không có ai bên cạnh ngài ấy, nói rõ mọi sự việc. Nếu như ngài ấy hiểu được tấm lòng của ta, sau này ắt hẳn sẽ không đối xử tệ bạc với ta. Nếu như ngài ấy không phân biệt được lợi và hại, quyết tâm đi theo con đường đen tối đó, ta sẽ nhân cơ hội đó bắt lấy ngài ấy, nhốt lại vài ngày, còn tốt hơn nhiều so với việc bị người ta soát nhà giết người.

Vương Nhị Mao suy nghĩ kỹ càng một lúc, có chút lo lắng nhắc nhở Tiểu Cửu:

- Nếu như sớm mai Quách Bộ đầu muốn tìm gặp Lâm đại nhân thì sao, chẳng phải sẽ phát hiện ra chuyện huynh làm. Hơn một nghìn quân Hương dũng kéo đến, hai chúng ta có bị đánh chết cũng chẳng thể ngăn lại được.

- Sau khi bắt được Huyện tôn đại nhân, ta và ngài ấy cùng nhau ngồi bên trong thư phòng. Người ở bên ngoài phụ trách việc tuyên truyền rằng Huyện lệnh đại nhân mấy ngày hôm nay không được khỏe, không muốn gặp mặt bất kỳ ai. Như vậy, cho dù có ai đó nghi ngờ, nhưng không gặp

được Huyện tôn đại nhân thì cũng lo sợ phiền phức mà không dám manh động!

Chuyện đến nước này rồi, Vương Nhị Mao dường như lại được kích thích thêm chút dũng cảm. Mắt nháy liên tục, cười gượng ôn hòa hỏi nhỏ:

- Cũng là cái lý đó, cùng lắm thì chúng ta giết quách lão đi!

Hai người thiếu niên đầu óc mông lung sau khi chốt lại một số chi tiết nhỏ, bèn lập tức chia nhau đi tìm vũ khí. Lúc này hai người bọn hắc đều được coi là tướng lĩnh, đều ở trong doanh trại của riêng mình, chính vì thế mà công tác chuẩn bị cũng được thuận lợi hơn nhiều, không cần phải đề phòng kinh động đến những người không có liên quan. Một lúc sau, hai người bọn họ chuẩn bị xong xuôi, làm dáng vẻ đi tuần thị rồi khỏi doanh trại. Vừa đi vừa cố ý cười nói để khích lệ bản thân, cười cười nói nói một hồi đã tới trước cửa Huyện nha.

Quản đúng như Vương Nhị Mao nói trước, lĩnh quân trực ban đêm nay là Đội chính Chu Lễ Hổ, bộ hạ trực tiếp chịu sự quản lý của Trình Tiểu Cửu. Người này cũng được coi là bạn nối khố của bọn Nhị Mao chơi với nhau từ nhỏ, nhìn thấy cấp trên đến kiểm tra, hắc không dám chậm trễ, nhanh chóng bước lên trước chào hỏi:

- Trình Giáo đầu, ngài vẫn chưa đi nghỉ hay sao? Thật là khổ cho ngài! Tiểu nhân trực tuần ngài vẫn còn yên tâm hay sao ? Chúng ta đều là anh em trước kia từng cùng nhau làm cừu vạ ở bến tàu mà !

- Ta không ngủ được, bèn ra ngoài đi dạo một chút!

Trình Tiểu Cửu cố làm ra vẻ trấn tĩnh xua xua tay, cười trả lời.

- Ta đương nhiên là yên tâm về huynh rồi, nhưng ta e là Huyện lệnh đại nhân tức thời căn dặn chuyện gì đó. Ngài ấy ưa thức đêm đọc sách, chỉ lo

anh em đi tuần không biết thói quen này khó tránh khỏi làm phiền đến ngài ấy!

- Giáo đầu suy nghĩ thật thấu đáo. Nếu ngài không nhắc nhở, không biết chừng tiểu nhân lại phạm phải sai lầm!

Chu Lễ Hồ trong lòng khẽ chửi thầm Tiểu Cửu nhiều chuyện, nhưng trên gương mặt lại làm ra vẻ vui mừng vì được quan tâm chăm sóc.

- Đồ xu nịnh!

Vương Nhị Mao không chịu nổi cái kiêu xu nịnh của Chu Lễ Hồ, bèn bước lên trước đẩy người gã một cái, cười nói:

- Nếu Tiểu Cửu ca không dạy người, có khi người còn chẳng biết đi như thế nào ấy chứ? Trục tuần bao nhiêu đêm như vậy rồi, ai mà không biết chứ? Huyện tôn đại nhân ngủ chưa? Hay là vẫn còn ở trong thư phòng vẽ tranh? Người sắp xếp bao nhiêu người canh tuần trong nội viện thế? Hay là chỉ phái người canh chừng ngoài cửa thôi?

- Đúng là Nhị Mao huynh hiểu ta!

Chu Lễ Hồ mặc dù cùng cấp bậc với Nhị Mao, nhưng vì không dám làm mất lòng Tiểu Cửu nên cũng có phần cung kính với những người thân cận của hắn.

- Ban này có khách quý đến gặp Lâm Huyện tôn, vừa mới được mời vào bên trong thư phòng. Những nhân vật lớn như bọn họ nói chuyện, tiểu nhân nào đâu dám cắt cử quân lính đứng ngoài nghe lén cơ chứ. Nên đã phân tán binh lính đi bốn phía, không dám đứng quanh khu vực thư phòng !

- Khách quý nào vậy, ta có biết người đó không?

Trình Tiểu Cửu lặng người một lúc, hỏi một cách cảnh giác.

- Vẫn là tên lái buôn họ Trương đó, mấy ngày nay thường xuyên lui tới Huyện nha. Có điều nhìn biểu hiện của Huyện lệnh đại nhân thì thấy dường như ngài ấy có chút thân tình với hắn. Nên khi hắn đến phủ huyện, binh lính chỉ cần vào bẩm báo, chứ không có ai cản đường hắn!

Chu Lễ Hồ hiểu nhầm ý của Trình Tiểu Cửu, gã cho rằng cấp trên đang trách cứ gã để cho người ngoài tự do đi lại trong phủ, nhanh chóng chấp tay, cười nói giải thích.

Trình Tiểu Cửu hiểu rõ rằng, cái tên lái buôn được nhắc đến chính là tên phản tặc người tướng ngũ đoản đó. Nên cũng chẳng thèm để ý xem Chu Lễ Hồ rút cục đã nhận bao nhiêu tiền bạc đút tay nên mới nhiệt tình làm chân chạy lon ton cho người ta như thế. Tiểu Cửu làm bộ tịch, ngăm nghía bốn phía một lúc, sau đó cười nói:

- Ta vào bên trong kiểm tra một lát, Nhị Mao người đi cùng ta. Chu Đội chính, huynh canh cửa cho cẩn thận đó, đừng để bất cứ ai dễ dàng đi lại trong phủ. Gần đây bên ngoài có nhiều tin tức không hay, có thể cẩn thận được chút nào thì nên cố gắng cẩn thận là tốt nhất!

Chu Lễ Hồ ngay lập tức khom người cúi đầu nhận lệnh, ra vẻ tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của cấp trên,

- Giáo đầu đại nhân dạy bảo phải lắm, không có lệnh của Huyện tôn đại nhân, tiểu nhân tuyệt đối không dám để cho bất cứ ai đi vào trong phủ!

Nịnh hót một hồi mà không thấy có phản ứng gì, gã có chút bức bối, ngẩng đầu lên nhìn thì chỉ thấy Trình Bình tào và Vương Đội chính đã lừng lững đi vào bên trong phủ. Chu Lễ Hồ nhếch mép cười nhạt, bức tức chửi thầm:

- Đắc ý cái gì, chẳng qua chỉ là khoe chút tay nghề bắn súng mua vui thôi mà? Cái ngón nghề đó thì lừa bịp được bao nhiêu lâu cơ chứ? Đợi cho đến

ngày đại nhân phát hiện ra mình đã bị lừa thì ắt hẳn sẽ có chuyện xảy đến với nhà người!

Gã mắng chửi chán, tức giận thở phì phì rồi lại tiếp tục đứng canh ngoài cửa, bắt đầu cái trò chùng mắt với hai con sư tử .

Qua cửa thứ nhất một cách thuận lợi, hai người bọn Vương Nhị Mao và Tiểu Cửu thở phào một tiếng. Từ đại đường vào đến bên trong hậu viện vẫn còn một đoạn đường nữa, hai người bọn hắn cố gắng nhắc nhẹ tiếng bước chân tựa như những tên trộm vậy, không làm kinh động đến mọi sự vật và con người trong phủ. Quạt qua một bức chiếu bích, đi qua một nửa đoạn hành lang, cảnh vật xung quanh ngày càng hiển hiện rõ hơn. Tiếng ve kêu, tiếng gió và còn cả tiếng chó sủa từ xa vọng lại, từng tiếng động ấy gõ nhẹ lên trái tim hai con người đang đi xuyên qua bóng đêm, tựa như những mũi dao nhẹ nhàng đang cứa từng hồi.

Một buổi đêm mùa hạ mát mẻ như vậy, nhưng Trình Tiểu Cửu lại lạnh toát đến nổi run lấy bối. Hắn ngoảnh đầu lại nhìn, nhờ ánh sáng của sao trăng nhìn thấy nét mặt của Nhị mao cũng trắng bệch sợ hãi. Một lúc lâu hắn đã do dự nghĩ ngợi đến việc quay đầu bỏ chạy, nhưng nghĩ đến vị trí Binh tào mà hắn mong muốn, nghĩ đến những lời hẹn ước với vị hôn phu Tiểu Hạnh Hoa, hắn buộc bản thân phải kiên cường hơn, nghiêng răng tiến lên phía trước.

Cũng may mà Huyện nha Quán Đào cũng vừa nhỏ, trước khi dừng khí của hai thiếu niên này bị hao mòn, thì chúng đã đi tới đến đoạn cuối con đường dẫn đến thư phòng. Từ đằng xa, Trình Tiểu Cửu nhìn thấy hắt lên trên cửa sổ là hai cái bóng không quá cao to. Dường như bọn họ đang có tranh chấp gì đó, chính vì thế nên mới không ngừng hoa tay múa chân như thể đang cố gắng thuyết phục đối phương. Nhưng hai bên đều rất kiên định, chẳng có bất cứ một dấu hiệu thỏa hiệp nào.

Trình Tiểu Cửu quay người ra phía sau xua xua tay, ra hiệu Vương Nhị Mao đứng dưới bóng cây không được tiến lên nữa, sau đó hẩn nhanh chóng cúi người xuống, bò đến bên dưới cửa sổ. Suốt quá trình đó không hề phát ra bất cứ tiếng động nào, hẩn linh hoạt tựa như một con mèo đen vồ mồi.

Hẩn áp sát tai vào bên dưới cửa sổ nghe ngóng, rất nhanh biết được hai người bên trong phòng đang tranh luận điều gì. Đúng như hẩn dự đoán, tên lái buôn người tướng ngũ đoản họ Trương kia chính là đồng bọn của Dương Huyền Cảm, dường như cấp bậc của hẩn ta trong đồng đảng phản tặc rất cao, trong cách nói chuyện của hẩn mang theo ý tứ uy hiếp đe dọa người đối diện. Còn Lâm Huyện lệnh thì cố gắng kéo dài đối phó, nói đi nói lại cũng chỉ là mấy câu nói đó, khiến cho tên cầu tặc họ Trương tức đến phát điên.

- Tổng quản đại nhân ngài cũng thấy rồi đó, đội quân Hương dũng của huyện Quán Đào chỉ có giáo mác và phiến đao, ngay đến cả một bộ áo giáp cũng chẳng có, đương nhiên chẳng có thực lực nào mà chủ động tấn công!

Đây là tiếng của Lâm Huyện lệnh, trong đó nhuộm đượm sự bất lực và bi quan.

- Hơn nữa thành Hàm Đan trước giờ vẫn nổi tiếng kiên cố, chỉ dựa vào sức mạnh của một nghìn Hương dũng thì chỉ e là ngay đến việc lấp đầy dòng sông vây quanh thành cũng chẳng đủ người, chứ đừng nói đến chuyện tiêu diệt được thành đó, cắt đứt mạch lưu thông đến Lê Dương!

- Rầm!

Trong phòng có ai đó đập mạnh tay xuống mặt bàn, tức giận nói:

- Ta đã nói với nhà ngươi bao nhiêu lần rồi, không nhất thiết buộc phải tấn công thành Hàm Đan. Huyện thừa Hàm Đan là bộ hạ cũ của Sở Công, người của người vừa tới, bên trong thành hẩn sẽ lập tức giết quân, trong ngoài kết hợp!

- Nhưng mười hôm trước có gửi khẩu dụ cho hãn, đến nay vẫn chưa nhận được câu trả lời chắc chắn!

Giọng nói của Lâm Huyện lệnh vẫn từ tốn như vậy,

- Trước mắt tên giặc Trương Kim Xưng vẫn còn quấy nhiễu quanh đây, chỉ cần ta dẫn quân đánh tới Quận Vũ An, hãn sẽ dẫn quân công kích Quán Đào. Lúc đó thì thành Hàm Đan chưa hãn đã tiêu diệt được, cơ quan đầu não của chúng ta lại bị rơi vào tay kẻ khác. Như vậy người nghĩ xem ta nên ăn nói thế nào với Sở Công?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 48: Oanh Kha (25)

S

ự nhẫn nại của tên phản tặc họ Trương dường như đã đến cực hạn, những khớp xương tay của hắn bị bóp chặt phát ra tiếng kêu răng rắc, cách một bức tường mà Trình Tiểu Cửu vẫn có thể nghe thấy rõ. Cùng với tiếng kêu răng rắc của khớp tay, cộng thêm những tiếng bước chân nặng trĩu và câu nói tức giận đến phát điên:

- Vừa rồi ta đã nói rõ ràng rằng nếu cần thiết thì có thể từ bỏ Quán Đào. Kế hoạch của Mật Công là, trước hết tập trung binh lực các huyện chặn mạch lưu thông tới Nam hạ, tránh việc có kẻ đột kích Lê Dương từ phía sau. Chỉ cần Lê Dương không bị mất, quân lương của chúng ta sẽ không bị thiếu, cứ như vậy sẽ có đủ thời gian để tiêu diệt Lạc Dương!

- Nhưng Vi đại nhân lại ra lệnh cho ta dốc hết tâm sức bảo vệ huyện Quán Đào và phân tán việc dự trữ lương thực của Chu gia!

Lâm Huyện lệnh chẳng màng đến sự tức giận của đối phương, chậm rãi đáp lời.

- Rầm!

Dường như lại thêm một tiếng đập bàn nữa,

- Là hắn Vi Phúc Tự đang cố ý làm hỏng chuyển của chủ công mà, Mật Công là Trường sử nắm quyền binh lược, chúng ta cần nghe theo lệnh của Mật Công!

- Nhưng “Thượng trung hạ tam sách” mà Mật Công đề xuất, Trương Tổng quản cho rằng có khả năng thực hiện được không? Cổ động chủ công xuất

binh từ phương Bắc tiến đánh U Kế, nghìn dặm công kích, chỉ dựa vào vài vạn thuyền phu trang bị vũ khí sơ sài để đối đầu với đội quân Hồ bí thiết kỵ dưới trướng La Man Tử, vậy mà còn tự xưng là thượng sách trong thượng sách! May mà Vi đại nhân ngăn cản chủ công, nếu không thì chúng ta đã sớm chết mà không có chỗ chôn thân rồi!

Xuất binh từ phương Bắc đánh tiến U Kế? Tuy Trình Tiểu Cửu chưa từng cầm quân, nhưng nghe xong cũng phải cười gượng, binh pháp đã viết: Nghìn dặm công kích bất ngờ, tất được quyết định thắng bại bởi Thượng Tướng Quân. Lê Dương cách Huyện Kế đâu chỉ có nghìn dặm? Dem một toán nông phu vừa mới được trang bị vũ khí sơ sài đi đánh trận với Hồ bí thiết kỵ, thật hồ thẹn cho người nào nghĩ ra được cái kế sách đó? Nhưng nghe chừng ý của tên họ Trương đó, người hiến kế cho Dương Huyền Cảm có địa vị rất cao. Ngoài Dương Huyền Cảm ra hẳn có thể ra lệnh cho tất cả những tên phản tặc còn lại. Cái tên Mật Công đó rút cuộc là ai, vì sao một tên ngu dốt như vậy mà lại có thể tạo dựng được một uy tín lớn như thế?

Đang mãi suy nghĩ, Tiểu Cửu lại nghe thấy những tiếng thở nặng nề tức giận. Tên phản tặc họ Trương đó dường như bị Lâm Huyền tôn làm cho tức nghẹn thở, một hồi lâu không nói được nên lời. Nhưng tính khí của hắn cũng rất ngoan cố, vừa mới điều chỉnh lại nhịp thở, bằng một giọng đầy nham hiểm hắn chậm rãi nói:

- Hay Lâm đại nhân ngài sợ rồi? Có phải ngài muốn quan sát một thời gian rồi tìm đường rút lui cho bản thân mình đúng không? Tính cách hung bạo của Dương Quảng ngài cũng biết rồi đấy, chỉ cần có một chút liên quan thì hắn cũng sẽ nhổ cỏ tận gốc. Dựa vào mối quan hệ giữa Lâm đại nhân ngài và Sở Công thì ngài thử nghĩ mà xem nếu như triều đình lấy lại được tiềm lực, chúng sẽ bỏ qua cho ngài hay sao?

- Lâm mỗ ta chịu ơn Sở Công, không dám không đền ơn!

Cuối cùng thì Lâm Huyện lệnh cũng đứng dậy, giọng nói nghe chừng có chút run rẩy.

- Nhưng Lâm mỗ muốn đền đáp Sở Công, chứ không phải là Lý Mật. Chỉ cần ta giữ vững Quán Đào cho Sở Công, bảo vệ quân lương trong thành, thì cũng có nghĩa là đã giữ cho đại quân một đường lui. Nếu như Lạc Dương không nhanh chóng tiêu diệt được, chủ công vẫn còn có thể rút lui về Hà Bắc, mang theo quân lương tiến vào vùng Đâu Tử cảnh trạch tạm thời lần tránh quan quân!

- Người muốn để cho Sở Công đi làm sơn tặc?

- Cũng còn hơn kẻ vì danh lợi của bản thân mình mà ép Sở Công đi vào đường chết!

Đến nước này rồi mà nội bộ tướng lĩnh vẫn còn tranh cãi không dứt vì những chuyện nhỏ nhặt như vậy, thử hỏi sao có thể chống đỡ được sự phản kích của đại quân Đông chinh? Trình Tiểu Cửu nghe xong chỉ biết lắc đầu, càng chẳng có hy vọng gì với việc giấy binh nổi loạn của Dương Huyền Cảm. Mật khác căn cứ vào sự tranh cãi ở trong phòng mà phán đoán thì Lâm Huyện lệnh cũng chẳng đánh giá cao vào kết quả của cuộc tạo phản này, cho nên mới có thái độ án binh xem xét tình hình như vậy.

- Xem ra hôm nay cho dù tên họ Trương đó có nói rách cả miệng cũng không thuyết phục được Lâm đại nhân xuất binh!

Trình Tiểu Cửu lau mồ hôi trên trán, nói thầm trong lòng. Hắn từ từ đứng thẳng người, bám lấy mép tường đứng dậy, từ từ lùi về phía sau. Mọi việc đều đã qua rồi, những lo lắng ban nãy rõ là dư thừa. Lâm Huyện tôn là người có tầm nhìn xa và trí tuệ, chắc chắn sẽ không đồng lõa với quân tạo phản.

Đang chuẩn bị lui ra khỏi Nha môn theo lối cũ, Tiểu Cửu đột nhiên phát hiện tên họ Trương đó có ý định động thủ, tư thế của hắn chính là muốn ra

tay tấn công đối phương! Trình Tiểu Cửu lặng người, chân sau đang bước lập tức dừng lại. Không đợi cho hắn nhìn kỹ, bên trong phòng lại phát ra âm thanh:

- Lâm đại nhân, ta đã đợi ngài năm ngày rồi, Mật Công cũng đang đợi câu trả lời của ngài?!

- Ta là thuộc hạ cũ của Sở Công, tuy danh Lý Mật có danh tiếng, nhưng bốn Huyện lệnh ta không thềm biết hắn là ai!

Lâm Huyện lệnh lạnh lùng phẩy tay áo một cái, tức giận nói.

- Huyện tôn đại nhân chắc hẳn biết câu chuyện của Ngụy công tử ở Tín Lăng?

Tên phản tặc họ Trương lại tiến lên phía trước nửa bước nữa, tay không ngừng múa may, bóng hắn hắt lên trên cửa sổ tựa như hình dáng của ma quỷ.

- Nếu như Trương Tổng quản ngài đảm bảo rằng bản thân mình có thể huy động được đội quân nghìn Hương dũng này, thì xin mời ngài cứ việc làm!

Tuy Lâm Huyện lệnh có vẻ sợ hãi, nhưng trong từng câu nói thì vẫn quyết không chịu nhượng bộ.

- Ngài đừng ép ta!

Cầu tặc họ Trương gầm hét lên một tiếng, toàn thân hắn chồm lên, hai tay lao tới bóp lấy cổ Lâm Huyện lệnh.

Năm xưa Tín Lăng Quận – Ngụy Vô Kị trộm binh phù để cứu Triệu, quan quân khinh thường không phục tùng, Chu Hối vùng chùy mà giết chết. Trình Tiểu Cửu có biết câu chuyện này, trong lòng thấy ngạc nhiên tột độ,

vung tay phá cửa sổ nhảy vọt vào bên trong, cả người hẫng tựa như một con chim ưng.

- Không được làm hại Lâm đại nhân!

Hẫng lớn tiếng hét lên, dừng mãnh vung đao, ánh sáng của thanh đao dài dẽo tựa như dòng lụa hướng về phía tên phản tặc họ Trương.

Thân thủ của đối phương phi phàm hơn dự đoán của hẫng, chỉ cần xoay người một chút là đã có thể tránh khỏi được lưỡi đao của hẫng. Sau đó hẫng giơ tay ấn vào vùng lưng một cái, chỉ nghe thấy một tiếng “Bung!”, cả cái lưng của hẫng tựa như một con rắn đàn hồi trở lại. Tiếp ngay sau đó, chiếc thắt lưng phân thành hai nửa, một thanh kiếm lóe sáng trước ánh nền đang chỉ thẳng vào yếu hèn của Tiểu Cửu.

- A!

Trình Tiểu Cửu sợ hãi hét lên một tiếng, ngẩng mặt lùi về phía sau để tránh. Ánh sáng của thanh kiếm sượt qua sống mũi của hẫng, một vài lọn tóc rơi xuống. Chẳng màng xem bản thân mình có bị thương hay không, hẫng đứng vững, nhanh chóng bước chéo sang nửa bước, thanh đao thuận thế quay ngang.

- Được đó!

Tên phản tặc họ Trương vừa ra đòn vừa phòng thủ, phá thế đao của Tiểu Cửu, nhanh chóng tung một kiếm đáp trả.

Trình Tiểu Cửu quay thẳng sống đao, chặn đứng đường đi của kiếm. Sau đó bước tới thám thính, đầu đao tiếp tục hướng vào mặt của đối phương mà đâm tới. Không đợi lực của thanh đao được dùng hết, thanh kiếm của đối phương đã chuyển từ thế nghiêng sang thế ngang, tựa như một con rắn độc chặn đứng đường đi của thanh đao. Sau đó lại dựa vào sống đao nhanh chóng đâm về phía trước theo hướng về chính giữa trán của Tiểu Cửu.

- Hóa ra là người à! Là Trình Tiểu Cửu đúng không? Tiểu Tử! Ta đúng là không nhìn nhầm người!

Tên phản tặc họ Trương cười nhạt nói.

- Người nói cái gì, ta nghe không hiểu!

Trình Tiểu Cửu bị ép phải lùi về phía sau nửa bước, lại lùi tiếp nửa bước nữa, nghiêng răng cúi đầu xuống đáp trả một đao.

- Ta đúng là đã dọn cỗ mời người khác ăn!

Tên cầu tặc họ Trương nhếch mép cười nói, tiện tay phá thế đao của Trình Tiểu Cửu.

- Vậy coi như người dốt đi!

Trình Tiểu Cửu tiếp tục kéo dài thời gian, huynh đệ Vương Nhị Mao của hắn đang ở ngoài cửa, chỉ cần hắn đi tìm thêm người tới giúp thì cho dù mọi người không thể bắt được tên họ Trương, chắc hắn cũng sẽ có thể dọa cho hắn sợ bỏ chạy.

Đáp trả Tiểu Cửu chỉ là một tiếng khinh bỉ lạnh lùng, tên phản tặc họ Trương bước chéo sang nửa bước tránh đao, đáp trả lại một kiếm nhằm vào chỗ yếu của Tiểu Cửu. Thoáng một cái, hai bên giao đấu vài chiêu, Trình Tiểu Cửu luống cuống đối phó, để lộ ra rất nhiều kẽ hở. Rất nhanh chóng hắn nhận ra bản thân mình không phải là đối thủ của tên cầu tặc đó. Một mặt cố gắng chống đỡ, mặt khác hét lớn:

- Các anh em huynh đệ, bắt lấy thích khách! Đội thứ nhất chặn lấy cửa chính, đội thứ hai chuẩn bị sẵn cung tên!

Ai ngờ được rằng, sau tiếng hét đó, thanh gươm trước mặt lại càng trở nên hung tợn hơn.

- Tên họ Lâm kia, người dám mai phục quân linh ở bên ngoài. Trương gia ta sẽ cho người biết thế nào gọi là bản lĩnh thật sự!

Tên cầu tặc họ Trương coi sự xuất hiện của Trình Tiểu Cửu như một trận mai phục đã được sắp xếp từ trước, ra tay không chút niệam tình. Ánh gươm sáng chói chồng chéo lên nhau và vô cùng ác độc, chỉ hận một nỗi ngay tức khắc đâm cho thân thể đối phương thủng lỗ chỗ.

- Đại nhân ngài mau chạy đi!

Trình Tiểu Cửu biết chuyện chẳng lành, vừa chống đỡ vừa nói lớn.

Đáp lại lời của hắn chỉ là tiếng răng va vào nhau lập cập, Lâm Huyện lệnh ban này vẫn còn ngoan cố đối đầu với tên thích khách, hiện giờ đã bị gươm đao múa tới múa lui làm cho sợ hãi đến nỗi đứng như trời chồng, thân thể dính chặt vào chân tường, mãi cũng không nhích được một bước.

- Đại nhân, ngài chạy nhanh đi chứ!

Trình Tiểu Cửu khổ sở chống đỡ, lưng hắn gần như dính sát vào tường. Cả người hắn cố gắng che chắn cho Lâm Huyện lệnh đang đứng đằng sau.

- Ta, chân ta mềm nhũn cả ra rồi!

Lâm Huyện lệnh nói như khóc, dùng cả tay lẫn chân, từng bước từng bước bò ra cửa. Cái tốc độ này sao có thể tránh được thanh kiếm đang lao đến như điên dại kia ? Tên phản tặc họ Trương đá bay đến một chiếc ghế đầu, làm cong cả binh khí của Tiểu Cửu. Lưỡi gươm hơi cong một chút, nhanh như chớp hướng về phía cổ của Lâm đại nhân.

- Keng!

Mũi gươm hướng vào tim một lần nữa lại bị Tiểu Cửu dùng đao chặn lại, Trình Tiểu Cửu gần như quỳ xuống đất, hai tay dang đao đỡ lấy mũi gươm

của thích khách.

Hắn biết bản thân mình không cầm cự được nữa, cùng lắm thì sau khi mình chết đi, Lâm Huyện lệnh và tên họ Trương đó cũng chuốc thêm thù oán, Huyện Quán Đào sẽ không bị cuốn vào trận loạn. Lâm Huyện lệnh sẽ niệm tình có ân cứu mạng mà chăm sóc tốt cho mẹ của hắn.

“U u u -----”. Cuối cùng cũng có người nhận thấy những bất thường trong phủ nha, lấy hết sức bình sinh thối còi cứu viện.

- Là Vương Nhị Mao chăng? Tên ngốc đó cuối cùng cũng đã tìm thêm người đến rồi!

Trình Tiểu Cửu khẽ rung động, thanh đao trong tay lại tiếp tục hướng lên trên, chặn đường tiến của thanh gươm khiến cho nó lại thêm vài phần cong queo.

Tên phản tặc họ Trương khẽ lạng người một lát, cười nhạt lắc đầu. Chẳng có ai có thể cứu được Lâm Huyện lệnh, tất cả quân Hương dũng có kéo đến cũng không cứu được. Kẻ nào không phục tùng mệnh lệnh của Mật Công, giết không tha! Chỉ tiếc rằng tên thiếu niên họ Trình này, vốn là một hạt giống cầm quân khá tốt. Hắn lại lắc đầu, mũi gươm hơi nghiêng, kèm theo là một tiếng hét.

Trình Tiểu Cửu nghiêng rằng, toàn thân hướng theo thanh gươm. Tiếng bước chân của các huynh đệ ngày càng lại gần, đỡ được đòn cuối này, đêm nay coi như ta đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ. Mong sao những lời Huyện lệnh đại nhân nói lần trước, sẽ chuộc cha về giúp ra là thật! Trong phút giây tuyệt vọng, trong lòng Trình Tiểu Cửu ngược lại cảm thấy bình tĩnh, trừng mắt nhìn thanh gươm đang tiến lại gần mình, từng chút từng chút đâm thẳng vào ngực mình.

“ U u u, u u u, u u u”. Tiếng hú còi từ bên phía liên hồi không dứt. Tiếng này gấp gấp hơn tiếng kia, tiếng này kinh động hơn tiếng kia.

- Giặc đột nhập, giặc đột nhập, Trương Kim Xưng đột nhập!

Có người chạy vào trong, hét lớn:

- Bẩm cáo đại nhân, Trương Kim Xưng đánh tới nơi rồi, Cửa Nam cấp báo nguy rồi!

Chỉ huy quân giới của Nha môn tên Lưu Tử Quang bước tới trước cửa, quỳ sụp xuống khóc than.

Thanh gươm xuyên thủng quần áo của Tiểu Cửu đột nhiên dừng lại. Tên thương gia họ Trương cười lớn:

- Tên họ Lâm kia, vừa ý nhà ngươi rồi nhé.

Hắn ta đập mạnh cửa, không thèm đếm xỉa tới Lưu Tử Quang đang quỳ trên thềm, hay Vương Nhị Mao đang đứng dưới gốc cây đã bị dọa cho không cất nổi bước mà xách gươm ngang nhiên bước đi!

- Giặc đột nhập, giặc đột nhập, Trương Kim Xưng đánh tới rồi!

Tiếng kêu la, tiếng còi hiệu, trong màn đêm kết hợp thành một mảnh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 49: Đông Môn (1)

V

ương Nhị Mao dựa người vào gốc cây trong vườn, cả người y run lên bần bật. Trình Tiểu Cửu chết rồi! Người tài giỏi không có chuyện gì không làm được mà hăn sùng bái, Trình Tiểu Cửu, chết rồi! Bị người ta đâm một nhát chết ngay trước mặt y. Còn y thân là huynh đệ tốt của Trình Tiểu Cửu lại chỉ biết giương mắt đứng nhìn, tên Vương Nhị Mao vô dụng là y bị gươm dao trong thư phòng làm cho sợ hãi đến nỗi tê liệt cả tứ chi. Ngay đến cả đến việc đi gọi viện binh y cũng không nghĩ ra, mà thậm chí cũng chẳng dám cản đường tên hung thủ trốn thoát.

Y đột nhiên hy vọng rằng kẻ bị tên cầu tặc họ Trương kia đâm chết chính là bản thân mình, có như vậy, y sẽ không phải mang cái tiếng nhu nhược hèn nhát mà sống phần đời còn lại. Ngày thường y nói khoác nhiều như thế, tự vỗ ngực khoe khoang là thế, vậy mà đến thời khắc quan trọng thì lại đứng chôn chân dưới gốc cây, không giúp đỡ được một chút nào!

Chẳng có ai thềm đếm xỉa đến biểu hiện của Vương Nhị Mao.

Lúc này trong Nha môn đang loạn cào cào, Huyện lệnh đại nhân ôm lấy đầu quỳ dưới chân tường, không dám ngẩng đầu lên. Trình Giáo đầu võ công lợi hại nhất thì cũng đang đau đớn với vết thương trước ngực, nhìn đáng vẻ đó chắc là đã bị thích khách đâm cho thùng bụng lò ruột ra rồi! Còn những tên quan bộ đầu và nha dịch ngày thường vẫn oai phong lẫm liệt thì cái lúc đèn mở lửa yếu này đây cũng chẳng biết là đã trốn chạy chui lủi ở cái xó nào rồi. Tiếng còi kêu cứu từ phía Nam thành cứ “U--- u---- u” mãi không dứt, tiếng này gấp gáp hơn tiếng kia, tiếng này kinh sợ hơn tiếng kia.

- Đại nhân, đánh hay chạy, xin ngài có ý kiến ạ!

Lưu Tử Quang nước mắt nước mũi giàn gụa, khổ sở nhìn Lâm Huyện lệnh cầu cứu.

- Trương Kim Xưng! Trương Kim Xưng!

Bên ngoài Nha môn, bách tính bị tiếng còi hiệu đánh thức tỉnh giấc, vợ lấy thứ duy nhất có giá trị ở trong nhà, khóc lóc gào thét chạy tứ phía. Chẳng ai biết nơi nào mới an toàn, nhưng cũng chẳng có ai dám ở trong nhà. Trương Kim Xưng là con quý ăn gan uống máu người. Chẳng ai dám chắc mình sẽ không trở thành món mồi ngon cho hắn vào ngày mai.

“U --- u --- u--- u – u --- u”, “A --- a --- a --- a”, cùng với tiếng còi hú báo hiệu, từ không trung biết bao nhiêu chim chóc bay ra, khiến cho người ta sợ sồn dưng tóc gáy. Bọn chúng là những kẻ may mắn nhất, bởi vì chúng có cánh, muốn bay tới đâu thì bay tới đó.

Chính trong cái lúc hỗn loạn đó, Vương Nhị Mao phát hiện ra thi thể của bằng hữu mình động đậy.

- Tiểu Cửu -----!

Y ôm lấy cổ hét lên một tiếng, chạy như bay đến bên cạnh Tiểu Cửu. Hất tung tên lính Hương dũng đứng trước mặt, đạp lên chân Lưu Tử Quang, tiện thể đẩy Lâm Huyện lệnh một cái. Hai tay ôm lấy “di thể” của Trình Tiểu Cửu.

- Huynh đưa đệ đi theo với, đệ cũng không muốn sống nữa. Đệ có lỗi với huynh, đệ là một kẻ bỏ đi chỉ biết nói khoác!

Dường như nghe thấy tiếng của y, thi thể của Trình Tiểu Cửu động đậy một vài cái, đột nhiên ngồi phắt dậy. Ánh mắt đờ đẫn, tay chỉ vào những người đang có mặt tại hiện trường, miệng ú ớ nói:

- Ặc, ặc!

Sạ thi! Những Hương dũng vốn đã bị tiếng còi kêu cứu phía Nam thành làm cho sợ hãi đến hồn siêu phách lạc, nay trông thấy cảnh này lại càng thêm hoảng loạn, chỉ có mấy người nhanh chóng nhón chân chạy ra khỏi cửa Nha môn, số đông những người còn lại thì “Bịch!” một tiếng quỵ xuống dưới đất, khấu đầu lia lịa.

- Trình Giáo đầu, huynh yên tâm an nghỉ đi, các anh em sẽ không dám trể nải chuyện hậu sự của huynh đâu, ngày rằm lễ tết chắc chắn sẽ đến phúng viếng huynh mà!

- Ặc, ặc, ặc, ặc.

Thi thể của Trình Tiểu Cửu càng động dậy lại càng có lực hơn, đột nhiên thoát ra khỏi được vòng tay của Vương Nhị Mao đứng dậy. Máu từ vết thương trên ngực thuận chiều cứ thế tứa ra, khiến cho một nửa cái viền áo choàng nhuộm ướt một màu đỏ máu. Vậy mà Tiểu Cửu chẳng có lấy một chút cảm giác nào, từng bước từng bước tiến lên phía trước, từng bước từng bước tiến lại gần Lâm Huyện tôn, người đang run lên bần bật ở dưới góc tường.

- Trình -----

Lâm Huyện lệnh đại nhân lúc trước vẫn còn nhất quyết không chịu ngẩng đầu lên, bây giờ đã nhanh chóng dịch chuyển ra phía sau, nhanh nhẹn tựa như một con mèo béo.

- Trình, Trình Giáo đầu!

Vừa run rẩy né tránh, Lâm đại nhân vừa khóc lóc kêu cứu,

- Ta, ta, ta sẽ không bạc đãi người đâu. Người đừng có đến đây, đừng lại gần, lại gần nữa là ta kêu người đến đó!

- Trình Giáo đầu! Huynh chết oan uổng quá! Mọi người đều biết điều này! Nhưng oan có đầu nợ có chủ, huynh đừng lôi kéo mọi người đi theo huynh chứ!

Lưu Tử Quang lúc này là kẻ nhanh trí nhất, vừa mới khuyên nhủ Lâm Huyện lệnh, chớp mắt một cái đã trở thành nhân vật đàm phán với cường thi.

- Huynh yên tâm an nghỉ đi nhé, mọi người lớn bé trong nhà huynh thì đã có chúng ta đây. Chỉ cần chúng ta còn có cơm ăn thì quyết sẽ không để cho bọn họ phải chịu đói!

- Đúng, đúng rồi!

Nhìn thấy thi thể của Trình Tiểu Cửu đang tiến lại gần mình, Lâm Huyện lệnh cuối cùng cũng lấy thêm được chút dũng khí, giơ cao tay phải, nói lớn:

- Bôn Huyện lệnh ta quyết không ngược đãi người thân của người. Nếu như vi phạm lời thề sẽ bị trời chu đất diệt!

“Thi thể” dường như không nghe thấy mọi người đang nói gì, lại tiếp tục tiến lên phía trước vài bước, chỉ còn cách Lâm Huyện lệnh có nửa bước.

- Bôn Huyện cung cấp cho mẹ người một thúng năm đấu gạo, ba xâu tiền, không thúng nào thiếu sót, quyết không hối hận!

Lâm Huyện lệnh hết cách cùng đường, lưng dính chặt vào tường lớn tiếng nói.

Mỗi thúng năm đấu gạo. ba xâu tiền, đó gần như là tổng thu nhập hàng tháng của một Binh tào, tính cả thu nhập chính đáng và nguồn lợi ngoài luồng. Lâm Huyện lệnh biết rõ rằng Trình Tiểu Cửu trước kia vì quá nghèo đói nên mới đi ứng tuyển Hương dũng. Trong lúc cấp bách Huyện lệnh đại

nhân bèn nghĩ ra đối sách tương tự để đối phó với “tử thi”. Vậy mà chiêu này dường như ngay lập tức có kết quả ngay. Huyện lệnh đại nhân vừa nói dứt lời, trong đôi mắt mơ hồ của “tử thi” dường như ánh lên vài tia sáng. Hắn không bước tiếp lên phía trước, cũng không chịu ngã xuống, chỉ đứng lặng một chỗ, dường như đang cố gắng để nhớ lại một điều gì đó!

Tình hình bên ngoài Nha môn càng trở nên hỗn loạn, nhưng so với việc “Cương thi” đang cách rất gần bản thân mình, thì uy danh của Trương Kim Xứng cũng chẳng có nguy hại gì nữa. Lâm Huyện lệnh nhận thấy phương pháp mua chuộc này có hiệu quả, bèn lấy thêm can đảm, tiếp tục thề thốt:

- Mỗi quý phần người có được, sẽ không bớt của người một đồng. Huynh đệ có thịt ăn, quyết không để cho người chịu thiệt uống nước canh.

- Cái gì?

Trình Tiểu Cửu nhổ ra một vật đen xì xì, khản đặc tiếng hỏi.

- Nếu như người không yên tâm, bốn huyện có thể viết chữ làm tin. Các huynh đệ có mặt ở đây sẽ là người làm chứng!

Nhận thấy “Cương thi” bắt đầu mở miệng nói, Lâm Huyện lệnh hét lên sợ hãi bảo đảm.

- Đại nhân ngài đang nói gì vậy!

“Thi thể” của Trình Tiểu Cửu khẽ chau mày, tiếp tục nói. Hắn mơ hồ trở mình, nhìn tứ phương. Sau đó ngay lập tức nhận ra mọi chuyện, chấp tay cúi người nói:

- Trình mỗ cứu viện trễ nãi, xin đại nhân thứ tội. Quân giặc đang ở trước mặt, mong đại nhân lập tức khởi giá đến Nam thành, tăng thêm ý chí cho các huynh đệ!

- Phải, phải, đó là lẽ đương nhiên!

Lâm Huyện lệnh không dám chống đối lại mệnh lệnh của “Cương thi”, cả người tiến lên ra phía cửa vài thước, lại run rẩy sợ hãi dừng lại. “Thi thể” không ra lệnh cho những người khác được đi, nên bọn người Lưu Tử Quang không dám có chút động đậy nào, nhưng vì bọn hăn không di chuyển nên Lâm Huyện lệnh chẳng còn cách nào thoát ra khỏi thư phòng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 50: Đông Môn (2)

N

hị Mao, người còn làm gì đó? Còn không nhanh chóng đi tới doanh trại tập hợp các anh em. Người cứ nói rằng Huyện lệnh đại nhân có lệnh, tất cả mọi người chạy đến Nam thành phòng ngự.

Thi thể của Trình Tiểu Cửu lại tiếp tục chỉ tay, hướng về phía Vương Nhị Mao, gương mặt hắn đang tràn ngập sự mơ màng.

- Được, được!

Vương Nhị Mao cũng giống như thường ngày, đồng ý ngay tức thì. Quay người đi được ba, bốn bước, sau đó y đột nhiên ngoái đầu lại hỏi,

- Tiểu Cửu ca, huynh còn sống hay đã chết thế? Huynh có mang đệ đi theo không?

- Người mới chết đó !

Trình Tiểu Cửu bị trọc tức cho khóc cười không nổi. Vết thương trên ngực hắn không đến nỗi nặng, cùng lắm cũng chỉ là bị đâm trúng phần xương mềm thôi. Nhưng lực tác động còn sót lại của thanh kiếm trong tay tên cầu tặc họ Trương lại khiến cho hắn ngất đi. Lúc tỉnh lại, hắn chỉ cảm thấy một màn đen trước mặt, toàn thân mơ hồ chẳng biết mình đang ở chốn nào. Nên hắn chỉ có thể dựa vào những ký ức trước khi ngất đi nên mới tìm cách dìu Lâm đại nhân bỏ trốn. Ai có ngờ đâu tấm lòng tốt của hắn lại bị mọi người tưởng nhầm là cương thi hoàn hồn, khiến cho Lâm đại nhân sợ đến nỗi tè dầm ướt hết cả áo ngoài.

- Huynh, huynh vẫn còn sống?

Vương Nhị Mao tát mạnh vào mặt mình một cái, lớn tiếng hỏi.

- Biến ngay, đừng làm lỡ chuyện!

Trình Tiểu Cửu tức giận đập mạnh Vương Nhị Mao một cái, khiến cho y văng ra khỏi thư phòng.

- Lưu Đồng kho, xin huynh nhanh chóng đem người về doanh trại, phân phát binh khí cho các anh em huynh đệ!

Sắp xếp xong cho Vương Nhị Mao, Trình Tiểu Cửu quay người ra lệnh cho Lưu Tử Quang.

- Được, được, ta biết rồi!

Lưu Tử Quang vẫn còn chưa hết hoảng sợ, lắp bắp trả lời. Uy danh và tiềm lực của gã trong Nha môn này hơn hẳn Trình Tiểu Cửu, thường ngày không cần thiết phải nghe theo chỉ thị của đối phương. Nhưng lúc này đây, trong lòng gã chẳng còn dũng khí mà đối kháng lại nữa, sau khi nhận lệnh bèn ngay lập tức quay người đi thực hiện.

- Chu Đội chính, huynh dẫn theo những huynh đệ đêm nay trực tuần tại cửa Nha môn nhanh chóng tiến đến bốn phía cổng thành, thông báo cho anh em trông giữ cổng thành được biết, không có lệnh của đại nhân, bốn phía cổng thành đều không được mở, tránh để cho quân giặc thừa khe hở mà tràn vào!

Trình Tiểu Cửu lại lướt nhìn một cái Chu Lễ Hồ đang đứng chôn chân ở cửa, lớn tiếng cắt cử nhiệm vụ.

Trình Tiểu Cửu đã nhớ ra lý do vì sao hẳn và Vương Nhị Mao lại đến đây. Mặt khác nếu như để cho Lâm Huyện lệnh phát giác ra mục đích ban đầu của vị ân nhân cứu mạng này cũng giống như tên cầu tặc họ Trương kia thì

chỉ e những ngày tháng sau này của hãn và Vương Nhị Mao sẽ vô cùng thâm!

Cũng may là ban nãy mọi người bị làm cho sợ hãi tột độ, không bị “Cương thi” cắn chết là đã cảm thấy may mắn lắm rồi, còn tâm trí đâu mà nhớ đến việc Trình Tiểu Cửu rút cuộc có mặt trong Nha huyện này từ lúc nào? Nghe thấy có người chịu đứng ra dẫn đầu tổ chức phòng bị giặc cướp, bọn họ lập tức tựa như đàn kiến tìm được thủ lĩnh, mơ màng chạy theo, chẳng còn ai tính toán xem cái người ra lệnh đó rút cuộc có đủ tư cách để lãnh đạo hay không.

Sắp xếp những người có khả năng bại lộ mục đích đến Nha huyện của mình đi ra khỏi hiện trường, Trình Tiểu Cửu lại lau một lượt vết máu đang chảy ở ngực, sau đó chấp tay hành lễ một lần nữa với Lâm Huyện lệnh.

- Rất mong Huyện tôn đại nhân chủ trì đại cục! Quân giặc đến đột ngột như vậy, chắc hãn không thể phá thành Quán Đào ngay được! Gia đình người thân của các anh em huynh đệ đều ở trong thành, nếu như phối hợp sắp xếp một cách hợp lý, chưa chắc là không thể chống đỡ nổi!

- Đó, đó là lẽ đương nhiên, đương nhiên!

Lâm Huyện lệnh đến lúc này vẫn không tài nào phân biệt được Trình Tiểu Cửu rút cuộc là người hay là cương thi, bèn lau mồ hôi trên trán, mơ màng trả lời.

Tên đại tổng quản gián điệp dưới trướng của Lý Mật, Trương Lượng đột nhiên bỏ đi, Lâm Huyện lệnh hiểu rất rõ lý do vì sao hãn ta lại làm như vậy. Nếu như vì cái chết của bản thân mình khiến cho Trương Kim Xương đánh phá được Quán Đào, chỉ e là đứng trước mặt Sở Công Dương Huyền Cảm, Lý Mật khó mà tránh khỏi cái tội “Đồng đảng cấu kết với bọn đạo tặc, phá hoại đường lui của quân mình”. Nhưng chỉ dựa vào một nghìn Hương dũng có trong tay, có thể giữ được Quán Đào hay không? Trong lòng Huyện lệnh

đại nhân chẳng có đến một chút chắc chắn. Dù gì cũng là do ban đầu để có được lý do xác đang đối phó với mọi tình thế, Huyện tôn đại nhân cố ý hạn chế trang bị vũ khí có đội quân Hương dưng đơn giản nhất có thể, thậm chí ngay đến cả một bộ áo giáp cũng không trang bị được cho mọi người.

Thủ, chưa chắc đã cố thủ được. Trốn ư? Nhìn thấy chiếc áo choàng nhuộm máu của Tiểu Cửu, Lâm Huyện lệnh môi rung lên lẩm bẩm một hồi mà không sao nói cho được mệnh lệnh “Bỏ thành chạy lên phương Bắc”. Mặc dù đối phương đã biến thành “Cương thi”, nhưng ánh mắt trong sáng đó vẫn khiến cho Lâm Huyện lệnh không dám nhìn thẳng diện. Trong cái đồng tử sáng trong ấy dường như có chiếu lên một hình ảnh! Lâm Huyện lệnh hiểu rất rõ rằng, chỉ trong mắt của chàng thiếu niên này, cái hình ảnh đó mới có thể đoan đoan chính chính như vậy, cũng như hình ảnh của bản thân mình từ rất nhiều năm về trước khi mới bước chân vào chốn quan trường.

Huyện lệnh đại nhân không dám và cũng không muốn đối diện với sự tôn sùng và tôn kính đơn giản đó.

- Đại nhân, mời ngài hạ giá đến thành Nam!

Trình Tiểu Cửu tiến đến gần hơn một chút, tiếp tục khuyên nhủ.

- Thành Nam?!

Lâm Huyện lệnh mơ màng nói, câu nói như lời mộng du ấy chẳng mang một ý nghĩa gì hết. Đánh hay chạy, Huyện lệnh đại nhân vẫn đang cân nhắc đi cân nhắc lại. Quả thật là tiến cũng khó mà lui cũng khó, cho dù trong tay có một cán tem thuốc ở đây, nhất thời cũng chẳng thể tìm ra được biện pháp giảm thiểu sự mất mát.

- Trời tối như vậy, Trương Kim Xương chẳng thể nào trèo vào thành được!

Tiểu Cửu nói một cách vô cùng chắc chắn để tăng thêm dũng khí cho Huyện lệnh đại nhân, nhưng trong lòng hẳn thì khê thở dài một cái. Huyện

tôn đại nhân cũng thật là nhất gan quá, bộ dạng lúc này của ngài ấy thật sự khác hoàn toàn với dáng vẻ “Giông gió tới rồi mà không hề nao núng” thường ngày. Nếu như đội quân Hương dũng mà nhìn thấy cái bộ dạng nhu nhược hèn nhát lúc này của Huyện lệnh đại nhân, thì tinh thần của binh sĩ sẽ suy sụp hoàn toàn. Nhưng nếu như ngài ấy không lộ diện thì tất cả sẽ náo loạn thành một mớ, ắt hẳn là không thể chống đỡ nổi sự phản kích của quân giặc!

- Trương Kim Xưng không thể nào thâm nhập vào trong thành! Không thể nào...

Nghe xong những lời phân tích của Trình Tiểu Cửu, Lâm Huyện lệnh lặp lại như một cái máy. Trương Kim Xưng, Trương Kim Xưng ưa thích moi tìm gan của kẻ địch ra làm đồ nhắm rượu, nếu lỡ không may đội quân Hương dũng không thể chống đỡ nổi...

- Nếu như quả thật Trương Kim Xưng muốn công kích thành thâm nhập, thì giao chiến này giờ, quân giặc đã phải tràn vào trong thành rồi mới đúng. Ngài thử nghe mà xem, tiếng còi kêu cứu viện từ phía Nam thành vẫn còn đang thổi!

Trình Tiểu Cửu dường như đoán được rằng Lâm Huyện lệnh đang lo lắng điều gì, hần bèn chỉ tay lên bầu trời phương Nam, tiếp tục giải thích.

- Tiếng còi kêu cứu vẫn còn, có nghĩa là bức tường lan can bảo vệ phía thành Nam vẫn còn trong sự kiểm soát của huynh đệ chúng ta. Tường Bách Linh chỉ mang theo có một Lữ quân đến trực đêm ở gần khu vực tường thành lan can đó, ít nhiều cũng có chút khác biệt như vậy, nếu quả thật quân địch đánh vào thành, thì Tường Bách Linh không thể nào có thể cố thủ lâu đến như vậy được.

- Không thể nào, không thể nào!

Lâm Huyện lệnh tiếp tục lặp đi lặp lại như một cái máy. Đường như lúc này đây Trình Tiểu Cửu mới chính là cấp trên cao nhất, còn Huyện lệnh đại nhân mới chính là tên lính theo đuôi mới bước vào cửa quan chưa được bao lâu.

- Tường Bạch Linh rất nhát gan, ta biết rõ điều này, nếu như không phải nể mặt Tường Diệp vất vả bao năm, ta sao có thể cho hắn làm Lữ soái được cơ chứ!

Nói xong, ánh mắt của Huyện lệnh đại nhân đột nhiên hồi phục vài phần nhanh nhẹn. Nhìn Trình Tiểu Cửu một cách vô cùng kinh ngạc, giọng nói còn có vài phần hy vọng:

- Ý của ngươi là đây chỉ là một trận dọa dẫm, Trương Kim Xung không hề tiến đánh?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 51: Đông Môn (3)

T

ình Tiểu Cửu bị hỏi như vậy khiến cho trong lòng hẫng dở khóc dở cười, cố gắng nín nhịn cơn giận dữ muốn đánh người xuống, tỏ ra vẻ trung thành tuyệt đối rồi nói:

- Huyện Lệnh đại nhân minh giám, quân giặc chắc chắn đã đến rồi, nếu không thì Tướng Lữ soái đã không cầu cứu gấp gáp như thế, nhưng bọn chúng không công kích mãnh liệt. Trời tối, chúng ta biết rõ tình hình bên phía Nam thành chẳng có mấy binh lính canh giữ, nhưng bọn Trương Kim Xương chưa chắc đã biết rõ. Hơn nữa quân giặc không có nơi cư trú cố định, luyện tập thiếu sót, đột nhiên phát động đánh đêm như vậy sẽ gia tăng một cách to lớn khả năng thương tích của chúng!

Đối với những phán đoán của hẫng về việc quân giặc không công kích thành, hoàn toàn chỉ dựa trên những suy luận vô căn cứ, trong lòng chỉ có bảy phần chắc chắn. Nhưng lúc này buộc phải khiến cho Huyện lệnh đại nhân bình tĩnh trở lại. Nếu không thì đội quân Hương dũng sẽ như rắn mất đầu, đợi đến khi trời sáng chẳng cần đến sự công kích của quân giặc, bọn họ đã tự suy sụp hoàn toàn rồi.

Những người khác có tiềm lực vững chắc, chạy trốn đến nơi khác sinh sống vẫn có khả năng tiếp tục sinh tồn. Nhưng bản thân hẫng thì phải vất vả lắm mới có được cái chức danh Binh tào này, nếu như để mất đi rồi thì chẳng biết lúc nào sẽ bị chết đói.

“U u---u u--- u u!” Hiệu lệnh cầu cứu vẫn tiếp tục vang lên, vẫn thảm thiết và bi ai như thế. Nhưng đối với Huyện lệnh đại nhân lúc này nghe thấy nó không còn cảm thấy kinh hoàng như lúc trước nữa. Huyện lệnh đại nhân

nhắm mắt lại nghĩ ngợi, nhận thấy Trình Tiểu Cửu phân tích hoàn toàn có lý. Tiếng còi kêu cứu đã vang lên hơn nửa canh giờ rồi, hơn nữa trên bức tường thành đổ nát phía Nam chỉ có một cái lan can chắn bằng gỗ. Nếu như quân giặc quả thật toàn lực công kích thì với khoảng thời gian nửa canh giờ là đủ để cho bọn chúng san bằng cái lan can chắn bằng gỗ đó đến ba lần rồi.

Nghĩ thông cái tình tiết này, Lâm Huyện lệnh cảm thấy vừa ngượng vừa giận. Ngượng vì những biểu hiện ban nãy của bản thân. Đường đường là chủ một huyện, lại bị mấy tiếng còi kêu cứu làm cho sợ đến phát khiếp. Giận là vì cái tên Tường Bạch Linh kia, hấn hoảng loạn báo cáo tình hình quân binh, nếu như không phải vì cái tên ngu ngốc đó hấn kêu còi loạn xạ cả lên thì bản thân mình sao lại bị mất mặt trước mọi người như vậy?

Nhìn thấy sắc mặt của Huyện Lệnh đại nhân đặc ý buồn bực thất thường, Trình Tiểu Cửu biết rằng những điều mà hấn nói đã khiến cho Huyện Lệnh đại nhân bị dao động. Hấn bèn nhanh chóng khẽ khàng lùi về phía sau nửa bước, vô cùng kính cẩn nói:

- Đại nhân ngài là dũng khí của cả huyện, chỉ cần ngài bước ra ngoài đi lại vài bước, bách tính trong huyện này đều sẽ cảm thấy yên lòng!

- Thì đúng là như thế!

Huyện Lệnh đại nhân sau khi hồi phục lại tinh thần, vô cùng tự tin trả lời. Tiếp đó lại hất mạnh tay một cái,

- Cái tên nhát gan Tường Bạch Linh này, đợi đến khi trời sáng lão phu ta sẽ phải lột da của hấn!

- Thuộc hạ khuyên đại nhân mệnh lệnh cho các anh em huynh đệ dốc toàn lực bảo vệ Nam thành!

Trình Tiểu Cửu không dám tiếp lời của Huyện lệnh đại nhân, cũng là vì suy tính cho đại cục.

- Quân giặc không có vũ khí để công kích thành, nhất định sẽ tìm đến Nam thành mà giấy binh tiến công. Chúng ta chỉ cần dốc sức bảo vệ Nam thành không bị mất thì tất cả mọi người trong thành đều sẽ bình an qua được cái nạn này!

- Ừm!

Lâm đại nhân nhìn Trình Tiểu Cửu một cách vô cùng hài lòng. Gặp nạn không sợ, Có công không kiêu, lại không ưa thích thừa cơ đả kích đồng liêu. Chàng thiếu niên này đúng là một hạt giống tốt. Tên cầu tặc Trương Lượng chẳng làm được cái chuyện gì tốt đẹp nhưng lại giới thiệu cho ta... Đột nhiên Huyện lệnh đại nhân nhận ra Trình Tiểu Cửu là do Trương Lượng giới thiệu cho lão, trong lòng lại thấy ớn lạnh. Nhưng Tiểu Cửu dường như không hề quen biết Trương Lượng hay sao vậy? Ban nãy chính hắn còn cứu ta một mạng...

Biểu diễn võ nghệ trên giáo trường, khuyên giám trên tiền đường, cứu mạng trong thư phòng, những chuyện cũ đó trực tiếp tác động đến suy nghĩ của Huyện Lệnh đại nhân, khiến cho ánh nhìn đối với Tiểu Cửu của ngài ấy tràn đầy sự mơ hồ nghi hoặc.

- Nhưng dù gì thì hắn cũng cứu ta một mạng!

Có tiếng nói văng vẳng bên tai trái thức tỉnh Huyện lệnh đại nhân. Cũng cùng lúc đó, bên tai phải lại vang lên một âm thanh khác:

- “Phòng nhân chi tâm bất khả vô”. Ai biết được rằng ban nãy không phải là do hắn và Trương Lượng cố tình diễn kịch cho ta xem! Nếu không thì hắn bị đâm một gươm như vậy, sao vẫn còn không chết?

Tới lúc này, Huyện tôn đại nhân mới chú ý đến vết máu trên ngực Trình Tiểu Cửu, khóe miệng mấp máy một lúc, nói đoạn vô cùng thương tiếc:

- Trình Giáo đầu, thương tích của người thế nào rồi? Có cần gọi Lang trung đến thăm bệnh không, tránh những thay đổi sau này!

- Tạ ơn đại nhân hậu ái. Cầu tặc vội vã thoát thân nên vết đâm rất nhẹ!

Trình Tiểu Cửu lắc đầu cười gượng,

- Đại nhân xin ngài nhanh chóng tới thành Nam giám chiến! Thời gian lâu quá chỉ e là lòng quân không ổn! Sau khi trời sáng, văn bối sẽ tự mình tìm chút thuốc đắp lên là được, chắc là không quá gì to tát đâu thưa ngài!

- Vậy thì tốt, vậy thì tốt!

Lâm Huyện lệnh vui mừng xoa trán,

- Trình Giáo đầu là cánh tay đắc lực của lão phu, toàn bộ đội quân Hương dũng của bốn huyện còn trông cậy vào sự hướng dẫn chỉ huy của người. Những lúc quan trọng như thế này, người nhất định không được có bất cứ điều gì không may!

Nói đoạn, Huyện lệnh đại nhân phẩy tay áo một cái, cũng không thèm nhìn xem quần áo mặc trên người đã bị vấy bẩn.

- Người cùng lên thành đi tuần với lão phu! Lão phu muốn xem xem cái tên Trương Kim Xưng đó rút cuộc có mấy cái đầu!

- Xin đại nhân hãy thay quan phục!

Trình Tiểu Cửu lại lùi mấy bước, cúi khom người nhắc nhở. Từ nhỏ hắn đã chứng kiến sự lạnh lùng của người đời, nên vô cùng nhạy cảm với thái độ của người xung quanh. Những câu nói hồi sau của Lâm Huyện lệnh tuy nghe chừng có vẻ thân thiện quan tâm, nhưng Trình Tiểu Cửu lại cảm nhận một cách rõ ràng ý tứ phòng bị ở trong đó. Hắn không biết vì sao Lâm

Huyện lệnh lại đột nhiên thay đổi thái độ với bản thân mình như vậy, chỉ đành nghiêm chỉnh cảnh giác hết sức, tránh chuốc họa vào thân.

Lâm Huyện lệnh nhanh chóng nhìn một lượt về bên ngoài của mình, nhận thấy ý tốt của Trình Tiểu Cửu.

- Được!

Huyện lệnh đại nhân gật đầu một cách uy nghiêm, tiếp theo đó hướng về phía nội đường được khóa chặt cửa nói lớn:

- Ra đây đi, ai đó đang thở gấp đó, mang cho ta một bộ quan phục sạch sẽ tới đây. Lão phu muốn lên thành giám chiến!

- Lão gia!

Không gian tĩnh lặng ban này bên trong nội đường bỗng dưng phát ra tiếng khóc, khiến cho Trình Tiểu Cửu chẳng có một sự chuẩn bị nào hết, cảm thấy sợ hãi. Tiếp theo tiếng khóc là một người thiếu nữ có hình dáng thon thả, che lấy mặt bước ra, bám chặt lấy cánh tay của Huyện lệnh đại nhân,

- Ngài đừng đi mà! Nếu không may ngài có sơ sẩy gì thì tiện thiếp làm sao có thể sống nổi đây!

- Bước ra, lệnh cho nha hoàn đến giúp ta thay quần áo!

Lâm Huyện lệnh cảm thấy phiền phức khi vợ bé khiến cho mình mất mặt trước người khác, tức giận đẩy ả ngã xuống đất.

- Lão phu ăn bổng lộc của Đại Tùy, đương nhiên phải trung thành cho Đại Tùy. Đừng nói đến chuyện Trương Kim Xưng không đánh tới nơi, cho dù bọn chúng quả thật có đánh tới thì lão phu ta cũng chỉ có thể quyết chiến đến cùng. Sao có thể không đánh mà chạy, há chẳng phải làm nhục tinh thần của kẻ sĩ hay sao!

Huyện lệnh phu nhân chịu một cú đánh, không dám khóc lớn nữa, yêu kiều dùng tay che mặt, đầu mày khẽ rung rung. Ánh mắt xuyên qua khe hở của mười đầu ngón tay len lén quan sát sắc mặt của phu quân. À nhận thấy rằng phu quân hàng ngày vẫn nhu nhược hèn nhát dường như không phải đang cố ý làm bộ dũng cảm. Dưới sự giúp đỡ tất bật của bọn nha hoàn để thay quan phục, tay chân của Huyện lệnh đại nhân dường như không có bất cứ một động tác thừa thãi nào, cả thân thể cũng thật hiếm khi đứng thẳng như vậy. Điều này càng khiến cho Huyện lệnh phu nhân cảm thấy kì lạ, bất giác muốn tự mình tìm hiểu nguyên nhân trong đó. Ánh mắt của ả lướt qua bóng dáng của bọn nha hoàn, lướt qua chiếc đèn đang dao động, từng chút từng chút kéo dài ra xa, kéo dài đến phía đối diện, đến tận phía cửa lớn nơi mà Trình Tiểu Cửu đang chờ đợi phụng mệnh. Trước tiên bị vết máu trên áo choàng làm cho sợ hãi một chút, tiếp sau đó trong lòng bỗng trỗi dậy một sự ngưỡng mộ khen ngợi.

So với sự miễn cưỡng uy phong của Lâm Huyện lệnh thì người thiếu niên kia, máu nhuộm áo bào mà vẫn ngẩng đầu tiến bước, quả đúng là Tống Ngọc tái thế, Phan An hồi sinh mà. Không, Tống Ngọc và Phan An cũng chẳng qua chỉ là quan văn thôi, không có được sự dũng mãnh của chàng thiếu niên này. Trong bóng đêm hắt như một cây lớn, đứng thẳng nghiêm trang ở đó, cho dù trời có sập xuống cũng có thể chống đỡ được.

Ban này trong thư phòng có tiếng đánh nhau, ắt hẳn là của Trương Lượng và người thiếu niên này giao đấu với nhau. Hẳn ta còn ít tuổi nhưng lại có thể đánh đuổi được kẻ có sức mạnh mà phu quân vẫn thường ví như Phiền Hội, có thể thấy võ nghệ cao siêu đến nhường nào. Nhìn trộm Trình Tiểu Cửu một cái, Huyện lệnh phu nhân trẻ trung xinh đẹp cũng không khỏi đỏ mặt đánh trống ngực. Bờ vai của chàng thiếu niên đó chắc hẳn là nơi rất an toàn! Lắc người một cái, ả dường như nhìn thấy một chàng công tử áo trắng như tuyết, trong tay cầm kiếm dài múa trên không trung, xung quanh gió thổi nhẹ, hoa rơi đầy sân!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 52: Đông Môn (4)

T

Trình Tiểu Cửu không hề hay biết có người đang nhìn trộm mình. Trong đầu hắn lúc này chỉ còn nghĩ ngợi đến việc rút cuộc thì bản thân hắn đã đắc tội với Lâm đại nhân ở điểm nào, khiến cho ân công của hắn đột nhiên lại thay đổi thái độ cư xử như vậy. Đại nhân đang trách cứ ta võ nghệ kém cỏi, không đối phó được với tên cầu tặc Trương Kim Xương? Nhưng ta đã cố gắng hết sức rồi. Tên cầu tặc họ Trương đó bất luận về vũ khí hay kinh nghiệm chiến đấu đều không cùng một tầng lớp với ta. Lúc đó Huyện lệnh đại nhân đứng sau được ta che chắn như vậy, chắc ngài ấy phải cảm nhận được sự trung thành của ta chứ! Hay là Huyện lệnh đại nhân trách ta đóng giả thành cương thi hù dọa, khiến cho ngài ấy bị mất mặt trước các huynh đệ? Dường như cũng không phải vậy. Lúc đó đích thực là đầu óc quay cuồng, làm bất cứ chuyện gì cũng hoàn toàn là vô ý thức. Hơn nữa lúc đó người bị dọa cho sợ hãi đâu phải chỉ có một mình đại nhân, so với những người có mặt tại hiện trường, Huyện lệnh đại nhân vẫn được coi là còn giữ lại vài phần tôn nghiêm rồi! Vậy thì rút cuộc là vì cái gì? Trình Tiểu Cửu nghĩ mãi mà không có câu trả lời, trong sâu đáy lòng tràn ngập nỗi sợ hãi và lo lắng về tiền đồ của mình.

- Thắp sáng một ngọn đèn soi phía trước đường đi, chiếu sáng bộ quan phục của bốn quan, khiến cho bách tính nhân dân được nhìn rõ hơn!

Một giọng nói vô cùng uy nghiêm phát ra từ phía sau, cắt đứt dòng suy nghĩ của Tiểu Cửu. Trình Tiểu Cửu ngoái đầu lại cười, nhìn thấy Lâm Huyện lệnh đã sắp xếp xong xuôi đâu đấy. Chẳng biết từ đâu tới có vài Nha dịch xúm quanh lấy Huyện lệnh đại nhân tựa như sao quần quanh trăng, giơ cao

cây đèn lồng trong tay, khiến cho đường đi được chiếu sáng tựa như ban ngày.

- Trình Giáo đầu hãy cùng đi giết giặc với bốn huyện!

Lâm đại nhân hướng về phía Trình Tiểu Cửu cười nói ra lệnh. Chỉ trước sau một nửa canh giờ, Huyện lệnh đại nhân lại quay trở lại với bộ dạng điềm tĩnh như thường ngày. Bộ quần áo mặc trên người và chiếc mũ đội trên đầu kết hợp với bộ dạng của ngài lúc này càng làm tăng thêm uy phong của Huyện lệnh đại nhân trong mắt dân chúng.

Bộ dạng đó của Lâm Huyện lệnh sau khi xuất hiện ở cửa Nha môn đã lập tức phát huy tác dụng như mong muốn. Bách tính lê dân đang hồi hả ôm lấy những món đồ mà họ cho là giá trị ở trong nhà chạy tứ phía, bỗng nhìn thấy quan phụ mẫu của bốn huyện vẫn ung dung như ngày thường đi dạo xung quanh. Người ta là quan phụ mẫu còn chẳng chạy, bản thân mình là tiện dân thì sợ cái gì mà sợ chứ? Xét về gia sản, bọn họ lập tức cảm thấy ngượng ngùng. Ai trong nhà có nhiều người hơn nhà của Huyện lệnh đại nhân? Xét về tiền đồ, ai có tiền đồ xa rộng hơn Huyện lệnh đại nhân? Hơn nữa cho dù trời có sập xuống thì cũng có người đỡ lấy. Trương Kim Xưng cho dù có vô vị đi chăng nữa cũng không thể ngu dốt đến nỗi bỏ mặc Huyện lệnh đại nhân béo tốt nhường kia không nhằm, mà chỉ thêm gặm xương lũ dân nghèo kiệt xác này? Trừ phi hãn nhân rồi quá muốn đi mài răng!

- Ủm!

Lâm Huyện lệnh nhận thấy sự uy nghiêm của mình trong dân chúng lại to lớn đến như vậy, ngay tức khắc tuyên bố mệnh lệnh một cách vô cùng đặc ý, xua tay bốn hướng, điềm tĩnh nói:

- Mọi người không nên hoảng loạn, có bốn huyện ở đây, quân giặc chắc chắn sẽ không vào được trong thành!

- Mọi người đừng sợ hãi, đều về nhà đi thôi, về nhà đi. Huyện lệnh đại nhân đích thân lên thành giết giặc. Trương Kim Xung chắc chắn sẽ không dám tấn công vào đâu!

Một tên Nha dịch nào đó quá quen với việc nắm bắt sắc mặt tâm lý của Huyện lệnh đại nhân, đã nhanh chóng chuyển hóa lời nói nho nhã của quan thành câu nói mang tính chất dân dã cho bách tính dễ hiểu. Hắn ôm lấy cổ họng mà hét lớn.

- Huyện lệnh đại nhân đến rồi! Huyện tôn đại nhân đến rồi!

Trên đường phố âm thanh rộn ràng không dứt, vô vàn những tiếng tranh luận. Rất nhanh những tiếng tranh luận ấy lại biến thành một trận tung hô, từng đợt tiếp từng đợt vang lên trong bầu trời đêm.

- Lâm đại nhân!

- Lâm đại nhân uy dũng!

- Lâm đại nhân làm tốt lắm!

Cùng với những âm thanh tung hô vang dội, ngày càng có nhiều hơn những bước chân đang trốn chạy dừng lại. Có được một vị quan cầm binh dẹp giặc như vậy, mọi người còn lo lắng cái nỗi gì? Ngày càng có nhiều người hơn dần dần hồi phục, lấy lại được bình tĩnh. Bọn họ đứng bên lề đường, nhìn chăm chăm vào vị Huyện lệnh đại nhân trước mắt đang tự tin bước đi, trong ánh mắt của mọi người tràn ngập sự tôn kính.

Lâm Huyện lệnh gật đầu cười, trong vòng chen lấn vây quanh của Nha dịch, từng bước từng bước tiến lên. Mỗi một con đường dãy phố mà Huyện lệnh đại nhân đi tuần qua thì sự yên bình tĩnh lặng lại được trở về như cũ. Những hộ vệ theo sau đại nhân càng lúc càng nhiều, không những là những Nha dịch đang trốn ở trong nhà, nghe thấy động tĩnh chạy vội đến, mà ngay đến cả những người thợ gỗ, hay những đồ đệ của tiệm rèn sắt cũng cầm

trong tay búa và chùy sắt đi theo đoàn người của Nha môn. Gia đình của mọi người đều ở trong thành này, chẳng có ai muốn dưng cho Trương Kim Xưng những của cải gia nghiệp mà mình phải vất vả lắm mới có thể gây dựng tích lũy được. Ban này tháo chạy là vì bọn họ đều rơi vào tình trạng hỗn loạn không có ai cầm đầu phản kháng. Nay quan lão gia đã đứng ra, mọi người nhân cơ hội này cho lũ giặc đó biết tay.

- Uhm!

Lâm Đức Ân vuốt hàng râu ậm ừ nói một tiếng, trong lòng ngọt ngào dễ chịu tựa như được uống mật vậy. Làm quan đã bao năm nay, đây là lần đầu tiên lão được nhiều người kính trọng đến như vậy. Hơn nữa cái giá phải trả chẳng qua chỉ là làm bộ làm tịch đi vài bước mà thôi. Chủ ý này là của Trình Tiểu Cửu nghĩ ra cho lão, uống nước nhớ nguồn, lúc này Huyện lệnh đại nhân lại nhớ đến chàng thiếu niên đang cảnh giác đi mở đường phía trước cho mình! Ánh mắt nhìn đối phương cũng trở nên ôn hòa hơn, dường như còn có thêm vài phần ngưỡng mộ.

Cho đến khi đoàn quân đi tới chân thành phía Nam, số lượng nhân dân đi theo sau quân Nha dịch đã lên đến hơn năm trăm người. Đoàn người chen lấn không dám tiến lên phía trước, chỉ e là sẽ bị hiểu nhầm lại khiến cho Huyện lệnh đại nhân tức giận. Nhận thấy có thể sử dụng được lòng dân, Lâm Huyện lệnh như được tiếp thêm dũng khí, tách rời đoàn quân Hương dũng đang vây quanh, tìm lấy một nơi bằng phẳng, nhanh chân bước lên trước.

- Huyện lệnh đại nhân cẩn thận!

Tướng Bách Linh, kẻ thối còi kêu cứu một canh giờ nhưng từ đầu tới cuối vẫn không thấy bóng dáng đao gươm của địch đâu, đang lo sợ bị trách mắng, chỉ đành giương mắt tiến lên trước hộ giá.

Không đợi cho y bước tới đám đất trước mặt, Lâm Huyện lệnh giơ chân phải đạp cho y một cái ngã lăn quay.

- Đồ vô dụng, chẳng qua chỉ là một bọn giặc cướp thôi mà, nhìn xem người sợ hãi hoảng loạn đến mức độ nào?

- Đại nhân!

Tưởng Bách Linh chịu một cú đòn đau, không dám cãi lại, chỉ đành quỳ sụp xuống đất liên tục dập đầu.

- Đã làm lính thì phải cư xử sao cho xứng đáng với quân lương mà mình được nhận! Đứng dậy, người đi ra đứng đằng sau lan can chắn kia cho lão phu!

Lâm Huyện lệnh nhìn Tưởng Bách Linh một cách khinh bỉ, tức giận ra lệnh.

- Hôm nay lão phu đứng đằng sau người, nếu như người đánh trận chết rồi thì ta sẽ tiến lên đánh tiếp! Nếu như lão phu ta đánh trận chết thì quân giặc mới có cơ hội làm hại bách tính lê dân huyện Quán Đào.

Lời nói của Huyện lệnh đại nhân bị tiếng hò reo làm át cả đi:

- Huyện lệnh đại nhân! Lâm đại nhân làm tốt lắm! Lâm đại nhân uy dũng!

Sự huyên náo của lúc này thậm chí còn át hẳn đi sự ồn ào của trong và ngoài thành.

Lâm Huyện lệnh mỉm cười, vỗ tay vái tứ phía, sau đó lấy giọng hướng về phía nhân dân hỏi lớn:

- Mọi người có muốn cùng bốn huyện ta đi giết giặc hay không?

- Đồng ý! Ta đồng ý!

Hàng trăm người đồng thanh trả lời, nhất thời bọn họ quên đi sự lo lắng hoảng sợ ở trong lòng.

Nhìn thấy tình cảnh trước mắt, bản thân chẳng tốn một chút công sức nào mà lại có thể lấy được lòng dân, gây dựng được một cánh quân, Lâm Huyện lệnh rất đổi mừng rỡ. Nhìn tứ phía, chuẩn bị cắt cử cho đội quân mới thành lập này một vị tướng lĩnh. Không còn nghi ngờ gì, Trình Tiểu Cửu là sự lựa chọn thích hợp nhất. Huyện lệnh đại nhân mỉm cười, dùng ánh mắt giao lưu với đối phương, nhưng lại nhận thấy một ám hiệu cấp bách trong ánh mắt của Trình Tiểu Cửu.

- Chúng ta nguyện nghe theo sự sắp xếp của đại nhân!

- Xin ngài cứ hạ lệnh, ai lùi bước kẻ đó không phải là nam tử hán đại trượng phu!

Nhận thấy nét mặt do dự của Lâm Huyện lệnh, đám người dân trắng vội vã thề thốt đảm bảo.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 53: Đông Môn (5)

T

ình Tiểu Cửu can ngăn ta, chắc hẳn là có lý do! Mặc dù không rõ lý do trong đó là gì, nhưng về phương diện quân sự, Lâm Đức Ân vẫn tình nguyện tin tưởng vào sự phán đoán của Trình Tiểu Cửu. Nhưng trước mắt lòng dân không thể xem nhẹ, Huyện lệnh đại nhân trầm tư một lát, bèn chấp tay nói với bách tính:

- Đã như vậy thì mọi người hãy đợi lệnh của ta! Mang theo những vũ khí có trong tay đứng tại đây giám sát chiến trận. Một lát nữa nhìn thấy có tên khốn nào dưới trướng của ta nhảy xuống dưới thì cứ dùng gậy mà đánh chết hẳn!

- Vâng! Bọn tiểu nhân xin tuân lệnh!

Bách tính vừa cảm động vừa thán phục, giơ cao binh khí trong tay lớn tiếng trả lời.

Lâm Huyện lệnh ngẩng đầu nhìn tứ phía, phát hiện ra Quách bộ đầu đang từ một đoàn người khác vội vàng chạy đến, bèn hướng về phía của đối phương vẫy vẫy tay, sắp xếp cho hắn một nhiệm vụ:

- Quách bộ đầu, những tráng sĩ này ta giao cho người thống lĩnh. Coi như là một cánh quân giám sát chiến trận của bốn huyện và cũng là đội quân tinh nhuệ cuối cùng, luôn luôn trong trạng thái chuẩn bị lên thành chi viện!

- Thuộc hạ tuân mệnh -----!

Bộ đầu Quách Tiến kéo dài giọng trả lời.

- Giả bộ đầu, người thống lĩnh một lữ quân Hương dừng đi tuần thị tứ phía, phát hiện ra kẻ nào thừa cơ làm điều phi pháp, giết ngay tại chỗ. Phát hiện ra kẻ nào có âm mưu phối hợp với Trương Kim Xưng làm nội gián, giết ngay tại chỗ. Phát hiện ra đám đông tập trung làm loạn tấn công thành, giết tại chỗ, quyết không mềm lòng!

Lâm đại nhân lại lựa chọn ra một tên quan bộ đầu mà mình tin tưởng, lớn tiếng ra lệnh.

Vừa mới chứng kiến một Lâm Huyện lệnh yêu dân như con, thoát một cái lại nghe thấy một tràng chữ “giết”, nhân dân bị làm cho sợ hãi run lấy bầy. Nhưng trong những thời điểm quan trọng như thế này, chẳng có ai cho rằng Huyện lệnh đại nhân tàn nhẫn! Trương Kim Xưng nếu quả thật tấn công vào trong thành thì không biết có bao nhiêu người sẽ bị mất mạng. Giết chết những kẻ không biết an phận, để bảo vệ sự bình yên cho nhiều người hơn nữa! Nghĩ thông được chuyện này, tiếng reo hò cổ vũ lại giã lên từ tứ phía, tiếng sau lớn hơn, hưng phấn hơn tiếng trước.

Giả bộ đầu dùng ánh mắt nhanh chóng ra hiệu với Quách bộ đầu một lát, lớn tiếng nhận lệnh thống lĩnh quân lính. Ban này hai người bọn họ đã thu xếp hành lý chuẩn bị chạy đến thôn quê lánh nạn, trước khi rời khỏi nhà, bỗng nghe thấy tiếng cổ vũ vang dội. Hai người bọn chúng mới vội vàng gọi bọn đồ đệ đi thám thính tình hình, được biết đích thân Huyện lệnh đại nhân nổi máu anh hùng muốn đối chọi đến cùng với Trương Kim Xưng. Căn cứ theo những hiểu biết của bọn chúng về cấp trên, thì hai tên bộ đầu bọn chúng đã rút ra được một kết luận rằng tình hình không thảm hại đến nỗi buộc phải từ bỏ nhà cửa sự nghiệp, nên mới nhanh chóng đem theo lũ đồ đệ chạy đến Nam thành, vừa hay lại được nhận cái nhiệm vụ vừa an toàn lại vừa dễ dàng có được uy tín như thế này.

Sắp xếp nhiệm vụ cho hai tên tâm phúc xong xuôi, Lâm Huyện lệnh tiếp tục nhìn về phía Trình Tiểu Cửu, nhận thấy sĩ khí trong hân không giảm, cười nói nhỏ:

- Trình Giáo đầu, vết thương của người có nghiêm trọng không? Nếu như không cầm cự được nữa thì đừng quá miễn cưỡng, quân giặc chắc hẳn không công kích thành, người có thể về đắp thuốc được rồi!

- Tạ, tạ ơn đại nhân quan tâm!

Trình Tiểu Cửu hơi sững người một lát, sau đó lại vô cùng cảm kích trả lời,

- Vết thương của tiểu nhân không có gì đáng lo ngại, xin nguyện cùng với đại nhân giết giặc!

- Vậy thì tốt quá! Bốn huyện lệnh cho người làm Trưởng sử hành quân của toán quân Hương dũng. Người có thể không lo ngại gì mà đề xuất tất cả những mưu lược kế hoạch, chỉ cần hợp lý thì bốn huyện nhất định sẽ thu nạp!

- Trình mỗ quyết không dám phụ sự tin tưởng của đại nhân!

Trong ánh mắt phức tạp bởi sự ngưỡng mộ và ghen tị, Trình Tiểu Cửu cúi người hành lễ. Hắn nhận thấy dường như sự quan tâm và ngưỡng mộ của Lâm Huyện lệnh đối với hắn đã quay trở lại, hình như còn nhiều hơn trước vài phần. Nhưng hiện tại cái tình cảm đó lại khiến cho hắn cảm thấy trong lòng nặng trĩu, không còn cái cảm giác cảm động hết sức đơn giản thuần khiết như những ngày trước.

Chức trách của Trưởng sử hành quân là trợ giúp Chủ soái mưu lược quân vụ, và dưới sự cho phép của Chủ soái có quyền điều động bất cứ một toán quân nào trong ba toán quân Hương dũng. Cái chức quan lâm thời này của Trình Tiểu Cửu có phần thực dụng hơn rất nhiều hai chức quan trước kia của hắn: Tổng giáo đầu huấn luyện binh sĩ và Lữ soái Lữ đoàn Thiên Xu, và đồng thời chức quan này cũng an toàn hơn trước rất nhiều. Nói một cách khác, hiện tại ngoại trừ Huyện lệnh đại nhân ra hắn có thể chỉ huy bất cứ người lên trên thành đánh nhau với quân giặc. Còn bản thân mình thì chỉ

cần ngồi một chỗ ở phía sau phe phẩy quạt lông, vạch ra chiến lược. Nếu như chiến sự bất lợi, hẳn thậm chí có thể cùng với Huyện lệnh đại nhân rút lui trước, mà không cần phải đứng chặn trước lan can chắn để đoạn hậu cho đồng liêu và đồng đội.

Nhưng Trình Tiểu Cửu lại không dám đứng phía sau chỉ tay điều khiển. Hẳn hiểu rất rõ ràng những thứ mà hẳn có trước mắt là thù lao do hẳn dùng máu đổi lấy trong trận đánh nhau với Trương Lượng và công lao hiến kế cho Huyện lệnh đại nhân. Mặt khác để báo đáp lại cái ân tình này, hẳn chỉ còn cách phải nỗ lực hơn nữa. Chỉ có nỗ lực mới có thể chứng minh được rằng bản thân hẳn xứng đáng với những ân điển đó, có như vậy hẳn mới có thể tiếp tục có một chỗ trong Nha huyện. Chỉ cần có một chỗ đứng trong Nha huyện thì hẳn mới có thể tiếp tục nhận được bổng lộc, mỗi tháng năm đấu gạo, ba xâu tiền. Chỉ có duy trì chế độ đãi ngộ đó thì hẳn mới có hy vọng hiện thực mọi ước mơ của mình!

Miễn cưỡng kìm chế những bất an trong lòng và nín nhịn cơn đau xé ruột của vết thương, hẳn trèo lên đông đồ nát phía Nam thành để tìm hiểu tình hình quân địch. Trong cái khoảnh khắc hướng ánh nhìn ra phía ngoài thành, trong lòng hẳn ngay lập tức chột dạ một cái, tất cả những tâm tưởng thừa thãi đều nhanh chóng tan biến mất.

Cuối cùng thì Tiểu Cửu cũng đã hiểu vì sao mà Tướng Bách Linh lại bị dọa cho sợ hãi đến hồn phiêu phách lạc như vậy. Chỉ khi đứng trên vị trí tương ứng mới có thể cảm nhận được sự khủng hoảng tương tự. Trong màn đêm tối mịt mù của khoảng đất mênh mông hoang dã, cũng chẳng biết là có bao nhiêu quân giặc tiến đến, nườm nượp những đèn đuốc khiến tập trung lại phía ngoài thành, tạo thành một khoảng hồ rộng lớn sáng trưng. Hơn nữa những đội quân mang theo đuốc lửa đó lại đang không ngừng tiến đến, khiến cho cái “hồ lửa” đó ngày càng rộng lớn, và cũng ngày càng ồn ào hơn.

- Trình đại nhân, tiếp theo chúng ta nên làm thế nào, xin đợi lệnh của ngài!

Tướng Bách Linh thấp thỏm không yên, cười nói tiến lên phía trước, nhỏ giọng cầu cứu Trường sử đại nhân.

- Huynh có nhìn thấy rõ không, bên ngoài kia rút cuộc là có bao nhiêu quân giặc?

Trình Tiểu Cửu chau mày, hỏi một câu mà không hy vọng đối phương sẽ có câu trả lời.

- Cái này, cái này...

Tướng Bách Linh cứng họng, khom người lui xuống dưới. Bắt đầu từ hơn một canh giờ trước quân giặc đã bắt đầu tập kết bên phía ngoài thành, cho đến nay vẫn chưa kết thúc. Rút cuộc là có bao nhiêu người, làm sao có thể đếm cho rõ ràng được cơ chứ? Nhưng y không dám thật thà trả lời câu hỏi của Trường sử đại nhân, cậu thiếu niên này trong mắt Huyện lệnh đại nhân vô cùng được ưa thích, lỡ chẳng may đắc tội với hãn chỉ e lần tới bị ăn đòn không chỉ còn là lòng bàn chân nữa đâu.

Cũng may là Trình Tiểu Cửu không thật lòng muốn làm khó y. Hỏi đoạn bèn bắt đầu nhìn ra phía ngoài thành mà đếm người. Chẳng ai có thể đếm được bên ngoài thành rút cuộc có bao nhiêu quân giặc. Một vạn? Hai vạn? Hay có thể là nhiều hơn nữa. Nhưng dù gì thì cũng nhiều hơn binh lính cố thủ thành rất nhiều, phải nhiều hơn gấp mười lần. Tiếp theo đó, Trình Tiểu Cửu cảm thấy vô cùng kính phục khả năng khống chế của Tướng Bách Linh đối với thuộc hạ. Hơn một trăm quân lính dưới trướng của y, đại bộ phận đều đứng cố thủ sau lan can chắn thành. Tuy rằng nét mặt của họ trắng bệch vì sợ hãi, nhưng vẫn cố gắng nắm chặt thanh giáo trong tay.

- Huynh làm rất tốt!

Một hồi sau, Trình Tiểu Cửu nhìn Tướng Bách Linh một cái, nhỏ giọng khen ngợi.

Tưởng Lữ soái không thể ngờ Trình Tiểu Cửu lại khen ngợi mình, bèn kinh hãi lùi vài bước.

- Trường sử đại nhân, bì chức đã cố gắng hết sức mình rồi!

Y lớn tiếng giải thích, ánh mắt tràn ngập sự bất an và cầu cứu. vã thề thốt đảm bảo.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 54: Đông Môn (6)

Á

nh mắt đó vô cùng quen thuộc với Trình Tiểu Cửu, có nhiều lúc hẳn biết rằng tâm trạng của mình và Tưởng Bách Linh hoàn toàn giống nhau. Khẽ thở dài một tiếng, vị Trường sử đại nhân trẻ tuổi này cười nói:

- Huynh làm rất tốt, nếu như không phải là huynh thì e là quân giặc đã tràn vào trong thành rồi. Huynh cũng biết đó nếu vậy thì hậu quả sẽ ra sao.

- Trường sử đại nhân! Đa tạ Trường sử đại nhân!

Tưởng Bách Linh mắt đỏ hoe, giọng nói khản đặc trả lời.

- Đừng có lảng nhảng như vậy, hãy để cho huynh đệ thả lỏng một chút! Kẻ địch...

Trình Tiểu Cửu tiếp tục an ủi, nhưng tiếng nói của hắn lại bị một trận cười làm át hẳn đi. Vài đội quân giặc đốt đuốc huỳnh hoang đi qua đi lại bên ngoài lan can chắn thành, với khoảng cách gần như vậy, binh lính bên ta thậm chí còn có thể nhìn rõ mặt của bọn chúng.

Bọn chúng đều là những thằng nhóc tầm tuổi bọn họ, trong tiếng cười của chúng tràn ngập sự hưng phấn và mong chờ. Đích thực là bọn chúng đang cười, cười một cách ngạo nghễ, dường như trong mắt bọn chúng không hề tồn tại những quân lính đang đứng phía sau lan can chắn thành. Thậm chí ngay cả trận chém giết và chết chóc sắp tới đây cũng chỉ là một phần trong thú tiêu khiển của bọn chúng. Màn đêm tối dày đặc và nặng nề quá phải không? Màu sắc của ánh lửa thật ấm áp có phải vậy không? Nhìn thấy máu của kẻ địch đang tuôn trào trước mắt mình, nhìn thấy máy của mình dường

như đang nhuộm đỏ bầu trời tựa như đuốc lửa, tất cả những điều đó đều rất khoải trá phải vậy không? Những điều bất công trên thế gian này có rất nhiều, chính vì thế mà hủy diệt sự công bằng cũng chẳng có gì phải hối tiếc cả phải vậy không?

Tiếng cười của lũ đạo tặc khiến cho Trình Tiểu Cửu cảm thấy rợn người, quay đầu trở lại đi lang thang nửa vòng, đột nhiên giành lấy cung tên của một tên lính đang vội vàng chạy tới, căng dây lên tên, nhắm theo hướng phát ra âm thanh huyên náo mà bắn. “Phục!” Sống mũi tên làm bằng thanh trúc đã được quét qua một ít dầu lửa, lao vun vút đi cùng với một vệt sáng lóa.

- A!

Lũ giặc không có sự phòng bị gì hết, đột nhiên bị bắn tên, hoảng hốt sợ hãi. Vội vàng vứt bỏ những bó đuốc đang cầm trên tay, nhanh chóng chạy ra xa.

- Bắn, dùng cung tên mà đối phó với bọn chúng!

Đồng Chủ bộ vừa mới vội vàng chạy tới đầu thành, cố gắng tìm cách thể hiện bản lĩnh trước mặt Huyện lệnh đại nhân. Gã nhanh chóng biến việc bắn tên mang tính chất thám thính của Trình Tiểu Cửu trở thành một cuộc phản kích quy mô lớn. Cùng với sự có mặt của gã còn xuất hiện thêm hơn một trăm tay lính bắn cung, đồng thời cũng lập tức căng dây cung lên tên chuẩn bị bắn. Thoáng một cái đã khiến cho mười mấy những đống lửa cách thành gần nhất đắm chìm trong trận mưa tên.

- A----! A-----!

- Ôi mẹ ời-----!

Trong màn đêm tăm tối có rất nhiều người đang gào thét thảm thiết. Những bó đuốc rơi xuống đất bùng cháy khói lửa mịt mù, khiến cho mỗi người lính Hương dừng đều ngửi thấy một mùi khói cháy khét.

- Tiếp tục bắn!

Đột kích có hiệu quả, Đồng Chủ bộ mừng rỡ khôn xiết. Lại tiếp tục một loạt tên bắn lên không trung, mang theo tiếng gió rít hướng ra phía những ngọn đuốc bên ngoài thành. Lũ đạo tặc không có sự phòng bị gì hết đột nhiên bị bắn tên khiến đầu óc quay cuồng, lập tức nhanh chóng bỏ chạy, tiến về phía màn đêm dày đặc để lẫn trốn. Cùng lúc đó, “dòng lửa cháy” sáng rực rực phía ngoài thành cũng bị kích động dậy sóng. Bọn chúng hò hét tiến đến phía Nam thành nơi khiếm khuyết của thành Huyện Quán Đào.

Đội quân tiến công của hai bên đều không thể dự đoán được thời gian, đột nhiên tiến hành công kích bằng một cách thức mà cả hai bên đều không thể biết trước được. Đương nhiên, bất cứ bên nào cũng đều không thể tính đến chuyện kết cấu. Tiếng hò hét và tiếng kêu gào chết chóc thấu tận trời xanh, khiến cho người ta cảm nhận rõ hơn bản thân mình thật là yếu ớt bé nhỏ. Đứng đằng sau lan can chắn, Trình Tiểu Cửu hồi hận đến nỗi muốn tát một cái thật mạnh vào mặt mình. Nếu sớm biết cái mũi tên của mình sẽ dẫn đến cái hậu quả như thế này, hẳn chắc chắn sẽ không manh động như vậy. Nhưng tất cả đều đã quá muộn rồi, rất nhanh bên xuất hiện một vài mũi tên rơi bên cạnh hắn, một vài giọt máu bắn ra làm đỏ cả mắt của hắn.

Những lính Hương dũng bị thương lập tức được đưa xuống dưới để chữa trị, ngoài ra ngay lập tức cũng có những lính Hương dũng khác thay thế vị trí của người bị thương. Những người lính mới đứng lên cũng cúi xuống đất nhặt cung tên mà người bị thương vừa để lại một cách hết sức bản năng, tiếp theo đó là căng dây lên tên, cố gắng bắn ra phía ngoài thành. Những mũi tên bên trên và bên dưới thành bay loạn xạ, nhưng không gây thương tích quá lớn cho hai bên. Bộ hạ của Trương Kim Xương không được trang bị đầy đủ cung tên, giữa các cung thủ lại không có sự phối hợp hài hòa. Những cung thủ trên thành nắm được ưu thế cục bộ về số lượng, nhưng khi bắn tên thì đại đa số đều bắn trượt ra ngoài, thi thoảng mới trúng được một

hai mũi tên, nhưng cũng chỉ đủ khiến cho đối phương bị thương, cơ bản không thể ngay tức khắc lấy đi mạng sống của chúng.

Thời gian bắn cung chỉ kéo dài có nửa tuần hương, hai bên công thủ lập tức tiến tới giai đoạn tương giao giữa hai tốp đoàn binh. Chỗ khiếm khuyết ở phía Nam thành đã từng được Đồng Chủ bộ đem quân lính đến dùng xẻng sắt để sửa chữa, nhưng cùng sự chênh lệch giữa mặt đất đã không thể nào cản bước được lũ giặc tấn công thành. Mấy chục tráng sĩ, quần áo rách tươm cổ găng chống cự, hai chân đột nhiên dùng lực, cả người thoát một cái nhảy vọt ra khỏi từ màn đêm nặng trĩu phía đông đổ nát dưới chân thành, nhằm thẳng hướng chiếc lan can chắn rách nát.

Những người lính Hương dừng trước giờ đầu có tự tay giết người, gặp phải tình cảnh như vậy tay chân luống cuống, những người cầm cung tên vội vàng bắn ra cái mũi tên cuối cùng, rồi vội vàng rút lui. Những người lính tay cầm giáo mác bị làm cho sợ đến nổi hồn siêu phách lạc, hai bờ vai run rẩy, không dám đâm thẳng mũi giáo về phía trước. Bọn thuộc hạ của Trương Kim Xung chẳng thém quan tâm đến điều này, nắm lấy cơ hội, vung đao đâm chém những người đứng phía sau lan can chắn.

- Á!

Máu bắn tung tóe, hơn hai mươi người lính Hương dừng không kịp chạy trốn đã bị đâm chết ngã gục sau rào chắn.

- Ông mày quyết sống mái một phen với chúng mày!

Nhìn thấy các anh em huynh đệ dưới trướng bị bọn giặc đâm chết, Lữ soái Tưởng Bách Linh cảm thấy nóng máu, xách cây giáo lên hướng ra phía quân địch đâm một cách vô thức. Đầu mũi giáo cảm nhận thấy một sự vật gì đó mềm và nặng trĩu, y nhìn thấy tên giặc đối diện cúi khom người ôm lấy bụng, cặp mắt của hắn ta toát lên vẻ tuyệt vọng và hoảng sợ.

- Là do người, do người động thủ trước!

Tưởng Bách Linh gào khóc giải thích, dùng sức lực của toàn thân rút thanh giáo ra, toàn thân y nhuộm một màu máu đỏ. Mắt đỏ sọc giương lên trừng trừng, y lại tiếp tục đâm một tên đạo tặc khác. Cánh tay lại cảm nhận thấy một sự vật gì đó mềm và nặng trĩu, tên địch vừa mới xông lên đã bị đâm một nhát, miệng phun ra một vũng máu đỏ, ngẩng mặt lên trời mà ngã xuống.

Tên địch thứ ba dùng đao để phá lan can chắn bằng gỗ, Tưởng Bách Linh cầm giáo lên định đâm hẳn, nhưng đã bị tên đạo tặc đó dùng đao chặt đứt mũi giáo. Tưởng Bách Linh thu lại một nửa ngọn giáo bị chặt đứt, tay chân lóng ngóng không biết làm gì. Đang trong lúc hoảng loạn, bên tay nghe thấy rõ một tiếng nói thân quen đang ra lệnh:

- Đâm thẳng lên phía trước!

Dựa vào những thói quen của mười mấy ngày luyện tập vừa rồi, Tưởng Bách Linh dựng thanh giáo lên, dùng lực đâm vào phía quân địch. Cây sáo ong được vót nhọn đầu nhanh chóng vẽ thành một đường vòng cung đâm trúng quân địch. Tên giặc bị đâm trúng đầu đòn gào thét lên vài tiếng rồi ngã xuống bên đồng cỏ nát dưới chân thành

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 55: Đông Môn (7)

C

ầm giáo, đâm thẳng về phía trước!

Lại là tiếng nói thân quen đang ra mệnh lệnh. Tường Bách Linh lại một lần nữa cầm lấy cây sáo ong đã bị chém mất một nửa, đâm trúng tên địch gần nhất. Tên đạo tặc đen đuôi bị y đâm trúng ngã sập xuống đất, ôm lấy bụng mà kêu khóc thảm thiết. Những đồng đội bên cạnh nhanh chóng chạy đến đâm thêm một nhát, tiếng kêu khóc lập tức im bật.

- Cầm giáo, đâm thẳng về phía trước!

- Thu giáo, lùi về phía sau!

- Tiến lên trước nửa bước, đâm!

- Ngang giáo, tiến lên phía trước!

Mệnh lệnh liên tục được truyền đến, có một chút run rẩy nhưng dứt khoát. Những quân lính Hương dừng chấp hành theo mệnh lệnh như những chiếc máy. Những thanh giáo màu hồng nhanh chóng chuyển thành màu đỏ sẫm rồi dần dần chuyển thành màu đen, đen sẫm, sau đó lại tiếp tục bị nhuộm thêm màu máu đỏ tươi.

Bọn lính bị công kích nhanh chóng rút lui, đuốc lửa vũ khí vút đầy dưới chân thành. Mệnh lệnh đánh như thép phía sau lưng lập tức dừng lại, những người lính Hương dừng đã lấy lại được thần hồn, cầm lấy thanh giáo mơ màng như vừa tỉnh dậy từ một giấc mơ, bọn họ đâm lia lịa vào những thi thể nằm ngổn ngang dưới chân thành.

- Mày chết đi đồ khốn kiếp!

- Đồ giặc cướp đáng chết!

Bọn họ vừa đâm vừa gào thét, dường như chỉ có làm như vậy mới có thể khiến cho những mặc cảm tội lỗi của bản thân được bộc phát ra ngoài, chỉ có làm như vậy mới có thể thoát khỏi những khủng hoảng trong lòng.

- Toàn quân thu giáo!

Tiếng nói quen thuộc ấy lập tức lại vang lên phía sau lưng, át đi tiếng kêu khóc của mọi tiếng. Những người lính Hương dừng thở dài một tiếng, dừng thanh giáo trong tay mình một cách bản năng, đứng thẳng người.

- Lui về phía sau ba bước! Bước !

Những người lính Hương dừng bắt nhịp theo những động tác đã được huấn luyện, rời khỏi rào chắn, nhanh chóng tiến vào chỗ khuất trong đồng đồ nát phía chân thành.

- Đội chính các đội, chỉnh đốn hàng ngũ, thống kê số lượng tử vong và thương tật!

Trình Tiểu Cửu vượt mạnh mồ hôi trên mặt, lớn tiếng ra lệnh.

Đó đã từng là khuôn mặt non nớt thêm một chút mô hồ, vậy mà chớp mắt một cái đã nhuộm màu máu, trở nên tàn nhẫn và kiên cường.

Sự tổn thất sau trận chiến đã nhanh chóng được thống kê, trong trận giao tranh vừa rồi đã có 2.5 lữ đoàn tham chiến. Chết trận có ba mươi người, bị thương mười bảy người. Cộng thêm trong lúc ngăn chặn bọn giặc cướp có ý định vượt qua rào chắn để vào thành, vì binh khí quá ngắn và thô sơ nên bị đã có bốn mươi chín người bị đâm chết, số người bị thương rút lui thì không thống kê được số lượng.

Căn cứ vào số lượng thương vong giữa địch và ta, so sánh nhận xét một cách đơn giản thì nhận thấy kết quả chiến đấu của đội quân Hương dũng cũng khá là xuất sắc. Bởi vì bọn họ chỉ có một nghìn người, còn số lượng của quân địch thì nhiều vô kể! Con số rõ ràng rành mạch như vậy khiến cho bất cứ một người nào đó cũng không thể nào lạc quan cho được, bao gồm cả Trình Tiểu Cửu, người thủ lĩnh đang cố tỏ ra vẻ điềm tĩnh để trấn an mọi người. Nhưng hẳn chẳng còn bất cứ một biện pháp nào để xoay chuyển cục diện bị động như thế này, chỉ còn cố gắng hết sức tìm ra những ưu điểm của quân ta để cổ vũ tinh thần quân lính.

- Bọn chúng không có cung nỏ, cũng không có chùy sắt để công thành và thang leo phá thành!

Chỉ tay hướng xa xa nơi đang có ngọn lửa bập bùng cháy, Trình Tiểu Cửu lớn tiếng nói. Ba thứ vũ khí mà hắn đề cập đến đều là những vũ khí công thành lợi hại đã được ghi chép trong binh pháp. Nếu quân giặc không được trang bị những vũ khí đó, thì thành huyện Quán Đào này sẽ cầm cự được thêm một thời gian dài nữa. Nhưng tiếc là những người lính Hương dũng này chẳng có một chút khái niệm nào về cung nỏ hay thang công thành, bọn họ chỉ biết quỳ xuống chân thành khóc than những đồng đội đã hy sinh. Những người lực điền thật thà chân chất đó lúc này mới biết lo lắng, sợ hãi, cuối cùng họ mới hiểu ra rằng hóa ra suất quân lương ba đấu gạo đó không dễ dàng gì mà nuốt trôi vào trong bụng được.

- Khóc cái gì? Quân địch chẳng phải là bị đánh lui rồi hay sao? Bọn chúng ngay đến cả áo giáp cũng chẳng được mặc, cơ bản là không đánh thắng nổi chúng ta!

Đồng Chủ bộ ôm lấy cổ họng, lớn tiếng gào thét. Đây cũng là một thông tin khác khiến cho người ta cảm thấy được an ủi. Trình độ luyện tập quân sự và trang bị vũ khí của lũ giặc cướp đó cũng thấp kém và tồi tệ như của đội quân Hương dũng. Những mũi tên và cung tên làm bằng trúc của quân ta

không thể nào xuyên thủng được da của một con lợn với tầm bắn ngoài năm mươi bước, vậy mà cũng có thể khiến cho bọn giặc cướp khốn đốn. Trong số những xác chết nằm bên ngoài rào chắn kia, có đến mười mấy cái xác là do bị mũi tên bắn trúng, sau đó do hoảng loạn mà không còn cách nào đối phó được nữa nên mới bị quân ta đâm chết.

Những người lính Hương dũng vẫn tiếp tục khóc lóc, nhưng trong tay vẫn không chịu buông thanh giáo đã bị nhuộm máu trơn nhớt nháp.

- Bọn họ đã không còn là một đám lực điền nữa rồi!

Trong đầu Trình Tiểu Cửu thoáng một suy nghĩ như vậy, đột nhiên hắn nhớ lại những điều mà cha hắn đã nói năm xưa: Chỉ có những người lính được nhìn thấy máu đổ mới là những người lính thật sự. Quan sát kỹ càng một lần nữa, một người tử tử như Trình Tiểu Cửu đã nhanh chóng phát hiện ra một khí chất khác toát ra từ những người lính Hương dũng. Đó chính là sát khí thoát ẩn thoát hiện trong họ, tựa như một thanh đao có sự khác biệt giữa lúc trước và sau khi được sử dụng. Tuy đều được gọi là đao nhưng hiệu quả sử dụng thì khác nhau quá xa.

- Hàn Cát Sinh, Đoạn Thanh, Tưởng Bách Linh, ba người các huynh dẫn huynh đệ xuống nghỉ ngơi, thay phiên cho những lữ quân khác lên đây!

Lúc này, cứ mãi tiếp tục nhu nhược ủy mị chính là sự vô trách nhiệm đối với tất cả mọi người. Trình Tiểu Cửu lại nhìn một cái người lính Hương dũng đứng bên cạnh, điểm danh mấy người Đội chính lớn tiếng ra lệnh.

- Vâng!

Hai người Hàn Cát Sinh và Đoạn Thanh lớn tiếng trả lời. Còn Tưởng Bách Linh thì cẩn thận lùi về phía sau dòm ngó một lát, nhỏ tiếng góp ý với Tiểu Cửu:

- Trường sử đại nhân, ngài nên đi bẩm báo với Huyện lệnh đại nhân một tiếng! Đại nhân vẫn đang đợi chúng ta đến thông báo kết quả trận giao tranh vừa rồi, e là đã đợi sốt ruột rồi đó!

- Đây chỉ là lượt thám thính thứ nhất của quân giặc!

Trình Tiểu Cửu chau mày trả lời, tình thế trên chiến trường thay đổi chớp mắt, nếu như việc gì cũng phải lui về phía sau bẩm báo như vậy, chỉ e là trận chiến này đánh rất mất công. Cho dù như vậy, hắn vẫn quyết định tiếp thu ý kiến của đối phương, nghĩ một lát, thấp giọng nói thêm:

- Nhưng thông báo cho đại nhân biết cũng tốt, ít nhất cũng để ghi chép lại một cách chi tiết những công lao chiến đấu của anh em ở đây. Các huynh đem quân lính phòng bị ở đây, ta đi thỉnh công với Huyện lệnh đại nhân!

Mọi người nghe thấy những lời này bèn lập tức im bật khóc lóc. Lúc chiều mộ Hương dừng Lâm Huyện lệnh đã đồng ý với mọi người rằng, lúc tham gia chiến trận sẽ có thêm tiền thưởng. Giết được quân địch, tiền thưởng sẽ được tính theo đầu người. Những xác chết ngoài rào chắn chất chồng ngổn ngang, nếu đúng theo như lời của Lâm Huyện lệnh thì anh em huynh đệ lại có thêm được một khoản tiền nữa rồi.

Trình Tiểu Cửu nhìn mà phiền lòng, do dự một lúc bèn nói:

- Nếu như có tiền thưởng, phần chẵn là để dành cho những huynh đệ đã hi sinh, những huynh đệ còn sống thì nhận lấy phần lẻ. Ai cũng còn có người thân già trẻ lớn bé, chẳng ai để cho ai phải thiệt thòi hết!

- Thì đúng là vậy, đúng là vậy, xin Trường sử đại nhân yên tâm!

Tướng Bách Linh gật đầu liên hồi, thúc giục Trình Tiểu Cửu đi xin thưởng ở chỗ Lâm Huyện lệnh.

- Huynh phải cẩn thận đấy nhé!

Trình Tiểu Cửu lại rườm rà dặn dò thêm một câu nữa, rồi mới quay người chạy xuống phía dưới thành.

Lúc mà trên thành đang giao chiến rất quyết liệt, Lâm Huyện lệnh ruột gan nóng như lửa đốt, trong lòng không có đến một chút chắc chắn rằng dựa vào sức lực của một nghìn quân Hương dũng có thể cố thủ được thành Quán Đào, nhưng nếu như không đánh mà bỏ chạy, thì sau này cho dù là quân của Dương Huyền Cảm tạo phản thành công hay là Hoàng Thượng bệ hạ từ Liêu Đông quay trở về đều sẽ không tha cho lão. Cho nên kết quả của lần giao chiến đầu tiên này vô cùng quan trọng, nó ảnh hưởng trực tiếp đến những quyết định của lão sau này! ◆ đã cố gắng hết sức mình rồi!

Y lớn tiếng giải thích, ánh mắt tràn ngập sự bất an và cầu cứu. vãi thề thốt đảm bảo.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 56: Đông Môn (8)

N

hìn thấy Trình Tiểu Cửu mặt mũi đầy máu chạy đến, Lâm Đức Ân chột dạ một cái, nhưng không dám làm mất hình tượng trước mặt mọi người, lão chỉ đành cố ra vẻ trấn tĩnh ngẩng đầu lên nhỏ tiếng hỏi:

- Quân địch đã lui chưa? Tình hình thương vong của các huynh đệ thế nào rồi ? Người thì sao ? Có bị thương nữa không ?

- Bẩm cáo đại nhân!

Trình Tiểu Cửu đứng vững người, lớn tiếng trả lời,

- Quân ta chết ba mươi người, thương nhẹ mười chín người. Không có ai bị thương nặng. Giết tại trận gần năm mươi tên giặc, làm thương vô số. Tiềm lực của quân địch không đủ nên đã rút lui rồi ạ!

- Tốt, tốt, huynh đệ làm tốt lắm, giỏi lắm!

Lâm Huyện lệnh liên tục gật đầu, cục đá đè nặng trong lòng cuối cùng cũng được vứt bỏ. Trình Tiểu Cửu dẫn quân có thể đánh thắng được trận công kích lần thứ nhất, thì cũng sẽ có thể đánh thắng lần thứ hai. Bọn giặc trước giờ không biết nhẫn nại, nếu như chúng thấy tổn thất nhiều quá mà bỏ chạy thì bản thân ta có thể dễ dàng ăn nói với bất kỳ ai.

Những bách tính vây quanh để xin được ra chiến trường, nghe thấy vậy bèn vui mừng khôn xiết, giơ cao vũ khí trong tay, một lần nữa thỉnh cầu Huyện lệnh đại nhân cho lên thành đánh giặc. Trình Tiểu Cửu đảo mắt nhìn bốn xung quanh, vội vàng đưa ra ý kiến trước khi Lâm đại nhân quyết định:

- Bẩm cáo Huyện tôn đại nhân! Trời đã khuya lắm rồi, Trương Kim Xứng chỉ là muốn tổ chức một cuộc trình thám quy mô nhỏ. Bì chức có ý kiến nên để cho những huynh đệ tham chiến trong trận thứ nhất vừa rồi lui xuống nghỉ ngơi, những đội quân còn lại luân phiên thay nhau canh gác. Ngày mai lúc trời sáng có lẽ chúng ta sẽ có một trận chiến quyết liệt với quân giặc!

- Được, được, làm theo ý của nhà người.

Lúc này đây Lâm Đức Ân nhìn thấy Trình Tiểu Cửu là cảm thấy yên lòng, thích thú, vậy nên đã rất nhanh chóng đồng ý yêu cầu của hắn. Huyện lệnh đại nhân lấy từ trong tay áo ra một tấm lệnh bài đã được chuẩn bị từ trước, giơ lên cao cho mọi người nhìn thấy. Sau đó lớn tiếng ra lệnh:

- Bốn huyện trao cho người quyền điều động ba đoàn cùng với một lữ quân Hương dũng. Nếu như có kẻ nào không chịu phục tùng mệnh lệnh, người cứ tự ý xử lý, không cần phải thông báo cho bốn huyện!

- Tạ đại nhân đã tín nhiệm!

Trình Tiểu Cửu cảm kích cúi khom người hành lễ.

- Thuộc hạ vẫn còn một thỉnh cầu, mong đại nhân đồng ý!

Lâm Huyện lệnh vuốt râu cười nói,

- Người cứ nói, có yêu cầu gì cứ việc đề xuất, bốn huyện đều phê chuẩn cho người!

- Các anh em huynh đệ hy sinh thân mình đánh giặc, xin đại nhân an ủi gia quyến của những người đã chết, để cố vũ sĩ khí!

Trình Tiểu Cửu chấp tay cầu xin.

- Đó là lẽ đương nhiên!

Lâm Huyện lệnh vốn chẳng phải là một người keo kiệt, hơn nữa khoản tiền đó cũng không phải là tiền túi của mình bỏ ra.

- Bốn huyện đã chuẩn bị sẵn từ trước rồi, người hãy nói với các huynh đệ rằng: Mỗi người sống mỗi ngày được nhận thưởng năm mươi tiền, gia quyến của những người hi sinh được nhận hai xâu tiền. Giết một tên giặc, thưởng tiền nửa xâu. Tiền thưởng quy đổi trong ngày, quyết không nợ anh em!

Huyện lệnh đại nhân vừa dứt lời, xung quanh lập tức rộ lên tiếng hân hoan ầm ĩ. Đặc biệt là những lính Hương dũng ban này không được tham gia đánh trận, bọn họ vẫn chưa có khái niệm gì về sự chết chóc và máu chảy. Trong tiếng reo hò còn có thêm cả sự tiếc nuối, dường như bản thân đã bỏ lỡ một cơ hội phát tài hiểm có.

- Chúng ta cũng muốn tham chiến, chúng ta chỉ cần một nửa tiền thưởng thôi, cũng nguyện xin được lên thành giết giặc!

Bách tính tay cầm đao, chùy sắt v.v... các loại vũ khí, hét lớn xin được tham chiến.

- Cảm tạ mọi người đã hậu ái với chúng ta!

Trình Tiểu Cửu chấp tay nói

- Đêm nay mong mọi người hãy dùng sự cố vũ của mình để tiếp sức cho chúng ta. Đợi tới sáng ngày mai chắc chắn sẽ có cơ hội để mọi người thể hiện bản lĩnh của mình!

Nói đoạn, Trình Tiểu Cửu giơ cao tấm lệnh bài mà Huyện lệnh đại nhân đưa cho hân ban này. Tiếp theo đó tập hợp những lữ quân Hương dũng chưa tham chiến dưới trướng của Tướng Bách Linh, Lý Lão Cửu, Đồng Chủ bộ, phân chia thành hai tốp. Mỗi một tốp quân lính được phân chia hai trăm giáo dài và một trăm cung tên. Lần lượt theo thứ tự thay ca cho những quân

lính cố thủ trên thành. Tiểu Cửu lại ra lệnh cho Vương Nhị Mao, kẻ đang đứng co rúm một bên:

- Người và Chu Đội chính dẫn lữ quân Thiên Xu đi tuần quanh thành, đề phòng gian tặc họ Trương phái người từ những hướng khác đột nhập vào thành. Nếu như những cổng thành khác có bất trắc gì thì huynh cũng đừng có quay về mà gặp Lâm đại nhân nữa, tự mình tìm một chỗ mà kết liễu đi!

- Tiểu Cửu ca!

Vương Nhị Mao cảm động rớt nước mắt. Ban này càng nghĩ y càng thấy mình có lỗi với Trình Tiểu Cửu. Vẫn cho rằng sau lần đó, chắc chắn Tiểu Cửu sẽ không xem mình như là huynh đệ nữa, thật không ngờ Trình Tiểu Cửu lại không để bụng chuyện y bị Trương Lượng dọa cho sợ chết khiếp, Tiểu Cửu ca vẫn sắp xếp cho y một công việc vừa an toàn lại vừa có thể kiếm được tiền.

Trình Tiểu Cửu giơ tay, vỗ nhẹ lên vai của Vương Nhị Mao,

- Đi đi, đừng làm nhờ chuyện của Lâm đại nhân, sự an nguy của già trẻ gái trai trong Huyện này đặt lên vai chúng ta!

Những lời đó được nói một cách anh dũng đầy chính nghĩa, khiến cho những người nghe không ai là không thấy động lòng. Bách tính nhường đường, dùng ánh mắt ngưỡng mộ tiễn hai người bạn Vương Nhị Mao và Chu Lễ Hổ đi xa. Đợi cho đoàn quân Thiên Xu đi xa rồi, Trình Tiểu Cửu mới quay người trở lại, hành lễ với Lâm Huyện lệnh,

- Xin đại nhân hãy ở đây chủ trì đại cục, để trấn áp uy phong của kẻ địch!

Một sự sắp xếp oai phong và an toàn như vậy khiến cho Lâm Huyện lệnh cảm thấy rất mãn nguyện. Ngay lúc đó bèn khe khẽ gật đầu, cười nói:

- Người cứ việc đi chỉ huy quân đội, chú ý đến sự an toàn của bản thân. Những vấn đề còn lại thì cứ giao cho ta, bốn quan đảm bảo hậu phương vững chắc cho người!

- Chỉ cần ngài vừa lòng thôi!

Trình Tiểu Cửu tuy ngoài mặt không nói câu gì, nhưng trong lòng hiểu rất rõ nhiều chuyện. Ban nãy Tưởng Bách Linh liên tục đốc thúc hă đi thông báo kết quả trận chiến cho Huyện lệnh đại nhân, Tiểu Cửu hiểu rất rõ ý tứ của hă là muốn nhắc nhở bản thân đừng quá tin tưởng vào cái thân phận Trường sử hành quân đó. Đây là Huyện nha Quán Đào, chứ không phải là Hành cung của đại tổng quản nào đó. Cái thân phận Trường sử này nghe thì có vẻ rất oai phong, nhưng trên thực tế không có biên chế tương ứng trong Huyện nha. Vậy nên những gì cần phải xin chỉ thị vẫn nên trình báo cho đầy đủ, tránh để bị hiểu lầm, làm ảnh hưởng đến các huynh đệ khác không biết nên làm như thế nào.

- Sao vậy, người vẫn còn điều gì chưa yên tâm sao? Nói hết ra đi, bốn huyện sẽ giúp người giải quyết!

Lâm Huyện lệnh nhận thấy sắc mặt Tiểu Cửu đang đanh lại, bèn tới vỗ vỗ vai hă, cười nói.

Trình Tiểu Cửu lắc đầu, cố gắng làm ra vẻ nhẹ nhõm nói:

- Không có thưa ngài! Bì chức lên thành chuẩn bị, quận giặc có lẽ sẽ đến đây ngay lập tức!

Nói đoạn, hă quay người, bước về phía chiến trường đêm nay. Những gì cần báo cáo thì cũng đã báo cáo rồi, những gì cần phải chú ý thì cũng đã chú ý rồi. Nếu như vậy mà còn có người bối lung tìm vết bắt lỗi hă nữa, thì chỉ đành chấp nhận số phận thôi. Nói một cách công tâm thì việc đối phó với những vấn đề trong chốn quan trường khó khăn hơn rất nhiều so với việc đối phó với giặc cướp ngoài thành. Lúc ứng phó với sự công kích của

những tên giặc cướp bên ngoài thành, hắn cũng sợ hãi lo lắng, nhưng trong lòng lại không trống rỗng đến như vậy. Còn khi đối mặt với ân công lâm Huyện tôn và vài người đồng liêu thân thiết nữa vời, hắn luôn cảm thấy không thoải mái, khủng hoảng tựa như bản thân đang phải đi trên một cây cầu độc mộc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 57: Đông Môn (9)

C

ảm giác bị đứng ngồi không yên, trong lòng bất an đó nhanh chóng được thay thế bằng một sự lo lắng khác. Khi hấn về gần đến rào chắn, người của Trương Kim Xưng đã tiếp tục bắt đầu cuộc tiến công lần thứ hai. Lần này, quân giặc tập trung một số lượng lớn cung tên, bọn chúng mò mẫm trong bóng đêm tiến hành nhắm bắn tầm xa đối với quân ta, khiến cho thanh rào chắn bằng gỗ cắm đầy những mũi tên lông trắng.

Có được những kinh nghiệm ban nãy, Trình Tiểu Cửu dễ dàng ứng phó hơn với trận chiến này. Với sự giúp đỡ của vài người Đội chính đặc lực như: Trương Tồn, Tang Đại Bằng, Tôn Kế v.v..., Đội quân Hương dũng nhanh chóng lẩn vào những chỗ tối khuất mà bọn giặc cướp không nhìn thấy được, đợi cho ngọn đuốc của quân địch vừa tới gần, những cung thủ bèn ngay lập tức nhắm theo hướng ánh sáng mà bắn trả, khiến cho quân giặc bỏ chạy toán loạn.

Đội quân công thành của giặc cướp chẳng đợi đến lúc tiến lại gần thành đã bị đánh cho rã rời đội ngũ, khiến cho tên cầm đầu của bọn chúng tức giận gào thét. Bằng mọi cách cuối cùng tên đó cũng chỉ huy được một lũ tay sai tiến đến chân thành. Không đợi cho bọn chúng đặt được cánh tay lên bờ tường đổ, thì đã có vô số những gạch đá rơi xuống đầu.

- A -----

Tên giặc bị đá rơi trúng đầu hét lên thảm thiết, binh lính quân ta nghe thấy những âm thanh đó mà vui mừng khôn xiết, nếu như cái tên đó chết dưới chân thành cũng có nghĩa là mọi người lại có thêm nửa xâu tiền để chia nhau. Cứ thế mà tính, ngày càng có nhiều những hòn đá to nhỏ lớn bé khác

nhau từ trong bóng tối được ném ra như vũ bão, giấy lên càng nhiều hơn những tiếng chửi bới và kêu khóc. Tên thứ nhất, tên thứ hai, tên thứ ba, vô số những tên địch mũi vẹo mặt sưng men theo bờ tường thành đổ lẩn trốn ra ngoài, chẳng đợi đến lúc giao chiến, sĩ khí của bọn chúng đã bị mất đi ba phần.

- Cầm giáo, Đội thứ nhất cầm giáo, dựa vào rào chắn mà đâm!

Mệnh lệnh của Trình Tiểu Cửu nghe chừng còn rõ ràng hơn trận chiến lần trước rất nhiều. Nếu như không để ý kỹ càng, sẽ không thể nghe được sự hoảng loạn ở trong đó. Hơn một trăm binh lính mới đến tiến ra tiền tuyến, nhắm mắt hướng thanh giáo ra phía ngoài mà đâm, ngay lúc ấy đã ngửi thấy mùi tanh của máu.

- Ta giết người rồi, ta giết người rồi!

Một số lính Hương dũng nhất gan hoảng loạn hét lớn. Không đợi Trình Tiểu Cửu mở lời trách móc, Đội chính của các đội lập tức lớn tiếng nhắc nhở:

- Nửa xâu tiền, nhanh mà rút giáo ra đi, đừng lãng phí thời gian nữa!

Vội vàng rút lại thanh giáo nhuộm máu đỏ sẫm, nửa chừng chẳng biết là máu bắn vào đó là máu của kẻ địch hay máu của đồng đội, trong ánh sáng của đuốc lửa nhìn tựa như sắc hoa diễm lệ. Đội giáo mác thứ hai ngay lập tức bước lên thế chỗ, áp sát vào khoảng trống mà đội thứ nhất để lại đâm giáo hướng ra phía ngoài rào chắn.

- Nửa xâu tiền, nửa xâu tiền!

Bọn họ lạnh lùng lăm bằm trong miệng, tự an ủi bản thân mình. Trong lòng cảm xúc phức tạp xáo trộn, nhưng ra tay thì không chút do dự.

Toán quân thứ hai của quân địch dường như rút chạy nhanh hơn toán quân thứ nhất, ít nhất cũng có ba mươi tên giặc thiệt mạng, điều đó có nghĩa là đã

có thêm mười năm râu tiền. Chia đều cho mỗi người lính tham chiến, thì mỗi người cũng được năm mươi tiền tốt. Những người lính Hương dưng lăm nhăm trong miệng số tiền thưởng mà mình sẽ có được, miễn cưỡng ép buộc bản thân mình quên đi nỗi khủng hoảng của sự chết chóc và nỗi đau lòng trước cái chết của đồng đội. Lần này chỉ có sáu người lính không may bị chết dưới lưỡi đao của quân giặc, nhưng bọn họ cũng được ra đi thanh thản. Hai râu tiền trợ cấp, cũng đủ cho cả gia đình sinh sống ít nhất trong vòng một năm, cộng thêm với tiền thưởng giết giặc, tổng cộng cũng hơn nhiều số tiền kiếm được trong suốt mấy mùa hè làm cu li ở bến tàu.

Cơ hội kiếm tiền cứ nối tiếp không dứt! Tốp thứ ba của quân giặc đã tiến đánh đồng đồ nát dưới chân thành. Tiếp theo đó là tốp thứ tư, thứ năm, thứ sáu, thoát một cái mỗi một đội quân Hương dưng đã lần lượt thay phiên nhau hai lần, mỗi một người tính thưởng cũng đã được đến hơn một trăm tiền. Nhưng những cơ hội phát tài cứ không ngừng xuất hiện khiến cho bọn họ mệt lử người.

Một canh giờ trôi qua, những người lính Hương dưng chẳng còn tâm trí và sức lực mà tính toán xem đêm nay thu nhập của bản thân mình đã tăng thêm bao nhiêu. Miếng vải đỏ đầu mũi giáo ướm nhẹp dính chặt vào thân giáo, thanh bạch lạp trong tay trơn tuột đến nỗi gần như không thể nắm chặt ở trong tay được nữa.

- Một trăm năm mươi, một trăm bảy mươi, một trăm tám mươi, giết tiếp một tốp quân nữa là ngày mai có thể đi ăn nhậu được rồi!

Chỉ còn có Đội chính và nhóm trưởng của các đội vẫn tiếp tục một cách máy móc tính toán số tiền thưởng trung bình chia cho mỗi người trong đội mình, với mục đích cổ vũ khích lệ sĩ khí đang ngày càng suy sụp.

Chỉ có kiên trì chống trọi vượt qua đêm nay thì mới có cơ hội tự tay cầm số tiền thưởng lớn mang về nhà, mới có thể một lần nữa nhìn thấy nụ cười hiếm hoi trên gương mặt của mọi người trong nhà. Những nỗi nhớ nhung

với người thân và sự khát vọng tiền bạc siết chặt lấy từng bước chân của những người lính. Bọn họ bị những toán quân giặc tràn lên như sóng vỗ bờ đánh cho nhiều lúc tưởng chừng không thể cầm cự nổi, nhưng dưới sự chỉ huy của Tiểu Cữu đã lật ngược được thế trận đánh lui quân địch.

- Bọn giặc cướp không cầm cự được nữa rồi, đánh nốt tốp này là chúng ta có thể về doanh trại mà lĩnh tiền thưởng rồi!

Những Lữ soái, Đội chính hét khản cả tiếng, mang tin vui chuẩn bị thắng trận lan truyền đi từng hồi từng đợt. Chiến thắng cuối cùng mãi không chịu xuất hiện, ngược lại chỉ có ánh sáng mặt trời từ phía Đông Nam đã le lói xuyên quan màn đêm.

Mặt trời chiếu những tia sáng đầu tiên trong khi trận đấu đang diễn ra hết sức kịch liệt. Mọi người bên trong và bên ngoài thành đều không chú ý đến ngọn đuốc lửa đã bị tắt từ lúc nào. Khi mà những tia ban mai của ngày mới len lỏi đám mây đen dày đặc của buổi sáng sớm hắt những tia nắng đầu tiên xuống dưới mặt đất, tất cả những người tham chiến đều chết lặng người một lúc. Bọn họ đều là những người đầu tiên nhìn thấy những kẻ địch bị mình giết chết đêm qua, chính bản thân những người lính Hương dũng bị những gương mặt chết chóc ấy và thảm cảnh nơi chiến trường làm cho sợ đến rụng tóc gáy. Chỉ mới có một nửa đêm mà đã chết đông hơn ba trăm thi thể ngoài thành, cả một đoạn tường thành đổ nát nhuộm màu máu đỏ, trơn ướt đến nỗi dường như mỗi một tấc đất đều có màu đỏ tựa như lửa cháy.

Dưới ánh sáng mặt trời, màu đỏ chói lọi của tường thành và mặt đất cứ hùng hực rực rỡ khiến cho mắt của người chứng kiến thảm cảnh này cảm thấy vô cùng khó chịu. Những người lính Hương dũng không thể tin được những kẻ cướp được tương truyền là ăn tim gan người lại có hình dáng giống hệt như bản thân mình. Cũng cùng là đôi tay thô ráp đầy chai sạn sần sùi, cũng là gương mặt khắc khổ, cũng là cái lưng hơi còng xuống do sự vất vả qua thời gian. Nếu như không bị hàng rào chắn ngăn cách, bọn họ gần như cho rằng những xác người nằm ở ngoài kia chính là bản thân mình.

Cho dù là như vậy đi chăng nữa, cũng chẳng có bất cứ một người lính Hương dũng nào chịu chủ động bỏ vũ khí xuống. Bọn họ chẳng còn cách nào có thể đặt vũ khí xuống. Phía cuối con đường đầy máu hướng về tường thành kia, có thể nhìn thấy rõ doanh trại được cất dựng một cái vôi vãi của bọn giặc Trương Kim Xưng. Đánh trận suốt cả một đêm nhưng dường như số quân lính của bọn chúng vẫn đông đến nỗi không còn cách nào đếm được. Trong số đó còn có cả những ông lão tóc đốm bạc và những đứa trẻ mới lớn chỉ cao chừng bốn thước. Bọn chúng người người cầm đao, đang chỉnh lý đội hình trước cửa doanh trại. Bọn chúng không ăn sáng, bữa sáng của chúng là ở trong thành Quán Đào này.

Hoặc là những người già và trẻ em trong nhà bị toán người này giết chết, hoặc là giết chết đám người già và trẻ em đó. Lúc này mỗi người trong số họ đã chẳng còn sự lựa chọn nào khác.

Nhưng trận chém giết này mới chỉ là màn khởi đầu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 58: Đông Môn (10)

C

hiến đấu vào ban ngày càng khó khăn hơn ban đêm nhiều lần. Mặc dù trận chiến đêm qua khiến cho người ta cảm thấy khủng hoảng, nhưng mọi người đều không nhìn rõ quân số của lũ giặc. Trong lòng ít nhiều cũng còn ôm một chút hy vọng sẽ may mắn giành được chiến thắng. Nhưng theo như tình hình trước mắt hy vọng của bọn họ mong manh tựa như giọt sương sớm mai đọng trên ngọn cỏ. Ánh mắt trời của ngày mới soi rọi toàn bộ sự vật sự việc, bao gồm cả những lo lắng sợ hãi mà những người lính Hương dũng cố gắng giấu kín trong lòng.

Số lượng quân địch không phải là gấp quân ta hai mươi lần, mà là một trăm lần! Nếu cũng coi những người già và trẻ nhỏ tay đang múa may mộc côn khảm đao là binh lính thì sự chênh lệch về số lượng quả thật là quá lớn. Nhìn thấy những thân hình yếu ớt của lũ tay sai, đối phương thậm chí chẳng nở hướng mũi tên về phía bọn họ. Tuy nhiên khi chạy gần đến rào chắn, bọn chúng tay lăm lăm mộc côn đã được vót nhọn một đầu, khảm đao sắc lẹm nhằm thẳng hướng quân ta mà đâm chém.

Bất luận cái người cầm vũ khí ấy có yếu đuối già cả như thế nào đi chăng nữa, lực sát thương của gươm đao giáo mác đều có khả năng làm chết người. Những người lính Hương dũng nhìn thấy rõ cái giá phải trả cho sự do dự của bọn họ là quá lớn, thoáng một cái mà đã đến mười mấy người ngã xuống.

- Đâm chết chúng đi, nếu chúng không chết thì chúng ta sẽ chết!

Vài người Đội chính gào thét ra lệnh cho đám quân lính, sau đó đích thân cầm giáo mác xông lên trận tuyến, trong tay cầm chắc ngọn giáo nhuộm

máu, dẫn đầu đoàn quân tiến lên đâm chết lũ giặc gồm người già và trẻ nhỏ kia, khiến cho chúng chết gục dưới rào chắn

Trên chiến trường không có sự thương xót, nếu như không phải người chết thì là ta chết. Trận chiến tiếp tục diễn ra kịch liệt giữa hai bên rào chắn, thảm khốc và hỗn loạn. Đứng trên vị trí chỉ huy, Trình Tiểu Cửu không thể tin được rằng đằng sau lũ quân giặc đó lại có tướng lĩnh thống nhất điều động quân sự. Những trận tiến công như vũ bão ấy rõ ràng không có một tiết tấu cụ thể nào, không phân rõ đội hình, người già, trẻ nhỏ, kẻ khỏe, người yếu, tất cả đều như một bầy ong vỡ tổ, ồ ạt xông lên chém giết. Các loại vũ khí: đoản đao, trường mâu, cung tên, giáo mác cùng với các loại vũ khí công năng không giống nhau, lực sát thương không giống nhau khác, cũng chẳng được phối hợp một cách khoa học, bọn giặc đó hoàn toàn là chém bừa đâm bừa, trúng đâu thì trúng.

So với sự công kích không có một chút binh pháp nào của quân giặc, những chiến thuật thủ thành của quân ta rõ ràng là nghiêm chỉnh và có hiệu quả hơn nhiều. Khi mà khoảng cách giữa lũ giặc và chân thành chỉ còn có hơn tám mươi bước, quân lính Hương dũng bắt đầu bắn mũi tên về phía quân địch để cản bước chúng. Sức sát thương của mũi tên làm bằng thanh trúc là vô cùng hạn chế, cái tình cảnh mà những tên giặc bị trúng bốn năm mũi tên mà vẫn chạy nhảy trên chiến trường là chuyện không còn hiếm gặp. Nhưng hiệu quả của chiến thuật bắn tên này là ở chỗ, nó làm nhụt đi ý chí chiến đấu, sĩ khí của quân giặc. Đại bộ phận kẻ địch đều không có được cái dũng khí mang theo vết thương mà quên mình chiến đấu. Thường thì sau khi đã bị trúng một mũi tên thì sẽ sức hăng hái xung phong đã bị giảm đi mất một nửa. Bị trúng mũi tên thứ hai thì sẽ dừng lại lo lắng kiểm tra vết thương. Rất ít có tên giặc nào sau khi đã trúng ba mũi tên mà vẫn còn xung phong lên trước chiến đấu như lúc ban đầu, nhưng đến lúc đó thì sức lực của bọn chúng cũng chẳng còn được là bao nữa, thân thể không còn linh hoạt như trước khi không bị thương. Qua hàng rào chắn, đội quân Hương dũng có thể vô cùng thuận lợi để tác thành cho sự dũng cảm của bọn chúng.

Hàng rào chắn sơ sài được dựng lên một cách vội vàng vô hình chung lại trở thành Quỷ môn quan của bọn giặc, khiến cho bọn chúng chết thê thảm bên phía ngoài thành. Hàng rào chắn nhỏ hẹp ấy và thanh giáo bạch lập phối hợp với nhau một cách hết sức ăn ý. Nếu như không phải do anh em huynh đệ đột nhiên đứng sững người do dự, thì cái lũ giặc trong tay chỉ có toàn là đoản đao ấy làm sao có thể chém trúng người quân ta được. Ngược lại đội quân Hương dũng chỉ cần nhắm trúng bóng dáng cát y đằng sau rào chắn mà dùng thanh giáo trong tay đâm mạnh một nhát, ắt hẳn sẽ có thêm một tên giặc bị tiêu diệt.

Giao chiến từ lúc trời hừng sáng cho đến tận giữa trưa, ngoại trừ cái lúc muốn nhìn rõ tình hình của đối thủ, vì do dự mềm lòng nên mới sơ suất bị tổn thất một chút ra, quãng thời gian còn lại, ưu thế cục diện trận chiến đều nằm trong tay quân Hương dũng. Tỉ lệ thương vong của hai bên có một sự chênh lệch rất lớn. Một vài hiệp giao chiến, anh em huynh đệ phối hợp với nhau ngày càng ăn ý hơn, đã tạo nên chiến tích đáng khâm phục, giết chết hơn năm mươi tên giặc mà không mất bất cứ một tổn hại về người nào. Nhưng Trình Tiểu Cửu không vì những thắng lợi trước mắt mà cảm thấy mừng rỡ, đặc biệt là khi nhìn thấy những trận bụi cát đang bay mịt mù bên phía doanh trại của địch. Khóe mắt của hắn không kịp được mà giật lên vài hồi, cũng may là lúc đó chiến trận ác liệt, mới không có ai phát giác ra hắn đang hết sức hoảng loạn.

Đám bụi đó là do có một toán người cưỡi ngựa giấy bụi mù trời, điều đó cũng có nghĩa là dưới trướng của Trương Kim Xương có kị binh! Mặc dù căn cứ theo đám bụi trước mặt thì số lượng kị binh của hắn không vượt quá được một nghìn quân, nhưng đối với tình cảnh của Huyện Quán Đào, xung quanh là dải đất bằng hoang dã này thì một nghìn quân kị binh cũng đủ san bằng vòng phòng ngự của năm nghìn đến tám nghìn quân Hương dũng. Điều khủng khiếp hơn chính là khả năng đột kích đường dài của kị binh. Chiến mã chạy trên bình nguyên, cho dù là chạy một đoạn ngắn trong vòng

một canh giờ, cũng bằng một người bình thường đi bộ hơn một ngày. Đồng thời điều đó cũng có nghĩa là quan lại và bách tính lê dân của Huyện Quán Đào không có cơ hội bỏ thành mà chạy trốn. Chỉ cần đánh mất đi sự phòng ngự bên ngoài thành, những tên kị binh cười ngựa kia sẽ chẳng khách khí gì đuổi xông lên từ phía sau, chém giết từng người trong thành.

- Cái tên điên Trương Kim Xưng này!

Đồng Chủ bộ sắc mặt trắng bệch mở miệng chửi lớn. Quân kị binh kéo theo một bầu trời mù mịt những bụi đang ngày càng cách rất gần đồng đồ nát phía Nam thành, chiến thuật dùng kị binh để công thành quả thật là vô tiền khoáng hậu. Hơn nữa độ cao của thành có thể chặn đứng được bước phi của chiến mã hay không thì không ai có thể dám chắc. Đồng Chủ bộ nhớ rất rõ rằng chính bản thân gã ban đầu vì muốn rút lui công trình kiếm tiền bỏ túi nên gã đã cố ý hạ thấp độ cao của rào chắn từ chín thước ba thốn xuống còn tám thước năm thốn, những khoản tiền mua nguyên vật liệu còn thừa hiện vẫn đang được giấu kín trong nhà của gã, một đồng cũng chưa kịp tiêu đến.

- Chiến mã không dễ gì mà có được, hãn chưa chắc đã dám hi sinh!

Trình Tiểu Cửu chau mày suy nghĩ, đưa ra những phán đoán đối với mục đích của Trương Kim Xưng.

- Ta cho rằng hãn xuất kị binh như vậy chỉ là để tăng thêm tinh thần chiến đấu và làm giảm sĩ khí của quân ta mà thôi. Bức tường đồ phía Nam thành vẫn còn cao nửa trượng, nếu như không chuẩn bị sẵn một đường nổi hình nơm cá thì chiến mã không có cách nào tiếp cận được hàng rào chắn!

,

Dường như để khẳng định cho những phán đoán của Trình Tiểu Cửu, càng tiến gần đến chiến trường đám bụi cát trước mặt lại càng dần dần thu nhỏ. Có khoảng hơn bảy trăm chiến mã cao thấp không đồng đều xếp thành một năm hàng dọc dài, đang quần quấy một vùng cách tường thành khoảng hăm

trăm bước. Bọn giặc nhìn thấy quân kị binh của bên mình đã tới, tựa như một bầy kiến bâu búa xua tới chỗ gần tường thành, sĩ khí cao ngùn ngụt, tiếng reo hò vang dội, nhưng khả năng công kích của bọn chúng thì ngày càng yếu đi, cuối cùng thì những tên sống sót còn lại đều tìm cách tránh xa khỏi chiến trận.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 59: Đông Môn (11)

N

hững tên lính kỵ binh khoác lên người những chiếc áo giáp đơn sơ, vũ khí trong tay đều là hoành đao. Trước hết bọn chúng diễu võ giương oai dưới chân thành vài vòng, sau đó chỉnh đốn đội ngũ, dần dần hình thành một phương trận ngay ngắn. Tiếp theo đó là tiếng trống đánh cò reo, có một tên tướng lĩnh hình dáng lực lưỡng như hùm beo cưỡi ngựa xông ra, phi ngựa như bay đến trước rào chắn.

Cách chừng năm mươi bước chân, người đó bèn hãm phanh ngựa lại, hướng về phía quân phòng ngự bên kia rào chắn mà nói lớn:

- Ai là người nắm quyền ở đây, xin bước ra gặp mặt, đại vương nhà chúng tôi có điều muốn nói!

- Ra đi, ra đi! Không dám ra thì là đồ vô dụng xấu xí!

Nhưng tên giặc bị thua trận đứng bên ngoài thành tức giận phừng phừng luôn miệng gào thét.

- Các người mới là lũ rác rưởi, cái đồ không có cha dạy bảo!

- Cái lũ không có cha dạy bảo mới không đi theo đường chính nghĩa, người tốt không làm mà lại đi làm giặc!

Đại bộ phận anh em huynh đệ ở đây đều xuất thân từ tầng lớp lao động chân tay, độ chua ngoa trong từng câu nói cũng chẳng kém gì sức lực bốc vác của họ, ý vào cái câu nói khiêu khích của lũ giặc mà chửi cho chúng tức muốn phát điên.

Tên lính ngồi trên lưng ngựa nhận thấy bên phe mình không kiếm được chút lợi nào từ việc cãi nhau, bèn lập tức giơ tay ra hiệu yên lặng, trấn át những tiếng ồn ào của bọn lính tay sai.

- Xin mời chủ tướng cố thành bước ra gặp mặt một chút! Trương Đại vương có chuyện muốn nói!

Lấy hết hơi mở rộng vòm họng, gã lại hướng về phía bên kia rào chắn nói lớn. Âm thanh dày dặn rõ ràng của gã trấn áp hoàn toàn những tiếng âm ỉ của hai bên.

Thân là Trường sử hành quân lâm thời, Trình Tiểu Cửu đương nhiên không thể để cho bọn chúng coi thường được. Gạt đám lính bảo vệ trước mặt sang một bên, vội vàng tiến lên trước vài bước, hướng ra phía ngoài rào chắn hành lễ với tên lính cưỡi ngựa kia một cái.

- Trình mỗ chịu sự ủy thác của Huyện lệnh đại nhân nhận trọng trách bảo vệ Nam thành, tráng sĩ có điều gì muốn nói, xin cứ việc nói với ta. Nếu Trình mỗ cảm thấy hợp tình hợp lý, chắc chắn sẽ bẩm báo lại với Huyện tôn đại nhân!

Những lời nói điềm tĩnh đủ chừng mực có phần khách khí chốn chiến trận được nói ra từ miệng của một chàng thiếu niên chưa tròn hai mươi tuổi, khiến cho những người nghe ai nấy đều không khỏi ngỡ ngàng. Tên lính kỵ binh nhếch mép cười, dùng cái giọng nịnh nọt trẻ con mà giáo huấn:

- Cái đứa trẻ con nhà người không hiểu chuyện, những lời mà Trương Đại vương muốn chuyển đến Huyện lệnh đại nhân nhà các người có liên quan đến sự sống chết của toàn bộ bách tính trong thành. Một đứa oắt con như nhà người bước ra nhận chức trách? Mau mau quay về, gọi thủ lĩnh của các người ra gặp ta, chậm trễ là ảnh hưởng đến tính mạng của tất cả mọi người trong thành!

- Cái tên phàm phu nhà người quả không hiểu chuyện!

Trình Tiểu Cửu tức giận phẩy tay áo một cái, dùng giọng điệu của vị tiền bối đáp trả lời:

- Cổ nhân đã từng nói: Chí lớn không đợi tuổi cao. Nếu như tuổi cao mới có bản lĩnh lớn, thì há chẳng phải Tôn Bá Phù đến chết cũng chẳng có cơ hội mà thể hiện tài năng hay sao? Nhà người mau mau về tìm một người có hiểu biết ra đây nói chuyện với ta, tránh làm lỡ chuyện lớn của Trương Đại vương nhà các người, khiến cho có nhiều tên lính tay sai hơn nữa mất mạng một cách vô tội!

- Ha ha ha ha!

Những người bên trong và bên ngoài thành bị những câu nói đầy tự tin và kiêu hãnh của Tiểu Cửu chọc cho cười lớn khoái trá, sự tình địch giữa hai bên thoáng một lát được giảm bớt đi khá nhiều.

Tên lính kỵ binh đó đã từng học võ, đương nhiên là biết Tôn Bá Phù là nhân vật nổi tiếng như thế nào, tuổi còn nhỏ nhưng đã cầm quân chinh phạt tứ phương, nổi tiếng bách chiến bách thắng, từng được người đời tôn là Hồ Vô. Những người học võ hai nước Ngụy, Tần không có ai là không coi Tôn Bá Phù là tấm gương để học hỏi theo. Chàng thiếu niên đứng sau rào chắn ấy, tuy tuổi ít hơn Tôn Bá Phù năm xưa, nhưng phong độ khí chất thì không hề thua kém bất kỳ đấng anh hùng hảo hán nào.

Nghĩ đến đây, tên lính đó không khỏi lắc đầu cười gượng, kìm chế lại sự ngạo mạn của bản thân, chấp tay hành lễ với Tiểu Cửu nói lớn:

- Nếu tiểu tướng ngài có thể làm chủ, Hắc mã xin đem những lời của đại vương nhà chúng tôi nói với ngài luôn, hi vọng sau khi nghe xong ngài có thể đứng vững. Ý của Trương Đại vương như sau: thành Huyện Quán Đào đã bị hòng từ lâu, các người có thể cản bước chúng ta một chốc một lát, nhưng cuối cùng cũng khó có thể tránh được cái nạn diệt thân. Chi bằng nhận định cho rõ ràng thế cục, sớm đầu hàng dâng huyện Quán Đào cho

chúng ta, niệm tình các người đều là những hảo hán, Trương Đại vương sẽ không làm khó các người. Chúng ta chỉ đến thu thập quân lương, lấy đủ lương thực chúng ta sẽ rời đi, quyết không làm hại một cái cây ngọn cỏ của quý huyện.

Tên này có tiếng nói trong vang, hình dáng lại phảng phất chút hào khí, lời khuyên hàng được nói ra từ miệng của hắn cũng làm tăng thêm độ tin tưởng. Các anh em huynh đệ chém giết đã thấm mệt, nghe thấy những lời này, cũng có phần dao động, tất cả đều hướng ánh mắt nhìn Trình Tiểu Cửu, chờ đợi sự phản ứng của hắn.

- Nói như vậy, là do chúng tôi không hiểu ý tứ của Đại vương nhà các người hay sao, nổi loạn đánh nhau vô cớ à?

Trình Tiểu Cửu trong lòng khẽ bất bình một tiếng, lập tức phản bác lại.

- Vậy kết cục cuối cùng của Huyện Bình Ân là như thế nào? Thành Lưu Gia bị tiêu diệt bởi ai? Đừng nói với ta là không phải do đại vương nhà các người làm. Những người dân đó tự dưng lại tự tìm đến cái chết à?

Một tràng phản bác chứa đầy sự phẫn nộ và trách móc khiến cho đám quân Hương dừng ngay lập tức hiểu ra được vấn đề, quên đi cái mộng đầu hàng bảo vệ tính mạng của mình. Huyện Bình Ân cách nơi đây có một trăm dặm, mùa xuân năm rồi bị lũ giặc Trương Kim Xưng đến cướp phá, hơn tám nghìn người trong thành vậy mà chỉ còn sống sót chưa đầy tám trăm người. Người thân của chúng ta đều ở trong thành này, nếu như thành bị thất thủ thì chẳng có ai dám chắc được rằng vợ con gia đình mình sẽ có thể là những kẻ may mắn còn sống sót.

- Những kẻ đó không biết hơn thiệt, dám coi thường uy danh, đắc tội với Trương đại vương nhà chúng ta. Đại vương đương nhiên phải cho chúng biết sự lợi hại!

Tên lính kị binh đó không có cách nào để biện hộ cho sự bạo hành của chúng trước đây, chỉ đành miễn cưỡng nói một cách ngang ngược.

- Vậy thì chúng ta đánh giết các người từ đêm qua đến giờ thì có được coi là đã mạo phạm đến uy danh của đại vương nhà các người hay chưa?

Trình Tiểu Cửu nắm lấy kẽ hở trong câu nói của hắn, chỉ trách một cách triệt để.

- Đúng rồi, Đại vương nhà các người muốn tích thu lương thực và quân lương thì sao không đến chỗ khác mà kiếm, có thể không đến cho chúng ta không? Trừ phi trong huyện Quán Đào chúng ta có chôn tiền ở dưới đất, đại vương nhà các người muốn sau khi vào thành đào đất tìm tiền chăng?!

Bọn sơn tặc cướp bóc lương thực, đương nhiên là sẽ cướp sạch đánh sạch rồi, mọi người càng nghe càng cảm thấy tuyệt vọng, trở tay vào tên lính kị binh mà chửi lớn:

- Đừng có mà giả nhân giả nghĩa, có giỏi thì qua đây mà đánh, bọn ta sẽ quyết sống mái với các người!

- Muốn vào trong thành à, trừ phi bọn ta đều chết hết nhé!

Nhìn thấy sự tức giận thù địch phùng phùng của những người trên thành, tên lính kị binh hiểu rằng kế hoạch khuyên hàng của bọn chúng đã thất bại hoàn toàn. Cái kết quả này hắn cũng đã sớm tính đến rồi, nên sau khi chịu chửi một trận, hắn không hề tức giận, mà chỉ cười sau đó lấy từ phía sau yên ngựa một chiếc cung tên, buộc một miếng vải trắng vào thân mũi tên, lên dây nhằm hướng của Tiểu Cửu đang đứng giờ qua giờ lại, nói lớn:

- Đây là bút tích của đại vương nhà chúng ta, phiền tiểu tướng nhà người chuyển lại cho Huyện lệnh đại nhân. Bắt đầu từ lúc này, ba canh giờ sau xin Huyện lệnh đại nhân đưa ra quyết định cuối cùng. Sau ba canh giờ nữa các

người vẫn tiếp tục ngoan cố chống cự, thì sau khi thành mất, Huyện Quán Đào này chắc chắn sẽ chìm trong biển máu và lửa.

Nói đoạn gã kéo mạnh cung tên, chỉ nghe thấy một tiếng “Bưng!” giòn giã. Mũi tên dài quét nhanh như điện, hướng về phía mặt Tiểu Cửu. Trình Tiểu Cửu sớm đã dự phòng chiêu này của đối phương, bèn nhanh chóng cúi sụp người xuống, tránh được đầu mũi tên. Sau đó dùng thanh giáo trong tay hất mạnh một cái, khiến cho mũi tên gấn miếng vải trắng thoát một cái rơi mạnh xuống đất.

Mũi tên ban nãy bắn chính xác, mà tránh cũng khéo léo, khiến cho những người xem bên trong và bên ngoài thành đều không nén nổi tiếng trầm trồ ngưỡng mộ. Trình Tiểu Cửu bị những tiếng trầm trồ kích động nóng dần từng mạch máu, giơ tay với lấy cung tên và hai mũi tên của tên lính đứng bên cạnh, hướng ra phía ngoài thành nói lớn:

- Có qua mà không có lại là trái lẽ nghĩa. Ta khuyên các người nhanh chóng đầu hàng, tránh khỏi bị mất mạng oan uổng!

Vừa dứt lời, hai mũi tên rời cung bay vèo vèo hướng đến chỗ tên lính kỵ binh. Trước mặt mọi người sao có thể để cho đứa oắt con đó làm cho mất mặt, gã thẳng cương chiến mã, giơ cung tên đỡ mũi tên đang lao đến. Mũi tên thứ nhất nhằm giữa mặt đã bị gạt sang một bên rơi xuống đất. Mũi tên thứ hai thì bay vút một cái trúng ngay dưới chân gã.

- Tiểu tặc dê tiện!

Đến lúc này, tên kỵ binh đen đuôi đó mới phát giác ra mục đích thực sự của Trình Tiểu Cửu là đánh vào chiến mã của mình, tức giận chửi lớn. Muốn quay đầu ngựa để tránh tên thì đã quá muộn. Mũi tên thứ hai găm ngay trên cổ con ngựa chiến, tuy không thể ngay tức thì lấy mạng được nó những cũng khiến cho nó đau đớn kêu gầm ầm ỹ.

- Hí lưu lưu!

Cùng với tiếng hí dài, con ngựa giờ cao hai chân trước, tên thuộc hạ của Trương Kim Xứng ứng phó không kịp, bị hất văng ra khỏi yên ngựa, ngã xuống đất làm bụi tung mù mịt.

- Ha, ha, ha, ha, ha!

Quân lính bên ta cười khoái trá, tiếng cười giòn giã như muốn nói rằng họ đang tạm thời quên đi những khủng hoảng lo sợ ở trong lòng, bọn họ vừa cười vừa giờ cao ngọn giáo trong tay !

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 60: Đông Môn (12)

T

rong tiếng cười nói của các Hương Dũng và tiếng mắng chửi của bọn lâu la, người thanh niên trên mặt đất chậm rãi đứng dậy, sắc mặt của y tối sầm lại rất đáng sợ, nhưng cố nén tức giận không nhìn tới Trình Tiểu Cửu, mà cẩn thận đi đến vỗ về ngựa của y. Con ngựa đến từ Đột Quyết đúng là một con ngựa tốt, gân cốt cường tráng, da thịt so với chiến mã của Trung Nguyên dày hơn nhiều. Trình Tiểu Cửu lại không dùng sức mạnh, cho nên ở cổ ngựa và chân trước chỗ giao giới chỉ bị chọc thủng một lỗ nhỏ, vẫn chưa thể tạo thành một vết thương trí mạng.

Ngựa tốt Đột Quyết phản nộ hí lên trong giây lát, đúng lúc được chủ nhân vỗ về đã dần dần bình ổn trở lại. Thanh niên vạm vỡ kiểm tra tỉ mỉ miệng vết thương của con ngựa, chắc chắn rằng sau này không có gì nguy hiểm, mới xoay người lại nhảy lên lưng ngựa, hai chân kẹp lấy bụng ngựa chạy ra xa hơn năm mươi bước, khoảng cách giữa y và Trình Tiểu Cửu ngoài trăm bước, bỗng nhiên “Xoát” một cái xoay người, gương cung cài tên, bắn liên tiếp ba mũi tên trở lại.

Trên ba mũi tên này được làm từ Lang Nha không cần buộc vải đay, bởi vậy khí lực vừa nhanh vừa độc. Trình Tiểu Cửu thấy vậy vội vàng ngồi xuống tránh né, nhưng ba mũi tên Bạch Vũ lại không xẹt qua đỉnh đầu của hắn, mà - Phập, phập, phập – lần lượt cắm lên hàng rào gỗ cách hắn ba bước chân, xếp thành một hàng thẳng tắp.

- Tốt! Hách thủ lĩnh thật là bản lĩnh!

Nhóm lâu la thấy danh tiếng người nhà mình vừa bị mất đi đã đoạt trở lại, vội vã hô to lên.

- Có bản lĩnh đừng bắn cộc gỗ!

- Có bản lĩnh đừng chạy xa như thế!

Nhóm Hương Dừng không hiểu xạ nghệ, vẫn còn chưa sợ chết.

Nghe trên thành phản ứng nhưng Hách đầu lĩnh cũng không thèm để ý, cười lạnh thu cung hướng về vị trí Trình Tiểu Cửu đưa ra ba ngón tay đầu, liên tiếp chỉ tay vài cái, rồi dẫn theo đám thuộc hạ nghênh ngang rời đi!

Cung tiễn thủ trên thành đều do Đồng Chủ Bộ thống lĩnh, ở khoảng cách xa như vậy để đánh tảo đối phương, y tự hỏi mình không có bản lĩnh đó, mà cung trúc trong tay cũng không có kinh đạo như kia, y đành phải cẩn thận nhìn vó ngựa bụi mù, thấy đối phương càng chạy càng xa, cũng không sợ người khác nghe thấy hay không, dậm chân chửi bới nói:

- Hừ, chẳng phải chỉ dựa vào tài bắn cung là được. Người có thể liên xạ tam tiễn ta đã thấy qua nhiều! Người nào cũng mạnh hơn người đấy!

Lời của y vừa dứt thì một trận cười vang lên. Mọi người ở Hương Dừng môn không thấy được chỗ tuyệt diệu của “Liên châu tâm xạ”. Chỉ thấy được đối phương đã trúng hai mũi tên của Trường sử nhà mình, lại bắn ba mũi tên trở lại, chỉ tranh giành khí phách mà thôi, chứ không có là bản lĩnh gì. Nhưng trong lòng Trình Tiểu Cửu lại biết không ổn, thừa dịp lúc mọi người đang cười vang, lặng lẽ đi qua chỗ đội trưởng Tường Bách Linh, thấp giọng phân phó nói:

- Người phân công các huynh đệ thay nhau xuống thành dùng cơm, sau đó tìm khu dân cư ở gần tường thành nghỉ ngơi. Nội trong ba canh giờ nữa quân giặc sẽ không tổ chức tấn công nữa đâu. Cứ sau ba canh giờ, đoàn người dựa theo quy định thời gian tối qua để tiếp tục thay phiên nhau!

- Tuân mệnh! Đại nhân!

Qua cả đêm chiến đấu, các quan quân cấp thấp đối với năng lực chỉ huy của Trình Tiểu Cửu đã bội phục sát đất, cho nên sau khi nghe chỉ bảo không cần suy nghĩ, lập tức chấp tay tuân mệnh.

- Đồng Chủ Bộ, có thể đi một chuyến cùng ta đến gặp Huyện Tôn đại nhân, đem tin của Trương Kim Xưng báo cho ông ấy không!

Trình Tiểu Cửu nhật tiễn thư ở dưới đất dotrắng hán họ Hách bắn lên, bình tĩnh hướng Đồng Chủ Bộ hỏi.

- Đó... đó là đương nhiên!

Đồng Chủ Bộ là người xưa nay nhạy bén, lúc trước thấy Trình Tiểu Cửu sững sờ nhìn quân địch, đã cảm thấy tình huống không ổn. Lại nghe hắn kiểm soát mình rời khỏi đây, nhanh chóng đáp lại.

Hai người lại dặn dò các Hương Dũng một hồi, sau đó mang theo thư tiễn, chậm rãi đi xuống tàn thành. Đợi cách xa các huynh đệ một chút rồi, Trình Tiểu Cửu mới dùng tay áo đem lau mồ hôi và vết bẩn trên trán, thấp giọng hướng về phía Đồng Chủ Bộ dặn dò nói:

- Tài bắn cung của tên họ Hách kia giỏi hơn ta nhiều, cứ như vậy cũng thấy, cuộc chiến sáng hôm nay, Trương Kim Xưng vẫn không đem hết toàn lực. Nếu ba canh giờ sau y lại tấn công lần nữa, đoán chừng chúng ta phải đem hết toàn bộ quân ra để trấn áp. Tình hình cơ bản là như vậy, sau khi gặp Đại nhân, kính xin Đồng Chủ Bộ giúp đỡ cân nhắc giải thích lý do một chút. Đừng làm cho đồng liêu trong nha môn bị kinh hãi, cũng đừng làm cho mọi người quá coi thường kẻ thù, đến mức khinh địch là hỏng việc!

- Người, người nói là Trương Kim Xưng còn đang thử dò xét ư? Y, y làm như vậy không phải đang đùa giỡn với mạng người hay sao?

Đồng Chủ Bộ chớp chớp ánh mắt, vẻ mặt kinh ngạc. Cũng không phải y đang hoài nghi phán đoán của Trình Tiểu Cửu, thời gian từ đêm qua đến sáng hôm nay, biểu hiện của người thanh niên này đã vượt xa dự liệu của y. Nhưng động cơ của Trương Kim Xưng khiến cho người khác không biết làm thế nào rồi. Lưu tặc từ trước đến dựa vào đa số để thắng, xua đuổi mấy ngàn người già yếu vô ích, sắp chết, ngoại trừ làm cho y bị tổn hao thực lực ra, Đồng Chủ Bộ nghĩ không ra bất cứ ý nghĩa gì khác.

- Ta cũng không biết Trương Kim Xưng rốt cuộc muốn làm gì!

Trình Tiểu Cửu ngửa mặt hướng lên trời, thở dài theo. Theo như từ nửa đêm hôm qua đến giờ, đã có rất nhiều hành động khó lý giải của y xảy ra trước mắt rồi. Lâm huyện lệnh đã như thế, Trương Kim Xưng lại như thế này. Sự sống chết của mọi người phụ thuộc vào “Đại nhân vật ” này, dường như mỗi người sinh ra đều có chín khúc, ruột có mười tám đường cong. Khiến không ai có thể biết được trong bụng họ đang nghĩ cái gì, ai cũng đoán không ra bọn họ đang dự định gì.

- Nhưng kỵ binh dưới trướng tên họ Hách kia bất kể về tổ chất hay trang bị đều hơn hẳn một đám lâu la!

Sau khi than thở, Trình Tiểu Cửu lại thấp giọng hướng về phía Đồng Chủ Bộ giải thích.

- Đội kỵ binh này tự động tiến thoái. Không có mệnh lệnh của chủ tướng quyết không tự tiện hành động. Mà cái tên họ Hách thống lĩnh kia sau khi ngã ngựa, trước xem chiến mã, sau tìm cách rút trận. Nói vậy y cũng là một tay có kinh nghiệm chiến đấu lão luyện!

Chút ít lý luận trên đó, hẳn cũng là cầm sách vở và bút theo phụ thân ghi chép lại giờ nhớ đại khái như vậy. Và tình huống thực tế bây giờ giúp hẳn kiểm chứng những điều đó, hóa ra có rất nhiều nội dung cơ bản không thể giải thích rõ được lúc này đã từ từ mở ra. Hách thống lĩnh là một tay già

đời, kỵ binh dưới trướng được "Huấn luyện có tổ chất". Từ điều này mà phân tích, không khó suy đoán ra thực lực thật sự của Trương Kim Xưng tuyệt đối sẽ không già nua yếu ớt giống như biểu hiện ra bên ngoài. Những tàn binh này có lẽ chỉ là vỏ bọc bên ngoài của y, bị y vứt bỏ đi. Y đem lực lượng chính giấu sau lưng, bất cứ lúc nào cũng có thể đâm đối thủ một nhát trí mạng.

- Có lẽ Lưu tặc cũng không một lòng theo y. Cho nên Trương Kim Xưng nhất định vẫn phải duy trì thực lực mạnh nhất, mới có thể áp đảo các thủ lĩnh nghe theo mệnh lệnh của y!

Đồng Chủ Bộ đối với chiến sự hiểu biết không nhiều lắm, nhưng đối với lòng người và quy tắc quan trường lại nghiền ngẫm vô cùng thấu đáo. Với cách nhìn của y cho thấy, cường đạo cũng tốt, quan trường cũng thế, có chút đạo lý vốn rất hữu dụng đấy. Lên làm quan nhất định phải có để cho cấp dưới phục tùng mệnh lệnh của mình, nhất định không cần đoạt chức mà vẫn nổi bật, như vậy mới có thể hài hòa trên dưới, thứ tự rành mạch.

Nhưng chiếu theo đạo lý này, từ đêm qua đến bây giờ, biểu hiện của Trình Bình Tào thật sự là hết sức xuất sắc. Lại nhìn thấy tâm sự nặng nề của Tiểu Cửu, Đồng Chủ Bộ lén lút nhích người ra phía ngoài, tạo ra một khoảng cách với người thiếu niên.

Huyện lệnh Lâm Đức Ân đêm qua một mực ở dưới thành chịu khổ, tảng sáng không chịu nổi nữa mới bảo hai gã bộ đầu trưng dụng một nhà dân ở phía nam thành, nằm trên giường nghỉ ngơi. Người tuy rằng đã nằm yên, nhưng tâm tư vẫn treo ở giữa không trung. Lòng không yên ổn, lại thấy mặt đất quay cuồng, mãi đến khi ánh bình minh đỏ thắm bên cửa sổ mới miễn cưỡng chớp mắt một chút. Nghe được ngoài sân có tiếng chân người đi tới, liền lập tức ngồi dậy.

Nhìn xuyên qua song cửa sổ, lão nhìn thấy cả Trình Tiểu Cửu và Đồng Chủ Bộ hai người cùng nhau đi vào sân. Trong khoảnh khắc cửa toàn bộ các

phòng đều mở rộng, Quách bộ đầu, Giả bộ đầu cùng với Chư Tào Tiểu Lại trong nha môn tất cả đều vội vàng ra đón tiếp.

- Trình Binh Tào, đánh cho kẻ tặc lui rồi sao?

- Đồng Chủ Bộ, tình hình chiến đấu như thế nào? Hai người các người sao lại cùng nhau trở về? Trương Kim Xưng đi rồi sao?

Những câu hỏi mà mọi người quan tâm hỏi liên tiếp, khiến cho lỗ tai hai người ù đi.

- Huyện Tôn đại nhân đã thức chưa?

Trình Tiểu Cửu không trả lời ngay câu hỏi của mọi người, dừng bước ở rất xa với nhà chính, thấp giọng xuống hỏi.

Thái độ này rất cung kính vả lại biết tiến thoái làm cho Lâm huyện lệnh vô cùng hài lòng, nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, dùng ngón tay cái mở cửa sổ, nói:

- Tất cả vào đi, ta đã tỉnh. Có chuyện gì chúng ta cùng nhau bàn bạc!

- Vâng! Đại nhân!

Trình Tiểu Cửu lại rất cung kính hướng về phía cửa sổ chấp tay, đi theo mọi người đi vào trong nhà chính. Đã trải qua một đêm và nửa ngày huyết chiến, nhìn bề ngoài người thiếu niên đã rất tiều tụy. Mặc dù vậy, hắn vẫn đang giữ đúng mực và lễ phép, không chịu đi nhiều đường, cũng không chịu nói nhiều một câu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 61: Đông Môn (13)

H

ắn nhận được rất nhiều thiện cảm từ dân bộ căn thặng này, đặc biệt là vài chư Tào Tiểu lại cùng cấp, bởi vì không hiểu võ sự, vẫn không có cơ hội được nở mày nở mặt. Cuối cùng bản thân lại bị tiếng lành đồn xa của Trình Bình Tào đoạt mất, nhưng sau khi nhìn thấy đối phương cứu được tính mạng già trẻ toàn thành mà , vẫn giữ được bản chất của thiếu niên như lúc ở quê ra thành phố, bất giác trong lòng vui mừng, ngay cả ý nghĩ muốn làm khó dễ hắn cũng tạm thời gác lại.

Đợt khi Trình Tiểu Cửu bắt đầu nói về tình hình chiến trường, ấn tượng của mọi người đối với hắn càng thân thiết thiện cảm hơn. Đêm qua hò hét rung trời và sáng nay liều mệnh huyết chiến, người thiếu niên chỉ nói ngắn gọn trong vài câu liền tổng kết xong tình hình. Ngược lại với việc Lâm đại nhân ở dưới thành chỉ huy chi viện, mọi người tương trợ thì lại nhắc đến mãi. Đường như trận chiến không có chút quan hệ nào với hắn.

- Trình Bình Tào không cần quá khiêm tốn!

Lâm huyện lệnh tuy rằng tham công, nhưng cũng không phải người không tự biết bản thân mình. Thấy Trình Tiểu Cửu đem toàn bộ công lao cho mình, cười khoát tay áo, hạ giọng nói:

- Người làm hết thấy, việc đó mọi người đều biết rõ như ban ngày. Nếu người một mực khiêm tốn, trái lại sẽ cho là chúng ta quá so đo.

- Công đầu đương nhiên là thuộc về Đại nhân rồi!

Trình Tiểu Cửu ngượng ngùng cười cười, thấp giọng đáp lại. Khác với niềm vui lúc mới lên làm Binh Tào, từ chuyện xảy ra tối hôm qua về sau, hắn có một cảm giác đứng ngồi không yên. Tuy rằng vẫn cười đùa, vẫn nói chuyện phiếm với mọi người nhưng trong lòng có nhiều suy nghĩ không nói ra được.

- Nếu có thể bảo vệ cho Quán Đào! Bên phía Quận Thủ đại nhân, mỗi người lập công lớn sẽ đều được thưởng xứng đáng. Dù sao Trương Kim Xưng từ khi khởi binh tạo phản cho tới nay, đã công phá ba thị trấn, phá hủy tường thành không dưới hai mươi tòa. Hơn hai năm qua có thể làm cho y thất trận quay về, chỉ có duy nhất một người là Dương Tích Thiện Huyện Thừa huyện Thanh Hà mà thôi! Chúng ta hôm nay ngăn cản được y, chẳng khác nào làm tăng thể diện của toàn quận Võ Dương, Quận Thủ đại nhân hẳn là sẽ nhìn thấy!

Lâm Huyện lệnh vừa khoát tay vừa đưa ra kết luận.

- Đó là lẽ tự nhiên, chỉ cần huyện Quán Đào ta từ trên xuống dưới đồng lòng, Trương Kim Xưng nói gì cho đủ?

Theo ẩn ý của Lâm huyện lệnh, Đồng Chủ Bộ khẩn thiết nói. Xung quanh lập tức vang lên những lời đề nghị, nào là không ai anh minh như Huyện lệnh đại nhân, tất cả đám đồng liêu sẽ hết lòng giúp sức như nào. Trình Tiểu Cửu nghe được trong lòng bỗng chợt dạ, không ngừng nháy mắt thỉnh cầu Đồng Chủ Bộ mau chóng đưa câu chuyện vào chủ đề chính

Đồng Chủ Bộ hướng về phía hắn khẽ mỉm cười, vẻ mặt tỏ ra bí hiểm. Đợi các đồng liêu hết ồn ào, mới hắng giọng một cái, tiếp tục nói:

- Nhưng Trương tặc là một tên không biết nặng nhẹ, bị chúng ta đánh cho một trận tơi bời rồi, chó cùng dứt đuôi sẽ khó tránh khỏi dùng đến các thủ đoạn. Đến lúc đó cả hai bên đều thiệt hại, chỉ có Huyện Tôn đại nhân bảo hộ ước nguyện ban đầu của dân chúng. Cho nên, tỳ chức nghĩ ta cần tính

toán cẩn thận, việc phòng ngự của huyện ta phải làm tận lực, cẩn thận mới tốt được.

- Ủ, đó là đương nhiên!

Lâm huyện lệnh khẽ vuốt chòm râu, rất thoải mái gật đầu.

- Người và Trình Bình Tào có đề nghị gì hay, nói ra để mọi người xem xét cho tường tận.

- Ta và Trình Bình Tào còn chưa đưa ra được sáng kiến nào, kính xin chư vị đồng liêu hợp mưu hợp sức. Ngoài ra Trương tặc còn bắn tới trong thành một bức thư, không biết để trong đó thứ đồ vô dụng gì. Nhưng chúng ta đều là quan lại của triều đình, không thể ở trước mặt Lưu tặc mà mất mặt được. Cho nên kính xin đại nhân xem qua một chút, rồi tìm từ thích hợp gửi trả lại y!

Đồng Chủ bộ không hổ là nhiều năm sống trong quan trường, bình thản nói mấy câu, thì việc nhờ cậy của Trình Tiểu Cửu đã hoàn thành nhẹ nhàng mà linh hoạt.

- Cái gã kia không ngờ lại gửi tiễn thư cho ta? Trình lên đây, để lão phu xem từ miệng của gã có thể phun ra lời ngọc ngà gì?

Lâm huyện lệnh thấy hứng thú với nội dung thư của kẻ tặc hơn là sắp đặt phòng ngự thành. Vừa nghe Đồng Chủ Bộ nhắc tới, nhanh chóng thúc giục.

- Mời đại nhân xem qua!

Đồng Chủ Bộ cười cầm lấy mũi tên long vũ trong tay Trình Tiểu Cửu, hai tay dâng thư lên Lâm huyện lệnh.

- Đơn giản chỉ là đe dọa mà thôi, xem đánh bất động, cho nên muốn cùng đại nhân chơi trò vui Không chiến mà khuất phục được đối phương'. Làm

sơn tặc, thật khó cho y rồi!

Mọi người bị lời nói của Đồng Chủ Bộ chọc cười ha hả, đều rất thoải mái mà mong mỏi, xem Huyện lệnh đại nhân làm như thế nào để xóa bỏ mộng tưởng hảo huyền của Trương Kim Xưng. Ai ngờ Lâm huyện lệnh sau khi nhận thư, vừa đọc vừa lắc đầu. Vừa đọc, sắc mặt bắt đầu trầm xuống. Đến khi đọc hết thì hai tay giống như đổ chì, gần như nắm không được. Run rẩy một hồi lâu, mới chậm rãi đem bức thư đặt lên mặt bàn.

- Những lời ở trong thư đều là sự thật?

Buông tiền thư xuống, Lâm huyện lệnh dùng ánh mắt gần như tuyệt vọng nhìn Trình Tiểu Cửu truy hỏi.

- Ty chức không dám xem tiền thư!

Trình Tiểu Cửu thấy có điều không ổn, vội vàng nói mấy lời mà an ủi Tôn đại nhân.

- Binh pháp xưa nay đều chú trọng mấy lời hư hư thực thực, đem ba năm vạn binh mã mà nói thành bốn mươi vạn cũng rất bình thường. Vả lại quân số và sức chiến đấu không phải là một, trận điển hình là năm đó năm trăm quan quân đại phá hơn mười vạn giặc Khăn Vàng chỗ nào cũng có!

- Phô trương thanh thế sao!

Đồng Chủ Bộ còn nhớ rõ nhờ cậy của Trình Tiểu Cửu, ở bên lên tiếng bênh vực.

- Rất nhiều đại quân được xưng là vạn đại quân, trên thực tế cũng chỉ có hơn mười vạn binh mã. Trong đó chiến binh ít hơn rất nhiều, chưa chắc quân số đã được một phần mười!

Nghe xong lời an ủi của hai người, sắc mặt của Lâm huyện lệnh thoáng dần ra một chút, cười khổ đem thư đẩy về trước mặt mọi người, thấp giọng nói:

- Các người cùng nhau xem đi, sau đó giúp bốn huyện đưa ra chủ ý. Trương tặc cho ba người chúng ta ba canh giờ, sau ba canh giờ, nếu chúng ta không chịu đầu hàng, hẳn sẽ hạ lệnh tàn sát toàn bộ dân trong thành!

- Mẹ nó, y có bản lĩnh thì tấn công vào trước rồi nói sau!

Chúng tiểu quan lại tức giận đập bàn mắng to.

- Đúng, có bản lĩnh trước tiên phải qua cửa của Trình Bình Tào đã!

Tiếng ồn ào mặc dù lớn, trong lòng lại e sợ thêm vài phần, hơn mười cái đầu gần như tiến tới bên cạnh tiền thư, xem thư một cách kín kẽ.

Nhìn thấy cảnh mọi người như vậy, trong lòng Lâm huyện lệnh lại hối hận. Sớm biết Trương Kim Xưng chuẩn bị chu đáo như thế, nửa đêm hôm qua lão đã liệu mình đi ra khỏi thành rồi. Tuy rằng sau đó khó tránh khỏi việc mất chức quan, nhưng dựa vào của cải kiếm được trong mấy năm nay, nửa đời sau cũng không cần lo cơm áo rồi. Nhưng bây giờ thì hay rồi, bốn bề đều là giặc, đã không còn đường lui, vì một chút hư danh, đem tính mạng của mình toàn bộ phụ thuộc vào nhà môn!

Không thấy tiếng người tiếp tục mở miệng nói chuyện, chỉ có tiếng thở dài liên tục. Quách bộ đầu, Giả bộ đầu, Lý Lão Tửu, Tưởng Diệp và một đám từ từ ngẩng đầu lên, mặt mũi mọi người trở nên xám xịt. Thấy mọi người lo lắng như vậy, Trình Tiểu Cửu và Đồng Chủ Bộ đi lên trước, đem tiền thư bỏ ra trước mắt cẩn thận đọc. Không đọc thì thôi, vừa đọc thấy trong lòng hồi hộp, người nặng nề dường như bị đóng băng vậy.

Cũng đưa người đến tấn công huyện Quán Đào nhưng không phải cùng một nhà với Trương Kim Xưng. Dương Công Khanh, Vương Đức Nhân, Dương Bảo Châu, Lưu Khất Nhi gần đây quật khởi ở hai bên bờ sông, chuyến này

đều theo Lưu tặc đến. Trong đó có hai kẻ tặc vừa mới khởi sự không ngờ lại dùng cờ hiệu của Dương Huyền Cảm, tuyên bố muốn thay Đại Tùy Hoàng đế diệt trừ bọn tham quan ô lại khắp thiên hạ.

Kẻ tặc mang theo năm đến tám ngàn người, binh tướng mười đến mười hai vạn, toàn bộ cộng lại lên đến hơn mười vạn ba ngàn. Liệt kê cụ thể số người của từng nhà, ít nhiều thế nào, từ đâu đến, không ngờ lại liệt kê tỉ mỉ trong danh sách như vậy, có lẽ đã có chỉnh sửa, hoàn toàn không giả chút nào.

- Quân giặc quân số mặc dù nhiều, nhưng chưa hẳn đồng lòng. Nếu không đêm hôm qua và sáng sớm nay, bọn họ đã công phá được cửa nam rồi!

Đồng Chủ Bộ ngẩng đầu nhìn sắc mặt của Lâm huyện lệnh, cố gắng điềm tĩnh giải thích. Y hiện tại cũng hối hận trước đó không chạy trốn, nhưng đường lui đã bị chặn hết rồi, rốt cuộc chỉ còn cách chiến đấu thôi.

- Trương Kim Xưng nói, đó là y cho chúng ta ném thử món khai vị. Mục đích là để thử chúng ta có đáng để y chiêu hàng hay không, nếu chúng ta không đỡ nổi đợt công kích đầu tiên, y căn bản khinh thường viết phong thư này cho chúng ta!

Tưởng Diệp vẻ mặt tức giận phản bác lại.

Theo gã, nếu không phải Trình Tiểu Cửu và Đồng Chủ Bộ nhiều chuyện, thì mọi người căn bản sẽ không bị ngăn trong thành. Kẻ tặc từ trước đến nay thường không có chỗ ở cố định, cướp đủ rồi, giết đủ rồi, tự nhiên sẽ phải mộng rời đi. Đến lúc đó mọi người quay lại, thu ít thuế trưng ít lương thực gây dựng lại.

Lúc này nghĩ đến điều đó không chỉ mình cung thủ Tưởng Diệp. Hai vị Bộ đầu Giả, Quách vốn là rất lo lắng đối với tốc độ quật khởi của Trình Tiểu Cửu, nghe được có người nói như vậy, ánh mắt nhìn về phía Trình Tiểu Cửu đầy linh hoạt sắc bén.

-character:line-break'>

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 62: Đông Môn (14)

C

Ừng may trong thư Trương Kim Xưng không yêu cầu huyện Quán Đào phải giao ra một người nào để tạ tội với nhóm giặc cỏ vì tổn thất đêm qua và tổn thất sáng nay, nếu có thì người bị mang ra giao nộp chính là Trình Tiểu Cửu chứ không phải một ai khác.

- Đáng nhẽ đêm qua đúng ra nên hỏi trước Trương Kim Xưng mục đích đến khai chiến.

- Đúng đấy, vốn có thể mời người quay vắn một chút. Giờ thì tốt rồi, chúng ta chỉ còn hai đường một là đầu hàng một là chờ chết mà thôi!

Bọn nha dịch nhàn rồi xưa nay xem hai vị bộ đầu như Thiên Lô sai đánh đâu thì đánh đó. Giờ thấy hai người Giả, Quách lạnh mặt với Trình Tiểu Cửu, mọi người mồm năm miệng mười tham gia giúp vui.

Trình Tiểu Cửu mới bước chân vào quan trường được nửa tháng, đối với những cuộc đấu đá nội bộ một chút cũng không biết. Chưa bao giờ nghĩ tới khi sẽ đối đầu với kẻ địch mạnh, mọi người không nghĩ cách để đẩy lui địch, ngược lại đổ trách nhiệm cho người khác? Nghe các đồng liêu đem tất cả trách nhiệm đổ lên người mình, uất ức hai mắt thiếu chút nữa không kìm được mà bốc hỏa.

Hắn nhìn Lâm huyện lệnh với ánh mắt cầu khẩn, hy vọng ông ta có thể đứng ra thay mình chủ trì công đạo. Nhưng Lâm huyện lệnh bị tin của giặc dọa ngất lịm rồi, cơ bản là không nghe thấy mọi người nói gì, ánh mắt sững sờ nhìn tiền thư.

Nhìn thấy Huyện lệnh đại nhân yếu đuối như thế, Trình Tiểu Cửu như bị một nhát kiếm đâm vào ngực đau đớn. Cố gắng kìm nén tức giận trong lòng, hắn cười đứng trước đoàn người chấp tay, sau đó quay đầu về phía Cung thủ Tưởng nói:

- Theo như Tưởng đầu nói như vậy, Trương Kim Xưng bây giờ khuyên chúng ta hàng, hay là chúng ta hàng y?

- Vậy cũng không phải! Y không có tư cách đó!

Tưởng Diệp biết mình bị bắt lỗi trong lời nói, hướng ra hai bên tránh né, ngượng ngùng đáp lại.

- Nếu hắn không có tư cách để ra lệnh cho chúng ta đầu hàng, thì chúng ta vì cớ gì mà phải suy nghĩ những lời trong tiễn thư nói?

Trình Tiểu Cửu có vài phần lớn giọng, tiếp tục hỏi lại.

- Chúng ta là quan, hắn là kẻ tặc. Từ xưa đến nay quan và kẻ tặc không đội trời chung. Nếu hàng y, dù may mắn không bị y móc tim gan, nhưng sau này còn mặt mũi nào ngẩng đầu lên làm người!

Những lời này hắn nói đều không phải là nhằm vào cung thủ Tưởng, mà là đang cố gắng nhắc nhở mọi người đang ngồi đây, đừng quên mình là quan lại triều đình. Nếu làm quan lại địa phương, xưa nay ăn dưng đều là thu từ trên đầu dân chúng đấy, việc đến chân sẽ không có tư cách trốn tránh. Nếu không, dù triều đình không truy cứu, lương tâm của mình cũng tự dày vò rất nhiều.

- Nói vậy ai cũng nói được!

Tưởng Diệp không dám nhìn vào đôi mắt của Trình Tiểu Cửu, cúi đầu than thở.

- Người có bản lĩnh thì đánh y chạy đi? Đánh không lại y, cuối cùng chẳng phải liên lụy mang đến cho mọi người một khối phiền phức sao!

- Ít nhất chúng ta là những nam nhân vẫn còn sống!

Trình Tiểu Cửu tiếp tục động viên.

- Kẻ tặc kia xưa nay tàn nhẫn, nếu chúng ta thật sự đầu hàng, cũng không chắc thoát được cái chết. Không bằng làm một trận huyết chiến, cùng lắm là chết trong chiến trận, còn hơn là bị người ta trói lại rồi đem giết như loài súc sinh!

Người thiếu niên tâm không vướng một hạt bụi nào, tiếng nói không cao, lại toát ra khí tiết chính trực. Mọi người nghe xong, mặc dù không phục, cũng không còn lời nào phản bác lại ý kiến đó. Thấy ánh mắt của Trình Tiểu Cửu quét tới mình, bọn họ tản dần ra, không dám nhìn vào ánh mắt kia. Nhưng ở sâu trong lòng lại thấy có điều gì không ổn, trước sau đều không có dũng khí để đối địch với Trương Kim Xưng.

- Thật ra chúng ta tiếp tục đánh, chưa chắc nhất định là chết!

Đêm qua dẫn đầu giao chiến với Trương Kim Xưng còn có phần của Đồng Chủ Bộ, bởi vậy lão không thể không đứng về phía của trình Tiểu Cửu.

- Khoảng cách từ Huyện Quán Đào đến quận thành trên dưới một trăm dặm, nếu Nguyên đại nhân nhận được tin, nhất định sẽ phái binh đến cứu giúp!

- Vậy cũng phải chúng ta có thể kiên trì đến Nguyên đại nhân Binh đuổi tới!

Quách bộ đầu nhướng mắt, cười lạnh đáp lại.

- Đúng đấy, nếu Trương lão tặc dốc toàn lực tấn công tứ phía, chúng ta đem ngàn người, cứ phải cố thủ tới cùng hay sao?

Giả bộ đầu quét ánh mắt không hiểu sự việc, nhìn Đồng Chủ Bộ một cái, lạnh lùng hỏi.

Hai vị bộ đầu bọn họ đến giờ đã suy nghĩ rất minh bạch, liền dựa vào tình huống trước mắt mà nói, đầu hàng đối với mọi người mà nói là một lựa chọn rất mạo hiểm. Trình Tiểu Cửu dẫn đầu chống cự, Trình Tiểu Cửu lại giết nhiều tướng sĩ "Nghĩa quân" như vậy, để Trình Tiểu Cửu chịu sự trừng phạt của Trương Kim Xưng là đúng rồi. Trương lão tặc làm người tuy rằng độc ác tàn nhẫn, nhưng lại có chút uy tín. Nếu sau khi hy sinh Trình Tiểu Cửu, tính mạng mọi người có thể được bảo toàn. Nếu thật sự không được, mọi người còn có thể gia nhập nghĩa quân, dù sao bên đó quân cũng không nghiêm, mọi người có thể tìm cơ hội bỏ trốn về quê.

- Các Hương Dũng huyện chúng ta tuy không nhiều lắm, nhưng có thể mượn gia đình nhà giàu cho đủ quân số. Đêm qua có một nhóm dân chúng muốn được gia nhập quân đội, cũng có thể an bài canh gác trên tường thành. Quân địch không có khí giới thích hợp, rất khó trèo qua ba mặt tường cao!

Đồng Chủ Bộ hướng về phía sau, sau đó kiên trì trả lời.

- Mượn gia đình, người cho là đi mượn tiền sao? Đồng Chủ Bộ người có thể đến Chu gia mượn đồ sao?

Giả bộ đầu ở trong nha môn hoành hành đã thành quen, căn bản không xem Đồng Chủ Bộ là quan viên triều đình phái xuống ra gì, thấy đối phương vẫn không chịu phục tùng mình, có chút không vui truy hỏi.

Đồng Chủ Bộ bị gã làm cho tức uất nghẹn, trong bụng cũng nghẹn nổi lên một ngọn lửa, vỗ mạnh tay xuống bàn, lạnh lùng nói:

- Tổ chim bị phá, lẽ nào còn lại trứng. Nếu thành Quán Đào bị công phá, tường viện Chu gia dù có cao tới đâu, thử hỏi có thể trụ nổi mấy ngày? Đạo

lý này Chu công tử so với chúng ta rõ ràng hơn nhiều, chỉ cần Tôn đại nhân mở miệng đi mượn, ta cam đoan gã sẽ không cự tuyệt!

- Chủ bộ đại nhân bây giờ có thể thay Huyện lệnh đại nhân làm chủ rồi!

Giả bộ đầu nhún vai cười lạnh nói.

Bọn họ ở dưới giường thương múa kiếm, Lâm huyện lệnh trước sau đều làm như không nghe thấy, không can ngăn chút nào. Ánh mắt của lão vẫn nhìn chăm chú vào tiền thư, tựa như nhìn nhiều thì có thể tìm ra cơ hội sinh tồn vậy.

Nhìn thấy đoàn người có nguy cơ sắp nổi loạn rồi, Trình Tiểu Cửu không thể nhịn được nữa, đứng dậy, hướng về phía Huyện lệnh đại nhân thi lễ.

- Ba canh giờ sắp qua rồi, là chiến hay là hàng, kính xin đại nhân sớm định đoạt! Thuộc hạ sẽ an bài tốt, tận lực bảo toàn đường sống cho các huynh đệ!

- Nói khoác mà không biết ngượng!

Cung thủ Tưởng bữu môi nói, rồi cũng học Trình Tiểu Cửu đứng lên hướng về phía Lâm huyện lệnh thỉnh cầu nói.

- Xin đại nhân sớm đưa ra quyết sách. Ta nguyện ý chờ nghe đại nhân an bài!

- Lão có thể làm chủ được, thì đã không phải là Lâm Đức Ân rồi!

Hai vị Bộ đầu Quách, Giả trong lòng khinh miệt cười lạnh nhưng trên mặt lại làm ra bộ cung kính, yên lặng nghe quyết sách của Lâm huyện lệnh.

Bị mọi người thúc giục nhiều lần, cuối cùng huyện lệnh Quán Đào cũng từ trong trầm tư hồi phục lại tinh thần. Trước tiên cất thật kỹ tiền thư, sau đó hướng về phía Trình Tiểu Cửu dò hỏi:

- Người có chắc chắn bảo vệ cho Quán Đào?

Trình Tiểu Cửu cắn chặt răng, nghiêm trang đáp:

- Thuộc hạ không dám nói chắc chắn, nhưng chỉ cần thuộc hạ không chết, nhất định sẽ không để bất cứ kẻ nào uy hiếp đến sự an toàn của ngài!

- Nếu các người hàng, Trương Kim Xứng sẽ bỏ qua cho chúng ta không?

Lâm huyện lệnh quay đầu lại phía hai vị Quách, Giả bộ đầu tìm kiếm lòng tin.

Hai vị Bộ đầu vừa rồi tuy rằng kết hợp gây phiền toái cho Trình Tiểu Cửu, trong lòng cũng không nắm chắc được kết quả sau khi đầu hàng, dùng ánh mắt trao đổi với nhau một lát, rồi thấp giọng đáp:

- Khó mà nói được. Trương Kim Xứng tuy là người giữ chữ tín, nhưng chúng ta đã giết mấy ngàn người của y, y dù sao cũng phải thể hiện chút công đạo cho đám người đó...

- Đương nhiên không cần hai vị bộ đầu đại nhân phải dận dò. Ở đây Huyện lệnh đại nhân mới là người có chức vị cao nhất!

Đồng Chủ Bộ ngăn lời nói của Quách, Giả bộ đầu lại, lạnh lùng nói thêm một câu.

- Tuy nhiên Giả bộ đầu cũng còn có chút may mắn. Nghe nói Đỗ Ba Lạt là người hay mang thù. Con gái lão là Đỗ Quyên đích thị là cọp cái, nói vậy cũng sẽ không quên nửa tháng trước rốt cuộc là ai sờ soạng cái hông của nàng!

Giả Bộ đầu bị nói đến nét mặt già nua đỏ bừng, vỗ mạnh một cái xuống bàn, định nhảy dựng lên cho Đồng Chủ Bộ biết tay. Lâm Huyện lệnh lúc

này lại nghe rõ trong lời nói của Đồng Chủ Bộ ẩn chứa ý tứ, đột nhiên dựng lên ánh mắt, lớn tiếng gào to:

- Tất cả ngòi xuống cho ta, hay là bốn huyện đã quản không được các người rồi hả? Chưa chiến đã loạn, còn ra thể thống gì!

'Còn không phải người nhút nhát không có chủ ý!' Giả bộ đầu thâm nghĩ trong lòng. Đối với người ngoài mạnh trong yếu như Huyện lệnh đại nhân, gã rất là xem thường. Từ khi đến huyện Quán Đào nhậm chức, bọn họ có thể làm một nửa bầu trời trong nha môn lớn này, hoành hành đã quen, chưa từng thật lòng coi ông ta là người đứng đầu huyện?

Từ ánh mắt của Giả bộ đầu, Lâm huyện lệnh đã nhìn thấy ý này. Trong lòng tức giận càng tăng, giờ cao tiền thư trong tay, hung hăng ném xuống đất.

special-character:line-break'>

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 63: Đông Môn (15)

A

i nguyện ý đầu hàng, bây giờ xin mời chính mình leo rào đi ra ngoài. Sống hay chết mặc cho số phận. Nếu giờ không đi, đừng bao giờ nhắc lại chủ ý này. Nếu không, bốn huyện dù có chết, cũng phải kéo theo vài người đi cùng!

Có câu không phải sợ uy phong quan lớn, chỉ sợ làm quan đùa giỡn với lưu manh. Lâm huyện lệnh chắc lần này rất giận, thật đúng là dọa cho một đám bộ đầu nha dịch sợ hãi. Nếu là bình thường, bọn họ còn có thể áp dụng phương pháp chây lười để xử lý, đem nhuệ khí của đối phương đánh bong lên, sau đó lại chậm rãi gây sức ép. Bây giờ dưới trướng của lão có Trình Tiểu Cửu là người có đầu óc, nếu bọn họ không chịu làm việc tốt, Lâm huyện lệnh nói một tiếng, Trình Tiểu Cửu nhất định không chút do dự mà đuổi việc bọn họ!

Cho nên, người đáng chết nhất bây giờ là Trình Tiểu Cửu! Đám Tiểu Lại hung hăng trừng mắt liếc nhìn Trình Tiểu Cửu, trong đầu bực tức ngồi xuống, yên lặng nghe xem Lâm huyện lệnh có thể đưa ra kế sách gì vẹn toàn.

- Đại nhân nếu như có thể mượn được gia đình của Chu gia, thủ thành sẽ có phần chắc hơn!

Đồng Chủ Bộ thấy có cơ hội, thấp giọng góp lời.

- Bản quan phải đi tiếp Chu công tử!

Lâm huyện lệnh thấy trong lòng khó xử, ngoài miệng vẫn đáp lại lời đề nghị của y. Nỗi đau khổ trong lòng của lão bây giờ không thể nói cho bất cứ kẻ nào nghe. Chu gia Quán Đào với lão tuy xưng là tình bạn cố tri, nhưng đều là do Bồ Sơn Lý Công Mật mà kết giao. Hiện giờ Lý Mật và Dương Huyền Cảm đã khởi binh tạo phản, mà huyện Quán Đào vẫn là lá mặt lá trái. Chu gia thấy như vậy, có chịu giúp Huyện lệnh như lão hay không, rất khó nói được rõ ràng rồi.

Đồng Chủ Bộ với huyện lệnh có quan hệ rất thân, nhìn thấy sắc mặt ông ta, liền biết ông đang lo lắng điều gì. Ngẫm nghĩ một chút, cười khuyen nói:

- Chu gia là nhà giàu có nhất ở huyện Quán Đào chúng ta. Trương Kim Xưng tấn công Quán Đào, tám chín phần là hướng về Chu gia đấy. Cho nên bảo toàn được huyện Quán Đào cũng đồng nghĩa với Chu gia được bảo toàn. Nếu không, huyện Quán Đào mất, thì Chu gia cũng không chịu nổi mấy lần tấn công của Lưu tặc đâu!

- Vậy cũng đúng!

Lâm huyện lệnh thở dài gạt đầu.

- Tường viện Chu gia cao như vậy, gần như là tòa thành trong thành.

Đồng Chủ Bộ ngẫm nghĩ một chút, tiếp tục thay Huyện lệnh nghĩ kế,

- Đại nhân cũng nên an bài cho đồng liêu và gia quyến của mình đến Chu gia. Thứ nhất phòng ngừa bạo dân ở trong thành gây rối. Thứ hai cho Chu gia thấy được, chúng ta và gã có cùng mối thù, sẽ không bỏ lại nhà bọn họ mà rút lui trước!

Kế sách này nghe hợp tình hợp lý, nhưng thực ra là đề nghị Lâm huyện lệnh đưa gia quyến của quan lại vào trong Chu gia làm con tin. Như vậy, dù hai tên bộ đầu Giả, Quách cùng các đệ tử của họ có ý thông đồng với Trương Kim Xưng, cũng ít nhiều vì vợ con gia đình mà suy nghĩ kỹ một chút. Lâm

Đức Ân tuy rằng từ trước giờ luôn nhu nhược, song sự sống chết ở ngay trước mắt đã làm lão có vài phần liều lĩnh. Lập tức gật đầu, lớn tiếng ra lệnh:

- Chư Tào chủ quản, còn có bộ đầu, lớp trưởng, đội trưởng nhà lao, trước khi trời tối nhất định phải đem gia quyến đưa vào đại viện Chu gia. Bốn huyện sẽ cùng Chu công tử thương lượng, đặc biệt là sẽ an trí người thân. Nếu chẳng may chúng ta không thủ được thành, thì lui tới Chu gia tiếp tục kiên trì. Chỉ cần có bốn huyện ở đây, nhất quyết không cho Trương Kim Xương chiếm được huyện Quán Đào!

- Đại nhân ngàn lần không được làm như vậy!

Quách bộ đầu sắc mặt biến thành màu đen, đứng lên kháng nghị,

- Nếu chúng ta đưa hết gia quyến vào Chu phủ, không phải nói cho dân chúng biết là không thủ được Quán Đào sao? Một khi lòng dân bị rối loạn, chỉ sợ thành bị đánh chiếm nhanh hơn!

- Bốn huyện sẽ giống như đêm hôm qua, tự mình đứng ở trên thành!

Lâm huyện lệnh lại dùng lực đập xuống bàn, quát lớn.

- Bốn huyện sẽ đích thân đứng ở trên tường thành, để cho dân chúng nhìn bốn huyện. Ai cùng bốn huyện rút lui trước tiên, bốn huyện có thể buông tha hẳn, trong thành dân chúng làm như thế nào, bốn huyện quyết không hỏi qua.

Dứt lời, ánh mắt liếc nhìn toàn trường, toàn thân trên dưới toát lên sự uy nghiêm chưa bao giờ có.

Các sai dịch ở nha môn đều là những tên ỷ mạnh ức hiếp kẻ yếu. Chứng kiến Lâm Huyện lệnh nổi lên quan uy thật sự run rẩy, đáng vẻ kiêu ngạo nhất thời bị mất đi. Nhưng Huyện lệnh đại nhân cùng người thiếu niên trẻ

cứ gây sức ép như vậy, lại mang con đường sống cuối cùng của mọi người ra gây sức ép, quả thực là làm cho người nào cũng không cam tâm. Dùng ánh mắt trao đổi với nhau rất lâu, cuối cùng cũng có người dũng cảm đề nghị.

- Đại nhân có tâm bảo hộ gia quyến chúng ta, chúng ta tất nhiên là vô cùng cảm kích rồi. Nhưng thiết nghĩ muốn bảo vệ cho thành huyện Quán Đào, thuộc hạ nghĩ rằng thực lực của chúng ta vẫn còn quá ít!

- Có thể thủ bao nhiêu lâu, thì thủ bấy lâu. Đường lui đều đã bị chặt đứt, bốn huyện cũng không còn lựa chọn nào khác!

Lâm Huyện lệnh vừa nói vừa liếc mắt nhìn, phát hiện ra là đội trưởng nhà lao Lý Lão Tửu người xưa nay nghe lời nhất, liền giọng nói nhỏ xuống vài phần giải thích.

- Đại nhân có biết ta phải chờ bao nhiêu lâu, mới có viện binh đến?

Lý Lão Tửu lại ngấp ngừng mấp má môi, sợ hãi rụt rè truy hỏi.

Lâm Huyện lệnh bị hỏi thẳng như vậy trong lòng thở dài, trầm ngâm một chút, bình tĩnh trả lời.

- Có lẽ đi ba ngày là đến rồi. Quận Thủ Quận Võ Dương Nguyên Bảo Tàng và bốn huyện xưa nay có chút giao tình, không thể thấy chết mà không cứu được. Dưới trướng chủ bộ Ngụy Trưng Ngụy Huyền Thành cũng có lắm người có danh tiếng, tất nhiên sẽ sớm giúp Quận Thủ đại nhân quyết định!

Những lời nói này chỉ là để mọi người có thêm can đảm, trên thực tế bản thân Lâm Huyện lệnh cũng không tin. Hiện tại Võ Dương, Thanh Hà đang ở trong tình thế vô cùng phức tạp. Có quận thành và huyện thành đã lộ ra ngay cờ hiệu hưởng ứng Dương Huyền Cảm, có quận thành và huyện thành thì giống trống kua chiêng ủng hộ triều đình. Huyện Quán Đào bị kẹp giữa hai thế lực này không được bất kỳ bên nào coi là người một nhà. Cấp quận

Quận Thủ quận Cấp Nguyên Vụ vốn là vì huyện Quán Đào không nghe theo sự an bài của Trương Lượng, mà cho rằng huyện Quán Đào từ già trẻ lớn bé, đều làm chó săn cho triều đình. Bên phía hai quân Võ Dương, Thanh Hà là bởi vì Lâm Huyện lệnh và Dương Huyền Cảm có quan hệ, nên coi huyện Quán Đào là nơi có khả năng phản loạn.

Nếu như đem Lâm Huyện lệnh đặt ở vị trí khác, lão cũng sẽ không phát viện binh cho Quán Đào. Mượn tay của Trương Kim Xưng để loại trừ kẻ thù, mọi người cố sao không tự tay làm điều này? Về phần dân chúng vô tội chết đi, đó là tội lỗi của Trương Kim Xưng, với người khác có quan hệ gì!

Nghe xong Huyện lệnh đại nhân trả lời, Lý Lão Tửu lại vỗ tay cười nói.

- Nếu viện binh trong ba ngày có thể đến, chúng ta chưa chắc đã phải cùng Trương Kim Xưng quyết một trận sống mái. Kẻ tặc tấn công Quán Đào, đơn giản vì trong thành có nhiều của cải tiền tài. Đại nhân tùy tiện đáp ứng cho bọn họ một ít, làm cho bọn họ không cần vào thành. Chẳng phải là cả hai bên đều có lợi sao?!

- Không ngờ người lại khuyên bốn huyện đem lương thực, của cải cho địch?

Lâm Huyện lệnh nổi trận giận dùm dùm quát hỏi.

- Bốn huyện là mệnh quan triều đình...

Nói được một nửa, lão lại đem nuốt trở lại trong bụng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mặt của Lý Lão Tửu.

Nếu Trương Kim Xưng thật sự đồng ý lấy lương thực và tiền tài rồi đi, thì lão lại tiếc một chút của cải đó sao? Dù sao cuối cùng có thể thu thêm lên, chứ nếu binh bị đánh bại thì cái gì cũng đều không có.

- Đại nhân, đại nhân, tiểu nhân không có ý đó!

Lý Lão Tửu không biết được tâm tư trong lòng Huyện lệnh đại nhân, thấy vẻ mặt giận dữ, sợ hãi liên tục xua tay,

- Tiểu có ý là, trước tiên cùng y thương lượng một phen. Kẻ tặc cũng không muốn bị tổn thương, đặc biệt là mấy nhà cùng nhau tạo phản, rất dễ dàng đua ganh so sánh lẫn nhau. Tiểu nhân có ý là, trước tiên phái sứ giả cùng Trương Kim Xưng đàm phán, xem y rốt cuộc muốn gì. Sau đó từ từ thương lượng, thương lượng lại gặp vào lúc hai bên đều tốt thì có thể kéo dài thêm một ngày, chết tử tế còn hơn là sống ỷ lại. Nếu kéo dài đến khi quân viện binh tới...

Gã nói lòng vòng, ý nói trong đó rất rõ ràng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 64: Đông Môn (16)

L

âm Huyện lệnh cảm thấy tâm trạng tốt hơn khi nghe những lời nói ấy. Dem sự bảo toàn đặt trên người Trình Tiểu Cửu, nếu chẳng may hãn không đối phó được với loạn phi bên ngoài, thì mình có thể cũng chỉ còn một con đường chết mà thôi. Một mặt chuẩn bị chống cự, một mặt đi đến chỗ Trương Kim Xương thương lượng, cơ hội tránh được tai họa tăng lên rất nhiều. Lý Lão Tửu người này tuy rằng khá hèn nhát, nhưng chí ít có được lời nói có ý hay, có thể kéo dài thêm một ngày thì tốt một ngày, chết tử tế còn hơn là sống ỷ lại...

Nghĩ được như vậy, lão lấy tay vuốt chòm râu, thấp giọng trầm ngâm nói:

- Ủ, tình thế nguy cấp như thế này. Vì tất cả sự an nguy của dân chúng trong huyện, bốn huyện không thể không tạm thời giảng hòa. Liều mạng tổn thất một ít thanh danh, cũng muốn cùng Trương lão tặc thương lượng một phen. Chỉ có điều kẻ tặc trong lòng giả dối lại hay thay đổi, nên không thể nói trước được điều gì!

- Có thể, nhất định là có thể!

Lo sợ Lâm Huyện lệnh tiếp tục làm theo kế sách của Trình Tiểu Cửu tiếp tục liều mạng, Quách bộ đầu liên thanh đáp lại.

- Ty chức có kinh nghiệm nhiều năm, xin được đi thương lượng cùng kẻ tặc, càng là Đại đương gia càng thích cái gọi là quy củ giang hồ. Chúng ta ở trong kỳ hạn ba canh giờ liền phái người đến gặp y, y mặc dù không đồng ý, cũng sẽ cùng đại nhân thương lượng một phen. Lúc này đây thương lượng

là cách tốt nhất. Ước chừng kéo dài thêm hai ba ngày không thành vấn đề. Nếu trong lúc thương lượng chúng ta biểu hiện một chút thành ý...

Gã liên tục chà xát bàn tay, không biết diễn đạt nó như thế nào cho hợp lý,

- Trương lão tặc thấy được thành ý, cũng sẽ không hoài nghi đến mục đích thật sự của chúng ta!

- Hà?

Lâm Huyện lệnh bị lời nói của Quách Bộ đầu thuyết phục, nóng lòng muốn thử.

Vừa mới tuyên bố kiên quyết dứt khoát sống chết với kẻ tặc đến cùng, mà giờ đã lại quyết định thương lượng với Trương Kim Xưng, thời gian còn chưa đủ uống chưa hết một chén trà nhỏ mà đã có chuyển biến lớn như vậy, thật đúng là "nghe lời can như nước chảy". Trình Tiểu Cửu nghe xong rất tức giận, không thể nhịn thêm được nữa liền khuyên can vài câu.

Lại thấy được trong ánh mắt của Đồng Chủ Bộ thể hiện không vui. Những người khác đều muốn không chiến mà hàng, có thể đồng ý vừa chuẩn bị chiến đấu, vừa chủ động cùng Trương Kim Xưng đàm phán đã là rất không dễ dàng rồi. Nếu hai người tiếp tục kiên trì chủ chiến, không biết có còn được Lâm Huyện lệnh ủng hộ như trước nữa không, những người còn lại nhất định là không đồng ý rồi.

Không có người trong nha huyện ủng hộ, chỉ dựa vào một mình lực lượng của Hương Dũng môn mà chống lại được hơn mười vạn giặc cỏ, thì đúng là chuyện hoang đường viễn vông! Trình Tiểu Cửu có thể đọc được ý trong mắt của Chủ bộ đại nhân, trong lòng thở dài, ánh mắt chuyển hướng ra bên ngoài cửa sổ.

Sân ở trong thành được dùng để làm chỗ cho gia nhân đứng đợi. Ở nhà giữa, phía trước cửa sổ có một cây hòe lớn, thán sáu lá cây có màu xanh

lục, vô số các loại côn trùng không tên treo mình trên cây đầu chúc xuống dưới, nhìn như những bóng ma đang chơi đu. Như bọn chúng lại hạnh phúc, bởi vì chúng vô tri, lại đoán mệnh, chưa bao giờ vì mùa đông đến mà ưu sầu.

- Mười lăm vạn người, mỗi người mỗi ngày tiêu hao một cân lương thực, tổng tiêu hao sẽ là mười lăm vạn cân!

Mọi người nghe thấy như vậy, trong lòng đều như có lửa đốt.

- Mười lăm vạn cân lương thực một ngày, muốn cho y lui binh, ít nhất chúng ta phải xuất đến hai tháng lương thực, nếu không kẻ tặc khó có thể động lòng!

Hộ Tào chủ quản Đình Vô Ưu đặc biệt thay kẻ tặc suy xét. Hiện giờ bên trong thành Quán Đào giá lương thực tăng vọt, một thạch lương thực ít nhất phải bảy mươi quan tiền. Nếu đem đi hai tháng lương thực, còn lại là chín vạn cân lương thực tương đương sáu ngàn ba trăm sáu mươi tiền. Mà Hương Dũng môn chiến đấu giữ thành, tiền phủ tuất(người đã hy sinh) đều tính cả, tổng cộng đã tổn thất ba trăm sáu mươi tiền của huyện lệnh đại nhân. Ngẫm lại chuyện hào phóng và keo kiệt này, làm cho người khác không khỏi chán nản.

- Chỉ sợ là lương thực không đủ, còn phải nhờ đến thương nhân trong thành thu gom giúp một số! Tóm lại phải khiến Trương Kim Xưng và thuộc hạ động lòng!

Quách Bộ đầu nói tiếp, gã dường như tiên đoán được người dưới trướng của Trương Kim Xưng vậy.

Mọi người bàn đi bàn lại, cuối cùng cũng tìm ra được một kế sách có chút cẩn thận. Đầu tiên, huyện Quán Đào phải đem một phần lương thảo tiền tài đưa ra ngoài thành, phỏng theo kế sách “huyền cao khao sư”, khiến kẻ tặc nghĩ rằng huyện Quán Đào rất giàu có, dù có bị bao vây hơn nửa năm, cũng

sẽ không có chuyện xảy ra nạn đói làm chết người. Tiếp theo, đồng thời với việc thưởng quân, người đưa tin cần nói rõ cho Trương Kim Xưng biết, quan lại ở huyện không phải sợ bọn họ, mà là không muốn dùng đến binh đao, quấy nhiễu dân chúng. Cho nên hy vọng bọn họ chỉ đi ngang qua huyện Quán Đào, mà không dừng lại trong thời gian dài. Đương nhiên huyện Quán Đào sẽ cấp cho một chút lộ phí, bước đầu cân nhắc cấp cho đủ mười lăm vạn đại quân một tháng gạo, đối với các vị đầu lĩnh còn thêm vào có một số tiền. Nếu Trương Đại Đường Gia còn thấy chưa đủ..., hai bên có thể cùng nhau thương lượng một chút, không cần phải dùng đến binh đao là tốt nhất.

- Chỉ sợ Trương Kim Xưng cầm tiền và lương thảo xong, lại coi Quán Đào là một con dê béo!

Trình Tiểu Cửu nghe được thật sự rất khổ sở, không kìm nổi thấp giọng nói xen vào.

- Hắn có thể lập nhiều sơn trại như vậy, dù sao cũng phải là một người có danh dự!

Lâm Huyện lệnh mở to mắt, lắp bắp nói.

- Ty chức chưa từng nghe nói làm kẻ tặc còn có danh dự!

Trình Tiểu Cửu tức giận đến mức liên tục giậm chân.

Nói những lời này ra, vài vị Bộ đầu đại nhân đã không thích nghe rồi. Đều nói tặc có đạo của tặc, sẽ không dễ dàng bội ước. Bọn họ từng trải qua nhiều năm bắt tặc nên có kinh nghiệm từng trải, Trình Tiểu Cửu lại nói đối phương không có. Các Tào chủ quản còn đang thầm tính toán trước sau xem có thể kiểm soát chút "Đầu đỉnh" và "tiêu hao" trong quá trình không, làm sao còn lo lắng xem Trình Tiểu Cửu nói có đạo lý không, lập tức nói cho hai vị Quách, Cổ Bộ đầu mở mắt ra.

- Hiền chất còn chưa trải qua nhiều sự việc!

Huyện lệnh đại nhân được mọi người giúp sức về cơ bản đã nhất trí, mở miệng cười dập tắt sự kiên trì của Trình Tiểu Cửu.

- Chẳng phải từ xưa nghe nói đã có nói đến lục lâm hảo hán sao? Hơn nữa bốn huyện cũng là vì muốn kéo dài thời gian, chứ không phải muốn chi tiền cho y. Nếu có thể kéo dài đến khi quân viện binh đến, thì việc kẻ tặc lấy đi một chút lương thảo và của cải, bốn huyện nào có tiếc gì!

Nếu Huyện lệnh đại nhân đều nói như thế rồi. Trình Tiểu Cửu cũng tạm thời ngậm miệng lại. Lâm Đức Ân lại lấy thân phận trưởng bối an ủi hẳn vài câu, quay mặt đi, cùng mọi người thảo luận kế sách thích hợp nhất. Gạo có thể tạm thời lãnh ở kho của huyện, tiền lụa cũng có thể do quan phủ tạm thời ứng ra. Dù sao đó cũng chỉ là vì bảo hộ dân chúng của toàn huyện, cuối cùng không thiếu được sẽ chia bố ra từ dân chúng. Nhưng việc này do người nào đảm nhiệm, lại làm khó đoàn người. Trương Kim Xương nổi danh là người vui giận thất thường, một khi đắc tội với y, chỉ sợ lập tức người bị đem đi moi tim gan ra làm rượu và thức ăn. Sau này ở huyện tiếp tục có lợi lộc gì, đã có thể vĩnh viễn không quan hệ với tiên sinh “Huyền Cao” rồi.

- Người làm sứ giả lần này, nhất định phải là người hữu dũng, hữu mưu, chức vị lại không được thấp quá, còn mồm miệng nhất định phải nhanh nhẹn, tướng mạo khôi ngô. Nếu không sẽ khiến Trương lão tặc khinh thường, làm ảnh hưởng đến hình tượng của huyện chúng ta!

Giả Bộ đầu vừa nhìn Trình Tiểu Cửu, vẻ bên ngoài tươi cười nhưng trong lòng không cười hề nghi.

- Ủ!

Lâm Huyện lệnh gật đầu không nói, trong lòng rất khó xử. Nếu nói là cả huyện có sách lược nhất, là người đối với mình trung thành nhất, khả năng trừ Trình Tiểu Cửu ra thì không còn ai khác. Nếu chẳng may Trình Tiểu

Cửu bị Trương Kim Xưng bắt, khi kẻ địch lại đến tấn công Quán Đào, ai tới lãnh binh nghênh chiến?

Nhưng nếu không để Trình Tiểu Cửu đi sứ đến doanh trại địch, mà để một trong hai vị Bộ đầu đi, sau khi gặp Trương Kim Xưng đều khó bảo đảm không lâm trận phản chiến. Về phần đám người Lý Lão Tửu, Tưởng Diệp, không phải là người dung tục, thì cũng là người tham lam nhất gan, phải đến doanh trại địch, chỉ e sợ đều hỏng việc

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 65: Đông Môn (17)

N

hìn được trong ánh mắt các đồng liêu hoặc là nao núng hoặc là vui sướng khi thấy người khác gặp họa. Trình Tiểu Cửu cảm giác lạnh dần ở sau lưng sau đó lạnh cả người, trong lòng hẫng lại dâng lên một cảm giác đen tối giống như đang đêm đi trong rừng bị thú dữ theo dõi vậy, rùng mình, bàn tay nắm chặt lại.

Nơi lòng bàn tay là cán gỗ của cây đao, đó là thứ duy nhất mang lại cho hẫng cảm giác an toàn và đáng tin cậy, so với ánh mắt tươi cười của thượng cấp và đồng sự, chuôi đao ngược lại càng có chút ấm áp.

Ánh mắt của Lâm Huyện lệnh vẫn đang dao động không ngừng, Tiểu Cửu biết rằng lão không hạ được quyết tâm. Lỗ tai người này so với con giun có phần còn yếu đuối hơn, cũng không ngờ mình lại coi ông ta là thượng cấp có thể tin cậy! Muốn cùng Trương Kim Xưng thương lượng sao? Ai đưa ra chủ ý thì người đó đi làm sứ giả! Nếu các người cho rằng trách nhiệm thủ vệ Quán Đào là của một mình Trình mỗ, Trình mỗ có lý do gì thay các người đi chịu chết!

Nghĩ như vậy, Trình Tiểu Cửu chậm rãi cúi đầu xuống, học bộ dạng của những người khác mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, như lão tăng ngồi thiền ngồi yên bất động. Hẫng nghe thấy ngoài cửa sổ có tiếng chim hót líu lo, nghe thấy gió chầm chậm lướt qua mặt đất, nghe thấy tiếng thở gấp của các đồng liêu và nghe trong bụng thầm thì kêu to... Kinh hãi suốt cả đêm đã qua, đoàn người ai cũng không có cơ hội ăn sớm một chút. Người sớm nhất không chịu được đói sẽ là người đầu tiên đứng lên chủ động xin đi sứ, mà Trình Tiểu Cửu nhịn đói một chút hay ăn no một chút sớm đã thành thói quen, cả ngày không ăn cái gì cũng sẽ không cảm thấy choáng váng đầu.

Ngoài cửa sổ lại vang lên tiếng tù và, trời đã quá trưa. Một tiếng kèn đại diện cho đến lúc này trên thành tất thấy vẫn bình an. Đáng thương cho các Hương Dũng đang thủ thành, nếu họ biết rằng thượng cấp ở sau lưng là một đám người vô sỉ như vậy, bọn họ còn có dũng khí cầm lấy trường thương hay không?

Nhưng bọn người kia chưa bao giờ hình dung ra mình xấu xí, bọn họ lấy được cái cơ rất thông minh, dùng ánh mắt để “đẩy” hết về Lâm Huyện lệnh. Chủ sự Thị Thự bình thường không chịu để cho đám thương buôn khất nợ một miếng thịt ngon đột nhiên biến thành người ngu ngốc không biết tính toán, Cung thủ Tường Diệp xưa nay diều võ dương oai đêm qua đột nhiên học máu, có rất nhiều người làm chứng. Giả Bộ đầu lại có cừu oán với con gái của Đỗ Ba Lạt, Quách Bộ đầu đi đứng không tiện. Đồng Chủ Bộ là mệnh quan triều đình khâm điểm đi vào doanh tại địch sẽ bồi nhọ mặt thiên tử...

Không người nào thích hợp đi làm sứ giả. Mặc dù khi bàn luận về mục đích đi sứ đã rất chi tiết, đoàn người ai cũng thông minh, ai cũng tha thiết.

- Không phải ty chức vô dũng mà ty chức sợ làm ảnh hưởng đến tính mạng của dân chúng trong huyện!

Ai cũng thể hiện thiện lương, ai cũng lấy được lý do hợp tình hợp lý. Duy nhất chỉ có một người là tìm không thấy được lý do chính là Trình Tiểu Cừu đang ngồi yên bên cạnh.

Người thiếu niên cảm nhận được có vô số ánh mắt đang nhìn, tha thiết cầu khẩn mình. Hắn là người duy nhất đấy, cũng là sứ giả thích hợp nhất. Đường như cái ngày vào quân doanh, ông trời đã sắp đặt xong xuôi đâu vào đấy hết thấy. Cho nên, hắn không nên cự tuyệt, nếu cự tuyệt chính là không hiểu được cảm kích ơn tri ngộ của Lâm Huyện lệnh, không phục tùng thiên mệnh!

Nếu người đi sứ đem toàn bộ nội tình bên trong thành nói cho Trương Kim Xưng, chỉ sợ thành Quán Đào trong nửa canh giờ sẽ bị nhóm giặc cỏ công phá. Như vậy tất cả mọi người bất kể địa vị cao quý hay hèn hạ, đều sẽ phải chết. Giống như lời nói lúc trước của Vương Nhị Mao, một mối lửa, đốt một cái sẽ chẳng còn gì. Ở bên trong đám hỏa hoạn này, còn có ngôi nhà cỏ tranh xiêu vẹo của mình ở ngõ Lư Thi kia. Trình Tiểu Cửu không kìm nổi cười khổ một cái, nước mắt chậm rãi xông lên hốc mắt.

- Trình Binh Tào!

Đứng lúc lời nói của Lâm Huyện lệnh truyền đến, khiến người thiếu niên tâm lạnh như băng. Hắn hít mũi một cái, cười đứng lên,

- Đại nhân có việc gì cứ giao phó, Trình mỗ chỉ nghe lệnh ngài!

- Người là Binh Tào, lại nhiều lần lập được công lớn, chuyện này bốn huyện từ trên cuống dưới đều biết rõ như ban ngày!

Lâm Huyện lệnh bị ánh mắt nhìn thấu trong lòng của Trình Tiểu Cửu làm cho chột dạ, nuốt nước bọt, quanh co nói.

- Bốn huyện, bốn huyện đã thấy một người thiếu niên anh kiệt ở trong người, không người nào, không người nào có thể ...trừ người ra. Nếu, nếu...

- Ha hả!

Một tiếng cười to đã cắt ngang lời nói của lão. Trình Tiểu Cửu vừa cười vừa lắc đầu liên tục,

- Đại nhân không cần khen ta. Trình mỗ không đảm đương nổi hai chữ anh kiệt. Nhưng đại nhân cũng không cần khó xử, việc đi sứ lần này, Trình mỗ nguyện ý đảm đương!

- Trình Binh Tào!

Lâm Huyện lệnh kéo dài lời nói cảm thán, sắc mặt lần đầu tiên đỏ lên.

- Bốn huyện... nếu người có thể hoàn thành sứ mệnh, bốn huyện tuyệt đối sẽ không quên công lao của người!

- Đại nhân nói quá lời rồi!

Trình Tiểu Cửu tiếp tục vừa cười vừa lắc đầu, ánh mắt lập tức trở nên không hề bận tâm.

- Thân làm Huyện Binh Tào, giết kẻ tặc, đẩy lùi quân địch là bốn phận của Trình mỗ. Chỉ hy vọng đại nhân có thể đáp ứng vài yêu cầu của Trình Mỗ, là đã khiến Trình mỗ ra đi được an tâm rồi!

- Nói, chỉ cần bốn huyện có thể làm được, nhất định có thể đồng ý với người!

Nghe đối phương đề xuất yêu cầu, sự áy náy trong lòng Lâm Huyện lệnh lập tức giảm bớt vài phần, tinh thần phấn chấn trả lời.

- Trình mỗ đói suốt từ đêm qua tới giờ, trước tiên muốn ăn no đã!

Trình Tiểu Cửu chấp tay, thản nhiên nói.

- Đó là đương nhiên, đó là đương nhiên. Bốn huyện vừa rồi lo lắng quá độ, lại quên mất đem điểm tâm lên cho mọi người. Tôn chủ quản, người lập tức đi sắp xếp một chút, đến Tiêu Dao lầu mang một bàn thức ăn ngon và rượu ngon đến. Bốn huyện muốn đích thân nâng cốc tiễn Trình Binh Tào đi!

- Vì không muốn kẻ tặc nhìn được tình hình bên trong thành, xin đại nhân chuẩn bị cho Trình mỗ một bộ y phục thích hợp!

Trình Tiểu Cửu cười cười tiếp tục nói.

- Đó là đương nhiên, đó là đương nhiên. Người là sứ giả không thể mặc quần áo đầm đìa máu mà đi sứ. Lưu chủ quản, người lập tức sai người ra chợ tìm kiếm xem có bộ y phục và đôi giày nào thích hợp mang đến cho Trình Bình Tào. Phải gọn gàng chớ để kẻ tặc nhìn thấy chê cười bốn huyện!

Dường như e sợ Trình Tiểu Cửu đối ý, Lâm Huyện lệnh hỏi tiếp.

- Còn có yêu cầu gì, người cứ việc nói, bốn huyện nhất định an bài giúp người đi xử lý!

- Nếu như Trình mỗ không về, xin đại nhân phát một phần bổng lộc cho mẹ của ta.

Trình Tiểu Cửu từ từ cúi đầu xuống, răng cắn chặt vào môi dưới. Hắn không muốn rơi lệ, không thể để vẻ yếu đuối của mình bộc lộ ra trước mặt mọi người. Yếu đuối ở trong này không đối được bất luận sự thông cảm gì, chỉ có thể khiến, người khác coi thường mình. Từ hôm nay trở đi, hắn là Bình Tào Trình Danh Chấn huyện Quán Đào, không còn là đứa trẻ mới lớn ở ngõ Lư Thi Trình Tiểu Cửu nữa. Hắn nhất định phải ngửa đầu ưỡn ngực mà đi ra khỏi thành đi, không cho bất cứ kẻ nào chế giễu.

Người thiếu niên lần này đi chắc chắn là cử tử nhất sinh. Nếu đến cuối cùng Trương Kim Xưng phát hiện ra y bị mắc mưu, có lẽ sẽ đem hắn ra trước mặt mọi người mà moi gan ra nhắm rượu. Cho nên yêu cầu cuối cùng này có chút làm cho người ta khó xử, nhưng Lâm Huyện lệnh vẫn như trước quyết định đồng ý.

- Trình Bình Tào cứ yên tâm đi. Nếu như người đi sứ thành công, bốn huyện tất nhiên ở trước mặt Quận Thủ đại nhân tiến cử hiền tài cho người nhận chức Huyện thừa. Nếu Trương tặc dám làm những việc ghê tởm, bốn huyện nhất định tìm cách thay người rửa hận. Về phần mẹ già trong nhà người, bốn huyện quyết không bạc đãi bà ấy, chỉ cần bốn huyện còn sống, bổng lộc của người sẽ không gián đoạn!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 66: Đông Môn (18)

D

út lời, lão làm ra một bộ dạng hiền lành, khuôn mặt tươi cười đối mặt Trình Tiểu Cửu, hy vọng có thể khiến hắn thấy trong ánh mắt mình đã là khâm phục và cảm động. Nhưng lão rất nhanh đã thất vọng rồi, giờ phút này trong mắt của Trình Tiểu Cửu chỉ có sự bi ai. Sự bi ai đó nhìn như ánh lửa, khiến Lâm Huyện lệnh nhìn thoáng qua liền không dám nhìn chăm chú lại một lần nữa. Trong lòng lão có một loại cảm giác muốn thu hồi lại ý kiến vừa an bài xong, đứng dậy hiệu lệnh đoàn người huyết chiến đến cùng. Dừng khi đến bên miệng grotto cục vẫn phải tiêu tan đi ra.

- Như thế này đi, bốn huyện trước tiên sai người mang hai mươi xâu tiền đưa đến nhà người, tính làm nửa năm lương bổng của người. Người còn có yêu cầu khác không? Bốn huyện tận lực giúp người xử lý!

- Nếu không có tin tức chính xác, xin đại nhân đừng mang sự tình của ta mà nói với thân mẫu!

Trình Tiểu Cửu đột nhiên lại ngẩng đầu, nói giống như là mệnh lệnh.

- Nếu doanh trại kẻ tặc xuất hiện hỗn loạn, xin đại nhân nắm chặt cơ hội. Bất kể là chiến là đi, cũng không được do dự nữa!

- Người muốn làm gì?

Lâm Huyện lệnh bị vẻ mặt hung ác của Trình Tiểu Cửu làm cho hoảng sợ, run rẩy hỏi lại. Lão đột nhiên nghĩ tới, người thiếu niên trước mắt nhìn như yếu đuối thật ra tâm chí lại cứng rắn như thép, nửa đêm hôm qua, chính là

hắn biết rõ hắn phải chết cũng cầm đao chặn ở trước mặt của mình! Nếu hắn ý đồ đi ám sát Trương Kim Xung, nếu chẳng may thất bại...

- Đại nhân cứ việc yên tâm!

Trình Tiểu Cửu tiếp tục nói, mang theo vài phần bình tĩnh.

- Chỉ cần hoà đàm có một chút hy vọng, Trình mỗ sẽ không chọn dùng thủ đoạn khác. Trình mỗ còn muốn sống trở về tiếp tục cống hiến dưới trướng đại nhân, tuyệt sẽ không lấy tính mạng của bản thân làm tiền đặt cược!

Bị người khác nhìn thấu suy nghĩ của mình, Lâm Huyện lệnh bất giác có chút ngượng ngùng. Cười xấu hổ vài tiếng, gật đầu cam kết:

- Bốn huyện mong người có thể bình an trở về. Bốn huyện ở biên tái còn có chút mạng lưới quan hệ, trước mấy ngày đã đem thư phát ra ngoài rồi, phỏng chừng rất nhanh...

Những lời nói tiếp đó, Trình Tiểu Cửu nghe vào tai bên trái, đi ra liền bên tai phải. Hắn không có tâm tư cùng bất cứ kẻ nào thương lượng, hắn cần có đủ thời gian để khôi phục thể lực. Ở bên ngoài tường thành không biết có những nguy hiểm gì đang chờ hắn, chỉ có tinh thần thật vững, hắn mới có hy vọng còn sống trở về. Đến lúc đó hắn sẽ không để cho bọn xấu xa trong nha môn được yên. Lâm huyện lệnh hôm nay đã đồng ý cho hắn hai mươi quan tiền đã đủ cho hắn lấy được Hạnh Hoa, cộng thêm số tiền gần đây tích cóp và tiền thưởng giết địch nữa, sẽ thuê một mặt tiền cửa hiệu mặt tiền ở khu náo nhiệt...

Tiêu Dao lâu hôm nay cơ bản không có buôn bán, tiểu nhị mang then sắt ra cài cửa, đứng ở phía sau ván cửa nghe ngóng tình tình ngoài đường. Biết được đêm qua Trình Bình Tào dẫn dắt đoàn người giết kẻ tặc buổi chiều hôm nay phải đi vào thăm dò hang ổ của địch, đầu bếp lập tức sai người nổi lửa, nấu những món ngon nhất, nhân lúc còn nóng đưa tới. Các đôi trưởng lúc thay phiên xuống thành nghỉ ngơi cũng nghe nói Huyện lệnh đại nhân

an bài, lòng đầy căm phẫn chạy tới bên Trình Tiểu Cửu, yêu cầu được đi cùng hẳn. Đối với ý tốt của bọn họ, Trình Tiểu Cửu đều cười khéo léo từ chối. Hẳn yên lặng ăn một bữa cơm no, sau đó lại yên lặng thay lụa bào gấm quan do đồng liêu Thị Thục cầm tới, trên lưng đeo một phen hoành đao, chấp tay cáo từ với mọi người.

Tới lúc này rồi, hai vị bộ đầu Giả, Quách mặc dù từ trước tới nay luôn coi người thiếu niên như cái đinh trong mắt trong lòng cũng dâng lên vài phần khâm phục. Mang theo chúng đồ tử đồ tôn, đi theo sau Lâm Huyện lệnh đưa tiễn hẳn cho đến bên hàng rào. Chúng Hương Dũng yên lặng rút một cái hàng rào đi, mở ra một cái cửa nhỏ cho Binh Tào đại nhân, sau đó lại yên lặng đứng thành hai hàng, nhìn người thiếu niên cùng đồng sinh cộng tử đi vào con đường chết.

- Binh Tào đại nhân!

Lữ Soái Tướng Bách Linh chịu không nổi bầu không khí áp lực này, nghẹn ngào ngăn ở trước mặt Trình Tiểu Cửu.

- Đại nhân khoan đi đã! Nếu cầu tặc Trương Kim Xưng nhân cơ hội công thành, ai sẽ tới dẫn dắt đoàn người chống cự?

- Đúng, Binh Tào đại nhân không thể đi! Huyện lệnh đại nhân không thể để cho Binh Tào đại nhân đi chịu chết!

Các Hương Dũng thấy có người đi đầu, lập tức xúm lại nói.

- Nếu cầu tặc Trương Kim Xưng không nói đạo lý, mọi người biết làm sao? Không có Binh Tào đại nhân, ai sẽ đánh giặc?

Lâm huyện lệnh bị hỏi đến trán đầy mồ hôi, nói quanh co không ra được đáp án. Sự lo lắng của mọi người, lão cũng đã từng nghĩ đến, nhưng nếu không có ai đi thương lượng với Trương Kim Xưng, chỉ sợ thành Quán Đào sẽ bị công phá nhanh hơn. Hơn nữa hai vị Bộ đầu đều tin tưởng Trương

Kim Xưng có danh dự... Cái thanh danh này dường như còn đáng tin hơn cả so với bản thân Huyện Lệnh!

Đang lúc xấu hổ, Lâm Huyện lệnh bỗng nhiên nghe thấy Trình Tiểu Cửu nói:

- Việc này ta cùng Huyện Tôn đại nhân đã thương lượng, sớm đã có đối sách. Tưởng Bách Linh, người đem qua biểu hiện xuất sắc nhất, thích hợp nhất tiếp nhận thay ta chỉ huy các huynh đệ. Mọi người đừng cản nữa, ta đi đến doanh trại địch thăm dò sự thật về bộ họ, nói không chừng đảo mắt liền có thể quay lại. Đến lúc đó chúng ta sẽ cùng nhau thủ thành, lấy đầu kẻ tặc cùng Huyện lệnh đại nhân đổi tiền thưởng!

- Đúng, đúng, Trình Bình Tào đã nói vậy ta xin tiến cử Tưởng Lữ Soái. Những việc y làm đem qua, mọi người đều rõ như ban ngày!

Lâm Huyện lệnh cảm kích nhìn Trình Tiểu Cửu một cái, sau đó quay về phía các Hương Dũng giải thích. Nói Tưởng Bách Linh là cháu họ Tưởng Diệp, để y thay thế Trình Tiểu Cửu chỉ huy chúng Hương Dũng, chắc chắn sẽ không dẫn tới sự nghi kỵ giữa hai vị Bộ đầu. Về phần tiền thưởng, dù là sớm đồng ý hay sau thực hiện thì đều giống nhau.

- Mọi người sau khi tiễn Trình Bình Tào, là có thể đến chỗ Lưu chủ quản lĩnh thưởng tiền. Cùng ngày thực hiện cùng ngày đấy, tuyệt không khất nợ!

Sợ thời gian càng kéo dài càng nhiều phiền toái, Đồng Chủ Bộ thay lời Lâm Huyện lệnh, lớn tiếng tuyên bố.

Chúng Hương Dũng đầu tiên là sửng sốt, lúc sau liền cùng nhau kêu lên hoan hô. Hai trận huyết chiến đêm qua và sáng nay, hàng trăm kẻ thù ngã xuống ngoài hàng rào, nếu Lâm Huyện Tôn đồng ý thực hiện lời lúc trước hứa hẹn mà nói, mỗi Hương Dũng còn sống đều có một ít tiền tài. Trong sự hưng phấn hoan hô của mọi người, Trình Tiểu Cửu cười xoay người, dọc

theo đường vừa mới được mở đi ra. Hắn lại lưu luyến nhìn một mảnh kia cỏ tranh nóc nhà phía sau, cười cười, thả người nhảy xuống.

Đã đầy đủ rồi, sau khi nhảy, hắn sẽ vĩnh viễn không còn là đứa trẻ Trình Tiểu Cửu ở ngõ Lư Thi nữa. Hắn là Trình Danh Chấn, Trình Danh Chấn dám noi theo cổ nhân xách nhất dao găm vào nơi bất trắc. Đáng tiếc nơi này không phải Dịch Thủy, không ai gảy nhạc, cũng không có ai múa kiếm ca vì mình.

- Tiểu Cửu ca, chờ đệ một chút!

Sau lưng đột nhiên nghe thấy có tiếng quen thuộc gọi to, quay đầu lại, Trình Danh Chấn thấy Vương Nhị Mao cứng đầu cứng cổ ngồi ở dưới tường tàn thành. Trên mũi dính dính đầy vết máu, trên mặt lại mang theo nụ cười tươi thằng thăn thành khẩn.

- Đệ cùng đi với huynh!

Vương Nhị Mao phúi bùn đất dính ở tay, cười hì hì nói.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 67: Đông Môn (19)

N

gười không muốn sống nữa sao! Cút trở về cho ta!

Trình Danh Chấn nhíu mày, hung hăng đẩy Vương Nhị Mao một cái, dùng thanh âm cực thấp ra lệnh. Hắc lần này chủ động xin đi sứ giết giặc, lúc vừa đi trong đầu đã không có ý niệm trở về. Nếu đàm phán không được, liền muốn noi theo gương Kinh Kha ngày xưa. Đến lúc đó Vương Nhị Mao không biết võ nghệ đã không thể giúp được việc gì thì chớ, ngược lại nếu không đủ bình tĩnh sẽ để đối phương nhìn ra sơ hở.

- Tiểu Cửu ca, lần này ta cam đoan không hề sợ chết!

Wương Nhị Mao vẽ mặt tủi thân, giơ tay thề với trời.

- Đêm qua đệ đã có lỗi với huynh một lần rồi, hôm nay tuyệt sẽ không tiếp tục có lỗi với huynh nữa. Để đệ cùng đi với huynh, hai chúng ta cùng sinh cùng tử!

- Hoàn toàn không liên quan chuyện tối ngày hôm qua!

Trình Danh Chấn gấp đến độ dậm chân, muốn hô huynh đệ trên thành mang sợi dây xuống kéo Nhị Mao lên, ngẩng đầu, lại phát hiện miệng hàng rào trên tường tàn đã bị Đồng Chủ Bộ dẫn theo chúng Hương Dũng lấp lại. Nhân tính như vậy, hắc đành phải bất đắc dĩ cười cười, thấp giọng ra lệnh:

- Người muốn đi cũng có thể, từ bây giờ về sau, hết thảy đều phải xem ánh mắt ta làm việc. Không cho người đấu võ mồm, cũng không cãi làm chung quanh tán loạn!

- Đó là đương nhiên. Đệ khẳng định nghe lời huynh, huynh đệ chúng ta đồng tâm!

Vương Nhị Mao vội vàng gật đầu.

- Đi thôi, các huynh đệ đều đang nhìn đấy!

Hai người thiếu niên mở hai chân rộng ra đi, bước qua một loạt các thi thể nằm ngang dọc. Trong thi thể có lão nhân, có bé con, còn có người nhìn không ra tuổi đấy, trên mặt tiều tụy được chừng sáu mươi tuổi, thể cốt nhưng căn bản chưa kịp nảy nở, gầy lẳng lẳng xương sườn xuống, bụng trương phồng lên. Gần như mỗi cái bụng đều có vài con quạ đen vây quanh, nghe thấy có bước chân người, bầy quạ đen vượt cánh bay lên, bay tán loạn trên đỉnh đầu tối như mực.

- Chết đi, chết đi!

Tiếng kêu của chúng thét lên chói tai, hướng về phía hai người thiếu niên nguyên rủa. Trình Danh Chấn rút hoành đao bên hông hướng lên bầu trời quơ quơ, ánh đao sáng như tuyết hóa thành một đạo thiểm điện, làm bầy quạ đen sợ tới mức bỏ chạy toán loạn bốn phía.

- Tiểu Cửu Ca, cây đao này đúng là không tồi!

Vương Nhị Mao hâm mộ nói, ánh mắt hướng vào những thi thể bắn khoản tìm kiếm một chút, muốn tìm một cái gì đấy làm binh khí. Gã rất nhanh chóng thất vọng, người dưới trướng của Trương Kim Xương không có thói quen mai táng đồng bọn, nhưng lại có thể nhặt tất cả những vật dụng của người chết, bao gồm binh khí và giấy.

- Mau một chút, đao này cho người!

Trình Danh Chấn đem hoành đao bỏ vào trong vỏ giao cho Vương Nhị Mao.

- Huyện lệnh đại nhân tìm đến, người dùng để đối phó!

- Tiểu Cữu ca, vậy còn huynh?

Vương Nhị Mao do dự tiếp nhận hoành đao, thấp giọng truy vấn

- Ta không dùng đao, ngược lại sẽ an toàn hơn!

Trình Danh Chấn cười trả lời.

- Bọn họ chắc chắn sẽ không để cho ta cầm đao vào gặp Trương Kim Xung. Xung quanh có mười vạn người, mỗi người một ngụm nước miếng cũng đủ làm chúng ta chết đuối rồi, đao ngược lại chưa chắc phát huy tác dụng tốt nhất!

- Vậy cũng đúng!

Vương Nhị Mao giọng ồm ồm đáp lại. Bị một bày quạ đen đang mổ ruột tử thi bay ra vấp phải, thiếu chút nữa té ngã.

Gã dùng vỏ đao chống trên mặt đất một chút, rất nhanh đứng vững. Quay đầu chán ghét nhìn những tử thi trên mặt đất, hung hăng nhổ nước miếng, thấp giọng nói thầm,

- Hừ, người chết cũng theo ta không qua được. Ta liền cho các người nhìn, ta đây không phải là người hèn nhát!

- Người không phải là người hèn nhát!

Trình Danh Chấn nghe được lời nói thầm của gã, giơ tay giật Nhị Mao một cái, lớn tiếng tuyên bố. Hắn vừa nhanh nhanh chóng nhìn thoáng qua phía nam tường thành, ở hàng rào đã không thấy Lâm Huyện lệnh và bóng dáng mọi người đâu. Chỉ có mấy cây chùm tua điêu linh ở trên cây thương, trên mũi thương phản chiếu ra nhiều điểm hàn quang.

Đối với vẻ lạnh lẽo trên tường thành, sơn tặc ngoài thành ngược lại có vẻ "Nhiệt tình" rất nhiều. Hai người thiếu niên mới từ đám thi thể ngổn ngang bước ra, binh tuần doanh lâu la đã giơ đao thương tiến lên "Hoan nghênh" . Nhìn thấy ra khỏi thành chỉ có hai người, hơn nữa lại là hai đứa trẻ vắt mũi chưa sạch, đám lâu la "Nhiệt tình" lập tức nghiêm túc, thu hồi binh khí, trừng mắt hướng hai người thiếu niên quát:

- Hai người các người là đang làm gì? Đừng có đến gần, nếu không chúng ta sẽ bắt các người làm tù binh!

- Chúng ta là sứ giả đây!

Vương Nhị Mao sợ tới mức vội vàng giơ hoành đao trong tay lên, run rẩy trả lời.

- Sứ giả?

Nhóm binh lính lâu la nghe được tin mới thấy sửng sốt, sau đó phát ra một tràng cười lớn.

- Người con mẹ nó đây có phải là hai nước giao chiến đâu? Cút ra bên cạnh đi chơi! Nơi này chúng ta chỉ lấy tù binh, không thu sứ giả!

- Chúng ta đến chính là đàm phán việc đầu hàng đây.

Trình Danh Chấn nhanh chóng tiến lên một bước, mặt cầu khẩn cười giải thích.

- Đầu hàng thì mở cửa thành. Phái hai người các người tới làm gì?

Có một tên cao hơn cả vai Trình Danh Chấn lớn tiếng quát hỏi.

- Không phải sợ làm dân chúng trong thành sợ hãi sao? Hơn nữa chuyện lớn như vậy, dù sao hai bên cũng cần thương lượng một chút, để đưa ra trình tự

thực hiện!

Trình Danh Chấn không cần suy nghĩ, liền trả lời.

- Nói linh tinh bước đi gì chứ!

Nhóm lâu la lớn tiếng quát mắng, nếu cầm binh khí có lẽ đã đánh vào mặt Trình Danh Chấn và Vương Nhị Mao rồi.

- Mở cửa thành ra, trở về nói với tên cầu quan, đem lúa trong nhà kho mở ra. Đem mấy tên sáng nay chống cự giao ra để bọn ta mổ bụng, bọn ta sẽ tạm tha cho gã! Bằng không, các ông đây chém một đao, cam đoan khiến gã không kịp hối hận!

- Kho lúa và phủ kho đã sớm mở ra. Bên trong có bao nhiêu thứ đều đã liệt kê ra hết. Các người nhiều người như vậy, khó tránh khỏi sẽ hỗn loạn đúng không? Cho nên Huyện lệnh đại nhân trước hết để cho ta đến báo với Trương Đại Vương một chút, cũng không muốn chư vị sau khi vào thành phát hiện thứ gì ngăn, thiếu, lại lấy đầu của Huyện lệnh đại nhân ta xuống!

Trình Danh Chấn đã quyết dù sao bất cứ giá nào rồi, nên miệng lưỡi bắt đầu trơn tru:

- Danh sách đã ở trên người ta, trong thành lương thực hàng hóa tiền của bất cứ lúc nào có thể chở tới đây! Kính nhờ các vị tiền bối hỗ trợ thông báo một tiếng. Đã nói Binh Tào huyện Quán Đào Trình Danh Chấn phụng mệnh Huyện lệnh đại nhân, đến thương lượng việc đầu hàng!

- Ha ha ha ha!

Đám binh lính lâu la lại phát ra một trận cười lớn. Bọn họ đã từng gặp những người quan binh có da mặt dày, nhưng chưa từng thấy ai có da mặt dày như người của thành Quán Đào đây. Cái gì mà đưa trước danh sách, rõ ràng là muốn cùng Trương Đại Vương cò kè mặc cả. Người thiếu niên này

còn nói năng với lý lẽ rất hùng hồn, dường như sợ không ai nhìn ra lòng nhỏ mọn của Huyện lệnh nhà hản vậy.

Vương Nhị Mao vừa tức lại vừa sợ, mặt mày sớm đã trở nên trắng bệch. Gã không thể nào khống chế được sự sợ hãi đang trào lên trong đáy lòng, khiến toàn thân gã run lẩy bẩy. Nhưng gã vẫn nhất quyết không lui lại, kiên trì ở bên cạnh người bằng hữu. Giống như ở trên người đối phương cất giấu vô số báu vật, thà chọn chết chứ không chịu từ bỏ.

- Ha hả, ha hả!

Trình Danh Chấn phát giác Nhị Mao không ổn, vừa đưa gã ra sau lưng vừa cười ngây ngô với đám lâu la.

- Ha hả, ha hả, ha hả ha hả!

Vương Nhị Mao máy móc nhắm mắt cười theo người bạn tốt. Sau khi cười vài tiếng, gã phát hiện giả ngu cũng không phải là chuyện rất khó khăn gì, ít nhất có thể làm cho mình tạm thời cảm giác thoải mái một ít. Vì thế cười đến càng thông thuận, cười đến chảy cả nước mắt.

Hai đứa trẻ ranh một gan lớn khờ ngốc, tên kia nhát gan hèn nhát, đối mặt với địch thủ như vậy, đám binh lính lâu la chẳng thèm thể hiện uy phong. Cười trong chốc lát, đội tiểu mục cầm đầu lau nước mắt vì cười ra, lắc đầu nói:

- Huyện Lệnh nhà ngươi thật có bản lĩnh, có thể nghĩ ra việc mang hai đứa trẻ ra dò đường! Theo ta đến cửa doanh trại chờ, ta thay ngươi đi báo với Trương Đại Vương. Tuy nhiên Đại vương có gặp ngươi hay không, ta cũng không thể cam đoan!

- Không sao, không sao. Chỉ cần chuyển lời của ta, là ta có thể thay Huyện lệnh đại nhân báo cáo công việc!

Trình Danh Chấn "Mừng rỡ", từ trong túi tiền lấy ra một đồng tiền, không hề cố kỵ nhét vào tay tiểu đầu mục .

- Đây là một chút lòng thành, các vị đại ca cầm mua rượu uống không say, mua cơm ăn không no, nhưng là tâm ý của ta. Ngày sau chúng ta cùng ở trong thành, các vị cứ việc đến nhà của ta uống rượu. Rượu của huyện Quán Đào chúng ta, thật ra cũng rất nổi tiếng!

- Mua rượu không, không say, mua cơm không, không no!

Vương Nhị Mao vừa run rẩy, vừa nói như vệt.

- Đi đi, đừng đưa tiền để mua chuộc ta, nếu bị Trương Đại Vương biết, thì ta đây không tránh khỏi bị đòn đâu!

Tiểu lâu la đầu mục dùng sức đưa tay đẩy, lớn tiếng quát lớn.

- Ta cần tiền, sẽ tự mình vào trong thành lấy. Không khiến người phải đưa cho ta. Nhanh lên, đem binh khí giao ra đây, ở bên trong doanh trại không được nhìn đông nhìn tây, cẩn thận bị mang đi khoét mắt đấy!

- Không nghĩ tới các vị đại ca không lấy tiền, quả thực là liêm chính như Huyện lệnh ta vậy!

Trình Danh Chấn ngượng ngùng thu tay về, gãi cổ đáp lại.

Câu tâng bốc này không thành công, vài tên lâu la vừa nghe xong, lập tức lớn tiếng phản bác lại,

- Huyện lệnh nhà người mà thanh liêm ư. Còn thiếu nước không đào hết thổ địa nhà cửa ra đấy! Nếu làm quan thanh liêm ta cũng không cần tạo phản, mẹ nó, cái mặt của bọn họ, chỉ có thể lừa được hai đứa trẻ các người thôi!

- Cái đó, cái đó có thể người nói sai rồi, ta .. Huyện lệnh nhà ta chưa bao giờ làm bộ làm dạng! Mỗi, mỗi lần ông ta nhận tiền, đều có sổ sách ghi lại!

Vương Nhị Mao cuối cùng cũng không chế được một chút sợ hãi, rụt rè nói.

Việc này cũng không oan uổng cho các vị quan huyện Quán Đào, đến ngay cả Trình Tiểu Cửu ngồi chưa nóng ghế chức Binh Tào, trong nửa tháng đã kiếm được số tiền mà trong nửa năm hăn nghĩ cũng không lấy đâu ra. Chẳng qua ở trong thành Vương Nhị Mao cũng không dám nói lộ ra, giờ phút này bị sợ váng đầu, nói cái gì cũng không suy nghĩ.

Nhưng với nhóm binh lính lâu la nghe được, cảm thấy hai người thiếu niên không thể uy hiếp. Bọn họ cười ha hả mà vây hai người xúm lại ở bên trong, vừa đi về phía quaaanh doanh, vừa chế giễu hai thiếu niên, lấy hai người bọn họ làm trò cười.

- Hưởng qua nữ nhân chưa? Chàng thiếu niên trẻ?

- Không có? Nhà ta nghèo, không lấy nổi thê tử. Trình ca hăn đã đính hôn, nhạc phụ đại nhân lại chê sính lễ ít, không chịu để con gái xuất giá!

Lời nói của Vương Nhị Mao dần dần bắt đầu lưu loát, mỗi câu đều làm mọi người vui vẻ.

- Mẹ nó, cái đó mà gọi là nhạc phụ. Rõ ràng là một tên buôn người! Đừng để ý đến gã, bao giờ phá thành ta dẫn người đến cửa bọn họ đòi người. Dám sĩ diện, đánh hăn trước bắt gọi ông nội rồi nói sau!

Đám lâu la giống như thân quen với Trình Danh Chấn, cười nói bày ra mưu ma chước quỷ thay người thiếu niên.

- Không thể thế được! Thê tử của hăn nhất định phải ở cùng hăn làm!

- Đồ vô dụng, nữ nhân còn không đánh không được. Cứ lấy bàn tay đánh vào mông vài cái, cam đoan cô ta sẽ ngoan ngoãn với người ngay!

- Vậy, vậy...

Vương Nhị Mao ha hả ngậy ngô cười, không biết nói gì với với đám lâu la. Về nữ nhân, gã chỉ có một cách nghĩ mơ hồ, đó là nữ nhân của mình là cần phải cẩn thận che chở, sẽ không để nàng chảy nước mắt ở trước mặt mình, còn mình cũng sẽ không khiến nàng bị nửa phần tổn thương.

- Nhưng nàng sẽ nhận sự bảo hộ của ta sao?

Trong giây lát, trước mắt Vương Nhị Mao lại hiện lên hình bóng kia, vĩnh viễn xa không thể chạm, vĩnh viễn cao cao không thể với, trừ phi... Một ý điên cuồng hiện lên trong đầu gã, ngọn lửa giống như không bị khống chế lan tràn, lan tràn...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 68: Đông Môn (20)

M

ượn cơ hội Vương Nhị Mao và đám lâu la đang tán gẫu, Trình Danh Chấn lặng lẽ quan sát tỉ mỉ tình hình của bọn thổ phỉ. Quy mô tấn công Quán Đào của bọn thổ phỉ rất lớn, lều trại đã được bày hết ra, ước chừng khoảng hơn mười dặm. Khiến cho người ta giật mình chính là: Doanh trại không lồ như vậy nhưng bên ngoài cũng thấy rất ít chướng ngại vật, quân binh, cự mã đều chuẩn bị phòng ngự, trong gần doanh trại còn có hàng rào gỗ lưa thưa như hàm răng bà lão, kỵ binh không cần xuống ngựa cứ thế mà xông thẳng vào.

Trong bóng của lều trại phía tây có một đám thổ phỉ, phía đông cũng có một đám đang ngồi hóng gió. Thấy Trình Danh Chấn và Vương Nhị Mao đang vây quanh chỗ mình, chúng ngây cả người, sau đó quay đi ai làm việc nấy. Trong số bọn chúng có kẻ đang dùng hòn đá gõ mạnh vào nôi sắt xem bộ dạng là chuẩn bị đập thành mảnh vụn sau đó cho vào bao mang đi.

Có người thì mài dao soàn soạt, thỉnh thoảng lại dùng tay lau lưỡi dao, thử xem lưỡi dao đã đủ sắc hay chưa. Đá mài ở bên thì không có nhiều. Bọn họ dùng tảng đá làm ván cờ đánh chơi cho bớt nhàm chán. Người thua không chịu, kẻ thắng vung quyền đâm đá. Người xung quanh thì chủ động nhường đường, để hai người phát huy hết trình độ, tạm thời cho bớt nhàm chán.

- Nếu đêm ta dẫn người đi phóng hỏa...

Trình Danh Chấn nhíu mày. Thấy quân địch hỗn loạn như vậy, lại quyết tâm chuẩn bị tập kích, đủ để cứu nguy cho Quán Đào. Chỉ tiếc lúc sáng trong thành không có ai ủng hộ phương án tác chiến của hắn còn bây giờ hắn đã vào trong doanh trại rồi, trong thành lại càng không có ai chủ động mạo hiểm đi ra.

- Thế nào? Không thích không khí ở đây à?

Một tên trung niên thô phỉ đi bên cạnh hai tên thiếu niên vô cùng miễn cảm, nhìn thấy Trình Danh Chấn nhíu mày lập tức nghiêm mặt chất vấn.

- Đâu có, ta chỉ không ngờ các người lại nhiều binh như vậy! Nếu sớm biết các người có nhiều binh, thì đêm qua cũng không dám đánh vào trong thành đâu.

Trình Danh Chấn liền tươi cười, nịnh bợ mấy tên này.

- Biết sợ là tốt rồi. Chỉ trong chốc lát thôi người sẽ được thấy Trương Đại Vương thành thật một chút, đừng bày ra bộ dáng thối tha của kẻ độc sách! Đọc xong vài quyển sách thì có gì hơn người, ông đây trong nhà có tiền cũng sớm đi gặp hoàng thượng rồi.

Ấn tượng của y về Trương Nhị Mao tốt hơn Trình Danh Chấn, y dựng ngược mắt tiếp tục quát lớn.

- Đúng vậy, đúng vậy. Trình mỗ tôi nào dám tự cao tự đại. Chỉ có điều chưa thấy qua tràng cảnh lớn thế này nên trong lòng có hơi run sợ mà thôi!

Thấp một lần đầu cũng là thấp hăn cũng không dám cãi lại tất cả đều nhẫn nhục chịu đựng.

Nói mấy câu mà đã khiến cho người tự tìm về sân, trong lòng tên thô phỉ đắc ý. Vừa lúc định mượn cơ hội này phát huy thêm mấy câu nữa thì bên tai đột nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa, rất nhanh mấy con chiến mã đã xuất hiện trong doanh trại.

Trình Danh Chấn và Vương Nhị Mao bị đám người kẹp ở giữa, căn bản là không có đường tránh mắt thấy vó ngựa sắp đạp vào đầu,

- Xuyyyyyyy!

Tên cười ngựa dẫn đội quất lớn, giật mạnh dây cương chiến mã lập tức dừng lại.

- Muốn chết à, không có mắt à!

Không đợi Trình Danh Chấn và Vương Nhị Mao lấy lại tinh thần, bọn kỵ binh thiếu chút nữa làm người bên mình bị thương giành trước quất mắng.

Nói ra cũng thật kì lạ, bọn thổ phỉ bị ngựa dẫm thương nhưng cũng không dám cãi lại. Chỉ vừa cúi đầu nhường đường vừa luôn miệng nói:

- Bà cô ơi, bà đừng tức giận. Chúng tôi không nghe thấy tiếng. Thất đại đương gia đại gia đừng có nhớ tiểu nhân, chúng tôi đang áp giải sứ giả của quân địch cho nên không để ý đến ngài.

- Chém ngay, bắt vào doanh trại làm gì, sợ quân lương của chúng ta nhiều quá ăn không hết sao?

Tên kỵ sĩ dẫn đội hoành hành đã quen lớn tiếng ra lệnh.

- Thất đương gia, hai nước giao binh không chém sứ giả!

Tên tiểu đầu mục hộ tống Trình Danh Chấn và Vương Nhị Mao coi như có nhiều dũng khí, vỗ tay lớn tiếng đáp lại.

- Hai nước cắt chó ấy! Chúng ta là Lục lâm hảo hán, đi lại không dấu vết, quốc gia gì chỗ này?

Tên kỵ sĩ dẫn đội quất một roi trong không khí, thanh âm giòn tan hời ngược lại.

Trình Danh Chấn đã sớm chú ý vị trước mặt được gọi là Thất đương gia này là con gái, lại không ngờ một nữ tặc còn ác hơn nam tặc rất nhiều. Vì tự cứu mình hắn đành phải tiến lên phía trước, ôm quyền cười với đôi phương:

- Đã gặp được Thất đương gia, chúng ta đang mang theo thư xin hàng của Huyện lệnh đại nhân đến gặp Trương Đại đại đầu lĩnh. Nếu Thất đương gia có thể cho phép hai chúng ta được gặp Đại đầu lĩnh, thì dù chết Trình mỗ này cũng cảm kích khôn cùng.

- Ai cần một người chết như người cảm kích!

Nữ tặc này dùng roi ngựa chỉ vào trán Trình Danh Chấn quát lớn. Vừa dứt lời nàng lại nhíu mày, kinh ngạc kêu lên:

- Tại sao lại là ngươi? Tới đúng lúc lắm, ta chờ phải đến tường thành tìm ngươi!

Trình Danh Chấn thấy đối phương nói không đầu không đuôi liền ngăn người ra, cười hỏi lại:

- Thất đương gia biết tại hạ sao? Trình mỗ thật không ngờ! xin thứ lỗi cho mắt Trình mỗ vụng về...

- Thôi đi, chưa quá! Nói khác đi không được sao? Cứ như đang uống dấm vậy!

Nữ tặc ngồi trên lưng ngựa bĩu môi, trên mặt lộ ra vẻ khinh miệt:

- Trước đây ta chưa từng gặp ngươi. Ngươi cũng đừng có thấy sang bắt quàng làm họ. Hôm nay, khi ngươi bắn Hách lão đao, ta ở ngay dưới chân tường thành. Ông ta bị ngươi bắn trúng một mũi tên ngã thương ở đuôi, gắng gượng mới về đến doanh trại, phỏng chừng không có mườingày, nửa tháng căn bản không thể khỏi được. Cho nên ta định dẫn người đi tìm ngươi tính sổ! Ha ha, ngươi đến đây cũng hay, ta cũng không ý đông mà ức hiếp ngươi, ta sẽ bắn một mũi tên vào đuôi của ngươi, sau này không ai nợ ai.

- Thất đương gia!

Tên thổ phỉ hộ tống Trình Danh Chấn và Vương Nhị Mao nghe thấy câu này liền vội khuyên can:

- Nếu hãn đã đến đây hay là cứ để hãn đến gặp Trương đại đương gia đã, sau đó sẽ tùy ngài xử trí. Nếu không Đại đương gia có hỏi tới, tiểu nhân thực sự không gánh nổi trách nhiệm đâu.

- Phác Thông Thúc, xem người kia!! Đại nam nhân sợ cái gì! Đại đương gia biết nhiều lắm cũng chỉ lấy roi da quất người mấy cái chẳng lẽ lại giết người sao?

Nữ tặc bĩu môi cười chế nhạo tên thổ phỉ tiểu đầu mục kia.

- Bị ăn roi có phải là người đâu!

Tiểu đầu mục thổ phỉ được gọi là Phác Thông Thúc kia nhỏ giọng lầm bầm.

- Người nói cái gì?

Nữ tặc nhón mày, lập tức giơ roi da trong tay lên:

- Có giỏi nhắc lại lần nữa.

Tên thổ phỉ tiểu đầu mục không dám trả lời, co người lại chặn đầu ngựa của nữ thổ phỉ. Thà rằng chịu đánh một chút còn hơn để nữ tặc làm tổn thương hai thiếu niên này. Thấy y trượng nghĩa như vậy, Trình Danh Chấn cũng không đành lòng. Hãn đi sang bên cạnh mấy bước, đứng quay lưng về phía nữ tặc phỉ roi nói:

- Thất đương gia chớ có tức giận, chẳng phải chỉ một tên thôi sao Trình mỗ cho người bắn là xong. Lúc đó khoảng cách ước chừng là tám mươi bước. Bây giờ Trình mỗ sẽ đứng ở đây, mời Thất đương gia cách xa tám mươi bước bắn.

- Được, người có bản lĩnh!

Lúc này nữ tặc quất ngựa, vụt lao qua thổ phỉ Tiểu đầu mục, đi xa tám mươi bước, bất chợt xoay người, lên cung, cài tên, ngón tay khẽ buông lỏng, nhắm mũi tên lao thẳng đến Trình Danh Chấn.

Động tác này rất dứt khoát, bọn thổ phỉ căn bản không kịp ngăn cản. Thất đường gia Đỗ Quyên học bắn cung từ Ngũ đường gia Hách Lão Dao, bắn xa tám mươi bước căn bản không khó. Trong quân y thiếu thuốc, đùi hăn ta bị thủng một lỗ lớn chưa chắc đã chảy hết máu mà chết ngay nhưng có thể sống sót được không thì trông theo thiên mệnh rồi.

Nói thì chậm nhưng mũi tên bay rất nhanh, Vương Nhị Mao cũng không chống đỡ được. Trình Danh Chấn đẩy y ra mà cũng không kịp chỉ trơ mắt nhìn mũi tên một tiếng xuyên vào quần bằng hữu.

- Nhị Mao.

Trình Danh Chấn gọi to, trong lòng còn đau hơn như chính mình bị bắn trúng vậy. Một tay đỡ đối phương, tay kia nhanh chóng rút mũi tên ra, ngón tay vừa đụng vào, thân tên đã rũ xuống. Nhìn kĩ thấy thân tên trên không có mũi tên, chỉ là một cành cây vương theo ít máu.

- Ôi mẹ ơi, đau chết mất!

Vương Nhị Mao lúc này mới kịp phản ứng, hét lớn, tay vội be lấy vết thương cho máu đỡ chảy, cảm giác nóng rát từ đùi truyền lên óc.

- Đa tạ Thất đường gia!

Trình Danh Chấn lập tức hiểu được ý của đối phương, đỡ Vương Nhị Mao còn đang đổ mồ hôi lạnh cảm ơn nữ tặc.

- Hai người các người có nghị khí!

Nữ tặc vừa rồi cũng bị giật mình kinh hãi, không kìm nổi nhe răng nanh hướng về phía Vương Nhị Mao cười lớn, khen ngợi. Sau đó thúc ngựa cầm roi da chỉ vào hai lên đứng đó:

- Tuy nhiên cái này chỉ là đòi lại công bằng cho Hách Lão Dao. Tên mặt trắng nhà ngươi tâm địa xấu, sáng hôm nay huynh đệ chúng ta bị hại nhiều như vậy đừng có mơ tưởng một câu đầu hàng mà thoát chết. Già trẻ cả thành đều có thể tha nhưng chỉ có người này là không được.

- Thất đường gia, cô nói hẳn chính là tên lính thủ thành sao?

Không đợi Trình Danh Chấn đáp lời, Phác Thông Thúc đang áp giải hẳn liền truy hỏi nữ tặc.

- Hẳn là người thâm hiểm giả dối, nếu không phải ta trùng hợp nhìn thấy thì các người hôm nay đã bị hẳn lừa rồi, cũng phải tính sổ với hẳn.

Nữ tặc cười ngựa cười lạnh trả lời.

Mấy tên thổ phi hoảng sợ theo bản năng né về phía sau mấy bước, nhìn sắc mặt của Trình Danh Chấn vẫn như thường, cơn tức của bọn chúng lại bốc lên, hùng hổ xông đến nói:

- Người đứng là một tên khốn khiếp, thất đức. Nhiều huynh đệ đã chết trong tay ngươi, ngươi còn dám vào doanh trại. Không cần Trương đường gia phải động thủ, hiện tại bọn ta sẽ xử ngươi trước.

- Bỏ đi. Các người mới là những kẻ có mắt không trông. Giết một người tay không tắc sắt trong doanh trại các người còn kiêu căng sao?

Nữ tặc lại chỉ roi da, mắng chửi đám lâu la:

- Tất cả đến Vương Ma Tử lĩnh gậy, mỗi người hai mươi trượng. Nếu lần sau còn không biết nhìn người như vậy nữa, ta sẽ móc mắt các người ra đó.

Bọn chúng cũng không dám cãi lại, thở dài tán đi. Nữ tặc nhìn Trình Danh Chấn và Vương Nhị Mao mỉm cười ẩn ý:

- Đi theo ta, ta dẫn các người gặp Trương nhị bá. Nếu ông ta lấy tim gan của các người để tế các huynh đệ, ta sẽ cho các người được chết vui vẻ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 69: Đông Môn (21)

M

ỹ nhân chi ân” đặc sắc như vậy, Trình Danh Chấn cũng không tiện từ chối, hắc cười khỗ chấp tay tạ đối phương. Nhưng nữ tặc kia lại nhìn thấy vài phần dối trá trong nụ cười của hắn, nàng chỉ roi tròng mắt hỏi:

- Nếu người sợ chết như vậy thì sao còn đi làm sứ giả? Ngồi trong thành không phải là còn được sống lâu thêm mấy ngày nữa sao?

- E rằng như vậy chết còn nhanh hơn đấy!

Trình Danh Chấn thầm thốn thức. Lần này hắn đi làm sứ giả là vì bị bọn Lâm huyện lệnh bắt đi, không hề có nửa điều tự nguyện? Nhưng người trong nhà có xấu xa cũng không thể kể với người ngoài được, hắn đành phải gượng cười nho nhã trả lời một câu:

- Trên đời này làm gì có ai không sợ chết. Chỉ là con người ta sống ở trên đời có cái nên làm, cái không nên làm.

Hắn vừa nói xong, lại nảy sinh ra ý khác tiếp tục bổ sung:

- Cổ nhân nói, sinh cũng do ta, nghĩa cũng do ta. Hai thứ không thể cùng chọn, bỏ sinh mà lấy nghĩa đó là đạo làm người.

Câu một sách này có khí phách, tuy nữ tặc trên lưng ngựa không hiểu nhưng cũng mơ hồ đoán ra được Trình Danh Chấn là kẻ nguyện hi sinh bản thân để đổi lấy tính mạng của toàn dân trong huyện. Cô ta nhìn hắn rồi bình luận:

- Không ngờ tên tham quan nhà người cũng còn có lương tâm đấy, bình thường cũng không ăn không lấy không đồ của người ta.

- Đa tạ, nữ thủ lĩnh đã khích lệ!

Trình Danh Chấn cúi người chầm đất. Khí chất hèn mọn bị ối mất hết, ưỡn ngực lưng thẳng tắp nhìn qua tiêu sái nói không nên lời:

- Ta làm Binh Tào ở huyện Quán Đào chưa tới hai mươi ngày, không làm gì tham quan cả. Vị huynh đệ kia của ta lại càng không có quan hệ gì với bọn tham quan.

Nếu những điều trong lòng tích tụ không được nghĩ thông, hăn cũng không oán giận bọn Lâm huyện lệnh nhu nhược. Ngược lại hăn ổn định tinh thần, nghĩ mọi cách để Vương Nhị Mao có cơ hội trở ra. Vương Nhị Mao còn không biết người bạn tốt vừa mới như con tằm lột xác, còn tưởng hăn ba hoa tranh thủ sự giúp đỡ của nữ tặc, liền vội vàng đệm lời:

- Đúng vậy, nữ Đại vương chớ có hiểu lầm, hai người chúng ta ở trong thành không hề cùng đường với các quan viên khác. Nếu cùng đường thì bọn họ đã không để chúng ta đi gặp Trương Đại Vương rồi.

- Vậy thì có gì khác biệt?

Nữ tặc cười bĩu môi:

- Trương nhị bá từng nói, làm quan chỉ có hai loại, tham ô và không kịp tham ô, dù sao thì cũng không phải thứ tốt đẹp.

Trình Danh Chấn cũng không ngờ được là mình luôn tìm kiếm cơ hội nổi bật ở “con đường làm quan”, trong mắt nữ tặc lại kém đến vậy. Nhất thời khóc cười không xong. Ngẫm lại kinh nghiệm mình làm quan trong huyện Quán Đào trong nửa tháng, đối phương nói như vậy cũng không quá đáng.

Khẩu khí này dần dần chậm lại biến thành một tiếng thở dài hướng lên bầu trời.

- Than cái gì, đáng tiếc vừa mới làm quan được hai mươi ngày còn chưa kịp tham ô chứ gì?

Nữ tặc khó có được cơ hội nói chuyện với một người cùng tuổi hơn nữa còn là nam nhân khiến người ta chán ghét, cố ý bới móc đối phương.

- Không phải!

Trình Danh Chấn mỉm cười lắc đầu.

Nữ tặc càng nhìn Trình Danh Chấn càng cảm thấy thú vị, liền nghĩ sẽ sỉ nhục hắn:

- Vậy người than thở cái gì? Người luôn coi nhẹ chuyện sinh tử chẳng lẽ còn có chuyện không buông tay được hay sao?

- Chỉ vì con đường phía trước mệnh mệnh mà thôi.

Hắn lắc đầu hiểu được rằng dù mình có nói thật thì nữ tặc này cũng sẽ không hiểu. Không chỉ nữ thổ phi không hiểu, trên đời này sẽ có được mấy người tin rằng mục đích làm quan là để nuôi sống mẹ già, kiếm tiền cưới vợ, từ trước đến nay không hề làm chuyện gây họa cho dân chúng! Có mấy người tin rằng dù trong nhà mình có chứa bao nhiêu tiền, vàng, tơ lụa cũng không thấy vui ngược lại còn ngủ không ngon! Nếu không phải bọn thổ phi đột nhiên tấn công đến, năm rộng tháng dài, chỉ sợ mình khó tránh khỏi sẽ đi theo con đường của hai vị Bộ đầu, đến cuối cùng sa đọa bồi nhọ tổ tông họ Trình. Trương Kim Xưng đột nhiên xuất hiện kết thúc tất cả, khiến mình ý thức được trách nhiệm của kẻ làm quan, khiến cho bản thân dù chết cũng phải lưu lại danh tiếng một vị quan tốt. Nhưng Trương Kim Xưng đột nhiên xuất hiện cũng làm cho con đường làm quan của mình kết thúc, không thể

quay đầu lại nữa, bao nhiêu lý tưởng hào hùng khi mới bắt đầu làm Binh Tào từ nay về sau cũng chỉ là giấc mộng xuân mà thôi.

- Không hiểu. Người này thật là kỳ lạ!

Nữ thổ phỉ chớp chớp đôi mắt to đẹp, vô cùng mê man nói.

- Lộ mạn mạn kỳ tu viễn hê, ngã tương thượng hạ nhi cầu tác! (Bài thơ Ly Tao của Khuất Nguyên)

Trình Danh Chấn lại trích một câu thơ, sau đó hần lại mỉm cười giải thích:

- Đây là một câu oán thán của cổ nhân. Ta nghĩ đến chuyện của chính mình, cho nên nói ra. Ta có tật xấu này, nữ thủ lĩnh chớ trách tội.

- Tật xấu này cũng thật là quá. Không khéo lại bị người ta coi là kẻ điên mà đánh cho một trận.

Nữ tặc trên mình ngựa lè lưỡi:

- Nữ thủ lĩnh cái gì, cái từ này trong miệng người nói ra không được tự nhiên. Ta tên là Đỗ Quyên, là Thất đường gia nơi này.

- Đỗ Quyên?

Trình Danh Chấn thấy cái tên này quen quen liền cau mày nhớ lại.

- Sao, người chưa nghe thấy tên ta bao giờ sao?

Lần đầu tiên thấy người khi nghe tên mình lại không sợ hãi, Thất đường gia Đỗ Quyên có hơi thất vọng.

- Ta nhớ ra rồi. Cô chính là nữ hiệp hơn nửa tháng trước đánh cho Giả bộ đầu và huynh đệ của y một trận!

Trong ấn tượng của hần cũng mang theo vài phần khâm phục.

Hắn không có cảm tình với hai vị Bộ đầu cho nên khi nói lại vô tình đứng trên lập trường của đối phương. Lời hắn vừa nói ra lập tức khiến Đỗ Quyên tăng phần thiện cảm với hắn, nàng nhảy xuống ngựa, giải thích:

- Ta làm gì đánh được nhiều người như vậy, chỉ dạy cho một mình tên lưu manh họ Giả một bài học mà thôi. Đám tay chân thủ hạ của y chỉ là bao cỏ, đuổi theo sau ta gào thét rõ to mà cuối cùng chẳng kẻ nào can đảm chân chính đuổi theo cả.

- A, bọn họ có nói là cô đánh thương nhiều người.

Trình Danh Chấn lại sửng sốt, kinh ngạc.

Đối với việc này tốc độ phản ứng của Vương Nhị Mao còn vượt xa Trình Danh Chấn, y liền cười nhắc nhở:

- Đám người khốn kiếp này, huynh còn không biết sao? Bọn họ không nói như vậy thì khi về làm gì có kết quả mà báo cáo với Giả bộ đầu?

- Đám khốn kiếp này, thật đúng là khốn kiếp!

Trình Danh Chấn chửi ầm lên. Theo tin đồn của bọn nha dịch, võ công của Đỗ thị có một không hai, gần như đương thế vô song, thiếu chút là đạt tới cảnh giới vùng kiếm lấy đầu người ngoài ngàn dặm. Hóa ra tất cả đều là giả, bọn chúng chỉ khiếm đảm quá mà nói vậy thôi. Mình thật đáng thương lẫn lộn với chúng hơn nửa tháng trời. Đáng thương hôm nay đến đây chịu chết lại không gồm cả bọn chúng! Tạo hóa đúng là trêu người, làm cho người ta khóc không được mà cười cũng không xong!

- Ha ha, người tự chửi mình là kẻ khốn kiếp sao?

Đỗ Quyên như là phát hiện ra điều gì mới mẻ liền vỗ tay la lên.

Trình Danh Chấn liền ý thức được ngay mình đã đứng sai đội, vội vàng chặn tiếng mắng, rồi lúng túng lắc đầu liên tục. Nhưng Vương Nhị Mao lại chửi đến nguyền, nói liên hồi, nào là hai vị Bộ đầu và một đám nhàn rồi thường đánh cược tỉ thí, vơ vét tài sản, làm không biết bao nhiêu việc ác. Vừa mắng vừa chửi cứ như thế y và Trình Danh Chấn là cùng bên với nữ tặc vậy, căn bản không cần quan tâm đến thân phận lúc này của mình vẫn là một sứ giả.

- Vậy mà hai người các người còn giúp đỡ bọn chúng đến đây tìm cái chết!

Cùng Vương Nhị Mao quở trách bọn tham quan ô lại ở Quán Đào, Đỗ Quyên lại tươi cười, thấp giọng truy hỏi.

- Chúng ta..

Vương Nhị Mao muốn giải thích mình và Trình Danh Chấn là bị ép đến đây nhưng lại bị bạn trừng mắt, đành phải bất đắc dĩ chỉ hăn ủ rũ nói:

- Người hỏi hăn đi. Hăn là Binh tào, bị Huyện lệnh đại nhân phái đi đấy, ta và hăn là huynh đệ tốt, cho nên cũng muốn chết cùng nhau.

- Người là một người nghĩa khí!

Nữ tặc Đỗ Quyên khâm phục. Có thể quên mình giúp bạn đỡ một mũi tên, cho dù tìm tất cả các doanh trại e rằng cũng không có người thứ hai. Đây cũng là một trong những nguyên nhân hai người thiếu niên cùng tuổi sinh tình cảm tốt đẹp. Nhưng có thiện cảm là thiện cảm, hai bên lúc này đại diện cho hai trận doanh khác nhau, có vài điểm thăm dò càng chi tiết càng dễ dàng phát hiện ra dấu vết trong đó.

- Chỉ có điều người bằng hữu này của người!

Nàng chỉ vào Trình Danh Chấn cười chế nhạo nói:

- Hẳn giống như kẻ đọc sách ngốc nghếch, không những phải chính mình chịu chết mà còn muốn lôi kéo cả người khác vào.

Nằm ngoài dự tính của nàng, Trình Danh Chấn lại rất thản nhiên nhận sự chỉ trích này, hắn chấp tay thành khăn nói:

- Trình mỗ thật hổ thẹn! Khi gặp Trương Đại Vương mong Nữ đương gia có thể giải thích giùm. Đêm qua và sáng nay chống cự các người đều là ta chứ người huynh đệ này, hắn không hề liên quan gì. Hắn chỉ là một hương dũng làm việc ăn lương mà thôi, trên tay cũng không hề dính máu, không đáng để Trương Đại Vương động đao.

- Huynh đệ chúng ta đồng sinh cộng tử!

Giành nói trước sự trả lời của nữ thổ phi Đỗ Quyên, Vương Nhị Mao một lần nữa khẳng định:

- Đỗ Quyên, người đừng nghe lời hắn nói... người đọc sách thì sao, vẫn hay có chút ngốc nghếch!

- Ta đâu có nói là nhất định sẽ giúp đỡ cứu người!

Đỗ Quyên nhún vai, tức giận:

- Chẳng qua nếu hai người các người không muốn chết thì cũng rất dễ...

Nói đến đây, nàng đột nhiên phát hiện ra không khí giữa ba người có điều không đúng, một lần nữa lại dựng mắt lên thét chói tai:

- Ha aaa... Ta sẽ không để các người cầu xin. Hôm nay, Trương nhị bá nhất định phải moi gan của các người, ta sẽ đứng một bên để xem, xem quả tim giao hoạt của các người có bộ dạng như nào

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 70: Đông Môn (22)

M

ắt thấy cơ hội sống sót khó có được sắp biến mất, Vương Nhị Mao không cam lòng. Không đợi cho ả nói hết, y lập tức nhăn mặt lớn tiếng nói:

- Vậy hai người chúng ta chỉ đành chờ chết. Người thật là nhẫn tâm, vừa rồi ta còn xem người là bằng hữu nữa đấy!.

- Người tự lấy làm quen. Ai đã nói là bằng hữu của người?

Đỗ Quyên chưa bao giờ gặp người da mặt dày như vậy, hàm hừ quát lớn.

- Không xem người là bằng hữu ta sẽ nói cho người nghe chuyện trong thành sao? Hai người chúng ta bị người bắt, cũng không phải tham quan? Người dựa vào cái gì mà giết bọn ta? Còn nữa, Trương Đại Vương thích ăn tim người, có kẻ nào không biết? Nếu đúng là chúng ta có quan hệ với bọn cầu quan, sao bọn chúng lại phái chúng ta đi tìm cái chết!

Mỗi khi sự sống cái chết đến trước mặt, người ta thường sẽ kích động. Vương Nhị Mao đúng là như vậy, rõ ràng biết là giảng giải đạo lý với nữ tặc này thì chẳng khác nào bảo hổ lột da, nói như phá lệ chính nghĩa. Thất đường gia Đỗ Quyên bị hỏi ngược lại không nói câu nào chỉ trợn mắt lên tức giận trả lời một câu:

- Hai người các người xứng lắm. Nếu sợ chết sao đêm qua không đầu hàng? Sáng hôm nay hà tất gì phải giết người của chúng ta nhiều đến vậy?

- Nữ thủ lĩnh này đuối lý rồi!

Trình Danh Chấn thấy khẩu phong của Đỗ Quyên đã mềm hơn cũng vội phụ họa cho Vương Nhị Mao:

- Trong đêm hôm qua, ai mà biết được rốt cuộc Trương Đại Vương muốn làm cái gì? Nếu không chống cự... chưa biết chừng hai người chúng ta đã bị chém chết rồi ấy chứ! Còn nói gì đến chuyện đến doanh trại của người làm sứ giả?

- Nói láo, chúng ta chưa bao giờ giết kẻ chủ động đầu hàng.

- Hai người chúng ta bây giờ chủ động đến đầu hàng đây!

Trương Nhị Mao chỉ vào Trình Danh Chấn rồi lại chỉ vào mình càng thấy hợp tình hợp lý.

- Hai người các người là bị đánh sợ hãi cho nên mới đầu hàng, không được tính là chủ động!

Đỗ Quyên dù sao cũng là phận nữ nhi, biết rằng càng nói sẽ càng bị hai tên này cho vào bẫy, cho nên muốn phân rõ phải trái.

- Dù sao thì cũng không phải các người hạ thành mới buông vũ khí, bây giờ lại xông vào đại doanh trại, nói thế nào thì cũng là các người có lý!

Vương Nhị Mao tức giận nhún vai, cười lạnh.

- Vậy thì người cút ngay về thành đi, chờ bà cô đến cắt đầu người xuống!.

- Các người không chịu thả hai bọn ta thì bọn ta về thành thế nào đây?

Nói đi nói lại vẫn là về cùng một đề tài. Thất đương gia Đỗ Quyên bị Vương Nhị Mao làm cho tức giận mặt đỏ bừng, vung roi ngựa nghiêng răng, nghiêng lợi:

- Không phải là hai người các người muốn sống ư? Ta thả các người, nói...

- Đa tạ nữ thủ lĩnh trọng nghĩa, trọng nghĩa!

Lúc này không đợi cho cô ta thu lời, Trình Danh Chấn lập tức tạ ơn.

- Các người...

Đỗ Quyên một lần nữa lại phát hiện ra mình bị mắc lừa, giờ roi da lên định quất đối phương nhưng lại thấy không đành lòng. Cô ta trừng mắt lên nhìn rồi đi nhanh về phía trước.

Vương Nhị Mao và Trình Danh Chấn nhìn nhau cười, thầm nghĩ rốt cuộc mình vẫn còn cơ hội sống sót, nhanh chân bước theo Đỗ Quyên.

Doanh trại của Trương Kim Xưng nằm ở vị trí cực kì hỗn độn, hai người đi quãng đường chừng hơn một dặm, mới thấy quân trưởng phía xa xa:

- Không muốn chết ở đây thì chờ đây, ta đi vào bẩm báo Trương nhị bá trước!

Nữ tặc quay đầu lại trừng mắt nhìn Trình Danh Chấn ra lệnh.

- Đa tạ nữ thủ lĩnh! Trình mỗ cảm kích vô cùng!

Hắn biết vừa rồi mình quả thực đã thắng mà không cần động võ cho nên chấp tay cảm ơn.

- Đã nói với người rồi, ta tên là Đỗ Quyên. Người không có tên sao? Mở miệng cũng Trình mỗ, ngậm miệng cũng Trình mỗ, không thấy ngại à!

Đỗ Quyên hừ lạnh một tiếng, vẫn chưa hết tức giận:

- Ta không thể cùng nói với Trương nhị bá và các vị Đại đương gia khác là, bên ngoài có một tên họ Trình nhát gan đến xin được khoan dung. Hãy đem

danh sách lễ vật của tên Huyện lệnh cho má đến cho ta, thì người mới có cơ hội không bị chém.

Hắn cười khố chấp tay, say đó lấy thư đầu hàng cùng danh sách lễ vật của Lâm huyện lệnh ra, rất tin tưởng giao cho Đỗ Quyên:

- Tại hạ Trình Danh Chấn mới nhậm chức Binh Tào ở huyện Quán Đào, phụng lệnh của Huyện lệnh đại nhân đến xin hàng. Hôm nay, nữ thủ lĩnh có thể cứu được toàn bộ tính mạng già trẻ của huyện, Trình mỗ cả đời không dám quên ơn!

- Hắn tên là Trình Danh Chấn, cô có thể gọi hắn là Trình Tiểu Cửu!

Vương Nhị Mao thật sự không thể hiểu được sao bạn tốt đột nhiên lại làm như thế, liền đẩy hắn qua một bên lớn tiếng thổ lộ:

- Hắn làm Binh tào chưa được hai mươi ngày, còn chưa ngồi nóng đít. Lần trước người đánh Giả bộ đầu, hai người chúng ta còn đang cực khổ bốc vác trên bến tàu đấy, ha ha...

- Được rồi, được rồi, dài dòng!

Đỗ Quyên mang danh mục quà tặng và bức thư vẩy vẩy xoay người đi. Chết đến nơi rồi mà lá gan Vương Nhị Mao vẫn còn lớn, không đợi cho đối phương đi xa đã nói với bạn:

- Tiểu cửu ca, cái nàng này quả là tuyệt! đúng là một con cộp mẹ, không biết sau này ai dám lấy ả!

- Nói nhỏ thôi, muốn chết à!

Hắn sợ đến mức run rẩy, vội lấy tay che miệng y lại:

- Hai chúng ta còn trông cậy vào cô ta giúp đấy, hà cớ gì phải chọc giận người ta làm gì!

Cũng không biết lời nói của hai người bị Đỗ Quyên nghe được, hay bởi vì trên đất nhiều vật ngổn ngang, Trình Danh Chấn nhìn thấy vô cùng rõ ràng bước chân của cô ta thoáng dừng lại. Xong rồi! Hắn thầm kêu khổ, chuẩn bị ăn roi của đối phương. Bóng người phía xa như không có chuyện gì tiếp tục đi tới trước, chớp mắt đã biến mất sau lều lớn.

Hai người thiếu niên đang đợi ở gần lều của Trương Kim Xương, trong lòng tràn đầy bất an. Mỗi khi xung quanh có người đi qua, bọn họ đều bất giác đưa mắt nhìn theo, để ý xem đối phương có mang theo đao hay không. Trong mắt bọn giặc cỏ đầy sự tham lam, nhìn đâu cũng như thấy một đồng thít vậy. Cảm giác này rất hoang đường, quả thực có thể bức người ta đến phát điên, mà thổ phỉ thì nào có tuân thủ kỉ luật trong quân doanh, cứ đi qua đi lại.

Cũng không biết phải đợi bao lâu, khoảng khắc Trình Danh Chấn cảm thấy mình sắp sụp đổ, hai đội lính hung hãn mang theo quý đầu đao đi về phía hắn. Phản ứng đầu tiên của người thiếu niên là nhanh chân chạy, đưa tay kéo đồng bạn đang run lập cập. Hắn phát hiện ra lòng bàn tay của Vương Nhị Mao lạnh như xác chết vậy, mồ hôi lạnh tự giao hòa một chỗ rơi vào lòng bàn tay.

- Tiểu Cửu ca!

Vương Nhị Mao run cầm cập như bị bệnh sốt rét, nói như khóc:

- Đệ không hèn nhát, không làm huynh thất vọng.

- Hai chúng ta không hèn nhát!

Trình Tiểu Cửu cũng cắn răng đáp lại, cười nhưng nhìn còn thảm hơn là khóc. Hai người cố nén sự sợ hãi ưỡn ngực không chịu quỳ đầu dưới đao. Đám tráng hán cầm quý đầu đao hung ác trừng mắt nhìn bọn họ một cái rồi bước nhanh đi về phía xa.

Vội thả lỏng, Vương Nhị Mao gần ngã, vẻ mặt đau khổ nhìn Trình Danh Chấn, phát hiện bạn mình cũng đang mền nhũn cả người, sống lưng cong như con tôm to. Hai người nhìn nhau cười, một lần nữa yên tâm chờ đợi. Trong lều lớn bằng da trâu không có động tĩnh gì giống như một toà Diêm vương điện đang ngủ say vậy.

Bỗng nhiên, một nhóm người mang dây xích lớn chạy qua lều, đầu dây xích gắn móc câu đen xì không biết đó là máu người hay súc vật. Hai người thiếu niên hoảng sợ, thân thể căng cứng chờ đợi móc sắt xuyên qua xương bả vai mình. Một lúc lâu sau, tiếng xích sắt leng keng một lần nữa đi xa, lều da trâu mới khôi phục lại sự yên tĩnh, như là một lão yêu mới tỉnh ngủ, đang nghĩ tiếp xem rốt cuộc là ăn gì.

Lần thứ ba chạy đến là một đám đồ tể, trong tay cầm chấu gỗ và đao. Trình Danh Chấn cũng không sợ như trước, thấp giọng an ủi Vương Nhị Mao:

- Đừng sợ, chúng ta càng sợ, Trương Kim Xương càng vui.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 71: Đông Môn (23)

K

hông...không...đệ...đệ chịu đựng được!

Bộ ngực dơ xương của Vương Nhị Mao ưỡn thẳng lên, cắn răng đáp lại.

Vừa dứt lời, bọn đồ tể đã đến gần. Không nói câu gì mà trói hai người thiếu niên lại như trói heo vậy. Sau đó dùng gậy gộc cột chân tay họ lại, kiêng về hướng lều da trâu.

- Cứu mạng....

Vương Nhị Mao kêu khàn cả cổ. Nước mắt, nước mũi chảy hết ra. Trình Danh Chấn biết hôm nay khó lòng mà thoát chết, nước mắt cũng rơi xuống. Lúc đến đây, hắn không muốn cho người ta thấy sự yếu đuối của mình hắn hít vào một hơi rồi lớn tiếng quát:

- Thả ta xuống. Kẻ sĩ có thể chết chứ không thể chịu nhục!

- Kẻ này lông cũng giống đứa trẻ con. Trương Đại Vương nói, vừa ăn không bị mắc răng!

Một gã ác hán mặt sẹo đi đến gần Trình Danh Chấn, giơ tay lên nhéo hắn một cái rồi cười ha hả.

Hắn bị dầu tay của tên này làm cho ghê tởm, liền dùng sức tránh đi oán giận mắng nhiếc:

- Các người quả là một đám súc sinh! Ông đây có biến thành ma cũng không tha cho các người đâu.

- Thế thì người phải xếp hàng rồi, muốn báo thù bọn ta cũng có đến hàng ngàn kẻ đây!

Tên đồ tể mặt sẹo không hề bị phật lòng, còn đấu võ mồm với hắn.

Hắn hừ lạnh một tiếng, nhắm mắt chờ chết. Vương Nhị Mao bên cạnh lại hét lên như heo bị giết:

- Cứu ta với, cứu ta với. Nha đầu họ Đỗ kia người đã đồng ý cứu chúng ta cơ mà!

- Nhị Mao, chết thì chết!

Trình Danh Chấn nghe thấy liền phìền lòng, mở to hai mắt khuyên can.

- Không được. Nha đầu kia nói không giữ lời. Ta chết không nhắm mắt được!

Cổ họng Vương Nhị Mao như bị cầm rồi nhưng vẫn không cam lòng:

- Nha đầu Đỗ Quyên chết tiệt. Lòng dạ nham hiểm, người đã nói cứu chúng ta, người nói không giữ lời, sau nay người sẽ không sinh được con...

Y ta còn chưa mắng xong, trước mắt hai người đột nhiên tối sầm. Mùi mồ hôi khó ngửi nóng hằm hập xộc tới, nồng nặc đến gần như không thể thở nổi, ngay sau đó “bụp” một tiếng, một cái côn gỗ đập mạnh xuống, trước mắt hai người hiện lên vô số là kim tinh.

- A, ông đây thành quỷ cũng không...

Vương Nhị Mao lại kêu to, lăn lộn trên đất. Trình Danh Chấn ra sức dẩy dụa, phát hiện tổn công vô ích, ngậm miệng lại, không làm cho người ta tiếp tục chế giễu.

Lúc này hắn ngửa mặt lên trời nhìn thấy đỉnh lều da trâu. Mấy thanh gỗ đã bị hun thành màu đen, rất bẩn cũng không biết là đã dùng bao lâu rồi. Phần dưới cột, cái cân bàn đều là làm bằng bạc sáng long lanh khiến người ta hoa cả mắt.

Họ Trương trước khi vào rừng làm cướp chẳng lẽ lại là người bán hàng rong? Trình Danh Chấn tò mò, trong lòng thầm chế nhạo, đang lúc mê man có người cười lớn hỏi:

- Nha đầu, đây có phải là hai tên thiếu niên hào kiệt mà người nói không? Không có gì đặc biệt? Cỗ hòng kêu nhiều lắm hết rồi hả?

- Ta trói người cho vào nồi nấu, người đừng có mà kêu đấy!

Vương Nhị Mao sợ run lên nhưng cũng không chịu thua.

- Người nói chuyện hắn là Trương đại đương gia. Đại đương gia đối đãi chúng ta như vậy, Trình mỗ thật sự là vinh hạnh.

Miệng lưỡi hắn cũng không còn lương thiện gì nữa, bắt đầu chế nhạo theo lời Vương Nhị Mao.

Trong đại trướng lập tức được cười vang một trận:

- To gan, mạnh miệng, cắt lưỡi bọn chúng, lôi ra ngoài làm thịt!

Nhưng âm thanh này liên tiếp rơi vào lỗ tai Trình Danh Chấn và Vương Nhị Mao, lại giống như tiếng nhạc vậy, trong lòng cũng bớt phần sợ hãi, nghiêng đầu nhìn nhau cười ha ha.

- Ha ha ha....

Tiếng cười khàn giọng cắt đứt những tiếng ồn ào trong trướng bông. Trương Kim Xương tức giận vỗ bàn:

- Câm ngay, cười cái gì mà cười. Chết đến nơi rồi còn cười à!

Vương Nhị Mao nháy mắt với Trình Danh Chấn, ra hiệu bảo hăn hãy nắm lấy thời cơ này, hăn gật đầu cao giọng đáp lại:

- Trương đại đương gia định giết hai chúng ta thì chỉ cần một đao là được cần gì phải phí sức năm lần bảy lượt đến gây sức ép làm gì. Nếu là hù dọa hai bọn ta thì chúng ta cũng bị rồi. Trương đại đương gia cũng nghiệm đủ rồi, tiếp theo là bình an vô sự đương nhiên là hai bọn ta phải cười to rồi.

- Hai các người nghĩ hay nhỉ, không giết các người, tính mạng của hơn ba trăm huynh đệ của ta tính thế nào đây?

Một âm thanh khàn khàn như vệt hăm hù chất vấn.

- Trước làm tổn thương nhiều huynh đệ của chúng ta, sau lại đến doanh trại trá hàng! Người nói xem, lý do mà chúng ta không thể giết người?

Một người đàn ông nữa tức giận nói tiếp.

Trình Danh Chấn nhẹ nhàng cười lạnh, không nói gì. Vương Nhị Mao thấy bạn điềm tĩnh, gan cũng mạnh dần lên, học bộ dạng cười lạnh của hăn.

- Sao không trả lời, câm à!

- Không lời nào để nói phải không? Thấy người dám đến đây, vậy ông sẽ cho các người chết một cách thoải mái.

Hán tử có giọng khàn khàn như vệt thở gấp tiếp tục truy hỏi.

Trình Danh Chấn không chịu mở miệng, để đối phương liên tiếp hỏi nhiều lần mới khinh thường đáp lại:

- Ta phụng lệnh Lâm huyện lệnh huyện Quán Đào đến xin hàng đây. Trương đại đương gia nếu có gì muốn hỏi đương nhiên sẽ để ta đứng dậy từ

từ nói. Trói chặt như thế này chẳng qua chỉ là dè dặt làm thịt mà thôi, nói ra chỉ e lời mở đầu lại không có lời cuối, ta thật là không đảm đương nổi.

Mấy câu khen tặng châm ngòi này thật là nằm ngoài dự đoán của mọi người. Những tiếng ồn ào trong trường dịu xuống. Những người muốn hắt chết đang cần thận nhìn Trương Kim Xung, e rằng lão ta trách tội mình giọng khách át giọng chủ. Nhưng Trương Kim Xung ngồi vị trí thống soái căn bản cũng không chịu mắc mưu, dùng ngón tay gõ lên mặt bàn ra lệnh:

- Xem ra, ít nhất hôm nay ta cũng phải cắt lưỡi người, để tránh bị người làm loạn quân tâm. Người đâu, lôi hai tên này ra đánh hai mươi gậy!

Một đám tráng hán từ bên ngoài xông vào lập tức kéo hai người bọn họ đi. Trình Danh Chấn và Vương Nhị Mao cũng không xin khoan dung, hừ lạnh cười còn ra vẻ lợn chết không sợ bóng, tùy cho đối phương gây sức ép.

Thấy hai người thiếu niên không sợ mình đe dọa, Trương Kim Xung lại thấy có chút thú vị, lại gõ xuống bàn ra lệnh:

- Kéo lại, để ta hỏi chuyện hắn.

Đám tráng hán kia kéo họ về như kéo chó chết vậy, lôi thẳng đến chân bàn tướng soái. Lần này thì hắn có thể nhìn thấy rõ bộ dạng của Trương Kim Xung, mắt tam giác, bộ râu hoa râm, thêm vào bảy tám cái răng mọc lệch. Bộ dạng tuy khó coi một chút nhưng cũng không ác giống như trong truyền thuyết.

Vừa vận dụng phải ánh mắt Trương Kim Xung nhìn tới, đối mắt với người thiếu niên. Lão tặc hung tợn trừng mắt lên, ý đồ đè bẹp hắn xuống, Trình Danh Chấn sớm đã bị sợ hãi mà sinh ra can đảm, tươi cười nhìn lão tặc, vẻ mặt quý dị.

- Người cười cái gì?

Trương Kim Xưng bị cười sừng sốt, truy hỏi.

Trình Danh Chấn đã sớm có sự chuẩn bị, lập tức đáp:

- Ta cười, từ nhỏ đến lớn ta chưa có tiền đồ, nhưng khi đến chỗ này lại bị trói, muốn bị ăn đánh quá.

Lúc này đến lượt Trương Kim Xưng nổi giận, y vỗ bàn lệnh cho đánh hẳn nhưng ngấm lại sợ lời nói của đối phương có bẫy, đến lúc đó khí thế của mình sẽ không bằng đối phương, nên cố nén giận, hét:

- Người đâu, cởi trói cho chúng, để chúng đứng lên nói chuyện. bên ngoài chuẩn bị nồi lớn, để Đại bản vương hỏi xong sẽ nấu sống chúng!

Thị vệ nhào tới, cởi trói cho họ. Trình Danh Chấn đứng lên, lui về sau mấy bước, lau bùn đất trên quần áo, chỉnh lại nhuỷễn qua trên đầu, đợi xong xuôi rồi mới ngạo nghễ chấp tay hành lễ với Trương Kim Xưng:

- Binh Tào huyện Quán Đào Trình Danh Chấn phụng lệnh Huyện tôn đại nhân đến xin hàng.

p giọng an ủi Vương Nhị Mao:

- Đừng sợ, chúng ta càng sợ, Trương Kim Xưng càng vui.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 72: Đông Môn (24)

N

gười thực sự cho rằng ta là người ngu sao?

Mặt Trương Kim Xưng tràn đầy hắc khí giống như bị sét đánh vậy

- Phí lời với hãn làm gì, giết hãn đi cho nhanh gọn!

Không đợi Trình Danh Chấn trả lời, tên có giọng như vẹt kêu kia cười lạnh nhắc nhở.

- Bọn cậu quan này tự cho rằng trên đời chỉ có mình là người thông minh nhất!

Tiếng bọn sơn tặc lớn phía sau, e rằng hạ mình thì sẽ không còn nổi bật trước mặt mọi người.

Bọn chúng không tin vào thành ý của huyện Quán Đào, không tin một kẻ như Lâm huyện lệnh lại xin hàng. Trình Danh Chấn rất bồn chồn nhưng trên mặt lại đầy sự thành khẩn:

- Không ai dám nói kẻ tung hoành ngàn dặm, chỉ huymột trăm ngàn người dưới trướng là kẻ ngu. Trừ phi người này thiếu tâm nhãn! Ngài đây hãy nhìn kĩ danh mục những món quà kia, chú ý trên giấy viết chính là một phần vật tư quân đội chứ không phải toàn bộ. Và ngài chỉ cần sau một ngày, sáng mai đã có lương thảo. Nhân đây cũng có thể biết được Huyện lệnh đại nhân có thành tâm đến đầu hàng hay không!

- Ta chỉ cần giết vào thì hôm nay cũng lấy được chỗ lương thảo này!

Tên có giọng nói như vẹt kêu kia vẫn là kẻ thích giành trước, tự thay Trương Kim Xưng đáp lại.

- Giết tới! Lão Trương, đừng để chút lợi ích nhỏ này lừa!

Người đàn ông có giọng ồm ồm này còn có chút hiếu lễ hơn người có giọng khàn khàn kia, nhưng cũng vô cùng hữu hạn.

- Giết vào!

- Chớ có mắc mưu!

- Kỳ hạn ba canh giờ đã qua rồi!

Đám Sơn đại vương còn lại mồm năm miệng mười, trong mười câu thì có đến chín câu khuyên Trương Kim Xưng không thêm để ý đến thành ý xin hàng. Phá thành cướp bóc, khiến cho cả thành giống như cái chợ, căn bản không có khả năng bình tĩnh nói chuyện.

Trình Danh Chấn không có cách nào mở miệng giải thích, đánh phải hướng về phía Trương Kim Xưng bất đắc dĩ cười khổ. Hắn thấy trong ánh mắt của ông ta đã bốc lửa, một nửa là bị mình làm cho tức giận, một nửa là do mọi người dưới trướng. Đây là cơ hội tốt, là lựa chọn mượn chút dầu hơ lửa. Nhưng hắn không làm như vậy, mà cẩn thận ngậm miệng lại, để tùy cho ngọn lửa trong lều vải bùng cháy hay tắt đi.

Khả năng nhẫn nại của Trương Kim Xưng có thể nói là kinh người. Trình Danh Chấn thấy y mấy lần giơ tay lên cao rồi lại đặt xuống thấp gõ “cộc, cộc, cộc” giống như trượng phu về muộn đang gõ cổng vậy, e sợ sẽ ảnh hưởng đến hàng xóm láng giềng đang ngủ say. “Cộc, cộc, cộc” một lần không được tiếp tục lần thứ hai, rốt cuộc những tiếng ồn ào trong trướng cũng lắng xuống. Chúng thổ phỉ ý thức được Đại đương gia vẫn chưa nói gì, trong quân trướng chỉ có một chủ nhân.

- Trương đại đương gia hà tất...

Trong đại trưởng đang yên tĩnh, tên giọng vịt kêu kia lại ồn ào làm vỡ tan sự yên tĩnh đó, người này rốt cuộc cũng biết ngượng cười đem nửa câu sau nuốt vào bụng.

- Dương đương gia nói rất có lý!

Trương Kim Xưng hướng về phía tên giọng khàn như vịt, sau đó đưa mắt sang nhìn tráng hán có giọng ồm ồm:

- Vương đại đương gia nói cũng không sai! Nhưng nếu người này đã dám đến doanh trại chúng ta, nếu chúng ta không cho hắn nói hết lời thì có có vẻ hơi nhỏ mọn. Chuyện này lan truyền ra ngoài, chỉ e có người nói chúng ta không độ lượng, ngay cả kẻ muốn đầu hàng cũng muốn đuổi tận giết tuyệt.

- Tùy ngài!

Tên giọng khàn như vịt nhún vai, hoàn toàn là một vẻ không muốn. Hán tử giọng thô to thì cười lạnh đưa mắt nhìn Trình Danh Chấn:

- Nếu như Trương đại đương gia muốn xem người nói gì, thì người phải nắm lấy cơ hội! Nhưng ông đây không nhẫn nại được, ngoài thành gió lớn, tối nay ông mày còn phải đến nha môn tìm đàn bà làm chăn ấm.

- Đa tạ Vương đương gia và Dương đương gia đã cho tiểu tử cơ hội!

Hắn chấp tay trình trọng tạ ơn. Vừa rồi trong lời nói của Trương Kim Xưng, hắn đã đoán ra tên giọng khàn như vịt và cả người đàn ông giọng ồm ồm được y mời đến chính là Dương Công Khanh và Vương Đương Nhân. Nhưng cả hai viên khách này đều có quan hệ rất tinh tế với chủ, làm cho người ta có cảm giác giống như đến để phá hơn là hỗ trợ. Đặc biệt là thần thái của tên cổ họng vịt lúc nói chuyện ồn ào căn bản không giống như người có cùng quan hệ lợi ích với Trương Kim Xưng.

Mối quan hệ đầu đẳng tặc phỉ càng rắc rối phức tạp thì càng nhiều cơ hội cho Trình Danh Chấn. Hắn tiếp tục quan sát xung quanh, cũng không quản việc ai là dưới trướng của Trương Kim Xưng, ai độc bá một phương. Lúc biết ánh mắt mọi người đang ở trên người mình, hắn mới trịnh trọng nói:

- Chư vị đương gia nói vậy đã thấy được danh mục quà tặng viết rất rõ là ba vạn thạch lương thực, cộng thêm ngàn ngàn râu tiền, bốn mươi con heo. Chỉ cần Trương đại đương gia tạm thời không nhập thành chỉ sáng mai lễ vật sẽ chủ động được đưa đến trước cửa doanh trại.

- Có chút đồ vật thể thôi sao? Người coi đây là ăn xin sao! Ông đây đánh vào thành chẳng phải muốn bao nhiêu có bấy nhiêu sao?

Lần thứ ba Dương Công Khanh lại cướp lời Trương Kim Xưng khiến mọi người đều trợn mắt nhìn.

Vấn đề tương tự Trình Danh Chấn đã giải thích qua rất nhiều lần rồi, mỗi lần nói là một lần thuần thục. Tuy nhiên lúc này đây, hắn cố ý cười khinh miệt, quở trách một cách không nề tình:

- Dương đương gia có thể đảm bảo sáng sớm mai tự mình hạ được huyện Quán Đào? Đêm qua và sáng nay, Trình mỗ ở trước trận nhưng không nhìn thấy Dương đại đương gia!

- Ha ha!

Rất nhiều người nhìn thấy bộ dạng kiêu ngạo của Dương Công Khanh tức không thèm nói đạo lý mà cười ha hả, căn bản là lúc này không cần quan tâm ai mới là người cùng doanh trại với mình. Dương Công Khanh đứng lên, bị cười giận đến tím mặt tay chỉ gần như đâm Trình Danh Chấn:

- Đêm qua, bố đây đến chậm một chút, cho nên không gọi người đến lãnh sự lợi hại của ta. Nếu bố đây đến sớm một bước thì huyện Quán Đào đã bị

phá rồi, chưa đến lượt người khoe mẽ trước mặt bố đâu?

- Nói như vậy thì ta phải cảm tạ Dương đại đương gia đã thủ hạ lưu tình rồi?

Với dáng vẻ kiêu ngạo của y, Trình Danh Chấn lại rất thông dong. Hắn tin rằng Trương Kim Xứng dù có kiềm chế được đến mức nào thì cũng không dễ dàng để cho Dương Công Khanh liên tiếp ba lần bốn lượt thể hiện uy phong trong quân trường. Trừ phi là y đã vứt cái ghế dưới mông dít mình đi hoặc chỉ là một tên nhu nhược.

- Bớt lời kéo tình cảm với lão tử đi. Một ngày bố còn ở đây thì người không lừa gạt được các chư vị huynh đệ đâu!

Dương Công Khanh nhanh chóng biết được có thể mình sẽ khiến nhiều người tức giận cho lên gươm cách tay lên lớn tiếng thổ lộ.

- Trình mỗ lớn nhỏ gì cũng là nhà quan, sao dám giao tình với Dương đương gia!

Hắn bộc lộ tài năng ăn nói:

- Nhưng tới chậm chút thôi đã chết mấy ngàn huynh đệ, khoản sổ sách này nghĩ đến cũng không khó tính! Dương đương gia không cần quan tâm đến huynh đệ dưới trướng, nhưng các vị đương gia đang ngồi chưa chắc đã không quan tâm!

Lời này vừa buông, lập tức xung quanh xì xào bàn tán. Thực tâm mà hỏi, sức chiến đấu của huyện Quán Đào vượt xa đám thổ phỉ này, cho nên bọn họ mới nghỉ ngơi chinh đốn hướng đến quân của huyện Quán Đào đề xuất yêu cầu đầu hàng. Nếu như đối phương thực sự giống như trứng gà đập cái vỡ ngay thì sẽ không đông dài ở đây nghe Trình Danh Chấn đông dài mấy thứ này.

Trước mặt bao nhiêu người, Dương Công Khanh thấy rõ ràng mình bị cô lập. Y giương mắt lên nhìn Trương Kim Xứng, hi vọng đối phương có thể cho mình lối thoát. Ai ngờ Trương Kim Xứng lại không thèm quan tâm đến người thiếu niên này làm thế nào mà mê hoặc được người khác, chỉ nghiêng đầu nói nhỏ với Đỗ Quyên. Y nén giận chuyển hướng Vương Đương Nhân, phát hiện trên mặt họ Vương như cười như không, dường như đang tán thưởng tên thiếu niên trước mặt này.

Đây chính là huynh đệ của ta sao? Dương Công Khanh lạnh cả người, vẻ mặt càng dữ tợn hơn, dường như cả thế giới đang thiếu nợ hắn:

- Cho dù là Dương mỗ có trả giá hơn ba ngàn huynh cũng có thể vào được thành. Còn sau khi vào được thành, nhất định giết sạch người Quán Đào huyện!

Loại uy hiếp này, Trình Danh Chấn cũng đã nghe qua không chỉ một lần. Hắn cười lắc đầu, chuẩn bị đáp án:

- Dương đương gia, cũng đừng quên, tho con bị bức cũng sẽ cắn người! Huyện Quán Đào không đủ năng lực thủ thành nhưng chỉ cần một mối lửa thiêu hủy kho và tất cả đường phố cửa hàng cũng chẳng còn cái gì! Dù sao thì cuối cùng cũng là cái chết, tự thiêu mình và bị Dương đương gia chém chết, kết cục cũng không có gì khác nhau cả!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 73: Đông Môn (25)

C

ó gan thì người cứ thử xem!

- Ta không cần thử, Dương đương gia muốn làm thì cứ làm đi!

Hắn phất tay một cái, lạnh lùng quay đầu đi, không thèm xem sắc mặt của Dương Công Khanh

Thẹn quá hóa giận, y lập tức rút đao chuẩn bị không biết trời cao đất dày là gì chém chết hắn. Nếu là hành động của người khác thì có thể đã vượt xa sự tha thứ của Trương Kim Xung và đám người kia, không đợi cho y rút hết đao ra, tên mặt sẹo đã nhảy lên bước nhanh chặn phía sau lưng Trình Danh Chấn:

- Dương đương gia, lão ngài có cần uống nước giảm nhiệt trước không?

- Đồ Ba Lạt, người bị mù hay sao? Không thấy tên này đang khích bác ly gián à?

Dương Công Khanh đẩy lão mặt sẹo Đồ Ba Lạt ra, lớn tiếng quát.

Thân thủ của y vượt xa Đồ Ba Lạt, đang cơn thịnh nộ lại càng không khống chế được khí lực. Một cú đẩy đã lập tức đẩy Tam đương gia Đồ Ba Lạt thủ hạ dưới trướng của Trương Kim Xung bắn ra xa. Cái này có thể đưa đến những “hiếu lăm” lớn hơn nữa. Hơn mười tên Đại Hán lập tức tuốt binh khí đến, bao vây Dương Công Khanh. Thị vệ bên cạnh y tốc độ phản ứng cũng không chậm, liền rút đao ra, chỉ vào thủ lĩnh của mình.

Thấy trong quân trưởng có người đang sắp sổng mái với nhau, Trương Kim Xưng ngồi trên ghế thống soái vừa cười vừa vỗ tay:

- Tuyệt vời, tuyệt vời! Trương mỗ hôm nay được mở rộng tầm mắt rồi! Có mấy người nói được vài câu đã đồn được Dương Đại đương gia vào ngõ cụt! Có mấy người nói được mấy câu đã tạo nên một hồi thị phi trong trưởng của ta! Còn nói vài câu đã đùa giỡn được đám thổ phỉ ngốc nghếch của ta, nếu thật sự là vung đao chém nhau, thì đám ngốc này coi như xong rồi.

Tiếng cười không lớn, những câu này lại trúng chỗ hiểm. Dương Công Khanh bị quả trách đỏ mặt tía tai, hung hăng thu đao về, mắng to:

- Các người xông vào đây làm gì? Chẳng lẽ sợ ta không trừng trị được mấy thằng choai choai này sao? Lui hết cho ta, đừng có ở đây làm mất mặt nữa!

- Lui xuống đi. Trong mười vạn đại quân giết ta phỏng chừng không kẻ nào có gan!

Đỗ Ba Lạt đỡ Trình Danh Chấn đỡ lên vỗ mông đít quát lớn.

Hai bên không muốn làm to chuyện, chúng nhanh chóng bước về phía sau. Nhìn tình hình đã bình tĩnh trở lại, Đỗ Ba Lạt lại quơ cánh tay, bỏ Trình Danh Chấn ra:

- Đừng có ở đây giả bộ làm người tốt. Tên khốn khiếp, sáng mai không nhìn thấy quân lương thì bố mày sẽ là người đầu tiên moi tim của người ra.

- Nếu sáng mai lỡ vật thiếu một xu, không đợi chư vị động thủ, Trình mỗ sẽ tự sát để tạ tội!

Trình Danh Chấn lui lại mấy bước cam đoan.

Thấy hăn lập thề như vậy, nhiều kẻ không tin cũng bị lung lay. Bavan thạch lương, tuy không đủ để mười lăm vạn quân ăn trong một tháng nhưng cũng có thể giải quyết vấn đề khẩn cấp cho nhiều người. Huống hồ một ngàn xâu Nhục Hảo phân chia? Lúc này chiến sự còn chưa bắt đầu, đương nhiên là người có phần thì những người dưới trướng này cũng phải được phần to.

Thầm tính, một số người đã tìm người bên cạnh thảo luận. Lúc này họ thảo luận không phải là làm thế nào để giáo huấn kẻ trong thành đến lừa đảo, mà là làm thế nào để cam đoan về lợi ích của mình. Thậm chí trong đầu một số người còn nghĩ đến việc rút binh sau khi “chia hoa hồng”. Làm như vậy tuy rằng khả năng được phân chia tiền lãi thuế ruộng không nhiều, nhưng phiêu lưu sẽ không lớn, mọi người có thể tiếp tục giết đến bờ tây của kênh đào.

Tất cả đều không tránh khỏi được con mắt của Trương Kim Xưng. Y thầm thở dài, nếu không phải Dương Công Khanh lại làm rối lộn nữa thì y nguyện chỉ huy công thành, còn không phải khao trước hay sao, bây giờ lại để đối phương mặc cả, cò kè. Huyện Quán Đào dù chật hẹp thiếu binh tướng, nhưng ba nơi Võ Dương, Thanh Hà và Lê Dương lại có rất nhiều quân binh đóng quân ở đó. Đặc biệt lúc này ở Lê Dương, có một lượng lớn nhân mã dưới trướng Dương Huyền Cảm đã đang thay y trấn thủ ở đó. Đại quân ngồi thuyền qua kênh đào đuổi tới cũng không quá ba ngày. Ba ngày sau, dù huyện Quán Đào có đầu hàng hay không thì y đều không thể rút quân đi xa được.

Nhưng bị Dương Công Khanh can thiệp rối rắm lên như vậy, vì không muốn để các trại chủ lớn nhỏ coi thường, cũng vì uy nhiệm nhà mình, y cũng phải lá mặt lá trái với huyện Quán Đào một phen. Mặc dù trở mặt thì cũng phải để nhận xong khoản tiền kia, điều này có ý nghĩa nguy hiểm sẽ gia tăng gấp bội, nhưng cuối cùng lợi ích thu được sẽ không ít đi.

- Đại đương gia còn đang hoài nghi thành ý của huyện Quán Đào?

Thấy sắc mặt của Trương Kim Xương âm dương không định, Trình Danh Chấn bước lên cười hỏi.

- Hà?

Y đang trầm tư thì bị hỏi nên sững sốt, nhanh chóng cười lạnh lớn tiếng đáp lại:

- Để ông đây tin trừ phi ông bị đầu độc. Tuy nhiên người có thể yên tâm, ông đây sẽ đợi đến sáng sớm ngày mai. Nếu sáng sớm ngày mai không có những đồ này thì ông sẽ giết chết người, sau đó tự mình dẫn quân vào thành móc tim gan bọn cầu quan kia để nhắm rượu!

- Sáng sớm ngày mai, Đại đương gia nhìn là sẽ biết!

Trình Danh Chấn cười lắc đầu. Hẳn biết những đồ này có thể lấy được từ trong nhà kho và Lâm huyện lệnh sẽ không quýt nợ. Nhưng vật tước dư có lẽ cũng mất rồi. Tóm lại là hẳn đã hoàn thành bước đi đầu tiên, cũng đã mang cái mạng nhỏ của mình đi đánh bạc.

- Những thứ khác thì sao? Huyện Quán Đào lấy ra bao nhiêu để bày tỏ thành ý?

Y rất cảnh giác nhìn Trình Danh Chấn truy vấn.

- Cái này... Thực ra ta cũng không rõ lắm. Ngài cũng biết đấy ta mới làm Tào binh được hơn mười ngày, rất nhiều chuyện trong thành còn không biết. Nhưng ta có thể đảm bảo, chỉ cần Đại đương gia không công thành thì cần bao nhiêu lương thảo, tiền tài Lâm huyện lệnh cũng cho.

Hắn làm bộ ngẫm nghĩ một chút rồi trịnh trọng trả lời.

- Bất kể là bao nhiêu Lâm huyện lệnh cũng đáp ứng sao?

Trương Kim Xưng cười lạnh, ánh mắt sáng lên nhắm thẳng vào tâm can Trình Danh Chấn.

Quả tim của Trình Danh Chấn cũng bắt đầu đập kinh hoàng:

- Dù nhiều hay ít ngài cũng có thể lấy đi được!

Hắn cố hết sức tránh ánh mắt của đối phương, dùng khí lực toàn thân để lấy lý do thoái thác:

- Nhưng ta nghĩ, Huyện lệnh nhất định sẽ mặc cả với ngài? Ngài cũng biết Huyện lệnh Quán Đào là một kẻ keo kiệt mà.

- Ha ha, thành tâm đầu hàng! Hóa ra là chủ ý kéo dài thời gian!

Trương Kim Xưng cười ha hả, không chút khách khí vạch trần cạm bẫy trong lời nói của Trình Danh Chấn.

Trương Kim Xưng thay đổi tư thế ngồi vững trên ghế dựa. Loại ghế này thực ra là một chiếc giường nhỏ, phủ lớp tơ tằm dựa vào vừa mát vừa mềm. Y đang chờ đáp án, đồng thời cũng đang mượn cơ nổi cáu.

Người thiếu niên trước mắt là một con chim non, lúc nói chuyện tỏ vẻ khấn trương nhưng tự chủ rất tốt, bạn đồng trang lứa không bằng được. Người như thế này trước đây Trương Kim Xưng mới thấy một lần, tiền đồ khiến người khác hâm mộ hai mắt tỏa sáng. Trình Danh Chấn là người thứ hai, so với kẻ trước kia còn quật cường hơn nhưng cũng rất khéo léo.

Người thiếu niên khéo léo này hơi trầm ngâm, rất nhanh làm ra vẻ không biết nên khóc hay nên cười trả lời:

- Chư vị Đại đương gia biết làm ăn đúng không? Vậy hẳn là biết người ta tại sao phải mặc cả cò kè?

- Ha ha ha!

Người trong quân trưởng đều mỉm cười trong đó có Dương Công Khanh cười to nhất:

- Lão Trương, hân sắp xếp cho ông rồi!

Y vừa cười vừa nhắc nhở. E rằng người khác sẽ quên xuất thân của Trương Kim Xưng.

- Việc này có quan hệ gì đến chuyện buôn bán?

Trương Kim Xưng cũng không bị chọc giận cười hỏi Trình Danh Chân.

- Bình thường nói cò kè mặc cả thì mới thật sự muốn mua đồ. Nếu ngài không hỏi giá khi ngài mua hàng hóa, sẽ là bại gia tử, là không thành tâm mua, là cố ý nói đùa!

Trình Danh Chân thở phào nhẹ nhõm cười trả lời:

- Cùng đạo lý này, Huyện lệnh đại nhân thành tâm đầu hàng, đương nhiên sẽ thỏa mãn hết sức những nhu cầu của đại nhân. Nhưng cũng vì tài cán trị dân mà tiết kiệm một chút. Bằng không sau khi ngài đi, ông ta sẽ không thể làm Huyện lệnh nữa. Làm những việc không công nay, nhưng lại gà bay đặng gà, trứng vỡ đặng trứng, ngài thử nghĩ kỹ mà xem, cái việc ngốc nghếch này ai sẽ can tâm tình nguyện làm cơ chứ?

- Thật ra người cũng rất biết kiếm cớ!

Trương Kim Xưng vênh miệng lên lộ răng xin vàng khè ra:

- Nếu ta cứ muốn vào thành thì sao? Hân chuẩn bị thế nào? Ngoan cố chống lại hau bó tay chịu trời?

Đây là một vấn đề khó, Trình Danh Chân biết có thể đàm phán tiếp hay không hoàn toàn phụ thuộc vào đáp án của mình. Yêu cầu của Lâm huyện

lệnh là, hắn phải dùng lời nói xằng nói bậy để che mắt Trương Kim Xưng, khiến cho y ở ngoài thành ba ngày, ba ngày sau viện quân có đến hay không thì tính tiếp. Hắn thì không tin mình nói năng lung tung có thể lừa được Trương Kim Xưng. Từ lúc vào quân trưởng cho đến giờ hắn không hề thấy y tham lam hay vui sướng gì cả. Tên ma đầu có ác danh này có sự bình tĩnh siêu việt khác người thường, mặc dù khiến y tức giận thì y cũng vẫn cảnh giác được quyền lợi còn hay mất.

- Nếu ta là Đại đường gia thì sẽ không vào thành, cũng sẽ không thách thức với năng lực chịu đựng của huyện Quán Đào!

Đối mặt với những ánh mắt rình rập xung quanh, Trình Danh Chân chậm rãi nói:

- Quân kỷ của các huynh đệ thế nào, nói như vậy Đại đường gia còn rõ hơn ta. Còn hủy diệt thành Quán Đào chưa chắc đã là chuyện tốt. Chư vị đi săn thú chắc chắn sẽ không vì mấy con mối nhỏ mà làm cả núi bị cháy. Để cho Quán Đào sống có thể thu về tiền tài. Hủy diệt Quán Đào thì một xu cũng không có.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 74: Đông Môn (26)

Đ

ông Môn

Trong phút chốc, bọn thủ lĩnh lớn nhỏ đều ngậy người ra. Bọn họ không ngờ rằng một đại biểu của huyện Quán Đào lại biết đưa ra một đề nghị hoang đường như vậy. Không vào thành, không đưa ra yêu cầu vượt quá sự chịu đựng của Huyện Quán Đào, nói vậy thì chúng tấn công thị trấn làm gì? Còn không bằng bắt lấy mấy kẻ làm con tin rồi đòi tiền chuộc.

Nhưng gần đây tiền cướp bóc càng ngày càng ít, các nơi chống cự ngày càng kịch liệt. Trước kia chúng cũng không suy nghĩ cẩn thận hôm nay so sánh với đề xuất “ đốn hết cây trong rừng” của tên thiếu niên này khiến họ nhận ra. Đoạt hết các thị trấn xung quanh, sau này đi đâu mà tìm đường sống đây? Bỏ đao xuống lại cầm cuốc sao? Quan phủ cho phép sao? Xung quanh cho phép sao?

Thấy động tĩnh xung quanh dị thường, Trình Danh Chấn không kìm nổi cảm giác mềm nhũn cả người. Hắn biết những lời cuối cùng này cũng vì mạng sống nhưng hắn không thể kiên trì được nữa với thái độ của Trương Kim Xương:

- Nếu ta là Trương đại đương gia, sẽ làm một tờ hiệp nghị với Huyện Lệnh Quán Đào. Những vật tư còn lại không mang đi mà sau này huyện Quán Đào chưa nộp cho triều đình thì phải nộp dần cho Đại đương gia. Đương gia được nhận tiếp viện còn huyện Quán Đào thì được bình an, đôi bên đều không bị thiệt thòi gì!

Lời này vừa nói xong, xung quanh lại bắt đầu xì xào bàn tán. Bọn giặc cỏ vào rừng làm cướp phần lớn đều ở tầng lớp thấp nhất của xã hội, sự khổ sở cũng hằn dấu vết lên người họ. Sau khi thành sơn tặc, tiền đồ lại càng rơi vào con đường tuyệt vọng, không chút do dự mà ức hiếp dân chúng, vì không muốn bị giết mà giết, vì không muốn bị cướp mà cướp, chưa từng nghĩ tới tương lai sẽ ở đâu. Còn học bọn quan lại thu thuế ruộng ở các quận huyện chung quanh, đề nghị bất luận thế nào đối với họ không thể ngờ là mở một cánh cửa sổ ra trước mắt họ, khiến họ thấy được một cuộc sống khác với cuộc sống làm sơn tặc. Giống như quan phủ thu tiền thuế, giống quan phủ duy trì trật tự địa phương, sau đó, thậm chí bản thân mình dần dần biến thành quan phủ rồi.

Dương Huyền Cảm tạo phản cách đó không xa, mang theo cả huynh đệ dưới trướng đến tấn công Lạc Dương. Tụ tập mười vạn người càn quét Hà Nam không người nào chống đỡ được, mắt thấy loạn thế tới rồi, trong loạn thế vương hầu, tướng quân đâu cần dòng dõi cao sang?

- Ta thực sự nên giết người sớm một chút!

Trong tiếng ồn ào Trương Kim Xung nói từng chữ một. Đề nghị của Trình Danh Chấn rõ ràng là giống một cái bẫy, nhưng lại làm cho y không thể từ chối:

- Ngày mai ta muốn được thấy các lễ vật. Tốt nhất là người hãy thắp hương để tên họ Lâm kia đừng có lừa gạt ta! Nếu không ngày mai đừng có trách lão Trương ta không nói tình cảm.

Có thể làm động lòng người, Trình Danh Chấn đã rất mừng rồi. Hắn không dám có những yêu cầu xa hơn, lại lần nữa chấp tay thông dong nói:

- Tạ ơn Đại đương gia đã giơ cao đánh khẽ. Trình mỗ thay mặt cả huyện đa tạ các chư vị đương gia!

- Ta có nói sẽ tha cho huyện Quán Đào sao?

Trương Kim Xưng nhún vai cười nói:

- Rốt cuộc là có nhập thành hay không thì còn phải xem Huyện lệnh nhà người có biết điều hay không đã. Quyên tử, hãy sắp xếp cho chúng cái lều nhỏ, phải thêm người bảo vệ. Tiểu tử này nham hiểm giả dối, không thiếu quỷ kế đâu!

Nửa câu đầu là nhằm vào Trình Danh Chấn, nửa câu sau cũng là có ý ám chỉ Ngọc diện la sát Đỗ Quyên. Tam đương gia lão Đỗ lúc này rất không hài lòng, nhưng không muốn trước mặt mọi người làm mất mặt y cho nên nhún mày, ánh mắt đầy sự cảnh giác. Con gái của ông ta, Thất đương gia Đỗ Quyên cũng không cần hiểu ám chỉ của cha, chỉ ôm quyền hướng về sau án, sau đó đặc ý nói với hai người bọn họ:

- Đi theo ta, chớ có chậm trễ. Người không mở hàng bói thì thật là đáng tiếc, người chết cho người nói thì cũng sống lại được đấy nhỉ.

- Sắp xếp cho bọn họ nhanh một chút rồi quay về trung quân, chúng ta còn có chuyện quan trọng cần bàn bạc!

Đỗ Ba Lạt ngấm lại vẫn không yên lòng liền dẫn dò con gái.

- Con biết rồi! mọi người cứ bàn bạc trước đi, xong việc con sẽ quay lại ngay!

Cha nhiều chuyện khiến Đỗ Quyên cảm thấy rất không thoải mái, vừa đi vừa dùng roi da chọc chọc Vương Nhị Mao, trong giây lát người đã ở ngoài lều.

Ra khỏi quân trướng, bầu không khí mới khiến cho người ta cảm thấy thoải mái hơn. Hai người thiếu niên không dám hô lên mà chỉ co mũi hít thở, cười khố. Thất đương gia Đỗ Quyên nhìn thấy bọn họ như vậy, lắc đầu cười nói:

- Mùi bên trong rất khó ngửi, đúng không? Ta không thích nhiều người ồn ào như vậy. Vốn dĩ chỉ cần nói mấy câu là sẽ giải quyết được sự tình, kết quả lại thành nói một đồng.

- Cũng bình thường thôi. Trong quân doanh của huyện Quán Đào cũng có mùi này.

Trình Danh Chấn không muốn phát sinh thêm thị phi liền cẩn thận đáp:

- Về chuyện cãi cọ, trong quan phủ còn ghê gớm hơn, có một số việc bắt đầu từ đầu năm nhưng đến tận cuối năm cũng chưa chắc đã có kết luận gì.

- Vậy thì còn làm được chuyện gì nữa chứ?

Đỗ Quyên cười với vẻ không tin.

- Đối với bọn họ mà nói cãi nhau cũng là một niềm vui!

Vương Nhị Mao lớn tiếng xen vào:

- Bọn họ có ít xít ra nhiều. Đối với bọn tiểu dân như chúng tôi mà nói không bằng dùng cả ngày mà lo chuyện sinh sống ấy chứ!

- Người vẫn là tiểu dân?

Đỗ Quyên rất không ủng hộ với sự tự nhận thân phận về mình của Vương Nhị Mao.

- Đương nhiên rồi. Không phải đã từng nói với cô rồi sao trước đây hai chúng ta còn sống trên bến tàu. Trương đại đương gia nếu không đến chỗ chúng ta chiêu binh nói không chừng ta còn theo Trương đại đương gia rồi!

Vương Nhị Mao ưỡn ngực. Đỗ Quyên thoát nhìn cũng thấy được người này rất được lòng Trương Kim Xưng. Cho nên bất kể thế nào cũng muốn gần

nàng hơn, quan hệ càng thân mật thì khả năng sống sót để đời khỏi đây càng lớn.

- Chính người nói nhé!

Đỗ Quyên giơ roi da lên:

- Chỗ chúng ta chưa bao giờ thu người lắm lời, người nói nhiều tám chín phần đều là loại người không đáng tin cậy.

- Không đâu!

Vương Nhị Mao lau môi mình:

- Mấy ngày nay ta chưa từng ăn canh, dầu ở đâu ra thế này?

- Giả nghèo!

Đỗ Quyên quăng roi lên khiến cho Vương Nhị Mao co cổ lại. Khó có người cùng nàng cười như vậy, nàng cũng không biết Vương Nhị Mao có bao nhiêu điều chán ghét. Ngược lại Trình Danh Chấn lại luôn khiến người ta cảm thấy không được tự nhiên. Giống như có bức tường vô hình ngăn cách vậy, muốn xuyên qua nhưng đẩy thế nào nó cũng bất động.

- Không phải nghèo, là lời thật ở nhà ta rất khó được ăn một bữa thịt!

Vương Nhị Mao được đối phương cười ủng hộ tốt hơn vẫn là không che miệng:

- Mẹ ta nói muốn cấp tiền cho ta cưới vợ, nhưng lại tiếc tiền đi mời bà mối.

- Vậy người phải có được một ngôi nhà, như bọn Hách Lão vậy!

Đỗ Quyên vừa cười vừa nghĩ kế cho đối phương:

- Qua hai năm sinh ra một đứa con bụ bẫm, không muốn cũng thành ý rồi!

Nói hết lời nàng mới đột nhiên nhớ ra mình cũng là nữ nhi, liền đỏ mặt xấu hổ.

Cũng may là Vương Nhị Mao không để ý. Còn tâm tư của Trình Danh Chấn lúc này lại đang vờn vờ với những chi tiết lúc đàm phán, căn bản không để ý đến nàng. Cho nên nàng rất dễ chuyển đến những đề tài thượng vàng hạ cám gì đó.

Chỉ có điều sau khi tránh đi đề tài xấu hổ, nàng lại thấy một cảm giác mơ hồ không cam lòng. Nếu vừa rồi nói sai đối phương sẽ trở mặt ra sao có thể làm ngơ như Trình Danh Chấn được. Nghĩ vậy nàng uất ức lườm hằm một cái, rồi đột nhiên phát hiện đối phương rất trắng, cái trán và gương mặt góc cạnh so với bạn bè mình thì hằm anh tuấn hơn nhiều cũng trầm ổn hơn nhiều.

Đàn ông trầm ổn có thể tin tưởng được. Tuy thích kết giao với người hoạt bát hiếu động nhưng đám nữ nhi lại chọn những người đàn ông trầm ổn làm chồng. Dưới trời chiều, Đỗ Quyên càng đỏ mặt lên như hoa trên núi ngày xuân vậy, nở rộ rồi.

Vẫn bị gọi là nữ tặc, nàng không muốn bị Trình Danh Chấn coi thường, liền cười gật đầu tự hỏi:

- Trình Tiểu Cửu, hôm nay những điều người nói với Trương nhị bá không phải là nói dối chứ?

- Hả, câu nào, sao có thể!

Trình Danh Chấn bị hỏi đến sững sốt, vội vàng lấy lại bình tĩnh. Hằm cũng không dám coi Đỗ Quyên là cùng trang lứa với mình. Theo lời đồn, kẻ chết dưới tay mỹ nhân đã có đến hơn trăm người rồi, hơn nữa chết còn vô cùng thâm trọng, không được toàn thây.

- Người có thể thỏa hiệp được với Huyện lệnh nộp tiền đúng hạn.

Đỗ Quyên tưởng mình giở thủ đoạn thành công, liền mừng thầm giả bộ trịnh trọng truy vấn.

- Đó là đương nhiên. Cái này trước mắt đều có lợi cho đôi bên.

Trình Danh Chấn không do dự đáp lại. Vừa rồi hấn cũng là bị Trương Kim Xương ép nên mới nghĩ ra chủ ý này. Vốn chỉ là vì muốn thoát thân an toàn. Bây giờ nghĩ lại, cả địch và ta con đường này quả là không tồi:

- Ít nhất hai nhà cũng không cần tiếp tục đánh giết lẫn nhau nữa, dù sao đánh nhau cũng chết người.

Vương Nhị Mao thấy Đỗ Quyên giống như có tâm sự gì đó, liền thay Trình Danh Chấn bổ sung:

- Như vậy thì ta và Tiểu Cửu Ca bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm cô chơi. Sơn trại các cô gặp nạn cũng có thể len lén chạy đến Quán Đào trú ẩn.

- Vậy hằng năm các người nộp lên triều đình bao nhiêu lương thực?

Đỗ Quyên cau mày suy nghĩ một chút rồi tiếp tục truy hỏi. Nàng phát hiện lời nói của Vương Nhị Mao rất hấp dẫn, từ khi theo cha vào rừng làm cướp đến nay, trong nhà không phải lo ăn lo mặc, nhưng mỗi lần vào thành đều phải đề cao mười hai phần cảnh giác. Rất nhiều cô gái thích cái này cái kia nhưng nàng căn bản không dám nhìn kĩ.

Trình Danh Chấn mới vào chốn quan trường huyện Quán Đào, chuyện thuế má hấn cũng không rõ lắm. Nhưng lúc sáng đám người Lâm huyện lệnh bàn chuyện, có người nói qua, bốn vạn năm ngàn thạch gạo, một ngàn xâu tiền không tính là số lớn. Căn cứ vào nguyên tắc này được nhiều chứ không được ít, nàng do dự nói:

- Mỗi năm nộp khoảng hai vạn thạch gạo, ba trăm xâu tiền. Số lượng tuy không nhiều nhưng sẽ tăng lên theo từng năm.

- Mới ít như vậy sao? Không đủ để huynh đệ ăn trong một tháng?

Đỗ Quyên không để mắt đến con số mà Trình Danh Chấn nói, chỉ dựng mày lên trừng hai mắt to nói.

- Nhưng Trương đại đương gia có thể tìm được mấy cái thị trấn như vậy?

Trình Danh Chấn đã sớm nghĩ đến vấn đề này liền nhắc nhở:

- Quan hệ Cự Lộc không chỉ có huyện Quán Đào, mỗi thị trấn lo một tháng, mười hai thị trấn đều đã định, các huynh đệ từ nay về sau cũng không cần phải đi cướp nữa. Chưa biết chừng còn có thể huấn luyện thành tinh binh bách chiến bách thắng.

- Cái gì là tinh binh bách chiến bách thắng?

Đỗ Quyên tiếp tục truy hỏi. Trong ấn tượng của nàng, các huynh đệ trong nhà là mạnh lắm rồi, nếu không phải Vương Đương Nhân muốn cướp công đầu thì huynh đệ nhà mình đã xông lên từ sớm vào được thành rồi.

- Quan trên không có mệnh lệnh, thì thiên quân vạn mã cũng không được lui. Khi tiến lên dù chết không lùi, khi lùi về hàng lối ngay ngắn không cướp đường không vút cờ quạt binh khí mà chạy.

Trình Danh Chấn chiếu theo sách vở ghi lại nói năng hùng hồn đầy lý lẽ. Đây là những hình tượng trong suy nghĩ của hắn, mặc kệ quân dân hay lâu la của Trương Kim Xung, ở trong mắt hắn chẳng qua chỉ là đám nông dân bỏ quốc cầm đao, thực không đáng nhắc tới.

- Lại trích thơ sách.

Đỗ Quyên mơ màng nghe thấy liền hăm hừ nói. Loáng thoáng cũng thấy điều hăn nói có lý. Trong tay có một đội quân như vậy, cũng không sợ bị quan quân bao vây. Già trẻ trong đầm có thể vui vẻ sống qua ngày, không cần chỉ phải chỉ nghe chút gió thổi có lay là đã vội chôn vào bụi cây rồi.

Có điều, ai có thể huấn luyện một đội quân như vậy đây? Nhìn toàn doanh trại, những người đọc sách chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, người có thể hành quân đánh giặc còn khó kiếm hơn cả đầu chó trong đồng cát. Nghĩ như vậy, nàng vừa liếc mắt nhìn Trình Danh Chấn vừa phát hiện ra cánh tay và đùi của đối phương cực kì thon dài.

Biết võ công, đọc nhiều sách, có thể nửa tháng là huấn luyện được binh la vượt qua sức của Việt Vương cũng chỉ có người này:

- Vậy người có thể ở lại để giúp Trương nhị bá huấn luyện tinh binh không?

Ma xui quỷ khiến thế nào mà nàng lại thốt ra những lời này.

- Há?

Trình Danh Chấn bị dọa đến mức há hốc cả miệng ra.

- Thôi đi, coi như ta chưa nói gì!

Đỗ Quyên mặt lại nóng lên. Hăn là con nhà quan mình là thổ phỉ. Từ thuở bình sinh đây là lần đầu tiên nàng thấy khó chịu cho thân phận của mình, trong lòng phiền muộn, nói không nên lời

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 75: Đông Môn (27)

N

hưng lại có người vẫn không cảm thấy được liền hỏi Đỗ Quyên:

- Đỗ đương gia muốn chiêu vờ chúng ta gia nhập hay sao? Cũng không phải không được, người phải nói trước xem chúng ta sẽ có lợi gì nào?

- Lợi ích chính là để hai bọn người sống thêm vài ngày nữa!

Biệt danh Ngọc Diện La Sát cũng không phải tự nhiên mà có, khuôn mặt nàng hung tợn nhìn Vương Nhị Mao.

Wang Er Mao sợ hãi, lập tức im ngay. Giữa ba người lúc này là không khí yên ắng, không ai nói gì nữa, lặng lẽ cúi đầu đi.

Đi một lát, Đỗ Quyên tới trước một lều trại dựng ngay gần:

- Xoẹt!

Tiếng rèm vải của lều trại bị xé ra, nàng chỉ vào bên trong, lớn tiếng ra lệnh:

- Vào đi, không muốn chết thì ngoan ngoãn ở đây, ăn uống thì trực tiếp yêu cầu thủ vệ canh giữ.

Nói rồi nàng không dám đối diện với ánh mắt của Trình Danh Chấn, chỉ giơ tay gọi một đội tuần tra lại, giận dữ căn dặn:

- Quay cái lều này lại, mười hai canh giờ đều phải thay phiên nhau trông coi. Bất cứ ai trong số hai tên đó chạy trốn thì các người hãy rửa sạch cổ chờ chết đi!

Tên tiểu đầu mục chỉ huy gặt đầu lia lịa rồi lập tức phân tán các huynh đệ trong đội để vây lều vải kín mít. Ngọc Diện La Sát Đỗ Quyên chống mắt đi dò xét một vòng gần lều trại, sau khi xác nhận đã phòng bị cẩn thận đến một con ruồi cũng không bay qua được thì mới từ từ đi về cửa lều, dùng roi ngựa quất vào tường lều để uy hiếp hai tên trẻ tuổi bị giam trong đó:

- Đây là đại bản doanh của chúng ta, bọn ta ai cũng đều có thù không đội trời chung với quan phủ. Nếu biết điều thì hai người đừng nghĩ đến bỏ trốn. Cái đệm da chó ở cửa sổ mới làm năm ngoái, khi ngủ nhớ trải trên nền đất để tránh nhiễm hơi ẩm nhé.

Câu đầu nói ghê gớm nhưng câu sau lại nhẹ dịu. Sợ người khác nghe ra được sự yếu đuối của bản thân, nàng nhanh chóng vung roi da lên quất mạnh vào lều trại rồi quay đầu nghênh ngang bỏ đi.

Vương Nhị Mao không có kinh nghiệm kết giao với con gái cùng tuổi nên bị sự nổi nóng giống như tiết trời tháng sáu của đối phương dọa sợ lè lưỡi. Đợi khi nghe tiếng bước chân của Đỗ Quyên đi xa mới thở phào thật dài, khẽ chửi rủa:

- Loại người gì thế không biết, trở mặt còn nhanh hơn giở sách. Nếu làm vợ ta thì ngày nào ta cũng đánh cho đến chết, khi nào phục tùng mới thôi.

Trình Danh Chấn trước đó đã từng nếm nỗi khổ tương tự ở chỗ Tiểu Hạnh Hoa nên chỉ cười không nói. Hắn kéo tấm đệm da chó ra tự mình trải xuống để ngủ.

Trước đó hai người đều đã giăng co suốt đêm và hơn nửa buổi sáng nên giờ ngủ rất say. Khi tỉnh dậy thì phía đông đã bừng sáng. Gió sớm nhẹ nhàng thổi vào từ cửa sổ, mang theo luồng khí của cây cỏ, khiến cho người ta lơ mơ cảm thấy đêm qua giống như được ở trong ngôi nhà của mình.

Ăn xong bữa sáng, Đỗ Quyên lại đến thăm hỏi. Lần này thì vẻ mặt rạng rỡ, dường như ngày hôm qua người nổi cáu là một người khác. Vương Nhị

Mao không chịu được sự coi trọng của người khác liền cười chế nhạo:

- Nhìn người cũng tầm tuổi với ta, có phải tuổi chó không?

- Tại sao ta phải nói cho người biết!

Đỗ Quyên ngược đầu lên đáp. Bỗng nhiên nhận ra đối phương mỉa mai mình dễ trở mặt giống như con chó nên lập tức lườm lại:

- Tóm lại mạnh mẽ hơn người tuổi chuột, không bị dọa tới mức ngủ không yên, trốn ở trong chăn ôm chân khóc cả đêm!

- Hôm qua ta ngủ rất ngon. Đến cơm tối cũng chẳng thiết ăn kìa!

Vương Nhị Mao ngạo nghễ bĩu môi:

- Không giống những người khác, những người khác hận không điều được binh mã của nửa doanh trại đến trông chừng hai kẻ tay không tắc sắt bọn ta. Sợ ta nửa đêm trốn ra sẽ dẫn quân tới nơi ở của người!

- Có bản lĩnh thì người thử xem!

- Có gan người chó phải người tới canh giữ ta!

Hai người trừng mắt nhìn nhau, giống hệt như hai con gà chọi nhảy vào sân đấu. Trong doanh trại của người khác, Trình Danh Chấn đương nhiên không dám làm ầm ĩ quá đáng, thấy hai bên bất phân thắng bại liền khẽ kéo tay Vương Nhị Mao nói nhỏ:

- Nhị Mao, đừng quên người ta là Đại lão gia!

- À đó?

Vương Nhị Mao nhìn chăm chăm vào Đỗ Quyên rồi bĩu môi. Vốn muốn nói không phải mình không nam nhi mà là trên người đối phương căn bản

không có chút nữ tính nào! Thế nhưng hăn nhận thấy ánh mắt Đỗ Quyên trở nên sắc lạnh liền vội vã chữa lại:

- Thôi, ta còn chưa ăn sáng, không có sức!

- Không có cơm sáng. Có cũng lấy cho chó ăn!

Đỗ Quyên không nghe thấy lời Vương Nhị Mao định nói, nhưng lại đoán ra được qua nét mặt của đối phương, nàng tái mặt nói.

Trình Danh Chấn thấy vậy vội thay hai người hòa giải:

- Đỗ đương gia đừng trách. Nhị Mao coi người là bằng hữu nên mới đùa giỡn. Có phải Trương Đại đương gia tìm chúng ta nên mới phiền người đến thông báo?

Nửa câu khách sáo phía sau không nói còn chưa dứt , vừa nói ra đã khiến sắc mặt của Đỗ Quyên càng khó coi:

- Trương Đại đương gia dẫn người đi nhận lương thảo từ trong thành đưa ra rồi, tạm thời vẫn chưa về. Hai người muốn ăn gì mau nói, nếu số lượng lương thảo không đúng thì đợi lên đường đi!

Trình Danh Chấn đoán chừng đám người Lâm huyện lệnh không thể gian lận trong lô lương thảo đầu tiên được, vì thế cũng không sợ. Gã cười gật đầu, thản nhiên đáp lại:

- Khách theo chủ. Bữa cơm đầu tiên trong quân doanh ăn gì thì chúng ta cũng ăn đó là được, không cần gây thêm phiền toái cho mọi người.

- Cháo rau dại, bánh ngô xộp!

Đỗ Quyên nhìn bộ dạng khách khí thông dong của Trình Danh Chấn mà thấy tức tối bèn lạnh lùng cười nhắc nhở.

- Không sao, hai bọn ta đã ăn quen rồi!

Trình Danh Chấn vừa cười vừa chấp tay.

Ngọc Diện La Sát Đỗ Quyên ôm cục tức trong bụng không biết trút vào đâu, nàng liền quay người đi ra khỏi trướng, thật sự sai người bưng cháo rau dại và bánh ngô xộp mà đám lâu la vẫn ăn lên để đãi khách.

Trình Danh Chấn và Vương Nhị Mao đã quen ăn những thức ăn qua loa này rồi, hơn nữa tối qua vì quá mệt không màng tới ăn uống nên thực sự rất đói bụng. Họ nhồm nhoàm ăn vui vẻ, trên mặt căn bản không thấy chút khó nuốt nào.

Ăn xong bữa sáng cũng chứng tỏ thân phận mà hai bọn họ nhiều lần khẳng định là thật. Đỗ Quyên lập tức thấy vui lên nhiều, ngồi xuống cười nói, tự tay rót trà cho hai vị khách, hạ giọng nói:

- Các người thật sự vừa mới trà trộn và nha môn sao? Ta còn tưởng Nhị Mao luôn bịa đặt gạt người chứ!

Vương Nhị Mao bưng chén trà lên nhấp một hớp, hậm hực đáp lại:

- Căn bản cũng không cần lừa người. Ta giờ cũng đã nghĩ thông rồi, quan lão gia kéo bọn ta xuống làm hương dũng, từ đầu đã không yên tâm gì rồi!

Nghe thấy những lời này, ánh mắt Đỗ Quyên sáng lên, hai mắt lập tức chuyển hướng sang Trình Danh Chấn, muốn nhận được câu trả lời xác nhận từ hắn. Trong lòng Trình Danh Chấn không tán đồng với cách nói của Vương Nhị Mao, nhưng để bình an thoát thân cũng cười nói thêm vào:

- Đúng là chuyện này. Trước khi người chưa trừng trị Giả bộ đầu, hai bọn ta đã tìm khắp huyện Quán Đào cũng không tìm được việc nuôi sống bản thân. Kết quả ngày hôm trước người đánh Giả bộ đầu thì ngày hôm sau ta được đặc biệt đề bạt làm Tổng giáo đầu của hương dũng ngay trên giáo

trường. Đầu tiên ta vẫn nghĩ mình may mắn, nhưng giờ nghĩ lại, có lẽ bọn chúng lúc ấy đã dự liệu được Trương đại vương sẽ đánh tới nên chuẩn bị trước đưa ta đi chịu chết!

- Làm quan đúng là suy nghĩ lắm!

Đỗ Quyên nghe thế liên tục gật đầu. Dựa theo tin tình báo mà nàng nắm được, hai mươi mấy ngày trước nha môn huyện Quán Đào quả thật vẫn chưa có cái tên Trình Danh Chấn.

- Thế người còn bán mạng cho y làm gì? Biện pháp mà người nói hôm qua khiến Trương Nhị Bá rất khó xử. Cho đến lúc sáng sớm hôm nay dẫn người đi nhận vật tư khao quân, người vẫn luôn miệng lẩm bẩm.

- Ta không phải vì đám đương quan đó!

Trình Danh Chấn nghiêm mặt khẳng định. Đối với hành vi của đám Lâm huyện lệnh, hẳn thật sự vô cùng thất vọng, vì thế không muốn bị đánh đồng với đám người kia, cho dù là ở trước mặt kẻ thù.

- Mẹ già và vợ ta đều ở trong thành. Nếu các người vào thành, ta không biết có thể bảo vệ họ được không!

Lời này lại đâm chọc vào chỗ đau của người khác. Đỗ Quyên biết rõ quân kỷ của nhà mình như thế nào nên chỉ thở dài không nói nữa. Trình Danh Chấn vốn không phải là người nhiều lời, Vương Nhị Mao thì ăn no xong cũng lười thêu dệt chuyện, trong lều bỗng nhiên im ắng, chỉ có hương trà lượn lờ vương vấn quanh ba người.

Đang yên lặng thưởng trà thì bên ngoài bỗng vang lên những tiếng ồn ào. Rất nhiều người từ ngoài trường chạy lại, không khí còn náo nhiệt hơn cả ngoài chợ. Đỗ Quyên cảm thấy bất an liền đứng dậy, đi tới cửa nhìn ra ngoài, thấy rất nhiều người xách túi gạo, vui mừng chạy về phía tiền doanh.

Còn có người đội đầu gỗ dùng để đóng gạo lên trên đầu, lão đảo chạy được vài bước lại lão đảo dừng lại hớn hờ xoay vòng tại chỗ.

- Xem ra Lâm huyện lệnh đã đưa đủ số lượng gạo đến đây rồi. Sáng sớm hôm nay, Trương Nhị Bá đã mở Đông môn theo yêu cầu trong thư!

Nhất thời nàng không biết nên vui hay nên tức giận, tay đỡ cửa trưởng, nàng quay lưng giải thích với hai tên trẻ tuổi.

- Lâm huyện lệnh người này các mặt khác chẳng ra gì, nhưng vẫn coi như biết coi trọng danh dự!

Trình Danh Chấn cũng dâng trào cảm giác khó tả trong lòng, thản nhiên đáp lại.

Nếu ông ta có thể làm chủ được thì chuyển lương thực đầu tiên này chắc chắn không để Trương Kim Xưng lấy được dễ dàng như thế. Đám lưu tặc mặc dù đông nhưng tư tưởng phân tán. Nếu hương dũng, nha dịch và gia đình các hộ trong thành có thể liên kết lại phản kháng thì trụ vững nửa tháng cũng không thành vấn đề. Mà dần dần không chiếm được lợi ích từ huyện Quán Đào, lòng quân của đám lưu tặc sẽ mỗi lúc tan rã. Đến khi đó có lẽ không cần viện binh, đám hương hũng nhân cơ hội đó ra thành đánh vài trận ác liệt là dọa được kẻ địch phải tự tìm đường bỏ chạy.

Nhưng tình hình phát triển đến hiện giờ, chư vị Đường gia có được vật tư của đợt thứ nhất chắc hẳn trông mong đợt thứ hai, đợt thứ ba. Hai bên địch và ta đều bị kéo lên chiếu bạc, thắng lợi cuối cùng lại không quyết định bởi bất cứ bên nào trong đó, mà được quyết định bởi tâm tư và sự gan dạ của Quận thủ đại nhân của mấy quận xung quanh.

- Dù sao thì đoàn người cũng không còn tâm trí nào tấn công thành nữa, người vẫn không vui sao?

Đỗ Quyên nhạy cảm đã nghe ra sự hụt hẫng trong lời nói của Trình Danh Chấn, nàng liền quay mặt sang, vừa cười vừa truy hỏi.

- Vui, đương nhiên vui rồi.

Trình Danh Chấn vội vã tươi cười phấn khởi:

- Ta chỉ là đang nhớ mẹ già đang ở trong thành, sợ bà ở nhà lo lắng.

Câu sau như xuất phát từ trong đáy lòng, không hề có chút giả dối. Đỗ Quyên từ nhỏ đã không có mẹ, xưa nay đều xem trọng tình thân. Nàng nhìn thấy ánh mắt chân tình của Trình Danh Chấn mà sống mũi bất giác thấy cay cay, gượng cười đáp khẽ:

- Tiếp theo Trương Nhị Bá sẽ bàn bạc cùng với Lâm huyện lệnh về việc hợp tác lâu dài. Chắc chắn sẽ phái người về đưa thư. Người đừng sốt ruột, cũng chỉ là việc trưa nay mà thôi! Lát nữa ta sẽ thay người nói với người, không chậm trễ chuyện người về nhà ăn cơm tối đâu!

- Vậy đa tạ Thất đương ra!

Trình Danh Chấn mừng rỡ, lạy dài xuống đất.

- Đừng khách khí như vậy!

Đỗ Quyên không muốn nhận lễ của hân liên vén màn trướng lên bước nhanh ra ngoài ấy liền hăm hừ nói. Loáng thoáng cũng thấy điều hân nói có lý. Trong tay có một đội quân như vậy, cũng không sợ bị quan quân bao vây. Già trẻ trong đầm có thể vui vẻ sống qua ngày, không cần chỉ phải chỉ nghe chút gió thổi có lay là đã vội chôn vào bụi cây rồi.

Có điều, ai có thể huấn luyện một đội quân như vậy đây? Nhìn toàn doanh trại, những người đọc sách chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, người có thể hành quân đánh giặc còn khó kiếm hơn cả đầu chó trong đồng cát. Nghĩ

như vậy, nàng vừa liếc mắt nhìn Trình Danh Chấn vừa phát hiện ra cánh tay và đùi của đối phương cực kì thon dài.

Biết võ công, đọc nhiều sách, có thể nửa tháng là huấn luyện được binh la vượt qua sức của Việt Vương cũng chỉ có người này:

- Vậy người có thể ở lại để giúp Trương nhị bá huấn luyện tinh binh không?

Ma xui quỷ khiến thế nào mà nàng lại thốt ra những lời này.

- Há?

Trình Danh Chấn bị dọa đến mức i há hốc cả miệng ra.

- Thôi đi, coi như ta chưa nói gì!

Đỗ Quyên mặt lại nóng lên. Hẳn là con nhà quan mình là thổ phỉ. Từ thuở bình sinh đây là lần đầu tiên nàng thấy khó chịu cho thân phận của mình, trong lòng phiền muộn, nói không nên lời

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 76: Đông Môn (28)

T

ới chiều, Trương Kim Xưng quả nhiên đã sai người tới mời. Trình Danh Chấn và Vương Nhị Mao liếc mắt với nhau, thầm vui mừng vì may mắn thoát được một kiếp nạn.

Vẫn là đại trưởng da bò ngày hôm qua, có điều mùi vị bên trong càng lúc càng vẫn đục. Dương Công Khanh vẫn dần thối mặt, như thể mọi người có mặt ở đó đều nợ gã rất nhiều tiền vậy. Vương Đương Nhân thì bữu môi cười nhạt. Đám trại chủ lớn nhỏ khác rõ ràng có thái độ khách khí hơn nhiều, nhìn thấy hai người trẻ tuổi bước vào, họ thậm chí còn chủ động đứng dậy chào hỏi.

- Ra mắt chư vị đương gia rồi!

Trình Danh Chấn vái chào một vòng. Nhận được vật tư khao quân trong thành nên đám trại chủ ai cũng ăn mồm miệng bóng nhoáng. Có người rõ ràng buổi trưa có uống rượu nên nét mặt đầy thư thái và thỏa mãn.

- Không cần khách khí, hai người ngồi xuống nói chuyện đi!

Trương Kim Xưng chỉ tay vào băng ghế ở chính giữa trưởng, ra lệnh với giọng điệu ôn hòa.

Từ trong lời nói của Trương Kim Xưng có thể nghe ra vài phần không vui, Trình Danh Chấn vội cười vỗ tay:

- Tạ ơn Đại đương gia ban cho ngồi! Trong doanh trưởng của Đại đương gia đâu có chỗ cho hai bọn tại hạ ngồi? Ngài có gì cứ căn dặn, bọn tại hạ đứng nghe lệnh là được!

- Bảo người ngồi thì cứ ngồi!

Trương Kim Xưng trước tiên nhìn khắp một vòng để áp chế tiếng bàn luận của mọi người lại, sau đó chuyển hướng ánh mắt sắc như dao sang Trình Danh Chấn. Trong mắt y, đám trại chủ lúc này trông không phải là tinh thần phấn chấn, mà là một đám chó được cho ăn no, bất cứ lúc nào cũng có thể tròng cổ vào dây thừng ghìm chết.

- Vãn bối cung kính không bằng tuân mệnh!

Trình Danh Chấn bị đối phương nhìn đến mức sợ hãi trong lòng, nhưng lại không dám để lộ ra, đành phải kiên trì ngồi xuống.

- Hôm qua vật tư khao quân mà Huyện lệnh đồng ý trong thư, giờ ta đã nhận được toàn bộ. Y không hề bớt xén gì!

Đội Trình Danh Chấn và Vương Nhị Mao ngồi xuống ổn thỏa, Trương Kim Xưng thùng thẳng nói:

- Đề nghị mà người nói với ta hôm qua, ta đã bàn bạc kỹ lưỡng cả buổi với các trại chủ...

Nói tới đây, y lại đưa mắt nhìn khắp đám đông, ánh mắt tràn đầy sự khinh thường:

- Bọn họ đều cho rằng có thể thực hiện, ta cũng đành theo số đông. Có điều với điều kiện cụ thể này, Lâm huyện lệnh lại không dám ra khỏi thành để thương lượng với ta. Ta chỉ có cách viết các yêu cầu bên phía ta ra, để người mang vào trong thành!

- Vãn bối muốn tận lực thúc đẩy việc này thành công!

Trình Danh Chấn cố ghìm nén niềm hân hoan trong đầu, chỉ mỉm cười nhận lời. Chỉ cần quay về huyện thành Quán Đào, hẳn sẽ có thể quan sát đám thổ

phỉ, điều chỉnh lại phương pháp phòng ngự. Sau này mặc dù kế sách kéo dài thời gian của Lâm huyện lệnh bị Trương Kim Xưng nhìn thấu thì sau khi chuẩn bị lại, huyện Quán Đào cũng không đến nỗi bị bọn thổ phỉ tấn công quá dễ dàng. Ngộ nhỡ xảy ra bất trắc gì, mặc dù hãn không bảo toàn được bản lĩnh của cả huyện thành thì việc công theo lão nương một mình một thương lao ra từ Tây môn, nhảy xuống kênh đào trốn thoát cũng không phải là nguyện vọng gì không thể thực hiện được.

- Ta không nói người, Trình Tiểu Cửu!

Trương Kim Xưng cười nham hiểm, hàm răng vàng khè xiên xẹo của y khiến mọi người có cảm giác buồn nôn:

- Ta nói Vương huynh đệ. Bức thư này sẽ do Vương huynh đệ mang về đưa cho Huyện lệnh đại nhân. Còn người, chủ ý đã là do người nêu ra thì đương nhiên người phải chịu trách nhiệm đến cùng. Trước khi thỏa thuận chưa thành, bản Đại vương vẫn có rất nhiều chuyện muốn người cố vấn!

Ầm!

Trình Danh Chấn chỉ thấy trước mắt đen thui, như bị cả đại trướng đè lên đầu. Tại sao? Mọi chuyện của ta đều bị tên Trương tặc kia nhìn thấu? Hãn sốt ruột suy nghĩ. Còn chưa đợi hãn nghĩ ra đối sách gì thì Vương Nhị Mao đã tức tối đứng dậy:

- Đại đương gia chẳng lẽ muốn giữ Tiểu Cửu ca làm con tin sao? Vậy thì ngài đúng là tìm nhầm người rồi. Hãn với ta đều là lũ tiện nhân, giữ lại ở chỗ Đại đương gia cũng không có tác dụng gì!

- Có tác dụng hay không phải để ta nói!

Trương Kim Xưng không hề phủ nhận dự định của mình, nhún vai, mặt đầy giận dữ:

- Lão tử hôm nay lúc mở Đông môn, xung quanh không hề để lại người ở đó nhưng Lâm huyện lệnh lại chỉ dám mở cửa khe hở nhỏ, chậm chạp vận chuyển cả buổi sáng mới đưa hết vật tư lương thảo cho lão tử. Lão tử nói đối thiếu hai mươi thạch gạo, y nhanh nhẹn dùng dây thừng thả từ trên tường thành xuống ba mươi thạch gạo, ngay cả đánh rắm cũng không dám thêm một cái.

Y đặc ý nhìn Vương Nhị Mao đang không phản bác được rồi tiếp tục nói:

- Đồ ăn hại nhu nhược như vậy, nếu có thể giữ được huyện Quán Đào mới là chuyện lạ. Ha ha, vì thế ta phải giữ Trình giáo đầu lại. Hẳn quả thật chỉ làm quan có hơn hai mươi ngày nhưng ai bảo hẳn trong hai mươi ngày này đã huấn luyện ra được một lớp hương dũng gây khó khăn cho bản Đại vương. Giữ hẳn lại, bản Đại vương lúc nào cũng có thể tiến vào huyện Quán Đào, thả hẳn đi, bản Đại vương muốn vào Quán Đào thì e rằng phải có mấy trăm huynh đệ tử mạng nữa.

- Đại đương gia vẫn là Đại đương gia!

Dương Công Khanh ban nãy sừng xia mặt mày, giờ lập tức hớn hờ, nịnh bợ Trương Kim Xưng không chút e dè. Có gã đi đầu, xung quanh tức khắc rào rào những tiếng tán tụng, như thế ban nãy còn nhiệt tình chào hỏi với hai chàng trai trẻ là đám người khác, chưa từng gặp mặt họ vậy.

- Tiểu Cửu ca không về thì ta cũng không quay về!

Vương Nhị Mao biết rõ đối phương nói câu nào cũng thật nhưng vẫn kiên trì đến cùng.

Trương Kim Xưng cười nhạt nhún vai:

- Người không về, được. Ta phái người bắn thư vào trong thành là được. Người ở lại đây, vừa hay làm huynh đệ cùng cảnh ngộ với tên họ Trình.

Đám trại chủ cùng cười vang, không thềm để ý đến sự chống cự của Vương Nhị Mao. Trình Danh Chấn biết hôm nay mình chắc chắn không thể thoát thân, nhưng lại không muốn Vương Nhị Mao cùng chờ chết trong doanh trại địch với mình, vì thế hắn vừa cười vừa đứng dậy, chấp tay với Trương Kim Xưng:

- Đại đương gia đã có lòng giữ khách lại, Trình mỗ cũng không thể phụ lòng tốt của người. Tại hạ còn có mẹ già ở nhà, cần người trở về báo một tiếng bình an. Vì thế kính xin Đại đương gia để cho Nhị Mao quay về một chuyến, nhắn tin xong lại quay về cùng tại hạ.

Vương Nhị Mao trong lòng không muốn, đang định lên tiếng cự tuyệt thì đã bị Trình Danh Chấn giẫm mạnh vào chân:

- Hai bọn tại hạ đều chỉ có mẹ già ở nhà, có câu rằng đi ngàn dặm mẫu thân lo lắng, mong Đại đương gia tác thành!

Hai lần nghe Trình Danh Chấn nhắc đến mẫu thân ở nhà, Vương Nhị Mao cũng không cứng rắn được nữa, y cắn mạnh vào môi, yên lặng nghe quyết định cuối cùng của Trương Kim Xưng. Trương Kim Xưng vốn không định giữ cả hai tên lại liền cười xua tay:

- Đã thế thì mời Vương huynh đệ cũng thay ta chuyển lời hỏi thăm tới mẫu thân của Trình huynh đệ. Bảo người cứ yên tâm, Trình huynh đệ chỉ là lưu lại vài ngày trong doanh trại của ta, bản Đại vương sẽ không đả thương hắn.

- Mặt khác!

Y dừng lại một chút, nụ cười trên mặt càng nham hiểm hơn:

- Nhân tiện cũng chuyển lời đến Lâm huyện lệnh, nói bản Đại Vương vừa nghe tin, thành Lê Dương đã bị quân Tùy công phá. Toàn quân của Nguyên Vực Bản bị tiêu diệt, đầu cũng bị chém, không thể phái người tới cứu y được nữa.

Lời vừa dứt, mắt Trình Danh Chấn tối sầm lại, ngay cả ánh nắng tháng sáu bên ngoài trường bỗng nhiên cũng trở nên lạnh lẽo. Nhìn chung binh lực các quận xung quanh Quán Đào thì người có thực lực tới cứu viện Lâm huyện lệnh và cũng có khả năng nhất giúp Lâm huyện lệnh một tay chính là Nguyên Vụ Bản – Thái thú của Cấp quận nắm giữ mấy vạn binh. Mặc dù trước mắt thái độ của Lâm huyện lệnh không rõ ràng nhưng số lương thực mà Chu gia giấu ở huyện Quán Đào đều do Lý Mật chuẩn bị cho mình, không thể giương mắt nhìn Trương Kim Xứng cướp đi được.

- Cũng đừng hy vọng vào Ngụy Trưng và Dương Tích Thiện.

Trong tuyệt vọng, lời của Trương Kim Xứng càng lúc càng rõ ràng và lạnh lẽo:

- Đậu Kiến Đức còn có chút giao tình với ta, còn Địch Nhượng không có mối quan hệ tốt lắm với Thái thú Vũ Dương là Nguyên Bảo Tàng! Bản Đại vương cho Huyện lệnh nhà ngươi thời gian suy nghĩ là một ngày, giờ này ngày mai y vẫn không thể cho ta tin chính xác thì đừng trách bản Đại vương trừng trị y!

- Tiểu Cửu ca!

Giọng của Vương Nhị Mao tiếp đó vang lên, kéo hồn vía của Trình Danh Chấn từ trên trời về với thể xác.

- Tiểu Cửu ca, y, y nói gì vậy? Đệ nghe không hiểu lắm!

Phải nói rằng, kiến thức nông cạn đôi khi cũng là ưu điểm, ít nhất lúc này sắc mặt của Vương Nhị Mao không tái nhợt như Trình Danh Chấn.

- Người hãy nói với Lâm huyện lệnh, thành Lê Dương bị quan quân công phá rồi.

Trình Danh Chấn bật cười, tổng kết vô cùng ngắn gọn:

- Trương đại vương có thành ý rất sâu đậm đối với cuộc đàm phán, hy vọng Huyện lệnh đại nhân suy xét!

- Vâng!

Vương Nhị Mao nửa tin nửa ngờ liếc nhìn bằng hữu rồi nghiêm túc gật đầu. Dương Tích Thiện là ai? Nguyên Vụ Bản là người nào? Căn bản gã đều không để ý. Thậm chí thành Lê Dương tại sao bị quan quân công phá, gã cũng không muốn biết. Việc duy nhất gã muốn biết lúc này chính là Trình Tiểu Cửu đang liên tục giẫm lên chân mình, không ngừng ra ám hiệu bảo mình rời đi. Mặc dù gã từng thề sẽ sống chết có nhau với Trình Tiểu Cửu, đã thề thì không được sợ hãi, không được lùi bước.

- Điều này thì đúng rồi! Thành ý, đã buôn bán thì phải có thành ý! Đừng chỉ trông chờ vào việc đối phương là tên ngốc!

Trương Kim Xung cười lớn, dựa người vào chiếc ghế xếp, nói một mũi tên trúng hai đích.

Muốn lừa ta, chỉ dựa vào tên ngu xuẩn họ Lâm kia sao? Y lim dim mắt quan sát Trình Danh Chấn đang lúng túng mà vô cùng đặc ý. Từ lúc đối phương tới đưa thư, y đã tin chắc Lâm Đức Ân chẳng qua là thay đổi kế hoạch kéo dài thời gian mà thôi. Đám người thiện cận xung quanh lại không chút do dự nhảy vào trong cạm bẫy, bản thân y cũng suýt nữa trúng kế. Đáng tiếc ông trời không giúp tên họ Lâm đó! Ha ha!

Tên tiểu tử trước đây cùng ta ra biên cương xa xôi lại dẫn theo binh mã từ trên trời rớt xuống, trực tiếp đập chết toàn bộ quân Lê Dương ở cửa nhà. Hai quận Võ Dương và Thanh Hà lại bị trợ thủ của Lý Mật ngăn cản lại, ngay cả tự cứu mình còn không kịp, nói gì tới chuyện phát viện binh tới huyện Quán Đào!

Sau khi nhận được tin này, huyện Quán Đào sẽ chơi trò gì đối với Trương Kim Xưng không còn quan trọng nữa. Đối phương đã như con cua luộc chín, vỏ cua có cứng cũng sẽ bị lột ra nhả rượu. Còn tên họ Trình trước mắt chỉ là con ngựa con được đưa tới, một khi thu phục trong tay, nói không chừng sau này có thể chở mình rong ruổi ngàn dặm.

Đại cục đều nắm chắc trong tay, cảm giác này thật sự khiến người ta lâng lâng. Trương Kim Xưng ngây ngất trong đó, cảm thấy thỏa mãn. Y đều nhìn thấy sự khâm phục trên mặt tất cả mọi người, duy điều y chưa chú ý đến là, trong giây phút đứng lên dọn dò Vương Nhị Mao, trong mắt Trình Danh Chấn chợt lóe lên tia hàn quang.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 77: Đông Môn (29)

T

iếp đó, Trương Kim Xưng còn dong dài gì đó, nhưng Trình Danh Chấn đã chẳng buồn để ý nữa. Hắn chỉ chú ý cười tiễn bằng hữu tốt Vương Nhị Mao rời khỏi, sau đó cáo từ đám sơn tặc và quay người trở lại lều trưởng giam giữ mình. Lâm huyện lệnh không thể trong một ngày quyết định có đồng ý tất cả điều kiện của Trương Kim Xưng được, điều này hắn rất rõ. Hắn còn biết rõ rằng, cho dù Huyện lệnh đại nhân có thể kéo dài thêm vài ngày nữa nhưng thành Quán Đào cuối cùng cũng không tránh khỏi bị đám sơn tặc công phá! Cách giải quyết duy nhất hiện giờ là có người giết Trương Kim Xưng trước khi đám tặc binh tiến công lần sau, mà người có cơ hội tiếp cận Trương Kim Xưng để chặt cái đầu hung tàn của y thì chỉ có một mình Trình Danh Chấn.

Lúc đi xuống đầu thành, chàng trai trẻ đã có sự chuẩn bị. Tất cả cố gắng và đấu tranh hai ngày qua chỉ là không cam tâm để nó chết đi vớ vẩn như vậy mà thôi. Giờ hắn đã mất tất cả sự lựa chọn khác, trong dư âm của tuyệt vọng, tâm trạng hắn trái lại trở nên rất bình tĩnh.

Nữ thổ phỉ Đỗ Quyên áy náy đi theo sau Trình Danh Chấn. Việc đồng ý với người khác mà không làm được khiến trong lòng nàng cũng không thoải mái. Nhưng trước mặt rất nhiều người ngoài, nàng không thể khiêu khích quyền uy của Đại đương gia. Như thế không những không cứu được Trình Danh Chấn, trái lại còn khiến lũ rình rập tìm được cơ hội. Dương Công Khanh tuyệt không cam lòng chịu sự sai khiến của Trương Đại đương gia, còn Vương Đương Nhân, địa vị giang hồ của gã vẫn luôn ở trên Trương Đại đương gia.

Những nỗi khổ tâm trong nội bộ Lục Lâm, nàng không thể giải thích với Trình Danh Chấn. Nàng luôn cảm thấy đối phương coi thường mình, lại bị người này biết được những hành động xấu xa mà các Lục Lâm hảo hán đã làm khi tranh quyền đoạt lợi, nàng thấy bản thân mình có lẽ bị người này xem nhẹ. Còn về việc sau khi bị Trình Danh Chấn coi thường sẽ gây ra tổn thất gì thì Đỗ Quyên chưa bao giờ suy nghĩ kỹ. Nàng chỉ cẩn thận, thật cẩn thận bảo vệ chút tôn nghiêm của bản thân, bảo vệ hình tượng của mình trong mắt đối phương.

- Làm phiền Đỗ đương gia đích thân hộ tống!

Trình Danh Chấn lấy người chặn lại ở cửa lều, lạnh lùng cảm ơn.

- Lều trưởng này là của ta!

Đỗ Quyên uất ức nhấn mạnh. Nàng vốn không cần nói cho đối phương bí mật này. Trong quân doanh, số lều trại lấy ra để sắp xếp cho khách là có hạn, để bảo vệ bộ mặt của Lục lâm hảo hán nên hôm qua nàng mới phải hiến lều trại của mình. Tấm đệm da chó và bộ ấm trà chén gỗ trong lều đều được mua về từ trong thành cách đây không lâu, ngoài mình ra còn chưa đưa cho ai dùng qua. Thế nhưng người khách hiện giờ không biết điều, dùng đồ của chủ nhân lại vẫn muốn đẩy chủ nhân ra ngoài cửa.

- Vậy làm phiền Đỗ đương gia đổi lại phòng giam cho ta!

Trình Danh Chấn hơi ngây người nói thêm vào. Trong lòng hẳn không thật sự oán hận Đỗ Quyên. Ổ thổ phi to như vậy, một người con gái không thể làm chủ được mọi chuyện. Nhưng giờ phút này hai bên sắp trở thành kẻ thù sinh tử, có thể bớt chút liên quan vẫn là tốt nhất.

- Người như ngươi sao biết được tốt xấu!

Tính cách Đỗ Quyên không có hai chữ nhường nhịn, nàng dùng tay đẩy vai Trình Danh Chấn sang bên cạnh, chen thẳng vào trong trướng:

- Ta bố trí người ở đây là tránh cho người bị người khác làm hại. Ra khỏi doanh phòng của ta sẽ có người muốn nửa đêm chặt đầu của người! Đừng tưởng rằng hai con mèo ba chân các người có thể ngang nhiên đi, có rất nhiều cách lấy mạng người, bảo đảm trước khi người chết cũng không phát hiện ra, sau đó Trương Nhị bá cũng không có cách nào truy cứu xem ai đã hạ thủ!

Trình Danh Chấn bật cười, chẳng buồn cãi lại. Tư thế ngọa đao của đám tiểu lâu la đó đều không đúng? Một mình mình ít nhất có thể hạ gục được năm người bọn chúng! Chỉ là lúc này trong tay không có binh khí, giữa ban ngày ban mặt cũng không phải là thời cơ tốt nhất để ra tay.

- Ngoan ngoãn ở đó! Ta sẽ nghĩ cách thả người đi. Cho dù giữa Trương Nhị bá và Lâm huyện lệnh cuối cùng có đạt được thỏa thuận hay không.

Đỗ Quyên bị vẻ tươi cười vô vị của Trình Danh Chấn trên tức phát điên, nàng lục tung đồng đồ đạc lên, xếp vào một bao to khiên lên vai.

- Người đừng có ý đồ tự mình trốn thoát, nếu không chắc chắn sẽ bị truy bắt về mổ bụng moi tim. Việc ta đã đồng ý với người thì ta chắc chắn sẽ làm được. Nếu không làm được, ta sẽ đền tính mạng này cho người!

- Ta không nói người!

Trình Danh Chấn ngượng ngùng đáp lại, trong lòng có chút hối hận. Khi Đỗ Quyên thu dọn hành lý, ít nhất hẳn đã nhìn thấy hai cây kéo, một thanh đoản đao dùng để cắt thịt và một cái dùi lốt đế giày. Giữ lại bất kỳ thứ nào trong đó cũng đều có thể sửa thành vũ khí giết người. Nếu hôm qua mình và Vương Nhị Mao chịu tìm kiếm trong lều, chứ không phải lo ngủ bù thì có lẽ kịp giấu một hai thứ đồ trước khi Đỗ Quyên dọn những thứ đó đi. Nếu mình không chọc giận Đỗ Quyên, có lẽ...

- Buổi tối doanh trại giết lợn. Ta sẽ phái người mang đến cho người một mâm thịt!

Một chân Đỗ Quyên bước ra khỏi trướng nhưng vẫn quay đầu lại nói, cơn giận dữ đi qua, ánh mắt nàng trở nên tròn xoe và rất sáng, khiến cho Trình Danh Chấn chợt liên tưởng đến ánh sao sáng trong bầu trời đêm.

Tuy nhiên quy luật sáng của hai ngôi sao khó mà mài giũa như thế. Cho đến giờ lên đèn cũng không xuất hiện trong lều trại lần nữa. Thịt lợn nướng xong đã được đám lâu la mang đến cả một mâm đầy, chấm với tương đen đậm thổ phỉ ủ từ đậu đại và vỏ trấu, uống thêm bát canh thịt mới nấu, khi ăn đúng là cũng có một phong vị khác.

Đặt mâm thịt xuống, bốn tên lâu la luân phiên theo dõi hăn không chịu đi mà cứ giương mắt nhìn từ ngoài cửa, khóe miệng ươn ướt, cổ họng liên tục lặn qua lặn lại.

- Các người đã ăn chưa? Nếu chưa sao không cùng ngồi xuống nếm thử?

Đoán được tâm tư của mấy tên lâu la, chàng trai trẻ cười khách khí nói.

- Không, công tử ngài cứ dùng đi. Bọn tại hạ, phần của bọn tại hạ đợi lát nữa mới được đưa đến!

Đám lâu la cuống quýt xua tay, chân lại di chuyển hướng về chiếc trà kỷ thấp đang để thịt.

- Bên Trương Dương gia chỉ được phân mười con lợn sống, đêm nay giết tám con nhưng trước tiên phải chiếu cố anh em trong Sơn trại và Hỏa trại đã. Bọn tại hạ, bọn tại hạ chắc là được chia một bát canh thịt, ngâm cật ăn cũng có hương vị giống như vậy!

- Ngồi xuống ăn đi, một mình ta ăn không hết nhiều như vậy. Trên tủ đằng kia có bát, lấy lại đây mức canh đi!

Trình Danh Chấn vừa cười vừa đẩy thịt nướng lên trước, sau đó giơ tay với cái muôi gỗ trong chậu canh:

- Mỗi người một bát trước, nếu không đủ, các người lấy danh nghĩa của ta đến chỗ Đỗ đương gia lấy. Dù sao ả không thể để ta bị đói, nếu không sẽ làm mất mặt Trương Đương gia!

Đám lâu la cười ầm, ngượng ngùng cầm lấy muôi canh trong tay Trình Danh Chấn.

- Bọn tại hạ tự mức được rồi, không dám ăn của ngài mà còn làm phiền ngài! Công tử vừa nhìn đã là người lương thiện, khác với đám đương quan khác!

- Ta u mê lên làm quan. Thật ra chỉ là kẻ chết thay mà thôi!

Trình Danh Chấn cười lắc đầu, kể lại cộng với thêm mắm thêm muối về Binh Tào hơn hai mươi ngày làm quan như thế nào của mình cùng với quá trình bị ép ra khỏi thành làm người đưa tin. Câu chuyện này nghe quả thật rất hoang đường nhưng lại nhanh chóng chiếm được sự thông cảm.

- Cái trò gì vậy? Đây chẳng phải là lừa gạt con chó ngu ngốc lên tường sao?

Vừa xé gân thịt trên miếng xương, tên tiểu lâu la dẫn đầu vừa cầm phần bày tỏ thái độ.

- Làm quan không mấy ai có lòng tốt!

Một tên lâu la khác có biệt hiệu là cọc gỗ ngẩn lớn tiếng đáp lại. Có câu rằng ăn cây nào rào cây ấy. Nếu không phải nhờ phúc của Trình Danh Chấn, chỉ dựa vào thân phận của bọn chúng, tối nay có lẽ ngay cả miếng thịt cũng không được nhìn thấy, chứ càng không nói đến chuyện ngồi trong

lều trưởng của Đỗ Thất đương gia, một tay cầm miếng thịt, tay bưng bát canh.

- Đều tại ta lúc đó ngu ngốc, cứ nghĩ làm lính được ăn cơm, dù sao cũng là con đường sống nên u mê nhảy vào đó!

Trình Danh Chấn tiếp tục cười gượng, nhặt miếng thịt to nhất trong mâm lên, ra sức xé:

- Kết quả mới làm quan vài ngày, còn chưa ngồi nóng chỗ đã bị phái đi truyền tin...

- Dừng cái này, dừng cái này!

Nhìn thấy Trình Danh Chấn cố sức xé thịt, tên cọc gỗ ngăn không do dự cời đoản đao trên lưng đưa cho hắn. Tên lâu la lớn tuổi hơn ngồi cạnh đã nhẹ nhàng đứng ra hiệu cho gã nhưng bị gã lờm một cái:

- Lấy đao cắt, đây là cái ta tự rèn cho mình, thuận tay hơn nhiều so với cái mua về.

Trình Danh Chấn cười đón lấy đoản đao, cắt miếng thịt nướng thành mấy miếng, sau đó lại quay ngược cán đao để trả lại đoản đao:

- Đúng là thứ tốt, cọc gỗ ca trước khi lên núi làm nghề rèn sắt sao?

- Tay nghề trước đây của ta khá nổi tiếng trong thôn. Chỉ là không mua được nguyên liệu sắt, nếu không ta có thể mở xưởng cho mình!

Nghe người khác khen đoản đao của mình dùng tốt, cọc gỗ ngăn cười toe toét.

- Lại phét lác rồi, người cũng biết rèn cuốc và dao phay chứ gì!

Tiểu đầu mục lấy sức nuốt một ngụm lớn nước canh, cười chế nhạo.

- Vậy cũng mạnh hơn người chỉ biết đục mắt cho tấm gỗ!

Không đếm xỉa chức vị của đối phương cao hơn của mình, cọc gỗ ngăn đáp lại mỉa mai.

- Công tử ngài không biết chứ, tiểu đầu mục ca trước đây theo sư phụ hẳn học nghề, học ba năm rưỡi...

Tiểu đầu mục giờ cục xương còn lại lên:

- Nói nữa ta sẽ đập người. Còn không phải là thúc thúc vô lương tâm của người. Hồi xưa nếu không phải thúc thúc của người không chuyên tâm dạy ta, thì ta sớm đã độc lập môn hộ rồi. Kết quả ở độ ba năm rưỡi không công cho thúc thúc người mà ngay cả mặt bàn cũng chưa dạy cho ta làm thế nào!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 78: Đông Môn (30)

T

húc thúc ta mong muốn gả con gái cho người, người còn mặt mũi mà mắng thúc thúc vô lương tâm!

Cọc gỗ ngăn cười ha hả nói trúng thóp của đối phương:

- Đừng nói bản thân người tay thô, cầm rìu còn nắm không chắc...

Bốn gã tiểu lâu la cười hỉ hả, Trình Danh Chấn nhanh chóng đã tìm hiểu được lai lịch chi tiết. Mấy tên này đều đến từ một thôn, vì lũ lớn xảy ra vào mùa xuân, quan phủ lại từ chối cứu tế nên phải đầu quân cho Trương Kim Xưng. Mà dưới trướng của Trương Kim Xưng, bọn họ thuộc Cẩm trại của Thất đương gia Đỗ Quyên, xưa nay rất ít khi ra trận đánh giặc, vì thế thức ăn tiếp tế còn lâu mới sánh được với binh mã chính thống của Trương Kim Xưng.

- Hòa trại mà ban nãy các người nói chính là thân binh của Trương đại đương gia sao? Ta ở Thiên Khu lũy trong thành, cũng là thân binh của huyện lệnh ta. Có điều không ai thiên vị cho bọn ta, thường ngày ăn giống như các huynh đệ ở nhóm khác!

Vừa dùng con dao cạo gân thịt, Trình Danh Chấn vừa vô tình hỏi.

- Chúng ta bên này cũng không phải thiên vị riêng biệt cho Sơn trại và Lâm trại. Chỉ là trước khi đánh trận mới khao quân...

Tên tiểu đầu mục biệt hiệu là mộc tặc không hề đề phòng, buột miệng trả lời Trình Danh Chấn. Nói được một nửa, gã bỗng nhận ra không nên tiết lộ

bí mật, vội vàng lấy miếng xương chặn mồm lại, mở to mắt nhìn phản ứng của đối phương.

Trình Danh Chấn rõ ràng nhiệt tình với đồng gân thịt trên miếng xương hơn cả tình hình quân sự, hẳn luôn tay gọt thịt ra rồi chấm xuống nước tương đen và thả tọt vào mồm.

- Ta từ nhỏ đã thích ăn gân thịt trên xương, nhai rất hay! Vị đại ca nào lại đi lấy một mâm thịt nữa tới đây đi, đã nói hai ngày nay ta không ăn cơm mà, đói quá...

Nhìn đồng xương đã bị gặm trắng hếu trên bàn, đám lâu la ngượng ngùng cười. Đối với năm tên đã lâu không được ăn mặn mà nói thì một mâm thịt nướng quả thật hơi ít. Nhưng giờ lại đến tiền doanh lấy thịt, có khi sẽ bị Vương đương gia quản lý thức ăn dùng roi đánh chết mất. Dù sao mâm thịt kia đã nói là dành riêng cho mình Trình Danh Chấn, căn bản không có phần của bốn tên bọn chúng.

Thấy mọi người không ai chịu nhúc nhích, Trình Danh Chấn đành phải cười nói thêm một câu:

- Không sao, cứ nói là ta ăn. Bọn họ nhất định sẽ cho. Quan phủ xử trăm tử tù, ngày hôm trước còn cho bữa ăn ngon cơm mà, huống hồ Đại đương gia các người khi công thành còn phải lấy ta ra uy hiếp những người trong thành!

Vừa dứt lời, không khí vui vẻ trong lều lập tức không còn nữa. Bốn gã lâu la trừng mắt nhìn Trình Danh Chấn, chẳng cần biết tay đầy mớ mành nhưng năm ngón tay nắm chặt lấy chuôi đao bên hông.

Đêm nay vào thành hành động là việc chư vị đương gia mới bàn bạc lúc chập tối, nghiêm cấm tiết lộ bất cứ thông tin nào cho người ngoài. Tên tiểu hoạt đầu trước mắt cũng quá tinh quái, lại chỉ dựa vào mấy miếng thịt đã moi được sự thực rồi.

- Buổi chiều ta đã đoán được rồi. Đại đường gia các người vì muốn Lâm huyện lệnh lơ là mới để Vương Nhị Mao đưa thư vào thành!

Nỗi kinh ngạc kìm nén trong lòng, Trình Danh Chấn tỏ ra không có gì liên nói thêm vào. Lúc này dao cắt thịt lại quay lại trên tay hắn, nhưng hắn không dám chắc sau khi giết bốn tên này sẽ không kinh động đến đám lâu la khác bên ngoài. Vì thế chi bằng tiếp tục giả vờ ngu ngốc, ném dao lên bàn để đánh lừa bọn chúng.

- Chỉ là ta không ngờ Trương đại đường gia nóng vội như vậy, tối nay đã vào thành rồi! Các người mang cho ta chút rượu, dù sao phải chết thì hãy để cho ta uống vui vẻ.

Chiều này quả nhiên hiệu quả, mấy tên lâu la thấy Trình Danh Chấn ném trả đoản đao liền buông lỏng cảnh giác. Bốn người, quả thật không thể để một gã choai choai hù dọa được. Huống hồ đối phương luôn khách khí mời mình ăn uống, chưa từng thể hiện chút thù địch nào.

Nghĩ đến đây, tên đầu mục đầu tiên cảm thấy nóng mặt, nhếch miệng ra lệnh cho đám thuộc hạ:

- Cọc gỗ ngăn, Cầu Thặng, hai người đi đi. Cứ nói theo lệnh của Thất đường gia, không được thất lễ với Trình công tử! Chúng ta chuốc say Trình công tử, cũng tránh cho hắn đỡ khó chịu trong lòng!

- Vâng!

Hai tên lâu la đó vâng một tiếng rồi đứng dậy ra khỏi trướng. Một tặc và một tên khác là Cửu Thành vẫn thấy ngượng ngùng, nhân lúc thu dọn đồng xương trên bàn đã khẽ an ủi:

- Trình công tử cũng đừng quá buồn. Đại đường gia của chúng ta thực sự muốn tối nay nhân lúc đêm tối sẽ vào thành, nhưng người không muốn lấy

đầu của công tử đi tể cờ. Người luôn coi Thất dương gia như con gái ruột, công tử có thể được ở trong doanh trướng của Thất dương gia thì Đại dương gia chắc chắn cũng không nảy sinh lòng xấu xa với công tử!

Trình Danh Chấn nghiêng người về phía sau, cười gượng không dứt:

- Đại dương gia của người lừa ta giống như con khỉ vậy. Canh ba tấn công thành hay canh năm? Đến lúc đó ta sẽ bị đặt ở đâu?

- Thất dương gia đã dặn dò, không được nói cho ngài biết, để ngài ngủ ngon. Đợi canh ba vào thành, Thất dương gia sẽ đích thân đón Vương Nhị Mao và người nhà công tử ra!

Mộc Tạc cũng thật thà bẩm báo.

Thất dương gia Đỗ Quyên chưa bao giờ để cho bất kỳ người đàn ông nào trong quân lính họ Trương vào quân trướng của nàng duy có chàng thiếu niên khôi ngô tuấn tú trước mặt được vào, hơn nữa ở liên tiếp hai đêm liền. Nếu làm thân binh mà đến giờ ngay cả tâm tư nữ nhi đó của Thất dương gia cũng không đoán được thì cũng đừng tiếp tục làm thân binh nữa. Vì thế hôm nay lấy lòng Trình công tử, đồng nghĩa với tương lai lấy lòng Thất dương gia. Không cầu được thắng chức nhanh mà ít nhất lần sau khi công phá thành không bị phái lên tiền tuyến.

- Ôi!

Trình Danh Chấn ngửa mặt lên trời rồi ngã xuống, hai tay kê sau đầu, nhìn đờ đẫn lên nóc lều. Nước mắt không kìm được cứ tuôn ra, lăn dài xuống tấm đệm da.

- Ngài, ngài đừng buồn nữa. Thực ra, thực ra Trương đại dương gia không hung ác như lời đồn. Chúng ta rất ít, rất ít khi giết người, chỉ là, chỉ là khi bất đắc dĩ...

Tên Mộc Tạc có lòng tốt lắm lắm an ủi. Đặt mình vào hoàn cảnh người khác, gã biết trong lòng mình chắc chắn sẽ rất khó chịu. Dù sao bằng hữu, người thân đều ở trong thành, qua đêm nay không biết mấy người bảo toàn được tính mạng.

Trình Danh Chấn tiếp tục thở dài rơi lệ, lăn lộn trên tấm đệm da chó như con lươn:

- Bất đắc dĩ, Trương đại đương gia bất đắc dĩ bao lần rồi?

- Đại, Đại đương gia...

Mộc Tạc và Cửu Thành không biết thanh minh cho người khác thế nào. Giết người, phóng hỏa, tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành, dường như từ khi nhập bọn đến giờ, những chuyện này mỗi năm đều diễn ra một hai lần. Lần này trong thành đã đưa lương thực ra, nhưng không biết xuất phát từ nguyên nhân gì.

Đám tiểu lâu la này không thể đoán được suy nghĩ của các trại chủ. Rất nhanh, bọn chúng cũng không cần tiếp tục ngượng ngùng vì điều này nữa. Tấm thảm da chó dưới người Trình Danh Chấn đột nhiên tự cuộn lại, móc chặt trên đỉnh đầu bọn chúng. Ngay sau đó, hai tên chỉ cảm thấy đau sau gáy và mất đi toàn bộ cảm giác.

Mới vừa còn thở dài gào khóc trên đất, Trình Danh Chấn đã nhảy lên, dùng cục xương trong tay đập mạnh mấy phát vào gáy hai tên lâu la, cho đến khi chắc chắn chúng đã ngất mới nhanh chóng tháo quần áo vào đoản đao của Mộc Tạc ra mặc lên người mình. Làm xong tất cả, hắn đắp chăn lên hai tên này, với lấy con dao gọt xương trên bàn cắm vào lưng, sau đó vén rèm cửa lên, ngênh ngang đi ra ngoài trường.

Bên ngoài đám lâu la qua lại rất đông, đèn đuốc sáng một vùng, không phải là thời cơ tốt nhất để hành thích. Tuy nhiên Trình Danh Chấn đã không thể chờ thêm được nữa, một khi quân địch bắt đầu công thành, có hay không sự

chỉ huy của Trương Kim Xưng thì kết cục của huyện Quán Đào cơ bản là giống nhau. Lâm huyện lệnh không thể ngờ rằng ban ngày Trương Kim Xưng vừa nhận lễ vật xong mà buổi tối đã lập tức phát động tiến công. Kẻ địch toàn lực hành động, đám hương dũng của huyện Quán Đào cũng không thể tạo kỳ tích lần trước được.

Cũng may đám lâu la dưới trướng của Trương Kim Xưng thiếu đề phòng, hoặc là, bọn chúng đều không nghĩ một gã choai choai có thể gây ra sóng gió gì trong mười mấy vạn đại quân. Vì thế căn bản không ai lại gần nhìn kỹ xem người từ trong trướng đi ra là Mộc Tạc hay khách quý bị giam giữ, mặc cho Trình Danh Chấn nghênh ngang đi qua ngay dưới mắt bọn họ.

Càng đến gần trung quân của Trương Kim Xưng, quân lính đi lại trong doanh trại càng nhiều, rất nhiều người đàn ông cao lớn vạm vỡ vui vẻ phần khởi như đang ăn tết. Trong đội ngũ tùm nập ba đó có người khiêng thang mây dài, bên viền của nó còn có màu xanh tươi mới, vừa nhìn là biết ngay thang mây này được gấp rút chế ra hai ngày nay.

Ngay từ đầu, Trương Kim Xưng đã không mắc lừa! Khi Trình Danh Chấn nhìn thấy thang mây đã đoán ngay được toàn bộ kế sách của kẻ địch. Bọn chúng sở dĩ đồng ý yêu cầu của Lâm huyện lệnh là vì cũng cần thời gian chế tạo gấp gáp khí giới để tấn công thành. Còn lương thực và lợn sống cực khổ chuyển từ trong thành ra vừa hay để Trương Kim Xưng tiếp viện khao tam quân trước cuộc chiến.

- Đừng mong đối phương là thằng ngốc!

Trong tiếng người ầm ĩ, Trình Danh Chấn một lần nữa nghe thấy tiếng cười lạnh lùng của Trương Kim Xưng. Hắn nắm chặt chuôi đao ở hông, bước đi nhanh hơn. Việc mình trốn thoát rất nhanh sẽ bị Cọc gỗ và Cầu Thặng quay về phát hiện ra. Trước lúc này, mình phải lần đến cạnh Trương Kim Xưng, dùng con dao gọt xương đâm vào bụng con yêu quái từng nuốt vô số tim gan người sống kia.

- U u – u u – u u.

Có người thối còi báo động, người nhanh chóng chạy về đại trưởng da bò. Trình Danh Chấn cứng rắn chạy theo đám người đó, lao nhanh về phía trước. Đúng là thổ phỉ, để tìm một người chạy trốn phải báo hiệu toàn doanh trại! Đây đúng là giúp mình tạo cơ hội, trong đám người kêu loạn, Trương Kim Xung sao có thể phân biệt được người báo tin nào là thật, người nào là giả?

Ngày càng nhiều đám lâu la chạy qua người hăn, còn có kẻ phi ngựa chạy trong quân doanh. Đám người này nể mặt Trình Tiểu Cửu quá, vì sự bỏ trốn của hăn mà hoảng loạn tới mức này! Có tiếng bước chân rất nhanh tiến lại gần hăn, Trình Danh Chấn mau chóng rút đao, toàn thân phòng bị. Người này cũng không quay đầu lại, vừa chạy vừa hét:

- Địch tập kích, địch tập kích...

- Nói bậy kẻ địch đâu ra!

Một giọng nói rất quen thuộc chất vấn thay cho Trình Danh Chấn, ngay sau đó, Đỗ Ba Lạt vai trần chạy từ trong quân trưởng ra, tay xách mạch đao. Y nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn trước mắt mà phần nộ giờ binh khí lên, vô số lưu tinh kéo cái đuôi dài từ chính giữa phía đông bắn đến, đốt lên các ngọn lửa trong quân doanh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 79: Đông Môn (31)

Đ

ó không phải là lưu tinh mà là hỏa tiễn được chế tạo tinh xảo! Trình Danh Chấn mừng rỡ dừng bước. Hắn không cần mạo hiểm đi ám sát Trương Kim Xưng nữa, quan quân đã đến rồi. Tinh binh Đại Tùy đông hàng nghìn người xách theo đoản đao, xông vào doanh trại quân tặc dường như không được bố trí đề phòng. Mấy tên lâu la chậm chân đã bị quan quân đánh gục xuống đất.

Quan quân từ phía đông tới, vì thế đám lâu la theo bản năng chạy trốn về phía tây. Tuy nhiên phía tây lại đối diện với thành Quán Đào, Trình Danh Chấn biết, cho dù may mắn vượt qua thành Quán Đào thì chắn trước mặt bọn chúng sẽ là ngàn dặm kênh đào. Kênh đào vừa được bơm nước nên rất sâu.

Đám quan quân tập kích vô cùng tinh nhuệ. Điều này Trình Danh Chấn có thể khẳng định khi nhìn vào tốc độ tấn công của bọn họ. Từ khi tiếng thét kinh hãi vang lên đến giờ tổng cộng cũng chưa quá một tuần trà, nhưng quân tiên phong của bọn họ đã giết tới trung quân của Trương Kim Xưng. Còn lũ cường đạo xưa nay vốn hung hăng giờ như chuột thấy mèo, ngoài chạy thực mạng ra thì không có gan làm bất cứ việc gì. Không, mặc dù chạy trốn nhưng bọn họ cũng chạy rất đặc biệt, mỗi người mỗi ngã, nhanh chóng bị đám quan quân hợp kích bao vây chặn đứng, từng tên biến thành con quỷ dưới lưỡi đao.

Thế như chẻ tre, sạch sẽ gọn gàng, tất cả động tác đều không dây dưa, đối với kẻ thù chặn ở trước mặt, dù nhiều hay ít đều coi như lợn rừng không đầu. Đây mới là đội quân tinh nhuệ trong suy nghĩ của Trình Danh Chấn. Hắn cực kỳ tự hào vì được kề vai chiến đấu với đội ngũ như vậy, Trình

Danh Chấn lao lên trước vài bước, nhặt chiếc mạch đao mà Đỗ Ba Lạt vút trên mặt đất rồi như hung thần ác sát chặn một tên lưu tặc đang chạy trốn chết lại, lớn tiếng gào to:

- Đừng trốn, vứt bỏ khí giới ta sẽ không giết!

Đáp lại hắn là vô số đôi mắt trắng dã, ngoài sự tuyệt vọng còn kèm theo cả chế giễu. Tên lưu tặc gần hắn nhất giống như không nhìn thấy mũi đao chặn trước mặt mà dùng sức đẩy một cái để chạy qua mặt hắn. Một gã khác nhất gan hơn thì chạy vòng qua rồi tiếp tục chạy trốn thực mạng.

- Đứng lại! Trước mặt là kênh đào! Các người không chạy được đâu!

Trình Danh Chấn giận dữ, dùng sống dao đập mạnh liên tiếp vào hai tên lâu la. Hắn làm như vậy không phải chỉ muốn nhân lúc loạn lạc cướp công. Trong mắt hắn, đại đa số đám thổ phi đều tội không đáng chết. Trên thực tế, lúc này vứt bỏ vũ khí quỳ xuống đất xin hàng là cơ hội sống duy nhất của bọn chúng. Giống như con rùa không đầu bay lung tung, cho dù may mắn trốn thoát khỏi bọn quan quân nhưng sau khi chạy đến bên bờ sông thì cũng phải đối mặt với con đường chết.

Đám lâu la bị hắn đánh ngã gục xuống khóc lóc kêu la thảm thiết, kẻ không bị đánh trúng cũng phân tán khắp nơi, không chịu dừng lại.

- Đúng là lũ không biết tốt xấu!

Trình Danh Chấn càng lúc càng giận dữ, xách đao truy đuổi tên chạy nhanh nhất, định giết mấy tên để ra uy. Còn chưa đợi hắn kịp vung đao lên thì có hàng điều linh bay qua vun vút, những kẻ trốn chạy lăn lộn trên mặt đất.

- Vù!

Lại một loạt mũi tên lông vũ bay tới bắn chết mấy tên lâu la không kịp tránh. Trong đó hai cái đã lệch mục tiêu, bay thẳng đến sau lưng Trình

Danh Chấn. Trình Danh Chấn vội cúi người né, cảm nhận được mũi tên lông vũ bay sát sạt vào quần áo của mình. Cùng lúc đó, hắn nghe thấy một giọng nói khàn khàn bên tai:

- Tiểu tử ngốc, còn không ném đao xuống chạy mau. Nó nặng như thế, cầm cũng lĩnh kinh đấy!

- Ta là...

Trình Danh Chấn lớn tiếng khẳng định. Hắn muốn thanh minh mình là Binh Tào của huyện Quán Đào chứ không phải đồng bọn của lũ thổ phỉ. Chưa nói dứt lời, bên tai đã thấy tiếng mũi tên nhọn xé gió lao tới, máu người văng vào mặt hắn, nóng rát và đau nhức. Sau đó, một đội quan binh đội nón trụ mình giáp sáng liền xông đến, vung đao cắt phăng đầu của người trúng tên.

- Nhìn cái gì mà nhìn, mau chạy đi!

Giọng khàn khàn lại một lần nữa vang lên bên tai hắn, tiện thể còn đẩy mạnh hắn đi. Trình Danh Chấn lảo đảo hòa vào đám người may mắn sống sót, lảo đảo quay đầu. Hắn nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, ghê gớm nhưng còn ẩn chứa một chút bản năng lương thiện..

- Phác Thông thúc!

Trình Danh Chấn nhận ra tên lưu tặc đã hai lần lên tiếng nhắc nhở mình. Chiều qua, chính người này dẫn mình tới cửa đại doanh của Trương Kim Xung. Vì ý định lừa gạt của mình mà khiến đối phương chịu oan hai mươi gậy.

- Phía trước là kênh đào! Mọi người không chạy thoát được!

Với giọng điệu xin lỗi, hắn nhấn mạnh lần nữa. Hy vọng tên đầu mục sơn tặc có biệt hiệu “Phác Thông” này có thể giúp hắn tổ chức đám lưu tặc xung

quanh lại để cùng xin hàng quan quân.

- Ta biết!

Tiểu đầu mục “Phác Thông” thở hổn hển đáp lại. Tuổi y cũng đã lớn, chạy xa không được dai sức như đồng bọn khác.

- Vậy người cũng không thể dừng lại, trời tối, bọn chúng căn bản không nhìn rõ ra người là ai đâu!

- Chúng ta, chúng ta cùng...

Trình Danh Chấn thử đề nghị. Bọn họ là quan quân, chúng ta là lưu tặc. Phân chia như vậy khiến hãn rất khó chịu. Tuy nhiên cảm giác khó chịu chỉ duy trì chốc lát thì lời của hãn đã bị nhấn chìm bởi những tiếng rú thảm thiết. Vô số mũi tên nhọn như răng sói rơi xuống từ không trung, bắn vào đám lưu tặc không manh áo giáp che thân. Trình Danh Chấn không cam lòng quay đầu lại, thấy một đội quan quân khác lao tới chặn đứng những tên đang chạy trốn chết rồi vung đao chém.

Có tên lâu la bị thương đang giãy dụa trong vũng máu, tên thì bị bao vây quỳ dưới đất xin hàng. Kết cục đều giống nhau, đám quan quân được huấn luyện chính thống chỉ cần hai lần xông lên đã dọn sạch chiến trường. Đầu người dùng để thống kê chiến công được treo ngoài áo giáp đen xì, cùng với sự chuyển động của chủ nhân áo giáp, máu không ngừng nhỏ giọt xuống đất, liên tiếp nhau lóa cả mắt.

Bọn chúng không nhìn rõ mặt ta, giờ ta đang mặc quần áo sơn tặc. Trong sự khiếp sợ, chàng trai trẻ buồn bực, sớm biết quan quân sẽ đến thì mình đã không thay sang quần áo của đám lâu la, chỉ đi ám sát Trương Kim Xưng thôi. Hiện giờ thì hay rồi, Trương Kim Xưng không giết được, trái lại bị người ta coi là thổ phỉ truy đuổi tới không còn lối thoát.

- Dọn sạch.

Đám quan quân lại từ sau lưng truy sát tới, dường như mỗi tên đều treo một cái đầu đầm đìa máu chảy ở lưng. Tài bắn cung của bọn chúng được huấn luyện rất tốt, mỗi lần bắn chum đều trúng vào đám đông lâu la bên cạnh Trình Danh Chấn. Kẻ may mắn không trúng tên thì không dám quay đầu, sải hai chân ra sức chạy càng nhanh càng tốt, bỏ lại lều trại bị thiêu cháy phía sau, bỏ lại xác đồng bọn phía sau, bỏ lại cả những của cải vất vả mới cướp được ở phía sau. Rất nhanh, doanh trại nát vụn cũng bị ném ở phía sau. Đám đông chạy bạt mạng, không dám dừng lại tý nào.

Nhưng mũi tên lông vũ của quan quân cuối cùng vẫn trút xuống phía sau. Tướng lĩnh chỉ huy đội ngũ này rất thủ đoạn, từ đầu đến cuối cũng không cho đám lưu tặc cơ hội tổ chức lại. Có một khoảng thời gian rất dài, bọn họ chỉ đuổi theo đám lưu tặc chứ không ép bức quá, thế nhưng chỉ cần lưu tặc chạy chậm một chút thì mũi tên và hoành đao lập tức luân phiên lao tới.

Trình Danh Chấn không còn lòng dạ nghĩ đến gặp may nữa, hiện trong tay hắn không có bất kỳ tín vật nào có thể chứng minh thân phận. Mà cho dù có đi nữa, hắn cũng không dám đánh cược đám quan binh phía sau sẽ tha cho mình. Đám người đó từ lâu đã giết người đỏ cả mắt, căn bản không định giữ lại bất cứ tù binh nào, nói cách khác, từ lúc bắt đầu giao chiến, bọn chúng đã như đồng bọn của đám thổ phỉ rồi.

ịong an ủi Vương Nhị Mao:

- Đừng sợ, chúng ta càng sợ, Trương Kim Xương càng vui.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 80: Đông Môn (32)

Đ

iễm khác biệt duy nhất với những kẻ đang chạy trốn chết khác là, Trình Danh Chấn trước sau đều không buông mạch đao trong tay xuống. Cho dù “Phác Thông” có lòng tốt đã nhắc nhở lần nữa, trong loạn chiến chỉ dựa vào một chiếc mạch đao thì chẳng làm nên trò trống gì. Trái lại, do sức nặng của nó sẽ cản bước chạy trốn của người cầm. Tuy nhiên Trình Danh Chấn nắm chặt cán đao theo bản năng, nhắm mắt chạy về phía tây trong dòng người. Hắn không dám quay đầu nhìn đám quan quân đuổi theo. Đó không phải là quan quân Đại Tùy trong suy nghĩ của hắn, trong ký ức thời thơ ấu, phủ binh Đại Tùy phụ thân vẫn nhắc đến là đội quân nhân nghĩa, không bao giờ cuồng sát kẻ vô tội, không bao giờ bỏ đao về phía những người không còn sức chống cự.

Rất nhanh, hắn phải mở to mắt lần nữa, một đội du kỵ lao đến chặn bước chân đám người chạy trốn kia lại. “Tha mạng!” Lần này, không đợi Trình Danh Chấn nhắc nhở, đám lâu la đều quỳ xuống đất. Tên giáo úy chặn đường hơi do dự một chút, sau đó khẽ vung tay. Tiếng vó ngựa bỗng nhiên mỗi lúc một lớn, mũi đao sáng loáng chém xuống, vô số phần chân tay bị cụt bay múa trên không trung.

Một hoành đao quét lên đỉnh đầu Trình Danh Chấn, làm hắn sợ tới mức nhảy sang bên cạnh để né. Lại một hoành đao khác theo sát sau, ép hắn phải giơ mạch đao lên chống cự. Hoành đao sắc nhọn va vào mạch đao dày nặng, “keng” một tiếng, hoành đao phi thẳng lên không trung. Kỵ binh trên lưng ngựa gào thét chói tai, nghiêng người đẩy di chuyển cả yên ngựa.

- Keng! Keng! Keng!

Trình Danh Chấn đỡ mấy cái liên tiếp, gạt toàn bộ hoành đao đang quét bên mình ra. Trước mắt bỗng trống không, đám kỵ binh nối tiếp nhau đi xa. Ngoài năm mươi bước, bọn chúng ung dung quay đầu ngựa xem xét chiến quả của lần tấn công này. Ngoài một gã trẻ tuổi tay cầm mạch đao cùng với hai mươi mấy người may mắn sống sót ra, đám lưu tặc khác hoặc là bị chiến mã đạp ngã lộn nhào, hoặc bị hoành đao chém trúng, nằm chồng lên nhau.

Nhìn thấy trong quân phản loạn lại có người đỡ được sự tấn công một vòng khinh kị của mình, tên giáo úy dẫn đầu kinh ngạc tròn tròn mắt. Đây là việc lạ kể từ khi y xuất đạo tới nay, các huynh đệ dưới trướng mặc dù không tinh nhuệ như binh lính trong phủ, nhưng cũng là những người xuất sắc trong mười mấy dặm Giang Hoài. Cho dù vậy, quân chính quy Cao Cú Lệ chỉ là lũ chim thú trước mắt khinh kị, vậy mà lưu tặc trẻ tuổi kia sau một hồi lần trốn lại vẫn quắc mắt đứng nhìn trừng trừng, còn không ngừng kêu la về phía mình.

- Hẳn đang gào gì thế?

Viên tướng lĩnh mắt xanh vừa chỉ huy các huynh đệ điều chỉnh đội hình, vừa hỏi thân binh bên cạnh. Tổ tiên y không phải người Trung Nguyên, từ nhỏ lại sống ở Giang Nam nên không thạo tiếng phương Bắc.

- Bẩm Vương giáo úy, hẳn đang mắng chúng ta!

Thân binh bịa đặt thêm để bầm báo. Giáo úy này là tâm phúc được Trần Lăng lão tướng một tay cất nhắc lên, giao nộp đồng đầu người trước mặt này nói không chừng có thể được thăng lên chức Đô úy Xa kỵ. Vì thế mặc kệ tên trẻ tuổi kia gào thét cái gì, cắt đầu của hắn là nhiệm vụ đầu tiên.

- Đáng tiếc!

Tên giáo úy họ Vương khẽ lắc đầu. Gã trẻ tuổi đang giận dữ đứng trong vũng máu kia là anh kiệt hiếm có trong đám thổ phỉ, nếu hắn chịu bỏ khí

giới đầu hàng thì mình sẽ khoan nhượng. Tuy nhiên tên toàn nói giọng phương bắc này lại dám nói những lời nhục mạ mình, thì đừng trách ta lòng dạ độc ác. Cắt đầu của hắn, vừa hay có thể thêm công lao cho tối nay.

- Bọn chúng đều đầu hàng rồi!

Thấy quan quân lại định tấn công lần nữa, Trình Danh Chấn lớn tiếng gào:

- Bọn chúng đã đầu hàng rồi! Ta là Bình Tào huyện Quán Đào, ta lấy đầu mình ra đảm bảo cho bọn chúng!

Giọng nói non nớt và nghẹn ngào, ngoài đám lưu tặc xung quanh đã sợ đến nỗi không chống cự được nữa ra thì không có ai để ý kỹ lời hắn nói. Đám kỵ binh từ từ rút ngắn khoảng cách, giơ cao hoành đao.

- Người hãy trốn đi. Trình huynh đệ!

Đúng lúc này, Trình Danh Chấn cảm thấy có ai đó đẩy mình một cái. Hắn lao đảo chạy đi mấy bước, sau đó nhìn thấy hơn mười con tuấn mã lao đi vun vút như lốc xoáy từ chỗ mình vừa đứng lúc nãy. Máu thịt bắn tung tóe, “Phác Thông” thúc – người đẩy hắn ra khỏi đám đông ở thời khắc cuối cùng đang tuyệt vọng xoay tít trong rừng đao. Từng thanh hoành đao theo quán tính xông lên của chiến mã quét lên lưng lão nhân, mỗi đao đều bám một vệt máu.

Tiểu đội kỵ binh không đợi Vương giáo úy phái đi liền quay đầu ngựa, Trình Danh Chấn đã nhảy dựng lên. Huyết quang vẫn đỏ trên mắt hắn, hắn đã quên mất mình là Bình Tào huyện Quán Đào, quên rằng mình không phải là đồng bọn của lưu tặc, càng quên rằng quan quân mới là đồng đảng nhà mình! Hắn nhảy lên trước, lao chiến mã vùng mạch đao. Mạch đao dày nặng quét tới kèm tiếng gió rít, chặt đôi người kỵ binh đang ngồi trên lưng ngựa.

- Giết!

Trình Danh Chấn nghe thấy mình đang kêu la rất cả cổ liền phi nước đại mấy bước, một tay giữ chặt dây thừng không có người ngồi. Chiến mã hoảng loạn làm hấn lão đảo, đám kỵ binh chăm chú quan sát. Rất nhanh, bóng dáng gã trai trẻ đã xuất hiện trên yên ngựa. Một tay nhắc cương, một tay xách mạch đao dày nặng, quay đầu ngựa lao tới giữa đám kỵ binh.

Trong nháy mắt, không ai ngờ sẽ xuất hiện sự thay đổi như vậy. Đặc biệt là tên Vương giáo úy chỉ huy đám kỵ binh kia, phái hai mươi huynh đệ đi giết đám lưu tặc còn lại, y tự cho rằng đã cho tướng địch biết mặt. Ai ngờ tướng địch lại từ bỏ đồng đảng ở thời điểm cuối cùng trước, sau đó chiếm đoạt một con chiến mã với ý đồ xông lên tử chiến với y.

Nói thì chậm chứ lúc đó diễn ra rất nhanh. Trong lúc đám kỵ binh ngây người, Trình Danh Chấn lao nhanh tới. Hấn buông dây cương, hai tay xoay mạch đao, gạt hết binh khí đang đánh về phía mình ra. Các hoành đao ngắn hơn và nhẹ hơn nhiều so với mạch đao đều bị đánh bay, kỵ thủ mất binh khí đều không thể tin nổi. Có người rõ ràng cảm nhận được binh khí của mình va vào người tên trẻ tuổi này, người lại nhìn thấy rõ vết máu bắn tung trên không trung. Tên trẻ tuổi đó gào thét như một con hổ điên, mãi không dừng, mạch đao to lớn ánh lên hàn quang lạnh lẽo, đâm thẳng vào mặt giáo úy Vương Thế Sung. Phía sau tên trẻ tuổi là mười chín kẻ đang thất kinh bạt vía, bọn chúng vừa giết sạch đồng đảng của hấn, không ngờ sự thay đổi trên tiền tuyến cũng không thể đuổi kịp vó ngựa của tên trẻ tuổi.

Thấy sơn tặc Đại vương liều mạng, Vương Thế Sung đành kiên trì đến cùng. Tối nay định bắt nạt đám lưu tặc nên y không mang theo binh khí dài. Hoành đao trong tay truy sát bộ binh còn được, nhưng khi đối đầu với mạch đao rõ ràng kém hơn vài phần. Nhưng giờ y đã không còn lựa chọn, kẻ địch như lũ điên đang càng lúc càng gần. Nếu y tránh đi, nhìn vào số tiền huynh trưởng bỏ ra, Trần Lăng lão tướng quân chưa chắc lấy đầu y theo quân pháp nhưng sau này vĩnh viễn không có chỗ trú chân cho Vương Thế Sung y ở vùng Giang Hoài này.

- Keng!

Tiếng kim loại chói tai vang lên quét sạch tạp niệm trong đầu Vương Thế Sung. Y thấy mạch đao trong tay mình bị đứt làm đôi giống như đồ chơi, nhìn thấy gã trẻ tuổi điên cuồng toàn thân đầy máu đang vừa cười sảng sặc vừa vịn người trên lưng ngựa.

- A!

Y hét lên một tiếng thảm thiết, hai chân đạp mạnh xuống yên ngựa, xoay người lăn lộn. Sau đó đùi y có cảm giác nóng rát, mấy mảnh da thịt nhuộm máu lần lượt bay lên không trung.

- Cứu Vương giáo úy! Cứu Vương giáo úy!

Bọn kỵ binh lớn tiếng quát, chẳng quan tâm đến việc giết Trình Danh Chấn nữa, bọn chúng vây kín quanh chỗ Vương Thế Sung rơi xuống. Còn Trình Danh Chấn trên người không biết bị bao nhiêu vết đao chém đã mở một huyết lộ lao ra ngoài. Nhìn ánh lửa tứ tung, hăn nhe răng, quay đầu ngựa lao tới đám kỵ binh.

Đó không phải là phủ binh Đại Tùy của phụ thân. Không phải! Đó không phải là quan quân Đại Tùy, không phải huynh đệ đồng đảng tới cứu viện Quán Đào. Đó là một lũ ác ôn, khốn kiếp, con sâu làm rầu nồi canh. Hăn muốn giết sạch, chém hết toàn bộ đám người này.

Mạch đao va vào một người, Trình Danh Chấn giơ hai tay lấy sức ném nửa phần thi thể lên không trung. Mặt đao sắc lạnh mở ra một suối máu, hăn chém trúng tên thứ hai, chặt đứt đôi cả người đối phương lẫn vũ khí. Tiếp đó là tên thứ ba, đối phương là một gã trẻ tuổi mặt mũi tuấn tú, sợ tới mức không còn biết chống cự nữa. Trình Danh Chấn đập một đao xuống khiến đầu gã be bét máu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 81: Đông Môn (33)

Đ

ối thủ thứ tư chém một nhát vào đùi hăn, tên thứ năm chém trúng cánh tay hăn, hai tên này lập tức bị hăn dùng mạch đao đẩy ngã khỏi chiến mã, chết hay sống không ai biết. Tiếng vó ngựa bên tai như sấm, ánh đao lóe lên, Trình Danh Chấn vùng đao cười sảng sặc, tấn công bằng mạch đao, quyết không phòng thủ. Hăn biết mình sắp chết rồi, chết mà bị coi là sơn tặc, hăn thật không cam lòng, nhưng lại không thể chống lại được số mệnh!

Cảnh vật trước mắt đột nhiên trống trơn, không còn ai cản đường hăn nữa. Trình Danh Chấn điên cuồng thúc ngựa, trông thấy đám kỵ binh đang vây quanh tên giáo úy kia bỗng thất kinh hoảng hốt chạy tán loạn bốn phía. Bên cạnh bọn chúng, mấy trăm chiến mã đang lao tới, từng tên sơn tặc trên lưng ngựa như những hung thần ác sát. Xa xa, rất nhiều lưu tặc đi bộ theo sát chiến mã, giống như nước lũ đổ về.

- Đồ ngu! Đừng đơ ra đó làm gì? Còn không mau đi!

Nữ nhân dẫn đầu đội quân cứu hăn nghiêm giọng quát lớn. Hai ngày nay, Trình Danh Chấn đã bị nữ nhân này quát mắng rất nhiều lần, duy lần này, tiếng quát mới dễ nghe như thế!

Đáng tiếc, chỉ có hai người là Đỗ Quyên và Hách Lão Dao tươi cười với hăn. Các đầu lĩnh như Trương Kim Xương, Dương Công Khanh, Vương Đương Nhân đều ở trong đội nhân mã này, phát hiện “hảo hán” mà bọn chúng tiện đường cứu được lại là Trình Danh Chấn, sắc mặt đám trại chủ lập tức trở nên vô cùng kỳ quái.

- Giết hăn!

Dương Công Khanh lớn tiếng ra lệnh. Hai chân kẹp vào cái đai ở bụng ngựa, lao thẳng tới phía Trình Danh Chấn. Mấy tên thân tín của hắn lập tức giơ binh khí lên xông vào. Ban nãy tình hình của Trình Danh Chấn và quan binh đánh nhau trong ỗ, bọn chúng đều đã nhìn thấy, mọi người tự thấy đánh đơn độc chưa chắc đã là đối thủ của tên trẻ tuổi. Tuy nhiên lúc này đông người, loạn đao chém xuống có thể sẽ chặt được xác hắn.

Chiến thuật lấy đông hiếp ít này không có cơ hội triển khai. Dường như đồng thời với lúc Dương Công Khanh thúc chiến mã, Đỗ Quyên đã đưa mũi tên lên dây cung.

- Tên nào dám động vào một sợi lông của hắn? Đừng trách tên của lão nương không có mắt!

Nàng nói toàn lời thô tục, ánh mắt kiên nghị như sói mẹ bảo vệ tổ. Đầu mũi tên lạnh băng ngăm thẳng vào cổ họng Dương Công Khanh mãi không rời.

Ở khoảng cách gần thế này, Dương đương gia cũng không dám đánh cược xem lời của Ngọc Diện La Sát có phải là uy hiếp hay không. Gã hậm hực kéo yên ngựa, hai mắt rực lửa:

- Trong tay hắn đang cầm mạch đao của cha người. Cha người chắc chắn đã bị tên tiểu tử này hại chết rồi, nha đầu nhà người không báo thù cho cha lại còn bảo vệ tên tiểu tử này. Cẩn thận không bị sét đánh chết đấy!

Lời của gã khiến đám đông xôn xao, rất nhiều tên lâu la cười trên lưng ngựa lập tức đổ dồn nhìn với ánh mắt lạnh lùng. Đúng lúc này, mấy tên lúc trước nằm giả chết trong vũng máu đã đứng dậy đi gần lại phía đội ngũ lâu la đang áp sát, nghe thấy Dương Công Khanh châm ngòi liền giải thích thay cho Trình Danh Chấn:

- Đỗ tam đương gia đi về phía tây trước, Trình gia vì cứu bọn tại hạ mới rơi lại phía sau.

- Hẳn cứu các người sao?

Dương Công Khanh trừng mắt nhìn đám lâu la, hận không thể dùng ánh mắt lột da moi tim đối phương được.

- Hẳn lừa chúng ta...

- Vừa rồi hẳn vì bảo vệ cho bọn tại hạ mới liều mạng với đám quan binh!

Mấy tên lâu la lúc trước giả chết mặc dù nhát gan nhưng lại không chịu nói dối theo ý Dương Công Khanh. Lúc này đáng về Trình Danh Chấn một mình xách đao chặn trước mặt chiến mã đã để lại ấn tượng quá sâu sắc cho bọn chúng, mặc dù cuối cùng hẳn đã bị “Phác Thông” thúc đẩy ra khỏi đám người, nhưng ơn liều mình bảo vệ đó thì bọn chúng mãi ghi nhớ trong lòng.

Dương Công Khanh không tìm được lý do nổi giận, đành quay đầu về phía Trương Kim Xưng:

- Đại đương gia, ngài đừng quên là ai lừa chúng ta phải trì hoãn dưới thành lâu như vậy!

- Quân địch không phải giết từ trong thành ra!

Đỗ Quyên cướp lời nhắc nhở.

Không đợi Trương Kim Xưng ra phán quyết thì lại có một đội quan quân reo hò giết tới. Đỗ Quyên và Hách Lão Đao liền dẫn người xông lên quyết đấu sinh tử với đám quan binh. Bọn quan binh bị đánh trở tay không kịp, gào khóc lui lại phía sau. Hách Lão Đao và Đỗ Quyên cũng không dám truy sát, dẫn đám lâu la cưỡi ngựa quay đầu về bảo vệ phía sau đoàn người.

Lúc này lại vì một mình Trình Danh Chấn mà trì hoãn thời gian thật không đáng. Trương Kim Xưng đành liếc nhìn gã trẻ tuổi một cái rồi nhanh chóng quay đầu ngựa. Tên đầu mục thổ phỉ cười chiến mã và đám lâu la chạy bộ

vội vàng theo sau, đội ngũ hơn vạn người mò mẫm trong đêm tối đi về phía tây. Thỉnh thoảng có đội quan binh nhỏ áp sát trong màn đêm, nhưng so sánh quy mô của hai bên thì bọn chúng lập tức nhường đường. Cũng có một vài quan binh mưu đồ theo đuôi truy sát, bị Hách Lão Dao dẫn theo mấy xạ thủ dùng cung đón đầu bắn hạ mười mấy tên, số còn lại trốn chui lủi như chuột.

Bọn chúng lách qua thành Quán Đào. Trên tường thành không hề có một cây tên nổ nào bắn xuống. Thiếu tâm phúc như Trình Danh Chấn, đám hương dũng trở nên mỏng manh. Họ chỉ tuần tra ban đêm vài giờ, thậm chí còn chủ động tắt đuốc để tránh làm cho Trương đại trại chủ không vui.

Trình Danh Chấn bị đám thổ phỉ bọc mang đi, vẻ mặt hẩn vô hồn, ném tường thành huyện Quán Đào ở lại phía sau. Huyện thành đã được an toàn tuyệt đối rồi, nhưng hẩn lại không cảm thấy vui mừng chút nào. Trận chém giết lúc nửa đêm, hẩn không biết bao nhiêu quan binh đã chết trong tay mình. Nếu xét về thương vong do một người tạo ra, có lẽ không một danh sĩ nào dưới trướng của Trương Kim Xưng có chiến tích lớn như hẩn. Nghĩ tới đây, hẩn vô cùng khó chịu, dường như bản thân mình đã biến thành tên thổ phỉ rồi, hổ thẹn với liệt tổ liệt tông Trình gia. Nhưng nếu khi đó hẩn không vung đao liều mạng, e rằng đã sớm đầu lìa khỏi cổ. Như vậy, đừng có trông cậy vào những người ở huyện Quán Đào sẽ đứng ra kêu oan cho hẩn. Tính cách huyện lệnh đại nhân là như thế. Trước khi xuất thành đi nghị hòa, Trình Danh Chấn đã nhìn thấu được điều này.

- Lúc người khác không để ý, ta sẽ thả người đi!

Nhìn thấy Trình Danh Chấn liên tục quay đầu lại nhìn, Đỗ Quyên thở dài, khẽ nhận lời.

- Đi đâu?

Trình Danh Chấn nhếch mép cười gượng. Một khi binh lính trong quan quân nhận ra, mình sẽ còn đường sống sao? Muốn về, cũng phải về sau khi tin đồn nguội bốt mới được, còn trước đó e rằng ồ thổ phỉ là chốn dung thân duy nhất của mình.

- Tù người!

Đỗ Quyên buột miệng đáp lại, sau đó hơi sững sờ, mắt bỗng sáng lên, nhưng rất nhanh ánh mắt nàng đã bình tĩnh lại. Cho dù toàn thân đã bị nhuộm đỏ thì Trình Danh Chấn trước mắt vẫn không ăn khớp với các huynh đệ xung quanh. Lưng hắn luôn thẳng đứng như cây tùng, kiên cường và cô độc.

Hai người nhìn nhau không nói gì nữa. Im lặng đi được nửa dặm thì tiếng nước chảy ào ào đã chặn đứng đường đi của đoàn người. Mấy tên lâu la lạnh lợi nhắc viên đá ném xuống lòng sông, “tôm” một cái, viên đá tóe lên vô số bọt nước, loáng cái chìm mất tăm.

Kênh đào vừa mới sửa được mấy năm, lòng sông không còn nhiều bùn đất. Nếu đại đội nhân mã chọn cách bơi qua sông thì chắc chắn sẽ có không ít huynh đệ chết đuối giữa đường. Nếu gấp rút làm cầu nổi, e rằng chưa đợi được cầu nổi xây xong, đại đội quan binh đã truy sát tới. Bỏ trốn đã gần nửa đêm khiến đám lâu la mất sạch chút sĩ khí cuối cùng. Quan binh xông lên chắc chắn sẽ tiêu diệt sạch hơn hai vạn quân bên bờ kênh.

- Đi về phía nam, gần Lưu gia trang ngoài năm dặm có một đoạn sông rất hẹp, trên đó có cây cầu dựng bằng tấm ván gỗ và dây thừng!

Trước mặt đám đông sắp sửa trút nỗi tuyệt vọng lên mình, Trình Danh Chấn lớn tiếng đề nghị. Lần trước đội ngũ của Trương Kim Xưng công hãm Bình Ân, hắn cũng từ đó mà trốn đến bờ đông của kênh đào. Lần này, hắn phải quay về theo đường cũ, còn dẫn theo kẻ thù ngày trước.

- Người chắc chứ!

Trương Kim Xưng nhanh chóng quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào mắt Trình Danh Chấn truy hỏi.

- Chắc!

Trình Danh Chấn do dự một lát rồi lớn tiếng đáp lại:

- Tuy nhiên Đại dương gia trước khi qua sông, phải chỉnh đốn lại đội ngũ trước đã. Nếu không dám đông chen chúc, chắc chắn cả lũ xong đời!

Mặt Trương Kim Xưng bỗng run lên, trợn mắt nhìn Trình Danh Chấn. Đội hình các huynh đệ tán loạn, áo mũ xộc xệch, y đều biết. Tuy nhiên tình huống quẩn bách này còn không phải do tên trẻ tuổi trước mặt gây ra sao? Nếu không phải hăn lừa gạt mình thì hơn mười vạn huynh đệ đâu bị quan quân đánh úp?

- Nếu qua sông một cách trật tự thì có thể đại đa số mọi người đều kịp thoát tìm đường sống trước khi quan quân truy đuổi đến!

Trình Danh Chấn nghiêng đầu, không thèm nhìn vào mắt Trương Kim Xưng. Hăn đã nhìn thấy quá nhiều máu, không muốn có thêm nhiều người nữa chết trước mặt mình, cho dù bọn chúng đều là đám đạo phỉ tội ác tày trời.

Trương Kim Xưng thay đổi sắc mặt, liếc nhìn Trình Danh Chấn với ánh mắt dữ tợn, sau đó quay đầu lớn tiếng quát:

- Đầu lĩnh các doanh trại tiếp tục chỉnh lại đội hình! Kẻ nào không phục tùng hiệu lệnh lập tức ném xuống sông cho ta, để chờ chết trong tay quan binh thì ngay cái xác lạnh lặn cũng không mò được đâu!

Đám đầu mục dạ một tiếng, rồi nhanh chóng phân tán vào đội ngũ chạy thoát thân, sửa sang lại quân dung. Huynh đệ dưới trướng Dương Công

Khanh và Vương Dương Nhân mặc dù không tự nguyện nhưng vì mạng sống cũng phải hòa vào đội ngũ của Trương Kim Xung. Cả đại quân men theo các kênh đào dọc bờ sông, quay đầu xuống phía nam, vừa tiến lên vừa sắp xếp trật tự trước sau.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 82: Đông Môn (34)

K

hoảng cách năm dặm nói dài không dài, nói ngắn không ngắn. Khó khăn đi hết một canh giờ, trong màn đêm dài mới mơ hồ hiện ra hình ảnh một thôn xóm. Theo lệnh vườn không nhà trống của triều đình, bá tánh trong thôn đã sớm bị cưỡng chế dời đến huyện Quán Đào từ mùa xuân. Thế nên trong một thôn to như vậy mà chẳng có lấy một bóng người, chỉ còn sót lại vài con chó già bị vứt bỏ, đứng dưới mái hiên mọc đầy cỏ hoang hướng về phía những vị khách không mời mà đến sửa ầm ỹ.

Chúng vẫn đang bảo vệ cho gia viên nhà mình. Nhưng chúng nhanh chóng phải trả giá cho hành động châu chấu đá xe này. Mấy tên lâu la đói đỏ cả mắt xông lên, loạn đao phanh thây. Tuy cơ thể chúng vừa già vừa gầy, nhưng nấu thành canh thịt, cũng có thể lấp đầy được mười mấy cái bụng đang kêu réo vì đói.

Có người xông vào trong viện, trắng trợn lục lọi từng gian phòng, hy vọng có thể tìm thấy một ít thức ăn hay tài sản do chủ nhân để lại. Có người lại đem cơn sợ hãi và căm phẫn vì chiến bại trút lên gian nhà cỏ cũ nát, đập tường tháo cửa, tùy ý phá phách. Đội ngũ khó khăn lắm mới chinh tề trong chốc lát đã hỗn loạn trở lại, bóng người lay động, trong bóng đêm tựa như những âm hồn dã quỷ. Trương Kim Xương lúc này lại chẳng có tâm trạng nào ước thúc quân kỷ, chỉ lo mở to mắt truy hỏi Trình Danh Chấn:

- Cầu ở đâu? Mau dẫn mọi người qua đó!

- Ở phía tây thôn, đối diện với tòa phật tháp bỏ hoang!

Trình Danh Chấn nghĩ ngợi một hồi, thấp giọng trả lời.

- Người theo ta! Lão Dao, người phái người đến trấn giữ ở đầu cầu trước!

Ánh mắt Trương Kim Xưng đột nhiên lóe lên tia sáng sắc bén, bàn tay nhanh chóng dò tìm bên hông.

Hách Lão Dao lập tức dẫn theo hơn mười tên kị thủ xông vào trong thôn. Cùng lúc đó, thân vệ của Trương Kim Xưng cũng thân nhiên áp sát bao vây Trình Danh Chấn. Bất kể là trong thôn có cầu hay không, sau khi thoát khỏi hiểm cảnh, Trương đại đương gia đều nhất định phải cho các huynh đệ một lời giải thích.

Thấy bầu không khí bất thường, Đỗ Quyên vội vã cầm dây cương, cùng với thân tín của mình một tả một hữu ép Trình Danh Chấn vào giữa. Hành động này khiến Trương Kim Xưng vô cùng bất mãn, không khỏi cau mày, hạ giọng khiển trách:

- Quyên tử, người làm vậy là sao? Tiểu tử này vốn không cùng một đường với chúng ta! Trong hang sói không nuôi nổi chó săn, một khi để hẳn biết được vị trí của bản doanh...

- Là hẳn đã dẫn chúng ta đến được cầu!

Ngọc La Sát Đỗ Quyên đỏ mặt, lớn tiếng cãi lại.

- Là hẳn đã không màng sống chết cứu huynh đệ chúng ta. Mọi người còn chưa qua sông, Trương Nhị Bá đã giết người dẫn đường. Lời này nếu lan truyền ra ngoài, từ nay về sau trong giới lục lâm Hà Bắc chúng ta làm sao còn ngẩng đầu lên được nữa?

Nghe tiếng hai người tranh cãi, những đầu mục khác cũng xúm lại. Có người lớn tiếng chỉ trích Đỗ Quyên không nên phạm thượng, có người lại lắc đầu cười khố, đối với những bày tỏ của Đỗ Quyên tuy muốn mà chẳng giúp được. Thuộc hạ của Dương Công Khanh và Vương Đương Nhân ôm

suy nghĩ chuyện chẳng liên quan đến mình, thích thú đứng xem nội bộ quân Trương gia nháo nhào ầm ĩ ra sao.

Trương Kim Xưng bị nhìn đến mức quá xấu hổ, nghẹn lời một lúc rồi mới xanh mặt tìm cho mình một đường lui.

- Ai nói ta muốn giết hãn. Ta chỉ đề phòng hãn lại rắp tâm lừa người. Các huynh đệ đều dựa vào một câu nói mà kiên trì, nếu lời tiểu tử đó nói là dối trá...

- Từ trước đến giờ ta chưa từng nói dối Đại đương gia!

Không đợi Trương Kim Xưng nói dứt lời, Trình Danh Chấn lập tức biện minh cho mình.

- Ở dưới thành Quán Đào, ta cũng chưa từng nói dối. Số tiền lương thực mà Lâm huyện lệnh đáp ứng với đại đương gia một phân cũng không thiếu. Còn việc thương lượng sau này, huyện Quán Đào còn chưa kịp trả lời, Đại đương gia đã hạ lệnh nhân lúc đêm tối công thành rồi!

- Người câm mồm!

Trương Kim Xưng không cách nào chịu chấp nhận Trình Danh Chấn đổi trắng thay đen như thế, lớn tiếng quát tháo. Lương thực vật tư lần đầu vận chuyển ra ngoài thành quả thật một chút cũng không thiếu, nhưng huyện Quán Đào là vì để kéo dài thời gian nên mới không thể không giữ chữ tín. Nếu không phải vì trông thấy đối phương giữ đúng lời hứa, bản thân hãn đã sớm tiến vào thành từ hôm qua rồi, có tường thành huyện Quán Đào làm bình phong che chắn, quan quân sao có thể đánh lên thành công?

Trình Danh Chấn nhún nhún vai, trên mặt lộ rõ vẻ khinh thường. Trương gia quân bội ước trước, đây là sự thực không ai có thể phủ nhận. Tuy hãn biết Lâm huyện lệnh cũng không định thực hiện toàn bộ lời hứa, nhưng đó

là việc chưa kịp phát sinh, không thể chứng minh hành động Trương Kim Xưng cố tình đánh lén huyện Quán Đào đêm qua là hợp tình hợp lý.

Dáng vẻ xem thường này đã hoàn toàn chọc giận các thủ lĩnh. Không đợi Trương Kim Xưng nổi giận, Dương Công Khanh lại một lần nữa rút vũ khí ra.

- Ta thay đại dương gia trừ đi mối họa này, ai dám ngăn cản, chính là làm khó dễ Dương Công Khanh ta!

- Ha ha ha!

Ngọc La Sát Đỗ Quyên cười đến run rẩy cả người.

- Có gan thì người một đối một! Chỉ cần người đừng dẫn huynh đệ theo, ta quyết không giúp đỡ. Nếu muốn lấy đông hiếp ít trên địa bàn Dương gia quân, Dương đương gia người đã không biết xấu hổ, chúng ta sao lại không thể cùng người làm chuyện mất mặt!

Lời vừa nói dứt, nàng khoát tay ra hiệu phía sau. Mười mấy tên lâu la thân tín lập tức lấp tên giường cung, mũi tên rét buốt không chút khách khí hướng về phía Dương Công Khanh và những người khác.

Trình Danh Chấn đi ngang hàng với Đỗ Quyên, biết rõ lúc này nếu hăn càng nhượng bộ thì sẽ càng không có đường thoát. Đỗ Quyên kéo chiến mã lùi lại mấy bước, thò tay rút thanh mạch đao sau lưng.

- Dương đương gia, xin chỉ giáo!

Thời khắc nguy hiểm, lễ độ cũng là một thứ vũ khí như kiêu ngạo, cũng có thể đả kích kẻ địch ở mức độ cao nhất.

Lần này đến phiên thuộc hạ của Trương Kim Xưng xem trò vui, mọi người nhao nhao tránh ra thành lối đi, chờ xem Dương Công Khanh tiến lên vùng

đao chém Trình Danh Chấn ngã ngựa hay sẽ bị Trình Danh Chấn phanh thây. Đây là giới lực lâm, không phải là chốn quan phủ. Quy tắc của lực lâm là kẻ mạnh làm vua, nơi đây mới quy củ tôn ti trên dưới của quan phủ đều bị giảm thiểu đến mức tối đa!

Đơn đả độc đấu, Dương Công Khanh quả thực không nắm chắc phần thắng, tức giận đến mức nổi trận lôi đình.

- Nha đầu, mang thủ hạ của người tránh ra, bị gã mặt trắng kia mê hoặc đến thần hồn điên đảo, mặt mũi giới lực lâm sắp bị người làm cho mất sạch rồi!

- Không đi!

Mặt Đỏ Quyên đỏ đến mức tựa như sắp bật máu, vẫn đứng chần xa xa bên cạnh Trình Danh Chấn.

- Chỗ của Trương gia quân, không tới phiên họ Dương người ra lệnh.

- Nha đầu chết tiệt ăn cây táo rào cây sung!

Dương Công Khanh vẫy tay ra hiệu bốn phía, lệnh cho huynh đệ của mình tiến lên đẩy Đỏ Quyên và những người khác ra.

- Kẻ nào lộn xộn, ta sẽ giết kẻ đó trước!

Đỏ Quyên cũng không tỏ ra yếu thế, roi ngựa vung lên, lập tức hơn trăm kỵ binh rút đao ra. Một số là vốn lâu la dưới trướng Đỗ Ba Lạt sợ Thất đường gia bị bất lợi trong cuộc xung đột, nhao nhao dẫn người tiến lên phía trước, trong chốc lát đã vây Dương Công Khanh và đám tay chân của gã vào giữa, hình thành nên cục diện lấy đông hiếp ít một cách tuyệt đối.

Lúc này trời đã dần hửng sáng, hầu như mỗi người đều có thể thấy rõ vẻ xấu hổ trên mặt Trương Kim Xưng. Nếu y mở miệng quát bảo Đỏ Quyên dừng lại, e là nội bộ Trương gia quân từ nay về sau sẽ xuất hiện mầm mống

tan rã. Nhưng nếu y không mở miệng giải vây cho Dương Công Khanh, xung đột hai bên tiếp tục kéo dài, cuối cùng kẻ được hời chắc chắn sẽ là cầu gian tể Trình Danh Chấn.

Đang lúc y ở vào thế lỡ cười trên lưng cọp, trong thôn chột vang lên tiếng vó ngựa dồn dập. Hách Lão Dao giục ngựa trở về, vừa chạy vừa lớn tiếng hô:

- Cầu vẫn còn, cầu vẫn còn. Đại đương gia, mau dẫn người qua cầu, ở đằng xa có khói lửa bay lên!

Giờ phút then chốt này, bất luận là để Dương Công Khanh chết trong tay Trình Danh Chấn, hay là để Thất đương gia Đỗ Quyên ủng hộ người ngoài chèn ép người mình thì đều không có lợi cho Trương Kim Xưng. Nhờ Hách Lão Dao giải vây, y vừa may có thể thuận gió đẩy thuyền.

- Đừng làm loạn nữa. Có gì để qua sông rồi hãy nói. Huynh đệ nào không cưỡi ngựa thì đi trước, Lão Dao và Đỗ Quyên dẫn người cản phía sau!

- Vâng!

Đám tay chân đồng thanh đáp, vội vã chạy về phía tây của thôn, thoát khỏi vận hà là sẽ được an toàn, sống chết trước mắt, kẻ ngốc mới còn tâm trạng xem náo nhiệt.

Đám đông vây quanh đã tản ra, Dương Công Khanh cũng mất đi động lực tiếp tục liều mạng với Trình Danh Chấn. Gã hừ lạnh một tiếng, giắt binh khí trở lại bên hông. Có câu hảo hán không chấp nhận thua thiệt trước mắt, sau khi qua khỏi vận hà, cơ hội để trừng trị tiểu tử này hãy còn nhiều. Đám huynh đệ dưới trướng gã không thể nào bị quan quân tiêu diệt sạch toàn bộ, chỉ cần một nửa số người chạy thoát được trở về, thì chẳng sợ tiểu tử này có thể mọc cánh trốn thoát!

Về phần mục la sát Đỗ Quyên, cô ta sớm muộn gì cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của Dương đại gia. Lần này Dương Công Khanh sở dĩ hưởng ứng lời kêu gọi của Trương Kim Xưng và cùng gã liên thủ tấn công Quán Đào chính là vì ngưỡng mộ dung mạo của Thất đường gia Đỗ Quyên. Vốn muốn nhân cơ hội hái được đóa dã kim liên này, nào ngờ lại tiền mất tật mang.

Trong lúc ôm cơn giận giữ không thể nào phát tiết, thanh âm của Trình Danh Chấn lại từ sau vọng đến.

- Đại đường gia hãy khoan, cầu quá hẹp, để kị binh qua sông trước nghỉ ngơi. Lính bộ qua sau!

- Các huynh đệ, lần này thì mọi người đã nghe rõ rồi đấy, họ Trình rốt cuộc là có rắc tâm gì!

Không đợi mọi người kịp hiểu rõ dụng ý thật sự của Trình Danh Chấn, Dương Công Khanh đã lập tức lớn tiếng gây chia rẽ. Khả năng sinh tồn của kị binh cao hơn nhiều so với bộ binh, cho dù không qua được sông, quân địch cũng chưa chắc có thể đuổi kịp. Có cơ hội sống sót, họ Trình không để bộ binh chạy chậm đi trước, mà lại đề nghị ưu tiên cho kị binh dễ dàng thoát thân, hẳn không phải cố ý muốn đem Đại Hỏa đẩy vào cảnh dầu sôi lửa bỏng, thì còn có thể vì mục đích gì chứ?

Số lượng bộ binh chạy đến bên bờ vận hà cao hơn nhiều so với kị binh, bị Dương Công Khanh kích động, lập tức quân tình hung hãn. Trông thấy cơ hội danh chính ngôn thuận trừ khử đi vị tướng thiếu niên này, Trương Kim Xưng cũng thay đổi sắc mặt, tay vỗ vào bên hông, "keng" một tiếng, tự mình giơ cao thanh hoành đao.

- Nhị bá!

Không có dũng khí tiếp chiêu đại đường gia, Đỗ Quyên vội vã nhắm mắt lại, nước mắt lăn dài hai bên má.

- Lần này người còn có lời gì muốn nói?

Nàng nghe thấy tiếng cười lạnh lẽo của Trương Kim Xưng, sau đó liền nghe thấy đám tay chân phần nộ hò hét.

- Giết hắn, giết hắn! Giết chết gã vương bát đản này đi!

Sau đó, lại không phải là tiếng kêu thảm thiết như trong dự đoán, mà là một tràng cười dài sang sảng.

- Ha ha, ha ha, ha ha ha ha!

Rất lâu rất lâu sau đó, tiếng cười của chàng thiếu niên ấy vẫn quanh quẩn mãi trong lòng nàng, tựa như ánh mặt trời.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 83: Đông Môn (35)

X

ông lên, giết sạch bọn chúng!

Trông thấy bóng người hỗn loạn bên bờ vận hà, Vương Thế Sung lập tức nhắc thanh hoành đao lên. Chém giết suốt một đêm, cuối cùng lại không phát hiện ra tung tích của ba tên đầu lĩnh thổ phỉ là Trương Kim Xương, Dương Công Khanh và Vương Đương Nhân đâu, cảm giác này không thể không gọi là tiếc nuối. Nhưng hiện giờ, cảm giác tiếc nuối ấy đã được bù đắp, dưới hơn vạn lưỡi đao của đạo quân tinh nhuệ Giang Hoài, bọn thổ phỉ căn bản không hề có cơ hội trốn thoát.

- Tuân lệnh!

Mặc dù Ứng Dương lang tướng Ngu Trọng Mưu ở ngay trước mặt, các tướng lĩnh vẫn quen chịu sự chỉ huy của một Giáo úy. Ai cũng biết, Thập nhị lang của Ngu gia đến tòng quân là để tìm kiếm công danh, vốn không để tâm đến chuyện Vương Giáo úy ngày càng vượt quá chức phận. Huống hồ hơn nửa tháng xuất chinh, tất cả những thứ mà đoàn quân ăn, dùng, tiêu khiển đều do một mình "Bích Nhân Hồ" Vương Thế Sung bỏ tiền túi ra, nguồn lực hào phóng như vậy, mọi người cũng phải cho y chút thể diện.

Kị binh xông lên, bộ binh vội vã theo sau, lao thẳng đến cây cầu treo trên vận hà. Đám lâu la đang ồ ạt qua sông trông thấy quan quân đuổi đến, sợ đến mức gào thét thảm thiết, bỏ chạy tán loạn. Những người đã chạy lên cầu thậm chí còn té xuống sông, bị dòng nước cuốn lấy, chớp mắt đã vắng biệt tăm tích.

Cuộc chém giết nghiêng hẳn về một phía. Biểu hiện của đám thổ phỉ cũng khiếp nhược như đêm qua. Không lâu sau, bờ đông của vận hà đã chất đầy những thi thể không thủ cấp, mặt sông rộng lớn cũng biến thành một mảng đỏ rực. Ở trong thôn, một số binh lính châm lửa thiêu, khiến những thổ phỉ trốn trong các gian nhà tranh phải tháo chạy ra ngoài. Mấy tên tướng cấp thấp ăn mặc kiểu lữ soái cười gằn xông lên, chém đứt đầu bọn thổ phỉ, ném thi thể vào lại trong đồng lửa.

Cảnh tượng vô cùng tàn khốc này lại khiến người ta có một cảm giác sáng khoái không nói nên lời. Ưng Dương lang tướng Ngu Trọng Mưu mỉm cười quan sát một lúc rồi gật gật đầu, thấp giọng nói:

- Thế Sung, lần này có thể bắt được Trương Kim Xưng rồi, đừng để hắn chạy thoát. Không lấy được đầu hắn, trước mặt họ Lý, dù chúng ta có cắt được bao nhiêu thủ cấp thì cũng không thể hiện được bản lĩnh!

- Dọn dẹp sạch sẽ đám thổ phỉ còn sót lại trong thôn trước, sau đó lập tức qua sông. Quân địch còn chưa chạy xa, bọn chúng ngay cả dây cầu còn không chú ý chặt đứt!

Vương Thế Sung nhìn bờ sông đối diện chướng khí mù mịt, cười đáp.

Chỉ cần làm kiệt quệ dũng khí của quân địch, cho dù Trương Kim Xưng chạy thoát về sào huyệt, hắn cũng sẽ có cách lôi gã ra. Thủ cấp của gã sẽ là vật điểm xuyết không thể thiếu cho trận chiến này, đúng như lời của công tử ca Ngu Trọng Mưu, danh tiếng của Hùng Vũ lang tướng Lí Húc ở Lê Dương đã đến mức không ai bì kịp, trừ phi đội quân tinh nhuệ của Giang Hoài có thể tận diệt sạch sẽ mối họa nhiều năm Trương gia quân.

Nghĩ đến Lí Húc gần như cùng lúc gia nhập hàng ngũ với mình, cặp bích nhân của Vương Thế Sung lại mơ hồ lộ ra tia lửa giận. Vận khí của gã đó thật quá tốt, mọi việc đều đạt được trước người khác. Vốn là lần này, đạo quân tinh nhuệ Giang Hoài dưới sự dẫn dắt của lão tướng Trần Lăng đã lập

lời thề phải tịch thu được kho lương thực của phản tặc Dương Huyền Cảm. Nào ngờ rằng khi đoàn quân không ngại đường xa ngàn dặm chạy đến chiến trường Hà bắc, thành Lê Dương trong lúc hồ đồ bất cẩn đã bị Lí Húc dùng mấy ngàn quân đánh hạ. Sau này đạo quân Giang Hoài dù gia nhập vào trận chiến bảo vệ Lê Dương, đánh Lí Mật chạy trời chết, cũng chỉ có thể dệt hoa trên gấm cho công lao của kẻ khác, không thể hiện được chút bản lĩnh nào của chính bản thân.

Không cam tâm làm nền cho kẻ khác, thế nên Vương Thế Sung mới dùng nửa đấu kim châu làm phí tổn, xúi giục Ngu Trọng Mưu chủ động xin lão tướng quân Trần Lăng cho đi giết giặc, không theo đại quân đi chi viện Lê Dương, mà dẫn một nhánh quân yểm trợ đi quét sạch những người ủng hộ Dương Huyền Cảm ở Hà Bắc. Nào ngờ trong lúc hai người hành động, không đợi tàn quân của phản loạn giao ra kẻ đứng đầu, đã phát hiện ra con dê béo Trương Kim Xưng này!

Thủ cấp của Trương đại đương gia chắc chắn có giá trị hơn nhiều so với đám tiểu tốt dưới trướng Dương Huyền Cảm. Sau khi cùng các tướng lĩnh khác thương nghị, Vương Thế Sung lập tức đề ra kế hoạch nửa đêm tập kích đại bản doanh của Trương Kim Xưng. Cho tới giờ, kế hoạch này vẫn tiến triển khá thuận lợi. Mười mấy vạn thi thể thổ phỉ bị giết chất đầy đồng, nếu không có gì ngoài dự liệu, bản thân Trương Kim Xưng hiện giờ cũng không thể nào tránh khỏi việc cúi đầu chịu chết.

Lại thêm một toán lâu la sợ đến mất mật bị quan quân dùng dây thừng dắt từ trong thôn ra, trói thành một cụm bên bờ sông. Giáo úy dẫn người làm bộ xin chỉ thị của Ngu Trọng Mưu, sau đó giơ cao thanh quý đầu đao. Đám tù binh bị trói bên bờ sông gào khóc chạy trốn liền bị cơ thể của đồng bọn kéo lại, thất tha thất thiếu. Đám binh lính cười đùa xúm lại, mỗi người một nhát, sau đó túm tóc người chết, mang thủ cấp máu chảy ròng ròng cột vào bên hông.

Đám lâu la đã chạy qua bờ sông đối diện không dám quay đầu lại nhìn, tiếp tục lao đảo chạy trốn sống trốn chết. Bọn họ chạy không được bao xa, hai chân chạy dù nhanh mấy cũng không bì nổi bốn chân, dưới trướng Vương Thế Sung lại có đầy kị binh.

Cuộc thảm sát tựa như trò đùa nhanh chóng kết thúc. Quan quân vội vã lần qua cầu xông về phía đối diện. Đám thổ phỉ vẫn không thể lấy lại nổi dũng khí kháng cự, chạy vắt giò lên cổ, càng chạy càng xa. Sĩ khí xuống thấp như vậy, bờ sông đối diện không thể nào có phục binh. Vương Thế Sung sau một hồi lâu quan sát thấy đã đủ bèn gật gật đầu, hoành đao trong tay chỉ về bờ đối diện xa xa.

Nhận được mệnh lệnh chính xác của y, quan quân lao lên cầu càng nhiều hơn, dẫm đạp làm cây cầu vốn đã cũ nát lung lay như sắp đổ. Nhưng cây cầu đã kinh qua sự khảo nghiệm của thời gian nhanh chóng thích ứng với nhịp độ bước chân của các binh sĩ, dần dần ổn định trở lại, vang lên tiếng kéo kẹt, những quan binh được trang bị kỹ càng băng qua sông hết toán này đến toán khác.

- Đừng vội chém giết, tranh thủ thời gian chinh đồn đội ngũ!

Giục ngựa tiến lên trước mấy bước, Vương Thế Sung tươi cười dặn dò. Kết thúc lần thảm sát này, dựa vào tài lực trong nhà và sự chiêu cố của các lão thần trong triều, bản thân y có khả năng sẽ một bước nhảy vọt thành lang tướng. Tuy tuổi tác hơi lớn hơn một chút so với Lí Húc - một vị lang tướng khác xuất thân từ hàn vi của triều Tùy, nhưng cũng có thể coi là thiếu niên anh hùng hiếm có trong mấy năm trở lại đây. Chỉ ít đối với gia tộc Vương thị ở Tây Vực mà nói, điều này đồng nghĩa với việc tăng thêm tính đảm bảo cho chuyện làm ăn của họ từ rày về sau. Gót chân đứng ở trung nguyên lại càng thêm vững vàng.

Đội quân dùng trường sóc hùng hùng hổ hổ đứng trước cầu, sau lưng là dòng vận hà đỏ thẫm. Binh khí của bọn họ thích hợp đối đầu với quân địch,

nhưng lại không hợp với việc thu thập đầu quân địch. Công lao toàn bị những gã cầm phác đao đoạt lấy, bọn họ chỉ toàn làm lợi cho kẻ khác. Thu hoạch của các cung tiễn thủ còn ít hơn, dựa theo cách tính quân công, ba mũi tên trúng địch mới tương đương với một đao, mà trên người đám lâu la lại vốn không hề có hộ giáp, một mũi tên là đã đủ để lấy mạng.

Đối lập rõ rệt với các cung tiễn binh và trường sóc binh đang tức giận bất bình, ai nấy trong khinh kị binh đều mặt mày hớn hởi. Quân địch dường như chẳng còn sức trả đòn, công lao đêm qua lập được thật quá nhẹ nhàng. Nhiều thêm một con ngựa, đồng nghĩa với việc họ có thể mang theo nhiều thủ cấp hơn so với kẻ khác. Cho đến hiện giờ, dường như phía sau mỗi con chiến mã đều có máu chảy ròng ròng, vô số thủ cấp đang đưa theo đuôi ngựa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 84: Đông Môn (36)

B

on thổ phi còn đang bỏ chạy, chạy đến mức không xác định được phương hướng nữa. Có người rõ ràng chỉ cần chạy thêm mấy bước nữa là có thể lẫn trốn vào trong rừng cây ở bờ tây vận hà, nhưng lại giống như trông thấy yêu quái gì đó, xoay đầu nhe nanh múa vuốt chạy về hướng bắc. Cảnh tượng này khiến Vương Thế Sung cảm thấy vô cùng khó hiểu, trên lưng ngựa cảnh giác ngồi thẳng dậy, đưa mắt quét nhìn một lượt toàn bộ chiến trường. Ngoài trừ dòng sông màu đỏ thẫm và đám người hỗn loạn, y không hề phát hiện ra chỗ nào bất ổn, thổ phi đúng là thổ phi, nếu bọn chúng chịu dùng một chút suy nghĩ...

Bỗng nhiên, một cảm giác lạnh toát xông thẳng vào lòng y. Trong rừng có ánh đao lóe lên, còn có tiếng vó ngựa nện trên mặt đất. Không đợi Vương Thế Sung kịp kinh ngạc kêu lên, mấy trăm con chiến mã đã lao về phía cầu treo, đám thổ phi trên lưng ngựa ai nấy đều mở to đôi mắt đỏ rực, ánh sáng bình minh phản chiếu trên lưỡi đao rực sáng như lửa.

Trời ạ! Vương Thế Sung đọc lâu binh thư không khỏi nhắm chặt hai mắt. Không cần nhìn, y cũng đoán ra được kết cục. Kị binh giữ sức chờ đợi đột kích đội quân hàng ngũ lộn xộn, lơ là quân kỷ, thắng bại là chuyện không cần suy nghĩ cũng rõ.

Những tiếng kêu thảm thiết thê lương không ngừng vang lên bên tai. Lần này không phải là của bọn thổ phi, mà là của đám quan quân. Những kẻ giết người và những người bị tàn sát ban nãy đột ngột đổi chỗ cho nhau, đội kị mã men theo bờ sông áp sát theo hình chêm, trước hẹp sau rộng. Các tướng sĩ Đại Tùý bất ngờ không kịp phòng bị hoặc bị vó ngựa đạp chết, hoặc bị

hoành đao chém ngã. Những người còn sống hốt hoảng lùi về phía sau, áp sát về phía cầu, căn bản không hề quan tâm sau lưng chính là vận hà.

- Thế Sung, Thế Sung, người mau nghĩ cách gì đi, nghĩ cách gì đi. Trần tướng quân sẽ giết ta mất, hã sẽ giết ta mất!

Thanh âm của Ngu Trọng Mưu vang lên bên tai, mang theo tiếng nghẹn ngào. Cuộc tập kích nhằm vào Trương Kim Xung không hề tuân theo mệnh lệnh của vị chủ tướng nào, nếu giành được thắng lợi, dĩ nhiên sẽ không có ai đến gây phiền phức cho Ngu Trọng Mưu và Vương Thế Sung. Nhưng nếu thất bại, hơn nữa còn làm thiệt mạng quá nhiều huynh đệ, cho dù Ngu gia có chỗ dựa lớn trong triều đình, tiền đồ của cá nhân Ngu Trọng Mưu cũng sẽ bị hủy hoại.

Vương Thế Sung không kiềm được mở to mắt, trong nháy mắt, con người xanh lam của y đã đầy những tơ máu.

- Thối hiệu lệnh, không cho phép rút lui. Các huynh đệ bên bờ đông men theo cầu đánh qua, chi viện cho huynh đệ bên bờ tây!

- Thối hiệu lệnh, thối hiệu lệnh!

Như vớ được cọng rơm cứu mạng, Ngu Trọng Mưu lớn tiếng lặp lại. Kị binh trên bờ đối diện đã càn quét quan quân một lượt, hiện đang chỉnh đốn lại đội ngũ ở một nơi cách đó không xa dưới sự lãnh đạo của những tên đầu sỏ. Nhân số của họ chỉ hơn năm trăm người, còn xa mới sánh kịp quân triều đình. Chỉ cần quân triều đình có thể lấy lại tinh thần thì vẫn còn hy vọng xoay chuyển tình thế!

- Uu--uu--uu!

Tiếng kèn sừng trâu vang lên tựa như thúc giục đòi mạng, hòa lẫn với âm thanh gào khóc. Quan binh bên bờ đông nghe lệnh tiến lên, men theo cây cầu hẹp đi về phía đầu tây. Họ định chi viện cho đồng đội bên bờ tây, nhưng

những đồng đội bên bờ tây lại bị những thổ phỉ dọa sợ mất mật, chẳng những không chịu nhường đường, mà còn bán mạng chạy về phía bờ đông.

Hai toán quân đụng nhau dồn lại trên cầu, không cách nào lùi lại, cũng chẳng thể tiến nổi nửa bước. Mắt thấy cây cầu treo bị người người chen chúc mà trĩng xuống.

- Uu--uu--uu.

Bên bờ vận hà, hồi kèn hiệu lệnh lại vút lên thúc giục. Làn khói đặc mịt mù xông thẳng ra từ trong thôn, mang theo tiếng gào thét phần nộ đòi chém giết. Từ những nơi hoang tàn, sâu trong đám bụi gai, và cả phía sau những bức tường đổ nát, toán thổ phỉ trốn chui trốn nhủi bị quan binh tàn sát lúc trước đã quay ngược trở lại, cùng cầm gậy gỗ, bản đao, đá tảng lên, bao vây phía sau đám quan quân.

Hai bên bờ đều là thổ phỉ, không nhìn rõ là bao nhiêu người. Đây chính là nửa đường tập kích, xuất kỳ bất ý, bất ngờ tấn công. Quan quân bên bờ đông không thể không quay lại nghênh chiến, quan quân bên bờ tây không thể không tự mình chống đỡ cuộc tập kích của toán quân khinh kị bên địch. Những người dừng lại trên cầu thì tiến không được, lùi cũng chẳng xong, ngơ ngác há hốc mồm nhìn toán thổ phỉ lừa những đồng đội bên mình xuống sông như lừa dê.

- Thế Sung, Thế Sung, người mau nghĩ cách gì đi!

Ngu Trọng Mưu tiếp tục kêu khóc. Hiện giờ đã không còn là vấn đề có tiền đồ hay không nữa, nếu không nắm bắt được thời gian xông ra khỏi thôn này, e là hôm nay bản thân gã cũng sẽ bị thổ phỉ chém đầu mất. Gã theo thói quen thò tay đẩy chú ngựa bên cạnh, hi vọng có thể như lúc trước thức tỉnh người bằng hữu kiêm thuộc hạ đắc lực. Nào ngờ chỉ đẩy tay vào khoảng không, Vương Thế Sung đã thúc ngựa lao lên, quơ tay đoạt lấy thanh trường sóc trong tay thị vệ, xông về phía hàng ngũ đám thổ phỉ.

- Người hãy lui về huyện Quán Đào trước!

Xoay lưng về phía Ngu Trọng Mưu, Vương Thế Sung lớn tiếng dặn dò. Bảo vệ được Ngu Trọng Mưu, cũng tương đương với việc đảm bảo gia tộc y không bị liên lụy. Còn về cái mạng này của y, bọn thổ phỉ muốn thì cứ để chúng đến lấy đi, dù sao có sống tiếp cũng đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Y nóng lòng muốn liều mạng, lại trở thành nguồn cổ vũ lớn lao cho sĩ khí của các huynh đệ. Rất nhiều binh sĩ bị đám thổ phỉ đánh cho mù mờ theo bản năng đi theo sau hiệu úy đại nhân, nghênh đón trận phản kích của đám thổ phỉ. Hai toán thổ phỉ cấp tốc đánh tới không hề có phòng bị, bị Vương Thế Sung dẫn người chọc thủng.

Toán thổ phỉ thứ ba lại xông lên, bao vây Vương Thế Sung và những người khác vào giữa. Những đạo tặc này binh khí cũ nát, sức chiến đấu kém, nhưng so ra lại còn hung hãn hơn. Trông chốc lát, bên cạnh Vương Thế Sung chỉ còn lại mười mấy người, ai nấy đều bị thương, bất cứ lúc nào cũng có thể chôn mình trong dòng người.

- Thế Sung!

Ngu Trọng Mưu lau nước mắt, cũng vung đao xông về phía đám người, chết thì chết thôi, hảo bằng hữu mở cho gã con đường sống, gã cũng không thể nói chuyện nghĩa khí. Mấy gia tướng của Ngu gia vội vã theo sau, không chút do dự như thiêu thân lao đầu vào biển lửa. Toán thổ phỉ bị tấn công tới tấp, hai viên chủ soái của quân triều đình đã tụ lại một chỗ.

- Thế Sung!

Ngu Trọng Mưu vừa căng thẳng, vừa cao hứng. Đang định cùng Vương Thế Sung đột phá vòng vây, bỗng nhiên trông thấy con người tựa như mắt mèo của người đó co lại. Gã quay đầu lại theo bản năng, phát hiện ra một thanh mạch đao đang bửa tới. Ngay sau đó, cả bầu trời trên đỉnh đầu và mặt

đất dưới chân đều không còn thấy đâu nữa, gã cảm thấy mình như đang trôi về trước, trôi về trước, nặng nề hỗn độn trôi vào một dòng sông đen kịt, vĩnh viễn không có điểm dừng.

- Ngu huynh!

Vương Thế Sung kêu lên thảm thiết, không dám ham chiến, giục ngựa chạy khỏi đồng hoang. Thanh mạch đao đã lưu lại trong y kí ức tựa như cơn ác mộng đêm qua lại chém tới lần nữa, y không có dũng khí nghênh tiếp trực diện.

- Cầm lấy! Mang cho đại đương gia!

Trình Danh Chấn xách chiếc đầu đã bị chém đứt lìa của Ngu Trọng Mưu ném qua bên cạnh, lớn tiếng ra lệnh. Hắn không muốn truy sát Vương Thế Sung, có thi thể của Ngu Trọng Mưu là đủ để hắn có chốn yên thân trong sào huyệt thổ phỉ.

- Vâng!

Một người chủ động tiến lên, ôm lấy thi thể Ngu Trọng Mưu. Thấy Trình Danh Chấn đã ngừng truy sát, bọn lâu la cũng theo đó mà ngừng lại. Không cần người khác đề cử, hiện giờ vị thiếu niên này đã dùng hành động thực tế để lập nên địa vị của hắn trong lòng đoàn người. Toàn bộ kế hoạch phản kích đều là do vị thiếu niên này sắp đặt, bao gồm cả việc hi sinh mất mấy trăm tên thổ phỉ già yếu không hiểu chuyện làm mồi nhử.

Hai tên chủ tướng, một chết một chạy thoát, đám quan quân còn lại nhanh chóng bị tan vỡ. Đám thổ phỉ đuổi giết dọc theo bờ sông, một lần nữa làm lại chuyện mà các quan quân đã làm đêm qua không khác chút gì. Dòng vận hà càng lúc càng đỏ, càng lúc càng đỏ, đỏ đến mức giống như ngọn lửa đang bùng cháy dưới ánh ban mai. Trình Danh Chấn giục ngựa chạy lên cầu, chậm rãi băng qua dòng sông rực lửa.

Kể từ giây phút ấy, Trình Danh Chấn hẳn đã không còn cần phải lo lắng về an toàn của bản thân trong sào huyết thổ phỉ. Có điều hẳn không hề cảm thấy vui vẻ một chút nào, chỉ cảm thấy dòng sông cuộn cuộn dưới chân đang không ngừng thiêu đốt, thiêu đốt! Thiêu đốt đến mức trước mắt hẳn như đen lại, toàn thân nhũn ra.

Thanh mạch đao nặng nề từ từ tuột khỏi tay hẳn, "bồm" một tiếng rơi vào trong lòng sông, bọt nước đỏ rực tung lên, văng vào người vị thiếu niên đã mất đi tri giác.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 85: Hồng Trần (1)

N

gười thật là ngu xuẩn, cái này không cần cái kia cũng không cần, rốt cuộc là người muốn cái gì?

Lão Long Hoàng Hà phất tay áo lên, lộ ra cái miệng răng đầy máu.

- Đừng ăn thịt ta, đừng ăn thịt ta!

Trình Danh Chấn lớn tiếng kêu thảm thiết, tay chân nhảy loạn hết cả lên. Lão Long Hoàng Hà cũng không trượng nghĩa, tốt xấu gì thì hãn cũng là ân nhân cứu mạng đưa cháu đích tôn của lão, không phải là uống một ít rượu ư? Sao nói trở mặt là trở mặt? Biết sớm như vậy, tự uống cũng được:

- Ta uống, uống, đừng ăn thịt ta, đừng ăn thịt ta...

Trai ngọc nữ, món ngon, rượu ngon, hết thấy đều biến mất, trước mắt lơ mơ xuất hiện một gương mặt tiều tụy:

- Người tỉnh rồi!

Nàng kêu lên sợ hãi, niềm vui trên gương mặt nàng không giả bộ chút nào.

- Hà...

Trình Danh Chấn thần thờ đáp, nhất thời phản ứng hơi chậm chạp. Hãn nhớ rất rõ vừa rồi mình còn được Lão Long Hoàng Hà mời vào Thủy Tinh cung dự tiệc, trong lúc lão tặng vàng vừa tặng mỹ nhân còn hứa hẹn cho mình phú quý. Kết quả là khi mở mắt ra, thì ra đã chạy đến một khu nhà cỏ tranh,

bỏ hoang, nóc nhà còn vài chỗ bỏ trống, rõ ràng là vừa mới được dựng vài ngày.

- Tỉnh là tốt rồi, bằng không Tôn Đà Tử lại nói ta lãng phí được liệu!

Bất kể cười tươi phát ra từ nội tâm thế nào, người thiếu nữ trước mặt và sự dịu dàng không liên kết với nhau chút nào:

- Ta nói rồi, người phúc lớn mạng lớn, y lại không tin. Lúc này, ta nhất định phải lấy roi rút cái miệng của y ra.

- Được liệu?

Trình Danh Chấn cảm thấy choáng váng, không biết nàng nói cái gì? Người phụ nữ này là ai? Hình như có quan hệ thân thiết với mình? Sắc mặt vàng như nến kia, không phải là vì chăm sóc mình mà mệt mỏi đó chứ! Đột nhiên, trước mặt hắt thoáng qua một gương mặt quen thuộc, động một chút là rút đao ra khiêu chiến, so với báo mẹ còn dũng mãnh hơn nhiều. Rốt cuộc hẳn cũng nhớ ra đối phương là ai, trong doanh trại của Trương Kim Xưng, mình còn nợ người này một ân tình lớn. Lúc đó mình phụng lệnh Huyện lệnh đại nhân mang thư đến... Sau đêm thổ phỉ tập kích Quán Đào, mình lại bị biến thành thổ phỉ, không thể không trốn chạy cùng người phụ nữ này...

Hắn cố gắng dùng sức ở hai chân, gắng gượng đứng lên. Trước mắt đột nhiên tối sầm lại, người mềm nhũn ngã xuống, ba bước cũng làm thành hai bước bổ nhào xuống giường:

- Muốn chết à! Bất tỉnh đã năm ngày rồi mới tỉnh mà đã động dậy rồi à! Người không muốn sống, nhưng ta tiếc tiền thuốc lắm đấy!

Trình Danh Chấn bị chửi đỏ mặt tía tai, ngượng ngùng lấy tay vò đầu:

- Thất đường gia nói đúng, nói đúng ta quên là mình bị thương. Sao ta lại bị thương? Tại sao ta lại ở chỗ này!

Khoảng cách giữa hai người gần nhau như vậy có thể cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của nhau. Thất đường gia Đỗ Quyên phát hiện Trình Danh Chấn không sao, lập tức nhảy ra mấy bước, tức giận dựng mắt lên:

- Người bị người dùng đao cắt đầu biến thành ma không đầu, ta đã mang đầu của người về đây!

- Ồ!

Trình Danh Chấn nhe răng nhếch miệng. Muốn lấy được thông tin từ Ngọc Diện La Sát thật sự là quá khó, căn bản là nàng không dễ nói chuyện. Có thể mình bị u mê, chỉ nhớ trên đường chạy trốn Trương Kim Xưng, nhưng bị quan nhân đuổi theo...

Không đúng! Hẳn nhớ lại một chút sự việc, cả người chợt căng thẳng. Chú ý phục kích quan quân hình như là mình đấy. Đỗ Quyên còn âm ỉ với người khác một hồi, sau đó quyết định đánh cược cùng Trương Kim Xưng một lần. Hách Lão Đao và Đỗ Quyên mang kỵ binh đến bờ bên kia mai phục, rồi bị mắc mưu quan quân, còn mình cùng người phục kích một đao giết ra, giết thật nhiều người bao gồm cả những tướng lĩnh chức vị cao...

- Người giết đến mất sức, bị rơi xuống nước rồi!

Thấy sắc mặt của Trình Danh Chấn trắng bệch. Đỗ Quyên cho rằng hẳn tin lời mình, vội giải thích là do chính tay Vương đường gia vớt hẳn lên. Nhìn thân thể hẳn hẳn chắc nhưng lại không chịu đựng nổi, hôn mê một cái là 3, 4 ngày, uống hết thảo dược của Tôn Đà Tử mà vẫn không chịu tỉnh.

- Ồ!

Hắn cúi đầu “ồ” lên một tiếng, sau đó thở phào một hơi nhẹ nhõm. Xem ra bọn thổ phỉ đã đem mình về đầm Cự Lộc rồi. Có thủ cấp của tên tướng lĩnh kia, mình có thể lập công để giao nộp rồi, nhưng vì đổi lấy mạng sống của mình, chí ít cũng có mấy trăm người trực tiếp hoặc gián tiếp chết trong tay mình rồi. Từ lúc nào mà mình trở lên nhản tâm như vậy? Nhưng không làm như vậy mình có thể sống đến giờ hay không?

Lão Long Hoàng Hà, tài bảo như núi, phú quý mấy đời hưởng thụ không hết? Ha ha, chẳng qua chỉ là một giấc mộng đẹp mà thôi. Có thể còn sống là ông trời đã thương rồi, ít nhất thì cũng không bị mất đầu treo trên tường xanh đen của huyện Quán Đào.

- Người làm sao vậy?

Thấy sắc mặt của Trình Danh Chấn ngày càng khó coi, Đỗ Quyên quan tâm hỏi. Thiếu niên trên giường này đã cứu tính mạng của các huynh đệ, nửa phần cũng không hề sai lầm! Mấy ngày nay, Trương Nhị Bá, Hách Ngũ Thúc và mọi người đều đến thăm hân. Ai cũng rất tôn sùng hân. Thậm chí Vương tứ thúc còn hay nói đùa, chỉ cần hân đồng ý ở lại thì mình sẽ cùng hân...

Nghĩ đến những thứ này, Đỗ Quyên dặt không sợ, trời không sợ lại đỏ mặt lên, từ từ lui về sau mấy bước cúi đầu nhìn chân váy của mình.

- Không, không có gì?

Trình Danh Chấn vội vàng trấn tĩnh, từ trong trầm tư bừng tỉnh lại, vội vàng đáp:

- Ta chỉ thấy có chút hơi váng đầu, có thể là do đã ngủ quá lâu!

Dứt lời, hân giãy dụa chuẩn bị đứng dậy, một cảm giác vừa đau, vừa ngứa truyền đến tứ chi, kích thích khiến hân nhe răng há mồm.

- Đừng nhúc nhích, vết thương trên người người không nhẹ đâu!

Đỗ Quyên bị tiếng rên rỉ của hắn làm hoảng sợ, lần thứ

ba lần đến trước giường:

- Có ba vết đao chém, một chỗ trúng tên, cũng may là không trúng phải những nơi yếu hại. Thuốc của Tôn Đà Tử rất linh, trước kia người của chúng ta bị thương đều dùng thuốc của ông ta.

Nửa câu nói sau hơi nhỏ, dù người khác có chú ý hay không thì nàng vẫn vừa then vừa đỏ bừng cả mặt. Đang lúng túng muốn chạy trốn thì bên tai lại nghe thấy giọng nói của Trình Danh Chấn:

- Cảm ơn Thất đường gia đã tìm người trị bệnh cho ta. Sau này nếu có chuyện cần Trình mỗ giúp, Thất đường gia cứ việc phân phó.

- Ai mất công đi tìm đại phu giúp người chứ!

Đỗ Quyên hung hăng liếc hắn một cái, mặt nóng bỏng:

- Là Trương nhị bá đã sắp xếp người. Người phải tạ ơn ông ấy, hôm nay ta chỉ tiện đường đến thăm người chút thôi. Liên Tử, Liên Tử, mang nước tới cho hắn uống!

- Ôi, đến đây, đến đây!

Có tiếng người đáp to ngoài cửa, chưa thấy mặt đâu đã nghe tiếng cười tới trước:

- Ta nói rồi, Trình công tử thế nào cũng sẽ sống lâu trăm tuổi, không tin thì người nhìn hắn đi...

Lần này, Đỗ Quyên thật sự ngượng ngùng, vén rèm cửa lên đi ra phía ngoài. Người hầu phụng mệnh tới bị nàng đụng phải lão đảo ngã xuống đất:

- Thất đương gia..

Rồi mặt cô ta như chợt bừng tỉnh ngộ, đẩy rèm cửa ra cười với Trình Danh Chấn.

- Đỗ..., Thất...

Trình Danh Chấn cũng bị biến thành xấu hổ, ngượng ngùng cười ngây ra trên giường. Người phụ nữ trung niên được gọi là Liên Tử đó lại không hề để mắt, vừa thả cái âu trong tay xuống vừa khoe khoang nói:

- Đây là canh sâm đã mấy trăm năm, uống hết sẽ rất bổ. Thất đương gia vì người mà dốc hết của cải, tương lai của Trình công tử...

- Liên tử, ta khát quá rồi!

Thực ra là sợ cô này lạnh mồm lạnh miệng cho nên hăn vội vàng nhắc nhở.

- Cậu xem, cậu xem. ồ xách canh sâm đến mà lại không cầm bát!

Liên Tử lúc này mới nhớ ra bốn phận của mình, chà tay vào tạp dề:

- Cậu chờ ta một chút, ta sẽ đi lấy bát cho cậu. Đừng có vội uống, vừa mới nấu xong, bỏng đấy!

Còn chưa dứt lời, người của cô ta đã không biết bay đi đâu, chỉ bỏ lại mình hăn trên giường bệnh, nằm cũng không được, dậy cũng không xong, mồ hôi lạnh trên trán lại ứ ra.

Cứ tiếp tục như vậy e rằng Đỗ Quyên có một trăm cái miệng cũng không thể nói rõ được. Dù cho mình là người có hôn ước cũng không thể chung thân với người ta được. Huống hồ mình và các lực lâm hảo hán đi một đường, vốn là có chút bất đắc dĩ. Phong ba qua đi, còn phải quay về thành

Quán Đào sinh sống, cũng không nên dây vào nhiều phiền toái. Nghĩ như vậy, hần lại tỉnh táo dùng tay chống nửa người từ từ hoạt động.

Dù sao hần cũng đã từng luyện võ, mặc dù yếu hơn người thường một chút nhưng cũng không thể đến mức hôn mê. Cố gượng, hần chậm rãi dẫm lên mặt đất, ngồi dậy. Sau đó duỗi thẳng tay vịn vào vách tường đứng dậy.

Xà nhà và mặt đất đều quay cuồng, từng giọt từng giọt năng lượng tụ vào đan điền. Nghỉ tạm một lát, hần thử thăm dò chuyển động của bước chân, chậm rãi đi về phía cửa phòng.

- Ai da, Trình thiếu gia của ta, ngài muốn làm gì vậy?

Một tiếng thét kinh hãi, Liên tỷ như cơn gió ào vào phòng, không do dự đỡ hần đứng vững:

- Mau nằm xuống, nằm xuống. Không thể đùa với vết thương được đâu. Mấy ngày này Thất đương gia không biết đã khóc bao nhiêu lần vì ngài, ngài không đau lòng cho mình thì cũng phải nghĩ cho cô ấy chứ?

Hần dờ khóc dờ cười. Trong lòng lại mơ hồ cảm động. Nàng vì ta mà rơi lệ? Một nữ tặc vì ta mà rơi lệ? Có thể sao? Không thể, nếu như ta thực sự không tỉnh, ngoài mẫu thân ra thì còn ai khác rơi lệ vì ta không?

Hần biết nhất định Nhị Mao sẽ khóc lớn một trận, Lâm huyện lệnh có lẽ sẽ nói mấy lời tiếc hận. Về phần các đồng liêu khác ở Quán Đào e rằng đa số sẽ vui mừng khi người khác gặp họa. còn Tiểu Hạnh Hoa này thì sao? Trong phút chốc, trong mắt hần hiện lên một bóng hồng xinh đẹp. Sau tường thành mình chưa hề được thấy nàng.

Nàng vẫn khỏe chứ? Không vì mình mà lo lắng hãi hùng chứ? Ánh mắt của người thiếu niên đột nhiên đại đi, các vết thương lớn nhỏ lại đau đớn như bị xát muối.

Chú thích của Tửu Đồ: Quá trình trưởng thành của Tiểu Cửu và Lý Húc khác nhau, cho nên lựa chọn cũng sẽ khác nhau. Trên người Lý Húc có một loại khí chất “ngờ ngạc”, hoặc là nói đó là lý tưởng kiên trì của người đọc sách. Mà Trình Tiểu Cửu thì đã mất mát nhiều thứ từ nhỏ....

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 86: Hồng Trần (2)

L

iên tỷ là một người phụ nữ thuần phác, nếu như có thể bỏ được cái tật xấu lẩm miệng thì sẽ cho người ta một ấn tượng tốt hơn. Nhưng đối với Trình Danh Chấn mà nói, đối phương lẩm mồm cũng không hẳn là chuyện xấu. Ít nhất thì từ miệng chị ta hẳn cũng thám thính được tình hình của Đỗ Quyên dễ dàng hơn, thậm chí không cần vòng vo, cũng có thể thám thính được một cách tường tận.

Đội uống xong hai chén sâm, hẳn bước đầu đã rõ tình hình. Nơi đây gọi là Hồng Hoa Oa Tử, nằm ở sâu trong đầm Cự Lộc. Từ những năm nghiệp lớn đầu tiên, liên tục có người không chịu nổi sưu cao thuế nặng mà chốn ở đây. Trương Kim Xương và các Đại Đường Gia sau khi tạo phản nhìn thấy nơi này địa hình thuận lợi bèn để cho người già, phụ nữ và trẻ em an trí ở đây. Quy mô của Trương Gia Quân tăng lớn, dân số trong trạch cũng ngày một nhiều, dần dần tạo thành một thị trấn lớn, loại tự thu, không quyên không thuế, tự nhiên có hương vị của một đào nguyên.

Từ góc độ của Liên tỷ, Trương Kim Xương rất chiều cố đến gia quyến của cấp dưới mình. Mọi người dù là đánh cá hay làm ruộng đều không cần phải tiến cống cho Trương đại đường gia. Mỗi lần ra ngoài “chiêu mộ” vật tư trở về, Trương Gia Quân có thể còn cấp phát cho dân chúng, thỏa mãn “lòng tham” của một nhóm người.

Đương nhiên người với người ở chung sẽ có phát sinh chút tranh chấp lông gà vỏ tỏi. Vài vị đầu lĩnh trong Trương Gia Quân đảm đương là nhân vật quan lão gia, bởi vì là thủ lĩnh phải xử mọi việc cho công bằng. Mặc dù có phát sinh chút lệch lạc thì thông qua người quen cũng là cách để thay đổi sửa chữa.

- Mấy vị Đại đương gia thay phiên nhau xử án?

Hắn nghe thấy vậy liền tò mò trừng mắt truy vấn.

- Sao có thể chứ, nhà có ngàn cái miệng còn chủ nhà chỉ có một người!

Vừa cất bát trên bàn, Liên tử vừa cười đáp lại:

- Dù là chuyện gì, cuối cùng Đại đương gia cũng nghe thấy. Nhưng thường chuyện nhỏ thì không phiền đến ông ta, Lục đương gia hoặc Bát đương gia sẽ ra mặt, giải quyết tất cả mọi chuyện.

Tứ đương gia họ Vương và Trương Kim Xưng giống như kết phường mua bán. Trong giọng kể đứt quãng của Liên tử, hắn biết được nhiều tin tức hữu dụng. Lục đương gia xuất thân công môn, hình như là quan phủ sai dịch, rất quen thuộc pháp luật. Trừ hai thuộc hạ đặc lực thì dưới trướng của Trương Kim Xưng còn Nhị đương gia Tiết Tụng, tam đương gia Đỗ Ba Lạt, ngũ đương gia Hách Lão Dao, và thất đương gia Đỗ Quyên. Những người này chủ yếu cầm quân đánh giặc, rất ít khi quản những việc vặt vãnh trong đầm Cự Lộc.

Chẳng qua nếu như trong doanh trại có đám đàn bà đụng chân đụng tay thì sẽ giao cho Đỗ Quyên trừng trị. Mà Thất đương gia Đỗ Quyên cũng rất quan tâm đến các tử muội, quơ được người gây họa, nhẹ thì sẽ quất roi da trước mặt mọi người, nặng thì chặt tay cắt tai. Bởi vậy lâu dần cô ta được tặng cho cái biệt hiệu là Ngọc Diện La Sát. Cô nghe thấy cũng không tức giận.

Vừa nói đến Đỗ Quyên, Liên tử đã không thể khống chế nổi. Cất ki bát đĩa, chị ta đã đem chuyện Thất đương gia trượng nghĩa trừng trị bọn vô lại ác hán, cứu khốn phòng nguy, tương trợ kẻ yếu, giúp nữ nhân trong trạch cắt vải, khâu vá... kể lại với hắn. Giống như nàng chính là ngọc nữ trước mặt Bồ Tát, đại thiện nhân đệ nhất thiên hạ.

Tuổi của Trình Danh Chấn cũng không còn nhỏ, sao lại không nghe ra ý tứ xa xôi của Liên tử. Hắn liền cười chuyển hướng đề tài:

- Tỷ vừa mới nói còn một vị Bát đương gia, trước khi gia nhập ông ta làm cái gì? Sao lần này ở ngoài thành Quán Đào ta không thấy ông ta?

Vừa dứt lời, Liên tử lập tức tắt hẳn nụ cười, thò đầu nhìn ra ngoài rồi mới thấp giọng đáp:

- Bát đương gia vừa mới gia nhập từ mùa xuân. Chúng ta cũng không biết lai lịch rõ ràng của ông ta. Một tháng cũng có khi cả nửa tháng ông ta không ở trong trạch. Cậu không cần phải nhìn ông ta, có Thất đương gia ở đây, ông ta sẽ không dám đến đâu.

- Vì sao thế?

Thấy ánh mắt Liên tử có điều che giấu, Trình Danh Chấn càng thấy tò mò.

- Người kia cùng với nhóm họ căn bản không cùng đường!

Một lần nữa Liên tử lại cầm lấy bát đĩa bước nhanh ra ngoài:

- Dù sao ông ta cũng không dễ dàng đến đây đâu, cậu không cần lo lắng. Nếu dám đến đây sẽ có người đi báo với Thất đương gia!

Dứt lời, chị ta vén màn cửa dời đi. Trong phòng lại chỉ còn một mình hắn, ngẩn người nhìn ra bóng cây cửa sổ. Ổ thổ phỉ trong miệng Liên tử khác biệt quá lớn với những điều dự đoán của hắn, lớn đến mức khó có thể nhận ra được. Trong dự đoán trước kia của hắn, sào huyệt của bọn giặc cỏ căn bản không phải thế này. Nếu chúng có thể đi cướp thì cũng không cần phải làm ruộng, đánh cá, se tơ dệt vải. Chúng lười biếng, lỗ mãng thậm chí vô liêm sỉ. Dù nam hay nữ cũng coi trời bằng vung, một lời không hợp lập tức rút đao khiêu chiến. Tin tức vừa mới nghe được hoàn toàn tương phản, bọn thổ

phỉ cũng có cuộc sống trật tự, cũng có hỉ, lộ, ái, ố giống như người bên ngoài. Nếu không cẩn thận phân chia, thì người thậm chí còn không nhận thấy sự khác biệt giữa Liên tỹ với Thất đại côn, Bát đại di trong ngõ Lư Thi, cùng giống như những người khác, đều nhiều chuyện, thích nói xấu sau lưng người khác...

- Đã đến rồi thì cứ tạm thời ở đây.

Lá cây ngoài cửa sổ bay xào xạc, hắc cười an ủi mình. Dù thổ phỉ là bọn cầm thú ăn tươi nuốt sống hay là kẻ di dân thế ngoại đào nguyên, trước khithương thế tốt lên thì hắc cũng phải ở chỗ này. Hai lần chạy trốn võ tướng đều thấy mặt hắc, nếu trong thành bị người ta nhìn thấy được chỉ e trên đời này không ai còn giúp được hắc.

Ngày thứ hai vẫn là Liên tỹ mang cơm đến và còn có một người gù tóc hoa râm. Thấy hắc đã có thể vịn vào tường đi được, mắt người gù liền sáng lên:

- Không ngờ ngươi không chết?

Y kinh ngạc hỏi, dường như nhìn thấy ma vậy:

- Mau ngồi xuống để ta sờ xem, xem ngươi làm cái gì vậy!

- Vâng, Tôn đại phu?

Hắc ngửi thấy từ đối phương đầy mùi thảo dược cũng đoán được thân phận của người này, bèn chào ông ta:

- Mấy ngày này đã làm phiền ngài rồi, Trình mỗ cảm kích vô cùng!

- Đông dài!

Người gù trợn mắt:

- Ngồi xuống, đừng nhúc nhích! Ta không làm ăn thịt ngươi đâu!

Một bàn tay to chạm tới, nắm bóp toàn thân hắn như sờ vào gia súc, vài lần nắm xoa còn chưa đã nghiền, còn đemsock quần áo của hắn lên cẩn thận kiểm tra.

Lớn như này rồi, ngoài mẹ hắn ra thì hắn chưa bao giờ để lộ thân thể mình trước mặt nữ nhân khác cả, hắn ngượng ngập toát cả mồ hôi. Liên tỷ đứng bên nhìn thấy cũng không tránh đi, chỉ mím môi cười. Rốt cuộc họ vẫn là thổ phỉ, trong lòng hắn liền nảy sinh ấn tượng không tốt. Chỉ mong mình mau khỏe, nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

- Khá lắm, Thập bát hán, bò Tây Tạng ba tuổi, người rất chắc chắn đấy!

Lúc hắn sắp sụp đổ thì rốt cuộc ông gù cũng hoàn thành công việc kiểm tra. Ông ta đánh mạnh vào lưng hắn rồi khen:

- Nam nhân rắn chắc như vậy, lần đầu tiên ta gặp. Cứu được tính mạng trở lại, thì có thể chạy tám mươi mẫu đất đấy.

- Vãn bối luyện võ từ nhỏ, mười mấy năm qua không hề gián đoạn!

Thật sự không muốn tiếp tục bị người gù này coi mình là gia súc khen nữa, Trình Danh Chấn lớn tiếng giải thích. Mặc dù ông ta đã từng dùng thuốc cứu cái mạng nhỏ của mình nhưng cũng không có nghĩa là có thể làm nhục nhân cách của hắn.

- Vậy được rồi, mặc dù không chết nhưng cũng phải tê liệt cả tháng!

Cảm thấy giọng của hắn có chút không vui, ông ta còn nói:

- Quyên Tử cũng tinh mắt đấy, nhìn người cũng rất chuẩn! Nó dùng sâm bổ mệnh cho người, ta thấy đáng tiếc. Bây giờ xem ra mấy cây sâm kia cũng dùng được.

Vừa tức, vừa xấu hổ, ngay cả cố Trình Danh Chấn cũng đỏ lên. Dù gì thổ phỉ cũng không biết phân biệt phải trái, đành ngồi vào bàn bên cạnh, lấy bát xơi cơm. Đồ ăn đã đặt trên bàn, cũng không giữ khách ở lại dùng cơm dù thế nào cũng không phải hành vi lễ phép. Người gù họ Tôn cũng không để ý, cười xem xét tư thế ăn cơm của hắn, lại lâu lâu nói:

- Người nên kiếm một nô tì? Tướng ăn cơm cũng tốt lắm, dễ dàng điều dưỡng. Không cần ăn quá no, bên ngoài còn một lọ thuốc, sau khi ăn xong từ từ mà uống. Buổi tối nhớ là uống nhiều nước, xoay người ít thôi...

- Lão ngài cũng ngồi xuống ăn chút gì đó đi!

Thấy ông ta không nóng không lạnh, Trình Danh Chấn ngược lại lại có chút băn khoăn, chỉ vào cơm trong nồi gỗ, cất giọng mời.

- Đó là cơm cho người bệnh, người cứ hưởng thụ đi, lão gù không có cái phúc đó.

Lang trung họ Tôn cười lắc đầu, lại từ từ lấy mấy hộp gỗ ngân ử ra:

- Trong này là dầu cao ta vừa chế, trước khi đi ngủ cởi áo ra xoa lên chỗ vết thương. Nửa tháng sau sẽ không để lại sẹo, có cũng không to.

- Khiến ngài phí tâm rồi!

Hắn vội buông bát đĩa, hai tay nhận lấy lấy hộp thuốc. Dù ông ta có thô bỉ đến mức nào thì dù sao cũng thật tâm chữa bệnh cho mình. Ân tình tốt xấu đó đến thẳng ngực cũng phân biệt được.

- Ừm.

Thấy hắn lễ phép cảm ơn, lão gù cười gật đầu. Dù là từ góc độ nào thì lứa tuổi của hắn trong doanh địa cũng ít. Cách nói năng của hắn hào phóng, cử chỉ nho nhã lễ độ, vóc người cũng anh tuấn xứng với Đỗ Quyên. Nghĩ đi

nghe lại, ánh mắt của Tôn Đà Tử đang bình thản lại lóe lên sau đó nhẹ nhàng lắc đầu.

- Thuốc này có vấn đề gì sao?

Hắn hiểu sai ý, tay giơ lên cười chê truy hỏi. Nếu người gù đòi tiền xem bệnh với mình, mình nhất định không đưa. Lần trước ở hiệu thuốc Bắc Chu ký, một gói thuốc mà đã mấy trăm tiền, lúc này ăn của người ta các loại đồ bổ như sâm lộc nhung, không biết bao nhiêu tiền mới trả cho đủ.

- Thuốc không thành vấn đề!

Lão gù tiếp tục lắc đầu, sau đó thở phào một hơi dài:

- Tối cứ ngủ trước, để Liên tử giúp người bôi thuốc. Vết thương trên lưng người không với đến đâu.

- Vãn bối, vãn bối tự nghĩ cách!

Trình Danh Chấn không dự đoán được ông ta do dự lúc lâu chính là vì chủ ý cù bấp như vậy, lại xấu hổ vô cùng.

- Sợ cái gì, mấy hôm nay người hôn mê, sao mà cô ấy không nhìn thấy chứ?

Tôn Đà Tử đột nhiên run rẩy, phát tay áo dựng lên:

- Liên tử đâu, người hãy chăm sóc tốt cho hắn, đừng để hắn một mình đối phó.

- Vâng, ai da!

Xưa nay Liên tử phóng khoáng vô cùng, giờ vẻ mặt lại trở lên vô cùng cổ quái. Không dám nhìn vào ánh mắt người gù, chỉ lặng yên nhìn xuống giày của mình.

- Đa... đa tạ Liên tỷ đã trượng nghĩa cứu giúp!

Mặt hần đỏ như con tôm, lạy dài chấm đất. Phần ân tình lớn này, mặc dù tuổi Liên tỷ đã lớn nhưng dù sao cũng là phụ nữ. E sau này chỉ có thể gọi tỷ là tỷ tỷ mới có thể báo đáp ân cứu mạng này.

- Đừng, đừng như vậy!

Trình gia, Trình gia! Ngài đã cứu nhiều huynh đệ như vậy, hầu ngài, hầu ngài là điều nên làm mà...

Liên tỷ không dám ngẩng đầu lên, chỉ đóng đưa cái chén trên bàn.

Nàng không dám đối mặt với sự cảm kích của Trình Danh Chấn, càng không dám không nghe theo sự chỉ bảo của Tôn Đà Tử. Mấy ngày qua, đích xác có người đã bôi thuốc cho thiếu niên đang hôn mê, nhưng người đó không phải là nàng, còn vì sao Đà Tử thúc đồ hết lên đầu nàng, nguyên nhân trong đó, nữ nhân lương thiện không giải thích được, càng không đoán được!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 87: Hồng Trần (3)

G

iếu những hoang mang trong lòng, từ lúc chạng vạng tối, Liên tử lương thiện đến tận hừng đông mới lau vết thương chấm thuốc cho Trình Danh Chấn một lần nữa. Cả hai người đều rất xấu hổ, khó tránh khỏi cảm giác lạ lẫm không phối hợp được. Miệng vết thương trên người Trình Danh Chấn chảy máu sừng tấy khiến Liên tử sợ hãi đến trắng bệch cả mặt, chỉ sợ người thiếu niên trách mắng mình. Nhưng hắn lại rất bình thường nói:

- Không đau, máu này sớm muộn gì cũng chảy. Chảy hết rồi không chừng miệng vết thương sẽ nhanh chóng bình phục hơn.

- Là ấ ngốc, không biết hầu hạ!

Liên tử đỏ mặt lên ngượng ngùng xin lỗi.

Thấy Liên tử khóc, trong lòng Trình Danh Chấn lại càng sợ, nghiêng đầu nghiêng đầu cười an ủi:

- Tử cũng không phải thầy thuốc, buộc dây vải sẽ thấy khó. Mấy ngày nay khi ta hôn mê, không phải tử đã chăm sóc ta rất tốt đó sao? Như vậy đi, ta nhắm mắt lại, thẳng lưng bất động, tử cứ coi như lúc ta còn hôn mê là được.

- Trình thiếu gia là người tốt!

Liên tử lau nước mũi, thấp giọng trả lời một câu. Theo cách xử lý của hắn, quả nhiên tốc độ bôi thuốc và quấn vải nhanh hơn rất nhiều. Dù vậy, mấy vết thương lớn nhỏ khi đã được xử lý cũng phải mất gần nửa canh giờ, làm Trình Danh Chấn đau đớn đến sắc mặt trắng bệch, mồ hôi to như hạt đậu chảy dọc xuống thái dương.

Liên tỷ thấy vậy, chẳng quan tâm tiếp tục suy nghĩ lung tung nữa mà vội chạy ra ngoài tìm canh sâm. Uống hai bát canh sâm xong, trên mặt Trình Danh Chấn rốt cuộc cũng có được một tia huyết sắc, hần quay về bên giường, yếu ớt thở hỗn hển.

- Thiếu gia, Trình thiếu gia? Ngài không thể đi được!

Liên tỷ sợ hãi, nhỏ giọng gọi hần.

- Ta, ta không sao. Tôn Đà Tử đáng chết, thuốc của y sao hôm nay lại giết người như vậy, ta còn không bằng cả hôn mê nữa.

Trình Danh Chấn thở dốc rồi nhắm mắt lại.

- Không được, thiếu gia mà không tỉnh lại, thì Thất đương gia sẽ chết mất!

Liên tỷ thấy cuối cùng hần có thể mở miệng nói chuyện, liền nín khóc mỉm cười. Đang nói đột nhiên lại phát hiện ra cái tật xấu ở miệng liền vội cúi đầu, chỉ e hần sẽ nhìn thấy.

Hần căn bản là không đủ sức mở mắt nhìn nàng, vết thương làm hần đau toàn thân. Vì để tránh cho Liên tỷ khỏi sốt ruột. Hần đáp lại:

- Thất đương gia, tỷ nói Đỗ Quyên sao? Mấy ngày nay, e rằng ta đã khiến cô ấy phải suy nghĩ lo lắng nhiều rồi.

- Thiếu gia biết?

Liên tỷ ngạc nhiên ngẩng đầu lên rồi lại vội cúi đầu xuống:

- Thiếu gia biết, biết Thất đương gia hằng ngày, hằng ngày đều tới thăm ngài? Vì chuyện này mà khiến Tam đương gia không thoải mái. Nhưng Thất đương gia...

Liên tỷ vừa nói đến đây, hần liền ngắt lời chị ta:

- Tam đương gia là Ba Lạt thúc sao? Ông ta về doanh trại rồi hử? Chuyện này là khi nào thế?

- Muộn hơn so với các cậu một ngày. Mấy hôm nay, liên tục có các huynh đệ từ bên ngoài trở về. Nghe nói Đại đương gia chuyển bại thành thắng, đánh cho cái tên gọi là Vương Thế Sung chạy trốn chết. Bọn đệ tử đã chủ động xin gia nhập. Nhưng bọn chúng nhìn qua cũng không phải là người đứng đắn. Thất đương gia khuyên Đại đương gia đừng thu nhận và giúp đỡ bọn chúng!

-Ồ!

Hần trả lời, thuốc trên vết thương đã bắt đầu phát huy tác dụng, cảm giác nóng hầm hập được thay bằng sự đau đớn, cả cơ thể bắt đầu trở nên mềm nhũn ra, cố gắng lắm mới tập trung được tinh thần.

- Lục đương gia nói mọi người có thể sống sót trở về, ít nhiều cũng là do kế sách của cậu tốt. Cái tên họ Vương kia rất nổi tiếng, không ít đương gia đã thua trong tay y.

Chỉ e hần sẽ ngủ như trước kia, Liên tỷ không ngừng tìm đề tài để nói chuyện.

-Ồ!

Trình Danh Chấn lại mơ màng gật đầu. Đến giờ, rốt cuộc hần cũng thăm dò được hôm đó ai liều mạng cùng mình. Vương Thế Sung, viên tướng lĩnh này lợi hại thế sao? Vang dội hàng đầu, gần đây hần chỉ nghe nói đến những người như Lai Hộ Nhi, Trương Tu Đà, Lý Húc và Vũ Văn Sĩ Cập, so với các hào kiệt đương thời này thì y không có gì nổi tiếng. Nhưng người kia dùng binh cũng rất quyết đoán, không ngờ đánh cho nhóm giặc cỏ trở tay

không kịp. Nếu không phải lợi dụng y bị thắng lợi làm cho váng đầu, thì việc mình mai phục đơn giản kia cũng chưa chắc đã có hiệu quả gì.

- Vừa bị thất bại ở kênh đào, họ Vương liền rút vào thành Quán Đào. Mấy huyện thành xung quanh đều không dám xuất đầu, như vậy, các huynh đệ bị đánh tan mới tìm được cơ hội để vượt qua kênh đào trở về trong trạch. Lúc mới bắt đầu, nghe nói Trương đại vương chiến bại, mọi người đều nghĩ rằng sẽ không có đường về. Kết quả cậu đoán xem?

Liên tỷ khẽ cười, liếc nhìn hắc, ánh mắt tràn đầy sự tán thưởng:

- Kết quả là hương nến và tiền giấy chỉ bốc khói lên, người vẫn trở về nguyên lành. Biến cả nhà thành vừa khóc vừa cười hỗn loạn hết cả.

- Hèn chi không được bọn thổ phỉ lại góp tiền giúp mình.

Trình Danh Chấn thủ thâm trong lòng. Hắc cũng thấy suy nghĩ này rất đỗi lí, lại bắt đầu đi tìm lý do khác cho mình. Thổ phỉ chính là thổ phỉ, mặc dù trong bọn họ cũng có mấy người tốt như Liên tỷ thì cũng chỉ là thổ phỉ. Còn Bình Ân Trình gia cũng có nhiều thế hệ trung lương, không nên liên quan đến bọn thổ phỉ.

Nghĩ như vậy nên thái độ của hắc với Liên tỷ cũng dần phai nhạt đi. Người phụ nữ lương thiện không thấy sự đấu tranh trong nội tâm hắc, chỉ nghĩ hắc vì quá nặng thương thế mà tinh thần uể oải, tốt hơn hết vẫn nên chăm sóc tốt cho hắc. Nàng liền lấy khăn lau mồ hôi cho hắc liên tục.

Cảm giác được sự mát lạnh của khăn lau khiến hắc dễ thở hơn, nhưng tác dụng của thuốc lại khiến cho hắc lâm vào mơ hồ. Trong lúc mơ hồ hắc còn nghe thấy tiếng Liên tỷ kể cho hắc nghe những chuyện thú vị trong Cự Dã Trạch. Kể về hoàng tử vịt ấp trứng trong bụi lau sậy, chuyện hồ ly vào ăn trộm gà bị chó bắt được, chuyện hoa sen nở mùa hè, còn mùa đông có tuyết rơi. Trong lúc mơ màng hắc nói năm đó phụ thân công hắc đi xem Trường

An, lạc đường thế nào, đứng bán đồ chơi bằng đường mà khóc cạnh chiếc xe lớn...

Sự hạnh phúc và đau khổ này mới như từ hôm qua tự nhiên được nhắc lại thật thân thiết. Hẳn nhớ rõ đã lâu rồi mình không nhắc tới, không dám nói với mẹ, sợ mẹ đau lòng sẽ khóc hai mắt đầm lệ. Cũng không dám nói với bọn Vương Nhị Mao, nếu không sẽ bị họ coi là khoe khoang. Chỉ có trong Cự Dã Trạch là không cần e dè điều gì. Dù gì sau này mình cũng rời khỏi đây, sẽ không có bất cứ quan hệ gì với nơi này nữa.

- Vậy cậu không có ca ca sao?

Bàn tay to có vẻ hơi thô của người phụ nữ lau mồ hôi cho hăn, chủ nhân của bàn tay dịu dàng hỏi.

- Không! ở nhà chỉ có mình ta! Vốn dĩ ta có một đệ đệ, nhưng vì chuyện của cha xảy ra mà không bảo vệ được.

Trình Danh Chân thở hắt ra, cười khổ đáp.

- Ta nghĩ gia đình các người sẽ có rất nhiều tỳ nữ, người hầu. Mỗi lần người ra ngoài tiền hô hậu ứng, uy phong gấp trăm lần ấy nhỉ!

Người phụ nữ dùng cái muôi nhỏ múc canh sâm để hăn uống, sau đó cười nói.

- Gạo bên kinh thành đắt, ai gia là quan tốt, không lất nhiều tiền. Lúc đó ta vẫn còn nhỏ vẫn chưa có tỳ nữ

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 88: Hồng Trần (4)

T

Trình Danh Chấn nhắm mắt lại, uống ngụm sâm xuống, tiếp tục một câu trò chuyện tào lao theo đối phương.

Canh sâm lại được hâm nóng lên còn nhận ra hương vị của mật ong, mật ong không nồng mùi hoa như vậy. Không đúng, mùi hoa này không phải là từ mật ong mà là từ trên bàn tay của nữ nhân kia, ngọt ngào như ẩn như hiện.

- Liên tỷ, trước nay đại ca làm gì vậy? Cũng ở dưới trướng của Trương Đại Vương sao?

Đột nhiên nghĩ đến vấn đề này, ma xui quỷ khiến thế nào mà hắn lại hỏi vậy.

- Đại ca?

Liên tỷ ngây ra một lúc, không ngờ hắn lại gọi người đàn ông của mình như vậy:

- Hắn là người không có phúc khí, từ năm kia bị phái đi làm việc ở Liêu Đông, đến giờ cũng không về! Sớm biết như vậy thì thà ở trong Cự Dã Trạch với Trương đại đương gia còn hơn.

- Ồ!

Trình Danh Chấn nhẹ nhàng gật đầu. Người đi Liêu Đông tám chín phần không về được. Liên tỷ cũng là người thật mạnh mẽ, luôn luôn tươi cười, không bao giờ để người khác phải buồn vì mình. Nếu tỷ ấy không chịu chấp

nhận trọng phu mình đã chết trận thì hẳn cần gì phải chọc thêm vào, cứ để tử ấy nghĩ như vậy, trong cuộc sống cũng có chút hi vọng.

- Cầu Hoàng đế, ngu như lợn.

Nữ nhân đang cầm bát canh sâm chọt nhỏ giọng nói.

Câu này hình như không giống tiếng của Liên tử, hẳn nhẹ nhàng nhú mày. Hẳn nhớ sau khi mình đổi thuốc vẫn là Liên tử chăm sóc, vẫn được tử ấy gọi chuyện đùa vui nhưng lại không nhớ có thêm người trong phòng từ khi nào:

- Bây giờ là giờ gì?

Đẩy nhẹ canh sâm ra, hẳn lớn tiếng hỏi, sau đó dốc sức mở đôi mắt khô. Trong ánh sáng mờ nhạt, hẳn nhìn thấy một vẻ mặt vừa thanh tú vừa mệt mỏi.

Bên ngoài trời đã tối hẳn, rất nhiều côn trùng nhỏ bay quanh cây đuốc. Vì đối phó với tên hút máu này mà trong phòng phải bày rất nhiều hương đất, ngải cứu. Hương lá ngải cũng là một hương vị nhẹ nhàng mà sâu kín, dịu dàng chui vào lòng người.

- Khoảng giờ tuất một khắc! Trời đã tối rồi!

Người Đỗ Quyên tỏa ra mùi mật ong, cô tươi cười thấp giọng đáp. Trên trán có mấy chỗ sưng đỏ, bôi qua thuốc chưa chắc đã có hiệu quả gì.

- Vừa rồi là cô? Là cô nói chuyện với ta?

Hắn vừa ngạc nhiên vừa cảm động, cố dùng cánh tay chống đỡ nửa người.

- Nằm xuống! Ai nhàn rồi mà đến chỗ người!

Đỗ Quyên dùng sức đẩy hẳn không chút khách sáo khiến hẳn ngã sục xuống:

- Ta thấy Liên tử vất vả quá, mới tới đây giúp đỡ. Vừa mới đến thì người tỉnh. Người mau uống hết chỗ canh sâm này, đừng để tử ấy hâm lại nữa.
- Ta phải ngồi dậy uống, nằm uống vào lỗ mũi thì sao?

Hắn cười khở đáp lại. Nha đầu vẫn là nha đầu, đến giờ cũng không biết nói lý lẽ. Mặc dù khi hầu hạ người khác cũng cầu thả. May mà lúc mình hôn mê có Liên tử, nếu không thể nào cũng bị nha đầu này ép chết cũng không được.

Bị ánh mắt của hẳn nhìn làm chột dạ, Đỗ Quyên tức giận bỏ cái bát xuống:

- Có bản lĩnh, không phải mấy hôm trước người đều nằm uống canh đấy sao? Đừng có nhúc nhích.

Lúc nói chuyện, nàng đã chuyển tới đỉnh đầu hẳn, tay nâng dưới nách từ từ dùng sức, lực còn hơn xa Liên tử, thoáng chốc đã có thể để hẳn ngồi thẳng lên, lưng dựa vào tường. Đợi sau khi hẳn đã có thể dựa thẳng lưng vào tường thành, ánh mắt hẳn trong lúc vô tình lại quét qua trán nàng, một vết ong đốt để lại trên đó.

Có lẽ là do bị đau đớn nên Đỗ Quyên khóc, hẳn thấy rõ ràng là khóe mắt cô ngấn nước. Còn Liên tử cùng khóc, trên mí đỏ sưng tấy lên. Lúc này mình tỉnh dậy sao lại không nghe thấy tiếng nấc nghẹn của nàng, rốt cuộc là dùng thuốc quỷ gì không biết?

- Uống đi!

Đỗ Quyên mang bát đến miệng hẳn, lớn tiếng ra lệnh.

- Ta tự làm được, tự làm được!

Không dám hưởng thụ ân huệ của mỹ nhân rắn rết, Trình Danh Chấn sợ sệt lắc đầu.

- Ai mà thêm hàu hạ người.

Một tiếng cười lạnh bên tai, Đỗ Quyên lại khôi phục lại vẻ là Thất đường gia. Hướng về phía Liên tử gật đầu cũng thản nhiên ra lệnh:

- Tử đến đây đi, hần sợ ta ăn thịt hần.

- Trình thiếu gia non nớt, không phải cố ý không uống!

Lời của Liên tử không được tự nhiên nhưng là biện hộ thay hần hoặc là giải thích cho mình. Vừa cười, chị ta vừa cầm chén thuốc tay run rẩy không cẩn thận làm đổ thuốc lên người hần.

- Người!

Đỗ Quyên hung tợn trừng mắt nhìn.

- Là tại ta, là tại ta!

Liên tử vội buông chén thuốc, cúi đầu lấy vạt áo lau lau. Mồ hôi rơi xuống.

- Liên tử, không phải tử cố ý, ta không bị bỏng đâu!

Trình Danh Chấn cắn khoăn trong lòng, thấp giọng trấn an.

- Là lỗi tại ta!

Liên tử lắc đầu dụi mắt:

- Ta nhớ đến Sát Thiên Dao nhà ta, y thật độc ác, không ngờ hai năm trời mà cũng không có thư từ gì!

Dứt lời, không thể kiềm chế nổi, Liên tử chạy ra ngoài.

Không khí trong phòng càng trở nên lúng túng, hai người cúi đầu cũng không biết làm gì bây giờ. Một lúc lâu Trình Danh Chấn mới thở dài nói:

- Mang thuốc cho ta đi, ta có thể tự uống được.

- Sao người không nói sớm đi!

Thấy bộ dạng vô tội của hắn, Đỗ Quyên cũng không nổi tức giận:

- Nhắm mắt lại như ngủ là được, chị Liên là người nhà.

Hắn không phản bác được đành cúi đầu uống thuốc. Đỗ Quyên hừ lạnh một tiếng rồi bước nhanh ra ngoài.

Cô biết tại sao vừa rồi mình tức giận. Cũng biết trút giận Liên tử là không nên. Nhưng biết được một chuyện thì không thể không chế được những chuyện khác nữa. Tên Tôn Đà Tử chết tiệt, dựa vào cái gì mà nói Trình Danh Chấn có thể an tâm ở lại đây? Dựa vào cái gì mà nói hắn cùng với mọi người thành một hội được? Hắn có gì đặc biệt hơn người, không phải nói chuyện tỏ vẻ nho nhã, dối trá sao?

- Thất đường gia, ta...

Liên tử vẫn chưa đi xa, thấy Đỗ Quyên tới vội ngừng khóc, chủ động đi đến chào hỏi.

- Ta biết rồi, không trách tử!

Quay đầu nhìn cây đuốc bên cửa sổ, Đỗ Quyên nhẹ giọng an ủi:

- Lão gù bảo tử làm như vậy hắn là có lý do. Hắn hiểu được, tử hầu hạ tốt cho hắn, sau này nhất định hắn sẽ báo đáp tử.

- Ta không muốn hấn báo đáp gì cả.

Người phụ nữ lương thiện đỏ má, lắc đầu:

- Nghĩ những việc mấy ngày qua Thất đường gia làm lại đổ lên đầu ta, ta cũng không dám nhìn hấn! Trình thiếu gia là người phúc lớn đấy, ta biết cái gì là mệnh. Chỉ mong hấn có thể hiểu được tâm tư của Thất đường gia đối với hấn...

- Nói bậy!

Đỗ Quyên nhẹ nhàng nhún vai:

- Ta chẳng qua chỉ là báo đáp ơn hấn đã cứu mạng mọi người! Đối với hấn thì có tâm tư gì. Hấn không phải là người cùng đường. Chỉ như chim nhận trong trạch, cá chép mùa đông, cũng chỉ liếc mắt nhìn nhau mà thôi.

Lời này, không lừa được ai, bao gồm cả chính cô. Ngoài vẻ nho nhã của Trình Danh Chấn vượt xa đám trại chủ trong trạch, mà sự liều mạng của hấn, một đao chém thủ cấp của tướng địch, một vẻ mặt khủng hoảng khi hôn mê giống như một đứa nhỏ lạc đường vô tình đã in sâu trong lòng cô, giữ lại không được mà xóa đi cũng không xong.

Mặc dù, có thể vừa nhìn đã coi trọng nhau, nhưng trong lòng lại thấy vui dài lâu. Cẩn môi, Ngọc diện la sát Đỗ Quyên lặng yên suy nghĩ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 89: Hồng Trần (5)

Ở

nơi này thân phận của Trình Danh Chấn là khách, vì vậy cho dù giữa Đỗ Quyên và Liên tử có nổi lên xung đột gì, hắn cũng chỉ có thể lo lắng chứ không thể nói gì. Cũng may hiểu lầm giữa hai người phụ nữ này cũng không có gì lớn lắm, chỉ trong một thời gian ngắn, ngoài cửa sổ đã vang lên tiếng cười khanh khách của họ. Đối với tính khí thất thường giống như thời tiết tháng sáu của phụ nữ, trước giờ Trình Danh Chấn vẫn không hiểu lắm, thấy hai người đã biến thù thành bạn, bèn nhắm mắt lại, nằm trên giường chợp mắt.

Lúc đầu Đỗ Quyên và Liên tử sợ hấn hôn mê bất tỉnh, cho nên cứ trêu chọc trò chuyện với hấn. Bây giờ nhìn thấy sắc mặt của hấn đã từ từ trở lại bình thường, trong lòng cũng an tâm, cười cười, bèn trở về phòng ngủ của mình.

Từ đó về sau, Liên tử đều theo lệnh của hai người Thất đường gia Đỗ Quyên và thầy thuốc Tôn Đà Tử, ngày đêm không quản khó nhọc ở bên giường bệnh chăm sóc Trình Danh Chấn. Còn Đỗ Quyên thì gần như là cố định mỗi tối đều xuất hiện, sau khi hỏi han bệnh tình là bắt đầu đấu khẩu vài câu với Trình Danh Chấn rồi thản nhiên rời đi. Trình Danh Chấn cũng đã biết tính tình của nàng cho nên bình đến tướng chặn, nước tới đất ngăn, mỗi lần đều làm cho Đỗ Quyên tức tối quay về. Vài lần nàng tức giận đến mức muốn cởi roi da từ bên hông xuống dạy dỗ hấn, nhưng nhìn lại gương mặt vàng vọt của hấn, trong lòng lại mềm nhũn từ bỏ ý định.

Từ miệng của hai người phụ nữ này, tin tức bên ngoài liên tục không ngừng truyền vào tai của Trình Danh Chấn. Tên tướng chết trong tay hấn ngày đó là một Ưng Dương lang tướng ngũ phẩm, họ Ngu tên là Trọng Mưu, là cháu của Ngu Thế Cơ, sủng thần của đương kim Hoàng Đế Bệ Hạ. Vốn là đưa

vào dưới trướng của Trần Lăng để tìm công danh, lại không ngờ ở Kim Biên đã bị bỏ mạng bên bờ kênh đào. Nghe đâu triều đình hay tin giận dữ, hạ lệnh cho lão tướng quân Trần Lăng phải điều tra kỹ càng nguyên nhân quân bị bại trận. Mà Trần Lăng lúc này vừa mới cùng với bọn người Vũ Văn Thuật, Lý Húc đánh bại phản quân ở quan ngoại Hồ Lao, rất có danh vọng, trong tay lại nắm trọng binh, cho nên căn bản không cần lấy lòng họ Ngũ. Chẳng những không đem Vương Thế Sung lúc trước bị các hảo hán lục lâm đánh cho chạy trốn chết lòi ra chém, ngược lại căn cứ vào việc lúc trước có thể bày mưu tính kế cho chủ tướng, đoán được hướng tiến công của giặc cỏ, phá giải nguy cơ huyện Quán Đào bị công phá; về sau lại quyết định dẫn dắt các huynh đệ lui về phía sau, đóng ở tường thành Quán Đào, nhiều lần đánh tan sự đánh trả của bọn giặc cỏ và có biểu hiện "Điềm tĩnh", tiến cử hẳn ta là hiền tài trở thành tướng ngũ phẩm.

- Đại đương gia dẫn người phản công Quán Đào ngay hôm ấy ư?

Bị lời đồn đại làm cho hoảng sợ, Trình Danh Chấn cau mày hỏi.

- Hừ!

Đỗ Quyên tức giận tới mức bĩu môi:

- Quan viên triều đình không phải đều như vậy cả sao? Chính là dối trên lừa dưới! Ngày hôm ấy chúng ta sợ Vương Thế Sung chinh đồn binh mã truy đuổi tiếp tục, ngay cả cây cầu cũng không ngại ngần hủy đi đã vội vàng rút lui, sao có thể lại phái binh đi tìm Lâm Huyện lệnh tính sổ? Rõ ràng là họ Vương vì bảo vệ cái đầu của mình, báo cáo láo rất nhiều chiến công. Hẳn là người lãnh đạo trực tiếp vì lo lắng không biết ăn nói sao với triều đình, cho nên bất kể là chiến báo của Vương Thế Sung có bao nhiêu sơ hở, cũng chỉ có thể mắt lấp tai ngơ!

Lời này nghe thật sự chói tai, thế nhưng Trình Danh Chấn căn bản không thể nào phản bác. Lúc trước bọn nha dịch ở huyện Quán Đào vì thực thi

nhiệm vụ của Lâm Huyện lệnh, lúc đó chẳng phải đã đem một cô gái như Đỗ Quyên thối phòng thành một hiệp khách có thể ngự kiếm ngàn dặm sao? Kết quả là chuyện không thể tin nổi như thế, từ Huyện thái lão gia đến vài vị Bộ đầu đều cố tình không nhìn ra sơ hở. Ngược lại một truyền mười, mười truyền một trăm, thối phòng chiến tích anh dũng "Truy địch" của bọn nha dịch lên. Căn bản là không nhìn đối phương vì sao mà mặt mũi bầm dập!

- Tuy nhiên như vậy cũng tốt!

Phát hiện trên mặt Trình Danh Chấn có chút khác thường, Đỗ Quyên nhè lưỡi, tiếp tục nói:

- Họ Vương nếu không dám thừa nhận chiến bại, tự nhiên là không dám điều tra tới cùng là ai đã hai lần đánh hấn chạy trốn chết. Cho nên người cũng không cần lo lắng cho sự an nguy của người nhà, ta đã phái người nghe ngóng, trên dưới ở huyện Quán Đào đến bây giờ đã xem người như là cứu tinh rồi! Trong thành biên này các chương quầy của cửa hàng gạo, hàng thịt lúc rảnh rỗi liền phái tiểu nhị mang thức ăn đến nhà của người, lão thái thái một người ăn không hết, hàng xóm láng giềng cũng được nhờ!

- Mẹ của ta có khỏe không?

Trình Danh Chấn làm bộ không hiểu hàm ý trên chọc trong lời nói của Đỗ Quyên, lo lắng hỏi thăm.

- Khá tốt!

Đỗ Quyên cười trả lời. Khó có được một lần làm cho đối phương không thể biện hộ, nàng có cảm giác vô cùng thành tựu.

- Thám tử của chúng ta giả làm người bán hàng rong đến nhà của người bán vài may vá, lão thái thái đi ra mua một vài thứ. Xem ra là cho rằng người

thực sự là vâng lệnh ra ngoài châu làm việc chung rồi, cho nên đang bận rộn làm chần cho người!

Ra ngoài làm việc công, là lời nhắn của Trình Danh Chấn với Vương Nhị Mao lúc trở về thành ngày ấy. Lúc đó Đỗ Quyên với vẻ mặt áy náy đi sát theo sau, đúng lúc nghe không sót chữ nào. Ngẫm lại chuyện mình đã từng đáp ứng Trình Danh Chấn, trong nội tâm nàng bất giác có chút áy náy. Trầm ngâm một chút, tiếp tục nói:

- Người yên tâm, ta đã thông báo với thám tử rồi. Nhất định không để bất cứ kẻ nào quấy nhiễu lão thái thái. Nếu phát hiện tình hình không ổn, cho dù liều mạng, cũng phải che chở lão thái thái rời khỏi thành!

- Chỉ cần các người không nói, cả huyện Quán Đào sẽ không ai biết ta ở trong này. Hơn nữa ta cũng xem như là bị các người ép buộc, Huyện lệnh đại nhân không thể không duyên cớ làm liên lụy mẹ ta!

Đối với sự ân cần của Đỗ Quyên, Trình Danh Chấn một chút cũng không cảm kích. Thở dài, thản nhiên đáp lại.

- Hừ!

Đỗ Quyên thất vọng trợn mắt nhìn thẳng:

- Ngày đó cũng không biết ai đã vội vã bày mưu tính kế cho Trương Đại Đường Gia!

- Miễn cho ngọc nát đá tan mà thôi!

Trình Danh Chấn biết rõ tính nết của Đỗ Quyên, một chút cũng không nhượng bộ.

- Chúng ta đều là đá thô, người là mỹ ngọc, như vậy được chưa!

Thất đường gia Đỗ Quyên thuận tay lấy lại hết thức ăn mang đến cho Trình Danh Chấn:

- Không có chúng ta những đá thô này, xem người có đói bụng chết không!
- Chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là khó nuôi!

Trình Danh Chấn trợn mắt vứt túi sách xuống, cầm gậy lên, từ từ đi ra ngoài cửa phòng. Ngày ngày được Đỗ Quyên dùng nào là sâm, mật ong và cá trích trong hồ cho ăn, thể lực của hắn khôi phục rất nhanh. Miệng vết thương cũng còn rướm máu, nhưng dưới ánh nắng chiều đi vài vòng cũng đã không có trở ngại gì lớn rồi.

- Thiếu gia, người đi đâu vậy?

Liên tử sợ Trình Danh Chấn ngã xuống, vội vàng từ phía sau đuổi theo.

- Ta đi đến hồ câu cá, ngày mai chúng ta dùng cá ta câu làm súp!

Trình Danh Chấn dùng gậy gõ cần câu và mồi treo trên tường xuống, cười trả lời.

endif]>

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 90: Hồng Trần (6)

H

oàng hôn ở trạch địa rất đẹp, các hồ nước lớn nhỏ dưới ánh nắng chiều lay động sáng đẹp rực rỡ. Cảnh liễu mềm mại mảnh mai không ngừng đong đưa trong gió đêm, như ánh mắt nồng nàn đang nhìn nhau của đôi tình nhân. Ngồi ở nơi có phong cảnh đẹp như thế này, mặc dù hoàn toàn không đạt được bất cứ điều gì cả, cũng sẽ làm cho tinh thần của người ta trở nên thoải mái. Huống chi đùa nghịch dây câu mỗi là một trong những nghề kiếm sống của Trình Danh Chấn, trước kia ở huyện Quán Đào, chỉ cần bỏ dây câu ra, là không có chuyện tay không mà về.

Hắn nói nửa đùa nửa thật phải ở trước mặt của Đỗ Quyên chứng minh mình không cần ai giúp đỡ cũng có thể sống được, cho nên cần câu vung ra vô cùng có chừng mực. Gần nửa canh giờ qua đi, Liên tỷ đã cho vào giỏ cá hai con cá đen, một con cá chép đốm. Còn có một vài con cá lạ, Trình Danh Chấn thấy chúng còn quá nhỏ, gỡ móc câu ra, tiện tay ném lại vào trong hồ.

- Đó là cá lư (cá vược, cá chẽm), dùng để nấu canh không còn gì tốt hơn!

Đỗ Quyên thấy Trình Danh Chấn luôn làm cái chuyện lấy gùi bỏ ngọc, không kiềm nổi nhắc nhở. Tuy là phần lớn thời gian đều bận rộn xử lý mọi việc ở trong doanh, nhưng phụ nữ ở trong trạch cũng cần phải biết cách tìm kiếm thức ăn. Cần câu và mồi câu trong tay của Trình Danh Chấn đều là của nàng, những con cá dùng để bồi dưỡng thân thể cho hắn phần lớn cũng là do tự tay nàng câu.

Chú thích: Lấy gùi bỏ ngọc: người nước Sở sang nước Trịnh bán ngọc, trong tráp đựng đầy những trang sức quý giá, nhưng người nước Trịnh chỉ

mua tráp mà trả lại ngọc, ví với người thiện cận, không biết nhìn xa trông rộng.

- Còn chưa tới nửa lượng thịt, để cho chúng lớn hơn một chút cũng không muộn!

Trình Danh Chấn lộ vẻ ngượng nhưng lại không chịu nhận, cười hì hì ngụy biện.

Lúc này ba người trở lại vui vẻ như cũ, người một lời ta một câu cười cười nói nói. Đang tới lúc cao hứng, đột nhiên từ phía sau vang lên tiếng vó ngựa vồn vập một hồi. Một vài lâu la chạy đến thật nhanh, vừa xuống ngựa vừa la lớn:

- Thất đường gia, Thất đường gia...

- Có chuyện gì!

Đỗ Quyên mất hứng, khẽ đáp lại:

- Có chuyện gì mà xem các người lại vội vội vàng vàng như thế?

- Bát, bát gia hẩn, hẩn đã trở lại. Chạy, chạy đến doanh trại của chúng ta rồi!

Bọn lâu la vừa thở hào hển vừa lớn tiếng bẩm báo.

- Ai để cho hẩn tới, vì sao không ngăn cản hẩn!

Trong nháy mắt ven hồ thổi qua một luồng gió lạnh, những cây lau sậy hai bên bờ đong đưa trong gió. Vô số chim rừng vỗ cánh bay về phía trời xa.

- Chúng tôi có ngăn lại nhưng không ngăn được!

Bọn lâu la áy náy nhìn thoáng qua Trình Danh Chấn, lắp bắp trả lời.

Không đợi Trình Danh Chấn biết rõ cái gọi là Bát gia có liên quan gì với mình, bên bờ hồ vang lên tiếng vó ngựa dồn dập. Cùng với một tràng cười sang sảng, có một gã thanh niên khoác áo bào trắng đã nhanh chóng vọt về phía bên này.

- Quyên Tử, Quyên Tử, ta về đã mấy ngày rồi, vì sao nàng luôn trốn tránh ta. Ta về còn cố tình mua son bột nước cho nàng, đều là cống phẩm của Hoàng đế lão nhân cả. Nàng hãy nhìn xem, cam đoan sẽ thích!

- Xin Bát đương gia đừng phóng ngựa ở doanh trại của ta!

Đỗ Quyên đỉnh đạc chấp tay từ ở xa, trong nháy mắt đã biến từ hình ảnh một cô bé thích cãi vã trở về một nữ thổ phỉ ác nghiệt vô tình.

- Nếu đụng phải người của ta, cũng đừng trách ta đến Đại đương gia bẩm báo chuyện của người. Nếu người không tránh được cạm bẫy, cũng đừng trách ta không báo trước!

- Làm sao như vậy được. Xem nàng nói, giống như ta là một người ngoài vậy!

Gã thanh niên mặc áo gấm bị mất hứng, nhưng cũng không để ý, cười ha hả nhảy xuống ngựa.

- Không phải trước kia ta cũng thường đến chỗ nàng sao? Cạm bẫy gì mà chưa thấy qua. Mấy ngày nay nếu không vâng lệnh của Đại đương gia đi liên lạc các giang hồ hào kiệt khác, ta...

Còn chưa dứt lời, ven đường bỗng nhiên "Tách" một tiếng, bắn lên hai bè gỗ đầy mũi nhọn. Người được gọi là Bát đương gia vội vàng rời khỏi mình ngựa, cả người bay vọt về phía sau. Hai bè gỗ trước sau đập vào không trung, tóe lên bùn lầy giống như hạt mưa, làm cho áo trắng, ngựa trắng dính nhiều vệt lấm đốm.

- Bát gia cẩn thận!

Lâu la dưới trướng của Đỗ Quyên vừa nhắc nhở, vừa hả hê khi người gặp họa. Làm cho Bát đương gia còn rất vui vẻ khi vừa mới đến trở nên tức giận đến hai mắt biến thành màu đen, đánh mất hết thể diện.

Mấy ngày nay Trình Danh Chấn ngày ngày cùng Liên tỷ tản bộ bên hồ, đã phân biệt rõ ràng một vài ám ký. Biết đó là một cái bè một mặt có cắm đầy đinh, nếu không phải Bát đương gia và ngựa của y đều tránh được rất nhanh thì có lẽ đã bị đinh xuyên thấu tim. Cạm bẫy ác độc như thế nhưng không làm cho hắn cảm thấy Bát đương gia đáng thương. Ngược lại trong lòng tự dưng dâng lên một loại khoái cảm, giống như mừng rỡ khi nhìn thấy đối phương cả người đầy máu.

- Hừ!

Gã thanh niên được gọi là Bát đương gia lạnh lùng nhìn lướt qua bọn lâu la dưới trướng của Đỗ Quyên, mọi người sợ tới mức vội vàng nín cười. Đánh chó cũng phải xem chủ nhân, tuy rằng chức vị vẫn còn kém xa so với gã, song gã lại không dám trút giận lên bọn lâu la đành phải đem ánh mắt bén nhọn như dao đâm qua đảo lại, cuối cùng rơi xuống trên người của Trình Danh Chấn vẫn đang tiếp tục câu cá.

- Gã kia là ai, tại sao lại ra vào ở trong doanh trại của nàng!

Giơ tay chỉ về phía ven hồ, Bát đương gia nổi giận ùng ùng hướng về phía Đỗ Quyên chất vấn.

- Như thế nào? Bát đương gia vâng lệnh của Đại đương gia, đến đây để kiểm tra doanh trại của ta ư!

Đỗ Quyên rất khó chịu khi phải gặp cái người luôn tự cho mình là đúng này, sắc mặt càng thêm lãnh đạm, nói chuyện cũng không cần khách sáo

nữa.

- Ta nếu là Bát đương gia ở đây, dù sao cũng có tư cách hỏi một chút lai lịch của người xa lạ chứ!

Bát đương gia cả người đầy bùn đất quyết miệng, đem hai chữ "Người ngoài" nói vô cùng rõ ràng.

Liên tỷ là một người từng trải, liếc thấy ý đồ của Bát đương gia. Không đợi Đỗ Quyên mở miệng, đã bước lên trước cười ha hả nói:

-Ồ! Thì ra là Bát gia ra ngoài đã trở lại. Ta tưởng là ai chứ, ngay cả tiêu ký của doanh trại chúng ta cũng không biết, liền dám không đầu không đuôi xông loạn! Vị Trình thiếu gia này không phải là người ngoài, hẳn ở kênh đào cứu mạng của Đại Đương Gia và tất cả huynh đệ. Bát gia ngài thường xuyên không ở đây, có lẽ Đại đương gia cũng quên nói với ngài. Xem ngài này cả người đều là bùn, làm bẩn hết cả quần áo trắng. Đi thôi, ta mang ngài tìm chỗ thay đổi đi. Nếu chẳng may gặp lạnh, có thể sẽ làm hỏng chuyện lớn của ngài!

- Người cút sang một bên cho ta!

Bát đương gia trợn trừng mắt, hướng về phía Liên tỷ lớn tiếng quát lớn. Đã sớm nghe nói có một tên mới tới được Thất đương gia tiếp vào Cẩm tự doanh, mỗi ngày chăm sóc bồi bổ thức ăn nước uống cho mập mập trắng trẻo. Cho nên gã mới bất kể bị Đỗ Quyên quở trách mạo hiểm xông đến. Không nghĩ tới mới ngăn ngừa vài ngày, đối phương đã không còn là người ngoài, ngược lại bản thân lại trở thành mục tiêu chế nhạo của Liên tỷ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 91: Hồng Trần (7)

C

ái gì có thể nhẫn nhịn được chứ cái này thì không thể! Mặc dù là vì để cho họ Trình hiểu được tôn ti trật tự, sự tình hôm nay cũng không thể để yên. Nghĩ đến chuyện này, Bát đương gia lại dọc theo dấu chân của người khác để lại đi về phía trước vài bước, cười nhếch miệng với Đỗ Quyên, nhẹ nhàng nói:

- Quyên Tử, người này lai lịch rõ ràng sao? Hay là khổ nhục kế của quan phủ! Chúng ta đều là người giang hồ, đối với thủ đoạn của bọn quan phủ cần phải cẩn thận nhiều hơn. Theo ta thấy, thương thế của hãn có vẻ đã không còn là vấn đề, hay là chuyển đến bên phía Tứ đương gia thì tốt hơn. Tránh cho ngày ngày lẫn lộn ở bên Cẩm tự doanh này, sẽ vô cớ gặp rất nhiều chuyện thị phi!

- Chỉ có người thị phi mới hay nói chuyện thị phi!

Mấy ngày liền cùng với Trình Danh Chấn đấu võ mồm, bản lĩnh dùng từ của Đỗ Quyên càng thêm tiến bộ. Không một tiếng động dịch chuyển vài bước, khoảng cách với Trình Danh Chấn đã không cách nào gần thêm được nữa.

- Hãn là khách nhân của ta, kẻ vô lại bên ngoài nói gì, ta không để tâm. Có bản lĩnh giáp mặt nói ra, đao của ta vừa mới mài xong, đang cần tìm người thử xem có bén hay không đây!

- Sao nàng lại nói như vậy. Không phải là ta đang lo lắng cho nàng sao? Nàng nhất định không thể nhìn lầm người. Kẻ tránh ở phía sau nữ nhân kia, làm sao có thể coi là hảo hán!

- Vậy ta cảm ơn Bát đương gia!

Đỗ Quyên cười lạnh nhún vai, không thèm để tâm tới sự khích bác của y chút nào.

- Sắc trời không còn sớm, hay là mời Bát đương gia trở về đi. Cẩm tự doanh nhiều phụ nữ, nếu Bát đương gia không cẩn thận lại trêu chọc ai, ta cũng ngại phải xử trí!

Nàng biểu hiện không quan tâm chút nào, nhưng Trình Danh Chấn rốt cục lại không nhịn được nữa. Từ lúc cái người được gọi là Bát đương gia xuất hiện, càng về sau hai người giương thương múa kiếm, gần như mỗi một câu, mỗi một cái động tác, Trình Danh Chấn cũng đều để tâm. Dựa vào trực giác, hắn đoán được Bát đương gia có ý đối với Đỗ Quyên, nhớ vài ngày trước, Liên tỷ cũng đã nói bóng nói gió với mình. Chuyện này vốn cũng không liên quan đến Trình Danh Chấn, Đỗ Quyên và hắn không phải người một đường, trong một thời gian ngắn đấu võ mồm cả ngày sẽ tìm được rất nhiều lạc thú, nhưng căn bản là không thể như vậy cả đời. Hơn nữa trong nhà Tiểu Hạnh Hoa đang dõi mắt trông chờ, nếu lại tiếp nhận Đỗ Quyên, trong lòng Trình Danh Chấn sẽ vô cùng áy náy.

Nhưng, mặc dù tượng đất cũng có tính năng của đất. Cái gọi là Bát đương gia vừa tới đã châm chọc khiêu khích mình. Trình Danh Chấn lại không phải người ngu, sao lại nghe không hiểu? Không thể nhịn được nữa cũng không cần phải nhịn nữa. Nghĩ như vậy, hắn bỏ cần câu sang một bên, chống gậy đứng lên, lười biếng hỏi:

- Nói ai tránh ở phía sau nữ nhân? Người nào tránh ở phía sau nữ nhân loạn căn?

- Tránh ở phía sau nữ nhân, đương nhiên là đang nói người!

Bát đương gia thấy Trình Danh Chấn rốt cục tiếp chiêu, vội vàng đáp lại. Còn chưa dứt lời, xung quanh đã vang lên một trận tiếng cười. Bọn lâu la vốn không ưa gì gã, lúc này rốt cuộc tìm được cơ hội, cả đám không kiêng nể gì, cười ngặt nghẽo.

- Tên khốn! Đừng vội bẻm mép!

Bát đương gia cũng không phải người ngu, trong nháy mắt, đã phát giác ra vấn đề. Tức giận quát to một tiếng, vung quyền đánh liền.

Thân mình không đợi tới gần, roi da trong tay Đỗ Quyên đã vượt qua, vừa nâng vừa đẩy, lập tức đẩy gã sang một bên, bước vài chục bước về phía bụi lau, mới miễn cưỡng ổn định thân hình.

- Bát gia cẩn thận, trong bụi lau sậy có cơ quan!

Bọn lâu la thấy thế đồng loạt nhắc nhở.

Gã được gọi là Bát đương gia vốn còn muốn tiếp tục giằng co, bị lời ấy giật mình, lập tức dừng chân, đứng ở cạnh vũng nước bắn cũng không xong, tiến cũng không được, xấu hổ vô cùng. Ngọc Diện La Sát Đỗ Quyên hướng về phía gã cười lạnh lùng, quay lại đầu, sa sầm mặt ra lệnh cho bọn lâu la:

- Thối kèn thông báo cho toàn bộ Cẩm tự doanh, mở ra tất cả các cơ quan. Tăng cường đề phòng, để ngừa người ngoài lẻn vào. Mấy người các người, đưa Bát gia đi ra ngoài, đừng để cho hắn không cẩn thận giẫm lên cạm bẫy!

Dứt lời, cũng không thèm nhìn phản ứng của Bát đương gia. Ngay trước mặt của mọi người mà đưa tay ngả vào dưới nách của Trình Danh Chấn, dìu đối phương, chậm rãi đi về con đường nhỏ bên hồ.

Trình Danh Chấn gần đây vẫn do Liên tỷ chăm sóc, vốn không cần Đỗ Quyên đến nâng. Ngay ra một lúc, lại ma xui quỷ khiến không cự tuyệt, tùy ý đối phương giúp đỡ, giống một đôi vợ chồng trẻ dìu dắt nhau đi làm cho

Bát đương gia tức giận đến mức nổi trận lôi đình, đứng ở bên vũng bùn, nhẩy chân khiêu khích:

- Họ Trình kia, có bản lĩnh chớ có đi, cùng Bát gia ta so tài cao thấp!

- Bát gia là họ Vương?

Trình Danh Chấn quay đầu lại nhìn đối phương liếc mắt một cái, cười hỏi.

Bát đương gia mặc dù lăn lộn nhiều năm ở trong chốn lục lâm, nhưng lại không phong phú bằng Trình Danh Chấn từng trải chốn phố xá, ngậy cả người, lớn tiếng đáp lại:

- Ai nói bố họ Vương. Bố họ Lưu, tên Triệu An, chính là hậu duệ của họ Lưu ở Hoài Nam!

- Ồ!

Trình Danh Chấn làm ra vẻ bỗng nhiên tỉnh ngộ:

- Hoá ra không phải là họ Vương!

Dứt lời lại nhìn lướt qua vũng bùn dưới chân đối phương, không ngừng lắc đầu.

Bọn lâu la lại cất tiếng cười to, cả đám khom lưng xuống, càng không ngừng nhào nặn bụng. Bát đương gia đứng lặng hơn nửa ngày, mới hiểu được là Trình Danh Chấn mắng mình là một lão vương bát (lão khốn khiếp), thích nhất là chui vũng bùn. Lửa giận tức thì xông thẳng lên đến đỉnh đầu.

- Họ Trình kia, chớ đi, Bát gia phải phân chết sống với người. Đầm Cự Lộc này, từ hôm nay trở đi có người thì không có ta, có ta thì không có người!

- Mặc kệ hă. Người càng để ý tới hă, hă càng làm tới!

Đỗ Quyên e ngại cho Trình Danh Chấn mắc mưu, ngón tay nắm thật chặt, một mực bắt lấy cánh tay đối phương.

Động tác nhắc nhở rõ ràng như thế lại nhận được hiệu quả trái ngược lại, lời nói sắc bén, tất cả đều vì lo nghĩ cho hãn. Trình Danh Chấn đột nhiên không kiềm nén được cơn tức, lạnh mặt, quay đầu lại đáp ứng nói:

- Trình mỗ hiện tại có thương tích trong người, chỉ sợ Bát đương gia có thắng, cũng sẽ bị người chê cười thắng không vẻ vang. Nếu như người thật sự muốn cùng ta phân cao thấp, hãy cố kiên nhẫn chờ thêm nửa tháng đến một tháng, đợi khi thương thế trên người Trình mỗ tốt hơn, tự nhiên sẽ liệu mình hầu tiếp!

- Người, có gan đấy!

Bát đương gia Lưu Triệu An không nghĩ tới Trình Danh Chấn dám đáp ứng mình, trợn tròn tròn mắt, lớn tiếng nói.

- Còn không mau đưa hãn đi!

Ngọc Diện La Sát Đỗ Quyên đột nhiên phát tác, đem Trình Danh Chấn giao cho Liên tỷ, dùng roi da chỉ bọn lâu la quát lớn:

- Lần sau hãn còn dám lại đây, trực tiếp bắn tên cho ta. Nếu các người không dám động thủ, cũng đừng ở bên trong Cấm tự doanh của ta!

Lời nói giận dữ vừa tốt ra, dọa cho bọn lâu la đến sắc mặt đại biến. Đi nhanh đến gần bụi cỏ lau giữ chặt Bát đương gia, nửa kéo nửa khuyên, đem y rời khỏi Cấm tự doanh.

Mọi người rất nhanh liền đi xa, lửa giận trong mắt của Đỗ Quyên càng thêm mãnh liệt. Nhìn chăm chú vào Trình Danh Chấn, lớn tiếng quát:

- Phát ngốc gì vậy. Họ Lưu luyện võ từ nhỏ, đã từng giết chừng một tá người. Người muốn tìm cái chết cũng tìm chỗ khác, đừng có làm phiền ta.

Mắng xong rồi, trong lòng không khỏi mềm nhũn, thở dài, quay đầu sang một bên gạt lệ.

- Ta, ta không phải đang giúp người trút giận sao?

Trình Danh Chấn đột nhiên dịu dàng, ngượng ngùng đáp lại.

- Hơn nữa, ta cũng luyện võ từ nhỏ, chưa chắc sẽ thua hẳn!

- Người là ngốc tử!

Đỗ Quyên tức giận đến mức đẩy Trình Danh Chấn một phen, xoay người bước đi, giống như chạy trốn không dám quay đầu lại.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 92: Hồng Trần (8)

T

hể lực dần dần khôi phục thì căn phòng nhỏ ven hồ mà Trình Danh Chấn dưỡng thương dần dần cũng mất đi an bình của ngày xưa. Ngũ đương gia Hách Lão Dao, Nhị Đương gia Tiết Tụng và các trại chủ lúc trước đã từng gặp qua một lần thường xuyên tới thăm hấn, nhân tiện điều tra một chút thực lực của hấn, xem hấn thật sự có bản lĩnh, sở trường gì hay không mà dám cùng với Bát đương gia Lưu Triệu An phân cao thấp. Hai vị khách chuyên nghề móc túi là Vương Đương Nhân và Dương Công Khanh cũng thường xuyên đưa rượu đưa thịt tới để lấy cảm tình.

Rõ ràng Bát đương gia Lưu Triệu An ở trong trạch rất không được ưa thích. Mặc dù Hách Lão Dao và Tiết Tụng không lộ vẻ sẽ là chỗ dựa cho Trình Danh Chấn, nhưng lại nhân lúc nói chuyện phiếm ngấm lura cơ hội để lộ không ít thói quen xuất thủ và các chiêu võ nghệ của Bát đương gia từ trước tới nay. Mà Vương Đương Nhân và Dương Công Khanh lại hận Lưu Triệu An đến tận xương tủy. Nếu không sẽ không ở sau lưng mắng người này tâm đen, và ám chỉ Trình Danh Chấn, nếu hấn có thể đánh hạ họ Lưu một tháng không dậy nổi, hai người nhất định sẽ tặng một số hậu lễ.

- Lúc ấy cũng là do ta bị Bát đương gia ép đến mức không thể từ chối được, chưa có bản lĩnh thật sự thắng được hấn. Nếu sự việc đã đến tình trạng này, không thể trốn tránh vậy thì cố gắng hết sức để không bị thua quá khó coi mà thôi!

Trình Danh Chấn cười gãi đầu, vẻ mặt xấu hổ.

Lúc này chưa đánh mà hấn đã e sợ, làm cho mọi người vô cùng thất vọng. Bọn người Hách Lão Dao và Tiết Tụng sau khi nghe vậy trở nên lạnh nhạt,

sau khi tùy tiện nói vài câu rồi phất tay áo mà đi. Vương Đương Nhân thì lớn tiếng phản bác, cho rằng Trình Danh Chấn càng nhịn, sau này càng không thể sống yên ổn tại đầm Cự Lộc này. Hơn nữa Đại Đương gia Trương Kim Xương nếu không mở miệng ngăn lại, chính là chấp nhận trận tử võ này. Có câu là chiến trường không có cha con, nên có thể thắng mà lại không dám thắng thì đó chính là rùa đen rút đầu.

Đối với lời quở trách của Vương Đương Nhân, Trình Danh Chấn cũng đã chuẩn bị lí do thoái thác:

- Rõng mạnh không đề được rắn địa phương, cùng Bát gia đánh nhau ở đầm Cự Lộc, Trương Đại Đương Gia không mở miệng khiến trách đã là cho kẻ hèn này mặt mũi rồi. Đã cho mặt mũi sao có thể không biết tốt xấu, vì sao lại phải giẫm mũi mà trèo lên mặt!

- Nhưng ta, ta...

Vương Đương Nhân tức giận đến cả người run run, nếu không phải vì thấy Trình Danh Chấn thương thế mới dần dần hồi phục thì đã nắm lấy cổ áo ghìm hẳn cho chết tươi.

Trái ngược với tính cách táo bạo của Vương Đương Nhân, Dương Công Khanh có thể hiểu được ít nhiều nỗi băn khoăn của Trình Danh Chấn.

- Trình huynh đệ nói cũng có lý, dù sao lúc này chúng ta cũng là khách!

Y giữ chặt Vương Đương Nhân đang nổi trận lôi đình, thấp giọng khuyên giải:

- Nếu là lấy khách bắt nạt chủ, không khác nào đánh vào mặt của Trương Đại Đương Gia. Tuy nhiên nếu Trình huynh đệ nhân nhượng khi luận võ sẽ bị người nhìn ra cũng sẽ cho rằng làm nhục chủ nhân. Mà nếu như không ai có thể nhìn ra được...

Nói đến đây, y giương mắt, nhìn thoáng qua về phía Liên tẩu đang bận rộn cho gà ăn:

- Sau này Đỗ đương gia chắc chắn sẽ làm cho Trình huynh đệ thất vọng!

- Ha hả, ha hả. Quyên Tử, về phía Đỗ đương gia, ta sẽ từ từ giải thích!

Trình Danh Chấn lại gãi gãi đầu, trên mặt lộ ra vẻ vừa xấu hổ vừa hạnh phúc.

- Có lẽ nàng cũng không hy vọng ta mới đến đã gặp phải một đồng phiền toái, về phần lời nói không đầu kia, chỉ cần chúng ta ít gặp nhau một chút, cần gì phải sợ người khác nói thế nào!

- Người...

Vương Đăng Nhân không thể nhịn được nữa, đập bàn một cái, thiếu chút nữa cái bàn gỗ cũ kĩ bể nát ngay tức khắc. Dương Công Khanh thấy thế, vội vã kéo ống tay áo gãi lại, tiếp tục cười khuyên:

- Trình huynh đệ nói đúng, hai người bọn họ, chỉ cần hiểu được lòng dạ của nhau, cần gì phải sợ người ngoài đàm tiếu. Chúng ta quả thật nhiều chuyện rồi! Thật sự như thế cũng tốt, ít nhất tránh cho mọi người đều xấu hổ!

Hừ! Vương Đăng Nhân bĩu môi cười lạnh. Vô cùng chú ý mắt khi nhìn Trình Danh Chấn chỉ trêu chọc nữ nhân, không hề có khí độ của một người nam nhân. Nhưng hai người bọn họ đã nguyện ý, một người ngoài như y quả thật không có tư cách nói xen vào. Trừng trừng nhìn Trình Danh Chấn, lắc đầu, thở dài bỏ đi.

- Vương huynh đệ quả là nóng nảy!

Dương Công Khanh vội vàng ôm quyền hướng về phía Trình Danh Chấn tạ lỗi:

- Người đừng so đo với hăn. Ta đuổi theo nói với hăn, hăn là hăn sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của người.

Dứt lời, nháy nháy mắt về phía Trình Danh Chấn, xoay người đuổi theo Vương Đăng Nhân!

Biết rõ bị người ta khinh miệt nhưng Trình Danh Chấn cũng không giải thích gì thêm, mang theo cần câu ra ngoài tiếp tục cuộc sống nhàn nhã của mình. Đi đến giữa sân, Liên tẩu vẫn chú ý động tĩnh bên trong phòng vội bước nhanh đuổi theo, kéo lấy góc áo Trình Danh Chấn, khẽ nhắc nhở:

- Người đừng bị họ Dương dối gạt, hăn và họ Vương cũng không phải người tốt! Tám phần là thay họ Lưu tới đây thăm dò người!

- Ta rất vững tâm!

Trình Danh Chấn cười gật đầu. Chỉ có đối với Liên tẩu nhanh mồm nhanh miệng, hăn mới có thể tạm thời buông lỏng sự đề phòng ở trong lòng.

- Vừa rồi là ta lừa bọn họ, bất quá bọn họ cũng khá khôn khéo đấy, căn bản không có mắc mưu!

- Người thật là xảo quyết!

Liên tẩu cười buông tay ra:

- Về phần Quyên Tử, thật sự người sẽ đối với nàng giống như lời người nói vừa rồi sao?

- Điều này không phải là vì trêu tức họ Lưu kia sao!

Lúc này, mặt của Trình Danh Chấn đỏ lên:

- Nói thật với tẩu, ta đã đính hôn. Quyên Tử là một cô nương tốt như vậy, cũng không thể làm thiếp. Hơn nữa nhà ta nghèo, chưa có bản lĩnh nuôi nổi hai vợ!

- Nói cũng phải!

Liên tẩu tiếc hận lắc đầu. Đã trải qua gần hai tháng tiếp xúc, nàng đối với phẩm chất và gia thế của hần đã hiểu rất rõ. Bỏ qua cái cảm giác thần bí và ngăn cách, nàng có thể đặt mình vào hoàn cảnh người khác nghĩ suy thay cho Trình Danh Chấn. Nếu nàng ở trong hoàn cảnh của hần, cũng quyết không dám nhận nhiệt tình của Đỗ Quyên. Cái nhiệt tình như nước kia ngay cả hàn băng ngàn năm cũng phải tan chảy.

Nhà nghèo, trên còn có một mẹ già. Người vợ đã hứa hôn kia, từ lúc hai ba tuổi đã cùng nhau chơi đùa đến lớn. Dù cho lúc người thiếu niên nghèo túng nhất, người ta cũng không có ý định từ bỏ. Nếu Trình Danh Chấn vì Đỗ Quyên vứt bỏ hứa hẹn trước kia, đây mới thực sự là con rùa khốn kiếp! Liên tẩu chẳng những không muốn hèn hạ hần, mà còn phải tìm cơ hội kê đơn trong cơm của hần, đầu độc hần mới giải hận!

Nhưng như vậy, mọi tâm tư của Đỗ Quyên liền trở nên vô ích. Tốt xấu gì nàng cũng là Thất đương gia của đầm Cự Lộc, có danh là Ngọc Diện La Sát trong lục lâm Hà Bắc. Cũng không thể làm tiểu thiếp cho người ta được? Cho dù chính nàng ta chấp nhận chịu thiệt, trại chủ lớn nhỏ trong đầm Cự Lộc này, và nhóm thất đại cô, bát đại di cũng chịu không nổi người trong nhà bị bôi nhọ như thế.

Đối với loại chuyện giữa nam và nữ thanh niên này, làm người từng trải Liên tẩu cũng có một phen cao kiến. Ai mà không có một thời tuổi trẻ! Cây hạnh hoang đã còn có thể nở vài đóa hoa nhỏ giữa những khe đá mà! Mùa xuân luôn ngăn ngui đấy, từ từ ráng chịu đi, từ từ rồi cũng qua thôi. Lúc đóa hoa rơi xuống đất, thời gia cũng đã qua đi, hạnh là ngọt hay là chua, chỉ có người nếm mới rõ ràng.

- Người phải chú ý, trời đã chuyển sang lạnh, chớ để bị bệnh!

Thay người thiếu niên sửa sang lại quần áo và khăn, Liên tẩu thân thiết dặn dò. Mặc dù là đang dưỡng thương, nhưng Trình Danh Chấn vẫn không ngừng cao lớn. Hai tháng trước bờ vai của nàng còn tới nách của đối phương, hiện tại, lại phải nhón chân mới có thể làm theo tóc của đối phương.

- Lời nói mới rồi đừng để cho Đỗ Quyên biết!

Trình Danh Chấn cúi đầu, nhỏ giọng dặn dò Liên tẩu giữ bí mật.

- Ngày hôm qua nàng đưa tới ngõ sen cái còn có một chút, nếu như ta có thể câu được cá lớn một chút, nhân tiện chúng ta đêm nay nấu súp!

- Ừ!

Liên tẩu trả lời, xoay người tiếp tục đi trông coi đàn gà con của mình. Cái nhà này, bởi vì Trình Danh Chấn đến đã thêm không ít sinh khí. Ở sâu trong nội tâm, nàng đã dần dần sinh ra một chút ý lại, một chút lưu luyến với người thiếu niên. Tựa như một tỷ tỷ đã xuất giá đối đãi với em trai ruột của mình, tuy rằng biết rõ song phương không cùng một họ, lại có một loại liên hệ mơ hồ không thể dứt bỏ.

- Nếu hai người bọn họ thật sự là đệ đệ muội muội của ta thì tốt rồi!

Lúc một người con gái lương thiện không kìm nổi len lén nghĩ vậy. Chợt, nàng hung hăng véo chính mình một phen, làm cho mình từ trong mộng cảnh trở về sự thật. Đỗ Quyên là Thất đương gia ở đầm Cự Lộc, nàng ta ở trên cao, không phải một người mệnh khổ như nàng có thể trèo cao được. Mà Trình Danh Chấn đang dần dần đi xa, Liên tẩu rõ ràng có thể nhìn thấy bóng lưng của hắn, nhưng lại không thấy rõ phương hướng của người thiếu niên. Có lẽ, Tôn Đà Tử có lý khi căn cứ vào tướng mạo mà cho ra kết luận.

Liên tẩu không chỉ một lần đã nghe qua những lời này, lúc đầu cũng không cho là đúng, nhưng bây giờ càng ngày càng cho rằng điều này là chính xác.

- Hẳn là có vận may trời sinh, chỉ sợ đằm Cự Lộc căn bản không thể giữ được hẳn!

Đây cũng là nguyên nhân thật sự sau khi Tôn Đà Tử xem bệnh bắt mạch một lần nữa cho người thiếu niên không cho Liên tẩu để lộ là ai ở bên cạnh thay thuốc cho hẳn khi hẳn hôn mê lúc trước. Sau đó còn có nói mấy câu là dành cho Đỗ Quyên, mỗi lần nhớ tới đều làm lòng người phát khổ.

- Đứa nhỏ, người thu tay lại đi. Phúc khí của người không đủ. Thật sự muốn theo đuổi hẳn, chỉ sợ đời này người phải nhận hết ủy khuất, cuối cùng cũng không chắc có thể có được kết quả tốt gì!

Đêm đó, đối với Đỗ Quyên nổi giận đùng đùng, xem bói hiệu nghiệm nhất ở Cự Dã Trạch Tôn Đà Tử đã nói như thế.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 93: Hồng Trần (9)

N

hưng, thu tay lại đâu có dễ dàng như vậy? Chỉ có người hãm sâu trong đó, mới hiểu được mùi vị trong đó. Nếu cả hai đều quay lưng đi là đã có thể trở thành người xa lạ thì người xưa cũng sẽ không viết câu thơ "Núi Vô Lăng, thiên địa hợp" diễn tả nỗi cô đơn vô cùng như thế rồi.

Giống như một đứa bé hồn dỗi, mọi người càng cấm làm cái gì bản thân càng muốn điều đó. Vì chuyện qua lại thân thiết với Trình Danh Chấn, gần đây Đỗ Quyên bị phụ thân Đỗ Ba Lạt lai nhải không ít. Nhưng nàng một chút cũng nghe không lọt, bị bức phải nóng nảy, ngược lại trừng mắt quát lại phụ thân:

- Cha có thể tìm được một người mạnh hơn hẳn ở Cự Dã Trạch này không! Trừ hẳn ra, ai còn dám ngang nhiên chọc vào họ Lưu kia hay sao? Sợ ta chịu khổ, thì cha hãy giúp con tìm cách không phải khổ đi? Chưa thấy ai làm cha như cha vậy, thờ ơ nhìn con mình phải goá chồng trước khi cưới!

- Người!

Đỗ Ba Lạt bị tức đến hai mắt xám ngắt, lật cởi giày ra muốn dạy dỗ con gái. Nhưng nhìn thấy con gái cúi đầu muốn khóc, trong lòng lại không nỡ. Thở dài, đẩy cửa ra, lê giày đi tìm Đại đương gia Trương Kim Xưng kể khổ.

Lại nói, Đại đương gia Trương Kim Xưng này và tam đương gia Đỗ Ba Lạt quả thật đã từng là bạn bè thân thiết. Hai người từng buôn bán hàng hóa đến biên cương xa xôi, sau một lần bởi vì hàng hóa bị quan phủ vô cớ giam giữ mà xé cờ tạo phản. Có lần một chi lớn khác ở Hà Bắc phát sinh xung đột

với Tôn An Tổ và Trương Kim Xưng, cũng là nhờ Đỗ Ba Lạt mang theo một số huynh đệ quả quyết đứng về phía Trương Kim Xưng.

Lúc ấy Tôn An Tổ trong tiệc rượu bị Trương Kim Xưng đổ rượu không còn biết gì, sau đó một đao chém đứt đầu. Quân của họ Tôn dưới sự dẫn dắt của Đậu Kiến Đức phản công doanh trại của Trương Kim Xưng, quân của họ Trương chống đỡ không nổi. Trong lúc hiểm nghèo, lại là Đỗ Ba Lạt dẫn người ở phía sau Đậu Kiến Đức, đốt đám lau sậy gây cháy lớn dọa lui quân binh của Đậu Kiến Đức và các bộ cánh của y. Có thể nói, Trương Kim Xưng có thể ngồi vững ở vị trí Đại đương gia ở đầm Cự Lộc, có một nửa là dựa vào Đỗ Ba Lạt, Tiết Tụng và lão huynh đệ ủng hộ hết lòng. Cho nên dù các lão huynh đệ không có khí phách, lúc chiến đấu thì bỏ chạy trước tiên, nhưng nể vì đã từng cùng chung hoạn nạn, gặp phải vấn đề không thể giải quyết, Trương Kim Xưng cũng không thể không sót các lão huynh đệ một phen.

Từ xa, Đỗ Ba Lạt đã nghe thấy tiếng nữ nhân vui đùa âm ỉ từ trong quân trướng. Sau khi chiến bại ở huyện Quán Đào, Trương Kim Xưng trở nên vô cùng sa sút. Mấy tháng nay cho tới bây giờ không hề đề cập tới chuyện trả thù huyện Quán Đào như thế nào, cũng rất ít để ý tới chuyện ở trong trạch. Suốt ngày chỉ biết cùng nữ nhân uống rượu tuyên dâm! Nếu không phải trong doanh này chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng có tứ đương gia Vương Ma Tử, Ngũ đương gia Hách Lão Dao và Lục đương gia Hàn Kiến Hoàn cố sức duy trì, doanh địa Cự Dã Trạch không thể không xảy ra nhiều loạn lớn.

Ở trong nhà mình đã giận no bụng, nhìn thấy lão huynh đệ suy sút như thế, Đỗ Ba Lạt lại tức giận vô cùng. Cũng không cần thông báo với lâu la đang trực, đá rèm cửa một cái, trực tiếp xông vào. Đĩnh đạc đứng bên cạnh bàn rượu, xem Trương Kim Xưng có nể mặt mình hay không.

Nơi đây chủ nhân đã uống đến hoa mắt tai nóng, ánh mắt đỏ bừng nhìn nhìn Đỗ Ba Lạt, cười nói:

- Là ai dám giương oai ở chỗ của Trương đại gia. Lão Tam à, ngọn gió nào đem người thổi tới đây? Mau ngồi xuống đây uống với ta một bình. Ở đây còn có nửa đĩa thịt khô, nhân lúc còn nóng người hãy đến ăn hai miếng đi!

Dứt lời, dùng chiếc đũa gắp hai miếng thịt khô lớn, cười hì hì hướng về phía trước bàn đưa tới.

- Không được, không được, ta vừa mới ăn xong!

Đỗ Ba Lạt sợ nhất chiêu thức ấy của Trương Kim Xưng, lui ra phía sau một bước, sợ hãi từ chối trước khi quá muộn. Ở Cự Dã Trạch này có ai mà không biết khẩu vị quái gở của Trương Đại Đường Gia. Trên bàn đông một mâm, tây một mâm, nhìn tuy rằng làm cho người ta chảy nước miếng, nếu chẳng may là làm từ thịt người, nửa tháng sau Đỗ Ba Lạt liền khỏi phải nghĩ đến chuyện muốn ăn cái gì.

- Đã ăn rồi?

Trương Kim Xưng đem thịt khô nhanh nhẹn cho vào miệng, thuận tay cầm bầu rượu lên ngửa cổ đổ vào miệng mấy ngụm, vừa nhai ngấu nghiến vừa nói hàm hồ:

- Vậy người uống chút rượu đi. Nếu không thì uống chút trà! Quách Huyện lệnh khốn kiếp cho lá trà cũng không tệ lắm, chúng ta buôn hàng năm đó, có lẽ cũng không dám mua quà tốt như vậy!

- Không cần, số ta ti tiện, không hưởng được phúc!

Đỗ Ba Lạt đến mức không còn cách nào khác, y tìm chỗ ngồi cách xa bàn rượu, cúi đầu đáp lại.

- Ợ!

Từ lỗ mũi Trương Kim Xưng xông lên mùi rượu:

- Xem tính nết này của người, còn khách sáo với ta. Làm sao vậy, ai giẫm lên chân của người sao? Nói cho ta nghe một chút, ta, ta giúp người trút giận!

- Không ai, tự chính mình xui xẻo thôi!

Đỗ Ba Lạt tức giận tới mức lắc đầu:

- Người uống đi, uống tới chết thì mọi việc cũng nhìn không tới rồi. Xong hết mọi chuyện!

Lão vốn muốn dùng lời nói kích thích Trương Kim Xưng một chút, ai ngờ Trương Đại Đường Gia căn bản không tức giận, mùi rượu lại từ trong lỗ mũi xông lên, say lờ đờ ngó nghiêng nói:

- Ờ, chưa chết dễ dàng như vậy. Ta ăn nhiều thịt người như vậy, Diêm vương gia thấy ta, chỉ sợ cũng run run! Nhưng thật ra người, cứ mãi như vậy là có thể xuất gia làm hòa thượng rồi. Mỗi ngày nhắc tới A Di Đà Phật, đáng tiếc Phật tổ vẫn không dám độ người!

- Còn không phải là do người làm hại!

Đỗ Ba Lạt vừa nghe vậy, lập tức lại nhảy dựng lên:

- Ta nói chúng ta trốn đến biên cương xa xôi đi, người lại nói cũng có thể ở lại Trung Nguyên! Kết quả thì sao, suốt ngày trốn ở trong vùng bùn này, đời này đều khỏi phải nghĩ đến xuất đầu lộ diện!

- Làm sao vậy? Lão Tam, hồi hận rồi!

Trương Kim Xưng rốt cục đã có một chút cảm giác của người bình thường, giương mắt nhìn qua, cười lạnh hỏi lại.

- Chỉ có trẻ con mới hồi hận!

Đỗ Ba Lạt lấy tay vỗ bàn một cái, làm cho rượu và thức ăn nước canh văng khắp nơi. Vài nữ nhân hầu hạ Trương Kim Xứng uống rượu bị hoảng sợ, giống như chim nhỏ bị sợ hãi nhảy dựng lên, đứng ở bên cạnh bàn không dám ngẩng đầu.

- Từ khi bước vào con đường này, ta đây có khi nào thì hối hận rồi. Mà làm thổ phỉ cũng có bộ dáng của thổ phỉ, giống người như vậy, chỉ sợ không cần quan phủ đến tiêu diệt, lúc ngủ chúng ta đã bị người một nhà cắt đầu!

- Vậy cũng coi như là trả báo! Báo ứng, ai bảo chúng ta lúc trước đối phó lão Tôn như vậy làm chi! Hi hi!

Trương Kim Xứng cười tiếp, hai tay vung lên hai bên, hướng về phía các nàng cơ thiếp ra lệnh:

- Tất cả đều trở về trường ngủ đi, tắm rửa sạch sẽ chờ bố an ủi các người! Người nào không nghe lời, bố sẽ đem nàng ấy giao cho đầu bếp!

Các nữ nhân nghe vậy sợ tới mức sắc mặt xám ngoét, chạy nhanh ra khỏi trung quân trưởng. Trương Kim Xứng như một tên đồ tể ánh mắt thường thức thịt béo cũng giống như nhìn mông của các nàng nhô lên cao cao, nuốt nước miếng, cười hỏi:

- Lão Tam coi trọng người nào? Ta không ăn nàng, gả cho người nhé. Đỡ cho người mỗi ngày phải nổi giận đến mức phát tiết khắp nơi!

- Ta không có phúc đó!

Đỗ Ba Lạt hậm hực lắc đầu:

- Ta đã năm mươi, để dành một ít thể lực còn có thể sống thêm vài năm. Ta nói lão Trương, người rốt cuộc muốn làm gì à? Mặc dù huynh đệ chúng ta

thua một trận chiến, không phải là có thêm kinh nghiệm sao? Làm gì giống như phải cời quần bồi thường vậy, cả ngày không có tinh thần gì cả?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 94: Hồng Trần (10)

T

rương Kim Xưng ở phía sau bàn rượu lười biếng ngáp một cái:

- Ta thế nào lại không có tinh thần vậy! Ta đây không phải nên ăn thì ăn, nên uống thì tiếp tục uống sao? Dáng vẻ không giống như người, cả ngày giống như bị đốt lông mi vậy!

Thái độ lưu manh như thế khiến cho Đỗ Ba Lạt nổi giận cũng không được mà buồn bực cũng không xong, thật sự là muốn đập đầu vào tường cho rồi.

- Ta nói chuyện ở trong trạch, rốt cuộc là người có còn quản hay mặc kệ?

- Quản chứ!

Trương Kim Xưng ngậm miệng lại, không ngừng dùng đầu lưỡi liếm liếm môi:

- Ta không phải vẫn chú ý thế này, gần nhất không xảy ra chuyện gì đại sự sao? Không có phải không? Nếu không có, ta cần gì phải quản chi cho nhiều? Người không phải là bởi vì chuyện con bé Đỗ Quyên kia không nghe lời tới tìm ta chứ? Ta đây không thể quản được, con của ai thì người ấy phải chịu trách nhiệm. Ta quản nhiều quá, phụ nữ của các người chắc chắn sẽ cùng nhau đối phó ta!

- Được được được!

Đỗ Ba Lạt bị nói đúng tâm sự, nét mặt già nua nhất thời bắt đầu đỏ lên:

- Người đừng nói chuyện nhảm nhí, ta không có thì giờ nói lý với người. Lão Bát phải cùng với họ Trình quyết đấu, người nào thắng Quyên Tử sẽ thuộc về người đó. Chuyện này người nghe nói chưa, người tốt cuộc có ý tứ gì?

- Chuyện tốt a!

Trương Kim Xưng nhướn mày, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa:

- Có kẻ vì con gái của người tranh đoạt, còn không phải là chuyện tốt sao! Ít nhất người không cần phải lo lắng Quyên Tử không gả đi được. Từ xưa mỹ nhân yêu anh hùng, nếu họ Trình đánh thắng lão Bát, đã nói lên hắn là anh hùng. Nếu lão Bát đánh thắng họ Trình, cũng nói hắn là một nhân vật! Lúc trước Đỗ Ba Lạt người có thành kiến với hắn, cho nên mới vẫn không muốn cho Quyên Tử qua lại với hắn!

- Người có thôi đi không!

Đỗ Ba Lạt bị người đâm chọc chỗ đau, ánh mắt gần như phun ra lửa:

- Họ Lưu là cái hạng người gì người không phải không biết. Quyên Tử theo hắn, đời này còn có đường sống sao?

- Vậy người nghĩ biện pháp khiến họ Trình thắng không được sao. Trong trạch này từ trước đến nay nắm tay của ai lớn thì người ấy có bản lĩnh, quy củ này không phải người không biết. Nếu lúc này ta ra mặt, chẳng phải là khiến cho những người xem náo nhiệt phải thất vọng?

Trương Kim Xưng dùng ánh mắt say sưa nhìn Đỗ Ba Lạt, như cười như không.

Đỗ Ba Lạt bị nhìn đến mức chột dạ, nhú nhú mày, nhỏ giọng nói:

- Người cũng không phải không biết, ở trong trạch võ nghệ của lão Bát đứng số một số hai. Họ Trình tuy rằng cũng có chút tài năng, dù sao tóc gáy vừa mới dài đủ, chưa từng có kinh nghiệm gì. Người đem hãn an bài đến trong doanh Quyên Tử chữa thương, lấy Quyên Tử thay người kéo hãn nhập bọn, ta đây cũng không trách người. Nhưng người cũng không thể làm việc chỉ làm một nửa, khiến Quyên Tử đối với hãn động tâm, lại trơ mắt nhìn họ Lưu chặn đường ngăn lối!

- Lão Tam à, có nhớ lão Tôn đã nói với chúng ta những gì không? Chớ ước hiếp thiếu niên nghèo! Năm đó Lý Húc cùng chúng ta đến biên cương xa xôi, lúc đó chẳng phải chúng ta sợ hãn không đủ bản lĩnh đem cái mạng của mình lau sạch sẽ sao? Kết quả cuối cùng thì sao chứ?

Trương Kim Xưng thu hồi thần thái mệt mỏi lười biếng trên mặt, giọng điệu nhẹ nhàng:

- Từ khi đến Yến Sơn, người ta giống như đã mọc cánh. Chúng ta không thể hi vọng mỗi người thanh niên đều là Lý Húc, nhưng chuyện này, bất kể như thế nào chúng ta cũng phải làm cho Quyên Tử và họ Trình tự đến với nhau!

Lúc này nhắc tới Lý Húc ở quan quân trung phong đầu đang thịnh, Đỗ Ba Lạt tâm tình bực bội thoáng ổn định chút. Tuổi tác của y và Trình Danh Chấn gần như là không khác nhau mấy, năng lực lúc ấy cũng không khác nhau lắm. Nhưng chỉ qua thời gian ba năm, người này liền biến từ một tên tiểu tử nghèo danh tiếng không đáng một xu trở thành Hùng Võ Lang Tướng triều đình. Theo báo cáo của thám tử phái ra, trước đó vài ngày triều đình có thể nhanh chóng dập tắt phản loạn Dương Huyền Cảm, lại là tiểu tử này ở giữa thúc đẩy. Nếu nói luận công ban thưởng, chỉ sợ qua mấy tháng nữa, người này được phong hầu cũng chẳng có gì lạ.

Nhưng Trình Danh Chấn có bốn sự như Lý Húc sao? Đỗ Ba Lạt thấy thế nào cũng nhìn không ra được. Nói thực ra, hãn đối với người thiếu niên rất lo lắng, mặc dù đối phương vẫn nho nhã lễ độ với Đỗ Quyên, nhưng mà ai

biết trong lòng lại có dã tâm gì? Một đứa con gái bảo bối của mình như vậy, nếu rơi vào tay của một tên công tử bột, mắt thấy mà đau lòng.

- Tuổi của Quyên Tử không nhỏ!

Lời nói của Trương Kim Xưng lại từ bên tai truyền đến, không có vẻ gì là say:

- Nói thật, ta vẫn xem nó là con gái của ta. Nhìn hết toàn bộ đầm Cự Lộc, thực sự tìm không ra một thanh thiếu niên nào tốt hơn so với họ Trình. Mấy ngày nay, ta vẫn suy nghĩ, nếu họ Trình tiền đồ thật sự giống người gù nói, không thuộc về đầm Cự Lộc, hãy để cho Quyên Tử cùng hắn đi cũng không phải là không được. Chúng ta đời này làm kẻ trộm, cũng không thể để cho con cháu của chúng ta cũng làm kẻ trộm cả đời được!

Từ trong cổ một cảm giác ấm áp dâng lên trong lòng Đỗ Ba Lạt, một chút từ trong cạnh mũi chui qua. Lão ngẩng đầu, thật cẩn thận đánh giá bạn tốt Trương Kim Xưng:

- Vì sao người không nói sớm! Người!

Bỗng nhiên, hắn mở to hai mắt nhìn, không để ý nước mắt còn chảy ra, cả kinh kêu lên:

- Người, người không phải uống cao sao? Vì sao lại...

- Nhỏ giọng, ta không uống cao, có thể có náo nhiệt xem sao?

Trương Kim Xưng dùng chiếc đũa gắp một miếng thịt, trực tiếp nhét vào miệng của Đỗ Ba Lạt:

- Ta vẫn phải uống, vẫn uống, uống đến tối trời tối đất, mới có thể thấy rõ ánh sáng ở nơi đâu. Người nghĩ rằng ta và người giống nhau sao, cả ngày chỉ biết quan tâm cho con gái!

Ặc, ặc, Đỗ Ba Lạt bị ghen không thờ nổi. Ngẫm lại chính mình có thể đang ăn miếng thịt người, sắc mặt lập tức bắt đầu xám ngắt:

- Họ Trương kia, người, người ... không phải người, ngay cả ông bạn già cũng chơi. Ặc, ặc, ta theo người lăn lộn nửa đời người...

- Thịt chó!

Trương Kim Xưng vui sướng nhún vai khi người gặp họa.

- Uống một hớp rượu, cho nó thông, không phải thịt người. Gần đây không bắt được tay chân của quan phủ, thịt người sớm đã được thay thế!

Nghe thấy đối phương giải thích như thế, Đỗ Ba Lạt ít nhiều dễ chịu chút. Uống vài ngụm rượu, sau đó nhìn nhìn khắp nơi, hạ thấp giọng hỏi:

- Người, hay là người hoài nghi...

- Đầm Cự Lộc này, tuy rằng không phải là cái nơi tốt gì. Nhưng quan binh cũng rất khó công tiến vào. Cho nên có người muốn thay đổi vị trí của ta!

Trương Kim Xưng cũng giảm thấp xuống thanh âm, thì thầm chỉ có hai người có thể nghe thấy:

- Bọn họ mấy ngày nay móc nối, kích động, muốn mượn cơ hội lão Bát và họ Trình luận võ đục nước béo cò. Ta cũng rõ ràng khiến thủy càn hồn một ít. Người yên tâm, họ Trình tuyệt đối sẽ không bại bởi lão Bát. Mặc dù hẳn không cần thận bị thua, lão Bát cũng khỏi phải nghĩ đến đụng đến nửa đầu ngón tay của Quyên Tử!

- Người, người này lão sát tài!

Đỗ Ba Lạt vừa sợ lại vừa mừng, hung hăng đập Trương Kim Xưng một quyền.

- Ta nói người mấy ngày nay vì sao lại để cho lão Bát tác quái, hoá ra liền đợi đến ngày này. Nói đi, ta làm thế nào giúp người!

- Nên làm gì thì cứ làm, đừng để cho người nhìn ra!

Trương Kim Xưng cười lạnh gật đầu.

- Chúng ta là một ao nước lặng, con gái của người là con cá chuối. Để hản đi quấy, đem chúng ta quấy hết mức, những gì giấu ở tận đáy đều sẽ lộ ra. Đến lúc đó, vài lão ca chúng ta khẽ vươn tay...

Hản làm một động tác thu lưới:

- Không quan tâm hản là cá chạch hay là cóc, toàn bộ đều bắt!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 95: Hồng Trần (11)

H

ôm ấy, hai lão ca nâng ly cạn chén uống thật sảng khoái, mãi cho đến tận trời tối, mới tàn tiệc. Ngọc Diện La Sát Đỗ Quyên đợi ở chỗ của cha đến nửa đêm, vốn tưởng rằng Đỗ Ba Lạt có thể dựa vào nét mặt già nua theo cầu phía Trương Kim Xung một chút trợ giúp, chờ đến cuối cùng lại chỉ thấy một con mèo say bất tỉnh nhân sự, không khỏi tức giận đến âm thầm rơi lệ. Nhìn mặt cha mà chết lặng khóc gần nửa canh giờ, kéo lấy chân đấp cho cha rồi thở dài bước đi.

Không được sự ủng hộ ở phía sau, lại không muốn gả cho Bát đương gia Lưu Triệu An, nàng đành phải đem toàn bộ hy vọng ký thác vào võ nghệ của Trình Danh Chấn. Bởi vậy vừa rạng sáng ngày thứ hai, mọi việc ở trong doanh cũng không xử lý, lập tức đánh ngựa đến phòng nhỏ ở ven hồ.

Cách ven hồ còn rất xa, đã nghe từng tiếng hoan hô vang dội long trời lở đất. Đỗ Quyên trong lòng buồn bực, dùng roi ngựa ngăn lại một tên tiểu lâu la đang vội vã đi trên đường, thấp giọng hỏi:

- Ai ồn ào ở bên kia, coi Cẩm tự doanh của chúng ta là chợ sao? Có phải Báo tự doanh ở bên kia có người tới quấy rối hay không, vì sao các người không ngăn cản hẳn?

- Thất, Thất đương gia!

Tên lâu la nọ bị hỏi đến sững sốt, ngẩng đầu, mới phát hiện người hỏi chính là người lãnh đạo trực tiếp của mình, lắp bắp trả lời:

- Tiểu nhân, tiểu nhân cũng không rõ lắm. Hình như, hình như là Trình gia luyện thương ở bên kia. Các huynh đệ chưa từng thấy thương pháp tốt như vậy, cho nên, cho nên đều đến để xem cho biết!

Nghe người ta khen thương pháp của Trình Danh Chấn, Đỗ Quyên còn muốn vui hơn so với người trực tiếp nịnh nọt mình. Chẳng quan tâm đến sự kiêu ngạo của nữ giới, cười cười, thấp giọng dặn dò:

- Đi trước dẫn đường cho ta, chớ kinh động những người khác. Để cho ta cũng tiện mở mang tầm nhìn!

- Vâng, vâng!

Thấy Thất đường gia không trách mình càn quấy, ngược lại đồng ý cho đoàn người vui vẻ, trên mặt của tên tiểu lâu la nhất thời tràn đầy vẻ a dua tươi cười. Gã vội vàng chạy đi, rất nhanh đã dẫn Đỗ Quyên tới một khoảng đất trống mới mở trong bụi lau sậy.

Đã là giữa mùa thu, nước trong hồ chỉ còn lại có hơn hai phần ba so với trước. Ven hồ, có rất nhiều cỏ lau chờ đợi thu gặt. Lắt lay phất phơ, phong cảnh rất động lòng người. Nhưng Đỗ Quyên không có lòng dạ nào mà ngắm phong cảnh, vừa đến ven hồ, ánh mắt của nàng liền bị hấp dẫn bởi một dáng dấp mạnh mẽ, thật khó mà rời mắt.

Đã trải qua hơn hai tháng tĩnh dưỡng, ngoại thương trên người của Trình Danh Chấn đã khôi phục được bảy tám phần. Qua một thời gian dài không vất vả vì mưu sinh, làm cho sắc mặt của hắn trắng hơn. Lại thêm tay nghề may cắt quần áo và giày, mềm dựa vào hồ tay áo của Liên tẩu, cả người nhìn qua giống như cây ngọc đón gió. Mà chùm tua đỏ trên cây trường thương trong tay kia tựa như hoa trên núi vào mùa xuân, nóng bỏng rơi vào tầm mắt của người.

- Hay, Trình gia hảo công phu!

Bọn lâu la thường ngày có rất ít chuyện vui để xem, không ngừng reo hò hoan hô Trình Danh Chấn. Trong mắt bọn họ, trường thương trong tay đối phương quả thực rất xuất thần nhập hóa. Cái gì Nghênh môn nhất tham, cái gì là Kim kê tam điểm đầu, cái gì là Mai hoa thất nhị, thương thuật tuyệt thế trong truyền thuyết gần như đều bị Trình Danh Chấn biểu diễn ra hết. Biểu diễn đến phần thích, bóng dáng của người thiếu niên gần như hòa làm một thể với ánh, chỉ thấy từng đoàn từng đoàn tuyết trắng bao lấy nhiều đóa hồng mai, muốn có bao nhiêu đóa thì có bấy nhiêu tùy sức tưởng tượng, thật là đẹp biết bao nhiêu.

Cũng cùng là một đoàn thương hoa, nhưng ở trong mắt của Đỗ Quyên lại có tư vị khác. Có câu là người lành nghề khê vườn tay, liền biết hay dở. Sư phụ nàng Hách Lão Dao tuy rằng không phải tài nghệ nổi danh, nhưng bàn về kinh nghiệm giao thủ với người và đối với kiến thức võ học, toàn bộ đầm Cự Lộc lại không ai bằng. Đỗ Quyên từng nghe sư phụ nói qua rất rõ ràng, con cháu nhà tướng chân chính đương nhiên phải dùng giáo, dùng đao và búa tám chín phần mười là dã chiêu số, về phần tua thương, đồ vật kia chỉ có đi giang hồ làm xiếc mới dùng. Trên chiến trường chân chính, không có một tướng lĩnh nào sẽ lấy chùm tua thương liều mạng với người.

Đạo lý trong đó rất đơn giản, bởi vì cái gọi là nghèo văn giàu võ, trọng bát giáo dài chế tạo không dễ, giá thành làm ra rất cao, gia đình thường căn bản dùng không nổi. Mà người luyện võ ăn uống rất nhiều so với người bình thường, chi tiêu cho việc mời sư phụ lại là việc quá sức đối với người nhà bình thường. Cho nên những người mua không nổi giáo, trên cơ bản cũng không có khả năng mời danh sư. Dần dà, mấy trăm năm kế thừa phát triển xuống dưới, xem một người có võ nghệ cao siêu hay không, nhìn binh khí cũng có thể đoán khá chính xác rồi.

Mà hiện tại, Trình Danh Chấn cầm trong tay đúng là một cây hoa thương mà những người mãi nghệ hay dùng. Tuy rằng cũng làm cho tua thương loạn chiến, nhưng bốn yếu tố của kỹ thuật dùng thương là ổn, chuẩn, tậ,

ngoan lại một cũng không dính. Lấy ra lừa gạt bọn tiểu lâu la cũng tạm được, nếu thật sự giao thủ với Bát đương gia Lưu Triệu An, chỉ sợ không qua được ba hiệp, phải bị người đánh cho bò còng trên mặt đất.

Không thể ngờ là nam nhân mà mình vẫn xem trọng lại là một bao cỏ lớn miệng cộp nhưng gan thỏ, Đỗ Quyên không kìm nổi nước mắt nhưng lại cố nén. Đứng trước mặt mọi người vạch trần trò bịp của Trình Danh Chấn, không khác gì tự tay tát mình. Nàng không có can đảm đứng đó, đành phải len lén quay đầu ngựa, chậm rãi đi về doanh trại.

Liên tẩu cũng đứng xem náo nhiệt cùng với những người khác, phụ nữ tinh tế, phát hiện Đỗ Quyên vừa tới chỉ chốc lát đã xoay người rời khỏi, cảm thấy có phần không ổn, vội vàng lặng lẽ đuổi theo.

- Thất đương gia, vì sao người không xem thêm một chút nữa. Cơ thể của Trình huynh đệ khôi phục không tệ, khoảng chừng một tháng nữa là có thể khỏe mạnh giống như trước rồi!

- Vậy thì sao, vậy thì làm được gì?

Đỗ Quyên ngại bị Liên tẩu thấy mình vừa mới khóc, cũng không quay đầu lại trả lời.

- Lúc trước hắn bị thương nặng như vậy, không mất nửa năm sao có thể hoàn toàn bình phục. Họ Lưu xưa nay lại không biết nhường nhịn, một khi hắn bị thương, bảo ta, bảo ta...

Nói đến đây, nàng không kìm nổi lắc đầu liên tục. Vốn tưởng có hi vọng giờ gần như tiêu tan rồi, Trình Danh Chấn căn bản không có khả năng là đối thủ của Lưu Triệu An. Toàn bộ người ở đầm Cự Lộc đều biết rằng phần thưởng của hai người là cái gì, đến lúc đó làm cho một cô gái như mình mặt mũi để vào đâu?

- Thất đương gia cho rằng Trình huynh đệ nhất định sẽ thua?

Liên tẩu ngây ra một lúc, thấp giọng kinh hô. Nàng không hiểu võ nghệ, nhưng thấy biểu hiện của Đỗ Quyên lại đoán được tám chín phần.

- Thương pháp của Trình huynh đệ như vậy, đẹp như thế. Lưu đương gia cho tới bây giờ cũng không thể xuất ra được hoa thương tốt như vậy!

Đỗ Quyên hít hít mũi, không giải thích gì thêm. Sa trường giao đấu, quan trọng là chiêu thức thực hữu hiệu, đẹp không có chút tác dụng nào. Nghĩ đến mình phải lấy Lưu Triệu An, nàng đã cảm thấy trời đất gần như đều sụp xuống. Hắn là một kẻ phóng đảng khốn kiếp đúng nghĩa, hai năm qua nữ nhân trong trạch không biết bị hắn lừa bao nhiêu rồi. Ai mà không vào tay hắn vài ngày mà không bị vứt bỏ, có một người nào được đối đãi thật lòng đâu?

- Vậy làm sao bây giờ?

Đã biết chân tướng sự thật, Liên tẩu cũng choáng váng. Vốn, theo thân thể của Trình Danh Chấn bình phục, sự tin tưởng của nàng đối với người thiếu niên càng ngày càng đậm, không ngờ lại có một chậu nước lạnh dội vào đầu như thế.

- Hắn, hắn có thể nào không biết nặng nhẹ như thế? Hắn, hắn không phải người như vậy a!

- Mặc kệ ra sao, dù sao ta sẽ không để cho họ Lưu được như ý!

Đỗ Quyên cắn răng lau mắt, oán hận nói. Nếu gả cho họ Lưu kia, còn không bằng chết trận sa tràng. Dù sao Trình Danh Chấn từ lúc bắt đầu đã không xem trọng mình, là mình một bên tình nguyện muốn cùng hắn bên nhau đến trọn đời. Mà hắn cùng Lưu Triệu An tỷ thí chỉ vì để thỏa cơn tức giận, căn bản không đem thắng thua để ở trong lòng!

Lại quay đầu nhìn thoáng qua đám người náo nhiệt như trước, Liên tẩu tức giận đến hai mắt ứa ra khói. Đây Trình Tiểu Cửu, uống công mình mất nhiều ngày như vậy giúp hắn khôi phục tinh lực. Chẳng lẽ hắn thật sự không chịu nổi một kích như biểu hiện ra ngoài như vậy sao? Liên tưởng đến tình cảnh mấy ngày trước Trình Danh Chấn cùng vài vị đến thăm hỏi lá mặt lá trái, trong lòng Liên tẩu tự dừng lại dâng lên một sự tin tưởng, tiến lên vài bước đuổi theo, thấp giọng nói với Đỗ Quyên:

- Hắn, hắn có phải hay không là cố ý giả vờ. Bí mật này của chúng ta khó giữ nếu nhiều người biết, khẳng định có người thay họ Lưu thám thính hắn hư thật! Trình huynh đệ lòng dạ sâu kín, tám phần là cố ý cho họ Lưu thấy mình yếu thế!

Tiếng nói hạ xuống, ánh mắt của Đỗ Quyên nhất thời sáng ngời. Nhưng rất nhanh, ánh mắt của nàng lại mờ đi, lắc đầu, thấp giọng nói:

- Khi hắn ra chiêu bước chân không vững, hạ bàn một chút cũng không ổn. Chiêu thức có thể giả, nhưng bước chân thì không thể. Nếu thật sự đánh nhau, làm sao chỉ một bước mà thành được?

- Nhưng rõ ràng hắn ở ngoài trận chiến chém đại tướng của quân địch!

Liên tẩu không cam lòng như trước, nhỏ giọng thay Trình Danh Chấn phân bua.

- Trong loạn quân, rất dễ dàng đứng dịp!

Đỗ Quyên thở dài, lắc đầu đánh giá. Nàng vạn phần hy vọng Trình Danh Chấn là đang cố ý yếu thế, để mê hoặc Bát đương gia Lưu Triệu An. Nhưng nàng thật sự không thể che dấu nội tâm sầu lo và suy yếu. Dù sao, chung thân của nàng liền ký thác vào cuộc tỷ thí này, không giống những người khác, thắng thua đều không sao cả.

- Vậy, vậy...

Liên tẩu lại ghen lời một hồi.

- Vậy thì chính người đi được không, sau khi luận võ, lập tức thừa dịp hỗn loạn rời đi!

Trong lòng đột nhiên lóe lên một ý tưởng, nàng đặt mình vào hoàn cảnh người khác thay Đỗ Quyên bày mưu nói:

- Để cho họ Lưu tìm không thấy người, hẳn tự nhiên không thể bức người thành thân. Hơn nữa lúc trước luận võ, người lại không đáp ứng ai thắng gả cho ai, hai người bọn họ là gì của người à? Dựa vào cái gì bắt người làm vật thưởng!

Đúng là một câu thức tỉnh người trong mộng. Nghe Liên tẩu nói xong, tâm tình của Đỗ Quyên đột nhiên trở nên thoải mái.

- Đúng vậy, bọn họ là người thế nào của ta a, dựa vào cái gì lấy ta làm giải thưởng!

Nàng cau mày, thấp tiếng cười khẽ, đã có hai hàng nước mắt không nhận được, từ bên má lăn dài xuống.

- Xem người kia, số lần khóc mấy tháng này nhiều hơn so với hai năm trước cộng lại!

Liên tẩu lấy khăn tay từ trong lòng ra, đưa cho Đỗ Quyên lau mắt:

- Khó chịu cái gì? Nếu trong lòng hẳn thật sự có người, người không thấy, hẳn tự nhiên sẽ tìm người khắp nơi. Nếu trong lòng của hẳn thật không có người...

Khe khẽ thở dài, nàng sâu xa nói:

- Người coi như mình nằm mộng đi. Người dù sao cũng phải tiếp tục sống, không thể mãi chìm ở trong mộng được!

- Ủ!

Đỗ Quyên nhẹ nhàng gật đầu, nụ cười trên mặt trở nên thê lương. Nếu hẳn thật là bãi phân trâu chỉ có cái hào nhoáng bề ngoài, chính mình liền xem như giấc mộng đi. Tuy rằng, người ở đời này, mộng như vậy có lẽ chỉ có một lần.

Một lần duy nhất!

bối.

Lãnh San cũng không dám truy đến cùng, chỉ có điều mắt đẹp hồ nghi,

- Địa tiền bối, chúng ta không phải là đã gặp nhau ở nơi nào rồi?

Đám người Thẩm Dịch và Trình Anh không khỏi quá sợ hãi, liên vội lạng lẽ nháy mắt ra dấu với Lãnh San.

Trung niên nhân này vừa thấy cũng không phải là chim tốt gì, thủ đoạn hung tàn đến cực điểm, so với Quỷ Vương Cốc làm việc còn muốn tàn nhẫn gấp trăm ngàn lần, sư muội đây là phát cái thần kinh gì, lại cùng người ta lôi kéo làm quen, trốn tránh còn không kịp đâu.

Nào biết người trung niên tự xưng họ Địa kia không ngờ khẽ mỉm cười, gật đầu nói:

- Đúng vậy, chúng ta là gặp qua.

Lãnh San càng mê man rồi, lông mày kẻ nhú chặt, trên mặt đẹp một vẻ khó hiểu:

- Vậy tại sao ta một chút ấn tượng đều không có, chỉ có điều mơ hồ cảm thấy tiền bối người có chút quen thuộc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 96: Hồng Trần (12)

V

ừa đi vừa nghĩ kĩ xong, tâm trạng Đỗ Quyên thoải mái hơn một chút. Từ sau này, nàng sẽ không vì Trình Danh Chấn mà buồn phiền nữa. Bất đắc dĩ hạ quyết tâm, tư tình nan giải, vậy mà mới qua có dăm ba hôm, nàng lại sai người len lén tìm hiểu tình hình của Trình Danh Chấn.

Đám tâm phúc biết được Thất đường gia không buông được Trình Danh Chấn, thế nên lần nào cũng hồi báo những tin tức hết sức tốt đẹp cho nàng. Nhưng trong lòng Đỗ Quyên lại ngày càng rõ ràng, Trình Danh Chấn không những võ nghệ không tinh thông, ngay đến yêu cầu bền lòng và kiên nhẫn một người luyện võ cần có cũng không có. Vết sẹo bóc ra đầu tháng, hẳn luôn đổ lỗi cho cây thương dài. Dần dần bọn lâu la đều quen thuộc với thương hoa, tiếng tán thưởng ngày càng thừa thớt, thế là, hẳn hứng thú đến dần dần đem trường thương giao trả vào quân kho, nhặt thanh mạch đao ra luyện lại từ đầu.

Thanh mạch đao đều được luyện từ thép, trọng lượng còn nặng hơn cây trường thương cột sập ong năm lần. Cũng may là Trình Danh Chấn tuy võ nghệ không ra đâu vào đâu, nhưng sức lực quả thực không nhỏ, múa võ cũng nghe tiếng xé gió vun vút, khiến không ít người xem chết điếng. Cả bọn đều nghe nói qua, khi đó hẳn quay đầu một đao chém tan chủ soái quân Tùy-Ngu Trọng Mưu, liền lưu tâm đến xem vài lần. Nhưng xem đến dăm ba hôm rồi, người có lòng cũng lặng lẽ đưa ra kết luận, Trình công tử sức lực vô cùng lớn, xét mấy phương diện khác lại rất không tinh thông. Ba chiêu đầu còn có thể khiến người khác chân tay luống cuống, ba chiêu sau thì, về cơ bản hẳn chỉ còn lại tư cách ăn đòn thôi.

Các kiểu đòn đại về Trình Danh Chấn trong vùng Trạch ngày càng bất lợi, bản thân thiếu niên thì lại không hề phát hiện. Luyện mạch đao được hơn mấy mươi ngày, lại mất hết hứng thú. Lục trong quân kho ra một cây búa đầu đinh người Hồ dùng, chém vù vù đến mức kinh hoàng. Thời gian luyện tập lần này càng ngắn, ba ngày sau đã chuyển sang Khai sơn phủ. Sau đó lại là tiên, tiếp theo là sóc, tiếp theo nữa là họa kích, vền vền có một tháng, dường như tất cả các loại vũ khí có tên tuổi đều lôi ra chơi hết lượt. May mà trong đầm Cự Lộc tuy vật tư thiếu thốn, nhưng các loại binh khí cũng đều có đến mười mấy cái. Trình Danh Chấn lần lượt luyện qua, nhất thời luyện cũng không xong.

Không chỉ có mình Đỗ Quyên nghe xong ử rũ, mà tất cả những người xem trọng Trình Danh Chấn trước đó, đến lúc này cũng chẳng còn dám hi vọng gì nữa. Không còn hi vọng, đương nhiên cũng sẽ không dành cho quá nhiều sự chú ý. Chỉ có Bát Đường Gia Lưu Triệu An, từ sau khi sức khỏe Trình Danh Chấn hồi phục, thì ngày nào cũng sốt ruột định ngày đấu võ. Kết quả bị đối phương lấy đủ loại lý do trì hoãn hết lần này đến lần khác, tận cho đến khi đầu bốc khói, phía Trình Danh Chấn mới lười biếng gửi cái thư, đồng ý đấu võ, mười ngày sau bất cứ lúc nào cũng có thể tiến hành.

Mặc dù phần lớn mọi người đã đoán ra kết quả của việc đấu võ, nhưng dưới sự kiên quyết của Lưu Triệu An, đầm Cự Lộc vẫn coi đó là một đại sự mà tổ chức. Trương Kim Xung đặc biệt dọn ra một chỗ trống ở trại chính, chủ tướng Lâm Tự doanh, Ngũ Đường gia Hách Lão Dao bỏ tiền bỏ sức dựng một khán đài thật to ở khu đất trống. Tứ Đường Gia Vương Ma Tử phục vụ rượu ngày đó, Nhị Đường Gia Tiết Tụng sau khi cũng không cam chịu làm người thừa, từ trong doanh trại của mình chuyển ra rất nhiều đồ ăn, cung cấp miễn phí cho những đầu mục các doanh đủ tư cách đến xem góp vui, ngay cả Dương Công Khanh và Vương Đường Nhân sau khi bại trận vẫn luôn lưu lại đầm, cũng ôm tâm lý xem góp vui, còn mở một ván cá cược, tỉ lệ cược Trình Danh Chấn thắng là một ăn ba, cược Bát Đường Gia thắng là một ăn một. Đáng tiếc là rất ít người mắc lừa bọn họ, một số con bạc gia

nhập, đều đặt cho bên Bát Đường Gia, căn bản không ai mong đợi bất cứ may mắn gì từ Trình Danh Chấn.

Ngày đấu võ chính thức bắt đầu, tiết trời đã vào đầu đông. Gió trong đầm vừa lạnh vừa ẩm, thổi khiến cho khắp người đều không thoải mái. Cho dù tiết trời không đẹp như vậy, nhưng người đến xem, vẫn vây bãi trống chật như nêm cối. Các đầu mục các doanh từ đội trưởng trở lên, chỉ cần không đương làm nhiệm vụ dường như đều đến. Cá biệt có người không biết tự giác còn mang theo gia đình, định ăn sạch số đồ ăn Tiết Đường Gia cung cấp.

Đoàn người hô hào náo nhiệt, mấy vị đương gia chính thức nhập tọa. Tứ Đường Gia Vương Ma Tử trước tiên sai người gõ chiêng thông báo một cái, áp chế mọi thứ tạp âm huyền náo. Sau đó Đại Đường Gia Trương Kim Xưng khắp người đầy hơi rượu đứng dậy, tứ phía chấp tay, chào hỏi mọi người. Sau khi đáp lại sự hoan hô của mọi người, ông hắng giọng, nhấn mạnh lần nữa:

- Đấu võ chiêu thân ấy mà, chủ yếu là để nhóm thanh niên có cuộc vui. Bất kể ai thắng ai thua, đều phải cầm được buông được. ta nói xong rồi, điểm đến là dừng, không được làm tổn thương tính mạng người khác. Nếu không, cho dù là thắng cuộc, bốn trại chủ cũng đành phải theo luật trong đầm trị người tội giết hại huynh đệ. Đến khi đó, tam đao lục động, ai cũng đừng kêu oan!

- Đó là tự nhiên, ta và Trình huynh đệ quen biết đã lâu.

Tiếp nhận lời mở đầu của Trương Kim Xưng, Bát đường gia giành tỏ ý trước. Dứt lời hướng ánh mắt đặc ý nhìn Trình Danh Chấn, kì vọng đối phương sẽ lùi bước trước đám đông.

Dường như cuối cùng cũng biết được mọi người đều không xem trọng mình, biểu hiện của Trình Danh Chấn hôm nay có chút uể oải. Do dự một

chút, gương mặt hần miễn cưỡng nặn ra một nụ cười:

- Mong được Bát đường gia thỉnh giáo nhiều. Đều là người một nhà, chắc hẳn sẽ không hạ tử thủ!

-Vậy thì tốt, như vậy thì Đại đường gia ta đây cũng không đến nỗi khó xử!

Trương Kim Xưng thở phào nhẹ nhõm, dường như trút được tâm sự gì đó, kết luận:

- Luật thi đấu, một hiệp định thắng thua. Trời đang rất lạnh, đều là người lớn cả, chúng ta dứt khoát một chút. Ai thắng có thể cầu thân với Đỗ Ba Lạt, người thua sau này gặp Đỗ Quyên thì tránh cho xa ra, đừng tiếp tục giằng co nữa!

- Được!

Những người đến xem đều lớn tiếng đáp thay hai người trong cuộc, lo sợ hai người không đồng ý. Mọi người đều là những người nghèo khó, rất ít người mặc quần áo bông tơ. Nếu cứ đánh đi đánh lại không thôi, náo nhiệt thì náo nhiệt, nhưng người xem sau đó ắt sẽ đông cóng sinh bệnh thì không ai thích cả.

Thấy Trình Danh Chấn và Lưu Triệu An đều không bác bỏ, Trương Kim Xưng vung tay lên, chuẩn bị tuyên bố cuộc đọ sức bắt đầu. Ai ngờ Tam đường gia Đỗ Ba Lạt mấy tháng nay vẫn luôn ở một bên lăm băm lúc này đột nhiên lại có gan, nhảy dựng lên, lớn tiếng hét:

- Khoan đã, thế này không công bằng!

- Lão tam, sao lại không công bằng!

Đang cao hứng bỗng nhiên bị dội gáo nước lạnh, Trương Kim Xưng vô cùng bất mãn hỏi lại.

Chẳng những một mình ông thấy Đỗ Ba Lạt nhàm chán, đám lâu la lớn nhỏ đến xem cũng cảm thấy lão già này lắm chuyện. Nếu người phản đối, sớm làm gì đó đi, lâm trận thay đổi, không phải giỡn chơi cả bọn sao?

Không thềm để ý đến tiếng nghị luận tức giận xung quanh, Đỗ Ba Lạt nuốt nước bọt, ngoan cố nói:

- Họ, hai người bọn họ đấu võ, dựa vào cái gì mà lấy Đỗ Quyên ra làm đồ cá cược. Đỗ Quyên là con gái ta, ta vất vả nuôi nó đến lớn, dễ dàng thế sao? Nên gả nó cho ai, cũng phải ta nói mới được! Không thể để hai người không liên quan gì các người khoa chân múa tay là xong, đem kẻ làm a gia ta đây vứt qua một bên!

Lời này nghe cũng hợp lý, những người đến xem bất lực thở dài. Ai cũng biết Bát đương gia xưa nay vẫn luôn muốn ép Tam đương gia gả con gái cho mình, còn Tam đương gia lại chẳng vừa mắt Bát đương gia tí nào. Hai vị đương gia không qua lại, báo hại huynh đệ hai trại “Báo” tự và “Mộc” tự cũng như nước với lửa, chỉ là cố gắng nể mặt Đại đương gia, mới không gây ra chuyện gì lớn. Lần này Bát đương gia hỏi cũng không hỏi qua chủ ý của Tam đương gia một tiếng, trực tiếp đề nghị luận võ đoạt mỹ nhân với Trình Danh Chấn. Rõ ràng là không coi nhạc phụ tương lai ra gì, lợi dụng triệt để cái nhược điểm nhất chết này của Đỗ Ba Lạt!

Mọi người thường vô tri vô giác đồng tình với kẻ yếu, nghĩ đến nhà mình cũng có con gái, ánh mắt của mọi người nhìn Đỗ Ba Lạt tràn đầy thương hại. Đại Đương gia cũng cảm nhận được bầu không khí này, do dự một chút, quay đầu lại hỏi:

-Tam gia, vậy ngài nói làm sao bây giờ. Hai người bọn họ bất luận ai thắng, chẳng phải đều phải gọi ngài một tiếng nhạc phụ sao? Ngài hà tất phải vào lúc này làm khó bọn họ, khiến mọi người đều cảm thấy xấu hổ!

-Ta cũng không muốn làm mọi người mất hứng! Đỗ Ba Lạt bĩu môi, lẩm bẩm nói:

-Ta chỉ là cảm thấy, ta đã có tuổi rồi, cũng không có đứa con trai nào. Nếu con rể lại không coi ta ra gì, ngày nào đó ta đi không nổi nữa, không phải là một mình chờ chết sao?

Lời này càng khiến người ta thông cảm, chúng trại chủ đều gật đầu. Trương đại đương gia nghe vậy lại thở dài, vuốt ngực nói:

- Vậy ngài nói phải làm sao bây giờ? Ta thay ngài làm chủ, tóm lại là chuyện đấu võ không thể phủ định, những cái khác đều có thể thương lượng!

-Ta cũng không biết phải làm sao bây giờ?

Đỗ Ba Lạt tiếp tục lẩm bẩm, khổ nỗi Đỗ Quyên không xuống đài được.

-Ta không có con trai, chỉ có một đứa con gái này!

Lão như một tên ngốc cứ lặp đi lặp lại liên một mạch mấy lần. Cuối cùng nghĩ ra một cách:

- Bọn họ đấu võ thì đấu, người thắng sẽ làm con rể ta, người thua cũng không thể đổ thừa, phải giao cho lão đây một vài thứ bồi thường!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 97: Hồng Trần (13)

P

hù!

Những người tới xem nghe được câu này, cười phun cả rượu trong mồm ra. Vốn cho rằng ông già vì thương con gái, làm loạn lên một hồi, lại vì một chút tiền bạc cho riêng mình.

- Cha!

Đỗ Quyên không nhịn được nữa, dậm dậm chân, như trốn chạy rời khỏi khán đài. Mấy vị đương gia còn lại ngơ ngác nhìn nhau, nhìn nhau hồi lâu cuối cùng cũng lấy lại được tinh thần, vẻ mặt khinh miệt.

- Lời này cũng có lý!

Trương Kim Xương gần đây uống rượu nhiều đến mức hôn thiên ám địa, rõ ràng có chút không tỉnh táo. Biết Đỗ Ba Lạt gây sự vô lý, vẫn quyết định ra mặt thay huynh đệ.

- Thế này đi, để hai người bọn họ đều mang một vật đáng giá nhất ra cho ngài. Bất luận ai thắng ai thua, ngài đều không thiệt!

- Ủ, ta thấy chủ ý này được!

Đỗ Ba Lạt ngẫm nghĩ một lát, buồn bực gật đầu.

Hai tên thanh niên vận sức chờ bộc phát cũng tức giận không kém, nhưng vì nể mặt Đại đương gia, không thể nổi đóa lên được, đành phải đi tới bên cạnh Đỗ Ba Lạt, hỏi theo thứ tự:

- Ngài hi vọng chúng ta lấy cái gì ra đặt cược, ngài nói đi!

- Ngài muốn gì, xin cứ nói, đừng vòng vo nữa!

- Ta muốn....

Đỗ Ba Lạt nhe ra đầy mồm răng vàng khè, cười ha hả nhìn Trình Danh Chấn:

-Tiểu tử, người sinh ra đã có một cái xác đẹp, ta thấy thích. Nếu người thua, thì làm con nuôi ta vậy. Đờ để Đỗ Quyên gả cho người rồi, một người bên cạnh ta để nói chuyện cũng không có!

Trình Danh Chấn bật cười ha hả, lạnh đạm nói:

- Cũng được, nhưng ta phải hỏi ý cha mẹ thân sinh của ta trước. Nếu họ không đồng ý, tha thứ cho ta không dám tự quyết!

Phụ thân hắn bị đày tới biên ải sung quân, đã nhiều năm bất vô âm tín rồi. Vì thế lời này căn bản là vĩnh viễn sẽ không thực hiện lời hứa. Nhưng Đỗ Ba Lạt lại không biết rõ ngọn ngành, cao hứng mặt mày hớn hở cười, đưa tay vuốt râu:

- Được, được, thế nào cũng không để cha mẹ thân sinh của người chịu thiệt. Đến lúc đó ta sẽ đẩy một xe lễ vật cho họ, đảm bảo họ không nói nên lời!

Đây thực là đem cướp con người thành mua bán rồi! Mọi người nghe xong nhúu mày, Đỗ Ba Lạt lại dương dương tự đắc. Xử xong bên Trình Danh Chấn, ông lại quay đầu về phía một người tham gia đấu võ khác. Bát đương gia Lưu Triệu An sợ Lão Bất Tử vô liêm sỉ này, sợ rằng ông ta trước mặt mọi người sẽ lại đưa ra điều kiện gì đó mà mình khó có thể chấp nhận, tranh trước một bước, lớn tiếng hô:

- Nếu ta thua, sẽ chia cho con rể người một nửa số huynh đệ dưới trướng. Dù sao thì con rể cũng là của ông, con gái cũng là của ông, thế nào thì cũng không chịu thiệt!

- Vậy thì liên quan gì đến ta....

Lời phản bác này như phi ra từ trong mồm, nói được một nửa, Đỗ Ba Lạt mới ý thức đến ánh mắt trừng trừng của mọi người xung quanh, liền đưa tay xoa xoa gáy, cười hờn hờ nói:

- Cũng đúng, cùng lắm thì ta bảo con rể ta lấy bộ khúc đó tặng lại cho ta. Dù sao thì nó cũng không có kinh nghiệm gì, chắc chắn cũng không dẫn dắt được nhiều người như vậy!

- Tốt lắm, tốt lắm, lão Tam, quyết định như vậy đi!

Thực sự không đành lòng nhìn lão huynh đệ ngoan ngoãn khoe cái xấu như thế, Nhị đương gia Tiết Tụng lớn tiếng khuyên bảo, đưa tay lôi Đỗ Ba Lạt đi, ý bảo cuộc đấu võ có thể bắt đầu được rồi. Trương Kim Xương vừa mới lệnh cho người đánh chiêng, Trình Danh Chấn lại có chuyện, khoát khoát tay áo, lớn tiếng nói:

- Có thể, có thể đợi chút không. Ta có lời muốn nói!

- Có rằm mau đánh đi!

Lưu Triệu An đã bị Đỗ Ba Lạt chọc cho phát điên lên, trừng mắt nhìn Trình Danh Chấn, hung tợn nói.

- Ta không có ngựa, chúng ta chỉ có thể xuống đài tử thí. Người không thể cưỡi ngựa, hãy để ta bộ hành tiếp chiến!

Trình Danh Chấn cũng không tức giận, cười nhạt đề xuất.

- Tất nhiên rồi!

Lưu Triệu An vô cùng khinh miệt nhìn hắt một cái, lớn tiếng đồng ý.

Thấy hai người đã đạt được thỏa thuận, Trương Kim Xương cười gật đầu. Trên khán đài lại một hồi chiêng nữa vang lên, mấy trăm lâu la chạy đến đài, làm sạch khu đài lần nữa. Đám đông giành ra một khoảng trống đủ để giao thủ, hai đương sự cũng chuẩn bị xong. Một đông một tây, chấp tay chào nhau.

Nhìn thấy binh khí của hai bên, sân bãi lại một phen hỗn loạn. Bát Đương gia sau khi là Lục Lâm hào kiệt, bên người luôn mang theo cây giáo dài trượng tám. Kẻ được mệnh danh là hậu nhân nhà tướng Trình Danh Chấn thì lại không mang theo bất cứ thứ binh khí nào hắt từng chơi qua ở bên hồ, chỉ vền vền mang có một thanh hoành đao, ngờ nghệch bước lên võ đài.

- Rốt cuộc người có muốn tỉ thí không?

Lưu Triệu An bị chọc đầu to như cái đấu, trừng mắt hỏi. Y từng nghiên cứu tỉ mỉ con đường võ nghệ của Trình Danh Chấn, cho rằng biểu hiện của đối phương bên bờ hồ dù là giả vờ, nhưng bản lĩnh thật sự cũng rất có hạn. Bất luận là hoa thương hay là mạch đao, gập giáo dài của mình, đảm bảo trong vòng mười chiêu, có thể giải quyết trận đấu. Nhưng Trình Danh Chấn lại chọn ngay hoành đao, cái thứ ngắn ngủn này so với trường giáo của mình căn bản không thuộc một đẳng cấp, mình cho dù là thắng một cách sáng khoái, cũng sẽ bị người đời cười thắng không nhờ võ.

- Đối cái dài đi, đối cái dài đi!

Tuy biết Trình Danh Chấn này không hi vọng, mọi người vẫn nhắc nhở hắt không vì binh khí mà chịu thiệt. nếu không ba chiêu hai kiểu là kết thúc, người ta làm sao mà xem cho đã được?

- Bát đương gia cứ việc tới đây!

Trình Danh Chấn lúc này lại quật cường, lắc nhẹ hoành đao, ngạo nghễ đáp lại.

Thái độ như vậy, khiến người ta làm sao có thể chịu đựng cho được. Lưu Triệu An tức giận hét lớn một tiếng,

- Muốn chết!

Cất bước giương giáo, đâm về hướng chỗ ngực Trình Danh Chấn. Lúc này nếu đâm thật, tuy không vi phạm quy tắc không làm tổn thương sinh mạng, Trình Danh Chấn cả đời này cũng trở thành phế nhân. Thấy Trình Danh Chấn đã định máu vương tại trận, những người đến xem cá biệt nhắm mắt lại theo bản năng.

Hơn nửa giờ, không có tiếng kêu thảm thiết truyền từ trong sân đấu đến. Ngược lại lại là một hồi âm thanh trầm trồ khen ngợi trời long đất lở vang lên. Những người xem bỏ lơ mắt cơ hội vội vàng mở trừng hai mắt, chỉ thấy Trình Danh Chấn vốn phải treo trên đầu giáo nay lại giống như Hoa Hồ Điệp, đảo vòng quanh ngọn giáo của Lưu Triệu An. Uy lực của ngọn giáo trượng tám tuy lớn, trái một giáo, phải một giáo lại rơi vào không trung, căn bản không thể đủ thương đến Trình Danh Chấn tí nào.

Lần này, mọi người cuối cùng đã nhìn rõ. Võ nghệ của Trình Danh Chấn chưa chắc đã cao, bản lĩnh chạy trốn thì quả thật không tồi. Hắn mặc áo ngắn, quần dài, đi giày nhanh, hoành đao trong tay lại nhẹ tênh không trọng lượng, cho nên tránh né vô cùng nhanh nhẹn. Mà Bát đương gia Lưu Triệu An cố ý mặc giáp hộ cầm binh khí dài, hành động ngu hơn rất nhiều, một giáo hết sức đâm, giáo tiếp theo lại phải cách mấy hơi thở mới có thể lại đâm tiếp. Cũng may là đuôi giáo dài hơn hoành đao rất nhiều, cho nên y không đủ thương được Trình Danh Chấn, mà một hồi đối phương cũng không thể tiếp cận thân thể của y được.

Thất Dương gia Đỗ Quyên thì đã chuẩn bị xong, khi đấu võ kết thúc sẽ thừa dịp hỗn loạn chạy trốn, chỉ là không yên tâm cho an nguy của Trình Danh Chấn, mới đứng ngoài vòng đám đông len lén nhìn vào. Thấy Trình Danh Chấn chỉ tránh tới tránh lui lại không thể trả đòn, tim thắt lại như mìn vẫn thần, bất cứ lúc nào cũng có thể bắn ra khỏi cổ họng.

- Trình huynh đệ hình như chân tay nhanh nhẹn hơn rất nhiều!

Liên tử không hiểu võ nghệ vội bình luận với Đỗ Quyên, mà cũng chăm chú xem hơn bất cứ ai. Cô kinh ngạc phát hiện, Trình Danh Chấn khắp người mệt mỏi đã rời của ngày xưa không thấy đâu nữa, dưới ánh giáo trùng trùng, động tác hẩn gọn gàng linh hoạt như cá trong áo. Mà Bát Dương gia võ thuật tinh thông, ngày càng thiếu kiên nhẫn, ngày càng mất phong độ, chiêu giáo đã từ đâm chuyển thành quét ngang, thật chỉ là ý binh khí dài bắt nạt người.

- Lão Bát làm hơi quá rồi!

Các đương gia trên khán đài đều là người mắt sáng, rất nhanh sẽ phát hiện ra sự việc đã mất kiểm soát. Mũi giáo dài đến ba thước, hai bên lưỡi sắc, nếu chuyển từ đâm sang lia ngang, chỉ cần một chiêu trúng vào Trình Danh Chấn, người niên thiếu sẽ thành xác chết nằm trên đất. Nhưng đấu đến thời điểm này, ai cũng không thể nhúng tay vào nữa, đành trơ mắt nhìn Trương Kim Xương, kì vọng ông đưa ra quyết định.

Ánh mắt Trương Kim Xương lại không để ý đến xung quanh một tí nào, hai mắt cứ dán lấy hai người đang đấu võ, lớn tiếng hoan hô:

- Hay, tiểu tử giỏi. Người đâu, nổi trống trợ uy cho ta, để bọn họ tăng thêm sức lực!

Tiếng nói vừa dứt, tiếng trống vang lên: Tùng, tùng, tùng như tiếng sấm rền thúc giục người nhiệt huyết sôi trào. Dương Công Khanh và Vương Dương

Nhân nhìn nhau, trong lòng thầm kêu không ổn, có lòng nhắc nhở Lưu Triệu An trong trận chú ý khống chế tình hình, đâu còn kịp nữa.

Chỉ thấy hai người trong trận nghe thấy tiếng trống lập tức biến thành hai con báo, ra tay không niệm chút tình nào. Lưu Triệu An một giáo đâm hụt, một giáo quét ngang, xé gió bay thẳng tới chỗ hiểm của Trình Danh Chấn. Nói thì chậm, lúc đó thì nhanh, đúng vào lúc ngọn giáo sắp chém vào người, Trình Danh Chấn đột nhiên tăng tốc chạy nhanh lên trước mấy bước, tránh khỏi phạm vi ngọn giáo, tay phải dùng sức nghiêng xuống đẩy ngọn giáo một cái, cả người lảo đảo lên không trung.

- Hẳn ta dùng đao tay trái!

Quần chúng đến xem giờ mới phát hiện ra điều dị thường trong sân, không biết lúc nào, hoành đao của Trình Danh Chấn đã đưa sang tay trái thân hình mạnh mẽ trên không trung như một con chim ưng săn mồi, lướt qua trên đầu Bát đương gia Lưu Triệu An.

Người rơi, đao thu, tất cả mọi người chết điếng tại trận, tiếng trống đột nhiên ngừng lại.

Bát đương gia Lưu Triệu An ngạc nhiên xoay người, ngậy ra, trường giáo rơi xuống đất, một tiếng “leng keng” vang lên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 98: Hồng Trần (14)

M

ấy động tác mau lẹ này dường như vượt ra khỏi dự đoán của tất cả mọi người. Chẳng ai ngờ rằng, kẻ đã bị xem như cá ướp nấu chín Trình Danh Chấn lại đột nhiên xoay người, một đao đã đánh bại người giỏi nhất đầm Cự Lộc là Lưu Triệu An!

Không đợi mọi người hết kinh ngạc, Bát đương gia Lưu Triệu An đột nhiên chạy lên trước vài bước, nhặt lấy trường giáo, một chiêu bạch xà thổ tín, đâm ngược vào bụng Trình Danh Chấn.

- Cẩn thận!

Thất đương gia Đỗ Quyên và Liên tỷ lớn tiếng hét chói tai. Nhưng tiếng hét của họ trong nháy mắt bị nhấn chìm trong tiếng ồn ào.

- Bảo vệ Bát đương gia!

Trong đám người xem, vô số người cao giọng hét, vén áo khoác lên, rút đoản đao đã bị ướp mềm mề hôi từ eo ra.

Trên dưới khán đài lúc này một vùng hỗn loạn. Nhưng lại không ai quan tâm đến việc lên án cái vô liêm sỉ của Bát đương gia Lưu Triệu An. . Dương Công Khanh và Vương Đương Nhân cùng nhảy lên, vung đao bổ về phía Trương Kim Xưng. Còn Nhị Đương gia Tiết Tụng và Vương Ma Tử bên cạnh Trương Kim Xưng cũng rút phác đao từ dưới gầm giường ra, kè kè bảo vệ phía trước Trương Kim Xưng.

Cùng lúc đó, Thất đương gia Hách Lão Dao, tam đương gia Đỗ Ba Lạt, Lục đương gia Hàn Kiến Hoảng cũng bắt đầu hành động, ai nấy đều dẫn dăm ba

chục thân vệ gia nhập vào chiến đoàn. Bọn họ không phải tất cả đều lên trước giúp đỡ Trương Kim Xung, mà chia thành hai đội, một đội xông về phía hai tên tặc Dương Công Liễu và Vương Đương Nhân, một đội khác lại ra sức ngăn cản bọn họ. Hai bên vung đao múa kiếm đánh lộn loạn thành một vùng, cũng không biết vì sao mà chém giết lẫn lộn, không biết ai muốn giết ai....

Dưới sự so sánh, tình hình bên Trình Danh Chấn rõ ràng hơn một chút. Hẳn lúc trước sở dĩ có thể dùng hoành đao đánh bại Lưu Triệu An, chỉ dựa vào ba phần là bản lĩnh thực sự, bảy phần còn lại hoàn toàn là lợi dụng sự khinh suất và mất tập trung của đối phương. Đợi Lưu Triệu An cầm giáo đến liều mạng, hẳn liền lập tức rơi vào thế hạ phong. Cũng may Trình Danh Chấn căn bản không tâm trạng quan tâm đến chuyện bọn thổ phỉ nội chiến, thấy tình thế không ổn, hẳn nhanh chân trốn trong đám đông đến xem. Bát đương gia Lưu Triệu An tuy hận thấu xương, nhưng cũng biết trước mắt không phải là lúc hành động theo cảm tính, đuổi qua loa mấy bước, phát hiện khó mà tóm được Trình Danh Chấn, lập tức gọi hai mấy tên tâm phúc bao vây chặn đánh hẳn, còn mình thì xách trường giáo, dẫn đám lâu la còn lại đi mưu sát Trương Kim Xung.

- Bảo vệ Đại đương gia!

- Báo thù cho Tôn Đại đương gia!

Trong chủ doanh Trương gia, đủ loại âm thanh la hét ầm ĩ thành một một bầu. Đan xen với tiếng binh khí va đập, là tiếng kêu rên của kẻ bị thương, tiếng khóc than của kẻ vô tội, khiến toàn bộ doanh địa hỗn loạn như nồi cháo sôi trào. Nghe thấy động tĩnh bên trong, bên ngoài “nồi cháo” cũng lập tức xảy ra biến cố, mấy doanh địa lân cận bụi bay mù mịt, tiếng kêu giết động trời.

Đại bộ phận quần chúng là kẻ vô tội, bọn họ hoàn toàn bị biến cố đột ngột này dọa cho khiếp vía, ôm đầu chạy trốn. Nhìn thấy một người xách đao,

bất luận đối phương thuộc vào doanh trại nào, đều quay đầu chạy theo hường ngược lại, cứ vậy chạy một hồi, một đám loạn lạc phía tây, thành ra lại tạo cho Trình Danh Chấn cơ hội thoát thân. Vượt qua ba vòng vây công của bọn lâu la, hần lập tức co giò trà trộn vào đám người chạy trốn. Gặp bất cứ ai đơn độc cầm binh khí gần mình, cũng không quản kẻ đó có ác ý hay thiện ý, hết thảy vung đao chém tới, ra tay trước thị uy.

Đừng coi người bên cạnh ai cũng là kẻ ngốc! đến lúc này, Trình Danh Chấn rốt cuộc cũng nhớ ra những lời Trương Kim Xưng từng nói với mình. Hần vẫn luôn cho rằng mình đã tạo ra một kết cục tinh diệu, khiến cho gần như tất cả mọi người trong đầm Cự Lộc vây lấy xoay chuyển theo sự sắp xếp của mình. Ai ngờ, cuộc đấu võ này từ lúc bắt đầu đã là một ván cờ khác. Mình đang tính kế với Lưu Triệu An, Lưu Triệu An lại tính kế với Trương Kim Xưng, còn đại đương gia Trương Kim Xưng, chẳng phải là tự lấy mình ra làm quân cờ sao!

Một ván cờ vô số người cùng chơi, vô số người vô tình biến thành quân cờ của ván cờ. Phân không ra thắng bại, cũng không có cách nào hóa giải. Đang lúc mịt mờ, Trình Danh Chấn bản năng vung đao, chém trúng một tên lâu la đang lao về phía mình. Sau đó, lại vung đao theo bản năng, một tên lâu la khác quay lưng lại với mình đổ trên đất. Hai đứa trẻ con trong miệng còn ngậm kẹo lớn tiếng khóc bên cạnh hần, cha của bọn trẻ bị một mũi tên lạc bắn trúng, nằm thoi thóp trong vũng máu. Nấp sau lưng hai đứa nhỏ, còn có một người hơn bốn chục tuổi, râu ria xồm xoàm, hai tay ôm đầu, phía sau lưng ướm một mảng lớn.

- Bảo vệ đại đương gia!

Một đám thanh niên trai tráng xông đến chỗ Trình Danh Chấn, trong tay lăm lăm phác đao sáng loáng. Phàm là những kẻ cản trước mặt chúng, bất kể già trẻ gái trai, cùng vung đao chém một loạt.

- Ta không phải phản tặc!

Trình Danh Chấn lớn tiếng biện minh cho chính mình, đẩy hai đứa trẻ ra, vừa đánh vừa lui. Không ai nghe hẳn giải thích, một đám lâu la khác cánh tay quần băng trắng nhanh chóng xông tới, nghênh tiếp đám trước, vừa đánh vừa la lên:

- Báo thù cho Tôn đại đương gia! Báo thù cho Tôn đại đương gia....

- Mẹ.....Mẹ

Hai đứa trẻ khóc thét lạc cả giọng, hai chân rất lâu khó có thể nhúc nhích một bước. Trình Danh Chấn không đành lòng nhìn chúng chết trước mắt mình, ngậm đao vào miệng, mỗi tay túm một đứa, lùi chạy về chỗ có nhiều người. Chạy được mấy bước, hẳn lại bị một người ôm chặt lấy chân,

- Giúp, giúp....

Kẻ cầu cứu sau lưng có một vết thương dài đến hai thước, máu chảy như suối.

- Thả tay ra!

Trình Danh Chấn cố sức nhắc chân, lại không thể thoát khỏi sự đeo bám của đối phương. Đang lúc cấp bách, đứa trẻ được hẳn dắt bên tay trái đột nhiên khôi phục được sức lực, nhặt một hòn đá dưới đất lên, hùng hổ đập vào ngực kẻ cầu cứu. “A....” kẻ cầu cứu kêu lên một tiếng thảm thiết, ngất xỉu. Đứa trẻ bỏ cánh tay Trình Danh Chấn ra, một tay xách hòn đá còn nhỏ máu, một tay giật lấy thắt lưng của mình, lảo đảo chạy thoát ra ngoài trại.

Nó thông minh hơn Trình Danh Chấn. Sẽ không ai truy sát hai đứa trẻ cả, còn ở bên cạnh người lớn, bọn chúng sẽ dễ dàng trở thành mục tiêu tấn công. Một lát sau, Trình Danh Chấn cũng nghĩ thông suốt mấu chốt của vấn đề. Cười khở cằm mu bàn tay mình một cái, chạy theo sau.

Tất cả những gì trước mắt không phải là mơ, lại hoang đường hơn cả cảnh trong mơ. Kẻ truy sát mình không biết đã rớt lại xó xỉnh nào rồi, mỗi lần bước lên trước vài bước, lại có thể trông thấy những đám người khác nhau đang từng đôi chém giết lẫn lộn. Hai bên mặc quần áo giống nhau, nét mặt giống nhau, thậm chí đến cả chiêu số ra tay cũng giống nhau mới lạ, lại dường như giữa hai bên có một mối thù mấy đời không thể hóa giải được vậy, nhất định phải đẩy đối phương vào chỗ chết mới thôi.

Đây là ổ phi! Hãn vừa cười khố, vừa nghĩ cách thoát thân. Đối với những kẻ yếu kêu khóc cầu cứu, bất luận già trẻ đều không thềm phản ứng nữa. Còn sống là trên hết, cái gì mà nhân từ, cái gì mà lòng thương hại đều phải bỏ lại sau lưng. Kẻ cản đường thoát thân của mình ắt phải chết, bất kể kẻ đó vô tình hay cố ý. Hãn chém một tên lính lâu la, lại chém thêm một tên, hoành đao nhanh chóng chém mở một lối đi. Hãn đoạt lấy một cây giáo gỗ trong tay một tử thi. Thật nhanh, thanh giáo gỗ trơn đến mức không thể cầm chắc được nữa. Bên cạnh một cái xác khác, hãn đối binh khí thành một cây gậy sắt. chiếc gậy sắt vừa thô vừa nặng, vung lên uy lực lại mạnh vô cùng. Kẻ chặn đường vô tình hay cố ý đều dẹp ra một bên, không còn dám chọc vào cái tên sát tinh này nữa. Trình Danh Chấn lớn tiếng cười hoang dại, lau máu và thịt nát bám trên mặt, xông vào đám lâu la đang xé rách quần áo của một phụ nữ.

Hãn biết người con gái đó, chính là Liên tỷ. Tất cả trong cái đầm Cự Lộc này, Liên tỷ dường như là người duy nhất đáng để hãn liều mình cứu giúp. Mấy tên lâu la kia không kịp trở tay, bị Trình Danh Chấn vung gậy sắt nện gãy xương sống từ phía sau. Hãn đưa bàn tay máu chảy đầm đìa ra, khiến Liên tỷ một phen sợ khiếp vía. Sau đó, một tay ôm lấy cánh tay hãn, lớn tiếng khóc thét lên,

- Thất đường gia, Thất đường gia bị bọn chúng bắt rồi. Ở đằng kia, ở đằng kia

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 99: Hồng Trần (15)

T

hất đương gia?

Trình Danh Chấn đã bị mùi máu tanh làm cho mất tri giác mù mờ đáp lại. Ánh mắt nhìn theo Liên tỷ chỉ, thấy mười mấy tên lâu la đang khiêng một cô gái bị trói chặt, nhanh chóng chạy về phía tây tụ họp với đồng bọn.

- Tỷ nằm xuống đất giả vờ chết!

Cuối cùng ý thức được Thất đương gia là ai. Trình Danh Chấn buông lại một câu, cất bước đuổi theo. Đám lâu la nghe thấy tiếng bước chân của hắn, chia ra hai người lên trước ngăn chặn, bị hắn cho mỗi tên một gậy, trực tiếp đập bay. Tên cản đường thứ ba cắt rách áo của hắn, đồng thời được trả giá bằng tính mạng. Tên thứ tư ngậy ra chốc lát, bị hắn một gậy đập cho đầu thụt vào ngực. Không có tên thứ năm, đám lâu la còn lại kêu thảm một tiếng, bỏ Đỗ Quyên lại, bỏ chạy tứ phía.

Đỗ Quyên ngã trên đất lập tức nhảy dựng lên, xoay người đưa cánh tay bị trói sau lưng về phía Trình Danh Chấn. Sau khi hai tay được giải phóng, cô nhanh chóng nhặt lên một thanh đao, cắt đứt dây thừng trên đùi.

-Liên tỷ bị bọn chúng....

-Liên tỷ ở bên kia!

Gần như cùng một lúc, Trình Danh Chấn lớn tiếng nhắc nhở.

-Ta kêu tỷ ấy nằm xuống đất giả chết!

Hai người nhìn nhau gượng cười, lần đầu tiên có thể đoán ra tâm tư của đối phương. Nhưng không kịp đợi bọn họ kịp chúc mừng, đám lâu la chạy tứ tán sau khi kiếm được người giúp đỡ lại giết ngược lại, tách hai người ra.

- Theo sát ta!

Trình Danh Chấn liền thực thi những thủ đoạn độc ác, đánh gục tất cả những kẻ xông về phía mình bất kể kẻ đó đang xách đao hay cầm mâu. Mấy tên lâu la khác cánh tay quần vải trắng không ngăn cản được Đỗ Quyên, bị hai người hợp lực xông lên, nhất thời người ngã ngựa đổ.

- Người bị thương rồi!

Hai người vọt tới cùng nhau lại lần nữa không hẹn mà đồng thanh hỏi. Sau đó cùng cười, dựa lưng vào nhau bắt đầu xoay tròn. Bất kể kẻ nào muốn xông lên trước, trong đám hỗn loạn, đều bị hai người hợp lực đánh chết.

Đám lâu la vốn ý chí chiến đấu đã không dồi dào, liên tiếp bị tấn công, lập tức né tránh chỗ hai người như trốn chạy ôn dịch. Trình Danh Chấn nhìn nhìn tứ phía, có chút kinh ngạc hỏi,:

- Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy, cha người không nói cho người biết sao?

- Ta, ta không biết!

Lúc này đây, Đỗ Quyên rốt cuộc cũng có chút nữ tính, nép sát vào người Trình Danh Chấn, run run trả lời.

- Ta vẫn nghĩ người sẽ thua, thế nên mấy hôm nay cứ chuẩn bị bỏ trốn...

Nói đến đây, cô ý thức được mình vẫn chưa hiểu được Trình Danh Chấn, giọng nói bất giác nhỏ xuống. Trình Danh Chấn không có chút trách móc cô, trầm ngâm một lát, trầm giọng trả lời:

- Xin lỗi, để lừa bọn họ, đành phải lừa người. Ta luôn cảm thấy chuyện này có gì đó không ổn, mà Trương đại đương gia lại có vẻ chẳng quan tâm gì, ai ngờ đến Trương đại đương gia không ổn, cả cái đầm Cự Lộc, ngoài người và Liên tỷ ra, gần như chẳng còn cái gì là bình thường nữa!

Lời này lọt tai Đỗ Quyên, vừa ngọt ngào, vừa ủ rũ. Ngọt ngào vì Trình Danh Chấn nói gần nói xa rõ ràng là không xem cô là người ngoài, đã bộc lộ sự tín nhiệm và thân cận. Nhưng xót xa vì trong đầm Cự Lộc lại có mạch nước ngầm lớn đến như vậy, bản thân mình là Thất đương gia mà không hề hay biết. Còn người cha xưa nay luôn coi mình như ngọc quý trên tay, sư phụ và đại đương gia Trương Kim Xưng đều cố ý giấu mình chân tướng.

Hai người vừa nhanh chóng trao đổi với nhau thông tin mình biết, vừa nhanh chóng chạy về phía Liên tỷ. Liên tỷ nằm trong vũng máu mặt mũi đầy bùn phát hiện ra người chạy đến là Trình Danh Chấn và Đỗ Quyên, nghiêng người nhảy dựng lên.

- Chạy mau, về Cẩm Tự doanh của chúng ta. Các huynh đệ Cẩm Tự doanh không có mấy ai đến xem cả....

Đỗ Quyên đã mất đi chủ ý bị câu nói của Liên tỷ đánh thức, kéo lấy cánh tay Trình Danh Chấn chạy như bay:

- Đi chỗ ta, chỗ ta đông người, tập hợp các huynh đệ giết trở lại đây!

- Chỗ người?

Trình Danh Chấn không hiểu ra làm sao cả. Kẻ phát động phán đoán rất có thể chọn thời cơ, đến xem góp vui đa số là các đầu mục các doanh trại. Đánh bại bọn họ, đám lâu la trong các trại sẽ thành một đám cát vụn. Kẻ ủng hộ Trương Kim Xưng có nhiều thế nhiều nữa, nhất thời cũng không thể tập hợp đủ lực lượng phản kích.

- Ta đã hạ lệnh cho Cẩm Tự doanh, ngoài mấy người hầu hạ người ra, bất kì người nào cũng không được phép ra ngoài.

Đỗ Quyên hồi hận muốn khóc, đáp lại bằng thứ giọng cực thấp.

Nếu Trình Danh Chấn thua, cô cũng cảm thấy không còn mặt mũi. Vì thế cô không thể để huynh đệ của mình thấy mình mất mặt! Thà bị bọn họ oán giận sau lưng, dù sao Trình Danh Chấn thua rồi, cô cũng chạy trốn rồi, sau này ai cũng không tìm được mình, ai cũng không thể chê cười mình được.

- Hài!

Trình Danh Chấn vỗ mạnh lên đùi mình. Đến lúc này rồi, có oán giận Đỗ Quyên cũng vô ích. Ngẫm nghĩ một lát, nhỏ giọng đề nghị:

- Ba người chúng ta kết bè xông ta ngoài, gặp người vô tội thì cứu. Chắc chắn không phải tất cả những người đến xem đều muốn theo Bát đường gia tạo phản, chúng ta cứu được người nào hay người đấy, người bên cạnh càng nhiều, càng an toàn.

- Ủ!

Đỗ Quyên dịu dàng như con mèo con, nép sát vào vai Trình Danh Chấn. Võ nghệ của hai người đều không đáng ngại, lại không nằm trong phạm vi mục tiêu chủ yếu của những kẻ tạo phản mưu sát, hai người bảo vệ lẫn nhau lao ra ngoài, không tiêu tốn quá nhiều sức lực, lại còn cứu được mấy chục huynh đệ từ trong đám loạn quân.

- Ai không muốn tạo phản, đi theo ta và Thất đường gia! Vừa chạy vừa nhặt vũ khí trong tay người chết.

Trình Danh Chấn biết rằng vào lúc này sợ nhất là thiếu người tâm phúc, mở to cuống họng, hét lớn.

Chuyện xảy ra đột ngột, hầu hết đám đầu mục đi xem đều không có chuẩn bị. Trong lúc mông lung thì nghe thấy danh hiệu Thất đường gia, lập tức nhặt lên tất cả những gì có thể sát thương, bao gồm cả hòn đá khúc gỗ, chạy sát về phía Đỗ Quyên.

Có Trình Danh Chấn làm chỗ dựa phía sau, trong lòng Đỗ Quyên cũng không còn hoang mang lo sợ như lúc trước nữa. Nhảy đến trước mặt mọi người, lớn tiếng ra lệnh:

- Cả đội, ai có binh khí ở ngoài, ai không có binh khí ở trong. Cứu cho được các huynh đệ trên đường, trước tiên hãy đến Cấm Tự doanh của ta tị nạn!

Dứt lời, cùng Trình Danh Chấn làm tiên phong, phấn đấu quen mình xông ta phía ngoài.

-Theo sát, theo sát, theo sát Thất đường gia mới có đường sống!

Liên tỷ tuy là đàn bà chân yếu tay mềm, nhưng thời khắc nguy cấp cũng dọa cho có chút can đảm, nhặt thanh đao hồng lên, lớn tiếng động viên.

Đám lâu la được cứu sống cho dù có nhát gan đến đâu, cũng không muốn rút lại sau lưng một mụ đàn bà. Cả đám nhao nhao đáp một tiếng, trước sau xông lên. Có câu người đông thế mạnh, xông lên mấy lần như vậy, cả bọn có chút thành công. Có đầu mục của loạn quân thấy cả bọn như quả cầu tuyết càng lăn càng dày, vội vàng dẫn huynh đệ lao tới chặn đường. Lâm trận giao phong, nhưng chúng đâu phải là đối thủ của Đỗ Quyên và Trình Danh Chấn, chưa kịp mặt đối mặt, đã bị Trình Danh Chấn một gậy đánh tan óc. Đỗ Quyên thừa thế dẫn người công kích mạnh, đánh đến mức quân địch kêu cha khóc mẹ.

- Đừng đuổi theo, hãy đi cứu người nhà của chúng ta trước!

Trình Danh Chấn thấy tình hình, vội vàng lớn tiếng quát dừng. Đám lâu la lúc này chỉ nghe lệnh của hắn, lập tức thu nạp đội ngũ, sóng vai hướng ra

phía ngoài. Trong đám hỗn loạn, hăn đột nhiên xuất hiện một sức mạnh cực kì nổi bật. Nhưng hai bên giao chiến chẳng ai có thể coi họ là người của mình, ai cũng không thể tin tưởng bọn họ. Cũng may Đỗ Quyên và Trình Danh Chấn tự cứu mình tự bảo vệ mình, không cầu lập công, sau khi cứu mấy trăm người, lập tức xoay người mà đi. Bất kể là lâu la dưới trướng Trương Kim Xung, hay là huynh đệ dưới trướng Lưu Triệu An, lúc này, cũng không rảnh đuổi theo.

◆nh cứu giúp. Mấy tên lâu la kia không kịp trở tay, bị Trình Danh Chấn vung gậy sắt nện gãy xương sống từ phía sau. Hăn đưa bàn tay máu chảy đầm đìa ra, khiến Liên tỷ một phen sợ khiếp vía. Sau đó, một tay ôm lấy cánh tay hăn, lớn tiếng khóc thét lên,

- Thất đường gia, Thất đường gia bị bọn chúng bắt rồi. Ở đằng kia, ở đằng kia

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 100: Hồng Trần (16)

L

úc này, bên ngoài chủ doanh của Trương Kim Xưng càng hỗn loạn hơn! Trong vùng đầm gần như đâu đâu cũng đang cháy, khói bụi vừa đen vừa đặc quện với mùi máu tanh khiến cả một vùng trời không còn màu sắc. “Núi”. “rừng”, “đầm”, “gió”....dường như bên ngoài doanh trại nào cũng tụ tập một đồng lâu la, múa kiếm đánh bừa. Có đám lâu la rõ ràng là cùng dưới trướng một người, cũng hồ đồ giương đao lên với nhau. Đầm Cự Lộc đang cháy, đang chảy máu, dường như địa ngục được chuyển đến nhân gian, dường như muốn đem tất cả tội lỗi tích dồn lại trả sạch trong một ngày.

Thấy bọn Trình Danh Chấn chạy lại, động tác giao chiến của hai bên trước cửa trại lập tức chậm lại. Bọn họ không phân biệt được người mới đến là bạn hay là địch, bọn họ đều đang chờ đợi người mới đến bày tỏ thái độ! Sau khi Đỗ Quyên và Trình Danh Chấn dẫn các huynh đệ một mạch đi xa, bọn họ cũng không hỏi tại sao, lại gào thét giơ đao lên, “Đình đình đang đang” đánh lộn thành một đám.

- Lệnh tôn đại nhân rốt cuộc đứng về bên đó!

Không thềm để ý người của doanh địa này rốt cuộc là ai đang liều mạng với ai, Trình Danh Chấn chỉ quan tâm đến vấn đề mình cần nhất.

- Cha và Trương nhị bá là huynh đệ lâu năm!

Đỗ Quyên nhướng mày, thấp giọng nhấn mạnh. Nhưng ánh mắt né tránh lại phơi bày nỗi sợ hãi trong lòng cô. Cha cô đúng là huynh đệ của Trương Kim Xưng, nhưng năm đó Tôn An Tổ và Trương Kim Xưng cũng là huynh

đệ! Nhưng sau một chiều tiệc rượu, Tôn An Tổ lại biến thành kẻ côn đồ, phản tặc câu kết với triều đình. Mà từ đó cả cái đầm Cự Lộc này lấy Trương Kim Xưng làm tôn, giống như tất cả mọi người đều quên đi Tôn An Tổ từng dựng trại đóng quân ở đây.

- Lệnh tôn gần đây có đi lại nhiều với Trương đại đương gia? Có nhắc tới Tôn đại đương gia hay không!

Trình Danh Chấn biết cứ hỏi tiếp thế này, không thể nào có được đáp án chính xác từ miệng Đỗ Quyên, đành phải chau mày đổi kiểu khác.

- Họ thường cùng nhau uống cho say bét nhè!

Đỗ Quyên do dự một chút, lại tiếp tục thấp giọng trả lời.

- Chưa từng nói, cha ta xưa nay không hề nhắc tới Tôn đại đương gia!

Nửa sau câu hỏi, cô có thể đưa ra một đáp án xác thực. cô biết vì sao Trình Danh Chấn lại hỏi vậy. Kẻ tạo phản hôm nay, đều lấy danh nghĩa là báo thù cho Tôn đại đương gia. Nếu phụ thân không nhắc tới Tôn đại đương gia, gần như có thể chứng minh rằng giữa cha và Trương Kim Xưng không nảy sinh ngăn cách.

- Đỗ lão đương gia chắc chắn không tạo phản!

Không đợi Trình Danh Chấn nói, theo sau Đỗ Quyên, có một tên tiểu đầu mục mặt mũi đầy máu chộp lấy đưa ra kết luận.

- Ban nãy ta thấy Đỗ đương gia và Trương đại đương gia đứng cùng nhau, được rất nhiều huynh đệ bảo vệ đi sâu vào doanh địa....

- Người thấy ở đâu, còn có ai nữa?

Trình Danh Chấn mừng rỡ, một tay tóm lấy tên tiểu đầu mục, lớn tiếng truy hỏi.

- Còn, còn nữa tiểu nhân cũng không rõ nữa, lúc đó hỗn loạn, tiểu nhân chỉ có thể bỏ chạy theo mọi người thôi.

Tiểu đầu mục bực bực, tin tức có thể báo cáo vô cùng có hạn. Thấy nét mặt Trình Danh Chấn hiện ra có chút thất vọng, y cắn cắn răng, lớn tiếng đề nghị:

- Dù sao thì bộ dạng khi đó, Trương đại đương gia chắc hẳn đã có chuẩn bị rồi. Kẻ tạo phản thanh thế tuy lớn, nhưng chưa chắc làm nên trò trống gì! Cho dù bọn họ có làm được, ngài và Thất đương gia chỉ cần nắm chắc Cẩm Tự doanh, cũng có thể đổi được mạng sống của Đỗ lão đương gia! Năm đó Trương đại đương gia sống mái với Tôn đương gia, chẳng phải cũng thế sao, sau đó người còn sống bắt tay giảng hòa, coi như chưa có gì xảy ra!

Lời của y tuy trực tiếp, nhưng lại không phải không có lí. Trình Danh Chấn và Đỗ Quyên nghe xong, bất đắc dĩ gật đầu. Hai người tiếp tục dẫn cả bọn chạy về phía Cẩm Tự doanh. Trong giây lát, Đỗ Quyên hình như nhớ ra điều gì, lôi tên đầu mục giúp mình đưa ra chủ ý lại, thấy giọng hỏi:

- Người tên gì, dưới trướng của Đương gia nào vậy?

- Tiểu nhân là Hàn Thế Vượng, vốn là người của Lục đương gia, nhưng bây giờ Lục đương gia làm ra chuyện này, tiểu nhân quả thực không biết chút nào!

Đầu mục lâu la bị thái độ bất ngờ của Đỗ Quyên dọa cho một mẻ, vội vàng lớn tiếng thanh minh cho mình.

- Tiểu nhân thực sự không biết, tiểu nhân hôm nay chỉ đến xem cho vui thôi, đến cả binh khí cũng không mang theo!

Không phân tích thì không sao, vừa phân tích là lộ ngay ra những lời y nói ban nãy không hoàn toàn chân thật. Thất đương gia Đỗ Quyên tay trái khẽ

bóp, túm chặt cổ tay Hàn Thế Vượng, thanh đao trong tay phải trực tiếp kề lên cổ y:

- Người họ Hàn, Lục đương gia Hàn Kiến Hoành là gì của người? Lục đương gia làm gì, người rút cuộc nhìn cũng không nhìn rõ ban này ai làm loạn ở đây sao!

- Ấy ya, ấy ya, tiểu nhân, tiểu nhân nói. Thất đương gia, Thất đương gia buông tay!

Hàn Thế Vượng vừa đau vừa sợ, nước mắt nước mũi cùng nhau chảy ra.

- Vừa đi vừa nói, đừng hi vọng có người cứu người!

Đỗ Quyên buông tay trái, nhưng lưỡi đao vẫn kề trên cổ Hàn Thế Vượng như cũ, vừa thúc y bước nhỏ chạy mau vừa lớn tiếng chất vấn.

-Tiểu nhân, tiểu nhân!

Hàn Thế Vượng bị bức quá, đành phải nói thật.

-Tiểu nhân thực sự không tham gia tạo phản, nếu không tiểu nhân có đến trăm lá gan, cũng không dám cùng tháo chạy với Thất đương gia. Tiểu nhân, tiểu nhân tuy họ Hàn, nhưng lại không được Lục đương gia chào đón. Ông ta chê, chê tiểu nhân nhất chết, khiến người họ Hàn mất mặt! Tiểu nhân, tiểu nhân khi này thấy Lục đương gia và Ngũ đương gia đánh lộn, thân tín của Lục đương gia còn bảo vệ tên khốn Dương Công Liễu!

- Không thể nào! Lục thúc không phải hạng người đó!

Đỗ Quyên đẩy mạnh Hàn Thế Vượng một cái, khiến y chao đảo. Cô tin tưởng đối phương không tham gia tạo phản, nếu không cũng không đến nỗi bị bọn tạo phản truy sát. Nhưng thông tin Lục đương gia dẫn người tạo phản, với Dương Công Liễu trong ngoài kết hợp lại khiến cô nhất thời khó

có thể chấp nhận được. Trong trí nhớ của cô, Lục đương gia Hàn Kiến Hoành tuy rằng xưa nay đối với người khác luôn lạnh lùng, nhưng lại là một chủ trại vô cùng nghiêm túc. Không tham tiền tài, không háo sắc, đối với huynh đệ dưới trướng cũng vô cùng hiền lành. Một người tốt hiếm có như vậy, sao có thể cùng một duộc với hai tên cầm thú Dương Công Khanh và Lưu Triệu An được? Bọn họ vốn không phải là kẻ cùng chung đường, căn bản là không thể hòa hợp được!

- Hàn đương gia năm đó có phải cũng quen biết với Tôn đương gia?!

Là người ngoài cuộc, tâm trí Trình Danh Chấn lúc này tỉnh táo hơn Đỗ Quyên rất nhiều,.

-Nếu ông ta cũng quen biết với Tôn đương gia, thì chuyện này không khó giải thích. Trương đại đương gia gây chuyện trước, khó trách người ta lúc này tạo phản.

Đỗ Quyên khẽ lắc đầu, thoáng chốc nước mắt đầm đìa. Năm đó, Trương đại đương gia sống mái với Tôn đại đương gia, nhất cử đoạt được vị trí lãnh đạo cái đầm Cự Lộc này. Vì thế, Hàn Lục đương gia và Lưu bát đương gia liền nghĩ sẽ nhân cơ hội lần này xuất kích thất bại, khi uy tín của Trương đại đương gia giảm mạnh sẽ không còn tái diễn câu chuyện năm đó. Đây đúng là thổ phỉ, chả trách Trình Danh Chấn luôn xem thường bọn người này. Cả bọn làm ra những chuyện này, quả thực không có cách nào khiến người ngoài xem trọng được!

- Không sao, mặc kệ ai tạo phản, chúng ta nhất định cứu cha người ra!

Trình Danh Chấn không đoán nổi Đỗ Quyên khóc vì lẽ gì, cho rằng cô lo lắng cho Đỗ Ba Lạt, hạ giọng nhẹ nhàng an ủi.

Lần đầu tiên được hăn đối xử nhẹ nhàng như vậy, Đỗ Quyên càng khóc nhiều hơn. Vừa chạy vừa nghẹn ngào đáp:

- Cha, Cha...

Bỗng nhiên, cô đưa cánh tay, tự cắn mạnh mình một cái. Bi thương trong lòng lập tức được thay thế bằng sự đau đớn, mọi uất ức nhất thời cũng biến mất không còn dấu vết. Trợn tròn hai con mắt, Ngọc Diện La Sát Đỗ Quyên lớn tiếng thề,

- Lát nữa ta sẽ dẫn người giết ngược trở lại, bất kể là kẻ nào tạo phản, ta nhất định sẽ không tha cho hắn!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 101: Hồng Trần (17).

Đ

ây mới là Thất đường gia của ngày thường!

Trình Danh Chấn đưa cánh tay ra, vỗ nhẹ lên lưng Đỗ Quyên. Tấm lưng người con gái rõ ràng đỡ ra trong chốc lát, sau đó lại thả lỏng ra, mềm mại như liễu mùa xuân. Hai người lại nhìn nhau cười, ngẩng đầu lên nhìn, một làn khói bụi và ánh lửa trong vùng đầm trước mặt.

Giữa một vùng hỗn loạn, Cẩm Tự doanh lại hiện ra vô cùng khác biệt. Tuy cũng có một nhóm người không rõ thân phận mưu đồ xông vào bên trong gây loạn, đường chủ thủ doanh lại tuân theo mệnh lệnh của Đỗ Quyên, đóng chặt cửa doanh không ra. Cái sách lược cố thủ dựa vào địa thế hiểm yếu này cũng may chó ngáp phải ruồi, tuy không thể trợ giúp gì được cho doanh trại chủ bên Trương Kim Xương, nhưng cũng không cho kẻ địch cơ hội nào.

- Giết hết bọn chúng!

Thấy có kẻ dám giở trò trước cửa doanh của mình, lửa giận ngùn ngụt trong lòng Đỗ Quyên lập tức tìm được chỗ giải phóng. Mặc kệ Trình Danh Chấn can ngăn, vung hoành đao lên, lao vào quân công kích như điên.

Một gã Lữ Soái ngấn ra, bỗng nhiên do dự không biết có nên hạ lệnh chém chết Đỗ Quyên hay không. Chính cái giây lát do dự đó đã lấy mạng hăn, Ngọc Diện La Sát tay giơ đao hạ, chém cái cổ hăn thành hai phần. Máu “phù” phun lên không trung, nhuộm đỏ cả mắt Đỗ Quyên. Trùng hai con mắt đỏ ngầu, Đỗ Quyên lao vào một tên lâu la khác. Đao nhanh như chớp, chém trúng vai đối phương trước, sau đó dọc theo bả vai xuống, tách đôi

xương quai xanh, lồng ngực, xương sườn, “tách” một tiếng đứt thành hai đoạn.

- Bắt lấy cô ta!

Trong đám loạn quân, cuối cùng cũng có người kêu lên, giơ binh khí âm âm lao tới, nhưng rõ ràng là có chút kiêng kị, không dám đánh vào chỗ hiểm của Đỗ Quyên. Chốc lát lại bị Đỗ Quyên đánh cho tơi bời, hỗn loạn vô cùng. Khi bọn họ cuối cùng cũng hạ được quyết tâm, Trình Danh Chấn đã dẫn các huynh đệ lao đến bên cạnh Đỗ Quyên. Hai bên thi triển thân thủ liều mình chém giết, nhanh chóng phân chia cao thấp thắng bại.

Những người được Trình Danh Chấn và Đỗ Quyên cứu ra đều là đầu mục của các doanh trại, võ nghệ và thể chất vốn mạnh hơn đám lâu la bình thường. Đám lâu la này tuy không nhiều như đám loạn quân, nhưng mặt chỉ huy và phối hợp lại hơn đứt đối phương. Đủ loại nhân tố hợp lại, tình thế bắt đầu nghiêng hẳn về một bên. Rất nhanh chóng, các huynh đệ trong nội bộ Cẩm Tự doanh phát hiện người lãnh đạo trực tiếp của mình đang bị người khác vây đánh, liền mở cổng doanh, hét xông ra giết. Hai đội trong ngoài kết hợp, thời gian chưa đến nửa que hương, đã giết sạch bọn địch đến xâm phạm.

- Chu Phàm, tình hình bên trong thế nào?

Đỗ Quyên khắp người toàn máu đưa tay lôi một tên Đường chủ dưới trướng lại lớn tiếng hỏi.

Tên Đường chủ kia cũng rất có năng lực, lập tức chấp tay, lớn tiếng trả lời:

- Bẩm Thất đường gia, ban này có mấy tên khốn lợi dụng cơ hội kích động gây rối trong doanh, đều bị thuộc hạ dẫn người tóm gọn rồi. Cẩm Tự doanh của chúng ta rất yên tĩnh, mọi người đều đang đợi Người trở về làm chủ đại cục!

- Truyền lệnh, huynh đệ Tam Đường Cẩm Lâm, Cẩm Vân, Cẩm Sơn ra ngoài doanh xếp hàng.

Trước mặt huynh đệ của mình, Đỗ Quyên trong lòng có khổ đến thế nào, cũng buộc phải làm ra vẻ cứng rắn.

- Truyền lệnh, huynh đệ Cẩm Phong Đường, cả nữ binh Cẩm Hà đường, ở lại bảo vệ chủ trại. Mở mọi bẫy, không cho bất kì kẻ ngoài nào vào.

- Vâng!

Đường chủ được gọi là Chu Phàm đáp một tiếng, lập tức phái binh chạy vào trong doanh truyền lệnh. Một lát sau, hai người Đường chủ Cẩm Vân Đường Vương Phi và Đường chủ Cẩm Sơn đường Trương Cần dẫn theo thuộc hạ chạy ra. Thấy Đỗ Quyên bình an vô sự, đám lâu la sĩ khí đại chấn, lũ lượt múa kiếm âm ầm ầm, xin Đỗ Quyên chỉ rõ cho họ phương hướng công kích.

- Tên tặc từ Diêm Sơn tới Dương Công Khanh và tên sói mắt trắng Vương Đương Nhân từ Nội Hoàng tới, muốn mưu hại Đại đường gia của chúng ta!

Đỗ Quyên cũng nghiêm túc, sửa sang lại quần áo một chút, đứng trước mặt mọi người lớn tiếng tuyên bố.

- Giết bọn chúng đi, giết bọn chúng đi!

Đám lâu la vừa nghe nói người ngoài làm loạn, tinh thần càng thêm hưng phấn, tiếng hò hét vang vọng mặt hồ.

- Có tên tặc lòng dạ hiểm độc câu kết với bên ngoài, mưu đồ giao cả Cự Dã Trạch giao cho họ Dương và họ Vương!

Đỗ Quyên cố ý không đề cập tới tên của Lục đường gia Hàn Kiến Hoành và Bát đường gia Lưu Triệu An, tiếp tục kích động đám lâu la dưới trướng.

Hiệu quả kích động gần như tức thì, đầm Cự Lộc tuy chỉ là cái ổ phi, nhưng thổ phi khi không ra ngoài cướp bóc, cũng đã từng khai khẩn không ít đất hoang, dựng lên không ít mái nhà tranh. Có thể nói, bọn họ đã coi nơi đây là nhà mới của mình. Nếu kẻ tạo phản chỉ mưu đồ cướp đoạt vị trí của Đại đương gia Trương Kim Xứng, cả bọn chưa chắc có kẻ thù chung. Nhưng nếu kẻ tạo phản đã câu kết với hai tên sói mắt trắng Dương Công Liễu và Vương Đương Nhân ăn không nửa năm lương thực của anh em, thì đừng trách mọi người không khách khí với hân.

Đỗ Quyên cẩn thận nhìn qua bên Trình Danh Chấn, không thấy chút không vui nào trên gương mặt đối phương. Điều này càng củng cố thêm cho niềm tin của cô, dùng mũi dao chỉ chỉ về hướng địa doanh gần Cẩm Tự doanh nhất,:

- Đó là địa doanh của Ngũ đương gia, phản tặc đang câu kết với người ngoài, chặn đứng cửa không cho huynh đệ dưới trướng Ngũ đương gia ra cứu nạn. Theo ta đi giết sạch lũ phản tặc, không để chúng tiếp tục chà đạp nơi này của chúng ta.

- Tuân lệnh!

Đám lâu la đáp một tiếng, tập hợp thành hàng ngũ chạy về hướng Lâm Tự doanh. Đỗ Quyên chỉ tay gọi mấy tên kỵ binh tâm phúc lại, lệnh cho bọn họ lấy cho mình và Trình Danh Chấn một con ngựa, sau đó lại lệnh người leo lên cửa trại, gõ trống đại kì có chữ Cẩm xuống, tự tay giơ cao lên.

Ba nghìn huynh đệ tạm thời nhặt được quân số tuy không coi là nhiều, nhưng cũng đã là đội ngũ hoàn chỉnh nhất lúc này. Vừa chạy, Đỗ Quyên vừa truyền lệnh chỉnh đốn đội ngũ theo đề nghị của Trình Danh Chấn và sắp hàng theo binh chủng, đến khi chạy đến gần Lâm Tự doanh, thứ tự công kích đã sẵn sàng.

Đám lâu la vây Lâm Tự doanh vốn quân số đã không nhiều, hoàn toàn dựa vào việc thiếu tổ chức của đám người bên trong mới chiếm được thế thượng phong. Bị Đỗ Quyên thúc quân đánh từ hai cánh, trong nháy mắt đã tan vỡ. Sau khi xử lý xong đám phản tặc vây ngoài Lâm Tự doanh, vừa vẫy ngọn cờ trong tay, Đỗ Quyên vừa xông vào đám lâu la đang hoảng loạn bên trong hô:

- Hách đương gia là sư phụ ta, người bị Dương Công Liễu và Vương Đương Nhân nhốt trong trại của Trương đại đương gia, kẻ làm đệ tử ta không tài cán gì, lại không thể trơ mắt nhìn sư phụ của mình bị người truy sát. Trong các người ai là đàn ông, thì hãy nhặt binh khí theo ta. Ai không phải là đàn ông thì hãy trốn vào trong ổ, đừng thò đầu ra mà xấu hổ, cũng đừng nghĩ làm vướng tay vướng chân ta! Nếu không, ta nhận ra được người, thanh đao trong tay ta không nhận ra người!

- Nguyện đi theo Thất đương gia! Huynh đệ Lâm Tự doanh đang không tìm được người dẫn đầu, nghe Đỗ Quyên nói vậy, có ai không chịu lùi bước. Hơn nữa, chuyện Ngũ đương gia nhận Thất đương gia Đỗ Quyên làm đệ tử, mọi người đều tận mắt chứng kiến. Sư đồ như phụ tử, Thất đương gia có tàn ác thế nào, cũng tin tưởng rằng cô cũng không thể nào hạ độc thủ với sư phụ mình được.

Như thế, thứ nhất thuộc hạ dưới trướng Đỗ Quyên lại đông thêm hơn nghìn người, hơn nữa trong đó còn có hơn ba trăm kỵ binh. Theo đề nghị của Trình Danh Chấn, cô biên nguyên kỵ binh thành một lũy, do mãnh tướng Trương Trư Bì của Lâm Tự doanh dẫn đầu, để bên cạnh làm đội quân dự bị. Hơn ba ngàn lâu la còn lại phân thành cánh tả, cánh giữa và cánh hữu, xếp thành đội hình, giống trống giương cờ di chuyển đến doanh trại tiếp theo.

Đội quân hơn ba nghìn năm trăm người, quy mô đã hết sức kinh người. Kể sát Lâm Tự doanh là Phương Tự doanh của Lục đương gia Hàn Kiến Hoành, cửa doanh đóng chặt. Hầu hết các huynh đệ bên trong đều bị Lục đương gia Hàn Kiến Hoành lôi ra ngoài công kích trại chính của Trương

Kim Xưng, đám ở lại canh phòng chỉ có vài tên già yếu. Đỗ Quyên khê chau mày, định lách trại đi qua. Trình Danh Chấn lại thấp giọng đề nghị:

- Đánh vào đi, đốt hết tất cả những gì bên trong có thể đó, làm loạn lòng quân Hàn lão lục!

Đỗ Quyên khâm phục mưu kế chuẩn xác của hãn, không chút do dự, lập tức cho truyền lệnh xuống. Đến lúc này, các huynh đệ Cẩm Tự doanh và Lâm Tự doanh mặc dù hối hận, cũng đã không còn đường lui nữa rồi. Đành phải chai mặt xông lên, nhắc đầu gối tạm thời lấy được đâm vào cửa trại.

Đám lâu la bên trong sĩ khí vốn không cao, vừa bị Đỗ Quyên cho quân bức tới, đã luống cuống chân tay. Thời gian chưa hết nửa que hương, cửa trại đã bị phá tan. Hàn Thế Vượng quen đường thuộc lối đích thân dẫn một đội dũng sĩ vọt vào, giơ đuốc đốt sạch nhà cửa và lau sậy trong Phương Tự doanh, trấn áp toàn bộ khói bụi vùng phụ cận.

Lần này, không đợi Đỗ Quyên chỉ huy quân chuyển tới doanh trại tiếp theo, một nhóm lâu la mang theo cờ thêu chữ “Báo” liền chủ động lao đến. Hai bên giao thủ, Đỗ Quyên lệnh trung quân lui trước, hai cánh án binh bất động, sau đó lại đột ngột thối kèn lên, đưa ba trăm kỵ binh “vận sức chờ phát” ra. Đám lâu la Báo Tự doanh gấp gáp tiến đến vội vàng không kịp chuẩn bị, bị các huynh đệ của Trương Trư Bì giết từng đội một. Đám lâu la hai doanh Phong, Lâm hai bên cánh nhân cơ hội giết tới, thuần thục, chém sạch lũ đồng hành Báo Tự doanh dám đối đầu.

Không cần Trình Danh Chấn chỉ điểm nữa, Đỗ Quyên dẫn các huynh đệ đuổi theo dấu vết của tàn binh vọt vào Báo Tự doanh, châm lên bên trong doanh vô số ngọn lửa. Cô hận Bát đương gia Lưu Triệu An, không chỉ vì người này cứ bám cô không thôi. Cô còn hận người này tham lam, vô sỉ. Chính kẻ này đã đẩy đầm Cự Lộc bình yên rơi vào vực thẳm. Chính người này, đã khiến cô mấy tháng trời khổ sở tạo dựng hình tượng trước mặt Trình Danh Chấn đã hoàn toàn bị phá nát.

Ánh lửa phản chiếu ao hồ trong vùng doanh trại hồng rực, ánh mắt cô cũng bị khói hun thành màu máu. Vừa rơi lệ, cô vừa lớn tiếng ra lệnh:

-Thay đổi đội ngũ, tới Tứ đường gia Kim Tự trại dẹp loạn! Kẻ nào dám không phụng mệnh, giết!

“Giết”, đám lâu la liên tiếp giành thắng lợi sĩ khí dâng trào, gươm đao máu chảy đầm đìa đáp lại.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 102: Hồng Trần (18).

Á

nh lửa trước sau dâng lên ở Phương Tự doanh và Báo Tự doanh khiến cho áp lực mà chủ doanh của Trương Kim Xưng phải chịu đựng giảm nhiều, gia quyến của bọn thổ phi đều ở trong đầm Cự Lộc, Phương Tự doanh và Báo Tự doanh bị cháy đồng nghĩa với việc cái sào huyết của Bát đương gia và Lục đương gia đã mất. kẻ chiến thắng sẽ không do dự châm lửa thiêu phòng ốc của bọn họ, lôi mất gia súc của bọn họ, ... vợ con họ trước mặt đám đông...đừng hi vọng đám đồng đội cũ sẽ không mảy may thương xót, cả bọn đều là thổ phi, trong trí nhớ không có hai từ thương hại. những việc có thể làm sau khi đánh bảo trại của nhà giàu xong là kẻ thắng thế sẽ lặp lại ở Phương Tự doanh và Báo Tự doanh một lần!

Có một tên tiểu đầu mục phản ứng lại đầu tiên, bỏ mặc kẻ thù trước mặt, quay đầu chạy ra ngoài đại doanh.

- Con trai ta ở trong đó!

Vừa chạy vừa giải thích lí do mình hành động như vậy. Người lãnh đạo trực tiếp của hắn đuổi theo sau, vung đao hung hăng chém chết. Máu trong chốc lát tung lên cao như suối, cái thân thể đã chết tiếp tục chạy. Giây lát sau, máu rơi xuống, tràn ra, càng nhiều người dẫm lên vết máu của kẻ chết, chạy tứ phía.

- Bò của ta!

- Lau sậy mới thu của ta!

Lí do dường như đều vô cùng đầy đủ, Bát đương gia Lưu Triệu An chỉ huy đám thân tín chém chết bao nhiêu người cũng không ngăn cản nổi. Đúng vào lúc tay chân luống cuống, phía trước bỗng lại vang lên một tiếng sấm sét nặng nề, “đùng!” giống như núi lở.

- Đổ rồi! đổ rồi! Đám lâu la chưa phát hiện đường lui của mình bị chặn hoàn hô. Sau đó, tiếng hoan hô của bọn chúng bị tắc nghẹn trong cổ họng. Ngay sau khi mọi người đang cố sức đập đổ cánh cửa gỗ, từng hàng cung thủ chờ đợi đã lâu nhất tề buông cung ra.

"Vù!" "Vù!" "Vù!" "Vù!"

Hơn ngàn mũi tên điêu linh bay lên không trung, khiến khung cảnh trước mắt đột nhiên tối sầm lại. Sát sau đó, đám lông vũ màu trắng hoặc màu nâu kia ma sát với đường chéo rơi xuống, mặt trên bắn tung những giọt máu, từng đợt một, phun ra tứ phía...

- Lang Nha tiễn, không ngờ Thiên Sát lại dùng Lang Nha tiễn!

Kẻ hiểu biết lớn tiếng khóc thét. Một cây tên lọt ra từ trong tay quan quân có giá ít nhất là ba cân thịt ngon, xưa nay được lục lâm hào kiệt coi là vũ khí bảo mệnh, cho dù là khi công đánh Quán Đào huyện, Trương Kim Xưng cũng không nỡ lấy Lang Nha tiễn trong kho ra cho mọi người dùng. Vậy mà bây giờ, lão lại dùng để bắn vào huynh đệ ngày xưa của mình.

- Đại đương gia sớm đã có chuẩn bị, chúng ta bị lừa rồi!

Câu nói này, có sức đả kích nghiêm trọng hơn câu nói trước. Cho dù là lũ lâu la trung thành nhất, cũng đều lũ lượt nhìn về phía Lưu Triệu An, chờ đợi y có thể cho cả bọn một câu nói xác thực.

- Xông lên, Trương Kim Xưng là thứ gì, các người còn không biết! Bị hấn bắt sống, cả bọn sẽ bị làm đồ ăn!

Lưu Triệu An bị nhìn đến nổi tâm hoảng ý loạn, vung giáo dài gào thét. Trương Kim Xung thích nhất là đem moi tim gan kẻ đối đầu với lão ra ăn, lần nào cũng ăn ngon lành. Dường như đột nhiên nhớ ra điều này, đám lâu la mặt mũi càng tái xanh lại, ánh mắt không ngừng nhìn ngó tứ phía.

Vừa nhìn, đám lâu la trong lòng càng lạnh hơn. Không biết từ khi nào, Dương Công Khanh kẻ cùng cả bọn khởi sự đã dẫn huynh đệ của mình biến khỏi chiến trường. Bây giờ, cả bọn chỉ có thể nhìn thấy đám khói bụi của những bước chân chạy trốn tung lên. Mà Vương Đương Nhân - kẻ đã thề cùng sống chết với Báo Tự doanh sau khi phát hiện công kích bất lợi, cũng đang nhanh chóng thu quân. Bọn họ không có chút vướng bận gì với đầm Cự Lộc này, hành động lúc rút quân của chúng cũng nhanh gọn như hành động lúc phóng hỏa vậy.

Hoảng loạn, là kẻ địch lớn nhất trên chiến trường. Từ cổ đến kim, đại khái không thể khác được. Không đợi đám lâu la trông ngóng đưa ra quyết định cuối cùng, tình thế sau tường trại lại xảy ra biến cố. Đám cung thủ sau khi hoàn thành xong ba lượt bắn ung dung tránh đường, mấy trăm kị binh giáp nhẹ múa hoành đao sáng loáng giết ra.

Hách Lão Dao đi trước, từ trong loạn quân chém tạo thành một đường hẹp, hai tên thị vệ thân cận theo sát phía sau. Ba con tuấn mã chen nhau phi ra theo khe hẹp đó, dẫn đường cho kẻ theo sau xé toạc khe hở ngày càng lớn, càng xé càng lớn, dần dần biến thành một dòng sông máu. Đám lâu la làm loạn nhón nhác né tránh, đem tấm lưng không chút phòng hộ tặng cho chiến mã. Chủ nhân của những con chiến mã không chút do dự, thuận thế quét lưỡi hoành đao. Từng vệt máu bắt mắt xuất hiện trên đám người, kẻ bị thương nằm trong vũng máu, quay cuồng rên rỉ.

- Trụ vững, trụ vững, nếu không cả bọn sẽ không được chết tử tế!

Trong những tiếng gào thét, lời động viên của Bát đương gia Lưu Triệu An vang lên nhột nhạt như thế. Trong tình huống đối đầu với địch từ hai phía,

cũng còn trông cậy có người nào đó chủ động lên chặn chiến mã của kẻ thù, cho dù có là Ngô Khởi tái sinh cũng không làm được. Đám lâu la lui nhanh về phía sau, quay người, từ rút thành chạy tán loạn, sói chạy lợn sữa, không phương hướng. Tên đầu mục cá biệt còn mưu toan hành sử chức trách, bị loạn quân chen chúc, lập tức ngã lăn trên đất. Vô số những đôi chân đi giày cỏ và cả không đi giày cỏ đạp lên thân hắn không chút khách khí, sau đó là vó ngựa, sau đó nữa là sự giải thoát hoàn toàn thoải mái.

- Trụ vững, trụ vững!

Lưu Triệu An hét càng tuyệt vọng hơn. Y không thể tin được cuộc phản loạn mà mình đã tỉ mỉ chuẩn bị cả nửa năm trời lại nhanh chóng tuyên cáo thất bại như vậy. Y không biết vấn đề rốt cuộc là ở chỗ nào, cũng không biết tiếp theo nên làm thế nào. Mấy tên kỵ binh trung thành với Trương Kim Xương nhanh chóng phát hiện ra y, thúc chiến mã lao tới. Lưu Triệu An vung giáo dài lên trước tiếp, lách vó ngựa hạ được tên kỵ sĩ đầu tiên. Sau đó lại nhanh chóng dùng lưỡi giáo lia qua tên kỵ binh thứ hai. Không đợi tên thứ ba tới gần, y nhảy lên một con ngựa không có chủ, hai chân thúc vào bụng ngựa, trốn vào đồng hoang.

Kỵ binh phía sau theo sát không buông, Lưu Triệu An thân thủ đệ nhất Cự Lộc không quay đầu lại, hai bên đua tranh sau lưng và trên sau gáy kẻ khác, đám lâu la của Báo Tự doanh bị dẫm đạp đến mức kêu cha khóc mẹ. Như thế, đám bại binh không bị dẫm phải thành ra lại có được cơ hội sống sót nhiều hơn. Bọn chúng tránh xa đường chạy của chiến mã, tránh xa thương cấp Bát đương gia và những kẻ đã từng là đồng đội, xoạc căng chạy tới chỗ ít người. Những bụi cỏ lau bốc khói xanh, lều trại xập đổ, cái đầm tích tụ phân nửa bùn đất, lúc này đều trở thành chỗ lánh nạn lí tưởng. Chỉ cần tránh xa chỗ hai bên giao chiến, vứt bỏ binh khí, thì sẽ không lập tức phải nộp mạng. Đó là quy tắc của Đầm Cự Lộc, kẻ thắng và kẻ thua đều thừa nhận. Đám lâu la Sơn Tự doanh và Hỏa Tự doanh phản công ra nhìn kẻ từ bỏ

chống cự một cái, sải bước từ bên cạnh ao bùn, lau sậy và các chỗ lánh nạn chạy qua.

-Bát đương gia tiêu rồi!

Đám lâu la chờ đợi xử trí trong ao bùn thăm nghĩ. Đến lúc này, bọn họ không còn tư cách lo lắng cho người nhà và tài sản trong doanh địa, đó là quyền lợi của kẻ chiến thắng, bất luận đối phương có để lại cho một miếng ăn nào hay không,.... người phụ nữ của họ hay là giết chết con cái của họ, bọn họ cũng chỉ còn cách chấp nhận. Hơn nữa, vĩnh viễn đừng nghĩ tới chuyện báo thù! Hai năm trước, đầm Cự Lộc đã sảy ra một cảnh tượng tương tự. Lần đó, bọn họ theo sau Trương đại đương gia cướp, giết sạch tài sản, phụ nữ và người dưới của Tôn An Tổ. Lần này, chẳng qua chỉ là diễn lại cảnh năm đó lần nữa. Bọn họ bất hạnh đứng sai đội ngũ mà thôi!

Sự chờ đợi bất an không cần quá nhiều thời gian, làm sao để đối phó với phản loạn và ổn định đại cục, đầm Cự Lộc tự khắc có một quy định bất thành văn. Sau khi tiếng kêu giết dần dần dờ về phía ngoài doanh, mấy trăm kẻ chiến thắng cường tráng bước tới:

- Đem bọn chúng tập trung lại một chỗ, cẩn thận phân biệt!

Đó là tiếng của Trương Kim Xưng, nửa canh giờ trước bọn phản tặc còn mưu đồ lấy đầu lão lập công với Bát đương gia Lưu Triệu An. Bây giờ, vận mệnh của bọn họ lại nằm hoàn toàn trong tay người này, cho dù có binh khí bên người, cũng không khơi lên được nửa cái ý niệm phản kháng.

- Luật cũ! Lấy binh khí bỏ dưới chân bọn chúng!

Giọng của Trương Kim Xưng lại vang lên lần nữa, không nóng không lạnh. Lời vừa dứt, trong doanh địa lập tức vang lên tiếng nước nổ. Kẻ thất bại nước nổ, mặc cho đồng bọn bên cạnh bị chọn ra, lôi đi, nước nổ bỏ mặc đồng bọn cùng trốn chạy ra bị kẻ thắng cuộc trói thành cây cọc. Sau đó nước nổ nhặt thanh đao kẻ chiến thắng bỏ lại lên, nước nổ giờ lên....

Chọn một trong mười, chín người còn lại giết chết được coi là sự chứng minh lòng trung thành của mình đối với kẻ thắng lợi lần nữa. Đó là quy định của phái lục lâm, đối với cả hai bên thắng lợi và thất bại mà nói, chẳng có gì là không công bằng cả.

Nhưng hôm nay Trương đại đương gia lại không làm nhanh gọn như vậy, đúng vào lúc bọn tù binh đang chuẩn bị hành động, lão đột nhiên lại do dự,:

- Khoan đã! Để ta nghĩ xem!

Trong chất giọng khàn khàn ngoài niềm vui ra, còn mang theo nỗi mệt mỏi vô cùng.

- Lão Tam, người nói xem nên xử lí bọn chúng thế nào!

- Tam đương gia tha mạng! Tam đương gia tha mạng!

Không đợi người được hỏi đưa ra đáp án, đám “đầu danh trượng” bị trói thành bầy kêu khóc.

- Tam đương gia, chúng ta đều là bị ép buộc, không có ý nghĩ tạo phản!

- Tam đương gia, chúng ta làm trâu làm ngựa báo đền ngài!

- Tam đương gia, Bát đương gia chúng ta đã bị thua con rết người rồi! chúng ta là người của ngài, số mạng chúng ta do ngài định đoạt!

Câu này là câu thông minh nhất, đến nỗi Trương Kim Xương và người bên cạnh lão cười khoái trá.

- Lão Tam, nghe thấy bọn chúng nói gì chưa. Người quyết định đi!

Cười đủ rồi, Trương Kim Xương nhìn nhìn Tam đương gia Đỗ Ba Lạt, lớn tiếng nói.

Tiếng kêu khóc loạn xạ khiến Tam đương gia Đỗ Ba Lạt rất khó xử. Cả quá trình đặt bẫy, lão đều từng tham gia. Bên ngoài hai ngọn đuốc lớn đốt cháy sào huyết của bọn phản loạn, như vô ý, e rằng con gái lão Đỗ Quyên cũng không khỏi có liên quan. Sau ngày hôm nay, lực lượng hai cha con nắm giữ trong đầm Cự Lộc này đã chỉ kém có mình Đại đương gia. Quyết định ngày hôm nay của lão, đều xuất phát từ lợi ích căn bản của con gái và con rể tương lai.

- Quyên tử, Quyên tử và Tiểu Cửu hai người bọn họ....?

Trong phút chốc, Tam đương gia Đỗ Ba Lạt có tiếng là khôn khéo không ngờ lại không nhìn ra người huynh đệ của mình rốt cuộc đang có ý gì, run rẩy môi, nói đi nói lại. Trương Kim Xưng để ông lặng lẽ chuẩn bị, ông thi hành không chút do dự. Trương Kim Xưng kêu ông giấu luôn cả cô con gái ruột, ông cũng làm không chút do dự. Trương Kim Xưng kêu ông đừng lo lắng an nguy của con gái, bởi vì Bát đương gia vẫn luôn coi cô như bảo bối, tuyệt đối sẽ không động đến một cọng tóc của cô, ông cũng vẫn không phản bác như cũ! Nhưng bây giờ....

- Lão Tam, người yên tâm. Lưu Triệu An cá cược trước mọi người, ai cũng không thoát được!

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của Đỗ Ba Lạt, Trương Kim Xưng lặp lại lần nữa.

- Vậy! Vậy...!

Đỗ Ba Lạt tiếp tục run rẩy môi, ánh mắt không dám nhìn về phía đám người đang kêu khóc.

- Theo luật cũ!

Cuối cùng, ba chữ đó cũng văng ra từ trong cổ họng lão, vô cùng nặng nề!

Nơi ánh đao sánh lên, những giọt máu bắn ra. Đám tù binh bị bắt phải giơ đao lên với đồng chí ngày trước lớn tiếng khóc, vừa thét vừa dùng ánh mắt oán thù nhìn Đỗ Ba Lạt. Ánh mắt của họ khiến cho Đỗ Ba Lạt lạnh sống lưng. Bất giác lùi sau mấy bước. Nhưng rất nhanh chóng ông lại bước những bước lớn về phía đám tù binh, vừa bước vừa lớn tiếng gầm lên giận dữ:

- Khóc cái gì, đây là quy định của Lục Lâm! Nếu đã làm chuyện này rồi, thì nên biết sẽ có một ngày như vậy!

- Ô ô...

Bọn tù binh không dám cãi nữa, chỉ dám vung đao trên những cái xác. Có những cái xác đã bị chém thành nhiều đoạn, nhưng không có mệnh lệnh, bọn họ không được phép dừng tay. Kẻ dừng lại, sẽ bị coi là vẫn giữ hai lòng, là kẻ vẫn hướng tới người thứ hai, rất có thể trở thành tội danh tiếp theo.

Đây là quy định của Lục Lâm. Đỗ Ba Lạt nói rất đúng, ai cũng không ngoại lệ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 103: Hồng Trần (19).

Đ

ược rồi! Đào hố, chôn đám xác này đi!

Thấy đám tù binh đã bị mình trấn áp, Đỗ Ba Lạt thở phào một cái, lớn tiếng ra lệnh. Làm kẻ xấu chẳng dễ chút nào, giết hại kẻ từng là huynh đệ của mình khiến cho bản thân mình vốn đã chẳng có uy danh là mấy tổn thất càng lớn hơn. Cho dù là sau khi mọi chuyện lắng xuống, cũng sẽ không bao giờ có được sự tôn kính của đám lâu la nữa. Nhưng ông biết mình không có cách nào để từ chối yêu cầu của Trương Kim Xưng. Vị lão huynh này rất khôn ngoan, nhưng khôn ngoan và có tấm lòng rộng mở lại hoàn toàn là hai chuyện khác nhau. Sau này trong cái đầm Cự Lộc này, thế lực của mình và con gái, con rể gộp lại đã có thể nắm giữ một vùng trời rồi, Trương Kim Xưng không thể không cẩn thận đề phòng được.

Ngoài ra, còn có một lí do quan trọng hơn, trong lòng Đỗ Ba Lạt biết rõ, nhưng không có cách nào giải thích với bất cứ ai. Theo ám thị của Trương Kim Xưng, đám tù binh này sau này được sắp xếp dưới trướng của Trình Danh Chấn. Nếu bản thân mình không chấp hành quy định của đầm, sau này Trương Kim Xưng cũng sẽ mượn tay Trình Danh Chấn để hoàn thành vụ tàn sát này. So với việc để nhiều thanh niên làm ác nhân tự tàn hại tay chân, chi bằng để lão già sắp xuống lỗ này làm. Dù sao sau khi mình chết chắc chắn sẽ phải xuống địa ngục, chẳng quan tâm sẽ xuống dưới một tầng hay nửa tầng nữa.

- Nếu chúng ta bị lão Bát tóm, có thể cho một đao thoải mái đã là tốt lắm rồi!

Trương Kim Xưng rất hài lòng với biểu hiện của Đỗ Ba Lạt, đưa tay ra, nhẹ vỗ vai ông.

Sau cái vỗ vai, Đỗ Ba Lạt bỗng run cầm cập. Quay đầu cảnh giác nhìn đến mấy lần, mới cười mĩa đáp:

- Vậy cũng đúng! May mà chúng ta không thua!

Trương Kim Xưng lắc lắc đầu, trầm ngâm nhìn tay mình. Lão hoàn toàn không phát hiện ra điều gì khác thường trên bàn tay này cả. Nếu cứ phải kiếm ra một cái gì đó khác thì là mấy tháng nay cứ luôn uống rượu ngủ, rất ít ra ngoài luyện võ, vết chai ở lòng bàn tay đã không còn nữa. Trên tay không có vết chai, không còn thích hợp cầm đao nữa. Nếu trong lòng tay không có chai thì kẻ phải chết hôm nay là mình rồi.

Lão không nghĩ quá nhiều đến việc giải thích với Đỗ Ba Lạt nguyên do mình lại ép ông ta lần nữa. Đầu của đầm Cự Lộc khiến trên mặt cái ghế gấp mọc đầy những mũi nhọn, người khác nhìn không thấy, chỉ có bản thân người ngồi trên cái ghế đó mới biết rốt cuộc có đau hay không. Bây giờ để thế lực Đỗ gia chịu chút hạn chế, còn tốt hơn là để sau này có người lại gây chuyện thay lòng. Tuy Đỗ lão tam bao nhiêu năm nay vẫn luôn trung thành với mình, nhưng lòng người có thể thay đổi, trước khi chưa bị moi móc ra, ai cũng không thể nói rõ phía trên có vài cái lỗ. Nửa năm trước Lưu Triệu An từng có ý niệm nhòm ngó vị trí Đại đương gia? Cho dù mình năm đó, chính mình đã từng nghĩ tới việc sống mái với Tôn An Tổ thế nào?

Nhớ tới Tôn An Tổ đã chết nhiều năm rồi, Trương Kim Xưng lại cười lạnh trong lòng một trận. Đám khốn gây rối hôm nay kia, không ngờ lại lấy danh nghĩa đòi lại công đạo cho Tôn An Tổ. Công đạo gì? Cái gọi là công đạo, xưa nay chỉ có nằm dưới lưỡi đao mới tồn tại được. người chết không thể giảng công đạo, nếu năm đó mình ra tay chậm nửa bước, thì kẻ phải chết có thể là mình!

- Báo, Đại đương gia. Chúng ta bắt được con cá lớn!

Hơn mười tên lâu la áp giải hai tên đường chủ của Báo Tự Doanh lại, cười hì hì a dua theo Trương Kim Xưng. Thời khắc nguy hiểm bọn họ tóm được nhân vật quan trọng của bọn phản quân, bọn họ vốn cho rằng sẽ được thưởng, ai ngờ bất chợt có thay đổi, Trương đại đương gia đang cười hì hì nhìn tình thế chiến trường thoát rút hoành đao bên hông ra, mỗi đao chém tù binh thành bốn mảnh.

Máu nhất thời bắn đầy mặt lão, nụ cười trên mặt lại càng hiện lên sung sướng. Dưới con mắt chăm chú của đám đông, lão cúi thấp xuống, đưa tay thò vào ngực kẻ đã chết.

- Đại đương gia!

Đám lâu la tranh công lĩnh thưởng sợ hãi lùi lại mấy bước, lớn tiếng kinh sợ kêu lên. Cả bọn đột nhiên nhớ tới thói quen của Trương đại đương gia, tóc gáy sau lưng đều dựng đứng hết cả lên.

- Đừng ồn!

Trương Kim Xưng lớn tiếng ra lệnh, cẩn thận lục lọi trong lồng ngực kẻ đã chết một tí, ra sức xé một cái, lôi ra một quả tim người nguyên vẹn. Quả tim của người chết còn bốc hơi nóng, bị lão nắm trong tay, đỏ chói cả mắt. Trong nháy mắt, ánh mắt của Trương Kim Xưng bất ngờ toát ra vài phần si mê, yết hầu không ngừng dao động cao thấp.

Chẳng còn ai dám to gan lớn mật tranh công lĩnh thưởng nữa. Thấy cảnh này, dường như tất cả mọi người, bao gồm cả Đỗ Ba Lạt, đều nhắm chặt mắt theo bản năng. Bọn họ nghe thấy tiếng nuốt trong trẻo, tựa như tiếng quý mài răng trong cơn ác mộng. Khi bọn họ lấy lại dũng khí mở mắt ra, Trương Kim Xưng đã ăn xong một phần đồ ăn vặt rồi, đang vỗ bụng, thoải mái thở ra.

- Ợ!

Lớp hơi mù màu hồng phấn bay ra từ trong miệng theo hơi thở của Trương đại đương gia, rất lâu không tan trong không khí lạnh.

- Phù!

Ai ấy như trút được gánh nặng, chẳng còn dám nhìn thẳng vào mắt Trương đại đương gia nữa. Bao gồm cả những tên tù binh ban nãy bị ép chém chết đồng đội của mình làm danh trượng, trong lòng không còn dám có chút oán niệm nào nữa. Có trách, chỉ có thể trách bản thân mình mắt kém, đứng sai đội. Biết rõ Trương đại đương gia là quỷ chuyển khiếp, còn cố mà trọc vào lão, chẳng phải tự tìm đến cái chết sao?

-Trương đại đương gia ăn sống tim của Tề đường chủ!

Tin đồn này nhanh chóng được lan truyền trong đám lâu la của Sơn Tự doanh và Hỏa Tự doanh, khiến bọn chúng sợ hãi vô cùng, hoàn toàn tin tưởng.

-Trương đại đương gia ăn sống tim của Tề đường chủ!

Cũng tin đó lọt vào trong lỗ tai kẻ phản loạn lại giống như sấm sét. Bọn họ không hèn mà đồng loạt nhớ lại một sự thật rõ ràng, càng ngày càng không có sức kháng cự. Rất nhanh chóng, tình thế xung quanh chủ doanh hoàn toàn bị người của Trương Kim Xương và Đỗ Ba Lạt mai phục trước khống chế, bọn phản loạn cúi đầu chịu chết, uế oải đi lên gò Miên Dương.

- Mời chọn ra một!

Vẫn là quy định cũ, bất kể Trương Kim Xương chỉ định ai đi hoàn thành, bất cứ ai cũng không có dũng khí nghi ngờ. Máu người mặc ý chảy trong doanh địa, mặt đất nhanh chóng kết đầy những mảng. Chính giữa những mảng ấy, vô số bả vai của những tử thi xếp liền kề, tay chân lẫn lộn.

Không riêng gì đám danh trượng bị Trương Kim Xưng hạ lệnh giết hại, trong giữa những lớp thi thể trùng điệp kia, có phản nghịch của Báo Tự doanh, có trung thần của Sơn Tự doanh và Nghĩa Tự doanh, nhiều hơn cả là xác của những kẻ vô tội chết trong lúc hồ đồ. Bọn họ là lũ đầu tiên trở thành những oan hồn, khi chết, trong tay không cầm đao, mà là miếng bánh ngọt khi đến xem góp vui căn được mấy miếng, vẫn luôn không nỡ bỏ đi.

Một đội kỵ binh đâm qua băng tra lao đến, dừng móng ngựa cách Trương Kim Xưng khoảng hai mươi bước. khắp người Ngũ đương gia Hách Lão Dao bốc hơi ngùn ngụt, lưỡi đại đao vẫn không ngừng nhỏ máu như cũ.

- Không đuổi được lão Bát!

Vừa lau máu và mồ hôi trên trán, ông vừa lớn tiếng bẩm báo với Trương Kim Xưng.

- Hẳn lại tập hợp một nhóm người, loạn xạ đi về hướng Khố Thái oa rồi. Hai tên khốn Dương Công Liễu và Vương Đương Nhân cũng rút về bên đó rồi....

- Không sao! Lão Nhị và lão Tứ đã về trại của mình điều người rồi. Đợi mọi người đến đủ, chúng ta đuổi tới hỏi xem lão Bát rốt cuộc muốn làm gì!

Dường như sớm đã dự liệu được Hách Lão Dao sẽ bẩm báo như vậy, Trương Kim Xưng ngoác cái miệng đỏ lòm, cười đáp:

- Người cũng mau về trại của mình xem đi. Loạn lâu thế, Lâm Tự doanh của người tổn thất chắc cũng không ít!

- Nếu ngài sớm nói cho ta biết....

Hách Lão Dao quay ngựa ra phía ngoài, nửa câu sau ông cũng không cần phải nói quá rõ, Trương Kim Xưng nếu đã chuẩn bị trước, thì sẽ không

không chút quan sát hành động của đám người Bát đường gia. Quan sát được cũng không nói với mình, ngoài không tín nhiệm mình ra, còn có thể là cái gì ?

-Ta không có chứng cứ xác thực. Mặt khác, ta càng không nghĩ lão Lục lại cùng một phe với bọn chúng!

Trương Kim Xưng thở nhẹ, nhẹ nhàng vuốt tơ máu còn vương trên khóe miệng. Cái lí do thật không đầy đủ, lại khiến cho Hách Lão Dao không còn gì để nói. Ai cũng biết, xưa nay Lưu đường gia Hàn Kiến Hoàn và Ngũ đường gia Hách Lão Dao hợp nhau nhất, cho dù là cùng săn được một con thỏ, cũng phải phân mỗi người hai đùi. Nếu Trương Kim Xưng trước đó nói thật hết cho Hách Lão Dao biết, chỉ sợ là kết cục cuối cùng ngày hôm nay không phải là cả bọn đánh trả bất ngờ rồi!

Nhìn sắc mặt Hách Lão Dao đã quần đến đen lại, Đỗ Ba Lạt vội vàng đỡ lời cho lão:

-Lão Lục chắc cũng một phút hồ đồ, bị Dương Công Khanh dụ dỗ, Tên họ Dương đó chỉ giỏi lừa dối! Đúng rồi, ai thấy lão Lục đi đâu không? Từ sau khi phản kích bắt đầu, là chẳng thấy bóng dáng lão ta đâu cả?

- Lão ta mang theo mấy trăm tâm phúc rút về hướng doanh địa của lão rồi!

Hách Lão Dao nghiêng đầu sang bên khác, tiếng thở dài nghe vô cùng trầm trọng:

- Lúc này, Phương Tự doanh bốc cháy, ta đoán chắc, bây giờ Lão Lục đã đụng phải đám phóng hỏa rồi.

Ban này mấy tên đàn ông còn bạt mạng với những lập trường khác nhau trong doanh địa của Trương Kim Xưng, người có cơ hội đánh vào doanh địa của Lục đường gia Hàn Kiến Hoàn, ngoài Đỗ Quyên ra, còn có thể là ai?

- Vậy sao người không đuổi theo?!

Đỗ Ba Lạt lớn tiếng kêu la, e sợ con gái gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn. Võ công của Hàn Kiến Hoàn tuy không cao như Hách Lão Dao, nhưng khi một con sói đại phát điên, cũng khiến cho hổ nhường bộ vài phần. Huống hồ đây chỉ là một con sói nhãi nhép bị người súi bầy!

Ngũ đương gia Hách Lão Dao không trả lời câu chất vấn đó của ông ta, chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng chăm chú nhìn. Võ công của Đỗ Quyên không bằng Hàn Kiến Hoàn, nhưng bên cạnh Hàn Kiến Hoàn là một lũ tàn binh, đám lâu la vừa mới châm lửa xong bên cạnh Đỗ Quyên thì sĩ khí bừng bừng. Hơn nữa, Đỗ Quyên chắc chắn đi cùng với Trình Danh Chấn, nếu không cứu được tên họ Trình đó, với tính cách của Đỗ Quyên, cô còn lâu mới chịu một mình về doanh trại triệu tập người.

Hàn Kiến Hoàn ắt sẽ có một trận với kẻ đốt doanh trại của hắn. Nhưng kết quả của trận chiến này, vừa bắt đầu đã quá rõ ràng rồi. Cho nên, Hách Lão Dao mới không đuổi theo, cũng không ngăn cản. Để lão Lục chết dưới tay Đỗ Quyên và tên Trình tiểu tử đó, cũng còn tốt hơn chết trong tay Trương đại đương gia, ít nhất, niệm tình xưa cũ, bọn họ sẽ không làm nhục thi hài của lão Lục.

-Ai!

Đỗ Ba Lạt bị dồn ép bởi ánh nhìn của Hách Lão Dao hồi tỉnh lại dậm mạnh chân. Một phần là xuất phát từ lo lắng cho sự an nguy của con gái, một phần là thương xót cho cái kết của lão Lục. Năm đó khi cả bọn cùng khởi sự, đã từng nói rằng có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, kết quả...phúc còn chưa thấy đâu, lại giơ đao lên với nhau.

Thấy bộ dạng khó xử của lão, Trương Kim Xứng cười nhẹ:

- Bên này không còn nhiều chuyện nữa, nếu người không yên tâm, thì dẫn huynh đệ của mình đi tiếp ứng cho đôi phu thê Quyên tử đi!

- Vậy ta với lão Ngũ cùng đi. Vừa để mượn thân thủ của lão ấy!

Đỗ Ba Lạt sớm đã muốn rời khỏi chỗ Trương Kim Xưng, lập tức đón lời.

- Cũng được!

Trương Kim Xưng gật đầu đồng ý. Quay người lại, điều khiển phân công đám lâu la dọn sạch chiến trường. Là Ngũ đương gia cố ý để cho Hàn Kiến Hoàn thoát, về điểm này trong lòng lão vô cùng rõ ràng. Nhưng làm Đại đương gia, có lúc cũng phải giả bộ hồ đồ một chút. Chí ít thì Hàn lão lục sống hay chết lão đã không mấy quan tâm. Một kẻ vừa mất đi huynh đệ vừa mất đi chốn cư ngụ, có dày vò thì cũng có thể dày vò đến thế nào nữa?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 104: Hồng Trần (20).

R

a khởi doanh trại đầy rẫy xác chết nằm ngả ngốn, hai trại chủ là Đỗ Ba Lát và Hách Lão Dao đều cảm thấy vô vị. Nhớ năm đó, mấy huynh đệ qua lại buôn bán, mặc dù trải qua những ngày tháng nghèo khổ ăn không đủ no, nhưng cũng không phải nơm nớp lo sợ hàng ngày như bây giờ. Mà từ khi bước vào đầm Cự Lộc này, không tối nào được ngủ ngon. Hôm nay bị quan binh truy sát, ngày mai tấn công thành lũy, doanh trại, không cần thận trọng một mũi tên bay lạc, liệu có sống sót được dưới điều kiện thiếu thốn thuốc thang và đói khát không hoàn toàn phụ thuộc vào nhân phẩm. Khó khăn lắm mới sống yên ổn được mấy hôm, thì đủ các chuyện xấu xa lớn nhỏ lại ập tới. Nếu không như hôm nay, u mê đánh nhau một trận sống mái. Ai trung ai gian, ai sẽ chết và ai còn sống sót, không đến giây phút cuối cùng thì chỉ có ông trời mới biết rõ.

Lúc này điều duy nhất có thể khiến mọi người cảm thấy vui mừng là, hai lão ca đều sống sót qua kiếp nạn, không bị người khác cắt đầu mất. Mặc dù cái giá của thắng lợi này vô cùng lớn, đứng ở cửa doanh trại chính phóng mắt nhìn về phía sâu, dường như không trại nào không bốc khói, không ao nước nào không nhuộm đỏ. Sự giết chóc điên cuồng vẫn chưa đến lúc dừng lại, hai doanh trại chữ “Sơn” và “Hỏa” chính thống của Trương Kim Xương tập hợp thành đội, tới lui tìm kiếm trong bụi lau sậy gần đó. Thịnh thoảng có kẻ chiến bại bị bọn chúng bắt ra hoặc bị coi là “thú tội”, hoặc bị nhét đao vào tay, tiếng kêu và gào khóc thảm thiết liên tục vang lên, không biết khi nào mới lắng xuống, không biết khi nào những ngày này mới kết thúc.

Hách Lão Dao đã không còn ôm bất cứ ảo tưởng gì. Đây đều là nghiệp, đoàn người khi cướp bóc khắp nơi đã gieo nghiệp căn xuống, thì chủ định

phải thu hoạch nghiệp quả. Lưu Lão Bát không phải là người đầu tiên đẩy lên cuộc chiến tanh máu trong đầm Cự Lộc, cũng không phải là người cuối cùng. Cho dù địa vị của Trương Đại Đường gia ở đây từ nay không sợ bị ai đe dọa nữa, nhưng vùng Hà Bắc còn có Cao Sĩ Đạt, Vương Tu Bạt, Hoa Điều Tử... Đoàn người đều là một đám dã thú mắt đỏ, hoặc là tìm thịt ăn từ bên ngoài, hoặc cắn đứt cổ họng của nhau để giải khát.

Mấy tên lâu la người đầy bùn nước cười ngựa chạy từ xa tới, vô cùng chật vật nhưng luôn giữ đội hình chiếu ứng lẫn nhau. Hách Lão Dao nhìn ra là tâm phúc mà mình khổ tâm huấn luyện liền tiến lên đón, lớn tiếng hỏi:

- Phó Dịch Thư, người dẫn người của ta đi đâu đó?

- Ngũ, Ngũ Đường gia!

Tên tiểu đầu mục đi đầu vội vã quay người xuống ngựa, máu trên người tí tách nhỏ xuống hòa cùng với vệt máu trên đất:

- Doanh địa, doanh địa...

- Doanh địa làm sao?

Hách Lão Dao thấy mắt tối sầm lại, hai chân đạp mạnh vào yên ngựa mới miễn cưỡng bình tĩnh lại tinh thần. Ban nãy vì cứu Trương Kim Xương, y không để ý tới an nguy của Lâm Tựdoanh của mình, nếu sào huyệt không may bị loạn quân phá hủy thì mình từ nay về sau cũng mất đi tư cách đứng thẳng lưng nói chuyện ở đầm Cự Lộc.

- Đúng, đúng Đỗ, Đỗ Thất Đường gia!

Tiểu đầu mục Phó Dịch Thư nhìn trộm Đỗ Ba Lạp đang đứng sát Hách Lão Dao, cố gắng nói nhẹ nhàng:

- Có kẻ bao vây tấn công doanh trại của chúng ta, là Đỗ Thất Đường gia xua đuổi bọn tặc nhân, sau đó dẫn những huynh đệ có thể lên được ngựa đi rồi, đầu tiên phá Phương Tự doanh, sau đó là Báo Tự doanh! Giờ cô ấy cùng với tên họ Trình dẫn theo các huynh đệ đi tấn công Kim Tự doanh, Trương đường chủ sợ xảy ra rắc rối nên cố ý phái tiểu tử tới tìm hiểu tình hình doanh trại chính.

- Biết rồi!

Hách Lão Dao thở dài một cái. Mặc dù đệ tử quan môn Đỗ Quyên không hỏi đã uy hiếp huynh đệ dưới trướng của mình và dẫn đi, nhưng dù sao nó cũng thay mình giữ vững sào huyệt. Nghiêng đầu liếc nhìn Đỗ Ba Lạt, Hách Lão Dao cũng không biết những lời nói của mình có mấy phần là thật:

- Thất Đường gia là đệ tử của ta, mệnh lệnh của nó chính là mệnh lệnh của ta. Đi, dẫn ta đi tới Kim tự doanh, nói không chừng có thể giúp tiểu nha đầu đó!

- Ôi!

Phó Dịch Thư hoài nghi liếc nhìn trại chủ của mình rồi nhảy lệ yên ngựa lần nãy. Gã có thể nhìn ra, Hách Ngũ Đường gia không tức giận vì Thất Đỗ Đường gia hành động vượt quá chức phận. Tuy nhiên điều này không phù hợp với quy định của đầm Cự Lộc, theo quy tắc thì ngoài Trương Đại Đường gia, bất kỳ đầu lĩnh nào khác cũng không có tư cách điều động một quân lính nào ngoài quân lính do mình phụ trách.

- Quyên Tử, Quyên Tử cũng thật nóng vội!

Đỗ Ba Lạt cảm thấy ngượng ngùng, khẽ giải thích với Hách Lão Dao.

- Người nuôi được đứa con gái ngoan!

Hách Lão Dao nhún vai cười đáp lại. Không đợi Đỗ Ba Lạt nói gì đã nhanh chóng bổ sung:

- Con rể cũng rất giỏi, bình thường không thể hiện ra nhưng lại đánh bại được Lưu Lão Bát một cách dễ dàng trên sàn đấu võ.
- Hắn, hắn là gặp may.

Đỗ Ba Lạt mặc dù tỏ vẻ cảm thấy có phần không được tự nhiên nhưng trong lòng vô cùng vui sướng. Trước tiên giữ vững vốn của mình, sau đó lại thừa lúc loạn lạc đoạt lấy binh mã của Hách Lão Dao, tiếp đó trong tình thần hăng hái phá hủy liên tiếp hai trại lớn. Cho dù sức chiến đấu trong doanh trại chính cuối cùng đã chấm dứt với thắng lợi của Lưu Lão Bát, nhưng con gái cũng vững vàng đứng ở thế bất bại. Hành động thông minh và quyết đoán này, đổi lại là mình, khi ấy chắc chắn không làm được!

- Cái gì mà may mắn? Hơn ba tháng nay hắn đã luyện được không dưới mười loại vũ khí, trong đó không có cái nào là hoành đao!

Hách Ngũ Đường gia ngoài miệng tức giận bất bình, nhưng vẻ mặt lại tràn ngập sự tán thưởng không che giấu được.

- Trên võ trường, hắn vừa giơ binh khí sáng loáng lên, ta đã biết Lão Bát yếu thế rồi, không nói cái khác, chỉ riêng bản lĩnh ẩn nhẫn này, mười Lão Bát cũng không so được một mình Trình Danh Chấn!

- Cũng đúng!

Đỗ Ba Lạt khẽ đáp lại. Kim Tự Doanh của Tứ Đường gia Vương Ma Tử nằm liền kề Nghĩa tự doanh của lão, con gái đã dẫn người tấn công Kim Tự doanh rồi thì bản thân mình cũng không cần phải lo lắng cho an nguy của Nghĩa tự doanh nữa. Cứ làm hòa với Ngũ Đường gia, cũng tránh sau này lão tìm Trình Danh Chấn kia gây phiền phức.

- Ngay từ đầu, hắn đã cố tình để tất cả mọi người xem thường hắn. Đùa giỡn với Lão Bát!

Hách Lão Dao thao thao bất tuyệt, vừa phân tích vừa lắc đầu liên tục.

- Tên tiểu tử này suy tính sâu xa, bao nhiêu năm rồi ta chưa gặp tên nào như vậy. Làm việc quyết đoán cũng là thứ ta hiếm thấy. Tam ca, huynh nhớ không, trước đây ở Vận Hà, hắn đề nghị với Đại Đường gia kế mai phục Vương Thế Sung, không hề do dự chút nào. Dường như hắn đã sớm là người của chúng ta, chẳng có chút liên hệ nào với đám truy binh phía sau.

Những lời này, Đỗ Ba Lạt không muốn nghe. Trình Danh Chấn làm việc quả thật có phần quá dứt khoát, dứt khoát tới mức khiến lão giang hồ như lão đây đôi khi cũng phải vờ ngu dốt. Tuy nhiên hắn cũng là bị ép đến bước đó, nếu trước đây hắn không bày mưu tính kế cho Trương Đại Đường gia thì các huynh đệ chẳng phải đều trút hết tức giận lên người hắn sao?

Nghĩ vậy, Đỗ Ba Lạt cười, lớn tiếng giải thích:

- Hắn chẳng phải đã nói rồi sao, chức Binh Tào đó tạm thời là bất đắc dĩ. Căn bản không có quyền lực gì! Nói không chừng Lâm huyện lệnh để một người không có nền tảng như hắn làm Binh Tào là để ứng phó chúng ta. Như ta thấy, tiểu tử này ngay từ đầu đã có duyên với đám Cự Lộc chúng ta...

- Ta càng tin tưởng vào lời của Đà Tử nói!

Không đợi Đỗ Ba Lạt nói xong, Hách Lão Dao cắt ngang lời.

- Nhanh chân lên, đừng để giữa Quyên Tử và Tứ ca có hiểu lầm. Thật sự đánh nhau thì Tứ ca chắc chắn tổn hại.

- Quyên Tử sẽ không ý đồ ỷ hiếp Lão Tứ đâu!

Đỗ Ba Lạt gắng sức kẹp vào bụng ngựa, làm bắn lên những vết bùn đất trên mặt đầm. Lão vẫn luôn tự hào vì con gái và con rể tương lai. Những người trẻ tuổi như vậy, đốt đèn lồng cũng không tìm thấy. Còn về phần Tôn Đà Tử coi như có được mệnh cách đấy, nếu quả bói thật sự chuẩn, lão còn phải cả ngày khom lưng uốn gối nữa sao.

Bởi vì cách doanh trại chính khá xa, cảnh tượng hai bên đường đã không thê thảm như trước đây. Thịnh thoảng còn có thi thể nằm trong vũng nước bẩn, nhưng vì số lượng không đủ nên không thể nhuộm đỏ nước hồ lạnh giá nữa. Mấy tên lính thương tàn bị đánh tan tác nghe thấy tiếng người hô ngựa hí, sợ tới mức rúc vào bụi cỏ lau nhanh như chớp, rất nhiều quân lính mất chỉ huy cười ha ha luôn miệng chào hỏi Đỗ Ba Lạt.

- Tam đương gia!

- Bái kiến Tam đương gia!

Bọn chúng không phải quân lính do Đỗ Ba Lạt chỉ huy nên sự tôn kính trên mặt không hề giống giả bộ chút nào. Hách Lão Dao nhìn có phần đổ kỵ, tay dắt đầu ngựa, dung mũi đao chỉ vào mũi một người trong số đó hỏi:

- Các người ở doanh trại nào, đứng đây làm gì?

- Ban nầy bọn tại hạ dẹp yên ở phía sau cho Thất Đại Đương gia nên đều bị thương.

Tên bị hỏi không hề sợ hãi, vừa cười vừa chỉ vào cái đùi đang bị chảy máu.

- Thất Đương gia nói để bọn tại hạ đi trước tới cửa doanh trại của người để tập kết, sau này có thể đi theo người, việc trước đây sẽ bỏ qua!

Chiêu này cao minh hơn nhiều so với cách Trương Đại Đương gia ép đám đông nộp “đầu danh trạng”. Cho dù trước đây đi theo ai, chỉ cần tham gia “bình định” là lấy công chuộc tội. Hách Lão Dao có thể tưởng tượng, đám

lâu la dưới trướng Lưu Triệu An lúc cùng đường nghe được lời hứa hẹn này sẽ lựa chọn thế nào. Có thể nói, chỉ dựa vào mệnh lệnh này, Đỗ Quyên đã hoàn toàn làm tan giã lòng quân của bọn phản loạn.

Thủ đoạn cao minh này rõ ràng không phải mình Đỗ Quyên tự nghĩ ra. Hách Lão Dao liếc nhìn Đỗ Ba Lạt nhưng bị vẻ đắc ý không hề che giấu trên khuôn mặt Đỗ Ba Lạt làm cho chán nản.

- Nhìn thấy Hàn Lục gia không?

Y định làm cho Đỗ Ba Lạt thêm ấm ức liền lớn tiếng hỏi đám lính này. Nhưng câu trả lời lại càng làm y mất tinh thần, đám lâu la nghĩ một lát rồi mồm năm miệng mười đáp lại:

- Tên tặc nhân họ Hàn đánh một trận với Đỗ Đương gia, không chiếm được ưu thế bèn đi về phía Khố Thái Oa Tử rồi.

- Tên họ Hàn không biết tự lượng sức, muốn nhúng tay vào cùng Trình gia, bị Trình gia bắn một tên làm mù mắt ngựa. Nếu không phải Trình gia không thuộc đường trong đầm trạch thì chắc chắn bắt sống được tên họ Hàn!

Đám lâu la tôn trọng kẻ mạnh, vô cùng khâm phục Trình Danh Chấn đã liên tiếp đánh bại hai vị Đương gia.

Không nhận được câu trả lời mong muốn, Hách Lão Dao đành nén bực bội tiếp tục lên đường. Đỗ Ba Lạt theo sát phía sau, vui sướng muốn hát lên. Hai người đi được một lát thì tầm nhìn trước mắt bỗng thoáng đãng. Trên một bãi sông thẳng tắp, Tứ Đương gia Vương Ma Tử dẫn theo hơn hai nghìn người, khí thế hùng hực nghênh đón.

- Tứ ca. Người có thấy Quyên Tử không? Đại Đương gia đang ở doanh trại chính đợi huynh hợp binh, Quyên Tử đâu rồi? Sao không thấy đi cùng với huynh!

Chỉ sợ giữa hai bên xảy ra hiểu lầm, Hách Lão Dao thúc ngựa tiến lên, lớn tiếng nói rõ thân phận.

- Hai tên khốn kiếp...

Nhắc đến hai tên trẻ tuổi, vết rỗ trên mặt Vương Tứ Đường gia đen xạm lại, không đếm xỉa đến thân phận trưởng bối của mình, chửi rủa âm ỉ. Bỗng nhiên, ông nhìn thấy Đỗ Ba Lạt ở phía sau Hách Lão Dao, lời đã nói ra không thể thu lại bèn dừng một lúc rồi hăm hừ nói thêm:

- Hai tiểu tử khốn kiếp vội vã lập công, mang theo các huynh đệ ở ba doanh trại chữ “Cầm”, “Lâm” và “Nghĩa” đi Khổ Thái Oa Tử rồi. Ta khuyên bọn họ tập hợp với Đại Đường gia trước rồi hãy đi nhưng bọn họ không nghe! Hừ, nếu bị thiệt cũng đừng trách trưởng bối ta không nhắc nhở hân!

- Hai bên gần như là huynh đệ của ba doanh trại, Quyên Tử sao có thể thiệt thòi?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 105: Hồng Trần (21).

Đ

Ỗ Ba Lạt biết Vương Ma Tử chắc chắn muốn tranh đoạt quyền lãnh đạo đội quân từ trong tay Đỗ Quyên không được nên mới đứng ở đây tức giận, lão liền tiến lên vài bước, cười khà khà đáp lại.

Nói thực, dưới trướng của Đỗ Quyên chỉ có Cẩm Tự doanh còn hoàn chỉnh, Lâm Tự doanh và Nghĩa tự doanh mỗi bên chỉ còn một nửa. Đặc biệt Nghĩa tự doanh, quân tinh nhuệ đều được Ỗ Ba Lạt trước đó dẫn đi mai phục ở doanh trại chính để giúp Trương Kim Xưng giăng bẫy, người ở lại canh gác sào huyệt đều là già yếu bệnh tật. Nhưng hiện giờ Đỗ Quyên thừa thắng xông lên, còn binh lính trong tay bốn người là Lưu Triệu An, Hàn Kiến Hoành, Dương Công Khanh và Vương Dương Nhân mặc dù đông nhưng lại là chó trong nhà có tang, vì thế kết quả hai bên giao đấu dường như đã bày ra rõ ràng, dù là kẻ mới xuất đạo cũng có thể nhìn rõ.

- Hừ!

Thấy Ỗ Ba Lạt bênh vực như thế, Vương Ma Tử lại tức điên lên.

- Đại đương gia đã nói rồi, bảo chúng ta tập trung huynh đệ lại, tất cả đi tìm Lão Bát tính sổ! Quyên Tử và tên họ Trình lại một mình xông lên trước, thế là sao? Để lời nói của Đại Đương gia đâu rồi?

Lời nói này có phần độc ác khiến Ỗ Ba Lạt không khỏi lo lắng. Đang lúc tức giận, Hách Lão Dao lại không muốn giữa hai người xảy ra tranh chấp, liền chen vào giữa hai người, lớn tiếng nói:

- Lúc Đại Đường gia nói điều này, Quyên Tử không ở đó, sao có thể trách nó được? Từ xưa tướng ở bên ngoài, có khi còn không phải theo quân lệnh. Huống hồ Quyên Tử cũng là sợ chậm trễ thời cơ chiến đấu! Với bụng dạ của Đại Đường gia, chắc chắn sẽ không so đo với nó đâu!

- Hừ, thầy trò các người...

Vương Ma Tử miệng đầy chua chát nhưng phải hạ nhiệt theo lời Hách Lão Dao. Sau cuộc chiến này, cha con Đỗ Thị đã trở thành thế lực lớn thứ hai ngoài Trương Kim Xưng ở đầm Cự Lộc, bên cạnh đó còn có tên Trình Danh Chấn lắm mưu kế hỗ trợ bày mưu tính kế. Vì chút chuyện nhỏ vật vãnh mà đắc tội bọn họ, thật sự là mất nhiều hơn được.

- Tứ ca! Hay người cử mấy tên đi đưa tin cho Đại Đường gia trước, nói tình hình có thay đổi, thời cơ chiến đấu không thể chậm trễ. Sau đó cùng đi với chúng ta đuổi theo Quyên Tử, nói không chừng còn có thể giúp nó một tay!

Thấy trên mặt Vương Ma Tử vẫn hiện rõ vẻ không cam chịu, Hách Lão Dao cười khuyên giải:

- Quyên Tử là văn bối của chúng ta, nó lập công đầu, chúng ta cũng vẻ vang mà. Không thể cứ so đo với tụi trẻ sẽ khiến người khác chê cười chúng ta không xứng làm trưởng bối!

Nghe những lời này, cho dù Vương Ma Tử còn đang bốc hỏa trong đầu nhưng cũng không thể sừng xia mặt mày được nữa. Ông hậm hực quát:

- Ai muốn tranh công với bọn chúng chứ? Ta chỉ thấy cơn gió này không thể phát triển được! Tuy nhiên Quyên Tử cũng là tuổi trẻ, nhuệ khí tràn đầy. Đi, chúng ta đuổi theo bọn chúng, chưa chắc giúp được gì những trợ uy cho nó thì vậy cờ cũng được!

Dứt lời, ông lệnh cho lâu la dưới trướng và thuộc hạ của Hách, Đỗ hợp binh lại, đuổi theo tới Khố Thái Oa. Con đường này đi thuận buồm xuôi gió,

không gặp bất kỳ trở ngại nào trên đường. Mỗi khi đi qua chỗ rẽ đều có mấy tên mang cờ hiệu chữ “Cấm” chui từ trong bụi lau ra, chủ động chỉ hướng đi chính xác cho mọi người.

Hách Lão Dao nhìn thấy vô cùng kỳ lạ bèn ghìm yên ngựa, khẽ hỏi tên chỉ đường:

- Ai sắp xếp các người làm như vậy, là tên họ Trình sao?
- Là Trình gia đưa ý kiến với Đỗ đương gia, sau đó Đỗ đương gia sắp xếp bọn tại hạ.

Giọng điệu trả lời của đám lâu la cực kỳ tôn sung Trình Danh chấn.

- Trình gia nói đợi ở đây chắc chắn có viện quân đuổi theo, còn Dương Công Khanh sẽ vừa đánh vừa chạy trốn. Vì thế Thất đương gia đặc biệt sắp xếp bọn tại hạ dẫn đường cho chư vị lão đương gia!
- Cái tên lạnh lợi này!

Hách Lão Dao giờ chỉ hối hận sao mình không có bản lĩnh để nuôi dưỡng một đứa con gái xinh đẹp, ông nhìn Đỗ Ba Lạt đầy ngưỡng mộ. Trong lòng Đỗ Ba Lạt càng dễ chịu, liên tục thúc giục:

- Mau, mau đi, chậm trễ có khi lỡ chiến sự.

Vương Ma Tử nghe những lời này, liên tục bĩu môi. Lòng lại sợ những lời đó là thật thì mình sẽ không có được chút công lao nào. Vì thế ông liên tục thúc giục các huynh đệ dưới trướng gia tăng tốc độ. Khó khăn lắm mới tới Khố Thái Oa, ngoài xác chết đầy rẫy thì chẳng thấy tên thổ phỉ nào cả.

Đoàn người lần này đã có kinh nghiệm, vội vàng từ chỗ rẽ tìm hướng đi mà Đỗ Quyên để lại. Sau một hồi thúc giục, chỉ nghe đám lâu la của doanh trại chữ Cấm dương dương đắc ý nói:

- Thất đường gia và Trình gia liên phá tam lũy của Dương Công Khanh, sau đó đuổi theo lũ tặc nhân đến Hoàng Liên Đăng. Ngài không thấy các huynh đệ chúng ta áp giải tù binh sao, chúng ta tử thương chưa đến một trăm nhưng bắt giữ được hơn một ngàn ba trăm quân địch!

- Ước chừng số người áp giải tù binh gần kín cả con đường!

Đến lúc này, Vương Ma Tử cũng không còn sức so đo thói khoa trương của đám lâu la nữa. Ông vốn tưởng rằng hai tên trẻ tuổi liều lĩnh truy giết phản quân, mặc dù thắng lợi nhưng cũng phải trả giá khá đắt. Tuyệt đối không ngờ rằng Đỗ Quyên hôm nay gặp vận may như thế, đánh thế nào thuận thế ý. Sớm biết thế, mình cần gì phải kiên trì dẫn người tới hợp binh với Đại Đường gia nữa! Làm cho hiện giờ chỉ có thể đi sau người khác ngửi rắm mà thôi, khó để nhìn thấy chút công lao nào.

Đi theo hướng mà đám lâu la của Cẩm Tự doanh chỉ, ba vị Đường gia chỉ huy đoàn người tiếp tục theo sát. Khi tới Hoàng Liên Đăng chỉ thấy trống trơn, cuộc chiến đã kết thúc từ lâu, chỉ có xác chết vụn nát, chứng tỏ phản quân từng giao thủ với đám Đỗ Quyên ở đây.

Đại đội nhân mã tiếp tục tiến lên, từ Hoàng Liên Đăng đuổi tới hồ Dã Áp, rồi lại từ hồ Dã Áp đuổi tới bãi Hưởng Sa nhưng vẫn chưa thể đuổi kịp bước chân của đám phản quân tan tác. Trên đường có gặp mấy đoàn huynh đệ Cẩm Tự doanh áp giải tù binh, ai nấy ưỡn ngực thẳng như thế chỉ sợ người khác không nhìn thấy mặt mình.

Mặt trời mùa đông lặn xuống núi sớm, loáng cái đã tới đêm, ba vị đường gia họ Đỗ, Vương, Hách sợ ban đêm lửa cháy đốt toàn bộ cỏ lau khô trong đầm nên đành phải tìm vùng bãi sông rộng lớn để hạ trại nghỉ ngơi. Suốt đêm không ai có thể ngủ ngon. Người lo lắng mình không mò được nước dầu, người lo con gái, con rể không cẩn thận phải chịu thua thiệt. Sáng sớm hôm sau, mắt ai cũng thâm quầng.

Buổi trưa khi hành quân lại gặp mấy tên lâu la chuyên chỉ đường, như chúng nói, Đỗ Ba Lạt được biết con gái và con rể đêm qua đứng vững trước đợt phản kích của phản quân và rất có thu hoạch. Sau đó lại được biết sau những thất bại liên tiếp đã không gượng nổi dừng khí quay người nghênh chiến nữa, mỗi khi thấy chữ “Cấm” liền vội vã trốn chạy. Phần trận đánh còn lại, cho dù kẻ ngốc đến chỉ huy cũng không thể thua nổi. Đỗ Ba Lạt vô cùng đặc ý, ngay cả hoa sen tàn trong mùa đông cũng thành phong cảnh trong mắt lão. Thứ gì cũng có thể đưa vào thơ. Đương nhiên, tiền đề là trước tiên lão phải học viết chữ đã.

Đêm đến, Vương Ma Tử mặc dù ghen tị trong lòng nhưng cũng phải cùng Hách Lão Dao khâm phục Đỗ Ba Lạt đã nuôi dưỡng được đứa con gái khí chất.

- Ta sớm đã nhìn ra tên họ Trình không đơn giản mà! Khi Quyên Tử thu nhận và giúp đỡ hần, mấy tên ngu dốt kia xía vào nói linh tinh, bị ta mắng cho một trận. Có thấy không, đây mới là người biết dẫn binh đánh giặc, những trận đánh trước kia của chúng ta quả thực đều là trò trẻ con!

- Ủ, đã truy đuổi hai ngày, còn đuổi theo nữa sẽ ra khỏi đầm Cự Lộc. Lão Bát và Lão Lục, ôi...

Hách Lão Dao thở dài lắc đầu. Hồ xuống đồng bằng bị chó khinh, mất đi địa bàn lại mất cả bộ hạ, hai tùy tùng Hàn Kiến Hoành và Lưu Triệu An có thể thoát được tính mạng, cũng chỉ còn lại tư cách làm lâu la của người khác. Lục lâm là một bầy sói, mỗi một con sói được trời dặt đều giẫm lên hài cốt của một thế hệ sói già. Sau này, con sói được được mọi người chú ý nhất ở đầm Cự Lộc tất nhiên là Trình Danh Chấn, cho dù Trương Đại Đường gia muốn hay không thì kết quả đều như thế.

Nếu Trương Đại Đường gia... một ý nghĩa bỗng nhiên xuất hiện trong đầu, khiến Hách Lão Dao run rẩy. Theo ông biết, Trương Đại Đường gia không

phải người độ lượng. Trình Danh Chấn nổi dậy quá nhanh, nhưng nền tảng thực sự quả mỏng...

Trong chốc lát, bụi cỏ lau khô héo lung lay như sóng biển dưới ánh chiều tà. Huyết quang, ngọn lửa quay tròn, không biết khi nào mới kết thúc. Ông nhếch môi, buồn bã thở dài, bỗng nhìn thấy một con chiến mã lao nhanh đến từ trong “biển lửa”.

- Quyên Tử!

Hách Lão Dao lo lắng, lớn tiếng kêu lên kinh ngạc. Theo sau đó là một cơn gió thoáng qua tai, Đỗ Ba Lạt đã thúc ngựa lên đón.

Là Đỗ Quyên, một mình nàng quay lại trước. Trên lưng ngựa treo mấy cái đầu người, khuôn mặt vô cùng mệt mỏi và tủi thân.

- Cha!

Nhìn thấy ánh mắt quan tâm của phụ thân, Thất Đường gia ghen ngào một tiếng, giống như một tiểu nữ nhi bình thường nhảy xuống khỏi yên ngựa, ôm cổ ngựa khóc ghen ngào.

- Làm sao thế, con bại trận rồi hả!

Đỗ Ba Lạt sợ tới dựng tóc gáy, kéo tay con gái lại hỏi.

- Không!

Đỗ Quyên vừa khóc vừa lắc đầu.

- Con, con chém Lão Bát, đuổi hết những người khác ra khỏi đầm Cự Lộc rồi!

- Vậy con khóc cái gì!

Đỗ Ba Lạt thở dài một hơi, cười vuốt tóc con gái.

- Một à? Lo cho cha hay là bị thương? Tồn thất một số huynh đệ không sao cả, đánh nhau mà, đâu thể không có người chết!

- Tránh sang bên đi, ta phải giết lão này mới được!

Mặc dù trong lòng có phần bất mãn nhưng đối với sự quan tâm của đồ đệ, Hách Lão Dao không hề thua kém Đỗ Ba Lạt:

- Người không thấy đầu của Lão Bát treo sau yên ngựa sao? Sao có thể thua trận được! Quyên Tử, những người khác đâu, sao không cùng về với người? Bọn họ đi mất rồi hay là đi chậm?

- Ở phía sau!

Đỗ Quyên chỉ ra bên ngoài, hai vai run rẩy, nhìn vô cùng yếu đuối. Mọi người nhìn theo hướng nàng chỉ, mơ hồ thấy tinh kỳ tung bay sau bụi rậm. Đó là đoàn quân đặc thắng, bước chân nhẹ nhàng, tinh thần phấn chấn.

- Tên họ Trình ức hiếp con à?

Suy nghĩ của Vương Ma Tử hạ lưu nhất nhưng lại gần với thực tế nhất. Đám người này vừa nãy mới phát hiện ra Trình Danh Chấn không đi cùng với Đỗ Quyên, trong khi trước đây, cho dù hăn muốn chạy, Đỗ Quyên cũng sẽ giữ chặt hăn bên mình.

- Tên họ Trình bị thương rồi!

Hách Lão Dao kêu lên.

- Mau, mau sai người đưa tin cho Tôn Đà Tử. Hăn có bản lĩnh cứu mạng người ta. Thiếu thuốc gì đều có thể tới doanh trại ta lấy?

- Không phải!

Đỗ Quyên vẫn nghẹn ngào, tiếng khóc nhỏ đi một chút. Nỗi đau đè nén khiến mấy lão thổ phỉ càng sốt ruột, mồm năm miệng mười hỏi:

- Thế là gì? Tiểu tử đó đâu, bảo hã lại đây, chúng ta đích thân thăm vấn hã!

Vừa nói, mấy người vừa nháy mắt với nhau. Đã không bại trận, không ai bị thương, Đỗ Quyên cũng không bị cột nhả thì không sao cả. Vợ chồng trẻ, cái muôi khi nào không va vào cái nôi chứ. Tiền bối cản trở, chẳng phải cũng tới như vậy sao.

- Hã đi rồi!

Đỗ Quyên thôi nhỏ lệ và khẽ đáp lại. Nhưng giọng nói nàng lại như sấm vang, khiến tất cả mọi người nghe thấy đều sững sờ.

- Tại sao con không ngăn hã lại?

Đỗ Ba Lạt tức đến mức vỗ vào đùi mình, lớn tiếng chất vấn. Trái tim con gái đã thuộc về tên họ Trình, lão luôn nhìn thấy trong mắt. Bản thân mặc dù không tỏ rõ ràng là quá ủng hộ nhưng hy vọng con gái có thể nắm chặt được hạnh phúc gần trong gang tấc.

Không có sự đáp lại, cái lão nhìn thấy là một gương mặt mệt mỏi và tuyệt vọng. Từ nhỏ đến lớn, con gái chưa bao giờ khiến lão đau lòng. Nỗi đau đó như dao đâm vào tim, khiến y không thể thở được, không thể đứng vững. Lão biết, con gái không ngăn cản sự ra đi của Trình Danh Chấn, thậm chí khi đưa tiễn còn tỏ vẻ không thêm để ý.

Đây là con gái lão, từ nhỏ bị bắt nạt cũng không chịu khóc trước mặt người khác. Thà đầu rơi máu chảy cũng phải bảo vệ một chút tự tôn ít ỏi cuối cùng của con gái.

Lão bống nhiên bắt đầu hối hận vì ban đầu tại sao mình không chọn làm người tốt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 106: Đông Chí (1).

H

uyện Quán Đào vẫn thế, tường thành cũ nát, hai bên đường ngoài thành cỏ mọc um tùm. Tuy nhiên nhìn trong mắt người trở về, tất cả đều hoàn toàn khác với trước.

Đây là nhà, giọng nói quê hương vô cùng thân thiết, mang đến sự ấm áp trong gió lạnh. Sau khi đẩy cửa nhà, rất nhanh sẽ có gương mặt tươi cười quen thuộc, đồ ăn nóng hổi, có thể thô kệch nhưng ít nhất từ nay về sau lúc ngủ không cần phải kê dao dưới gối.

Còn chưa tới cửa thành, tim Tiểu Cửu đã bắt đầu đập thình thịch. Hắn không biết mẫu thân có khỏe hay không, cũng không biết việc mình mất tích lâu như vậy giải thích thế nào với đám người Lâm huyện lệnh. Càng không biết khi gặp Tiểu Hạnh Hoa, mình nên ứng phó thế nào với nỗi oán giận và nước mắt của nàng. Cửu Cửu Chu Vạn Chương đã sắp xếp hôn sự cho hai người vào tháng chạp, giờ đã là cuối tháng mười một rồi, hắn mới vội vã trở về, khiến một mình Hạnh Hoa ngày ngày trông chờ mòn mỏi, thật sự là rất không phải với nàng.

Tuy nhiên, Trình Danh Chấn vui mừng vì bản thân mình vẫn luôn giữ vững sự trong sạch ở đầm Cự Lộc, chưa từng bị sự nhiệt tình như lửa của Đỗ Quyên đốt cháy. Trong giây phút trước khi chia tay, nghe tiếng ngựa hí sau lưng, hắn gần như muốn quay người đi. Chỉ cần quay đầu lại, đóa hoa đại kiêu diễm nhất đầm Cự Lộc sẽ thuộc về hắn. Hắn biết nhưng hắn không dám, hắn và Đỗ Quyên là hai người ở hai thế giới khác nhau. Một người như cá bơi lội trong nước, một người như hồng nhan trên trời, có thể một phút thoáng qua ngẫu nhiên bong bóng của hai người sẽ chồng lên nhau. Nhưng sau đó lại không xa rời được cuộc sống của mỗi bên.

Hắn có mẹ già phải nuôi, còn cần công danh, chức vị Binh Tào đánh đổi mãi mới có ở huyện Quán Đào cũng không nỡ từ bỏ. Còn đằng sau sự yếu đuối của Đỗ Quyên còn có gương mặt băng giá của Ngọc Diện La Sát. Giết người, phóng hỏa, cướp bóc, nội chiến, nàng là thổ phỉ, định mệnh chủ định trong cuộc sống không thể thiếu những thứ này. Mà mỗi một thứ trong đó, Trình Danh Chấn đều không muốn nhúng chân vào.

Cho nên, giúp nàng giải quyết những phiền toái trong đầm Cự Lộc xong, Trình Danh Chấn lập tức chọn cách ra đi. Hơn nữa, trên đường cố gắng không nghĩ tới những ngày tháng trong nửa năm qua hai người đã từng trải qua. Quả thật, nàng đã cứu mạng hắn, chịu rất nhiều oan ức vì hắn, còn mua thuốc tới mức gần táng gia bại sản. Tuy nhiên hắn cũng báo đáp đầy đủ cho nàng. Nửa Báo tựdoanh, nửa Phương tựdoanh, còn cả sự cảm kích xuất phát từ nội tâm của vô số tù binh được che chở. Theo quy định của đầm Cự Lộc, thứ đã vào tay thì không dễ dàng từ bỏ. Từ nay về sau, toàn bộ đầm ngoài Trương Kim Xứng ra, không thể lực của vị trại chủ nào mạnh bằng nàng. Nàng hô gió có gió, muốn mưa có mưa.

- Ta đã không nợ nàng gì nữa!

Trên đường, mỗi khi trước mắt hiện ra bóng dáng nhanh nhẹn mạnh mẽ đó, Trình Danh Chấn đều nhanh chóng đưa ra kết luận từ trong lòng. Kết luận này kiên định như vậy, cho đến khi tới cổng thành huyện Quán Đào, hắn vẫn nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại với bản thân. Cửa thành có rất nhiều dân chúng đang xếp hàng chờ sai dịch cho đi qua, nghe thấy tiếng vó ngựa vang lên trên đường, đám đông đều quay đầu lại nhìn theo bản năng. Rất nhiều người lập tức nhận ra người này là ai, “Rào” đám đông tránh ra, chỉ sợ cản đường đi của người trẻ tuổi. Còn đám sai dịch đang trừng mắt thu “thuế vào thành” với dân chúng liền há hốc mồm, tiền trong tay lần lượt rơi xuống khắp mặt đất.

- Sao thế, Hồ Lô, các người không nhận ra ta rồi!

Trình Danh Chấn nhảy xuống ngựa, cười ha hả giơ tay ra vỗ vào vai một tên nha dịch. Hắn sớm đã đoán trước được sự xuất hiện đột ngột của mình sẽ khiến mọi người giật mình kinh ngạc, nhưng không ngờ lại khiến mọi người sửng sốt tới mức này. Chưa đợi chạm tay vào đối phương, nha dịch Lưu Hồ Lô ban nãy còn giống như hung thần ác sát đã mềm nhũn quỳ sụp xuống đất, môi run rẩy, hai mắt trắng già, chỉ thiếu chút nữa là té xỉu.

- Không thể nào, người giả ma quỷ gì vậy!

Trình Danh Chấn biết Lưu Hồ Lô bình thường thích nhất là trêu chọc mọi người liền vội vàng đưa tay kéo lấy cánh tay đối phương.

- Đừng làm ầm lên, ta vội về nhà! Đứng lên, đứng lên. Để nhiều người nhìn thấy không tốt chút nào!

- A, a!

Cũng không biết vì kích động hay là nguyên nhân gì mà mồm Lưu Hồ Lô há rất to nhưng không nói nổi một từ hoàn chỉnh. Tay phải ra sức nắm chặt cổ tay của Trình Danh Chấn, nước mắt nước mũi đều chảy xuống.

Lần này, Trình Danh Chấn càng không hiểu nổi. Hắn cười ngượng ngùng, lớn tiếng nói.

- Người ầm ỹ gì thế. Mấy người các người, mau lại xem, Hồ Lô huynh đệ làm sao vậy? Đang yên lành sao bỗng nhiên nổi điên!

Mấy tên nha dịch ép sát lưng vào cửa thành, hai chân không ngừng run rẩy, muốn tiến lên nhưng không có gan. Muốn chạy mà không có sức. Chúng trừng mắt nhìn Trình Danh Chấn một hồi lâu, cuối cùng mới cất tiếng run rẩy hỏi:

- Trình, Trình gia, ngài, ngài đã về rồi! Tiền, tiền không đủ tiêu, hay, hay là trách các huynh đệ khi uống rượu say nói sai điều gì!

- Trình gia gia ơi, ta không đắc tội ngài mà!

Lưu Hồ Lô cuối cùng cũng bình ổn lại tinh thần, vừa giãy dụa vừa khóc to.

- Từ khi ngài đi, hàng tháng tại hạ đều thắp ba nén hương cho ngài. Chỗ lão thái thái các huynh đệ mặc dù chưa đến được nhưng cũng không thiếu thức ăn và quần áo cho bà! Ngài đi đi, bọn tại hạ nhớ sẽ cúng kẹo mạch nha cho ngài là được!

- Trình gia, ngài đi đi. Năm nay sẽ không thiếu của ngài kẹo mạch nha!

Không chỉ nha dịch, mấy người dân lớn gan cũng thề như vậy.

- Cái gì mà kẹo mạch nha, ta đòi các người kẹo mạch nha khi nào?

Trình Danh Chấn vì đi đường mệt nên tốc độ phản ứng trở nên chậm chạp, tới giờ mới nhận ra sự việc kỳ quái. Hắn buông tay Lưu Hồ Lô ra, cau mày hỏi.

Vừa thoát khỏi sự khống chế của hắn, Lưu Hồ Lô lập tức vừa bò vừa lăn chui vào trong thành. Gã vừa lồm cồm bò dậy vừa la lớn:

- Đóng cửa, đóng cửa, Thành hoàng lão gia nổi giận rồi, mau đóng cửa lại!

Lần này, Trình Danh Chấn cuối cùng đã hiểu vì sao bọn chúng trốn tránh mình. Té ra mới mấy tháng, lũ quỷ tốt đã “thăng chức” cho mình lên làm Thành hoàng lão gia. Đây là trò đùa của kẻ thất đức nào vậy, chẳng phải rửa mình chết sớm sao? Nghĩ đến đây, hắn tiến lên vào bước, kéo cổ áo Lưu Hồ Lô lôi ra dưới ánh mặt trời, ngửa cổ gã lên nói.

- Người điên rồi à. Giữa ban ngày ban mặt lấy đầu ra ma quỷ! Nếu chẳng may quấy nhiễu dân chúng, Lâm đại nhân sẽ hỏi tội người!

- Ai da!

Lưu Hồ Lô bị ném phịch mông xuống đất không dám chạy trốn nữa, lén lút nhìn người đang quát mình. Đối phương nói có lý, ma quỷ không thể hiện ra giữa ban ngày ban mặt được. Nhưng tượng trong miếu thổ địa đã chất mấy tháng rồi... Không đúng, hẳn có bóng, hai chân đứng trên đất chứ không phải lơ lửng trong không trung.

- Không có ma quỷ! Ta chưa chết, chỉ bị thương, tìm nơi dưỡng thương rồi mới quay về!

Khó có cơ hội nói rõ cho mình, Trình Danh Chấn vội chấp tay bốn phía. Hắn quyết định nói cho tròn lời nói dối của mình đã, tạo ấn tượng vào trước là chủ cho mọi người. Sau này dù có kẻ lấy việc mình biến mất để gây phiền phức, cũng sẽ không gây nguy hại gì lớn. Còn việc tại sao mình “thăng chức” làm ma quỷ trong miếu thành hoàng, không cần phải vội so đo. Huyện Quán Đào hẻo lánh, dân chúng khó tránh khỏi thích sùng bái một số loạn thần quái lực. Chỉ cần bản thân đi lại vài vòng dưới ánh mặt trời thì lời đồn sẽ tự dập tắt.

Dân chúng quây lại xem từ xa “vù” một tiếng, nhanh chóng tản ra thật xa. Tuy nhiên trong đó dù sao cũng có mấy tên to gan, quay đầu lắng nghe xem Trình Danh Chấn đang nói gì.

- Các người xem cái bóng của ta đi! Quỷ đã biết bay thì cần gì phải cưỡi ngựa!

Lời nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại của chàng trai trẻ cuối cùng đã gây sự chú ý của mọi người. Người có bóng, ngựa phun hơi thở màu trắng trong gió rét, điều quan trọng hơn là, tên Lưu Hồ Lô làm nhiều việc ác kia lại không bị Trình Danh Chấn lôi đi. Các dấu hiệu đều cho thấy chàng trai trẻ nói sự thật. Hắn không chết, không phải là ma, không có ác ý gì với mọi người.

- Ngài, ngài thật sự chưa chết sao?

Lưu Hồ Lô nằm rạp dưới chân Trình Danh Chấn chờ chết đang sợ hãi tột đỉnh, cũng là lần đầu tiên gã lấy lại tinh thần, dụi mắt, cẩn thận truy hỏi.

- Con mẹ người mới chết ấy!

Đối phó với đám người này phải dùng cách quen thuộc của bọn chúng. Trình Danh Chấn giơ chân lên, giẫm mạnh mấy phát vào người Lưu Hồ Lô.

- Người chết đá người, người sẽ không đau! Người đau không, nói cho mọi người biết đi, người đau không!

- Ôi, ôi, đừng đá, đừng đá, đá nữa ta chết mất!

Lưu Hồ Lô bị mấy phát đá cuối cùng đã hoàn toàn tỉnh táo, hung hổ nói.

- Tiểu tử người dám đá Lưu đại gia, chán sống rồi hả...

Bỗng nhiên, gã lại ý thức được rằng nếu đối phương còn sống, theo lời hứa của Lâm đại nhân trước đây sẽ được bổ nhiệm làm Huyện úy của huyện Quán Đào. Gã vội thu uy phong lại, cười nhả nhả nói thêm:

- Kha kha, xem ta vui mừng này. Ngài vẫn còn sống, tốt quá, hôm nay đúng thật là ngày đại hỉ! Các huynh đệ, mau dắt ngựa cho Trình đại ca đến nha môn đi. Trưa nay chúng ta đi tiêu khiễn, mời tiếp đón Trình đại ca một bữa!

- Không cần! Ý tốt của mấy huynh đệ, ta xin nhận!

Trước khi đám nha dịch đáp lại, Trình Danh Chấn vỗ tay nói.

- Đã đi non nửa năm, ta phải về nhà thăm mẫu thân ta trước. Phía Huyện lệnh đại nhân phiền Lưu ca cấp báo. Cứ nói ta dưỡng thương xong, bình an trở về. Sáng sớm mai sẽ tới nha môn ứng mào.

- Ôi, ôi, nhất định, nhất định!

Cái gọi là tiếp đón chỉ là lời khách khí. Trình Danh Chấn không muốn bọn chúng tiêu pha linh tinh, Lưu Hồ Lô cũng mừng vì tiết kiệm được khoản tiền.

- Trình đại ca đúng là có hiếu. Ngài yên tâm về nhà, chuyện ở nha môn tại hạ lập tức đi bẩm báo!

Không đợi Trình Danh Chấn lên ngựa, gã bỗng nhiên hấp tấp chạy tới như con chó giữ nhà, kéo dây cương của chiến mã lại nói.

- Trình ca còn không biết ư? Ngài đã chuyển nhà rồi! Căn nhà mới nằm ở phố Thành Hiền, kề sát với nhà của Vương thủ lĩnh!

- Ta chuyển nhà sao?

Trình Danh Chấn choáng váng trên lưng ngựa.

- Vương thủ lĩnh? Vương thủ lĩnh nào? Bồ đầu mới tới sao?

- Là Nhị Mao ca!

Lưu Hồ Lô cười ngoác đến tận mang tai.

- Y cùng đi sứ với ngài tới chỗ Trương Kim Xưng, cứu tính mạng già trẻ toàn huyện. Sau đó ngài sống chết không biết đâu... Phì phì, xem cái mồm ta này. Vừa vui mừng đã quên mất kiêng nể! Ngài ẩn cư dưỡng thương, Huyện lệnh đại nhân không tìm được ngài liền ban thưởng hậu hĩnh cho Nhị Mao ca, đề bạt y làm Bồ đầu thứ ba của huyện. Sau khi Nhị Mao ca làm Bồ đầu, lập tức mua hai căn nhà, một cho ngài, một để mình ở!

- Ạch!

Trình Danh Chấn thở dài một cái. Thay đổi đột ngột như vậy khiến hắn cảm thấy đầu óc choáng váng. Vương Nhị Mao lại làm Bộ đầu ư? Với tính cách nhát gan sợ phiền phức như y sao? Tuy nhiên, phố Thành Hiền là một nơi tốt. Nhà của Tiểu Hạnh Hoa nằm trên cùng một con đường, thành thân xong nếu muốn nàng lại mặt chỉ cần vài bước chân là đến!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 107: Đông Chí (2).

C

ừa thành âm ỉ như vậy, người trong thành không thể không chú ý. Nhìn thấy con ma đã được Huyện thái lão gia hạ lệnh nặn tượng và thờ trong miếu thành hoàng lại hoàn dương, đám đông trước tiên sợ hãi, sau đó liền hỉ hả chạy lên xem náo nhiệt.

Trình Danh Chấn nhớ nhà như dao cắt vào tim, nóng lòng muốn một bước về đến cửa nhà. Thế nhưng hai bên đường bị bao vây bởi biển người, chiến mã không sải bước được. Một số cụ già quen mặt nhiệt tình chào hỏi, còn cả những đứa trẻ bướng bỉnh vô lại không ai quản. Chúng vừa nô đùa âm ỉ vừa hô “Thành hoàng... Thượng sai...” Rõ ràng là đi theo sau lưng Đại nhân, nhìn bức tượng của Trình Danh đã nhầm lẫn tượng bùn với người thật là một.

Thấy tình cảnh như vậy, Trình Danh Chấn không dám đi quá nhanh. Hắn không chắc mẫu thân giờ rốt cuộc cho rằng mình đã chết hay tin chắc mình còn sống. Sợ mình đột nhiên xuất hiện ở cửa nhà sẽ làm mẫu thân kích động ngất xỉu. Hắn nhìn quanh quần tìm người về báo tin cho nhà biết trước nhưng không thấy ai quen lắm. Hai mẹ con khi chạy nạn vào mùa xuân mới chuyển vào trong huyện thành, gia đạo bần hàn nên rất ít qua lại với hàng xóm láng giềng.

Đúng lúc sốt ruột thì đám người phía trước bỗng rẽ ra. Mười mấy công sai cười ha hả lao đến.

- Tiểu Cữu ca, đệ biết ngay huynh phúc lớn mạng lớn, sẽ không chết dễ dàng như thế!

Tên dẫn đầu đoàn người còn chưa tới nhưng đã nghe thấy tiếng nước nổ. Hai tên nha dịch bên cạnh mặt mày hớn hở, tiến lên giữ chặt dây cương của Trình Danh Chấn, sai bước dẹp đường trong đám đông.

- Nhị Mao, Lão Cát, Tú Hòa! Sao các người đã tới rồi! Hôm nay không huấn luyện sao?

Trình Danh Chấn xoay người xuống ngựa, chấp tay chào hỏi mọi người. Ngoài Vương Nhị Mao ra, mấy người khác đều là bộ hạ cũ của hắn trong doanh trại hương dũng. Ban ngày không tham gia huấn luyện mà chạy lung tung trên đường, bị quan trên biết được chắc chắn phải hầu hạ phục dịch.

- Ha ha, doanh trại hương dũng giải tán từ lâu rồi. Chỉ còn lại mấy người bọn ta được giữ lại nha môn làm việc, ban ngày tuần phố, buổi tối điểm canh!

Vương Nhị Mao lau mắt, vừa khóc vừa cười. Mặc dù đã trở thành Bồ đầu, quần áo phẳng phiu nhưng không tìm được chút uy nghiêm làm quan nào trên người, vẫn tỉnh tỉnh mê mê như trước, giống một đứa trẻ không lớn được.

Hàn Cát Sinh và Đoàn Thanh đều lớn tuổi hơn Vương Nhị Mao nên hành sự cũng chắc chắn hơn. Trước tiên né người rồi nắm tay vái chào lại, sau đó cười đáp lại:

- Mấy người bọn ta phụng mệnh tuần phố, vừa hay tuần tra tới gần đây. Nghe cửa thành có động tĩnh khác lạ liền tới đây xem xét. Không ngờ lại gặp huynh. Các huynh đệ vẫn cho rằng huynh đã bị Trương Kim Xưng giết rồi, nói lý ra...

- Đi, đi, đi!

Vừa nói được một nửa, Chu Lễ Hồ vừa chui ra trong đám sai dịch, đẩy Hàn Cát Sinh và Đoàn Thanh sang một bên, lớn tiếng oán giận:

- Trình giáo đầu vừa trở về, các người còn lật lại những chuyện cũ nát làm gì nữa? Đi, đi, chúng ta đi uống rượu để tiếp đón Trình giáo đầu!

- Đúng, đi uống rượu, đi uống rượu!

Bọn nha dịch cười vang hưởng ứng.

- Chúng ta mời Trình giáo đầu! Ai không đi người đó là con tép yếu sợ vợ!

Một cảm giác ấp lòng trào dâng trong lòng Trình Danh Chấn, khiến hốc mắt hần nóng lên. Cách biệt non nửa năm, các huynh đệ vẫn còn nhớ tới hần, vẫn coi hần là Giáo đầu tôn kinh, không ai truy vấn hần làm thế nào thoát thân được khỏi tay kẻ địch, cũng không ai hoài nghi sự trong sạch của hần. Dường như hần vẫn giống như lúc chưa rời đi, mà từ khoảnh khắc quân phản loạn đánh tới, vẫn theo chân bọn họ sóng vai đứng chung bên nhau kháng cự.

Đây là sự tín nhiệm bằng máu mà có, Trình Danh Chấn không dám coi thường. Hần cười chun mũi, chấp tay cảm tạ.

- Rượu chắc chắn phải cùng uống với mọi người, nhưng trước tiên để ta về nhà một chuyến. Ngày mai, tối mai, chúng ta làm một bữa, không say không về!

Biết Trình Danh Chấn là đứa con rất có hiếu, Vương Nhị Mao cũng vội vàng thay hần hòa giải.

- Mọi người để Tiểu Cửu ca về nhà trước thăm lão nương đã. Mai chúng ta lấy chén lớn rót rượu cho hần. Nửa năm nay, lão tử luôn nói với các người rằng Tiểu Cửu ca không chết, các người lại không tin. Ngày mai, ai trước không tin lời ta thì phải tự phạt ba chén!

Các huynh đệ vừa mới gia nhập công môn không lâu, đại đa số vẫn còn giữa nguyên bản chất chất phác, bọn họ nghĩ một lát rồi ríu rít gật đầu nói:

- Nên thế, nên thế, làm người không được quên lão nương!

- Vậy chúng ta chia mấy người đưa Giáo đầu về nhà, còn lại tiếp tục tuần phố, đừng làm lỡ chính sự!

Chu Lễ Hổ làm việc cẩn thận, thấy sai dịch xúm đông quanh người Trình Danh Chấn ngày càng nhiều liền vừa cười vừa đề nghị.

- Tiểu tử ngươi thật lanh lợi!

Vương Nhị Mao vinh dự trở thành Bồ đầu cười đấm gãi một cái.

- Người dẫn người đi tuần phố, Lão Cát, Tú Hòa, ba chúng ta đưa Tiểu Cửu về nhà!

- Nếu Vương bộ đầu không tiền, Trình giáo đầu chắc chắn không tìm được gia môn đâu!

Chu Lễ Hổ cười toe toét, lấy lòng Vương Nhị Mao.

Nhà mới của Trình Danh Chấn là do Vương Nhị Mao một tay giúp đỡ lo liệu, nếu không có người dẫn đường thì quả thật hăn cũng không biết gia môn nằm ở đâu. Đám nha dịch vừa cười vừa chia thành hai nhóm. Một nhóm tiếp tục tuần tra trên đường, nhóm khác đi cùng Vương Nhị Mao, vây quanh dẫn Trình Danh Chấn đi tới phố Thành Hiền.

Không đợi Trình Danh Chấn nhờ vả, đã có sai dịch chủ động chạy về nhà hăn trước báo tin. Lát sau, gần như toàn bộ hàng xóm trên đường Thành Hiền đều đứng ở cửa nhà ngó nhìn chàng anh hùng trẻ tuổi đã từng bảo toàn huyện Quán Đào, khuôn mặt đầy cảm kích và tò mò.

Bị ánh mắt của mọi người nhìn đến mức khắp người không thấy tự nhiên, Trình Danh Chấn nhìn xung quanh, cúi đầu hỏi Vương Nhị Mao đang đi bên cạnh.

- Mặt ta có phải là chưa rửa sạch không, hay là quần áo có vết bẩn. Người mau nhìn giúp ta, đừng để mẹ ta nhìn thấy sẽ buồn!

- Không, không có!

Vương Nhị Mao vội vã trả lời. Quay đầu nhìn hàng xóm láng giềng rồi phất tay khắp nơi.

- Về đi, về hết đi. Trình Bình tào vừa mới ở nông thôn dưỡng thương trở về, không tiện chào hỏi mọi người. Hôm khác, hôm khác ta và hân sẽ cùng bày rượu chiêu đãi các vị cao lân!

- Oa! Giờ người cũng biết nói xạo sao?

Trình Danh Chấn bị bộ dạng ra vẻ của Nhị Mao chọc cho không nhịn cười nổi, hân ôm lấy bả vai đối phương trên chọc.

- Ha ha, ha ha!

Nhị Mao vừa cười vừa lắc đầu, ánh mắt trước sau đều không nhìn thẳng vào mắt của Trình Danh Chấn. Biểu hiện này khiến Trình Danh Chấn mơ hồ cảm thấy có chút buồn bực nhưng lại không tìm ra nguyên nhân. Chỉ ngạc nhiên nhận ra cơ thể Nhị Mao rắn rỏi hơn trước nhiều, khối thịt dưới quần áo nổi cuồn cuộn, rắn như sắt.

- Ta luôn theo cách huynh dạy để luyện tập lực cánh tay, chưa bao giờ gián đoạn!

Dường như đoán được bằng hữu tốt đang nghĩ gì, Vương Nhị Mao giơ cánh tay lên rồi gấp lại, lần này khối thịt trên bả vai y càng rõ hơn, qua một lớp

bong vẫn nhìn thấy cuồn cuộn.

- Còn gặp chuyện phiền phức nữa, ta chắc chắn có thể giúp được huynh!

- Nhị Mao ca bây giờ là thủ lĩnh của đám huynh đệ mới vào!

Đoàn Thanh lại gần khẽ báo cáo với Trình Danh Chân.

- Hơn tám trăm hương dũng, cuối cùng chỉ giữ lại hai mươi, đều là những người không có nền tảng, nếu không phải Nhị Mao ca che chở thì gần như đã bị người ta bắt nạt chết!

Nhị Mao không còn là Nhị Mao trước kia nữa rồi! Trình Danh Chân lập tức hiểu ra nguyên nhân thay đổi của đối phương. Đám nha dịch huyện Quán Đào nhúng tay vào các ngành sản xuất, mỗi năm tiền lãi ào ào. Lâm huyện lệnh phải giữ lại một đám người để thưởng công cho đám hương dũng, vô hình trung lại chia mất bát cơm của hai vị Bồ đầu họ Quách và Giả, có thể chứa được những người mới đến này mới thật lạ!

- Trình giáo đầu trở về là tốt rồi. Huyện lệnh đại nhân vẫn nói mạng của ngài là do giáo đầu cứu đấy. Có giáo đầu bên trên nói đỡ cho bọn ta, lũ đó chắc chắn không dám ức hiếp người nữa!

Hàn Cát Sinh cũng rất bất mãn về những điều đã gặp phải nửa năm qua, gã khẽ nói với Trình Danh Chân.

Nhìn thấy sự kỳ vọng trong ánh mắt mọi người, Trình Danh Chân không khỏi khẽ nhú mày. Trước kia đi sứ tới đại doanh của Trương Kim Xưng, hắn đã quyết định nếu chẳng may mình có thể bình an trở về, sẽ lập tức từ chức Binh Tào, không dây dưa với nha môn. Về sau nghĩ lại có phần luyến tiếc bổng lộc khi làm Binh Tào. Trong giai đoạn sắp tới, đi đâu về đâu thực khó định đoạt. Tuy nhiên hôm nay vừa gặp các huynh đệ, có một số lời không cần phải nói. Vì thế hắn do dự một chút rồi mơ hồ đáp lại:

- Mọi người đều phải cẩn thận nhé! Vết thương trên người ta còn chưa khỏi hẳn, chưa chắc còn phù hợp tiếp tục làm Đường sai! Hơn nữa mấy ngày nữa sau khi thành thân, ta còn phải tới huyện Bình Ân thăm phần mộ tổ tiên. Đi đi lại lại không biết phải trì hoãn bao nhiêu thời gian...

Đám nha dịch ngậy người ra, lũ lượt nghiêng đầu quay đi. Vương Nhị Mao sợ Trình Danh Chấn không thoải mái trong lòng liền cười cướp lời.

- Mau về nhà đi, Tiểu Cửu ca xem nhà ta giúp huynh chọn thế nào? Lão Triệu mở cửa hàng tơ lụa bị Trương Kim Xưng dọa võ cả mặt nên chuyển nhà vào quận thành rồi, vội vã sang tay, chỉ lấy bảy xâu tiền đã đếm chỉ trên khế ước mua bán rồi!

Bảy xâu tiền đối với nhà cửa trên phố Thành Hiền của huyện Quán Đào mà nói, gần như là cái giá nửa bán nửa tặng. Trình Danh Chấn còn không chắc lắm, kéo bằng hữu tốt lại khẽ hỏi:

- Người không dùng vũ lực đấy chứ. Chúng ta tuy làm Bồ đầu nhưng không thể học người khác được!

- Xem huynh nói kìa!

Vương Nhị Mao vừa cười vừa lắc đầu.

- Dư vị bị người khác bắt nạt, người khác không biết chứ chúng ta còn không rõ sao? Huynh đã cứu tính mạng già trẻ toàn thành, người ta nghe nói mua nhà cho huynh chỉ hận không thể không lấy tiền. Là ta ép nâng giá đến bảy xâu tiền! Nhà của ta ở ngay sát cạnh nhà huynh, diện tích như nhau mà mất gần hai mươi xâu tiền đấy!

Dứt lời, y cười lấy tay chỉ về phía trước.

- Đến rồi. Đại viện có đủ giếng nước, phòng khách. Ta sợ đại nương ở một mình buồn nên còn giúp người mua hai con nha đầu về hầu hạ! Đều chỉ mới

mười hai, rất xinh đẹp!

- Ồ!

Liên tiếp những tin tốt lành khiến Trình Danh Chấn choáng váng đầu óc. Biểu hiện của Vương Nhị Mao rất không bình thường, dường như cố gắng che giấu điều gì đó. Hắn có thể cảm nhận thấy nhưng lại đoán không ra chân tướng ẩn giấu đằng sau vẻ mặt tươi cười của băng hữu tốt. Hắn mơ màng nhìn theo ngón tay chỉ của đối phương, thấy một hàng ngói gạch xanh thẳng hàng. Ở cửa nhà, vài sợi tóc bạc bay phấp phới trong gió, che lấp một phần tầm mắt của mình.

Mẫu thân đứng đó, được hai tên tiểu nha đầu lạ lẫm dìu lấy. Trong phút chốc, Trình Danh Chấn mất đi khả năng suy nghĩ, nén không khóc, chạy từng bước từng bước về phía trước.

- Con trai ta, con đã về rồi!

Hai mắt nhắm lệ, hắn nghe thấy tiếng gọi của mẫu thân n vài bước chân là đến!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 108: Đông Chí (3).

M

ẹ con nhìn nhau rơi lệ, khiến cho đám Vương Nhị Mao cũng dụi mắt theo. Sau một hồi kích động, Trình Chu thị cuối cùng đã nén bi thương, tát mạnh Trình Danh Chấn mấy phát, khẽ quát hỏi:

- Con trốn đi đâu hả? Sao không cả gửi thư về! Mọi người đều nói con chết rồi, chỉ Nhị Mao thề sống chết bảo đảm với ta con vẫn còn sống. Sớm biết con làm mọi người lo lắng như vậy, chi bằng lúc trước đã không sinh con ra!

- Mẹ, mẹ, chẳng phải giờ con về rồi sao?

Trình Danh Chấn vội vã xin tha thứ, tiến lên đỡ lấy cánh tay của mẫu thân. Hai tiểu nha đầu từ lâu đã nghe nói đến sự tích anh hùng của gia chủ nên tim cứ đập thình thịch. Thấy Trình Danh Chấn không hung hãn như trong truyền thuyết cũng không ra vẻ gì, vội vàng cười hì hì giúp nói đỡ cho hăn trước mặt lão thái thái.

Trình Chu thị vốn cũng không trách con trai lắm, chỉ là trong lòng nhất thời vui buồn lẫn lộn nên bộc phát ra mà thôi. Nghe tiểu nha đầu giúp thỉnh cầu nên cũng theo đó bớt giận, sai người mở cửa sân, mời con trai và bằng hữu của con vào trong uống trà.

Đám Vương Nhị Mao mặc dù có rất nhiều lời muốn nói với Trình Danh Chấn, nhưng cũng biết lúc này không nên quấy rầy. Bọn họ cười chấp tay, đồng thanh nói:

- Trình giáo đầu vừa mới trở về, mẹ con chắc chắn có rất nhiều điều muốn hỏi. Chúng ta không quấy rầy nữa, chiều mai bàn giao công việc xong sẽ kéo Trình giáo đầu cùng đi uống rượu!

- Vậy các người đừng uống nhiều, chớ làm hại cơ thể mình!

Trình Chu thị cười gật đầu, vẻ mặt vô cùng hiền hậu.

Khách vẫy tay tạm biệt, chủ nhân dắt díu nhau vào nhà. Vào đến sân, Trình Danh Chấn sững người. Ngôi nhà rộng lớn như vậy nhưng được quét sạch sẽ không một hạt bụi, lối đi lát gạch xanh, tường quét vôi trắng xóa, cực kỳ sạch sẽ. Chỉ có điều so với căn nhà cỏ rách nát ở ngõ Lư Thỉ trước kia, ngôi nhà này thiếu cái gì đó, khiến trong lòng trống rỗng, ánh mắt đưa khắp nơi muốn tìm kiếm!

Trình Chu thị hiểu con trai nhất liên dụi mắt, cười phân tán tầm nhìn của hắn:

- Là Nhị Mao sai người hàng ngày tới dọn dẹp giúp. Nửa năm nay, làm khó cho họ rồi. Nếu không nhờ mấy người bọn họ, mẹ thật không biết sống thế nào nữa?

- Hạnh Hoa đâu ạ? Muội ấy không tới thăm mẹ sao?

Trình Danh Chấn có chút đề phòng, quay đầu lại hỏi mẫu thân.

Cuối cùng hắn đã nhận ra lý do khiến mình không thoải mái. Từ sau khi đến phố Thành Hiền không hề thấy bóng dáng của tiểu Hạnh Hoa, cũng không thấy người nhà cữu cữu! Bình thường với tính cách của tiểu nha đầu này, nàng sẽ không xấu hổ đâu, chắc chắn là người đầu tiên lao đến trước mặt mình vừa khóc vừa làm ầm lên.

- Về phòng rồi hãy nói. Mùa đông rồi đừng đứng ở sân nữa!

Ánh mắt mầu thân dần âm đạm, bà thở dài, khẽ đáp lại.

- Hạnh Hoa làm sao vậy? Mẹ, Hạnh Hoa có chuyện gì?

Trình Danh Chấn quá sốt ruột, kéo tay áo mầu thân lắc nhẹ. Hấn không dám thúc giục quá, nhưng trong ký ức, đêm Tiểu Hạnh Hoa và mình chia tay, đồng thời cũng là một đêm dài hỗn loạn nhất. Nếu có kẻ xấu nhân cơ hội... Hấn không dám nghĩ tiếp, trước mắt mọi thứ quay cuồng, chỉ toàn là dáng vẻ ngây thơ của vị hôn thê!

- Về phòng rồi nói! Quất Tử, đóng chặt cửa lớn đi. Diệp Tử, người đi hâm trà, nhân tiện chuẩn bị chút điểm tâm!

Dù sao từng trải qua giàu sang, trong lòng có rối nhưng Trình Chu thị vẫn sắp xếp các công việc trong tay đầu vào đấy.

Thấy mầu thân kiên trì như thế, Trình Danh Chấn cũng đành nghe theo. Hấn đi theo mầu thân bước vào phòng chính, cẩn thận đỡ mầu thân ngồi xuống, sau đó ngồi đối diện với mầu thân, mắt chăm chăm chờ đợi câu trả lời.

Mấy tháng qua, hấn luôn muốn quay về Quán Đào thành thân với Tiểu Hạnh Hoa. Mặc dù không yên đến mức khắc cốt ghi tâm với ý trung nhân, nhưng hôn nhân phải biết bao nỗ lực mới bảo vệ được khiến hấn vô cùng trân trọng. Nếu Tiểu Hạnh Hoa bị người ta hại, cho dù là chân trời góc biển, Trình Danh Chấn thề mãi mãi sẽ không bỏ qua cho hung thủ. Đó là biểu muội của hấn, thê tử của hấn, là mục tiêu mà hơn nửa năm qua hấn cố gắng bảo vệ. Không ai có thể làm tổn thương, ông trời cũng không được!

Mầu thân khẽ thở dài, nghe thấy tim Trình Danh Chấn đập nhanh từng hồi. Tuy nhiên lời nói tiếp sau đó lại khiến hấn giống như nghe thấy sét đánh bên tai.

- Hạnh Hoa được gả đi rồi! Hai mẹ con ta không có phúc! Con đừng đi quấy rầy nó nữa, cũng đừng trách cữu cữu con!

- Cái gì!

Trình Danh Chấn nhảy dựng lên, mắt tối sầm lại.

- Muội ấy thành thân rồi ư? Gả cho ai? Tại sao không chờ con về? Tên ác tặc Chu Vạn Chương này, đây chẳng phải là ước hiếp mẹ con ta sao? Con sẽ đi tìm gã, con phải đi tìm gã!

- Con ngồi xuống cho ta!

Tiếng quát lớn của Trình Chu thị vang lên trong không trung, khiến chàng trai trẻ ít nhiều khôi phục phần nào lý trí. Hắn không dám trái lệnh mẹ nhưng lại không dập tắt được ngọn lửa giận dữ trong mắt. Tiểu Hạnh Hoa không thể phản bội mình! Chắc chắn do Chu Vạn Chương ép! Cái tên khinh nghèo tham giàu, tán tận lương tâm này, sớm muộn gì cũng bị sét đánh chết!

- Ngồi xuống! Con đi tìm ai? Dù gì ông ấy cũng là cữu cữu của con? Con tìm ông ấy thì sao đây? Giết ông ta ư? Hay là đánh ông ta một trận?

Lời mẫu thân truyền đến từng câu đều nặng như búa tạ.

- Con đi một mạch hơn nửa năm, ngoài mẫu thân ra, không ai tin con còn sống. Nhưng mẫu thân biết thì cũng đâu dám tùy tiện nói hành tung của con cho mọi người?

- Mẹ biết con còn sống sao? Ban nãy...

Nén nỗi đau trong lồng ngực, Trình Danh Chấn chuyển chủ đề. Tiểu Hạnh Hoa đã gả cho người ta rồi, muội ấy cho rằng mình đã chết. Nhưng rõ ràng mình đã ước hẹn trọn kiếp này với muội ấy, cho dù chết, lẽ nào không thể

chờ thêm vài ngày? Lẽ nào phu thê thật sự chỉ là đôi chim chung mảnh rừng, tai họa đến nơi liền muốn

Nhìn sắc mặt trắng bệch của con trai, Trình Chu thị khẽ thở dài. Con trai buồn, bản thân bà cũng như vụn mũi tên đâm vào tim? Nhưng trách ai được? Chỉ là số mệnh rồi!

- Không đánh con vài cái sao giúp con che dấu được. Mẹ biết con còn sống, nếu con đã chết, sao lại có bao nhiêu người suốt ngày quanh quẩn ở cửa nhà ta thế? Bằng hữu của con bán kim chỉ ngoài cửa nhà ta, không thiếu cái này thì thiếu cái khác. Người buôn bán thường tính toán chi li, đâu có ngượng nghịu như bọn họ?

- Mẹ biết con không chết! Mẹ không bị dọa cho đau lòng là được rồi!

Trình Danh Chấn khẽ gật đầu, cũng không biết nghe rõ lời mẫu thân hay là trong lòng vẫn đang nghĩ đến việc khác.

- Bọn họ mỗi lần tới bán tạp hóa, mẹ đều muốn hỏi tình hình của con. Nhưng mẹ không dám hỏi, càng không dám suy đoán lung tung! Tên Lâm huyện lệnh đó vội vã thông báo con đã chết, còn đúc tượng con trong miếu thành hoàng, chắc chắn có nguyên nhân của nó. Vì thế, mẹ chỉ có hồ đồ, chỉ có thể hồ đồ nhìn Hạnh Hoa xuất giá!

Chả trách toàn bộ hàng xóm trên phố Thành Hiền đều nhìn ta bằng ánh mắt đó. Hóa ra, bọn họ chuẩn bị xem cảnh tượng náo nhiệt sau khi con biết Tiểu Hạnh Hoa thành thân. Không phải cảm kích, càng không phải khâm phục ta một mình dám mạo hiểm! Trình Danh Chấn vừa đau đớn vừa thấy mất mát, như thể có người cầm một khối băng đè lên lồng ngực mình.

Có tiếng bước chân vang lên từ ngoài phòng, hai mẹ con cảnh giác dừng cuộc nói chuyện. Cửa nhẹ nhàng được đẩy ra, tiểu nha đầu Liễu Diệp bưng trà và điếm tâm bước vào. Nhận thấy không khí trong phòng không ổn, nó

sợ đến dựng cả tóc gáy, rón rén bày đĩa và chén trà xuống, nép sát vào tường đi ra ngoài.

Trà rất ngon, hương vị đậm đà tỏa ra trong nồi cay đắng. Điểm tâm cũng rất tinh tế, vừa ngọt lại vừa thơm mùi hạnh nhân. Ngôi nhà này cuối cùng đã khôi phục chút nguyên khí, so với cuộc sống ăn bữa nay lo bữa sau ở ngõ Lư Thi thì đúng là một trời một vực. Trình Danh Chấn không dám yêu cầu xa vời rằng ông trời chiếu cố mình nhiều hơn, hắn cố nén buồn đau trong lòng, khẽ nói:

- Hạnh Hoa, thực ra Hạnh Hoa là người con gái rất hiểu chuyện!

Biết con trai không cam lòng, Trình Chu thị khẽ lắc đầu. Con gái cần có người chăm sóc, đặc biệt là những cô gái trẻ xinh đẹp. Con trai đã được rèn luyện trong ố thổ phỉ, mặc dù trưởng thành nhiều nhưng đối với chuyện nam nữ, hắn vẫn tỉnh tỉnh mê mê. Chung thủy suốt đời, không xa không rời, đó là truyền thuyết trong dân ca. Sở dĩ được biên thành bài hát chính là vì ít có, hiếm thấy, trong mấy vạn người không tìm ra được một đôi.

Nhưng những lời này, bà cần gì phải nói với con trai. Con trai vừa khởi đầu sự nghiệp, trong lòng tràn đầy ánh mặt trời thì mới có thể luôn cố gắng tiến bộ hơn. Còn về chuyện đã qua, coi nó là một giấc mơ là được. Cảnh tượng trong mơ có tốt đi nữa thì sau khi tỉnh dậy, con người vẫn phải đối mặt với hiện thực.

- Mẹ, Hạnh Hoa được gả cho ai? Sống có tốt không?

Ăn được mấy miếng điểm tâm, ít nhiều Trình Danh Chấn đã tỉnh lại một chút. Hắn lắc lắc cái đầu, lăm bằm hỏi.

- Con đừng đi quấy rầy nó nữa. Nếu không, đối với nó và con đều không tốt đâu!

Trình Chu thị rất thận trọng, nhận ra cảm xúc của con trait hay đổi liền lập tức nhắc nhở.

Bà thấy con trai khe khẽ gật đầu, ánh mắt lạnh giá mà kiên cường thì cũng mềm yếu hơn, tiếp tục nói:

- Nó lấy nhị công tử của Chu gia, sống rất ổn! Ít nhất đời này không phải lo cái ăn cái mặc, cũng rất hợp với tiểu cô tử. (Chú giải hai)

- Chu gia?

Trình Danh Chấn lại căng thẳng, nhận thấy một cách bản năng sự việc thật kỳ quặc. Không phải hẳn đang nghi ngờ tính chân thực của cuộc hôn nhân này, mà nghĩ đến một sự việc khác nửa năm trước. Hẳn nhớ Dương Huyền Cảm khi tạo phản đã vận chuyển rất nhiều lương thực cất giấu ở nhà Chu gia. Như vậy, Chu gia chắc chắn là con cháu cháu trên một sợi dây thừng. Nghe người ở đầm Cự Lộc nói, Dương Huyền Cảm bị tru di gia tộc, bạn cũ bị bắt hầu như không còn. Sao Chu gia không bị động đến, dường như không dính dáng gì đến Dương Huyền Cảm.

- Nếu ta đi tố cáo thì sao?

Ý nghĩ độc ác trỗi dậy trong lòng chàng trai trẻ. Nỗi hận bị đoạt mất vợ, không khiến đối phương phải trả giá lớn thì sao cam lòng? Nhưng rất nhanh, hẳn kìm nén suy nghĩ này. Điều đó sẽ kéo Tiểu Hạnh Hoa cũng dính líu vào, vứt bỏ tính mạng mình. Tiểu Hạnh Hoa là biểu muội của mình, chỉ cần nàng sống vui vẻ, mình cũng sẽ vui vẻ theo, đạo lý chẳng phải như vậy sao?

Nghĩ đến đây, hẳn cầm lấy bánh điểm tâm, ngọam miếng to trong mồm. Đã qua, tất cả đều đã qua rồi. Mình có thể ăn được điểm tâm, không cần ăn rau đại nĩa. Tính ra, ông trời đã không tệ với mình, mình còn có gì chưa đầy đủ đây?

Còn có gì chưa hài lòng? Chàng trai trẻ vừa cười vừa nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài bầu trời u ám, bông tuyết nhẹ tênh rơi xuống trong gió, tuôn rơi xuống đầy mặt đất.

Chú giải 1: (Tiếng địa phương) Mã hồ chỉ sự qua loa đại khái.

Chú giải hai: Tiểu cô tử là em gái chồng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 109: Đông Chí (4).

S

ợ con trai thương cảm quá mức, Trình Chu thị liên tục chuyển chủ đề sang những trải nghiệm trong mấy tháng qua của hần. Trình Danh Chấn cũng hiểu nỗi khổ tâm của mẫu thân, cười hì hì đem tất cả những chuyện đã qua như mình phụng mệnh Lâm huyện tôn ra ngoài thành học Huyền Cao Khao Sư như thế nào, Trương Kim Xưng tương kế tựu kế ra sao, nhận lễ vật xong nhân lúc đêm tối tấn công thành, Vương thế Sung đánh lén Trương Kim Xưng như thế nào và mình hiến kế đánh bại quan quân ra sao để kể cho mẫu thân nghe.

Ban đầu, hần còn khó giải tỏa được tâm trạng phiền muộn, chỉ là miễn cưỡng cười trước mặt mẫu thân mà thôi. Đợi lúc nói đến chuyện mình ở đầm Cự Lộc được Đỗ Quyên chăm sóc, bình thường tìm cách chọc cho nàng tức giận ra sao, các việc vặt như câu cá, luyện võ, chèo thuyền, hái ngó sen thì bất giác khuôn mặt hần càng tươi rói hơn.

- Thất đương gia đó mặc dù có tiếng tăm nhưng tính tình không hung ác lắm!

Trình Chu thị lén nhìn con trai, cười buồn nói xen vào. Tên ngốc này, ngay cả đến cảm giác chân thực của mình cũng không làm rõ được! Khiến kẻ làm mẹ này còn phải thay hần lo lắng nhiều như vậy! Theo tình hình này, cũng chỉ nửa năm là hần chắc chắn quên sạch những phiền phức mà hôn sự mang đến.

- Cái gì mà Thất đương gia, nàng cũng chỉ là ở trong ổ thỏ phải mới phải ra vẻ hung ác thôi. Trên thực tế, tính tình còn không mạnh mẽ bằng Hạnh Hoa đấy!

Trình Danh Chấn không nhận thấy vẻ rạng rỡ ẩn trong ánh mắt của mẫu thân, buột miệng đáp lại. Bỗng nhiên, hắn phát hiện ra mình lại lôi Chu Hạnh Nhi vào cuộc, liền lắc đầu khẽ thở dài.

Có một số chuyện, con trai không nhận ra. Trình Chu thị cũng không thể nói rõ hết ra. Dù sao thân phận Đỗ Quyên là như thế, nếu thật sự con trai ở cùng với cô gái đó thì cả gia đình đời này e rằng cũng không được sống yên ổn. Nghĩ đến đây, bà lại tiếc nuối nhìn con trai, nhận thấy ánh mắt Trình Danh Chấn đang nhìn tuyết rơi bên ngoài cửa sổ, khẽ miệng mỉm cười.

Hai mẹ con hàn huyên mấy canh giờ, đến tận khi trời tối đen mới đi nghỉ. Vừa rạng sáng, Trình Danh Chấn đã chinh tề, hẹn Vương Nhị Mao cùng tới nha môn báo cáo. Được biết hắn bình an trở về, Lâm huyện lệnh rõ ràng cũng rất vui vẻ, dặn dò qua loa vài câu liền lệnh cho mọi người lui ra, sau đó một mình giữ Trình Danh Chấn ở nhĩ đường nói chuyện.

Gần nửa năm không gặp, Huyện tôn đại nhân phúc hậu hơn nhiều. Bên dưới chòm râu thưa thớt là hai khối thịt mỏng chồng lên nhau dọc mép cằm, nhìn hiền từ như ông phật Di Lặc trong chùa miếu. Đối với nghĩa cử liều mình bảo toàn dân tính mạng cho dân chúng toàn huyện của Trình Danh Chấn trước kia, lão trình trọng bày tỏ sự khâm phục. Hơn nữa nhiệt liệt hoan nghênh người anh hùng trở về cố hương. Tuy nhiên đối với việc Trình Danh Chấn mất tích mấy tháng rốt cuộc là đi đâu, lão dường như lại không quan tâm lắm. Chỉ thận trọng nhắc đến, hy vọng chàng trai trẻ đừng để lại phiền phức liên lụy không rõ cho bản thân lão.

Sớm đoán được Huyện lệnh đại nhân sẽ hỏi đến chuyện này, Trình Danh Chấn gượng cười gật đầu.

- Sau khi tên Trương Kim Xưng bại trận đã trút toàn bộ giận giữ xuống đầu văn bối. Lão ta vốn chuẩn bị đưa văn bối về đầm Cự Lộc mổ bụng moi tim, nhưng giữa đường lại gặp một đám thổ phỉ khác tấn công. Giữa hai đám thổ

phỉ không hợp nhau liền xông vào đánh nhau. Văn bối thừa cơ núp trong bụi cỏ, lén mài đứt dây thừng, đợi bọn chúng đánh cả hai bên đều bị thương mới lập tức cướp ngựa, lao ra khỏi vòng vây!

- Ồ!

Lâm huyện lệnh khẽ gật đầu.

- Thổ phỉ vẫn là thổ phỉ, căn bản không thể nương tay được. Vậy sao người không lập tức quay về thành, làm hại bốn huyện cho rằng người bị giết rồi, bao nhiêu ngày tháng khó chịu trong lòng.

- Làm phiền Đại nhân nhớ đến!

Thấy Huyện lệnh đại nhân nói chân thực vậy, Trình Danh Chấn cũng đầy cảm kích.

- Khi văn bối phá vòng vây, trên người bị thương rất nhiều, không đi được bao xa đã hôn mê bất tỉnh. May mắn được một người đi săn trong núi cứu được, đưa về nhà dưỡng thương. Ngài cũng biết, trong khe núi làm gì có lang trung đâu. Kết quả làm hại miệng vết thương của văn bối ngày ngày chảy máu không ngừng, mãi đến khi trời vào đông, thời tiết lạnh mới dần phục hồi.

Nói đến đây, hẩn nhẹ nhàng vén cổ tay áo, để lộ mấy vết sẹo vừa đỏ vừa sần sùi. Đó đều là vết đao do trước đây bị quan binh tưởng là thổ phỉ nên chém. Nhìn rất thật, người ngoài nhìn qua cũng có thể nhìn ra.

Lâm huyện lệnh thấy thế, vội vàng cầm cánh tay Trình Danh Chấn lên.

- Người cần gì phải như thế, bốn huyện chẳng lẽ còn chưa tin người sao? Nếu không có người, bốn huyện đã sớm chết trong tay Trương Kim Xương rồi!

- Huyện lệnh đại nhân đương nhiên biết tại hạ, nhưng với các đồng liêu khác của huyện Quán Đào thì phải báo cáo lại!

Trình Danh Chấn chấp tay, trịnh trọng đáp lại.

- Bọn họ ai dám nói linh tinh, bốn huyện quyết không tha!

Lâm huyện lệnh vung tay áo, lớn tiếng cam đoan.

- Lúc trước bốn huyện cho rằng người đã hi sinh vì quốc gia nên sai người nặn tượng người trong miếu thành hoàng, để người ngày ngày được dân chúng Quán Đào hương khói! Giờ người còn sống trở về, bức tượng này cũng có thể bỏ được rồi.

- Đa tạ Huyện lệnh đại nhân!

Trình Danh Chấn lui về phía sau, một lần nữa khom lưng xuống.

Lâm huyện lệnh nhìn hẩn, vừa cười vừa gật đầu.

- Người là hán tử hữu dũng hữu mưu, để người vào công môn làm Tiểu lại, thực sự có phần nhân tài không được trọng dụng! Tuy nhiên bốn huyện đã đồng ý với người trước mặt mọi người, cũng không thể nuốt lời. Như vậy đi, chức vị Binh Tào ta đã ủy nhiệm cho Tưởng Bách Linh, không thể giao cho người nữa. Tuy nhiên chức Huyện úy, bốn huyện có thể tiến cử. Hôm nay bốn huyện đã viết công văn vào trong quận, theo lệ thường, cấp trên không thể không phê!

Trình Danh Chấn hy vọng nhất chính là lời hứa hẹn này, vội vã chấp tay thi lễ, cảm tạ ơn cất nhắc của Lâm huyện lệnh. Chức Huyện thừa mặc dù thấp nhưng là quan viên chính thức được ghi chép vào trong hồ sơ của Đại Tù. Có thân phận này, hẩn có thể tìm cách điều tra tin tức của phụ thân, tranh thủ sớm cứu phụ thân thoát khỏi bể khổ.

Thực hiện lời hứa trước đây, Lâm huyện lệnh cũng hoàn thành xong tâm nguyện. Lão vừa cười vừa gọi người hầu bên cạnh, lệnh lấy một hộp nén bạc, khoảng hai mươi lượng giao vào tay Trình Danh Chấn, coi như là thưởng chúc mừng hân thắng quan.

Vàng thật bạc trắng không được dùng làm tiền tệ sử dụng trên thị trường của Đại Tùy. Giá trị của nó vô cùng cao, đặc biệt vào thời buổi tiền trắng tràn lan, một lượng bạc có thể đổi được hai xâu tiền đồng. Lễ vật quý như thế, Trình Danh Chấn nào dám nhận, liên tục khước từ. Lâm huyện lệnh khoát tay, cười nói:

- Người sắp làm Huyện thừa rồi, quần áo cũng không thể quá giản dị. Mấy người làm quan chúng ta, nhất cử nhất động đều liên quan đến bộ mặt triều đình, nếu Huyện thừa đại nhân mà ngay cả quần áo cũng không mua được, đồng nghĩa với nói triều đình Đại Tùy chúng ta nghèo sao? Cầm đi, cầm đi, trong quan trường phải tiêu rất nhiều. Trong tay người cũng phải có chút đỉnh, nếu không sao ứng phó được!

Trình Danh Chấn thận trọng suy nghĩ, cảm thấy lời của Lâm đại nhân cũng có lý, cảm kích nhận lấy bạc. Huyện lệnh đại nhân vỗ vai hân, thành thật dặn dò:

- Trước đây mọi người đều cho rằng người đã chết, vì thế rất nhiều việc cũng đã thay đổi. Hôm qua nghe nói người trở về, Châu công tử thấy có lỗi với người, tìm ta để chuyển lời. Đại trượng phu có quyền có tiền, lo gì không có thê tử! Từ nay về sau người quên hết những chuyện trước đây đi, đừng cứ giữ mãi trong lòng!

- Chu công tử?

Trình Danh Chấn mê man. Đột nhiên, có luồng khí nóng bốc thẳng từ dưới chân lên đỉnh đầu hân. Chả trách Huyện lệnh đại nhân muốn tặng bạc cho

ta, hóa ra là do Chu gia nhờ tặng. Nghĩ đến máu chốt trong đó, hấn vừa xấu hổ vừa tức giận, không kiềm chế được, cắn răng nói.

- Phiền Đại nhân mất công rồi. Phía Chu gia, tại hạ chắc chắn không chủ động gây hấn. Tuy nhiên hộp bạc này, kính xin Đại nhân chuyển trả Chu công tử. Tiểu Cừu vô phúc, không dám nhận lòng tốt của gã!

- Ấy!

Lâm huyện lệnh tiếp tục xua tay.

- Số bạc này là ta tặng người, không có bất kỳ liên quan gì đến Chu gia. Còn về Chu gia, gã cũng thấy có lỗi với người nên mới xin ta chuyển lời. Dù sao nhà bọn họ cũng là nhân vật có máu mặt ở địa phương. Nếu người làm âm ỉ với bọn họ, hai bên đều rất khó coi!

Đã qua một đêm suy nghĩ, Trình Danh Chấn vốn đã không định tìm Chu gia nói lý lẽ rồi. Tuy nhiên Lâm huyện tôn nhắc đến như vậy khiến hấn tiến thoái lưỡng nan. Nổi hận cướp thê tử là nỗi nhục được xếp ngang với thù giết cha trong dân gian. Nếu nói dăm ba câu đã bỏ qua thì tương lai cho dù hấn ngồi vững trên chức Huyện thừa thì sau lưng cũng không thiếu kẻ xoi mói.

- Tại hạ sẽ không chủ động trêu chọc Chu gia!

Trình Danh Chấn mặt đỏ tía tai, liên tiếp lùi lại phía sau.

- Nhưng Đại nhân cũng đừng nói đỡ cho bọn họ. Không phải tại hạ không kính trọng Đại nhân, mà là..., mà là...

Nói đến đây, bản thân hấn cũng không tìm được lý do.

- Một ngày nào đó, tại hạ sẽ khiến bọn họ hối hận. Ta, ta...

Một nắm đấm đập mạnh vào cột nhà, làm cho trần nhà rung lên bần bật.

Người thiếu niên da mặt mỏng, xem ra vương mắc này thần tiên cũng không hóa giải được. Nghĩ đến đây, Lâm huyện lệnh cũng thấy bất lực, ngượng ngùng khuyên bảo vài câu rồi đích thân tiễn Trình Danh Chấn xuất phủ.

Bên ngoài tuyết rơi dày suốt đêm, lúc này bỗng nhiên lại có nắng. Gió bắc thổi bông tuyết vào mặt khiến người giật mình, đột nhiên tỉnh táo. Trong tuyết lạnh, Trình Danh Chấn từ từ nhận ra hành vi ban nãy của mình có hơi mất tự chủ, hấn dừng bước, chủ động giải thích với Lâm huyện lệnh:

- Vãn bối và người nhà Chu gia khó lắm mới được gặp mặt, chắc chắn sẽ không xảy ra xung đột. Cho dù tương lai có gặp, đại nhân có lời trước, vãn bối ra về không quen biết là được! Không bao giờ có ý định đi tìm bọn họ gây phiền phức, thêm rắc rối vô cớ cho Đại nhân!

- Người nghĩ được như thế là tốt. Bồn huyện luôn tán thưởng người trẻ tuổi như người trưởng thành.

Lâm huyện lệnh sợ lạnh bèn núp cổ dưới lớp áo lông, lơ đãng trả lời.

Nói đến đây cũng không muốn dây dưa nữa, trái lại sẽ khiến hai bên đều thấy ngượng ngùng. Trình Danh Chấn không nghĩ ra nhiều cách để làm dịu không khí, liền chấp tay gượng cười cáo từ. Lâm huyện lệnh nhìn theo hấn đi xa, khẽ lắc đầu, đi vào sau cánh cửa màu đỏ thẫm. Giây phút xoay người lại, ánh mắt lão bỗng nhiên tối sầm, sắc như đao.

à em gái chồng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 110: Đông Chí (5).

Đ

i trên đường cái trống trải, Trình Danh Chấn thấy hai mắt mờ mịt, hẳn biết mấy lời của Lâm Huyện lệnh không phải là không có lý, Chu gia huyện Quán Đào tài hùng thế lớn, mặc dù hẳn làm Huyện thừa, cũng không thể gây vào nổi. Nhưng hộp bạc trong tay lại giống như hòn than nóng bỏng tay, đây là bạc đổi để lấy vợ, tuy rằng Lâm Huyện lệnh giải thích bạc này không phải lấy ra từ Chu gia, nhưng làm người truyền lời, chắc chắn Lâm Huyện lệnh đã nhận được lợi ích từ Chu gia rồi, mà mình thì đã đồng ý với yêu cầu của Lâm Huyện lệnh, chẳng khác nào là biến tướng của văn tự bán mình của Tiểu Hạnh Hoa.

Nghĩ tới những thứ này, hẳn liền cảm thấy da đầu phát lạnh, ngay cả ánh mắt người qua đường nhìn hẳn cũng đầy khinh miệt. Nhưng bị người ta khinh thị như thế thì phải làm sao? Trừ phi mình thật sự đi tốt cáo Chu gia cấu kết Lý Mật, nếu không căn bản khó lay động đối phương mấy may. Mà một khi đem thư báo cáo đưa ra ngoài, Chu gia, Lâm Huyện Lệnh, Tiểu Hạnh Hoa, phu phụ Chu thị huyện Quán Đào, không biết bao nhiêu tính mạng sẽ bị chôn vùi như vậy.

Khuất nhục, phần uất, tự ti, đủ loại cảm xúc tiêu cực giống như vô số răn độc vây quanh hẳn, quấn quanh trong lòng người thiếu niên, khiến hẳn không thể bình tâm tĩnh khí suy nghĩ, không thể hít thở bình thường, thậm chí ngay cả tiếng bước chân của mình cũng không nghe thấy. Cũng may đều là người quen vây lấy hẳn, cười ha ha nói:

- Giáo đầu nghĩ gì thế? Làm hại chúng ta đuổi theo mãi! Các huynh đệ đều là tụ hợp ở trên Tiêu Dao lâu rồi, chỉ chờ Giáo đầu đại giá thôi.

- Việc này?

Trình Danh Chấn đột nhiên phục hồi tinh thần lại, cố ra vẻ cười tươi:

- Vẫn còn hơi sớm, chưa tới chính Ngọ đâu!

- Không có gì, dù sao trời đang rất lạnh, trên đường lại chẳng có ai, không cần phải tuần tra!

Chu Lễ Hồ tiếp lời, cười ha hả giải thích.

Trình Danh Chấn nhìn chung quanh, quả nhiên phát hiện phố xá trống trải, gần như nhà mọi người đều đã đóng chặt cửa sổ, ở trong phòng sưởi ấm, hơi trầm ngâm, hần hạ thấp giọng đáp lại:

- Vậy thì đi nào, chúng ta đến đó, Nhị Mao đâu rồi, sao lại không thấy nhỉ?

- Đồng Chủ bộ có một công hàn rất quan trọng, bảo hần đích thân mang đến quận thành rồi, Vương Bộ đầu không thể từ chối, đành phải nhờ các huynh đệ nói xin lỗi với người.

Tưởng Bách Linh ra đón, cười ha hả đáp lại.

- Đều là huynh đệ nhà mình cả, nói xin lỗi gì chứ. Người càng lúc càng dẻo miệng rồi.

Trình Danh Chấn đoán được công hàm mà Vương Nhị Mao đang cầm chính là công hàm mà Lâm Huyện lệnh đề cử mình làm Huyện thừa, tâm trạng thoáng đỡ hơn, lắc đầu quở trách.

- Vương bộ đầu hiện tại rất ngهنh ngang đấy, đợi mai hần về rồi, Trình Giáo đầu nên trừng trị hần một chút đi.

Đám nha dịch rất hòa hợp với Vương Nhị Mao, lập tức cười vang “gièm pha” với Trình Danh Chấn.

Vài câu vui đùa đã qua, gió bắc đường như không còn rét lạnh đến xương nữa. Trình Danh Chấn không thể từ chối tình tình của các huynh đệ, bị vây quanh kéo đến tửu quan xa hoa nhất huyện thành. Chương quỳ sớm đã biết là có vị thiếu niên từng xả thân bảo toàn tính mạng của cả thành tới, lập tức không dám chậm trễ, đích thân ra đón tiếp, thúc giục đầu bếp, tiểu nhị náo loạn cả lên.

Mọi người dọn toàn bộ tầng hai, bày ba bàn lớn toàn sơn hào hải vị, chẳng những là nhóm nha dịch xuất thân hương dũng đều đến, ngay cả Tưởng Diệp, Lý Lão Tửu và một vài nhân vật máu mặt cũng đều tới góp vui. Trong bữa tiệc có người linh thông liền lộ ra tin tức Trình Danh Chấn sắp thăng làm Huyện thừa bốn huyện, các huynh đệ lập tức phấn chấn, nhiệt tình tăng cao, đều nâng cao chén rượu chúc mừng Trình giáo đầu trong một năm được hai lần thăng chức.

Trong lòng Trình Danh Chấn không ngăn được niềm vui, uống liền mấy chén, hễ là các huynh đệ đến mời, hễ đều không cự tuyệt. Trong nháy mắt đã uống hơn ba mươi chén vào bụng, huyết mạch lạnh như băng dần dần bị áp chế, ánh mắt toát lên niềm vui sướng.

Mọi người thấy hân thoải mái uống như thế, tửu lượng lại tốt thì bội phục sát đất. Theo men say, Trình Danh Chấn hào khí giờ chén rượu lên với mọi người:

- Nào, chúng ta cùng cạn, sau này chiếu cố lẫn nhau, phúc họa cùng hưởng cũng gánh!

- Cùng uống, cùng uống!

Đám nha dịch không sợ nhất chính là uống rượu, giờ cao chén rượu lên đáp lại.

- Chúc mừng Trình huynh đệ bình an trở về!

Uống cạn chén rượu, Lý Lão Tửu rót ra một chén rượu đầy:

- Không uống chính là không nể mặt ta!
- Chúc mừng Huyện thừa đại nhân bình an trở về!

Hai người Hàn Cát Sinh và Đoàn Thanh cố ý nịnh bợ Trình Danh Chấn, hô to chức quan mà Trình Danh Chấn sắp lên.

Biết rõ hai người Đoàn, Hàn này ỷ dựa vào thế lực Trình Danh Chấn ép bức người, nhưng Lý Lão Tửu và Tưởng Diệp lại không thể uống nuốt quả đắng này vào trong bụng. Có câu vua nào triều thần nấy, sau khi Vương Nhị Mao làm Bộ đầu, thực lực của hai vị Bộ đầu Quách, Giả đã mỏng hơn rồi, mà nay Trình Danh Chấn lại sắp đảm nhiệm chức vị Huyện thừa, trực tiếp bỏ lên đầu hai vị Bộ đầu từng trải Quách, Giả rồi. Tương lai ở huyện Quán Đào này, ai muốn tiếp tục đi ngang, thì trước tiên còn phải nhìn sắc mặt của Trình đại nhân nữa.

Muốn tìm lý do uống rượu, thì luôn tìm được lý do. Đám nha dịch người này vừa ngồi xuống, người kia lại đứng lên, kính tới kính lui không ngừng. Tâm trạng Trình Danh Chấn không tốt, nên cũng mặc kệ, thỉnh thoảng hẳn còn giơ chén rượu lên cao nói cái gì nhất túy giải thiên sầu...

Mùa đông ngày trôi qua mau, trong nháy mắt, mặt trời đã ngả về tây. Tưởng Bách Linh mới nhậm chức Binh Tào sợ các huynh đệ uống quá say, liền kiên quyết đề nghị với mọi người:

- Uống hết rượu còn lại, mọi người giải tán đi. Buổi tối có người còn phải trực đêm, đừng làm công việc bị ảnh hưởng, khiến Huyện lệnh đại nhân không hài lòng.
- Công việc nào có nhiều đâu chứ? Trời lạnh như này, tiểu tặc cùng bị đông lạnh không dám đến đâu.

Đám người Tưởng Diệp đã say quá rồi, vỗ bàn lớn tiếng kháng nghị.

- Nào nào, Trình giáo đầu còn uống chưa xong. Chúng ta góp tiền, chớ để Trình giáo đầu mất hứng.

Chu Lễ Hồ và mấy tên thấy nhân vật chính Trình Danh Chấn không lên tiếng, liền kêu loạn lên.

Tưởng Bách Linh còn muốn khuyên nữa, Lý Lão Tửu lại lớn tiếng ngăn gã lại:

- Khó có dịp mọi người vui vẻ, thích uống thì cứ uống đi. Trục ca đêm thôi mà, có thể tự hành đi trước. Chúng ta uống rượu cứ uống rượu, trục đêm cứ trục đêm, cả hai đều không chậm trễ!

Lúc này, mọi người đều muốn nghe ý kiến của Trình Danh Chấn. Dù sao hắn mới là chủ của bữa tiệc này, lời nói của hắn là có uy quyền nhất. Đã uống vào khoảng chừng hai cái bình rượu lâu năm, Trình Danh Chấn đã sớm choáng váng đầu óc, trong lòng thầm nghĩ: “Cũng không thể để người khác thấy bản thân mình keo kiệt được”, liền vỗ mạnh bàn một cái, hào phóng chỉ bảo:

- Bảo chương quầy làm thêm chút đồ nhắm rượu nữa. Trời lạnh, chư vị đừng vội về nhà, cứ ở chỗ này uống no say, sau đó càn có tinh thần đi tuần tra ban đêm!

- Trình đại nhân...

Tưởng Bách Linh có chút do dự, ngẩng lên nhìn mọi người chung quanh. Các huynh đệ cũng đã uống rất nhiều rồi, cả đám đều đã chảy nước miếng ở khóe miệng, ngã trái ngã phải. Mà theo ấn tượng ngày thường của gã, Trình Giáo đầu là người rất có tự chủ, phải nên có tiết chế mới phải chứ? Gã

muốn nói lời khuyên nhủ, lại bị trưởng bối của mình là Tưởng Diệp đẩy một cái, lớn tiếng quát:

- Người muốn đi thì tự mình đi đi, đừng khiến mọi người thêm phiền, vất vả lắm mới có bữa rượu sảng khoái, lại muốn làm mọi người mất hứng thêm!

Tưởng Bách Linh có thể lẫn vào nha môn ăn cơm, toàn bộ dựa vào bà con xa thúc thúc Tưởng Diệp hỗ trợ. Trong lòng tuy rằng cảm thấy mọi người tiếp tục như vậy là không thỏa đáng, cũng đành phải đứng lên, cười làm lành nói:

- Vậy ta cáo từ trước, mọi người cứ uống từ từ, không cần lo lắng phải tuần tra ban đêm nữa. Gần đây trị an không tốt lắm, cẩn thận thêm càng tốt, dù gì cũng không phải là việc xấu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 111: Đông Chí (6).

M

au cú, mau cú! Đừng ở chỗ này? Lắm điều.

Tưởng Diệp tức giận đến làm bộ muốn đá, dùng ánh mắt cứng rắn đuổi cháu họ ra ngoài.

Lại uống vào hơn một canh giờ, đám người Hàn Cát Sinh, Đoàn Thanh cũng chống đỡ không nổi, đều đứng lên, lão đảo cáo từ về nhà. Thấy bọn họ rời khỏi, nha dịch đang trực buổi tối cũng mượn cơ hội đứng dậy, gửi lời cảm ơn với Đông chủ. Thấy thời gian cũng không còn sớm, Trình Danh Chấn dùng sức dụi dụi mắt, vừa ngáp vừa đề nghị:

- Hôm nay ra về, ngày sau chúng ta tiếp tục đi uống. Dù sao tương lai chắc chắn có cơ hội, không cần phải không say không về được.

- Như vậy sao được, mới uống hơn một canh giờ, về sớm như vậy làm gì chứ?

Lý Lão Tửu vẫn như chưa đủ nghiền, hai chân đặt tại trên bàn lớn tiếng kháng nghị.

- Không được không được, nếu không về, gió lạnh lắm.

Tưởng Diệp đã hết hứng, mơ mơ màng màng đáp lại.

- Đồ sợ vợ, về muộn một chút thì đã sợ sao.

Lý Lão Tửu mắt say lơ lơ liếc sang, nhìn chằm chằm Tưởng Diệp nói.

- Trình, Trình huynh đệ với ta đều là độc thân, không cần về nhà sớm như vậy.

Lời này làm Tưởng Diệp vô cùng không thoải mái, không nhẫn nhịn được tiến lên đẩy y một cái:

- Người nằm mơ đi, đừng dẻo miệng nữa, Trình huynh đệ tuổi còn nhỏ, đại trượng phu sợ gì không có vợ!

Bị đẩy, Lý Lão Tửu không kịp chống tay, cả người ngã lăn ra đất, vẫn say mèm cãi lại:

- Chó má. Con quỷ nhỏ kia ngại bản yêu phú, đã sớm bám kẻ chức cao. Uống công Trình huynh đệ một lòng yêu thương cô tá, nhưng cô ta lại là kẻ không có mắt đấy.

- Người nói bậy bạ gì đó a, người!

Nghe thế, Tưởng Diệp đang cảm giác say bị làm tỉnh lại một nửa, giơ tay đánh Lý Lão Tửu một cái, lớn tiếng ngăn cản.

Cũng không biết là thực say, hoặc là giả say, Lý Lão Tửu đã há miệng thì không ngậm miệng lại nữa:

- Chẳng phải sao, ta đã khó chịu thay cho Trình huynh đệ rồi. Tên họ Chu kia ỷ có tiền như bản mà đã ức hiếp đè đầu chúng ta đấy. Ta nghe nói, Trình huynh đệ chân trước ra khỏi thành, sau lưng hẳn đã cưới nữ nhân của Trình huynh đệ về nhà mình rồi. Căn bản mặc kệ Trình huynh đệ sống hay chết ở bên ngoài.

Giờ phút này chỉ còn lại hai ba người chưa đi, cũng đều say mất lý trí rồi. Lá gan dựa vào rượu mà trở nên mạnh mẽ, Chu Lễ Hổ nhảy lên trước, túm áo Lý Lão Tửu:

- Người nói bậy bạ gì đó, ai dám bắt nạt Trình đại nhân, ỨC HIẾP TRÌNH GIÁO ĐẦU, CHẴNG KHÁC NÀO ỨC HIẾP CHÚNG TA.

- Ta, ta không...

Lý Lão Tửu lời nói rõ ràng đã đến bên miệng lên, cũng không dám nói tiếp. Mắt say lời chờ lướt qua mọi người, ngậm chặt miệng lại.

Trình Danh Chấn đã vì chuyện của Hạnh Hoa mà buồn bực cả ngày, sợ nhất bị người khác nhắc tới trước mặt mọi người. Trong giây lát nghe ra trong lời nói của Lý Lão Tửu còn có nội tình, lửa giận trong bụng rốt cuộc không khống chế được nữa, vỗ mạnh xuống bàn, lớn tiếng ra lệnh:

- Đại Chu, buông tay. Để Lý lão ca nói rõ ràng. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, họ Chu rốt cuộc làm cái gì?

- Chuyện này cũng là ta nghe được người ta nói thôi. Vương Bộ đầu rõ ràng nhất, ngài tốt nhất là đi hỏi hẩn ấy.

Lý Lão Tửu sợ hãi rụt rè nhìn Trình Danh Chấn nhỏ giọng than thở.

Đến mức này rồi, Trình Danh Chấn làm sao còn chờ được, vỗ mạnh bàn, không ngừng thúc giục:

- Nói mau, nói mau, rốt cuộc là sao! Nhị Mao trở về, ta tự khắc đi tìm hẩn xác minh!

Lý Lão Tửu bị buộc bất đắc dĩ, đành phải ập a ập ứng nói lại tình hình cụ thể. Hoá ra ngày đó mọi người đều cho rằng thành trì sắp khó giữ được, cho nên đưa cả nhà toàn bộ chạy đến ở trong bảo trại Chu gia tạm lánh. Tòa bảo trại này được gọi là “Thành trong thành”, tường thành tuy thấp hơn thành khuếch ngoài huyện Quán Đào một chút, nhưng cũng được xây dựng hết sức vững chắc, cứng rắn như sắt. Mặc dù huyện Quán Đào bị bất hạnh công

phá, nhưng dưới sự trợ giúp của gia đình, Chu phủ cứng rắn chống đỡ mười ngày nửa tháng thì cũng không phải là việc khó gì.

Cũng không biết Chu Vạn Chương dựa vào quan hệ gì mà không ngờ cũng được mang theo gia quyết đi vào “Thành trong thành”, kết quả nghe nói ngày hôm trước vừa đi vào, ngày hôm sau con gái Hạnh Hoa đã ở cùng phòng với Nhị công tử Chu gia rồi. Nguy cơ qua đi, Chu Vạn Chương không có cách nào, đành phải nén giận mà đem nữ nhân gả cho Chu nhị công tử làm thiếp, tránh nổi nhục gia môn này.

- Hạnh Hoa, Hạnh Hoa không phải, không phải loại người như vậy! Không phải...

Trình Danh Chấn chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, xuất phát từ bản năng lớn tiếng biện giải. Trong trí nhớ của hắn, biểu muội Tiểu Hạnh Hoa tuy rằng gan lớn chút, nhưng cũng là người xuất thân gia đình đứng đắn, tuyệt đối không làm ra việc đó. Tính tình biểu muội Hạnh Hoa tuy đánh đá một chút, nhưng lại bằng thanh ngọc khiết, giống tuyết rơi không vương bụi trần bên ngoài cửa sổ kia.

- Không có gì là không có khả năng! Nếu không phải chủ động đưa tới cửa, Chu gia sẽ không khinh thường cô ta như thế. Ta nghe nói, Chu nhị công tử thành thân mới (hoặc: tài) ba ngày, đã bắt đầu ra ngoài chơi gái rồi. Mà tình nhân của hắn ta lại ở trong ngõ hẻm ngay cạnh Tiêu Dao lầu đấy.

Nếu Lý Lão Tửu đã mở lời, Chu Lễ Hồ cũng không giấu diếm nữa, đập bàn, tức giận nói.

- Không có tự trọng, không có tự trọng!

Vài tên nha dịch say đến mức chui cả dưới gầm bàn cũng lớn tiếng tổng kết, giống như là cái tát quất lên mặt Trình Danh Chấn.

- Đúng, nữ nhân kia thật không có tự trọng!

Lý Lão Tửu lòng đầy căm phẫn.

- Nhưng cô ta cũng bị báo ứng đấy, không được gặp thiếp lớn, chỉ được làm thiếp. Gặp trượng phu còn phải lén lút, chưa tới nửa đêm là phải quay về.

- Không tự trọng, không có tự trọng!

Thanh âm lè nhè của đám nha dịch quanh quần bên tai Trình Danh Chấn. Hạnh Hoa bỏ hắt, không ngờ lại gả cho một kẻ không ra gì như thế. Hắt không nghĩ sự việc lại thế này, trong lòng lại không có chút vui vẻ nào. Hạnh Hoa từ nhỏ chưa từng chịu thiệt thòi gì, gả vào Chu gia, không ngờ bị đối phương đối xử như vậy, Chu công tử chó má này, thật sự là đáng chết mà.

Như có vẻ rất hiểu, Cung thủ Tưởng Diệp còn ghé sát tới, thần thần bí bí nói:

- Thật ra, tên họ Chu kia đúng là đáng ăn đòn. Hay là, chúng ta thừa dịp hắt đêm ra ngoài ghẹo hoa, dạy cho hắt một bài học, cũng để xả giận cho Trình huynh đệ?

Là nên đánh hắt ta một trận! Trong lòng Trình Danh Chấn lập tức dâng lên một sự kích động không thể áp chế được. Cơ hội trút giận gần trong gang tấc, dù không vì mình, vì Tiểu Hạnh Hoa, cũng có thể động thủ. Nhưng...

Đột nhiên, hắt cảm thấy bầu không khí trong phòng không đúng, các huynh đệ thân quen với mình gần như đi hết, lưu lại bất kể là say là tỉnh, gần như tất cả đều là đồ tử đồ tôn của Tưởng Diệp và Lý Lão Tửu. Có người rời khỏi là vì buổi tối phải tuần tra ban đêm, có người, cũng là bị Tưởng Diệp và Lý Lão Tửu dùng đủ mọi cách bức đi đấy.

- Ta...ta không thể mang thêm phiền toái cho mọi người.

Trong ánh mắt nóng bỏng, Trình Danh Chấn chậm rãi ngồi xuống.

- Chưởng quầy đây, tính tiền!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 112: Đông Chí (7).

Đ

oán được đám người Lý Lão Tửu là lập bẫy chết để mình chui vào, Trình Danh Chấn lập tức quyết định tính tiền về nhà. Bên ngoài gió thật to, cuồng phong mang theo tuyết lớn không ngừng đập vào mặt vào người, nước mắt vừa chảy xuống đã đông lạnh ngưng kết thành băng, nhưng trong bụng hãn lại thiêu đốt lên ngọn lửa, thiêu đốt cả người đến miệng lưỡi khô đắng, đầu đau nhức như nứt ra.

Hãn không muốn đắc tội với bất kỳ người nào ở trong nha môn, nhưng Lý Lão Tửu, Tưởng Diệp và lại tìm cách diệt trừ hãn. Hãn vì mọi người huyện Quán Đào không tiếc tính mạng của bản thân, nhưng những người này ngay tại lúc hãn liều mạng với Trương Kim Xương thì lại mưu đoạt cướp đi thê tử của hãn, chức vị của hãn. Lương tâm của những người này ở đâu, thiên lý trên đầu ở đâu? Vì sao mình luôn muốn làm người tốt, thì lại luôn gặp phải kẻ ác chung quanh?

Sớm biết rằng như vậy, khi sơn tặc đánh tới, đáng nhẽ ta nên đưa mẹ rời khỏi đây. Hãn nổi giận dùng dùng nghĩ, vì cái giá mình phải trả cảm thấy không đáng chút nào. Bước chân càng chạy càng nhanh, chớp mắt đã bỏ những con ma me lại phía sau. Giờ phút này trên đường phố sớm đã không còn bóng người, thân cây trụi lủi đông cứng lại lay động dưới ánh trăng, chúng sẽ rất nhanh gãy xuống, thời tiết lạnh không buông tha cho những cành cây yếu ớt. Kết băng, gãy, biến thành một đồng khô là điều chúng không thể trốn tránh vận mệnh.

Ai bảo chúng nó không đủ mạnh mẽ!

Xứng đáng!

Trình Danh Chấn tự thề sau này mình sẽ không giúp bất cứ kẻ nào nữa, không thương hại bất cứ kẻ nào nữa. Bọn họ không xứng, không xứng với sự thiện lương và chính trực của hãn đối với những kẻ lòng lang dạ sói này, bọn họ chỉ xứng với kế hoạch bị mất đi hết thảy mà thôi.

- Cứu, cứu mạng ——!

Trong gió lạnh gào thét đột nhiên vang lên tiếng thét chói tai của một cô gái, rất nhanh lại bị đứt đoạn. Là đường ngõ nhỏ bên trái, các phố Thành Hiên không xa. Trình Danh Chấn ngậy ra một lúc, sau đó lắc đầu, tiếp tục nghiêng ngả lão đảo đi về hướng nhà của mình. Đã muộn thế này rồi, trời lạnh như này, một cô gái trong sạch sao có thể đi vào ban đêm chứ? Nếu không phải người tốt, bị gặp họa kẻ cướp cũng xứng đáng, thiên lý tuần hoàn, báo ứng xác đáng.

- Cứu, cứu...

Thanh âm đứt quãng, như có như không. Trình Danh Chấn lại ngậy ra một lúc, chậm rãi xoay người. Để một người sống lại bị hại gần trong gang tấc, thật sự là thẹn với chức trách bản thân. Minh sắp tiếp nhận chức Huyện thừa rồi, là cần hải giữ gìn trị an và bắt kẻ tặc của cả huyện.

- Kẻ nào dám làm điều xằng bậy? Binh Tào Huyện Quán Đào Trình Danh Chấn ở đây.

Hãn hướng về phía ngõ nhỏ hô một tiếng, chậm rãi cất ngân lượng vào trong giày, trong đêm đen không có ai đáp lại, chỉ có tiếng gió đêm vù vù rít gào.

Không có người nào đi qua, cho nên sự an toàn rất mỏng. Trong đồng tuyết có chạc cây bị gió thổi rơi xuống, vừa khéo dùng làm binh khí trong tay. Hãn quyết định một lần cuối cùng quản chuyện người khác, coi như là tích việc thiện cho con đường làm quan tương lai của mình. Dán sát vào góc

tường, chậm rãi ngang nhiên xông qua, chân trái quét đường tuyết, tay phải cầm cây gỗ vung lên đập xuống.

Nếu gặp phải kẻ tặc tầm thường, một côn này nhất định có thể đánh gã không đỡ được. Mà dù không đánh trúng, ít nhất cũng có thể dọa được gã ta nghe ngóng rồi bỏ chạy. Nửa tỉnh nửa say Trình Danh Chấn tính toán như vậy, mượn can đảm từ cây gậy xông vào trong ngõ nhỏ, thấy trước mắt lại không có bất cứ kẻ nào, nữ nhân kêu cứu, kẻ cướp hành hung, tất cả đều biến mất trong hư không rồi. Trên mặt đất tuyết chỉ có một túi đồ rơi đó, ám chỉ nơi này vừa xảy ra một vụ cướp.

Mình đã tới chậm rồi. Trong lòng Trình Danh Chấn không kìm nổi trào lên cảm giác hổ thẹn, cúi xuống, đang định cẩn thận xem xét hiện trường, ngay trong khoảnh khắc, túi đồ dưới đất đột nhiên lẳng không bay lên, lao thẳng tới mặt hăn. Không đợi hăn kịp có bất cứ phản ứng nào, sau đầu hăn có tiếng gió, đất trời bỗng dừng tối sầm lại, hăn không nhìn thấy gì nữa, mềm nhũn ngã xuống.

Khi hăn tỉnh lại, trời đã sáng, sau gáy vô cùng đau đớn, hai bên huyệt Thái Dương cũng nảy lên không ngừng: “Mình đang ở đâu?”

Trình Danh Chấn không dám kêu thành tiếng, lén lút theo khe hở của ánh mắt nhìn ra ngoài. Hăn nhớ đêm qua mình bị người ta đánh lén, hăn nhớ vị trí mình thất thủ, nhưng hiện tại....

Cảnh tượng qua khe mắt rất quen thuộc, cây chu hồng, nền đá màu xanh đen, còn có người gõ đều nhịp kêu to bên tai mình: “Uy Vũ!”, còn có tiếng va chạm của xích sắt trên mặt đất, trong trẻo mà thê lương.

Đại sảnh của Huyện Quán Đào! Trình Danh Chấn trở mình, lập tức mở mắt. Được cứu trợ rồi! Kẻ tặc không thành công rồi, không biết vị huynh đệ nào đi ngang qua đã cứu mình, còn bắt được kẻ tặc!

Tiếng “Leng keng, leng keng!” của xích sắt va chạm nhau càng kịch liệt đã kéo hẳn từ trong mộng ra hiện thực. Giờ phút này hẳn thật sự đang ở trong huyện nha huyện Quán Đào, chung quanh là những nha dịch đầy vẻ đề phòng. Nhưng lúc này những xích sắt này đáng nhẽ phải khóa kẻ tặc thì lại đang khóa trên tay hẳn chân hẳn, nặng và lạnh như băng.

- Người tỉnh rồi!

Giọng nói Lâm Huyện lệnh từ công đường vang lên, mang theo ý tiếc nuối.

- Trình Danh Chấn, người có nhớ rõ đêm qua mình đã làm gì không?

Bầy!

Trình Danh Chấn biết rằng mình đã bị người ta hãm hại rồi. Tiệc rượu hôm qua, đám người Tưởng Diệp giật dây, còn cả tiếng kêu cứu trong ngõ nhỏ toàn bộ đều là bầy. Là hai vị bộ đầu Giả, Quách đỏ mắt khi thấy hẳn sắp lên chức Huyện thừa, nên đã đặt bầy hại hẳn.

“ Bất kể đã làm cái gì, giờ phút này cũng không thể thừa nhận! Mình từng có ơn cứu mạng Huyện lệnh đại nhân, ông ta không thể không có chút chiếu cố nào với mình.”

Vô số ý nghĩ xoay chuyển trong đầu Trình Danh Chấn, hẳn chậm rãi nâng người lên, cân nhắc từng câu từng chữ hồi đáp:

- Bẩm báo Huyện lệnh đại nhân, tiểu nhân đêm qua sau khi ăn tiệc xong thì về nhà, trên đường bị kẻ tặc đánh ngất xỉu, những chuyện khác, tiểu nhân không biết, nhưng khẳng định không phải tiểu nhân làm!

- Người bị đánh ngất xỉu ư?

Lâm Huyện lệnh tròn mắt nhìn Trình Danh Chấn, giống như chưa hề quen biết hẳn.

- Người sử dụng trường thương đánh khắp huyện Quán Đào hào kiệt vô địch thủ, ai có thể giáp mặt đánh giết xui người được?

Đánh khắp Quán Đào vô địch thủ? Trình Danh Chấn cảm thấy đầu óc choáng váng. “Đây là đang khích lệ ta sao? Nghe như là đang châm chọc ta vậy.”

Hắn hồ nghi ngẩng đầu, nhìn gương mặt của Huyện lệnh đại nhân đã từng rất từ ái kia.

- Tiểu nhân đã uống rất nhiều rượu, lúc ấy đã say không biết gì rồi, cho nên mới bị người ta đánh lén. Lý Đội trưởng nhà lao và Tưởng Cung thủ đều ở cùng với tiểu nhân, có thể làm chứng.

Không thể trông cậy vào hai đồng nghiệp này có thể bênh vực lẽ phải, ít nhất hôm qua mọi người cũng uống rượu nói chuyện, bọn họ không thể phủ nhận. Hpn nữa ngồi cùng bàn uống rượu không chỉ có hai ba người, những nha dịch cầm hỏa côn trong tay kia gần như hơn một nửa cũng tham dự đấy.

-Thật sự bọn họ đã nói với bốn huyện rồi, lúc ấy người uống rất nhiều rượu.

Lâm Huyện lệnh lắc đầu, nhẹ nhàng thở dài.

- Rượu có thể mất lý trí a! Cỗ nhân thật không lừa ta. Người nhìn người đi, tiền đồ đang tốt lại không cần, không ngờ ban đêm lại xông vào nhà dân, hiếp giết người. Việc này tuy rằng là do rượu mà gây nên, nhưng cũng khiến bốn huyện, khiến bốn huyện làm sao...làm sao mà giúp người được đây!

Ban đêm xông vào nhà dân hiếp giết người? Trình Danh Chấn dựng mày lên, mình giết ai, vì sao giết? Hắn kinh ngạc nhìn mọi nơi xung quanh, đến lúc này mới phát hiện gần mình trong gang tấc còn có một thân thể nữ nhân,

đôi môi đã biến thành màu đen, tóc tai bù xù, quần áo trên người đã bị xé rách nát!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 115: Đông Chí (10).

T

rong nhà tù trông không thấy nổi mặt trời, gió lạnh thổi vù vù qua khe hở của bức tường, khiến vết máu trên y phục đóng lại thành băng, trong lòng người thiếu niên lại bùng cháy hừng hực như lửa, hắn cố sức gượng gượng, không chịu chết một cách dễ dàng.

- Tội lỗi duy nhất ta phạm phải chính là đã cứu bọn vong ân bội nghĩa các người!

Trình Danh Chấn lâm bầm, từ từ cong người dậy khỏi đồng rơm mốc meo. Tiếng xích sắt không ngừng kêu "leng keng, leng keng", vết máu mới liên tục chảy ra từ lớp vỏ băng đè lên vết máu cũ. Nhưng hắn lại không hề cảm thấy đau đớn, chỉ muốn hóa thành một đồng lửa bùng cháy, đem cái thế gian tồi tệ này đốt quách cho rồi.

Mấy phạm nhân cũ cùng phòng giam trông thấy vẻ dữ tợn trên khuôn mặt người thiếu niên, bị dọa sợ đến mức trốn ở một góc xa bên cạnh. Sức chiến đấu phát ra trên thân thể người sắp chết cố giãy dụa thường đáng sợ nhất, họ và Trình Danh Chấn không thù không oán, nhưng cũng không muốn làm chỗ trút giận cho đối phương.

Cũng may mà sự chú ý của Trình Danh Chấn không đặt trên người bọn họ. Hắn chỉ không ngừng vật lộn bò dậy, rồi lại liên tục ngã xuống, mãi đến khi đồng rơm quanh người bị nhiễm thành màu đỏ thẫm, mới không cam tâm thở hỗn hển, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm bên ngoài chấn song.

Viên coi ngục là đồ đệ của Lý Lão Tửu, đã sớm được sư phụ dặn dò phải "hầu hạ chu đáo" Trình Danh Chấn. Vì vậy cho dù hơi thở của người thiếu

niên kia có nặng nề hơn, máu trên người có chảy nhiều hơn, thì hắn cũng chẳng thèm liếc mắt vào bên trong lấy một cái, càng chẳng cần nói đến việc lấy nước cho Trình Danh Chấn uống, hay lấy thuốc cho hắn trị thương.

Khó khăn chịu đựng được đến lúc sẩm tối, binh tào Tưởng Bách Linh mới lén lút xách làn tre đến thăm tù. Trông thấy bộ dạng sống dở chết dở ngã trên đồng rơm của Trình Danh Chấn, hắn chợt cảm thấy chua xót, hai hàng nước mắt nóng hổi không kìm được chảy xuống.

- Giáo đầu, tôi, tôi có lỗi với ngài...

Hắn vừa ghen ngào vừa mang đồ ăn thức uống đặt trước mặt Trình Danh Chấn. Ánh mắt từ đầu đến cuối lại luôn né tránh, không chịu đón lấy ánh nhìn của đối phương lấy một lát.

- Đừng nói thế! Hôm nay nếu không phải nhờ người dẫn đầu ngăn cản, nói không chừng ta đã chết trên công đường rồi!

Cơ thể Trình Danh Chấn đã suy nhược đến mức khó mà di chuyển được, nhưng vẫn không chịu để người ngoài nhận lỗi trước mặt mình.

- Các huynh đệ đều ổn cả chứ, hãy cẩn thận, đừng để người khác trả thù!

Nghe Trình Danh Chấn nói những lời này, Tưởng Bách Linh chợt cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

- Nếu đêm đó tôi không đi tuần tra đến chỗ nhà ả kĩ nữ đó, giáo đầu cũng sẽ không bị bắt. Tôi biết giáo đầu nhất định là bị người ta vu oan giá họa, nhưng vẫn có thể thoát khỏi hiện trường...

- Nếu người không tình cờ, tình cờ, khụ khụ, khụ khụ!

Trình Danh Chấn ho khan, hơi thở khó khăn.

- Nói không chừng ta đã biến thành một xác chết rồi. Thế thì, khụ khụ, khụ khụ, càng bớt được việc cho kẻ khác!

Tưởng Bách Linh không đáp lại lời nào, sững sốt vì Trình Danh Chấn lại có thể đối với mình không chút oán hận. Thế nhưng, hẳn biết mình hổ thẹn trước sự rộng lượng này. Lý Lão Tửu cùng Tưởng Diệp và những người khác lên kế hoạch phá hủy đi tiền đồ của Trình Danh Chấn. Đối với chuyện đấu đá giữa các "cấp cao", việc duy nhất hẳn có thể làm là đứng đằng xa, tránh khỏi bị tai bay vạ gió. Nhưng vạn lần chẳng ngờ rằng, những người không chỉ vèn vèn muốn cướp đi chức vị của Trình Danh Chấn, mà còn tiện thể lấy đi tính mạng của hắn.

Thế nhưng, những bí mật đó Tưởng Bách Linh không có cách nào nói với bất kì ai. Chỉ có thể để nó giống như một con rắn độc găm nhắm lương tâm hắn. Kì thực trước bữa yến tiệc, hắn đã cố sức ra hiệu cho Trình Danh Chấn, nhưng lúc đó đối phương lại căn bản không nghe thấy, hoặc nên nói là nghe thấy rồi, nhưng căn bản không để tâm!

- Mẹ, mẹ ta đã biết chuyện này chưa?

Quỳ rạp trên đất thờ hỗn hển một lát, Trình Danh Chấn mới thấp giọng hỏi.

- Biết rồi. Lão thái thái muốn đến nha môn thay ngài kêu oan, bị bọn Đoàn Thanh cản lại. Các huynh đệ nói, chỉ cần mọi người còn, quyết không thể trơ mắt nhìn ngài chịu oan khuất. Nhưng các huynh đệ, các huynh đệ...

- Các huynh đệ có thể giúp ta an ủi mẹ già, ta đã cảm kích lắm rồi. Những việc khác, các người đừng can dự vào, tiếp tục can dự vào cũng chẳng có tác dụng gì!

Trình Danh Chấn lắc đầu cười khỗ, xích sắt lại kêu "leng keng, leng keng" hỗn loạn. Người muốn cái mệnh này của hắn là Lâm huyện lệnh, Giả bộ đầu và Quách bộ đầu, còn có cả Chu gia của huyện Quán Đào. Các hương dũng nhân số tuy đông nhưng trứng chẳng chọi nổi đá. Đến giờ, ngoại trừ

ông trời ra, không ai có thể cứu hần. Nhưng trời cao đã sớm ngủ mất rồi, đã lâu lắm, lâu lắm rồi không mở mắt ra!

- Giáo đầu!

Tưởng Bách Linh rót hai cốc rượu cho mình và Trình Danh Chấn, cầm cốc trước mặt mình lên uống trước, sau đó mới đưa chén kia cho Trình Danh Chấn.

- Trong ngục gió to, ngài uống chút rượu cho ấm người. Đây là rượu do các huynh đệ góp tiền lại mua, cũng không tính là kính ý gì. Ngài ăn uống tử tế, mới có sức nghĩ cách rửa sạch oan khuất cho mình!

- Ờ!

Trình Danh Chấn nhìn hành động của Tưởng Bách Linh có chút kinh ngạc. Theo lẽ thường, người này đáng ra nên đứng về phía Tưởng Diệp mới đúng, sao có thể nhận sự phó thác của bọn người Đoàn Thanh. Nhưng những hành động cẩn thận của người này, lại nhắc hần sự tình. Chỉ có tiếp tục sống, mới có cơ hội báo thù rửa hận. Nếu tùy tiện chết đi, án oan dù có lớn đến đâu e là chẳng thể lật lại được.

Tay hần run run cầm cốc rượu đưa lên môi, tựa như uống rượu quỳnh tương. Tưởng Bách Linh lặng lẽ ném thử một lượt tất cả thức ăn, sau đó mới xé từng thứ một thành miếng nhỏ, đút vào miệng Trình Danh Chấn. Bữa cơm này, cả hai người đều ăn cực kì chậm, nhưng lại nhai rất kỹ, giống như đây là vây cá tổ yến, một chút cũng sợ lãng phí.

Ăn xong bữa cơm, Tưởng Bách Linh dìu Trình Danh Chấn đến một góc tường tránh gió, rồi kêu một viên coi ngục đến dặn dò mấy câu, sau đó lặng lẽ rời đi. Hần vừa mới đi, mấy gã phạm nhân cũ trốn ở góc nhà lao lập tức bổ ra tựa như bầy sói. Giờ họ không sợ Trình Danh Chấn cản lại lúc sắp chết nữa, tên nhóc này có thức ăn ngon như vậy, sẽ không nỡ liều mạng với

người khác. Còn những thức ăn kia là thứ bọn họ bao nhiêu năm rồi chưa được nhìn thấy, đánh may rủi một chút cũng cần được hai miếng.

Trình Danh Chấn mỉm cười lắc đầu, để mặc các phạm nhân phân chia sạch trơn thức ăn thuộc về mình. Hắn không có sức, cũng không có tâm trí phân tán lên người những gã không liên quan này. Các phạm nhân thấy hắn không lên tiếng, cả bọn càng tranh giành sôi nổi hơn, có hai phạm nhân trong số đó vì tranh giành một miếng thịt nguội mà hung hăng đánh nhau bên cạnh cái bô. Còn viên coi ngục ngoài cửa chỉ đứng xem, rồi bỏ đi theo thói quan, hoàn toàn không chịu ra mặt duy trì trật tự.

Ăn xong mớ cơm thừa canh cặn, tất cả các phạm nhân cùng phòng đều cảm thấy hài lòng thỏa dạ. Bọn họ nhìn nhau, bắt đầu dùng phương thức riêng của mình để biểu đạt ý "cảm kích".

- Trước đây cậu làm quan hả?

Một phạm nhân mặt mày hung ác áp sát trước mặt Trình Danh Chấn, cười lạnh hỏi. Hai phạm nhân cùng phòng khác từ hai bên trái phải bọc lại, ép sát người thiếu niên vào giữa. Người cuối cùng, lại tốn công xách cái bô lên, vừa cười ngốc nghếch, vừa xông tới chỗ họ làm mặt quỷ.

- Ta trước đây là binh tào của huyện này. Nếu như các người vào đây chưa lâu, hẳn là đã từng nghe đến tên ta. Nửa năm trước, rất nhiều sơn tặc không có mắt đã chết trong tay ta!

Cổ nhin cơn choáng váng từ trên đầu truyền xuống, Trình Danh Chấn đưa tay ra, ánh mắt nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay. Dưới ngọn đèn mờ昧, giống như đông lại rất nhiều máu, nhìn không rõ là của người hay của ta.

Vừa nói, hắn vừa cầm sợi xích trên cổ tay vung ra ngoài, cố sức thể hiện mang vật nặng mà nhẹ như không.

- Hiện giờ, ta bị thẩm vấn vì ba trọng tội mưu phản, giết người, cưỡng bức. Chẳng ngần ngại ở đây được mấy ngày, mong các vị lão đại hết lòng chiếu cố.

Nghe đến đây, bốn tên "bạn tù" vốn muốn ra oai phủ đầu với người mới liền lập tức nhũn lại. Người mắc tội nghiêm trọng nhất trong số họ bất quá chỉ là cướp trâu cày nhà người ta, vốn không cùng cấp bậc với tử tù.

- Tôi, tôi nhớ ra rồi. Ngài chính là người đã một mình xâm nhập vào đại bản doanh của Trương Kim Xưng - Trình thiếu gia!

Người đứng gần bên tay trái của Trình Danh Chấn kiến thức khá rộng, kinh ngạc kêu lên.

- Ngài không phải đã chết rồi sao? Sao lại còn sống quay về!

- Không được ồn ào!

Lần này, phản ứng của viên quản ngục lại cực nhanh, cầm roi da gõ vào cửa lao lớn giọng khiển trách.

Bốn tên "bạn tù" lập tức đứng dán sát vào tường, cố gắng tránh xa cửa lao. Đợi đến khi bước chân của viên quản ngục đi xa dần, hãn mới chuyển tầm nhìn về phía "lính mới" ban nãy chuẩn bị chinh đồn, ánh mắt đầy vẻ tôn kính.

- Vì ta không muốn chết!

Trình Danh Chấn lắc đầu cười khố. Làm kẻ xấu cũng có cái lợi, dù cho bộ dạng hung ác tàn bạo của người chỉ là giả vờ, chí ít cũng có thể giúp người đỡ phải chịu ức hiếp.

Hãn bỗng nhớ lại Trương Kim Xưng. Người này luôn thích khoe khoang khắp nơi rằng mình thích ăn tim gan người sống, có phải cũng xuất phát từ

đạo lý này hay chẳng? Luận về võ nghệ, trong số các vị đương gia ở Cừ Lộc Trạch, Trương Kim Xưng nhất định không phải là người giỏi nhất. Luận về bản lĩnh dẫn binh đánh trận, e là năng lực của Hách Lão Dao, Đỗ Quyên đều không hề thua kém Trương Kim Xưng. Nhưng cái ghế đại đương gia của Trương Kim Xưng lại rất vững chắc, trải qua bao nhiêu cuộc phản loạn như vậy, chưa một ai có thể thật sự lật đổ được nó.

Trong tay Đỗ Quyên có nhiều thuộc hạ như vậy, Trương Kim Xưng liệu có dung chứa nàng ấy không? Đột nhiên, khuôn mặt tươi cười ngăm mang tức giận đó lại ulla vào lòng Trình Danh Chấn. Mấy ngày trước, hắn không thể ở lại, là vì nàng là một tặc, còn hắn lại đang có một tiền đồ rộng mở. Nhưng giờ thì sao, hắn cuối cùng cũng bị biến thành "tặc", nhưng lại không còn cơ hội đi cùng chung con đường với nàng được nữa.

Đêm nay trôi qua thật khó khăn, những vết thương cũ mới trên người như bị rượu xát vào, từng cơn đau đớn đến tê tâm phế liệt. Cũng không biết đã bao lâu, vết thương trên người cuối cùng cũng đau đến mức tê dại đi, hơi thở và huyết dịch lại nóng hầm hập như lửa. Trình Danh Chấn bị sốt đến mơ mơ màng màng, luôn cảm thấy những chuyện trong quá khứ như cái bóng lướt qua trước mắt. Hắn trông thấy Trương Lượng dặn dò Thành Bá, cho hắn tiền công nhiều gấp đôi người khác. Tiếp đó, hắn trông thấy Hoàng Hà Lão Long, mỉm cười đồng ý cho hắn giàu sang phú quý, long nữ, bạng phụ, ai nấy đều nghiêng người nhảy múa quanh hắn. Thế nhưng, đây đều không phải là điều hắn mong muốn, điều hắn mong muốn chỉ là một cuộc sống sung túc bình an, trông thấy mẹ già không phải mang vác như thế, bóng dáng ấy đừng tiều tụy như thế.

- Trình Danh Chấn, người không đi không được sao? Trình Danh Chấn, liệu người có quay lại thăm ta không! Trình Danh Chấn, người đi bình an! Có thời gian hãy quay lại thăm mọi người!

Cuối cùng, hắn nghe thấy tiếng Đỗ Quyên nức nở trong gió, trong lòng cuộn cuộn dậy sóng, nhưng từ đầu đến cuối đều không dám quay đầu lại.

Tựa như một cơn gió lạnh bất ngờ thổi qua xua tan đi tất cả hình ảnh, viên coi ngục dùng chiếc roi da lôi hẳn thức tỉnh khỏi huyền cảnh.

- Trình Danh Chấn, có người đến thăm. Đứng lên, con mẹ nó đừng có giả chết!

- Hử?

Chàng thiếu niên bị sốt đến mơ mơ màng màng, hoang mang ngẩng đầu lên, trái tim chợt co thắt lại, khuôn mặt nháy mắt trở nên trắng bệch!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 116: Đông Chí (11).

L

à Xảo Nhi thì nữ thân cận của Hạnh Hoa, Trình Danh Chấn nhớ nàng đã từng hầu hạ mình thay y phục. Hắn mang theo mấy phần thấp thỏm, mấy phần chờ mong, trộm nhìn phía sau Xảo Nhi. Ngoại trừ tên lính coi ngục ra, không còn trông thấy bóng dáng người nào khác.

- Trình thiếu gia!

Xảo Nhi trông thấy Trình Danh Chấn toàn thân từ trên xuống dưới tựa như chẳng còn miếng thịt nào, tay kéo chấn song nhà lao, òa khóc nức nở. Trình Danh Chấn lại bị tiếng khóc làm cho bức bối, tránh ra sau, trừng mắt hỏi:

- Người, người khóc cái gì? Ta không phải còn chưa chết sao? Nóng lòng muốn đổi chủ nhân rồi có đúng không? Người yên tâm, sau khi trở thành quỷ, ta quyết sẽ không đi quấy nhiễu người!

- Thiếu gia!

Xảo Nhi trượt xuống đất theo chấn song, bật khóc không thành tiếng.

- Hạnh Hoa cô ấy, Hạnh Hoa cô ấy không phải cố ý đâu mà! Cô ấy nghe nói thiếu gia xảy ra chuyện, lo lắng đến mức sắp phát điên. Cô ấy vẫn buộc Chu gia phải nghĩ cách cứu ngài, nhưng, nhưng...

- Nhưng làm sao? Nhưng tân nương mới về nhà chồng, không thể khiến người khác đàm tiếu, đúng không!

Trình Danh Chấn yếu ớt cười lạnh, lời nói sắc bén như lưỡi rắn độc. Chỉ có thế này, hắn mới có thể khiến lòng mình dễ chịu đôi chút, mới có thể tạm

thời chứng minh mình sẽ không phát điên lên. Hắn ở trong doanh trại của Trương Kim Xưng bất kì lúc nào cũng phải chuẩn bị đối đầu với cái chết, vị hôn thê thì đến nửa ngày cũng chẳng đợi được, vội vã lao vào lòng người khác. So với ả gái giang hồ mông to bằng nửa gian phòng kia, nàng ta cũng chưa chắc đã cao quý hơn bao nhiêu? Có điều không rõ, nàng ta dùng thân thể của chính mình, đổi lấy được bao nhiêu lợi ích từ Chu gia?

- Không phải như vậy, không phải như vậy, thiếu gia xin ngài hãy nghe nô tỳ nói!

Xảo Nhi vừa lau nước mũi vừa lau nước mắt, nhưng không cách nào trong nháy mắt kể lại toàn bộ những chuyện đã xảy ra trong quá khứ một cách rõ ràng. Trình Danh Chấn nào có tâm trạng nghe nàng giải thích, lấy tay bịt chặt tai lại, hét lên:

- Câm mồm! Không phải chuyện của người, ta cũng không muốn mắng người. Nhưng nếu người còn tiếp tục lải nhải, đừng trách ta mở miệng nói lời cay độc!

Từ trước đến giờ chưa từng thấy Trình Danh Chấn không phân rõ phải trái như vậy, Xảo Nhi sợ đến mức từ từ ngừng khóc.

- Đây là...

Nàng chỉ chỉ vào thức ăn bên trong giỏ trúc, sợ hãi nói.

- Đây đều là những món mà ngày thường ngài thích ăn. Tiểu thư đã sai người chuẩn bị. Tiểu thư nói, nói người nhất định sẽ nghĩ cách cứu ngài!

- Lão tử cần cô ta đến cứu chắc!

Trình Danh Chấn hừ lạnh.

- Nếu lão tử đáng chết, ai cũng chẳng cứu nổi. Nếu lão tử không đáng chết, những người hại ta hôm nay sau này sẽ chẳng một ai trốn thoát!

- Hay!

- Hay lắm!

Mấy người bạn tù hò hét ủng hộ, cảm thấy kiêu hãnh vì khí phách của Trình Danh Chấn. Xảo Nhi vẫn còn muốn phân giải vài câu cho nữ chủ nhân của mình, nhưng viên coi ngục lại không kiên nhẫn nổi nữa, tiến lên quát mắng.

- Đại khái là được rồi. Gã này hoàn toàn chẳng biết tốt xấu. Đi thôi, đi thôi, đừng gây thêm phiền phức cho lão tử!

Người này sinh ra đã có tướng mạo hung ác, Xảo Nhi không dám trái lời, đành phải nhét thức ăn qua chấn song nhà lao, hạ giọng dặn dò:

- Thiếu gia ăn từ từ, cẩn thận chút. Những thứ này đều lấy từ phòng bếp của Chu gia, khác với thức ăn mua bên ngoài. Một ngày nữa tôi sẽ lại mang thức ăn đến cho thiếu gia. Ngài ngàn lần vạn lần phải cẩn thận!

Nàng không nói lời này, có lẽ Trình Danh Chấn cũng sẽ không từ chối giỏ thức ăn ngon. Nghe thấy thứ này lấy từ Chu gia, hắn lập tức giận giữ quay phắt đầu đi, không chịu liếc nhìn rượu uống và thức ăn lấy một cái. Xảo Nhi cứ đi được ba bước lại quay đầu lại, vừa đi vừa lấy tay lau nước mắt. Lúc sắp ra khỏi cổng, nàng lấy tay chỉ chỉ vào thức ăn, cuối cùng nhin không nổi, khóc òa lên rồi chạy đi.

Kiểu "hư tình giả ý" như thế Trình Danh Chấn đã sớm nhìn thấu, hoàn toàn không chút cảm động. Nghĩ đến việc Hạnh Hoa lại có thể cùng kẻ thù của mình sớm chiều kề cận, cơn giận dữ lại bốc lên. Hắn chỉ lo tức giận, những phạm nhân cùng phòng giam lại không đành lòng để thức ăn bị vứt đi một cách lãng phí, cười hì hì tiến lại, thấp giọng khuyên nhủ:

- Trình gia, hay là ăn chút gì đi, lỗ thủy dương can hảo hạng đấy. Đầu bếp của nhà giàu, thức ăn làm ra ắt hẳn cũng khác biệt!

- Các người đói nhanh vậy sao? Thức ăn của Chu gia kia đều có độc, kẻ nào ăn kẻ đấy thủng ruột thối bụng!

Trình Danh Chấn ngắt lời bọn họ, lạnh lùng quát lên.

- Nghe ngài nói kìa. Cứ như là người nhà Chu gia đều bách độc bất xâm cả ấy!

Đám bạn tù ngượng ngùng liếc nhìn hăn, miệng không kiềm được nuốt nước bọt.

- Từ bữa cơm trước đến giờ, đã mất một ngày rồi. Ngài cứ ngủ mê mết nên dĩ nhiên không đói, mấy người bọn tôi, lại đói đến mức ngực dán cả vào lưng rồi này?

- Một ngày rồi? Trong ngục không có thức ăn sao?

- Có, ngay dưới chân ngài đấy.

Một câu trả lời, giải đáp được cả hai thắc mắc. Trình Danh Chấn hoang mang cúi đầu xuống, trông thấy mấy viên tròn tròn như phân lừa bị ném bên đồng rơm. Trong tình cảnh có thức ăn đang hoành, ngay cả chuột cũng không muốn ngửi những thứ này. Hăn thở dài, thấp giọng nói:

- Các người chia nhau đi, ta nhịn một bữa cũng được! Thức ăn của Chu gia, ta tuyệt đối sẽ không động vào!

- A, ôi, ôi!

Đám bạn tù vui mừng khôn xiết, lập tức tranh nhau thức ăn. Trình Danh Chấn trong lòng cảm thấy khổ sở, nhìn giỏ thức ăn Xảo Nhi để lại, không khỏi lắc đầu. Hạnh Hoa không thể cứu nổi hăn, nàng càng biểu hiện một dạ

hai lòng, càng khiến Chu gia coi hấn là cái gai trong mắt. Mà lúc này hơn kém thực lực giữa hai bên địch ta lại vô cùng lớn, cho dù đọc một bụng binh thư, hấn cũng không tìm ra kế sách gì có thể tự bảo vệ mình. Nói không chừng lại giống như đêm qua, vừa tỉnh giấc, liền bị người trong mộng hại chết. Còn những người lính làng huyện Quán Đào, ngoài trừ việc cảm giận sôi sục ồn ào mấy ngày ra, rồi cũng sẽ nhanh chóng quên đi chuyện này.

Họ đều là những người tốt không ác ý, cũng giống như bản thân hấn trước đây. Mà thói đời đã định trước người tốt sẽ phải làm hòn đá kê chân cho kẻ xấu.

Đang ngẩn ngơ suy nghĩ, hấn bỗng thấy mấy tên bạn tù chột khựng lại, khóe miệng ai nấy đều chảy dài, mặt mũi tím tái.

- Nước, nước, cho ta nước...

Một người thần trí còn tỉnh táo nhất trong số họ lấp bắp cầu cứu. Lăn lộn đưa tay về phía cái xô, lăn được nửa đường, đầu ngoẹo lại, máu đen ào ạt tuôn ra bên khóe miệng!

- Cứu người! Mau tới cứu người! Có người hạ độc!

Trình Danh Chấn trông thấy hồn vía lên mây, bò đến bên cửa ngục, hét to kêu cứu. Lý Lão Tửu, Tưởng Diệp, còn có cả mấy gương mặt xa lạ hoặc quen thuộc khác tụ tập cả ở đây, nghe thấy tiếng kêu cứu, lần lượt xông đến trước cửa ngục.

Cảnh tượng thê thảm bên trong khiến họ rất "kinh hoàng". Mấy tên coi ngục động tác nhanh nhẹn lập tức mở cửa nhà lao, nâng những người bị trúng độc đang giãy dụa lên.

- Cơ thể bọn chúng quá yếu ớt, mùa đông này thực lạnh quá!

Tiếp theo đó, Trình Danh Chấn nghe thấy Lý Lão Tửu cao giọng nói. Sau đó lại là một hồi lộn xộn, mấy viên coi ngục nhấc cánh tay hắt lên, kéo hẳn đến một gian nhà lao khác.

- Kẻ đáng chết thì lại không chết! Phiền phức!

Cửa nhà lao khép cách lại. Thế giới trước mặt tối đen như mực.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 117: Đông Chí (12).

G

ian ngực thất này to hơn nhiều so với cái trước, bên trong đủ chứa hơn hai mươi người. Vừa thấy Trình Danh Chấn bị ném vào phòng, các phạm nhân lập tức ủa lên, ấn tay ấn chân đè hấn trên mặt đất, sau đó nắm lấy mấy bộ quần áo đã bị thấm nước, bịt mặt hấn hết lớp này đến lớp khác.

Tính thông khí của vải dày dày thấm nước cực kì kém, mới bịt mấy lớp, Trình Danh Chấn đã chẳng cách nào hít thở được. Nhưng hấn lại không vực dậy nổi ý niệm muốn sống trong đầu, huyết dịch toàn thân và trái tim hấn đã bị nhân thế vô tình làm cho tê cóng.

- Hạnh Hoa muốn đầu độc ta. Đầu độc ta để lấy lòng phu quân nàng. Dù cho ta chưa từng làm điều gì có lỗi với nàng, chưa từng đắc tội với nàng và Chu gia?!

Đối với tiểu Hạnh Hoa, kì thực Trình Danh Chấn chưa từng cảm thấy quá khó để cắt đứt. Sở dĩ lúc trước đột nhiên biến sắc trước mặt đám người Lâm huyện lệnh chủ yếu là vì sĩ diện mà không nén được cơn giận, chứ không hấn là thật sự muốn báo thù Chu gia và Chu gia. Nhưng hiện giờ, bóng dáng của tiểu Hạnh Hoa lại xuất hiện vô cùng rõ ràng trong ý thức dần dần mơ hồ của hấn, mỉm cười dịu dàng, môi đỏ hé mở, nhưng thứ thò ra lại là lưỡi rắn độc. Mặc dù là ngân hoàn Vĩnh Châu òacũng không độc như vậy, nhưng chí ít người trước đó cắn ngân hoàn Vĩnh Châu Ngân Hoàn còn phát ra chút âm thanh khe khẽ.

- Lâm huyện lệnh muốn giết ta. Vương Nhị Mao muốn giết ta! Tiểu Hạnh Hoa cũng muốn giết ta! Rốt cuộc ta đã làm gì sai mà lại bị người người đuổi giết!

Giữa lúc mơ mơ màng màng, trong đầu h lẫn lại hiện lên hai hình bóng của Tưởng Bách Linh và Xảo Nhi. Mỗi món đồ ăn thức uống mà Tưởng Bách Linh mang đến, đều nếm trước một miếng, rồi mới mời mình. Còn Xảo Nhi, Xảo Nhi khóc nói:

- Thiếu gia ăn từ từ, cẩn thận chút. Đây đều là những thứ lấy từ phòng bếp của Chu gia, không giống với thức ăn mua bên ngoài. Mấy ngày nữa ta lại mua thức ăn đến cho ngài. Ngài phải ngàn vạn lần cẩn thận!

Đây rõ ràng là ám hiệu! Bao gồm cả ngày mình xảy ra chuyện, Tưởng Bách Linh năm lần bảy lượt đòi tan tiệc sớm một chút, mình lại không ý thức được đó là lời nhắc nhở. Bọn họ không phải là không có lương tâm, họ đã gắng hết sức cảnh báo mình cẩn thận. Như người chết đuối vớ được cọc, Trình Danh Chấn lại tiếp tục tìm lí do để bản thân phải sống tiếp. Toàn thân trên dưới đồng thời phát lực, mạnh mẽ lộn một vòng, tránh khỏi cánh tay đang dè lên người, ném tấm vải ướt trên mặt xuống đất.

- Hừm! Tiểu tử này vẫn còn rất bền bỉ!

Ngực bá chỉ huy đám tù nhân mưu hại Trình Danh Chấn kinh ngạc thốt lên, thuận tay vớ lấy thanh mộc côn đã chuẩn bị sẵn. Những phạm nhân khác lại một lần nữa hòa nhau ào lên, ba chân bốn cẳng kéo tứ chi của Trình Danh Chấn. Tay chân Trình Danh Chấn đều bị gông cùm khóa chặt, trên người lại mang trọng thương, không phát huy được nổi một phần bản lĩnh. Sau một hồi cố gắng giãy dụa, liền bị bọn phạm nhân đè bẹp xuống mặt đất.

Hắn không chịu phối hợp bị bọn tay sai đè bẹp dí, bọn tay sai cũng lười tỉ thí với hắn, kéo đầu hắn tới trước ba thước, để một mình ngực bá ra oai.

Trông thấy một thanh côn buồn chán đang muốn đập nát sọ người thiếu niên, từ phòng giam bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nói răn rỏi.

- Tất cả dừng tay lại cho ta! Mấy người các người chán sống cả rồi sao? Lại dám ở trong ngục giết người!

Các phạm nhân bị hỏi liền sững người lại, cùng lúc quay đầu về phía người nói.

- Ông đừng đa sự nữa! Đây là do Lý gia sai bảo. Huynh đệ chúng ta không xử hấn, đêm nay chẳng có cách nào giải thích với bên Lý gia!

Ngục bá Trương Thanh gõ gõ mộc côn vào lòng bàn tay, chậm rãi trả lời.

Hắn cũng là phạm nhân chờ chết, nhưng nhờ người nhà đút tiền, nên thời gian thi hành án đã kéo dài đến cuối mùa thu năm sau. Trong lúc này nếu gặp được dịp triều đình đại xá, hoặc cơ hội thuận lợi khác, bình an trở về nhà cũng không phải là không có khả năng. Nhưng điều kiện tiên quyết quan trọng nhất là phải quan hệ lo lót tốt cho bọn lao đầu Lý Lão Tửu và cung thủ Tưởng Diệp. Những chuyện xấu xa mà bên họ không có cách nào hạ thủ, toàn bộ đều do hấn ra mặt làm thay. Hắn ở trong ngục có náo loạn vô pháp vô thiên hơn nữa, miễn là không vượt ngục, thì hai gã Lý, Tưởng cũng sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua.

Đêm nay cuộc giao dịch này là do đích thân Lý Lão Tửu giao phó. Vì vậy cho dù là không thù không oán với Trình Danh Chấn, ngày thường còn từng nghe nói đến sự tích về chàng thiếu niên này, hấn vẫn muốn lấy đi tính mạng của đối phương. Về phần lão già lo chuyện bao đồng sát vách, tuy hấn ở trong chốn thâm lao này rất có thể lực, nhưng trong mắt ngục bá Trương Thanh, còn lâu mới sánh kịp một đầu ngón chân của Lý Lão Tửu.

- Chẳng lẽ lời của lão mù ta, các người không nghe thấy sao?

Không đợi Trương Thanh nhắc côn lên, người lo chuyện bao đồng ở phòng bên lại một lần nữa lên tiếng.

- Trương Thanh, ta nghĩ thấy trong hơi thở gấp gáp của người mang theo mùi tử khí, người đừng để đến lúc chết cũng không biết tại sao mình chết!

Lời nói ra, ngực bá Trương Thanh tức đến mức mặt mày tái mét, nhưng hần không thể không thu cơn lại một lần nữa, vươn cổ lên, quát sang phòng bên.

- Đoàn gia, aa biết ông tâm địa tốt, nhưng không xử tên tiểu tử này, các huynh đệ đều không khỏi chịu khổ. Ông cứ bịt tai lại một lát, ngày sau ta sẽ đích thân bày tiệc rượu mời ông để chuộc lỗi.

- Lão mù ta không phải là tâm địa tốt, chỉ cảm thấy đêm nay âm khí nơi này quá nặng!

Người nói ở phòng bên cạnh khụt khịt hít mạnh, trong lúc hít thở lại lộ ra vẻ thần bí khó nói.

- Âm khí quá mạnh, vừa thấy huyết quang, e là không thu lại được nữa. Trương Thanh, Lưu Nhị, mấy người các người đã một chân lên quỷ môn quan rồi, các người có biết không!

Trong đại lao huyện Quán Đào, người này nổi tiếng miệng lưỡi chuẩn xác, bình thường bốc quẻ bói toán đều chưa từng sai sót. Các phạm nhân trước giờ luôn vừa kính vừa sợ lão, nghe thấy lời này, không khỏi đứng thẳng người dậy, lực đạo trên tay giảm đi, để mặc Trình Danh Chấn thoát khỏi sự không chế.

- Cứu mạng!

Trình Danh Chấn hai tay ôm chặt lấy đầu, gào lên. Những lời người phòng bên nói hần đều nghe rõ mồn một, tuy không hề quen biết đối phương, nhưng cơ hội sống sót duy nhất có thể nắm bắt, hần há lại chịu dễ dàng buông tay?

Ngục bá Trương Thanh vẫn không cam lòng, cầm cây gậy gỗ, rón ra rón rén thừa cơ đánh lên lưng Trình Danh Chấn. Âm thanh xung quanh huyên náo như vậy, lão mù Đoàn Thiết Chủy lại cách tên nhóc này một bức vách, hẩn nhón chân mò qua, đối phương không thể nào nghe thấy được.

Nào ngờ rằng bên này Trương Thanh vừa cử động, người bên kia đã nghe ra chính xác hành động của hẩn trong tiếng xích sắt leng keng và âm thanh nghị luận huyên náo.

- Người đừng coi lời của lão mù này không ra gì. Lần trước lão mù ta đã đoán thu này người không chết, có chuẩn xác không? Lão mù hỏi người, Lý Lão Tửu và Tường Diệp là người như thế nào, họ muốn giết người, ở trong ngục luôn luôn có cách, hà tất phải nợ người một ân tình?

- Lý gia nói ông ấy không tiện...

Trương Thanh lấy ngậy người, nghếch cổ ương bướng. Lời nói ra phân nửa, hẩn liền phát hiện ra chuyện này có điểm kì lạ. Người có thể làm đến ngục bá, bản thân nhất định không quá hồ đồ. Đại lao huyện Quán Đào từ trước đến này luôn là Diêm Vương điện, trong hơn một năm Trương Thanh ở đây, tận mắt chứng kiến nhiều người ngày trước còn đang sống vui vẻ, hôm sau đã bị báo là đói chết. Sau đó bất kể là khổ chủ làm ầm ĩ thế nào, bọn Lý Lão Tửu và Tường Diệp đều giải quyết êm đẹp, trước giờ chưa từng vì chuyện coi mạng người như cỏ rác mà chịu bất kì hình phạt nào. Vậy mà hôm nay, Lý Lão Tửu lại đột nhiên nhờ đến hẩn. Hơn nữa còn là trước khi Trình Danh Chấn bị giải tới, tựa như đã có người từng hạ độc thủ mà chưa thành công. Thiếu niên này có lai lịch thế nào, lại có thể khiến nhiều người như vậy cùng lúc động thủ đối phó? Nếu sau khi hẩn chết có người đến truy cứu...

- Họ Lí không tiện khi nào chứ, hẩn chỉ là không dám ra tay mà thôi!

Không đợi Trương Thanh lí giải được những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, Đoàn Thiết Chủy ở gian bên cạnh lại cười lạnh chỉ điểm.

- Hôm nay lão mù ta có thể vút ra một câu nói tại đây, nếu đêm nay mấy người các người giết hẳn, chắc chắn sẽ chẳng sống qua nổi đêm mai!

- Kìa, kìa, coi ông nói kìa!

Trương Thanh không ngừng chớp đôi mắt ti hí hình tam giác, tươi cười lấy lòng.

- Ông, ông có thể chỉ điểm thêm một chút nữa được không. Cứ coi như là ông hành thiện tích đức, chỉ điểm một chút cho bọn ta.

- Sửa cầu xây đường hai mắt mù, đường lớn đào hầm toàn phúc thọ! Ngày nay đã đổi rồi, thế đạo đã sớm thay đổi rồi.

Lão mù thở dài, hề hề cười khẩy.

- Ta không tích đức, nếu ta tích đức, Diêm Vương gia sẽ bắt ta mất. Các người hãy cân nhắc xem chỗ dựa phía sau của mình có lớn bằng Lý Lão Tửu hay không, nếu có, thì tiếp tục động thủ, dù sao lão mù ta cũng chẳng thấy gì. Nếu không có, thì hãy nghĩ xem sau khi giết hẳn, có bị người ta coi là hung khí mà giao nộp hay không. Ha ha, người này nếu tự mình tìm đường chết, nhất định là chẳng ai ngăn cản nổi. Nhưng nếu lòng còn chưa, dù đã đến bước đường cùng, cũng chưa hẳn đã không trông thấy đường sống!

Bọn phạm nhân nghe thấy nửa hiểu nửa không, nhưng đều hiểu rõ ngàn vạn lần không thể giết Trình Danh Chấn. Luật pháp Đại Tù tuy không quản tới tầng lớp bên trên như Lý Lão Tửu, Tưởng Diệp, nhưng trừng trị bọn họ, thì lại vô cùng nhanh chóng gọn gàng, thừa mà khó lọt. Trình Danh Chấn lui vào góc phòng cũng thầm thở phào, mặc kệ lão mù ở phòng bên có trông thấy hay không, hai tay ôm quyền, vái dài sát đất.

- Người đừng cảm ơn ta! Ta hoàn toàn chẳng giúp gì người! Gian bên lập tức truyền đến âm thanh kinh ngạc, lão mù liên tục né sang bên cạnh.

- Người vốn mạng đại phúc đại quý, bị người bái lạy, ta lại giảm thọ mất ba năm! Xúi quẩy, xúi quẩy!

Cử chỉ kì lạ không những khiến bọn Trương Thanh kinh ngạc không thôi, ngay cả những phạm nhân ở buồng giam khác cũng nhao nhao quay đầu qua, không ngừng đánh giá Trình Danh Chấn đang đứng trong góc.

- Đừng nhìn nữa, xé bỏ y phục bẩn của hăn đi, dùng vải ướt lau sạch vết thương!

Lão mù sốt ruột dùng ngón tay gõ gõ vào cửa nhà lao, thấp giọng dặn dò.

- Ai ở bên kia có muối, ném qua đây một viên. Mai kia ta phát tài, sẽ trả người mười viên!

Các phạm nhân không nhịn được bật cười, ào ào ném qua mấy viên muối ngày thường không nỡ ăn. Trương Thanh lòng đầy ngờ vực sai người lấy muối hòa tan vào nước, thấm lên vải rửa sạch vết thương giúp Trình Danh Chấn. Rửa được phân nửa, hăn lại bắt đầu thở dài, khẽ gõ gõ vào tường, thấp giọng hỏi:

- Đoàn tiền bối, ta đã làm theo những gì ông dặn dò. Nếu Lý gia tra hỏi, ta biết làm sao giải thích với ông ta đây!

- Mấy người các người lâu như thế không có động tĩnh gì, họ Lý đã sớm không đợi nổi rồi! Ta đã nghe thấy tiếng bước chân của hăn, hăn tới, cứ mặc hăn đến tìm ta!

Lão Đoàn mù lắc lắc đầu, lẩm bẩm trả lời.

Lời vừa nói dứt, bên ngoài phòng giam một cơn gió lạnh ập vào, Lý Lão
Tửu dẫn theo mấy đệ tử, xông vào với bộ dạng như lửa cháy đến nơi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 118: Đông Chí (13).

V

ồn tưởng rằng có thể đến nhặt xác Trình Danh Chấn, nào ngờ người đáng ra phải chết vẫn đang sống sờ sờ, còn đám phạm nhân như hung thần ác sát lại có thể nổi thiện tâm, lấy khăn ướt rửa vết thương cho người đó! Tình cảnh này khiến Lý Lão Tửu không biết làm cách nào để tiếp nhận, roi da trong tay đánh "bốp" một tiếng, lớn giọng chất vấn:

- Ai bảo các người tự ý rửa vết thương cho hắn? Luật lệ trong ngục lẽ nào các người đều quên cả rồi sao? Người đâu, mang mấy người bọn hắn...

Một vật bay vèo tới, đánh trúng ngay mặt hắn, khiến nửa câu sau nuốt ngược trở vào bụng, nhìn kỹ thì hóa ra là một đồng xu, rớt "bịch" xuống đất, xoay tròn xoay tròn.

Lý Lão Tửu nổi trận lôi đình, khí thế hùng hổ xông về phía ném tiền ra. Trông thấy đôi mắt chỉ có tròng trắng mà không có tròng đen của lão Đoàn mù, cơn giận vô cớ trong lòng hắn lập tức tắt ngấm, cười khan vài tiếng, đi đến bên cửa lao khẩn cầu:

- Sao lại kinh động đến ngài vậy? Lò sưởi của ngài hết than rồi sao? Có cần tôi sai người mua cho ngài một ít không?

Đường đường là một lao đầu lại có thể mặt dày đi nịnh bợ một phạm nhân, cảnh tượng này nói kỳ quặc bao nhiêu thì kỳ quặc bấy nhiêu. Vậy mà trong cả đại lao, chỉ có một mình Trình Danh Chấn cảm thấy kinh ngạc, những phạm nhân khác đều tựa như không trông thấy, người ngủ cứ ngủ, kẻ bắt rận cứ lo bắt rận, hoàn toàn không liếc mắt về phía người nói lấy một cái.

Người được nịnh bợ đáng vẻ lại cực kì ngạo mạn, hừ lạnh một tiếng, điềm nhiên nói:

- Lão Tửu năm nay sắp bốn mươi rồi nhĩ! Mẹ già ở nhà sức khỏe vẫn ổn chứ?

- Vẫn ổn, vẫn ổn! Nhờ phúc của ngài. Nhưng tiểu tử này nghiệp chướng nặng nề, ngài ...

Mặc dù lời thăm hỏi của lão Đoàn mù không chút lễ độ, Lý Lão Tửu vẫn kính cẩn lễ phép trả lời.

Lão Đoàn mù chớp mắt khinh thường, lắc đầu cười lạnh.

- Ta không quan tâm đến hãn, ta chỉ nói người. Con trai người gần đây cả đêm khóc mãi không ngừng, có đúng không? Khóc mãi khóc mãi rồi bắt đầu co giật, hơn nữa sắc mặt còn đen lại đúng không?

- Chuyện này? Đúng, đúng, ngài ...

Tiết trời lạnh căm, nhưng trên trán Lý Lão Tửu mồ hôi không ngừng chảy ròng ròng xuống mặt. Hãn tuổi gần bốn mươi mới có được một mụn con trai, quý báu đến mức hận không thể ngậm luôn trong miệng. Nhưng thời gian gần đây, đứa bé lại bị chứng khóc đêm, dù đã mời vô số lang trung, thậm chí còn bỏ rất nhiều tiền viết giấy cầu phúc dán đầy phố, nhưng lại không thấy có gì khởi sắc.

Nhưng đây đều là những chuyện xảy ra bên ngoài đại lao, Lý Lão Tửu trước giờ chưa từng kể với đám đệ tử thuộc hạ. Lão Đoàn mù ngồi trong lao sao có thể biết được? Nghĩ đến việc người này bình thường nổi tiếng là dự đoán như thần, Lý Lão Tửu liền chợt dạ, uy phong của kẻ làm quan chợt mất tăm mất tích, chỉ còn lại một khuôn mặt đầy vẻ tiều tụy và hoảng loạn.

- Nó vẫn thích náo động, đúng không? Phân và nước tiểu của nó luôn loãng như nước cháo, đúng không? Vị của phân và nước tiểu vô cùng kì lạ, đúng không? Vợ người vì chuyện này mà âm ỉ với người, sáng sớm này đã cào rách mặt người, đúng không?

Lão Đoàn mù giống như con chuột sống trong nhà Lý Lão Tửu, biết cặn kẽ tường tận mọi chuyện riêng trong nhà.

- Đúng, đúng, ngài quả là liệu việc như thần?

Mỗi lần bị hỏi đến câu có đúng không, Lý Lão Tửu lại gật đầu một lần, đồng thời cúi xuống một chút. Trả lời đến câu cuối cùng, cả người gần như đã nhoài người về phía cửa đại lao, vừa trượt xuống dưới, vừa khóc lóc cầu khẩn.

- Lão thần tiên, lão thần tiên, lần này ngài nhất định phải cứu tôi. Lý gia chúng ta đời này độc đỉnh. Nếu Tam Oa tử không còn nữa, ta cũng chẳng thể nào sống tiếp!

- Âm khí!

Lão Đoàn mù đột nhiên kinh hãi kêu lên, vội vã lùi về phía sau, cách Lý Lão Tửu chừng ba thước mới đứng vững lại, lỗ mũi ra sức hít mạnh.

Vừa đúng lúc có một luồng gió lạnh thổi tới khiến cho ngọn đèn dầu trong đại lao đong đưa không ngừng. Tất cả mọi người đều cảm thấy lạnh sống lưng, đặc biệt là bọn quản ngục như hung thần ác sát, cả bọn tránh khỏi Lý Lão Tửu như tránh ôn thần, chỉ sợ rằng sẽ bị lão liên lụy.

- Đốt đèn, đốt đèn, đốt tất cả đèn lên cho ta!

Lý Lão Tửu nhảy dựng lên, kêu la như bị bò cạp chích. Đến lúc này, gã đã quên mất nhiệm vụ của mình đêm nay, trong lòng chỉ còn chứa đầy nỗi sợ hãi đối với một thế giới chưa biết.

- Vô ích!

Lão Đoàn mù thở dài lắc đầu.

- Năm nay là năm đại âm, lưu tinh nam giáng, thái tuế đông sinh. Cái nên hoạt động, cái không nên hoạt động, tất cả đều bốc lên từ dưới lòng đất. Những người ngày thường ăn chay niệm phật vẫn không tránh khỏi kiếp nạn này, huống hồ chi những kẻ chuyên làm chuyện xấu như các người? Nên làm gì thì vẫn cứ làm thôi, dù sao cũng không thể tránh khỏi!

Nói rồi, ông ta cũng không quan tâm đến việc Lý Lão Tửu đối phó với Trình Danh Chấn như thế nào nữa, lần mò theo tường đi về phía chiếc giường đặt trong góc phòng, ngồi xếp bằng giả ngủ.

Càng như vậy, Lý Lão Tửu càng coi lão Đoàn mù là cọng rơm cứu mạng. Bình thường bọn nha dịch, bồ khoái cũng hay tìm đến lão già này nhờ bói toán, xem một quẻ về con đường tiền tài, tuy lão đoán cực kỳ chuẩn xác, nhưng bọn họ cũng không hẳn thật sự coi ông ta là dị nhân. Thế nhưng hôm nay, trong mắt Lý Lão Tửu lão Đoàn mù có khác biệt rất lớn so với trước kia, chẳng những trên đầu thần quang tỏa ra, mà toàn thân trên dưới còn mơ hồ toát lên vẻ từ bi.

- Xin ngài khai ân! Xin ngài khai ân!

Ôm lấy chân song gỗ nhà lao, Lý Lão Tửu liên tục van nài.

- Chỉ cần ngài chịu cứu Tam Oa nhà ta, kiếp này ta có làm trâu làm ngựa cũng không một lời oán thán. Ta, ta lập tức nghĩ cách cứu ngài thoát khỏi ngục, đón ngài về nhà cung phụng như Bồ Tát sống!

Nói là làm, gã rút chìa khóa ra, run rẩy thò tay mở cửa đại lao. Lão Đoàn mù nghe thấy tiếng dây xích sắt va chạm vào nhau, lại mở đôi mắt trắng dã ra, cười cười lắc đầu.

- Thoát khỏi ngục. Thế gian nơi đâu chẳng là ngục tù? Chẳng qua những thứ nhà lao, xích sắt này, người trần mắt thịt các người không nhìn ra mà thôi. Nơi này rất tốt, có lợi cho việc tu hành. Nếu ta muốn đi thì đã sớm đi rồi, hà tất phải đợi các người đến giúp đỡ?

Nghe thấy lời này, Lý Lão Tử đã tiến đến trước cửa ngục liền không khỏi khựng lại. Lão Đoàn mù là phạm nhân cũ bị tống vào ngục từ trước khi Lâm huyện lệnh đến, tội danh lúc đó dường như là trộm cắp tiền bạc của người khác. Nhưng người này nhìn thế nào cũng không giống hạng người phải đi trộm cắp, bên ngoài không những có người ngày ngày đưa đồ ăn thức uống, quần áo đệm chăn một năm bốn mùa cũng luôn được thay mới. Trong nha môn từ trên xuống dưới đều đã được người dùng tiền lo lót, không ai chịu làm khó lão. Gặp phải những chuyện kì lạ không giải quyết nổi, còn thường đến tìm lão mù này xin chỉ giáo. Mà những biện pháp giải quyết mà lão Đoàn mù mách cho tuy hết sức hoang đường, có người đánh bạo làm thử, thì mười phần hết tám chín phần linh nghiệm.

Một nhân vật vừa có tiền vừa bí hiểm như thế, muốn mua đứt Lâm huyện lệnh tham tài, chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao? Nếu ngày hôm trước lão đưa ra ý nghĩ muốn rời khỏi ngục, e là ngày hôm sau Lâm huyện lệnh đã đích thân tiễn lão ra cổng, nào đến phiên Lý Lão Tử xun xoe bỏ đỡ?

Nghĩ đến đây, Lý Lão Tử không dám nịnh hót lung tung, chỉ đành quỳ gối dưới đất, khấu đầu lia lịa:

- Ta biết ta đây chẳng là gì trong mắt ngài. Nhưng xin ngài khai ân cứu lấy Tam Oa nhà ta. Sau này ngài nói gì, ta sẽ làm nấy, tuyệt đối không trái lời. Ta có thể thề với trời, nếu...

- Được rồi, được rồi, thế gian này nào có ông trời!

Lão mù mở to đôi mắt, một tay đỡ Lý Lão Tửu dậy. Phải nói Lý Lão Tửu cũng được coi là một gã đàn ông khỏe mạnh, hai năm nay tuy bị tửu sắc bào mòn thân thể, cân nặng lại không hề giảm chút nào. Vậy mà khi bị một lão mù gió thổi cũng ngã dùng lực kéo lên lại không kháng cự nổi, chỉ đành thuận thể theo lực đạo của đối phương mà đứng dậy.

- Người đi mua một con gà trống lớn, phải là lông trắng mào đỏ, càng to càng tốt!

Khuôn mặt mang đầy vẻ từ bi, lão Đoàn mù thấp giọng căn dặn.

- Sau đó tìm một nơi không thấy mặt trời, chậm rãi bóp chết. Lực phải ổn định. Ổn định, chậm rãi, đều sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả!

- Chuyện đó, chuyện đó, lão thần tiên, ta không nắm chắc chuyện đó lắm!

Lý Lão Tửu bình thường giết người cũng không chớp mắt nay lại đột nhiên run sợ, bị trọng trách giết gà làm cho cả đầu toát đầy mồ hôi.

- Đồ ngốc, mang vào đại lao, ta giết thay người!

Lão Đoàn mù hung hăng đá Lý Lão Tửu một cái, bắt lực đồng ý.

- Phiền ngài rồi, phiền ngài rồi!

Lý Lão Tửu vui mừng quá đổi, liên tục chấp tay thi lễ.

- Sau đó người chặt bỏ cánh gà và vuốt gà đi, mang về nhà, dùng nước trong lửa nhỏ nấu lên. Trong đó cho thêm nửa tiền đảng sâm, nửa tiền hạnh nhân, một tiền đường đỏ, năm quả táo khô, nửa tiền nhân sâm...

- Cái này sao không khác gì thang thuốc bổ máu mà mẹ ta uống vậy?

Nằm bẹp ở trong góc của một phòng giam khác, Trình Danh Chấn tuy không còn sức động dậy, nhưng tai vẫn nghe rõ mồn một cuộc trò chuyện

phòng kế bên. Hãn biết lão Đoàn mù này có lòng tốt muốn cứu mình, vì vậy không dám phát ra chút tiếng động nào. Cuộc trò chuyện sát vách cứ liên tục truyền tới, càng nghe càng khiến hãn cảm thấy kinh hãi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 119: Đông Chí (14).

U

ống thang thuốc này, Tam Oa tử sẽ khỏe lại sao?

Lý Lão Tửu không ngờ toàn bộ danh y trong thành đều không chữa nổi căn bệnh kì lạ này, đến chỗ lão Đoàn mù lại đơn giản như vậy, hai mắt tròn tròn, bán tín bán nghi hỏi lại.

- Làm gì có chuyện dễ dàng như thế!

Lão Đoàn mù nhếch miệng tiếp tục cười nhạt.

- Đây đều là nghiệp, người có biết không? Những thứ không sạch sẽ đó hiện giờ không còn sức quyến luyến người nữa, tự nhiên sẽ quyến luyến con trai người! Đợi đến khi chúng từ từ hấp thụ được dương khí...

Lời còn chưa dứt, Lý Lão Tửu đã kêu "ôi" lên một tiếng rồi quỳ xuống đất.

- Than ôi, lão thần tiên, mong ngài nài lòng từ bi! Sau này ta sẽ ngày ngày tích đức hành thiện, ăn chay niệm phật. Ta chỉ có một đứa con trai độc nhất...

Gã khóc lóc đến mức nước mắt nước mũi chảy đầm đìa, trông cũng thật đáng thương. Lão Đoàn mù nghĩ ngợi một hồi, tiếp tục nói:

- Đây là thang thuốc an thần trừ tà, chỉ có thể tạm thời giảm bớt chứng bệnh của lệnh lang. Muốn trị tận gốc, muốn tránh tai họa, người cần phải bế nó đi phơi nắng nhiều hơn, hấp thụ tinh khí của ánh nắng mặt trời! Nhớ rõ không được để nữ nhân bế, khí tức trên người nữ nhân thuộc khí âm. Còn cả đời người tuy làm chuyện mờ ám, phúc trạch kiếp trước vẫn còn, khí tức lại là

dương. Mỗi ngày không thể ít hơn nửa canh giờ, liên tục như vậy trong hai tháng, có lẽ sẽ trị được hoàn toàn.

- Ta...

- Thế nhưng!

Cướp lời Lý Lão Tửu, giọng nói của lão Đoàn mù đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

- Nội trong hai tháng, người không được phép sát sinh, càng không thể hại người. Nếu không, âm khí phản lại, nhẹ thì hại đến tính mạng con người, nặng thì cả nhà người từ già trẻ lớn bé đều không được chết tử tế!

- Ta...!

Lý Lão Tửu quỳ dưới đất sững sờ, hồi lâu không dám đứng dậy. Nhiệm vụ của gã hôm nay là đến thủ tiêu Trình Danh Chấn. Lúc này e ngại quyền uy của lão mù, không dám lập tức bức bọn phạm nhân động thủ. Đối một gian phòng khác, cứ theo cách cũ là có thể khiến cho gã thiếu niên kia chết một cách không rõ ràng. Nhưng lệnh cấm nội trong hai tháng không được sát sinh lại khiến gã không thể không do dự. Việc sống chết của Trình Danh Chấn tuy quan trọng, nhưng cái mạng nhỏ của con trai hãn càng đáng quý hơn gấp trăm lần. Lấy tính mệnh của đứa con trai duy nhất đổi với tính mệnh của Trình Danh Chấn, cuộc mua bán này bất luận thế nào Lý Lão Tửu cũng không thể làm được!

- Ta, nhưng dù ta không động đến hãn, Giả đầu và Chu gia cũng sẽ phái người đến xử hãn!

Nhìn về phía gian phòng tổng giam Trình Danh Chấn nhếch miệng, Lý Lão Tửu nhỏ giọng trình báo với lão mù, không phải xuất phát từ lòng hảo tâm, mà là sợ sau này cái chết của Trình Danh Chấn lại bị bọn oan hồn đã quý chốn u minh tính sổ với mình.

- Ha ha, hắc cốt cách thanh kì, sao có thể chết dễ thế được!

Lão mù mỉm cười lắc đầu.

- Lão Tửu ời là Lão Tửu, người bình thường cũng là người sáng suốt, nay sao lại giả điên như vậy?

Dường như phát hiện ra Trình Danh Chấn ở phòng bên nghe lén, lão cố ý giảm tốc độ nói, mỗi chữ thốt ra cũng cực kì rõ ràng.

- Ông nói lời này là có ý gì?

Lý Lão Tửu thăm thì hỏi.

- Trước khi hắc vào ngục, đã từng bị người ta đánh đúng không, sao không thủ tiêu ngay tại chỗ? Thế không phải đã sớm làm sáng tỏ vụ án rồi sao, hà tất phải mượn tay Lâm huyện lệnh.

Dù không có đồng tử, lão mù lại nhìn thấy rõ ràng hơn bất kì ai khác.

- Trên công đường, Lâm huyện lệnh rõ ràng là có thể đánh chết hắc, sao phải tống hắc vào ngục?

- Chu gia huyện Quán Đào, rõ ràng có thể phái tâm phúc đến trừ khử hắc, tại sao chỉ phái một tiểu nha đầu khóc lóc sụt mướt đến?

- Lý Lão Tửu người không phải là chưa từng hại chết người, sao lần này phải để người khác động thủ? Đừng nói với ta là người sợ thấy máu nhé? Thật ra là người đang sợ, người sợ cái gì vậy?

- Đúng thế! Theo lẽ thường, mình đã phải chết mấy lần rồi, sao vẫn còn sống?

Trình Danh Chấn đang ghé sát vách nghe lén chột giống như được người ta tẩy rửa đầu óc. Từ lúc hãn mới trở về Quán Đào, tất cả mọi việc xung quanh đều có vẻ kì lạ, sao hãn lại ngốc như vậy, chẳng hề may mắn phát giác?

Hãn nhớ lại chuyện mình bị coi là tượng đất đặt trong miếu thành hoàng. Lâm huyện lệnh vô cùng trông mong hãn chết đi, chứ không phải là còn sống quay về. Trình Danh Chấn đã chết có thể làm anh hùng, cũng có thể che dấu được tất cả bí mật về mối quan hệ giữa Dương Huyền Cảm, Trương Lượng với Chu gia Quán Đào và huyện lệnh Lâm Đức Ân, còn khi Trình Danh Chấn sống thì bất kì lúc nào cũng có thể vạch trần bí mật này.

Vì vậy, ngay bước đầu tiên vào huyện Quán Đào, hãn đã đặt chân vào tử cục rồi. Mồ hôi lạnh đầm đìa trên cơ thể yếu ớt của Trình Danh Chấn, khiến vết thương do gậy đánh bị kích thích nóng như lửa đốt. Hãn biết mình còn sống được đến bây giờ đã là may mắn lắm rồi. Cái gọi là tiến cử chức huyện thừa huyện Quán Đào, căn bản là một cái bánh ngọt. Vì mục đích khiến mình an tâm bước vào cái bẫy mà không chút phản kháng.

- Ta, ta...

Bên vách truyền đến âm thanh đứt quãng của Lý Lão Tửu, nghe có vẻ yếu đuối bất lực.

- Hãn sợ bị coi là tốt thí!

Đau đớn và ân hận khiến thần trí của Trình Danh Chấn trở nên đặc biệt tỉnh táo.

- Người tập kích mình trên đường nhất định cũng ôm cùng một suy nghĩ như thế, vì vậy nên mới chưa hoàn toàn chấp hành mệnh lệnh của kẻ chủ mưu. Hoặc nên nói, bọn họ làm việc quá lễ mễ, bị Tưởng Bách Linh tình cờ bắt gặp! Không đúng, Tưởng Bách Linh là cố ý tuần tra đến nơi đó? Hãn đã từng muốn nhắc nhở mình, nhưng lại không được mình chú ý. Vì vậy hãn

không an tâm, cố ý đến hiện trường, khiến hung thủ không kịp hoàn thành chuyện xấu.

“Là do Lâm huyện lệnh e sợ miệng lưỡi thế gian. Dù sao mình cũng là do một tay ông ta bồi dưỡng nên, nếu mình chết dưới trượng của ông ta, không biết sẽ dẫn đến bao nhiêu hoài nghi.”

Thuận thế lần theo manh mối, càng lần theo, trong lòng Trình Danh Chấn càng thêm rõ ràng.

“Vì vậy Lâm huyện lệnh mới bắt mình vào ngục, chuẩn bị để mình chết bất đắc kỳ tử trong ngục. Còn Châu gia lại không an tâm về Lâm huyện lệnh, trước đó đã sai Xảo Nhi đến đưa thức ăn có độc cho mình.

May mà lúc đó mình đang tức giận, không đụng vào mớ đồ ăn thức uống đó!”

Đưa tay chạm trán, người thiếu niên cảm thấy sự lạnh lẽo của xiềng xích và thế gian.

“Còn Lý Lão Tửu sau đó đã mượn tay ngục bá Trương Thanh giết người, cũng là để tiện đòn đẩy trách nhiệm. Lão Đoàn mù nói đúng, một khi Trương Thanh giết mình, sau này Lâm huyện lệnh hoàn toàn có thể giả vờ thay mình sửa lại án oan, nhân tiện nghiêm trị bọn Trương Thanh, "báo thù" cho mình!”

“Thậm chí hẳn còn có thể mượn cớ đó, chấn chỉnh lại đại lao, nha môn huyện Quán Đào, đàn áp thế lực của hai gã bộ đầu Quách, Giả! Để ngày sau không còn bị hai người họ cản trở nữa! Còn hai tên bộ đầu Quách, Giả sẽ ngoan ngoãn chịu mắc mưu sao? E là, họ tuy hận ta đoạt chức vị huyện thừa của bọn họ, nhưng cũng không hận đến mức hoàn toàn phát ngược!”

Từng hình ảnh, từng cảnh tượng, tất cả mọi chuyện và tất cả khuôn mặt nối tiếp nhau, khiến Trình Danh Chấn muốn khóc mà không có nước mắt. Đây

chính là bộ máy quan lại huyện Quán Đào mà hãn một lòng muốn gia nhập, đây chính là cuộc sống người trên người mà hãn một lòng hướng đến! Hãn từng vì căm ghét sự vẩn đục trong sào huyệt thổ phỉ nên mới phất áo ra đi, nhưng so với hang ổ thổ phỉ, quan trường huyện Quán Đào thật sự "sạch sẽ" biết bao!

Đây là bài học đầu tiên trong cuộc đời hãn. Quả thực là bài học khắc cốt ghi tâm!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 120: Đông Chí (15).

L

ão Đoàn mù và Lý Lão Tửu phòng bên lại thì thầm riêng với nhau, thanh âm cực thấp, Trình Danh Chấn không có cách nào nghe rõ. Ngay sau đó, Lý Lão Tửu hết lòng cảm kích liên tục vái lạy lão Đoàn mù, sau đó xông về phía một tên coi ngục hét lớn:

- Đến đây, dẫn tên họ Trình này sang bên chỗ lão thần tiên, tiểu tử này gặp may rồi!

Bọn coi ngục đồng thanh đáp lại, kéo Trình Danh Chấn đến trước mặt lão Đoàn mù như kéo xác một con chó chết, khóa cửa phòng giam lại rồi nghênh ngang bước đi. Trình Danh Chấn biết mình lại vừa thoát khỏi tử kiếp, gắng gượng cong người bò dậy, hai tay ôm quyền hướng về phía lão mù tạ ơn. Lão mù lại như bị lửa cháy đến móng vôi vãi né đi, miệng liên tục nói không dám.

- Người, người ngàn vạn lần đừng tạ ơn ta. Là do mệnh người chưa dứt, lão mù ta không dám tranh công với người khác. Muốn tạ ơn, người hãy lạy thần linh đi!

Thần linh lui tới? Chắc đều là những vị thần hồ đồ uống say cả rồi! Trình Danh Chấn trong lòng thầm oán. Lúc này trong mắt hắn, lão mù kia còn đáng tôn kính hơn đám thần tiên ma quỷ đó. Nếu đối phương đã không chịu nhận công, hắn cũng không dám miễn cưỡng, khế đập đầu, ngả người trên đất thờ dốc.

Tuy chỉ có một bức tường ngăn cách, gian nhà lao này lại chỉnh tề hơn nhiều so với gian phòng sát vách. Nói cho rõ ra thì, so với các quán trọ bình

dân dành cho khách bộ hành nghỉ ngơi cũng không hề thua kém. Trên mặt đất không có rơm rạ, mà được quét sạch bong không một hạt bụi. Sát tường, có đầy đủ mọi thứ gia dụng cần thiết như giường, bàn, chậu than. Chính giữa phòng giam còn có ngọn lửa hồng nhạt đang bùng cháy trong chậu than đen bằng sắt, rọi lên mặt người trông vô cùng ấm áp.

- Người chính là Trình Danh Chấn?

Trong khi mọi người xung quanh đang cẩn thận đánh giá người thiếu niên, lão mù không ngừng khịt khịt mũi, tựa như đối phương là một nồi thịt kho tàu mới ra lò.

- Chính là văn bối!

Trình Danh Chấn bị người có chút không tự nhiên, chấp tay trả lời.

- Đừng hành lễ, đừng hành lễ. Lễ của người lão mù ta nhận không nổi đâu! Đã nói với người bao nhiêu lần rồi, muốn mưu hại lão già ta sao?

Tuy không có đồng tử nhưng lão mù dường như vẫn nhìn thấy rất rõ ràng nhất cử nhất động của Trình Danh Chấn.

Trình Danh Chấn thầm cảm thấy kì lạ, chỉ đành xê dịch về phía góc tường, thấp giọng nói:

- Tiền bối có ơn cứu mạng, Trình mỗ suốt đời không quên. Ngày sau nếu có thể thoát khỏi, nhất định sẽ báo đáp!

- Báo đáp, nói đi, người có thể lấy gì để báo đáp ta?

Lão mù mới ban nãy còn thần bí khó lường chớp mắt đã biến thành một kẻ tiểu nhân đầu cơ trục lợi, chớp ngay câu nói của Trình Danh Chấn mà truy hỏi.

Trình Danh Chấn bị hỏi mặt liền đỏ ửng, hồi lâu sau vẫn không tiếp lời. Bản thân hẳn hiện giờ tính mạng sớm chiều khó giữ, còn có thể lấy gì để báo đáp người khác? Đương lúc xấu hổ, lại nghe thấy lão mù nhắc tới nhắc lui:

- Ờ, ờ, cũng tốt, vận đen trên người người đã gần như tan hết rồi, nói không chừng mai này có thể đại phú đại quý. Báo đáp, ờ, hai chữ này ta đã ghi nhớ. Bản thân người cũng đừng quên là được!

- Vãn bối không dám!

Trình Danh Chấn bị nghẹn lời này giờ cuối cùng cũng có một bậc thang để leo xuống, thì ào trả lời.

- Uống chút nước đi!

Lão mù lắc lắc đầu, rót ra từ trong ấm một chén trà thơm nồng, nhẹ nhàng đặt trước mặt Trình Danh Chấn.

- Nhưng việc đó hãy còn xa lắm, người phải nếm trải những ngày giam cầm trước mắt đã rồi hãy nói! Ờ, lão già ta sẽ bói miễn phí cho người một quẻ, hành đạo thủy cùng xứ, tọa khán vân khởi thì (1). Quẻ thượng, quẻ thượng, khó khăn của người sắp đến rồi, chỉ cần qua được cửa ải trước mắt, thì cứ chờ một bước lên mây, vui vui vẻ vẻ sống bình an sung sướng!

(1) Đi theo nguồn nước đổ

Ngồi ngắm áng mây bay

(Thơ Vương Duy - Bản dịch: Lê Nguyễn Lưu)

Cửa ải trước mắt? Suy nghĩ của Trình Danh Chấn có chút không theo kịp thay đổi của lão mù. Cửa ải trước mặt không phải vừa mới qua đó sao? Trong lòng hẳn thầm nghĩ, cả khuôn mặt lại đỏ rực lên. Người muốn thủ tiêu hẳn, không chỉ có một mình Lý Lão Tửu. Lý Lão Tửu tuy lao đến trước

mặt, nhưng chẳng qua chỉ là một tiểu lâu la. Phía sau hẳn, còn có hai vị bộ đầu, một vị huyện lệnh, còn có Quán Đào Châu gia, còn có, còn có bằng hữu tốt của hẳn Vương Nhị Mao!

Nghĩ đến sự đê tiện bỉ ổi của Châu gia và sự vô tình vô nghĩa của Nhị Mao, Trình Danh Chấn trong lòng lại bất giác cảm thấy tuyệt vọng. Cũng không thể trách Nhị Mao dễ dàng lựa chọn sự phản bội, thực lực của đối thủ quá lớn mạnh, bản thân hẳn căn bản không có cơ hội giành thắng lợi.

Lão mù có cảm giác vô cùng nhạy bén, từ tiếng hô hấp đã nghe ra được sự tuyệt vọng của Trình Danh Chấn, mỉm cười khẽ nói:

- Sao vậy? Sợ không có cơ hội báo đáp ta sao? Đứa ngốc này, đã không hiểu thì đừng nghĩ nữa, có người tặng gà cho chúng ta ăn đấy!

Vừa dứt lời, Lý Lão Tửu đã hùng hùng hổ hổ chạy đến, trong tay cầm một con gà trống lớn lông trắng mào đỏ, trên mặt đầy vẻ nịnh bợ.

- Ngài, ngài....

- Ôi, lâu lắm rồi không sát sinh. Vì Lý Lão Tửu người...

Lão mù lại thở dài, thò tay qua song cửa nhà lao, nhẹ nhàng kẹp chặt cổ con gà. Nói cũng lạ, con gà trống đó lúc bị Lý Lão Tửu khống chế vẫn còn liều mạng giãy dụa, vậy mà khi bị một tay lão mù cầm lấy lại lập tức chẳng còn sức lực, sau một hồi lâu, hai chân buông thõng, đi đời nhà ma.

- Cầm đi đi, nhớ sai người nhặt hết phân và lông gà trên đất! Bao nhiêu năm rồi ta không dính máu, vì chút chuyện vặt của người...

Lão mù liên tục lắc đầu.

- Lúc đến chỗ Diêm Vương gia, lại không khỏi phải chịu thêm mấy trận gậy sát uy!

- Sao có thể thế được, ngài đây là hành thiện tích đức!

Lý Lão Tửu không ngừng khom lưng cúi đầu, vẫy tay gọi một tên coi ngục đến, bảo hắn quét dọn sạch sẽ những thứ dơ bẩn dưới đất, sau đó tươi cười nói:

- Ngài đợi một chút, sau khi ta lấy được liệu, những bộ phận khác sẽ lập tức hàm lên mang biểu ngài.

- Nhớ bảo đầu bếp cho ít muối, trước khi lấy ra khỏi nồi đừng quên vẩy rượu vào!

Giống như việc nhận sự hiếu kính của đối phương là lẽ đương nhiên, lão mù đỉnh đạc căn dặn.

Lao đầu Lý Lão Tửu khúm na khúm núm, mang theo con gà trống lớn đã bị bóp chết chạy đi. Nghe tiếng bước chân hần xa dần, lão mù mỉm cười quay lại bên chiếc giường của mình, vững vàng ngồi xuống, đợi ăn canh gà hầm.

Lúc này, Trình Danh Chấn bỗng cảm thấy bội phục người này sát đất, nhích về phía giường, cung cung kính kính nói:

- Xin tiền bồi chỉ cho một con đường sống! Tiểu tử ngu dốt, thật sự không nghĩ ra làm thế nào mới có thể thoát thân khỏi nơi không thấy ánh mặt trời này!

- Không phải vừa nãy ta đã chỉ điểm cho người rồi sao? Lẽ nào người ngốc đến mức ấy?

Lão mù cúi đầu nhìn hần với cặp mắt trắng dã, ngữ khí mang theo chút thất vọng.

- Chỉ điểm?

Trình Danh Chấn khó khăn nhìn xung quanh, xích sắt trên người kêu đing đang không ngừng. Lão mù vừa mới bóp chết con gà trống nằm trong tay, ắt hẳn là võ công cao minh. Nhưng điều đó thì có quan hệ gì với cách thoát thân? Mình một là không có khẩu quyết, hai là không nhìn rõ thủ pháp của lão, sao có thể vừa nhìn đã thấu.

- Nếu người đã có thể lừa được Trương Kim Xương thì hẳn không phải là đứa ngốc. Sao sau khi trải nghiệm một chuyến trở về, lại luôn bị mắc mưu như thế?

Phát giác ra sự hoang mang của Trình Danh Chấn, lão mù lại cười hỏi.

- Việc này?

Trình Danh Chấn trong lòng vô cùng hối hận. Thật ra sau khi vào thành, có rất nhiều chuyện lộ vẻ kì lạ, có điều bản thân hẳn khi đó đang bị chức vị huyện thừa mê hoặc đầu óc, luôn muốn thăng quan, thay đổi địa vị, không hề chú ý xung quanh đầy rẫy những ánh nhìn thù địch.

Cho dù lúc đó mình chỉ hơi đề phòng thôi, e là cũng không đến nỗi lạc vào bước đường như ngày hôm nay. Nhưng bây giờ, hối hận cũng đã không còn kịp nữa. Tất cả những việc nên làm và những việc không nên làm đều đã làm cả rồi. Những người hại mình, có lẽ lúc này đang ở trong nhà vừa nhâm nhi rượu, vừa cười mình đại độ hết thuốc chữa chẳng?

- Người nói xem, gã Lý Lão Tửu này rõ ràng là đã cầm cả con gà trống lớn đi rồi, tại sao ngoài bộ phận làm được liệu ra còn muốn hăm lên biểu ta?

Đương lúc đau khổ suy tư, lời của lão Đoàn mù lại vang lên bên tai hẳn.

- Đúng thế? Tên Lý Lão Tửu đó trước giờ luôn là con quỷ bunn xin có vào mà không có ra, hôm nay sao lại rộng rãi như vậy?

Trình Danh Chấn hiểu bản tính của Lý Lão Tửu, trong lòng thầm nghĩ.

- Phải rồi, là vì lão mù cứu con trai hần!

Nhưng gã đó lại là người chịu cảm tạ sao? Không đúng! Đáp án vừa nảy ra trong lòng lại bị chính Trình Danh Chấn phủ nhận. Có lẽ, hần sợ rằng bệnh tình của con trai nhất thời không thể tốt lên được, sau này vẫn còn cần phải nhờ lão Đoàn giúp đỡ?

- Hần có việc cầu người, vậy nên dù cảm thấy thái độ của Đoàn lão trượng ngạo mạn một chút, lời nói vênh váo ra vẻ, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn. Còn bản thân mình...

Đột nhiên, cánh cửa trước mắt Trình Danh Chấn tựa như được mở ra, rất nhiều thứ mơ hồ trước kia bỗng trở nên sáng tỏ.

- Sở dĩ mình bị mắc mưu, không phải chính là vì có việc muốn cầu Lâm huyện lệnh, muốn nhờ tay hần để đạt được chức huyện thừa đó sao? Cổ nhân có câu, không muốn lại được! Mình sở dĩ bị mắc mưu, chính là vì trong lòng có dục vọng!

- Tính ra thì, phải chịu tình cảnh như hiện giờ cũng không hần là oan uổng. Mười mấy năm đèn sách, một chút đạo lý cơ bản trong sách cũng đọc không thông. Nghĩ đến đây, Trình Danh Chấn ảo não đến mức muốn đập đầu xuống đất. Đối với sự phản bội của người khác cũng không còn oán hận nữa, trong lòng chỉ thầm trách chính mình.

- Sao vậy, hối hận rồi sao. Thuốc trị hối hận cũng chẳng có chỗ để mua. Phàm chuyện gì cũng phải nhìn về phía trước!

Phát giác ra Trình Danh Chấn trong lòng đã tỉnh ngộ, lão mù ngồi xổm xuống đất, lấy tay chọc chọc vào hần.

- Chỉ hối hận suông cũng vô dụng, người còn phải nghĩ xem người khác cầu gì, mới có thể gặp chiêu nào phá chiêu ấy.

- Họ cầu gì, văn bối cũng biết một chút. Nhưng văn bối hiện giờ đã chẳng còn gì cả!

Trình Danh Chấn vô cùng ủ rũ, lắc đầu thở dài.

Điều Lâm huyện lệnh muốn là bảo vệ được bí mật, nhưng giết mình rồi, bí mật cũng sẽ vĩnh viễn không có ngày lộ diện dưới ánh mặt trời. Hai gã bộ đầu Quách, Giả chăm chăm dòm ngó chức vị huyện thừa, hiện nay bộ dạng mình thế này, còn có thể tranh giành với họ nữa sao?

- Nhóc con có đánh bạc không?

Lão mù hỏi một câu không đầu không đuôi.

- Không! Ta không có tiền!

Trình Danh Chấn tiếp tục lắc đầu.

- Thế thì chắc là trước giờ chưa từng thua rồi?

Lão mù tiếp tục truy hỏi.

- Không có tiền để thua, thì làm sao mà thua được?

Trình Danh Chấn không chút do dự trả lời. Tức thì, từ dưới đất ngẩng phắt đầu dậy, xiềng xích trên người kêu đình đình đang đang không ngừng.

- Vốn đã hai bàn tay trắng rồi, có thua nữa, chẳng qua cũng chỉ là cái mạng rữa nát này mà thôi. Còn Lâm huyện lệnh và hai gã bộ đầu kia, những thứ mà họ có lại rất nhiều rất nhiều. Lúc người thua trắng tay, tiếp theo có làm thế nào cũng đều là trắng cả.

Nhìn ông lão mỉm cười thờ ơ như không, Trình Danh Chấn bật cười như điên.

- Hiểu ra rồi?

Lão mù chột chột hăn, cười hỏi.

- Hiểu, hiểu ra rồi!

Trình Danh Chấn cười đến chảy nước mắt.

- Văn bối đã ở vào thế bất bại rồi, ha ha, ha ha, ha ha ha ha

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 121: Đông Chí (16).

T

rong giây lát hiểu rõ thế sự ảm lạnh, người thiếu niên vừa cười vừa khóc, giống như điên. Làm cho đám tù nhân ở bên cạnh bịt hết tai lại, không đành lòng nghe. Ông lão mù không cần quan tâm, mặc kệ Trình Danh Chấn phát cuồng, nắm lấy ngón tay xem bói. Đợi đến khi người thiếu niên khóc đủ rồi cũng cười đủ rồi, mới dùng ngón tay chỉ ra cửa lao, thản nhiên nói:

- Đừng chặn ở đây, có người đang đưa canh gà tới. Cùng ông lão mù này uống chung đi, ăn uống đầy đủ, vết thương sẽ lành nhanh thôi!

Trình Danh Chấn lau nước mắt, buồn bã cảm ơn. Một lát sau, quả nhiên có mấy tên quản ngục bưng một bát canh gà nóng hổi đi đến. Ông lão mù cũng không khước từ, lau bát đũa, bắt đầu ăn ngay lập tức. Đợi nhóm quản ngục đi xa rồi, mới ợ một cái, thấp giọng hỏi,

- Người sao vậy, không dám ăn sao?

Người yên tâm, không có độc. Bọn họ không nỡ hạ độc chết lão nhân gia ta đâu!

- Đa tạ lão trượng chỉ điểm!

Trình Danh Chấn lại dụi dụi con mắt, ghen ngào nói. Chỉ trong vài ngày từ một anh hùng được mọi người ngưỡng mộ biến thành một kẻ tử tù chờ chết, sự thay đổi quá lớn này làm con người ta khó có thể chịu đựng. Được ông lão mù khuyên giải, sự uất ức tích tụ trong lòng hắt theo nước mắt chảy ra ngoài, sự phẫn nộ và thù hận tích tụ trong tâm trí cũng dần dần giảm đi.

Nếu sống lâu được một chút đó là thắng lợi, thì những lời ông lão mù nói không có lý do gì để cự tuyệt. Lập tức, Trình Danh Chấn cũng lấy bát đĩa, nhanh chóng mò thịt từ âu lớn, nhanh đến mức làm cho ông lão mù mắt trợn trắng lên,

- Người đúng thật là không biết khách khí, sớm biết như vậy, đã không mời người rồi. Đừng động, đó là cái phao câu chỉ có người già mới có thể ăn, người còn trẻ tuyệt đối không được ăn!

Trình Danh Chấn biết rằng ông lão nói đùa, lắc đầu, buông cái phao câu gà xuống, gấp luôn cái cổ gà hầm. Một già một trẻ tranh giành, không đến nửa canh giờ, đã ăn hết bát canh gà hầm. Ăn hết không còn gì, chỉ còn lại ít xương xẩu trên bàn, một người nằm trên giường, một người tựa dưới chân giường, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

- Sao rồi, nghĩ ra kế thoát thân chưa?

Nghỉ ngơi một lát, ông lão mù nhắm mắt lại nói thầm.

- Vẫn chưa sao?

Trình Danh Chấn nhẹ nhàng lắc đầu.

- Bọn họ cơ bản đã có những gì họ muốn ở trong tay rồi, ta ở chỗ này cũng không mang lại lợi ích gì!

- Vậy người cũng thật là ngốc nghếch đấy!

Ông lão mù nhẹ nhàng bĩu môi, thở dài. Trong trí nhớ của lão, điếm qua thì chỉ có mấy người thiếu niên có tư chất cao hơn Trình Danh Chấn một ít, đặc biệt là người đệ tử cuối cùng, hoán đổi chỗ của gã với Trình Danh Chấn, chỉ sợ trong nháy mắt, đã đem Lâm Huyện lệnh đưa chết một trăm lần trở về rồi.

Trình Danh Chấn không biết được tâm tư của ông lão, còn tưởng rằng ông lão mù là vì tiền đồ của mình mà thờ dài. Cảm kích chấp tay, thấp giọng nói:

- Cổ nhân nói, sống chết đã có số mệnh. Văn bồi tuy rằng khó thoát khỏi kiếp nạn này, nhưng có thể được tiền bồi một lần chỉ điểm, bình sinh đã là rất may mắn. Mặc dù ngày mai có chết, trong lòng cũng không có nhiều tiếc nuối!

- Thối lắm, thối lắm, thối lắm!

Ông lão mù thoáng cái đã từ trên giường nhảy xuống đất, mỗi lần nghe được một chữ chết, liền mắng lại một câu “Thối lắm”. Rất vất vả để cắt đứt những câu nói xằng nói bậy của Trình Danh Chấn, mở to tròn mắt chỉ một màu trắng, khinh thương quát lớn:

- Phụ mẫu nuôi dưỡng người đến bây giờ, chỉ để cho người nghe thấy chữ “Đạo” sao? Nếu biết trước như vậy, lúc sinh người ra bọn họ vì sao không đem người đến trước mặt cao tăng để người nghe chán, rồi mang người vứt vào trong khe nước thối đi. Hơn nữa ta là một ông lão mù mà nói nhiều lời vàng ngọc như vậy, cũng không thể để vô ích. Người đã nói phải báo đáp ta, vậy thì tìm cách thực hiện đi! Nếu không chỉ một chữ chết đã dễ dàng giải thoát rồi, chẳng phải là nói không giữ lời sao? Nếu trên đời này ai cũng giống như người, gặp một chút khó khăn đều ngồi chờ chết, trên đời này chẳng phải thiếu mất một nửa số người sao? Kết quả là Diêm vương gia bên kia loay hoay giậm chân, lại mang trách nhiệm đổ trên đầu ông lão mù là ta đây, thì chẳng phải chính mình tự hại mình sao?!

Ông lão nói những lời này rất nhanh, ý nghĩ cũng rất kiên định. Trình Danh Chấn phải tập trung hết tinh thần mới có thể nghe hết được, cơ hội để cự cãi lại một chút cũng không có. Sau khi ông lão nói xong một hồi lâu, cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, cúi đầu đáp lại nói:

- Lão nhân gia người giáo huấn rất đúng, trước đây văn bối đúng là quá cam chịu rồi!

- Mặc dù là đặc đạo cao tăng, cũng khó tránh khỏi cái chết!

Ông lão mù không thèm nhìn Trình Danh Chấn, thấp giọng kể:

- Nhưng người sống, không phải là để chờ chết. Giết người thì phải đền mạng, thiếu nợ thì phải trả tiền, rất nhiều thứ đang chờ người gánh vác đấy, chết đi chưa chắc đã chạy thoát được!

- Những lời nói trước tiên có giọng thoải mái khôi hài nhưng sau trở nên nghiêm nghị. Làm cho Trình Danh Chấn nghe xong lại ngẩn ngơ, thở dài, trầm tư nửa ngày.

- Không nghĩ ra được, thì từ từ nghĩ. Gặp chiêu phá chiêu, cũng là một biện pháp!

Nhìn thấy Trình Danh Chấn hiểu được những lời mình vừa nói, ông lão mù cười an ủi.

- Trước tiên nói một chút về người đi, Người sao lại lại đặc tội với Lâm Huyện lệnh và hai vị Bộ đầu, bọn họ vì sao lại muốn dồn người vào chỗ chết?

- Tiền bối không phải đã tính ra rồi sao?

Trình Danh Chấn dùng bản năng truy hỏi, sau khi nói xong lại thấy hổ thẹn. Mới quen biết ông lão mù có mấy canh giờ, nhưng lúc này lại có cảm giác vừa thân thiết vừa kính trọng giống như người trong nhà. Những cái này thần thần thánh thánh gọi là mảnh khốe cũng được, gọi là bói toán cũng được, tóm lại cũng là vì cứu người. Không nhất thiết phải đào sâu đến cùng, cũng không cần phải tích cực tìm hiểu.

Nghĩ tới đây, hắn không cười nữa, thấp giọng bổ sung:

- Việc này nói ra rất dài dòng, việc Trương Kim Xưng nửa năm trước tấn công thành Quán Đào, tiền bối đã từng nghe nói chưa?

- Việc đó ta biết, lúc đó người một mình đi tới hàn hồ, trên dưới huyện Quán Đào đều truyền khắp. Lão đây hôm nay không cho người chết, cũng là nghĩ người là anh hùng!

Nói xong nằm nghiêng ở trên giường, nhắm mắt lại lắng nghe.

- Văn bối lần đó đi chỉ là chó ngáp phải ruồi, được Lâm Huyện lệnh đề bạt làm Giáo đầu hương dũng!

Trình Danh Chấn dừng lại một chút, tiếp tục giảng giải. Trong nha môn nhìn thấy Trương Lượng uy hiếp Lâm Huyện lệnh, mọi chuyện từ đấy mà ra. Sau đó bị những người trong nha môn lãng mạ việc đi sứ trong doanh trại của Trương Kim Xưng, sau đó khẩu chiến một trận. Cuối cùng bị quan binh cho là thổ phỉ đuổi theo giết, tính cả vì tự bảo vệ mình mà hiến kế cho Trương Kim Xưng, đánh tan quan quân thuộc sở bộ Vương Thế Sung, chém chết trận Ngu Trọng Mưu và chuyện cũ đều được ông lão mù chăm chú lắng nghe.

Hắn tin rằng bất kể như thế nào Lâm Huyện lệnh và những người kia nhất định dồn hắn vào chỗ chết, thêm một tội thì cũng chỉ là cái cớ mà thôi, đến mức này thì không cần giấu diếm nữa. Nói xong lời cuối cùng, rõ ràng đã nói rõ hết sự tình bên trong đầm Cự Lộc. Ông lão mù giờ đang nghe rất chú tâm, nghe được bên trong đầm Cự Lộc đang tính kế giết hại lẫn nhau, tức giận đến liên tục giâm chân.

- Bọn này thật là khốn kiếp, đã bao nhiêu năm, vẫn còn hăng hái tranh giành như thế. Người và Đỗ Thất đương gia làm tốt lắm, hay lắm. Sao không quay lại băm nát gã Trương Kim Xưng đó đi, tự mình đi làm Đại đương gia, cũng bớt đi một gã không có lương tâm chuyên làm hồng việc!

- Vãn bối có tài đức gì, mà dám làm Đại Đường gia đầm Cự Lộc. Lúc đó vãn bối trở về, sự việc đã xảy ra luôn rồi!

Trình Danh Chấn gãi đầu gãi tai ngượng ngùng nói. Ăn uống no đủ, tinh thần của hắn đã tốt lên rất nhiều, trên người vẫn còn đau ê ẩm vài chỗ, nhưng thật ra chân tay đã bắt đầu muốn đánh nhau rồi.

- Đúng là không từ mà biệt!

Dường như có thể nhìn thấu được tâm sự của Trình Danh Chấn, ông lão mù quyết miệng truy vấn.

- Tiền bối, tiền bối nói không sai!

Trình Danh Chấn đỏ mặt tiếp tục vò đầu, chiếc xích sắt trên cổ tay đưa đi đưa lại. Lúc trước sở dĩ hắn rời khỏi đầm Cự Lộc, lý do thứ nhất là khinh thường những gì mà bọn thổ phỉ đã làm. Thứ hai, là nhớ đến tiền đồ tốt mà lúc trước Huyện Lệnh đại nhân đồng ý cho. Mà sau khi trở về mới phát hiện, so với đám người Lâm Huyện lệnh, Giả Bộ đầu và Quách Bộ đầu, thì bọn thổ phỉ thuần khiết như những đứa trẻ vậy. Về cái chức Huyện thừa chi, chỉ là miếng mồi để gạt người thôi, Lâm Huyện lệnh căn bản không có chút thành ý nào.

- Hối hận rồi hả?

Ông lão mù cố tình không thấy sự ngượng ngùng của đối phương, thấp giọng truy hỏi.

- Không!

Trình Danh Chấn nhẹ nhàng lắc đầu.

- Không trở lại nơi này, ta vĩnh viễn sẽ là người không hiểu. Ha hả...

- Vậy là tốt rồi! Người không ngã thì không trưởng thành được!

Ông lão mù thoải mái duỗi lưng một cái, ngáp nói:

- Người cũng đã biết những chuyện đó, đã chết đến mười phần rồi. Có thể sống đến bây giờ, coi như hai chúng ta có duyên! Ta sẽ giúp người phân tích một chút nhá, tên Lâm Huyện lệnh kia chỉ sợ đã nghi ngờ người trợ giúp Trương Kim Xưng đánh bại quân của Vương Thế Sung là người, cho nên mới vội vàng tuyên bố người đã chết trong tay của Trương Kim Xưng như vậy. Như thế, Vương Thế Sung mặc dù chỉ nghe phong thanh, cũng sẽ mang chuyện đi rêu rao khắp nơi!

- Hẳn là như thế!

Trình Danh Chấn lắc đầu thở dài. Hẳn vẫn cho là, Vương Thế Sung báo cáo chiến công không có thật, Lâm Huyện lệnh yếu đuối hồ đồ nhất định sẽ không tin dùng. Nhưng hiện tại xem ra, Lâm Huyện lệnh yếu đuối và hồ đồ, chỉ sợ đến tám chín phần mười là làm cho người khác xem đấy. Động chạm đến lợi ích của bản thân, những tính toán trong lòng đều rất mưu mô xảo quyệt, cho tất cả mọi người vào trong kế hoạch của ông ta, mọi người còn có thể đối với ông ta sinh lòng cảm kích.

- Chức Binh Tào của nhà người chỉ là tạm thời giúp lão ta chống lưng. Nhưng người còn sống trở về, vẫn dễ cho Vương Thế Sung và Ngu gia nắm được điểm yếu. Một khi người đã bị lộ ra, cho người lên chức thượng ti, Lâm Huyện lệnh khó tránh khỏi bị liên lụy!

Ông lão mù ngáp, nhỏ giọng bổ sung,

- Đó chỉ là một phần. Thứ hai, chính là việc phiên toái giữa người và Chu gia. Nếu chẳng may người tố cáo Chu gia, đám người Lâm Huyện lệnh, Đồng Chủ Bộ chỉ sợ đều rơi đầu. Cho nên, bọn họ vì tự bảo vệ mình, trước hết phải giết người bịt miệng!

Trình Danh Chấn nghe được những lời đó, trong lòng càng hồ thẹn hơn. Những tình tiết này người trong cuộc bị hãm hại như hấn bây giờ từ từ suy nghĩ mới hiểu ra được. Mà ông lão mù chỉ dựa vào vài lời hấn kể, đã đoán được tám chín phần mười. Mình thật là vô tích sự, có hấn một đôi mắt mà nhìn sự việc không rõ bằng người không có con mắt nào.

- Cơ hội, chính là ở chỗ này!

Trên giường, ông lão trở mình, thấp giọng nhắc nhở.

- Chỗ nào ạ?

Trình Danh Chấn nghe được kinh ngạc, nhanh chóng đứng lên trước thỉnh giáo.

- Chỉ có người chết đi thì Lâm Huyện lệnh mới cảm thấy được an toàn. Nhưng hai vị Bộ đầu chỉ muốn kéo người từ trên đầu bọn họ xuống mà thôi, cho nên không cần phải hạ tử thủ. Và nếu người chết trong lúc này đối với hai vị Bộ đầu mà nói hại nhiều hơn lợi. Hai người bọn họ có thể cầm đầu trong nha môn huyện Quán Đào nhiều năm như vậy, chưa chắc nhìn không ra điểm này!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 122: Đông Chí (17).

T

ình hình quả nhiên như ông lão mù tiên đoán, vào ban đêm, bọn nha dịch cuối cùng đã không gây phiền toái cho Trình Danh Chấn nữa. Vừa qua khỏi trưa ngày thứ hai, Lý Lão Tửu vội vàng chạy tới, không cần để ý đến Trình Danh Chấn, nịnh hót ông lão mù,

- Thần tiên ơi, Người thật là thần tiên. Con trai của ta ngày hôm qua đã không còn khóc nữa. Buổi sáng hôm nay đã ăn hết một chén canh gà lớn!

- Nhớ kỹ những gì ta đã nói với người!

Lão người mù dí mắt gần Lý Lão Tửu một chút, thấp giọng ra lệnh.

- Đúng vậy, đúng vậy!

Làm đội trưởng nhà lao, nhưng Lý Lão Tửu một chút cũng không khó chịu, cúi đầu khom lưng luôn mồm vâng dạ,

- Ta hôm qua về nhà tìm người viết một lần, toàn bộ dán bên cạnh giường rồi! Sau này mỗi sáng sớm mở mắt ra, có thể nhìn thấy ngay những chỉ bảo của Người rồi!

Nói đến đây, gã lại trộm liếc nhìn Trình Danh Chấn ở góc tường, thấp giọng nói:

- Chỉ có điều Lâm Huyện lệnh kia...

- Tên Lâm Huyện Lệnh kia, đã quy định người chường nào thì làm sao?

Ông lão mù mở con mắt trắng toát lên dọa người,

- Quách Bộ đầu lại thúc giục người ư? Ta không nhìn thấy, làm thế nào mà đi xuống được đây?

Lý Lão Tửu nghĩ lại, đúng là đối với việc mưu hại Trình Danh Chấn, hai vị Bộ đầu vô cùng sốt sắng. Mà ngay cả chính mình xưa nay cũng tranh đoạt xum xoe Tưởng Diệp, mấy ngày nay cũng buồn bã ỉu xiu đấy. Điều này càng làm cho gã tin tưởng rằng ông lão mù biết hết chuyện nhưng không chịu nói, lại thấp giọng nói,

- Vậy chúng ta trước hết hồ đồ. Dù sao cũng là đối trên lừa dưới. Người có thể nói với Trình huynh đệ, khuyên hắn đừng trách ta, ta cũng vì miếng cơm ăn, bên trên ép, bên phải ép. Ép tới không chịu nổi nữa, liền tìm chỗ khoan dung mà độ lượng!

Biết rõ nửa câu sau Lý Lão Tửu cố ý nói để mình nghe đấy, Trình Danh Chấn vẫn không ngừng trợn mắt nhìn gã. Đêm qua hắn đã được ông lão mù giảng giải. Đã phân tích ra vài mặt của kẻ thù của mình không phải đều cứng như thép. Chỉ cần mấy người đó có xích mích, cơ hội thoát thân của mình lớn hơn một chút. Muốn nắm chắc cơ hội thoát thân, thì tiếp xúc càng ít với những người này càng an toàn.

Không thấy Trình Danh Chấn có thiện ý đáp lại, Lý Lão Tửu cũng không tức giận, dùng giọng nhỏ hơn nữa, báo cáo với ông lão mù,

- Việc ngài dặn dò đêm hôm qua, sáng sớm nay ta liền phái người đi tìm, nửa canh giờ trước, người được phái đi tìm kiếm đã trở về. Chính xác...

Gã lại vụng trộm nhìn về phía Trình Danh Chấn, lo sợ người thiếu niên nghe xong những lời này đem nói ra bên ngoài. Ông lão mù nhẹ nhàng xoa tay,

- Không sao, hắn lại không ra ngoài được, người cứ nói đi. Ta đây một thân đầy bản lĩnh, đang cần một truyền nhân. Xem hắn căn cốt thanh kỳ, có lẽ

ông trời đưa tới làm đệ tử của ta!

- Vây! Ta đây chúc mừng lão nhân gia ngài!

Lý Lão Tử nhanh chóng hướng về phía ông lão chúc mừng, nhìn về phía Trình Danh Chấn với ánh mắt đầy ghen tị. Trước mắt gã ông lão mù như một vị thần tiên sống, họ Trình kia như chó ngáp phải ruồi, không ngờ chết đến nơi còn được thần tiên ưu ái.

- Không cần phải...!

Ông lão mù tiếp tục xua tay.

- Hẳn cùng lắm có thể học được một vài thứ vô ích, giúp người xem phong thủy, tính toán phương vị cũng tạm được. Những khả năng khác của lão nhân gia ta, với tư chất của hẳn, muốn học cũng chưa chắc đã học được!

- Đó cũng là vận khí của hẳn!

Lý Lão Tử vẻ mặt đố kị, cười nói.

- Mắt ta không thể nhìn thấy rồi. Cho nên, sau này có việc còn cần dùng đến hẳn!

Ông lão mù thở dài một tiếng, buồn bã nói.

- Người đem kết quả điều tra được nói cho ta biết một chút.

- Buổi sáng hôm nay...

Lý Lão Tử cố gắng nói nhỏ hết mức có thể, e sợ rằng có người thứ ba nghe tiếng sẽ làm lộ,

- Buổi sáng hôm nay các huynh đệ báo tin về nói ở chân núi Tứ Lăng Tử phía Nam ngoài thành, bọn họ đã tìm được một cái cửa động giống như

ngài nói. Nhưng cửa động này rất hẹp và lại sâu, con người căn bản không thể đi xuống. Dùng dây thả xuống, mỗi lần chỉ có thể xuống được một chút...

- Một chút cũng đủ rồi, đừng ham hố. Tiền của phi nghĩa phải có vượt qua đức, phúc khí của chúng ta chưa lớn như vậy. Dựa theo thỏa thuận trước đó, chia ra mỗi người một ít, cũng đủ ăn cả đời!

Ông lão mù nói cũng rất nhỏ, nhưng hoàn toàn khiến Trình Danh Chấn có thể nghe thấy.

Cho tới tận lúc này, Trình Danh Chấn cuối cùng cũng hiểu vì sao cùng là tù nhân, mà ông lão mù lại được đối xử đặc biệt như vậy. Xem ra, không ngờ trong tay lão nắm giữ một kho báu. Mà đám người Lý Lão Tửu sở dĩ tôn kính ông lão, là vì bình thường đối phương rất bí hiểm lại tính toán tài tình, một phần khác cũng vì khoản tiền của phi nghĩa này.

- Không tham, không tham. Ngài yên tâm. Các huynh đệ nhất định lấy vừa phải!

Lý Lão Tửu lại nói, nhưng nghe không có nửa phần thành ý.

- Phần của ngài gửi trong hiệu cầm đồ. Bất cứ lúc nào ngài cần cũng có thể lấy ra!

- Cũng chia một phần cho tên đồ đệ này của ta theo đãi ngộ như thủ hạ của người!

Ông lão mù không chút khách khí, tay chỉ Trình Danh Chấn, thấp giọng mệnh lệnh.

- Được ạ, được ạ!

Lý Lão Tửu trong lòng không vui, ngoài miệng cũng không dám kháng nghị. Âm thầm cân nhắc trong đầu: “Dù sao lão già nhà người cũng không biết được chúng ta rốt cuộc lấy được bao nhiêu? Ta sẽ đem đào toàn bộ ra, một xu cũng không chia cho người, xem người có thể làm gì ta nào?”

Dường như đoán được Lý Lão Tửu có ý nghĩ không bình thường, đoạn ông lão nhẹ nhàng thở dài,

- Con người đúng là, không biết thế nào là đủ cả. Nhìn thì là đúng là kim bạc trắng, kỳ thật tất cả đều là truy mệnh tiểu quỷ nhi. Thôi, thôi, người không tin, ta cũng không miễn cưỡng người. Người cứ thử lấy đi, xem người có thể lấy được bao nhiêu!

- Ngài cứ việc đợi tin tức tốt của ta!

Lý Lão Tửu thích nhất nghe những lời này, nhanh chóng đáp lại. Xoay người, đi theo gã là tiểu nhị của tiệm cơm, tiểu nhị đem cái bàn lau sạch sẽ, mang lên một phần rượu và thức ăn, cười bổ sung,

- Đây là chút tâm ý của các huynh đệ. Ngài đối với chúng ta tốt như vậy, chúng ta không thể để ngài đến một miếng cơm nóng cũng không được ăn!

- Tốt lắm, tốt lắm, nếu người vội, thì đi nhanh đi!

Nói đoạn ông lão không còn kiên nhẫn phát tay.

Lý Lão Tửu lập tức cáo lui, vẻ mặt rất tươi cười. Xoay người ra chỗ khác, ánh mắt lập tức trở nên lạnh như băng, thầm nghĩ trong bụng,

“Hừ! Người đã cứu đứa con của ta nhưng cũng khiến ta phải mang tiền của phi nghĩa ra phân phát, ta tốt với người vài ngày. Đợi đến khi ta đào được khoản tiền kia, ta còn đại gì mà ở đây làm cái chức đội trưởng nhà lao xui xẻo này!

Trong bụng mang theo khát vọng phát tài, gã nhanh chân rời đi. Trong phòng giam giờ chỉ còn lại ông lão mù và Trình Danh Chấn. Lão gia nhân nhìn cái bàn đầy thức ăn, nhẹ nhàng lắc đầu.

- Nghiệp chướng. Tất cả đều là nghiệp chướng! Chính người muốn rước tai họa đến, không được trách ta!

Than thở xong, trên mặt lão lại tươi cười trở lại,

- Đứng lên, đừng giả bộ ngủ nữa. Ta biết người đều nghe thấy hết. Cùng lão nhân gia ta uống rượu ăn thịt cho no say, sau đó ta sẽ nghĩ cách giúp người thoát thân!

- Đa tạ sư phụ ân cứu mạng!

Trải qua một đêm hồi phục, Trình Danh Chấn đã có thể đi lại, hưởng ông lão mù đập đầu thật mạnh.

Lúc này, lão mù không trốn tránh nữa, ngồi ở bên bàn nhận đủ của Trình Danh Chấn ba cái khẩu đầu, với cánh ta đỡ hấn đứng lên.

- Người lúc trước một mình đi cứu nguy đất nước, cứu tất cả dân chúng trong thành. Phần dũng khí này cũng đã làm cho ta đây rất bội phục. Cho nên thu nhận người làm đệ tử, không cần phải thề. Nhưng người phải nhớ rõ, đời này không được làm việc ác, nếu không dù ta không quản được người, ông trời cũng sẽ trị tội người!

- Đệ tử, đệ tử không dám!

Trình Danh Chấn vội vàng trả lời, muốn thi lễ lại, nhưng bị một tay ông lão giữ lại.

- Tên tiểu tử này!

Dường như bị khơi gợi lên rất nhiều tâm sự trong lòng, ông lão mù tiếp tục thở dài,

- Tiểu tử nhà người sáng dạ, căn cốt cũng thanh kỳ. Nhưng làm việc không có tính toán, tất cả mọi việc chỉ dựa vào tình cảm. Haiz! Suy nghĩ thiện có lẽ sẽ ban ơn cho vạn dân. Suy nghĩ ác, thì sẽ bị nguyên rủa muôn đời. Thôi, thôi, bây giờ nói chuyện này với người, người cũng không hiểu. Ngồi xuống ăn cơm đi, hai thầy trò chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện!

- Vâng!

Trình Danh Chấn đáp lại một tiếng, ngồi xuống đối diện sư phụ, rót rượu, gấp thức ăn, loay hoay được không vui. Ông lão mù không muốn phải ân cần, dùng chiếc đũa gỗ cái xuống bàn, thấp giọng nói,

- Đừng nhiều chuyện như vậy. Ta làm sư phụ người cũng không phải chủ người. Người khúm núm nịnh bợ cái gì chứ? Tự gấp cho mình đi, người dùng đũa chạm qua gì đó, ta còn ngại có nước miếng nữa ấy chứ!

Trình Danh Chấn không dám cãi lại, đành bưng bát cơm, từ từ ăn. Từ cuộc đối thoại ban nãy của sư phụ với Lý Lão Tửu, hẳn biết được sư phụ vì muốn cho hắn có nhiều thời gian hơn, đã chỉ chỗ có kho báu cho Lý Lão Tửu. Ân cứu mạng này, quả thật nặng hơn núi, sâu hơn biển. Nếu phụ thân còn sống mà nói... chỉ có người có thể vì con mà hy sinh lớn như vậy. Nếu là người khác, cho dù là thúc bá, sợ rằng cũng phải nghĩ trước nghĩ sau, sau đó lại nghĩ xem mạng người đó có đáng cứu hay không nữa.

Nghĩ vậy, hắn ngẩng mặt lên nhìn ông lão mù đầu tóc bạc trắng, trong ánh mắt bắt chợt một hàng lệ dâng lên.

Nhìn thấy điệu bộ của hắn, ông lão mù không vui, đảo cặp mắt trắng dã, lạnh lùng nói,

- Ăn cơm đi. Nhìn ta làm gì? Chẳng lẽ nhìn ta một cái, người có thêm bản lĩnh gì?

- Vâng!

Trình Danh Chấn tuy rằng đã bị giáo huấn, nhưng trong lòng ngược lại cảm thấy ấm áp. Cúi đầu, gắp một miếng rau. Đột nhiên, tay của hắn rung lên, tiếng xích sắt đung đưa không ngừng vang lên,

- Sư phụ, người, có thể nhìn thấy con. Sư phụ...

- Nhiều chuyện!

Ông lão mù hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

- Vừa ngu, lại vừa nhiều chuyện! Ta đương nhiên có thể thấy được. Ai nói xem lòng trắng mắt nhiều hơn thì khẳng định không nhìn thấy. Đứa trẻ ngốc nghếch này, không ngờ thời gian dài như vậy mới phát hiện!

- Con! Con!

Trình Danh Chấn vừa mừng rỡ vừa sợ hãi, nước mắt theo khóe mắt chảy ra. Ông lão mù tức giận tới mức lắc đầu,

- Nam tử hán đại trượng phu, không có việc gì mà khóc cái gì. Xem người kia, nước mắt rơi hết xuống đồ ăn rồi! Ta thu nhận một tên đồ đệ ngốc như vậy, mới thật sự là mắt bị mù rồi!

Dứt lời, lão nhìn xung quanh, phát hiện không có ai nghe lén, vừa cười nói:

- Người sống ở trên đời, giả vờ câm giả vờ điếc, giả ngây giả dại, còn có làm giả bộ như không nhìn thấy, đều là bản lĩnh. Người học hết những cái đó, sau này cam đoan mọi chuyện đều như ý!

Nhìn thấy bộ mặt Trình Danh Chấn ngỡ ngác, lão không kìm nổi muốn lấy chiếc đĩa gỗ cho hấn tỉnh lại. Nhưng nghĩ lại, chính mình trước đây so với vị đồ đệ hiện tại thì hiện hào hiệp hơn nhiều, thông minh hơn nhiều, nhưng kết quả bản thân mình mỗi ngày không phải vẫn sống lẫn tránh sao? Giống Trình Danh Chấn vậy không quá thông minh, cũng không quá ngu ngốc thu làm đồ đệ cũng tốt, nói như vậy vận mệnh của hấn không chừng sẽ tốt hơn một chút!

Nghĩ như vậy, lão nhân gia từng thấy thế sự biến đổi như mây bay không kìm nổi bật cười.

ìn không ra điểm này!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 123: Đông Chí (18).

T

rong trí nhớ của Trình Danh Chấn, từ sau khi phụ thân gặp chuyện không may, hễ là những người nam tử hơn tuổi hắn, rất ít người đối với hắn có nụ cười thiện ý. Giống ông lão mù vậy chỉ mỉm cười nhưng hắn cảm thấy thật ấm áp. Trong nháy mắt, trong lòng hắn dâng lên cảm giác được yêu thương, không để ý đến việc cử động khó khăn, ân cần lấy thêm cơm và gấp thức ăn cho ông lão.

- Tập trung ăn phần người đi, đinh đinh đang đang, làm phiền người khác quá!

Ông lão không muốn người khác phải hầu hạ, cười ra lệnh.

- Con, con sẽ cẩn thận một chút!

Trình Danh Chấn lấy tay áo quần sợi xích sắt lại, tiếp tục gấp thức ăn cho lão. Ông lão nói vài lần mà hắn không nghe, sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, giả vờ giận dữ nói:

- Không có gì hiển cái gì ân cần. Ăn cơm thật ngon đi. Ăn cơm xong còn nghĩ cách thoát thân. Người không tự giúp mình, thì không ai có thể giúp người đâu!

- Sư phụ, người đã lớn tuổi. Con, con...

Trình Danh Chấn lúc này cơ bản không bận tâm đến mình sắp chết đến nơi, ngược lại một mực nghĩ cách báo đáp lại ông lão.

Ông lão mù tuy rằng trên mặt tỏ ra cứng rắn, nhưng trong lòng cũng bị những hành động của người thiếu niên làm cho cảm động. Giơ tay chọc lấy đối phương một chút, tiếp tục quở trách nói,

- Cũng biết nịnh nọt đấy! Có bản lĩnh này sao người không mang ra dụ dỗ họ Lâm kia. Dụ dỗ ông lão mù này có ích lợi gì? Cùng lắm là một ông già sắp chết thôi!

- Sư phụ, sư phụ đối với con rất tốt, con hầu hạ sư phụ là việc nên làm!

Trình Danh Chấn nghĩ không ra lời nào nói cho thỏa đáng, cho nên thành thật trả lời.

- Những người khác, vốn là muốn lợi dụng con, nên nịnh bợ con, muốn xem tâm tình!

- Tên tiểu tử nhà người còn nói đạo lý này!

Ông lão bị lời nói của Trình Danh Chấn làm cho tức điên lên, tiếp tục chỉ vào gáy hấn giáo huấn.

- Người làm sao biết ta đối với người không ăn chứa dã tâm. Nói không chừng là chỉ lợi dụng người, quay đầu một cái là bán đứng người rồi!

- Sư phụ sẽ không hại con!

Trình Danh Chấn mắt đỏ bừng không chút do dự lắc đầu,

- Sư phụ mang bí mật về kho báu nói cho người khác biết, chỉ vì muốn con được sống thêm vài ngày. Cho dù sư phụ quay đầu bán đứng con rồi, cũng không thể lấy lại. Đồ đệ tuy rằng không quá thông minh, nhưng người khác đối với con có thật lòng hay không, tốt xấu như thế nào, con vẫn có thể phân biệt rõ ràng.

Nói đến đây, sống mũi hần cay cay. Lâm Huyện lệnh, Trương Kim Xương, Trương Lượng, những người này từng xuất hiện bên cạnh hần, không một ai không có mục đích. Bao gồm cả người bạn tốt Vương Nhị Mao, cũng đâm mình một kiếm ở phía sau. Những năm gần đây ngoài mẫu thân ra, duy nhất chỉ có hai người đối xử thật tâm với mình mà thôi. Một người là nữ thối phỉ Đỗ Quyên, một người là sư phụ vừa bái xong.

- Được rồi, được rồi!

Thấy Trình Danh Chấn chân tình biểu lộ, ông lão không kiên nhẫn được nữa xua tay,

- Nam tử hán đại trượng phu, chỉ vì chút chuyện mà suy sụp sao? Người không phải là ngu ngốc mà là thông minh nhưng không khôn khéo. Nói cho cùng vẫn còn từng trải quá ít! Sư phụ nói cho người biết một câu, người phải nhớ kỹ, sau này có thể lấy tiền để đổi những thứ khác, cũng không phải là vật quý nhất. Cái gì cũng vậy phải coi mạng sống của mình là cái quý giá nhất, cho nên người khác đối với người tốt như thế nào đi chăng nữa, cho người nhiều tiền thế nào đi chăng nữa cũng không thể bán mạng cho người ta, bao gồm cả sư phụ ta ở trong đó!

- Dạ, dạ!

Trình Danh Chấn liên tục gật đầu, chỗ hiểu chỗ không.

- Người rất để ý đến tiền sao?

Ông lão mù thấy trong mắt hần mê man, để chén cơm xuống, thấp giọng hỏi.

Vấn đề này khiến Trình Danh Chấn rất xấu hổ. Trong sách vở đã nói, người có nhân cách cao thượng ắt hẳn phải coi rẻ của cải. Nhưng chính hần đã từng trải qua, một đồng tiền cũng làm khó người anh hùng. Nếu không phải bởi vì trong nhà hần thiếu tiền, hần sẽ không phải đến bến tàu làm khuân

vác, cũng sẽ không gặp Trương Lượng. Nếu không phải vì thiếu tiền, hẳn cũng sẽ không bày đặt không chịu khó đọc sách mà đi hưởng ứng lệnh triệu tập cái gì gọi là lâm trận mới mài gươm của Hương Dũng môn. Còn nữa, nếu không phải vì tiền, hẳn thậm chí sẽ không làm Huyện thừa. Đương nhiên sẽ không dễ dàng nhảy vào cạm bẫy của đám người Lâm Đức Ân giăng ra...

Thật cẩn thận nhìn sắc mặt sư phụ, hẳn quyết định nói sự thật,

- Đệ tử không phải để ý, mà là rất sợ nghèo. Đệ tử lúc trước cũng vì không trả nổi hai mươi xâu sính lễ, làm cho hôn lễ bị nhạc phụ đại nhân hoãn đi hoãn lại. Đệ tử hôm nay rơi vào tình trạng này, tất cả cũng vì một chữ “Nghèo” mà ra. Cho nên đệ tử nghĩ rằng, làm người mà trong túi không có thật nhiều tiền, nói chuyện có mấy phần không tự tin. Nếu như cả ngày đến ăn cơm cũng phải xem sắc mặt người khác, nếu xương cốt có cứng rắn, nói chung có ngày nào đó sẽ bị mài đến mềm ra!

- Ôi!

Nghe Trình Danh Chấn nói xong, ông lão mù bụi ngùi thở dài. Những lời người thiếu niên vừa nói chính là tình hình thực tế, tuy rằng thực tế này làm cho người ta có chút không tin.

- Kho báu giấu ở trong núi, kỳ thật không coi vào đâu. Trong mệnh của Lý Lão Tửu bọn họ vô tài, lấy nhiều sẽ rước họa vào người. Người lại đây ngồi, để sư phụ xem tướng cho người. Ta xem người giữa trán đầy đặn, hẳn không phải là người đoản mạng!

Trình Danh Chấn từng tận mắt thấy sư phụ nói về gia sự của Lý Lão Tửu mười phần đúng đến tám chín phần, bởi vậy với bản lĩnh tính toán của sư phụ có chút tin tưởng. Nghe được sư phụ muốn xem tướng cho mình, nhanh chóng đồng ý, đứng dậy, đi đến bên sư phụ.

Nường theo ngọn đèn, ông lão tỉ mỉ suy xét từng chi tiết trên mặt đệ tử, xem đi xem lại mấy lần, mới hạ thấp giọng nói:

- Tai ương của người sẽ mau chấm dứt. Nhưng tiền đồ thì khó đoán trước được. Mệnh của người là nhuộm sương kim châu mệnh cách, chịu khổ không bao lâu, đến khi về già sẽ có phú quý. Nhưng tâm tính cũng không kiên định. Làm việc dễ bị kích động, thường thường bất chấp hậu quả. Nghĩ sai thì hỏng hết, có lẽ là thiện lớn, cũng có thể là ác lớn...

Cùng một nhận xét, Trình Danh Chấn đã nghe sư phụ nói qua một lần, Trong lòng có chút không hiểu. Ông lão mù thấy hắc không hiểu cũng không bình thêm gì nữa. Cười cười, lạnh nhạt nói:

- Kỳ thật những chuyện sau này, không ai có thể nói rõ ràng được. Mệnh cách hình thành rồi cũng có thể thay đổi đấy. Có người tung vôn nhập khẩu, nhưng cũng đại phú đại quý. Có người trời sinh phúc luân, cuối cùng kết quả lại rơi vào đói chết. Ha hả, cái gọi là vận mệnh, cùng lắm là cái ngẫu nhiên mà thôi, người cũng đừng tin hoàn toàn vào nó! Tin nó cũng như không tin!

Mấy câu này, Trình Danh Chấn đã hoàn toàn không hiểu. Trên phố kẻ coi bói lừa đảo, lúc bị người chỉ trích thường cho là không chuẩn xác, thường thường cũng thay mình giải vây như vậy. Tung vôn nhập khẩu chỉ chính là trước đây có một phú hào, bị coi bói sẽ tươi sống đói chết. Vì thế mà đem gia sản đổi thành gạo, phân phát cho những kẻ ăn mày. Kết quả ở mấy năm sau, y không những không chết đói, ngược lại tài sản càng ngày càng nhiều, gần như giàu nhất nước. Mà khi năm đó tên thầy bói giải thích là, bởi vì y phân phát gạo cứu chúng sinh vô số, cho nên được Tây Thiên Phật tổ đem mệnh tung vôn đổi thành phúc vận, từ nay về sau đại phú đại quý.

Mà trời sinh phúc luân, cũng là nói tới Thạch Sùng nhà giàu số một triều Tấn. Dân gian đồn đại, lúc y sinh ra tay cầm hai đồng tiền vàng trong lòng bàn tay, cho nên tài vận liên miên. Cuối cùng lại bởi vì lắm của cải nhiều mà bị nhiều người đố kỵ, bị các nhà quyền quý khác liên kết đả kích. Tất cả

gia sản bị cưỡng ép lấy đi hết, bản thân và con cháu cũng bị nhốt ở trong nhà giam, thẳng đến tươi sống đói chết.

Cũng không cần biết trong lòng Trình Danh Chấn có cả giấc như thế nào, ông lão mù gõ bàn, tiếp tục nói,

- Kỳ thật cái gọi là thuật bói toán, chỉ là thuật đi lừa gạt người. Mười phần có đến tám chín phần mơ hồ không rõ ràng. Người không cần thật sao, làm việc phía trước nghĩ nhiều, nhưng cầu sau không hối hận, như vậy cũng đủ rồi. Đây là loạn thế, nếu e dè nhiều, ngược lại chính mình trói tay chân của mình lại!

- Đệ tử nhớ rõ!

Trình Danh Chấn liên tục gật đầu, nuốt cả những lời ông lão nói vào bụng.

- Nhưng thuật bói toán của sư phụ không phải là giả, sư phụ nói về gia sự của Lý Lão Tửu chuẩn như vậy, đệ tử tận mắt chứng kiến...

- Ha ha, đó mới thực là mơ hồ đấy. Căn bản và số học không có một chút quan hệ nào!

Không đợi Trình Danh Chấn nói hết lời, ông lão mù cười lớn.

- Người nhớ lại xem, trên người Lý Lão Tửu có mùi gì?

Trình Danh Chấn cau mày nhớ lại, không thấy có bất cứ ấn tượng nào, Hãn xưa nay xem thường đám người Lý Lão Tửu. Mặc dù lúc này hãn đã bị trở thành tù nhân, mà đối phương là đội trưởng nhà lao có thể quyết định sinh tử của mình, nhưng đối với loại người cặn bã này, hãn trước giờ không thèm liếc mắt nhìn, chứ đừng nói là đến gần xem có mùi vị gì trên người gã.

- Sư phụ dạy người bản lĩnh đầu tiên, chính là xem người!

Ông lão mù lại gõ nhẹ vào trán Trình Danh Chấn một cái.

- Thầy thuốc chú trọng nhìn, nghe, hỏi, suy nghĩ; kỳ thực là lãnh binh đánh giặc cũng vậy, trị quốc an bang cũng thế, tất cả đều không rời khỏi bốn chữ này. Người xem càng cẩn thận, nghe được càng nhiều sự thật, hỏi được càng rõ ràng, nghiên ngẫm được càng cẩn thận, đối với địch nhân và bằng hữu biết được càng nhiều càng tốt. Hiểu biết rõ hơn, đó chính là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng rồi!

Không ngờ nhanh như vậy đã dạy ta bản lĩnh? Trình Danh Chấn vô cùng. Những lời sư phụ vừa nói với những lời trong sách vở đều giống nhau, vẫn là bộ phận quyết định tất cả. Thấy Trình Danh Chấn nghe được sự thật, tinh thần ông lão phấn chấn, tiếp tục nói:

- Cái gọi là chi tiết quyết định toàn bộ. Trên mặt cái gì cũng có thể giả bộ, nhưng cso những thứ không thể giả bộ được. Mượn chuyện Lâm Huyện lệnh đề cử người làm Huyện thừa mà nói đi. Lúc đồng ý, vẻ mặt y rất chân thành. Nhưng nếu lúc đó người đề ý kỹ một chút ánh mắt và động tác tay của y, có thể phát hiện y một chút thành ý cũng không có!

Trình Danh Chấn hồ thẹn cười khố. Lúc ấy thấy vận tốt từ trên trời rơi xuống đã làm đầu óc hẩn u mê, lẽ nào còn có thể lo lắng đến động tác của đối phương? Huống chi lúc ấy mình có việc nhờ cậy, lẽ nào lại nhìn chăm chăm vào ánh mắt của thượng cấp?

- Người lại nhìn vào Lý Lão Tửu kia, lẽ ra gã ở đây cũng là đầu lĩnh, nhàn rồi luôn, nhưng lại suốt ngày quần áo không chỉnh tề, râu và tóc không biết bao nhiêu ngày chưa tắm. Gã không muốn tắm rửa sao? Đương nhiên là không phải. Việc có thể làm cho gã phiền lòng, nhất định là có liên quan đến an nguy của chính mình hoặc an nguy của những người thân!

- Dạ!

Trình Danh Chấn lại liên tục gật đầu một lần nữa. Dựa vào những chỉ dẫn của ông lão muốn phát hiện sự thật đúng là như thế!

Lý Lão Tửu kia tuy rằng đề tiện vô sỉ, lại rất thích ra oai trước mặt người khác. Nhưng khi ngồi cùng gã uống rượu, vạt áo của gã vấy đầy mỡ, tóc bên cạnh còn có con rận đang từ từ nhúc nhích...

- Quan trọng nhất là, trên vạt áo của gã có dấu vết của một khối vàng vàng...

Ông lão mù ha hả cười, vẻ mặt đắc ý.

- Trừ con ruột của gã ra thì còn phân ai có thể dính trên quần áo của gã. Kết hợp với mùi sữa với ánh mắt nôn nóng, tùy tiện lừa gạt gã vài câu, gã tâm trí đang rối bời, lại chẳng đem tất cả mọi chuyện nói ra hết sao?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 124: Đông Chí (19).

N

ếu nói học thức là ở trong đời sống. Trình Danh Chấn trước đây đối với điều này còn không mấy tin tưởng, nhưng bây giờ đối với người xưa cảm phục sát đất. Theo biểu hiện của Lý Lão Tửu, Lâm Huyện lệnh, Tưởng Diệp, ông lão mù chậm rãi hướng dẫn hẳn rất chi tiết, rất nhanh đã đem bốn chữ “Nhìn, nghe, hỏi, nghĩ” khắc thật sâu vào trong lòng của hẳn.

Một già một trẻ nói chuyện đàm đạo, quên cả thời gian. Mãi đến lúc có tên quản lao mang đồ ăn đến, mới phát hiện trời đã tối. Ông lão mù lấy trong đồng rơm rạ ra hai hạt đậu bạc to bằng ngón cái, nhét vào trong áo tên quản ngục, sau đó nhẹ nhàng chỉ chỉ vào xích sắt trên người Trình Danh Chấn. Đối phương lập tức hiểu ý, lấy ra cái chìa khóa mở khóa sắt ra, sau đó cười theo vẻ mặt cầu xin nói:

- Nếu thượng cấp đi tuần tra, Trình thiếu gia nên cơ trí một chút, xin tự mình đeo xiềng vào giúp. Các huynh đệ biết Trình thiếu gia là oan uổng, nhưng các huynh đệ cũng vì bát cơm cả!

- Cút ra ngoài mau. Nhớ cho kỹ bên trên vẫn còn thiếu bát đĩa đi lấy đi!

Ánh mắt của ông lão lại biến thành một màu trắng, thẳng hướng tên quản ngục đá một cước, “Không cần thận” lại đá vào khoảng không. Tên quản lao này sớm đã được thuần hóa từ chó hoang thành chó nuôi trong nhà, không chút ngang ngược nào, ha hả cười, đem chút canh thịt thừa lui ra.

Ăn cơm tối xong, hai thầy trò lại nằm trên giường. Tuy nhiên không chớp mắt, qua cuộc nói chuyện phiếm, đem một ít kinh nghiệm chậm rãi chia xẻ. Học vấn của ông lão mù vô cùng nhiều, binh pháp, nho học, văn biên ngẫu,

thơ phú, gần như không có gì không giỏi. Có mấy đề tài câu chuyện Trình Danh Chấn vừa mở lời câu đầu, thì lão nhân lập tức nói ra một đồng đạo lý mà trước giờ hần chưa từng nghe qua, chính xác đến từng câu chữ.

Càng nghe, Trình Danh Chấn càng hưng phấn. Gần như quên mất mình đang ở trong nhà lao, nghe như nuốt từng lời nói của ông lão. Mà ông lão mù tuổi tuy cao, nhưng tinh thần lại vô cùng minh mẫn. Phát giác Trình Danh Chấn tuổi trẻ dễ dạy, trong lòng rất vui, có hỏi là đáp, chữ chữ đều là châu ngọc.

Mãi đến khi cổ họng khát khô không nói được nữa, hai người mới uống chút nước rồi đi ngủ. Ngày hôm sau dậy sớm, một người tiếp tục dùng tâm truyền thụ, một tiếp tục cố gắng học tập.

Ngày lại qua ngày bình thản trôi qua. Lý Lão Tửu còn bận cho người đến sơn động đào kho báu, không rảnh tới gây sự với Trình Danh Chấn. Những tên quản ngục khác cũng có thể dựa vào kẽ hở của Lý Lão Tửu mà kiếm chút tiền, đối với hai thầy trò Trình Danh Chấn nhất mực cung kính. Không biết vì sao? Sau khi hạ độc thất bại, người của Chu gia Quán Đào không tiếp tục giăng co nữa, dường như gã chẳng thèm quan tâm đến sự sống chết của Trình Danh Chấn.

Liên tiếp qua ba ngày yên ổn, vết thương trên người Trình Danh Chấn đã đóng vảy, không còn đau nữa. Ông lão mù thấy hần đã khỏe lại đôi chút, liền nhân lúc người bên ngoài không để ý, viết ra một ít khẩu quyết bắt hần phải học thuộc. Khẩu quyết này nà bí quyết võ thuật, Trình Danh Chấn tuy rằng tạm thời chưa hiểu được, dựa vào bản lĩnh võ thuật có sẵn, có thể phân biệt được thật giả. Vừa nhìn thấy thì vừa mừng vừa sợ, liền ngồi xuống đọc đi đọc lại, chỉ lo nhớ nhầm chữ nào của sư phụ truyền thụ cho.

Hần khi còn nhỏ gia đạo sa sút, xưa nay tiếc nuôi nhất là không có tiền mời thầy về dạy. Lúc này bỗng nhiên có cơ hội được học, lẽ nào lại không quý trọng? Lại “Điên cuồng” như thế vài ngày, sức khỏe của hai thầy trò đều

chống đỡ không nổi. Đành phải dừng việc truyền thụ và học tập lại, cùng nghỉ ngơi mấy canh giờ, sau đó lại từ từ trao đổi.

Vừa lúc chớp mắt, có tiếng bước chân dồn dập từ cửa nhà lao đi tới. Bây giờ Trình Danh Chấn đã đem bốn chữ kia khắc sâu trong lòng, theo bước chân liền suy đoán ra trong lòng người đi tới đang rất sợ hãi, không kìm suy nghĩ trong đầu,

“Chẳng phải Lý Lão Tửu đang muốn nhanh chóng phát tài sao? Tại sao lại chạy đến đây? Hay gã đúng là không có phúc khí ấy, đào được kho báu lại mang họa đổ lên người thân?”

Không đợi hẳn phán đoán xong, cửa nhà giam lớn vừa mở, cung thủ Tưởng Diệp chạy vào trên người còn dính đầy hoa tuyết. Ba bước cũng chỉ đi hai bước nhanh chóng đứng trước cửa lao, vừa khóc vừa dập đầu,

- Trình đại gia, Trình đại gia, tiểu nhân có mắt không trông, không nhận ra ngài là người tốt. Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết. Tiểu nhân xin lỗi ngài! Tiểu nhân nguyện ý làm trâu làm ngựa cho ngài, nhưng xin ngài bỏ qua một nhà già trẻ của tiểu nhân. Tiểu nhân khấu đầu lạy tạ, tiểu nhân khấu đầu lạy tạ!

Trình Danh Chấn đang len lén đem xích sắt còng tay mình lại, được nghe lời ấy, không tự chủ được đưa tay đứng lên, xoay người ngồi dậy, thấp giọng truy vấn:

- Tưởng đại nhân nói gì vậy? Ta nghe một câu cũng không hiểu ra sao? Ta chỉ là một tử tù, làm sao có thể trêu trọc nhà người?

- Ngài không cần hiểu. Ngài không cần hiểu. Ngài chỉ cần truyền ra bên ngoài một câu, nói không trách tội ta là được.

Cung thủ Tưởng Diệp bình thường uy phong như vậy, mà giờ nước mắt nước mũi khắp mặt. Ngẩng đầu lên nhìn, trên mặt rõ ràng có vết thương.

Chắc vừa bị người nào đó ra tay đánh cho một trận, sau đó lại hù dọa làm sợ hãi.

- Ta thật sự không hiểu người nói cái gì. Truyền lời ra ngoài, truyền lời cho ai hả?

Trình Danh Chấn trở nên hồ đồ, cau mày hỏi lại.

Thấy hẳn không chịu tha thứ cho mình, Tưởng Diệp đứng lên, lấy từ trong áo ra một cây tiểu đao, hung hăng ấn lên phía trên người chính mình,

- Họ Trình kia, ta đúng là đã từng hại người. Nhưng đó là bị người ta sai khiến, không dám không làm. Lão bà của ta và hai đứa con nhỏ của ta không trêu chọc gì người. Lúc người chịu khổ ta cũng không phải người đến đối phó với mẫu thân của người. Hai người chúng ta oan có đầu, nợ có chủ. Họ Tưởng ta ở trong tay người, sẽ lấy cái chết để chuộc tội. Con ta và con gái ta...

Nói đến đây, dũng khí của gã lại biến đâu mất, tay trên cổ mình run lên, chảy ra một chút máu, khóc khản cầu nói:

- Ta chết trước mặt người vẫn chưa được hay sao? Ta lấy mạng đổi mạng. Ngài đại nhân đại lượng, thả lão bà và con nhỏ của ta ra đi!

Trình Danh Chấn bị tiếng khóc của gã làm cho bức bối, bỏ xích sắt trên tay xuống, giậm chân một cái thật mạnh, lớn tiếng hỏi,

- Ta là một tên tử tù, bao nhiêu ngày rồi không ra khỏi cửa nhà lao. Làm thế nào có thể uy hiếp được lão bà và đứa con của người? Người thật là hồ đồ, người muốn cứu bọn họ thì phải tìm đúng nơi chứ? Tìm một tên tử tù như ta thì có tác dụng gì?

- Ngài không phải là tử tù! Ngài bị oan, tiểu nhân nguyện ý chứng minh ngài thanh bạch. Huyện lệnh đại nhân cũng đang cùng Chủ Bộ đại nhân

thương lượng, khoảng nửa canh giờ nữa, y sẽ đích thân đến đón ngài ra khỏi nhà lao!

Như thế này là như thế nào? Trình Danh Chấn cảm thấy đầu óc choáng váng. Đúng lúc đang vừa lo sợ vừa nghi hoặc thì nghe tiếng của sư phụ vọng đến – Nhìn, nghe, hỏi, sờ- bốn chữ này thật có ý nghĩa. Ra vẻ do dự một chút, hần thấp giọng hướng Tưởng Diệp nói:

- Thật ra, ta cũng không muốn làm hại nhà ngươi. Nhưng bọn người lúc trước quá đáng quá. Như vậy đi, tình hình bên ngoài bây giờ như thế nào, ta cũng không không chế được tốt lắm. Người nói trước cho ta biết một chút, là người huynh đệ nào ép buộc một nhà già trẻ nhà ngươi. Ta sẽ truyền lệnh cho gã, bảo gã lập tức thả người!

- Ôi , ôi Trình gia ngài đại nhân đại lượng. Tiểu nhân kiếp sau nguyện làm trâu ngựa báo đáp ngài!

Cung thủ Tưởng Diệp vừa nghe, đã lập tức ngừng khóc. Cúi đầu thật thấp nói với Trình Danh Chấn:

- Ngài đã cùng Trương Đại Đường Gia kết bái huynh đệ, sao không nói sớm cho mọi người biết? Nếu chúng ta biết sớm, gan có to bằng trời cũng không dám làm theo khẩu dụ của Huyện lệnh! Mấy ngày qua, Trương Đại Đường Gia đã cho hơn ba mươi người vào thành, Chu gia sợ tới mức đóng cửa chặt không dám ra ngoài. Tiểu nhân vốn nghĩ sẽ gặp bọn họ chào hỏi, nói cho y biết ngài ở trong này bình yên vô sự. Nhưng chưa kịp làm, bọn họ sốt ruột, đã bắt người nhà của ta, phu nhân Huyện lệnh đại nhân, còn có người nhà của hai vị Bộ đi rồi...

Ta cùng Trương Kim Xương kết bái huynh đệ? Trong lòng Trình Danh Chấn kinh hãi, nhưng trên mặt lại không lộ một chút kinh ngạc nào. Tai ương lần này đã dạy cho hần nhiều bài học, sư phụ cũng đã đem rất nhiều bí quyết truyền thụ cho hần. Đến lúc này, Trình Danh Chấn biết rằng, mình càng

ngày càng an toàn. Trương Kim Xưng chắc chắn không phải vì cứu mình mà đến, nhưng an nguy của mình, lần này đã cột chặt vào đuôi ngựa của Trương Kim Xưng rồi.

- Trình gia, Trình gia, ngài chỉ cần nói một lời chắc chắn. Tiểu nhân không xin ngài lập tức thả người, nhưng xin ngài và các huynh đệ dưới trướng đừng làm cho bọn trẻ khổ. Hai đứa trẻ nhà ta xưa nay quen được chiều chuộng, chưa từng bị đầu ngón tay của ai động đến...

Tưởng Diệp tiếp tục năn nỉ, Trình Danh Chấn suy nghĩ chắc chắn về tình hình thực tế.

- Người đi ra bên ngoài nói với người của ta, oan khuất của ta sắp được giải, ở trong lao cũng tốt không bị làm khó dễ gì. Huynh đệ dưới trướng của ta nghe xong rồi, nhất định sẽ đối xử tốt với lệnh lang và lệnh ái!

Dưới trướng rõ ràng không còn nửa tên lâu la, nhưng Trình Danh Chấn không thể không giả bộ.

Cung thủ Tưởng Diệp như được đại xá, thiên ân vạn tạ. Không đợi Trình Danh Chấn kịp thỉnh giáo sư phụ vừa rồi mình có xử lý thỏa đáng hay không thì bên ngoài cửa đại lao có một trận gió, Lâm huyện lệnh, Đồng Chủ Bộ, hai vị Bộ đầu đều cười nịnh xông vào. Không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của đám tù nhân, lần lượt quỳ xuống dưới chân Trình Danh Chấn, dập đầu không ngừng,

- Ta đúng là có mắt không trông, đã làm oan uổng Trình gia. Đáng chết, đáng chết. Cũng may Trình gia hồng phúc tề thiên, không bị thương tổn gì lớn. Nếu không ta dù có chết một trăm lần, cũng không thể chuộc tội rồi.

Dứt lời lập tức sai người mở cửa đại lao, vây quanh mời Trình Danh Chấn ra khỏi ngục. Trình Danh Chấn biết rằng mình phải gượng chống đi xuống, vung tay lên đỉnh đầu, thấp giọng bảo,

- Sư phụ ta vẫn còn ở đây, ta không thể nào ra được. Các người đi đi, ta còn phải ở đây cùng sư phụ!

- Sư phụ?

Lâm Huyện lệnh tròn xoe mắt. Nghĩ muốn phát tác, lại nghĩ đến mấy vạn đạo tặc kia đang ở ngoài thành, nuốt nước bọt cười nói, **?****?**t từ trên trời rơi xuống đã làm đầu óc hẩn u mê, lẽ nào còn có thể lo lắng đến động tác của đối phương? Huống chi lúc ấy mình có việc nhờ cậy, lẽ nào lại nhìn chăm chăm vào ánh mắt của thượng cấp?

- Người lại nhìn vào Lý Lão Tửu kia, lẽ ra gã ở đây cũng là đầu lĩnh, nhàn rồi luôn, nhưng lại suốt ngày quần áo không chỉnh tề, râu và tóc không biết bao nhiêu ngày chưa tắm. Gã không muốn tắm rửa sao? Đương nhiên là không phải. Việc có thể làm cho gã phiền lòng, nhất định là có liên quan đến an nguy của chính mình hoặc an nguy của những người thân!

- Dạ!

Trình Danh Chấn lại liên tục gật đầu một lần nữa. Dựa vào những chỉ dẫn của ông lão muốn phát hiện sự thật đúng là như thế!

Lý Lão Tửu kia tuy rằng đê tiện vô sỉ, lại rất thích ra oai trước mặt người khác. Nhưng khi ngồi cùng gã uống rượu, vạt áo của gã vấy đầy mỡ, tóc bên cạnh còn có con rận đang từ từ nhúc nhích...

- Quan trọng nhất là, trên vạt áo của gã có dấu vết của một khối vàng vàng...

Ông lão mù ha hả cười, vẻ mặt đắc ý.

- Trừ con ruột của gã ra thì còn phân ai có thể dính trên quần áo của gã. Kết hợp với mùi sữa với ánh mắt nôn nóng, tùy tiện lừa gạt gã vài câu, gã tâm trí đang rối bời, lại chẳng đem tất cả mọi chuyện nói ra hết sao?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 125: Đông Chí (20).

T

ình gia nhận sư phụ khi nào vậy? Đây là chuyện vui sao chúng ta có thể bỏ qua. Nếu là sư phụ của Trình gia, khẳng định lại là án oan. Nào, mời đến nha môn cùng uống trà. Sư phụ của Trình gia, cũng chính là sư phụ của chúng ta!

Nịnh nọt đến mức này, thật có thể nói là vô sỉ rồi. Ông lão mù lại không chịu cảm kích, ở trên giường trở mình, thấp giọng nói:

- Nơi này rất tốt, ta quen rồi, không muốn đi. Các người đi đi, đừng quấy rầy ta!

Ông lão không chịu rời khỏi, Trình Danh Chấn cũng sẽ không rời khỏi. Các vị quan phụ mẫu huyện Quán Đào ngơ ngác nhìn nhau, do dự rất lâu, mới năn nỉ nói:

- Lão nhân gia thích nơi này yên tĩnh, ta cơ bản không nên miễn cưỡng. Nhưng nếu Trình gia không đồng ý ra khỏi đây, sợ rằng sẽ làm Trương Đại Đường Gia hiểu lầm. Sự an nguy của mấy vạn già trẻ của huyện Quán Đào, toàn bộ trông cậy vào Trình gia. Ngài có thể vất vả một chút, cùng Trình gia ra huyện nha ngồi một chút. Ở đó cũng có nhiều phòng trống, ngài nhất định sẽ không bị quấy rầy!

- Ôi!

Ông lão mù bùi ngùi than thở, dường như đánh mất đồ vật quan trọng gì, trong lời nói tràn đầy sự mất mát.

- Đi thôi, đi thôi. Ai bảo ông lão mù này nhất thời mềm lòng chứ? Đáng tiếc cho cuộc sống thanh tĩnh này. Ôi!

Dứt lời, lão xoay người ngồi dậy, ống tay áo run lấy bầy, dẫn đầu ra cửa lao. Bước chân nhẹ nhàng nhanh nhẹn, không có lấy một chút bộ dạng của người mù.

Chúng quan lại lại hoảng sợ, nhưng sự việc khẩn cấp, cũng không nghĩ đến chuyện đó nhiều. Mọi người vây quanh Trình Danh Chấn tựa như những ngôi sao vây quanh mặt trăng, mời ra khỏi nhà lao. Hai Bộ đầu còn e sợ cho "Đám dân chúng" nhìn không thấy, phái người đi trước cầm một cái chiêng, vừa gõ vừa la lớn,

- Trình Giáo đầu bị hàm oan bỏ tù, người người đều oán trách. Huyện lệnh đại nhân đã phúc thẩm án này, rửa sạch oan uổng cho Trình Giáo đầu. Các người nghe cho rõ, Trình Giáo đối với dân chúng toàn huyện Quán Đào ta có ân cứu mạng, mọi người không được quên điều này!

Dân chúng tuy rằng bị báo động ngoài thành sợ tới mức không dám ra khỏi cửa, nghe được cũng ngạc nhiên, tụ tập sau bức màn vừa chỉ trở vừa bàn tán. Rất nhanh, có người liền nhận ra ông lão mù, thấp giọng kêu lên:

- Đây không phải là Đoạn Thiết chủ sao? Lão không phải bị mù sao? Đi đứng còn nhanh nhẹn đến như vậy.

- Người biết cái gì, đầu năm nay, người tốt có thể biến thành kẻ cướp, người mù không thể mở mắt hả? Ăn nhiều nói ít, cầm điếu có phúc!

Lập tức có người nghe thấy, thấp giọng quát lớn.

- Đúng thế, Trình Giáo đầu là một người anh hùng tốt, làm sao lại đi làm những việc đó. Chính cô ta đưa lên cửa, Trình Giáo đầu chưa chắc để ý đến cô ta! Huyện thái lão gia lần trước cũng thật hồ đồ, không ngờ lại bị đặt trắng trợn như vậy!

- Lần này, lần trước nữa. Lần trước không có thổ phỉ, lần này thổ phỉ không phải đánh vào thành rồi sao?

Đám dân chúng bàn luận hỗn loạn, khiến Lâm Huyện lệnh đứng ngồi không yên, lão cố tình đi nhanh, tránh Trương Kim Xưng không nhận được tin tức chính xác. Vất vả chịu đựng cuối cùng cũng đã đến cửa huyện nha môn, Lâm Đức Ân lập tức sai người mở cửa chính, với nghi lễ trang trọng nhất, nghênh đón Trình Danh Chấn cùng sư phụ vào.

Tối nhị đường rồi, gia đình đã sớm chuẩn bị xong tiệc rượu. Mọi người dìu ông lão mù ngồi xuống trước tiên, sau đó theo trình tự sắp xếp Lâm Huyện lệnh và Đồng Chủ Bộ, Quách Bộ đầu và Giả Bộ đầu. Về phần cung thủ Tưởng Diệp và Lý Lão Tửu bị đánh thành đầu heo, đến chỗ ngồi cũng không có, đành đứng ở nhà dưới phụ trách mọi người bưng rượu và thức ăn lên.

- Vụ án mấy ngày trước đây, thật ra chỉ là sự hiểu lầm!

Lâm Huyện lệnh cầm chén rượu lên, dùng ống tay áo che trước mặt tạ lỗi:

- Ta già nên hồ đồ rồi, ngay cả người khác vu oan hãm hại cũng không nhìn ra! Trình tráng sĩ đại nhân đại lượng, ngàn vạn lần xin đừng để trong lòng. Vị trí Huyện thừa, để ta lo. Vương Bộ đầu đã mang công văn phúc đáp trở về, ngay hôm sau, Trình tráng sĩ sẽ lên nhậm chức!

- Chúc mừng Trình đại nhân!

- Chúc mừng Trình đại nhân!

Ý định không để Trình Danh Chấn có cơ hội cự tuyệt, Đồng Chủ Bộ và hai vị Bộ đầu cùng nâng chén. Lúc này đây, tính mạng là quan trọng nhất, một chút oan ức, có là cái gì?

Trong tiếng chúc mừng, Trình Danh Chấn đưa ánh mắt khắp mọi nơi dò xét. Hắn cuối cùng cũng đạt được chức Huyện thừa. Nhưng hiện tại, hắn còn cần chức vị này sao?

Trong lòng nhớ đến những lời sư phụ đã dạy bảo, hắn cười hỏi,

- Ai hãm hại ta? Ta chẳng lẽ lại không biết ư?

Vấn đề này làm mọi người vô cùng xấu hổ, nếu cố tình lên tiếng phủ nhận không liên kết lại vu oan hãm hại Trình Danh Chấn, lại sợ làm cho Trình Danh Chấn mất hứng, không chịu giúp đỡ liên lạc với Trương Kim Xương. Nhưng nếu thừa nhận mọi người đã liên kết lại hãm hại hắn đi, hiện giờ đúng là da mặt quá dày, nói quanh co nửa ngày, như trước giờ giờ chén rượu đông chú ý tây trông mong.

Đã trải qua một lần trắc trở, Trình Danh Chấn hôm nay đã không còn là người thiếu niên ngây thơ của mấy ngày trước nữa. Thấy mọi người không thừa nhận, liềnbuông chén rượu, tiếp tục cười truy vấn:

- Đã tìm ra hung thủ thật sự rồi sao? Chư vị ngàn lần xin đừng đổ oan cho người khác!

- Đã có manh mối!

Vẫn là Đồng Chủ Bộ phản ứng nhanh, giành trước mọi người đang xấu hổ trả lời Trình Danh Chấn:

- Hai vị Bộ đầu Quách, Giả đang theo dõi người hãm hại ngài, chỉ cần có chứng cứ xác thực, bất cứ lúc nào cũng có thể bắt nghi phạm quy án.

-Ồ, ta phải chờ xem, cuối cùng là tên khốn kiếp nào làm chuyện ác, rồi mang đổ hết tội lỗi lên đầu của ta. Tên tiểu tặc tầm thường đó nói vậy mà cũng có bản lĩnh nhỉ. Nhưng nhân vật có mặt mũi ở huyện Quán Đào như

thế này có mấy ai chứ, ai bì ỏi dám gây phiền cho một đầu lĩnh các hương dũng là ta chứ?

- Nếu quả thật điều tra ra người có ý định gây hại, bốn huyện sẽ thay người chủ trì công đạo. Bất kể là ai, cũng sẽ mang ra trị tội!

Bị Trình Danh Chấn làm cho không còn đường lui, Lâm Huyện lệnh đành phải kiên trì trả lời. Về phần “Hung phạm” là ai, cũng không khó tìm lắm. Dù sao cứ thấy Trình Danh Chấn không vừa mắt người nào nhất thì bắt kẻ đó giao cho hắn là được. Bằng không nếu làm phiền đến Trương Đại Đường Gia tự mình ra tay, còn không biết bao nhiêu người vì “Hung phạm” mà chết theo.

- Ta đây nên tạ ơn huyện tôn đại nhân chăng?

Trình Danh Chấn giơ chén rượu lên, hướng về phía Lâm Huyện lệnh thăm hỏi.

- Một kẻ hèn mọn như ta, chẳng có gì ngoài thanh danh. Nếu thanh danh bị hủy, thì đúng là không thể sống nổi trên cõi đời này rồi!

- Huyện lệnh đại nhân đã dán bố cáo trước toàn thành, chứng minh người bị hàm oan, nếu Trình huynh đệ còn cảm thấy chưa đủ, ta có thể sai các huynh đệ đi dọc các phố khu chiêng gõ trống loan báo, rằng người trong sạch!

Đồng Chủ Bộ lại nhanh chóng đưa chén rượu lên, thay Lâm Huyện lệnh đáp lại chất vấn của Trình Danh Chấn.

- Đúng vậy, dân chúng trong huyện Quán Đào này, có ai không biết Trình huynh đệ là ân nhân cứu mạng. Không phải sao? Lần này Trương Kim Xưng tiến đến, chỉ dừng trại ngoài cửa thành, đến một cây tiền cũng chưa bắn vào trong thành. Nếu không phải Trình huynh đệ lần trước cùng y đưa ra quy ước, thì y đâu có làm việc quy củ như vậy!

- Đúng, đúng đúng, lần trước may mắn có Trình huynh đệ, lần này việc ra mặt hòa giải với Trương Đại Đường Gia không thể thiếu Trình huynh đệ được!

Chúng quan lại đều không phải những kẻ ngốc, nghe thấy Đồng Chủ Bộ nói vậy, nhanh chóng cầm chén rượu lên nói.

Trình Danh Chấn nghiêng đầu nhìn sư phụ, phát hiện sư phụ một mình vừa ăn vừa uống, cơ bản không thèm để ý xem mọi người đang nói gì. Hắn cười cười, lạnh nhạt nói:

- Cũng không phải phiền toái gì. Người không giữ chữ tín thì không thể đứng vững được, Trương Đại Đường Gia mặc dù là lục lâm hào kiệt, nhưng cũng biết hai chữ “Tín nghĩa”. Lâm đại nhân chỉ cần đem ước định lần trước ra tiếp tục bàn bạc. Như vậy lúc này quan quân sẽ không đến quá đột ngột, hai bên cũng có thời gian chuẩn bị!

Lâm Huyện lệnh sở dĩ ngênh đón Trình Danh Chấn từ trong nhà lao đi ra, cũng là muốn tiếp tục chủ ý lần trước. Bây giờ bị Trình Danh Chấn nói đúng ý đồ trong lòng, bất giác hoảng sợ. Lão gắng gượng tươi cười, nói:

- Đúng vậy, đúng vậy! Huyện chúng ta và Trương Đại Đường Gia lúc trước từng có ước định, lần này y đến một mình, cũng là có thành ý. Chỉ có điều hai bên chưa hề gặp mặt, không có gì để liên lạc. Trình Giáo đầu cùng Trương Kim Xung là huynh đệ kết nghĩa, lại là người trong cuộc, không biết người có làm được không?

- Đó là đương nhiên!

Trình Danh Chấn đã dò xét kỹ càng nhu cầu của đám người Lâm Huyện lệnh, cười ha hả đảm nhận công việc.

- Ăn cơm xong, ta cùng sư phụ sẽ đi tới chỗ Trương Đại Đường Gia một chuyến. Lần trước trao đổi vẫn chưa xong, lần này chúng ta sẽ làm nốt.

Tóm lại mọi người đã gặp nhau thì có lúc phải cũng chia tay, đừng làm tổn thương hòa khí!

Bây giờ, Lâm Huyện lệnh cũng không thể dễ dàng để Trình Danh Chấn đi. Nếu chẳng may không thể trở về, mọi người sẽ mất đi người duy nhất mà Trương Kim Xưng e ngại khi vào huyện Quán Đào. Dùng ánh mắt trao đổi với Đồng Chủ Bộ một chút, sau đó lập bập nói:

- Không...không cần đích thân Giáo đầu đi. Chỉ...chỉ cần Giáo đầu viết một phong thư là được!

Trình Danh Chấn hơi nghiêng nghiêng đầu, cũng đoán được tâm tư của mọi người. Hơi trầm ngâm một chút, cười đáp:

- Cũng được, sau khi ăn cơm xong, đại nhân cứ việc sai người mang giấy bút đến. Lâu rồi chưa gặp mặt, viết một phong thư hỏi thăm Trương đại ca một chút cũng tốt!

- Đúng vậy, đúng vậy!

- Trình huynh đệ cao thượng!

Thấy Trình Danh Chấn đồng ý thay mọi người hòa giải, chúng quan lại bỏ được tảng đá đè nặng trong lòng xuống. Vừa ca tụng người thiếu niên tốt, vừa liên tiếp nâng chén. Trình Danh Chấn đã đồng ý viết thư, cũng không có ý làm khó dễ mọi người. Chén nâng lên liền uống, không cự tuyệt một ai đến. Trong nháy mắt cùng mọi người uống vào đến hoa cả mắt nóng cả tai.

Làm theo những điều ở trong ngực ông lão mù đã chỉ bảo, hắn có thể đưa câu chuyện đi theo ý mình. Đồng thời cũng quan sát cẩn thận vẻ mặt, ánh mắt, động tác, của từng người. Rất nhanh đã tìm ra lý do để thoái thác, đã biết được tình hình huyện Quán Đào trong mấy ngày qua.

Thì ra từ ngày đầu tiên hần bị bỏ tù oan. Huyện Quán Đào chưa một ngày được yên ổn. Đầu tiên là tấm biển nha môn bị trộm dùng mực nhuộm thành màu đen, sau đó, trạm nghỉ chân, môn tạp, vài nơi có thể kiếm tiền cho huyện nha cũng bị phóng hỏa, quấy rối liên tục. Đang lúc mọi việc rối tung lên, không hiểu sao mấy gia đình của Chu gia trong Quán Đào thành bị chết. Mỗi người đều là bị người ta bắn lén trong đêm tối, chưa ai từng nhìn thấy bóng hung thủ.

Đến lúc này, Lâm Huyện lệnh đã “phát hiện” Trình Danh Chấn bị người ta vu oan rồi. Cho nên phái bọn nha dịch “cố gắng” đi tìm chứng cứ chính xác để rửa oan cho Trình Danh Chấn. Không ngờ sự việc ngày càng nghiêm trọng hơn khi Trương Đại Đường Gia hiểu lầm thành Quán Đào, thậm chí đưa cả “Nghĩa quân” tới.

Vì để tranh cho hiểu lầm sâu đến mức không thể cứu vãn, nên Lâm Huyện lệnh chỉ còn cách là mạo hiểm tránh rút dây động rừng, trước tiên phóng thích Trình Danh Chấn ở trong lao ra. Cũng may hiện giờ cửa của huyện Quán Đào đều bị người của Trương Kim Xưng phá hỏng, ác nhân nói vậy cũng không còn đường để chạy trốn. Chỉ đợi sau khi nhóm lục lâm hào kiệt đạt được thỏa hiệp rút quân khỏi thành, huyện Quán Đào sẽ bắt hung thủ đã hãm hại Trình Danh Chấn, làm lễ vật tiến Trương Đại Đường gia, tuyệt đối sẽ không để kẻ ác sống ngoài vòng pháp luật.

Nghe mọi người giải thích như vậy, nụ cười trên mặt Trình Danh Chấn càng rõ nét hơn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 126: Đông Chí (21).

T

iệc rượu vừa kết thúc, lập tức thống khoái sai người mang giấy bút tới, trước mặt mọi người viết một bức thư cho Trương Kim Xưng. Báo cho nhóm lục lâm hào kiệt biết tất cả các huynh đệ đều mạnh khỏe, xin các huynh đệ đầm Cự Lộc cứ việc yên tâm. Liên quan đến ước định lần trước, Trình Danh Chấn cũng giục “Huynh trưởng kết nghĩa” Trương Kim Xưng nhất định phải bình tĩnh. Huyện Quán Đào không phải là cố ý quyt nợ mà là cần chút thời gian thương lượng và chuẩn bị. Chậm nhất ba ngày, nhất định đáp ứng mọi yêu cầu của Trương Đại Đường Gia.

Ở phần cuối thư, Trình Danh Chấn nhắc lại việc cũ. Lấy lý do dân chúng huyện Quán Đào còn nghèo khó, xin Trương Đại Đường Gia giơ cao đánh khê, khoan dung độ lượng. Ở cái huyện chật hẹp nhỏ bé này, nghĩa quân chưa chắc đã có thể tăng thêm thu hoạch, ngược lại không duyên không cớ lại mang tội danh. Mà nông phu từ nhỏ đã trồng trọt, thợ thủ công từ nhỏ đã rèn sắt, thương nhân từ nhỏ đã kiếm tiền. Chỉ cần huyện Quán Đào còn, tiền tài sẽ không ngừng được tạo ra, nghĩa quân cũng có thể năng nhặt chặt bị đợi đến khi tiếp viện đến.

Một bức thư viết rất có tình có lý, những người đứng xem tìm không ra nửa điểm sai sót. Lâm Huyện lệnh cảm động đến mức liên tục thở dài, không đợi nét mực khô, liền sai người cho vào phong thư, đến hàng rào gỗ ở Nam thành bần tới cửa doanh trại của Trương Kim Xưng.

Để tạ ơn, Đồng Chủ Bộ tự mình dẫn người ở hậu viện huyện nha dọn một gian phòng lớn, mời hai thầy trò Trình Danh Chấn vào nghỉ ngơi. Cũng phái bốn nha hoàn đi theo hầu hạ tắm rửa thay quần áo. Trình Danh Chấn mặt mỏng, khẩn trương xoa tay xin miễn. Ông lão mù cười nói chen vào:

- Trên người của người có thương tích, tạm thời chưa được động vào nước. Sư phụ lại nhất định phải tắm. Để bốn nha hoàn này đến hầu hạ ta đi, tiện thể xin Đồng Chủ Bộ chuẩn bị cho hai thầy cho mấy bộ quần áo sạch!

- Nên thế, nên thế!

Đồng Chủ Bộ tìm cách làm tốt lên mối quan hệ với Trình Danh Chấn, nghe ông lão mù nói như vậy, nhanh chóng đáp lại.

Trình Danh Chấn vừa liếc nhìn sư phụ, thấy vẻ mặt lão nhân tự nhiên, căn bản không đem chuyện mấy nha hoàn làm việc quan trọng. Đành phải cười chấp tay, tiếp nhận ý tốt của Đồng Chủ Bộ. Hai thầy trò được nghênh đón ra hậu viện, sau đó được an bài rất cẩn thận. Lâm Huyện lệnh, Đồng Chủ Bộ, Giả Bộ đầu, Quách Bộ đầu tùy tiện nói mấy câu không có chủ đề gì, sau đó lấy lý do không quấy rầy Trình Danh Chấn dưỡng thương liền cáo từ. Trước khi đi, cũng an bài hơn mười huynh đệ ở lại phòng, bọn họ bất cứ lúc nào cũng nghe Trình tráng sĩ sai bảo.

Biết rõ mình bị Lâm Huyện lệnh giam lỏng, Trình Danh Chấn cũng không so đo với người sắp chết, cười ha hả đóng cửa lại, ngồi ở gian ngoài chờ sư phụ lấy nước tắm. Không đợi tiểu nha hoàn mang nước nóng vào hầu, ngoài cửa lại vang lên âm thanh lách cách. Tiếng của đội trưởng nhà lao Lý Lão Tửu truyền vào trong phòng.

- Trình huynh đệ, Trình huynh đệ, có thể cho ta vào nói vài lời với lão thần tiên không? Ta có việc gấp, cần lão nhân gia chỉ điểm!

- Sư phụ đã chuẩn bị nghỉ ngơi!

Trình Danh Chấn không muốn gặp Lý Lão Tửu, cười đáp lại.

- Buổi tối người có thể lại đến!

- Ta, ta thật sự có việc gấp mà!

Lý Lão Tửu giọng nói nức nở, nghẹn ngào cầu khẩn nói.

- Cho gã vào đi!

Không đợi Trình Danh Chấn quay về phía sư phụ xin ý kiến, ông lão mù ở trong màn chỉ bảo, thanh âm không lớn, lại mơ hồ mang theo một tia tiếc hận.

- Sư phụ dường như đang bất mãn với ta!

Trong lòng Trình Danh Chấn sợ hãi, âm thầm cân nhắc. Không đợi cân nhắc xem hôm nay mình đã làm sai điều gì, tiếng Lý Lão Tửu khóc rống lên như chết cha chết mẹ,

- Lão thần tiên..., ngài có thể thay ta làm chủ. Kho báu, kho báu đều đã bị người khác đoạt mất rồi. Phần của ngài, phần của Trình huynh đệ bọn họ một chút cũng không để lại cho ta. Ta ngày đêm vất vả đào cửa động, không ngờ đào xong rồi lại bị người khác vào mang đi...

- Ai đoạt đi, là binh lính dưới trướng của Trương Kim Xương sao?

Ông lão mù không thay đổi tư thế, ngồi trên giường, không giận mà uy.

Loại quan uy này Trình Danh Chấn đã từng thấy ở Lâm Huyện lệnh. Chỉ có điều sự uy nghiêm của sư phụ hơn Lâm Huyện lệnh rất nhiều, giống như đom đóm với ánh nắng, căn bản không thể so sánh. Cố gắng áp chế sự kinh ngạc ở sâu trong lòng, hấn cẩn thận nghe Lý Lão Tửu đáp lại. Nhưng nghe thấy đối phương nước mắt nước mũi khắp mặt nói:

- Không phải, không phải thủ hạ của Trình huynh đệ. Thủ hạ của Trình huynh đệ biết ta ở trong lao không làm khó dễ Trình huynh đệ, cho nên

cũng không làm khó dễ ta. Là một đám người mặc áo đen, tất cả đều che mặt!

- Bên hông còn ghim một dải gấm màu xanh?

Dường như đoán được sự việc sẽ như thế, nên ông lão mù không nghi ngờ gì hỏi tiếp.

Lý Lão Tử bị hoảng sợ, ngấm nghĩ lại thấy đối phương tính toán thật tài tình, cũng không kém phần kỳ quái. Lau nước mắt nước mũi thấp giọng đáp lại:

- Chính là bọn họ. Chính là bọn họ. Mỗi người đều giống như hung thần ác sát. Ta đã bỏ đi không chống cự rồi, bọn họ còn đuổi theo đánh. Cũng may người của Trình huynh đệ tới kịp, ta mới có cơ hội giữ được cái mạng này!

- Đã nói trước, nói người không được tham lam quá, mạng người không phải mạng phú quý, tham lam quá, ngược lại sẽ mang họa vào thân!

Ông lão mù nâng tay lên, thản nhiên bình luận. Đường như chỉ mất đi vài đồng tiền, căn bản không phải là vấn đề gì lớn lắm.

- Nhưng, nhưng, phần của ngài với phần của trình huynh đệ...

Lý Lão Tử tìm không thấy người để dựa, thất vọng. Trùng mắt đỏ ngầu nói thầm.

Ông lão mù cười lắc đầu.

- Người đi đi. Ngày sau nếu có cơ hội, ta sẽ giúp người tìm con đường phát tài khác. Khoản tiền này nhất định người không lấy được rồi, mất đi nó, đối với người mà nói ngược lại là phúc!

- Nhưng, nhưng...

Lý Lão Tửu vẫn không cam lòng. Nhưng nghĩ đến bây giờ không còn cách nào có thể khống chế được Trình Danh Chấn nữa rồi, đành nuốt nước bọt, chậm rãi đứng lên.

- Bệnh của đứa nhỏ thế nào rồi?

Ông lão mù cười truy hỏi.

- Tốt nhiều rồi!

Lý Lão Tửu không nghĩ đối phương không quan tâm đến tiền bạc phi nghĩa mà lại quan tâm đến con của mình. Tức giận trong lòng giảm đi vài phần, thấp giọng đáp lại.

- Nhớ kỹ là phải cho nó phơi nắng nhiều một chút. Ánh nắng mặt trời là nguồn gốc sinh sôi ra vạn vật, nhất là trừ tà!

Gật gật đầu, ông lão tiếp tục nói.

- Người mau về đi, trời lạnh rồi. Người nhà cũng lo lắng cho người đấy! Mạng người so với tiền quan trọng hơn nhiều.

- Đa tạ lão thần tiên điểm hóa!

Lý Lão Tửu có chút hiểu được, lại khom người thi lễ lần nữa.

Nhìn bóng lưng gã dần biến mất, đoạn ông lão mù lắc đầu, lại nhẹ nhàng mà thở dài, mắt nhìn Trình Danh Chấn một chút, muốn nói gì đó, nhưng lại thôi. Lấy trong tủ ra một quyển sách, ngồi trên giường cẩn thận đọc.

Kể từ đó, trong lòng Trình Danh Chấn sợ hãi, cúi đầu đứng bên cạnh sư phụ, muốn nói gì đấy nhưng lại không dám nói ra miệng. Ông lão mù thấy vẻ mặt hân đáng thương, không kìm nổi để quyển sách xuống, cười hỏi:

- Giả bộ cái gì. Khí phách uy phong, nhiệt tình chỉ điểm vừa nãy đâu mất rồi? Người tính kế cảm giác tốt lắm sao? Có phải cảm thấy rất nhanh ý không?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 127: Đông Chí (22).

Đ

ệ tử, đệ tử biết mình sai rồi, xin sư phụ cứ trách phạt!

Ở trong lòng Trình Danh Chấn, vừa quen sư phụ chưa bao lâu nhưng cảm giác thân thiết như phụ thân vậy, bất kể như thế nào cũng không dám chống đối. Chỉ ngóng trông đối phương hết giận, đừng lãnh đạm, khắt khe với mình như vậy.

- Người sai ở chỗ nào?

Ông lão mù cười lắc đầu,

- Người cơ bản không biết mình sai ở chỗ nào?

- Nếu sư phụ nói, đệ tử nhất định biết, nhất định sẽ sửa đổi!

Trong dù trong lòng không rõ, nhưng Trình Danh Chấn lại cười theo lấy lòng.

- Người à!

Đoạn ông lão không cười nữa, nhìn ánh mắt hẩn truy vấn,

- Người hận những người này phải không? Hận bọn họ lấy oán trả ơn, không có chút lương tâm. Cho nên muốn làm cho bọn họ chết hết mới hài lòng, cho nên không màng đến tính mạng của già trẻ toàn thành?

- Đệ tử, đệ tử...

Trình Danh Chấn không dám nhìn vào ánh mắt của sư phụ, cúi đầu thay mình biện bạch,

- Đệ tử đã nói với Trương Kim Xưng, bảo y không được làm thương hại đến dân chúng rồi. Chuyện đệ tử cùng y kết nghĩa huynh đệ là giả đấy, y lần này muốn giết vào huyện Quán Đào, nên lấy lý do như vậy để vào thành!

- Cho nên người muốn mượn tay của y để thay người báo thù. Đại trượng phu ân oán rõ ràng, cũng không hề sai gì đúng không? Về phần những chuyện người không quản được thì làm bộ như không nhìn thấy được đúng không!

Ông lão mù mắt sáng như đuốc, nhìn Trình Danh Chấn khiến hắn chỉ muốn trốn tránh.

Tại tiệc rượu hắn viết một lá thư cho Trương Kim Xưng, chính xác là có tác dụng giúp Trương Kim Xưng thuận lợi vào thành. Trải qua lần này Trương Kim Xưng sẽ không có lý do lần thứ hai, mà đám người Lâm Huyện lệnh vẫn tin rằng có ba ngày để chuẩn bị, sẽ không bố trí phòng ngự cẩn thận, đúng lúc tạo cơ hội thuận lợi cho đám giặc cỏ.

Những âm mưu quỷ kế đó, có thể lừa gạt được Lâm Đức Ân, nhưng không thể lừa gạt được ông lão mù này. Lão nhân, sinh ra đã từng trải và trí tuệ hơn đám tham ô quan lại kia, chỉ cần nhìn qua, đã có thể thấy những hàng chữ trình Danh Chấn viết cho Trương Kim Xưng có vô số ám hiệu. Để giữ gìn đệ tử, lão nhân không nói, nhưng đối với Trình Danh Chấn thì vô cùng thất vọng, thậm chí còn có chút hoài nghi có phải mình đã thu nhận nhầm đồ đệ rồi không.

Trình Danh Chấn không biết trả lời sư phụ như nào, bầu không khí trong phòng vô cùng nặng nề. Cũng may vài tiểu nha hoàn đã mang nước tắm tới, phá vỡ bầu không khí ngột ngạt đó.

Trước mặt người ngoài, ông lão mù lập tức thay đổi bộ dạng. Cũng không bảo Trình Danh Chấn tránh đi, để tiểu nha hoàn cởi áo cho rồi tắm.

Tuổi của lão cũng đã hơn bốn mươi tuổi rồi, da thịt lại bóng loáng giống như người thiếu niên mười mấy tuổi vậy. Máy tiểu nha hoàn đều được chạm qua người Lâm Huyện lệnh đấy, đã biết thế nào là da của người phú quý, bắt đầu so sánh hai người, Lâm Huyện lệnh ngày ngày dùng tổ yến nhân sâm bổ dưỡng thân thể vẫn không thể mịn bằng kẻ tử tù bị giam giữ đã lâu. Lập tức trong lòng tò mò, vừa giúp lão nhân kỳ lưng, bóp vai, vừa hỏi phương pháp dưỡng sinh. Ông lão mù nhắm mắt lại hưởng thụ. Nửa đùa nửa thật đáp lại vài câu, làm cho mấy tiểu nha hoàn mặt đỏ tía tai. Nếu không phải Trình Danh Chấn ngồi cẩn thận ngay gần bên cạnh, quả thực hận không thể mang lão lên giường, từng bước từng bước “Nuốt” vào trong bụng.

- Cả ngày bị giam trong tù không thấy ánh mặt trời, da tự nhiên trắng nõn. Máy người các người mỗi ngày đem sữa ngựa trộn với bột mì về rửa mặt. Liên tục trong một tháng, làm đi làm lại như vậy các người sẽ có nước da như những đứa trẻ con!

Sau khi mặc quần áo, ông lão mù cuối cùng cùng nói cho đám nha hoàn biết một phương thuốc cổ truyền có thể thực hành.

- Chúng ta, chúng ta không có nhiều tiền để mua sữa ngựa như vậy. Lão gia cũng sẽ không cho chúng ta làm hư bột mì!

Một tiểu nha hoàn khẽ nói nhỏ.

Cũng là hầu hạ người, nhưng ông lão mù không làm cho các nàng cảm thấy chán ghét. Ngược lại coi như trưởng bối trong nhà, không tự chủ được muốn cùng ông lão nói chuyện. Ông lão mù thoát một cái, đã nhìn tận mặt cô bé kia, cười nói:

- Ăn ít một chút, không phải có bột mì rồi sao. Bột mì đáng mấy đồng tiền? Ít ra so với son bột tiện dụng hơn rất nhiều. Không có sữa ngựa, dùng bã rượu cũng được. Chỉ là hương vị kém đi một chút, xong phải rửa lại thật cẩn thận!

Bã rượu trong dân gian chỉ dùng cho gia súc ăn, ở bên chuồng gia súc trong nhà môn có rất nhiều. Mấy tiểu nha hoàn thoáng nhìn nhau, hận không thể thử ngay lập tức. Ông lão mù đã sớm nhìn ra tâm tư của các nàng, cười phất tay nói:

- Đem nước tắm ra ngoài, sau đó các người có thể đi nghỉ ngơi. Có chuyện gì, ta phái người đi gọi các người tới. Tiện thể gọi người đến mang thùng tắm này ra ngoài cho ta. Đặt ở trong phòng xem không được tự nhiên đấy!

- Đa tạ người!

Đám nha hoàn hoan hô một tiếng, vui mừng đi ra. Lúc sau, vài tên gia đình đến khiêng cái thùng tắm ra ngoài. Cánh cửa phòng vừa đóng lại, toàn bộ thế giới lại bị ngăn cách ngoài cửa. Trình Danh Chấn mau chóng đi đến trước mặt sư phụ, quỳ xuống, thấp giọng cầu khẩn nói:

- Đệ tử biết sai rồi, xin sư phụ đừng tức giận. Đệ tử lát nữa sẽ nhắc nhở Lâm Huyện lệnh chú ý thủ thành, tất nhiên không cho Trương Kim Xưng dễ dàng công phá tường thành!

- Thôi! Người chỉ có một mình, làm sao có thể cứu được toàn bộ thành Quán Đào. Hơn nữa tình hình hiện tại, Lâm Huyện lệnh sao có thể yên tâm mà để người chỉ huy các Hương Dũng chứ? Là sư phụ quá đề cao người rồi, không suy xét đến tình cảnh của người. Người không nên tự trách mình. Nhưng sau này phải nhớ kỹ, thù hận sẽ không mang lại cho người bất kỳ sự vui vẻ nào! Nếu chẳng may bị thù hận che mờ tâm trí, sẽ là tự đưa mình vào con đường chết.

- Đa tạ sư phụ dạy bảo!

Trình Danh Chấn lại dập đầu xuống xuống, thấp giọng đáp lại. Hắn căn bản không thể giải thích vì sao ông lão mù lại nói những lời này, những vẫn bắt buộc chính mình tôn sùng làm khuông vàng thước ngọc.

- Đứng lên, đứng lên. Người chưa từng trải qua, tất nhiên sẽ không hiểu được.

Ông lão mù sờ soạng khuông mặt của hắn, vẻ mặt đầy tiếc nuối.

- Người có thể vừa báo thù, lại vừa nghĩ cách làm thương tổn người vô tội một cách ít nhất. So với vài người huynh đệ của người đã mạnh hơn rất nhiều rồi. Sự phụ không hề trách người. Người dù sao vẫn còn trẻ!

Nói xong lời này, lão hình như nhớ ra việc gì đó, ánh mắt trở nên dịu dàng hơn. Trình Danh Chấn chậm rãi đứng lên, rón ra rón rén đi rót trà mời sư phụ. Không đợi đến khi thả chén trà xuống bàn, bỗng nhiên ông lão mù thở dài, sâu xa nói:

- Ở bên trong tủ quần áo của ta, có một tấm bản đồ, ta tặng cho người! Bên trong cất giấu một kho báu, sau này người lấy một ít ra, làm việc đại sự cũng tốt, làm phú ông cũng thế, ít nhất sau này sẽ không bị tiền làm khó! Ngay tại...

- Đệ tử sẽ cùng sư phụ đi tìm!

Trình Danh Chấn nghe được giọng điệu sư phụ có phần bất thường, khẩn trương chạy đến bên giường, kéo cánh tay ông lão mù, thề:

- Đệ tử sau này chỉ cần có cái ăn, nhất định sẽ không để sư phụ đói. Có một bộ quần áo, tuyệt đối sẽ không để sư phụ phải lạnh. Nếu đệ tử không làm được, tình nguyện bị ông trời...

- Người không cần phải thề!

Ông lão mù nhìn hắt một cái, nhẹ nhàng thở dài,

- Duyên phận thầy trò của chúng ta đã hết! Sau này không có khả năng gặp lại!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 128: Đông Chí (23).

T

rong lòng Trình Danh Chấn vừa sợ vừa đau, tuyệt đối không nghĩ tới mới phạm sai lầm lần đầu mà bị sư phụ trục xuất khỏi sư môn. Muốn nói vài lời bỏ không báo thù nữa, để sư phụ có thể hồi tâm chuyển ý. Lời nói xin tha đã đến bên cửa miệng, rồi lại bị chặn ở trong cổ họng. Lau nước mắt, hần chậm rãi quỳ xuống trước mặt sư phụ, chậm rãi quỳ xuống, trán chạm tới đất.

- Người làm cái gì vậy? Ta không trách cứ người!

Ông lão mù cũng bị Trình Danh Chấn làm cho hoảng sợ, xoay người ngồi xuống, tròn mắt trừng lên hỏi. Không thấy đồ đệ trả lời, lão chỉ có thể nghe thấy tiếng nước chảy. Nhếch miệng lên, cười khổ giải thích.

- Đừng có mà bà bà mẹ mẹ như vậy, lão cũng không nói là không cần tên đồ đệ như người nữa. Là kẻ thù của lão đã tìm tới cửa rồi, không dám ở lại chỗ này liên lụy người!

Trình Danh Chấn nghe sư phụ nói không phải là trục xuất mình ra khỏi sư môn, bỗng nhiên cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng, nước mắt cũng không cần lau, lập tức cười rạng rỡ.

- Con có thể tìm mấy trăm binh lính dưới trướng của Trương Kim Xương về, hai thầy trò ta có thể huấn luyện cho họ! Bản lĩnh của kẻ thù sư phụ có lớn cỡ nào cũng không địch nổi chúng ta nhiều người...

Dựa vào trận giao thủ cùng Vương Thế Sung, hẳn biết rằng võ công trên chiến trường chỉ có tác dụng rất có hạn. Mấy trăm cái giáo dài đâm vào, thì

dù có ba đầu sáu tay cũng không thể tránh khỏi. Về phần Trương Kim Xưng có nể mặt cho hãn cho mượn người hay không, cơ bản không cần lo lắng. Thất đường gia Đỗ Quyên cũng có rất nhiều người mà, mượn nàng vài ngàn người, chắc nàng cũng không từ chối.

- Lau mặt cho sạch sẽ đi đã, Nhem nhuộm như vậy, cũng không biết xấu hổ!

Thấy Trình Danh Chấn nói đơn giản, ông lão mù sờ đầu của hãn với vẻ yêu thương, cười ra lệnh.

- Dạ!

Trình Danh Chấn mặt mày nhăn nhó, đứng lên, cười hì hì đi lau mặt mũi. Thời gian ở chung tuy rằng ngắn, nhưng hãn đã coi ông lão mù như thân phụ. Chỉ cần không bị trục xuất khỏi sư môn, sai hãn việc gì, hãn đều vui vẻ chấp nhận.

Mặc dù đã trải qua bao tang thương nhân gian, nhưng trong lòng ông lão mù lại bị tình cảm không muốn rời xa của Trình Danh Chấn làm cảm động. Nhìn quần áo của mình ném ở một bên, nhẹ giọng nói ra:

- Quần áo kia người không cần vứt đi ngay, giữ lại, dùng để cho người khác biết được. Mặc dù ở chỗ Trương Kim Xưng, trại chủ có tiền bao giờ tiếng nói cũng mạnh hơn. Tuy nhiên những thứ này không có không sao, có nhiều thật ra cũng chưa phải là phúc!

- Trước tiên chúng ta cùng đi cất giấu. Khi nào cần thì, lấy ra một ít, từ từ tiêu!

Trình Danh Chấn quý trọng ông lão mù năm giữ núi vàng hơn tiền vàng rất nhiều. Hãn từ nhỏ đã không có duyên với tiền, năng nhặt chặt bị, tính toán tích tụ, cũng là niềm vui mà hãn mong đợi nhất.

- Đều cho người rồi, người muốn tiêu gì thì tiêu. Không tiêu đến, thì người tự mình cất đi cũng không ai quản!

Ông lão mù bị hình tượng con buôn của đồ đệ chọc cho không nhịn được cười, ngồi trên giường nói.

- Sư phụ người vẫn còn muốn đi? Không đi không được sao? Với bản lĩnh của người, lẽ nào lại sợ bọn họ sao?

Trình Danh Chấn cực kỳ thông minh, nghe giọng điệu của ông lão mù thấy được đối phương không hồi tâm chuyển ý, nhanh chóng chạy lại ngồi bên giường, mặt ngẩng lên khẩn cầu.

Không đi không được. Kẻ thù của sư phụ, người đối phó không lại. Không chỉ có mình người, đến cả Trương Kim Xương cũng không thể trêu vào hắn. Sư phụ cho người đi theo, chỉ gây thêm phiền toái cho người!

Ông lão mù cười khổ lắc đầu.

- Đừng làm ra bộ mặt đáng thương như vậy, nếu ta là người, đã sớm ôm kho báu chạy đi rồi. Ngồi xuống, ngồi xuống, sư phụ nói cho người biết kẻ thù là ai? Chúng ta đã là thầy trò, người cũng nên biết một chút về sơn môn của ta!

- Dạ!

Mặc dù trong lòng phần lớn không muốn, Trình Danh Chấn vẫn đem bàn, ghế, cúi đầu ngồi trước sư phụ. Hiện tại hai người đều bị giam lỏng, sư phụ cũng chưa thể thoát thân được. Sau khi nghe xong, hai thầy trò nghĩ biện pháp đối phó. Cũng không tin trên đời này có kiếm khách nào có thể địch lại mấy vạn đại quân một cách dễ dàng!

Ông lão mù biết ý đồ trong lòng đồ đệ, nhưng không nói gì. Cười lắc đầu, tiếp tục nói:

- Kẻ thù của sư phụ, đúng ra là một vị sư huynh của người. Ngoại trừ võ nghệ tinh thông, y không có mặt nào tốt. Các kĩ năng mà sư phụ có, y đều đã học được hết. Học xong rồi, y lại muốn biết các nơi sư phụ cất giấu báu vật, dựa vào đó để kiến công lập nghiệp. Sư phụ không cho y biết, kết quả bị tên tiểu này tụ tập một đám khốn kiếp, đuổi giết sư phụ. Sư phụ ta song quyền khó địch bốn tay, đành phải trốn sang đông tránh tây. Nhưng nghĩ trốn mãi cũng không phải cách, liền nghĩ ra một biện pháp, là tự nhốt mình vào trong ngục giam!

Nhân sinh có nơi nào không phải ngục tù? Trình Danh Chấn vẫn nhớ như in câu nói mà sư phụ đã từng nói. Có thể học được bảy tám phần bản lĩnh của sư phụ rồi đấy, nói vậy sư phụ cũng đã rất tín nhiệm rồi. Bị người mình tín nhiệm nhất phản bội, đuổi giết, cũng khó trách sư phụ cam tâm tình nguyện ngồi tù, mà không ra ngoài hưởng thụ cuộc sống tiêu dao khoái hoạt.

Nhưng nếu trốn không nổi, chủ động ra tay là được. Trong tay có tiền chẳng lẽ không thuê được rất nhiều tay đánh đấm sao? Con chuột cắn chết con hổ, vị sư huynh kia dù có bản lĩnh, thì có thể bắt người khác liều mạng vì gã chứ?

Dường như đoán được những gì hần đang suy nghĩ, ông lão mù tiếp tục lắc đầu:

- Không đơn giản như vậy. Sư phụ ta cất giấu báu vật, đến người cũng không tưởng tượng ra. Thật ra chính sư phụ, sau này cũng không biết là còn tồn tại bao nhiêu báu vật. Mà vị sư huynh kia của người, chẳng những trong tay có tiền, mà gia thế hiển hách. Rất nhiều người đều hiệu lực cho y ...

- Nếu y có tiền có thế như vậy, thì y còn muốn xây dựng công lao sự nghiệp gì?

Trình Danh Chấn tức giận tới mức bĩu môi, xem thường tên kia không đáng mặt sư huynh kia. Làm người không thể có lòng tham không đáy, nếu đổi

lại mình, chỉ cần không phải lo ăn uống là đủ, làm gì mà chỉ vì một chút tiền tài, mà mang ác danh giết sư?

- Công danh sự nghiệp trong mắt vị sư huynh kia của người, là lấy thiên hạ của Dương gia!

Ông lão mù biết với tầm nhìn trước mắt của Trình Danh Chấn, không thể lý giải nổi khát vọng của tên đệ tử kia.

- Tổ tông của y, các bậc tiền bối đều có công lớn. Y muốn vượt qua tổ tông, chỉ có tiến thêm một bước. Phân chia đất, tự xưng vương. Năm đó đúng là sư phụ đã tạo nghiệt, là sư phụ có ý cố vũ dã tâm của y, trái lại, sư phụ bị dã tâm của y làm hại!

Hai đời phong công? Lúc này Trình Danh Chấn đã ít nhiều hiểu được tình cảnh của sư phụ. Một Chu gia của Quán Đào, ý là có họ hàng xa với quan lớn trong triều đình, đã có thể che nửa bầu trời huyện Quán Đào. Mà vị sư huynh của mình kia, thế lực không biết là gấp Chu gia Quán Đào bao nhiêu lần! Đầu năm nay, rất nhiều người dựa vào xuất thân, có thể được vô số hào kiệt tìm đến nương tựa. Mà người có huyết mạch hàn vi, cho dù có được Kim Sơn, có khi còn có thể bị này cái gọi là hào môn thế gia coi thường không thèm để ý.

Những tên đó ngồi tít trên cao, ngoại trừ trợn mắt quát tháo, còn có bản lĩnh gì thật sự đâu? Con cháu của Chu gia Quán Đào, hậu nhân Chu thị Nhữ Nam, thời khắc nguy nan, còn không phải dựa vào một tên Giáo đầu Hương Dừng nho nhỏ là hấn ra tay mới tránh khỏi vận mệnh tan cửa nát nhà hay sao? Nghĩ như vậy, sự bướng bỉnh nhiệt tình của người thiếu niên lại nổi lên, cắn chặt răng, hấn thấp giọng truy vấn:

- Tên khốn kiếp kia tên là gì ạ? Đệ tử không tin không ai có thể đối phó lại y?

- Có người thể đối phó với y. Chỉ có điều sư phụ ta già rồi, không đủ sức cùng y giằng co mà thôi!

Ông lão mù cười đáp lại,

- Tên của y chắc người cũng nghe qua rồi, chính là Bồ Sơn Lý Công Mật, khuyến khích Dương Huyền Cảm tạo phản, chặt đứt kênh đào là con đường vận chuyển lương thực chính!

Nhắc tới tên Lý Mật, thiếu niên khắp thiên hạ không ai còn xa lạ. Kẻ mà ngày xưa đang ở trên lưng trâu đọc sách, từng “Trùng hợp” va chạm xa giá của đệ nhất quyền thần Đại Tùy là Dương Tố. Được Dương Tố tinh mắt biết được, sau này có thể làm nên việc lớn. Trình Danh Chấn khi còn nhỏ gặp khó khăn, thường lấy chuyện Lý Mật khi xưa làm gương để tự nỗ lực. Bây giờ nghĩ lại, sinh ra đã được phong tước quý công tử, có ngựa không cười lại cười trâu, chỉ sợ không phải vì đọc sách, mà là cố làm ra vẻ huyền bí mà thôi.

Về phần trùng hợp va chạm xa giá Dương Tố, chỉ sợ cũng là có chuẩn bị trước. Nếu không thì vệ bên cạnh Dương Tố như vậy thì có đến mười cái đầu trâu cũng bị chặt nát rồi, làm gì họ Lý đó có thể lọt vào nổi.

- Đúng là khốn kiếp, nhưng thật ra cũng là tâm cơ giỏi!

Đoán được mục đích cuối cùng, Trình Danh Chấn thì thảo mắng chửi.

Ông lão mù cười thờ dài:

- Cho nên người tạm thời không được trêu vào y, sư phụ là ta hiện giờ cũng không đấu lại y, nếu là ta hai mươi năm về trước, còn có tâm tư muốn đấu với y một trận. Hiện tại, thậm nghĩ nên tránh y thật xa, đừng cho y tìm thấy!

- Vậy cũng không thể để cho y làm bừa được!

Trình Danh Chấn vẫn là không phục, thấp giọng than thở. Hắn nhớ mang máng buổi tối hôm Trương Kim Xưng tấn công vào thành Quán Đào, Trương Lượng cũng có nói đến Mật Công. Cẩn thận nghĩ lại, người khiến Trương Lượng cung kính chỉ có Mật Công gia, nói vậy chính là Lý Mật không còn nghi ngờ gì nữa! Tên khốn kiếp kia đúng là ngôi sao chổi, chuyện xấu nào cũng đều có phần. Thực ứng với câu nói kia, người tốt sống không lâu, tai họa sống ngàn năm.

- Y là kẻ có thủ đoạn tàn độc, làm việc vừa độc ác vừa quả quyết. Đích xác thích hợp sinh tồn trong loạn thế !

Ông lão mù cười bình luận, không có chút oán hận nào đối với đồ đệ đả phản bội mình.

- Phàm là việc gì cùng dùng âm mưu , chung quy không thành công lớn. Nếu người làm cho người bên cạnh mình phải đề phòng người từng giây từng phút một, sợ người có thể đâm sau lưng bọn họ một phát hay không, ai lại ngu như vậy, sẽ thật tâm thật ý bán mạng cho người?

Thở dài, lão tiếp tục nói,

- Vị sư huynh của người, bản lĩnh quấy rối có thừa, bản lĩnh gây dựng một chút cũng không có. Tính tình lúc nào cũng thích ồn ào, sớm muộn gì cũng phải đền mạng!

Nhìn thoáng qua Trình Danh Chấn, lão nhân hai mắt mỉm cười,

- Người không khôn khéo bằng y, nhưng thông minh cũng không kém y. Vì tương lai của mình, sau này làm việc gì cũng phải suy nghĩ một chút, hơn nữa cần phải giữ được lòng nhân từ . Thù hận chưa chắc làm cho con người ta cảm thấy vui vẻ, omà hận thù, trước tiên sẽ làm trong lòng người tích tụ lửa giận đấy...

Sắp đến lúc chia tay rồi, Trình Danh Chấn không dám không trịnh trọng gật đầu. Ông lão mù lại gầy gầy tóc của hăn, cười nói:

- Đúng là nếu nói những lời này với người sớm một chút. Thì tương lai người sẽ rộng mở hơn một chút, tự sẽ giác ngộ. Sự phụ lúc như người bây giờ, còn u mê ở trên sông Tần Hoài tranh giành kỹ nữ với người ta. Biết đến còn không bằng một nửa người. Con người, sau khi trải qua một sự việc sẽ hiểu thêm một đạo lý. Sau khi hiểu rồi liền muốn nói cho hậu nhân nghe, hậu nhân nghe rồi lại cười tiền nhân bảo thủ!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 129: Đông Chí (24).

Ô

ng lão mù bình thường ít nói, giờ sắp phải chia tay, lại trở thành một người rất dài dòng, liên tục căn nhắc những quy củ trên giang hồ, cùng với những điều kiêng kị trong đối nhân xử thế nói mãi không hết. Trình Danh Chấn trong lòng khổ sở, vừa lau nước mắt, vừa bắt buộc mình phải nhớ kỹ. Tuy có nhiều quan điểm của sư phụ hẳn căn bản không hiểu, cũng không chắc đồng ý, nhưng những lời này giống lời như lời thân phụ nói, hẳn cảm thấy rất nhẹ nhõm trong lòng.

- Con đường lục lâm đạo này, từ trước tới nay càng đi càng hẹp, người hôm nay không nên đi vào trong, nếu có cơ hội, nhớ rõ hãy sớm thoát thân!

Ông lão mù cũng có chút cảm động, kéo tay Trình Danh Chấn dặn dò cẩn thận:

- Sư phụ người năm đó ân đền oán trả, dặm chân một cái toàn bộ Hà Bắc đều lung lay. Nhưng bây giờ, người cũng nhìn thấy đó, muốn tìm một chỗ ngủ an toàn, cũng khó khăn!

- Đều do tên Lý Mật khốn khiếp, sư phụ yên tâm, có cơ hội nhất định con sẽ giết hắn!

Trình Danh Chấn cắn chặt răng, mắt đỏ lên thề. Tuy hắn và Lý Mật chưa từng gặp nhau, nhưng giờ phút này trong lòng hắn, Lý Mật đáng hận không kém đám người Lâm Huyện lệnh. Người sau cùng lắm là hủy hoại cuộc sống của hắn, hại hắn không thể không làm bạn với lưu manh. Mà người trước lại cướp đi sư phụ của hắn, vừa mới cướp đi một bề trên hết mực yêu thương hắn.

- Đường đi của mỗi người, đều là do mình tự đi. Có kết quả ngày hôm nay, tất có nguyên nhân từ trước. Muốn trách, cũng không thể trách y hết được!

Lão mù liếc Trình Danh Chấn một cái, cười lắc đầu.

- Năm đó sư phụ hận nước thù nhà, nghĩ không ra cách trả thù, đang cơn nóng giận liền vào Lục Lâm. Vốn tưởng có thể dựa vào môn phái giang hồ nào đó mà tạo nên nghiệp lớn, vất vả hơn nửa đời người, diệt trừ vô số tà ma ngoại đạo, cũng không để lại được gì!

- Sư phụ...

Trình Danh Chấn mấp máy miệng, không biết mình nên nói gì, mới có thể làm cho ông lão mù không thở dài nặng trĩu như vậy.

- Đó là chuyện rất lâu trước kia rồi!

Lão mù thở dài:

- Lúc sư phụ lớn như người, vốn là một công tử ăn không ngồi rồi. Ngoại trừ uống rượu, ra ngoài đánh nhau, những thứ khác đều không biết, căn bản không hề quan tâm, cũng không muốn quan tâm!

Nhắc lại những ngày tháng phong hoa tuyết nguyệt năm đó, ánh mắt của ông lão dịu dàng hơn.

- Nếu không phải Hoàng đế Đại Tùy Dương Kiên phái năm mươi vạn binh mã đánh qua Trường Giang, cũng không biết sư phụ người ăn chơi đàng điếm tới khi nào. Kết quả thức tỉnh, lại phát hiện tai họa trước mắt, bị làm cho sợ tới mức tay chân luống cuống!

Binh mã Đại Tùy quét ngang Giang Nam tạo thành lịch sử sáng chói, Trình Danh Chấn đã từng nghe thân phụ nói qua. Chẳng qua khi đó hắn đang đứng về phía bên thắng là Đại Tùy mà , căn bản không nghĩ đến cảm thụ

của người Nam Trần đối với cuộc chiến thất bại này. Giờ phút này thấy sự phụ nói mỗi câu đều thờ dài, trong lòng liền thay đổi lập trường. Nỗi buồn mất nước, nỗi hận nhà tan, loáng thoáng nổi lên trong lòng.

Đại quân Dương Quảng đã nhanh chóng quét hết thành bên cạnh rồi. Hoàng đế Đại Trần chỉ lo ở trong cung sáng tác nhạc. Nhóm võ tướng xưa nay ngang ngược kiêu ngạo độc đoán hoặc là nghe ngóng rồi chuồn hoặc là chủ động xin hàng, thậm chí đứng trước quân tiên phong của Đại Tùy ngay cả nửa khắc cũng không kiên trì nổi.

Ông lão mù vừa thương xót, lại vừa căm phẫn, vô tình tay đang nắm lấy tay Trình Danh Chấn khẽ dùng sức làm hấn đau.

Đoán được sự phụ chắc chắn xuất thân từ gia đình quyền quý ở Giang Nam, trong lòng vô cùng đau xót. Trình Danh Chấn cũng không dám rút tay lại, cắn răng chịu đựng. Ông lão mù rất nhanh đã ý thức được hành động không đúng của mình, cười buông tay ra, thấp giọng hỏi:

- Nếu đổi là người, người sẽ làm thế nào?

- Việc, việc này...

Trình Danh Chấn lẩm bẩm vài tiếng, không có cách nào đưa ra câu trả lời. Hấn dù sao cũng chưa từng trải qua, và đã quen với tầng lớp tiểu dân bất luận quan phủ gì đều không có cảm tình. Nếu như nước Đại Tùy cũng suy bại như nước Đại Trần, thì một người bình thường như hấn, chỉ sợ cũng chỉ tức giận đối với kẻ đi xâm lược, sau đó lại tiếp tục cúi đầu sống với cuộc sống hối hả thường ngày. Dù sao ai tới cũng phải thu thuế, nộp lương thực. Hoàng đế họ Trần và Hoàng đế họ Dương cũng chẳng có gì khác biệt.

- Người sẽ cảm thấy, chuyện này không liên quan tới người, đúng không?

Ông lão mù vô cùng thông minh, vừa nhìn thoáng qua, đã hiểu ý nghĩ của Trình Danh Chấn nói đúng đến bảy tám phần.

- Đúng thật không liên quan tới người. Trước đây phần lớn người dân Nam Trần cũng đều nghĩ như vậy. Tuy nhiên có vài người không muốn ngu ngốc, không muốn Đại Trần cứ u mê mà bị quân Tùy tiêu diệt. Mấy người bọn họ liền tụ tập cùng nhau nghĩ biện pháp...

“Chắc hẳn Sư phụ là một trong số đó!”

Ánh mắt Trình Danh Chấn ánh lên, thầm nghĩ trong lòng.

- Có một kẻ ngu đã dùng hết toàn bộ gia tài của mình, tuyển binh lính, muốn dựa vào mấy ngàn tử sĩ, đối chiến với hơn mười vạn quân địch!

Ông lão mù một vừa cười vừa lắc đầu:

- Còn có kẻ ngu, đem em gái mình giả làm công chúa Đại Trần, bí mật mang đến phía biên ải, ý đồ lấy sắc đẹp hối lộ Đột Quyết Khả Hãn, làm cho người Đột Quyết theo phương bắc kéo chân Đại Tùy theo sau. Người ngu ngốc thứ ba là người bạn tốt nhất của ta, y phát hiện người yêu mình đi phía biên ải cầu thân, liền lên đường đuổi theo, từ đó về sau không có tin tức gì. Mà sư phụ người, mưu lược văn võ đều không bằng người khác, lại muốn dùng thủ đoạn thâm độc, mang theo mấy chục huynh đệ chạy đến địa phận Đại Tùy phóng hỏa giết người, cuối cùng cứ tưởng như vậy sẽ khiến đội quân lớn năm mươi vạn đại quân phải quay về!

Cảm giác nghiêm nghị trong lòng Trình Danh Chấn lên cao, thẳng đến mặt hăn. Hăn cũng không thể giải thích nổi trong lòng nghĩ gì, cũng muốn làm trái ý trời, dũng khí trong lòng rất lớn. Đã học qua trong sử sách, cũng vẫn đủ ngu như vậy. Như Kinh Kha bên sông Dịch Thủy, như Nhiễm Mẫn khi ngã ngựa...

Chỉ có điều, “Đám ngổ tử” ngoại trừ được lưu lại trong sử sách, thì không còn có tác dụng gì khác. Tự thuật của sư phụ rất nhanh liền nghiệm chứng được đạo lý này.

- Phá gia vệ quốc, binh bại đã chết. Gả muội muội mình, không đợi nhận được hồi âm của tái ngoại thì lại nhận được chiếu thư hạ lệnh các thần tử đầu hàng do Hoàng đế Đại Trần tự tay viết. Người ngốc thứ ba không biết kết cuộc ra sao, có lẽ đã sớm làm mồi cho sói hoang ở biên ải rồi. Sư phụ người sống rất dễ chịu, tuy rằng không thể như ý nguyện khiến quân địch quay đầu lại, huynh đệ bên người lại càng ngày càng nhiều, Lúc thịnh nhất, toàn bộ Hà Bắc nhắc tới sư phụ tên, bé con cũng không dám lớn tiếng khóc!

- Nhưng vậy thì có tác dụng gì chứ?

Ông lão mù cười lạnh.

- Đại Trần làm mất nước rồi. Các huynh đệ cũng mất đi mục tiêu ban đầu. Mục đích công thành chiếm đất, chỉ còn lại có tiền tài. Có thể tiền tài không phải là vật đáng tin cậy duy nhất, các huynh đệ chê người hôm nay lấy nhiều hơn, ngày mai cùng ngại phân chia cho người ít hơn. Chính trong lòng mình càng nghĩ càng buồn, không đợi tìm ra đáp án, thì lại n chờ được Dương Tố đại quân đến. Người ta chưa dùng đến một vạn binh mã nhẹ nhàng vỗ một cái, mấy chục vạn lục lâm hảo hán liền tan thành mây khói!

- Sư phụ, sư phụ lúc ấy, lúc ấy chưa có thời gian luyện binh?!

Trình Danh Chấn nhú mày, biết sư phụ đang tiếc hận. Hắn đã từng thấy đội quân của Trương Kim Xưng, nếu ngày ấy triều đình phái vài viên tướng xuống lãnh binh, mà không phải do Vương Thế Sung thì năm ngàn người đã đủ để gột rửa sạch đầm Cự Lộc. Nhưng Đại đương gia đầm Cự Lộc là Trương Kim Xưng, mà bản lĩnh và kiến thức mạnh của sư phụ hơn hẳn đám thổ tặc Trương Kim Xưng, không nên ở trước mặt Dương Tố không chịu được một trận mới đúng!

- Không phải không có thời gian, là không có lòng!

Ông lão mù cười, những nếp nhăn trên mặt không có nếp nào không thể hiện sự nuối tiếc.

- Chẳng những đầu lĩnh không có lòng, mà binh lính cũng không có lòng. Dù sao tả hữu chẳng quả cũng là cái kẻ tặc, qua hôm nay chưa chắc có ngày mai, cho nên luyện hay không luyện đều như nhau cả!

- Nhưng, nhưng...

Trình Danh Chấn không đồng ý với quan điểm của ông lão mù, lại há hốc miệng thở dốc, nửa câu sau nói không ra lời. Hắn dựa vào biểu hiện trên mặt sư phụ thấy được nguyên nhân. Nỗi lòng của sư phụ năm đó, khẳng định giống mình lúc ở tại đầm Cự Lộc. Tuy rằng nhập vào những kẻ tặc và nhóm lục lâm hào kiệt xưng huynh gọi đệ. Nhưng trong lòng vẫn một lòng chân chính, không thể đem mình và bọn thổ phỉ cùng một rước.

- Lòng người là như thế. Có một tia hy vọng, không ai muốn làm kẻ tặc! Cho dù ngoài miệng nói ác, cũng không hy vọng con của mình cũng phóng hỏa giết người như vậy!

Ông lão mù lại nói:

- Không nói nữa, sư phụ cần phải đi, những lời này người tin tưởng cũng tốt, không tin cũng thế, đều phải nhớ kỹ cho ta. Ngày nào cũng nhớ đến, sẽ có ngày người dùng đến!

Dứt lời, ông vơ quần áo cũ trên giường, ném thẳng vào cho Trình Danh Chấn ôm lấy. Không đợi Trình Danh Chấn phản ứng, cách một tiếng cửa bị phá tung, gió Bắc gào thét xen lẫn bụi mù mịt, cùng nhau tràn vào.

Chăm chú nghe sư phụ dạy dỗ, bên ngoài có hỏa hoạn, Trình Danh Chấn cũng không biết gì. Bọn nha dịch xông vào cửa không nói lời nào, giơ đao về phía hai thầy trò. Lão mù lấy tay gạt một bên, bọn nha dịch nhích lại gần

ông ta đều ngã lộn ngược xuống đất. Nhắc chân đi ra ngoài cửa, nhìn thấy càng nhiều nha dịch cầm đao và thương vội vàng chạy tới.

- Bắt lấy bọn chúng, bắt lấy bọn chúng...!

Quách Bộ đầu hét to trong bóng đêm, không đợi nói xong câu, liền đột nhiên dừng lại.

Trình Danh Chấn nhìn sư phụ của mình giống như quỷ ảnh, lướt qua bọn nha dịch, nháy mắt đã tới trước mặt Quách Bộ đầu. Bàn tay nhẹ nhàng siết chặt trên cổ đối phương, lập tức xoay cái đầu của Quách Bộ đầu sang một bên.

- Ta hôm nay dạy cho người chiêuXuyên vân thủ.

Thanh âm của sư phụ không lớn, nhưng lại làm cho mọi người xung quanh cảm thấy chát.

- Nhớ rõ và nện bước phối hợp. Năm giữ tốt bấp thịch!

Dường như tất cả nha dịch đều là rối gỗ, ông nhẹ nhàng đi vài bước, lại "va" vào những gã có lá gan lớn nhất. Sau đó mang theo một thanh đao hướng về phía ngoài, hễ người mang ác ý muốn vào gần, bất luận là nha dịch hay gia đình, đều chém một đao lên người.

Trong viện tử bỗng nhiên yên tĩnh, tâm phúc của Lâm Huyện lệnh phái tới tất cả đều bất động. Ông lão mù đi ra khỏi cửa trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hai ba bước đã biến mất trong bóng đêm, không thấy bóng dáng.

- Trương Kim Xưng nhập thành!

- Trương Kim Xưng ——

Tiếng la khóc trong chớp mắt vang lên từ xung quanh, tràn ngập trong đêm tối. Trình Danh Chấn không thèm đứng chờ người ra như bọn nha dịch, nhặt

được cây trường mẫu, đi về hướng nhà của mình.

Đó là nơi thủ hộ duy nhất của hắn tối nay.

. Sau khi hiểu rồi liền muốn nói cho hậu nhân nghe, hậu nhân nghe rồi lại cười tiền nhân bảo thủ!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 130: Tây Cỗ (1).

R

ất nhiều người chạy trên đường, chân nam đá chân chiêu không phân biệt được đông, tây, nam bắc. Ai cũng kêu khóc, hoảng loạn quân phản loạn rốt cuộc là đánh tới từ phương nào. Hai đám thường xuyên chạy nạn đụng mặt nhau tạo thành một đoàn làm cho nhau sợ kêu khóc thảm thiết. Người chạy ngược kẻ chạy xuôi chụm đầu vào nhau như những con kiến vậy.

Trình Danh Chấn không rảnh mà lo cho những người này. Chim vỗ tổ hiểm mà có được quả trứng lành. Hắn vội vã chạy về nhà mình tránh để bọn thổ phỉ xâm phạm vào nhà lão nương. Bên đường có rất nhiều nhà cháy, khói đặc hun hút thẳng vào tầm mắt người. Trong nước mắt mờ mờ hắn nhìn thấy có mấy cái bóng đen giơ binh khí và đuốc, cướp bóc bốn phía.

Những tên vô lại đục nước béo cò! Thấy những người chạy chết có hơi rơi lệ một chút, bọn họ lập tức xúm lại, không nói lời gì mà thi nhau cướp. Thấy trong đám chạy nạn có mấy cô gái trẻ bọn họ cũng vo ve như lũ ruồi, cướp những cô gái đi trước mặt bố mẹ họ chỉ biết trơ mắt ra nhìn. Không ai dám phản kháng, xưa nay trụ cột trong nhà đều là đàn ông thì nay đều phải cúi đầu chịu nhục trước đồ đao. Cô gái khóc nức nở bị đám vô lại đẩy tới đẩy lui xé tan quần áo.

Kết cục của người phản kháng nằm rõ ràng ở ngay ngã tư đường. Đầm đìa trong vũng máu có hai người đang ông vẫn còn đang giây dụa:

- Binh dưới trướng của Trương đại đương gia để ý đến con gái của các người đó là phúc của các người rồi!

Lão Triệu nổi tiếng hung tàn ở huyện Quán Đào, giờ thanh đao còn đầm đìa máu lớn tiếng tuyên bố với những người khác. Trong giây lát thấy Trình Danh Chấn đang đến gần, y lại vội vàng bỏ đao xuống đơn đao:

- Cữu lão gia, ngài ra lúc nào vậy. Các huynh đệ đâu mau đưa những thu hoạch đêm nay cho Cữu lão gia xem, từ nay về sau chúng ta sẽ cùng lăn lộn với Cữu đương gia.

Hô la một chút, dân chúng bốn phía đã chạy thoát sạch. Mấy tên tiểu lưu manh giành được con gái nhà người ta lúc này mới tiến lên:

Trình gia, phần này kính ngài.

- Cữu lão gia, ngài xem, phần này, Cữu...

Trong chốc lát những tiếng a dua bị cấm trong cổ họng. Bọn họ thấy mũi giáo sáng như tuyết từ tay của Trình Danh Chấn phi ra đâm thấu sau lưng lão Triệu.

- A ...

Lão Triệu lớn tiếng rú ầm lên, cách mấy ngõ nhỏ cũng nghe thấy. Đám côn đồ bị vẻ mặt độc ác của hã làm cho sợ đến mức há mồm trợn mắt lên, muốn chạy trốn nhưng hai chân lại rã như tượng đứng yên một chỗ.

Trong nháy mắt, hã đã biến lão Triệu thành một thi thể, hã quỳ dị nhìn một tên côn đồ khác. Không đợi đối phương cầu xin gì, mũi giáo nhéo một cái đâm thẳng vào ngực người này. Máu từ trong miệng đối phương phun ra, nhuộm đỏ mũi giáo màu trắng. Dưới ánh lửa, hã quăng xuống thi thể thứ hai, rồi lại xách thương tiến lên.

- Tha mạng, Cữu lão gia xin tha mạng!

Tên lưu manh kia trong tay có đao nhưng không có dũng khí để nhắc cánh tay. Y quỳ xuống mũi thương đang ròng rọc rỏ máu. Hắn không một chút do dự, dùng sức phi giáo về phía cổ tên lưu manh. Sau đó quay đầu lại chuyển hướng hạ gục hai kẻ nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của .

- Cứu...

Hai gã côn đồ còn lại rút cuộc cũng hồi thần lại, rồi quàng chân lên bỏ chạy. Trình Danh Chấn đuổi theo đâm vào lưng một tên, sau đó rút trường thương ra, ném mạnh về phía trước, trường thương bay vọt đến đâm vào tên lưu manh cách đó khoảng 20 bước, ghim gã xuống mặt đất.

Giết năm người liên tiếp, Trình Danh Chấn còn chưa thấy đủ, hắn thuận tay lại nhặt thanh đao bổ củi trên vũng máu lên rồi đưa mắt nhìn tứ phía, xung quanh không còn ai để giết. Những cô gái bị bọn lưu manh chiến đoạt đang quỳ dưới đất, hướng về phía hắn dập đầu liên tục.

- Trốn đi đâu thì trốn, trốn kỹ đi!

Không còn cách nào khác lúc này chính hắn phải ra lệnh. Các cô cũng không dám động đậy chỉ một mặt quỳ dập đầu xuống mặt đất:

- Trốn hết đi. Lần sau không còn ai cứu các cô đâu!

Hắn giận dữ, rít gào với đối phương, rốt cuộc các cô nghe cũng hiểu, hai mắt nhắm lệ nhìn hắn có vẻ hoài nghi, lại càng gào khóc to hơn.

- Gào cái gì mà gào! Cút mau!

Trình Danh Chấn vô cùng bức bối, lớn tiếng mắng chửi. Trong nhà còn có mẹ già, hắn không dám ở đây lâu. Hắn quyết tâm hắn rời đi, tiếng khóc của đám nữ nhân vẫn vang bên tai.

Sau khi được ba mươi mấy bước, hắn không thể bước tiếp được nữa. Đám lâu la dưới trướng của Trương Kim Xưng không có bất kì một kỷ luật trời buộc nào, nếu mấy phụ nhân kia bị đám lâu la vào thành phát hiện ra, kết cục cũng sẽ chẳng khác gì so với mấy tên côn đồ lúc này:

- Coi như mình tích đức đi!

Nghĩ như vậy, hắn quay lại, lại phát hiện mấy cô gái kia không hẹn mà cùng dừng bước, đã đứng ở đó không xa đang sợ hãi nhìn hắn.

- Các cô đi theo ta làm gì?

Trình Danh Chấn vừa bực mình vừa buồn cười, hắn trợn tròn mắt chất vấn. Các cô gái này chỉ nước nỡ, cúi đầu cơ thể run rẩy như giá thu tàn.

Suy cho cùng mình cũng chưa thật sự trưởng thành, khiến cho huyết dịch của mình vẫn chưa hoàn toàn trở lên máu lạnh. Nhìn về tội nghiệp này của mấy cô gái, hắn thở dài:

- Nếu thật sự không còn chỗ trốn đi, thì hãy đến nhà của ta. Nhưng ta cũng không có gì để đảm bảo sẽ cứu được các cô đâu.

Mấy cô lần lượt khom người, khóc thút thít bên cạnh hắn. không dám tới gần thêm. Trình Danh Chấn không còn thời gian đâu mà dây dưa với họ, hắn lắc đầu tiếp tục đi về phố nhà mình. Dọc đường có rất nhiều dân chúng chạy trốn nhìn thấy, tất cả đều tránh xa hắn, ánh mắt đầy oán độc.

Trong ánh lửa và tiếng ồn ào náo nhiệt, phá sự yên bình của thành phố. Không có dân chúng túi lớn túi nhỏ chạt chớn, toàn bộ đường phố đều bị phong tỏa. Mấy chục thanh niên trai tráng mảnh vải xanh trùm đầu một tay gươm đuốc, một tay cầm đao, hung ác đứng trang nghiêm hai đầu phố.

Thấy từ xa có mấy người đang đến gần, tên dẫn đầu uy hiếp nói:

- Mau rút đi, đừng có tự tìm phiền toái cho mình, gần thêm bước nữa ông chặt ngay...

Lời uy hiếp còn chưa dứt, nửa câu sau đã biến thành sự reo hò:

- Cứu gia đã quay về. Cứu đương gia đã tự mình quay về!

- Ai ở bên kia!

Tuy ánh lửa rất sáng nhưng hăn không nhận ra khuôn mặt của đối phương, mà chỉ cảm thấy tiếng nói rất quen, hình như mình đã nghe thấy ở đâu đó rồi thì phải.

- Là tâu đây, Cứu đương gia. Ta là Hàn Thế Vượng, được ngài và Đỗ đương gia cứu đây mà.

Tiếng trả lời rõ ràng còn kèm theo cả mục đích lấy lòng:

- Ngài không nhớ ta một tháng trước trong doanh trại của Trương đại đương gia...

- Sao các người lại ở đây?

Trình Danh Chấn bước lên phía trước mấy bước, các ngón tay cầm đao mơ hồ trở nên trắng bạch. Đám người Hàn Thế Vượng theo bản năng bước cách mũi đao, cẩn thận trả lời:

- Là Thất đương gia ra lệnh chúng tiểu nhân đến đây để bảo vệ lão phu nhân. Ngài yên tâm, lão phu nhân đang ngon giấc, không hề nghe thấy tiếng la hét ồn ã bên ngoài đâu ạ!

Nghe đối phương nhắc tới mẹ mình, Trình Danh Chấn càng thêm nặng lòng. Tình hình của mẫu thân ai có thể rõ hơn hăn chứ, ban ngày thì mơ màng, buổi tối chỉ một chút động tĩnh đã bừng tỉnh. Căn bản là không giống như Hàn Thế Vượng nói, trong lúc hỗn loạn còn có thể an tâm mà ngủ.

Trong lúc đang nghi ngờ thì có một tên gù chấp tay về phía hắc cười nói:

- Vì sợ lão phu nhân sẽ kinh hãi, ta đã cho bà uống riêng một bát canh an thần. Cứu đương gia cứ yên tâm, tối hôm nay bên ngoài có hỗn loạn hay vui mừng gì, bà cũng sẽ không bị ảnh hưởng đâu.

- Tôn, Tôn đại phu!

Trình Danh Chấn bỏ thanh đao lại, hai tay ôm quyền đáp lễ. Trong đầm Cự Lộc người cơ bản cũng khiến hắc có thể tin tưởng được chính là Tôn Đà Tử:

- Không ngờ ngài lại là người quen cũ, thật làm cho Trình mỗ sợ hãi quá.

Tôn Đà Tử lười khách khí với hắc, đảo cặp mắt trắng dã, nói như phóng tiễn:

- Vớ vẩn. Cậu sao rồi? Đổ đương gia đâu? Có gặp cô ấy không? Cô ấy đi cứu cậu đấy. Mấy cô này là ai? Sao quần áo lại tả tơi thế kia?

- Trong nha môn vừa có loạn, ta tự trốn ra được!

Trình Danh Chấn bị xưng hô là Cứu đương gia làm cho có chút mơ hồ, cau mày đáp lại:

- Trên đường ta không gặp Thất đương gia, chỉ thấy có người cầm cờ hiệu, giết người phóng hỏa. Mấy cô gái này đều là tiện đường ta cứu về. Thất đương gia cũng đang cần có người khâu vá, chờ cô ấy về ta sẽ giao lại.

- Thất đương gia không đón cậu sao? Hóa ra có hẹn đấu võ bên cửa thành, cô ấy nên động thủ mới đúng?

Tôn Đà Tử nghi ngờ nhú mày, ánh mắt vẫn còn lộ rõ sự lo lắng. Nhưng rất nhanh, sự lo lắng này bị quăng sang một bên:

- Nếu là Cửu đương gia cứu, trước hết sẽ để mấy phụ nhân kia trốn đi theo Vương đương chủ. Lúc đánh nhau khó tránh khỏi nhiều chỗ không chú ý đến. Trương đại đương gia lúc vào thành đã đích thân dẫn dò, chúng ta chỉ được cướp của nhà giàu, không cướp nhà nghèo. Tuy nhiên huynh đệ trong đầm Cự Lộc quá lỗ mãng, chưa chắc đã kiềm chế được tình tình.

- Đúng vậy, đúng vậy. Mọi việc phải đi từng bước một. Thư của Cửu đương gia, Đại đương gia đọc kỹ nhiều lần rồi.

Sợ Trình Danh Chấn nói ra những lời không đúng lúc, Hàn Thế Vượng phụ họa. Vừa dàn xếp cho đôi bên, gã vừa nhìn trộm mấy cô gái, trong lòng âm mưu thầm mắng:

- Mẹ nó, mấy tiểu nương này nhìn sức sống quá! Người nào cũng trắng mịn, nếu không phải là của Cửu đương gia thì tốt biết mấy.

- Chỉ e trong mắt của Thất đương gia chưa chắc đã dung nạp được mấy vị tiểu thư yêu kiều này.

Nghĩ như vậy mắt của Hàn Thế Vượng đột nhiên sáng lên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 131: Tây Cỗ (2).

L

úc nói chuyện, mấy người đội khăn xanh lại thúc vó ngựa đi đến, từ xa đã vỗ tay về phía Tôn Đà Tử:

- Bẩm Lưu gia, các huynh đệ dẫn người đánh vào huyện nha, không thấy Cửu đương gia. Thất đương gia dặn ngài phải bảo vệ tốt phố Thành Hiền, có tin tức gì của Cửu đương gia thì phải lập tức báo cáo.

- Không phải người bị treo mắt lên đấy chứ? Sao còn không nhìn thấy hả?

Tôn Đà Tử đảo cặp mắt trắng dã, tức giận trả lời:

- Về nói với Thất đương gia, một nửa sợi tóc gáy của Cửu đương gia cũng không bị thương. Bảo cô ấy không phải lo lắng.

- Thì ra Cửu đương gia tự mình thoát được, sao mình không thấy nhỉ!

Người trên lưng ngựa chạy lại gần cười ha ha vỗ tay về phía Trình Danh Chấn:

- Nếu Cửu đương gia đã thoát hiểm thì chuyện tiếp theo cũng dễ thôi. Kẻ nào không đầu hàng ta sẽ châm lửa đốt thành lợn quay.

Dứt lời, y lại thúc ngựa đi, trước lúc đi y còn không quên liếc mắt nhìn những cô gái bên cạnh Trình Danh Chấn một cái. Vẫn là một tên lưu manh.

Trình Danh Chấn biết những người này là dưới trướng của Hách Lão Dao, từng sống vai chiến đấu với tướng Vương Trư Bì. Chỉ có điều không ngờ kẻ đứng đầu thành cũng háo sắc như lũ râu tặc. Sở dĩ phương có ý với đám

nữ nhân khiến mình khó xử, hẩn trầm ngâm một lúc rồi vẻ mặt ôn hòa nhìn mấy cô gái đó nói:

- Các cô đừng sợ, đợi đêm nay qua đi, ta sẽ đưa các cô ra khỏi thành. Bây giờ các cô hãy trốn đi đã đừng có chạy lung tung. Nếu không trong cảnh tối lửa tắt đèn khó tránh khỏi có chút sai lầm.

Mấy cô này chính tai nghe thấy bọn thổ phỉ gọi hẩn là Cửu đương gia, sớm đã bị dọa cho hồn bay phách tán, nào dám không nghe theo. Họ khóc hu hu từ từ đi vào sân, Tôn Đà Tử bị mấy cô này khóc làm cho phiền lòng, liền quát lớn:

- Đừng khóc nữa, không phải Cửu đương gia đã nói sáng sớm mai sẽ đưa các cô đi rồi hay sao? Đừng cho là mình đắt giá, giống loại giết con gà cần ba người giúp đỡ.

Nửa câu sau cũng là châm biếm Trình Danh Chấn, hẩn rất xấu hổ, vội cười theo giải thích:

- Không phải là ta tiếc mấy cô gái này, các cô ấy đều là hàng xóm của ta, nếu thật sự có chuyện không hay xảy ra, sau này sợ là khó mà gặp lại.

- Hơn nửa huyện Quán Đào này đều là hàng xóm của cậu.

Tôn Đà Tử cũng không biết đêm nay đã uống nhầm thuốc gì mà nói chuyện luôn tức giận:

- Chỉ có điều, cậu mang theo những người này, nhưng người ta cũng chẳng thể sinh tình cảm với cậu. Đi nhanh lên một chút, đừng để ta phải phái người khiêng các người đi đấy.

Các cô gái bị giật mình vội bước nhanh hơn. Nào ngờ cả người cứ nhũn ra, một người đã bị ngã xuống làm mấy người khách liên lụy cũng ngã theo.

Tuy bị Tôn Đà Tử làm cho sợ hãi không dám khóc thành tiếng nữa, nhưng vẫn lấy tay che miệng khóc, như hoa lê gặp mưa

Đúng là loại phu nhân tiểu thư có tiền, Tôn Đà Tử cũng không có cách nào khác, muốn quay đimẶc kỆ, nhưng lại sợ sau đó các huynh đệ bị khơi gợi lòng thương xót nổi tà tâm, trên đường đi sẽ nổi lên xung đột với Trình Danh Chấn. Tuy vừa rồi Trình Danh Chấn không có ý nói những lời làm tổn thương người khác, nhưng mấy huynh đệ nhìn thấy con gái lại chẳng khác gì chó đực động dục khó có thể khống chế, đó cũng là sự thật không ai phủ nhận được.

Nếu để cho đám nữ nhân này vào nhà Trình Danh Chấn sợ rằng sẽ quấy nhiễu đến Trình lão phu nhân, hại sự cố gắng của mình đêm nay mất hết. Lão phu nhân tầm mắt còn cao hơn Trình Danh Chấn, thấy con mang về một đồng con gái quần áo tả tơi, e rằng bà sẽ hiểu lầm.

Nghĩ đến đây ông ta thở dài, lấy tay chỉ vào căn nhà ở ven đường bên kia:

- Coi như đêm nay xui xẻo, làm việc thiện tích đức. Các cô đừng có làm phiền lão phu nhân, đến nhà Vương đường chủ trốn đi. Trong nhà ông ta bây giờ cũng không có nữ nhân, cũng không ai hại các cô.

Họ không dám cãi gì, chỉ lão đảo bò dậy, cúi đầu đi về phía nhà Vương Nhị Mao. Trình Danh Chấn nghe thấy rất rõ, trong lòng rung động nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ ngượng ngùng cười lấy lòng Tôn Đà Tử:

- Đa tạ Tôn đại phu đã suy nghĩ chu toàn. Mấy ngày nay ta ngồi trong đại lao, cả ngày ngồi xồm không khỏi có chút hồ đồ, nói chuyện không suy nghĩ.

- Cậu vốn vẫn là thẳng ngốc, còn đùa giỡn khôn vặt.

Tôn Đà Tử nháy mắt hản một cái tức giận khó bình:

- Nếu là ta, lúc này sẽ không phát binh cứu cậu mà đi uống rượu, lúc nào cậu bị chặt đầu mới đi cướp pháp trường. Đến lúc đó xem tài năng của cậu tốt xấu đến mức nào.

- Thiệt cho các huynh đệ đến nhanh!

Trình Danh Chấn bị quả măng, mặt đỏ lên nhưng vẫn cười:

- Nếu không thì, chỉ e ta sớm bị người ta hại chết trong ngục rồi. Trong nha môn huyện Quán Đào gần như không ai là không muốn cái mạng của ta.

- Cậu đáng đời. Ai bảo cậu không biết tốt xấu.

Tôn Đà Tử tiếp tục khiêu khích:

- Các huynh đệ ở đầm Cự Lộc đối với người khác không được tốt lắm nhưng cũng không bạc đãi cậu. Hại Quyên tử khóc sưng mắt đến gần nửa tháng.

Lời này thực sự khiến Trình Danh Chấn có chút không nhịn được. Về huyện Quán Đào được hơn 10 ngày, hắn đã ngộ được sâu sắc tình người ấm lạnh như đã sống trên đời mấy mươi năm vậy. Hắn chấp tay hỏi:

- Quyên Tử... Thất đường gia có khỏe không? Cô ấy kiên cường như vậy, có sóng gió nào mà không chịu được.

- Thú lắm!

Tôn Đà Tử tiến lên một bước, hận không thể móc tim hắn ra. Đúng là ông ta đã từng đoán hắn và Đỗ Quyên vô duyên vô phận, nhưng hai người quen nhau chưa lâu, họ Trình lại được dưỡng thương ở đầm Cự Lộc hơn bốn tháng. Kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra ánh mắt si tình của Đỗ Quyên. Mà sao tên họ Trình không phát hiện ra? Rõ ràng là hắn giả ngu, đến giờ vẫn còn giả bộ như cũ.

Trình Danh Chấn bị Tôn Đà Tử mắng làm cho ngấn người ra, lui nhẹ về phía sau chấp tay. Đang chuẩn bị tìm cơ tránh đối phương thì lại nghe ông ta hung tợn nói:

- Trình thiếu gia, lão gù này biết cậu cho rằng chúng ta là những kẻ tặc. Cũng biết đầm Cự Lộc quá nhỏ bé không giữ được bị Phật lớn như cậu. Nhưng Thất đương gia vì cậu mà lao tâm. Mấy hôm trước vị huynh đệ Vương Nhị Mao mang tin đến đầm Cự Lộc, cô ấy lập tức xách đao lên ngựa. Nếu không bị Trương đại đương gia ngăn lại thì chỉ e Quyên tử đã vì cậu mà liều mạng với cả huyện Quán Đào rồi.

Như có thanh chùy đâm vào ngực, Trình Danh Chấn khó thở:

- Vì ta?

Hắn tự vấn lòng, khuôn mặt của Đỗ Quyên liền hiện lên vô cùng rõ ràng trước mắt: mỉm cười đây mà lại như đang giận, lệ rơi. Chỉ cần thoáng có người nhắc đến khuôn mặt lại hiện lên rõ ràng.

Gương mặt này không biết từ khi nào đã khắc sâu trong lòng hắn. Vương Nhị Mao chạy đến đầm Cự Lộc truyền tin khiến hắn giật mình:

- Lão nhân gia nói là thật.

Cổ diềm tĩnh lại, hắn cười đáp lại, môi run run, trái tim cũng đập mạnh không ngừng.

- Không riêng chỉ có lão gù nhìn thấy mà những người khác cũng thấy! Trình cửu gia.

Tôn Đà Tử lại chua ngoa, nói vào lỗ tai hắn làm cho hắn trấn tĩnh lại:

- Lão gù không cầu người ở cả đời trong đầm Cự Lộc nhưng nếu đời này cậu phụ Quyên tử, đừng có trách lão gù không bỏ qua. Tất cả các huynh đệ

ở đầm Cự Lộc miễn là còn sống sẽ đều không tha cho cậu

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 132: Tây Cỗ (3).

T

ình Danh Chấn mỉm cười chấp tay, ôm áo bào của sư phụ, từ từ đi về phía cửa nhà mình. Tài phú giấu trong bản đồ kho báu mà sư phụ nói hầu như có khả năng liên quan đến địch quốc, lấy bừa ra một chút cũng đủ hằn cả đời dùng không hết, nhưng túi tài phú này, lại không hơn mấy câu mà Tôn Đà Tử nói.

Thích Đồ Quyên sao? Hắn cũng không rõ lắm. Nguyên nhân việc hắn không thể không cưới Tiểu Hạnh Hoa làm vợ chỉ là vì hồi còn nhỏ hai người có hôn ước, hoặc là lời hứa hẹn của những bậc cha chú. Bây giờ, phần hứa hẹn này đã không còn, ngoài sự đau xót ra, Chu Hạnh Hoa và hắn mãi mãi chẳng có liên qua gì đến nhau.

Nhưng Đồ Quyên đơn thuần khiến hắn lại cảm thấy mê man không biết nên theo ai. Như trong sách đã nói thích một người là “ Núi chưa mòn, trời đất hợp, mới cùng chàng ly biệt” (1)”. Mặc dù không đạt được cảm giác này nhưng trong suy nghĩ của hắn lúc này ít nhất cũng phải là “Lan can đứng tốt, đem gương báu ra coi” (2), vì một nụ cười mà không ngại bốn ba vạn dặm, rút kiếm đi trước. Mà giờ khắc này, Đồ Quyên lại khiến hắn cảm thấy một cảm giác nặng nề không thể diễn tả thành lời, một phần trách nhiệm và sự giằng co không rõ ràng. Nồng hơn rượu, lại nhạt như rượu, trở về chỗ cũ hay là vô cùng vô tận, tạm thời vứt chén không uống, thậm chí cũng không cảm thấy đáng tiếc.

(1): Bài thơ Thượng da của Khuyết Danh.

(2): Bài thơ Thủy Long Ngâm của Đặng Kiến Khang Thưởng Tâm Đình.

Cảm giác mơ màng này cứ quẩn lấy hần khiến hần cả đêm cũng không mệt mỏi. Mỗi khi nhắm mắt lại là nhớ đến hai người trong những ngày vừa qua. Vô cùng đơn giản, bình thường, ít có hồi ức. Nhưng những ngày đơn giản bình thường đó lại đầy ánh mặt trời, thậm chí cả máu tanh và nước trong đầm Cự Lộc cũng không thể hòa tan được ánh mặt trời đó.

Trời sáng rất nhanh, gió sớm xuyên thấu tấm màn chắn cửa, mang theo mùi máu tanh nồng nặc vào phòng. Đêm qua là một đêm giết chóc, hần không cần đoán cũng biết có rất nhiều người chết. Trương Kim Xưng cho hần chủ trì cờ hiệu giết nhập vào huyện Quán Đào, những người sau này còn may mắn sống sót hần sẽ đem tất cả thù hận đổ hết lên đầu hần. Tuy từ đầu đến cuối, hần không chủ động có bất kì liên hệ gì với đầm Cự Lộc.

Thầm thở dài, hần nâng tấm áo choàng của sư phụ lên, tìm chỗ an toàn để cất giấu. Sau này trong một thời gian dài, hần không thể không trở thành một thành viên trong nhóm kẻ tặc của đầm Cự Lộc, mà Bảo Tàng này tương lai sẽ khiến hần bình an thoát thân.

Chỉ là, không thể vì thế mà khiến cho liệt tổ liệt tông Trình gia phải hổ thẹn. Khi bọn họ trông đợi trong tối tăm thì hần nhất định phải đi theo con đường làm quan, phải làm cho gia tộc vinh quang. Nghĩ đến ánh mắt thất vọng của mẹ sau khi tỉnh dậy, hần liền kêu khổ. Muốn làm người tốt? Người tốt đâu có đường mà sống?

- Con ngốc à, được rồi, con than thở cái gì thế?

Tiếng của mẹ truyền đến khiến Trình Danh Chấn sợ đến mức suýt nữa thì vứt cái áo choàng xuống mặt đất. Hần ngạc nhiên quay đầu lại, không biết mẹ đã tỉnh dậy từ bao giờ, bà đang vịn khung cửa mỉm cười với hần.

- Mẹ!

Hần muốn cười an ủi mẫu thân, nhưng lại cảm thấy sống mũi cay cay. Hần không muốn mẹ vì mình mà phải lo lắng, trong lòng hần nổi buồn bã dâng

lên như thủy triều mệnh mông, ngay cả con đê kiên cố cũng không thể ngăn cản được.

- Con gốc của ta, con trở về là tốt rồi, có thể về được là tốt rồi.

Trình Chu thị lau khước mắt rồi cười nói:

- Con ở trong tù chịu nhiều khổ cực rồi! Để mẹ bảo tiểu nha đầu đun nước cho con tắm rửa tẩy xui.

- Con không giết người.

Trình Danh Chấn lau mặt thật nhanh, nghẹn ngào đáp lại:

- Con không có liên hệ với người bên ngoài, con không thả...

- Mẹ biết, mẹ biết!

Trình Chu thị cười gật đầu:

- Tiểu Cửu không phải người xấu. Mấy hôm nay mẹ vẫn muốn sai người đi cứu con, nhưng không có cách nào. Có người đủ khả năng cứu được con, mẹ cảm kích họ vô cùng.

Mẹ không trách mình câu kết với thổ phỉ.

Mắt Trình Danh Chấn sáng lên không dám tin vào tai mình nữa. Nhưng nụ cười của mẫu thân không hề có chút nào dối trá, ánh mắt của bà nhân từ biết bao.

- Trương đại đương gia, bọn họ vì con mà ra tay trợ nghĩa, họ cũng không hẳn là người xấu!

Lời của mẫu thân lại tiếp tục truyền đến đánh vào ngực hân:

- Con còn sống là tốt rồi, nhưng cái khác mẹ không quan tâm. Chỉ cần con còn sống, thì trong lòng mẹ không có gì mạnh hơn.

Chỉ cần con có thể còn sống trong loạn thế, hóa ra trong lòng người mẹ yêu cầu đối với đứa con cũng chỉ đơn giản đến vậy? Trình Danh Chấn từ từ đi tới, quỳ gối ôm hai chân mẹ như trước đây, hai vai rung lên.

Trình Chu thị thở dài nhẹ nhàng xoa đầu đứa con. Trải qua nhiều kiếp nạn như vậy rồi, đứa con này cũng đã trưởng thành hơn so với chúng bạn cùng lứa. Bà thấy đã lốm đốm có những sợi tóc bạc xen lẫn trong đám tóc đen của con, bà định nhổ nhưng lại sợ con đau. Suy nghĩ một chút, bà cẩn thận chọn lấy một sợi bạc nhẹ nhàng nhổ lên.

Động tác tuy rất nhỏ nhẹ nhưng vẫn làm Danh Chấn bị kinh động. Hắn lau hai mắt, ngẩng đầu lên hai mắt đỏ ngầu nhìn hỏi mẹ:

- Con có chảy à mẹ? Mười mấy hôm nay con chưa tắm rửa. Qua mấy hôm tuyết tan, phòng cũng ấm áp hơn con đi tìm thầy lang kiếm ít bách bộ thảo về tắm.

- Mẹ sẽ bảo hai nha đầu đun nước cho con!

Đột nhiên nhớ ra con từ lúc về nhà chưa được ngậm cơm nóng hổi, Trình Chu thị có chút áy náy, bà lén lút giấu cái tóc bạc đi và thấp giọng nói.

- Hai đứa này sao lại tham ngủ đến thế, chủ nhân dậy rồi mà còn chưa dậy, hai nha đầu này còn biết phép rắc gì không nữa?

Khóc xong, trong lòng Trình Danh Chấn có chút thoải mái hơn, hắn đứng dậy than trách.

Với hai nha đầu hầu hạ mình, Trình Chu thị cũng hết mực yêu thương chỉ trừng mắt nhìn con thấp giọng quát:

- Hôm qua sợ đến mức nửa đêm không ngủ được, hôm nay mới dậy muộn. Chúng vẫn còn nhỏ, con cũng đừng có làm chúng sợ đấy.

- Vâng ạ!

Trình Danh Chấn nhẹ nhàng nhún vai, không khí trong phòng cũng vì mấy câu kia mà thay đổi một chút, hẳn không tiếp tục tranh luận với mẹ chuyện này nữa:

- Tủ nhà mình có chỗ chắc chắn nào không, tốt nhất là không quá dễ mắt đến loại kia. Bộ y phục này, là của một sư phụ đã cứu con trong lao tặc cho con đấy. Mẹ xem cất giùm con với nhé!

Một bộ y phục cũ nát không đáng mấy đồng, nhưng Trình Chu thị hiểu tính cách của con mình, biết hẳn làm vậy là có nguyên nhân bà gật đầu cầm chiếc áo choàng mang về phòng của mình tìm một ngăn tủ, cẩn thận cất vào.

Trình Danh Chấn một bước cũng không dời mẹ, sợ bị bại lộ. Thấy mẹ đã khóa ngăn tủ lại cẩn thận, hẳn cúi đầu bám vào tai mẹ giải thích:

- Sư phụ mà con mới bái là một kỳ nhân. Ông ấy nói trong bộ y phục này có một tấm bản đồ kho tàng. Sự việc phát sinh đột ngột con còn chưa kịp xem kỹ. Đợi hai mẹ con mình sắp xếp xong mọi việc sẽ cùng nhau xem xét nó.

- Nếu là sư phụ con cho, thì dù là bộ rách nát cũng phải giữ gìn cẩn thận!

Trong lòng Trình Chu thị cả kinh, nhìn xung quanh cảnh giác sau đó mới thản nhiên giáo huấn con.

Bị mẹ nói làm cho có chút ngượng ngùng, Trình Danh Chấn cười toe:

- Không phải là con ham muốn cái gì bên trong đó, chỉ có điều trước lúc chia tay sư phụ đã nói ngàn vạn lần cũng không được cho kẻ xấu nhìn thấy

nó. Mẹ không biết đấy chứ có bao người vì bí mật này mà nhắm vào sự phụ của con...

- Thế mà con vẫn yên tâm đi để lại ông ấy một mình? Sao con không bảo ông ấy về cùng? Đến ẩn nấp ở doanh trại của Trương đại đương gia chẳng lẽ còn có kẻ dám đến cửa truy sát hay sao?

Trình Chu thị cũng không mấy hứng thú về bí mật này, chỉ có điều thay con lo lắng cho sự phụ của hân.

- Ông ấy, ông ấy có lẽ cũng sợ Trương đại đương gia?

Trình Danh Chấn gãi đầu, cười khố.

Câu trả lời này khiến Trình Chu thị không nói gì nữa. Tuy im lặng chấp nhận vận mệnh biến con mình thành bạn bè với đám kẻ tặc, nhưng sâu trong nội tâm bà vẫn tỉnh táo hiểu tính tình của bọn giặc cỏ. Trầm ngâm một lúc bà lại thấp giọng hỏi:

- Vậy sự phụ con có được an toàn không? Tuổi ông ấy cũng lớn rồi, bên ngoài lại đầy băng tuyết...

- Mẹ không biết đấy chứ, sự phụ con là một kỳ nhân. Nửa đêm Lâm huyện lệnh muốn bắt chúng con làm con tin, binh khí cũng vô dụng với sự phụ con, một chương của sự phụ thôi đã khiến bọn Quách bộ đầu ngã gục xuống đất rồi!

Nhắc tới chuyện tình cờ gặp sự phụ, vẻ mặt của Trình Danh Chấn sinh động hẳn lên, trong giọng nói của hân tràn đầy sự sùng bái của sự phụ.

Trình Chu thị nghe thấy vậy thì kinh ngạc, không kìm nổi tò mò hỏi con mấy câu về chuyện trong ngục. Vì muốn mẹ bớt sầu muộn, hân chỉ nói về chuyện thú vị của sự phụ cho mẹ nghe. Còn về chuyện đám người Lý Lão

Tửu , Chu gia phái Xảo nhi hạ độc thủ thế nào đương nhiên lại không được nhắc đến.

Dù là vậy, Trình Chu thị nghe xong câu chuyện vẫn hết sức kinh hãi hoảng sợ, đau lòng nhìn đứa con một lúc lâu mới hạ giọng nói:

- Tên họ Lâm cũng độc ác quá. Con cứu y nhiều lần như vậy vậy mà không ngờ y lại gán cho con tội danh giết người diệt khẩu. Người như thế, sau này tốt nhất là chúng ta nên tránh xa một chút. Con ngồi xuống đi, mẹ đi xem Liễu Diệp chúng nó đã nấu nước chưa? Chúng ta ăn điểm tâm trước sau đó thắp hương cho Phật tổ sau đó con hãy đi tắm rửa sạch sẽ để giải xui!

- Mẹ, không cần vội. Sư phụ có nói, mấy ngày này không được tắm rửa.

Trình Danh Chấn sợ mẹ nhìn thấy vết thương trên lưng nên mới vội vàng lấy sư phụ ra cứu nguy:

- Chúng ta ăn cơm trước. Ăn xong, đoán chừng Trương đại đương gia cũng vào thành. Dù thế nào thì hôm nay con cũng không thoát khỏi phải gặp ông ta một lần!

- Gặp đi, dù sao thì cũng vì con mà người ta phải phát binh!

Nghe thấy con nhắc chính sự, Trình Chu thị tắt hẳn nụ cười:

- Nếu nói được ở trước mặt Trương đại đương gia thì con cũng nên khuyên ông ấy mấy câu. Trời có đức hiếu sinh, không nhất thiết phải giết sạch người mới khiến cho người ta kính phục...

Nói được một nửa, bà lại thấy không thú vị. Con mình vẫn còn là một thiếu niên ngây thơ, Trương Kim Xưng phát binh cứu nó tám chín phần cũng là vì nể mặt nữ trại chủ Đỗ Quyên. Đối với một thiếu niên ngây thơ mà nói. Trương đại đương gia sẽ nghe lời nó sao?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 133: Tây Cỗ (4).

V

ề chuyện khuyen Trương Kim Xưng bớt giết chóc, trong lòng Trình Danh Chấn cũng không nắm phần chắc chắn. Hắn cũng nghĩ giống mẹ mình, hắn tin không phải Trương Kim Xưng vì coi trọng mình mà phát binh công thành. Đồng thời hắn cũng không tin y vì sự ảnh hưởng của Đỗ Quyên mà tấn công Quán Đào. Tuy cảm động về tình cảm của Đỗ Quyên đã giành cho mình nhưng những chuyện trải qua trong đầm Cự Lộc cho hắn biết, Trương Kim Xưng tuyệt đối không phải là người sống vì tình, cũng sẽ không giảng giải tình người với người. Ngược lại, Trương Kim Xưng với ác danh có thể khiến trẻ con khóc đêm nghe thấy phải ngừng khóc lại vô cùng bình tĩnh, vô cùng tỉnh táo, vô cùng giỏi về chế tạo cơ hội và lợi dụng cơ hội. Y như con rắn độc trong bụi cỏ, bất cứ lúc nào cũng có thể xông ra cắn địch thủ một đòn trí mạng.

Trước là móc nối với Bát đường gia Lưu Triệu An sau là mượn cơ hội dùng binh, trừ tận gốc thế lực phản đối mình trong đầm Cự Lộc. Quá trình này không chỉ lợi dụng được sự kiêu ngạo của Lưu Triệu An, sự sơ xuất của Dương Công Khanh mà còn tính kế được cả sự trung thành của của Hách Lão Dao và sự lỗ mãng của Đỗ Quyên, ngay cả người ngoài mới tới là Trình Danh Chấn hắn cũng không ngoại lệ. Toàn bộ việc luận võ đoạt thân đều là trò khôi hài, hoàn toàn là một bước trong kế hoạch diệt trừ tận gốc của Trương Kim Xưng y.

Trình Danh Chấn không muốn giao tiếp với người như vậy. Nhưng bây giờ hắn lại không thể không giao tiếp với người như thế. Cẩn thận cân nhắc nguyên nhân Trương Kim Xưng đến huyện Quán Đào, hắn thấy thực ra không có hơn ba nguyên nhân. Thứ nhất, trong đầm Cự Lộc vừa mới chấm

dứt nội loạn, Trương Kim Xưng bức thiết cần một hồi thắng lợi để ổn định quân tâm của mình, mà đại bộ phận hương dũng huyện Quán Đào sau khi được giải tán là một mục tiêu hoàn toàn dễ dàng đạt được. Thứ hai, tuy các hương dũng này cũng đã tức giận đối với việc mình bị bỏ tù oan nhưng vẫn không dám nói gì. Những việc Lâm huyện lệnh làm đã đủ khiến họ thất vọng và đau khổ. Mà Trương Kim Xưng thì lại nhận ra cơ hội các hương dũng đã không còn muốn bán mạng vì Lâm Huyện lệnh nữa, mới đại quy mô tiến đến. Thứ ba, Vương Nhị Mao quen thuộc với tình hình huyện Quán Đào có lực ảnh hưởng nhất định trong các hương dũng đã tới đầm Cự Lộc rồi, có gã làm nội ứng, tỷ lệ Trương Kim Xưng công phá Quán Đào hầu như nắm chắc. Loại cơ hội tốt từ trên trời rơi xuống như này mà nếu không nắm được, Trương Kim Xưng sẽ không trở thành Đại đương gia của đội tặc đầm Cự Lộc.

Dù là tình huống nào thì thoát nhìn cũng không có quan hệ gì lớn đến Trình Danh Chấn hấn. Nói một cách khác, lúc này hấn nợ ân tình với đám tặc này, chứ không phải chúng đến cầu cạnh hấn. Cho nên lời khuyên cáo của hấn với Trương Kim Xưng mà nói, nghe và không nghe cả hai cái đều ở giữa. Tiếp nhận rồi thì chẳng hóa ra mất hết ân tình, còn không tiếp nhận thì có lợi cho sự ủng hộ khí thế của các huynh đệ. Trong quan sát của hấn ở đầm Cự Lộc, giặc cỏ từ trại chủ cho tới binh quèn đều không có quân lương cố định, phần lớn đều cướp về mà có. Sau khi phá thành, gian dân, cướp đoạt là phần thưởng cho các huynh đệ. Nếu như giết chóc, tàn phá thành mà không cho họ thỏa mãn họ sẽ oán hận. Trương đại đương gia vốn địa vị chưa củng cố sẽ tràn đầy nguy cơ.

Sau khi suy đi tính lại rất lâu, Trình Danh Chấn vẫn không có một nửa phần chắc chắn có thể thuyết phục được Trương đại đương gia. Trình Chu thị thấy sắc mặt con có vẻ nghiêm trọng cũng không muốn quấy rầy hấn mà lẳng lặng xuống bếp dọn đồ hai nha đầu chuẩn bị làm cơm. Một lúc sau, nồi cháo nhào bột mì nóng hổi đặt lên bàn, bà nhẹ nhàng xới cơm, ra hiện bảo con ăn trước rồi hãy suy nghĩ tiếp.

Cái nhà này trước nay không có người ngoài, hai nha đầu mua về bà cũng không quá chú ý đến tôn ti trật tự, rất thân thiết hay trò chuyện. Nhưng từ sau khi gặp Trình Danh Chấn, các cô như chuột gắp mèo vậy, luôn tìm cơ hội chốn tránh đối phương. Trình Chu thị nhìn thấy vậy, buồn cười gõ vào bát cơm, mím môi hỏi:

- Hai người trốn cái gì vậy? Nó không phải người ngoài. Mấy hôm trước bị xử án oan, hôm qua không phải Huyện lão thái gia đã tuyên nó vô tội rồi hay sao? Các người cần gì phải sợ nó thế?

- Cháu, cháu quên tắt lửa trong bếp!

Một tỳ nữ tên là Quất tử nhìn trộm mái tóc rối bù của Trình Danh Chấn một cái rồi thì thào đáp lại:

- Lão phu nhân đừng hiểu lầm, cháu đi tắt lửa trước rồi sẽ đến hầu hạ lão phu nhân và thiếu gia!

- Này, ta đi lấy ít than trắng đến.

Nhẹ nhàng ngồi chồm xuống, nha hòa Liễu Diệp cũng kiểm soát chuẩn bị chuồn đi. Huyện lệnh trả lại sự trong sạch cho Trình thiếu gia nhưng hẳn vẫn là huynh đệ kết nghĩa của Trương Kim Xưng. Nghe nói Trương Kim Xưng kia là một tên mặt mũi hung tợn, răng cửa tóc đỏ, ngày nào cũng phải ăn tươi nuốt sống người khác. Trình Danh Chấn làm huynh đệ kết nghĩa với người này, ai mà biết có nhiễm thói quen đó không? Hai tiểu nha hoàn tuy rằng kính trọng lão phu nhân nhưng lại không cam tâm làm thức ăn cho hắn.

Trình Chu thị suy nghĩ một chút rồi hiểu ngay suy nghĩ thực của hai tiểu nha đầu này. Bất giác bà tức giận ném đĩa thật mạnh lên bàn, rồi quát lớn. Trình Danh Chấn nhìn thấy cảnh này, vội ngăn mẹ:

- Ăn cơm, hai mẹ con mình đã lâu không ăn cùng nhau. Các cô ấy bận gì thì để họ đi đi. Sau này quen rồi tự nhiên sẽ không câu nệ nữa.

- Các người nghe thấy chưa, đừng một chút lương tâm cũng không có.

Trình Chu thị liếc mắt làm cho hai nha đầu kia sợ đến mức suýt khóc lên. Không muốn giữ họ lại bên mình làm cho mất hứng, bà khoát tay, cho phép hai nha đầu lui ra, sau lại nhìn con với vẻ yêu thương, hạ giọng nói:

- Con đừng để bụng, chúng nó nghe những tin đồn nên mới sợ con. Dù sao hai mẹ con ta cũng không làm gì thẹn với lương tâm, mặc kệ người khác, cứ để bọn họ nói bậy đi.

- Trong đại lao, con đã nhìn thấu rồi! Mẹ cũng đừng suy nghĩ nhiều. Mẹ ăn cơm, ăn cơm đi.

Trình Danh Chấn nhìn mẹ cười, chìa tay ra. Dù bên ngoài có bao nhiêu sơn hào hải vị thì cháo và cơm trắng nhà mình vẫn ngon hơn. Hắn nuốt một miếng cơm xuống yết hầu, đột nhiên có một tiếng hô to:

- Tiểu cửa ca đã về rồi sao? Mấy người tránh sang một bên đừng có cản đường của ta. Ta đến nhà Tiểu cửu xa, không cần chào! Mùi cháo thơm quá, là đại nương tự tay nấu rồi, có một bữa rồi...

Còn chưa dứt lời, một hình ảnh quen thuộc mang theo cả hàn khí tiến vào. Anh ta đứng đặc ngòai lên ghế tiếp tục hét lớn:

- Ai da, cháu mệt chết đi được. Đại nương, cháu cũng muốn ăn. Phiên đại nương cho cháu một bát cháo với.

Không cần hỏi, người này có biến ngay thành bụi thì Trình Danh Chấn cũng phân biệt được. Lúc ở trong ngục, nghĩ rằng có thể mình bị người này bán đứng, hắn còn hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng bây giờ nhìn Vương Nhị Mao, hắn lại có chút áy náy. Bạn tốt gãy đi rõ ràng, mặt đầy bụi. Không

ngồi tù mà tóc còn rối hơn cả kẻ ngồi tù. Ngọn tóc khô vàng còn vương cả mấy gốc cỏ.

- Huynh, huynh không phải bị họ Lâm đánh cho đến ngu rồi đấy chứ!

Vương Nhị Mao bị Trình Danh Chấn nhìn liến cả người thấy không được tự nhiên, vừa nuốt vừa che mặt, vừa hỏi, nghẹn đến mức ho khan, nước mũi nước miếng chảy hết ra.

- Chậm một chút, chậm một chút, Liễu Diệp, còn không mau rót nước lại đây.

Trình Chu thị hoảng hồn, vừa vuốt lưng cho Vương Nhị Mao vừa lớn tiếng nói ra bên ngoài.

- Chưa, chưa, khụ khụ, khụ. Ôi, cháu nghẹn chết mất.

Vương Nhị Mao khoát tay cười tỏ vẻ mình không sao:

- Cái bánh màn thầu này bắt nạt cháu. Đại nương đừng lo không phải cháu mắng Người đâu. Gần đây cháu rất xui xẻo, đi tới đâu cũng không được yên.

- Ta thấy dù người có đi đến đâu thì cũng không cảm thấy yên ổn đâu!

Trình Danh Chấn cười bùi môi, giơ tay vỗ gáy Vương Nhị Mao, nhân tiện giải quyết phiền toái cho đối phương:

- Từ từ, ngồi xuống ăn đi, không ai cướp của người đâu. Dù gì thì giờ người cũng là đường chủ rồi, ngồi không ra ngồi, đứng không ra đứng, cẩn thận không người ta lại không phục đâu.

- Trước mặt bọn họ, ừ, ừ!

Vương Nhị Mao ưỡn ngực rút lưng làm ra vẻ một lão Đại giang hồ:

- Tốt xấu gì thì đệ cũng làm Bộ đầu nửa năm, chưa từng ăn thịt dê, còn chưa thấy dê chạy sao?

Câu này chọc khiến mọi người không thể nhịn cười, không khí trong phòng náo nhiệt hẳn lên. Trình Chu thị cảm kích Vương Nhị Mao đã giúp nhà mình, bà coi gã cũng như con, thêm cơm thêm rau. Vương Nhị Mao cũng không khách sáo, ăn như gió cuốn mây tan, trong nháy mắt gã đã chén hết hai bát cháo, còn thoải mái vỗ bụng:

- Cháu no rồi, rớt cuộc cũng no rồi. Đại nương làm đồ ăn cháu mới được ăn no. Cháu về nhà chào hỏi trước, sau đó lại đến đây. Tiểu Cửu ca cứ ăn từ từ thôi, cả huyện thành đã bị người của đầm Cự Lộc thu phục rồi, mấy nhà giàu cũng bị các huynh đệ bao vây rồi, nhiều lắm chỉ hai buổi tối, cam đoan có thể phá được... Trương đại đương gia vào cửa nha môn, ông ta nói nếu vào sáng có thời gian chúng ta sẽ đi gặp ông ta một chuyến. Rất nhiều chuyện, ông ta cũng muốn từ từ bàn bàn với huynh.

Sao Trương Kim Xưng tự nhiên lại khách sáo với mình như vậy? Trình Danh Chấn đầy nghi ngờ. Từ trước đến nay Vương Nhị Mao đều không thích quan sát sắc mặt của người khác, gã vỗ vỗ cái bụng rồi nghênh ngang đi ra. Một lát sau, trong viện sát vách lại bắt đầu vọng đến giọng nói quái dị biến đổi của gã:

- Nhiều cô xinh đẹp thế này, các người ai giành được thì mau giấu kĩ đi. Mau giấu kĩ đi... Cái gì...

Trình Danh Chấn lắc đầu cười khổ, bắt đầu ngưỡng mộ sự hào hiệp của người bạn tốt. Làm bộ đầu thì làm bộ đầu, làm giặc cỏ thì làm giặc cỏ, chỉ là thủ đoạn để mưu sinh, sẽ không vì sự thay đổi của thân phận mà trở lên xấu hổ.

Có lẽ vấn đề sinh tồn ngay trước mặt, rất nhiều chuyện bao gồm cả thị phi, thiện ác, đều phải đẩy ra xa?

Nghĩ như vậy, ánh mắt của hắn đăm chiêu, trong mơ hồ có hai ánh sáng nhấp nháy, từng chút, từng chút từ từ sáng lên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 134: Tây Cỗ (5).

H

ơn nửa tháng không gặp, khi sắc của Trương Kim Xưng trong trí nhớ của Trình Danh Chấn đã tốt hơn nhiều. Vẻ mặt đã bớt đi phần thô bạo, giữa hai đôi lông mày cũng tăng thêm mấy phần oai hùng. Chỉ có điều vừa mới mặc quan bào đi ra từ nhà Lâm huyện lệnh, trên người không được chỉnh tề cho lắm, bả vai hơi rộng, vạt áo lại quá ngắn. Mặc dù có ngồi trên bàn cai nhưng nhìn qua như cành cây khô treo tấm cái bao, lụp xụp trông rất khó coi.

Bản thân ông ta lại vô cùng hài lòng với y phục này, lúc giơ tay nhắc chân, chỉ sợ mắc vào góc bàn. Thấy Trình Danh Chấn và Vương Nhị Mao chấp tay thi lễ với mình, y lắc ống tay áo, ho nhẹ thấp giọng nói:

- Miễn lễ, miễn lễ. Toàn là người quen, rườm rà làm gì. Mẹ nó, vị trí của Huyện thái gia rất cao, nhìn cái gì cũng thấy thấp...

- Thảo dân bái kiến Trương đại nhân!

Vương Nhị Mao tiến lên mấy bước quỳ xuống, Trương Kim Xưng không nín được lập tức cười phá lên:

- Tên tiểu tử thói nhà người, chỉ biết nịnh nọt. Cút nhanh đi tìm chỗ ngồi xuống, mọi người đợi các người lâu rồi.

- Tạ ơn Trương đại nhân đã ban thưởng ghế ngồi!

Trình Danh Chấn cũng bị bộ dạng của mọi người ở đây làm cho cười, chấp tay chào hỏi Trương Kim Xưng. Sau đó lại chào hỏi mọi người một vòng,

rồi đi theo phía sau Vương Nhị Mao, trong đại sảnh tìm một ghế tựa rồi ngồi xuống.

- Ghế trên, ghế trên, người là Cửu trại chủ, đừng có tranh ghế của Đường chủ!

Tâm trạng của Trương Kim Xưng đang rất vui sướng, y cười nhắc nhở Trình Danh Chấn. Thấy vẻ ngạc nhiên trên mặt hắn, khiến y rất thỏa mãn, hai mắt híp thành một đường thẳng, miệng cũng cong hình chữ bát.

- Đại đương gia đã cứu mệnh ta, ta còn chưa kịp cảm tạ. Tắc công chưa lập, trước mặt các vị trại chủ ta đâu có vị trí gì?

Trình Danh Chấn cười chấp tay về phía trước, vừa nói với Trương Kim Xưng, mặt khác nói để mấy đạo nháy mắt thu ánh mắt lại.

Hiệu quả khiêm tốn, sự căm thù trong mắt của các vị Đường chủ đã giảm đi nhiều, mấy vị lão trại chủ ngồi bên cạnh Trương Kim Xưng vuốt chòm râu, vẻ mặt mơ hồ toát lên sự tán thưởng.

Tuy môn ngồi xuống tận đáy ghế, chiều cao, độ rộng hẹp không thống nhất nhưng nhóm đầu lĩnh đang âm thầm duy trì tôn ti trật tự. Vì vị trí Huyện lệnh của Trương Kim Xưng là cao nhất cho nên lần lượt xuống dưới theo thứ tự là Nhị Đương gia Tiết Tụng, tam đương gia Đỗ Ba Lạt và Tứ đương gia Vương Ma Tử. Trước mặt Tiết Tụng bày đủ các giấy mực vốn thuộc về Đồng Chủ Bộ, sau khi thay đổi chủ nhân đã được thu dọn chỉnh tề hơn trước. Tam đương gia Đỗ Ba Lạt và Tứ đương gia Vương Ma Tử về mặt có vẻ dữ dằn giống với hai vị bộ đầu Quách, Giả, theo ánh nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào rõ ràng thấy trên cổ bọn họ đầy bunn. Hai chiếc ghế gần bọn họ để trống, Trình Danh Chấn đoán một là thuộc Ngũ đương gia Hách Lão Dao, một chiếc khác là giành cho Lục Đương gia Tôn Đà Tử mới nhậm chức, tiếp nữa là Thất đương gia Đỗ Quyên. Xuống nữa vốn là chiếc ghế dành cho Bát đương gia thì hiện giờ đang ngồi lại là một

người trung niên tuổi chừng bốn mươi, khuôn mặt rất ít khi cười. Mà chỗ ngồi đối diện, có một cái giường Hồ của cửa hàng Trương gia, rất mềm mại, nhưng dưới da không biết có giấu con dao nào hay không.

Thấy ánh mắt của Trình Danh Chấn vẫn mơ hồ, Tam đương gia Đỗ Ba Lạt đứng dậy tỏ thái độ:

- Đại đương gia cho người ngồi thì cứ ngồi. Nếu không phải ngày đó người thu phục được Lưu Triệu An thì chỗ này một nửa mộng e rằng người cũng không có mà ngồi yên đâu.

- Ta nhổ vào lão sẹo nhà người ấy, con gái còn chưa xuất giá mà đã bắt đầu che khuyết điểm cho con rể rồi.

Tứ đương gia Vương Ma Tử tuy là tức giận nhưng vẫn cười ha hả quở trách.

Đỗ Ba Lạt lại lập tức quay đầu, nhìn về phía ông trợn mắt lên:

- Nếu không ngày đó hăn quyết đoán, lão Ma Tử người đã chắc chắn đã gặp họa rồi, sao có đường ngày lành hôm nay? Có bản lĩnh thì chống đối với Quyên tử đi, xem nó có dùng roi da mà quất lão lưu manh như ông không?

- Được rồi, được rồi, ta không có bản lĩnh. Không nuôi được con gái tốt, được chưa?

Vương Ma Tử trợn trắng mắt lên giơ tay đầu hàng:

- Đánh huynh đệ một nhà, tương lai vợ chồng và cha vợ các người ở cùng một chỗ, ta không thể trêu vào, ta tránh sang một bên là được.

Hai người lời qua lời lại chua chát, rất nhiều Đường chủ, đầu lĩnh cũng mỉm cười, tiếp lời mời Trình Danh Chấn ngồi ghế trên. Mọi người khuyến nhiệt

tình quá hãn cũng không có cách nào từ chối, hãn đánh phải thấp giọng nói cảm ơn:

- Trình mỗ là tử tù, được các vị hảo hãn dốc sức cứu giúp, Trình mỗ vô cùng cảm kích. Sau này nếu mọi người có cần đến Trình mỗ dù là trong khói lửa chỉ cần Trương đại đương gia nói một câu, Trình mỗ tuyệt đối không dám chối từ.

- Ngồi đi, ngồi đi, ngươi là người đọc sách chỉ hay dông dài. Hôm đó, Nhị Mao huynh đệ tiến vào trại, ta để y ngồi trên công đường xử án, y không hỏi một tiếng mà cứ thế ngồi lên!

Trương Kim Xưng bị Trình Danh Chấn tâng bốc, y thoải mái cười, nhìn chăm chú vào chiếc ghế vững chãi giành cho Cửu đương gia, y lại chủ động chỉ về phía đối diện chủ động giới thiệu:

- Ngồi đối diện với ngươi là Bát đương gia Lữ Phương Nguyên mới tới. Cao minh chủ đã biết hành vi phạm tội của Lưu Triệu An, đã chém đầu yêu nghiệt đó, được Lữ trại chủ đưa tới. Đúng lúc đêm Lữ Lộc của chúng ta thiếu người, ta đã chào hỏi Cao minh chủ, để giữ Lữ trại chủ lại thay vào vị trí của Lưu Triệu An.

- Ra mắt Lữ trại chủ!

Trong ấn tượng có hạn của Trình Danh Chấn đối với lục lâm, hãn đoán Lữ trại chủ trước mắt là một cộc ngầm của Tổng Biểu Bả Tử Cao Sĩ Đạt lục lâm đạo Hà Bắc, hãn cười chấp tay với đối phương.

Hãn thi lễ mà không chịu đứng lên, đương nhiên sắc mặt của Lữ Phương Nguyên sẽ không được tốt. Hai tay y nhẹ nhàng khoanh trước ngực rồi lạnh lùng đáp:

- Cửu đương gia khách sáo rồi. Trước kia chưa đến đêm Cự Lộc ta đã nghe nói đến vị thiếu niên anh hùng này. Hôm nay, gặp mặt quả nhiên là rất trẻ!

- Bát đương gia quá khen!

Trình Danh Chấn cười không để ý chút nào đến sự châm chọc của đối phương. Phong thái trầm ổn của hắn lần này lại thắng chiếm nhiều ấn tượng tốt. Các Đường chủ liếc mắt về phía Lư Phương Nguyên, vui sướng khi người khác gặp họa.

Cao Sĩ Đạt phái gián điệp tới, Trương Kim Xưng lại hỏa tốc đề bạt Tôn Đà Tử bổ nhiệm vào ghế tổng Hàn lão lục lưu lại, khiến cho Lư Phương Nguyên chỉ có thể tiếp nhận được vị trí Bát đương gia. Mà Bát đương gia đời trước lại chết trong tay Trình Danh Chấn, lúc này Trương đại đương gia lại mời Trình Danh Chấn hắn đến ngồi ghế ở vị trí thứ chín, điều ám chỉ trong đó không cần nói cũng đã biết.

Nhìn thấy hai người vừa gặp nhau đã va chạm như bắn ra tia lửa đúng như dự đoán trước, tâm trạng Trương Kim Xưng có vẻ tốt hơn, y hắng giọng một cái rồi tiếp tục nói:

- Còn các trại chủ khác, Đường chủ, đa số người đã gặp qua rồi, ta cũng không cần giới thiệu lại nữa cho mất thời gian. Thế này đi, ta sẽ đưa danh sách thân huynh đệ dưới trướng cho người, ngày mai người hãy tự điểm danh. Trước mắt ta có chuyện quan trọng muốn tìm người bàn bạc, hy vọng người có thể dốc sức giúp giúp chúng ta.

- Đại đương gia xin cứ nói, thuộc hạ biết sẽ nói ngay!

Trình Danh Chấn chấp tay lĩnh mệnh. Đã đến chỗ này, chỉ có thể tạm thời an mệnh. Trên phương diện thích ứng, hắn cố gắng học cho bằng Vương Nhị Mao. Tuy võ nghệ của đối phương không bằng mình, chữ cũng không biết được mấy, cuộc sống cũng không giống như khoảng thời gian trước của hắn, luôn thay đổi rất nhanh.

- Chủ ý này chỉ có thể là do người nghĩ ra, chúng ta chưa có bản lĩnh này!

Trương Kim Xưng cười rất gian trá, nói lại rất thẳng thắn:

- Lần này tấn công Quán Đào, ta đã hứa với các huynh đệ hễ là nhà tranh có người thì không được cướp. Theo thu hoạch của tối hôm qua cho thấy, thật ra so với vào từng nhà đoạt đồ quân nhu, tổn thất không bao nhiêu!

- Nơi quý quái này, người nghèo thì nghèo thật, người giàu thì béo chảy mỡ ra!

Đỗ Ba Lạt nhìn Trình Danh Chấn một cái rồi cười ha hả bổ sung:

- Cả đêm hôm qua Đại đường gia đều nói về người, ta thấy người suy nghĩ rất chu đáo. Theo lời người đã giải quyết được vấn đề vật tư vào mùa đông cho các huynh đệ. Cũng như cho huyện Quán Đào một con đường sống.

- Chả trách dọc đường đi không thấy thi thể, ít hơn nhiều so với trong dự tính của ta!

Trình Danh Chấn nhủ thầm, trên mặt đầy vẻ cảm kích:

- Đại đường gia có thể thay dân chúng diệt trừ tham quan ác bá, chính là cái phúc của dân chúng Quán Đào. Trình mỗ thay mặt dân chúng còn sống sót cảm ơn Đại đường gia!

Lúc này, lời nịnh bợ lại không nhận được hiệu quả quá nhiều. Trương Kim Xưng cười lắc đầu vẻ mặt bất đắc dĩ:

- Các huynh đệ của ta có đức hạnh gì đâu, Trình huynh đệ người cũng biết rõ, lời ta nói nhiều lắm cũng chỉ rơi vào tai các Đường chủ. Từ các Đường chủ trở xuống họ cũng chỉ nghe như gió thoảng qua tai. Dù sao, lúc trước người cũng có đề nghị với ta, ta làm được. Tiếp theo giải quyết thế nào cho có hiệu quả, sẽ phải dùng đến cái đầu của người. Người nói đúng, chúng ta chiếm được một thành, lại hủy một thành cũng không phải kể lâu dài. Ta

cần người đưa ra một chủ kiến khiến cho không những người ở huyện Quán Đào phải sợ ta mà hơn nữa sang năm có thu hoạch thì phải can tâm cống nạp cho ta một phần.

- Cái này...

Suýt nữa thì Trình Danh Chấn cần phải đầu lười của mình, hành vi của Trương Gia Quân so với đội ngũ châu chấu trong truyền thuyết mà nói, đích xác có kiềm chế hơn. Nhưng sau khi trải qua kiếp này, nhân khẩu ở huyện Quán Đào tổn thất gấp hai. Người may mắn còn sống hoặc là nghèo hoặc là có chút gia sản bị cướp sạch hầu như không còn gì, sao mình lại có thể nói giống như vậy được, sang năm sao có thể vừa cung phụng thuế má cho triều đình vừa cung cấp đủ cho đầm Cự Lộc được.

- Có bản lĩnh sửa đá thành vàng này, cũng phải mất năm năm?

Thấy Trình Danh Chấn có vẻ muốn từ chối, Bát đương gia Lữ Phương Nguyên giành nói trước khi hăn từ chối.

- Chỉ cần người nghĩ ra chủ ý, lão Trương ta nhất định sẽ làm theo!

Trương Kim Xương dùng ngón tay chỉ phía mũi quan, hứa hẹn rất nghiêm túc.

Khe hở trên mũi quan mặc dù không hợp lắm nhưng lại khiến cho người đội có cảm giác rất lưu luyến.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 135: Tây Cỗ (6).

N

hình vẽ ngồi của Trương đại đương gia trên ghế Huyện lệnh, hẳn là một lúc không nghĩ được gì. Nếu có thể nói... Trình Danh Chấn tin Trương Gia Quân sẽ không dời khỏi thành Quán Đào. Đại đương gia làm huyện lệnh, Nhị đương gia làm Chủ bộ, Tam đương gia và Tứ đương gia đảm đương chức Bộ đầu, các tiểu đầu mục lớn nhỏ thì dựa theo quyền lực của mình sẽ làm bộ khoái, cung thủ, bang nhân. Dù sao thì huyện Quán Đào núi cao Hoàng đế xa, chưa chắc quan quân đã để ý tới được.

Suy nghĩ hoang đường này khiến trong lòng Trình Danh Chấn dâng lên bốn chữ “vượt đời mũ người”. Hắn muốn cười nhưng chỗ yết hầu nghẹn lại. Bọn người trong bùn lầy kia không lên cũng tốt, tộc ác chông chất cũng thế, dù sao cũng đã cứu mạng hắn. Nếu hắn không cùng lăn lộn một chỗ với bọn chúng thì hắn sẽ bị triều đình bắt đi, sẽ bị cho là đầu lĩnh sa sa lưới sẽ bị chém đầu để răn đe.

Cho nên, dù có khinh thường đám người Trương Kim Xưng thế nào thì hắn vẫn phải tận hết sức thay Trương Gia Quân tính kế. Hắn đã bị cột chặt vào cái thuyền hồng Trương Gia Quân này rồi, hoặc là cùng sống hoặc là cùng chết không còn con đường nào khác. Còn đơn giản vừa rồi trong lúc nói chuyện với nhau, hắn phỏng đoán Trương Kim Xưng cũng ý thức được nguy cơ sinh tồn. Vị Trương đại đương gia giáo hoạt hay thay đổi này đã từ trong hiện thực phát giác cứ giết chóc một cách mù quáng thì Trương Gia Quân khó mà phát triển lớn mạnh. Trận chiến này sau khi phá thành y đã bắt đầu giai đoạn ràng buộc bộ hạ, cùng với việc nói là đột nhiên nổi lên thiện tâm, thì thà nói là thích hoàn cảnh mới còn hơn.

Nhưng chút thiện hạnh này cũng không thể làm thay đổi vận mệnh. Nhớ lại lúc mình đã đọc sách, kết cục của anh hùng rơm cũng giống như tham quan vậy. Trần Thắng, Ngô Quảng phản Tần nhưng hai người họ cũng chẳng thể sống được đến Hàm Dương. Lục Lâm, Xích Mi lật đổ Vương Mãng, Quang Vũ Đế Lưu Tú giết Khởi Lục Sâm, quân của Xích Mi đến cũng không chút nường tay. Trong sử sách có một người duy nhất thành công từ giặc cỏ chính là Hán Cao Tổ Lưu Bang, nhưng khi ông khởi sự thì triều Tần đã như cây đèn cầy sắp tắt trước gió. Mà Đại Tùỵ lúc này vẫn còn xa chưa tới thời điểm sắp lụi tàn.

Cùng với các huynh đệ trong đầm Cự Lộc tạo nên nghiệp lớn? Ý nghĩ này khiến hấn kích động trong nháy mắt, sau đó hấn nhanh chóng lấy lấy lại được bình tĩnh. Trương Kim Xưng không khí phách bằng Hán Cao Tổ, cũng không anh kiệt như Tiêu Hà, Phàn Khoái. Mục tiêu thực tế duy nhất bây giờ là chỉ cố gắng đảm bảo Trương Gia Quân không bị triều đình tiêu diệt mà thôi.

Chỉ có Trương Gia Quân không bị tiêu diệt thì ông ta mới bình an mà sống được, cũng chỉ có Trương Gia Quân không bị tiêu diệt thì ông ta mới có cơ hội từ từ nhìn thấy được ánh rạng đông trên đầu. Trước đó, ông ta chỉ toàn tâm toàn ý làm một kẻ tặc. Không bằng lòng nhưng cũng không còn cách nào khác.

- Rất khó sao? Người từng đọc nhiều sách như vậy, có thể lấy một ví dụ, chúng ta không sợ làm theo! Bất kể là làm gì, khiến cho trong trạch mạng lên là được!

Thấy Trình Danh Chấn trầm ngâm không nói, Trương Kim Xưng có chút không yên tâm, y liền truy hỏi.

Đúng như dự đoán của Trình Danh Chấn . Bình ổn cấu kết trong ngoài một hồi sẽ là mưu đồ phản loạn về sau. Bài học kinh nghiệm xương máu hấn rút ra, quyết định lấy kiêu ngạo làm thế mạnh. Không cần có thể cát cứ một

phương và cùng ngồi ăn với lão Hoàng đế, ít nhất là sau này ở Hà Bắc, hẳn cũng không cần phải nhìn sắc mặt của kẻ khác, bao gồm cả sắc mặt của Hà Bắc lục lâm Tổng Biều Bả Tử Cao Sĩ Đạt.

Nhưng trong tay đại anh hùng nhất định phải có mưu sĩ như Trương Lương, Gia Cát Lượng giúp bày mưu. Còn với thanh danh và thực lực của Trương Gia Quân bây giờ thì không có bất kì một kẻ đọc sách nào lại can tâm đi bán mạng cả. Người thiếu niên trước mặt tuy còn non nớt, nhưng xấu tốt gì thì cũng từng đọc sách, đã làm “quan”, hẳn là một tài năng có thể bồi dưỡng được.

Trình Danh Chấn gật đầu sau đó lại nhanh chóng lắc đầu. Trước mặt có nhiều người như vậy, hẳn cũng không muốn làm cho Trương Kim Xưng thất vọng:

- Ta phải giải thích tình hình trước một chút. Đại đương gia cho ta hỏi mấy vấn đề đã, sau khi suy nghĩ thông suốt ta sẽ hiến kế cho ngài!

- Hỏi đi, bắt đầu từ ta, bất cứ kẻ nào cũng phải thành thật trả lời người. Cho dù là người hỏi đêm qua bọn họ ngủ với ai, cũng không ai dám không đáp!

Trương Kim Xưng khẽ dựa vào trên thành giường Hồ rồi ra vẻ độ lượng nói.

Nửa câu nói sau tuy hơi thô nhưng lại đúng với tính nết của bọn đầu mục. Bọn chúng vừa cười vang, vừa mồm năm miệng mười đáp lại:

- Cừu đương gia cứ việc hỏi. Chúng ta cam đoan sẽ nói thật. Tuy nhiên chỉ sợ có những câu nói ra chưa chắc Cừu đương gia nghe đã hiểu!

Thấy bọn họ cợt đùa Trình Danh Chấn, Tam đương gia Đỗ Ba Lạt lập tức đứng lên:

- Chó má, tú tài không ra khỏi cửa sao biết được chuyện thiên hạ. Các người biết lời này là ai nói không?

- Người cha vợ này nhìn con rể, sao càng nhìn càng thấy hài lòng...

Bọn thổ phỉ lại cười ha ha, tiếp tục lấy quan hệ của Trình Danh Chấn và Đỗ Ba Lạt ra trêu chọc. Trương Kim Xưng lấy kinh đường mộc gõ xuống bàn thật mạnh mới át được những tiếng cười vang.

Trình Danh Chấn cũng không để ý, suy nghĩ một chút rồi chấp tay về phía Trương Kim Xưng:

- Xin hỏi Đại đương gia, tình hình chiến đấu những vùng gần Quán Đào bây giờ thế nào rồi ạ? Công sở, quan kho chiếm có thuận lợi không? Còn có... có người nào dám dựa vào nơi hiểm yếu để chống lại không?

Công sở và quan kho là khu tài chính và trọng địa quan trọng trong huyện thành, sau khi Trương Gia Quân vào thành nhất định sẽ tấn công đầu tiên vào hai vị trí này. Sở dĩ Trình Danh Chấn hỏi như vậy là thật ra muốn hiểu rõ sự khống chế của Trương Gia Quân với huyện thành Quán Đào. Đại đương gia Trương Kim Xưng cũng nghiêm túc gật đầu, trịnh trọng trả lời:

- Thị thực và quan kho nửa đêm hôm qua đã chiếm được. Có mấy trăm thước tơ lụa, hơn bốn nghìn xâu tiền, còn ít áo giáp mục nát với đao hỏng. Nhưng lương thực trong kho còn rất ít, các huynh đệ ăn nhiều nhất cũng chỉ được nửa tháng.

- Nửa năm trước, Vương Thế Sung sau khi thất bại đã đóng quân ở Quán Đài mấy ngày.

Trình Danh Chấn cười lấy ra nguyên nhân quan kho trống rỗng của Quán Đào. Qua một lần xảo trá của Trương Gia Quân và một lần cướp đoạt của Vương Thế Sung, huyện Quán Đào còn lại hơn bốn ngàn xâu tiền đã là nhiều rồi. Hơn nữa lúc này các nơi của Đại Tùy đều là chùa thì nghèo mà

Phượng Trượng thì giàu. Trong quan kho không có tiền, lương thực nhưng trong kho tư của quan viên thì lại giàu đến nứt đổ đổ vách.

Không đợi hẳn hỏi tiếp, Trương Kim Xưng đã chủ động nói rõ ngọn ngành:

- Thật ra trong nhà cầu quan có đến một ngàn năm trăm quan, một đồng to đồ trang sức châu báu, sáu mươi thước tơ lụa, còn quần áo nhiều hay ít ta cũng không hỏi đến. Nhưng lương thực nhà cầu quan cũng rất ít. Tên khốn khiếp này cái gì cũng đợi người khác hiếu kính chứ trong nhà cũng không còn lương thực.

- Họ Quách, họ Giả, còn có mấy nha dịch thăm dò giúp chúng ta. Các huynh đệ đến cũng không có nhiều gạo. Bây giờ, lão ngũ và Quyên tử đang dẫn người vào tấn công đại viện Chu gia, hy vọng có thể trưng được chút lương thực nhà bọn họ.

- Là lương thực nhà lão Chu!

Không đợi Trình Danh Chấn mở miệng, Vương Nhị Mao đã tranh nhắc nhờ:

- Vào tháng sáu, ta tận mắt nhìn thấy có đến hai mấy thuyền lương thực bị vận chuyển đến đại viện Chu gia. Lúc đó ta và Tiểu Cửu xa còn đang làm cửu vận trên kênh đào, khuôn giúp mấy ngày liền!

- Thật sao?

Mắt Trương Kim Xưng sáng lên, nhìn Trình Danh Chấn truy hỏi.

- Đúng vậy, Lý Mật vận chuyển trộm lương thực từ huyện Lê Dương ra!

Đến lúc này Trình Danh Chấn cũng không cần phải giấu diếm thay cho kẻ thù làm gì:

- Không chỉ chiếm được một phần Chu Gia Quán Đào, Triệu gia, Lưu gia sáu mươi dặm ngoài gần Võ Dương đều chiếm được. Nếu chúng ta nhân tiện có thể chiếm được Chu gia và Triệu gia thì lương thực thu hoạch được chắc chắn phải ăn được cả năm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 136: Tây Cỗ (7).

T

iếng nói vừa hạ xuống bên trong lập tức loạn lên. Có lương thực tức là có thể nuôi dưỡng được càng nhiều lâu la, mà nuôi dưỡng được càng nhiều lâu la thì lực lượng sẽ càng lớn mạnh. Các Trại chủ, Đường chủ nhóm tinh binh không hiểu được chiến thuật, chiến lược đánh giặc chỉ như ong vỡ tổ, hoàn toàn dựa vào mạng người mà tiến lên trước. Bởi vậy nếu có thể nuôi dưỡng được một vạn đệ nhưng chắc chắn sẽ không chỉ nuôi dưỡng được tám ngàn.

- Thịch, thịch, thịch....

Trương Kim Xưng gõ kinh đường mộc lên bàn để người nghe chú ý, rồi lại nắm tay dấm xuống bàn:

- Ngậm miệng hết lại nghe Cửu đương gia nói. Mẹ nó, lúc bố đây cho các người suy nghĩ thì các người lại giống như những con lừa hết cả. Cửu đương gia đưa ra chủ ý, các người lại không nghe. Đến khi cái tên họ Đậu mang binh đuổi đánh đến tận cửa, các người lại ngoan ngoãn dắt tay huynh đệ ra hàng. Sau đó bị tên họ Đậu cho mỗi kẻ một đao rồi tất cả thành mảnh hết.

Mọi người òa lên cười to sau đó lại vội ngậm miệng lại, ánh mắt đồng loạt liếc về phía Bát đương gia Lư Phương Nguyên. Cũng giống như Bát Đương gia Lư Phương Nguyên, Đậu Kiến Đức cũng là đánh vào kẻ phạm tội hoạt động khắp nơi là Hà Bắc lục lâm đạo Biều Bả Tử Cao Sĩ Đạt. Nhưng người này mang chí hướng khá sâu xa, muốn tập hợp tất cả các lục lâm hào kiệt thành một thể thống nhất để sáng lập nên “nghịệp lớn”.

Loại xiếc cầu này đương nhiên là không thể gạt được ánh mắt của những giang hồ lão luyện. Ai ngốc hơn ai bao nhiêu? Dựa vào cái gì mà mọi người vác đao xung phong lên trước, còn tên họ Đậu kia lại ngồi mát ăn bát vàng? Chỉ chút lời nói ấy của Tổng Biều Bả Tử Cao Sĩ Đạt mà đã có tác động, vẫn nắm được quy mô trọng đại của việc thương lượng xác nhập. Lần trước Bát đương gia Lưu Triệu An làm phản, chính là phát sinh từ đề xuất xác nhập Cao Sĩ Đạt, Trương Kim Xưng chỉ là nói khoác đùn đỡ phía sau mà thôi.

Lưu Triệu An phản loạn thất bại. Cao Sĩ Đạt tự giác đuối lý, không dám thật sự chặt chém Trương Kim Xưng, cho nên chỉ chém đầu tên tiểu lâu la chạy trở về, sau đó giao đầu cho trại chủ Lữ Phương Nguyên đích thân đưa đến đầm Cự Lộc. Sau đó Lữ trại chủ thuận lý thành chương được giữ lại, bất cứ lúc nào cũng có thể truyền lời Trương Gia Quân với Cao Sĩ Đạt.

Bát đương gia Lữ Phương Nguyên bị mọi người nhìn làm cho đỏ mặt tía tai, chắp tay ngưỡng chừng giải thích:

- Thật ra, Đậu trại chủ cũng là có ý tốt, chỉ là hơi nóng vội. Trước khi đến, Tổng Biều Bả Tử có nói qua, giả sử các huynh đệ ở đầm Cự Lộc không muốn xác nhập, y tuyệt đối sẽ không dùng sức mạnh, khi nào Trương đại đương gia cảm thấy có cơ hội thích hợp thì lúc đó mọi người cùng tụ họp thương lượng cũng vẫn chưa muộn.

- Vĩnh viễn không hợp!

Tứ vương gia Vương Ma Tử lạnh lùng bổ sung một câu.

- Đầm Cự Lộc của chúng ta cách đồi Đậu Tử quá xa. Nếu như họ Đậu có thể khai thông đường trung gian, thì sau này chúng ta có thể xác nhập!

Tam đương gia Đỗ Ba Lạt cũng không phải hạng người lương thiện, ông ta cười nói những lời đầy ý trào phúng.

- Lời này để sau hãy nói. Hôm nay chúng ta hãy nghe đề nghị của Cửu đường gia trước đi đã.

Nhị đường gia Tiết Tụng thấy sắc mặt của Lư Phương Nguyên đã biến thành màu đen, vội chạy ra hòa giải.

Nhị đường gia cũng là muốn nể mặt mọi người. Các trại chủ, Đường chủ chung quanh bĩu môi cười lạnh với Bát đường gia, quay mặt sang một bên. Bên trong trở lại yên tĩnh, Trình Danh Chấn lại chấp tay về phía Tứ đường gia Vương Ma Tử người phụ trách quân kỵ:

- Xin hỏi Tứ đường gia, chiến sự đêm qua chúng ta tổn thất thế nào?

- Tổn thất quái gì. Tên cầu quan họ Lâm nghĩ chúng ta giống như lần trước ngoan ngoãn đợi ở ngoài thành chờ y lừa, căn bản không có phòng bị gì. Các hương dũng đang làm nhiệm vụ vừa tức vừa bị oan, Vương huynh đệ dưới mặt đất kêu gọi đầu hàng, bọn chúng lập tức mở cửa thành ngay.

Wương Ma Tử khoát tay cười chặn lại, tổng kết rất đặc ý:

- Lúc tấn công nha huyện, có mười mấy người bị thương nhẹ, không ai bị trọng thương cả. Hôm nay, Quyên tử và lão Ngũ tấn công vào đại viện Chu gia, có lẽ nó là cái xương cứng khó mà gặm được. Tuy nhiên dù là tổn hại một trăm tám mươi huynh đệ, hay là bị thương vong nhiều hơn, thì Quyên Tử của lão Ngũ cũng sẽ không chịu từ bỏ đâu.

So với những lần tấn công thị trấn khác, lần này tổn thất của Trương Gia Quân có thể nói là không thấm vào đâu. Cho nên các Đại trại chủ như Trương Kim Xưng, Vương Ma Tử cùng với đám tiểu lâu la vô cùng đặc ý với kết quả này. Vui rất nhiều, tâm trạng cũng mềm hơn, từ lúc phá thành đến giờ, vẫn chưa có chuyện giết hại không có quy tắc .

- Nếu như các huynh đệ không bị tổn thất gì thì Vương đường gia bây giờ có thể hạ lệnh phong đao không?

Nhân lúc tâm trạng của mọi người đang tốt, Trình Danh Chấn trịnh trọng thỉnh cầu.

- Cái này...!

Vương Ma Tử bị hỏi đến sững sốt, nhanh chóng nhìn về phía Trương Kim Xưng. Phong đao không chỉ có nghĩa là ngừng giết chóc, mà cũng có nghĩa là không cướp bóc, gian dân nữa, lệnh phong đao sau này cũng bị cấm.

- Trừ chỗ đại viện Chu gia đang chống cự thì những chỗ khác cũng có thể phong đao. Đáng chết thì cũng đều chết gần hết, nên cướp cũng đều cướp về rồi, bớt giết người, coi như là nể mặt mũi của Cửu đương gia một lần!

Trương Kim Xưng không kiên nhẫn được phát tay ra lệnh.

Lâu la tâm phúc lập tức nhận lệnh tiền của y, chạy ra khỏi huyện nha tuyên bố phong đao. Trình Danh Chấn cảm kích chấp tay thi lễ với Trương Kim Xưng:

- Tạ ơn Đại đương gia đã tín nhiệm. Thuộc hạ đề nghị phong đao cũng không phải vì mềm lòng mà là có những sách lược về sau, chỉ phong đao mới có hiệu quả.

Trương Kim Xưng gật đầu độ lượng:

- Nói đi, người cứ việc nói. Có lý chúng ta sẽ lập tức chấp hành. Đúng rồi, phá Chu gia chỉ trong chốc lát nhưng người cũng đừng có vì kẻ nào mà cầu tình. Quyên tử đã từng thề độc trước mặt mọi người, không giết cả nhà Chu gia thì cô ấy sẽ cạo trọc đầu đi làm ni cô đấy.

Lời này công tư lẫn lộn khiến mọi người cười vang. Mấy người trẻ tuổi nhìn về phía Trình Danh Chấn, ánh mắt tràn đầy sự ngưỡng mộ. Người này tốt ở chỗ nào? Không ngờ lại khiến Thất đương gia một lòng với hẳn như

vậy, không những buộc Trương đại đương gia phát binh tấn công vào Quán Đào, mà còn thế phải tự tay bắt được nữ nhân đã phản bội hẳn đưa tới trước mặt mọi người để trừng trị.

Dường như trong ánh mắt có sóng lớn tràn qua, Trình Danh Chấn bất giác trở nên khó thở, hẳn cố điềm tĩnh cười với vẻ mặt thản nhiên:

- Chu gia dọa nam nạt nữ, làm nhiều việc ác ở huyện Quán Đào, chết trong tay Đại đương gia là báo ứng của họ. Nhưng ta hi vọng không phải do các huynh đệ chém chết tại chỗ mà là bắt ra ngã tư đường tuyên bố hành vi phạm tội của họ trong bao năm qua. Như vậy, chẳng những để cho cấp thuộc hạ nó đường lui mà cũng mang tới một sự giải thích xác đáng cho các hương thân phụ lão ở huyện Quán Đào.

- Ủ...

Nhất thời Trương Kim Xưng chưa thể lý giải được ý của Trình Danh Chấn, tiếng đồng ý kéo dài ra. Cờ hiệu bên ngoài có ghi “thay trời hành đạo” nhưng cụ thể thay trời hành pháp như thế nào y thực sự còn chưa nghĩ tới. Vừa rồi, Trình Danh Chấn nói mấy câu này dường như làm cho căn phòng đen tối có một cái cửa sổ, mặc dù là nho nhỏ nhưng cũng khiến y cảm thấy không khí có chút mới mẻ hơn.

- Đêm qua, thuộc hạ về nhà, trên đường có nhìn thấy vô số những tên du côn đục nước béo cò. Thuộc hạ còn không dám để cho chúng tiếp tục làm hỏng thanh danh của Trương Gia Quân cho nên đã tận tay giết chúng.

Thanh âm của Trình Danh Chấn tiếp tục quanh quẩn trong huyện nha, không cao, nhưng lại hết sức rõ ràng lọt vào tai mọi người.

- Đêm qua khi tình thế trong thành hỗn loạn, chắc chắn là có không ít kẻ trà trộn vào Trương Gia Quân của chúng ta làm loạn. Loại khốn kiếp này, Trương đại đương gia không cần nương tay, nhất định phải bắt giết hết.

- Những kẻ mâu tặc này, lũng loạn xã hội, cấu kết với quan lại ức hiếp dân chúng tạo nên oan khuất. Thuộc hạ đề nghị Trương đại đương gia bắt được chúng chém hết. Quan phủ không chịu ra mặt, Trương Gia Quân của chúng ta sẽ làm, lần này chúng ta vì diệt trừ tham quan ác bá mà đến. Không những phải bắt hết chúng mà còn phải tấn công vào bọn nhà giàu thay trời hành đạo, cướp của nhà giàu chia cho nhà nghèo.

Chỉ trong chốc lát, trong huyện nha yên tĩnh đến mức ngay cả phong thanh bên ngoài cũng có thể nghe thấy. Trừ Bát đương gia Lư Phương Nguyên ra thì mọi người trước đó đều liệu định nhất định Trình Danh Chấn có thể đưa ra một ý kiến hay giúp Trương Gia Quân khỏi cảnh khốn cùng. Thông qua lần phục kích Vương Thế Sung và sự kiện sống mái với Lưu Triệu An, các trại chủ, Đường chủ đều tin chắc Cửu đương gia là một hào kiệt có dũng có mưu chân chính. Nhưng họ không ai ngờ được rằng, Cửu đương gia đưa ra cho mọi người một chủ ý lại tàn nhẫn, âm hiểm đến như thế.

Theo cách làm của hắn, chẳng những tất cả những người đều có oán thù với hắn khó lòng tránh khỏi cái chết. Đám dân chúng đêm qua làm ác, tất cả đều sẽ không thoát. Bách tính sẽ không tính toán bọn họ đã bị rút đi lợi ích gì từ trên người bọn họ, bọn họ chỉ nhớ được lòng tốt của Trương Gia Quân. Chỉ cần có một hai người mang ân tình lan truyền ra ngoài một chút thì danh tiếng của Trương Gia Quân sau này so với bây giờ sẽ biến đổi một trời một vực.

Cho dù huyện Quán Đào sau này có lại rơi vào tay triều đình, nhưng sẽ mất đi dân tâm ủng hộ của bách tính và nhà giàu địa phương, quan lại mới đến nha môn đảm nhiệm cũng sẽ không vững chắc ngồi yên ổn, đến lúc đó Trương Gia Quân “mượn” lương thảo, tiền tài của bọn họ, bọn họ đâu có dũng khí nói nửa câu “không được”. .

Rốt cục cũng là người từng đọc sách. Các Trại chủ và Đường chủ vừa cân nhắc hiệu quả của kế sách vừa gật đầu. Không ai chú ý, lúc bọn họ thán

phục, Trình Danh Chấn nhẹ nhàng uống một ngụm trà, vết máu ở khóe miệng của hắn hòa lẫn với nước trà trôi vào bụng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 137: Tây Cỗ (8).

T

rường Kim Xưng ngồi ở huyện nha, lúc đầu chỉ muốn thăm vấn Huyện thái lão gia, Chu Trang chủ và Giả Bộ đầu của huyện Quán Đào! Những người bị quan phủ ức hiếp quá đã đến tố cáo, có oán báo oán, có oan giải oan. Tin tức nhanh chóng lan truyền trong dân chúng, chấn động khắp trong thành. Giật mình thì giật mình, nhưng cũng không ai dám cười tin tức này hoang đường. Thành đã bị phá ba ngày rồi, mùi tanh của máu lẫn trong không khí vẫn chưa hề giảm đi. Ngay phía trên cửa thành, treo đủ ba dãy đầu người. Trương Đại Đường Gia sai người viết bố cáo nói, đó là những kẻ vô si giả mạo Trương Gia Quân ở trong thành giết người phóng hỏa, gây hại cho người vô tội. Cho nên đem bọn họ chém đầu trước trăm họ để tạ tội.

Ba mươi mấy tên lưu manh vô lại này giờ chết cũng chưa hết tội, đúng là thừa dịp hỗn loạn làm xằng làm bậy, những người sáng suốt đều biết rằng, chỉ dựa vào hơn ba mươi tên này, không thể có khả năng trong một đêm cướp đi hơn ba nghìn nhân mạng. Nhưng thời đại này, trong tay có quyền có thể thì có đạo lý, Trương Đại Đường Gia sau khi đánh vào huyện Quán Đào, có thể không hạ lệnh tàn sát toàn bộ dân trong thành, không đem đại cô nương, tiểu tức phụ của từng nhà đẩy ra đường làm nhục, đã là phá lệ khai ân rồi. Trông cậy vào tài cán của y mà cho dân chúng thấp cổ bé họng tránh khỏi cái chết, thì đúng là không khác người si nói mộng.

Hơn nữa nói đi cũng phải nói lại, Trương Đại Đường Gia sau khi vào thành cũng không phải là dung túng cho thuộc hạ làm xằng làm bậy. Giết người, cướp bóc chỉ xảy ra trong một đêm, sáng ngày hôm sau liền hạ lệnh phong đao. Ngoài ra còn làm việc thiện ở bên ngoài, sau khi công phá Chu gia, y còn sai người lấy đi mấy chục xe ngựa gạo trắng đi phân phát cho đám dân

chúng ở hai bên đường. Sợ uy danh của Trương Gia Quân, đại bộ phận dân chúng cũng chưa dám đi lĩnh gạo. Chỉ có mấy trăm hộ nghèo đói thật sự đi nhận gạo. Người nào mang bao nhỏ đi, Trương Gia Quân đều cố gắng nhét cho thật đầy, sau đó còn giúp đưa lên bả vai, từ đầu tới cuối không nói một câu lạnh nhạt.

Chỉ dựa vào điều này, trong lòng dân chúng huyện Quán Đào đã có chút thay đổi. Từ ánh mắt đầy thù hận nhìn về phía Trương Gia Quân, bây giờ ngoài thù hận, còn mơ hồ thêm vài phần mê muội.

Bọn họ nhìn không ra Trương Gia Quân bước tiếp theo muốn làm cái gì. Nếu nói là bọn họ muốn san bằng huyện Quán Đào, có thể phóng hỏa trước, bọn họ không cần phải phí nhiều sức lực như vậy, rửa sạch thì hài trên đường phố mang đi chôn cất, dập tắt các đốm lửa hoang tàn trong thành. Nếu nói chuẩn bị đem giết hại già trẻ sau đó làm thịt khô? Bọn họ cũng không cần phải trước giết người, để mà ghê rợn không ăn nổi cơm, ha ha nhóm này đều được khinh khất đấy.

Ngoài ra, Trương Đại Đường Gia không ngừng ra bố cáo, cũng càng làm cho mọi người càng mơ hồ. Bá chủ Quán Đào một phương Quách Bộ đầu đã bị đánh chết ở đêm công phá vào thành rồi. Tưởng lão gia, Lý Lão Tử cũng là hai tên xưa nay có tội ác chồng chất, Trương Gia Quân thuận thế dò xét nhà ba người này, mang ra tơ lụa chắc chắn, tiệm quần áo mới, của cải vô số. Bây giờ mọi thứ đều được chồng chất ở cửa nhà môn, phàm những người nghèo không có quần áo, hay nhà có việc hiếu hỉ, cùng với nhà có người già cần phụng dưỡng, chính mình lại không có tiền, đều có thể đến tìm hàng xóm làm bảo vệ, đến cửa nhà môn lĩnh quần áo, dụng cụ gia đình, nồi bát. Đến trước được trước, chia xong mới thôi. Trương Gia Quân cam đoan sau này khổ chủ sẽ không tìm tới tận nhà đòi lại.

Đương nhiên, ba nhà này cũng không có gọi gì là khổ chủ. Quách Bộ đầu và Tưởng Diệp là hai gã xưa nay làm không ít việc ác, đêm hôm công phá thành, đám người Chu Lễ Hồ từng bị bọn họ ức hiếp đã dẫn theo lục lâm

hảo hán đến cửa, đem chém cả nhà già trẻ nam nữ, không để một ai sống sót. Lý Lão Tửu là người tương đối cẩn thận, kết oán không sâu với Đoàn Thanh, Chu Lão Hồ . Cho nên khi lão chết, Chu Lão Hồ mang theo “Lục lâm hảo hán” tìm đến nhà đã tha cho đứa con còn chưa dứt sữa với lão thái thái bị mù một mắt nhà lão. Còn lại nam nhân trong nhà đem giết hết, nữ nhân thì lén lút phân chia.

Gạo, phát y phục, làm phát gia cụ...Giặc cỏ như vậy, mang theo trong người vài phần tiếng tăm của “Hiệp sĩ” trong truyền thuyết. Bởi vậy trong lòng dân chúng huyện Quán Đào tuy rằng sợ hãi, nhưng lại có hứng thú đối với nhất cử nhất động của Trương Gia Quân. Trong thời loạn lạc này, Trương Kim Xưng làm được những việc thiện như vậy, làm cho bọn họ cảm thấy ấm áp tình người đôi chút. Tuy rằng, sự ấm áp này mờ nhạt giống như ánh đom đóm trong đêm thu.

Trương Đại Đường Gia liên tiếp ba lần thắng đường , không những thăm vãn “Thủ phạm chính”, mà cả những kẻ tòng phạm giúp sức cho thủ phạm chính làm xằng làm bậy cũng bị mang ra thăm vãn. Ngày đầu tiên, chủ yếu thăm vãn tội trạng của Giả Bộ đầu và mấy tên đệ tử dưới trướng của gã. Người dân đến nghe rất ít, chỉ có hai nhà từng bị Giả Bộ đầu cướp đoạt ruộng đất, lại làm cho cửa nhà tan nát, không còn biết sợ là gì nữa, đến công đường lấy máu viết đơn kiện. Ai ngờ Trương Đại Đường Gia tuy bề ngoài trông xấu xí, hai mắt lại thấy rõ ràng. Chỉ chưa đầy nửa canh giờ, án tử đã được viết lại rõ ràng. Có vài phương diện, không ngờ so với khổ chủ suy đoán còn chính xác hơn.

Nhân chứng, vật chứng đều rõ ràng, Giả Bộ đầu không thể nào chối cãi, phải cúi đầu nhận tội. Mấy tên nha dịch dưới trướng của gã, người này đổ tội cho người kia, đều có ý đồ mang những việc mình làm đổ hết lên đầu người khác. Thời khắc quyết định, Tiết Nhị Đường Gia ngồi ở vị trí Chủ bộ đãra tay, đem mấy tên nha dịch trong nha môn ra trị đúng người đúng tội, không chút khách khí. Trương Kim Xưng sau khi nghe được liền nổi giận,

trên công đường ném xuống mấy hỏa ký, truyền xuống đánh cho mấy tên nha dịch trước đây chuyên môn đánh mông người khác mỗi người năm mươi gậy. Nhóm lâu la lập tức thi hành, kéo mấy tên nha dịch ra đường lớn, chuẩn bị sẵn sàng. Đánh cho mấy tên nha dịch này kêu cha gọi mẹ, khổ chủ đánh bạo đến cáo trạng, mỗi người nhìn xem đều mỉm cười.

Vừa bị lôi ra đánh, bọn nha dịch đều nhận mọi tội nêu trong cáo trạng đều là sự thật. Sau đó đám binh lính lâu la, đi lên trước lôi Giả Bộ đầu và mấy tên đồ tử đồ tôn của gã ra ngã tư đường, tuyên đọc kết quả thẩm vấn trước mặt mọi người, sau đó đem bọn họ chém đầu.

Bảy tám khối máu chảy đầm đìa đi ra. Bất kể là người cáo trạng hay người nhìn lên qua khe cửa tất cả đều thán phục. Cũng có người có chút oán hận, ở trong nhà dưng hương cầu nguyện, rơi lệ không tiếng động.

Đến ngày hôm sau thẩm vấn Lâm Huyện lệnh, những người tìm đến cáo trạng nhiều hơn. Chiều theo nguyên tắc kính lão, Trương Kim Xưng lệnh cho người lớn tuổi được kêu oan trước, sau đó đến những người có oan khuất lớn. Nhị Đường Gia Tiết Tụng mang theo giấy bút, theo thứ tự ghi chép lại oan khuất của mọi người.

Án tử thẩm vấn suốt một ngày, đến lúc lên đèn rồi, Tiết Nhị đường gia mới được dùng bút. Lâm Huyện lệnh huyện Quán Đào làm quan không một lần ngẩng đầu, không rảnh tạo phúc cho dân chúng, xảo trá vơ vét tài sản, làm việc lừa người không ít. Lấy hối lộ, dùng thủ đoạn đổi trắng thay đen, ngay cả đến Trương Kim Xưng cầm đầu đám tặc lớn mà nghe xong, giận đến mức liên tiếp đập bàn.

Y vỗ bàn một cái, trên mông Lâm Huyện lệnh sẽ chịu khổ. Đánh tới cuối cùng, Lâm Huyện lệnh xưa nay yếu đuối giờ không ngờ nổi cơn độc ác, phàm là tất cả những người khác lên án tội danh của mình, đều không chống chế, tất cả các tội đều nhận hết. Lời khai ước chừng ghi chép hết bốn mươi trang giấy, mỗi một tội trạng đều dựa theo luật pháp Đại Tù để xử

tội. Trương Kim Xưng cũng là to gan lớn mật, không ngờ sau khi Lâm Huyện lệnh đồng ý ký tên, đã phái người đem bản lời khai vào trong thành quận Võ Dương.

Buổi trưa hôm đó, Lâm Huyện lệnh và bọn tâm phúc, hơn mười người bị trói ra đầu đường khai đao xử tử. Sắp bị tử hình, người từng là quan phụ mẫu đại nhân muốn nói vài lời cuối cùng, ngẩng đầu lên nhìn mọi người xung quanh nhìn mình với ánh mắt khinh miệt phần nộ, thở dài một cái, cúi đầu xuống.

- Trương Đại Đường Gia xử án tử này rất công bằng!

Xem xong hành hình rồi, rất nhiều dân chúng vẫn chưa chịu giải tán, tụm năm tụm ba lại bàn tán.

- Có thể không nhìn rõ vụ việc sao? Trong nha môn Đồng Chủ Bộ đều chủ động đứng ra tố giác rồi. Họ Lâm hàng năm thu không ít lợi lộc, làm án oan không biết bao nhiêu vụ, y đều không phải ở bên cạnh nhìn sao!

Cũng có người không phục, nói thầm bàn tán cùng mọi người. Gã làm như vậy, không phải là vì cảm thấy Lâm Huyện lệnh bị chết oan uổng, mà là thấy Trương Kim Xưng không nên tha cho tâm phúc của Lâm Huyện lệnh là Đồng Chủ Bộ. Huyện Quán Đào không ai không biết, hai người này chính là một. Lâm Huyện lệnh làm nhiều chuyện ác như vậy, có đến hơn một nửa là chủ ý của Đồng Chủ Bộ.

Người nghe nói như thế, không kìm nổi quay đầu lại nói xen vào,

- Đồng Chủ Bộ được cho là lập công chuộc tội. Người không thấy Trương Đại Đường Gia đối đãi với gã sao, tương lai chắc chắn sẽ dùng đến gã!

- Thì gã thông minh!

Người nói đối với hành vi của Đồng Chủ Bộ rất khinh thường,

- Nếu muốn nói người có thù oán với Lâm Huyện lệnh sâu nhất, phải là Trình Giáo đầu của huyện Quán Đào chúng ta. Nhưng các người nhìn Trình Giáo đầu, từ đầu đến cuối, cũng chưa đứng ra chỉ trích Lâm Huyện lệnh một câu!

Đang nói ở phía sau, người chung quanh mới chợt nhớ tới sự việc nửa tháng trước Lâm Huyện lệnh có ý đồ ở trên công đường xử tội chết Trình Danh Chấn. Bất giác rất thán phục đối với lòng dạ người thiếu niên. Tuy rằng Trương Kim Xưng tấn công Quán Đào, lấy cớ là giải oan cho Trình Danh Chấn. Nhưng, bách tính may mắn tồn tại của kiếp nạn này lại không có suy đoán giống người thiếu niên như vậy, đem cửa nát nhà tan toàn bộ tính đến trên đầu của ông ta. Đám dân chúng còn nhớ rõ lần trước khi Trương Kim Xưng đánh tới, là ai mang theo Hương Dũng xông lên đầu thành đầu tiên. Cũng còn nhớ rõ khi quan lại toàn huyện sợ hãi tới mức rụt rè, là ai chủ động xin đi giết giặc, tìm cách lừa Trương Kim Xưng đi.

Nếu lần này lúc Trương Kim Xưng đánh tới, Trình Giáo Đầu không bị Lâm Huyện lệnh bắt giam, có lẽ việc này sẽ không phát sinh như vậy. Đám dân chúng thiện lương mà yếu đuối, càng muốn đắp cho được một hình tượng thiện lương và dũng cảm trong lòng mình, để ký thác trong bóng đêm. Bọn họ tin tưởng Trình Danh Chấn vô tội, cũng tin tưởng Trình Danh Chấn không phải nguyên nhân tai hoạ. Tuy rằng người thiếu niên đã không còn là Hương Dũng Giáo đầu của huyện Quán Đào, mà là Cửu Đường Gia dưới trướng của Trương Kim Xưng.

- Ngày mai thăm vấn người của Chu gia. Thê tử của Trình Giáo đầu, chính là bị lão họ Chu cướp đi đấy!

Trong đêm đen, có người nhẹ giọng nói thầm. Mang theo vài phần chờ đợi, vài phần khoái ý.

- Ngày mai mọi người đều sang đây xem!

Đám dân chúng dần tản ra, nhỏ giọng ước hẹn.

- Xem đôi cầu nam nữ kia có kết cục tốt đẹp gì! Họ Chu kia đích thực là bị mù, có con gái ngoan lại không gả cho Trình Giáo đầu, mà lại gả cho lão Chu gia lòng lang dạ sói!

- Dem cầu nam nữ buộc vào tảng đá, rồi đem thả trôi sông đi!

Dân chúng thật thà, yêu cũng đơn giản, hận cũng đơn giản.

Người ngoài cuộc không hiểu được sự tình bên trong, nói tự nhiên ngoài miệng rất sáng khoái. Lời nói truyền đến tai Trình Danh Chấn, lại làm hấn nổi giận ở trong lòng. Việc này cơ bản không thể nào mà quên được. Không quan tâm nói như thế nào, nhưng đám dân chúng đều xuất phát từ lòng tốt. Nhị công tử của Chu Gia đoạt thê tử của Trình Danh Chấn, sau đó lại còn hãm hại hấn bị bỏ tù. Hiện giờ hấn như thế này, chắc khiến nhị công tử Chu gia và người nữ nhân không thủ tiết kia chết không có chỗ chôn, ác giả ác báo, không có gì đáng trách.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 138: Tây Cỗ (9).

Đ

ối với lòng tốt của đám dân chúng nhiệt tình không phiến não không được, đúng là lòng tốt chỉ làm trở ngại chứ không giúp được gì cho chúng lục lâm hào kiệt. Mấy ngày qua, Trương Đại Đường Gia Trương Kim Xương của đầm Cự Lộc đối với Trình Danh Chấn hẳn gần như là nói gì nghe nấy, mấy vị trại chủ khác đối với lão Cửu là hẳn cung kính hết mực. Nếu mặt hẳn suốt ngày như vậy, chính là hơi có vẻ Tiểu Hoàng cầu trượng cán mà —— không tán thưởng rồi.

Từ xưa có nhiều hồng nhan là kẻ gây tai họa. Nhóm lục lâm hào kiệt từng trải qua, đưa ra cho Trình Danh Chấn vô số đề nghị. Nếu không phải vì một nữ nhân dâm loạn, hẳn sẽ không bị lâm vào cảnh lao ngục tai ương, càng không năm lần bảy lượt ở ngoài quỷ môn quan. Đương nhiên, nhóm lục lâm hào kiệt sẽ không biết được sự tình bên trong huyện Quán Đào, sẽ không dễ dàng đánh đến tận cửa như vậy. Như vậy, Tiểu Hạnh Hoa kia không chỉ gây họa cho Trình Danh Chấn, ngay cả mấy ngàn người vô tội chết oan của huyện Quán Đào, cũng liên quan tới nàng. Như vậy Hồng Phấn khô lâu, càng sớm diệt trừ càng tốt.

Nếu đối là người khác, có lẽ Trình Danh Chấn đã quyết định xử thật nhân tâm rồi. Nhưng Tiểu Hạnh Hoa còn là biểu muội của hẳn, dù có làm nhiều việc có lỗi hơn với hẳn, thì vẫn là có một tia huyết mạch chung. Nếu quả thật đem Hạnh Hoa tính làm người Chu gia rồi đem chém đầu. Mẫu thân ở trước mặt chắc chắn không nói gì, nhưng sau lưng nhất định lén lau nước mắt. Hơn nữa theo Xảo nhi là người hầu của Hạnh Hoa nói, Hạnh Hoa và Nhị công tử Chu gia thành thân, hoàn toàn là bị đối phương bắt buộc. Lúc ấy thành Quán Đào tràn đầy nguy cơ, Chu gia tường cao nhà lớn gần như là

nhà phú hộ duy nhất trong thành có thể tránh nạn. Tiểu Hạnh Hoa vốn tưởng rằng dựa vào giao tình của mình và Chu tiểu thư, có thể ở đây tránh nạn. Kết quả trốn được một kiếp nạn bởi bọn thổ phỉ, lại tuyệt đối không nghĩ tới nhị công tử Chu gia xưa nay đối với người nho nhã lễ độ là một tên súc sinh!

- Thiếu gia ở bên ngoài chưa biết sống chết, Hạnh Hoa tỷ tỷ lại bất hạnh thất thân cho Chu nhị công tử. Cho nên Chu lão gia mới tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, tiếp nhận sính lễ của Chu gia!

Lời của Xảo nhi nói ở bên tai, đã mấy ngày qua vẫn không chịu tản đi. Đối với các loại thoái thác này, Trình Danh Chấn vẫn có thái độ hoà nghi. Tên Chu Vạn An là hạng người gì hắn biết rõ. Nhớ ngày đó hắn vừa mới lên làm Binh Tào, tên Chu Vạn An liền có thái độ chuyển biến rất lớn đối với hôn sự của hắn và Tiểu Hạnh Hoa. Biến sắc mặt cực nhanh, chỉ sợ đi làm xiếc ở đầu đường mọi người đều phải sợ. So với việc mình chỉ là một tiểu Binh Tào huyện Quán Đào, địa vị nhị công tử Chu gia thì càng như ở trên trời rồi. Có thể mượn dùng nữ nhân, chỉ sợ nếu không cần Chu gia bức bách, chính hắn cũng tình nguyện đưa đến cửa.

Nói như vậy dù sao cũng để cho lòng nhẹ nhõm đi đôi chút. Một người thiếu niên mười sáu tuổi vừa ra mặt, bất kể làm việc chu đáo như thế nào, ở sâu trong nội tâm vẫn giữ kỷ những kỷ niệm thời còn nhỏ. Trình Danh Chấn tin tưởng mình mạnh hơn nhị công tử Chu gia gấp trăm lần, bất kể về mặt nhân phẩm hay là đối đãi với biểu muội Hạnh Hoa, đều gấp trăm lần so với tên họ Chu kia. Tên Chu Vạn An là một kẻ nịnh bợ, biểu muội Hạnh Hoa không phải như vậy! chỉ có điều muội ấy chưa trải qua cuộc sống nhiều mà thôi, chưa từng nghĩ qua sẽ bị kẻ xấu lừa. Nếu thấy rõ diện mạo của kẻ xấu kia, và phát hiện biểu ca còn sống, trong lòng muội ấy nhất định rất hối hận.

Tuy rằng, hiện giờ hôn ước đã theo gió, mọi chuyện không thể làm lại từ đầu.

Hắn thật sự không muốn làm tổn thương Chu Hạnh Hoa. Nhớ rõ hai người lúc nhỏ thường chơi chung, mỗi lần biếu muội nghịch ngợm sai lầm, chính mình sẽ không để cho muội ấy đau dù chỉ một chút, sau đó lại tìm cách dỗ muội ấy nín khóc mỉm cười sao? Người của Chu gia hoành hành trong huyện, làm nhiều chuyện ác, ngoại trừ Chu Ninh ra, tất cả đều đền không hết tội. Nhưng biếu muội Hạnh Hoa mới được gả vào Chu gia chưa đến nửa năm, theo lý mà nói vẫn chưa thể xem hoàn toàn là người Chu gia. Những tội ác kia không nên tính trên đầu của muội ấy.

Lần này, muội ấy chịu khổ cũng đã đủ rồi. mấy ngày qua, Trình Danh Chấn vẫn bắt buộc chính mình hạ quyết tâm sắt đá, không ra thỉnh cầu Trương Kim Xưng đem biếu muội và người nhà phóng thích. Làm như vậy, một mặt là vì hắn muốn cho cữu cữu một bài học. Mặt khác, hắn là vì cảm nhận của Đỗ Quyên. Đỗ Quyên là một ví dụ điển hình mạnh miệng mềm lòng, lúc trước một mực đòi vẽ ở trước mặt Tiểu Hạnh Hoa tám đao mười đao, làm cho đối phương đời này không dám gặp người khác nữa. Trên thực tế, sau khi công phá Chu gia đại viện, Đỗ Quyên không đụng đến Tiểu Hạnh Hoa dù chỉ là đầu ngón tay. Nếu không có nàng ra lệnh, có lẽ đám lâu la đã nhân cơ hội làm bậy. Chỉ bằng điểm này, Trình Danh Chấn phải niệm tình Đỗ Quyên, tận lực không cùng biếu muội Chu Hạnh Hoa sinh ra quá nhiều quan hệ, để tránh Thất đương gia tức giận, không quan tâm đem biếu muội đi chém.

- Giết Chu nhị công tử của nàng. Sau đó giả vờ khiển trách nàng một chút, là có thể có cơ hội đem nàng và cữu cữu thả ra rồi! Cho bọn họ một ít lộ phí, bảo bọn họ càng sớm đi khỏi đây càng tốt!

Trình Danh Chấn đã nghĩ được phương án xử trí tốt nhất. Vừa không làm mẫu thân buồn, cũng không khiến Trương Kim Xưng quá khó khăn làm. Chỉ có điều, ngày mai phải tìm thời cơ thích hợp, tốt nhất không nên khiến cho y hiểu lầm!

Nặng nề nghĩ tâm sự, nhoáng lên một cái, đã về đến nhà rồi. Trình Danh Chấn lắc đầu, đem tin đồn bên ngoài và mọi mệt phiền não gác sang một bên. Nhà là nơi phải thật vui vẻ khôi phục thể lực và tinh thần, bất kể bên ngoài gặp được nhiều ít phiền não, đều phải bắt nó ở bên ngoài.

Trong phòng đèn vẫn sáng, ánh nến xuyên thấu cửa sổ, mơ hồ tỏa ra vài phần ấm áp. Từ sau khi Trình Danh Chấn ra khỏi ngục, mẫu thân đã hình thành một thói quen. Mỗi ngày bất kể sớm hay muộn đều phải nhìn thấy hắc quỳ về mới có thể yên tâm đi ngủ, nếu không cả đêm cũng không ngủ được.

Tối nay chờ rất lâu, nghe được có tiếng bước chân, Trình Chu thị day day khuôn mặt mệt mỏi, đứng dậy đi ra mở cửa. Tiểu nha đầu Liễu Diệp đầu dám để lão thái thái ra mở cửa, rất nhanh chạy lên trước vài bước, mở cửa.

- Thiếu gia đã về!

Hai tiểu nha đầu Quất tử và Xảo nhi cùng hỏi thăm, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, trên mặt ngập tràn ý lấy lòng.

Đây là Trình Danh Chấn sau khi làm Cửu đương gia đầm Cự Lộc . Ngoại trừ hai người là mẫu thân và Vương Nhị Mao, ở trên đường tất cả mọi người đều sợ hãi, bất kể hắc quỳ có vẻ mặt ôn hoà cũng vô dụng. Thói quen loại ánh mắt này của người khác hắc quỳ cũng không thể cưỡng cầu, cười cùng mẫu thân chào hỏi, xoay người đi vào phòng của mình thay quần áo.

Xảo nhi lập tức đuổi theo, động tác rất nhanh.

- Thiếu gia bên ngoài...

Dùng âm thanh rất nhỏ, nàng ở sau lưng gọi. Lo sợ bị cho là quấy nhiễu chủ nhân, làm chủ nhân tức giận.

Đối với người thiếu nữ thiện lương từng bị bức bách đến hại mình, lại liều chết nhắc mình, Trình Danh Chấn vẫn mang vài phần cảm kích. Đi chậm lại, thấp giọng đáp:

- Người không việc gì phải vội, ta đã biết nên làm gì rồi! Ngày mai nếu có cơ hội, ta sẽ cầu xin Trương Đại Đường Gia bỏ qua cho nhà của cữu cữu. Huyện Quán Đào không phải là chỗ các người nên ở lâu, ta sẽ thay các người chuẩn bị. Người cùng cậu, mợ còn cả Hạnh Hoa nữa nên rời khỏi nơi này đến thành An Trí. Bên ấy tường cao, chắc trong một sớm một chiều sẽ không gặp phải loạn lạc!

An bài chu đáo như vậy, nhưng thật không giống ý của Xảo nhi. Nàng đột nhiên dừng bước, giọng nói trở nên rất sợ hãi.

- Không phải, không phải. Thiếu gia bên ngoài, ngài, ngài nghe ta...

- Người yên tâm đi. Ta đã chuẩn bị cho bọn họ ít lộ phí và ít vàng bạc đủ để mua một mảnh đất nhỏ...

Trình Danh Chấn không xoay người lại, cười an ủi. Trong ánh mắt Xảo nhi, hẳn nhìn thấy sự lo âu và bất an rất lớn.

- Tất cả tiền tài, sau này do người và Hạnh Hoa giữ. Như vậy cữu cữu sẽ không thể bắt các người làm theo ý cữu cữu rồi!

Dừng lại một chút, hẳn tiếp tục đặt mình vào hoàn cảnh của Xảo nhi và biểu muội thay bọn họ suy xét tương lai. Làm Cữu đương gia dưới trướng của Trương Kim Xưng, tất cả các huynh đệ đều được chiến lợi phẩm, phần hẳn cũng không thể thiếu. Hơn nữa sư phụ còn cho hẳn bản đồ kho báu, có thể nói, đời này hẳn không còn vì tiền mà phiền não rồi. Cho nên, hẳn đối đãi với người khác rất rộng rãi, tuyệt đối không làm như năm xưa cữu cữu đối đãi với mình, khiến biểu muội phải chịu khổ.

- Không phải, không phải, ý nô tỳ không phải như vậy!

Nghe Trình Danh Chấn giải thích xong, trên mặt Xảo nhi càng lộ vẻ cấp bách. Tay khua khua trước mặt liên hồi, gần như sắp rơi lệ.

- Đợi ta tắm rửa thay y phục đã, sau đó chậm rãi nói sau, không được sao?

Trình Danh Chấn có chút không kiên nhẫn nữa, cười hỏi. Xoay người mở cửa phòng, đi vào bên trong.

- Thiếu gia...

Xảo nhi ở phía sau lưng hẩn thấp giọng hét chói tai. Sau đó dùng sức che miệng mình. Không đợi nàng nói xong, Trình Danh Chấn đã đứng sững lại rồi.

- Cạch Đ...A...N...G! Rầm!_ Trong phòng truyền ra tiếng ghế đổ, ấm trà vỡ, còn có tiếng nước nở.

- Sao người lại ở nhà của ta?

Tiếng Trình Danh Chấn chất vấn vang lên, nghe như con mãnh thú bị thương nhẹ. Cửa đóng "Ầm" một tiếng lại, ngăn cách tầm mắt của người ngoài, cũng ngăn cách tiếng khóc trong phòng.

- Là Thất, Thất đương gia ép tiểu thư tới!

Cuối cùng cố lấy dũng khí, Xảo nhi thấp giọng nói. Đang chuẩn bị mở cửa thay tiểu thư nhà mình biện bạch, trên vai lại bị một đôi tay dùng sức giữ lại, đứng yên tại chỗ.

Quay đầu lại, nàng nhìn thấy gương mặt buồn bã của Trình Chu thị.

- Ngưỡng cửa này, hai người bọn họ phải tự mình đi qua. Ai cũng không được giúp!

Trong ánh mắt của bà toát ra vài phần cơ trí, nhìn cửa phòng đóng chặt, nhẹ nhàng lắc đầu.

- Đi ngủ đi! Sáng mai thức dậy thì mọi chuyện đã tốt rồi!

Thấy vẻ mặt buồn rầu của Xảo nhi, lão bà cười cười thấp giọng nói. Sau đó chậm rãi xoay người, đi về phía phòng mình.

ư vậy. Đám dân chúng thiện lương mà yếu đuối, càng muốn đáp cho được một hình tượng thiện lương và dừng cảm trong lòng mình, để ký thác trong bóng đêm. Bọn họ tin tưởng Trình Danh Chấn vô tội, cũng tin tưởng Trình Danh Chấn không phải nguyên nhân tai họa. Tuy rằng người thiếu niên đã không còn là Hương Dũng Giáo đầu của huyện Quán Đào, mà là Cửu Đường Gia dưới trướng của Trương Kim Xưng.

- Ngày mai thẩm vấn người của Chu gia. Thê tử của Trình Giáo đầu, chính là bị lão họ Chu cướp đi đấy!

Trong đêm đen, có người nhẹ giọng nói thầm. Mang theo vài phần chờ đợi, vài phần khoái ý.

- Ngày mai mọi người đều sang đây xem!

Đám dân chúng dần tản ra, nhỏ giọng ước hẹn.

- Xem đôi cầu nam nữ kia có kết cục tốt đẹp gì! Họ Chu kia đích thực là bị mù, có con gái ngoan lại không gả cho Trình Giáo đầu, mà lại gả cho lão Chu gia lòng lang dạ sói!

- Đem cầu nam nữ buộc vào tảng đá, rồi đem thả trôi sông đi!

Dân chúng thật thà, yêu cũng đơn giản, hận cũng đơn giản.

Người ngoài cuộc không hiểu được sự tình bên trong, nói tự nhiên ngoài miệng rất sáng khoái. Lời nói truyền đến tai Trình Danh Chấn, lại làm hấn

nổi giận ở trong lòng. Việc này cơ bản không thể nào mà quên được. Không quan tâm nói như thế nào, nhưng đám dân chúng đều xuất phát từ lòng tốt. Nhị công tử của Chu Gia đoạt thê tử của Trình Danh Chấn, sau đó lại còn hãm hại hắn bị bỏ tù. Hiện giờ hắn như thế này, chắc khiến nhị công tử Chu gia và người nữ nhân không thủ tiết kia chết không có chỗ chôn, ác giả ác báo, không có gì đáng trách.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 139: Tây Cỗ (10).

V

iệc của chính mình, tự mình quyết định, tự mình vượt qua. Buổi sáng ngày mai, mọi chuyện đều tốt rồi hả? Xảo nhi vẫn còn nhỏ chưa trải qua nhiều việc, cũng không rõ lời của lão nhân nói có ý gì. Đành gật đầu theo bản năng, cùng mọi người ra phía sau nghỉ ngơi.

- Cứ cho là thiếu gia không đánh tiểu thư đi! Nhưng người sẽ tha thứ cho tiểu thư sao?

Vô số câu hỏi hiện ra trong đầu nàng, khiến nàng trắng trọc không ngủ được. Vài lần vênh tai lên muốn nghe xem có động tĩnh gì không, nhưng ngoài tiếng bước chân binh lính đi tuần bên ngoài, thì không nghe được âm thanh nào khác.

- Sao người lại ở chỗ này? Ai thả người ra?

Nhìn người từng là vị hôn thê của mình gặt lệ, cơn tức giận của Trình Danh Chấn đã tiêu tan lại dâng lên. Từ lúc mình rơi vào lao tù sống chết chưa biết, nàng đều không tới hỏi thăm qua. Cho dù là phái người đến hỏi thăm vài câu cũng chưa từng. Tuy nói sau khi xuất giá sẽ thay trượng phu suy nghĩ, nhưng rõ ràng trượng phu của nàng tính mưu hại bản thân không phải sao? Nàng lúc ấy là không hiểu biết, hay biết được mà cố ý làm bộ hồ đồ.

Chỉ trong chốc lát kế hoạch đã được vạch ra, lúc này đã bị phần uất trong lòng và hận thù che lấp hết. Hắn nhìn Tiểu Hạnh Hoa chăm chăm, xem đối phương rốt cuộc có thể đưa ra đáp án gì. Hiện giờ gặp nạn, lại nghĩ đến ta đây, đúng không? Muốn dựa vào mẫu thân ở bên kia nói vài lời hay, muốn

ta với người trở lại như trước kia? Cửa nhỏ đều không có? Ít nhất tự giải thích trước nghe rất hợp lý, đừng mơ tưởng có thể tìm ra cách nào lừa ta!

Nếu lúc này Tiểu Hạnh Hoa ngẩng đầu lên, nhất định có thể nhìn thấy những thay đổi không ngừng trong lòng của hắn. Bộ dạng hắn bây giờ không chỉ tức giận, mà còn rất thất vọng. Đối với biểu muội thất vọng, đối với tình cảm vô tư của hai người nhiều năm qua mà thất vọng. Nhưng nàng không có dũng khí ngẩng đầu lên, càng không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn. Thút tha thút thít khóc thật lâu mới, ngồi sụp xuống, vừa nhặt mảnh sành vỡ lên, vừa nước nở nói:

- Đúng, đúng Thất đương gia để muội tới hầu hạ huynh. Nàng ta nói nếu muội không đến sẽ giết chết phụ mẫu của muội! Ô ô, nàng ta rất lợi hại, dùng dao nhỏ dọa rạch lên mặt của muội!

Nửa câu nói sau, có ý như là trách cứ. Hai người lúc nhỏ, mỗi khi Hạnh Hoa bị người khác ức hiếp, vốn cũng là khóc lóc như vậy tìm đến biểu ca hỗ trợ. Trình Danh Chấn trong lòng không khỏi mềm lòng, khe khẽ thở dài. Lập tức lại xệ mặt xuống, thấp giọng quát lớn:

- Không phải vẫn chưa rạch sao? Người khóc cái gì? Không muốn hầu hạ ta? Vẫn cảm thấy ta không xứng để cho người hầu hạ đúng không?

- Không, không phải, Tiểu Cửu ca, muội không có ý đó!

Sợ hãi giống như con mèo con, cả người Tiểu Hạnh Hoa khẽ run rẩy.

- Muội nguyện ý hầu hạ Tiểu Cửu ca. Tiểu Cửu ca đừng nói cho Thất đương gia. Tiểu Cửu ca muội van huynh. Ô ô...

Nàng vừa khóc vừa quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu xuống đất.

- Đứng lên, đừng làm như vậy, mẫu thân ta trông thấy, lại cho là ta đánh người!

Trình Danh Chấn lại thở dài, giọng điệu nói chuyện đã trở nên nhẹ nhàng hơn đôi chút.

- Đứng lên, ta ghét nhất người khóc. Người chờ một chút ta đi lấy sàng ki.

- Để muội, muội đi!

Tiểu Hạnh Hoa từ trước giờ chưa bao giờ nhiệt tình như vậy, chân tay luống cuống chạy ra bên ngoài tìm dụng cụ để thu dọn mảnh sứ vỡ. Nàng đã bị dọa tới mức sợ như vậy, Trình Danh Chấn trong lòng cũng bớt giận hơn rất nhiều. Cởi áo khoác ngoài khoác lên giá áo, bưng chậu rửa mặt đi ra bên ngoài múc nước.

Bình thường những việc vặt vãnh này đều do hai tiểu nha đầu là Liễu Diệp và Quất Tử thay nhau làm. Hôm nay không biết vì sao, Trình Danh Chấn bảo bọn họ đi hết rồi. Tuy nhiên việc này không làm khó Trình Danh Chấn, hăn trời sinh ra đã có sức khỏe tốt, không cần ai ở bên hầu hạ, sẽ cảm thấy dễ dãi hơn. Ít nhất không cần phải để ý đến động tác của mình, tránh làm các tiểu nha đầu sợ tới mức nhảy dựng lên giống như long chim tước, trừng mắt to hướng mình cầu xin thương xót.

Trong chiếc thau đồng có đủ nước ấm. Rửa mặt thêm một ít hương liệu, cùng với nước ở ngõ Lư Thi thì có mùi thơm không gì so sánh nổi. Khi rửa mặt, hăn có thói quen nhắm mắt lại, đi đến bên cạnh tìm khăn. Sờ đến một bàn tay mềm mại ấm áp, sau đó Tiểu Hạnh Hoa rất nhanh rút tay cầm Kiêm khăn về phía sau, lại từ từ đưa qua, lo sợ làm Trình Danh Chấn tức giận. (Chú thích 1)

- Tự ta lau được rồi!

Trái Tim Trình Danh Chấn run lên, nhanh chóng hạ thấp giọng giải thích. Trước kia cùng Tiểu hạnh Hoa gặp nhau sớm chiều, hăn không chú ý đến bàn tay biểu muội mềm mại như vậy. Hôm nay lơ đãng chạm nhẹ một chút,

có cảm giác ấm áp, mềm mại như tơ lụa vậy, thậm chí sơ với tơ lụa còn có phần hơn một chút.

- Là Thất đương gia muốn muối tới hầu hạ huynh!

Tiểu Hạnh Hoa lại cúi đầu đáp lại một tiếng, học bộ dạng của tỳ nữ, cẩn thận thay Trình Danh Chấn lau mặt, lau tay. Việc này nàng căn bản nàng chưa làm bao giờ, lau nửa ngày cũng không làm giọt nước ở lông mi khô đi chút nào, ngược lại khiến mặt hai người đều đỏ bừng.

- Để ta tự mình làm, người cũng đi nghỉ ngơi đi, cũng không còn sớm nữa rồi!

Trình Danh Chấn không còn cách nào khác lắc lắc đầu, giành lấy chiếc khăn, vắt khô, sau đó tự mình lau nước trên mặt. Đã thành thói quen, hẳn sau khi rửa mặt mới rửa chân. Nhưng Tiểu Hạnh Hoa đứng trước mặt, khiến hẳn cảm giác không được tự nhiên.

- Muội đến hầu hạ huynh rửa chân!

Tiểu Hạnh Hoa khẽ cắn môi, cúi đầu, bưng chậu rửa mặt đi ra ngoài. Hơn nửa năm không gặp, thân thể nàng đầy đà hơn một chút. Đặc biệt lúc khom người lấy sức, nhìn từ sau lưng lại, có mấy đường cong mượt mà hiện lên, giống như một đóa hoa mẫu đơn nở rộ.

- Đùa với nàng một chút cũng tốt! Nhìn sau lưng Tiểu Hạnh Hoa xinh đẹp nhu mì, Trong lòng Trình Danh Chấn nảy ra một trò đùa.

- Không biết Đỗ Quyên hù dọa muội ấy thế nào, mà muội ấy lại sợ tới mức phục tùng như vậy.

Nghĩ đến cảnh Đỗ Quyên cầm cây dao ở đến gần mặt biểu muội, hẳn lại cảm thấy Tiểu Hạnh Hoa rất đáng thương. Một cô nương thấy một con sâu

cũng thét chói tai, một nữ chủ trại chém người không chớp mắt. Chỉ sợ so với tú tài gặp được binh đại gia còn thê thảm hơn.

Tuy nhiên như vậy cũng tốt, ít nhất Đỗ Quyên sẽ không làm khó nàng. Đợi ngày mai phóng thích vợ chồng Chu Vạn Chương rồi , liền bảo bọn họ đi thật xa. Đang tính toán xem làm thế nào để không làm khó đối phương, sau đó nói cho nàng biết. Tiểu Hạnh Hoa đã dùng một chậu gỗ bưng nước lạnh đến. Trước tiên lấy ấm nước nóng ra khỏi bếp, sau đó pha vào nước lạnh. Sau đó cho tay vào thử xem còn lạnh không, mang đến bên chân Trình Danh Chấn.

Nhìn Tiểu Hạnh Hoa lúc trước ở trước mặt mình chỉ biết làm nũng, giờ khúm núm như nữ tiểu nô, Trình Danh Chấn không giả bộ được nữa. Tự mình tháo giày, tất, đem chân ngâm vào nước. Sau đó dùng cánh tay ngăn cản cánh tay Tiểu Hạnh Hoa đang chuẩn bị cho vào chậu, nhẹ nhàng nói:

- Hay là thôi đi. Người chắc chắn không biết làm, đi nghỉ ngơi đi, ta tự mình làm!

- Thất, Thất đương gia bảo mọi người phải hầu hạ huynh cho tốt!

Tiểu Hạnh Hoa lui về phía sau nửa bước, lại cẩn thận đi lên phía trước.

- Nàng ấy nói nếu để cho nàng ấy biết được ta làm không tốt...

Nước mắt chảy ròng ròng, rơi xuống chậu nước, chạm mu bàn chân Trình Danh Chấn làm hấn như mềm ra.

- Thì, trước tiên chém cha ta, sau đó chém mẹ ta!

- Được rồi, được rồi, nàng ấy hù dọa người thôi. Thất đương gia còn nói rạch ở trên mặt người mấy nhát dao đúng không? Không phải đến bây giờ nàng ấy vẫn chưa ra tay sao?!

Trình Danh Chấn cảm thấy bộ dạng của biểu muội vừa đáng thương, vừa buồn cười, mím môi an ủi.

- Nàng ấy là người nổi tiếng mạnh miệng nhưng yếu lòng. Người đi ngủ đi, ta không nói cho nàng ấy biết là được!

- Thật ă? _ Tiểu Hạnh Hoa nhìn trộm vẻ mặt của trình Danh Chấn, xác nhận đối phương không phải nói láo. Mấy ngày nay, nàng bị Đỗ Thất đương gia làm cho sợ hãi. Đám hộ viện đại viện Chu gia vốn võ ngực cam đoan, dù cho hảo hán Ngõa Cường trại có đến đây, bọn họ ít nhất có thể thủ được hơn nửa tháng. Ai ngờ chưa tới một ngày rưỡi, võ sư và bọn hộ vệ người chết, người bị thương, không còn sức mà chống cự.

Lúc đó nhìn thấy nữ chủ trại xông vào, cầm trong tay hai thanh đao, nhìn thấy nam nhân iền chém. Hễ dám cản đường nàng, đều bị chém làm hai mảnh.

- Từ nhỏ đến lớn đã khi nào ta gạt người. _ Trình Danh Chấn bữu môi, thấp giọng đáp lại.

Thì ra họ Chu kia mới là tên công tử gạt người, cưới thê tử đằng trước, sau lưng vẫn đi vào kỹ viện chơi bời! Cùng lúc ấy trong lòng hắn dâng lên một chút kiêu ngạo, một chút tiếc nuối, và một chút không cam lòng. Nếu lúc ấy hắn “Độc” hơn một chút, không nghĩ nhiều cho nàng như vậy, họ Chu làm sao có cơ hội? Bà nó, trên thế gian này, bất kể chuyện gì, con người nếu như theo khuôn phép cũ đều chịu thiệt!

- Tiểu Cửu ca đúng là không lừa gạt ta! _ Tiểu Hạnh Hoa bê chậu nước rửa chân lên, sâu kín nói. Lúc này nàng mới dám nhìn thẳng vào Trình Danh Chấn. Gần nửa năm không gặp, góc cạnh trên trán đối phương càng rõ ràng, gương mặt hơi bị rám đen một chút, nhưng màu đen thật khỏe khoắn. Tựa như một khối bàn thạch, nhìn qua làm người ta chỉ muốn dựa vào.

Đã từng có trong tay cơ hội, để khối bàn thạch này hoàn toàn thuộc về nàng. Có thể để nàng dựa vào cả đời không có ảm ức gì. Nhưng hiện tại...

- Cậu và vợ đều không sao! _ Thấy đối phương không chịu đi, Trình Danh Chấn đành phải nói thật.

- Trương Đại đương gia lần này ra tay hiệp nghĩa. Chỉ cần không phải ức hiếp dân lương thiện, không lạm sát. Đương nhiên, nếu trong nhà nhiều của cải, thì không nói tới!

Vừa lau chân, hân vừa bổ sung.

- Sau khi thẩm xong án Chu gia, bọn họ sẽ được phóng thích. Ta chuẩn bị phương tiện, chút vàng bạc tơ lụa, các người cầm đi đến chỗ khác sống. Đừng ở huyện Quán Đào này nữa, nơi này tường thành bị phá rồi, sớm muộn cũng có kẻ nhòm ngó tới!

Chú 1: Trước đời Đường, công việc hàng ngày của người Trung Nguyên là lấy tơ, đay, cát là việc chính. Vải bông không thông dụng. Kiềm, tức một loại vải bông mềm mại. Gia đình giàu có thường dùng để rửa mặt.

i, càng muốn đáp cho được một hình tượng thiện lương và dũng cảm trong lòng mình, để ký thác trong bóng đêm. Bọn họ tin tưởng Trình Danh Chấn vô tội, cũng tin tưởng Trình Danh Chấn không phải nguyên nhân tai họa. Tuy rằng người thiếu niên đã không còn là Hương Dũng Giáo đầu của huyện Quán Đào, mà là Cửu Đường Gia dưới trướng của Trương Kim Xưng.

- Ngày mai thẩm vấn người của Chu gia. Thê tử của Trình Giáo đầu, chính là bị lão họ Chu cướp đi đấy!

Trong đêm đen, có người nhẹ giọng nói thầm. Mang theo vài phần chờ đợi, vài phần khoái ý.

- Ngày mai mọi người đều sang đây xem!

Đám dân chúng dần tản ra, nhỏ giọng ước hẹn.

- Xem đôi cầu nam nữ kia có kết cục tốt đẹp gì! Họ Chu kia đích thực là bị mù, có con gái ngoan lại không gả cho Trình Giáo đầu, mà lại gả cho lão Chu gia lòng lang dạ sói!

- Đem cầu nam nữ buộc vào tảng đá, rồi đem thả trôi sông đi!

Dân chúng thật thà, yêu cũng đơn giản, hận cũng đơn giản.

Người ngoài cuộc không hiểu được sự tình bên trong, nói tự nhiên ngoài miệng rất sảng khoái. Lời nói truyền đến tai Trình Danh Chấn, lại làm hấn nổi giận ở trong lòng. Việc này cơ bản không thể nào mà quên được. Không quan tâm nói như thế nào, nhưng đám dân chúng đều xuất phát từ lòng tốt. Nhị công tử của Chu Gia đoạt thê tử của Trình Danh Chấn, sau đó lại còn hãm hại hấn bị bỏ tù. Hiện giờ hấn như thế này, chắc khiến nhị công tử Chu gia và người nữ nhân không thủ tiết kia chết không có chỗ chôn, ác giả ác báo, không có gì đáng trách.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 140: Tây Cỗ (11).

K

hông biết là vì cảm động, hay xuất phát từ nguyên nhân gì. Tiểu Hạnh Hoa vẫn không trả lời, chỉ đứng yên lặng nhìn Trình Danh Chấn, nước mắt lại trực trào ra.

- Còn khóc cái gì nữa! Người yên tâm ta chuẩn bị đủ tiền khăng định đủ để người đến huyện phủ khác mua được tòa nhà lớn!

Trình Danh Chấn như trước đây lấy tay lau nước mắt cho biểu muội, cười an ủi.

- Đi ngủ đi. Tối mai ta đóng xe đưa các người ra khỏi thành!

- Thất, Thất đương gia muốn muội thề hầu hạ huynh cả đời!

Lời nói đáp lại ngoài dự tính của hăn. Tiểu Hạnh Hoa cầm lấy tay của hăn, trên mặt đầy nước mắt

Trình Danh Chấn bị động tác can đảm của biểu muội làm cho hoảng sợ, vội vã rút tay lại. Khuôn mặt đầy nước mắt như vậy, lần cuối cùng hăn nhìn thấy là năm hăn tám tuổi.

Trên cổ tay bất ngờ truyền đến một lực mạnh, thì Tiểu Hạnh Hoa càng cầm lấy tay hăn chặt hơn, đốt ngón tay trắng bệch, dường như nắm lấy tính mạng của mình.

- Thất đương gia để cho muội cả đời hầu hạ huynh!

Nàng một lần nữa nhắc lại, nước mắt không ngừng rơi, hơi thở ra càng lúc càng nóng lên.

Thất đường gia Đỗ Quyên nói là:

- Nếu người không ngủ cùng hăn một lần, hăn cả đời sẽ không cam lòng. Ta hoàn toàn tác thành cho các người, nhưng chính người hãy nhớ rõ vị trí của mình!

Những lời nói xấu hổ như vậy, nàng không có cách nào lặp lại chi tiết cho Trình Danh Chấn nghe. Trong trí nhớ, nàng chưa từng gặp nữ nhân nào nói chuyện thô như Thất đường gia. Nhưng bây giờ nhớ lại, chính những lời nói này giống như một ngọn lửa, cháy sạch sự mơ mơ màng màng quên người ở chỗ nào của nàng.

- Thất đường gia kêu người đến cho ta thị tẩm?

Trình Danh Chấn giật mình hỏi lại, nhưng nhất thời không có lực rút tay của mình lại. Hăn biết rằng Đỗ Quyên rất mạnh mẽ, nhưng không nghĩ rằng Thất đường gia lại làm như vậy. Không đợi xem tên khốn kiếp nào dạy Đỗ Quyên làm như vậy, Tiểu Hạnh Hoa lại lôi cánh tay hăn về phía thân thể của mình, đôi môi đỏ mọng như lửa cháy đưa ra chờ đợi hăn.

Ầm! Dường như vô số thái dương bùng nổ ở trước mắt, theo bản năng Trình Danh Chấn nhắm hai mắt lại. Sự nóng bỏng từ đôi môi chảy qua yết hầu chảy qua cổ, chảy qua dạ dày, và chảy qua nơi sâu thẳm trong linh hồn của hăn. Hăn cảm thấy bản thân bị đốt lên, thân thể trở nên cứng ngắc, tay chân đã luyện qua võ nhưng cũng không nghe sai bảo nữa. Hoàn toàn dựa vào bản năng hai cánh tay nhanh chóng khép lại, đem ôm nàng vào trong lòng. Ở bên trong, lý trí lại dâng lên hò hét...

Lúc này, lý trí cũng là bại binh như núi đổ, hai người liền lăn vào nhau. Trong phòng ngọn nến đang cháy, ánh nến toát ra vẫn không bằng lửa đang cháy trong nội tâm người. Đó là của ta, vốn là của ta. Vô số lý do tầm tối

trùng trùng điệp điệp, đến từ một nơi xa xăm như tiếng kèn hoang dã. Bỗng nhiên một tiếng rên rỉ nhẹ nhàng vang lên, không thể làm ngừng sóng to gió lớn, chỉ có thể khiến tiếng kèn điên cuồng, hoang dã hơn mà thôi.

Tiểu Hạnh Hoa thân thể vừa mới tắm, vẫn còn thoang thoảng mùi thơm của tự nhiên. Thân thể nàng rất mềm, nhưng lại vững vàng, người nóng đến mức không thể hô hấp được. Trình Danh Chấn giơ tay cởi y phục trên người ra. Tiểu Hạnh Hoa cười cười hàm chứa nước mắt, chính tay mình kéo nhẹ, đem chút ràng buộc hoàn toàn buông ra.

Lúc hai người hoàn toàn đối diện nhau, Trình Danh Chấn như hốt hoảng. Hắn phát giác, chính mình không biết rõ ràng kế tiếp nên làm những gì. Chỉ thấy trên thân thể có một bộ vị cứng rắn đến lợi hại, cũng bị phỏng tệt hại.

- Hạnh Hoa ---

Hắn nghe cổ họng mình phát ra âm thanh run rẩy, căn bản không phải là con người mình xưa nay vẫn bình tĩnh nữa. Sau đó nghe được Tiểu Hạnh Hoa ngân khê giống như đáp lại, tay lại chậm rãi kéo qua, chỗ mềm mại nhất ở trên nhân gian.

- Tamuốn muội!

Hắn bỗng nhiên lắng đầu lắng não kêu lên một câu, không cần biết bên ngoài có người nghe lén hay không. Trả lời lại hắn là một cơ thể mềm mại và thờ dốt. Cơn gió đối diện thổi tới mang theo một đốm lửa, làm ngọn lửa trong cơ thể đang cháy lại càng cháy càng vượng. Cái gì là đạo đức, lý trí, cái gì là nam nữ phiên toái, tất cả đều không còn quan trọng. Nàng là của ta, vốn chính là của ta. Bất cứ kẻ nào cũng không thể cướp đi!

Tiểu Hạnh Hoa hơi nhắm mắt lại, muốn cự tuyệt nhưng lại làm ra vẻ mời chào. Từng tại mỗi sinh mệnh trong một khoảng thời gian ngắn, nàng dường như đang mong đợi thời khắc này. Chờ đợi quá trình lâu như vậy, thế cho nên cả người đều lạc đi. Cánh tay ôm lấy cổ Trình Danh Chấn, nàng

đem đôi môi đè lên vòng quanh bộ ngực mình. Hai chân giống như cành mây, ôm chặt lấy eo. Thân hình rắn chắc này vốn dĩ thuộc về nàng, làn da thô ráp giống như bao cát to lớn được mài quá. Không đúng đây không phải là bao cát lớn, mà là miệng vết thương, vừa mới khép lại còn chưa kịp đóng vảy.

Đột nhiên, động tác của hai người đều dừng lại một chút. Lưng Trình Danh Chấn bị đau, thân thể đang quay cuồng trong ngọn lửa chợt trở nên lạnh, sau đó “Ầm” một tiếng, theo miệng phun ra ngoài.

Trong phòng nhanh chóng yên lặng trở lại. Gió Bắc bên ngoài thổi qua ngọn cây, những tiếng nước nổ phát ra. Ánh nến “Đột đột đột đột” nhảy múa, bắc đèn cháy thêm một đoạn nhỏ. Hơi nóng và gió nam ấm áp đều biến mất, linh hồn xao động lại trở về trong thân thể của hắn. Ánh mắt sáng hơn ánh nến ở bên ngoài, điều đầu tiên hắn nhìn thấy là một vết nhơ bẩn trên người Tiểu Hạnh Hoa, còn chưa được gột rửa.

Nàng vẫn chưa thuộc về hắn. Ở thời khắc quan trọng nhất, nỗi đau xót đã giấu tận sâu trong đáy lòng lại dâng lên. Nếu nàng không chạm phải hắn, hắn đã tình nguyện vĩnh viễn quên đi nỗi đau đó, đời này sẽ không nhớ tới.

Nhưng mà, vết thương vẫn còn đấy. Cũng không phải muốn quên là quên luôn được. Giống như ngọn lửa trong lòng hắn, cũng không phải muốn cháy là có thể châm lại một lần nữa ngay được. Thất vọng cũng thế, buồn phiền cũng vậy, không thể nào thay đổi được kết quả.

- Tiểu Cửu ca!

Trình Hạnh Hoa bị vẻ mặt của Trình Danh Chấn làm cho hoảng sợ, hạ giọng, lấy những gì mình biết nhẹ nhàng gọi.

- Ủ!

Trình Danh Chấn nhẹ nhàng đáp lại. Ánh nhìn theo thứ tự đảo qua bộ ngực trắng như tuyết, thân thể trong sáng, sau đó cười khố một cái, giơ tay kéo ở trên kệ rửa mặt xuống một cái khăn, nhẹ nhàng lau vết bẩn trên người Tiểu Hoa đi.

- Không, không sợ, không sao đâu.

E sợ Trình Danh Chấn xấu hổ. Tiểu Hạnh Hoa cười cầm lấy cái khăn, làm cho nước rơi xuống bụng. Nước có chút lạnh, lau trên thân thể đang nóng bỏng, lập tức khiến thân thể nàng nổi da gà lên. Những giọt nước đọng lại làm da nàng nổi da gà, lần nữa lại hút ánh mắt của Trình Danh Chấn, khiến hắn xem chăm chú, ánh mắt chưa từng rời khỏi một lát.

- Muội đã bảo rồi không có chuyện gì đâu! Tiểu Cửu ca!

Tiểu Hạnh Hoa thấy mình bị nhìn như vậy có chút thẹn thùng, giơ tay lục tìm cái yếm đỏ ở bên. Đó là một mảnh tơ lụa màu hồng phấn rất dễ làm, trên mặt có thêu hai con uyên ương rất đẹp mắt. Nàng đem cái yếm vào cho ra phía sau lưng, buộc lại rất thuần thực, sau đó vừa liếc mắt nhìn Trình Danh Chấn, vừa cười cười, thân thể ngồi dậy.

Nàng nhìn thấy những bắp thịt trên người Trình Danh Chấn, cứng rắn như nham thạch. Sau đó nhìn đến làn da của Trình Danh Chấn bắt gặp những vết sẹo, giăng khắp nơi, giống như đôi môi của những đứa trẻ còn chưa kịp khép lại. Còn có vết thương này nàng vừa chạm vào, được Trình Danh Chấn buộc cẩn thận phía sau lưng. Tự cho là giấu khá kín, vết thương đó nếu không nhìn kỹ căn bản không thể thấy được.

- Đó là muội thêu uyên ương!

Trình Danh Chấn dường như không biết Tiểu Hạnh Hoa đang nhìn mình, thì thào đặt câu hỏi.

- Dạ!

Tiểu Hạnh Hoa ngậy ra một lúc, nhẹ nhàng gật đầu.

- Tay nghề của muội bây giờ tốt hơn nhiều so với trước kia rồi!

Tiếng nói của Trình Danh Chấn như trong gió Bắc đưa tới, không mang theo một chút oán hận nào trong nhân gian. Hắn nhớ rõ lần trước khi cùng biểu muội chia ly, nàng ấy cũng từng làm cho mình một bộ y phục. Nhưng chật quá không vừa với người, vừa mặc vào đã bị rách ra rồi.

- Tiểu Cửu ca nếu thích, về sau muội có thể thêu, rất đơn giản mà, một ngày là có thể thêu xong!

Trong lời nói của Tiểu Hạnh Hoa bỗng nhiên có chút bối rối, ánh mắt sụp xuống trả lời. Khi ngẩng đầu lên, khuôn mặt của nàng lại tràn đầy quyến rũ. Cúi người xuống phía dưới, không phải để mặc y phục, mà dùng môi nhẹ nhàng hôn lên thân thể của Trình Danh Chấn.

Giống như lúc đầu, đôi môi đỏ mọng kia giống như ngọn lửa đang cháy. Trình Danh Chấn nằm yên, mặc kệ Tiểu Hạnh Hoa làm gì thì làm. Hắn biết rằng chính mình không có bất kỳ tật xấu nào, máu lại từng thời điểm lạnh cả người, thân thể cũng dần dần tê liệt lại. Cuối cùng, ngoài đôi môi ấm áp, mềm mại ra, hắn cảm thấy có một cái gì đó, ẩm ướt, hơi nóng, chảy xuôi xuống ở trên ngực.

- Không cần!

Trình Danh Chấn biết đó là nước mắt. Giơ tay lên, dùng những ngón tay vuốt ve khuôn mặt của nàng. Mặt nàng thì rất mềm mại, còn tay hắn thì thô cứng như cục đá mài vậ. An ủi như vậy tất nhiên không có bất cứ tác dụng gì, rất nhiều nước mắt theo ngón tay của hắn, chảy qua cánh tay, chạm đến lồng ngực của hắn lại bắt đầu đau.

- Rất nhanh thì tốt rồi!

Lo sợ Trình Danh Chấn nổi giận, Tiểu Hạnh Hoa cười cười, tiếp tục cúi đầu ý đồ làm thức tỉnh tình cảm mãnh liệt trong lòng đối phương. Trình Danh Chấn lại dùng lấy bàn tay đầy vết chai sạn của mình vuốt lên mặt nàng, nhìn ánh mắt của nàng, thấp giọng hỏi,

- Muội rất thích y?

Lúc này không phải là thời cơ tốt để nói đến vấn đề đó, nàng không thể cố tình trốn tránh. Trước tiên dùng sức lắc đầu, theo sau, nước mắt chảy ra như mưa.

- Muội muốn cầu xin ta thả y, có phải không?

Trình Danh Chấn cảm thấy mình như đang bị rơi xuống vực, tất cả các xương sườn đều làm hẫng đau. Hắn đang mong có một câu trả lời là không phải. Những ngoại trừ nước mắt và những tiếng nấc nghẹn ra hắn không nghe được thêm một lời nào.

- Tiểu Cửu ca, muội!

Tiểu hạnh Hoa giống như một đứa bé bị mắng oan vậy, nước mắt chảy ra, hai tay ôm lấy cánh tay Trình Danh Chấn không chịu buông ra.

- Huynh đừng giận, muội không biết, muội không biết, muội...

Thì ra muội không phải không biết gì! Ánh mắt Trình Danh Chấn bỗng nhiên sắc lạnh, rất nhanh sau đó lại tràn đầy ý đùa cợt.

- Ta cứu không được y. Cũng sẽ không cứu y. Muội bỏ cái ý nghĩ đó đi. Ngày mai trời tối, ta sẽ đưa cậu, mợ và muội đi khỏi đây!

Dứt lời, hắn bỏ tay của nàng ta ra, đứng dậy mặc y phục.

- Tiểu Cửu ca!

Tiếng ghen ngào, cuối cùng biến thành tiếng gào khóc. Tiểu Hạng Hoa nhào đầu về phía trước, ôm lấy sau lưng hắn. Nước mắt xối xả rơi xuống miệng vết thương còn chưa kịp lành, đau giống như dao đâm vậy.

- Ta sẽ không cứu y, ta dựa vào cái gì mà phải cứu y! Lúc y hại ta, muội có thể cầu xin y tha cho ta một con đường sống?

Miệng vết thương chưa lành bị chạm phải, làm cho đầu óc hắn tỉnh hẳn, Trình Danh Chấn đứng dậy. Vừa mặc y phục vừa nguyên rửa.

- Nếu giờ này y rơi vào tay ta, tất cả những gì y đã làm với ta, nhất định trả sẽ trả lại không thiếu một thứ. Muội đi theo xem thì tốt rồi, nửa phần cũng sẽ không thiếu.

Không nghĩ đến sự việc lại đột nhiên chuyển biến như thế này. Tiểu Hạng Hoa ngồi ở trên giường, nước mắt chảy khắp mặt. Không thể trách Trình Danh Chấn long dạ độc ác, chính mồm Xảo nhi đã nói với nàng, lúc đầu Chu gia đã đối phó với Trình Danh Chấn như thế nào. Nhưng, nhưng huynh ấy dù sao cũng là trượng phu của nàng, tuy rằng có làm một chút chuyện xấu xa đê tiện, nhưng lại đối với nàng rất tốt.

Tiếng bước chân Trình Danh Chấn ngày càng xa, cuối cùng cũng bị tiếng gió Bắc làm cho không còn nghe thấy gì. Tiểu Hạng Hoa biết rằng tất cả mọi việc đã bị mình làm cho hỏng rồi, chính mình làm sai, hồ đồ ban đêm xé rách y phục, chính mình cũng không thể chấp nhận nữa là. Không thể cứu được lang quân, lại làm biếu ca nổi giận. Sau này còn phải đối đầu với hung thần ác sát Thất đương gia, nhìn nàng ta và biếu ca suốt ngày huynh huynh muội muội...

Giữa lúc đang hồi hận, đột nhiên nghe cửa phòng bị đẩy mở ra. Trình Danh Chấn một tay giơ đuốc, nổi giận đùng đùng đi vào.

- Mặc y phục vào, tối nay ta đưa muội đi!

Hắn thấp giọng quát, giọng điệu lạnh như băng, bộ mặt trông rất dữ tợn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 141: Tây Cỗ (12).

Đ

i đâu?

Chu Hạnh Hoa bị khí lạnh xông vào người run lên, lau nước mắt hỏi.

- Đi đến nơi muối nên đến!

Trình Danh Chấn không còn kiên nhẫn xua tay,

- Đừng nói nhiều, mặc quần áo vào nhanh lên. Nếu làm mẹ ta thức giấc, cẩn thận ta lột da muối!

Trong trí nhớ, biểu ca chưa bao giờ đối với mình hung hãn như vậy. Tiểu Hạnh Hoa sợ tới mức miệng câm như hến, run rẩy nhặt quần áo lên mặc. Nàng đã không dám khóc nữa, lo sợ làm cho biểu ca lại tức giận. Tuy rằng từ nhỏ biểu ca là người rất tốt, nhưng hăn dù sao cũng là Cửu đương gia của đăm Cự Lộc.

- Không sợ chết lạnh, thì mặc thêm cái áo này vào!

Nhìn thấy Tiểu Hạnh Hoa toàn thân run lên, Trình Danh Chấn cầm lấy cái áo lông, nặng nề ném về phía nàng.

- Cầm lấy thanh đoản đao trên mặt đất, giấu vào tay áo. Sau này nếu gặp phải kẻ xấu, đánh không lại thì dùng để tự vệ!

Mặc dù trong lời nói cố làm cho ra ác ý nhưng cũng không giấu nổi thiện ý trong đó. Tiểu Hạnh Hoa quệt mũi, cúi người xuống nhặt thanh đoản đao, nghe lời Trình Danh Chấn giấu vào tay áo. Xưa nay nàng chưa mặc áo lông

bao giờ, giờ mặc vào nhìn cả người to sù như con búp bê gỗ. Hai người không ai còn tâm tư để cười, một người đi trước một người đi sau nhẹ nhàng đi ra cửa, đường phố đang chìm trong giấc ngủ mơ màng.

Trên đường phố, đã chuẩn bị sẵn một chiếc xe ngựa. Trình Danh Chấn dùng ánh mắt ra hiệu cho Tiểu Hạnh Hoa vào trong xe ngồi, chính mình ngồi đánh xe. Đêm gió thổi rất lạnh, thổi tới người hắt lạnh buốt! – Mẹ nó! Hắt lăm lăm mắng chửi một câu thô tục, vung roi, quất ngựa đi rất nhanh lên phía trước.

Trên đường phố, chợ, khu miếu, nha môn, những nơi xe đi qua, bên đường đều có binh lính tuần tra ban đêm. Nhìn ánh đèn lồng chiếu vào khuôn mặt xanh xao của Cửu đương gia, đều tự tránh sang bên cạnh, cúi đầu chờ lệnh. Các huynh đệ ai cũng biết, Cửu đương gia này là người không thể động vào. Trương Gia Quân bây giờ rất nhiều quy củ, đều là hắt đưa ra chủ ý cho Trương đại đương gia đấy. Những ai vi phạm dù là cố ý hay không cố ý, ai bị phạt roi thì phạt roi, bị phạt đói thì chịu đói, Tứ đương gia là người thực hiện không nương tình một chút nào.

Tới cửa thành, Vương Nhị Mao trên một chiếc xe ngựa khác vội vàng đuổi theo.

- Đã quá nửa đêm rồi, huynh định làm gì?

Bị gió lạnh thổi vào nước mũi chảy ròng, rất bất mãn cậu ta hỏi ngay.

- Sớm muộn gì không phải chết sao, huynh tự mình làm, hay người khác làm, thì có gì khác nhau!

“Tiểu Cửu ca muốn giết ta?”

Tiểu Hạnh Hoa ở trong xe ngựa khẽ run lên, theo bản năng giữ chặt đoản đao trong tay áo. Chuôi đao vẫn chưa được cơ thể nàng làm cho ấm hoàn toàn, vẫn thô ráp, vẫn lạnh lạnh, làm cho nàng tăng thêm không ít tin tưởng.

“Nếu Cửu ca muốn giết ta, sẽ không cho ta đao!”

Nàng cười khỗ, lau đi nước mắt ở khóe mắt, tiếp tục nghĩ ngợi lung tung.

- Đừng hỏi nhiều, người đã mang đến chưa?

Lời nói của Trình Danh Chấn truyền đến từ bên ngoài, lại khiến nàng hoảng sợ.

- Đã mang đến rồi. Tiểu tử này còn muốn đùa bỡn với đệ. Bị đệ đánh cho một gậy, đã gãy xiù rồi. Cũng may không khiến tiểu cô nương của Chu gia nhìn thấy!

Vương Nhị Mao ngây ngô cười, thanh âm làm cho da đầu người nghe run lên.

- Chúng ta đã nói rồi, hôm nay đệ giúp huynh, mai huynh ở chỗ Trương Đại Đường Gia phải nói giúp để đệ mang cô ấy đi. Tiểu cô nương kia, ta ngủ một chút thì lời nói ba năm đều nguyện ý!

- Không học được gì tốt cả, đệ đúng là. Ngày mai huynh sẽ giúp đệ nói lại những lời này cho mẹ đệ nghe!

Trình Danh Chấn nói những lời này mang chút ấm áp, cũng không phải nhằm vào người đi cạnh xe ngựa.

- Đệ giờ không sợ gì hết! Đệ giờ là lục lâm hảo hán. Giật tiền, cướp lương thực, đoạt nữ nhân. Mẫu thân muốn làm gì thì làm!

Vương Nhị Mao ngượng ngùng vì bị chê cười, đi sau Trình Danh Chấn lên phía trước.

“Tiểu Cửu ca hình như dẫn theo người khác?”

Chu Hạnh Hoa trong lòng sợ hãi, sau đó bỗng nhiên dâng lên vài phần hy vọng. Nhưng người bên ngoài không nói nữa, nên nàng không thể đoán được là ai.

Lo lắng bất an ở bên trong, nàng cảm thấy hai cỗ xe ngựa bị dừng lại ở cửa thành, nghe âm thanh hình như là bị binh lính ngăn lại để kiểm tra. Dựa vào uy phong của Cửu đương gia, nhóm binh lính chỉ nói mấy câu khách sáo, cũng không kiểm tra trong xe, liền đẩy mở cửa thành ra. Sau đó cả Trình Danh Chấn và Vương Nhị Mao đều không nói gì nữa, chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa “Cộp, cộp, cộp” gõ trên mặt đất. Kế tiếp, là tiếng chó sói tru và gào thét truyền đến tai người, làm cho người bắt đầu sợ hãi run lên.

Cũng không biết đã đi được bao lâu. Đúng lúc Tiểu Hạnh Hoa đang thiêm thiếp ngủ, xe ngựa dừng lại rất gấp. Sau đó, nàng nghe thấy tiếng Trình Danh Chấn hô,

- Đem người đến đây cho ta, bỏ gông trên cổ ra!

Theo sát sau, bên ngoài truyền đến những tiếng leng keng của xích sắt. Không đợi Tiểu Hạnh Hoa đoán được Trình Danh Chấn đưa ai tới, một tiếng kêu thê lương thảm thiết làm nàng hoàn toàn không còn bối rối. - A! _ Nàng hét một tiếng chói tai, nhảy xuống khỏi xe ngựa, giơ thanh đoản đao trong tay chĩa xung quanh bóng đen, đứng bảo vệ người kia ở phía sau.

Hóa ra người đó là trượng phu của nàng, tuy rằng đầu tóc dơ bẩn, mặt mũi bầm dập, nhưng hình dáng này và tiếng nói này, làm cho nàng lập tức có thể nhận ra. Biểu ca muốn giết trượng phu ở trước mặt mình! Trong nháy mắt, nàng hiểu dụng ý của Trình Danh Chấn. Vừa giơ lưỡi đao xung quanh, vừa khóc lớn. Dường như như vậy, có thể khiến cho người hành hung thay đổi ý muốn ban đầu.

- Tiện nữ này cũng còn rất tình nghĩa?

Vương Nhị Mao lớn tiếng cười khẩy, từ hông rút ra thanh hoành đao. Nếu như là cậu ta, chắc chắn đã đem hai người giết cùng lúc rồi. Đỡ phải giết một người, tha một người, sau này sẽ phiền toái.

- Lấy chìa khóa mở xích cho gã đi, để gã nói!

Trình Danh Chấn từ phía sau giữ tay Nhị Mao lại, thấp giọng ra lệnh. Sau đó nhìn về phía Tiểu Hạnh Hoa như đang phát điên, lạnh lùng nói:

- Hắn ta không bị thương, chỉ có điều sau cổ bị đứt thanh tủy. Hai người các ngươi đi đi, trong xe còn có một tay nải, trong đó có ít lộ phí! Dùng tiết kiệm một chút, đừng tiêu quá mức!

Tiểu Hạnh Hoa không còn tin vào tai mình nữa, luôn miệng thét chói tai. Cúi đầu nhìn trượng phu chậm rãi động đậy trên mặt đất, chậm rãi đứng lên ở bên cạnh mình.

- Huynh muốn thả đôi cầu nam nữ này?

Trong lòng Vương Nhị Mao kinh ngạc không kém Tiểu Hạnh Hoa, tròn mắt hỏi. Cậu ta đêm hôm khuya khoắt đang ngủ bị Trình Danh Chấn dựng dậy, một câu oán hận cũng không có. Vì muốn giúp bằng hữu một tay loại bỏ kẻ thù. Ai ngờ đâu Trình Danh Chấn vất vả giằng co hơn nửa canh giờ, lại là vì cứu đôi cầu nam nữ này! Lấy ân báo oán kiểu này làm cậu ta nhất thời không thể giải thích nổi, căn bản cũng không thể tiếp nhận nổi.

- Cho hắn ta chiếc chìa khóa! Chúng ta trở về thành!

Trình Danh Chấn trả lời rất đơn giản. Xoay người đi vội vài bước, nhảy lên xe ngựa Vương Nhị Mao vừa nãy chạy tới, nắm chiếc roi để ngang trên xe.

- Khoan đã!

Không đợi Vương Nhị Mao tiếp tục lên tiếng, Nhị công tử Chu gia nhảy ra bên ngoài. Hai tay chấp trước ngực hướng Trình Danh Chấn, trầm giọng nói:

- Xin hỏi người là Trình Giáo đầu? Người thả ta, rốt cuộc là có ý gì? Chu gia ta ở trong triều đình...

- Đi nhanh lên. Bằng không lát nữa ta đổi ý cũng không biết trước được!

Trong bóng đêm, bóng Trình Danh Chấn cao như một tòa tháp làm bằng sắt, thanh âm cũng cứng rắn như sắt thép.

Chu nhị công tử ngạc nhiên, vốn định nói thêm mấy lời có chí khí một chút trước mặt thê tử lấy thể diện. Bỗng nhiên nhìn thấy ánh mắt Vương Nhị Mao đầy sát khí, thở dài, lại chấp tay hướng Trình Danh Chấn.

- Đỡ lấy!

Vương Nhị Mao nhẫn nại cơn tức giận đầy mình, từ bên hông cởi xuống một chuỗi chìa khóa, nặng nề quăng cho Chu nhị công tử.

- Cầu nam nữ, ta nhõ vào!

Đi thôi, đi nhanh vài bước nhảy lên xe ngựa, cùng Trình Danh Chấn nghênh ngang rời đi.

- Cuối cùng cũng chỉ là đám thổ phỉ!

Chu nhị công tử nhặt xâu chìa khóa từ trên mặt đất lên, dưới sự giúp sức của thê tử mở xiềng ra.

- Ta vốn thấy hãn vẫn còn lương tâm, muốn giúp hãn một tay. Nhà chúng ta trong kinh thành...

Trong kinh thành đình đài lầu các, rất nhiều thứ đẹp, vốn là điều xưa nay thê tử thích nghe nhất. Xưa nay gã chỉ cần nhắc đến, ánh mắt nàng đã gần như sáng rực lên. Hôm nay, vẫn những lời nói đó nhưng lại không nhận được sự hưởng ứng của nàng. Tiểu Hạnh Hoa chỉ cúi đầu cười cười, thấp giọng thúc giục.

- Đi nhanh lên. Là cô cô bảo huynh ấy thả chúng ta đấy. Tính tình của biểu ca rất nóng nảy, nói không chừng lập tức đổi ý đấy!

Cô cô? Chu nhị công tử không hiểu rõ cô cô mà Hạnh Hoa nhắc đến là ai. Đột nhiên nghĩ đến dòng họ nhà mẫu thân thê tử, lập tức vẻ mặt tươi cười.

- Ta nói hăn sao lại có ý tốt như vậy, thì là là phụng mệnh mẫu thân. Chúng ta đi thôi, trời tối quá, lại lạnh nữa. Không phải ta sợ bọn họ, chỉ có điều sợ nàng gặp phong hàn thôi...

- Dạ!

Tiểu Hạnh Hoa cúi đầu đáp lại.

Thanh âm nghe rất nhẹ.

Trên đường về, gió Bắc thổi mạnh hơn, to như hạt đậu ném thẳng vào người, vào mặt, làm cho cả người đau buốt. Vương Nhị Mao ngồi ở trong xe, mặc kệ Trình Danh Chấn đánh xe không hỏi một câu nào. Rồi lại bị tiếng gió bên ngoài thổi tới làm cho rất phiền muộn, lấy chân đạp vào thùng xe một cái thật mạnh, lớn tiếng chất vấn:

- Huynh hôm nay có phải uống nhầm thuốc gì rồi không?! Hay là ở trong lao bị người ta đánh đến mức trở nên ngu ngốc rồi? Mọi người nói thù giết cha, đoạt vợ là mối hận...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 142: Tây Cỗ (13).

T

iếu Hạnh Hoa là biểu muội ta!

Trình Danh Chấn hít hít khí lạnh trước mũi, buồn bực đáp lại. Đi vào huyện Quán Đào ngoài xe ngựa của bọn họ ra, không còn bóng dáng một ai. Trời tối đen như mực, ở sâu trong rừng hình như có một đoàn người hắc ám, đang giấu diếm vật gì. Không ngừng mê hoặc người qua đó xem, trong gió nghe có tiếng thì thầm to nhỏ.

- Vậy thì cùng lắm là huynh thả nàng ấy ra. Cũng không cần phải đem tên họ Chu đó thả ra luôn chứ?!

Vương Nhị Mao lại đập vào thùng xe, làm cho thùng xe kêu vang lên.

- Nhỡ cỏ phải nhỡ tận gốc, huynh chưa từng nghe nói sao? Họ Chu là một nhà có tiếng, nếu chẳng may gã đến triều đình xin cứu binh đến thật...

- Hạnh Hoa thích gã!

Đang tức giận chất vấn lại bị câu trả lời bất đắc dĩ làm cho không biết nói gì nữa. Vương Nhị Mao ngậy ra một lúc, bàn tay nắm lại đánh vào thùng xe phát ra một tiếng “Ầm” rất lớn, đồng thời làm cậu ta đau đến nhe răng trợn mắt.

Nói về tuổi tác, cậu ta chỉ nhỏ hơn so với Trình Danh Chấn vài tháng, nhưng đối với chuyện nam nữ không biết gì. Xưa nay ở trên bến tàu nghe những cửu vạn lớn tuổi hơn mình nói chuyện phiếm, thì đối với đàn bà con gái xinh đẹp chỉ có duy nhất một ý nghĩ là

- Bà nó, đợi lão tử mang tiền đến, sau đó lấy về nhà!

Sau này vào nha môn, cả ngày giao tiếp với loại người căn bã bại hoại như Lý Lão Tửu, Tưởng Diệp, khái niệm đối với nữ nhân đã “Tiến hóa” đến “Tìm một cơ hội để cầm tay, sau đó xem mặt”. Xa hơn về sau, vì cùng Trình Danh Chấn, đi vào đầm Cự Lộc, mới học được thêm chút kinh nghiệm rõ ràng một chút. “Trực tiếp đẩy ngã, cởi bỏ y phục, nàng nhất định không thể phản ứng...”

Lấy loại hành vi từng trải như vậy cho Trình Danh Chấn làm theo, đương nhiên không thể tự nhiên được. Nhưng loáng thoáng, Vương Nhị Mao lại cảm thấy trong câu nói của bằng hữu bao hàm cả sự tức giận và đau lòng mà tự mình không thể lý giải nổi. Nhất thời ngẩn người ra một chút, ôm cánh tay sưng đỏ của mình, ở trong xe chung quanh rất mờ mịt.

Trong xe trang trí rất hoa lệ, dựa theo ánh đèn lồng, có thể thấy ở trên đỉnh và vách tường có các hình vẽ bằng nước sơn rất sinh động. Bức tranh vẽ một cao tăng đang ở trước mặt mọi người giảng kinh, cảm động trời đất. Vô số tiên nữ đem các đóa hoa thả từ trên không trung xuống, hoa rơi nhìn rất rực rỡ. Chỉ có điều các tiên nữ mặc đều rất ít, đa số là đi chân trần, lộ ra nửa chừng đùi, còn có mấy người ở trên cánh tay chỉ đeo một sa, trước ngực hai gò nhô lên như ẩn như hiện.

- Giảng kinh ở chỗ này á, rõ ràng là hòa thượng mở kỹ viện ở trên trời!

Ý nghĩ nhanh chóng bị bức tường hấp dẫn, Vương Nhị Mao nhỏ giọng giải thích, tại sao chủ của chiếc xe ngựa này không tới lấy. Lão Cao làm lái xe là họ hàng xa với Quách Bộ đầu, xưa nay ỷ có chỗ dựa lớn, xui khiến đám phu xe dưới trướng đấu đá lung tung trong huyện Quán Đào. Thành phá được hai ngày, Hàn Cát Sinh phụng mệnh dẫn người đi dò xét nhà xe ngựa này. Từ ông lão bảy mươi tuổi đến đứa nhỏ vừa năm tuổi, chỉ cần là “Mangcầm” đấy, tất cả đều giết sạch...

Các xe ngựa trong đó, chiếu theo quy định được tính là chiến lợi phẩm, giao cho Đại đường gia để thống nhất phân chia. Những quy củ này trong Trương Gia Quân luôn luôn được chấp hành. Vương Nhị Mao mới vào cũng liền nhập gia tùy tục, chọn hai chiếc tốt nhất trong đó, một chiếc đưa tới nhà Trình Danh Chấn, cho mẫu thân của bằng hữu dùng khi có việc ra ngoài. Chiếc còn lại do mẫu thân và ba muội muội của mình sử dụng, ngựa để đóng xe đều là những con ngựa tốt rất to khỏe...

Lúc trước chưa nhìn kỹ, giờ nhìn thấy bức tranh thú vị như vậy trên tường, tất nhiên là yêu thích không nỡ buông tay. Nghĩ lại chuyện chiếc xe ngựa đẹp như vậy mà bị Trình Danh Chấn đưa cho đôi câu nam nữ kia, trong nháy mắt, cơn tức giận trong lòng Vương Nhị Mao lại dâng lên.

- Cổ xe ngựa kia là của đệ tặng huynh, sao huynh lại tùy tiện tặng cho người khác dùng? Bà nó, đệ với huynh giao tình như vậy, cuối cùng cũng không bằng một tiện nữ!

- Lần sau phá thành trì khác, huynh sẽ đoạt một chiếc lớn hơn cho đệ.

Trình Danh Chấn tự cảm thấy đuối lý, thấp giọng đáp lại.

- Nếu không, ngày mai gặp Nhị đường gia, ta hỏi xem còn có cổ xe ngựa nào tốt không, ta lấy một cái cho đệ! Dù sao đến đêm Cự Lộc rồi, căn bản không phải sử dụng đến xe ngựa!

- Ai cần huynh phải trả! Trong đêm Cự Lộc không thể dùng, lúc rời khỏi đêm Cự Lộc, vẫn không thể dùng sao?

Vương Nhị Mao nghe thấy ý của mình bị bằng hữu xuyên tạc, tức giận lấy lực đạp hai chân vào thùng xe chồm vọt.

- Huynh còn dám đi tìm Tiết đường gia, huynh muốn giải thích với Tứ Đường gia chuyện tối nay như thế nào! Y đang lo không tìm thấy khuyết

điểm của huynh đấy! Hừ! Tự ý thả trọng phạm, xem huynh nói gì với mọi người!

Tiếng nói vừa dứt, hai người cùng giật mình sợ hãi. Vừa rồi mãi nghĩ cách xem làm thế nào để cứu người, không nghĩ đến quân kỷ vừa mới ban của Trương Gia Quân. Người quản lý quân kỷ là Tứ Đường gia Vương Ma Tử đối với Trình Danh Chấn vẫn không chút vừa mắt, hiện giờ y mà nắm được chứng cứ phạm tội...

Bên trong bên ngoài xe đều hoàn toàn yên tĩnh. Chỉ có gió Bắc vẫn gào thét không thôi, thổi tới làm cho lòng người càng lạnh lẽo. Trầm ngâm một lát, Vương Nhị Mao lầm bầm nói:

- Sau khi chúng ta trở về, thì nói là trong lúc tức giận đã đem bọn họ giết rồi! Dù sao cũng không phải là nhân vật lớn gì, chết thì chết rồi, không ai vì hai tên tử tù mà tìm huynh gây chuyện!

Lời của cậu ta không được một thứ gì đáp lại. Ở ngoài thùng xe hình như Trình Danh Chấn đang rất hoảng sợ, dờ dẫm vung roi, thúc giục ngựa đi nhanh lên trước.

- Đệ đang giúp huynh nghĩ kế đây, trở về ngàn vạn lần đừng nói thật!

- Ủ! Ai!

Trình Danh Chấn khẽ thở dài. Sư phụ nói mình làm việc hay bị kích động, luôn bị suy nghĩ thiện hoặc là suy nghĩ ác chi phối, việc tối nay làm được, ôi, không phải rất đúng với đánh giá của sư phụ sao?

Vì Tiểu Hạnh Hoa mà chịu một ít oan khuất, hắn không cần quan tâm. Nàng ta lúc nhỏ với hắn là thanh mai trúc mã, không thể coi là khắc cốt ghi tâm, nhưng hắn không thể chịu được khi nàng ấy bị tổn thương. Nhưng vì họ Chu mà bị đánh, thì đúng là có chút ngớ ngẩn rồi. Đó là kẻ thù của hắn,

mặc dù không tính mỗi hận đoạt vợ, nhưng quả thật từng muốn lấy mạng của hắn!

Nghĩ tới những thứ này, Trình Danh Chấn hình như cảm thấy có chút hối hận. Mình tại sao lại ngu như vậy? Vừa thấy Tiểu Hạnh Hoa khóc liền quên ngay quân kỷ! Muốn giống như trước đây, đáp ứng mọi yêu cầu của nàng, nhìn nàng nín khóc mỉm cười! Mà việc đưa ra những quân kỷ này, còn do chính mình đưa ra cho Trương Kim Xưng đấy. Lúc này, ôi, quả đúng là mua dây buộc mình.

- Thật là không chịu nổi huynh! Đồng ý với ý kiến của đệ, ngàn vạn lần không được quên nữa đấy!

Vương Nhị Mao bĩu môi, lớn tiếng dặn dò.

Trình Danh Chấn lại không để ý đến lời nói của cậu ta, vênh tai lên, mày nhú lại thành một đoàn.

- Hài, hài, sợ rồi hả? Ta còn tưởng Trình Tiểu Cửu huynh không biết sợ chứ!

Vương Nhị Mao tiếp tục đập thùng xe,

- Không tính chuyện lớn này, chỉ cần huynh không nói, đệ không nói...

- Nhỏ giọng!

Trình Danh Chấn nhẹ nhàng dùng roi ngựa về phía sau thùng xe, ra hiệu Vương Nhị Mao đừng làm ồn. Trong gió đêm, hắn nghe được vài tiếng ngựa hí, dường như đông cứng lại, vừa mới vang lên, lại nhanh chóng biến mất.

Như vậy theo lý thuyết trời rét như vậy, tuyệt đối không có ai cưỡi ngựa ra ngoài. Lập tức phanh xe lại, hắn nhảy xuống, ghé tai xuống đất nghe ngóng.

Trong nháy mắt, hàn kgiis trên mặt đất truyền đến gần như làm hấn không thể thở được. Lập tức hấn nghe được tiếng vó ngựa đang chạy rất nhanh và âm thanh

- Địch, địch, địch địch, địch địch, địch địch địch...

- Làm sao vậy?

Vương Nhị Mao cũng cảm thấy không khí xung quanh không ổn. Ra khỏi xe ngựa, nhẹ nhàng nhảy xuống đất. Trình Danh Chấn khoát tay, ra hiệu cho cậu ta đừng làm ồn. Sau đó rón rén đi đến bên cạnh thùng xe, rút ra thanh hoành đao, nhẹ nhàng lấy từ trên thùng xe ra, nhét vào tay Nhị Mao.

Vương Nhị Mao trừng ánh mắt tròn xoe nhìn, hé miệng định kháng nghị. Trình Danh Chấn nhanh chóng chặn miệng của cậu ta lại, cúi xuống bên tai cậu ta, thấp giọng nói:

- Đang có một đám người ở xa xa tiến lại đây, chí ít phải có trên trăm con chiến mã. Mau trở về báo tin, bảo Trương Đại Đường Gia gọi tất cả huynh đệ, ra ngoài thành đã chiến!

- Vậy còn huynh!

Vương Nhị Mao sợ tới mức khẽ run rẩy, cổ họng khàn khàn hỏi.

- Đừng nói nhiều, tự mình nghĩ cách thoát thân!

Trình Danh Chấn hung hăng trừng mắt lên nhìn cậu ta.

- Lên ngựa đi, không muốn chết ở chỗ này thì đi nhanh lên! Con ngựa kia không thể ngồi được hai người, một khi quan quân đến, mấy vạn huynh đệ ai cũng không thoát được!

- Tiểu Cửu ca!

Đôi mắt Vương Nhị Mao đỏ lên, giọng nói lập tức thay đổi, muốn nói một câu huynh đệ chúng ta đồng sinh cộng tử, nhưng nhìn thấy vẻ mặt cương nghị của Trình Danh Chấn, liền cắn chặt răng, phi thân nhảy lên lưng ngựa.

Tiếng vó ngựa từ quan đạo chột vang lên, tan ra trong gió Bắc. Xa xa tiếng ồn ào hình như dừng lại một chút, chột, trở nên rõ ràng hơn, càng đến càng gần, càng đến càng gần.

- Địch địch địch địch! Địch địch địch địch!

Ít nhất là một ngàn chiến mã trở lên đang lao nhanh tới, mới có thể phát ra tiếng động lớn như vậy, còn có tiếng vũ khí, áo giáp leng keng va vào nhau. Khu đất hoang có tiếng gió, sói tru đàn vào nhau, tạo nên một âm thanh vô cùng hỗn tạp.

Người tới nhất định là quan quân. Chỉ có quan quân mới có nhiều chiến mã và áo giáp như vậy. Những âm thanh này Trình Danh Chấn có thể phân biệt được như vậy, là do trước đây, mỗi lần theo phụ thân vào trong doanh trại của Đại Tùy, hâm mộ nhất chính là những người mặc áo giáp cưỡi chiến mã có dáng rất uy phong.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 143: Chiết Liễu (1).

N

hưng hiện giờ hăn lại không thể không chặn trên con đường mà bọn họ phải đi qua.

- Coi là ta đây nợ các người!

Quay đầu nhìn lại về phía huyện Quán Đào, hăn chỉ dùng lực xóa đi vẻ xót xa trên khóe miệng. Dám ở giữa đêm rét buốt như thế này tập kích huyện Quán Đào, dẫn binh chắc chắn không phải là Vương Thế Sung. Nếu không có thời gian chuẩn bị, Trương Kim Xương, Đỗ Quyên bọn họ sẽ chết không có chỗ chôn.

Hăn vào trong xe ngựa, lấy ra ngọn nến ở trong chiếc đèn lồng, châm lửa lên xe ngựa. Cao tăng, Phi Thiên tiên nữ, trong giây lát đã bị ngọn lửa nuốt chửng, trong nháy mắt trong rất sinh động. Loáng thoáng tiếng đám lửa cháy, Trình Danh Chấn nhảy xuống khỏi xe ngựa, lấy hai cày xe làm đuốc, chạy theo hướng Bắc. Những bụi cỏ ở bên đường, đã khô héo sương đọng ở bên ngoài khi cọ phải cây đuốc, lập tức bắt lửa cháy hừng hực. Gió Bắc đem đốm lửa và khói thổi theo hướng Nam, châm càng nhiều bụi cỏ bị đọng sương, rất nhiều tang sương mỏng manh nhanh chóng bị thiêu, sương rơi càng nhiều, cỏ dại càng bốc lên nhiều khói đặc, từ từ tạo thành một biển lửa.

Trong biển lửa, có bóng dáng của một người thiếu niên kiêu ngạo, nhẹ nhàng chạy trốn.

Đúng lúc Trương Kim Xương đang nằm mơ, thì bị tiếng trống làm cho tỉnh giấc. Y mơ thấy mình đang ngồi ngay ngắn trên đại điện nguy nga lộng lẫy,

các huynh đệ hoặc mặc áo bào gấm, hoặc mặc kim giáp, đứng trang nghiêm ở hai bên. Mà ở giữa đại điện, một đám nam nữ Đại Tù mặc quan bào đang quỳ. Có Triệu Ban Trưởng mà năm đó đoạt của y chút tiền buôn bán cuối cùng, có Khổng Huyện lệnh kẻ hại y bị oan nói là y kết cấu với Lưu tặc. Còn có Huyện Lệnh huyện Quán Đào Lâm Đức Ân, Huyện Lệnh huyện Bình Ân Vương Diên Linh, còn rất nhiều người nữa, khóc lóc hướng về phía y quỳ lạy, thỉnh cầu y tha mạng.

- Oan uổng quá, Trương đại nhân. Chúng ta đều oan uổng quá!

- Giết lão đi. Thanh thiên Đại lão gia.

- Trương thanh thiên, giết lão!

Ngoài cửa đại điện, hàng ngàn người đến kêu oan, có người là đồng liêu năm xưa, còn có người là hàng xóm láng giềng ở quê. Bọn họ từng xem thường Trương Kim Xưng, cười y giáo hoạt, cười y keo kiệt. Hiện giờ bọn họ muốn báo thù rửa hận đều phải dựa vào Trương Kim Xưng.

- Có chứng cứ chính xác không?

Kéo dài thanh âm đuổi lưng một cái, Trương Kim Xưng dựa theo việc thẩm án ban ngày khi người khác chỉ bảo diễn xuất truy hỏi.

- Vô cùng chính xác! Mười phần chính xác!

San sát nhóm chủ trại hai bên lớn nhỏ ồn ào giống như trả lời.

- Mang xuống, chém!

Nếu chứng cứ xác thực rồi, cũng không cần dài dòng làm gì. Hễ là người mặc quan bào Đại Tù đều đáng chết, từ Hà Bắc đến Lĩnh Nam, lần lượt chém đầu, giết nhằm hơn bỏ sót. Cách một giết một, thì khẳng định để lọt một số lớn!

Số quan viên xưa nay cao cao tại thượng lên tiếng đau buồn, đầu rối như tơ vò. Nhưng Trương Kim Xưng sẽ không tha thứ cho bọn họ, những người này toàn là đám cặn bã, những tai họa họ gây ra dù chết cũng chưa đền hết tội. Nếu không đem bọn họ ra trảm để diệt hậu họa thì sớm muộn gì chính mình cũng chết trong tay bọn họ. Các huynh đệ xắn tay áo ùa lên, xách các tên quan lại đó đi như xách một con gà. Trong đại điện lập tức yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại có một mình Trương Kim Xưng, mặc áo bào gấm, đầu đội sa quan...

Chỉ có điều bộ quan bào này không vừa người y lắm, bả vai vừa dài vừa rộng, vạt áo thì lại quá ngắn. Bộ quan bào này không phải vừa cưỡi xuống từ trên người Lâm Huyện lệnh sao? Sao ta lại mặc nó? Trương Kim Xưng ngẩn người, bỗng tức giận đập xuống bàn...

- Đông!

Chiếc bàn thảm án ngay trước mặt giấy mỏng như liễu bình thường đã một rã rời, đồng thời phát ra âm thanh cộng hưởng, theo sát sau, như tiếng sấm rền truyền đến tai y.

- Mẹ nó, không ngờ có tiếng trống kêu oan, đúng là đem ta làm Huyện thái gia rồi!

Y tức giận mắng to, giơ tay lên xé lệnh tiễn, tay chạm vào lại là một nơi trắng mịn ấm ấm.

- Người tới!

Trương Kim Xưng lập tức xoay người ngồi dậy, mắt vẫn chưa hoàn toàn mở ra, tay đã đặt sẵn trên cây phác đao ở bên cạnh giường. Nữ nhân nằm trên giường cùng y bị sợ cũng nhanh chóng tỉnh dậy, xoay người lăn xuống đất, quỳ trên mặt đất lạnh run lên.

- Người là ai?

Mặc kệ tiếng trống bên ngoài vang lên, Trương Kim Xưng dùng mũi dao chỉ vào nữ nhân đang quỳ trước mặt mình truy hỏi. Y ở đầm Cự Lộc giành được mười mấy cơ thiếp, nhưng khi xuất chinh không mang theo một người. Nữ nhân trước mặt dáng người yếu điệu, màu da trắng nõn, chiếc yếm mang trên người còn mang một mùi hương rất ngọt ngào, duyên dáng yêu kiều, câu nói này thốt ra trong lòng.

- Thiếp thân, thiếp thân là Liễu nhi ạ, Đại vương, Đại vương ba ngày trước vừa mới thu nạp thiếp thân!

Nữ nhân đang quỳ trên mặt đất bị dọa đến lạnh run người, miệng vẫn rất nhanh nhẹn, liền khiến Trương Kim Xưng từ trong mộng hoàn toàn hồi phục tinh thần lại, đã nhớ rõ ràng chính mình đang ngủ tại huyện nha huyện Quán Đào, vừa mới chém đầu Lâm Đức Ân, thuận tay ngủ cùng nữ nhân của gã luôn.

- Ai đang đánh trống?!

Nhú mảy, Trương Kim Xưng tiếp tục truy hỏi. Chợt hiểu được mình hỏi nhầm người rồi, đàn bà góa của Huyện lệnh chỉ là báu vật trên giường thôi, không biết bất cứ huynh đệ dưới trướng nào của mình cả, nghĩ vậy, y không khỏi buồn phiền, mặc y phục ngồi xuống, dùng sống dao hung hăng gõ vào cửa sổ.

- Đi, xem ai đang quấy rối, Đánh, đánh gãy tay gã đang gõ trống cho ta. Bà nó, hơn nửa đêm rồi, còn có việc gì oan uổng không đợi ngày mai được chứ!

- Đại vương bớt giận!

Liễu thị ngược đôi mắt như hoa lên, vụng trộm liếc nhìn Trương Kim Xưng, sau đó cúi thấp đầu thấp giọng nhắc nhở.

- Theo quy củ của nha môn, bất kể khi nào có tiếng trống, ngài đều phải thẳng đường thăm vấn!

- Lão tử mặc kệ cái quy củ gì đấy. Lão đây là Đại vương, không phải là Huyện lệnh!

Giơ chân lên đá một cước vào miệng của nữ nhân làm nàng té ngã, Trương Kim Xưng tức giận hầm hừ quát lớn. Nửa đêm đang ngủ say lại bị đánh thức, y đang cảm thấy rất khó chịu.

- Ai thèm làm chức Huyện lệnh chó má này, Ta đây cũng chỉ là muốn thu phục lòng người thôi, người cho là ta thật sự muốn thay trời hành đạo sao?

Tuy nói những lời như vậy, nhưng y vẫn để đao xuống, tự mình đi đến bên trên giá lấy quan bào lên. Dáng người Lâm Huyện lệnh béo nục béo nịch, và dáng người cường tráng như y rõ ràng là đối lập nhau. Cùng mặc chiếc quan bào của gã trên người y, nhìn chẳng ra cái quái gì cả. Nhưng mặc quan bào vào có cảm giác, giống như lúc đang uống rượu, rất thư thái, đã mặc liên tiếp hai ngày, giờ Trương Kim Xưng đã có chút luyện tức khi cởi ra rồi.

Bị Trương Kim Xưng đá qua một bên nhưng Liễu nhi không dám khóc, cười thảm lau lại khóe miệng, đứng dậy hầu hạ Trương Kim Xưng thay y phục. Nhìn nữ nhân cánh tay đã bị đông lạnh nổi lên từng chuỗi da gà, Trương Kim Xưng đẩy tay nàng ra, thấp giọng quát lớn:

- Người hoặc là trở vào chăn đi, hoặc là tự mặc xiêm y vào trước đi. Ta đang thiếu thuốc, hễ có người bệnh, ta sẽ để lại ven đường tự sinh tự diệt!

Nữ nhân nhìn vẻ mặt hung thần ác sát của y làm cho run lên, bỗng cắn môi, cười khanh khách. Lại không chịu nghe lệnh, tiếp tục giúp Trương Kim Xưng chỉnh sửa lại y phục trên người.

- Coi thường ta hả?

Trương Kim Xưng bị cười đến trong lòng bức tức, thấp giọng giận rồi, buồn bức trong lòng dần tan, hơi thở cũng dần đều đều trở lại.

- Đại vương luyện tiếc ta!

Nữ nhân tiếp tục cười khẽ, quay đầu sang bên giường lấy y phục của mình, miễn cưỡng khoác lên bờ vai, nửa kín nửa hở, so với lúc nàng chưa mặc quần áo còn có phần mê hoặc người hơn. Nếu không phải nghe thấy tiếng bước chân dồn dập trong viện, Trương Kim Xưng hận không thể lập tức đẩy ngã nàng, lại hung hăng làm tiếp một trận mây mưa.

Nhưng Nhị Đường gia Tiết Tụng cấp tốc chạy đến lại không hiểu sự tình, lấy tay vỗ vỗ cửa sổ, lớn tiếng kêu ầm lên:

- Đại đường gia, Đại đường gia, Vương Đường chủ có quân tình khẩn cấp bẩm báo! Có quan quân lên đánh Quán Đào, bị Cửu đường gia tình cờ phát hiện. Cửu đường gia xin ngài lập tức chinh quân, ra ngoài thành đã chiến!

- Cái gì?

Trương Kim Xưng kinh sợ hỏi. Không chỉ kinh ngạc vì sao quan quân lại tới nhanh chóng như vậy, hơn nữa còn kinh ngạc cho Trình Danh Chấn to gan lớn mật, vừa mới ra nhập nhóm, lại dám ra lệnh cho mình? Tiểu tử này, đúng là không nể mặt ta!

- Năm đó Hán Cao Tổ cũng không nổi giận với Trương Lương mà!

Nữ nhân để nửa thân thể dùng ngón tay vẽ trên ngực Trương Kim Xưng, tức giận còn chưa kịp nói ra đã vô tình được hóa giải. Chuyện xưa Hán Cao Tổ Lưu Bang, là đêm trước khi ngủ, nữ nhân vì lấy lòng y mà kể. Lúc ấy đã khiến Trương Kim Xưng nghe đến nhiệt huyết trào dâng mê mông, vốn không định kiên trì nửa khắc thì lập tức “sát phạt” đến tận gần nửa canh

giờ, đến khi nữ nhân không còn sức lực để van xin nữa thì mới sáng khoái lẫn ra ngủ.

Hán Cao Tổ cũng là lưu manh, một chữ bẻ đôi không biết, do dưới trướng có Tiêu Hà, Hàn Tín, Trương Lương, Phàn Khoái, đánh bại Sở bá vương Hạng Vũ, gây dựng nên giang sơn của mình.

Trước khi nghe chuyện này, Trương Kim Xưng đối với tương lai của mình vẫn rất mờ mịt không biết sau này nên tá túc nơi nào? Đánh đánh, giết giết, chưa có cái ăn thì cướp đoạt, không có tiền thì cướp kho quan phủ, cuộc sống như vậy tuy rằng sáng khoái, không hẳn là xấu. Nhưng mấy ngày nay cảm giác mặc quan bào cùng nữ nhân nói chuyện xưa, không khác gì là ngọn lửa giúp đi xóa tan đi bóng tối, khiến y nhìn thấy con đường trước mắt rộng mở.

- Đại vương mau đi đi! Quân tình khẩn cấp, không nên chậm trễ!

Lời nói của nữ nhân tiếp tục truyền đến bên tai, trong lời nói còn thoảng thoảng mùi hoa lan, tim Trương Kim Xưng bỗng dừng nhảy dựng lên, bắt lấy ngón tay của nàng ta đang vẽ trên ngực mình, lớn tiếng mắng:

- Người là đồ tiện nữ, không ngờ cũng dám can thiệp vào chuyện của lão tử ta! Nhanh chóng thu dọn y phục, với một ít đồ đạc đáng giá trong phòng đi! Nếu ta đánh không thắng trận, thì tự người chạy chốn đi!

- Thiếp thân chưa ra ngoài bao giờ, nếu Đại vương không phái người tới đón thiếp thân, thiếp thân chỉ còn cách chờ người ta tới giết!

Liễu nhi nhìn Trương Kim Xưng, chậm rãi rút ngón tay ra, đôi môi rướn lên, như một đóa hoa đào nở rộ.

Ai cũng có thể ngắt lấy.

Ai khí lực lớn, ai tới kịp, ai hái về nhà.

Trương Kim Xưng từng gặp vô số nữ nhân khác nhau nhưng một chút biện pháp cũng không có. Hung hăng trừng mắt,

- Người chờ ta tới đón!

Rồi xoay người đi ra.

- Vậy thiếp thân sẽ ở đây chờ Đại vương!

Nữ nhân đuổi theo vài bước, dừng ở trước cửa hô, đợi đến tiếng bước chân khuất hẳn, mới chậm rãi thu lại nụ cười, và sự quyến rũ, nhẹ nhàng căn răng.

Rất nhiều năm không thiếu những loại người như vậy nghênh đón nàng, nàng gần như quên thua nhỏ bị tú bà dùng roi đánh như thế nào. Lâm Huyện lệnh cũng thế, Trương Kim Xưng cũng vậy, nam nhân sao, chắc chắn ai cũng có nhược điểm. Nữ nhân dùng thân thể làm mồi cho đám háo sắc đó, không ăn được bọn họ, lại có thể sống vui vẻ được sao? Về phần bộ dạng thì nho nhã cũng thế, thô bỉ cũng vậy, coi như là gặp ác mộng đi. Chỉ cần nhớ rõ ác mộng thì cũng có ngày nào đó tỉnh lại, ngày đó sẽ không làm người ta tuyệt vọng mà khó thở.

Nhưng ác mộng kéo dài như vậy có thật sự tỉnh lại không? Vuốt ve chỗ xương sườn của mình vừa bị Trương Kim Xưng đá đau. Người đàn bà góa của Lâm Huyện lệnh Liễu Nhi lặng yên nghĩ đến. Trước mắt hoa đèn "BA~" nổ bung, trong ngọn lửa, nàng nhìn thấy hình ảnh của một người mạnh mẽ rắn rỏi, đi lại nghênh ngang ở trên thế gian, trên mặt toát ra ánh sáng đầy ấm áp.

Nếu có cơ hội..., nàng cười nhẹ giơ tay về phía bắc đèn, trái tim nàng lập tức cảm nhận được sự ấm áp của ngọn lửa, làm người ta không tự chủ được nhíu mày lại. Nhưng nàng cũng chưa lập tức rút tay lại, dường như say đắm sự ấm áp, dùng sức nắm chặt.

Ngọn lửa bùng lên một chút rồi tắt hẳn.

Từng đợt từng đợt khói nhẹ như mộng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 144: Chiết Liễu (2).

T

rong hành lang của Huyện nha đã sớm hỗn loạn. Chợt nghe có tiếng trống, chúng chủ trại và nhóm Đường chủ không rõ Trương Kim Xưng rốt cuộc muốn làm gì, căn cứ vào “Đánh trống kêu oan” tự mình lý giải, đã thay xong y phục tới huyện nha. Điều bọn họ nhìn thấy đầu tiên chính là Vương Nhị Mao đang mệt mỏi rũ rùi, theo sau, vài tên canh gác trên thành ban đêm cũng thở hồng hộc chạy vào.

- Lửa, lửa, bên ngoài, cháy rồi!

Trước đó không cùng Vương Nhị Mao thông qua, nhóm binh lính hoảng loạn báo cáo.

- Lửa cái gì, từ từ nói!

Đại Đường gia và Nhị Đường gia còn chưa tới, Tam Đường gia Đỗ Ba Lạt đành phải chủ động hỏi lại Đại Lương.

- Người rốt cuộc đã nhìn thấy gì? Cửu Đường gia trở về chưa?

- Bên ngoài, thành phía đông cháy rồi ạ, một đám lớn, không biết từ chỗ nào đưa tới.

Tiểu lâu la thở hỗn hển mấy câu chửi thề, lớn tiếng trả lời.

- Cửu Đường gia..., không thấy Cửu Đường gia ạ. Thất Đường gia mang theo mấy huynh đệ ra ngoài rồi...

- Nha đầu ngốc này!

Đỗ Ba Lạt tức giận tới mức vỗ đùi.

- Người nào mở cửa thành! Mấy người đi, mang người canh cửa Đông đem nay trời mang đến đây cho ta!

- Là, là Chu tai lớn, gã đã ngăn cản, nhưng ngăn không được!

Tiểu lâu la thấy Đỗ Ba Lạt tức giận, khẩn trương biện bạch cho thượng cấp của mình.

- Người, các người đều là đồ vô dụng!

Đỗ Ba Lạt tiếp tục giậm chân, tức giận vô cùng. Tính tình của nữ nhi bảo bối, người làm cha rõ nhất. Nhìn một lượt toàn bộ Trương Gia Quân, ai có gan chặn ngựa của Đỗ Quyên? Mặc dù Đại Đường gia Trương Kim Xung tự mình ra mặt, cũng khó có thể được. Vài tên lâu la làm sao có thể ngăn cản Thất đường gia đi cứu Trình Danh Chấn, đó không phải là lấy trứng chọi đá ư?

- Tam ca, Tam ca, đừng nóng, đừng có gấp, kỹ thuật cưỡi ngựa của Quyên Tử không tệ, lại sốt ruột, không cần biết đầu đuôi như thế nào cứ hướng biển lửa mà chạy!

Ngũ Đường gia và Đỗ thị có quan hệ gần, nhìn Đỗ Ba Lạt lo lắng như vậy, nhanh chóng khuyên.

Gã không mở miệng còn tốt, mới mở miệng, Đỗ Ba Lạt lại càng cảm thấy không ngồi yên được. Ánh mắt dựng lên, lớn tiếng hét:

- Ai sốt ruột! Ta chỉ nóng nảy chút thôi! Nha đầu đó nếu bị chết cháy, ta ngược lại không phải lo lắng, khổn khiếp, lão nuôi nha đầu ấy lớn đến như vậy, coi như đồ chơi, sau này cũng không cần làm lá chắn cho nha đầu ấy nữa!

Lời nói độc ác vừa buông, đôi mắt lại mở hồ đồ. Thê tử lão mất sớm, lại gia cảnh nên chỉ nuôi được một đứa con gái, trông cậy sau này già cả có chỗ để dựa vào, sinh cho lão một đứa cháu ngoại. Tuy rằng đứa nhỏ không mang họ Đỗ, nhưng không phải cũng cùng một dòng máu sao? Đâu biết được nha đầu này vừa nhìn thấy tên khốn kiếp Trình Danh Chấn liền mê mẩn, năm lần bảy lượt bị tên khốn ấy làm cho khóc rồi, nhưng vẫn năm lần bảy lượt không biết hối cải!

- Được rồi, được rồi, trước hết để cho Nhị Mao nói rõ tình hình địch đã. Quyên Tử lớn như vậy rồi, tự biết nặng nhẹ!

Tứ Đường gia Vương Ma Tử đã sớm không còn kiên nhẫn, lại thấy Đỗ Ba Lạt không quan tâm chính sự lại để ý đến con gái, cau mày nhắc nhở.

- Đó có phải là con gái của người đâu!

Đỗ Ba Lạt lập tức tìm được mục tiêu mới, quay đầu, hung tợn, chỉ trích.

- Con gái của người không tuân theo quân kỷ, tự tiện điều binh khiển mã, còn phải để ý tới hay sao?

Wương Ma Tử có chút tức giận, ngửa cổ hỏi lại.

Nhìn thấy hai vị Đường gia chuẩn bị khẩu chiến, các vị Đường gia và trại chủ khác khẩn trương vây lại khuyên giải. Vương Nhị Mao đến báo tin cuối cùng bị gạt sang một bên không ai quản. Đúng lúc đang hỗn loạn thì truyền đến một tiếng ho khan. Nhị Đường gia Tiết Tụng, Đại Đường gia Trương Kim Xương mang theo vài binh lính thân cận, lục tục đi đến.

Nhìn thấy người đáng tin cậy đến, nhóm chủ trại và Đường chủ lập tức ngừng huyên náo, đều tự đứng ngay ngắn về chỗ của mình. Trương Kim Xương nhìn khắp bốn phía, không giận tự uy, đợi tất cả mọi người đứng nghiêm rồi, hắng giọng một cái, hướng về phía Vương Nhị Mao hỏi,

- Mới vừa rồi là người đánh trống phải không? Rốt cuộc là quan quân tới giết, có bao nhiêu nhân mã? Cách huyện Quán Đào còn bao xa!

- Vâng, Cửu Đường gia sai tiểu nhân trở về báo tin!

Vương Nhị Mao dùng ống tay áo xoa xoa hơi nóng còn đang bốc trên đầu, dựa theo vấn đề trả lời một cách trình tự.

- Quan quân đến từ phía Đông, quỳ rạp trên mặt đất có thể nghe thấy tiếng vó ngựa, nhân mã không rõ lắm, cách huyện Quán Đào khoảng...

Cậu ta dừng lại một chút, nét mặt thoáng chút xấu hổ,

- Cửu Đường gia cùng tiểu nhân khoảng một khắc trước cách thành ba dặm tả hữu nghe thấy tiếng vó ngựa, ban đêm trời tối không có đèn nên không biết rõ có bao nhiêu người. Cửu Đường gia chỉ bảo tiểu nhân tới báo tin, xin Đại Đường gia chinh quân ra khỏi thành đã chiến. Còn hãn ở lại nghĩ biện pháp ngăn cản quân địch!

- Liều lĩnh, hãn có mấy cái đầu?

Trương Kim Xưng nghe được, giật mình kinh hãi. Y vừa thấy Trình Danh Chấn hợp ý mình, đối với người thiếu niên thông minh dũng cảm này, trong lòng y gửi gắm rất nhiều kỳ vọng. Nếu người mới cứu từ trong lao huyện Quán Đào ra, đã liền chết trận, như vậy, không phải rất nhiều công sức và tiền của của y đều phí hoài hết sao.

Vương Nhị Mao không dám đáp lại, đôi mắt trông mong nhìn Trương Kim Xưng, dùng ánh mắt thúc giục y nhanh chóng đưa ra quyết định. Trương Kim Xưng bị cậu ta nhìn đến phiền lòng, lại vỗ xuống bàn, lớn tiếng quát,

- Người sao lại không ở lại, để người biết được chuyện trở về? Quân địch nhiều hay ít cũng không nghe rõ ràng, người bảo ta phải phát binh như thế

nào?

- Đại Đường gia, cậu ta vẫn còn trẻ, như thế đã là không dễ dàng gì rồi!

Nhị Đường gia Tiết Tụng là một người cẩn thận, sợ Trương Kim Xưng vì tức giận mà làm chậm trễ thời cơ chiến đấu, thấp giọng biện hộ cho Vương Nhị Mao.

- Lúc ta lớn như cậu ta...

Trương Kim Xưng trừng to hai mắt giống như hai quả trứng gà, muốn khoe hình tượng của mình thời niên thiếu một chút, nói được một nửa, lại phần nộ ngâm miệng lại. Nhị Đường gia Tiết Tụng nói đúng, Vương Nhị Mao và Trình Danh Chấn đúng là còn rất trẻ, hai người thiếu niên phát hiện quân địch, một người ở lại nghĩ biện pháp ngăn cản quân địch, một người trở về báo tin, đã là rất không dễ dàng rồi. Nhìn ra thiên hạ, người còn trẻ tuổi mà vừa dũng cảm vừa thông minh như vậy có mấy người chứ? Nếu đổi lại là người khác, không chỉ những người còn trẻ, ngay cả mấy vị trại chủ cũng không có dũng khí và quyết đoán như Trình Danh Chấn.

Nghĩ như vậy, cơn tức giận trong lòng y dịu lại đôi chút. Lại nhìn Vương Nhị Mao, thấp giọng an ủi,

- Người không phải sốt ruột, chỉ cần Cửu Đường gia chưa chết, ta nhất định cứu hắn trở về.

Sau đó lại quay đầu sang phía các huynh đệ khác, gật gật đầu, nghiêm mặt nói:

- Các vị Đường chủ lập chức trở về chinh đồn đội ngũ, có thể phải ra trận đấy, gọi hết những người đang ngủ dậy. Các vị trại chủ ở lại, chúng ta bàn kế sách vẹn toàn, dám lãnh binh đột kích chúng ta vào ban đêm, đoán chừng không phải là người dễ đối phó!

Vừa dứt lời, ở bên ngoài nha môn lại truyền đến tiếng bước chân dồn dập, người đứng đầu phụ trách gác cửa thành phía Đông Chu tai lớn tự mình chạy vào báo tin,

- Bẩm báo Đại Đường gia, ngoài cửa Đông có ngọn lửa cháy càng ngày càng gần, thuộc hạ đề nghị dỡ phòng ở gần tường thành xuống, để tránh ngọn lửa tiến vào!

- Hủy đi, hủy đi con mẹ người chó má!

Trương Kim Xưng cầm lên cái thước gỗ xuống bàn, lập tức hướng lỗ tai họ Chu đập tới.

- Lửa thág chap cháy đất, có thể cháy được vào trong thành mới là lạ! Dem toàn bộ các huynh đệ điều đến ngoài cửa Đông, chuẩn bị đã chiến.

Chu tai lớn bị mắg đến đỏ mặt tía tia, đáp lại một tiếng, lui về phía sau chạy ra ngoài. Vài chủ trại nhìn nhau, âm thầm gật đầu, đều hiểu những lời Trương Kim Xưng nói là có lý. Thág chap cỏ dại và cây khô đều bị tuyết che lại, lộ ra ngoài mặt một tang bị gió lạnh làm khô, có lửa cháy liền. Đốt càng về sau, đất và cành khô bên trong không bị cháy, ngược lại có thể áp chế ngọn lửa. Cho nên dân gian có câu tổng kết, "Lửa thág chap, cháy đất, nhanh hơn, diệt phải gấp!", có ý nói là loại lửa này nhìn qua thì uy phong như vậy, nhưng kỳ thật không thể gây ra tai họa lớn được. (chú thích)

Đội toàn bộ Đường chủ lĩnh mệnh lui ra hết, Trương Kim Xưng thở dài, nói thành thật với các vị chủ trại:

- Ngọn lửa này không cần phải nói cũng biết được do Cửu Đường gia làm ra đấy. Tiểu tử này vì chúng ta không màng đến tính mệnh rồi, chúng ta không thể bỏ lại một mình hăn. Quyên Tử đâu? Sao ta lại không thấy nó? Nó đã ra khỏi thành rồi phải không?

- Quyên Tử dẫn người đi cứu Cửu Đường gia rồi!

Đỗ Ba Lạt cúi đầu, âm thầm đáp lại. Trương Quân Gia mấy năm nay thanh thế tuy lớn, nhưng lại chưa lần nào giao đấu với quan quân triều đình, lần trước đối phó với Hương Dũng Giang Hoài của Vương Thế Sung, đã lực bất tòng tâm. Bây giờ lại gặp "Đại quân có rất nhiều chiến mã", một khi đã đánh tới chính là binh lính của phủ Đại Tù, chỉ sợ Đỗ Quyên và Tiểu Cửu hai người khó tránh khỏi miệng hổ.

- Bất luận như thế nào, chúng ta cũng không thể bỏ lại Thất Đường gia và Cửu Đường gia, để chạy trốn một mình được, Đại Đường gia người hạ lệnh đi, ta xung phong đi!

Bát Đường gia Lữ Phương Nguyên là người rõ ràng, chấp tay, thấp giọng chờ lệnh.

- Đúng, tốt xấu gì chúng ta cũng phải liều mạng, chớ phụ tâm ý của Cửu đường gia!

Ngũ Đường gia Hách Lão Dao cũng lớn tiếng hưởng ứng.

Nhị Đường gia Tiết Tụng là người bình tĩnh nhất, nhìn thấy Trương Kim Xương chuyển ánh mắt qua nhìn mình, ngầm nghĩ một chút, thấp giọng phân tích,

- Nếu ta mang binh bí mật đánh úp doanh trại địch, sợ nhất là bị người ta nhìn thấu rồi. Cửu đường gia đã ở bên ngoài đốt lửa, tướng địch không biết hư thật chúng ta thế nào, nhất định sẽ nghĩ chúng ta đã có phòng bị, cho nên trước tiên phóng hỏa chặn đường đi của họ. Thừa dịp quân địch do dự chưa quyết định, chúng ta dốc toàn lực ra tấn công, cho họ một đòn phủ đầu!

- Đúng như vậy, ý của Cửu Đường gia nhất định là như vậy!

Trong phút chốc các vị trại chủ đều hiểu rõ dụng ý của Trình Danh Chấn trong câu nói "Ra khỏi thành đã chiến", đều vỗ tay tán thưởng. Với tình

hình như thế này, Trương Kim Xưng không cần động viên, dùng sức vỗ vỗ tay xuống bàn, vờn người đứng dậy, là ngựa chết hay là lừa chết thì vẫn phải có lúc dừng lại. Chúng ta không thể cả đời trốn ở đầm Cự Lộc làm sơn tặc được, làm Huyện thái lão gia cũng không tệ, ta làm được. Tương lai ai dám nói chúng ta không thể làm được chức Quận Thủ, Tổng quản chứ. Khởi binh nghênh chiến, nói cho các huynh đệ, những người đã chết thì thôi, chưa chết, ta có một phần phú quý, liền ban một phần phú quý cho bọn họ, đối với họ quyết không quên!

- Đúng, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, quyết không quên lời!

Nhị Đường gia Tiết Tụng nói một câu văn ngôn không mấy ai hiểu, nhưng vẻ mặt ai nấy đều cảm động. Mới vài ngày trước gã thấy trên người Trương Kim Xưng có vài phần thay đổi khả quan, hóa ra Trương Đại Đường gia không chỉ hiểu được giết chóc, mà ngoài giết chóc ra, Trương Đại Đường gia còn muốn có một chút ánh hào quang lấp lánh gì đó.

Sau một lát, nhóm tiểu lâu la ở cửa thành Đông đã triển khai xong thế trận, chuẩn bị quyết chiến với quan quân ở trước mắt. Gió lạnh vẫn gào thét, trong đêm tối không nhìn thấy kẻ thù đâu, chỉ thấy những đám lửa nhỏ lan tràn cách thành vài dặm, những ngọn lửa kia chỉ cần cháy bình thường không cần cháy lớn, thì mấy vạn đồng lửa liên tiếp ngoài kia.

Chú thích: Ở nơi lạnh khi có tuyết, tuyết chưa hóa, cây cỏ vẫn có thể cháy. Người viết trước đây từng chơi trò chơi này. Có điều kiện bằng hữu có thể thử xem, chú ý cẩn thận không phát sinh sự cố.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 145: Chiết Liễu (3).

D

ù là áo giáp kim cương đi nữa mà có ý đồ xuyên qua, chỉ sợ cũng không thiếu được nường thành bầu rượu rồi! (chú thích)

Nhìn cảnh này, chúng chủ trại đều đoán Trình Danh Chấn khó giữ nổi cái mạng nhỏ của mình rồi, không kìm nổi lắc đầu thở dài. Đỗ Ba Lạt lại không cam lòng, rất vất vả mới tìm được một chàng rể, dùng sức đẩy Ngũ Đường gia Hách Lão Dao, thấp giọng cầu khẩn ý nói:

- Lão ngũ, người có thể phái người đi tìm Quyên Tử không, tốt xấu gì nha đầu ấy cũng kêu người một tiếng sư phụ mà!

- Lời này không cần người nói!

Hách Lão Dao trợn tròn mắt, tức giận đáp lại,

- Ta phải tự mình đi, Cửu Đường gia là vì mọi người mà lao vào nguy hiểm, hăn dù không còn sống, ta cũng phải mang thi thể hăn trở về!

Dứt lời, lão hướng Đại Đường gia Trương Kim Xưng chấp tay, liền giục ngựa hướng ánh lửa mà phóng đi. Mấy chục thân binh hô lên một tiếng, phóng ngựa đuổi theo, đoàn người trong nháy mắt đã đi xa, chỉ thấy bóng dáng ngày càng mờ dần, như hòa vào cùng đống lửa, không một ai quay đầu lại.

Nhìn theo lưng Hách Lão Dao dần biến mất trong làn khói dày đặc, Trương Kim Xưng chậm rãi quay người, trước tiên hướng các huynh đệ nhìn qua một lượt, sau đó nhìn Nhị Đường gia Tiết Tụng ra lệnh:

- Ta thấy trong một chốc nữa quân địch chưa thể vượt qua đám cháy được. Người phái vài huynh đệ thân cận một chút đi qua thành Tây kiểm tra, thử xem kênh đào đóng băng có rắn chắc không. Nếu đến bình minh Thất Đường gia và Cửu Đường gia còn chưa trở lại, người liền mang theo đồ quân nhu, trẻ nhỏ, nữ nhân và những người già yếu rút lui theo đường kênh đó, Ta ở đây thay người cản phía sau!

Nhị Đường gia Tiết Tụng ngẫm nghĩ một lát, trịnh trọng gật đầu. Ngoắc thêm vài tên tiểu đầu mục tâm phúc, phụng mệnh dẫn dắt các huynh đệ đến thành tây dò đường. Đợi tất cả đều an bài xong xuôi rồi, lại đem ánh mắt nhìn ánh mắt Trương Kim Xứng, thấp giọng đề nghị:

- Quan quân muốn tập kích chúng ta bất ngờ, không chừng hết hy vọng rồi. Nhưng chúng ta cũng không có cơ hội, thừa dịp lúc này chưa ổn định đánh bọn họ trở tay không kịp. Sau khi trời sáng hay là Đại Đường gia dẫn theo quân chủ lực che trở người già yếu và quân nhu rút lui trước đi. Ta dẫn huynh đệ bản trại cản phía sau là được, dù sao cũng có thể cản quan quân lại trong chốc lát, nếu thật sự không đánh lại, cùng lắm ta học Cửu Đường gia, đem toàn bộ cửa huyện Quán Đào đóng lại, rồi đốt cháy hết bọn khốn kiếp này!

- Lát nữa các người đều đi đi, ta cản ở phía sau!

Đỗ Ba Lạt trước đây mỗi lần đánh giặc đều chạy trốn ở phía sau, lần này lại đột nhiên vòng vo tính.

- Quyên Tử và Tiểu Cửu nếu đều không về, ta còn sống vì cái gì chứ, một người liều mạng không đủ, hai người liều mạng kiếm lại một!

Chúng trại chủ nghe Tam Đường gia nói như vậy, trong lòng bất giác cảm thấy rất nghiêm nghị. Nơi xa tuy rằng ngọn lửa đã ngập bầu trời, nhưng khi ngọn lửa tắt, đến lúc đó hàng vạn quan quân Đại Tùy mặc áo giáp cưỡi ngựa đạp trên tro tàn tiến vào giết, đám lâu la hơn phân nửa lấy cây gỗ làm

binh khí thì có thể chống cự được bao lâu? Cái gọi là căn phía sau, cùng lắm là hy sinh mấy người, để đại đa số những người còn lại có cơ hội sống sót mà thôi. Bất kể trong sáu chủ trại người nào lưu lại, kết cục chém đầu là không thể thoát khỏi!

Có Trình Danh Chấn xả thân làm tiền lệ bày ra trước mắt, vài trại chủ không muốn bị coi thường, trong lúc nhất thời, căn phía sau thành “Đẹp kém”, ai cũng muốn ở lại, không ai muốn chạy trước.

- Không bằng toàn bộ ở lại đánh một trận, quan quân lại không mọc ra được ba đầu sáu tay!

Không quen nhìn bộ dạng bi tráng của các trại chủ như vậy, Bát Đường gia Lê Phương Nguyên mới lớn tiếng nhắc nhở.

- Cửu Đường gia đã đem ngọn lửa này nung đỏ bầu trời, nói không chừng đã thiêu cháy sạch hết quan quân rồi, những tên nào còn sống sót qua ngọn lửa, chúng ta lập tức đem giết. Còn chưa biết ai chắc ai sẽ thua ai sẽ thắng đâu!

- Bọn họ có thể tất cả đều là kỵ binh!

Tứ Đường gia Vương Ma Tử lập tức lớn tiếng phản bác. Trương Gia Quân mặc dù ở Hà Bắc xếp ở vị trí thứ năm, nhân sĩ chủ yếu là các Hương Dũng ở địa phương, việc giao chiến với quan quân, gần như chưa có thành tích nào nổi bật.

- Kỵ binh thì sao, cùng lắm là một mạng đổi một mạng. Cửu Đường gia có thể liều mình, chúng ta cũng có thể liều mình!

Lục Đường gia Tôn Đà Tử xưa nay không tham dự việc chỉ huy, lúc này lại lên tiếng.

- Đúng không thể để cho Cửu Đường gia chết một cách vô ích!

Chúng Đường chủ cũng tán thành quan điểm quyết chiến với địch, liền nhanh chóng đáp lại.

- Người chết như chim bay lên trời. Nam nhân dù sao cũng phải xứng làm nam nhân!

Bị nhiễm cảm xúc của các trại chủ, vài tên đầu mục cũng tỏ rõ thái độ.

Từ lúc khởi nghĩa tới nay, Trương Gia Quân chưa bao giờ đồng nhất một lòng như hôm nay. Phóng tầm mắt nhìn lại, đám lại trong đám binh lính có mười người ít nhất cũng có sáu người ôm quyết tâm tử chiến, nét mặt rất trang nghiêm.

Đại Đường gia Trương Kim Xương nhìn không kìm nổi cười lớn, sau đó thở dài, lớn tiếng nói:

- Tốt, các huynh đệ đều muốn cùng quan quân sống mái một phen, chúng ta cùng xông lên đánh một trận. Ai cũng không lùi, dựa vào hỏa thế, ta tự mình dẫn các người xông lên phía trước!

- Nguyện cùng Đại Đường gia đồng sinh cộng tử!

Các đầu mục lớn nhỏ đem đao rút ra, nâng cao hướng lên bầu trời hô.

Đang vào lúc bi tráng như vậy, đột nhiên vọt lên một bóng người. Trước mặt mọi người hiện lên một người cả người đầy khói lửa cháy, hai tay lại vững vàng ôm trước ngực.

-Ngũ Đường gia đã trở lại.

Lập tức có người nhận ra người vừa tới, niềm vui bất ngờ kêu to lên.

- Ngũ Đường gia, Ngũ Đường gia đã trở lại!

- Thất Đường gia, ta nhìn thấy Thất Đường gia rồi!

Tiếng la vừa vang lên, những câu nói phát ra âm thanh vui mừng. Toàn quân đang chinh tề bỗng nhiên nhốn nháo, Trương Kim Xương tự mình đi lên đầu, cùng đám tiểu lâu la chén chúc tiếp đón.

- Tránh ra, tránh ra, mở rộng ra một chỗ!

Ngũ Đường gia Hách Lão Dao vừa dùng chân khống chế ngựa, vừa lớn tiếng quát lớn.

- Lão người gù đầu rồi, tìm lão người gù lại đây nhanh lên, Cửu Đường gia vẫn còn thở, nhanh nghĩ biện pháp cứu hãn!

Dứt lời, nhảy xuống khỏi ngựa, đem người đang ôm trong lòng thả xuống một bãi đất trống. Ngồi xổm xuống dùng tay lấy tuyết giúp người này lau khuôn mặt. Chúng Đường gia vừa nhìn thấy người Hách Lão Dao vừa ôm chặt trước ngực, người đen giống như cục than nhưng vẫn nhận ra đó là Trình Danh Chấn. Lập tức rẽ ra hai bên, đôi mắt trông mong nhìn Tôn Đà Tử tiến hành cứu chữa.

Lục Đường gia Tôn Đà Tử sớm bị vây quanh lại đây, ngồi xổm xuống bên cạnh Trình Danh Chấn kiểm tra xem vết thương như thế nào. Chỉ thấy tay trái hãn dính đầy rơm rạ, tay phải hãn dính đầy than đen, thuần thực đem thân thể người thiếu niên lau sạch sẽ. Sau đó dùng tay ép lên ngực hãn đè vài cái, lớn tiếng nói,

- Vẫn tốt, chỉ có điều bị khói hun làm cho hôn mê thôi. Áo choàng trên người tiểu tử này có dính tuyết, nên cách một tầng nhiệt, nếu không đã bị lửa thiêu rồi. Mọi người hãy lui ra xa một chút, để hãn có không khí mà thở! Lão ngũ huynh tiếp tục lấy tuyết lau thân thể cho hãn, chỗ nào y phục không che được, đều phải dùng sức lau thật kỹ!

- Ta đến rồi, ta đến rồi, ta đến rồi đây!

Đỗ Ba Lạt nghe nói con rể vẫn còn có thể cứu, vui mừng đến mức gần như chẳng thèm lau nước mũi, tách mọi người ra, nắm lấy tuyết hường người Trình Danh Chấn lau. Hố đất bị gió thổi bên trong đọng lại một chút tuyết đã nhanh chóng bị đem đi lau hết, cũng không cần Trương Kim Xương nói, nhóm lâu la nhanh chóng tản ra, đem tuyết đọng ở gần thu lại, xếp hàng đưa đến gần.

- Không cần cứu hãn, để hãn chết đi!

Trong đám người đột nhiên vang lên một tiếng quát mắng rất lớn, Thất Đường gia Đỗ Quyên đẩy phụ thân của mình ra, lấy tuyết trên tay những người đang lấy tuyết đến, hung hăng ném vào mặt Trình Danh Chấn.

- Quyên Tử, con bị làm sao vậy?

Đỗ Ba Lạt bị hành động điên cuồng của con gái làm cho hoảng loạn, kéo kéo tay áo con gái, thấp giọng truy hỏi.

- Đừng cứu hãn, là chính hãn muốn chết!

Đỗ Quyên dùng sức vung ống tay áo, từ tay của thân phụ ra, lấy tuyết từ nhóm lâu la đang chuyển đến tiếp tục ném thẳng vào người Trình Danh Chấn.

- Đáng chết, hơn nửa đêm còn chạy ra ngoài thành, người đụng phải quan quân là đáng lắm!

Bị nàng làm náo loạn như vậy, các huynh đệ xung quanh không dám tiếp tục lấy tuyết hỗ trợ. Một đám sững sờ đứng yên tại chỗ, biết rõ như vậy là không ổn, vẫn là đôi mắt nhìn thấy Đỗ Quyên cướp tuyết trên tay mọi người, hung hăng ném vào mặt Trình Danh Chấn.

- Nha đầu, nha đầu, con còn muốn lấy hăn, thì để chừa cái mặt hăn ra một chút.

Người ngoài không nên nhúng tay vào việc của đôi vợ chồng mới cưới, nhưng Đỗ Ba Lạt lại không thể để con gái tùy ý càn quấy, lại lần nữa đi lên trước thấp giọng cầu khẩn,

- Hăn không đúng, nhưng dù sao cũng là nam nhân của con phải không?! Con vừa rồi phải ra sống vào chết mới tìm được hăn, tìm về vất vả như vậy rồi, cần gì phải làm mất mặt hăn trước mặt mọi người!

- Ai muốn lấy hăn chứ, hăn nghĩ tưởng hăn đẹp lắm à!

Không biết là do bị hun khói, hay bị Trình Danh Chấn làm cho tức giận, hai mắt của Thất Đường gia Đỗ Quyên đỏ bừng.

- Hăn, chính tự hăn muốn chết, con cần gì phải ngăn cản!

Nói đến đây, nàng cúi đầu, hai hàng nước mắt chảy ra, lau sạch khuôn mặt bị khói hun đen thành màu trắng.

Nhìn thấy con gái thương tâm như thế, Đỗ Ba Lạt cũng biết việc Trình Danh Chấn đêm nay gặp quan quân chỉ sợ là có chuyện khác nữa. Thở dài, thấp giọng nói,

- Con không muốn lấy hăn, cha cũng không ép con. Tóm lại là rất vất vả mới đem hăn về được, con hãy để cho lão gù cứu hăn tỉnh đã rồi nói sau! Đừng để kiếm củi ba năm thiêu một giờ!

- Chết là đáng đời!

Đỗ Quyên lau nước mắt, cắn răng nguyên rửa. Nâng chân lên, đá mấy cái vào người Trình Danh Chấn đang bất tỉnh cho hả giận, nhìn thấy tay hăn,

trên mặt hắc dính đầy than, không khỏi mềm lòng, lấy tuyết cùng mọi người, ra sức lau cho hắc.

- Lão ngũ tìm được hắc ở đâu vậy?

Thừa dịp Đỗ Quyên đang ở bên cạnh càn quấy, Trương Kim Xương đem Hách Lão Dao kéo qua bên cạnh, giảm thấp thanh âm xuống hỏi.

- Cách thành năm dặm, không phải là ta phát hiện ra, là Quyên Tử tìm được hắc trước. Nha đầu ngốc tưởng hắc đã chết rồi, đang ôm hắc chuẩn bị tự tử đấy!

Hách Lão Dao cười cười, để lộ ra một hàm răng trắng ở phía trong, bên ngoài môi bị khói hun đen.

Lão mang theo mấy chục tâm phúc men theo rìa ngọn lửa xông vào, liên tiếp xông qua hai tầng lửa lớn, mới tìm được hơn mười tên lâu la đang kinh hãi ở một bãi trũng. Đoàn người vây Đỗ Quyên lại, sống chết không chịu rời ra một thông đạo, mà Thất Dương gia lại kiên cường ôm “Thi thể” Trình Danh Chấn chọn chỗ lửa cháy to nhất mà xông vào...

- Ai đang chuẩn bị lao vào lửa chứ, con đang định đem hắc đốt thành tro, đúng lúc sư phụ vừa đến!

Không đợi Hách Lão Dao tiếp tục miêu tả, trong đám người lập tức vang lên một tiếng sắc nhọn phản bác.

- Đúng, đúng, sư phụ đến không đúng lúc, được chưa!

Hách Lão Dao trước nay không cùng nữ nhân chấp nhặt, cười ha hả đáp lại.

- Đúng rồi! Lúc ấy con muốn thử xem quân địch có khả năng xuyên qua đám cháy vào thành được không thôi!

Tiếng Đỗ Quyên lại từ trong đám đông vang lên, mơ hồ mang theo vài tia phần nộ.

- Càn quấy!

Trương Kim Xưng quay đầu lại, hung hăng trừng mắt nhìn Đỗ Quyên.

- Nếu người bị lửa đốt cháy, người nói mọi người làm sao ăn nói với cha người?! Người cuối cùng có thấy rõ ràng không, quân địch đến như thế nào?

Chú thích: Thiếc bầu rượu, người cổ đại thường dùng dụng cụ này để đựng rượu, bởi vì nhiệt độ nóng chảy của thiếc thấp, vì vậy rất dễ dàng bị cháy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 146: Chiết Liễu (4).

T

ừ lúc nhìn thấy “Thi thể” của Trình Danh Chấn, trong nháy mắt, linh hồn của Đỗ Quyên cũng rời khỏi thân xác, làm sao còn có tâm tư để xem tình hình quân địch như thế nào. Bây giờ bị Trương Kim Xương hỏi, lập tức cảm thấy có chút hối hận, cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói thầm:

- Người ta còn không phải chưa kịp xem sao? Hung dữ cái gì chứ, khói mù mịt như vậy, tròng mắt lên một lát, không phải là bị khói hun cho chảy cả nước mắt sao?

- Người muốn chết, cứ việc cầm đao lên liều mạng cùng quan quân, đừng động một chút là tự mình hành động. Người biết thì nói người là lo lắng quá độ, người không biết, còn tưởng ta đây không quản được người, thủ hạ ba ngày liền đổi hai trại chủ!

Trương Kim Xương nghe thấy Đỗ Quyên còn mạnh miệng, lập tức tròng mắt lên nói.

- Hài, Quyên Tử cũng là nhất thời sốt ruột...

Đỗ Ba Lạt bị con gái làm cho tức giận đến chết đi sống lại, lại không nở trơ mắt nhìn nàng bị Đại Đường gia lớn tiếng quát mắng, thấp giọng cầu tình.

- Chính là do người chiều chuộng nó quá đấy!

Nhìn dáng bộ Đỗ Ba Lạt như vậy, Trương Kim Xương càng tức trong lòng. Mình dù gì cũng là Đại Đường gia, nhưng đêm nay, mọi người không lại chỉ quan tâm tới sự sống chết của Trình Danh Chấn, chê cười chuyện của Đỗ Quyên, căn bản không ai chú ý nghe hiệu lệnh của mình. Chẳng trách

khi gặp quan quân ngay trận đầu tiên đã đại bại, sự bức tức trong lòng này, mọi người không ai biết được.

Không đợi y mượn đề tài của mình lên nói, Trình Danh Chấn trong đám người đột nhiên nghe phát ra tiếng rên rĩ,

- Trời ơi, khói lớn quá, chạy mau, mọi người chạy mau...

- Cứu Đường gia tỉnh lại rồi!

Đám lâu la xung quanh lại lần nữa hô lên, vây quanh người thiếu niên, cùng nhau nói tỏ vẻ an ủi. Trương Kim Xưng rất vất vả tổ chức kêu gọi nhưng không ai nghe, đành phải hừ lạnh một tiếng, đem roi ngựa quất mạnh xuống đất.

- BA~!

Bùn lầy vắng khắp nơi. Thất Đường gia Đỗ Quyên lè lưỡi, bước chạy nhanh về hướng mọi người.

- Đây, ta đang ở đâu?

Trong đám người, Trình Danh Chấn mở mắt, lăm bầm hỏi. Thấy ánh mắt thna thiết của mọi người, tầm mắt của hắn từ từ nhìn rõ hơn,

- Lục thúc, Tứ thúc, hai người sao lại ở đây? Đại Đường gia đâu, ta có quân tình khẩn cấp cần báo cáo!

- Đại Đường gia đang ở phía bên ngoài!

Lục Đường gia Tôn Đà Tử dùng vạt áo lau mặt giúp Trình Danh Chấn, thừa dịp mọi người không chú ý, liền bấm một cái vào xương sườn hắn.

- Bây giờ đang đợi người báo cáo đây, nhanh chóng lấy lại tinh thần cho ta, đừng làm chậm trễ chính sự!

- Ai da! Đau!

Trình Danh Chấn lớn tiếng hét chói tai, sau đó giãy dựa ngời dậy. Đầu của hắn vẫn còn mơ màng, Tôn Đà Tử phải dùng tay đỡ hắn từ phía sau, hắn mới không bị ngã xuống, cười thảm nhìn mọi người gật đầu, thấp giọng hướng mọi người nói:

-Ta có quân tình khẩn muốn bẩm báo Đại Đường gia! Các vị huynh đệ có thể dìu ta ra gặp Đại Đường gia được không?

- Trình huynh đệ không nên cử động, ta lập tức tới đây!

Nghe thấy Trình Danh Chấn vừa tỉnh dậy người đầu tiên nghĩ đến là mình, Trương Kim Xưng cảm động, cười tách đám người, bước nhanh lên phía trước.

- Vừa rồi làm chúng ta lo lắng quá! Nếu không phải Quyên Tử liều mình cứu người trở về, sáng mai, dù có phải liều mạng, ta cũng phải tìm quan quân thay người báo thù!

- Tạ ơn Đại Đường gia! Tạ ơn các huynh đệ!

Trình Danh Chấn chấp tay hướng mọi nơi, vẻ mặt đầy cảm kích, mắt nhìn quét về phía Đỗ Quyên đang lặng lẽ gật lễ, có ý như đang mỉm cười.

Kỳ thật, hắn đã bị Đỗ Quyên ném tuyết vào mặt làm cho tỉnh rồi, chỉ có điều trong lòng thấy thẹn, cho nên vẫn nhắm mắt để cho nàng ấy tiếp tục ném để hết tức giận. Dù sao những vết bỏng trên người cũng cần thoa, ném nhiều thêm vài nắm tuyết cũng không có mệnh hệ gì, mà đối với tâm tình và vết thương đều có lợi.

Sau khi nghe được Đỗ Quyên vì mình mà bị người khác giáo huấn, thì không có cách nào để thức dậy, đành giả vờ rên rỉ lên mấy tiếng thức tỉnh,

làm cho Trương Kim Xưng chú ý đến mình mà buông tha cho Đỗ Quyên.

Chiêu này quả là hiệu nghiệm, các huynh đệ ở đây ngoại trừ Lục Đường gia Tôn Đà Tử, còn lại đều bị hấn qua mặt. Nhìn thấy Trương Kim Xưng buông tha cho Đỗ Quyên, Trình Danh Chấn nhắm mắt lại thở dốc một cái, sau đó thấp giọng báo cáo:

- Lúc mới bắt đầu, ta quỳ rạp trên mặt đất nghe, đại khái thấy được quan quân không ít hơn một ngàn, đều là kỵ binh. Phía sau còn giống như có đại đội nhân mã đi theo. Ôi, Tôn Lục thúc, ngài nhẹ một chút đi mà, trên mặt đã chảy nước rồi kìa!

- Lão Tôn, nhẹ một chút đi, Cửu Đường gia trải qua không ít khổ cực, mà da thịt vẫn rất là mềm đấy, so với huynh đệ chúng ta là nhất rồi!

Trương Kim Xưng không rõ nguyên nhân Trình Danh Chấn kêu lên, còn tưởng Tôn Đà Tử khi xử lý vết bỏng dùng quá sức, đưa mắt nhìn ông bạn già liếc mắt một cái, thấp giọng nhắc nhở.

- Không có gì, hấn rần chắc lắm!

Tôn Đà Tử nhếch miệng cười, lộ ra mấy chiếc răng vàng khè.

- Người hỏi tiếp đi, ta lấy bột tuyết tiếp tục lau cho hấn, tránh sau này để lại sẹo!

- Ha ha ha ha!

Chúng trại chủ, cùng nhóm Đường chủ thoáng nhìn Đỗ Quyên, không kiêng nể gì cười phá lên, làm cho Ngọc Diện La Sát không biết sợ trời đất là gì lại đỏ bừng cả khuôn mặt, dậm chân, quay đầu chạy ra khỏi đám người.

- Tướng lĩnh dẫn đầu cũng không phải bình thường, chiến thuật đối với chúng ta có nhiều thay đổi!

Không đợi Trương Kim Xưng tiếp tục truy hỏi, Trình Danh Chấn tiếp tục bổ sung.

- Lúc tại hạ nghe thấy tiếng vó ngựa, bọn họ cách chúng ta ít nhất năm dặm. trong đêm tối chợt nhìn thấy có ánh lửa, đội kỵ binh không những không dừng lại xem tình hình, ngược lại còn tăng tốc hướng về huyện Quán Đào, nếu không phải tối nay gió lớn, thì chỉ một ít lửa như vậy khẳng định không ngăn được bọn họ!

Nghe được những lời ấy, chúng trại chủ thu hồi nét mặt tươi cười, trên mặt lộ vẻ nghiêm trọng. Trong đêm tối giờ bàn tay ra không thấy được năm ngón tay, đang trên đường hành quân lại đột nhiên nhìn thấy ánh lửa, mà người lãnh binh vẫn mạo hiểm đi vào ổ phục kích. Điều này cho thấy tướng địch hoặc là một người lãnh binh chưa có kinh nghiệm hoặc là một người cực kỳ tự tin bách chiến bách thắng, căn bản không thêm để ý đến kẻ phục kích mình! Mà theo Trình Danh Chấn phân tích những tin có được, tướng địch hiển nhiên là loại người thứ hai. Nếu thực sự mục đích y đánh lên đạt được, chỉ sợ mấy vạn huynh đệ, ít nhất cũng có hơn một nửa bỏ mạng trong huyện Quán Đào này rồi.

- May mắn có Trình huynh đệ!

Nhị Đường gia Tiết Tụng tâm tư nhay bén, ngẫm lại trong giấc mơ bị người ta chém rơi mất đầu, bất giác hoảng sợ.

- Như hiện nay, rút lui chỉ sợ cũng không kịp nữa. Quan quân kỵ binh nhiều, tốc độ nhanh, chúng ta lại không thể mang đồ quân nhu để dành cho mùa đông tất cả đều bỏ lại!

- Ta đã dựa vào nhắc nhở của người, tập hợp các huynh đệ lại rồi!

Giờ phút này, trong lòng Trương Kim Xưng đối với Trình Danh Chấn vô cùng cảm kích, cũng không truy cứu hẳn vì sao nửa đêm còn đi ra khỏi

thành.

- Người nói bây giờ chúng ta nên sử dụng chiến thuật gì, ở đây người đã đọc qua nhiều sách, lại biết nhiều đạo lý, cùng mọi người thương lượng đi!

- Nhất định không thể đánh bừa, nếu không mặc dù đánh bại bọn họ, chúng ta cũng tổn thất rất lớn!

Trình Danh Chấn suy nghĩ một chút, thấy mọi người có khả năng tiếp nhận ý kiến thấp giọng khuyên.

- Đương nhiên không thể đánh bừa, người của chúng ta và quan quân không thể so sánh được!

Không đợi Trình Danh Chấn nói hết lời, Vương Ma Tử không còn kiên nhẫn nói xen vào,

- Nói vào vấn đề chính đi, nhanh lên một chút! Người còn trẻ mà nói chuyện dông dài như lão nhân vậy, Người nói bây giờ nên làm thế nào đi, đừng làm phí thời gian!

- Tứ thúc đừng có gấp!

Trình Danh Chấn vừa cười, vừa cầm cánh tay Ngũ Đường gia Hách Lão Dao cố gắng đứng lên, quay đầu về hướng Đông nhìn xung quanh.

Nơi đốt lửa còn ở xa, nhưng lửa đã cháy không lớn như lúc đầu nữa rồi. Nếu đoán không sai, ước chừng nhiều lắm là khoảng hai canh giờ nữa, lửa cũng sẽ bị gió thổi cho tắt.

- Chỗ ta phóng hỏa, cách huyện Quán Đào còn một đoạn, ước chừng khoảng năm dặm. Thành Đông này cách cửa thành một dặm tả hữu, ta nhớ có hai gò đất nhỏ, còn có mấy ngôi nhà. Nhìn như là lúa mạch, cuối hè đầu thu không gieo trồng gì, nên cỏ dại mọc cao quá đầu gối như vậy...

Lại không đợi hẵn nói xong, Tứ Đường gia Vương Ma Tử, Bát Đường gia Lữ Phương Nguyên trước sau nhảy dựng lên.

- Người điên rồi, đốt lửa ở chỗ đó, nếu gió đổi hướng, chúng ta cũng không thể chạy thoát!

- Chúng ta có thể vào thành! Nếu không phải vừa rồi hẵn liệu mình cứu các người, hai người các người đã sớm chết rồi!

Đỗ Quyên không quen nhìn người khác hung hăng với Trình Danh Chấn, lớn tiếng phản bác.

Hai vị Đường gia cùng trợn mắt khinh thường nữ nhân không thềm chấp nhặt, bĩu môi, đưa mắt nhìn sang Trương Kim Xương.

- Xin Đại Đường gia nói xem, ngọn lửa này cuối cùng có nên đốt không, đừng để không đốt được kẻ thù mà ngược lại, lại đem chính mình chôn vùi trong đám cháy!

- Lúc này đang là gió Bắc!

Trương Kim Xương ngẩng đầu nhìn xa xa khoảng không bị nung đỏ, trong lòng rất khó xử. Y bây giờ kỳ thực trong lòng chỉ muốn nhanh chóng dẫn các huynh đệ thừa dịp ban đêm thoát thân, nhưng Nhị Đường gia Tiết Tụng vừa rồi nhắc nhở rất đúng, nếu bắt buộc rút lui bây giờ mà nói, người thì có thể chạy thoát thân, nhưng chiến lợi phẩm trong thành Quán Đào lại không có cách nào mang đi. Đây chính là mấy chục vạn thạch lương thực, đủ cho mọi người trong trong hơn nửa năm.

- Nhưng mùa đông khắc nghiệt nhất là lúc này, chiều gió lại không ổn định! Một khi trời sáng hướng gió thay đổi, chúng ta...

Tôn Đà Tử cũng không tán thành chủ ý phóng hỏa, thả tấm vải ướt trong tay ra, thấp giọng nhắc nhở.

- Gió Đông luôn luôn thay đổi!

Trình Danh Chấn sờ sờ bọt nước trên mặt, nhếch miệng cười khố.

- Chủ yếu là gió Bắc, nhưng chợt đông chợt tây, nếu không, vừa rồi ngọn lửa căn bản không có khả năng lan tràn được lợi hại như thế!

Vừa rồi đúng là vô cùng mạo hiểm, phát hiện quân địch tăng tốc, hẳn biết rằng chính mình đang chạy đua với chiến mã. Cho nên rõ ràng mạng mạng của mình ra đánh một canh bạc, đem tất cả cỏ khô xung quanh đốt hết lên, ai ngờ hướng gió thay đổi không ngừng mới đem ngọn lửa lan ra nhanh chóng như vậy, hơn nữa còn đóng lại đường lui của hẳn. Nếu không phải hai người Đỗ Quyên và Hách Lão Dao liều mình cứu giúp, tối nay hẳn không bị lửa đốt thành tro, cũng phải bị khói làm ngạt chết rồi.

Nhưng chút đau khổ ấy không thấm vào đâu, giữa lúc bị vây trong biển lửa hẳn đã nghĩ ra thượng sách đẩy lui quân địch. Nhìn Trương Kim Xưng hai mắt nhìn xa xăm không hiểu, Trình Danh Chấn dừng một chút, tiếp tục đề nghị:

- Cho nên, thuộc hạ mới đề nghị Đại Đường gia đưa toàn bộ huynh đệ ra ngoài thành, lấy mô đất phía Đông làm dấu hiệu, lấy cỏ dại, cây khô đem về đây đốt. Lửa cháy càng lớn, cơ hội cho chúng ta thoát hiểm càng nhiều, lúc này gió đúng là thay đổi không biết trước được, tuy nhiên một khi có gió Bắc nổi lên, chúng ta tốt xấu gì cũng có thể trốn vào trong thành, một khi gió Đông Bắc chuyển hướng Tây Bắc, quan quân ở bên ngoài, muốn trốn cũng không có chỗ trốn! cháy vào thành được không thôi!

Tiếng Đỗ Quyên lại từ trong đám đông vang lên, mơ hồ mang theo vài tia phần nộ.

- Càn quấy!

Trương Kim Xưng quay đầu lại, hung hăng trừng mắt nhìn Đỗ Quyên.

- Nếu người bị lửa đốt cháy, người nói mọi người làm sao ăn nói với cha người?! Người cuối cùng có thấy rõ ràng không, quân địch đến như thế nào?

Chú thích: Thiếc bầu rượu, người cổ đại thường dùng dụng cụ này để đựng rượu, bởi vì nhiệt độ nóng chảy của thiếc thấp, vì vậy rất dễ dàng bị cháy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 147: Chiết Liễu (5).

T

rường Kim Xưng cơ bản là người có thể đưa ra quyết định, nếu không cũng không có khả năng ngồi ở vị trí Đại Đường gia đầm Cự Lộc yên ổn như vậy. Nghe Trình Danh Chấn nói như vậy, âm thầm cân nhắc nói,

- Cùng lắm là dùng huyện Quán Đào làm một mồi lửa đốt đi, dù sao ta cũng không có ý định ở trong này. Nếu không thoát khỏi quan quân mà nói, bao nhiêu lương thực, đồ quân nhu vừa đoạt được, tất cả lại tan thành sương khói!

Nghĩ vậy, y vung tay lên, quay mặt về phía mấy chủ trại giao phó nói:

- Quyết định như vậy đi, cứ theo những gì Cửu Đường gia nói mà xử lý. Lão Tứ và lão Lục dẫn dắt huynh đệ dưới trướng trở về thành, mang theo người già yếu và đồ quân nhu đi lui trước, nếu kênh đào kết băng, thì trực tiếp qua sông, nếu như không kết băng, liền suốt đêm dựng cầu nổi. Sau khi qua sông đến Hứa gia hạ trại ngủ. Những người khác đều nhanh chóng đi phóng hỏa, đến gò đất phía Đông...

Y dùng lực chỉ chỉ hai bên tả hữu phía Đông huyện Quán Đào, nghiêng răng nghiêng lợi,

- Mô đất phía Đông kia, hễ là chỗ nào có thể đốt, đều đốt hết cho ta. Ta hôm nay muốn học Lưu Hoàng thúc, cho lửa đến thiêu Tân Dã thành của gã!

Chuyện xưa Tam quốc Lưu Bị hỏa thiêu Tân Dã lấy đả kích quân địch, nhưng thật ra ở nhân gian sớm đã lưu truyền. Đám dân chúng đều cho rằng đó là công lớn trận thắng đầu tiên sau khi Gia Cát Lượng rời núi phụ tá Lưu

Bị, dùng cái này chứng minh mưu trí của y. Trương Kim Xương vào lúc này đột nhiên nói đến chuyện xưa về Lưu Bị và Gia Cát Lượng, trong lúc vô tình đem chính mình so sánh với người làm giầy rơm bán Lưu Hoàng thúc rồi. Mà người thay y bày mưu tính kế là trình Danh Chấn, cũng vừa gia nhập Trương Gia Quân.

Lúc này chúng trại chủ đều dùng ánh mắt khác biệt liếc Trình Danh Chấn một cái, sau đó âm âm lĩnh mệnh. So với cầm đao đánh bừa cùng quan quân, nhiệm vụ này dễ dàng hơn nhiều, từ mức độ nào đó mà nói, thì gần đúng như là trò sở trường của bọn họ. Trong chốc lát phía cửa Đông huyện Quán Đào lại được đốt lên hàng ngàn ngọn lửa, chẳng những đốt chặn đường đi vào, mà ngay cả hai mô đất ở hai bên cửa, đồng ruộng, rừng cây, tất cả đều nhất loạt đốt, từ Bắc đến Nam, tạo thành một con rồng lửa dài chừng hơn mười dặm.

Nhị Đương gia Tiết Tụng là người cẩn thận, sợ thế lửa lan tràn quá lớn, sẽ gây tai họa cho người vô tội trong thành Quán Đào, dẫn dắt binh mã bản trại vội vã ra ngoài cửa thành phát quang một khoảng đất trống rộng chừng một trượng, dài ba dặm, trong khu vực đó một cây cỏ cũng không còn, chỉ có điều chỗ cách ly hẹp như vậy không ngăn trở được, bị gió thổi làm lửa cháy càng ngày càng lớn, giờ lại phải nghe theo ý trời.

Cũng may gió đêm nay thổi hướng Bắc là chính, chỉ thi thoảng đổi hướng Đông, hay hướng Tây một lát, thời gian cũng không kéo dài, cho nên huynh đệ ở các trại thỉnh thoảng có người vì phóng hỏa không theo thứ tự phối hợp hoàn hảo, bị ngọn lửa hun đến mặt mũi tối đen lại. Lại không ai giống Trình Danh Chấn như vậy, bị vây ở trong đám cháy. Đến rạng sáng, gió Bắc thổi tới càng ngày càng mạnh, thổi trúng hồng tinh bay loạn, rắc tím vũ điệu điên cuồng, không ngờ đem huyện Quán Đào ở sườn Đông ngoài phạm vi hơn mười dặm không trung đều nướng thành một mảng đỏ rực, phía Đông Nam bình minh đang lên có vẻ rất ảm đạm.

Cũng là do ông trời âm thầm giúp đỡ, trời vừa bắt đầu sáng, hướng gió đột nhiên chuyển hướng từ Bắc sang Tây. Trong lúc nhất thời, lửa nhờ gió thổi, lửa trợ uy của gió, khói đặc mang theo đốm lửa, cuộn cuộn dưng mãnh lao về hướng huyện Quán Đào, hòa cùng với ngọn lửa đêm qua Trình Danh Chấn đốt, một lần nữa lại quét ngang qua cánh rừng, cây cối ẩm thấp. Cái này, có thể không còn là lửa rừng cháy đất thảng chạp nữa rồi, mà là lửa cháy lan ra đồng cỏ rừng rục! Không những tên lâu la đi phóng hỏa kinh ngạc trợn tròn mắt, ngay cả Trình Danh Chấn cũng đứng dậy sợ tới mức há to mồm, tự nhiên quên hết chỗ đau trên người.

- Người đã làm được một chuyện tốt!

Trương Kim Xưng trong lòng thầm kinh ngạc, giơ tay ôm cổ trình Danh Chấn, lớn tiếng tán thưởng,

- Năm đó Gia Cát Lượng hỏa thiêu Tân Dã, cũng chưa có khí thế lớn như vậy!

Công lao hỏa thiêu hơn mười dặm đồng ruộng và rừng cây này, Trình Danh Chấn cũng không dám “Độc chiếm”, nhếch nhếch miệng, thấp giọng đáp lại:

- Là Trương Đại đương gia vài ngày trước đã làm việc thiện, cho nên ông trời mới chiếu cố chúng ta, giúp đổi hướng gió!

- Ông trời là một lão mù chữ, đến bây giờ vẫn không phân biệt được người tốt người xấu!

Trương Kim Xưng bĩu môi, không đồng tình với cách nói của Trình Danh Chấn. Nhìn thấy đám cháy gần trong gang tấc đám cháy và huyện Quán Đào không chút nào bị ảnh hưởng, trong mơ hồ, y cũng cảm thấy mình càng ngày càng may mắn, nói không chừng thật đúng với lời nói của nữ nhân vừa giành được từ Lâm Huyện lệnh ám chỉ, phía trước là con đường công danh sự nghiệp đang chờ đợi mình.

Lưu Bang là một tên vô lại, sở dĩ làm nên việc lớn, là vì dưới trướng có Phàn Khoái, Tiêu Hà và Hàn Tín những người này giúp đỡ. Lưu Bị là một người bán giày rơm khổ cực, làm nên việc lớn, bởi vì có tuệ nhãn tìm được Gia Cát Lượng. Cùng ở với nữ nhân từng đọc qua nhiều sách một buổi tối, y thấy kiến thức của mình không giống lúc trước. Những thứ khác không nói, nhưng ít nhất trong lòng y bây giờ có chí hướng rất cao xa hơn rất nhiều. Mà các vị trạ chủ ở trước mắt có, Hách Lão Dao dũng mãnh thô lỗ, có ba phần của Phàn Khoái. Nhị Đương gia Tiết Tụng tài năng có nhiều mưu cao, xử lý sự việc phát sinh rất thành thạo, làm được tốt hơn một phần Tiêu Hà. Mà lão Trương y, luận xuất thân cũng không kém hơn so với hai họ Lưu là bao, chưa từng trải qua trộm vặt móc túi làm những việc không có đạo đức, cũng như đi khắp hang cùng ngõ hẻm buôn hàng, da lông súc vật lợi nhuận khẳng định so với giày rơm lớn hơn.

Về phần ba người Hàn Tín và Trương Lương, Gia Cát Lượng tin tức ở nơi nào, Trương Kim Xương quyết định tự mình tìm cho ra. So với Lưu Bị ba lần đến mời Gia Cát Lượng, lão Trương hai lần tấn công Quán Đào thì hai lần đều dẫn theo Trình Danh Chấn, cũng chỉ kém một chút mà thôi.

Nghĩ vậy, trong bụng Trương Kim Xương giống như có lửa đốt vậy, thiêu đốt cả người làm tinh thần phấn chấn, bàn tay hướng mọi người quơ quơ, ra lệnh:

- Rút lui, rút lui, qua kênh đào, đến Hứa gia nghỉ ngơi ăn cơm. Người đâu, làm lấy một cỗ kiệu, cho Tiểu Gia Cát Lượng của chúng ta ngồi. Hắn khổ cực nguyên cả một đêm rồi, cũng không thể đi lại được!

- Nguyên ý vì Đại đương gia và quân sư cống hiến sức lực!

Vài người tâm phúc ở bên cạnh Trương Kim Xương phụ họa theo, sau đó nhanh chóng tìm hai cây trường mâu rắn chắc, dùng vải đay kẹp thành cẳng tre, không nói lời gì mà đem Trình Danh Chấn đặt lên.

Dân chúng huyện Quán Đào đã bị ánh lửa, tiếng người hô hoán, tiếng ngựa hí làm tỉnh dậy từ lúc nửa đêm, nhưng đều sợ uy quyền của Trương Kim Xung, đều tránh ở trong cửa không dám ra. Bây giờ nhìn qua khe cửa lại thấy một đội lâu la phấn chấn đi xuyên qua thành, trong lòng dâng lên vài phần không muốn. Ở thành phá màn đêm buông xuống, chắc chắn có nhiều nhà đều gặp khó khăn. Nhưng từ sau khi Trương Gia Quân đóng ở huyện Quán Đào mấy ngày nay mà nói, cũng đích thực là mấy năm gần đây chưa được hân diện như vậy. Đám nha dịch, bang nhàn trước đây cười trên đầu mọi người nay đã bị giết hết; gạo xát, bột mỳ trước đây chỉ có ngày lễ ngày tết may ra mới được ăn thì nay gần như nhà nhà đều đầy hai bao lớn; Đại viện Chu gia trước đây mọi người đi qua luôn có cảm giác áp bức tới mức không chịu nổi thì nay đã thành một đồng gạch ngói vụn. Ngoại trừ lúc nửa đêm có mấy con chó hoang ở trong đồng gạch ngói vụn tìm thức ăn, thì không còn thấy bất kỳ người nào của Chu gia đi ra, ý vào thân phận của mình và dòng họ muốn làm gì thì làm.

- Nhìn thấy chưa, Trình gia bị bọn họ dùng cáng tre mang đi kìa!

Có người ánh mắt tốt, nhìn qua khe cửa nhận ra Trình Danh Chấn đang bị nhóm lâu la thay nhau khiêng đi. Đối với thiếu niên dũng cảm sống tại huyện Quán Đào này chưa quá nửa năm mà đã hai lần xả thân cứu giúp nơi này, đám dân chúng theo bản năng cảm thấy rất thân thiết, rất nhiều công lao vốn không có quan hệ gì với hắn, nhưng hết thảy cũng đều nghĩ là do hắn làm. Dù sao chuyện tốt đều là người địa phương làm đấy, chuyện xấu muốn trách thì trách thổ phỉ bên ngoài tới.

- Ta nghe người ta nói, chúng ta lúc này tránh được một kiếp nạn, ít nhiều là nhờ Trình gia ở trước mặt Trương Đại Đường Gia nói giúp đó!

Có người khe hở ở cửa lớn hơn, nhìn thấy Trình Danh Chấn rõ ràng, bọn họ nhìn thấy người thiếu niên quần đầy vải dầy hai tay và hai chân, cũng nhìn thấy người thiếu niên đầu đầy tro rơm rạ và trên mặt đầy bột nước. Ngắm

lại đêm qua bị hỏa thiêu đỏ rực trên không trung, không khỏi thấp giọng thở dài.

- Trình gia là người tốt, vậy mà lại đi theo đám tặc Trương Kim Xưng!

Mặc dù được rất nhiều chỗ tốt, nhưng trong mắt dân chúng bình thường, kẻ tặc chính là kẻ tặc, vĩnh viễn không có tiền đồ, vĩnh viễn cũng bị phi nhõ.

Tiếng thở dài rất nhanh chóng bị cắt ngang, có người đặt mình vào vị trí Trình Danh Chấn suy nghĩ, xúc động nói:

- Còn có cách khác sao? Không đi cùng Trương Đại Đường gia, hẳn còn có thể ở lại? Nếu Quan quân vào huyện Quán Đào chúng ta, chỉ sợ người đầu tiên bị giết, chính là cả nhà Trình gia!

- Dù sao người tốt vẫn không được báo đáp, tai họa sống vạn năm!

Dân chúng trốn sau cánh cửa, có một vấn đề nhất trí với kết luận của Trương Kim Xưng đưa ra,

- Ông trời..., sợ là đã sớm bị mù rồi!

Trương Kim Xưng bây giờ không có thời gian để nghiên cứu thảo luận xem vấn đề ông trời có phải người mù cao thâm hay không. Sau khi trở lại huyện Quán Đào, việc đầu tiên y sai người chạy đến nhà giam, đem hết toàn bộ nam nhân ra ngoài chém đầu, nữ tù nhân cũng không cần tái thẩm, trói tất cả lại mang lên xe ngựa, tính làm hàng hóa chở đi, đợi khi có thời gian mang phân chia cho các huynh đệ.

Xác nhận mình đã diệt hoàn toàn được mầm hậu họa, y mệnh lệnh cho các chủ trại khác đi qua sông trước. Bản thân mình dẫn theo mấy thân tín trở về huyện nha, chụp vào cỗ xe ngựa, đem Mỹ Cơ Liễu thị vừa mới thu nhận đi cùng. Lưu thị kia lúc nửa đêm đã trang điểm rất đẹp, thấy Trương Kim Xưng quả nhiên giữ chữ tín, cười lau đi tro bụi dính trên tóc y, dịu dàng nói:

- Thiếp biết ngay người nhất định sẽ quay lại đón thiếp. Thiếp thân vừa mới hun qua quần áo, người xem, mùi thơm này như thế nào!

Trương Kim Xưng ngửi được liền nhíu mày, bản năng tựa đầu tránh ra bên cạnh, lỗ mũi lại không chịu nghe theo chỉ huy, rõ ràng phân biệt ra được mồ hôi của nữ nhân và hương hoa quyện vào nhau, làm cho người ta không nở xa rời, hiện lên tươi cười, trong ánh mắt như người say rượu rất dịu dàng.

Có Tiêu Hà, Phàn Khoái, Trương Lương đi theo thì không có gì khác biệt lắm, nhưng thê tử của Lưu Bang là ai? Trương Kim Xưng không rõ lắm, dù sao khẳng định nàng không phải là người đàn bà tầm thường.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 148: Chiết Liễu (6).

L

iều nhi không phải là nữ nhân tầm thường, về điểm này, từ lần đầu tiên ôm nàng vào ngực Trương Kim Xưng đã nhận thức rất rõ ràng.

Nàng không giống những nữ nhân khác bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, cũng không có ý đồ trốn tránh đau khổ sắp đến, thậm chí ngay cả một chút nước mắt oan khuất và cam lòng cũng đều không có, chỉ lặng yên mở to đôi mắt sáng, nhìn bàn tay vừa mới lau vết máu đang luồn vào trong quần áo của mình. Trong khoảnh khắc đó, trong lòng của Trương Kim Xưng thậm chí còn hiện lên một chút áy náy, sau đó liền bị sự mềm mại và ấm áp ở bên trong y phục hấp dẫn, điên cuồng mà nhào lên thân thể đó.

Sau đó, nàng dùng động tác điên cuồng hơn đáp lại, tựa như một cái nồi đã cháy hết dầu đột nhiên gặp được đám lửa, không phân biệt được ai đốt lên ai, ai đốt sạch ai. Khi tất cả điên cuồng đã phiêu tán, nàng đặt ngón tay thon dài trắng nõn lên vết sẹo trên ngực Trương Kim Xưng, vuốt ve hết cái cái này rồi tiếp cái kia, mồ hôi tràn đầy trên mặt nhìn đầy say mê. Mỗi một cái vuốt, Trương Kim Xưng lại cảm thấy như một lần bị muỗi đốt, theo từng lần vuốt ve một và từng vết đốt, y phát hiện ra mình chưa từng được nữ nhân nào chạm vào mà lại có khát vọng giống như vậy, trong khát vọng bắt đầu mất đi một chút tự chủ.

Trương Kim Xưng không phải mới lần đầu, khi mười sáu tuổi, y lấy người thê tử thứ nhất. Khi đó Đại Tùy vẫn là niên hiệu Khai Hoàng, thuế má nhẹ vô cùng, quan lại cũng rất thanh liêm. Vợ chồng son, một người ra ngoài buôn bán, một người ở nhà hầu hạ lão nhân, chăm sóc ruộng đất cằn, ngày ấy tuy rằng kham khổ, nhưng vẫn tràn đầy hy vọng. Rất nhanh sau đó, bọn họ liền có một đứa con, rất thông minh sáng sủa, bốn tuổi đã có thể giúp

người tính toán, bảy, tám tuổi đã có thể cùng với những đứa nhỏ khác ngâm nga thơ ca cổ đại. (Chú thích)

Nhưng những ngày vui vẻ đó nhanh chóng trôi qua rất nhanh. Sau khi tân Thiên Tử đang cơ, Trương gia ngày càng khó khăn. Hai vị lão nhân trước sau đều đổ bệnh chết, thê tử cũng vì hầu hạ lão nhân quá vất vả, đã sớm đi theo họ. Sau này y không còn đủ tiền để cưới bất kỳ nữ nhân nào nữa, cho dù khi đi buôn hàng cũng có khi cùng đồng liêu đến kỹ viện tiêu khiển, cũng chỉ có thể chọn kỹ nữ vừa già vừa rẻ nhất, nhắm mắt lại, là những hồi ức ảm áp trong nhà mình từng có.

Lúc đó, nữ nhân đối với y tựa như một chậu nước rửa chân, gột rửa trước khi ngủ cho thoải mái. Nếu không có nước, không rửa chân ngã xuống giường vẫn có thể ngủ say sưa. Thẳng đến lúc y bị quan phủ bức bách đến mức phải tạo phản, rơi vào tình huống bụng đói ăn quàng mới có nhiều thay đổi. Để tỏ ý kính trọng Đại Đường gia, các huynh đệ sau mỗi lần “Làm buôn bán” đều chọn những nữ nhân xinh đẹp nhất cho y. Mà y thì ai đến cũng không cự tuyệt, từ khuê tú giàu có đến ngọc bích của nhà bình dân, nhăm nháp từng người rồi lại từng người, giống như đói khát, nhưng cuối cùng không tìm về được sự thỏa mãn khi còn trẻ tuổi.

Trong lòng có chỗ trống, đương nhiên sẽ theo bản năng đem nó bổ sung vào, kết quả là càng lấp càng trống, càng lấp đầy càng thấy dần dần, vô vị. Ở trong đầm Cự Lộc thê thiếp của y khoảng hơn ba mươi người, không được coi là tuyệt đại giai nhân, nhưng nếu tùy tiện so sánh, khẳng định xinh đẹp hơn so với thê tử y trước kia ở Trung Nguyên. Các nàng đều xinh đẹp đấy, nhưng Trương Kim Xưng chỉ cần nhắm mắt lại, thì đều không có cảm giác gì, có khi cao hứng, y có thể tùy tiện đem tặng đám thuộc hạ, tặng rồi cũng chẳng thấy có gì hối tiếc. Chỉ là nước rửa chân thôi, rửa xong là bỏ đi, tìm một chậu mới, nhiệt độ thích hợp hơn chậu trước một chút.

Nhưng mà, y bây giờ không dám đem Liễu nhi xếp cùng một loại với nước rửa chân. So với những thê thiếp trong đầm Cự Lộc thấy y liền sợ hãi rụt rè,

Liễu nhi đích thực là một đám lửa rừng, cực kỳ đẹp đẽ, cực kỳ hấp dẫn. Người không chọc vào nàng, có lẽ nàng cũng không chủ động đốt lại. Một khi đã bị trêu chọc, cho dù sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn đến cỡ nào, kết quả cuối cùng luôn bị nàng đốt cháy, đem cả sự phẫn nộ và lý trí của người đốt thành tro.

Loại cảm giác này rất khác thường, làm cho lòng người dâng lên một cảm giác lưu luyến khó tả. Trương Kim Xưng có đôi khi cảm thấy âm thầm sợ hãi, cảm thấy Liễu nhi là một bà cốt trong truyền thuyết, đang dùng một phương pháp cổ quái, báo thù thay trượng phu của nàng đã bị chết là Tri huyện Lâm Đức Ân huyện Quán Đào trước đây. Nhưng càng mang một chút cảm giác sợ hãi, y càng khó có thể dứt bỏ, tựa như đang đi trên một cánh rừng hoang gặp một đồng lửa trại, cho dù rất sợ hãi, nhưng lại không nỡ bỏ xuống ngọn lửa ấm áp đó.

Cho nên, khi rút lui khỏi huyện Quán Đào, Trương Kim Xưng bất kể giá nào cũng không đành lòng giết chết nàng là đuổi đi mặc kệ tự sinh tự diệt, mà lệnh cho thân tín mang nàng lên xe ngựa, mang theo ở bên người. Việc này đã mang lại cho y không ít phiền toái, ngày xưa các lão huynh đệ đã khuyên bảo rất rõ ràng, yêu cầu y không được nhìn mỹ nữ mà quên tất cả mọi việc, bọn họ không quan tâm y có bao nhiêu mỹ nữ, nhưng những mỹ nữ kia hoặc là bị cột sau xe ngựa giống như củi đốt, hoặc là chạy bộ, mà không ai giống như nàng vậy, hưởng thụ đãi ngộ còn có phần thoải mái hơn so với Đại Đường gia.

- Hài, nàng ta xương cốt yếu, nếu thật sự chạy theo phía sau chiến mã, còn không thấy cái bóng đấy!

Trương Kim Xưng xem những lời của chúng trại chủ khuyên bảo như gió thoảng qua tai, cười ha hả thuận miệng ứng phó.

- Vậy cũng không thể cho cô ta đi cùng với binh lính, nếu chẳng may quan quân đuổi tới giết, Đại Đường gia trước tiên sẽ chỉ huy huynh đệ, hay chiêu

cố nữ nhân của mình?

Nhị Đường gia Tiết Tụng nói chuyện rất thẳng thắn, trực tiếp nói ra điều các huynh đệ vẫn canh cánh trong lòng.

Trương Kim Xưng đưa ánh mắt nhìn kênh đào trước mặt xa xa, vẻ mặt đặc ý.

- Nếu quan quân đuổi tới đây, các người yên tâm, ta khẳng định đuổinàng sang một bên! Mọi người đừng quá sốt ruột, quan quân làm sao có thể có cơ hội đuổi theo?

Đám người Tiết tụng, Đỗ Ba Lạt, Vương Ma Tử không có cách nào khác đành lắc đầu, không một ai phản bác được suy đoán của Trương Kim Xưng. Đã rời khỏi huyện Quán Đào suốt hai ngày hai đêm rồi, lên sườn núi cao phía Đông nhìn, có thể thấy khói đặc ở rất xa. Ba ngày trước trận địa lửa, không thể đốt cháy đám quan quân, thì ít nhất cũng chặn đường tiến của họ. Đợi lửa tắt hoàn toàn, mới mang binh dẫn vào thành Quán Đào, ước chừng lúc đó các huynh đệ đã vào đến đầm Cự Lộc.

Sau khi vào đầm Cự Lộc, chính là thiên hạ của Trương Gia Quân, ở đó kênh rạch chằng chịt, khắp nơi đều có cạm bẫy. Không có người hiểu rõ dẫn đường, kẻ xông vào nếu không bị rơi xuống bùn lầy chết, cũng sẽ bị lạc trong bụi lau sậy, không tìm thấy lối ra.

Nghĩ thông suốt điểm này, chúng trại chủ không còn có cách nào khuyên Trương Kim Xưng không được quá mức mê đắm trong sắc đẹp. Lại nói tiếp, Đại Đường gia cũng thật đáng thương đấy, còn rất trẻ mà đã phải chịu mấy cái tang rồi, có đứa con độc nhất lại đưa ra ngoài thành tránh loạn. Xưa nay luôn cô đơn, nữ nhân bên cạnh không vừa lòng một ai, bây giờ rất vất vả mới cướp được một người hợp ý, hơi sủng ái quá độ một chút cũng không coi là tật xấu. Dù sao y thích người kia mới có ba ngày vẫn còn rất mới mẻ, đợi một thời gian nữa sẽ trở lại bình thường thôi!

Mặc dù như thế, nhưng vẫn có rất nhiều người nhìn Liễu thị không vừa mắt, ngoại trừ Đỗ Quyên vốn là nữ nhân ở trong đầm Cự Lộc, những nữ nhân khác, bất kể bộ dạng đẹp hay khó coi, mới mấy ngày đầu đến đây, ai cũng sợ tới mức khóc suốt ngày, thấy người liền ôm bả vai co lại thành một đám, nhưng Liễu thị trên mặt không có lấy một chút đau khổ, chút sợ hãi nào. Nàng không sợ bất cứ kẻ nào, bao gồm cả những người có tướng mạo hung ác nhất là Vương Ma Tử và Đỗ Ba Lạt, nếu ngẫu nhiên phát hiện ra chuyện gì thú vị, nàng thậm trí còn ở trong xe ngựa đầu ra xem, cùng với nhóm lâu la cười ha hả.

Những gì khác thường thì luôn mê hoặc. Nhìn thấy nét sợ hãi trên gương mặt như của con gà con, lại đột nhiên nhìn thấy một cái vẻ mặt không cần quan tâm hồ ly, mặc dù là sài lang cũng sẽ bị sợ tới mức ngơ ngẩn một chút. Mà con hồ ly này rất giáo hoạt, lại rất hấp dẫn, đến ngày thứ ba, những người bên cạnh Trương Kim Xưng hầu như đều đã từng bị nàng đùa cợt, và gần như ai cũng nhìn nàng với ánh mắt đầy khát vọng. Dường như những đùa cợt này không bị tổn thương gì, ngược lại khiến những ai đã trải qua muốn được trêu đùa lại lần nữa.

- Hồ Ly Tinh!

Tới giờ cơm buổi sáng ngày thứ tư, người từ đầu đến cuối không nói gì là Thất Đường gia Đỗ Quyên cũng đã không chịu nổi. Mang theo da roi đi vào sau doanh trại, chuẩn bị giáo huấn quy củ cho nữ nhân trong đầm Cự Lộc. Trương Kim Xưng sau khi nghe nói, sợ tới mức đem chân gà vừa nướng chín ném luôn xuống đất, nhanh chân chạy vội tới xe ngựa trước mặt. Vài trại chủ khác trong lòng âm thầm cao hứng, đều cùng đi xem náo nhiệt.

Ai cũng không đoán được, khi mọi người đi tới nơi, thấy không phải là Ngọc Diện La Sát đang tức giận, hồ ly tinh đang lăn lộn bị thảm, mà thấy hai nữ nhân đang nắm tay nhau, ngồi bên cạnh đồng lửa, giống như thân tỷ muội đang nói chuyện. Chiếc roi da từng làm cho những kẻ phóng đảng

nghe tin đã sợ mất mật, mềm nhũn giống như bị rút xương cốt. Mà hàn băng trên mặt của Ngọc Diện La Sát Đồ Quyên mang hàn băng mấy ngày nay cũng đã tan rã, khuôn mặt hồng hào, như một thiếu nữ then thùng.

- Bà nó, nữ nhân này nhất định là hồ ly tinh!

Không được xem náo nhiệt, Vương Ma Tử thấy vọng, nhổ bãi nước bọt trên mặt đất, quay đầu bỏ đi.

- Đi đi đi, các nữ nhân đang nói chuyện, Đại lão gia đừng làm phiền!

Trương Kim Xưng bị cử chỉ của Vương Ma Tử chọc cho không kìm nổi cười, một tay ngăn các lão huynh đệ lại, cực kỳ đặc ý.

- Để ý Quyên Tử nhà ngươi, đừng để nó bị dạy cho hư đấy!

Vương Ma Tử kiếm một chút khoảng không giãn ra, không thèm nhìn Trương Kim Xưng, quay đầu nhìn Tam Đường gia Đồ Ba Lạt nhắc nhở.

Đồ Ba Lạt cũng là đầy bụng hồ nghi, cẩn thận mỗi bước đi, cẩn thận nhìn trên vẻ mặt con gái, không thể tin vào hai mắt của mình.

Hồ ly này đã nói gì với Quyên Tử đây? Làm cho Quyên Tử mới mang buồn phiền mấy ngày nay đè nặng trong lòng rũ bỏ, trên mặt lần nữa lộ ra vẻ tươi cười.

Nhưng rốt cuộc hồ ly kia đã nói gì với Quyên Tử? Đồ Ba Lạt làm cha mà lần nào cũng thất bại, sau khi hỏi vài lần, con gái cũng không mở miệng nói nửa lời!

Điều duy nhất mà ông có thể xác định là bắt đầu từ ngày đó, con gái mình không còn tỏ sắc mặt với Trình Danh Chấn nữa. Hai người thiếu niên nam nữ vừa nói vừa cười, như hình với bóng, giống như hình ảnh mấy tháng trước tại đầm Cự Lộc.

Chú thích: Khai Hoàng, là niên hiệu của Tùy Văn Đế Dương Kiên. Dương Kiên trị vì hai mươi bốn năm, có xác lập chế độ tam tỉnh lục bộ, một lần nữa ban hành năm loại tiền, bước đầu thi hành chế độ quân điền, đánh tan Đột Quyết lập công lớn. Cũng thành lập chiến lược kho lương thực dự trữ, lấy ứng chiến tranh giành và nạn đói, cho đến sau khi Đại Đường lập quốc được hai mươi năm, quan nhà kho rõ ràng còn được hưởng lương thực cũ của Đại Tùy.

❖Ớng Tây Bắc, quan quân ở bên ngoài, muốn trốn cũng không có chỗ trốn! cháy vào thành được không thôi!

Tiếng Đỗ Quyên lại từ trong đám đông vang lên, mơ hồ mang theo vài tia phần nộ.

- Càn quấy!

Trương Kim Xưng quay đầu lại, hung hăng trừng mắt nhìn Đỗ Quyên.

- Nếu người bị lửa đốt cháy, người nói mọi người làm sao ăn nói với cha người?! Người cuối cùng có thấy rõ ràng không, quân địch đến như thế nào?

Chú thích: Thiếc bầu rượu, người cổ đại thường dùng dụng cụ này để đựng rượu, bởi vì nhiệt độ nóng chảy của thiếc thấp, vì vậy rất dễ dàng bị cháy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 149: Chiết Liễu (7).

M

ãi cho đến rất lâu về sau, khi nhớ đến Liễu nhi, trong lòng Đỗ Quyên mới hơi có chút ghen ghét nhưng phần nhiều vẫn là cảm kích.

Nữ nhân gia cảnh bần hàn bình thường đều tự lập từ sớm, mẫu thân của Đỗ Quyên cũng không ngoại lệ. Lúc còn rất nhỏ, nàng đã phải tự mình nấu cơm ăn, tự mình giặt y phục. Phụ thân thì buôn bán quanh năm, mỗi tháng khó mà ở nhà vài ngày, lại có những đợt đi xa nhà, thậm chí mấy tháng mới trở về. Những ngày đó ở nhà, Đỗ Quyên hận mình không phải là một đứa con trai, để có thể đánh lại những kẻ hàng xóm có ý định ức hiếp nàng, thà rằng liều đến máu chảy đầu rơi, cũng làm cho bọn họ lần sau không dám coi thường người khác nữa.

Lâu dần, tiểu nha đầu ngốc của Đỗ gia có tiếng không thể động vào. Những cô nương không cùng tuổi gặp nàng sẽ nhìn với vẻ mặt sung bái, nam nhi cùng tuổi thấy nàng cũng muốn trở thành người ngoan ngoãn đấy, còn ngoan ngoãn hơn so với con mèo nuôi trong nhà.

Sau khi biết bằng hữu của phụ thân là Hách Lão Dao, hành vi của nàng càng trở nên hung dữ hơn. Hách Lão Dao là một đạo khách sống dựa vào việc bảo tiêu hàng hóa cho người ta, vừa gặp Đỗ Quyên đã thấy hợp ý, đã truyền dạy võ nghệ tích lũy suốt đời lại cho nàng. Về mặt võ nghệ, lão được xem là minh sư, về phương diện làm người, lão cũng hồ đồ chẳng kém gì so với phụ thân của Đỗ Quyên là Đỗ Ba Lạt. Hai đại lão gia chỉ không muốn con gái nhỏ chịu oan ức gì, không bị bọn háo sắc trong đầm Cự Lộc làm tổn hại, đối với việc ở độ tuổi của thiếu nữ cần phải giáo dục cái gì ngay chính họ cũng không hiểu, chứ đừng nói là chỉ dạy cho Đỗ Quyên bất cứ cái gì.

Nữ nhi thời đó có phần trưởng thành sớm hơn nam nhi, hơn nữa nhóm cư vị trại chủ cố ý che chở, nên bông hoa đại Đỗ Quyên bình thường không kiêu nể ai cả. Nàng điên cuồng bộc lộ bộ mặt tàn nhẫn của mình, dùng đao kiếm giống như nam nhi, ra sa trường đẫm máu như nam nhi. Bị thương, cũng giống như nam nhi, thà rằng cười giấu vết thương đi, cũng không muốn để cho người khác nhìn thấy mình có chút yếu đuối.

Không cho bất cứ kẻ nào nhìn thấy, cho dù là người thân thích nhất, cũng không cho nhìn thấy. Không phải xuất phát từ kiên cường, mà là vì ngây thơ.

Nàng kiên cường giống như nam nhân, trong lòng cũng đầy tự tin giống như nam nhân. Cho nên phát hiện trong hàng ngũ đột nhiên có một người ngoài, theo bản năng nàng đã muốn tống khứ đi, dùng roi da dạy cho người mới tới một bài học, làm cho ả ta biết được quy củ của đầm Cự Lộc. Kết quả...

Nữ nhân có rất nhiều cách khiến cho địch thủ của mình không thể chống cự, không nhất định phải dùng đến đao thương. Một nữ nhân ngây thơ được nuôi nấng giống như một nam nhi đi tìm một nữ nhân xuất thân từ thanh lâu, nhìn vào sự thay đổi của ánh mắt có thể đoán được chín mười phần tâm sự thiếu nữ đang tuổi thanh xuân. Chỉ cần trước tiên không giơ binh khí lên, thì nhất định thất bại thảm hại. Liễu nhi chưa học được quy củ của đầm Cự Lộc, thì Đỗ Quyên lại từ nơi Liễu nhi lần đầu tiên học được khái niệm về nữ nhân.

Liễu nhi nói cho nàng biết, sự khác nhau cơ bản giữa nữ nhân và nam nhân, người có thể dùng sức mạnh để chinh phục một nữ nhân, nhưng không cách nào dùng roi da và đao kiếm bắt một nam nhân có thể vui được. Ở trước mặt một nữ nhân, nếu biểu hiện sự mãnh liệt sẽ khiến cho nàng cảm thấy người có chí khí nam nhân. Ở trước mặt một nam nhân, nếu so với biểu hiện của gã có chí khí hơn, sẽ chỉ làm gã kính trọng nhưng giữ khoảng cách với người.

Liễu nhi nói cho nàng biết, khi nam nhân tán thưởng một điều gì đó, không nhất định thật sự hy vọng có được. Các nam nhân đối với một nữ nhân có võ nghệ siêu quần, hoặc nữ nhân có tài nghệ siêu quần, sẽ đến vây quanh nàng ong bướm, nhưng rất ít thật tâm muốn lấy nàng làm thê tử. Làm bằng hữu kết giao là một chuyện, lấy về làm thê tử lại là một chuyện khác nữa. Thật sự coi người là huynh đệ, phỏng chừng chính làm coi người là đồ chơi, đồ trang trí. Muốn cùng gã vĩnh viễn không rời nửa bước, cũng là tuyệt không có khả năng.

Liễu nhi còn nói cho nàng biết, nếu sinh là nữ nhân, cần phải hiểu rõ sự khác nhau giữa mình và nam nhân. Nước mắt và nụ cười, tức giận và dịu dàng, đều cần phải khống chế được. Mấy thứ này so với học xách đao múa kiếm còn vất vả hơn, hiểu tốt rồi, thì có thể giữ gìn cả đời mình không thiệt thòi. Thất phu giận dữ, nhiều lắm thì đổ máu năm bước, mà mỹ nhân cười, có thể khuynh quốc khuynh thành.

Còn có rất nhiều lời, là do Liễu nhi tổng kết ra, Đỗ Quyên lại nghe không hiểu lắm, cũng vẫn miệt mài nghe. Dù sao nàng biết rằng đối phương nói những lời này không ác ý với mình, và dường như cũng có ý châm chích đấy, nhưng lại giải quyết rất nhiều vấn đề giữa mình và Trình Danh Chấn. Lúc bắt đầu mình và Trình Danh Chấn đứng chung không được tự nhiên, dựa theo giải thích của Liễu nhi, liền thấy rõ được, nếu cứ theo phương pháp trước đó mình đang làm, đúng là đem người mình thích đẩy vào trong lòng nữ nhân khác.

Hai nữ nhân lúc mới vào lều trại giường cung múa kiếm khiến đám thân vệ của Trương Kim Xương sai phái ở lại bảo hộ lo lắng một hồi vô ích. Thời gian chưa tới một nén hương thì đi ra, thân mật giống như tỷ muội.

Không thềm để ý các vị trại chủ vừa nãy tới xem náo nhiệt, hai tỷ muội vừa ăn cơm, vừa thì thầm nói chuyện. Càng nói càng thấy thân mật, càng nói càng cảm thấy hợp ý, từ những việc vặt, những việc của nữ nhân như may

vá thêu thùa, đến những việc trong cuộc sống, kinh nghiệm của Liễu nhi rất phong phú, có rất nhiều đề tài Đỗ Quyên chỉ cần loáng thoáng mở đầu, nàng liền nhanh chóng tìm được mấu chốt trong đó. Mà sau khi tìm được điểm mấu chốt, giải quyết như thế nào, làm thế nào để theo đà phát triển, biện pháp của nàng nói ra ngày trước Đỗ Quyên có đập vỡ đầu cũng không nghĩ ra, và thử một chút liền thấy hiệu quả.

Một mặt cùng Liễu nhi trao đổi, một mặt đem những kinh nghiệm vừa học được vận dụng trên người Trình Danh Chấn, trên đường về đầm Cự Lộc bằng tuyết che kín đường đi, Đỗ Quyên thay đổi rất nhanh, chỉ khổ cho Trình Danh Chấn nằm trên cáng tre dưỡng thương, mỗi ngày đều phải cố gắng học cách thích ứng với những thay đổi của Đỗ Quyên, nhưng bất luận có cố gắng như thế nào cũng không thích ứng kịp.

Sự thay đổi này không ở trong dự đoán khiến mọi người đau đầu cũng khiến mọi người vui vẻ, không chỉ một mình Trình Danh Chấn.

Nếu ai đó phát hiện Đỗ Quyên đột nhiên xuất hiện bên cạnh Trình Danh Chấn không ngừng nháy mắt, ngàn vạn lần dừng tự cho là mình thông minh, thay nàng múc nước hay thổi cát trong mắt nàng. Vừa rồi có người làm như vậy, kết quả là đối lấy một roi, trốn tránh đều không kịp.

- Rốt cuộc ngươi muốn ám chỉ cái gì với ta vậy?

Trình Danh Chấn thật sự không muốn mình lại trở thành mục tiêu chú ý của mọi người, đành phải yêu cầu Đỗ Quyên nói rõ mọi chuyện.

- Tiểu Cữu đáng chết, ngươi đúng là ngu ngốc hết biết!

Không thể nhịn được nữa, Đỗ Quyên lập tức bùng nổ, cách lớp vải thô, hung hăng véo Trình Danh Chấn một cái.

- Chẳng lẽ ngươi không thấy nháy mắt như vậy đẹp hay sao? Khác hoàn toàn với ta mọi lần đấy sao?

- A!

Đáp án chính xác khiến cho Trình Danh Chấn há miệng to đến mức nhét vừa một quả trứng gà, các huynh đệ xung quanh nhanh chóng xoay người, bả vai không ngừng rung lên. Ngọc Diện La Sát hôm nay hóa ra không phải là bị hạt cát rơi vào mắt, mà đang học cách nháy mắt của nữ nhân mà thôi. Chỉ là nữ nhân của Trương Đại Đường gia nháy mắt một chút, gần như người bình thường không thể thở nổi. Mà Ngọc Diện La Sát này nháy mắt so với tốc độ mũi tên nàng bắn ra còn nhanh hơn, nếu không phải tự nàng nói ra, mọi người nhất định sẽ nghĩ, đêm qua nàng không ngủ ngon, nên khóe mắt co giật.

- Người đúng là ngu ngốc quá, còn bảo cái gì tiểu Gia Cát chứ, ta xem là con heo còn có phần đúng hơn nhiều!

Bị mọi người cười cho đến đỏ mặt tía tai, Đỗ Quyên giận dữ dậm chân, xoay người bỏ đi.

Tuy nhiên, bây giờ không ai lại lo lắng nàng sẽ giống như lúc trước, vài ngày không để cho sắc mặt Trình Danh Chấn tốt. Từ khi theo Liễu nhi học nàng không quyến rũ lên bao nhiêu, nhưng tính tình so với trước kia dịu dàng hơn rất nhiều. Ít nhất là đối với Trình Danh Chấn và mẫu thân, tuyệt đối sẽ không tức giận vô cớ.

Quả nhiên, gần nửa canh giờ sau, mọi người lại được một trận cười thoải mái, bên tai truyền đến tiếng vó ngựa của Đỗ Thất trại chủ, lúc này bọn họ thấy được là một người khác hoàn toàn với Ngọc Diện La Sát trước kia. Bì khôi (mũ trụ bằng da dùng để che chắn tên đạn) trên đầu được đổi thành một mộc biện được chạm khắc tinh xảo, xưa nay tóc lung tung nhét trong bì khôi thì lúc này được chải mượt mà chia thành mấy phần, hai túm hai bên buông xuống trên bả vai, còn lại để thả tự nhiên ở phía sau, bị ngọn gió thổi nhẹ nhẹ bay lên.

Nhìn xuống chút nữa, bọn họ nhìn thấy những tua rua cờ da hươu sấn vai, một cái váy tơ lụa dài, ở dưới còn lộ ra đôi giày nhỏ màu đỏ sẫm. Vì mặc váy dài, Đỗ Quyên chỉ có thể ngồi một bên sườn ngựa, tuy rằng so với ngồi cưỡi ngựa chính diện hơi khó khăn hơn, với thân thủ của nàng, lại có thể khống chế được ngựa, càng tăng thêm vài phần tư thế hiên ngang.

Lúc này, không đợi Đỗ Quyên hỏi, chúng lâu la cùng với Trình Danh Chấn bắt đầu lớn tiếng tán thưởng. Chỉ có điều Đỗ Quyên không quen được người ta khen như vậy, chân trái dẫm làm bàn đạp, nhanh chóng quay người đổi thành ngồi chính diện, vừa quay đầu ngựa vừa lớn tiếng nói:

- Quả thật là mệt chết đi được, muốn cúi xuống cũng không cúi được. Ta lập tức mang y phục trả Liễu tử tử, ai thích mặc thì mặc!

- Người đừng cả ngày quấy quýt lấy người ta!

Trình Danh Chấn có chút không đành lòng, ở trên cẳng tre ngồi dậy, lớn tiếng khuyên can.

- Liễu nhi tử tử không thấy phiền đâu. Có ta đi cùng tử ấy, ít nhất sẽ làm cho những người vây quanh tử ấy chảy nước miếng!

Tiếng của Đỗ Quyên cùng với tiếng vó ngựa truyền đến, bị gió lạnh thổi càng ngày càng xa.

Đúng như Đỗ Quyên kỳ vọng, Liễu nhi tử tử dễ dàng tha thứ cho sự tùy hứng của nàng làm mất nửa ngày chuẩn bị của tử ấy. Tùy tiện hỏi vài câu, ở trong xe ngựa nhanh chóng giúp Đỗ Quyên chải chuốt lại, đổi thành kiểu tóc vừa đẹp, lại tiện đội nón da trư.

- Liễu nhi tử tử người thật tốt!

Đỗ Quyên cảm kích nắm lấy bả vai của đối phương, nói rất nghiêm túc.

- Người là tiểu muội muội! Chỉ cần có thể giúp được muội, tỷ tỷ đều sẽ làm!

Liễu nhi vẽ mặt mỉm cười, trong ánh mắt tràn đầy yêu thương và hạnh phúc.

Nếu Đỗ Quyên lớn hơn vài tuổi, nàng sẽ học được nhiều thứ. Không riêng gì kinh nghiệm của nữ nhân, hơn nữa có thể học cách hiểu được tâm tư của người khác, thám thính được tin tức mình cần. Nếu Đỗ Quyên từng trải nhiều hơn một chút, nàng sẽ cảnh giác phát hiện, Liễu nhi tỷ tỷ không biết vô ý hay cố ý, mà luôn đem lời nói hướng vào Trình Danh Chấn. Hơn nữa những chỉ dẫn cho mình đó, chưa chắc đã nghĩ ra ngay được, mà cần phải cân nhắc đi cân nhắc lại, đặt mình vào hoàn cảnh của người khác đứng ở góc độ của mình "Tuỳ cơ ứng biến". Nàng sẽ từ những lời nói đùa trong miệng mà nhận ra sự ưu thương và hâm mộ, nàng sẽ từ từ cảm giác được, làm thế nào để có thể giữ chặt Trình Danh Chấn, Liễu nhi kỳ thật sớm đã dẫn bản thân nàng đi theo.

Nàng chỉ mượn ánh mắt Đỗ Quyên, nhìn người thiếu niên làm cho mình cảm thấy ấm áp giữa đêm đông giá rét. Mượn tay người khác, đi vuốt ve ngực nàng muốn vuốt ve. Nàng dùng trái tim người khác đi gần sát đến trái tim mình muốn đi gần, vui trong cái vui của người khác, buồn trong cái buồn của người khác, chậm rãi chảy khô nước mắt của mình.

Nhưng, lúc này Đỗ Quyên, cũng chỉ có mười sáu tuổi

Và Trình Danh Chấn cũng như vậy, tự cho mình là rất thông minh, kỳ thật rất nhiều thứ nên hiểu thì lại hoàn toàn không biết gì cả.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 150: Chiết Liễu (8).

B

ất kể như thế nào, có thể khiến Ngọc Diện La Sát trong đầm Cự Lộc không ai dám động vào có thêm vài phần nữ tính, cho dù chỉ là một chút, đã khiến cho cho từ già đến trẻ trong Trương Gia Quân từ ngạc nhiên đến thán phục. Theo như quan sát dọc đường, mọi người liền rút ra được mấy kinh nghiệm, Đỗ Quyên không phải là không nữ tính, mà là nàng chỉ nữ tính khi cần thiết, nói thí dụ như ở chỗ trại chủ phu nhân Liễu nhi, thời gian ở bên cạnh Trình Danh Chấn, còn có thời gian ở bên cạnh mẫu thân của Trình Danh Chấn nữa. Khi ở bên cạnh ba người đặc biệt này, từ lúc xuất phát ở huyện Quán Đào cho đến khi đội nhân mã tiến vào đầm Cự Lộc, hễ là xe ngựa chở Trình mẫu đi qua, Đỗ Quyên đều nhu mì như một con mèo nhỏ mới ra khỏi ổ. Không hề động đến roi da chút nào , thậm chí ngay cả nói chuyện lớn tiếng cũng không dám, đến cả con ngựa cũng cúi đầu đi nhẹ nhàng, so với chủ nhân trên lưng còn yên tĩnh hơn.

- A Di Đà Phật, đây là nước mặn bỏ thêm đậu hủ, vỏ quýt dày có móng tay nhọn!

Thấy Đỗ Quyên cuối cùng đã có thay đổi, Đại Đường gia Trương Kim Xưng vui mừng đến mức niệm phật. Trong thâm tâm, y thấy công lao lớn nhất lần này là nạp được Liễu nhi làm tân nương tử, cảm thấy quyết định mang nàng từ huyện Quán Đào đi là một quyết định vô cùng thông minh. Mà Liễu nhi không chỉ tốt ở phương diện đối nhân xử thế, mà những việc vụn vặt trong trại khiến Trương Kim Xưng đau đầu, chỉ cần nói cho nàng biết, nàng nhất định có thể phân tích rồi nhanh chóng tìm ra mấu chốt. Ngày hôm sau Trương Đại Đường gia dựa theo mấu chốt đó mà làm, tám chín phần mười có thể thu lại hiệu quả to lớn.

Ban ngày xử lý những việc vặt vãnh dễ dàng, nên đến buổi tối Trương Kim Xứng còn có tinh thần rất lớn. Bất kể y có nhu cầu gì, Liễu nhi đều ngoan ngoãn phục tùng. Dần dần, Trương Đại Đường gia càng ngày càng yêu mến, mỗi khi nhìn nhau dưới ánh đèn, không khỏi sinh ra cảm kích vô hạn:

- Nếu ta được gặp nàng sớm hơn thì tốt rồi, cũng không phải làm những việc mà cả đời không thể ngẩng đầu lên!

Mỗi lúc như thế này, Liễu nhi cũng không kể công. Lấy tay chống khuôn mặt trái xoan lên, đôi mắt ánh lên vẻ hạnh phúc nói:

- Thiếp thân cảm thấy đầm Cự Lộc này cũng rất tốt. Không ai hoành hành ngang ngược, cũng không cần phải thu sưu cao thuế nặng. Mỗi ngày có thể chơi đùa thoải mái trên xe băng, chơi mệt rồi có thể câu cá ở khe băng nứt, lại không cần vì tiền mà phiền não, cũng không cần vì thắng không được quan mà phát sầu. Những ngày vô ưu vô sầu này, thiếp thân ngày trước có cầu mong cũng không có được. Đại Đường gia sao lại muốn phá vỡ nó!

- Đó là nàng mới tới mấy ngày, còn chưa thấy phiền chán!

Tuy rằng nghe lời nói của đối phương biết là có ý lấy lòng, nhưng trong lòng Trương Đại Đường gia vẫn cảm thấy vài phần tự hào. Những nữ nhân giành được lúc trước, hoặc là sợ y sợ muốn chết, hoặc là hận y hận muốn chết, không có một ai giống như Liễu nhi vậy, toàn tâm toàn ý khâm phục y, khen ngợi y, coi y là anh hùng đầu đội trời chân đạp đất. Chẳng sợ chỉ là một người trong ánh mắt anh hùng, ánh mắt kia cũng khiến cho người khác cảm thấy tràn đầy sức sống. Cảm giác, bất kể con đường phía trước có bao nhiêu phong ba, mình cũng có thể ngẩng cao đầu vượt qua.

- Đây đều là cơ nghiệp Đại Đường gia vất vả gây dựng nên, thiếp thân làm sao dám phiền chán?

Lời nói bên tai giống như ngâm nga, hơi thở cũng mang đậm cảm giác say.

Trương Kim Xưng rất nhanh như chìm đắm trong hơi thở như hoa lan, ôm chặt nàng vào ngực, thấp giọng đồng ý.

- Nàng không chê là tốt rồi. Nàng yên tâm ta sẽ không để cho nàng phải ở trong này suốt đời đâu!

Không để nữ nhân phải ở trong đầm Cự Lộc suốt đời, nhất định trong những ngày tới y phải thay đổi cách sống. Liễu nhi chỉ có thể thấy, hoặc là nàng chỉ làm bộ trên mặt. Nhưng trong lòng Trương Kim Xưng tự hiểu, cơ nghiệp của y rất cuộc có thể chịu được bao nhiêu cân lường. Quy mô đơn giản, bộ hạ dưới trướng của y có hơn mười mấy vạn, nhưng trong đó có hơn bảy phần trở lên là người già yếu, còn lại ba phần y cũng không thể tùy tiện ra lệnh, là nguyện ý sinh tử cùng. Trong trạch còn có một bộ phận chỉ cầu né qua loạn thế, là người sa cơ thất thế không muốn phát triển. Mỗi lần đưa quân xuất chinh, bọn người kia luôn xung phong ở phía sau, ở phía trước thì lui lại, đến khi phân chia chiến lợi phẩm, phân cho ít hơn một chút cũng không chịu được!

Mặc dù không ở thời gian chiến tranh, nhưng vài Đường gia có không ít phiền toái. Phần lớn đều rơi vào tình cảnh làm thổ phỉ, trong lòng các huynh đệ tự nhiên sẽ không để tâm tới liêm sỉ nữa. Cho nên, người ở đây mất đi một cái gì đó là chuyện bình thường như cơm bữa. Có đôi khi rau trồng ở trong vườn nhà mình, hay người mất công xuống sông bắt cá, vừa mới quay đi, cái cuốc bên người đã không cánh mà bay rồi. Trộm đi có lẽ chính là hàng xóm láng giềng, đồng bạn trong doanh tối qua còn uống chung chén rượu, khoác vai xưng huynh đệ. Người muốn có thể trước tiên bắt lấy “Kẻ tặc”, vậy coi như có bản lĩnh. Nhưng cũng đừng cho rằng bắt được quả tang một người là yên tâm. Trong trạch, không tính trộm đồ vật này nọ, chỉ tính mượn. Nếu người dám mượn lời của tiền nhân để nói, người bị bắt vì bất cẩn lập tức trở mặt, liều mạng “Dao trắng đâm vào, rút ra là dao đỏ dính máu” với người !

Nếu chỉ phát sinh ấu đả bình thường, cho dù là gãy mấy cái xương sườn, kéo xuống nửa cái lỗ tai, bình thường các bộ phận trong trại đều tự xử lý, sẽ không cần đến Đại Đường gia làm trọng tài. Nhưng cũng có đại bộ phận khi ấu đả, cũng sẽ gây ra những vết thương nhỏ. Chúng lâu la không có bản lĩnh đối phó với quan quân, nhưng đánh người nhà thì hạ thủ được, động vào sẽ khiến người bị thương phải nằm úp trên giường nửa năm, thậm chí có khi còn gây chết người. Có khi thân bằng hảo hữu hai bên tụ tập, dùng binh khí đánh nhau quy mô lớn, ở trong bản doanh nhìn cũng đã quen mắt.

Cho nên, ngày bình thường, nếu trừng phạt nhóm lâu la gây xung đột, sẽ tiêu hao đi đại bộ phận tinh lực của vài vị trại chủ. Còn lại một phần tinh lực bị các nhóm trại chủ chiếm dụng để đấu đá lẫn nhau, đội ngũ còn lưu lại cho Trương Kim Xưng suy xét phát triển lớn mạnh trong một thời gian, giờ đã ít ỏi không còn mấy nữa rồi.

Nếu là trước khi đánh chiếm huyện Quán Đào, cứ vô tri vô giác như vậy một ngày tính một ngày, mọi người đều cảm thấy không sao cả. Nhưng hai lần tấn công huyện Quán Đào, không chỉ khiến Trương Kim Xưng phát hiện năng lực chiến đấu của đám lâu la dưới trướng kém đến thảm hại, các vị trại chủ khác đã bắt đầu nảy sinh sự nghi ngờ đối với việc tổ chức, quản lý trong trại. Một đứa trẻ mới lớn như Trình Danh Chấn mang theo ngàn tên Hương Dũng, có thể ngăn cản được mấy vạn lâu la tấn công. Một tên Vương Thế Sung không biết gì về võ tướng dắt năm nghìn quân vội vàng chạy tới quận Bình Giang Hoài, có thể đánh cho mấy vạn lâu la rằng rơi đầy đất. Có hai trận chiến bẽ mặt nhất ở đây, một trận chính là trước khi đoàn người rút khỏi huyện Quán Đào, mấy vạn huynh đệ ăn uống no đủ nghe được có ngàn quan quân đột kích, không ngờ mỗi người sinh lòng bị tráng chuẩn bị gạch ngói cùng tan. Đám lâu la theo Đại gia Trương Kim Xưng đến phát cờ hò reo, không một ai chịu động não suy nghĩ một chút xem ưu thế của mình có phát huy được hay không, hay là sẽ bị quan quân tới tiêu diệt một trận hết.

Sau khi đội ngũ đã rút hẳn vào đầm Cự Lộc, thì ngay ngày hôm sau, đội mật thám mai phục đã tiến vào trong huyện Quán Đào. Dẫn đầu đội quân nghe nói là Dương Nghĩa Thần, Thái Phó Khanh của triều đình, là một chức quan lớn. Còn nghe nói y từng mang binh đi đánh bại người Đột Quyết xâm chiếm, rất có uy danh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 151: Chiết Liễu (9).

K

hó có được người hiểu tâm tư dân chúng như vậy. Sau khi tiến vào huyện Quán Đào, y không vội vã vượt qua kênh đào đuổi theo giết Trương Gia Quân đã hun khói để trả thù. Mà tổ chức cho dân chúng và sĩ tốt làm một nhóm xuất phát, đi dập tắt hết các đồng lửa, để tránh xảy ra tai họa không thể lường trước được. Sau đó, người này lại bác bỏ đơn kiện của vài tên họ hàng xa của Chu gia, cự tuyệt đã đem lương thực vàng bạc đã phân phát đến tay dân chúng trả về cho “Khổ chủ”.

Đối với dân chúng huyện Quán Đào có liên quan đến Lưu tặc đều sẽ bỏ qua chuyện cũ, theo mật thám báo cáo, Dương Nghĩa Thần này còn lợi dụng chức quyền trong tay, ở khắp các nơi trong Hà Bắc dán bố cáo trấn an, tuyên bố trong vòng ba tháng, đối với những người xuống núi về nhà làm nông, bất kể là mang theo bao nhiêu kẻ tặc, hay là chủ động theo kẻ tặc, đều sẽ bỏ qua chuyện cũ, bất kể sau khi xuống núi tới huyện nào, cũng có thể đăng ký nhập hộ. Bất kể mang theo nhiều hay ít của cải trộm cướp được, cũng có thể tính là tài sản chính đạo, quan phủ sẽ không sung công. Nếu có người nguyện ý sửa chữa, quân pháp bất vị thân. Chỉ cần người giao đầu của một gã đồng lõa, quan phủ thậm chí có thể cho hai xâu tiền an gia phí để dùng.

Sau khi nội dung lời công bố được truyền ra, có tác dụng không thua gì mấy vạn đại quân. Thì năm trước năm sau hơn nửa tháng quang cảnh, rải rác tại ba quận Thanh Hà, Tín Đô, Võ An và đầm Cự Lộc vẫn có tin tức kẻ tặc mai danh ẩn tích lui tới, mấy vị trại chủ này hoặc là lén lút trở về nhà, hoặc là nóng lòng lập công mà chém đầu chính thủ hạ của mình, còn có mấy sơn trại nhỏ vài ngàn người cũng lung lay sắp đổ. Quận Thủ Thanh Hà Dương

Tích Thiện và Chủ bộ huyện Võ Dương Ngụy Trưng nhìn thấy được lợi ích trong đó, không để ý thời tiết rét lạnh, nhân cơ hội dẫn dắt Hương Dũng bản quận tiến vào núi tiêu diệt. Không ngờ dựa vào uy danh của Dương Nghĩa Thần, chỉ trong vòng mấy ngày, đã tiêu diệt sạch sẽ toàn bộ các trại chung quanh quận thành!

Có câu là "Rút con la kinh sợ ngựa chết!", mắt thấy lục lâm hào kiệt các nơi ở Hà Bắc đều bó tay, Hà Bắc lục lâm Tổng Biều Bả Tử Cao Sĩ Đạt vẫn luôn muốn thu thập đằm Cự Lộc cũng ngồi không yên. Vừa mới qua mười lăm tháng giêng, liền tự mình viết một phong thư gửi cho Trương Kim Xưng, thỉnh cầu y xuất binh càn quét các quận huyện chung quanh một chút, kiểm chế binh lực của Dương Nghĩa Thần. Đồng thời, trong thư Cao Sĩ Đạt còn biểu đạt, vì sự sinh tồn của Lục Lâm đạo. y còn mời những người tung hoành ở giao giới giữa Hà Bắc Bắc Bộ và Sơn Tây là Vương Tu Bạt, Ngụy Dao Nhi xuôi xuống phía nam phối hợp tác chiến, nhất định đối kháng với quan phủ.

- Không thể làm như vậy được!

Đối với yêu cầu của Cao Sĩ Đạt, Tứ Đường gia Vương Ma Tử không che giấu sự đề phòng trong lòng mình.

- Khoảng cách ở nơi này của chúng ta với Dương lão hồ gần nhất, một khi làm gã nóng mắt, gã nhất định đuổi theo đến chỗ gần mình nhất đánh cho một trận! Đến lúc đó người thua thiệt là chúng ta, còn được lợi lại là người khác đấy!

- Đúng là có hơi phiền toái!

Không đợi có người nói thay Cao Sĩ Đạt, Nhị Đường gia Tiết Tụng đang ngồi trên ghế cũng đứng lên.

- Dựa vào thu hoạch của năm trước, chúng ta có thể thu thập và tổ chức được một chút binh lực, thật muốn đánh một trận, đoàn người vừa đi

lại hơn mấy tháng. Qua một năm mới vừa ban bố chính lệnh, quy củ lại không ai phụ trách!

- Đám thuộc hạ dưới trướng chúng ta còn không rõ sao? Chỉ cần vài vị trại chủ không ở, nhất định liền thả dê. Theo đạo lý, Cao Đại đương gia đã viết thư, chúng ta nên nể mặt mũi một chút. Nhưng chúng ta xuất binh cứu người khác, bất kể được việc hay hỏng việc, chuyện của chính mình cũng sẽ chậm trễ! Mất nhiều hơn được, mất nhiều hơn được!

Cùng con gái chưa xuất giá và con rể Trình Danh Chấn ở cùng một chỗ lâu, Tam Đương gia Đỗ Ba Lạt cũng nhiễm thêm vài phần nhả nhận, liên tiếp lắc đầu.

Bát Đương gia Lữ Phương Nguyên vốn muốn thực hiện chức trách. Thấy ba vị Đương gia phản đối, thở dài, cũng không nói nhiều lời.

Đối với những chuyện xảy ra trong đầm Cự Lộc gần đây, trong lòng gã đều có tính toán. Từ lần thứ hai tấn công Quán Đào, sau khi trở về mang rất nhiều lương thảo và đồ quân nhu trở về, đầm Cự Lộc đã không phải nhìn mặt của Bắc Hà lục lâm Tổng Biều Bả Tử Cao Sĩ Đạt. Đầu tiên có ba người ở bên trong là Dương Nghĩa Thần, Ngụy Trưng, Dương Tích Thiện, thế lực của Cao Sĩ Đạt đã không kéo dài đến đầm Cự Lộc. Tài đánh giặc của bất kỳ người nào trong ba người này cũng không thua gì Cao Sĩ Đạt. Ở tổng đà của Hà Bắc lục lâm, nơi doanh trại Đậu Tử muốn can thiệp sâu vào trong đầm Cự Lộc, chỉ sợ không đợi tới đầm Cự Lộc, đã phải đối đầu cùng quan quân một mất một còn.

Tiếp theo, từ lúc lấy được nhiều lương thực tại Chu gia Quán Đào, Trương Kim Xưng muốn khuếch trương chiến binh lên đến năm vạn người, trong khoảng thời gian ngắn, cũng không thành vấn đề. Nói cách khác, mặc dù không đối đầu với quan quân, tổng đàđôi Đậu Tử cũng chưa chắc đã nuốt được đầm Cự Lộc. Mà Trương Kim Xưng sở dĩ còn muốn giúp Cao Sĩ Đạt làm Tổng Biều Bả Tử, không nóng lòng mang thực lực ra tranh hùng với

người đi trước, là vì y bỗng nhiên có ý khác, không muốn lần này làm xà ngang đầu.

Thứ ba, từ sau khi nạp tân áp trại phu nhân, nhận thức được thêm rất nhiều chuyện, Trương Đại Đường quả thật đã thay da đổi thịt. Lư Phương Nguyên dựa vào cảm giác của cá nhân quan sát được, Trương Kim Xưng bây giờ đang cân nhắc thời cơ, muốn phát triển lâu dài ở tương lai. Ví dụ như vừa rồi Nhị Đường gia Tiết Tụng và Tam Đường gia Đỗ Ba Lạt ra các lệnh, và quy củ. Ở lần thứ hai tấn công Quán Đào, đầm Cự Lộc dù cũng có quy củ trại pháp, nhưng cũng rất qua loa, việc chấp hành cũng rất tùy hứng. Mà từ sau khi ở huyện Quán Đào trở về, chẳng những tất cả các quân quy đều tăng lên, mà tất cả những quy củ thường ngày, cũng chiếu theo quan phủ chính lệnh mà bổ sung rất tỉ mỉ, ngay cả phương án phân chia chiến lợi phẩm, đều công khai, khiến nhiều người tin phục.

Lúc này Đại Đường gia Trương Kim Xưng, Nhị Đường gia Tiết Tụng và Cửu Đường gia Trình Danh Chấn rất kiên trì, với việc chấp hành quy củ, đầm Cự Lộc bây giờ với đầm Cự Lộc nửa năm trước không giống nhau. Trước kia quy củ là chuyện nhỏ đều do các trại tự xử lý, liên quan đến mạng người mới báo lên tổng trại quyết định. Mà hiện tại, mâu thuẫn hàng ngày trong dân chúng trong trại đều có tổng trại chủ bộ giải quyết. Nếu bất mãn đối với phán quyết của chủ bộ, còn có thể khiếu nại lên tổng trại, giao cho Nhị Đường gia Tiết Tụng thống nhất xử lý. Về phần liên quan đến nhân mạng, bất luận phát sinh ra ở trại của ai, nếu chủ trại có ý bao che, tổng trại bắt toàn bộ cả hai bên gây chuyện đi. Sau khi thẩm tra xử lý tỉ mỉ, sẽ căn cứ vào tình huống thực tế đưa ra phán quyết. Thường là kẻ giết người phải đền mạng, đánh người tất bị phạt, ăn cắp.... căn cứ vào thái độ biểu hiện, hoặc bị đưa ra lột y phục dùng roi da đánh, hoặc là chặt rơi một ngón tay, tuyệt đối là nghiêm trị không tha.

Những mệnh lệnh đó, tuy rằng thi hành trong thời gian ngắn ngủi, nhưng đã đem lại hiệu quả không hề nhỏ. Theo quan sát của Lư Phương Nguyên, đầm

Cự Lộc lúc này giống như một quan phủ độc lập, mà không phải căn cứ địa của lực lâm hảo hán. Có những vụ án, Nhị Đường gia Tiết Tụng và Tứ Đường gia Vương Ma Tử phụ trách xử lý so với quan phủ có phần còn công đạo hơn. Ít nhất, bọn họ không có can đảm che mắt Trương Kim Xưng nhận hối lộ, hay bao che nghi phạm.

Bởi vì thi hành nghiêm minh như vậy, đối mặt với chiến thuật công tâm của Dương Nghĩa Thần, Trương Gia Quân vốn nên chịu đả kích nghiêm trọng nhất ngược lại tổn thất không nhỏ. Dự trữ đầy đủ, khiến dân chúng không còn muốn cải tà quy chính, dần dần quen với quy củ khiến tâm tư của bộ hạ yên ổn. Mà Trình Danh Chấn sau khi trải qua chuyện ở Quán Đào, trải qua việc bị hãm hại, trái tim đã bỏ đi ý muốn hướng về quan phủ.

- Lời quan lão gia nói, có thể tin là thật sao?

Đối với những tin vệt bên ngoài nói quan phủ sẽ bỏ qua chuyện cũ, đám lâu la trong đầm Cự Lộc đều cười nhạt.

- Cứu Đường gia chúng ta đã cứu huyện lão thái gia một mạng, cuối cùng thì thế nào, còn không phải rất nhanh bị lấy cớ tổng vào ngục đó sao. Nếu không phải Đại Đường gia đến sớm....

Nếu không phải Đại Đường gia đến sớm, Trình Danh Chấn đã cửa nát nhà tan rồi. Cho nên, có vết xe đổ ở phía trước làm gương, mọi người đừng để quan phủ lừa dối!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 152: Chiết Liễu (10).

N

ếu ngay cả thân tín của Cao Sĩ Đạt ở trong đầm Cự Lộc cũng không nói thay cho gã, người khác dù ăn ở có tình có nghĩa lại càng không dám có ý nghĩ đi động vào Dương lão hồ để rước rủi ro. Trương Kim Xưng lại ngông nghênh nói vài câu, trong thời gian ngắn quần hùng đầm Cự Lộc co đầu rút cổ không có chiến lược cứ như vậy định xuống dưới.

Ban ngày hội nghị tiến hành như ý, đến buổi tối, không thể thiếu việc Trương Đại Đường gia ở trong phòng khoe với nữ nhân vài câu. Ái thiếp Liễu nhi đang hầu hạ y rửa chân nghe được sừng sốt, vừa lấy đá kỳ cọ gót chân cho Trương Kim Xưng vừa dịu dàng hỏi:

- Cừu Đường Gia cũng đồng ý với sách lược này sao? Với lời nói của Gia, hôm nay hăn giống như vẫn một mực không chịu mở miệng!

- Hăn sao? Dù sao cũng còn nhỏ tuổi! Sợ là khi mở miệng cũng không nói ra sao cả!

Trương Kim Xưng đang được cảm giác dễ chịu ở chân truyền tới không muốn mở mắt, đáp lại một câu không đầu không cuối.

- Chẳng phải mấy hôm trước lão gia còn khen hăn kiến thức sâu xa, so với hăn rất nhiều người hơn tuổi vẫn chưa bằng đó sao?!

Liễu thị cười nhắc chân y để lên đầu gối mình, lại cầm lên khăn nhỏ, chậm rãi lau nước trên chân cho y.

- Đó là lời nói thật, Tiểu Cừ tử dù sao cũng đọc không ít sách!

Trương Kim Xương khẽ nhúu mày, thì thào giải thích.

- Không giống như mấy người chúng ta, học vấn nhiều nhất là có thể biết được mấy trăm chữ!

Bị Liễu thị trong lúc vô tình nhắc nhở, y ý thức được đúng là ban ngày khi nghị sự, Trình Danh Chấn nói rất ít lời. Mà vừa mới trở lại đầm Cự Lộc mấy ngày nay, biểu hiện của người thiếu niên chưa bao giờ trầm tĩnh như bây giờ, đặc biệt những chuyện liên quan đến việc ban bố quy tắc và việc luyện quân binh, lại càng không để tâm đến. Có mấy lần không để ý người vừa gia nhập, không ngờ dám đập bàn với Tứ Đường gia Vương Ma Tử và Bát Đường gia Lữ Phương Nguyên.

Những xung đột giữa các huynh đệ, Trương Kim Xương có thể ba phải được đương nhiên liền ba phải. Trình Danh Chấn kiến thức cao, nhưng lý lịch, kinh nghiệm của Vương Ma Tử và bối cảnh của Lữ Nguyên Phương, người thiếu niên so ra đều có phần kém hơn đây. Cho nên xung đột đến cuối cùng, thường thường đề nghị người thiếu niên phải tiếp thu, nhưng lại bị hăn lớn tiếng phản bác, biến thành hai bên đều không vừa ý, liên tục mấy ngày gặp mặt luôn trừng mắt nhìn nhau.

Trừ những bất đồng thể hiện ngoài mặt hay để trong lòng ra, các vị Đường gia vẫn rất bội phục bản lĩnh của Trình Danh Chấn. Những ý kiến đề nghị của người thiếu niên, về cơ bản cũng không có gì là tư lợi riêng, một vài phương án dựa sau này sửa lại theo ý nghĩ của hăn, bất kể hiệu quả sắp tới và thao tác thực tế ra sao, đều cao hơn so với mọi người nghĩ ra rất nhiều. Mượn lần chinh quân này để nói, tám vị Đường gia đổ kỵ về thực lực của nhau, ai cũng không chịu cắt giảm quy mô huynh đệ dưới trướng, ai cũng lo lắng khi đem huynh đệ dưới trướng giao cho người khác điều phối. Mà ai cũng cố tình giữ lại, rõ ràng đều là một đám ô hợp, nếu gặp phải Dương lão hổ, hơn mười vạn huynh đệ khẳng định tan thành tro bụi.

Lần trước mồm năm miệng mười nghị luận cả ngày, đoàn người sức cùng lực kiệt, lại không tìm ra phương án hữu hiệu, sắp đến lúc bỏ cuộc, Trình Danh Chấn đã chủ động đề nghị, trước mắt duy trì quy mô của các trại không thay đổi, một mình chinh đồn hai vạn tả hữu binh đi ra ứng phó thời cuộc. Hai vạn chiến binh này được tạo thành là do, tám vị Đường gia mỗi vị đưa ra hai ngàn người, trại chủ Trương Kim Xung gấp đôi, cộng hiến bốn ngàn người, chia làm mười đội quân, mỗi đội quân như cũ là hai ngàn người, trang bị chỉnh tề, thống nhất huấn luyện. Chủ tướng các quân gọi là Đô úy, do các trại chủ tự kiêm, ngày thường khi huấn luyện các huynh đệ do hai phó tướng dẫn đầu đội, đặt danh hiệu là tả hữu Đô úy, việc chọn người làm phó tướng, thì do các trại chủ tự tiến cử, tổng trại không cần can thiệp.

Về phần cờ hiệu của mười đội chiến binh, cũng không còn lung tung lộn xộn Sơn, Lâm, Báo, Trạch linh tinh, mà tham khảo đề nghị của Trình Danh Chấn, đoàn người dập khuôn theo quân chính quy Đại Tùy xây dựng chế độ, chia làm tả nhất, tả nhị, tả tam, hữu nhất, hữu nhị, hữu tam, trung nhất, trung nhị, trung tam và một đội hoàn toàn do kỵ binh tạo thành Kiêu Kỵ quân.

Kể từ đó, chẳng những đảm bảo quy mô chiến binh, mà cũng không đánh vỡ thế lực cân bằng nội bộ trong đầm Cự Lộc. Để nhanh chóng nâng cao sức chiến đấu của các huynh đệ, Trình Danh Chấn còn chủ động đề xuất, Ngũ Đường gia Hách Lão Dao đảm nhiệm chức Giáo đầu do thân thủ nhanh nhẹn, phụ trách thống nhất thay mọi người luyện binh, mình và Đỗ Quyên ở bên hiệp trợ.

Các hương dũng huyện Quán Đào có sức chiến đấu kinh người, vài vị Đường gia của Trương Gia Quân ký ức đến nay vẫn còn mới mẻ, thấy lợi ích của mình sau này không bị tổn hại, bọn họ liền nhanh chóng chấp nhận đề nghị của Trình Danh Chấn. Trong lòng ai cũng hiểu được, Hách Lão Dao đảm nhiệm chức tổng giáo đầu chỉ là cho có, trên thực tế là người thiếu niên

có ý tôn trọng vị tiền bối, còn khi huấn luyện tất cả mọi chuyện lớn nhỏ, khẳng định vẫn do Trình Danh Chấn ở bên cạnh giải quyết.

Thừa lúc mọi người đang vui vẻ, Trình Danh Chấn lại có đề xuất, cùng nhau giải quyết việc xưng hô hỗn loạn trong đội quân. Theo quy chế phủ binh Đại Tuyền, từng đội quân phía dưới thiết lập hai đoàn, do Giáo Úy thống lĩnh, một trăm người lập làm một lữ, do Lữ Suất thống lĩnh. Mà dưới Lữ Suất lại có hai đội, mỗi đội năm mươi người, do đội trưởng phụ trách chỉ huy. Cấp quan quân thấp nhất là Hỏa Trường, thống lĩnh năm người, khi xung phong đều cùng nhau lên đầu tiên.

Nghe Trình Danh Chấn nói có trật tự, chúng trại chủ cũng thống nhất đồng ý. Nhưng sau đó, Cửu Đường gia giống như đặt hết tâm tư vào việc luyện binh, xưa nay ít đến tổng trại xum xoe. Cứ ba ngày một lần nghị sự theo thông lệ, cũng rất ít nói chuyện, tận đến lúc bị Trương Kim Xưng hỏi, mới cẩn thận đáp lại mấy câu.

- Hay là trong lòng tiểu tử này có gì không thoải mái?

Cẩn thận cân nhắc biểu hiện của Trình Danh Chấn, Trương Đại Đường gia cau mày lăm lăm bà lăm bằm.

Thấy trượng phu trầm tư, Liễu thị đúng lúc không nói gì, ôm một bên đùi Trương Kim Xưng, kiên nhẫn xoa bóp cho y cường gân hoạt huyết.

Những việc nặng nhọc này, ở nha môn đều do tỳ nữ phụ trách. Nhưng ở chỗ Trương Kim Xưng không có quy củ gì, thích nữ nhân nào, thì nạp nữ nhân đấy làm thê tử, đầu bếp nữ, tỳ nữ tam thân phận toàn bộ bao hết. Mà Liễu thị hầu hạ người hơn hẳn những cơ thiếp khác, cho nên từ lúc đến đầm Cự Lộc, trong mười buổi tối thì có đến tám buổi tối là Trương Kim Xưng đến phòng Liễu thị.

Trầm ngâm một lát, Trương Kim Xưng có nghĩ nữa cũng không ra, giơ tay vuốt vuốt mái tóc đen trên trán nữ nhân, thấp giọng hạ lệnh.

- Chuyện nàng nói là thật à? Gần đây ta đối xử với hân dũ tợn lắm sao? Hân giống như đang sợ chuyện gì, những ngày gần đây rất cẩn thận đấy!

- Chuyện của nam nhân, thiếp làm sao hiểu được nhiều!

Liễu thị ngẩng khuôn mặt tràn đầy mồ hôi rịn lên, thở hổn hển trả lời, cũng không biết là do hơi nước trong chậu rửa chân bốc lên, hay bởi vì dùng lực quá độ, mặt của nàng đỏ rực, khiến Trương Kim Xưng nhìn thấy, không kìm nổi lòng muốn đem há miệng cắn một cái.

Nếu như vậy, toàn bộ buổi tối hôm nay không bàn luận được bất cứ chuyện chính sự nào rồi. Cũng may Trương Đại Đường gia có phần tự biết mình đấy, cố nén ham muốn trong lòng, cười khích lệ nói:

- Chẳng phải Quyên Tử vẫn thường đến đây sao? Nó có đề cập đến chuyện này không? Bọn họ là vợ chồng son quần quýt nhau như mật ong trộn dầu, có chuyện có lý gì không chịu nói?

- Quyên Tử bận giúp Trình Danh Chấn luyện binh, mấy ngày rồi không có tới!

Liễu thị thở dài, thấp giọng trả lời.

- Trời ảm áp, mỗi người đều có chuyện gấp, thiếp cái gì cũng không biết, cho nên ở đâu cũng đều vụng tay vụng chân!

- Người nào chê nàng vụng tay vụng chân rồi, ta sẽ đánh cho gã một trận?

Trương Kim Xưng bị bộ dạng của Liễu thị làm cho đau lòng, thu chân lại, vươn người đứng lên.

- Nàng muốn đi đâu chơi, cứ việc đi, nàng là nữ nhân của ta, ai dám bất kính với nàng, chính là không nể mặt mũi lão Trương ta đây!

- Người nào đối với thiếp không tôn kính rồi hả? Là thiếp sợ quấy rầy người khác!

Liễu thị nhẹ nhàng ôm lấy đầu gối Trương Kim Xưng, áp lên, thấp giọng nói.

- Thiếp là nữ nhân của người, nếu mỗi ngày đông đi tây xuyên, khó tránh khỏi sau lưng có người xì xào. Nữ nhân gia có trượng phu, kiêng kị nhất là người khác nói này nói kia. Thiếp thân tuy xuất thân kém chút, nhưng lại không thể để mất mặt lão gia!

- Cứ việc đi, chúng ta nơi này không có quy củ của quan phủ!

Cảm nhận được sự chăm sóc dịu dàng của nữ nhân, lòng của Trương Kim Xưng nhất thời mềm ra.

- Ai dám tung tin thị phi về nàng, ta lấy đao làm thịt. Nàng từ sau không cần mỗi ngày đều ở trong phòng buồn bực, trời ấm rồi, nếu muốn ra ngoài thì đi ra ngoài một chút. Muốn đi chỗ nào, ta điều vài tên thân cận hộ tống nàng đi, ai dám không tuân mệnh, người cứ học Đỗ Quyên, lấy roi da quất gã!

- Lão gia...

Liễu thị bị những lời nói của Trương Kim Xưng làm cho cảm động, hai mắt đầm lệ nhìn lên, nghẹn ngào.

- Nữ nhân các nàng đa cảm quá đấy!

Trương Kim Xưng cúi xuống thắt lưng, dùng những ngón tay đầy vết chai sần lau đi nước mắt trên khuôn mặt nữ nhân. Đó là khuôn mặt vô cùng mịn màng, thật không cân xứng so với những ngón tay thô ráp của y. Nữ nhân như vậy, vốn nên được sống trong những nơi ruộng cật trạm trở, ngày ngày

ăn ngon mặc đẹp, chứ không phải ở đầm Cự Lộc này, những con muỗi hoành hành theo sát khiến lão Trương lo lắng hãi hùng. Nghĩ đến mấy ngày nay Liễu thị đối với mình rất tốt, tim Trương Đại Đường gia đau nhức.

- Ta gần đây bận việc, không thể mỗi ngày đều ở bên nàng, qua những ngày bận bịu này, ta sẽ dẫn nàng đi trèo thuyền trên hồ. Đầm Cự Lộc của ta tuy rằng vắng vẻ một chút, nhưng cảnh sắc cũng không tệ!

- Lão gia đang làm việc đại sự, không thể để nữ nhân làm trễ nải. Là ta không tốt, muốn được voi đòi tiên!

Nữ nhân giữ chặt tay Trương Kim Xưng, đặt dưới đôi môi đỏ mọng, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng nhấm nháp, ngón tay thô ráp, khô héo, nhưng cường tráng tin cậy.

Trương Kim Xưng không hiểu ý được voi đòi tiên, lại có thể cảm giác được hơi thở nóng bóng của nữ nhân, thở dài, cúi người, ôm Liễu nhi vào trong lồng ngực, đi nhanh về phía giường.

Tuổi của y không tính là lớn lắm, cánh tay vẫn rất khỏe mạnh, bộ ngực vẫn rất vững chắc. Áp tai lên ngực, Liễu thị có thể nghe thấy rõ ràng tiếng trái tim đập, là một nữ nhân mới bị giành được, có thể may mắn được trượng phu sủng ái như vậy, làm cho tất cả những cơ thiếp khác của Trương Kim Xưng đều ghen tị. Nhưng nàng vẫn cảm thấy có khoảng trống ở trong lòng, cho dù là nằm trong vòng tay của Trương Kim Xưng, nhưng vẫn không thể thỏa mãn như trước. Nàng biết rõ yêu cầu của mình quá xa vời đấy, kỳ thật một ngọn lửa có thể làm cho người ta tan xương nát thịt, nhưng nàng lại muốn lấy thân xác mình nhảy vào đồng lửa đó, cho dù bị đốt thành tro tàn, cũng sẽ không hối tiếc.

Trong phòng đột nhiên nóng lên, con thiêu thân ngủ đông tỉnh lại mở cánh ra, bay về phía ngọn nến đặt trên bàn. Bị ngọn lửa thiêu cháy, bốc khói rơi xuống mặt đất.

Đã có hai con thiêu thân tiếp tục nhào tới, bay về phía số mệnh mà mình không thể cự tuyệt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 153: Chiết Liễu (11).

V

ừa rạng sáng ngày thứ hai, Trương Kim Xưng đến Tự nghĩa sảnh xử lý trại vụ, điều hai người trong đám thị vệ của mình, ra lệnh cho bọn họ sau này trực tiếp nghe mệnh lệnh của Liễu thị. Bất kể Liễu thị muốn đi đâu, đầu tiên phải đảm bảo an toàn tuyệt đối sau đó thỏa mãn mọi yêu cầu của nàng. Bất kể kẻ nào bất kính đối với Liễu thị, đều lôi ra đánh, nếu lỡ tay đánh chết người đã có Đại Đường gia làm chỗ dựa.

Liễu thị dáng bộ ngày thường quyến rũ, lại thường rất lớn, xử sự không tính toán chi li như những nữ nhân khác của Trương Kim Xưng. Cho nên bọn thị vệ nghe được chỉ bảo của Đại Đường gia, rất vui nên nhanh chóng đồng ý.

Nhưng thật ra Liễu thị cảm thấy Trương Kim Xưng làm như vậy rất phiền đến mọi người, chậm rãi rủ mí mắt xuống, nhăn nhó từ chối nói:

- Bên ngoài chẳng có gì đẹp cả, thiếp thân đi lại ở trong trại một chút là được, không cần làm phiền nhiều huynh đệ như vậy!

- Không phiền, không phiền, nàng xem bọn họ đều cười vui vẻ như vậy!

Trương Kim Xưng xua tay.

- Đám tiểu tử này, chỉ muốn tiền thưởng của nàng thôi. Nàng bảo Tiểu Như giúp nàng cầm túi tiền giám sát chặt chẽ một chút, ngàn vạn lần đừng để những lời ngon ngọt bên ngoài của bọn họ đánh lừa!

- Ngài nói như vậy, các huynh đệ sẽ cười thiếp đấy!

Liễu thị hé miệng cười, hai mắt uyển chuyển như làn song xanh,

- Tiền tài đều chỉ là vật ngoài thân, Đại Đường gia thưởng cho thiếp, nhưng thiếp căn bản không tiêu đến, mới đánh bạo thay Đường gia thưởng cho mọi người. Các huynh đệ tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng nhất định trong lòng hiểu được đây là ân trách của Đại Đường gia!

- Xem miệng nàng nói, quả thực có thể làm cho người chết sống lại!

Trương Kim Xưng thấy toàn thân đều thư thái, nắm bả vai Liễu thị, cười cười lắc đầu.

- Tiền của nàng, nàng muốn dùng như thế nào thì dùng ta không quản. Bao giờ tiêu hết dùng đến tìm ta khóc lóc là được. Nhớ rõ nếu rảnh thì đi tìm Quyên Tử, để cha và sư phụ của nó nhớ kỹ mặt tốt của nàng!

Tiếng nói vừa truyền xuống, bọn thị vệ lập tức dời đi chỗ khác, quay lưng về phía Trương Kim Xưng cười không ngừng. Đỗ Ba Lạt không dạy dỗ con gái, mà là dạy một thiên kim thành một con cọp con. Mắt thấy con gái càng ngày càng lớn, tính tình và võ nghệ cũng càng ngày càng phát triển, buồn đến mức không ngủ yên. Nhưng vạn vật trên thế gian tương sinh tương khắc vẫn là đạo lý xưa nay. Bởi vì cái gọi là “Nước mặn bỏ thêm đậu hũ, vó quýt dày có móng tay nhọn”. Ngọc La Sát Đỗ Quyên xưa nay không sợ trời không sợ đất, lại đối với Liễu thị thật sự rất kính phục. Cho nên trong lòng Tam Đường gia Đỗ Ba Lạt và Ngũ Đường gia Hách Lão Dao, đã sớm coi Liễu thị phu nhân như là thầy dạy miễn phí của nhà mình, chỉ cần phát hiện nữ nhi có biểu hiện không ổn, liền tìm cách đem hướng trại chủ bên này hỏi.

- Cười cái gì mà cười, nếu để Quyên Tử thấy, cho các người ăn roi ngựa đấy!

Trương Kim Xưng cũng rất nhanh liền ý thức được lời nói lỗi khi này của mình, sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, giả vờ giận trách cứ.

Chân ý của y Liễu thị cũng hiểu được, vụng trộm hướng y mở trường hai mắt, thấp giọng đáp lại.

- Vài ngày không thấy, thiếp thân thật sự rất nhớ Quyên Tử, như thế này xoay chuyển mệt mỏi, vừa muốn nhìn nàng thao luyện thủ hạ là huynh đệ như thế nào!

- Đi đi, đi đi, chú ý một chút, vừa mới đầu xuân, gió vẫn còn hơi lạnh!

Trương Kim Xưng trong nháy mắt đã hiểu. Đã bao nhiêu năm, trước khi chưa sinh con, người thê tử đầu từng cho y cảm giác tương thông dịu dàng như vậy. Sau khi những việc vất vả trong nhà ngày càng nhiều, hai vợ chồng ngày nào cũng mệt mỏi giống như trâu, đến buổi tối chuyện không liên quan thì chẳng quan tâm đến, đặt đầu xuống gối là lập tức ngủ luôn....

Nhớ tới năm đó nghèo đói, phu thê giúp đỡ nhau làm việc sống qua ngày, trong lòng của y bất giác dâng lên một chút nuối tiếc. Trước khi tạo phản, đứa con Trương Quý bị y đưa ra ngoài thành tránh nạn, thê tử cũng bị y đuổi về nhà mẹ đẻ. Hiện giờ không biết hai người bọn họ như thế nào, nếu đều còn sống, Trương Quý giờ chắc cũng cao như Trình Danh Chấn, mà thê tử...

Chậm rãi thu lại nụ cười, y xoay người, đi hướng về phía đại sảnh nơi mọi người đang tụ họp, còn rất nhiều chuyện đang chờ y giải quyết, trong loạn thế, sống sót mới là điều quan trọng nhất. Sự ấm áp và hạnh phúc trong trí nhớ, sớm đã thành một loại mong muốn quá xa xỉ.

nhón mũi chân lên nhìn theo bóng dáng của Trương Kim Xưng đi xa, Liễu thị giống như tân thiếp mới nạp cong miệng lên, sau đó xoay đầu lại, thấp giọng hướng mấy tên thân vệ thì thầm,

- Suốt ngày chỉ thấy y bận, cũng không biết là bận rộn cái gì! Bảy tám trại chủ đâu rồi, mọi chuyện đều phải tự tay mình làm sao?

- Đại Đường gia vẫn quan tâm đối với Người đấy ạ!

Vài tên thị vệ khấn trương xúm lại, cười an ủi. Trương Kim Xưng thời gian gần đây thay đổi rất nhiều, đoàn người ai cũng có thể nhìn rõ. Ai cũng hiểu được, tuy rằng giờ phút này địa vị của Liễu thị không khác những cơ thiếp khác là mấy, nhưng sớm muộn gì cũng có một ngày, vị trí trại chủ phu nhân thuộc về nàng, cho nên quay sang nịnh bợ Liễu thị phu nhân, chẳng khác nào nịnh bợ Trương Đại Đường gia. Không trông cậy vào việc lập tức được coi trọng, nhưng ít nhất nếu sau này phạm sai lầm, có người để mà cầu cạnh.

- Đúng đấy, đúng đấy, trước khi người đến, Đại Đường gia thường xuyên ở lại tự nghĩ sánh ngủ, rất ít khi quay về trại!

Nhìn thoáng xung quanh có mấy gian phòng, có người tiếp tục nói tốt cho Trương Kim Xưng,

- Sau khi Người tới, bên này náo nhiệt hẳn lên, bằng không cả ngày đều chưa chắc có người nói chuyện, chứ chưa nói là nghe được tiếng đàn ca!

- Ai mà thêm ý tới bên này!

Liễu thị ngoài miệng mặc nhiên không thuận theo buông tha, nét mặt tươi cười đã nở rộ.

- Mấy vị phu nhân khác cũng không phải câm điếc, chẳng lẽ không ca hát cho Đại Đường gia nghe sao?

Nụ cười kia khiến trước mắt các thị vệ đều sáng ngời, đem âm thanh ép xuống thấp hơn một chút, cười khen tặng

- Không, không ai hát hay như Người. Dù sao Đại Đường gia rất ít nghe, cũng rất ít chê cười! Người hôm nay chuẩn bị đi đâu ạ? Chúng ta đi loanh quanh một chút chứ ạ, chớ phụ tâm ý của Đại Đường gia.

Đúng lúc đó có một vị cơ thiếp đi qua, thấy Liễu thị bị một đám thị vệ vây quanh như các vì sao vây quanh mặt trăng, đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức ngẩng đầu lên, quay mặt tránh ra bên cạnh mà đi. Liễu thị năm đó ở trong thanh lâu từng lăn lộn với những người có sắc đẹp hơn nhiều, tự nhiên không muốn cho đối phương yên, cười cười, cố ý nói to, trước mặt mọi người tuyên bố:

- Đi săn vịt hoang ngoài hồ trước đi, các người cầm theo cung tiễn, nhìn xem con nào là vịt mái, trực tiếp bắn xuống cho ta. Đêm nay ta tự tay luộc vịt nấu canh, cho Đại Đường gia tâm bổ!

- Tuân mệnh! Trước tiên đi bắt vịt hoang ở hồ!

Đối với người không phục nữ nhân Trương Kim Xưng sủng ái, đám thân vệ tự nhiên cũng là mắt chó nhìn người kém, ồn ào đáp ứng, vây quanh Liễu thị đi xa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 154: Chiết Liễu (14).

H

ồ vịt hoang ở đằng sau trại chủ, là phạm vi hơn trăm mẫu, xung quanh còn liên kết với rất nhiều hồ nhỏ xung quanh, hội tụ thành một vùng đã cầm yên vui. Mới đầu mùa xuân, gió phương Nam thổi tới rất mát mẻ, nhưng cỏ dại ở bên bờ nước cũng đã nổi lên màu xanh, cao thấp lay động, tựa như vô số những con yêu tinh trong suốt đang nhảy múa trên những ngọn cỏ.

Mỗi khi có gió thổi cỏ lay, tất cả sẽ hù dọa lũ chim bay lên, chim cốc miệng dài, con cò cánh trắng, còn có nhạn hoang bay từ phương nam tới, kêu cạc cạc như e sợ bỏ lỡ mùa xuân náo nhiệt. Mùa này, vừa trải qua một mùa đông đói bụng nên cá cũng không chịu nổi nữa, đều mò lên mặt nước kiếm ăn. Mà sự xuất hiện của bọn nó, hoàn toàn hấp dẫn ánh mắt của đám thủy điều, vừa lặn một cái xuống nước, liền có một con cá dài gần tấc ngậm ở trong miệng, sẵn bắt được thân mình lập tức vỗ cánh bay cao, bay về phía đảo cây cối ở giữa hồ, ở bên đó, còn có những con thủy điều khác chờ chúng. Những con cái không cần tự mình săn mồi, mà không chế được một con đực hùng mạnh, thì muốn cái gì liền có cái đó.

Mới một canh giờ trôi qua, đã có ba con vịt hoang xui xẻo, một con chim nhạn ngốc bị xách tới trước mặt Liễu thị rồi. Liễu thị lớn như vậy, nhưng là lần đầu tiên xem người săn thú, vẻ mặt hưng phấn đỏ hồng, mỗi khi bọn thị vệ mang con mồi giao đến, liền không keo kiệt bất luận bất cứ lời tán tụng nào. Được sự cổ vũ của nàng, bọn thị vệ lại mỗi người mỗi anh dũng, lại qua hơn nửa canh giờ nữa, mỗi người đều xách đến một con mồi, đương nhiên, mũi tên lông vũ trong bầu cũng lãng phí không còn mấy mũi tên rồi.

Nhìn mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, Liễu thị phủi tay, cười nói:

- Chỉ tới đây thôi. Nhặt hai con vịt mái béo nhất ra, tối nay ta nấu canh cho Đại Đường gia tắm bổ, những thứ khác, các người lấy về cách thủy ăn đi, chú ý thả thêm mấy cái nấm, tránh lửa to!

- Đều biểu Đại Đường gia và phu nhân, chúng ta có rảnh lại đến bắt!

Bọn thị vệ cùng kêu lên từ chối, ở cùng một chỗ gần hai canh giờ, mọi người thấy Liễu phu nhân săn sóc cấp dưới rất tốt, không giống mấy người ngu ngốc trong trại, rõ ràng là cướp đến làm “chăn ấm” trong trạch đấy, nhưng lại muốn bày đặt làm phu nhân với mọi người.

- Ta cùng Đại Đường gia có hai người, ăn hết được nhiều như vậy à?

Liễu thị hé miệng cười, trên mặt lộ ra hai má núm đồng tiền.

- Tiểu Như, cấp cho các huynh đệ mỗi người mười đồng tiền mua rượu, ăn mấy thứ này, không có rượu dễ bị tổn thương dạ dày lắm!

- Tạ phu nhân!

Không đợi tỷ nữ Tiểu Như bên cạnh Liễu thị đáp lại, nhóm thị vệ đã bắt đầu hoan hô. Mặc dù là lục lâm hào kiệt, nhưng ở bên trong đầm Cự Lộc, lại không thể ra tay cướp bóc, tất cả mọi đồ vật đều phải mua bán công bằng. Lúc đầu quy củ này cũng không được chấp hành thật sự, nhưng sau khi Đại Đường gia củng cố địa vị, chương quản hình phạt Tứ Đường gia Vương Ma Tử cũng rất nghiêm mật. Nếu có người biết rõ rồi mà còn vi phạm mà nói, chỉ sợ công lao có lớn đến mấy đi chăng nữa, cũng không thoát khỏi tội.

Mười đồng tiền, ở bên trong địa trạch đã có thể mua được một đấu rượu đục rồi. Bọn thị vệ “không dám” từ chối, vừa lăm bắm Liễu phu nhân rất tốt, vừa mang con mồi trở về sau trại lĩnh thưởng. Đốc thúc tỷ nữ đem con vịt cho để nấu cho Trương Kim Xung làm sạch lông, xử lý nội tạng sạch sẽ, Liễu thị dùng muối và hương liệu ướp con vịt, sau đó làm một vài món

điểm tâm, sửa sang lại dung nhan một chút, lại dẫn bọn thị vệ ra ngoài du xuân.

Mục tiêu đầu tiên của buổi chiều là Hạch Lâm sau trại phía bên phải, vốn tưởng rằng có thể nhìn thấy hoa thơm cỏ lạ danh lam thắng cảnh. Ai ngờ vì thời tiết còn lạnh, chỉ có mấy đóa hoa nhỏ ở trên ngọn cây lạnh run, phong cảnh như vậy không có gì đáng để xem, đi vài bước, Liễu thị thấy người hơi lạnh, cúi đầu chuẩn bị trở về trại.

Nhìn thấy phu nhân vẻ mặt không vui, bọn thị vệ cũng hiểu được là không có gì thú vị. Ngẫm nghĩ một chút, đề cử thủ lĩnh Dư Dũng đi tới bên cạnh Liễu thị, cười đề nghị.

- Phu nhân không đi xem Thất Đường gia luyện binh sao? Đại giáo trường cách nơi này không còn xa, vòng qua cái ao nước nhỏ phía trước, đi thêm vài chục bước nữa là đến!

- Các huynh đệ có để ý nữ nhân đến xem bọn họ tập luyện không?

Trên mặt Liễu thị hiện lên vẻ do dự, đôi mắt to chớp chớp, khó có thể che giấu khát vọng.

- Đại Đường gia đã nói Người có thể đi!

Đội trưởng thị vệ Dư Dũng vẻ mặt không cần quan tâm.

- Hơn nữa Thất Đường gia cũng là nữ nhân, cô ấy có thể mang binh đi đánh giặc, ai có thể cấm Người đến xem chứ?

Những lời nói này rất có lý, bọn thị vệ đều gật đầu, thấy mọi người đều tỏ vẻ đồng ý, Liễu thị thoáng trầm ngâm một chút, thấp giọng chỉ bảo:

- Vậy chúng ta đi xem một chút, nhưng phải thật nhỏ giọng, đừng làm phiền Quyên Tử luyện binh, tương lai của đầm Cự Lộc chúng ta, Đại Đường gia

đều trông cậy vào đội tinh binh này đấy!

- Người yên tâm, có Cửu Dương gia ở đây, nhất định có thể luyện được tinh binh!

Nhắc tới việc tổ chức và thành lập doanh chiến binh, đám thị vệ lập tức như cái máy hát được mở ra. Một đám phía sau tiếp phía trước, đều đem những việc phát sinh gần đây trong doanh trại, đủ loại sự tình mới mẻ nói cho Liễu nhi nghe, có cả những chuyện trước đó mà thật ra Trương Kim Xưng đã bí mật nói cho Liễu nhi nghe, có những chuyện ngay cả Trương Kim Xưng cũng chưa từng nghe thấy. Bất kể mọi người nói chuyện gì, Liễu nhi luôn chớp ánh mắt long lanh như nước, vẻ mặt tò mò. Bị ánh mắt sung bái của nàng nhìn, bọn thị vệ càng không giấu gì hết nhất nhất đều kể ra, kể hết những chuyện về chiến binh doanh rồi, thì ngay cả chuyện riêng tư của Trình Danh Chấn và Đỗ Quyên, cũng cho rằng “Buồn cười” kể cho Liễu nhi nghe.

- Thất Dương gia tính tính còn lớn như vậy?

Bất kỳ nữ nhân nào cũng đều có hứng thú đối với những chuyện vụn vặt. Dù là nữ nhân của Đại Dương gia Trương Kim Xưng cũng không ngoại lệ.

- Dương nhiên, Thất Dương gia của chúng ta là ai chứ!

Bọn thị vệ cười đáp lại, không hề kinh ngạc trước biểu hiện của Liễu nhi:

- Tuy nhiên cô ấy mỗi lần đều là lấy cây búa nện ở bông...

Nói đến đây, đoàn người cảnh giác nhìn về xung quanh về phía sàn võ, giảm thấp âm thanh xuống bổ xung:

- Thất Dương gia mỗi lần đều gây chuyện trước, nhưng Cửu Dương gia kiềm chế rất tốt, cũng không nổi nóng. Kết quả là kẻ sách của Thất Dương

gia cũng hết cách. Huỳnh đệ đều nói, Cửu Đường gia là lấy mềm thắng rắn, yếu thắng mạnh!

- Đây đều là những chuyện rất lạ đấy!

Liễu thị bị chọc cho hé miệng mà cười, đám lục lâm hào kiệt này có thể dễ dàng đem “Đạo Đức kinh” và vợ chồng son cãi nhau liên quan đến nhau.

- Đó là Cửu Đường gia nhường Quyên Tử, để nàng khỏi mất mặt với mọi người thôi, nếu là đối chọi gay gắt dẫn đến tranh chấp, chẳng phải để cho người khác nhìn vào chê cười sao?

Ngoại trừ nàng ra, tất cả mọi người xung quanh đều chưa coi Đỗ Quyên là một cô gái trưởng thành, không khỏi sửng sờ, cau mày đáp lại:

- Thất Đường gia, nàng ấy...

So với người dịu dàng như Liễu phu nhân, Thất Đường gia lại càng không giống nữ nhân. Có thể Thất Đường gia và Liễu nhi phu nhân thân như tỷ muội, tỷ tỷ trước mặt mọi người, tự nhiên sẽ nói tốt cho muội muội một chút, đoàn người miễn cưỡng nuốt nửa câu nói sau nuốt xuống bụng, ngượng ngùng cười.

- Nàng còn nhỏ, cái gì cũng đều không hiểu đâu!

Liễu nhi cười lắc đầu, ánh mắt xuyên qua ngọn cây trước mặt, nhìn vào sân giáo trường.

Trình Danh Chấn tay cầm trường thương, đứng nghiêm nghị. Đỗ Quyên giữ chuôi đao bên đứng bên cạnh hẳn, áo choàng sau lưng hai người màu đỏ thắm được gió xuân thổi bay lên, giống như múa, nhìn hai người như hai con hồng nhận sóng vai nhau mà bay...

Trong nháy mắt, trên giáo trường dường như chỉ còn hai người bọn họ, tất cả các phong cảnh xung quanh đều biến đổi trở nên ảm đạm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 155: Chiết Liễu (15).

N

hìn thấy cách đó không xa một đôi nam nữ giống như Kim Đồng Ngọc Nữ, Liễu nhi tự dưng cảm thấy tự ti. Cỗ cười quay đầu đi, thấp giọng phân phó:

- Chúng ta vẫn nên về đi thôi, đừng quấy rầy người ta... người ta luyện binh. Hai người bọn họ cũng không dễ dàng, hao hết trăm cay ngàn đắng mới đi đến được cùng nhau!

- Cũng không phải chỉ có chúng ta đang nhìn. Ngài nhìn mà xem, người tới xem náo nhiệt xung quanh đây chẳng nhiều sao?

Ý nghĩ của đội trưởng thị vệ Dư Dũng không theo kịp sự biến hóa của Liễu thị, vẫn cố thuyết phục:

- Nếu ngài sợ quấy rầy bọn họ, ta liền tránh ở phía sau đám người đứng xem. Cừu đương gia này nhiều kiểu gây sức ép, cũng không phải là bình thường.

Nghe xong lời này, tim Liễu thị lại đập thành thạch, lướt nhìn trộm về phía giáo trường, phát hiện đích thực không ai chú ý tới mình. Gật gật đầu, chậm rãi lẩn vào giữa đám người xem náo nhiệt.

Vẫn chưa tới vụ xuân, nam nữ lão ấu trong các trại đều rảnh rỗi đến phát khùng. Khó có được chút náo nhiệt để xem, cho nên ngồi ở xung quanh giáo trường, đứng đứng ngồi ngồi, đầu đen vây hơn phân nửa vòng tròn. Mỗi khi có sĩ tốt phạm sai lầm bị trách phạt, bọn họ liền cùng nhau xoay đầu qua, lớn tiếng khen ngược. Mỗi khi có đội ngũ làm ra những biểu hiện ngoài dự đoán của mọi người, bọn họ cũng không keo kiệt những tràng vỗ

tay của mình, làm cho các nhóm lâu la huấn luyện muốn khoe khoang đồ bừa bãi khuôn mặt, tâm thần bay bổng.

Hách Lão Dao hiển nhiên cố ý mượn đám người vây xem để tạo áp lực, không những không duy trì trật tự, ngược lại thường xuyên tìm cơ hội, chấp tay thăm hỏi xung quanh giáo trường. Nam nữ lão ấu đang xem náo nhiệt rất thường thức sự khiêm tốn lễ phép của Ngũ đương gia, hoặc là cười ôm quyền, hoặc là lớn tiếng đáp lại. Không khí nhiệt liệt rất nhanh liền lan đến những người mới nhập vào vây xem, bọn họ theo mọi người hoan hô mà hoan hô, theo mọi người vỗ tay mà vỗ tay, trong lúc nhất thời đã quên mất hết tâm sự.

So với Hương Dũng huyện Quán Đào, nhóm lâu la đến thụ huấn rõ ràng cường tráng hơn một bậc, chỉ là trên phương diện bọn họ tuân thủ kỷ luật cùng phục tùng, không bằng sự tự giác của nhóm Hương Dũng. Thường thường Đô úy dẫn đội hơi có sơ sẩy, thì ở phía sau lập tức nhàn hạ. Đám người Hách Lão Dao giám sát huấn luyện bên cạnh phát hiện tên trộm gian dùng mảnh lời, lập tức mang roi tiến lên, đánh về phía đối phương. Những tên bị đánh lại không biết xấu hổ, tự nhận là đã hấp dẫn sức chú ý xung quanh, một đám dương dương đắc ý.

Cũng không thể chỉ trách bọn họ mệt mỏi lười biếng, vì để đề cao thực lực của bản trại đến hạn độ lớn nhất, các trại chủ gần như gần như đã lấy hết các thuộc hạ có khả năng cao nhất đến đây thụ huấn. Mà một đám tiểu tử được chọn cách đó mười dặm, thường là một đám phải ra chiến trường đầu tiên, bởi vậy, một đám không sợ chết này đương nhiên càng không sợ roi của Hách Lão Dao kia. Đã trúng quyền để được ca ngời, có thể làm náo động thành công mới là vương đạo.

- Người, người còn người nữa, đều bước ra khỏi hàng cho ta!

Hách Lão Dao đang không có biện pháp với mấy tên gia hỏa lười biếng này, nhưng không phải là người khác không có biện pháp. Rất nhanh, Thất

đương gia Đỗ Quyên liền phát giác ra tình trạng không không chế được, liền mang theo mười nữ binh rất nhanh nhảy vọt tới nơi hỗn loạn nhất.

Sợ ác danh của Ngọc Diện La Sát, trật tự trên trận lập tức trở nên khá hơn rất nhiều. Nhưng mấy tên lâu la bị điểm danh lại không chịu phục tùng mệnh lệnh, một đám hết nhìn đông lại nhìn tây, giống như người Đỗ Quyên nói không phải là mình.

- Quân pháp quan, thi hành mệnh lệnh!

Đối với đám gia hỏa dám trêu chọc mình, Đỗ Quyên cũng không nhẹ nhàng giống như Trình Danh Trấn, lập tức giận tái mặt, lớn tiếng nhắc lại. Trương Cần – người đang phụ trách dẫn dắt đội chấp pháp lập tức xông lên, dùng sức lôi đám lâu la đang bị Đỗ Quyên dùng roi chỉ ra, đè xuống đất, chờ Đỗ Quyên xử lý.

- Tha mạng, tha mạng, Thất đương gia tha mạng a, tiểu nhân cũng không dám nữa!

Không đợi roi da rơi xuống thân mình, cả đám đều bắt đầu kêu gào, làm cho xung quanh một trận cười vang, đều quay sang xem Đỗ Quyên xử lý đám lưu manh đó như thế nào.

Đối với những tên gia hỏa không mặt mũi này, đánh bằng quân côn không có chút tác dụng nào. Giết bọn họ, lại quá mức không để thể diện cho Trại chủ. Liễu Nhi đang xem náo nhiệt nhẹ nhàng lắc đầu, cảm thấy chức trách của Trình Danh Chấn hết sức vất vả. Nàng đoán không ra được Đỗ Quyên có thể đưa ra chiêu gì để giáo huấn những hành vi cố ý làm trái kỷ luật đó. Thổ phỉ chính là như vậy, mặc người cố gắng như thế nào cũng không thể khá lên được.

Chính vào lúc đang nghi ngờ, chỉ thấy Ngọc Diện La Sát Đỗ Quyên bữu môi, cười nhạt ra lệnh:

- Giật dây lưng quần xuống, cho bọn chúng chạy xung quanh giáo trường mấy vòng. Người nào chạy chậm, lại cởi hẳn quần xuống, để cho bọn họ cởi truồng mà chạy!

- Hay!

Mọi người đứng ở bên cạnh giáo trường trong tình cảnh chưa đủ náo nhiệt, nghe thấy lời nói của Đỗ Quyên, lớn tiếng tán thành.

Nhắc tới cũng kỳ lạ, người ngay cả chết còn không sợ, lại thật đúng là sợ chiêu thức ấy. Lập tức dùng hai tay nắm chặt dây lưng, liên tục cầu xin tha thứ:

- Thất đường gia tha mạng, Thất đường gia, chúng ta thật sự không dám nữa!

- Quân lệnh như núi, chẳng lẽ buổi sáng các người vẫn chưa nghe qua sao?

Ngọc Diện La Sát Đỗ Quyên quay đầu nhìn thoáng qua Trình Danh Chấn, thấy hắn không tỏ vẻ phản đối, mặt lại càng thêm cứng rắn:

- Động thủ, cắt đứt dây lưng của bọn họ. Ai không đồng ý chạy vòng, trực tiếp giật quần ra!

- Đừng cắt, đừng cắt, chúng ta chạy, chúng ta chạy còn không được sao?

Mấy tên gia hỏa lười biếng hiểu được mình hôm nay đã làm Quyên Tử tức giận, đành phải chủ động cởi dây lưng, hai tay giữ cạp quần, xiêu vẹo chạy tới phía vành đai giáo trường. Ánh mắt Ngọc Diện La Sát quét nhìn khắp nơi, đột nhiên rùng mình:

- Tiểu Thúy, Tiểu Ngọc, Bảo Châu, các người cùng chạy phía sau bọn chúng. Nếu bọn chúng không chạy bằng một nữ nhân, lấy dao đâm vào mông bọn chúng.

Vài nữ binh nghe thấy mệnh lệnh, lú lú đáp ứng một tiếng, chạy đuổi theo. Một đám đàn ông bị nữ nhân đuổi theo đánh, một khi bị người đuổi theo kịp, chỉ sự trong vòng mấy tháng, ở trong đầm Cự Lộc đều sẽ không ngóc đầu lên được. Tất cả hối hận đến thối ruột, vừa kêu thảm vừa chạy nhanh hơn. Vài nữ binh không khoan dung chút nào, rất nhanh khoảng cách đã gần hơn, ríu rít cười.

Có vết xe đổ trước mắt, đám lâu la khác cũng không dám tiếp tục càn quấy. Trong lòng một đám đem tổ tông mười tám đời của Tam đường gia Đỗ Ba Lạt ân cần hỏi thăm vài lần, trách ông ta thế nào lại không tích đức, sinh ra một con gái xấu xa như vậy. Hôm trước một đám đã bị nàng quất roi trước mặt mọi người, ngày hôm qua lại bị trừng phạt là cởi áo đánh quân côn. Rồi tới hôm nay lại bị cắt rơi dây lưng chạy vòng lớn. Nếu ngày mai lại có người cố ý trái với quân quy, chỉ sợ sẽ trực tiếp bị cắt “trứng chim” làm thái giám ấy chứ.

Chiêu số tuy rằng nham hiểm chút, tuy nhiên để đối phó với đám lâu la thì lại vô cùng có hiệu quả. Chỉ trong chốc lát, các đội ngũ phân công nhau huấn luyện, không còn ai dám cợt nhả nữa. Tuy rằng trên đường đi vẫn xiêu vẹo, đội hình loạn lên, nhưng dù sao còn có thể nghe theo hiệu lệnh của người chỉ huy.

Thủ đoạn huấn luyện của Trình Danh Trấn vẫn giống như lúc Liễu thị từng lên thấy ở Quán Đào huyện. Đầu tiên là nhập quân dung luyện quân kỷ, sau đó là ở giữa phối hợp, các đội hoán chuyển vị trí với nhau. Đám lâu la binh còn rất nhiều thói quen xấu trên người, năng lực lý giải cũng rất kém cỏi, khác xa với tổ chức hương dũng ở Quán Đào khi mới thành lập, giống như một tờ giấy trắng chưa từng viết chữ. Chỉ là trên một đường đi duy trì lẫn nhau phải giữ đúng khoảng cách yêu cầu, khiến cho Trình danh Chấn chạy tới chạy lui, mệt mỏi tới mồ hôi đầy đầu. Về phần cái gì mà chiến thuật phối hợp luân phiên đâm thương với luân phiên xuất kích lại đa dạng chồng chất, không đâm đến người mình đã thấp hương tạ ơn rồi.

Ngũ đương gia Hách Lão Dao xuất thân từ giang hồ đao khách, kỹ năng chiến đấu ở tại đầm Cự Lộc gần như không ai có thể địch nổi, nhưng đối với chinh thể chiến trận phối hợp lại hoàn toàn không biết gì cả. Mà Đồ Quyên ở đây, cũng chỉ có thể uy hiếp đám lâu la tạm thời không dám gây rối mà thôi. Đối với việc đề cao hiệu suất huấn luyện thì sự trợ giúp lại vô cùng hữu hạn. Sau khi quân kỷ khôi phục bình thường, hai người rất nhanh đã không còn đất dụng võ rồi, im lặng thối lui đến bên cạnh giáo trường, vừa uống nước nghỉ ngơi, vừa xem Trình Danh Chấn huấn luyện như thế nào.

Trình Danh Chấn kỳ thực cũng chỉ là một cái thùng nước, điểm khác nhau lớn nhất giữa hắn đối với đám người Hách Lão Dao là, người khác không có cơ hội tiến vào phủ binh quân doanh của Đại Tùy, hắn từ nhỏ ra vào đã quen thuộc. Chưa từng ăn thịt heo thì cũng biết heo chạy như thế nào. Qua tri thức trên sách vở và kinh nghiệm luyện binh tự tổng kết ở huyện Quan Đào, đã huấn luyện chưa thể coi là chính quy, nhưng cơ bản cũng thích hợp với tình huống cụ thể của các hảo hán lục lâm.

Đầu tiên là đem tất cả tình hình của đội ngũ huấn luyện kiểm tra một lần. Sau đó Trình Danh Chấn giữ lại một đội ngũ tiến bộ nhanh nhất, chỉ đạo bọn họ cụ thể về động tác chiến thuật. Tám đội ngũ khác đều do tả hữu Đô úy lập nên, giao cho đầu mục hương dũng huyện Quan Đào, hiện nay giáo đầu luyện binh ở đầm Cự Lộc là Hàn Cát Sinh. Đám người Hàn Cát Sinh, Đoàn Thanh, Chu Lễ Hổ, Vương Nhị Mao phân công nhau huấn luyện, hai vạn lâu la ở đại giáo trường tung hoành tới lui, bụi đất tung bay mù mịt, tiếng hét rung trời. Không đến gần nhìn kỹ, còn tưởng rằng đó là bách chiến tinh binh ấy chứ.

Bụi mù dâng lên và những bóng người lay động rất nhanh che đi màu áo choàng đỏ thẫm của Trình Danh Chấn. Người thiếu niên tan biến trong biển người mênh mông, thoát ra khỏi tầm mắt của người bên ngoài trường. Trại chủ phu nhân Liễu Nhi thầm thở dài, thu lại ánh mắt, chuẩn bị trở về hậu

trại nghỉ ngơi. Chưa kịp xoay người lại phát hiện không biết từ khi nào, tỉ muội Đỗ Quyên đã đứng bên cạnh mình.

- Người, người không phải ở trên trường đánh người sao?

Bị hành vi thần không biết quỷ không hay của Đỗ Quyên làm hoảng sợ, Liễu Nhi lui về sau nửa bước, thấp giọng kinh hô.

- Lúc này ta đã nhìn thấy Liễu tỷ tỷ đến đây, tuy nhiên tỷ tỷ tới xem nào nhiệt, không thấy được ta!

Cũng may Đỗ Quyên không tim không phổi, không nhìn thấy sự kinh hoảng trong mắt Liễu Nhi, chỉ cho rằng nàng như người bình thường tới xem nào nhiệt, căn bản không nghĩ nhiều.

- Người ta, người ta chẳng phải cũng chưa từng xem qua trường hợp lớn như vậy sao? Lại không giống như người, đã nhiều năm rong ruổi sa trường, tựa như Mộc Lan trong truyền thuyết!

Mặt Liễu Nhi đột nhiên trở nên đỏ bừng, giống như kẻ trộm bị bắt tận tay, liền cúi đầu, nhẩn nhẩn nhí nhí định giải thích.

Câu chuyện Hoa Mộc Lan thay phụ thân nhập ngũ, đã truyền lưu ở dân gian đã lâu. Đỗ Quyên nghe Liễu Nhi khen mình như vậy, trên mặt cũng hiện lên một chút ửng đỏ, cười cười, thấp giọng đáp lại:

- Tỷ tỷ thật biết nói, ta sao có thể so với Hoa Mộc Lan? Nhưng thật ra bất kể tỷ đứng giữa bao nhiêu người, cũng sẽ dễ dàng bị nhận ra!

Quay đầu lại, ngóng về phía giáo trường đang bụi mù, mơ hồ có một bóng người cầm thương giống như thân cây hiên ngang đứng đó, giữa hai vạm người đi lại tung hoành nhưng căn bản không che giấu được thân ảnh của hắn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 156: Chiết Liễu (16).

H

ai tử muội đều tự thưởng thức phong cảnh, nói nói cười cười, bất giác bầu trời đã tối đen. Thẳng đến khi ăn khuya được Trương Kim Xương hỏi tới, Liễu Nhi mới đột nhiên nhớ tới nhiệm vụ trưởng phu từng dặn mình. Nàng không dám nói mình mãi xem náo nhiệt, quên nói nói vài lời với Đỗ Quyên, đành phải cười cười, nói rất mơ hồ:

- Thiếp thân cũng không dám hỏi trực tiếp, nhưng theo lời nói của Quyên Tử mà suy đoán, Cửu đương gia sở dĩ làm như vậy là để tỏ vẻ tôn trọng với Đại gia!

- Tôn trọng?

Trương Kim Xương chau mày, thật sự nghĩ không rõ Trình Danh Chấn khi nghị sự thì như cái hũ nút, rốt cuộc với việc tôn trọng mình có quan hệ gì.

- A, đương nhiên là vì giữ gìn quyền uy của Đại gia rồi!

Liễu Nhi phản ứng rất nhanh nhẹn, mở miệng khen:

- Gia ngầm lại xem, ngay trước mặt họ Lữ, nếu đề xuất của Cửu đương gia hần và ý tưởng đề nghị của ngài bất đồng, chẳng phải là khiến người ngoài chê cười? Cho nên hần rõ ràng thuận theo, thà rằng ít nói chuyện, cũng muốn giữ gìn thể diện cho ngài!

- Tiểu Cửu Tử này, tâm cơ còn rất sâu!

Trương Kim Xương được khen, mặt mày hớn hở, nhếch miệng mỉm cười:

- Vậy hần cũng có thể lên nói với ta mà, ta không giống với đám gia hỏa vô tâm ở huyện Quán Đào kia là bởi vì hần nổi bật mà muốn lấy mạng của hần!

Dứt lời, y lại tự giác lỗ mãng, dùng ánh mắt quét nhì Liễu Nhi một chút, phát hiện trên mặt nàng căn bản không có chút gì biến hóa khi mình nhắc tới Lâm huyện lệnh, bữu môi tiếp tục nói:

- Quan tâm gì đến người ngoài nghĩ cái gì, nếu ta kêu hần đến ngồi ghế thứ chín, thì cũng không ghen tị với hần mạnh hơn ta.

- Gia là người làm đại sự, tự nhiên lòng dạ rộng lớn!

Liễu thị dùng đôi mắt đẹp, uyển chuyển đưa vài câu tán thưởng, ngẩng mặt lên hưởng ứng:

- Nhưng Cửu đương gia là một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng...

- Ta đây ngày mai tự mình đi tìm hần một chuyến, nói lý một chút, xem hần rốt cuộc có chủ ý gì tốt!

Trương Kim Xưng múc lên một thìa canh, uống một hơi cạn sạch. Hương vị ấm áp khiến trán y rịn rịn mồ hôi, hai mắt cũng lóe sáng.

- Gia càng không thể tự mình đi hỏi hần!

Liễu thị bị dọa làm trong lòng giật mình một cái, khẩn trương khuyên nhủ:

- Nếu Gia hỏi hần, ngược lại sẽ khiến hần xấu hổ. Và Gia sẽ nói như thế nào về việc ngài biết rằng hần có chuyện giấu trong lòng hay sao? Cũng không thể nói thiếp thân đã thay Gia tìm hiểu từ miệng Quyên Tử ra a? Như vậy, chẳng những Cửu đương gia sẽ xa lạ đối với ngài, thiếp thân cũng rất khó xử với Quyên Tử !

Trương Kim Xứng là người tâm cơ khá sâu, luôn đặt mình vào hoàn cảnh của người khác để suy nghĩ, không có ai bằng được. Bị Liễu thị cười hỏi ngược lại, lập tức cảm giác mình không thể đọc được tâm tư của Trình Danh Chấn. Nhưng để đối phương có chút không tôn trọng mình, thật sự làm cho trong lòng y không thoải mái. Lau sạch tay đang dính đầy dầu mỡ, thấp giọng trầm ngâm.

- Thế này cũng không ổn, thế kia cũng không ổn. Người đọc sách đúng là khó hiểu. Chẳng như lão Tam, lão Tứ bọn họ, dùng nắm đấm đánh nhau một trận, đánh xong, mọi người vẫn là huynh đệ tốt!

- Tam thúc và tứ thúc tính tình ngay thẳng, nhưng không luyện được được binh lính tốt!

Đối với việc Trương Kim Xứng nhắc tới Tam đương gia Đỗ Ba Lạt và Tứ đương gia Vương Ma Tử, trong lòng Liễu thị rất khinh thường. Hai người này nếu đứng cùng một chỗ với Trình Danh Chấn, vậy đơn giản là gà mái sánh vai với dã hạc, quạ đen làm bạn với phượng hoàng rồi. Nhưng vấn đề của Trương Kim Xứng, nàng còn phải hỗ trợ, nếu không vị Đại đương gia này thực sự đi tìm Trình Danh Chấn để hỏi, tất cả lời nói dối của nàng có thể sẽ bại lộ hoàn toàn.

- Thiếp thân cảm thấy được, Gia cần phải cho Cửu đương gia biết được là ngài coi trọng hãn, phải học một chút cách để vương đối đãi với thần tử. Chẳng những phải theo đề nghị của bọn họ, hơn nữa từng thời khắc phải làm cho bọn họ cảm thấy mình được coi trọng!

Ngẫm nghĩ một chút, nàng chớp chớp mắt, tiếp tục nói.

Đôi mắt kia toát ra vẻ phong tình, lập tức khiến lửa dục trong lòng Trương Kim Xứng trào dâng. Cố gắng khắc chế ham muốn trong lòng, vị Đại đương gia của đầm Cự Lộc này quay đầu đi, cau mày tính toán:

- Nàng nói rất có lý. Tuy nhiên, Trình Danh Chấn vừa tới, ta đã để cho hắn ngồi vào ghế thứ chín. Thực sự không thể tiếp tục cho hắn thêm càng nhiều quyền lực nữa. Muốn tăng thêm bộ hạ cho hắn, cũng rất khó khăn. Ngoài trừ Quyên Tử, các vị đương gia khác đều coi hạ nhân làm tài sản riêng, ai cũng không muốn giao ra. Hơn nữa Cửu đương gia thích tinh binh bách chiến, cũng không để đem đưa hồng tảo kém trong trại cho hắn được. Cho hắn tiền? Bộ dáng hắn dường như cũng không để ý đến tiền...

Làm thổ phỉ sao, không ngoài giết tiền thì giết đất, giết nữ nhân. Tiền, Trình Danh Chấn không thích, Trương Kim Xưng cũng không cần phải phải cấp. Địa bàn, đầm Cự Lộc chỉ lớn bằng bàn tay, căn bản không thể phân nhỏ. Nghĩ tới nghĩ lui, Trương Kim Xưng phát hiện ra thứ hiện tại chính mình có thể đưa ra tặng cho Trình Danh Chấn, cũng chỉ có nữ nhân. Nhưng son phấn tầm thường, Trình Danh Chấn thật đúng là chưa chắc đã vừa mắt. Bản thân hắn bộ dạng anh tuấn, thật sự chỉ cần ngoắc ngón tay trong trại liền có không ít nữ nhân dính lấy. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là trước hết phải qua được cửa ải của Đỗ Quyên.

Nhắc tới nữ nhân, Liễu Nhi đột nhiên lại nhớ tới một chuyện khác, cười cười, thấp giọng nói:

- Gia không nói, thiếp thân thực đã quên. Xế chiều hôm nay nhìn thấy Quyên Tử luyện binh, Vương đường chủ kia nhăn nhó lại gần, muốn nhờ thiếp thân hỏi một chút, có thể thưởng Chu nha đầu cho hắn hay không ? Xì, tên đó râu mép còn chưa mọc, vậy mà đã một bụng gian xảo rồi!

- Đó đích thực là một phiền toái!

Trương Kim Xưng dùng ngón tay gõ nhẹ vào trán.

- Ta xác thực đã từng đồng ý với hắn, sau khi đánh vào Quán Đào, nữ nhân trong thành để hắn tùy tiện chọn. Muốn người nào cũng có thể thưởng cho hắn nhưng tiểu nha đầu họ Chu kia, cả lão Tam và lão Tứ đều thích, liên

tiếp thúc giục xin ta. Còn có cả lão Lục, cứng rắn nói nữ nhân kia hiểu được cái gì kỳ hoàng, muốn thu làm đệ tử quan môn. Hừ, còn không phải là ban ngày làm sư phụ, buổi tối thổi đèn làm...

Nói đến đây, y mỉm cười xấu xa, ngẫm lại Tôn Đà Tử kia lưng còng không thể đứng dậy nổi, còn nghĩ đến gương mặt rụt rè của Chu gia tiểu thư, lập tức cảm thấy thú vị.

- Đích xác phiền toái. Nha đầu kia rất được sao? Sao nhiều người lại chỉ thích chọn cô ta vậy?

-

Liễu Nhi cũng bị gọi lên vài phần tò mò, cong miệng hỏi.

- Không, nếu nàng muốn có thể tới gặp để nhìn mà.

Trương Kim Xưng lại bắt đầu lòng hươu dạ vượn, đưa tay qua nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Liễu Thị:

- Chỉ là tuổi nhỏ một chút, rất non nớt. Nhưng ta đã nhốt cô ta vào trong khổ dịch doanh, còn chưa cấp cho bất kỳ kẻ nào. Hồng nhan họa thủy, nữ nhân này, lúc trước ta nên giết cô ta mới phải. Vì nể tình Cửu đương gia, ta mới giữ lại mang cô ta, ai ngờ cô ta lại mị hoặc như vậy, mới vài ngày, đã khiến cho mấy cái hán tử mất hồn rồi!

- Gia, còn chưa dọn dẹp bàn đâu.

Liễu Nhi dịch sang bên cạnh, vừa cự tuyệt lại vừa mời chào.

- Gia ăn xong rồi phải không? Để cho Tiểu Như vào dọn hết xương vụn đi, đỡ phải ngửi thấy mùi tanh khi ngủ! Thiếp thân không đi được, sớm một khắc, trễ một khắc, đều không phải là miếng thịt bên miệng Gia hay sao?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 157: Chiết Liễu (17).

T

hu dọn, thu dọn!

Trương Kim Xương đúng là rất yêu quý Liễu Thị, nghe nàng nói không thích xương vụn, khoát tay mệnh lệnh cho tỳ nữ Tiểu Như luôn chờ ở gian ngoài nhanh chóng đi vào, động tác nhanh nhẹn dọn đi đồ ăn thừa trên bàn. Liễu Nhi nắm lấy cơ hội, nhanh chóng đi múc nước hầu hạ Trương Kim Xương rửa mặt, một mặt cảm thấy rất hứng thú hỏi về tỉ mỉ về nữ nhân họ Chu kia.

Cảm giác của nàng vô cùng nhạy bén, có thể làm cho Trình Danh Chấn cầu tình, khẳng định không phải là một nữ tử tầm thường. Đỗ Quyên là một nha đầu ngốc đĩnh đạc, rất dễ bị dụ dỗ. Nếu t đối là một người khác thủ ở bên cạnh Trình Danh Chấn sẽ rất khó không nhìn ra ánh mắt khác thường của mình rồi.

Đối với tâm lý phụ nữ thích buôn chuyện, Trương Kim Xương cảm thấy vô cùng buồn cười, lắc đầu thấp giọng nói:

- Cữu đương gia là quả trứng ngốc. Bởi vì nha đầu kia từng cho hăn mấy thang thuốc, hữu hiệu đối với lão nương hăn. Cho nên hăn liền nhớ ân không quên, hy vọng ta đừng giết Chu nha đầu kia!

- Có ơn tất báo, cũng là hành động của nam nhân.

Liễu nhi cũng không cho là Trình Danh Chấn ngốc, ngược lại rất tán thưởng hành vi này.

- Cái gì chứ. Tiểu tử kia chẳng thông minh chút nào, chuyên mềm lòng trước nữ nhân. Nàng có biết không? Ban đêm hăn gặp phải quan quân như

thế nào?

Trương Kim Xưng đưa bàn tay to ngăn lại, rất khinh thường hỏi.

- Như thế nào? Gia nói sao, thiếp thân cũng không phải là con sâu trong bụngG, làm sao biết Gia nghĩ đến việc gì!

Liễu nhi đẩy Trương Kim Xưng , lắc thân mình làm nũng.

- Hửn a!

Trương Kim Xưng thở dài lắc đầu:

- Sau ta mới hỏi rõ rồi, cũng trách không được Quyên Tử mấy ngày nay sắc mặt khó chịu! Thê tử chưa qua cửa của hửn không chịu nổi tịch mịch, đã gả cho Nhị công tử của Chu gia, chính là nhị ca của Chu nha đầu kia. Sau đó cầu nam nữ nghe nói hửn đã trở lại, tìm mọi cách để hại hửn. Sau khi thành bị phá, Quyên Tử đem nữ nhân kia đưa cho Trình Danh Chấn trút giận, kết quả Cửu đương gia bị mẹ già cầu khẩn một câu, tâm địa nhũn ra, chẳng những thả cô ta ra, còn thả luôn cả tên trượng phu của cô ta nữa, lại còn cấp thêm cho một chiếc xe ngựa và một bao vàng bạc!

Loại việc chịu thiệt mọi mặt này, nếu đổi lại là Trương Kim Xưng, bất kể thế nào y cũng không làm. Y tình nguyện một đao giết chết nữ nhân vô ơn bạc nghĩa kia, róc xương lóc thịt tên đàn ông độc ác kia cũng không để cho người sau lưng chỉ trỏ. Không phải là y, trong toàn bộ đầm Cự Lộc cũng sẽ không có người thứ hai làm như vậy. Tin tức truyền ra sau đó rất lâu, mọi người đều phỏng đoán nói chắc là Trình Danh Chấn coi trọng Chu gia tiểu thư, mượn việc này để làm vui lòng nữ nhân.

Đỗ Quyên tính tình nóng nảy, vì việc này còn mang roi đến khổ dịch doanh tìm Chu gia tiểu thư tính sổ. Nhìn thấy đối phương mệt mỏi tiều tụy, lại mềm lòng, dậm chân, xoay người bỏ đi.

Nàng tuy rằng không gây phiền toái tới tiểu thư Chu gia, việc Vương Nhị Mao nhờ Trình Danh Chấn làm mai, cũng không được nàng ủng hộ chút nào. Trương Kim Xưng vốn muốn cấp nhiều hơn nữa thể diện cho Trình Danh Chấn, đem nha đầu Chu gia cho Vương Nhị Mao coi như là xong. Ai ngờ hai cái lão già Đỗ Ba Lạt và Vương Ma Tử thấy sắc liền sáng mắt, cứng rắn nói là chưa từng hưởng qua tư vị của tiểu thư nhà giàu, muốn đem về trại làm vợ kế.

Sau lại tăng thêm một Tôn Đà Tử, ba gã trại chủ, một gã đường chủ, cùng tranh giành một nữ nhân, khiến Trương Kim Xưng thật sự không thể xử lý, thật sự không đem việc này gác lại trước. Để sắc tâm của các lão huynh đệ tan đi, liền vụng trộm đưa cho Vương Nhị Mao, liền tạm đồng ý trước, nhưng đầu năm nay mọi việc rất bận, lại đem việc này bỏ ra khỏi đầu.

Đây mới là Trình Danh Chấn! Liễu thị nghe vậy trong lòng thở dài. Nàng xuất thân từ thanh lâu, có lối suy nghĩ khác xa người thường. Những chuyện Trương Kim Xưng nhếch miệng coi thường, trong mắt nàng lại trở thành có tình có nghĩa, ân oán rõ ràng. Bởi vì rất thích nữ nhân kia, cho nên ngay cả người nàng thích cũng đều thả. Phóng khoáng gọn gàng, nếu nữ nhân nào trên đời này có thể tìm được một kỳ nam tử như vậy, cũng không uổng cuộc đời này rồi.

Tâm tư tỉ mỉ như này, Trương Đại đương gia làm sao có thể đoán được, nhìn thấy ánh mắt Liễu thị sáng lấp lánh, liền nhéo nhéo cái mũi nàng, cười hỏi:

- Như thế nào, nàng lại thương hại Chu nha đầu kia rồi hả? Cô ta không đáng để cho nàng thương hại. Khi Chu gia ở Quán Đào bị công phá, ở trong thủy lao đầy thi cốt đó, không dưới hai mươi bộ.

- Vậy cũng không phải cô ấy làm nha!

Liễu thị cẩn thận giấu tâm sự đi, cười biện giải.

- Không phải cô ta làm, nhưng dù sao cô ta cũng họ Chu. Chu gia bọn họ sau không được xưng là Chu thị Nhữ Nam, có người ở triều đình. Một khi ta ta câu kết người của triều đình đến đây, mọi người sẽ rất phiền toái!

Trương Kim Xưng không đồng ý với lời nói của Liễu thị, tiếp tục giải thích lo lắng của chính mình.

- Nhữ Nam Chu thị!

Liễu nhi che miệng, cười nhẹ một tiếng:

- Gia thật tin tưởng cô ta là người hào môn đại hộ sao? Trong triều có rất nhiều người bao che sao? Vậy Gia đã từng nghĩ tới, mình là Trương thị nào không?

- Ta và nhà ta mấy đời đều là làm kinh doanh, tổ tiên làm lớn nhất cũng chỉ tới Đình trưởng!

Trương Kim Xưng cười quần bách, nghiêm mặt hổ than thở.

- Gia ngài lại là tử tôn của Lưu hầu Trương Lương của Đại Hán đó! Tam đương gia là hậu nhân của tử tiên Đỗ Khang, Tứ đương gia lại càng khó lường, tổ tiên chính là Vương Hi Chi và Vương Hiến Chi...

Liễu thị cười ngặt nghẽo, lớn tiếng nói.

- Nói lung tung! Nhà ta ngay cả gia phả đều không có, làm sao có thể có quan hệ với Trương Lương!

Trương Kim Xưng không hiểu loại vui đùa này, có chút tức giận cắt ngang.

- Nhưng gia phả của Chu gia, Gia đã nhìn thấy rồi sao?

Liễu Nhi thấy y thực sự bốc hỏa, nhanh chóng thu nụ cười, nghiêm mặt giải thích.

- Chu gia kia là người giàu nhất huyện Quán Đào không phải giả, tổ tiên cũng là mã phu dắt ngựa cho Sở quốc công Dương Tố, căn bản không phải là hậu nhân của Chu công gì đó. Những điều này là chính tai thiếp thân nghe người khác nói đấy. Hiện giờ, ngay cả mộ phần của Sở quốc công Dương Tố đều bị đương kim hoàng thượng đào bới. Hậu nhân người chăn ngựa của Sở quốc công, còn có thể tạo nên sóng gió gì?

- A... Ách...A!

Trương Kim Xưng há miệng, hơn nửa ngày đều không thể ngậm lại. Dục vọng trong bụng vừa mới dâng lên đã biến mất sạch. Đám người Vương Ma Tử và Đỗ Ba Lạt náo loạn nửa ngày giành nhau lấy bảo bối, chỉ là vì hậu nhân của một người chăn ngựa. Y khinh, cái gì mà hậu nhân Chu thị, hóa ra tất cả đều là vớ vẩn.

Nếu không phải là quý nữ hào môn gì, nói vậy ba người Vương Ma Tử, Đỗ Ba Lạt và Tôn Đà Tử cũng không có tâm tư tranh giành nữa. Trong các nữ nhâncướp được về, đẹp như Chu gia nha đầu hóa ra lại là một bông cải đắng, chỉ có loại người như Vương Nhị Mao mới coi làm bảo bối. Nghĩ vậy, Trương Kim Xưng gãi gãi đầu, cười nói:

- Vậy thì dễ xử lý rồi, ngày mai ta đem chuyện này giải thích với mọi người một chút, sau đó thưởng cô ta cho Vương Nhị Mao là được, để hân niệm ân tình của nàng, về sau nàng có chuyện cũng dễ điều động người của hân chạy việc cho nàng!

- Cảm ơn Gia!

Trong lòng Liễu thị cũng thoải mái hơn, chỉnh lại trang phục thi lễ:

- Vương Nhị Mao là huynh đệ của Trình Danh Chấn, ngài thưởng cho huynh đệ hăn, kỳ thật cũng tương đương với thưởng cho hăn. Hăn cảm động và nhớ ân tình này của gia, tự nhiên sẽ cố gắng hồi báo gấp bội.

Về phần Vương Nhị Mao hồi báo mình như thế nào, nàng không quan tâm. Chỉ cần nữ nhân kia không tới gần Trình Danh Chấn, là không có gì nguy hiểm nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 158: Chiết Liễu (18).

Đ

ảo mắt lại đã đến ngày các vị đương gia tụ tập nghị luận việc của sơn trại, sau khi Trương Kim Xưng thuận lợi xử lý xong chính vụ, đem câu chuyện Chu gia Quán Đào giả mạo nhà quyền quý nói ra. Cuối cùng vẫn không quên thêm vào vài lời bình tình diêu của Liễu thị, họ Trình kia chính là hậu nhân của Trình Phổ Đông Ngô. Họ Đỗ là di mạch của Tửu thần, họ Tôn tất nhiên là có quan hệ với huynh đệ Tôn Quyền, Tôn Sách kiếp trước, về phần họ Vương, dầu gì cũng có quan hệ huyết thống với Vương Mãng và Vương Hi Chi. Tính đi tính lại, chỉ có ngũ đương gia Hách Lão Dao và Bát đương gia Lư Phương Nguyên là dòng họ kỳ quái, ở trong tri thức lịch sử hữu hạn của Trương Kim Xưng thật sự là không có quan hệ gì với các danh môn cổ đại. nhưng Hách Viên thị Ô Hằng và Lư thị ở Thổ Phục Tiên Ti đều tiếng tăm lừng lẫy ở phương bắc, xem như cũng không quá ủy khuất thân thích của hai người Hách Lão Dao và Lư Phương Nguyên.

Chúng trại chủ cười ngặt nghẽo, đều không nghĩ rằng tổ tiên của mình cũng xuất hiện nhân vật nổi danh như thế, huyết mạch so ra tuyệt không thấp hơn cái gì Chu thị, Triệu thị, Hầu thị. Dù sao gia phả là vật người viết, người chỉ cần có tiền có thế, không khỏi làm cho những người khác tin tưởng. Cười đủ rồi, liền đề nghị để cho Trình Danh Chấn trọng biên lại gia phả cho mọi người, mặc kệ có làm được như thật hay không, có thể tạo thêm một chút quý khí là được.

- Không thành vấn đề, mọi người cứ việc đem tên báo cho ta, ta sẽ sắp xếp tất cả!

Trình Danh Chấn xoa bụng đau vì cười, gật đầu đồng ý.

- Lớn có thể không cần!

Trương Kim Xứng cười gõ bàn, một lần nữa lại thu hút sự chú ý của mọi người:

- Ta từng nghe người nói một câu “Người không phải động vật, không nhất định phải danh huyết danh loại”. Chúng ta không thể có một tổ tông tốt, mượn được phúc ấm, nhưng tương lai chúng ta nếu có thể đánh được một mảnh thiên địa, nói không chừng sau này người cùng họ, đều tìm cách nhận chúng ta là tổ tông đó!

Mấy câu nói đó rất khẳng khái dũng cảm, làm cho mọi người không thể không dao động. Sau một lúc lâu, Nhị đương gia Tiết Tụng mới là người phản ứng lại đầu tiên, lớn tiếng phụ họa:

- Đúng đó, Vương hầu, tướng quân, thừa tướng đâu cứ phải con dòng cháu giống! Quan huyện chúng ta làm được đấy, Quận thủ tự nhiên cũng làm được, tương lai nếu phúc khí đầy đủ, đẩy Đại đương gia làm hoàng đế, chúng ta sẽ là công hầu khai quốc !

- Vậy sau này tất cả khi nhắc tới họ Vương , liền tự xưng xuất phát từ Vương thị ở Cự Lộc ta rồi!

Tứ đương gia Vương Ma Tử cũng cao hứng phấn chấn cười ha hả tưởng tượng.

- Hách thị ở Trác quận!

- Đỗ thị ở Hà Gian!

Chúng trại chủ coi trời bằng vung đã quen, cũng không cảm thấy suy nghĩ về việc “Tranh giành giang sơn làm hoàng đế” có tội ác tày trời gì. Mồm năm miệng mười mở miệng, đem nhà mình báo lên một lần. Đùa giỡn nói

gia phả nhà mình sau này đều từ mình mà mở ra, để những người trước kia xem thường mình, đều ngưỡng mộ tìm chân tường mà khóc.

Thấy sĩ khí đã dao động trào dâng, Trương Kim Xưng hắng giọng, tiếp tục cười nói:

- Nhưng nếu chúng ta vẫn bị chặn tại đầm Cự Lộc, thì lợi ích gì cũng không mò được. Cho nên mọi người vẫn phải cùng nhiệt huyết, cùng đồng lòng. Tóm lại vẫn là câu nói kia, lão Trương ta có một miếng thịt ăn, các huynh đệ sẽ không ai bị đói. Đời này chúng ta làm đến đâu chưa tính, mặc dù không làm nên một đại sự nghiệp, ít nhất cũng đã từng có một thời oanh oanh liệt liệt!

- Đại đương gia nói đúng, chúng ta khẳng định không thể cứ ở mãi trong đầm Cự Lộc này!

- Không phải chúng ta đã bắt đầu luyện binh sao? Đợi Cửu đương gia thao luyện sĩ tốt thật tốt, cũng chính là cơ hội chúng ta khỏi đầm!

Chúng trại chủ đều gật đầu, đối với lời nói của Trương Kim Xưng, lại một lần nữa tán thành.

Trương Kim Xưng cười nhìn xung quanh, mỗi khi gặp ánh mắt các vị trại chủ, liền gật gật đầu, biểu thị lời nói và nội tâm của đối phương không khác gì mình. Đợi ánh mắt chuyển tới chỗ ghế cách mình xa nhất, dừng lại, hướng về phía Trình Danh Chấn hỏi:

- Ý người thế nào, lão Cửu. Trong mấy người chúng ta, người là người đọc sách nhiều nhất, có lời gì, người không cần giấu, cứ việc nói ra. Chúng ta đều lớn tuổi hơn người, mặc dù là người nói câu nào không ổn, cũng không ai chê cười người!

Từ khi bị bắt gia nhập chốn lục lâm, trong lòng Trình Danh Chấn vẫn rất mê man. Hắn không biết mình đang đi đâu, ở chỗ nào, cũng không biết

tương lai các chư hầu hán của đầm Cự Lộc ở phương nào? Mỗi ngày, mặc dù tận sức cố gắng thao luyện sĩ tốt, cũng chỉ là ý đồ để mọi người nhiều ít có chút lực tự bảo vệ mình, không đến mức bị quan quân dễ dàng tiêu diệt mà thôi. Về phần lật đổ hoàng đế, hay ý nghĩ chính mình làm hoàng đế, căn bản là không dám nảy sinh.

Bị lời nói của Trương Kim Xưng ngày hôm nay đánh cho một kích, người thiếu niên liền lập tức cảm thấy trong đầu ầm vang một tiếng, trước mắt sao bay đầy trời. Tham quan làm hại hãn không làm được người tốt, cho nên hãn giết tham quan. Mà sau lưng tham quan, không phải là hoàng đế Đại Tùy sao? Nhưng các thế hệ Trình gia phần lớn đều là trung lương, chưa từng có ai làm phản tặc. Bản thân hãn vào đầm Cự Lộc chính là do bất đắc dĩ, nếu công khai làm rõ phải hủy diệt giang sơn Đại Tùy, chẳng phải sẽ làm phụ thân thất vọng, liệt tổ liệt tông Trình gia trên trời linh thiêng thất vọng sao?

- Người ngăn người làm gì, Đại đương gia đang hỏi người đó!

Hồi lâu không thấy Trình Danh Chấn trả lời, Thất đương gia đá vào chân hãn, nhỏ giọng nhắc nhở.

- Ta, ta, thuộc hạ nguyện ý thề chết theo Đại đương gia!

Trình Danh Chấn như mới tỉnh mộng, lắp ba lắp bắp nói.

- Người tiểu tử này, nhất định là gần đây luyện binh quá mệt mỏi đi!

Biết rõ đối phương chậm chể do không có lòng dạ nào, Trương Kim Xưng cũng không muốn bởi vì Trình Danh Chấn nhất thời thất thần mà làm khó:

- Thật khó cho người rồi. Huynh đệ trong các trại chúng ta đều có chút lưu manh, đánh nhau thì ỷ vào không sợ chết, bình thường, đương nhiên cũng không phải rất nghe lời!

E sợ Trình Danh Chấn nói lời nào đắc tội, Đỗ Quyên cướp lời, lớn tiếng báo cáo:

- Các huynh đệ rất tốt, tiến bộ rất nhanh. Có hai đội ngũ đã có thể đẩy mạnh thao luyện vào giai đoạn phối hợp rồi. Mặc dù còn đội tiến bộ chậm nhất, nhưng đi đường cũng không dẫm lên chân nhau nữa!

- Các huynh đệ đích xác là tiến bộ rất nhanh!

Trình Danh Chấn nhanh chóng sắp xếp lại suy nghĩ, cười ha hả bổ sung:

- Cứ tiến độ như vậy, lại huấn luyện hai tháng, so với Phủ binh tinh nhuệ khả năng vẫn còn kém xa một chút. Nhưng so với quận binh, hương dũng, chưa chắc sẽ thiệt thòi đâu!

- Ra vậy, ra vậy. Nói thật thì, may có người đến. Trước kia vài lần ta đã muốn chỉnh huấn ra một đội tinh binh, nhưng không biết luyện như thế nào!

Trương Kim Xưng nhẹ nhàng gạt đầu, tỏ vẻ tương đối hài lòng đối với tiến độ huấn luyện.

- Cửu đương gia là người trong nghề, so với những người quê mùa như chúng ta thì bản lĩnh lớn hơn! Chúng ta a, đều già cả rồi! Sau này phải trông cậy vào các thanh niên rồi!

Tam đương gia Vương Ma Tử vuốt râu, nhếch miệng bổ sung. Trương Kim Xưng coi trọng một đứa con nít mười bảy tuổi, khiến y và rất nhiều lão nhân các trại không thoải mái trong lòng. Nhưng đứa con nít này chứng tỏ được bản lĩnh, trong lòng đám người vừa có chút ghen tị, lại không thể không thừa nhận bản lĩnh thực sự của đối phương.

Đã trải qua những đau khổ ở Quan Đào, hiện giờ, Trình Danh Chấn rất miễn cảm đối với những lời nói đầy ẩn ý sau lưng đầy của người khác, nhanh chóng nhìn về hướng Vương Ma Tử một cái, cười cười chấp tay nói:

- Kỳ thật đại bộ phận đều là công lao của Hách Ngũ thúc, văn bối chỉ hỗ trợ một chút chủ ý mà thôi! Và vẫn còn có chút chủ ý chưa xác đáng!

Hách Lão Dao không muốn đoạt công, vỗ đùi cười mắng:

- Chúng ta ở đây cũng không phải là nha môn huyện Quán Đào, người còn lo lắng có người ghen tị người sao? Công là của ai, người mù đều có thể nhìn ra. Người đừng đẩy hết lên người ta, nếu không, thanh danh ta đoạt hết công lao của người truyền đi, sau này chẳng phải mặt mo này sẽ không dám gặp người rồi!

- Lão Ngũ công cũng không nhỏ, ít nhất lòng dạ rộng rãi, có tấm lòng bao dung người!

Trương Kim Xưng cũng nghiêng đầu nhìn Vương Ma Tử liếc mắt một cái, sau đó cười tổng kết.

Vương Ma Tử biết rằng Trương Kim Xưng đang mượn cơ hội gõ đầu mình, nhún vai, cúi đầu thấp xuống. Trước mặt nhiều người như vậy, Trương Kim Xưng cũng không nên khiến lão huynh đệ quá khó xử, nhìn Trình Danh Chấn gật gật đầu, tiếp tục nói:

- Không riêng người có công, mấy giáo đầu trợ giúp người luyện binh, Vương huynh đệ, Hàn huynh đệ, Đoàn huynh đệ, còn có Chu huynh đệ, bọn họ vất vả ta cũng đều thấy được. Dựa theo trại quy của chúng ta, có công không thể không thưởng. Như thế này đi, người phái người đến chỗ Tiết đương gia một chuyến, lĩnh mấy chục cái đòn tay tốt của mùa thu năm trước, thừa dịp thời tiết vẫn còn nóng, để người dựng phòng ở cho chính mình đi.

- Tạ ơn đại đương gia. Thuộc hạ mới đến, thật sự không dám lĩnh thưởng hậu hĩnh như vậy!

Trình Danh Chấn khăn trương đứng lên, chấp tay khước từ.

- Cũng không phải là cho một mình người. Mẹ người lớn tuổi, không thể quá keo kiệt. Về phần vật liệu gỗ thì...

Trương Kim Xưng nhìn lướt qua Đỗ Quyên, lắc đầu mà cười:

- Người cùng Quyên Tử thương lượng đi, làm một cái phòng lớn một chút, lại sắm một ít dụng cụ gia đình cho cần thận. Không đủ thì tìm Nhị đương gia để lĩnh. Mấy lão già chúng ta cũng chỉ có một bảo bối khuê nữ, người cũng không thể tùy tiện tìm một cái phòng cỏ tranh mà cưới nó chứ!

- A, Trương Nhị bá! Người, người sao có thể không đứng đắn như vậy!

Đỗ Quyên không dự đoán được vừa nói xong chính sự, Trương Kim Xưng lại đem đề tài quay sang đến hôn sự của mình và Trình Danh Chấn. Tuy rằng tính tình nàng ngay thẳng, nhưng cũng thẹn đỏ bừng cả khuôn mặt, lớn tiếng kháng nghị một câu, đứng lên quay đầu đi ra ngoài.

- Quay lại, quay lại, đây là nam hôn nữ gả, là chuyện nghiêm túc!

Trương Kim Xưng vỗ tay cười to, mặt hồng hào.

- Đúng là chuyện nghiêm túc, là chuyện nghiêm túc!

Đỗ Ba Lạt cười đến không khép được miệng, liên tục gật đầu. Mấy tháng qua, ông lo lắng nhất chính là hôn sự của nữ nhi. Nhà đầu kia từ nhỏ không có mẹ quản, tùy tùy tiện tiện, suốt ngày dính cùng một chỗ với Trình Danh Chấn, gần như ăn ngủ đều luyện tiếc tách ra. Một ngày nào đấy Trình Danh Chấn kiềm chế không được, có thể sẽ ăn nàng luôn vào bụng.

Về tình ý của Đỗ Quyên đối với mình, Trình Danh Chấn vẫn khắc sâu trong lòng. Vốn đã nói ý định này với mẫu thân, chỉ đợi luyện binh xong, liền nhờ bà mối đến cửa thăm hỏi Đỗ Ba Lạt. Hôm nay tự nhiên Trương Kim Xưng

chủ động nhắc tới rồi, hắn cũng không muốn trì hoãn nữa, cười hướng về vị trí chủ soái chấp tay, thấp giọng nói:

- Đa tạ Đại đường gia thành toàn, thuộc hạ hôm nay sẽ về nhà chuẩn bị sinh lễ!

- Ai nói ta nhất định phải gả cho người!

Đỗ Quyên bước chân còn chưa ra khỏi cửa, nghe được câu trả lời của Trình Danh Chấn, vừa thẹn vừa mừng, nghiêng đầu lại, thấp giọng hô.

- Là lời của phụ mẫu, là lời của phụ mẫu!

Đỗ Ba Lạt cũng không để ý nữ nhi thẹn thùng, giống như e sợ Trình Danh Chấn quyết nợ, cười đáp lại.

Giờ Ngọc Diện La Sát cũng xấu hổ thành Tử Diện La Sát rồi, dậm chân la lớn:

- Không nói với các người nữa!

Xoay người lao ra khỏi quân trướng, tan biến giữa gió xuân.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 159: Chiết Liễu (19).

N

goài quân trưởng, vài tên nam nữ thị vệ đang chán chết chờ các thượng ti, đột nhiên thấy Thất đường gia chạy ra khỏi cửa trưởng, khẩn trương ôm quyền thi lễ. Giờ phút này Đỗ Quyên còn chưa lấy lại được sắc mặt để chào hỏi mọi người, chạy nhanh ra xa để trốn, ngay cả nữ thân binh gọi cũng làm bộ như không nghe thấy.

Khó khăn lắm chạy ra được một dặm, dọc theo vòng bờ hồ, rốt cuộc bỏ xa được tiếng la sau lưng, then thùng trong lòng cũng đã giảm, nàng chạy trốn cũng có chút nóng lên, chậm rãi dừng bước, ngồi xổm xuống vớt nước hồ lên rửa mặt.

Vừa mới cúi đầu, lại thấy một gương mặt giống như sau rượu trong nước, vẻ mặt then thùng, hai mắt lộ ra mơ hồ vui sướng:

- Thật là cô nàng mặt dày!

Đỗ Quyên giơ tay khua nước hồ, khua tan luôn cái bóng của mình. Nhìn từng vòng nước dao động, khe khẽ thở dài, ánh mắt nhìn thẳng.

Gả cho Trình Danh Chấn, cùng hắn bên nhau cả đời. Phần nhân duyên này là chính nàng cứng rắn giành được, tự nhiên là vô cùng vừa lòng. Chỉ là làm thế tử người ta như thế nào, trong nội tâm nàng lại không biết. Mẫu thân nàng đi sớm, cha và sư phụ đều những người thô lỗ, đại khái. Duy nhất có Liễu Nhi tỷ tỷ thì lại là người tâm cơ thâm sâu, nói cái gì cũng đều úp úp mở mở, chỉ chịu nói một nửa, nửa còn lại để cho tự bản thân nàng đi đoán. Mà bản thân nàng lại không giỏi giải câu đố, dù nói nhiều thế nào thì nàng vẫn không đoán được điểm mấu chốt.

So với vung đao phóng ngựa, hôn nhân đại sự này, dường như càng làm cho người ta nhìn thấy là sợ. Hai quân trước trận, ai thua ai thắng, giơ tay là có thể thấy được rõ ràng. Nhưng giữa phu thê, không thể có vấn đề gì đều dùng đao thương quyền cước để giải quyết được? Hạ công phu đối với trượng phu, Đỗ Quyên thật ra cũng không sợ, nhưng đánh tới đánh lui sẽ làm tình cảm vợ chồng tan nát, thiên hạ làm có gì có thể hàn gắn được?

Không chỉ có mỗi mình đang thích Trình Danh Chấn, trực giác nói cho Đỗ Quyên, vị hôn phu của mình rất có duyên đối với nữ nhân, đi đâu đều có thể hấp dẫn vô số ánh mắt. Điều này cũng khó trách, đưa mắt nhìn quanh đầm Cự Lộc, nam nhân đọc sách, võ nghệ thành thạo vốn không có mấy người, trong đó bộ dáng ngọc thụ lâm phong lại rất ít. Khó được chính là, những ưu điểm này lại tụ tập trên một thân Trình Danh Chấn. Không giống những hảo hán lục lâm khác thô lỗ ngạo mạn, hễ luôn nho nhã, lễ độ, mặc dù trên đường đi ngay cả gặp hạ nhân, cũng sẽ dừng bước gật đầu chào hỏi, dường như đối phương chính là tỷ tỷ nhà mình.

Bất luận là nhìn như thế nào, ở trong mắt Đỗ Quyên, trên người Trình Danh Chấn đều có vô số ưu điểm. Nhìn lại bản thân mình, ngoại trừ giống nam nhân có thể cười ngựa đánh giặc, Đỗ Quyên liền không thể tìm ra ưu điểm thứ hai. Tục ngữ nói trai tài gái sắc, luận diện mạo, nàng biết rằng mình còn xa mới quyến rũ như Liễu Nhi. Luận tính tình, chỉ sợ trong đầm Cự Lộc này, tùy tiện lôi ra một người, đều không ai dám nói tính tình Thất đường gia dịu dàng. Cầm kỳ thi họa, nếu đem dây đàn sửa thành dây cung, còn miễn cưỡng có thể bắn ra vài tiếng. Thêu thùa nữ công, nhìn mười ngón suốt ngày bị đao thương mài thành chai, liền hiểu được cầm kim may quần áo khăng định so với cầm côn thép còn nặng hơn. Mà ngay cả sự mảnh mai và nhát gan của nữ nhân, Đỗ Quyên biết trên người mình cũng không có luôn. Nàng đã gặp qua tiểu thư Chu gia bị nhốt giặt quần áo trong khổ tù doanh, thật giống như một con mèo nhỏ bị dọa cho vỡ mật, ai nhìn cũng không đành lòng làm tổn thương. Mà nếu đổi lại là Đỗ Quyên đứng vào địa

vị đó, nàng tình nguyện nhắc đao chết trận cũng sẽ không khẩn cầu lòng thương hại kẻ từng giết chết cha mẹ và ca ca mình.

Khoảnh khắc này, tâm tư Ngọc Diện La Sát Đỗ Quyên và nữ nhi bình thường đợi gả cũng không có gì khác biệt, vừa vui lại vừa buồn, trong lòng bồn chồn không yên. Càng nghĩ càng phát giác mình có chút không xứng với Trình Danh Chấn rồi. Tức giận đến châu lệ lưng tròng, nàng nhặt lên một viên đá, hung hăng ném về bên hồ nước. Vài chú chim di trú bị gợn nước làm kinh sợ, cạc cạc hai tiếng vỗ cánh bay lên. Một đôi sát cánh bay lên, giống như một lát cũng không muốn rời nhau.

Giữa mây trời mênh mang, dù cho có buồn hơn nữa cũng sẽ từ từ giảm đi. Ngây ngốc nhìn đám chim tước trên mặt nước một lát, Đỗ Quyên lắc lắc đầu xoay người đi về phía quân trưởng. Có xứng với Trình Danh Chấn hay không, tự mình đoán cũng vô dụng, cùng với việc nhìn mặt nước mà phát sầu, không bằng vụng trộm trở về, nghe trộm xem trong quân trưởng bọn họ đang nói cái gì? Nếu Trình Danh Chấn có chuyện không dám giáp mặt nói với mình, ý tưởng nghe lén hẳn, để mình cũng có thể nghĩ cách ứng đối.

Từ trước đến nay, nàng dám nghĩ dám làm, nếu quyết định, liền không quan tâm đến việc nhỏ không đáng kể. Gần đại trưởng trong quân đều vẫn lui tới bình thường, nhóm lâu la tuần tra cũng không dám ngăn Thất đường gia lại để hỏi nàng rốt cuộc muốn đi nơi nào. Từ đường mòn ven hồ rẽ bảy tám lần, trong nháy mắt, nàng đã tới phía sau đại trưởng. Thả chậm bước chân, kiễng mũi giày, giống như con báo đang rình, đang dán thân tới, chợt nghe thấy bên tai có tiếng hô hấp bị kìm hãm, qua khóe mắt thấy một bóng người nào đó như chú mèo đang ở bên cạnh quân trưởng.

- Ai!

Ngọc Diện La Sát Đỗ Quyên không then thùng nữa, quát khê một tiếng, rút hoành đao bên hông ra. Người bên cạnh quân trưởng cũng hoảng sợ, nhanh

chóng lùi lại phía sau vài bước, sau đó lại nhanh chóng chạy trở về, giơ hai tay đầu hàng, thấp giọng khẩn cầu:

- Đừng, đừng ồn ào. Là ta, Thất đường gia, là ta!

Đỗ Quyên ngưng thần nhìn kỹ, không phải là Đường chủ dưới trướng mình Vương Nhị Mao thì là ai. Vừa tức giận lại vừa xấu hổ, bước nhanh qua, đặt sống đao lên cổ y, sa sầm mặt tiếp tục thẩm vấn:

- Người ở nơi này làm gì? Nghe lén quân tình sao? Đã nghe được cái gì, nói chi tiết cho ta!

- Ta, ta, cô nãi nãi, ngài có thể nhỏ giọng một chút hay không!

Vương Nhị Mao gấp đến liên tục thở dài, đầu gối thiếu chút nữa liền quỳ xuống đất:

- Đừng làm kinh động đến người bên trong, bọn họ thảo luận tới đồ cưới của người nhiều hay ít đây? Một khi phát giác ra hai chúng ta kết nhóm nghe lén, ngài không sao nhưng ta thì khẳng định không chạy thoát được bị đánh bằng gậy đâu!

- Ai kết nhóm nghe lén với người. Ta là đang tuần tra đấy!

Thất đường gia Đỗ Quyên tức giận đến dậm chân, thấp giọng phản bác.

- Được, được. Ngài tuần tra, ta nghe lén. Ta nghe trộm được cái gì, ngài có thể một câu cũng không quan tâm!

Vương Nhị Mao biết rằng Đỗ Quyên sẽ không thương tổn chính mình, trở mặt ra đáp lại.

Nghe được lời ấy, mặt Đỗ Quyên từ đỏ chuyển sang tím, dè sống đao nặng thêm, trừng mắt nói:

- Còn dám mạnh miệng, người rớt cuộc có nói hay không. Không nói ta sẽ cắt đầu lưỡi người!

- Đừng cắt, đừng cắt, ta khẳng định một chữ cũng không rơi! Ngài thu đao lại trước, chúng ta vừa nghe vừa nói. Ta vẫn đang chờ nghe câu sau đó!

Vương Nhị Mao liên tục xin khoan dung, thở dài không ngừng.

Nhắc tới cũng lạ, Thất đường gia Đỗ Quyên thu thập được bất kỳ loại thuộc hạ nào, chỉ có cái tên gia hỏa lưỡi biếng Vương Nhị Mao này là không có biện pháp. Thấy đối phương nì nèo, đành phải thu hồi đao vào vỏ. Vương Nhị Mao thấy nàng nhượng bộ, cũng không quá phận, xoay đầu về phía trước dò xét, cúi xuống bên tai Đỗ Quyên nói:

- Sau khi người đi, bọn họ vẫn chúc mừng tiểu Cửu ca. Sau đó Trương đại đường gia nói mọi người không thể không đưa ra lễ vật làm quà. Chính y bỏ ra hai ngàn trảng đình từ trại chủ của mình, nhập vào danh nghĩa của Tiểu Cửu ca để tặng thanh thế lớn mạnh. Nhị đường gia cho hai bộ dụng cụ gia đình, cộng thêm mười trâu cày. Lục đường gia cho ba mươi heo, hai mươi dê đầu đàn...

Trí nhớ y hơi tệ, nói ba xạo, đem sánh lễ các trại giới thiệu một lượt rõ ràng. Sau đó lại áp tai vào bên vách trướng, vừa nghe vừa thấp giọng giải thích:

- Vừa rồi có người chê cười Vương Tứ trại chủ cho lễ vật quá ít, y rất tức. Đang tranh cãi ầm ĩ, người liền chạy tới, làm hại ta không nghe rõ sau đó nói cái gì?

- Lại còn trách ta tới đây!

Ngọc Diện La Sát vừa bực mình vừa buồn cười:

- Người nghe mấy điều đó làm gì? Cũng không phải là đưa cho người?

- Ta, ta không phải giúp người và tiểu Cửu ca nghe sao!

Vương Nhị Mao đúng lý hợp tình nói, xua xua tay ra hiệu Đỗ Quyên đừng làm phiền mình.

- Lăn ngay, đừng để người khác phát hiện người!

Đỗ Quyên tiến lên, dùng sức kéo cánh tay đối phương ra ngoài:

- Trong doanh vừa thực hiện lại quân pháp, tiểu Cửu ca người đích mình tham gia xây dựng chế định, không ngờ người lại làm trái! Đi mau, chậm bị người ta nhìn thấy thì không còn kịp nữa rồi!

Nói tới hai lần mà đối phương vẫn không thêm động đậy. trong lòng có chút bức hỏa, trừng mắt hỏi:

- Người rốt cuộc có đi hay không? Nếu người không đi ta cũng sẽ không khách khí!

Vương Nhị Mao chậm rãi quay đầu lại, khuôn mặt non nớt tràn ngập khẩn cầu:

- Thất, thất đương gia. Người, người để cho ta nghe xong được không, sau khi nghe xong tùy người xử trí. Bọn họ...

- Người rốt cuộc muốn nghe cái gì?

Đỗ Quyên bị vẻ mặt của Vương Nhị Mao biến thành sững sốt, vội buông ra hỏi tiếp.

Trong trí nhớ, nàng chưa từng thấy Vương Nhị Mao thật tình như thế. Y luôn có vẻ mệt mỏi lười biếng, cho dù là trời sập xuống, cũng rất ít khi buồn. Hôm nay, cái vẻ quen thuộc của Vương Nhị Mao y lại không thấy, đổi thành một người thiếu niên mang vẻ quả quyết mà bướng bỉnh.

- Người tốt cuộc muốn nghe cái gì, đây chính là tìm đường chết!

Thấy đối phương không chịu trả lời, giọng Đỗ Quyên hòa hoãn một chút, lại tiếp tục truy vấn:

- Nếu bị người khác phát hiện, ta cũng không thể nói giúp người được!

- Hôm trước ta đã cầu Liễu Nhi phụ nhân!

Vương Nhị Mao bị buộc bất đắc dĩ, lướt mắt xung quanh, thấp giọng đáp lại:

- Cô ấy đồng ý sẽ nói giúp ta Đại đương gia, đem tiểu nha đầu Chu Ninh kia thưởng cho ta. Ngày hôm qua cô ấy phái người nói cho ta biết, Đại đương gia đã cho phép, khả năng hôm nay sẽ nói điều đó trong buổi nghị sự. Bây giờ còn chưa thấy nhắc đến, nhưng lát nữa nhất định sẽ nhắc tới. Phụ nhân là người tốt, sẽ không gạt ta. Cứu tẩu, người đừng đuổi ta đi! Ta chỉ nghe cái đầu, trong lòng cũng liền kiên định rồi!

- Kiên định cái rắm!

Bị hai chữ “Cứu tẩu” là cho lòng mềm nhũn, Đỗ Quyên vươn tay, hung hăng đập cho Vương Nhị Mao một cái:

- Ta và Cứu ca người đều giữ thay người rồi, còn có thể chạy tới tay người khác sao? Muốn nghe thì ngồi xuống nghe, ta thay người chống đỡ. Nếu có người lại đây, người nhanh chóng chạy đi!

- Ôi, ôi!

Vương Nhị Mao đạt được mong muốn, liên tục gật đầu:

- Cảm ơn Cứu tẩu. Ta nghe được cái gì, sẽ lập tức nói cho người biết!

Dứt lời lại áp tai vào vách tường, vẻ mặt chuyên chú.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 160: Chiết Liễu (20).

V

iệc mấy lão nhân gia trong quân trưởng đang nói cái gì, trong lòng Đỗ Quyên còn tò mò hơn so với Vương Nhị Mao. Nhìn hai bên thấy không có ai chú ý tới mình, cũng dấn tai lên, nghe trộm giống như Vương Nhị Mao. Dù sao nếu có người tuần tra qua, liền lập tức làm bộ hai người đang thảo luận chuyện công vụ. Về phần Thất đường gia đang cùng với Vương đường chủ rút cuộc đang thảo luận vấn đề cơ mật đến mức nào, người bình thường cũng không có can đảm hỏi đến!

Trong quân trưởng, vấn đề xử lý hôn sự của Trình Danh Chấn và Đỗ Quyên đã gần kết thúc thảo luận. Đám người đều cho rằng, hôn lễ không thể tiến hành qua loa. Dù sao cũng dính đến bốn vị trong chín vị trại chủ, nếu hôn sự quá mức keo kiệt, sau này truyền ra giang hồ sẽ bị đồng đạo chê cười. Nhưng cụ thể xa hoa đến quy mô nào, chúng trại chủ vẫn chưa thống nhất được ý kiến. Cứ theo ý tưởng của Trình Danh Chấn, mời các đường chủ từ đầu mục trở lên đến chủ trại ăn uống một chút, lại cho tất cả lâu la nghỉ ba ngày, đã là làm cho mọi người phiền toái lắm rồi, nhưng Đỗ Ba Lạt và Hách Lão Dao lại không cho là như vậy, bọn họ hy vọng Trương Kim Xương gửi vài cái thiệp mời, mời một số võ lâm đồng đạo tới dự lễ, thuận tiện để mọi người tăng tiến một chút cảm tình, mưu đồ cùng đối phó với quan quân tiến công. Mà trong quân trưởng, lớn giọng nhất là Tứ đường gia Vương Ma Tử, đại khái là vừa bị “gỗ đầu” trong lòng có chút không thoải mái, nên lời của y nghe ra giống như mang ý tứ châm chọc:

- Như vậy sao được? Thất đường gia, Cửu đường gia còn có Tam ca và lão Ngũ, bộ hạ của bốn trại cộng lại đã vượt quá nửa đầm Cự Lộc của chúng ta, còn có thể chưa cho đầm Cự Lộc ta mặt mũi sao? Nên mời, nên mời, chẳng

những phải mời vài người xung quanh, mà cả bên phía đôi Đậu Tử cũng phải nói một tiếng, để cho bọn họ biết đầm Cự Lộc của chúng ta mới xuất hiện nhân tài!

- Lão Tứ, lời này của người là có ý gì?

Đỗ Ba Lạt vẫn rất kiêng kỵ người khác hiểu lầm việc mình vội vàng gả nữ nhi là có dụng tâm, đứng vụt dậy, lớn tiếng truy hỏi.

Vương Ma Tử nhìn về phía sau, rụt cổ một cái, mặt hơi cười, không ngừng giải thích:

- Không, ta còn có thể có ý gì a? Luận võ nghệ, so ra kém lão Ngũ. Luận mưu trí cũng không bằng Cửu đương gia. Chẳng qua là dựa vào cảm tình năm xưa mới có thể mặt dày ngồi lên cái ghế này mà thôi. Lại nói nữa, tương lai nhúm xương già này của ta, còn phải dựa vào đám tiểu bối nuôi sống nữa! Đương nhiên mong muốn cho bọn họ thật hoành tráng, không phải cũng rất đẹp mặt mình sao?

Y không giải thích còn tốt, giải thích một câu, đã nói ra thế lực của cha vợ con rể quá mức khổng lồ, có thể thành “tội danh” uy hiếp sự cân bằng nội bộ trong trạch. Đỗ Ba Lạt tức giận, xiết quyền tiến lên định đánh vào mặt y. Hách Lão Dao và Trình Danh Chấn bên cạnh thấy tình thế không ổn, khẩn trương tiến lên, mỗi người một tay, giữ Tam đương gia Đỗ Ba Lạt lại.

- Tam đương gia, Tam đương gia, ngài đừng nóng giận. Tứ đương gia là nói đùa chúng ta đó thôi!

Biết rõ Vương Ma Tử dụng tâm kín đáo, Trình Danh Chấn không thể không tìm cách bình ổn lửa giận đã đốt đến trán của Đỗ Ba Lạt. Sau trận sống mái với nhau vào mùa thu năm ngoái, cha con Đỗ gia đã nắm trong tay lực lượng xác thực có thể uy hiếp được địa vị Đại đương gia của Trương Kim Xưng. Nếu Đỗ Ba Lạt không biết kiềm chế mà nói, sớm muộn sẽ có một ngày bước chân lên vết xe đổ của hai người Tôn An Tổ và Lưu Triệu An.

- Tiểu tử ngốc, người sao còn gọi y là Tam đường gia!

Hách Lão Dao nhẹ nhàng đập Trình Danh Chấn một cước, cười dạy bảo, thừa dịp xoay người, dùng mắt quét về phía Trương Kim Xưng, nháy mắt ra hiệu Trình Danh Chấn tìm cách đánh tan nghi ngờ của Trương Kim Xưng.

- A, a, đây không phải là ở trong quân trường sao? Ra khỏi quân trường mới có thể nói chuyện tư, ở trước mặt Đại đường gia, văn bối chỉ có thể trước là công vụ, sau mới đến gia sự!

Trình Danh Chấn vừa ngượng ngùng mà cười, vừa đem lý do mình không gọi Đỗ Ba Lạt là nhạc phụ giải thích cho mọi người nghe. Vài trại chủ cũng đối với thực lực của cha con Đỗ Ba Lạt có chút e dè nghe thấy lời đó, trên mặt đều cứng lại, nghe vậy lập tức cười ha hả, mồm năm miệng mười hòa giải cho song phương.

- Lão Tứ thật không có tiền đồ, không phải cho người rút ra ba mươi sáu tiền làm hạ lễ sao, xem người gấp gáp đến đâu cũng phát bối rồi rồi!

Đang ngồi trong đó, ngoại trừ Trương Kim Xưng, địa vị cao nhất chính là Nhị đường gia Tiết Tụng. Ông cười vỗ vỗ tay vịn ghế, lắc đầu trách cứ.

Lục đường gia Tôn Đà Tử và Trình Danh Chấn có chút giao tình, trộm nhìn sắc mặt Trương Kim Xưng, thấp giọng trêu ghẹo:

- Tứ ca bình thường cũng thế này, nói đùa chẳng phân biệt trường hợp. Tam ca đừng chấp nhặt với y, nếu ngài để trong lòng mới là ngớ ngẩn đó!

Dù sao thân là Đại đường gia đầm Cự Lộc, lòng dạ Trương Kim Xưng so với mọi người tưởng tượng còn rộng rãi hơn nhiều, thấy mọi người đều không yên chờ đợi mình tỏ thái độ, cười cười, thấp giọng nói:

- Vốn đang nói rất tốt, sao lại kéo đến việc khác đi. Cái miệng thối này của lão Tứ, sớm muộn gì cũng làm cho người khác lấy kim khâu vào. Lão Tam, người cũng đừng so đo với y, người khác không hiểu người, ta còn không hiểu người sao. Đừng vì vài câu nói đùa khiến cho huynh đệ chúng ta xa lạ, vậy thì tình nghĩa huynh đệ giữa chúng ta cũng quá mỏng đi!

- Ta vốn chính là nói đùa, ai biết Tam ca y liền nổi giận?

Vương Ma Tử vẫn không buông tha, quyết miệng, giống như mọi người đều nợ tiền y vậy.

- Được rồi, lão Tứ. Người cũng phải sửa ngay cái tật xấu ếch chết tại miệng ấy đi!

Trương Kim Xương quay đầu trừng mắt nhìn y, thấp giọng cảnh cáo.

- Huynh đệ chúng ta đều là giao tình bằng mệnh, ai có thể rời được ai? Nghĩ cách đem cơ nghiệp tạo thành một phen kiêu ngạo mới là đúng đắn! Giống như năm xưa một đường từ biên cương xa xôi, mua bán thành rồi mới được chia hoa hồng, đừng có hiện tại tính toán mấy việc nhỏ nhen đó.

Lời này vừa nói xong, chúng trại chủ ai cũng nghiêm chỉnh không tranh cãi nữa, ngượng ngùng cười cười, đều tự ngồi xuống. Sợ Trình Danh Chấn nghĩ nhiều, Trương Kim Xương liếc nhìn hai người Đỗ Ba Lạt và Vương Ma Tử một cái, tiếp tục nói:

- Miệng lão Tứ ti tiện, tính tình lão Tam nóng nảy, Đại đương gia ta đây khi gặp sự tình lại phản ứng quá chậm. Đám người chúng ta đều là xuất thân từ buôn bán nhỏ mà ra, ai có tật xấu gì, nhiều năm qua đều rõ ràng trong lòng. Có thể bao dung cho nhau một chút thì bao dung một chút, đừng làm hại bọn tiểu bối khó làm người. Vừa rồi lời nói của lão Tứ đều là tin miệng bậy bạ, nhưng trong đó có một câu cũng có đạo lý. Tương lai đầm Cự Lộc của chúng ta, còn phải đặt lên người đám tiểu bối. Dù sao bọn họ tuổi trẻ, học

mọi thứ đều nhanh. Mặc dù không cẩn thận vấp ngã cũng có thể đứng lên bắt đầu lại từ đầu.

Vài câu cuối cùng, đã mơ hồ chỉ ra ý tứ phải lấy y bát tương truyền, mọi người nghe thấy không khỏi dao động. Trình Danh Chấn khẩn trương đứng lên, quả quyết cự tuyệt:

- Đại đương gia ngài ngàn vạn lần đừng nói như vậy. Cái mệnh này của thuộc hạ đều là nhờ ngài và các huynh đệ trong đầm Cự Lộc cứu, thay ngài cùng các huynh đệ làm việc gì đó hẳn là đương nhiên. Đời này của thuộc hạ chỉ mong muốn làm thiên lôi chỉ đâu đánh đó cho Đại đương gia, ngài chỉ cần phát tay, bất kể phía trước là...

- Tâm tư của người, ta đều biết.

Trương Kim Xương cười ngắt lời Trình Danh Chấn, rất hài lòng về sự khiêm tốn của người thiếu niên này.

- Nhưng con ruột ta mất tin tức đã nhiều năm. Tình hình lão Nhị lão Tứ bọn họ cũng không khác gì ta. Cho nên, phần cơ nghiệp này, sớm muộn gì cũng đều thuộc về đám người trẻ tuổi các người, chẳng qua ta nói ra trước, miễn cho nội bộ chúng ta lại nổi lên tranh luận gì. Người làm tốt, ta tin tưởng mình sẽ không nhìn lầm người.

- Thuộc, thuộc hạ...

Tuy rằng trong lòng không rõ ràng lắm lời nói của Trương Kim Xương rốt cuộc có mấy phần là thật, Trình Danh Chấn vẫn cảm động đến rơm nước mắt:

- Thuộc hạ nhất định đem hết toàn lực, không để đại đương gia và chư vị thất vọng!

- Vậy là được rồi, có câu không phải người một nhà, không vào chung một cửa!

Trương Kim Xưng tiếp tục cười gật đầu:

- Quyên Tử là ta nhìn nó lớn lên, ở trong mắt nó, ta chính là một nửa cha. Sau này lão Tam là nhạc phụ người, ta cũng là nửa nhạc phụ người. Nơi này còn sư phụ của vợ người, một ân nhân cứu mệnh trị thương cho người. Mọi người ở đây đều là người một nhà, không cần phải cẩn thận như vậy. Thời gian ngắn trước người vừa gia nhập, có mấy lời không thể nói với người. Từ hôm nay trở đi, người chính là văn bối chung của năm lão già chúng ta, muốn làm gì cứ phóng tay mà làm. Thành hay không, đều có bề trên giúp người đỡ đòn. Cũng không vì sợ người vấp ngã, mà không buông tay cho người đi!

Thì ra là cảm thấy ta làm việc quá mức cẩn thận!

Trải qua một trận đau khổ ở Quán Đào, Trình Danh Chấn đối với những câu đối thoại ý nghĩa sắc bén đã đề cao thêm một bậc. Cân nhắc một chút, liền đoán ra được là Trương Kim Xưng muốn thu được hồi báo. Về việc đối phó với vây khốn tiêu diệt của quan phủ như thế nào, trong lòng hẳn xác thực có cất giấu vài điều cùng với cách nhìn của mọi người không giống nhau. Trước đó vài ngày sở dĩ không nói gì, một mặt là không muốn có vẻ độc lập độc hành, mặt khác là xét thấy lính mới chưa hình thành sức chiến đấu, những ý nghĩ này nói ra cũng không có khả năng thực thi.

Nhưng sau này, hiển nhiên không thể quá phận ẩn dấu thực lực rồi, nếu không tất sẽ chọc cho Trương Đại đương gia hoài nghi. Tuy rằng mặt ngoài xem ra Trương Đại đương gia rất bao dung, nhưng trong trí nhớ của Trình Danh Chấn, đầu của Tôn An Tổ và Lưu Triệu An đều treo trên nhánh cây. Vết xe đổ đó, hẳn không thể không cẩn thận gấp bội.

Đang lúc hăn do dự có nên tìm cơ hội thỏa đáng hay không đem sách lược ứng đối với quan binh của mình báo cáo cho Trương Đại đương gia, bên tai lại đột nhiên truyền đến một trận ồn ào:

- Không được, nữ nhân kia là ta đã nhìn trúng rồi. Sao người có thể thưởng cho một tên ranh con! Cừu trại chủ tiền đồ vô lượng, người coi trọng hăn thế nào ta đều không phản đối. Nhưng tên ranh con kia, ta đây là một trại chủ, vì sao phải nhường cho y!

Trình Danh Chấn bị tiếng ồn ào làm cho sửng sốt, phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện khi mình đang trầm tư, đám người Trương Kim Xưng đã chuyển đề tài. Giống như là bởi vì chia của không đều nên nổi lên tranh chấp, Vương Ma Tử đứng vụt dậy, lớn tiếng kháng nghị. Mà sắc mặt đám người Đỗ Ba Lạt, Hách Lão Dao và Lục đương gia Tôn Đà Tử cũng rất khó coi, hoặc là ôm bả vai thờ ơ lạnh nhạt, hoặc là đứng đối diện với Vương Ma Tử, một câu đều theo y tranh luận.

- Cũng không phải là nữ nhân của Vương Ma Tử người, người nổi nóng cái gì. Ta cũng đã nói qua với Đại đương gia, tiểu nương kia vừa nhìn đã thấy chính là một người biết nuôi dưỡng, vừa vặn có thể tiếp hưởng hỏa cho ta. Đợi xử lý xong hỷ sự của Quyên Tử và Tiểu Cừu, lão đầu tử ta cũng sẽ là người tiếp theo. Dù sao cũng là người một nhà, không cần phải phiền toái làm đám lớn lần thứ hai!

- Ta không quan tâm các người cưới ai làm vợ. Nữ oa kia, ta quyết định lấy về rồi.

Tôn Đà tử xưa nay không muốn gây chuyện cũng vòng vo tính, không âm không dương bổ sung:

- Trước khi gả đi, cô ta đã đến chỗ ta học y thuật rồi. Gả cho ta, còn có thể bốc thuốc hỗ trợ ta. Đợi ngày nào đó mấy lão già không biết xấu hổ các người bị thương, cũng dễ thay các người rửa thương thay thuốc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 161: Chiết Liễu (21).

C

hỉ loáng một cái, câu chuyện liền chuyển từ quyền thừa kế trại chủ sang vấn đề phân chia một nữ nhân, dù là Trình Danh Chấn phản ứng nhanh nhẹn đến mấy cũng bị mấy lão gia hỏa này làm cho ý nghĩ mơ hồ, vầng đầu hoa mắt. Mà đề tài thảo luận lại dính đến huynh đệ tốt của hắn là Vương Nhị Mao, hắn không thể không nói năng thận trọng, đành phải tiến về phía trước, kiên trì khuyên can:

- Các vị tiền bối, các vị đương gia...

- Không có việc của người!

- Phiền người lập tức động phòng hoa chúc đi!

- Đàn ông no không biết đàn ông đói!

Không mở miệng còn không sao, vừa mở miệng lập tức lọt vào đả kích liên tục. Các lão trại chủ vốn đều là thân phận tiền bối giờ tuyệt nhiên không bận tâm đến thể diện nữa, mồm năm miệng mười trần thuật lý do nhất định phải có được nữ nhân kia. Mà đối với Vương Nhị Mao, bọn họ thật ra có chung mối ác cảm, đều cho rằng y là người trẻ tuổi mới gia nhập, một tác công cũng chưa lập được, thật sự không có tư cách tranh đoạt nữ nhân với các lão tiền bối.

- Các vị trại chủ nghe ta nói một câu!

Trình Danh Chấn hít sâu một hơi, tiếp tục khuyên can. Bằng hữu tốt Vương Nhị Mao đã ngưỡng mộ Chu gia tiểu thư từ lâu, để cho y như nguyện được ôm mỹ nhân về, thứ nhất coi như là hoàn lại ân cứu giúp. Thứ hai, đối với

Chu Ninh mà nói cũng là nơi quy túc ổn thỏa. Dù sao gả cho Vương Nhị Mao, tuổi tác tương đương, còn hiểu rõ nhau. Nếu bất hạnh rơi vào tay Vương Ma Tử, Đỗ Ba Lạt, mấy lão sắc quỷ không coi nữ nhân là người kia chẳng phải là sống không bằng chết hay sao.

- Cửu trại chủ đã vội vàng tiếp quản đại sự trong trại sao?

- Người đừng thò mũi vào, dù sao có Quyên Tử ở đây, bất luận nữ nhân xinh đẹp thế nào người cũng không mò tay vào được!

Câu trả lời chính là những lời nói nguy biện, xen vào đó là bất mãn đối với người nhanh chóng thượng vị. Quá phận nhất là Đỗ Ba Lạt, nhìn thấy con rể kinh ngạc, không ngờ không trượng nghĩa hỗ trợ như trước, ngược lại mở miệng đầy răng vàng khè cười khấn cầu nói:

- Ta nói Tiểu Cửu tử a! Con liền bỏ bớt nhiệt tình đi. Nếu giúp cũng nên giúp nhạc phụ con là ta, mà không phải đem lợi lộc cho người ngoài. Ta đem nữ nhi duy nhất gả cho con, sau này chỉ còn lại cô độc một mình lão nhân. Con nói xem con có nên giúp ta tìm một người làm ấm chăn hay không?

- Đại đương gia trước khi tiến công Quán Đào đã từng chính miệng đồng ý với Vương đường chủ, nữ nhân trong thành để hết cho y!

Mặc dù biết lời này nói ra có thể làm cho Trương Kim Xưng không hạ đài được, nhưng dưới tình thế cấp bách, Trình Danh Chấn vẫn không thể không nhắc lại chuyện cũ.

Nói xong hẩn chuyển mắt về phía Trương Kim Xưng, kỳ vọng ông ta có thể chủ động đứng lên, khuyên bảo vài lão không biết xây hồ kiềm chế một chút. Trương Kim Xưng hiển nhiên cũng không nghĩ tới, vốn câu nói đầu tiên tự nhận là có thể quyết định được sự tình này không ngờ lại dẫn tới một hồi tranh chấp, vô cùng áy náy hướng về phía Trình Danh Chấn cười cười, cau mày nói:

- Người đừng trách móc. Đây chính là đức hạnh của bọn họ! Để cho bọn họ tranh giành trước, chờ một lát bọn họ tranh giành chán, hai ta sẽ chậm rãi thương lượng với bọn họ!

- Chuyện này không thương lượng!

Vương Ma Tử ngẩng đầu hướng về phía Trình Danh Chấn, dựng râu trừng mắt:

- Nếu Cửu đương gia người muốn thu nữ nhân họ Chu kia, vậy thì theo công lao trong trại của người mà cấp, nếu người có nhiều công lao, Tứ thúc ta sẽ không tranh giành, nhưng tên Vương Nhị Mao kia chỉ là một Đường chủ, lại cười lên đầu mấy trại chủ chúng ta, đây coi là cái đạo lý gì?

- Ngày phá thành, Vương đường chủ không động bất kỳ nữ nhân nào hay sao? Đại đương gia đã hứa hẹn, y đã thực hiện rồi đấy!

Ngay cả Tôn Đà Tử cũng không chịu nhượng bộ, lôi ngay việc ngày phá thành huyện Quán Đào, đêm đó sự thật là Vương Nhị Mao từng đi đầu đốt giết dân cướp.

Ở trong trí nhớ Trình Danh Chấn, Tôn Lục đương gia làm người chính trực hơn nhiều so với Vương Ma Tử và Đỗ Ba Lạt. Nhưng phản ứng không hợp với lẽ thường, thật sự có chút ngoài dự liệu của người khác. Không đợi hẳn cân nhắc vì sao Tôn Đà Tử phải nhảy vào vũng nước đục này, ba vị trại chủ lại vì vấn đề một nữ nhân mà tiếp tục khai chiến. Người một lời, ta một câu, trình độ kịch liệt không thua gì hai quân giao phong. Lăn lộn lộn lộn cãi nhau mười mấy hiệp, xuất hết mọi dạng, nhất thời không phân cao thấp thắng bại.

Trương Kim Xương làm Đại đương gia này thật sự là thất bại, chỉ có thể ôm chén trà cười khổ, không còn cách nào khác. Lúc trước thảo luận về hôn sự của Trình Danh Chấn, y đã tuyên bố vấn đề kế tiếp bàn đến không tính là

công sự, bởi vậy trong lòng dù ảo não, cũng không thể dùng quyền uy Đại đương gia của mình để ngăn cản. Ngoài ra, sự tình diễn biến đến tình trạng này, đã mơ hồ thăng lên phương diện sự cân bằng giữa hai thế lực cũ mới trong đầm Cự Lộc. Làm đại đương gia, việc bí mật từng hứa hẹn với Liễu Nhi, thời khắc mấu chốt, Trương Kim Xương lại bản năng một lần nữa xem xét lại quyết định gấp gáp khuya hôm trước của mình, y không muốn để mấy lão nhân cây già mà lên mặt, nhưng lại không muốn thiên vị thanh niên, để tránh quá cổ vũ thế lực mới nổi bật, khiến cho đám bạn nổi khố đi theo mình nhiều năm lạnh lòng.

Ngay lúc đang chần chờ, ba người Vương Ma Tử, Đỗ Ba Lạt và Tôn Đà Tử tranh chấp ngày càng nghiêm trọng. Mà mấy trại chủ khác người nào người nấy đều ôm bụng cười, một bên xem náo nhiệt, thỉnh thoảng mở miệng nói vài câu, cũng chính là lửa cháy đổ thêm dầu, không có tâm thái khuyên can.

- Vương đường chủ ngưỡng mộ Chu Ninh đã lâu. Trước khi phá thành, hai người đã quen biết!

Thấy mấy trại chủ không chút nào cho mình mặt mũi, Trình Danh Chấn đành phải mềm giọng nhờ vả:

- Quân tử giúp người thành đạt, hơn nữa thiên hạ còn bao nhiêu nữ nhân, lại không phải chỉ có một Chu Ninh. Các vị tiền bối hãy cho ta thời gian, để khi ra khỏi đầm, ta đoạt cho về mọi người vài mỹ nữ hiếu tri thức lễ nghĩa là được!

- Khi nào ra khỏi đầm còn chưa biết đâu?

- Người cho là huyện thành dễ phá như vậy a, người muốn đánh là có thể đánh được sao?

- Cừu đương gia nói rất có lý, nữ nhân thiên hạ vẫn còn, Vương đường chủ làm gì cần tranh giành với mấy lão già chúng ta chứ?

Luận về công phu miệng lưỡi, các trại chủ ai cũng không kém Trình Danh Chấn. Không cần suy nghĩ, chỉ cần há miệng là đưa ra “đạo lý” không thể phản bác. Đặc biệt là Đỗ Ba Lạt, gần như là già mà không kính, vỗ bả vai Trình Danh Chấn, cười ha hả mà nói:

- Lần tới là lần tới, Tiểu Cửu, lần sau con nhất định đoạt nhiều thêm mấy cái phụ nhân trở về, cho mấy lão già tham lam không mặt mũi này. Nhưng lần này, con chớ nhúng tay vào. Ta đây không phải là không nể mặt con, ta phải tranh giành khẩu khí này với Vương lão Tứ!

Nói dứt lời, ông còn không quên nháy nháy mắt với con rể tương lai, ý là chúng ta là người một nhà, khủy tay con đừng có ngoắc ra bên ngoài.

- Nhưng...

Đối phương già mà không kính, cũng là phụ thân của Đỗ Quyên, Trình Danh Chấn gấp không được, bực cũng không được, trán rịn mồ hôi.

Đang lúc bó tay không có biện pháp, cửa trường đột nhiên bị một cước đá văng ra, Thất đương gia Đỗ Quyên sa sầm mặt, nổi giận đùng đùng xông vào, cầm trong tay hoành đao cắm xuống đất, lớn tiếng quát:

- Tất cả dừng tranh nữa, ta lập tức đem nữ nhân kia băm cho chó ăn, cho một đám các người không còn gì để tranh giành nữa. Không phải là cháu gái người chần ngựa sao, cũng không phải là thiên kim của hoàng thượng!

- Cháu gái nghe ta nói, việc này...

Vương Ma Tử đang cùng với đám người Đỗ Ba Lạt náo loạn cao hứng, lại bị Đỗ Quyên quấy kết thúc, lập tức sầm mặt xuống, vừa nói.

- Chu gia thôn trang là ta công phá, nữ nhân là ta cướp về đó! Tứ thúc, ngài có lời gì để nói!

Đỗ Quyên dựng mào lên, đem nửa câu nói bất mãn tiếp theo của Vương Ma Tử trực tiếp ghen về trong bụng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 162: Chiết Liễu (22).

D

ựa theo quy củ của sơn trại, người phá thành đích xác có đặc quyền chọn lựa chiến lợi phẩm. Vương Ma Tử tức giận đến mặt đỏ tía tai, thở hỗn hển mấy hơi, mới phần nộ đáp lại:

- Các người, cha con vợ chồng các người đều xấu xa như nhau, ta không chấp nhận đấy thì sao nào?

- Cha con vợ chồng chúng ta làm sao ? Điểm đó làm không đúng trại quy sao?

Đỗ Ba Lạt chiếm thượng phong cảm thấy mỉa mai. Nhếch miệng đáp lễ vài câu với Vương Ma Tử, sau đó quay sang, ngượng ngùng cầu khẩn nữ nhi đồng ý:

- Quyên Tử, cháu gái của mã phu kia...

Vừa rồi Đỗ Quyên cùng Vương Nhị Mao nghe lén ở ngoài trướng, ban đầu vốn nghĩ là đám người Vương Ma Tử cười đùa vài câu, sẽ không thật sự tranh chấp vì một nữ nhân. Nhưng sau đó càng nghe càng thấy bọn họ là thật sự tranh giành, không những thế còn năm lần bảy lượt đánh rơi mặt mũi Trình Danh Chấn, và nói Vương Nhị Mao đến mức không chịu nổi, thật sự cảm thấy như vậy quá ủy khuất cho Vương Nhị Mao rồi, nên nàng mới nổi giận dùng dùng chạy vào, ra mặt thay trượng phu và bằng hữu.

Giờ phút này thấy phụ thân còn giảng co không để yên, nàng thực sự không nhịn được, trừng mắt thấp giọng nói:

- Cô ta còn nhỏ tuổi hơn con, cha lấy cô ta, vậy con gọi cô ta là gì?

- Ta, ta lại chưa nói sẽ cưới nàng làm vợ!

Đỗ Ba Lạt bị nhìn trừng trừng, trong lòng chột dạ, thì thào đáp lại.

- Còn có người nào muốn gả đến điên rồi, đừng bận tâm mặt mũi, trực tiếp nói với đứa cháu gái này đi, ngày mai ta sẽ ra khỏi đầm, cướp về cho các người.

Một câu ép cha già im bật, Đỗ Quyên nghiêng đầu nhìn xung quanh, ánh mắt như dao lạnh thấu xương. Đây đều là người nhà của nàng, vậy mà ở trước mặt vị hôn phu của nàng hiển lộ ra bản chất tham lam háo sắc. Giờ khắc này dù trên mặt vị hôn phu tuy rằng mang nụ cười miễn cưỡng, nhưng sâu trong lòng nhất định là đã thất vọng với quần hùng đầm Cự Lộc rồi.

Chẳng những Trình Danh Chấn sẽ thất vọng, mà ngay cả chính Đỗ Quyên, cũng cực kỳ xem thường hành vi không ngẩng mặt lên được đó. Mà mấy lão già kia còn coi đây là một loại quang vinh, một đám giống như ruồi bọ gặp được cá ươn, chỉ sợ rơi vào tay người khác.

Bị ánh mắt chất nữ nhà mình quét đến, đám trại chủ trước đó còn ôm e sợ cho thiên hạ không loạn bất giác chột dạ, lục tục quay đầu sang chỗ khác, tránhánh mắt của Đỗ Quyên. Một lượt quét từ trên xuống dưới, chư quân đang ngồi cơ bản thu hồi tươi cười, ra vẻ đạo mạo, dường như người vừa rồi tranh giành tình nhân không phải là bọn họ.

- Kỳ thật mọi người chỉ là nói đùa mà thôi!

Hách Lão Dao sợ mọi người xấu hổ mất hết thể diện, ỷ vào thân phận từng dạy võ nghệ cho Đỗ Quyên, cười cười hòa giải.

- Đúng vậy, đúng vậy, tam ca và Tứ ca gây sự đã quen, ai cũng không cho là thật!

Bát đương gia Lư Phương Nguyên cũng nhân cơ hội làm người tốt, nói thay cho mọi người.

Có hai câu này làm đệm, Trương Kim Xưng cũng đã tìm được bậc thang để đặt chân rồi. Nhẹ nhàng ho khan vài cái, cười bổ sung:

- Chuyện này dừng lại ở đây đi. Mấy lão già chúng ta cũng đã lâu không giảng co như vậy, Quyên Tử người không hiểu, đừng thấy chúng ta giành nhau, thực tế là càng giảng co thì tình cảm càng nặng. Tiểu nương Chu gia kia trên người không tới bốn lạng thịt, kỳ thật bọn họ ai cũng không thích. Cố ý nói vài câu chê cười, đùa pha trò mà thôi!

Nếu đại đương gia đã mở miệng, Đỗ Quyên không thể không nể tình. Cười hành lễ với Trương Kim Xưng, thấp giọng nói:

- Nói như vậy, chất nữ lỗ mãng rồi. Nhị bá đừng để trong lòng, ta cũng là sợ bọn họ huyên não quá, khiến ngài không quản được.

Câu trả lời thật thông minh!

Trình Danh Chấn hai mắt sáng lên, nhanh chóng quay đầu nhìn về phía Đỗ Quyên. Trùng hợp Đỗ Quyên cũng muốn biết Trình Danh Chấn có còn thất vọng hay không, cũng đem ánh mắt ân cần chuyển qua. Ánh mắt hai người gặp nhau, sau đó mỉm cười liên tục dịch chuyển đi. Muốn biểu đạt ý tứ với nhau, chỉ khoảnh khắc này, đã là hiểu rõ tâm ý của nhau rồi.

- Ha ha, ta từ trước tới giờ đều để cho bọn họ não, não mệt rồi mới có thể nói thật được!

Trương Kim Xưng cười ha hả, chủ động nói ra lý do vừa rồi mình vì sao không có làm cái gì.

- Kỳ thật có một số việc ta đã sớm chuẩn bị xử lý, nên mới không ra mặt. Nếu mọi người vẫn nói tiếp, ta liền nói rõ với mọi người. Tiểu tử Vương

Nhị Mao kia mới tới, đích xác không có công lao gì. Nhưng ta đã đồng ý với y, cũng không thể không tính. Vì không để cho các đường chủ, đầu lĩnh khác đổ mắt, như vậy đi, trước tiên đem nữ nhân họ Chu kia làm nha hoàn cho Quyên Tử, giúp đỡ chuẩn bị chút đồ cưới, chờ mấy ngày nữa, Nhị Mao lập được công, Quyên Tử làm chủ đem nữ nhân họ Chu kia gả cho y. Dù sao đều là người trong trại, người khác dù trong lòng mất hứng, cũng không nên để ý nữa. Lão Tam, lão Tứ, lão Lục đích xác là thiếu người làm ấm chăn. Việc này liền đặt lên vai hai người Quyên Tử và Tiểu Cửu, lần sau ra đầm, xách về cho ba người bọn họ mấy người, bộ dáng không thể kém so với Chu nha đầu kia!

- Bọn họ...

Đỗ Quyên còn muốn kháng nghị, liếc mắt nhìn về phía Trình Danh Chấn, thấy hăn lắc đầu, hơi sừng sốt, liền đem những lời còn lại nuốt xuống.

Vương Ma Tử và Đỗ Ba Lạt đối với quyết định này cũng không hài lòng lắm, nhưng với cái tính kiên trì trời không sợ, đất không sợ của Đỗ Quyên, cũng đành phải mượn cớ xuống thang. Chỉ có Tôn Đà Tử vẫn không cam lòng như trước, nhếch nhếch miệng, cười nói:

- Ta chỉ là muốn thu một đồ đệ, truyền y bát của ta mà thôi. Căn bản không phải làm chăn ấm gì. Nếu đại đương gia đã nói vậy, ta cũng không thể không nể mặt Đại đương gia. Như vậy đi, để cho cô ta thời gian ban ngày đi sang chỗ ta làm ít việc vặt, trời tối thì trở về, nhất định sẽ không làm ra việc gì sai trái!

Có thể để cho mọi người nhượng bộ đến mức này, Trình Danh Chấn đã đủ hài lòng. Sở Đỗ Quyên lại không thèm để ý đến sắc mặt mọi người, bèn cười cười cướp lời:

- Cũng tốt, ta đang nghĩ ngợi, qua hai tháng nữa, khi đội ngũ huấn luyện đã tốt rồi, sẽ mang mọi người ta khỏi đầm đi thực chiến kiểm nghiệm hiệu quả

một chút. Đến lúc đó mời Tam đương gia và Tứ đương gia trấn thủ phía sau, để cho ta mượn uy danh tiền bối. Đến lúc đó nếu có chút thu hoạch, ngoại trừ nộp lên trên, còn dư lại thì mời Tam đương gia và Tứ đương gia chọn trước. Đến lúc đó Lục đương gia cũng có thể cùng đi, nếu có được liệu quý báu, cũng miễn cho chúng ta không biết, lại cho là cỏ đem đốt hết!

- Thế còn được!

Vương Ma Tử thấy Trình Danh Chấn biết điều, xoa xoa chiếc cằm bản, hạ giọng.

- Cũng tốt!

Tôn Đà Tử nhìn thoáng qua Đỗ Quyên đầy ẩn ý, vừa cẩn thận đánh giá Trình Danh Chấn, đầy thâm ý mở miệng, thấp giọng nói theo.

Y phát hiện, trong nháy mắt, Trình Danh Chấn đã thích ứng được với thân phận mới là Cửu đương gia của đầm Cự Lộc. Có nhiều điểm, thậm chí còn phù hợp với quy củ lực lâm hơn so với Đỗ Quyên. Nhưng tướng mạo hai người, dựa theo mệnh cách thì không thể gần nhau đến đâu bạc. Trình Danh Chấn mặt đào hoa, giữa hai hàng lông mày của Quyên Tử lại có một đường mệnh vân như có như không, chạy dọc theo sống mũi, nhưng lại bị gãy ở đoạn giữa.

Còn thật ra nha đầu Chu gia kia, lại có mệnh cách mơ hồ tương hợp với Trình Danh Chấn, nhất định sẽ giằng co không rõ, dây dưa không dứt. Hôm nay, y dùng tất cả vốn liếng đều không thể ngăn được vận mệnh của cô ta đang càng ngày càng gần dần hướng đến Trình Danh Chấn, sau này, chỉ sợ sẽ càng khó khăn.

Nghĩ tới việc này, ánh mắt lão nhân thấy rõ thế thái lại càng mang thêm vài phần bất đắc dĩ. Thở dài, nhẹ nhàng lắc đầu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 163: Chiết Liễu (23).

M

ột việc đau đầu cuối cùng cũng được giải quyết “viên mãn”, tâm tình Trương Kim Xưng rất sung sướng, lập tức sai người đi chuẩn bị rượu và đồ ăn, khoản đãi vài nhân vật trụ cột của đầm Cự Lộc. Từ lượng của Trình Danh Chấn bình thường, trong lòng lại nghĩ đến việc phải luyện binh, nên chỉ uống vài chén, liền tìm cớ thích hợp xin rút lui.

Những người còn lại thì từ trước đến nay nếu không uống gục thì không tận hứng, thấy thanh niên chưa thích ứng được với thói quen của mọi người, liền phạt hăn hai chén rồi thôi. Trình Danh Chấn vừa đứng dậy, Đỗ Quyên cũng lập tức đứng lên, chúng trại chủ cười vang vài tiếng, ngăm hiều lẫn nhau, phát tay bảo nàng cứ tùy tiện.

Ra khỏi chủ trại, nụ cười trên mặt Trình Danh Chấn không thể tiếp tục giả bộ được nữa, thở dài, nhẹ nhàng lắc đầu. Đỗ Quyên sóng vai cùng hăn bước đi, tâm tình cũng không vui, cùng thở dài một hơi, dùng giày đá mấy cục đá trên đường bay tứ tung.

- Cẩn thận, chớ làm bị thương người khác, cũng đừng để hòn đá to làm bị thương chân!

Dù sao cũng đã ước hẹn làm vợ chồng, Trình Danh Chấn không đành lòng thấy Đỗ Quyên hờn dỗi, nghiêng đầu thấp giọng dăn dò.

Đỗ Quyên thấy hăn mở miệng nói chuyện với mình trước, cười cười, dịu dàng nói:

- Không sao, ta đã đá quen rồi. Nhưng thật ra huynh, nếu tức giận cũng không nên giấu trong lòng. Bọn họ đều là không có da mặt, huynh càng tức giận, bọn họ lại càng không biết. Mặc dù biết cũng sẽ không vì vậy mà sửa đổi!

- Ta đâu có muốn thay đổi bọn họ!

Trình Danh Chấn thở phào một hơi, tiếp tục cười khố:

- Chỉ là ta chưa thích ứng được thôi. Đại đương gia đã chính miệng đáp ứng với Nhị Mao, hôm trước lại chính miệng đáp ứng với Liễu phu nhân. Cha nàng và Tứ đương gia náo loạn đầu tiên, thì ông ta liền lập tức cải biến chủ ý. Đây chính là một việc nhỏ, nếu tương lai cùng với quan quân khai chiến, ông ta cũng không có chủ ý như vậy thì....

- Trước kia chẳng phải cũng đánh được thì đánh, không đánh được thì bỏ chạy đó sao?

Đỗ Quyên cười khố:

- Hiện tại đã tốt hơn so với trước nhiều, ít nhất ngẫu nhiên còn tụ tập ở một chỗ để thương lượng mục tiêu lâu dài, không cần phải qua được ngày nào hay ngày đó!

Hai người nhìn nhau lắc đầu, đều thấy được sâu trong ánh mắt nhau là sự thất vọng nồng đậm. Trình Danh Chấn thất vọng chính là, nếu đám lão già này có chuyện gì cũng giằng co không rõ mà nói, sớm muộn gì cũng có một ngày, đầm Cự Lộc sẽ bị quan quân bên ngoài diệt trừ tận gốc. Là một trong chín vị đương gia, tương lai của mình, căn bản là không thấy một chút ánh sáng nào.

Mà Đỗ Quyên thất vọng chính là, người nhà mẹ đẻ không cho mình chút thể diện nào. Nhớ ân cứu mạng ngày xưa, bây giờ Trình Danh Chấn còn có thể bao dung chính mình. Nếu một ngày nào đó, tình cảm đều bị phụ thân

làm mất hết, ánh mắt vị hôn phu nhìn mình, có thể đầy khinh miệt hay không?

Trong nhất thời, hai vợ chồng nhỏ ai cũng không còn tâm tư nói gì nữa, đều tự nghĩ đến tâm sự của mình, yên lặng bước đi. Qua hai chiếc hồ nhỏ, gần tới doanh trại của Đỗ Quyên. Nàng do dự dừng bước, thầm nói:

- Ta đi về trước. Ngày mai gặp lại trên giáo trường! Phía Nhị Mao huynh không cần lo lắng, ta sẽ giải thích rõ ràng cho y nghe.

- Ta với nàng cùng đi!

Trình Danh Chấn ngẫm nghĩ một lát, thấp giọng đáp lại:

- Y vẫn mong muốn nhất định phải có được Chu Ninh. Nên cũng sẽ thất vọng lắm. Cũng may hai người đó đều thuộc quản hạt của nàng, có khi lại cho bọn họ cơ hội ở cùng một chỗ.

Thấy một chút thủ đoạn của mình đã thực hiện được, Đỗ Quyên cười, khuôn mặt râm nắng nhất thời đầy ánh mặt trời:

- Cùng lắm thì để Nhị Mao mang đội thân vệ, mỗi ngày đều thủ ở bên cạnh nàng ta, tuy rằng tạm thời không chiếm được, cũng không quá nóng lòng!

An bài này cũng tạm được, nhưng cũng không thể không có chút gì bồi thường. Trình Danh Chấn nhếch miệng cười, thấp giọng đáp lại:

- Cũng tốt, dù sao rất nhanh cũng sẽ phải đánh. Đợi Nhị Mao lập được chút công, chúng ta liền có đủ cơ rồi.

- Chàng thật sự muốn dẫn các huynh đệ ra khỏi đầm để giúp đám người cha ta cướp nữ nhân?

Bước chân Đỗ Quyên bị kiềm hãm, cau mày truy vấn.

Trong lòng đang nghĩ đến bằng hữu tốt Vương Nhị Mao, Trình Danh Chấn vẫn không quá chú ý đến vẻ mặt Đỗ Quyên, gật gật đầu, mở miệng giải thích:

- Không phải là vì hôm nay đồng ý với đám người Tứ đương gia, mà là cần phải đi ra ngoài hoạt động một chút, nhìn xem hiệu quả luyện binh như thế nào? Mặt khác, đem lực chú ý của đám người đưa ra khỏi đầm Cự Lộc, khi đó mọi người sẽ không cả ngày nhìn chăm chăm mấy việc lông gà vỏ tỏi trong doanh địa nữa. Nếu cứ giống như bây giờ mỗi ngày đều nhen ở một chỗ, sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện thị phi!

Ánh mắt của mấy lão gia hỏa ở đầm Cự Lộc này nhìn Trình Danh Chấn như thế nào, Đỗ Quyên cũng đã thấy rõ ràng. Nàng không muốn nhanh như vậy đã để Trình Danh Chấn đi mạo hiểm, nhưng trong lòng cũng hiểu được, vị hôn phu muốn đứng vững ở trong đầm Cự Lộc này, khẳng định phải thông qua thực hiện vài trận đánh ác liệt. Cắn chặt răng, thấp giọng hỏi:

- Vậy huynh tính toán khi nào thì đi? Trước hay là sau hôn sự của chúng ta? Trương Đại đương gia sẽ đồng ý sao? Nhưng ông vẫn nói tạm thời phải tránh sự chú ý của quan binh!

- Đây chính là ý tứ của Trương đại đương gia a!

Trình Danh Chấn thấy bọn thị vệ đều không ở đây, đưa tay vén lại tóc cho Đỗ Quyên, cười giải thích:

- Trương đại đương gia là sợ ta không chịu tận tâm giúp ông ta, cho nên mới muốn thông qua việc ban Chu Ninh cho Nhị Mao để đưa ân cho ta, Tính cả việc ông ta cố gắng thúc đẩy hôn sự của chúng ta, cũng là việc ban ân. Nếu ta thật sự không đi ra ngoài mà đánh một trận, vậy thì chính là không thức thời rồi. Tuy nhiên nàng yên tâm, ta sẽ đợi sau khi làm xong nhà ở thì sẽ hành động. Đi nhanh về nhanh, khi phòng tân hôn dựng xong, người có thể ở, thì ta cũng về rồi!

- Ta với huynh cùng đi!

Đỗ Quyên ngây ra một lúc, mới phản ứng lại. Sau đó mới ý thức được đây hết thảy đều là trên cơ sở giả thiết của Trình Danh Chấn. Trương Kim Xưng thực ra cũng không rõ ràng ám chỉ gì:

- Huynh, huynh xác định Trương nhị bá hoài nghi, hoài nghi huynh không tận tâm tận lực?

Nàng trừng to mắt, ánh mắt mờ mịt. Trước khi gặp Trình Danh Chấn, phụ thân chính là phụ thân, Trương nhị bá chính là Trương nhị bá, về phần vài trại chủ tranh đấu gay gắt, nàng rất ít khi để tâm. Mà hiện tại, bá bá và các thúc thúc ngày càng phức tạp, phức tạp đến nỗi nàng cũng không thể thấy rõ, rốt cuộc khuôn mặt sau nụ cười của bọn họ, cất giấu tâm tư như thế nào.

- Cũng không trách ông ta, đổi lại là bất cứ kẻ nào ngồi vào vị trí của Đại đương gia, cũng phải nghĩ nhiều một chút!

Trình Danh Chấn yêu thương vuốt ve lọn tóc của Đỗ Quyên một chút, cười lắc đầu:

- Phương diện này, Trương đại đương gia đã làm rất đủ rồi, ta cũng không thể yêu cầu quá xa vời. Sớm đem quân đi đánh một trận, chứng minh cho ông ta xem là được!

So với bởi vì hoài nghi động thủ làm hại Lâm huyện lệnh. Lòng dạ Trương Kim Xưng đích xác đã rộng rãi hơn nhiều lắm. Hoàn cảnh trong đầm Cự Lộc không được như ý người, nhưng dù sao còn có thể tạm thời để hãn còn sống và sống cũng tương đối thoải mái. Nghĩ vậy, tâm tình của hãn cũng thoải mái hơn một chút, cười cười, tiếp tục giải thích nói:

- Và lần xuất binh này cũng sẽ không đánh quá nóng nảy. ngày mai ta sẽ đi tìm Đại đương gia, xin ông ta một chiếc lệnh tiễn, khiến ông cho phép ta

khi cơ hội đến, mang ba nghìn huynh đệ ra ngoài đi một vòng. Thứ nhất là kiểm nghiệm hiệu quả luyện binh một chút, thứ hai là để cho đồng đạo lục lâm các nơi ở Hà Bắc được biết, huynh đệ đầm Cự Lộc của chúng ta dám thật sự động thủ với quan phủ, sẽ không làm rùa đen rút đầu. Như vậy, mục đích của ta cũng đã đạt tới, mục đích triển lãm thực lực ra bên ngoài của Đại đường gia cũng đã đạt tới. Một công đôi việc!

- Ta đi cùng với huynh!

Lòng dạ Đỗ Quyên không có sâu xa như Trình Danh Chấn, nhưng từ đầu đến cuối rất kiên trì:

- Chúng ta cùng ra khỏi đầm, cùng về. miễn cho mỗi ngày đối mặt với những người khác, làm ra phiền lòng!

- Lúc này nàng phải ở lại!

Trình Danh Chấn lắc đầu cự tuyệt:

- Ta khẳng định sẽ lời theo Vương tứ thúc, Tôn lục thúc cùng đi. Để bọn họ đốc chiến cho ta. Nàng ở lại trong đầm cũng không gặp bọn họ và còn có thể đốc thúc hạ nhân cẩn thận chuẩn bị cho hôn lễ của chúng ta.

Thấy vẻ mặt không tình nguyện của Đỗ Quyên, hắc cười nhéo nhéo cái mũi nàng, tiếp tục nói:

- Lại nói thêm, ta cũng không muốn nhìn thấy nàng bị thương, càng không thích nhìn thấy bộ dạng cả người toàn máu của nàng. Đánh giặc là chuyện của nam nhân, Trình Danh Chấn ta có thể bảo vệ tốt nữ nhân của mình, không cần nàng tự mình đi liều mạng!

Chưa từng nghe thấy đối phương trực tiếp thổ lộ như vậy, mặt Đỗ Quyên lập tức đỏ như một trái hồng chín. Nâng ánh mắt sương mù lên, lấy thanh âm chưa bao giờ dịu như vậy, ngập ngừng nói:

- Ta, ta cũng sợ huynh bị thương. Càng sợ huynh đối với ta, bởi vì người khác mà thất vọng đối với ta. Tiểu Cửu ca, ta từ nhỏ ta không có ai dạy, cho nên cũng không biết phải làm thế tử của huynh như thế nào. Nếu huynh cảm thấy ta làm chưa tốt, hoặc là muốn để ta làm cái gì, thì cứ nói hết với ta. Ta tình nguyện sửa đổi chính mình, cũng không muốn huynh giấu ở trong lòng!

Tuy vẫn cảm thấy mình với Đỗ Quyên vẫn còn tồn tại một chút ngăn cách vô hình, nhưng Trình Danh Chấn cũng bị những lời nói của thiếu nữ này đốt cháy. Hắn không biết cảm giác này đến tột cùng có phải là thích hay không, cũng hiểu được mình cho dù mang cả tài bảo sư phụ lưu cho ra, cũng không mua được sự chân thành tha thiết giống như vậy, đưa tay nắm chặt lấy bàn tay Đỗ Quyên, thấp giọng đáp lại:

- Nàng cũng vậy, không cần cố ý ủy khuất chính mình. Không biết đời trước tích đức như thế nào, để ta có thể lấy được nàng. Nhưng khi hai chúng ta ở cùng một chỗ, ta hy vọng chúng ta đều thật vui vẻ, cả đời cũng không giận dữ!

- Ta đã rất vui vẻ rồi!

Đỗ Quyên rút tay ra ngoài một cái, lại nhanh chóng cầm trở về, dường như sợ Trình Danh Chấn buông ra:

- Từ lúc đầu nhìn thấy huynh, ta liền không hiểu sao lại vui vẻ. Mặc dù có lúc bị huynh làm cho bức mình đến rơi nước mắt, nhưng qua đi trong lòng vẫn cảm thấy ngọt ngào. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ ngay từ đầu nhìn thấy huynh, ta đã thích huynh rồi! Con người ta rất không có da mặt, huynh, huynh cũng đừng vụng trộm chê cười ta!

- Không cười, không cười!

Trái tim Trình Danh Chấn được hạnh phúc lấp đầy, nhất thời, cảm thấy mọi việc trong thiên hạ, chẳng có gì là không thể.

- Đời này cũng sẽ không cười. Việc nàng không biết, ta sẽ dạy nàng. Việc ta không biết, nàng dạy cho ta. Dù sau này ta làm thổ phỉ, cũng mang theo nàng cùng làm thổ phỉ. Đợi loạn thế kết thúc, chúng ta tìm một chỗ không ai biết chúng ta, mua mấy chục mẫu đất, một người cày ruộng, một người canh cửi! lại nuôi một đám gà vịt, để mỗi ngày chúng nó đẻ trứng cho chúng ta ăn.

- Nhưng ta không biết canh cửi!

Đỗ Quyên nheo mắt, mũi cũng nhăn lại.

- Ta cũng không biết trồng trọt a!

Trình Danh Chấn không kìm nổi lại đưa tay nhéo nhéo mũi nàng, cười nói:

- Chúng ta có thể học. Dù sao, tóm lại loạn thế cũng sẽ qua đi, chúng ta cũng sẽ không làm thổ phỉ cả đời, đứa nhỏ của chúng ta cũng sẽ không làm thổ phỉ!

Lời nói vừa dứt, hai người đồng thời ngậy ra một lúc. Đỗ Quyên phản ứng rất nhanh, thân nhiên cười, thấp giọng hỏi:

- Tiểu cữu ca, có phải huynh không thích làm thổ phỉ đúng không?

- Ta không thích mình làm, cũng không thích nàng làm. Từ xưa đến nay, làm thổ phỉ đều không có kết cục tốt. Hiện tại chúng ta không có cách nào khác, nhưng tương lai, một ngày nào đó sẽ đột phá khốn cảnh!

Trình Danh Chấn gật đầu, ăn ngay nói thật. Hắn không có ý định giấu giếm Đỗ Quyên ý tưởng đích thực của mình, có một số việc, giữa vợ chồng có thể lừa gạt được nhất thời, không lừa gạt được một đời.

Vốn tưởng rằng phải phí chút khí lực mới có thể làm cho Đỗ Quyên nhìn nhận quan niệm của mình. Không ngờ, Đỗ Quyên xưa nay tính tình xao động vội vàng, giờ phút này so với bất luận cô gái nào đều dịu ngoan hơn, nắm lấy tay Trình Danh Chấn, nhẹ nhàng đặt lên má mình:

- Ta cũng không thích! Ta thích đi dạo phố, thích đồ ăn vặt, thích vì mua một vật gì đó mà chọn tới chọn lui. Càng không thích người khác sợ ta, càng không thích người khác nói ta không giống một nữ nhân!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 164: Chiết Liễu (24).

H

ai vợ chồng nhỏ vì xuất thân và lịch duyệt bất đồng, lúc ở chung vẫn cảm thấy có chút khoảng cách. Trải qua sự tình hôm nay, khối mụn nhọt này lại bị lấy đi. Tâm ý tương thông lẫn nhau, trước mắt vắng lặng, nắm tay nhau chậm rãi đi về hướng doanh trại, ven đường chỉ trở, nơi này là phòng ngày trước Trình Danh Chấn dưỡng thương, nơi đó là chỗ Trình Danh Chấn giả ngây giả dại diễn luyện võ nghệ. Còn có cái hồ nhỏ hai người cùng câu cá, một đường đi xem đảo chim, chàng chàng thiếp thiếp, không cảm thấy đường dài chút nào.

Đã đi hơn nửa canh giờ, mới đến gần đại sảnh bằng cỏ tranh mà Đỗ Quyên vẫn xử lý công vụ. Vài nữ binh trở về trước, đã sớm trông mòn con mắt, rốt cục cũng thấy chủ tướng nhà mình xuất hiện, vượt lên cười xúm lại, líu ríu trêu ghẹo nói:

- Thất đường gia đã về rồi, nếu ngài không trở lại, mấy người chúng ta đang chuẩn bị gọi thuyền đến bên hồ mò người...!

- Mấy người chết bầm các người, ngứa da có phải hay không!

Đỗ Quyên cười đến đỏ bừng cả khuôn mặt, giơ bàn tay lên làm bộ dọa đánh. Các nữ binh và nàng binh thường vui đùa ầm ĩ đã quen, căn bản không sợ, nhảy ra bên cạnh vài bước, tiếp tục nhảy nhót nói:

- Cửu đường gia lại đang đứng bên cạnh ngài đây này? Nếu ngài không sợ hấn nhìn thấy hết, chúng ta liền đứng ở đây cho người đánh. Thất đường gia tha mạng, tha mạng, thuộc hạ cũng không dám nữa!

Bất kể là ai, chống lại một đám nữ binh trẻ tuổi hoạt bát như vậy, cũng khó có thể giữ được sắc mặt nghiêm nghị cứng rắn. Đỗ Quyên đuổi theo vài bước, cười dừng chân. Quay đầu nhìn về phía Trình Danh Chấn, phát hiện vị hôn phu cũng đang mỉm cười, không chút nào cho những lời nói và việc làm của các nữ binh là ngang ngược. Bốn mắt chạm nhau, hai người rất nhanh lại sóng vai đi tới. Lúc vừa cùng tiến vào phòng, có một nữ binh tên là Hồng Lăng, khẩn trương chạy tới, thấp giọng nhắc nhở:

- Bẩm thất đường gia, trại chủ phu nhân đang chờ người ở bên trong! Chúng ta đã phụng trà bánh, hiện nay Liên tẩu cùng nàng đang nói chuyện phiếm.

- Là Liễu Nhi tỷ tỷ sao?

Đỗ Quyên hơi sững sờ:

- Tỷ ấy đến đây lúc nào?

- Đến đây một hồi lâu rồi, nói đưa đến cho người một người!

Hồng Lăng hạ giọng, tiếp tục báo cáo:

- Hình như là một nữ nhân rất gầy, sắc mặt vừa đen vừa vàng!

Khi đang nói chuyện, Liễu Nhi ở phòng bên đã nghe thấy động tĩnh, cười cười ra đón. Nhìn thấy Trình Danh Chấn, bước chân của nàng đột nhiên bị kiềm hãm, sau đó nhanh chóng đi về phía Đỗ Quyên, kéo tay của đối phương, oán trách nói:

- Tiểu muội à, để cho ta đợi gần nửa canh giờ! Còn tưởng rằng muội chạy đi đâu, hóa ra là không đợi được xuất giá, đã không muốn rời nhau một lát!

Vài lời nói đùa này có chút gượng gạo, dù tính tình Đỗ Quyên rộng lượng, nghe vậy cũng bất giác nhú mày. Liễu Nhi là ái thiếp của Trương Kim

Xưng, đối với cảm giác nhân tình, trình độ nhạy bén đã vượt xa tiêu chuẩn bình thường. Phát hiện lòng bàn tay Đỗ Quyên chợt trở nên cứng ngắc, Liễu Nhi lập tức ý thức được lời nói của chính mình đã hơi quá, bèn cười khẽ, bám vào bên tai nàng thấp giọng bổ sung:

- Kỳ thực tỷ tỷ hồi đó cũng bộ dáng như vậy. Tuy nhiên ngàn vạn lần đừng để cho hăn nhìn ra. Nếu không, đời này người đã bị người ta ức hiếp đấy!

Nói như vậy, Đỗ Quyên tự nhiên sẽ không để tâm nữa. Liếc nhìn trộm Trình Danh Chấn, sau đó giảm thấp thanh âm đáp lại:

- Hăn mới không nhìn đến đâu! Hơn nữa vừa rồi ta chỉ là tiện đường đi xem cơ quan ở môn khẩu mới chậm trễ một chút! Tỷ tỷ hôm nay sao lại rảnh rỗi tới chỗ ta vậy? Cũng không thông báo trước một tiếng, để ta chuẩn bị một chút!

- Chuẩn bị gì chứ, tỷ tỷ ta lại không thiếu cái gì cả!

Liễu Nhi dùng ngón tay chọc chọc Đỗ Quyên một chút, thấp giọng kháng nghị:

- Nhưng thực ra chính muội chưa chắc biết phải tự chuẩn bị cho mình cái gì. Ta vừa nghe thấy tin vui, liền vội vàng chạy tới hỗ trợ, miễn cho lòng muội sốt ruột, lại không có ai để bàn bạc.

Hai nữ nhân nói nhỏ, rất nhanh liền bỏ rơi người khác sang một bên. Trình Danh Chấn chán chết, đành phải ngẩng đầu thưởng thức phong cảnh xung quanh. Đây đều là trước đó hăn đã từng thấy, nhưng hôm nay nhìn lại, lại cảm thấy có một cảm giác khác. Dường như mỗi chỗ, mỗi cảnh, đều chung một nhịp thở với mình. Chỉ cần đảo mắt qua, liền rất khó quên.

Ở doanh trại của Đỗ Quyên chủ yếu là nữ binh và một số quả phụ có trượng phu chết trận, bởi vậy mọi thứ đều được sắp xếp sạch sẽ hơn so với các doanh trại khác. Vì để cho cuộc sống bớt tắc thêm chút lạc thú, rất nhiều nữ

nhân còn trồng xung quanh phòng ốc vài cây đào, tử đằng linh tinh, lúc này trên cành đều nở đầy hoa, làm duyên dáng thêm ý xuân.

Ở sau đại sảnh bằng cỏ tranh, chính là khuê phòng của Đỗ Quyên. Không giống với viện của người khác, nơi này không có hoa cỏ cây cối gì, ngược lại dọc theo cửa sổ xếp vài cái giá bình khí, trên đó treo đầy đao thương kiếm kích. Mặt đất phía trước trước cửa sổ cũng bị giẫm nhẵn nhụi thành một vòng tròn. Trong vòng tròn có mấy cây cọc gỗ to, năm rộng thàng dài đã bị mồ hôi nhuộm thành màu đen, mờ hồ phát ra ánh sáng.

Không thể nghi ngờ, Đỗ Quyên đối với võ nghệ đã mất rất nhiều thời gian luyện tập. Nếu không một cô gái trẻ tuổi như nàng, cũng không trấn được tính mạng của mấy chục nghìn hảo hán lục lâm. Nghĩ tới nàng mấy năm nay gian khổ, Trình Danh Chấn cảm thấy trách nhiệm trên vai lại nặng thêm một chút. Lắc lắc đầu, tiếp tục xem xuân sắc khôn cùng.

Dưới sự cố ý khống chế của Liễu Nhi, vấn đề bí mật của hai người rất nhanh đã kết thúc. Liễu Nhi kéo Đỗ Quyên bước ra ngoài vài bước, gật đầu chào hỏi Trình Danh Chấn, sau đó mang vài phần xin lỗi nói:

- Ta vốn đã hứa với Vương đường chủ, cầu Đại đương gia đem Chu Ninh cho y, ai ngờ sự tình đến lúc cuối cùng lại xảy ra thay đổi. Chuyện này là do ta làm không tốt, khiến vợ chồng son các người thêm phiền toái. Lần tới gặp lại chuyện tương tự, ta nhất định chỉ nói ra khi có mười phần nắm chắc!

- Tỷ tỷ đã tận lực, ta nghĩ Nhị Mao hẳn là thông tình đạt lý!

Đỗ Quyên nào dám nhận lời xin lỗi của trại chủ phu nhân, khẩn trương cười đáp lại.

- Đa tạ phu nhân hỗ trợ, ta nhất định sẽ nói những lời này với Nhị Mao, để hôm nào đó y tới cảm tạ phu nhân!

Trình Danh Chấn từng gặp Liễu Nhi ở huyện nha, đối với thân phận của nàng ít nhiều có chút không thích ứng, câu nệ chấp tay, thấp giọng thỏ thái độ.

- Ta cũng chỉ là thuận nước giong thuyền! Kỳ thật Đại đương gia sớm đã có ý thành toàn cho vương đường chủ, chỉ là y ngại tình cảm của vài lão huynh đệ, nhất thời không hạ được quyết tâm.

Đối với sự nho nhã lễ độ của Trình Danh Chấn, Liễu Nhi cả người đều không thích ứng được, nhẹ nhàng rũ mắt, thấp giọng giải thích.

- Nhưng hôm nay ta đưa cô bé kia tới đây, miễn cho đêm dài lắm mộng!

Khi mắt chuyển về hướng Đỗ Quyên, ánh mắt và giọng điệu của nàng bắt đầu chuyển động:

- Lúc người xử lý công việc ở đại sảnh. Còn không bằng một phần mười của Liên Nhi, gầy gò vậy, cũng không biết tại sao lại lọt vào mắt nhiều người như vậy!

Đây mới là mục đích thực sự nàng làm việc này. Vừa giải thích với Đỗ Quyên và Trình Danh Chấn, vừa nói cho hai người rằng nàng đã cố gắng giúp đỡ. Về mặt khác, cũng miễn cho Chu gia tiểu thư lại rơi vào tay một số người dụng tâm kín đáo, làm hại sau này mình gặp Đỗ Quyên và Trình Danh Chấn lại không ngóc đầu lên được. Còn có một số tâm tư nhỏ khác, Liễu Nhi tuyệt đối sẽ không để cho bất cứ kẻ nào nhìn ra được. Chỉ là ngẫu nhiên dùng khéo mắt liếc nhìn mục tiêu, hẳn so với trước đây còn tinh tráng, giỏi giang hơn, liền cảm thấy mỹ mãn rồi.

Nói chuyện, nàng lại kéo Đỗ Quyên vào đại sảnh, chỉ tay vào một người nữ tử mặc áo thô cát, tóc khô vàng như cỏ, lớn giọng nói:

- Đây là Thất đương gia ta đã nói với người. Người về sau hãy đi theo cô ấy, cẩn thận hầu hạ ăn uống và cuộc sống của cô ấy. Mọi người ta đây là

tâm địa bồ tát, ở chỗ cô ấy, không ai dám tới để bắt nạt người!

- Tạ ơn phu nhân!

Cô gái kia phản ứng rất nhanh chóng, lập tức quỳ xuống đất, dập đầu làm lễ:

- Nô tì Chu Ninh bái kiến Thất đương gia!

- Không cần thi lễ. Người trước tiên ở lại đây, hai ngày nữa ta sẽ sắp xếp cho người chút việc làm!

Đỗ Quyên không có thói quen để người khác quỳ lạy, khoát tay áo, thản nhiên ra mệnh lệnh.

- Tạ ân điển Thất đương gia!

Chu Ninh mặc trên người trang phục thô cát nhìn không ra bộ dáng đại tiểu thư, có thì chỉ là nhát gan và khiêm tốn. Lại dập đầu hai cái với Đỗ Quyên, nàng mới từ từ đứng dậy, từ đầu đến cuối đều cúi đầu xuống, ánh mắt không dám chạm vào bất cứ kẻ nào.

Nhìn thấy bộ dáng tội nghiệp, khốn cùng kia, Đỗ Quyên tất nhiên cũng không tâm tình nói gì nhiều. Đi tới trước cửa, kêu thị vệ thiếp thân là Hồng Lăng tới, lớn tiếng ra lệnh:

- Người đến gần gian phòng của ta, chỉ cho cô ta một căn phòng. Sau đó đưa theo những gì ta vẫn thường dùng, đặt mua cho cô ta một bộ rửa mặt chải tóc giống như của ta. Đừng để nàng đợi lâu, cũng đừng để cho những người không đứng đắn tới quấy rầy nàng!

- Tỳ nữ đa tạ Thất đương gia!

Nghe thấy Ngọc La Sát an bài như vậy, Chu Ninh lại tới gần vài bước, làm bộ bái tạ, lại bị Đỗ Quyên nhanh chóng giơ tay nâng thân hình gầy gò của

nàng lên, cười cười, thấp giọng nói:

- Người đừng khách khí, ở chỗ của ta, chỉ cần người không gây chuyện, người khác cũng không dám chủ động tới chọc giận người. Đi an trí trước đã, xong rồi ta có chuyện muốn nói với người!

Khí lực của Chu Ninh không bằng Đỗ Quyên, bị đối phương nâng cánh tay, đầu liền không thể dập xuống được nữa. Cúi đầu nói tiếng cảm ơn rồi đi theo Hồng Lăng. Bước chân vừa chuyển, mấy giọt nước mắt lại rơi xuống.

- Ôi thực sự là làm cho ta thương hại!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 165: Chiết Liễu (25).

L

iễu Nhi nhìn theo Hồng Lăng đi xa, lắc lắc đầu thấp giọng thở dài. Việc nên làm đã làm xong, nàng cũng không còn lý do ở lại, nhìn sắc trời bên ngoài, cười cáo từ.

Từ thời khắc nhìn thấy Liễu Nhi như vậy, Đỗ Quyên liền cảm giác như đối phương thay đổi, nhưng cụ thể thay đổi ở đâu, nàng lại không cách nào nói rõ. Chỉ cảm thấy xưa nay Liễu Nhi tỷ tỷ hòa ái dễ gần, tự nhiên, rộng rãi, hiện giờ gần như mỗi bước đi, mỗi câu nói đều cố làm ra vẻ, rất không tự nhiên. Giờ khắc này nghe đối phương nói cáo từ, trong lòng liền cảm thấy thoải mái, cười nắm lấy cánh tay nàng ta, thấp giọng năn nỉ nói:

- Trời tối nhưng vẫn còn sớm, tỷ cần gì vội trở về. Còn nhiều điều ta chưa kịp hỏi tỷ!

- Tiểu muội này, lại còn chơi tâm trí với ta!

Liễu Nhi dùng ngón tay chỏ chỏ vào trán Đỗ Quyên:

- Nếu ta không đi phỏng chừng muội sẽ dùng dao chém ta rồi. Ta không ở đây làm chướng mắt nữa, chờ khi nào muội thật rảnh, ta lại tới nói chuyện với muội!

Bị người chọc đúng tâm sự, Đỗ Quyên đành phải cười trừ, Liễu Nhi thông minh thoải mái chào Trình Danh Chấn, sau đó kêu thị vệ của mình là Dư Dũng cười rời đi.

Từ đầu đến cuối, Trình Danh Chấn chỉ nói với nàng một câu, cả người lại không tự nhiên. Nghe thấy tiếng bước chân đám người Dư Dũng đi xa rồi,

mới đuổi cánh tay, cười nói với Đỗ Quyên:

- Tỷ tỷ Liễu Nhi này của nàng, cứ hay thao thao bất tuyệt như vậy? Giống như người bán tượng đất ở đầu đường. Nếu nàng ta mà không rời khỏi, ta thật sự cũng sẽ chạy mất!

- Bình thường Liễu Nhi tỷ tỷ không phải là người như vậy, phỏng chừng là hôm nay trong lòng áy náy, cho nên mới như vậy. Kỳ thực cũng không thể trách tỷ ấy, đều là Trương Nhị bá, luôn nói thì không tính, tính thì không nói!

Đỗ Quyên ngược lại rất hiểu bằng hữu của mình, đặt mình vào hoàn cảnh của Liễu Nhi mà biện giải thay.

Nghe nàng nói như vậy, Trình Danh Chấn cũng thấy có đạo lý, lại thở dài mấy lần, rồi chuyển sang đề tài khác:

- Chu gia tiểu thư...

- Chu gia tiểu thư...

Đề tài Đỗ Quyên nghĩ đến cũng giống như vậy, đồng thời mở miệng cùng lúc với Trình Danh Chấn, lại cùng nuốt xuống nửa câu sau. Hai người nhìn nhau cười, lại cùng gật gật đầu, ra hiệu cho đối phương nói trước. Sau một lát, vẫn là Trình Danh Chấn nhượng bộ, tiếp tục bổ sung:

- Nếu Nhị Mao muốn cưới cô ấy, nàng cũng đừng coi cô ấy là nha đầu thật mà dùng. Bằng không để Nhị Mao biết, lại trách chúng ta không suy nghĩ hộ y!

- Ta nào dám, cô ấy chính là ân nhân của huynh!

Đỗ Quyên nhẹ nhàng liếc mắt, nói vẻ ghen tị. Hôn kỳ với Trình Danh Chấn gần tới rồi, nàng cũng không tất yếu phải ghen quá. Cười khổ chính mình

một cái, hậm hực bổ sung:

- Huynh không thấy bộ dạng của cô ấy sao, tội nghiệp đi. Ta mặc dù cung cấp cho cô ấy, trong mắt người ngoài, nói không chừng lại thành ước hiếp cô ấy.
- Cả nhà cô ta bị chúng ta giết, khó tránh khỏi sợ hãi trong lòng.

Trình Danh Chấn do dự một chút, thấp giọng dặn dò:

- Tuy nhiên nàng cũng phải cẩn thận một chút, đừng để cho cô ta mang thù mà tính trên đầu nàng. Ở trong ấn tượng của ta, cô ta không nhát gan như vậy!

Trong ký ức của hắn, Chu gia tiểu thư Chu Ninh lưu lại ấn tượng cao quý, xinh đẹp và hào phóng. Không giống mấy người phụ thân, huynh đệ vì phú mà bất nhân. Nàng đã từng lấy tiền bán thuốc chỉ bằng một phần ba so với giá thị trường, hết sức trợ giúp hắn khi còn là một tiểu tử nghèo cùng đường. Khi trợ giúp mình, trong lời nói của nàng không có một tia khinh miệt. Có chính là một cô gái thiện lương, dịu dàng.

Đỗ Quyên cũng không quá tin tưởng biểu hiện khiêm tốn yếu đuối hiện nay của Chu Ninh. Đặc biệt mấy giọt nước mắt rơi xuống lúc bị dẫn đi kia, thật là quá dễ dàng bị cảm động, quá mức dối trá. Lạnh lùng cười, trên mặt nàng lộ ra vài phần tàn nhẫn của Ngọc Diện La Sát:

- Cứ để cho cô ta tới tìm ta báo thù cũng được, ta ngược lại muốn xem cô ta có bản lĩnh gì! Sớm biết cô ta sẽ gây ra phiền toái lớn như vậy, không bằng lúc trước ta liền cho cô ta một đao!
- Như vậy, khẳng định Nhị Mao không để yên cho nàng!

Trình Danh Chấn giật mình, khẩn trương khuyên giải:

- Tóm lại nàng cần thận một chút, đừng cho cô ta cơ hội gì. Ôi....!

- Ta đã biết, Trình đại thiện nhân của ta. Phụ thân và ca ca cô ta đều khôn kiếp, cô ta chưa từng làm chuyện xấu gì, đúng không!

Đỗ Quyên liếc nhìn Trình Danh Chấn một cái. Nàng phát hiện vị hôn phu rất lo lắng cho nữ nhân họ Chu này, nhưng đồng thời cũng phát hiện, so với nữ nhân họ Chu này, dù sao vị hôn phu cũng lo lắng cho mình nhiều hơn.

Phát hiện này khiến trong lòng nàng vừa mừng vừa lo. Mím môi quyết định:

- Để Nhị Mao sớm một chút đưa cô ta đi, vừa thỏa ý của huynh, cũng đỡ phải lo lắng. Đúng rồi, Nhị Mao đâu nhỉ? Tiểu Ngẫu, người mau đi xem một chút, Vương Đường chủ đã về chưa?

Hai người Trình Danh Chấn và Đỗ Quyên mới đột nhiên phát hiện, xưa nay Vương Nhị Mao luôn ẩn hiện trước mắt bọn họ, muốn đuổi đều đuổi đi không được, từ lúc hai người Đỗ Quyên trở lại doanh địa, căn bản liên không có lộ diện... Dựa theo thói quen thường lui tới của người này, mặc dù không nghe nói Chu gia tiểu thư bị Trương Kim Xương ban Đỗ Quyên làm tỳ nữ, cũng đã sớm lại đây đòi ăn đòi uống rồi, sao tự dưng lại trở nên quy củ thế?

- Chứ không phải Nhị Mao tức muốn xiu đi chứ!

Trình Danh Chấn tròn mắt lo lắng. Tính cách bằng hữu tốt của hắn, hắn rất hiểu, thường vọng động không nghĩ đến hậu quả. Mà ở trong đầm Cự Lộc, lại có rất nhiều chỗ cấm kỵ. Một khi Vương Nhị Mao đầu óc mê muội đụng phải, chỉ sợ hắn và Đỗ Quyên, hai người liên kết lại cũng không giữ được tính mạng của người này.

- Y, y lúc đó luôn nghe lén ngoài trướng!

Nhớ tới vẻ mặt tức giận lúc đó của Vương Nhị Mao, Đỗ Quyên cũng hoang mang lo sợ. Hạ giọng, triệt để đem những điều mình nghe lén nói cho Trình Danh Chấn biết.

Nhất thời, hai vợ chồng đều hoảng hốt, khẩn trương tăng số người đi xung quanh tìm Vương Nhị Mao. Tỉ mỉ tìm tòi hơn ba canh giờ, gần tới khuya, rốt cục lật tìm thấy Vương Nhị Mao đang say ở bên bờ một ao nước.

Nhìn thấy bạn tốt uống đến bộ dạng như vậy, Trình Danh Chấn vừa tức giận vừa đau lòng. Một mặt sai người múc nước cho Vương Nhị Mao rửa mặt, một mặt ngồi xổm xuống, thấp giọng mắng:

- Coi người này, không có chút tiền đồ, vì một nữ nhân mà thiếu chút nữa làm mình chết đuối. Không phải là việc sớm muộn vài ngày sao? Người cũng đã tới trong doanh của Quyên Tử, ai còn có thể cướp cô ta đi được chứ?

- Cái, cái gì!

Vương Nhị Mao lặng lẽ mở mắt, miệng đầy hơi rượu, đầu choáng váng. Nhìn thấy người ngồi trước mặt mình là Trình Danh Chấn, y lộ vẻ sâu thẳm, cười lắc đầu:

- Không phải, không phải vì nữ nhân. Tiểu, Tiểu Cửu ca, huynh căn bản không hiểu.

- Người hiểu, Vương Nhị Mao người biết trước năm trăm năm, biết sau năm trăm năm, so với gốc cây già trong núi còn hiểu nhiều hơn!

Trình Danh Chấn hận không thể một cước đạp đối phương xuống hồ, hàm hừ quát lớn.

- Đừng gọi ta là Vương Nhị Mao, đừng, đừng gọi ta Vương, Vương Nhị Mao nữa!

Người say vẫn thấy mình tỉnh táo, cố gắng chống thân lên, tiếp tục ồn ào:

- Nếu không đời này ta sẽ không thèm để ý đến huynh!

Trình Danh Chấn không còn cách nào khác, đành phải nhượng bộ:

- Được, được, không gọi người là Vương Nhị Mao, vậy rốt cuộc gọi người là gì?

- Vương, ách!

Vương Nhị Mao ợ rượu, quay đầu nôn xuống hồ một trận, thẳng đến khi gần như phun ra cả mật, mới lau miệng, cười bổ sung:

- Ta, ngồi không thay tên, đứng không đổi họ. Họ Vương, tên Vĩ Cường.

Dứt lời, thân mình đổ nhào về phía trước, say như chết.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 166: Đằng Uyên (1).

V

ương Vĩ Cường, tên này vừa nghe đã biết xuất từ tay tú tài thôn. Từ đầu đến chân không mang nửa chút cổ phong. Lúc mới nhìn thấy cái tên này, Quận thủ Vũ Dương Nguyên Bảo Tàng thậm chí còn cảm thấy được tên này tám chín phần xuất phát từ hài âm, dù sao đầu năm tặc tình mãnh liệt, trùm thổ phỉ Trương Cầu Đản, Lý Mao Đầu linh tinh gì đó nhìn mãi quen mắt, giờ thêm Vương Vĩ Cường cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng rồi đến đầu tháng năm, số lần cái tên này xuất hiện trên bàn của quận thủ Vũ Dương Nguyên Bảo Tàng ngày càng thường xuyên. Có khi trong một ngày, có hai công văn từ hai địa phương khác nhau tới báo nguy, mỗi bản đều nhắc tới cái tên quái dị này: Hoặc là thừa dịp bảo trại nào đó chưa chuẩn bị, lén tập kích mà vào, thả hết dê bò, cướp bóc lương thực. Hoặc là thừa dịp huyện nào đó không đề phòng, tấn công mạnh vào kỳ môn, đốt phòng ốc, cướp chợ phiên, làm hại dân chúng một số huyện kinh sợ, căn bản không thể an cư lạc nghiệp.

Mà nơi đám trộm cướp này lựa chọn xuất thủ, lại cực kỳ xảo quyệt, luôn kẹp giữa giao giới của hai quận Vũ Dương và Thanh Hà. Đợi khi thái thú hai quận này quyết định rốt cuộc có phát binh đánh dẹp hay không, thì đám trộm cướp này giống như đã mọc cánh, vù cái đã bay mất tăm mất tích. Quận thừa Thanh Hà Dương Tích Thiện nổi trận lôi đình, cần quét dọc theo vùng Bình Ân, Minh Thủy, ai ngờ chẳng những không đào được tên giặc hại dân hại nước họ Vương ra, lại thêm một tên mâu tặc họ Trình đột nhiên cướp giết ngoài huyện Lâm Thanh, hai ngày tập trung hỏa lực, treo mà không đánh, ép buộc huyện lệnh huyện Lâm Thanh là Chu Lệnh Minh giao

ra một trăm ngàn thạch lương thực, sau đó rút trước khi quân cứu viện của Dương Tích Thiện đuổi theo.

Hai cái tên mâu tặc này đều không đơn giản. Dựa và mấy năm gần đây có chút kinh nghiệm giao tiếp với đám thổ phỉ giặc cỏ, quận thủ Vũ Dương Nguyên Bảo Tàng liền nhảy bén phát hiện điểm này. Từ lần đầu tiên thất bại, sau khi ba trăm ngàn Phủ binh tinh nhuệ chôn xương ở Liêu Đông, lưu tặc các nơi ở Hà Bắc liền mọc lên như nấm. Đám lưu tặc này không có phương pháp làm việc cụ thể, chỉ hành động khi nhìn thấy thuận lợi, còn một khi chỉ cần có chút ngăn trở liền lập tức giải tán. Giống như Vương Vĩ Cường và Trình Danh Chấn hai người phối hợp với nhau, hô ứng lẫn nhau trong mỗi tình huống, gần như chưa từng xuất hiện. Cũng may trước mắt hai đám mâu tặc này quy mô đều không lớn, Nguyên Bảo Tàng căn cứ chiến báo ở các nơi đưa tới mà sơ tính ra, cái tên mâu tặc Trình Danh Chấn kia ước chừng có từ năm nghìn đến hơn tám nghìn người. Còn tên mâu tặc Vương Vĩ Cường thì dẫn theo hai nghìn năm trăm đến bốn nghìn tên lâu la. So với Nhất Trận Phong, Bán Thiên Vân, không thể chọc vào đám vẫn xưng khoảng năm mươi nghìn, một trăm nghìn, hai nhân tài mới xuất hiện này, thực lực gần như có thể xem nhẹ.

Nhưng nếu so về lực phá hoại, hai vị mâu tặc thanh niên này lại làm cho đám tiền bối không theo kịp. Đầu xuân tới nay, Nhất Trận Phong, Bán Thiên Vân cũng từng ý đồ cướp bóc Châu huyện, nhưng bởi vì quan binh phòng bị nhanh chóng, nên Phong thất bại trước, ăn trộm gà không thành còn mất đi năm gạo. Trong khi đó hai tên tặc Trình, Vương lại vừa hư vừa thực tập kích, đã liên tục có tới bốn bảo trại bị nhổ tận gốc. Các bảo trại này đều có liên hệ chặt chẽ với quan phủ, trong đó có địa phương có hai nhà là vọng tộc có danh tiếng, con cháu làm quan ở Đông Đô, đều có tiếng nói trước mặt hoàng đế bệ hạ.

Sợ người bị hại gièm pha trước mặt hoàng đế bệ hạ, quận thủ Vũ Dương Nguyên Bảo Tàng không thể không gia tăng mạnh phòng bị đối với lưu

cướp, đồng thời y phái ra tâm phúc là Ngụy Trưng, giả dạng đạo sĩ, cẩn thận điều tra khắp nơi, rốt cục hạ tuần tháng năm, mới thăm dò được đại khái tình huống bên trong của hai chi giặc cỏ này.

Sau khi đưa tin về, Nguyên Bảo Tàng nhìn đi nhìn lại nhiều lần, nhất thời không thể tin vào mắt của mình. Hai chi mới quật khởi kia, thế lực căn bản không phải là cái gì tiểu mâu tặc, mà là tiên phong do đại đạo Trương Kim Xưng phái ra để thử động tĩnh của quan phủ. Dưới trướng đại đạo Trương Kim Xưng còn khoảng hai mươi chi như vậy, chỉ có điều không muốn để cho Thái phó khanh Dương Trần Nghĩa chú ý, cho nên mới phái ra hai tiểu nhân vật đi ra “Giẫm lên bàn tiệc”.

Liên tưởng tới sự hung tàn của Trương Kim Xưng, trong lòng Nguyên Bảo Tàng run rẩy. Cho đến nay, hễ có thành trì nào bị Trương Kim Xưng công phá, ngoài trừ mỗi Quán Đào không bị tàn sát, các nơi khác đều là thi hài gối lên nhau. Mặc dù thành Vũ Dương ỷ vào tường thành cao lớn, sẽ không trở thành mục tiêu kế tiếp của cướp Trương, nhưng nếu tùy ý y hoành hành như vậy, tình trạng này sớm muộn gì cũng sẽ chọc giận triều đình. Mùa hè năm trước, quận thủ Võ An Chu Dương Hạo liền vì có ba huyện mình cai trị bị Trương Kim Xưng công phá, làm cho triều đình tức giận, trực tiếp hạ chỉ ban cho một ly rượu độc. Võ Dương quận năm trước đã mất Quán Đào, nếu năm nay lại bị Trương Kim Xưng bất thành lĩnh phá thêm hai huyện, phỏng chừng chén rượu độc từ Lạc Dương kia, cũng đã mang đến phủ đệ Nguyên gia rồi.

Không muốn bước lên vết xe đổ của Chu Dương Hạo, Nguyên Bảo Tàng đành phải làm chuẩn bị trước. Y tự tay viết thư cho Thái phó khanh Dương Nghĩa Thần, xin đối phương nể tình nhiều năm giao tình, chuyển nơi dừng chân về phía trước. Mặc dù không đem binh mã dưới trướng đến tận cửa nhà Trương Kim Xưng, thì ít nhất cũng phải vượt xa kênh đào, chặt đứt đường đông tiến của đám tặc đầm Cự Lộc. Sau khi gửi thư đi, chưa kịp đợi đến Dương Nghĩa Trần hồi âm, lại nhận được công báo của triều đình. Lần

thứ ba chinh Liêu đại thắng lần thứ ba, quân Cao Cú Lệ xin hàng, giao trả đầu não phản thần Đại Tùỳ là Học Tư Chính. Hoàng đế bệ hạ đặc thắng khái hoàn, gọi La Nghê, Dương Nghĩa Thần và tướng lĩnh tâm phúc đi Bắc Bình quận nghênh giá.

- Xuy! Nếu chiến thắng trở về thật, còn phải dùng La Nghê và Dương Nghĩa Thần tới tiếp ứng sao?

Bị tin tức từ công báo làm cho tức giận đến sôi máu, Nguyên Bảo Tàng cười lạnh vài tiếng, thì thào mắng.

Người có kinh nghiệm quan trường vừa nhìn liền hiểu được, lần thứ ba chinh Liêu lại kinh ngạc rồi. Nếu đại quân thực sự thắng trận, ấn theo quy củ Đại Tùỳ, cho dù không diệt nước này, ít nhất cũng phải làm cho Ngụy vương Cao Cú Lệ cắt đất, dâng tiền, bắt con tin mới đúng. Mà hiện tại người Cao Cú Lệ chỉ nói một câu nhận thua mà thôi, hoàng đế bệ hạ liền mang theo cả triệu đại quân rút về. Rõ ràng là thấy thắng lời thì quên đi bài học của hai lần đông chinh thất bại trước đó, mà bản thân mình kiểm soát qua loa cho xong việc.

- Đông Ông không nên tức giận. triều đình có thể biết khó mà lui, chưa chắc đã không phải là phúc của bách tính!

Chủ bộ quận Vũ Dương Ngụy Trưng thấy vẻ mặt của Nguyên Bảo Tàng, khoát khoát quạt hương bồ trong tay, thấp giọng khuyên.

Trong phủ nha thông gió rất tốt, căn bản không cảm thấy chút nắng nóng nào. Nhưng Ngụy Trưng lại có thói quen cầm quạt hương bồ trong tay, không có việc gì cũng nhẹ nhàng khoát một cái, gió nhẹ nhẹ, thêm vài phần tự nhiên, phóng khoáng. Nguyên Bảo Tàng có chút không chịu được sự thông dong của đối phương, nhíu nhíu mày, trầm giọng đáp lại:

- Là phúc hay là họa chưa dễ dàng mà nói được. Hai lần trước đã không công mà lui, làm cho uy nghiêm của bệ hạ mất hết. Lần này lại u mê chạy

trở về, chỉ sợ chẳng những lưu tặc thấy được cơ hội, mà đám huân thần hậu duệ quý tộc này, người nào chẳng muốn đục nước béo cò?

- Cá của Đại Tùy ta cũng không phải dễ bắt như vậy. Người xem vài bước an bài này của bộ hạ, chưa chắc đã không tồn lấy tâm tư phòng bị!

Ngụy Trưng biết huân thần hậu duệ quý tộc trong miệng Nguyên Bảo Tàng là ai, tiếp tục quạu nhẹ quạu hương bồ:

- Có triệu đại quân ở bên, y cần gì gọi Dương Nghĩa Thần và La Nghệ tới? Phương bắc mặt dù có hai lưu tặc Vương Tu Bạt và Ngụy Dao Nhi huyền náo vui vẻ, nhưng có đến hơn hai trăm nghìn dân đói ngay cả áo còn không có, hai người bọn chúng lại có gan cướp giết thánh giá sao?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 167: Đằng Uyên (2).

H

oàng đế Đại Tùy Dương Quảng thân chinh ngự giá Cao Tú Lệ, ba lượt đều là từ ba quận Liêu Đông, Yến và Liễu thành xuất phát. Mà ba quận Liêu Đông người ở rất thưa thớt, thời tiết rét lạnh, đất trồng lúa gạo căn bản không thể cung cấp đủ cho ba mươi nghìn đại quân dùng một ngày. Bởi vậy lương thực cung cấp cho cả triệu đại quân, toàn bộ đều gom góp từ Trung Nguyên tới. Trước đó là từ phía Bắc vận chuyển đến Kế huyện bằng đường kênh đào, sau lại đổi thành vận chuyển bằng đường bộ. Nếu trong quân có người phản loạn, La Nghệ và Dương Nghĩa Thần chỉ cần lãnh binh đến hai điểm mấu chốt là Lâm Du và Lư Long, cả triệu phản quân ở Cô huyện của Liêu Đông không cần đến nửa tháng, sẽ bởi vì không được tiếp tế lương thực mà sụp đổ. Nếu một trong hai người La Nghệ và Dương Nghĩa Thần có tâm phản loạn, người còn lại chỉ cần đem đại quân chinh phạt Liêu đưa đến, chỉ cần mỗi người một ngum nước miếng, cũng có thể làm cho phản quân tươi sống chết đuối.

Rõ ràng, Dương Quảng sở dĩ mệnh lệnh hai người Dương Nghĩa Thần, La Nghệ lãnh binh tới Bắc Bình trước tiên là để phòng bị. Về phận cụ thể y đề phòng người nào, có lẽ là thực tế thống soái Viễn Chinh đại tướng quân Vũ Văn Thuật, cũng có lẽ là Hồ Bí đại tướng quân La Nghệ, cũng có lẽ là Thái phó khanh Dương Nghĩa Thần. Có lẽ giờ khắc này hoàng đế bệ hạ không tín nhiệm bất kỳ ai, rõ ràng là hạ mệnh lệnh vẽ rắn thêm chân, chỉ chờ mong ba người La Nghệ, Dương Nghĩa Thần và Vũ Văn Thuật kiềm chế lẫn nhau, kiêng kỵ lẫn nhau.

- Thái phó khanh sao có thể là người mưu phản! hành động lần này của bệ hạ, ôi...

Hiếu rõ ảo diệu trong mệnh lệnh lần này của triều đình, quận thủ Vũ Dương Nguyên Bảo Tàng không kìm nổi lắc đầu liên tục. Dương Nghĩa Thần ở Hà Bắc có công tiêu diệt phi rõ như ban ngày, tuy rằng nửa năm qua không thể khiến trụ được bất kỳ tên tội phạm nổi danh như Cao Sĩ Đạt, Đậu Kiến Đức, Trương Kim Xưng và vài người nữa, nhưng “Khuyến nông lệnh” sau khi truyền đạt được nửa năm, tình hình trộm cướp ở các nơi đã giảm bớt rất nhiều. Vì vậy mà nhóm lâu la tự giết chết chính mình hoặc bị quan viên địa phương mượn cơ hội thu thập hết đầu mục tiêu tặc lại nhiều đếm không xuể.

Lúc này hai tên Cao Sĩ Đạt và Đậu Kiến Đức co đầu rút cổ về đồi Đậu Tử, nửa bước cũng không dám rời khỏi. Kiêu ngạo nhất là tên hãn phi Trương Kim Xưng thì trốn trong đầm Cự Lộc, chỉ dám phái hai tiểu lâu la là Trình Danh Chấn và Vương Vĩ Cường thăm dò đi thăm dò lại. Tình thế như vậy kéo dài liên tục mấy tháng, lương thảo năm ngoái đám thổ phi trừ đã ăn hết, chỉ sợ sẽ từ trong đầm lầy đi ra quyết một trận tử chiến với Dương Nghĩa Thần.

Trong lúc mấu chốt này, triều đình điều Dương Nghĩa Thần tới quận Bắc Bình, không thể nghi ngờ là giúp bọn thổ phi một đại ân. Tin tức sau khi truyền về, tới hai nơi là đồi Đậu Tử và đầm Cự Lộc, lương thực các huyện phụ cận khẳng định đều rơi vào tay thổ phi. Nhưng Nguyên Bảo Tàng vẫn không thể nói quyết sách của hoàng đế bệ hạ là sai, dù sao mùa hè năm trước cũng khoảng lúc này, Sở quốc công Dương Huyền Cảm mà bệ hạ tín nhiệm vừa mới tạo phản. Nếu không phải hai người Lý Húc và Vũ Văn Thuật đến đúng lúc, triệu đại quân chinh Liêu tính cả bản thân Dương Quảng có khả năng mùa hè năm đó cũng bị chết đói ở bờ đông Liêu Hà.

- Bệ hạ có thể phát giác quốc hữu bị ăn mòn to lớn kỳ thực chính là một chuyện tốt. Chỉ cần y xuất một nửa bản lĩnh vào đó, trong triều ném chuột sợ võ đồ, ai là đối thủ của y? Trước đó đối với hơi thở binh qua. Sau đó chinh đồn trật tự triều dã, hạ chỉ Liêu dân. Trong triều chính trị trong sáng,

dân chúng dĩ nhiên là không có trở ngại rồi. Chỉ cần ngày trôi qua miễn cưỡng không có trở ngại, người nào lại mong muốn tạo phản?

Đối với những bấp bênh của triều đình Đại Tùy, cách nhìn của Ngụy Trưng so với Nguyên Bảo Tàng thì lạc quan hơn.

- Không có dân chúng đi theo tạo phản, bọn thổ phỉ cũng trở thành cá không có nước. Lúc này lại gây sức ép thật mạnh, làm khô hết lạch ngòi, Đến lúc đó ta và người tăng cường phái người mang sọt đi mò, còn không phải muốn mò thể nào thì mò thể đấy sao?

- Huyền Thành, sự tình trong triều đình, không đơn giản như người tưởng tượng!

Nguyên Bảo Tàng bị lời nói của Ngụy Trưng chọc cho cau mày nhếch môi, cười khổ nói với đối phương. Chủ bộ Ngụy Trưng là y phải ba lần bỏ sức ra, dốc hết sức lực mới mới được. Bất kể là học vấn, kiến thức, nhân phẩm, khí độ đều là sự lựa chọn tốt nhất. Nhưng dù sao người này cũng chưa từng trải qua kinh nghiệm quan trường, nên không biết căn bệnh của Đại Tùy hiện nay là không có thuốc nào chữa được. Triều đình lấy thế gia đại tộc là gốc rễ, mà trong mắt thế gia đại tộc cũng chỉ có nhà chứ không có nước. Năm xưa vì sao Đại Chu suy, thì hiện giờ bản chất cái suy của Đại Tùy cũng giống như vậy. Chẳng qua là cuối cùng Đại Chu là bị ngoại thích nắm quyền, lại tám chín phần nhóm ném chuột sợ vỡ đồ đã căn bản đục rỗng rồi, mặc dù là ai cũng vô lực xoay chuyển trời đất.

- Khó xử của triều đình, đương nhiên không phải phạm phu tục tử như ta đây có thể tưởng tượng được, nhưng bộ hạ của chúng ta lại không phải là người bình thường!

Ngụy Trưng cũng cười, nhẹ nhàng phe phẩy quạt hương bồ, tạo nên từng luồng gió lạnh.

- Ta đã xem qua văn chương của bộ hạ, còn có thủ đoạn năm xưa bộ hạ chinh phạt Đột Quyết, hạ Nam Trần, không dám nói là tuyệt diệu ít có từ trước đến nay, nhưng ít nhất là trong vòng hai trăm năm, chính là minh quân khó có được!

- Vũ dũng và cơ trí của bộ hạ đương nhiên là không ai bằng!

Nghiêm Vũ thành không thể phản bác lời nói của Ngụy Trưng, hậm hực tiếp một câu, sau đó đưa mắt ra ngoài cửa sổ. Đã rất nhiều ngày u ám, bóng đêm bên ngoài đen như mực, ngẫu nhiên thấp thoáng vài luồng ánh sáng, nhưng không phải là hy vọng, mà là điềm báo trước sắp xảy ra gió lốc.

Hoàng đế bộ hạ của Đại Tùy – Dương Quảng trước đó, đích xác anh minh thần võ giống như Ngụy Trưng tán dương. Người này mười bốn tuổi lĩnh binh chiến Đột Quyết, làm cho chư hầu ở tái ngoại gần mười năm không dám xuôi về phía nam mà chăn nuôi ngựa. Mười chín tuổi chỉ huy chinh chiến Nam Trần, làm cho Cửu Châu bị chia ra hai trăm năm trước gộp lại thành một thể. Người này mở văn quán, lễ nho sinh, làm cho hồ phong vùng Trường An, Lạc Dương diệt hết, văn khí phục hưng. Người này tuyển dụng tướng tài không bám vào một khuôn mẫu nào, để cho La Nghệ Mạch Thiết Trượng xuất thân hàn vi cũng có thể đứng ngang với con cháu quý tộc, tập hợp tuần kiệt dưới trướng. Có thể nói, Dương Quảng của mười lăm năm trước, khiến cho hiền tài đại bộ phận thiên hạ, bao gồm con cháu quý tộc và hàn môn tài năng, tuần kiệt đều bội phục sát đất. Cho nên y có thể dễ dàng thay thế được kỳ huynh Dương Dũng làm thái tử, tiếp nhận giang sơn từ tay tiên đế.

Nhưng đó đều là Dương Quảng của mười lăm năm trước. Dương Quảng hiện nay không bao lâu đã thay đổi thành một người khác. Vì hơi có chút chất chứa oán giận nho nhỏ, y có thể không do dự chút nào mà giết chết thần tử trụ cột là Cao Dĩnh. Vì khoe ra sự giàu có của Đại Tùy, y có thể không thêm suy tính, cho phép cho du đảng Trung Nguyên đi tới Doãn Hứa Chu Biên, dọc theo đường đi ăn uống miễn phí. Lúc rời đi còn có thể lấy đi

rất nhiều lễ vật dùng đao đều không đoạt được. Vì hư danh, y có thể dưới tình huống không có bất cứ chuẩn bị gì, đưa binh đi chinh phạt Cao Cú Lệ. Và sau vài lần thất bại, lại không biết tổng kết giáo huấn, mà quy tội cho thần tử vô mưu.

Nếu không phải kiên trì chịu đựng lễ quân thần, Nguyên Bảo Tàng từng muốn mời nhóm thái y trong triều cẩn thận thay Dương Quảng khám một chút xem hoàng đế bệ hạ có bị đàm mê tâm hồn hay không, khiến cho bản tính mất đi hay không. Chỉ có kẻ điên mới lấy giang sơn xã tắc đổi lấy giận dữ, chỉ có kẻ điên mới có thể hy sinh lợi ích của thần dân mình để tranh thủ vài câu khen ngợi của người ngoài. Cũng chỉ có người điên mới có thể muốn gây sức ép thế nào thì gây sức ép như thế, căn bản mặc kệ năng lực chịu đựng của đám dân chúng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 168: Đằng Uyên (3).

T

hấy sắc mặt của Nguyên Bảo Tàng biến đổi dưới ánh sáng đèn và ánh chớp, trong lòng Chủ bộ Ngự Trưng âm thầm do dự. Mục đích chủ yếu những lời nói hôm nay của y chính là muốn giục Nguyên Bảo Tàng ra mặt viết một phong tấu chương cho hoàng đế bệ hạ đi viễn chinh trở về, lấy danh là chúc mừng đại thắng Liêu Đông, nhắc nhở hoàng đế bệ hạ chú ý nguy cơ ẩn núp bên trong Đại Tù. Ngự Trưng dựa theo giải thích của mình, thế gia đại tộc ỷ thế hiếp người cũng vậy, giặc cỏ thổ phỉ hoành hành bất hợp pháp cũng thế, gốc rễ đều tại bên trong triều đình. Chỉ cần các bộ phận bên trong triều đình có thể quyết định sửa đổi tận gốc, tất cả loạn đều có thể giải quyết dễ dàng. Mà giục hoàng đế bệ hạ tỉnh táo lại, Nguyên Bảo Tàng trọng chỉnh trật tự Đại Tù, tất trở thành danh thần phục hưng, đáng ghi vào sử sách. Làm tâm phúc phụ tá bày mưu tính kế cho Nguyên Bảo Tàng, y cũng vì vậy có thể phát hiện ra giấc mộng trị quốc anh thiên hạ của mình.

Nhưng nhìn thấy sắc mặt của Nguyên Bảo Tàng, hiển nhiên những lời này của Ngự Trưng là không thể đả động y. Hoặc là nói không thể khiến cho y cộng hưởng. Không cam lòng để đề nghị của mình cứ như vậy bị phủ quyết, Ngự Trưng do dự một chút lại cười nói:

- Bệ hạ kỳ thực vẫn rất có chủ kiến đấy. Năm trước sự việc phụ tử Vũ Văn thị lộng quyền bài tể Lý lang tướng, cuối cùng cũng làm náo loạn đến nơi bệ hạ, chẳng phải bệ hạ cũng xử lý theo lẽ công bằng sao? Theo ý ta, bệ hạ chỉ là bị người bịt mắt, chỉ cần có trung thần đồng ý nói thẳng can gián, chưa chắc sẽ không một lần nữa phẫn chấn tinh thần!

Ví dụ Ngự Trưng đưa ra, Nguyên Bảo Tàng rất rõ ràng. Năm ngoái có một Lang tướng là Lý Húc, khi bình ổn phản loạn ở Dương huyện, lập được

công lớn, nhưng trọng thần Vũ Văn Thuật vì tranh binh đoạt quyền cho con mình, dám làm cho Lý lang tướng mang tội danh “ Kể công kiêu ngạo, coi rẻ cấp trên”, miễn đi quan tước của y, để con là Vũ Văn Sĩ vào thay thế vị trí của y. Sự việc ồn ào huyên náo, vua và dân đều nhìn thấy, cuối cùng không biết Dương Quảng lấy được tin tức từ đâu, giận dữ, hạ chỉ khiển trách Vũ Văn Thuật, và đưa Lý lang tướng đã bị giáng chức về quê, phía sau không có căn cơ gì lại sử dụng một lần nữa, thăng quan tiến chức, phái đi Hà Nam hiệp trợ Trương Tu Đà tiêu diệt phi.

Ngụy Trưng cũng xuất thân từ hàn môn, Lang tướng Lý Húc được hoàng đế bệ hạ trọng dụng, không thể nghi ngờ khiến hắn thay đổi cách nhìn về xuất thân, hy vọng kiến công lập nghiệp. Nhưng đối với Nguyên Bảo Tàng mà nói, xung đột phát sinh giữa Lý Húc và Vũ Văn Thuật, hoàng đế bệ hạ chèn ép quyền thần Vũ Văn Thuật làm chỗ dựa cho Lý Húc là thật, lại chỉ là một ví dụ điển hình về làm việc không suy tính cẩn thận mà thôi. Nếu đổi lại là mười lăm năm trước, Dương Quảng xử lý đồng dạng sự tình như vậy, bất kể là thiên hướng Vũ Văn gia, hay là bồi dưỡng tân thanh tú, đều sẽ làm càng thêm gọn gàng. Phải bồi dưỡng thì bồi dưỡng đến cuối cùng, liền như năm đó đối đãi với La Nghệ và Mạch Thiết Trọng, muốn chèn ép thì sẽ chèn ép đến cuối cùng, liền như năm đó đối phó với bè đảng của thái tử Dương Dũng. Mà không phải đầu voi đuôi chuột như bây giờ, vừa không có dũng khí đả kích nặng tay đối với Vũ Văn gia kiêu ngạo, cũng không để cho Lý Húc có thể nắm nhiều lực lượng quá, tiến tới trở thành cánh tay đắc lực của y.

Nghĩ được như vậy, Nguyên Bảo Tàng không kìm nổi cười:

- Bệ hạ đối đãi với Lý tướng quân, thiên hạ không ai bằng, nhưng thiên hạ có được mấy người vận khí tốt như Lý tướng quân. Huyền Thành, ta biết người hy vọng ta làm cái gì! Nhưng ta chỉ là một quận thủ mà thôi, người nhỏ lời nhẹ. Hơn nữa đối với chỗ ngồi của chính mình còn phiền toái, chưa

có tư cách đi chỉ trích người khác! Người có khí lực kia, vẫn là trước tiên giúp ta suy nghĩ, làm thế nào qua được cửa ải trước mắt này đi!

- Cửa ải trước mắt này?

Đề tài chuyển biến quá mức nhanh chóng, khiến Ngụy Trưng có chút theo không chủ mưu kịp. Nhưng rất nhanh, y liền hiểu được một phen khổ tâm của mình đã uống phí. Nguyên Bảo Tàng căn bản không phải là người dừng cảm đảm đương. Trên lưng chỉ quan tâm đến ba thước tuyết trước cửa nhà mình, đối với việc thiên hạ quay cuồng trong mưa gió nguyện làm như không thấy!

- Lúc lão phu trẻ tuổi cũng giống như người, nghĩ đến việc gì cũng vì thiên hạ!

Nguyên Bảo Tàng có thể đoán ra sự thất vọng trong lòng Ngụy Trưng, lại thở dài, giải thích ngọn ngành:

- Nhưng lão phu chìm nổi quan trường nhiều năm, cuối cùng vẫn chỉ là một quận thủ, và chức quận thủ này chưa hẳn đã làm được lâu. Dương Công Nghĩa Thần mang binh rời đi, bọn cướp khí hiểm tất thắng. Một khi lại mất thêm mấy huyện thành, chỉ sợ lão phu sẽ đi làm bạn với Chu quận thủ, đâu còn lá gan quản những nhàn sự khác?

- Cửa ải trước mắt này, kỳ thực cũng không quá khó khăn!

Thấy vẻ mặt suy sút của Nguyên Bảo Tàng, Ngụy Trưng cũng không đành miễn cưỡng nữa. Về việc đối phó với Trình Danh Chấn và Vương Vĩ Cường, thậm chí là Trương Kim Xưng sau lưng hai người, y đã nghĩ một phương án đầy đủ. Chỉ có điều lấy sự quyết đoán của Nguyên Bảo Tàng, chỉ sợ phương án này chỉ là trong suy nghĩ mà thôi. Ngay cả việc trình cho hoàng đế bệ hạ một đạo bản, chính là nghĩa thần tử nên làm, đều sợ đầu sợ đuôi, càng khỏi phải trông vào việc y dũng cảm đảm nhiệm, vì người khác sẽ không làm rồi.

- Huyền Thành có kế sách gì thần kỳ, cứ nói!

Nguyên Bảo Tàng chỉ nghe thấy Ngụy Trưng nói có biện pháp ứng phó với đám trộm cướp quấy rầy, căn bản không phát hiện sắc mặt của Ngụy Trưng, tinh thần lập tức phấn chấn lên gấp mấy lần.

Ngụy Trưng vụng trộm thở dài trong lòng, trên mặt vẫn mỉm cười như cũ. Đung đưa cây quạt hương bồ vài cái, vô cùng tự tin đáp lại:

- Ta đây là vì Đông Ông mà chuẩn bị, ở bên trong là ba kế thượng, trung, hạ sách. Mong Đông Ông lượng sức mà làm. Bất kể là kế sách nào trong đó, đều có thể bảo vệ quận Vũ Dương an toàn, thậm chí có thể làm cho Trương tặc đi theo cờ của quận Vũ Dương ta!

Nghe Ngụy Trưng nói tự tin như vậy, tâm tình Nguyên Bảo Tàng lập tức khá hơn, liên tục vỗ tay vài cái, lớn tiếng khen:

- Ta chỉ biết Huyền Thành tất có thượng sách dạy ta. Vài cái thôn phu hương dã gây rối, sao có thể tránh được Huyền Thành tính kế? Nhanh chóng nói cho lão phu biết, thượng sách của người là cái gì?

- Thi hành thượng sách có chút khó khăn!

Ngụy Trưng thu hồi tươi cười, sắc mặt nghiêm chỉnh nói:

- Lúc này Dương Công phụng mệnh đưa quân lên phía bắc, một lần nữa có thể khẳng định thổ phỉ uy hiếp không chỉ quận Vũ Dương ta. Đông Ông có thể đưa kế sách này cho quận thủ bốn vùng Thanh Hà, Vũ an, Ngụy quận, Tương Quốc, binh của năm vùng hợp lại, giao cho một tướng tài thống nhất chỉ huy, thừa dịp quân phản loạn chưa chuẩn bị, đánh thẳng vào đầm Cự Lộc, cày đình quét huyệt, vĩnh viễn tuyệt hậu hoạn!

Hắn nói một lượt, Nguyên Bảo Tàng lại chỉ nghe được một nửa đã thu lại nụ cười trên mặt. Thật vất vả nghe Ngụy Trưng nói hết, lắc lắc đầu, thanh âm buồn bực nói:

- Quận thủ địa phương kết hợp với nhau là đại kị của triều đình. Hơn nữa còn muốn tụ tập mấy chục nghìn binh mã, vượt biên xuất kích? Huyền Thành, thư này lão phu không thể viết, cũng không dám viết. Mặc dù lão phu viết, bốn quận khác cũng không có can đảm đáp lại!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 169: Đằng Uyên (4).

L

ão tướng quân Trương Tu Đà đang ở Hà Nam...

Ngụy Trưng muốn dùng sự tích Tề Quận Trương Thu Đà để khích lệ Nguyên Bảo Tàng một chút, thoáng nhìn sắc mặt của ông ta, sau đó lại chủ động nuốt lại nửa câu còn lại vào bụng. Quận Thừa Tề Quận Trương Thu Đà đã nhiều lần đánh giết đám đạo tặc, lấy một đội binh quận đảm bảo an toàn cho bốn quận xung quanh. Triều đình Đại Tùy không những không nghi ngờ là ông ta có ý hưng binh tác loạn, ngược lại nhiều lần hạ chỉ ngợi khen ông ta và các dũng tướng Tần Thúc Bảo, La Sĩ Tín dưới trướng.

Nhưng quan viên địa phương Đại Tùy người nào cũng đều là Trương Tu Đà thì thì đã không có khói lửa khắp nơi rồi. Biết là Nguyên Bảo Tàng không có dũng khí và sự đảm đương của Trương Tu Đà, Ngụy Trưng cũng không kiên trì thêm nữa mà cười tiếp tục nói:

- Nếu như Đông ông cảm thấy thương sách có chút khó xử, không ngại thì xem thử trung sách xem sao. Chỉ cần tốn chút sức lực nhưng biết đâu lại thấy hiệu quả, cũng có thể làm cho bọn thổ phỉ bị tổn hại nặng đấy.

- Huyền Thành cứ việc nói. Hành sự cụ thể thế nào, tự ta sẽ cân nhắc cho cẩn thận!

Nguyên Bảo Tàng gật đầu, trên mặt cười như trước, còn âm thanh thì rõ ràng là không được nhiệt tình như lúc trước.

Ngụy Trưng hiểu tính cách của ông ta, cũng làm ngơ đi, suy nghĩ một chút rồi từ từ nói:

- Ta giả làm đạo sĩ ra ngoài đi lòng vòng hơn nửa tháng, cẩn thận nghe ngóng cách thức của hai tên tặc mới quật khởi, phát hiện, phong cách làm việc của hai tên này có khác với những tên khác, đặc biệt là cái tên Trình Danh Chấn kia, rất ít lạm sát kẻ vô tội. Đối với bảo trại (làng có tường xây quanh) và thị trấn, cũng lấy việc bức bách đối phương giao lương thực là chính. Cho dù là cuối cùng vẫn dùng vũ lực để phá làng nhưng hầu như là vẫn không giết người phản kháng.

- Đó là y tặc cho mình một con đường rút lui về sau!

Nguyên Bảo Tàng nhún vai, không lý giải được là rốt cuộc Ngụy Trưng có ý gì. Trong mắt ông ta, thổ phi chính là thổ phi, căn bản là không có thiện mà chỉ có ác. Chỉ cần đi trên con đường làm thổ phi thì đều đáng bị đánh xuống mười tám tầng địa ngục, cả đời không được thoát thân.

- Đông Ông nói đúng lắm, đúng là y tặc để cho mình một con đường rút lui!

Ngụy Trưng tiếp một câu của Nguyên Bảo Tàng, nhưng trong câu nói đó đã mang ý nghĩa hoàn toàn khác với cách nói của Nguyên Bảo Tàng:

- Ta từng nghe, sở dĩ năm ngoái Trương Kim Xưng không tàn sát dân trong thành Quán Đào cũng là bởi vì có y khuyên ngăn. Và đến nay tượng của y trong miếu của huyện Quán Đào vẫn đứng nguyên, dân chúng hận Trương Kim Xưng thấp cổ bé họng, còn đối với họ Trình thì vô cùng khen ngợi.

- Có chuyện này sao?

Nguyên Bảo Tàng bị những lời đưa đẩy của Ngụy Trưng làm cho hứng thú, cau mày truy hỏi. Trong ấn tượng của mình, bọn dân đúng là vô tri không hiểu được cảm ơn là gì, mình đã làm quan phụ mẫu nhiều năm như vậy mà chúng cũng chưa đáp tượng cho mình. Còn tên họ Trình nào đó thân làm mâu tặc, lại được tôn làm thần tiên hay sao? Chuyện này nếu lan truyền ra

ngoài, chẳng phải là mình sẽ trở thành là Quận Thủ kém cỏi nhất với Đại Tù hay sao?

Ngụy Trưng gật gù cái đầu:

- Có chuyện này! Tuy nhiên tượng không phải là do dân chúng đắp mà là do Huyện lệnh Huyện Quán Đào Lâm Đức Ân năm ngoái bị Trương Kim Xưng giết chết đích thân lập lấy. Nghe nói là lập ra để khen ngợi lần đầu tiên Trương Kim Xưng tấn công vào Quán Đào, hẳn có hành động nghĩa cử cứu toàn bộ tính mạng dân chúng đấy. Theo như dân chúng Quán Đào nói, lúc ấy Trình Danh Chấn tự mình vào trong quân doanh Trương Kim Xưng, sau đó khi tướng quân Vương Thế Sung đuổi tới đã cùng Trương Kim Xưng một đòn đánh bại!

- Ồ, ta nhớ ra rồi!

Nguyên Bảo Tàng vỗ trán, rút cuộc thì cũng có chút ấn tượng với cái tên Trình Danh Chấn:

- Tên tặc này năm ngoái được Lâm Đức Ân đề bạt lên làm Binh Tào. Không ngờ y không tri ân đồ báo ngược lại còn đi theo đám tặc hại đến tính mạng của Lâm Huyện! Ôi lúc đó mắt Lâm Huyện lệnh đúng là bị mù mất rồi, không ngờ lại trọng dụng một kẻ tiểu nhân lòng dạ lang sói như vậy.

- Chuyện này chỉ e còn có ẩn tình gì đó!

Ngụy Trưng lui về phía sau nửa bước, hướng về phía Nguyên Bảo Tàng nhẹ nhàng vỗ tay:

- Đông Ông thứ cho ta nói thẳng, lúc hạ nhân đưa báo cáo tới, chỉ e là cố tình viết sai sự thật. Theo tin tức ta thăm dò được, Trình Danh Chấn không phải là người có lòng dạ lang sói mà là Lâm Huyện Lệnh. Có thể nói, cái chết của y hoàn toàn là do gieo gió thì gặt bão mà thôi.

- Ý của Huyền Thành là gì?

Mày của Lâm Bảo Tàng lại lập tức nhú lại, trầm giọng chất vấn. Lâm Đức Ân là người dưới trướng của Huyện Lệnh, nói là Lâm Huyện Lệnh chết không hết tội chẳng khác nào nói là dùng người không được việc. Hơn nữa, quan hệ của y và Huyện Lệnh không đơn giản chỉ là cấp trên cấp dưới. Trong đó có cái bí mật rất lớn, rất ít người cảm nhận được, ngay cả Ngụy Trưng cũng không thể phát hiện ra manh mối gì.

- Đông Ông có nhớ, trước khi huyện Quán Đào bị phá, Lâm Huyện lệnh từng phái người đến đưa thư không?

Tính tình của Ngụy Trưng hiền lành, nhưng gan cũng không phải nhỏ. Y không đếm xỉa gì đến vẻ giận giữ của Nguyên Bảo Tàng mà hỏi thẳng. Năm ngoái, trước khi Quán Đào bị phá đúng là có một bức thư được đưa tới. Người đưa thư không vào thành mà lại nhét qua cửa thành rồi vội vàng phi ngựa đi mất. Đến giờ, Nguyên Bảo Tàng còn nhớ rõ cái tên không phép lịch sự đó hình như là họ Vương, tuổi còn rất trẻ. Trong thư của Lâm Huyện lệnh từng có yêu cầu để Ngụy Trưng đem người cài vào quận thành trong một thời gian ngắn nhưng người này nhanh tay hơn, sau khi Ngụy Trưng đọc thư đã phái người đuổi theo nhưng không kịp.

- Người kia họ Vương, biệt danh gọi là Vương Nhị Mao, gần đây mới đổi thành Vương Vĩ Cường!

Không đợi cho Nguyên Bảo Tàng hiểu ra bên trong đó có mối liên hệ, Ngụy Trưng trực tiếp đưa ra đáp án:

- Tên này nghe nói là đã thề rằng phải vĩ đại, dùng mãnh để đời.

- Thô bỉ!

Nguyên Bảo Tàng hừ lạnh từ trong lỗ mũi, tỏ vẻ kinh miệt, nhưng dù sao thì lời nói của Ngụy Trưng cũng có hiệu quả, khiến cho ông ta bắt đầu có sự

hoài nghi trong chuyện huyện Quán Đào bị phá và Lâm Huyện lệnh bị giết là có ẩn tình. Trình Danh Chấn là quan binh của huyện Quán Đào, Vương Nhị Mao là quan bộ đầu của Quán Đào đều lần đầu tiên lập công chống cự được sự đột kích của Trương Kim Xưng, họ được Lâm huyện lệnh đề bạt cũng cùng một lúc bị ông ta hoài nghi, cùng phản bội một thời điểm, nếu như nói hai người thanh niên đó phản bội, vong ân phụ nghĩa vậy thì cơ hội để tiểu nhân xuất hiện ở quận Võ Dương quá nhiều rồi. Cái này khá giống câu cổ ngữ “Hoài Nam vi quất, Hoài Bắc vi chí”, nếu bị lan truyền ra ngoài, thể diện của Quận Thủ “Mục dân” thay triều đình đã không còn gì nữa rồi. Nếu như quả đúng hai kẻ Trình, Vương bị bức phản, vậy thì chứng tỏ vong ân phụ nghĩa chính là Lâm Đức Ân. Với sự hiểu biết của Nguyên Bảo Tàng trong chốn quan trường Đại Tùy thì e rằng đây là đáp án chính xác:

- Tin tức mà Huyền Thành nghe thấy liệu có phải là Lâm Đức Ân bức Trình Danh Chấn làm phản? Và sợ Vương Nhị Mao cấu kết với y cho nên sau đó mới đến nhà họ Vương thu thập từng người một.

Ngụy Trưng đúng là đợi câu hỏi này lập tức gật đầu, lớn tiếng đáp lại:

- Đúng là như vậy. Bây giờ dân chúng vùng phụ cận Quán Đào còn tương truyền, sở dĩ lần đầu tiên Trương Kim Xưng trì hoãn giết đánh vào thành là vì hai người Trình Danh Chấn và Vương Nhị Mao chủ động làm sứ giả, cấp một kế “huyền cao khao sư” với Trương Kim Xưng, kết quả quân giặc then quá thành giận, bắt Trình Danh Chấn lại. Lâm Đức Ân nghĩ Trình Danh Chấn đã bị chết, mới cho nặn tượng thờ cúng hắn tại miếu Thành Hoàng.

Y cứ từ từ kể những oan khuất của hắn, từ chuyện Trình Danh Chấn từ trở về từ chỗ chết, Quán Đào Chu Gia lại nhân lúc hắn vắng mặt mà chiếm đoạt vị hôn thê của hắn .v.v... Sau đó chuyện cứ được kéo dài thêm thắt, đó là đám dân chúng dựa theo tin đồn đã bịa đặt ra câu chuyện: Trình Danh Chấn tìm huyện lệnh Lâm dâng cáo trạng, hy vọng ông ta giúp mình tìm lại công lý. Còn Lâm huyện lệnh thì cùng một dạ lang sói với Chu gia, trong đêm đã phái người âm thầm đổ tội cho Trình Danh Chấn. Quan lại với ác bá câu kết

với nhau, coi trời bằng vung khiến cho huyện Quán Đào cũng không còn sức mà chiến đấu nữa, khiến cho Vương Nhị Mao vì tức giận mà trốn đi, lúc Trương Kim Xưng đến thì huyện Quán Đào cũng sa vào vòng lao lý.

Bởi vì lòng người dân ghi nhớ những việc tốt Trình Danh Chấn đã làm, đến nay khi dân chúng huyện Quán Đào nhắc đến thì vẫn như trước kia nói Lâm huyện lệnh và Chu gia tội ác tày trời, Trương Kim Xưng cũng tội ác tày trời, duy chỉ có Trình Danh Chấn sau đó đã gia nhập đầm Cự Lộc, ở trong mắt mọi người đó là bị ép buộc nhập vào Lục Lâm và trở thành giặc cỏ, còn nhớ mãi không quên hẳn đã cầu xin Trương Kim Xưng mở một con đường sống cho mọi người như nào. Mặc dù chuyện này được thêm thắt và bên trong còn ẩn chứa nội tình và còn rất nhiều lỗ hổng nhưng tiếp cận ở góc độ sự thật tổng kết lại thì còn đáng tin hơn báo cáo của quan viên.

Nguyên Bảo Tàng chỉ là bị quan trường mài hết góc cạnh, nhưng cũng không phải kẻ ngốc, hơi trầm ngâm nhưng cũng hiểu được ý trong lời của Ngụy Trưng. Cứ nghĩ đến phong cách làm việc của hai tên mâu tặc Trình Danh Chấn và Vương Cường, trong hai mắt đỏ ngầu của ông ta lập tức lóe sáng:

- Trung sách của Huyện Thành có phải ...

Ông ta có chút không dám tin nhưng lại không kìm nén được niềm vui bất ngờ:

- Huyện Thành cho rằng bọn họ có thể bị chiêu an?

- Đúng, chiêu an. nhưng có vẻ hơi tốn công sức!

Ngụy Trưng cười gật đầu đáp lại:

- Ta đã thận trọng đi thám tính tình hình của Trình Danh Chấn, nghe nói người này rất có hiểu, còn đọc sách, viết chữ rất đẹp.

- Thực ra lương tâm cũng chưa hoàn toàn mất hết! Còn lương tâm thì còn cứu được!

Nguyên Bảo Tàng cười, người đã từng đọc sách thánh hiền, bất luận có làm được gì hay không, nhưng hai chữ “Trung hiếu” luôn phải ở bên miệng. Trình Danh Chấn có hiếu với mẹ hân, vậy là làm cho Nguyên Bảo Tàng tìm được lý do để chiêu an rồi.

Nguy Trưng gật gù rồi nói tiếp:

- Ngoài ra như ta được biết, Trình Danh Chấn còn là con cháu nhà tướng, nghe nói cha y có vướng vào quan ti lão tướng quân Cao Dĩnh, bị đi đày tại quan ải. Khi y làm Binh Tào ở huyện Quán Đào đã nhiều lần xin Lâm huyện lệnh đi tìm tung tích của cha mình. Nếu đại nhân có thể giúp y tìm thấy cha, sau đó nhờ kỳ phụ viết thư, hiếu lễ, lấy tình mà động lòng người thì có thể tám, chín phần là khuyên giải được y cải tà quy chính. Khi lần đầu tiên Trương Kim Xưng tấn công vào Quán Đào, bắt Trình Danh Chấn gấp gáp huấn luyện hương dũng cũng không còn cách nào khác. Nếu y đồng ý hiệu lực thay đại nhân đối phó với Trương Kim Xưng, chỉ hoạn đàm Cự Lộc này sau này rốt cuộc đã không uy hiếp được dân chúng Võ Dương chúng ta nữa.

Dứt lời y đỏ mắt nhìn Nguyên Bảo Tàng, chờ đối phương trả lời. Với mạng lưới quan hệ trong chốn quan trường ở Đại Tùy của Nguyên Bảo Tàng thì viết lá thư gửi lên phương bắc tìm một tù tội, thậm chí kéo ra khỏi tù đều rất dễ dàng. Không ngờ chuyện dễ dàng này lại làm cho Nguyên Bảo Tàng rất khó xử, ông ta trầm ngâm một lúc lâu mới nói:

- Chuyện này, còn có bí ẩn chưa biết. Năm đó vụ án của Cao Dĩnh đã cuốn vào vụ này khoảng hơn hai trăm người. Ngay cả Trình lão tướng quân bị đi đày đi đâu cũng không biết thì làm sao có thể tìm được ông ta? Việc này phải để ta suy nghĩ cẩn thận mấy ngày rồi mới trả lời được!

- Vậy thuộc hạ xin phép cáo lui trước!

Ngụy Trưng khom người hành lễ rồi xoay người đi ra.

Nguyên Bảo Tàng biết lời nói của mình không làm cho đối phương vừa ý, vội khẩn trương đuổi theo, giải thích nói:

- Huyền Thành, Huyền Thành xin hãy dừng bước. Đằng sau vụ án của Cao Đình còn ẩn giấu rất nhiều điều kì quái, liên quan đến việc tranh đấu quyền lực của mấy đại phái hệ trong quân. Nếu không cẩn thận chỉ e là không thể giúp được Trình lão tướng quân mà lại còn đẩy ông ấy đến đường cùng nữa. Kết quả lại để tên Trình Danh Chấn kia sẽ đổ hết tội lên đầu ta, chuyện chiêu an này lại không có đường thông!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 170: Đằng Uyên (5).

C

huyện trong triều đình, thuộc hạ không được rõ lắm! Nếu như Đông Ông thấy khó xử thì chuyện chiêu an này không cần nhắc lại nữa.

Bị quan trên liên tiếp từ chối hai đề nghị, thất vọng trong lòng Ngụy Trưng đã lên đến cực điểm. Qua quan sát trong thời gian gần đây, y phát hiện một đầu mục thổ phỉ mới quật khởi Trình Danh Chấn là một tướng tài khó có được. Có thể sử dụng hơn một ngàn hương dũng được huấn luyện qua loa mà đã dũng cảm ngăn cản được bọn giặc cỏ Trương Kim Xưng, bản lĩnh này có thể sánh được với “Tài tử” Nguyên Bảo Tàng. Nếu như có thể kéo được một tướng tài như vậy về chính đạo, vừa làm suy yếu sức mạnh của bọn giặc cỏ lại vừa thay triều đình tìm được một viên trí tướng, đúng là một công đôi việc. Mặc dù không thay triều đình Đại Tùy suy xét, mời chào Trình Danh Chấn đến Võ Dương cũng tương đương với việc mang đến cho quận Võ Dương một lão hổ để trông cửa, từ nay về sau, dù là Đậu Kiến Đức hay là Trương Kim Xưng muốn có ý đồ với quận Võ Dương thì cũng phải suy tính kỹ bản lĩnh của mình rồi.

Nguyên Bảo Tàng đứng đầu quận Võ Dương có tầm nhìn hạn hẹp, sợ rằng khi lo việc sẽ làm mất cái mũ quan trên đầu, bốc thuốc không đúng bệnh thì làm sao có thể đả động được đến Trình Danh Chấn? Dựa vào mấy câu “Chuyện cũ sẽ bỏ qua” của quan phủ ư? Trình Danh Chấn người ta vừa mới trải qua một hồi làm Lâm Đức Ân, mặc dù có ngốc thì ít nhất cũng phải biết nhìn vết sẹo trên người chứ!

- Chuyện chiêu an, còn có thể bàn bạc kỹ hơn!

Thấy được trong lòng Ngụy Trưng có chút bất mãn với mình, Nguyên Bảo Tàng cũng không tức giận. Ông ta vừa không có năng lực vừa không đảm đương việc, duy chỉ có một chút ý chí:

- Huyền Thành không ngại thì hãy nói ta nghe một chút, ít nhất thì chúng ta cũng có thể có nhiều hơn một lựa chọn!

Thấy Đông chủ như vậy, Ngụy Trưng cũng không tránh khỏi phải nhún vai cười nói:

- Nếu là hạ sách, thì lúc thi hành chắc chắn sẽ có phiền toái. Ta sẽ quy gọn trong tám chữ “Hợp huyện, dời dân, cất giấu, trong thanh” nếu Đông Ông có hứng thú, tôi sẽ viết mộ bản điều trần, ngài có thể từ từ mà xem.

Dứt lời, y lấy một tập văn án từ trong ống tay áo ra, hay tay đưa cho Nguyên Bảo Tàng.

Nhìn độ dày của bản điều trần, Nguyên Bảo Tàng hiểu ngay quyết tâm của Ngụy Trưng là rất lớn. Ông ta nóng ngực rồi cảm ơn:

- Vất vả cho Huyền Thành rồi. Nếu như năm nay lão phu còn có thể sống yên ổn được ở quận Võ Dương, thì vào cuối năm nhất định sẽ báo với triều đình công lao của Huyền Thành.

Ngụy Trưng bước sang bên cạnh nửa bước, không dám nhận lời cảm ơn của Nguyên Bảo Tàng:

- Đây vốn là trách nhiệm của tại hạ. Đông ông hãy xem trước bản điều trần, việc này nói thì có thể giản lược, nhưng khi làm sẽ không dễ dàng như vậy đâu!

“Vườn không, nhà trống” là kế sách thần kỳ tiêu diệt phi lúc trước mà triều đình đã dùng hình thức thánh chỉ để mệnh các nơi thực hiện, đối với Nguyên Bảo Tàng mà nói cũng không phải là từ mới mẻ gì. Biện pháp kiến

ngộ cụ thể của triều đình là di dời dân chúng các nơi vào các thị trấn hoặc bảo trại gần đó khiến cho bọn thổ phỉ không lấy được lương thực mà đói chết. Kế sách này lúc đầu thì rất tốt, đích thực đã cắt đứt nơi phát ra lương thực cho đám thổ phỉ và lâu la, giải quyết được tận gốc, nhưng lại có một điểm không để ý đến, đó là dân chúng cũng phải ăn cơm. Sau khi bọn họ di chuyển về thành đã mất đi cuộc sống trước kia của mình, đồng thời giá lương thực tăng cao, kết quả là không ít người đã bí quá hóa liều đã kết hợp với thổ phỉ nội ứng ngoại hợp cướp kho lúa. Kết quả ngược lại là làm cho rất nhiều thị trấn rơi vào tay giặc cỏ, cổ vũ cho sự kiêu ngạo của bọn thổ phỉ.

Về sau Thái phó Khanh Dương Nghĩa đến Hà Bắc chủ trì tiêu diệt thổ phỉ, mạnh mẽ thi hành “Khuyến nông lệnh”, đặc xá cho đám dân chúng bị buộc phải đầu nhập làm lục lâm, ngừng lại việc sơ tán vào trong thành, khuyên bọn họ hãy quay về nhà làm ruộng. Vô hình trung sách lược “Vườn không nhà trống” đã bị thất bại. Bây giờ Ngụy Trưng lại đề xuất vấn đề quan trọng này, còn thêm bốn chữ ở trước là “Hợp huyện, dời dân”, thực sự cũng có chút to gan.

Thiên bẩm Nguyên Bảo Tàng đã có tính cẩn thận, đối với điều trần của Ngụy Trưng, ông ta lại càng phải cân nhắc. Ông ta buông bản điều trần xuống rồi cười khở:

- Huyền Thành nay thật sự là đã đem ta mà nướng trên lửa rồi. Những lời nói thật của ông, có hiệu quả tuyệt đối! Nhưng nếu Nguyên mỗ chiếu theo mà làm, chỉ e các huyện Võ Dương không những rơi vào tay kẻ tặc mà ngay cả cái đầu của mình cũng khó bảo toàn.

- Cớ gì mà Đông Ông lại nói như vậy, hay là cảm thấy Ngụy mỗ có sự bất trung sao?

Ngụy Trưng liền lên mặt, thấp giọng chất vấn.

- Trong lòng Huyền Thành đã biết rõ sao còn chất vấn ta?

Nguyên Bảo Tàng vịn tay vào bàn, liên tục lắc đầu:

- Nếu giao được cho Dương Thái Phó hoặc là giao cho La Man Tử đều được. Duy chỉ có giao cho Nguyên mỗ... haiiii!

Thái phó Dương Nghĩa Thần và Hồ Bí Đại tướng quân rất được Dương Quảng coi trọng, trong tay cũng đều nắm trọng binh, cho nên xưa nay dù làm bất cứ việc gì, người khác cũng không dám trêu chọc vào. Nhưng Nguyên Bảo Tàng biết mình ở hạng nào, thoát nhìn tướng Quận thủ quận Võ Dương là quan to, dậm chân là cả quận phải run rẩy nhưng trên thực tế lại phải nhìn sắc mặt của bọn thế gia đại tộc đất này mà ăn cơm. Chỉ cần không cẩn thận một chút làm đắc tội, tiếp theo đó không những bị người mà lại còn bị “bạn cũ” trong triều buộc tội, kết quả bất kể tội danh có thành lập hay không thì phiền toái cũng cả một đống.

Mà diệu kế thứ ba trong bản hiến kế của Ngụy Trưng lại đề nghị ông ta đem ba huyện Ngụy, Quán Đào, Quan tách khỏi quận Võ Dương hợp thành một huyện, đem dân chúng và quan viên dời từ Võ Dương đến huyện Ngụy gần nhất. Như vậy, nếu giặc cỏ có đến xâm phạm quận Võ Dương, huyện Ngụy và các quý hương thuộc cai trị quận Võ Dương có thể tương trợ lẫn nhau, một nơi có nguy, các nơi khác có thể xuất kích ngay được, tấn công sau lưng địch, khiến quân giặc tả hữu không kịp phản công, tự biết khó mà lui.

Kế này đích xác có thể phát huy tác dụng với bọn giặc cỏ, và đối với việc di dời dân chúng tới huyện Ngụy, Ngụy Trưng cũng diễn giả tỉ mỉ trong bản điều trần. Nhưng điều không nên thì đó chính là y không nên chia mấy trăm dặm đất hoang từ sau dãy núi Sa Lộc đến bờ sông Hoàng Hà cho dân chúng khai khẩn. Mảnh đất thổ địa đó năm nào cũng để cỏ hoang, không khai khẩn thì quả là đáng tiếc nhưng nó đều đã có chủ, dù họ có bỏ ruộng hoang thì Nguyên Bảo Tàng cũng không thể có ý đồ gì được với nó.

Tâm tư của Ngụy Trưng thông thấu, y nhìn ra cẻ mặt khó xử của Nguyên Bảo Tàng mà đoán được ông ta đang nghĩ gì, y do dự một chút rồi thấp giọng đề nghị:

- Sao Đông Ông không thử nói một câu với mấy gia đình kia. Dù sao tổ chim bị phá thì trứng cũng không thể lành được. Thực sự để cho quân giặc chiếm được thành thì họ giữ đất cũng đâu còn tác dụng gì?

- Vỡ tổ?

Nguyên Bảo Tàng cười lạnh nhún vai:

- Huyền Thành từng đọc sách “Đại nhân tiên sinh truyện” của tổ tiên Nguyên mỗ viết rồi đúng không? “Vá đũng quần”, đóng cửa đuổi con rận là trách nhiệm của Nguyên mỗ. (Chú thích)

Chú thích: Đại nhân tiên sinh truyện, Nguyễn Tịch thời Ngụy Tấn, đem so sánh các quý tộc như con rận kiểng ăn bên trong đũng quần. Nguyên Bảo Tàng trích dẫn câu văn này, thứ nhất là đã tuyệt vọng với Đại Tùy, thứ hai là khoe khoang mình có huyết thống hậu duệ danh môn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 171: Đằng Uyên (6).

V

ới hiểu biết sâu rộng của Ngụy Trưng, y hiểu Nguyễn Tịch đã đem so sánh đại gia tộc như “con giện trong đũng quần”, bài văn cay độc này nghe nhiều nên thuộc. Nhưng bây giờ, y có chút cười không nổi. Nguyên Bảo Tàng nói rất hay, lúc này con rận chỉ để ý có hút được nhiều máu hay không, chứ không lo gì đến cái đũng quần quận Võ Dương có bị rách hay không. “Nhóm con rận” này vẫn còn có chỗ để đi là ngực, nách của Lạc Dương, kinh thành. Chỉ cần thân chủ là Đại Tùy không bị hút khô thì những người đó vô tư. Còn y và Đông chủ của mình Nguyên Bảo Tàng thì phải sinh tồn ở Võ Dương, tự chịu hủ diệt.

Lúc này cả khách và chủ đều mất đi hứng thú nói chuyện. Đứng cạnh cửa sổ lặng lẽ nhìn ra ngoài bóng đêm, không khí ngoài trời không quá nóng, tia chớp liên tục lóe lên trên trời sau đó bầu trời có vẻ đen hơn, đen đến nỗi làm cho con người không thở được, đen đến nỗi làm cho người ta phải tuyệt vọng.

Buồn chán đếm chớp một lúc, Nguyên Bảo Tàng thở dài hỏi:

- Huyền Thành, có phải ông cảm thấy Quận thủ Nguyễn mỗi ngày hèn nhất hay không?

- Đông Ông là người tận tụy với công việc, thanh liêm thời nay hiếm mà có được!

Ngụy Trưng không đành lòng mắng ông ta là hồ đồ, lại không thích nói trái với lương tâm như vậy, đành phải đổi lại tìm ra ưu điểm của đối phương.

Nguyên Bảo Tàng cười khỗ lắc đầu:

- Ta làm quan thanh liêm không mong để đời cái gì là thanh danh tốt, tốt xấu gì cũng sẽ không mong lưu danh hay bêu danh gì.

Ông ta cười xoa xoa khóe mắt rồi nói tiếp:

- Nếu như, nếu như tiên đế còn tại vị... ta nhất định sẽ trở thành rường cột của nước nhà, Huyền Thành, câu này ông có tin không?

Ngụy Trưng vừa mới qua tuổi ba mươi, ấn tượng với Hoàng Đế khai quốc Đại Tùy Dương Kiên khá nhạt nhòa cho nên cũng không hiểu lắm tâm trạng của Nguyên Bảo Tàng. Làm phụ tá tâm phúc, y không thể làm cho lúc Đông Chủ liên tiếp gặp nạn lại càng thêm chán nản, bèn cười cười, thấp giọng đáp lại:

- Đông Ông có tài chỉ có điều bị thời vận trói tay trói chân, có khát vọng mà không thể thực hiện được! Ngài đừng thở dài, vẫn còn sống trong thời này, chưa biết chừng Đông Ông còn có thể mượn được sấm chớp mà bay lên mây xanh ấy chứ!

- Không phải là thời vận mà là người!

Nguyên Bảo Tàng lại lắc đầu, dường như bị tia chớp trên trời dẫn ra sự chua xót trong lòng:

- Huyền Thành tài hoa đều hơn ta gấp bội, hôm nào có cơ hội chúng ta sẽ thi đấu. Haiiii, kẻ bề tôi cũng khó! Được người thì chưa chắc đã được kỳ chủ, được kỳ chủ chưa chắc đã được người. Bất đắc dĩ nhất không ai qua được, lúc đó kỳ chủ đều không thể được, nhưng lại chiếm được vị trí người tốt. Nguyên mỗ tự hỏi nếu tiên đế còn sống, chỉ dựa vào bản lĩnh xưa nay từng lập được của Nguyên mỗ, nhất định có thể tạo phúc một phương, khiến thiên hạ an cư lạc nghiệp. Công tích rơi vào trong tay tiên đế, với bản

tính cần kiệm mà yêu dân, cũng sẽ không uổng công Nguyên mỗ lao lực. Đáng tiếc, ôi! Đáng tiếc...

Cụ thể đáng tiếc cái gì, ông ta cũng không cần rõ, Ngụy Trưng cũng hoàn toàn có thể đoán được và rất đồng tình. Nếu đứng từ phương diện của dân địa phương mà đánh giá, Quận Thủ quận Võ Dương Nguyên Bảo Tàng đúng là một vị quan tốt làm đúng chức trách, cần cho cương vị công tác, liêm khiết. Hơn nữa người này lá gan vẫn còn nhỏ, cho nên cũng không lỗ mãng, hấp tấp làm cho hao tổn công sức. Đúng với cổ nhân đã từng nói câu “Vô vi mà trị, dân chúng tự an”

Nhưng lúc này thế đạo cổ tình tạo loạn, loại thần tử giữ gìn thành tựu đã có là Nguyên Bảo Tàng sẽ rất khó để thích ứng với sự biến hóa của thế đạo. Vừa không có năng lực đối phó với lưu tặc lại không quyết đoán ăn nói thẳng thắn, gọi Hoàng Đế và chư công cầm quyền trong triều thức tỉnh. Bởi vậy, ông ta than sinh ra không gặp thời, cũng không có được kỳ chủ, cũng là lời than thở có lý mà thôi.

Chỉ có điều tình thế bên ngoài thì bất chấp người trong cuộc khó xử thế nào. Nguyên Bảo Tàng than thở có lý cũng không thể “hiếu và bỏ qua” cho đám giặc cỏ được. Bảy ngày sau, tin xấu cũng truyền đến quận Võ Dương, nhân lúc mưa to gió lớn, nước sông Chương Thủy dâng cao chặn đường, trùm thổ phỉ Trình Danh Chấn, Vương Nhị Mao, Hách Lão Dao, Đỗ Ba Lạt, Vương Ma Tử đã cùng hợp binh công phá huyện Kinh Thành thuộc quận Thanh Hà, nằm ở bờ tây Chương Thủy. Đợi khi Quận thừa Thanh Hà lĩnh viện binh đuổi tới, bọn thổ phỉ đã lục soát hết rồi cướp hết lương thực trong thành, nghênh ngang bỏ đi rồi.

Dương Tích Thiện đuổi theo không kịp, lại không dám xâm nhập đầm Cự Lộc để phá tan giặc cỏ, đành phải quay về. Ngay sau khi ông ta vượt qua Chương Thủy, Trình Danh Chấn lại ra cờ hiệu Trương Kim Xưng xuất hiện tại huyện Thanh Chương hiện tại đã bị quan phủ vứt bỏ, đóng quân ở đây

bất động mấy ngày. Các nơi quận Võ Dương cách bởi Chương Thủy một ngày ba lần kinh sợ, quan phủ sợ hãi ban ngày cũng không dám mở cửa.

Cửa thành không mở, hàng hóa không thể vào trong, vùng ngoại thành đã đến kì thu hoạch mà thiếu hụt lao động cũng đang khó khăn. Không phải là Nguyên Bảo Tàng bị bức không có cách gì đành cầu đến tâm phúc Ngụy Trưng. Cả chủ và khách vẫn thương lượng từ xế chiều cho đến tận nửa đêm, xem xét kĩ bản đề xuất của Ngụy Trưng, trong đó có ba hạ sách. Rốt cuộc cuối cùng đã quyết định thực hiện trung sách chiêu an thử xem có hiệu quả gì không.

- Huyền Thành hãy thay ta viết một lá thư cho y, hãy nói rằng ta biết y có oan khuất, đã sai người dâng biểu buộc tội Lâm Đức Ân bức người tốt làm tặc. Trong nửa tháng, triều đình sẽ trả lời. Nếu y đồng ý cải tà quy chính sẽ cho y giữ chức Kỵ Đô Úy quận Võ Dương. Sau này, y có công lao cũng sẽ được trình lên triều đình, tự tay mình oan cho cha.

Nguyên Bảo Tàng vẫn như cũ không dám đụng chạm đến bản án mưu phản của Cao Đình, nhưng lại chính mồm mình đã đồng ý với Ngụy Trưng, nếu Trình Danh Chấn đồng ý đầu hàng, sẽ tiến cử y giữ chức Quận Binh Đô Úy, để y có thể minh oan cho cha mình. Còn về phần hứa hẹn khi nào sẽ thực hiện và chi tiết thực hiện thế nào thì chiếu theo lệ quan trường của Đại Tù mà làm.

Ngụy Trưng hiểu Đông Chủ chứa tâm tư có thể lừa gạt được thì lừa gạt, được chăng hay chớ, cũng không dám vạch trần, gạt đầu trầm giọng nói:

- Trình tặc hiểu rất rõ động tĩnh ở quận Dương Thừa như lòng bàn tay, nói vậy chắc cũng đều hiểu hết các quận quanh đầm Cự Lộc. Bức thư này của Đông Ông, không lo không đưa được đến tay y. Thuộc hạ nghĩ, chúng ta không ngại viết thêm trong thư mời y chuyển lời đến các chư tặc đầm Cự Lộc, tất cả bao gồm cả Trương Kim Xưng cũng có thể được nhận chiêu an. Một khi buông binh khí, mọi tội nghiệp đều được xóa bỏ. Bản quận còn có

thể căn cứ vào tài cán từng người mà xem xét phong cho chức quan tương ứng.

Danh đầu là Trương Kim Xứng, sau khi y đầu hàng có được đặc xá hay không thì không trong phạm vi quyết định của Nguyên Bảo Tàng. Nhưng sau khi ông ta suy nghĩ một lúc vẫn gật đầu tỏ vẻ đồng ý:

- Cũng được, như vậy ít nhất cũng làm cho kẻ tặc dao động quân tâm. Trương tặc nghiệp chương nặng nề, chắc chắn không muốn quay đầu lại. Nhưng Trình tặc vừa gia nhập, căn cơ và tâm tư chưa chắc đã ổn định, nếu hấn và Trương tặc nảy sinh hiềm khích, hừ hừ...

Vốn dĩ Ngụy Trưng đúng là không ôm hy vọng Trình Danh Chấn có thể bị một phong thư của mình mà chiêu hàng, bởi vậy cũng muốn thông qua loại thủ đoạn ly gián đám tặc này. Ý tưởng về sau của Nguyên Bảo Tàng cũng ăn ý với , cả khách và chủ đều nhìn nhau cười. Viết như thế nào, để thành ý và nắm chắc phần thắng cần phải bàn bạc, một bức thư chiêu hàng rất nhanh đã được ra lò.

Ngụy Trưng lại tìm người sao chép ra làm mất bản, giao cho Nguyên Bảo Tàng đóng quan ấn lên, sau đó tự mình và cấp dưới đi một chuyến đến Quán Đào, còn nhớ hay là quên điểm tốt của Trình Danh Chấn hay không, cũng không thêm để ý đối phương có cho mật thám đầm Cự Lộc theo dõi không, bất kể dùng biện pháp gì, cũng nhất định phải đem thư này đến đúng đích của nó.

- Ngụy, Ngụy đại gia, chúng ta đã không qua lại với Lưu tặc rồi!

Không ngờ khen người lại có thể khen ra tai họa, mấy kẻ nhàn rỗi ở huyện Quán Đào ra mặt cầu xin. Hiện tại rối cuộc thì bọn họ cũng nhận ra rồi, mấy ngày trước đó đạo sĩ thối xem bói cho mọi người chẳng phải là tiên đồ qua đường gì cả, mà chính là tâm phúc của Quận Thủ quận Võ Dương, Ngụy Trưng.

- Đưa một bức thư thì có gì khó. Bọn người không phải là luôn mồm nói Trình tướng quân có ơn với mình sao. Hiện tại, y đang đóng trú ở huyện Thanh Chương, nếu các người với y là đồng hương thì đưa một bức thư tới, sợ cái gì, mất đầu chắc?

Lần đầu tiên sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn đến ỨC HIẾP người lương thiện, trong lòng Ngụy Trưng cũng không đành:

- Hơn nữa, bức thư này cũng không có ác ý gì với hãn cả, ở đây có hai xâu tiền, nếu các người chịu đi truyền tin thì lấy mà chia nhau. Không đi, thì hãy theo ta đến trước mặt Quận thủ đại nhân mà ăn nói.

Có thể không bị quy tội liên đới, bọn họ đã cảm ơn trời đất lắm rồi còn đâu mà dám đến trước mặt Quận thủ đại nhân? mấy người bọn họ nhìn nhau, nhận lấy xâu tiền, rồi mang thư đi tìm Trình Danh Chấn.

Đoàn người cũng may mắn, Trình Danh Chấn suất lĩnh hơn ba nghìn lâu la bước đầu huấn luyện đạt yêu cầu vẫn trú ở Thanh Chương, cũng không vội vã đánh dẹp quan phủ. Sau khi nhận thư lại thưởng tiền cho mỗi người đi truyền tin, sau đó hãn mời người truyền tin chờ nửa ngày, để mang thư hồi âm của mình về cho Ngụy Trưng.

- Người thật sự không muốn nhận chiêu an?

Thấy Trình Danh Chấn hết sức lịch sự với người mang tin, Vương Nhị Mao đến gần cau mày truy hỏi. Mấy tháng ra khỏi đầm đánh đấm, y cũng biết quý giá cái đầu của mình. Y cũng đã cao hơn đám bạn cùng tuổi, lại bởi vì trước đây từng khiêng hàng kiếm sống nên vạm vỡ hơn nhiều so với thiếu niên cùng tuổi.

- Nếu người ta đã ra chiêu rồi thì chúng ta không thể thất lễ!

Trình Danh Chấn cười cười, cầm lấy bức thư của Ngụy Trưng giao cho Vương Nhị Mao:

- Người hãy lập tức đến đầm Cự Lộc một chuyến, đem toàn bộ tin này cho Trương Đại Đường Gia. Nhân tiện hỏi xem ta thành thân dùng phòng nào mới tốt?

- Chuyện này?

Vương Nhị Mao không rõ suy nghĩ của Trình Danh Chấn, có hơi giật mình nhận thư, đi cũng không được mà ở lại cũng không xong.

- Đi về thăm tiểu thư Chu gia thôi!

Trình Danh Chấn gõ đầu Vương Nhị Mao một cái, cười trêu:

- Đừng quên mang lễ vật cho nàng, sau đó lập tức cưỡi ngựa quay về, chúng ta còn có trận đánh ác liệt nữa.

- Vâng, ôi!

Rốt cuộc thì Vương Nhị Mao cũng đoán ra ý của Trình Danh Chấn, rồi thoả mái cười chạy đi. Trình Danh Chấn nhìn theo bóng của cậu ta lắc đầu thở dài, rồi chậm rãi thông thả bước về thư phòng của mình.

Trải giấy, hẩn bắt đầu hồi âm cho Ngụy Trưng. Cảm ơn đối phương đã để ý đến mình, cũng cảm ơn đối phương đã mất nhiều công sức tra rõ những oan ức của mình. Ân huệ này, hẩn sẽ khắc sâu trong lòng và sớm muộn gì cũng sẽ tìm cơ hội báo đáp.

Về chuyện chiêu an, và chức quan mà Nguyên Bảo Tàng hứa hẹn, một chữ hẩn cũng không hề động tới. Kỵ đô úy tất nhiên là quan võ, theo quy cách của quận Võ Dương thì Quận Thủ chính Tứ phẩm, Kỵ đô úy là quan ngũ

phẩm, chức vị đã cao hơn huyện lệnh Quán Đào. Cái này một năm trước đúng là trong mộng của hắn, nhưng hiện tại thì hắn cũng đã không cần nữa.

Thậm chí hắn cũng không vạch trần, theo pháp luật Đại Tù, Quận thủ quận Võ Dương không có quyền chen vào quan võ, căn bản là không phong được cho bất cứ kẻ nào làm Đô úy cả.

Có đôi khi làm kẻ ngốc trước mặt người thông minh cũng là chuyện tốt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 172: Đằng Uyên (7).

K

ĩ thuật cưỡi ngựa của Vương Nhị Mao khá tốt, quãng đường từ Thanh Chương đến đầm Cự Lộc tròn hai trăm dặm, y dẫn theo mười tên thị vệ thân cận, mỗi người hai ngựa, chỉ cần ba ngày đã kịp quay trở lại. do tâm trạng vui vẻ, nên y cũng không thấy mệt mỏi, cho dù cả người và ngựa đều be bét bùn lầy, nụ cười trên mặt vẫn ngọt ngào như vừa ăn mật ong vậy.

- Nhị Mao ca về nhanh thật!

Phó Đô úy Đoàn Thanh xưa nay vốn giao hảo với Vương Nhị Mao, thấy y gió bụi dặm trường trở về, liền vội vàng lên trước giúp dắt cương ngựa. Không ngờ một câu nịnh bợ lại bị một đạp vào đùi, sau đó người kia ra sức ném mạnh dây cương vào lòng gãi, vừa đi, vừa nói nửa đùa nửa thật:

- Còn để ta nghe thấy hai chữ “Nhị Mao” phát ra từ miệng người lần nữa, ta sẽ cho người ăn roi. Chưa nói với người ta có đại danh à? Nhớ một cái tên, khó thế à?

- Cường ca, cái này không phải là tại ta thấy huynh nên vui mừng sao? Lần sau, người yên tâm, lần sau ta nhất định sẽ không gọi lung tung!

Đoàn Thanh quen đùa với y rồi, hề hề hà hà đáp. Thoáng cái, lại quên bồng lời hứa mình vừa hứa, truy hỏi:

- Nhị Mao ca gặp Thất đương gia rồi chứ, cô ấy với nhà mới của Trình giáo đầu thế nào rồi.....

Vương Nhị Mao đột nhiên xoay người, hai hàng lông mày chau lại thành một đám mụn. Ý thức được mình lại phạm phải điều cấm kị, Đoàn Thanh

sợ đến nỗi vội vàng nhảy lùi lại sau mấy bước, liên thanh nỉ non:

- Cường ca, Cường ca lại tha cho ta lần này nhé, Giáo đầu, iáo đầu cứu mạng!

Trình Danh Chấn đứng lúc từ trong quân trưởng ra nghênh đón, nghe thấy Đoàn Thanh kêu cứu với mình, phì cười bước lên nắm lấy bả vai Vương Nhị Mao:

- Tiểu tử người, vội vã trở về như vậy, cũng không sợ bị yên ngựa xóc dập mộng hả? Đưa thư cho Đại Đường Gia rồi chứ, lão nói thế nào?

Trước mặt người ngoài, uy nghiêm của chủ tướng của Trình Danh Chấn vẫn cần phải giữ gìn. Vương Nhị Mao phát bực, hằm hằm nhìn Đoàn Thành một cái, sau đó mới miễn cưỡng trả lời:

- Đại Đường Gia còn có thể nói thế nào nữa? Nếu ngay cả kế ly gián này mà lão cũng không nhìn ra, cũng không đáng làm Đại Đường Gia của chúng ta nữa! Lão bảo đệ chuyển lời đến huynh, từ giờ còn nhận được thư kiểu này nữa, thì chặt tay kẻ đưa thư xuống cho lão nhắm rượu. Còn nhà mới của huynh, đã trải thêm hai tầng lau sậy trên nóc nhà rồi. Giờ đợi hong tường đất bên trong thêm vài ngày nữa, là có thể ở được rồi!

- Đại Đường Gia lại đổi vị từ khi nào vậy?

Trình Danh Chấn cười lắc đầu. Trương Kim Xương thích ăn thịt người này, thật đúng là khiến người ta chẳng có cách nào nịnh nọt được. Hắn nửa dặt nửa kéo, lôi cổ Vương Nhị Mao vào trong quân Trưởng, sai người mang đến cho y một chiếc ghế xếp, rót xong cốc trà nóng, rồi lại tiếp tục hỏi:

- Thế nào, đi đường thuận lợi chứ? Có kẻ nào dám gây chuyện với người không?

Nhân lúc hai huynh đệ kẻ hỏi người đáp, tên Đoàn Thanh nịnh bợ nhằm chỗ đã chạy mất dạng. Vương Nhị Mao thấy đối phương không còn tiếp tục chặn trước mắt mình, cũng hạ hỏa. Cười cười, rất tự hào đáp:

- Kẻ nào có gan chọc vào chúng ta chứ? Đây đều là công lao của huynh. Còn phải nói, chủ ý huynh đưa ra cho Đại Đường Gia hay thật. Mấy thôn trang lớn nhỏ với cả đám bảo trại (làng có tường bao xây quanh), thấy cách ăn vận của đệ, cứ như chuột thấy mèo ấy. Không những không dám chủ động sinh sự, mà chỉ cần đệ dừng lại nghỉ, là bọn họ chắc chắn sẽ sai tráng đinh to gan nhất đến trước đưa nước đưa trà, sợ hầu hạ không tốt sẽ gây rắc rối cho cả thôn!

Cái ý kiến hay của Trình Danh Chấn đưa ra cho Trương Kim Xưng, là chỉ sách lược mới sau xuân của quần hùng Cự Lộc đối với quốc quận các nơi. Hóa ra Trương gia quân mỗi lần phá một trại, tám chín phần sẽ cướp sạch trại đó, phụ nữ thì bắt đi, đàn ông giết sạch. Tuy uy danh lẫy lừng, lại kết thù kết oán với rất nhiều huyện thành, bảo trại chưa bị Trương Gia Quân động đến, mỗi khi ông đi cướp bóc, đám người trong đó thà tất cả tử trận, cũng không chịu mở cửa đầu hàng.

Sau khi Trình Danh Chấn trở thành Cửu Đường gia của đầm Cự Lộc, tham chiếu kinh nghiệm của Trương Gia Quân ở huyện Quán Đào, đưa ra nguyên tắc “thỏ không ăn cỏ gần hang” với mấy vị tiền bối. Cách tiến hành cụ thể là, căn cứ vào quy mô và diện tích của các huyện thành, ấp lũy, bảo trại còn lại của Trương Quốc quận, đưa ra yêu cầu “bảo an” với các ấp đó. Nếu những ấp đó có thể mỗi năm giao nộp một khoản “thuế bảo an” nhất định theo kì vọng của Trương Gia Quân, thì Trương Gia Quân không những không cần chủ động đánh bọn họ, hơn nữa còn phụ trách bảo vệ bọn họ không bị bọn lục lâm hào kiệt quấy rầy. Đồng thời, nếu Trương Gia Quân đi qua, những kẻ được bảo vệ cũng sẽ tạo thuận lợi. Hơn nữa, khi quan quân đến tiêu diệt sẽ cố hết sức mật báo cho đầm Cự Lộc.

Qua một loạt các hành động thuyết phục, ép buộc và uy hiếp, ngoài Long Cương thuộc trị sở của Tương Quốc quận ra, những huyện thành lớn nhỏ, thành lũy còn lại đều chấp nhận điều kiện của Trương Gia Quân đưa ra. Thậm chí còn có một số địa phương của Võ An quận và Triệu quận, cũng dựa trên nguyên tắc không rước họa cho mình, bí mật phái người trung gian đạt được hiệp thương “bảo an” với Trương Gia Quân.

Cùng với việc đạt được hàng loạt các hiệp thương “bảo an”, tai mắt của Trương Gia Quân lập tức linh hoạt hơn rất nhiều. Thường thường cứ hễ phía quan quân có động tĩnh gì, là đám mật thám do đầm Cự Lộc cài ở các nơi đã tiếp sức nhau gửi tin tức về. Ngoài ra, bách tính các nơi cũng không thù hận đám “Lục Lâm hảo hán” như trước nữa, cho dù trông thấy đại kì có chữ “Trương” vẫn như gặp ôn thần, nhưng chí ít thì khi đám lâu la của đầm Cự Lộc đơn độc thì cũng không cần lo bị bọn tá điền dùng cuộc đánh chết tươi.

Trong mắt Vương Nhị Mao, đó đều là những công lao của người bạn tốt này thật sự lập nên, mình đi theo cũng được thơm lây, vì thế không lúc nào là không đặc ý. Trình Danh Chấn đã từng bị ném trái cảnh làm người đường hoàng nhưng bị thiệt lớn, xử sự cẩn thận hơn Vương Nhị Mao rất nhiều. Thấy y lại treo hai chữ “công lao” trên mép, vội vàng lắc lắc đầu, nhìn trước ngó sau nói:

- Là Đại Đường Gia chịu buông tay để chúng ta toàn lực làm. Nếu không, chỉ dựa vào hai người chúng ta, có thể dậy được bao nhiêu sóng gió! Thất Đường gia thế nào rồi? có kêu với người là ở trong đầm Cự Lộc buồn đến phát điên không?

- Tiểu cừu ca nhớ vợ rồi chứ gì!

Nghe Trình Danh Chấn nhắc tới Đỗ Quyên, ánh mắt Vương Nhị Mao lập tức sáng ngời:

- Cô ấy chắc cũng ngọt ngào lắm rồi.....! Nếu không phải vì áo cưới chưa may xong, chắc đã sớm cưới ngựa, cùng đệ tới đây thăm huynh rồi!

Nghĩ đến tính tình hấp tấp đó của Đỗ Quyên, lúc này lại phải ngồi dưới bóng cây theo Liên tẩu học may vá, Trình Danh Chấn trong lòng chột ảm ảm. Cười cười, tiếp tục truy hỏi:

- Nàng và Tam Đường Gia thì sao, vì hai người phụ nữ kia mà hai cha con vẫn cứ vừa gặp mặt là lại cãi vã chứ? Phỏng chừng chuyện lần này Tam Đường Gia đưa phụ nữ về đầm, lại khiến nàng không vui!

- Tiểu cữu ca, huynh tài thật, cách những hai trăm dặm mà chuyện vẫn có thể đoán được đến tám chín phần!

Vương Nhị Mao khâm phục vỗ thẳng vào đùi, hai con mắt vốn không được cho là to lắm lúc này hí thành một khe hở nhỏ:

- Cái lão Đỗ Ba Lạt đó có được hai người đàn bà, cả ngày thích đến nổi không muốn buông tay. Thất Đường Gia vì chuyện này mà không ít lần xử lí lão, lão ta tự thấy mình đuối lý, vì thế chấp nhận bị chửi bị đánh. Nhưng sau vẫn rúc vào chần đàn bà không chịu chui ra, khiến Thất Đường Gia có tức giận đến mấy cũng vô dụng!

- Thế Liễu phu nhân đâu, sao không khuyên nhủ nàng?

Trình Danh Chấn cười cười, lại hỏi.

Đã mấu tháng không về đầm Cự Lộc rồi, hẳn bức thiết phải tìm hiểu tình hình thay đổi trong đầm. Có những chuyện không tiện thăm dò từ miệng người khác, duy chỉ có lúc nói chuyện một mình với Vương Nhị Mao, sẽ không sợ sau này sẽ gây ra những rắc rối không cần thiết.

- Tất nhiên có khuyên rồi!

Vương Nhị Mao vừa mở miệng, con mắt lập tức lại trợn lên thật to:

- Nếu không, Thất Dương Gia sớm đã chém hai ả đàn bà đó của cha cô ấy rồi! May là lời nói của Liễu phu nhân có lý, con gái gả đi rồi, người già khó tránh khỏi cô đơn, có người cùng chơi đùa với ông, vẫn hơn là một mình ông uống rượu giải sầu, mượn rượu làm càn....

Tiếp theo cũng không quản cái mà Trình Danh Chấn quan tâm rốt cuộc nó là cái gì, y thao thao bất tuyệt, nói một mạch hết tất cả những kì văn dị sự lần này mình về đưa thư nghe được. Đặc biệt là việc riêng tư liên quan đến mấy người già trong trại, lại càng tăng thêm mấy phần giọng điệu khinh miệt, bới hết tất cả những chuyện vặt vãnh có liên quan ra.

Trình Danh Chấn vô cùng chăm chú lắng nghe, mỗi chỗ thấy Vương Nhị Mao lơ là, lại cắt ngang lời y, truy hỏi tỉ mỉ mất câu. Vương Nhị Mao cũng cố hết sức, đem tất cả những gì mình nghe được, với tất cả những tin vĩa hè nói thẳng ra. Hai huynh đệ cười cười nói nói, ước chừng tán gẫu hơn nửa canh giờ, mới hết hứng. Vương Nhị Mao nói khô lưỡi đắng miệng, Trình Danh Chấn lại đem hết những thay đổi trong nội bộ đầm Cự Lộc trong mấy tháng mình không ở, cơ bản mô phỏng rõ ràng.

Rõ ràng là, Trương Kim Xưng và mấy vị trại chủ khác rất hài lòng với chiến tích gần đây của Trình Danh Chấn. Đồng thời, liên tục không ngừng chuyển lương thực quân nhu vào đầm, cũng cố vũ thêm dã tâm của đám người này. Cuối tháng ba, nghe nói có người nhìn thấy một con quái thú đầu ngựa, sừng hươu, vây cá, đuôi rắn, dài đến trăm trượng, ở vùng nước rộng nhất của đầm Cự Lộc sau trại chính của Trương Kim Xưng. Theo phân tích của Nhị Dương Gia Tiết Tụng thì, đó hẳn là một con rồng xanh chưa phi thăng. Lời đồn này giờ đây được nói như thật, khiến cho những người nghe được đều cho rằng điều này dự báo đầm Cự Lộc từ đây sẽ phát đạt thịnh vượng. Còn cách nói của lục dương gia Tôn Đà Tử luôn luôn không để ý lại trực tiếp, rõ ràng đề luôn câu thơ:

“Đãi đặc phong văn tể hội, liên hữu tiềm long đẳng uyên.”

Cái gọi là tiềm long, tất nhiên là chỉ Đại đương gia Trương Kim Xưng không còn nghi ngờ. Mà Trương Kim Xưng có nhiệt huyết nhân cơ hội xưng vương, chỉ kiêng kị binh mã của Dương Nghĩa Thần đồn trú ở giữa bình nguyên và Thanh Hà, sau khi Trương Kim Xưng xưng vương ắt sẽ dẫn tới việc đối phương toàn lực đả kích, cho nên chuyện này ban nãy đã bị bãi bỏ. Nhưng dã tâm của con người một khi đã được thức tỉnh, thì sẽ không thể dễ dàng bình ổn lại được. Ngay vào lúc dựng nhà mới cho Trình Danh Chấn, trong trại của Trương Kim Xưng cũng mọc lên một tòa nhà lớn. Qui cách cơ bản dựa theo nha môn huyện của huyện Quán Đào, nhưng tên lại đặt vô cùng hoành tráng, trực tiếp gọi là Tiềm Long cung, mượn ý thanh long hiện thân trong nước.

- Chính miệng Đại Đương Gia từng nói, rốt cuộc xưng vương hay không xưng vương, còn phải xem cách nói của huynh!

Vương Nhị Mao nhấp giọng, tiếp tục bổ sung:

- Tóm lại là đợi sau khi huynh quay về sẽ quyết định. Trước khi huynh chưa quay về, cho dù Tiềm Long dựng xong rồi, đại đương gia cũng không ở đó!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 173: Đằng Uyên (8).

N

gười có nghe nói về Ngụy Trưng chút nào không vậy? Hẳn lợi hại lắm sao?

Có được bài học lần trước, Trình Danh Chấn đã không còn dám coi thường bất cứ ý kiến nào của bạn bè nữa. Trầm ngâm một chút, nhẹ giọng truy hỏi.

Bình pháp nói, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Hẳn vốn cho rằng có thể thông qua Vương Nhị Mao để nắm bắt tình hình, tăng cường thêm hiểu biết của mình về Ngụy Trưng. Một lát sau khi lời nói ra miệng, lại chẳng có được nửa tí hồi đáp. Trùng to mắt nhìn kỹ, chỉ thấy người bạn tốt Vương Nhị Mao chau mày, khổ sở suy nghĩ, ánh mắt lại là một mảng mờ mịt.

- Nghĩ không ra thì đừng nghĩ nữa, chắc người cũng chỉ bắc chõ nghe hơi thôi!

Không nở nhìn người bạn tốt khó chịu, Trình Danh Chấn rộng lượng vỗ vỗ vai người bạn, dịu dàng an ủi.

Một cái vỗ nhẹ nhàng rơi xuống, lại khiến cho Vương Nhị Mao nhảy dựng lên như con báo, một bước nhảy ra rõ xa, sau đó đứng ở chỗ cũ, ngượng ngùng nói:

- Dù sao ta cứ cảm thấy đó là một người như thế, rất là lợi hại, vô cùng lợi hại!

Lặp lại hai từ lợi hại liên tiếp mấy lần, Vương Nhị Mao thở phào một cái, tiếp tục bổ sung:

- Có lẽ là nằm mơ cũng thấy đấy, dù sao thì chúng ta tốt nhất là không nên gây sự với hắn. Để tránh hắn thực sự là một thái tuế, đến lúc đó trộm gà không xong còn mất năm gạo!

- Ta thấy đạo này người mệt mỏi lắm rồi!

Trình Danh Chấn lắc đầu, bị biểu hiện kinh ngạc của người bạn tốt chọc cho dở khóc dở cười. Cho dù rất tin tưởng lời khuyên chân thành của người bạn tốt Vương Nhị Mao, nhưng hắn vẫn quyết định cẩn thận một chút, tránh đâm phải tường:

- Ta vốn cũng không định phát động tiến công Quận Võ Dương, Nguyên Bảo Tàng nếu đã ôm ý muốn chiêu an với ta, thì chắc chắn trong khoảng thời gian ngắn sẽ không liên thủ với mấy quận khác. Nhân lúc không có Dương lão hổ, chúng ta hãy mau chóng xử lý tên tiểu tử thích gây sự kia đi. Tránh sào huyệt của chúng ta ngày nào bị y nhìn chăm chăm như hổ rình mồi, đến ngủ cũng không yên!

- Huynh nói là Dương Tích Thiện sao?

Vương Nhị Mao lại vọt ra ngoài mấy bước, nghiêng người, như tránh ôn thần không dám nhìn thẳng mặt Trình Danh Chấn:

- Ông trời của con ời, huynh có phải điên rồi không. Cùng với việc đi chọc Dương Bạch Mao kia, chẳng bằng chúng ta đi chọc Ngụy Trưng còn hơn. Chí ít thì bại trong tay Ngụy Trưng, chúng ta cùng lắm cũng chỉ chết một lần. Nếu bại trong tay Dương Bạch Mao, thì hai chúng ta đến vụn xương cũng không còn!

- Cũng chưa chắc đã thua y!

Trình Danh Chấn cười cười, đưa tay từ trên bàn trải ra một tấm địa đồ cũ nát.

- Người xem, nơi cách chỗ chúng ta gần nhất chính là đầm Cự Lộc, lần trước chúng ta phá Kinh thành, Dương Tích Thiện hận không thể đuổi tới đầm Cự Lộc bắt chúng ta, nếu lần này chúng ta lại tiếp cận vùng lân cận Tông thành.....

Kinh thành và Tông thành nằm giữa quận Thanh Hà và đầm Cự Lộc, cách rất gần thành Thanh Hà nơi Dương Tích Thiện đóng quân, nhưng Dương Tích Thiện dẫn quân đến, lại phải vượt qua vùng Chương Thủy rộng mấy chục trượng. Mà Trình Danh Chấn đi cướp hai vùng, lại chỉ cần trực tiếp đi theo quan đạo thông từ Thanh Chương đi Tông thành là xong.

Trên tính thuận tiện của việc hành quân thì, Trương Gia Quân cũng không thiệt thòi. Nhưng cái Vương Nhị Mao lo lắng là sức chiến đấu của binh sĩ quận Thanh Hà. Dù sao thì Dương Tích Thiện cũng là Quận Thừa có tiếng bách thắng, theo công báo của quan phủ, người đó ba năm gần đây đã đánh hơn sáu trăm trận với bọn Lục Lâm hảo hán, chưa từng bại một lần. Vì thế, hoàng đế Đại Tùy Dương Quảng đích thân viết một bức hoành, phái người dùng khoái mã từ Liêu Đông đưa tới khen ngợi y.

Ngoài dũng mãnh thiện chiến ra, hung danh của Dương Tích Thiện ở các vùng Hà Bắc cũng không thua kém Trương Kim Xưng chút nào. Trương Kim Xưng thì nổi hung danh là thích moi tim gan của đối thủ ra nấu ăn, còn bọn thổ phỉ đầu sỏ nếu không may rơi vào tay Dương Tích Thiện, nhẹ thì xé thành tám mảnh, nặng thì chém thành ngàn mảnh, xưa nay chưa từng có ai chết toàn thân cả. Bởi vì, giữa hai chân mày của Dương Tích Thiện bẩm sinh đã có một đám lông trắng, vì thế đám Lục Lâm hào kiệt đều gọi y là Sói mắt trắng, Dương mắt trắng, tôn trọng một chút thì gọi là Dương Bạch Mao.

Trước kia Trương Kim Xưng dẫn dắt quần hùng đầm Cự Lộc cũng từng “gặp” Dương Tích Thiện vài lần. Kết quả đều là ý đông hiệp ít, lại bị bên ít đánh cho khốn đốn mà chạy. Dần dà, quần hùng đầm Cự Lộc dường như hình thành một thói quen, tuyệt đối không giao thủ chính diện với Dương

Bạch Mao. Dù biết rõ là đánh không lại được, tránh cho xa không bao giờ là sai cả. Ai cũng không to gan như Trình Danh Chấn, không đợi Dương Bạch Mao giết tới, lại tự mình chủ động đi vuốt râu sói.

Kinh ngạc vì độ to gan của người bạn, Vương Nhị Mao tiến lên trước, cẩn thận nhìn theo ngón tay Trình Danh Chấn. Chỉ thấy trên tấm địa đồ to bằng nửa cái bàn, những nét vẽ đen chằng chịt đầy khắp, có chỗ khoanh loạn xạ lên, có chỗ thì đánh dấu bằng con số. Cá biệt có chỗ còn dùng chu sa bôi thành màu đỏ, ý chỉ vị trí hiểm yếu.

Địa đồ tỉ mỉ như vậy, Vương Nhị Mao chưa từng thấy ở chỗ người khác. Hảo hán của đầm Cự Lộc đều đến từ các quận lân cận, ai cũng có thể gọi là địa đồ sống. khi đánh trận chỉ cần thủ lĩnh ra lệnh một tiếng, đi thế nào, con đường nào gần, căn bản không cần người chỉ huy phải bận tâm. Bọn thủ hạ đứng đầu tụ tập lại một chỗ, rất nhanh chóng có thể thảo luận ra con đường hành quân tốt nhất.

Cũng như vậy, quận binh các quận cũng đều là người bản địa, thông thuộc địa hình địa mạo không kém gì đám Lục Lâm hào kiệt. Vì thế tuy kinh ngạc vì Trình Danh Chấn phân tích địa hình rất tỉ mỉ, Vương Nhị Mao vẫn quyết định khéo léo nhắc nhở hẳn:

- Dương Bạch Mao kia cũng là người bản địa! Số quận binh dưới trướng trên năm nghìn, hơn nữa đều bỏ nhiều tiền trang bị, mỗi một người đều có một bộ cung cứng đấy....

- Không nhiều thế đâu, ta đã nghe ngóng kĩ lưỡng rồi, số lượng cung tiền trang bị cho quận binh Thanh Hà, đại khái hơn bốn phần thôi!

Trình Danh Chấn cười cười, không chút che dấu lòng tham của mình:

- Thế nên ta mới muốn mò chút lợi từ y. Phe chúng ta phân phối không nổi giáp dày, gặp phải tay cung lão luyện của quân địch sẽ chịu thiệt. Cướp một số từ trong tay Dương Tích Thiện về, sau này có giao chiến với quan quân

nữa, cũng không đến nổi trong vòng một trăm bước, cứ chịu đòn mà không đánh lại được!

- Đệ thấy huynh đúng là điên thật rồi!

Vương Nhị Mao nhanh chóng hiểu được vì sao bạn tốt mấy ngày nay vẫn cứ đóng quân ở bờ sông Chương Thủy. Thanh Chương thành bị vứt bỏ với quận Võ Dương chỉ cách nhau có một con sông, đội quân của Trương Gia quân ở đó rất dễ bị người khác hiểu nhầm là chuẩn bị vượt sông cướp bóc Quận Võ Dương. Như vậy, trên dưới Quận Võ Dương tất nhiên sẽ phải sẵn sàng chống đỡ rồi, còn quận Thanh Hà thì lại có thể trút được cơn giận, lẳng lặng đợi quân binh Quận Võ Dương và Trương Gia quân đánh đến khi lưỡng bại câu thương, sẽ chạy tới làm ngư ông đắc lợi.

Nhân cơ hội quan viên các quận cho nhau xem cho vui, Trình Danh Chấn sẽ có thể ung dung phái mật thám tỏa ra, tìm hiểu tình hình thực hư của quận Thanh Hà. Bây giờ, Quận Võ Dương mưu đồ chiêu an thay chiến trận, quận Thanh Hà lại không rõ tình hình cụ thể của hai bên khi sắp lâm trận, Trương Gia quân liền có thể nhanh chóng men theo quan đạo đánh vào Tông thành!

Tông thành bất ngờ bị công kích, Dương Tích Thiện tất nhiên phát hiện ra mình mắc lừa bọn giặc cỏ. Để giữ được thanh danh bách chiến bách thắng của mình, người này nhất định sẽ vội vàng giết qua bờ tây Chương Thủy. Đến lúc đó Trương Gia quân vượt qua mà đánh....

Đây là một kế hoạch điên rồ và liều lĩnh, nếu thành công, ắt sẽ gây dựng nên uy danh của Trương Gia Quân và Trình Danh Chấn. Nhưng một khi bị Dương Tích Thiện cản lại thì, chỉ sợ rằng ba ngàn lâu la dưới trướng Trình Danh Chấn, không mấy kẻ còn có thể sống quay về đầm Cự Lộc.

- Còn điên hơn cả đám lão già kia!

Thấy Trình Danh Chấn chỉ mỉm cười trước những lời bình về mình, không phản bác. Vương Nhị Mao lại lớn tiếng bổ sung thêm một câu:

- Đám lão già đó mơ làm công thần khai quốc, dù sao cũng không cười chết từ trong mơ. Chiêu này của huynh nếu bị người khác biết được, Quyên Tử không ủng hộ...phì, phì! Đi ông đây không điên với các người, ông dẫn người về đầm Cự Lộc!

Lời tuy nói độc, nhưng y lại không lập tức quay người ra khỏi trướng, đôi mắt trông mong nhìn Trình Danh Chấn, chờ mong đối phương có thể thay đổi chủ ý. Trình Danh Chấn lại lắc đầu mà cười, dùng khước mắt quét qua Vương Nhị Mao một cái nhẹ giọng nói:

- Người rốt cuộc có muốn sớm rước Chu Ninh về nhà không? Người rốt cuộc có muốn dương danh lập vạn không? Cơ hội tốt thế này....

Nhắc tới đại tiểu thư Chu gia, Vương Nhị Mao lập tức nổi giận:

- Tiểu nương Chu gia đó căn bản không thèm nhìn ông đây một cái. Ông đây có ý tốt đem quà cho cô ta, ngày hôm sau đi thăm, cô ta đến cả hộp cũng không bóc, để đâu cho cô ta, vẫn nguyên ở đấy! Phì, ông đây chẳng phải mỗi không biết chữ thôi sao? Cũng chẳng phải thằng mù thằng què, bọn người nhà họ Chu đó thì ai cũng biết chữ, đáng tiếc ai ai cũng là thứ súc sinh đội lốt người!

- Ta có thể nói với Quyên Tử, để cô ấy sớm gả Chu Ninh cho người!

Trình Danh Chấn mỉm cười, thấp giọng tung ra một cái mồi khó mà cự tuyệt.

- Thật không?

Vương Nhị Mao mừng rỡ, thoáng cái hai mắt tròn xoe. Thấy nụ cười thần bí khó lường trên gương mặt Trình Danh Chấn, Vương Nhị Mao lại thở dài một hơi, rầu rầu nói:

- Tặng cho đệ cũng vô dụng. Dưa hái xanh không ngọt, cho dù đệ có ngủ với cô ta, thì ngày ngày cô ta cũng làm mặt lạnh với đệ. Ngày nào cũng vừa mở mắt là tức anh ách, sao phải khổ thế!

- Ta lại không sợ cô ấy làm mặt lạnh với người. Cô ấy ít nhất sẽ thấy người sẽ đối tốt với cô ấy, sẽ không coi cô ấy là món đồ chơi!

Trình Danh Chấn vỗ vỗ vai Nhị Mao, cười ủng hộ đối phương. Người bạn tốt quả thực đã trưởng thành rồi, không ngờ ngoài việc bản thân mình vui vẻ, còn suy xét đến cảm giác của người khác nữa.

- Là ta lo vẫn còn có người có ý định với Chu Ninh, cho dù người có rước nàng về dinh rồi, hậu trạch cũng khó sống yên!

- Đứa nào dám?

Vương Nhị Mao dựng ngược lông mày, đảo mắt, lại bắt đầu nhếch miệng cười khỗ.

- Nó....tiểu nương đó coi thường ông, mấy thứ già khom kia cũng coi thường ông. Đến lúc đó cả lũ háo sắc cả ngày cứ vây quanh sân nhà ông, cái đầu ông không thành màu xanh, thì mặt mũi cũng chẳng dễ coi vào đâu được!

Đám người vào đầm Cự Lộc làm phỉ sớm nhất kia, mười người thì có tám đứa là dân lưu vong. Nếu ngay cả chết cũng chẳng xá gì thì liêm sỉ có đáng mấy đồng? Nếu muốn cửa nhà thanh tịnh, chỉ có một cách duy nhất, đấy là phải thể hiện mình ác hơn, độc hơn đám háo sắc đó. Giống như Đỗ Quyên năm đó vậy, tự khắc khiến cho người khác tôn kính mà không dám đến gần.

Chỉ trông cậy vào Chu Ninh học Đỗ Quyên vung đao múa thương, chẳng khác gì người si nói mộng. vì thế cách giải quyết duy nhất là, chính Vương Nhị Mao mau chóng gây dựng thanh danh.

- Đệ cùng huynh đi sách nhiễu Dương Bạch Mao!

Nghĩ đến đây, không cần Trình Danh Chấn lắm lời thêm nữa, Vương Nhị Mao chủ động xin đi giết giặc,

- Chúng ta khi nào ra tay,.....dù sao ông đây vốn cũng là kẻ lưu manh, cùng lắm thì bù cả vốn ban đầu vào!

sao có thể tìm được ông ta? Việc này phải để ta suy nghĩ cẩn thận mấy ngày rồi mới trả lời được!

- Vậy thuộc hạ xin phép cáo lui trước!

Ngụy Trưng khom người hành lễ rồi xoay người đi ra.

Nguyên Bảo Tàng biết lời nói của mình không làm cho đối phương vừa ý, vội khẩn trương đuổi theo, giải thích nói:

- Huyền Thành, Huyền Thành xin hãy dừng bước. Đằng sau vụ án của Cao Dĩnh còn ẩn giấu rất nhiều điều kì quái, liên quan đến việc tranh đấu quyền lực của mấy đại phái hệ trong quân. Nếu không cẩn thận chỉ e là không thể giúp được Trình lão tướng quân mà lại còn đẩy ông ấy đến đường cùng nữa. Kết quả lại để tên Trình Danh Chấn kia sẽ đổ hết tội lên đầu ta, chuyện chiêu an này lại không có đường thông!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 174: Đằng Uyên (9).

T

uy hai huynh đệ bằng bất cứ giá nào cũng phải gây chuyện với Quận thủ quận Thanh Hà Dương Tích Thiện, Trình Danh Chấn lại không thực sự định bỏ hết vốn liếng vào đó. Hơn ba ngàn huynh đệ trong tay là hi vọng sống sót qua thời loạn của hãn, nếu các huynh đệ đều liều mạng hết, không cần quan phủ đến kiểm hãn, một số người trong nội bộ đầm Cự Lạc sẽ tự tìm đầu hãn để tính sổ. Con sói đầu đàn cường tráng nhất trong bầy sói luôn có thể ăn nhiều thịt nhất, để càng cường tráng hơn. Người sống trong thời loạn cũng vậy, chỉ cần đảm bảo mình lớn mạnh, mới có thể đảm bảo được an toàn cho mình. Người khác có nói gì cũng vô dụng, tín nhiệm của Trương Kim Xương rồi cũng có lúc phung phí hết, cũng có một ngày vây cánh của cha con Đỗ thị cũng không chiêu cố mãi được. Hơn nữa thân là đàn ông, Trình Danh Chấn thực sự không đủ dũng khí núp bóng nhạc phụ và thê tử mà sống. Ở một góc độ nào đó mà nói thì, hãn càng bức thiết phải lập công danh hơn Vương Nhị Mao, càng cần thông qua một trận chiến ra hồn để chứng minh bản thân.

Ngoài chuyện đó ra, việc hãn chủ động tìm tới Dương Bạch Mao còn có một nguyên nhân vô cùng quan trọng khác. Đó chính là dã tâm xưng vương của Đại Đường Gia Trương Kim Xương đã không thể ngăn chặn được nữa. Một khi đầm Cự Lạc đã dựng lên vương kì, sẽ trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của Tổng Biều Bả Tử Cao Sĩ Đạt ở lục lâm Hà Bắc, còn toàn bộ sự chú ý của quan phủ cũng sẽ chuyển từ lục lâm đồng đạo khác sang đầm Cự Lạc. Nếu đến khi đó quần hào Cự Lạc vẫn không có sức chiến đấu thì bị diệt chỉ là chuyện sớm tối.

Tự hỏi không có cách nào ngăn chặn chuyện Trương Kim Xung tự lập làm Vương, Trình Danh Chấn đành phải nghĩ hết mọi cách tăng cường thực lực của mình, để khi Dương Nghĩa Thần dẫn phủ binh ập đến, các huynh đệ ít nhất cũng có thể chặn kẻ đó lại chốc lát, không đến nỗi thua quá khó coi. Yếu tố quyết định sức chiến đấu đến từ các phương diện, việc khổ luyện ngày thường, kinh nghiệm chiến đấu của đám sĩ tốt, còn có cả trình độ chỉ huy của người thủ lĩnh, đều có thể ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng của một trận chiến. Những thứ trên, đều có thể nâng cao thông qua thời gian và những cuộc chiến đấu quy mô nhỏ, nhưng trang bị trong tay các huynh đệ, cho dù có cho Trình Danh Chấn bao nhiêu thời gian thì hẳn cũng không thể biến ra được. Giáo dài, đao lớn, cung, nỏ những thứ vũ khí sắc bén khi lâm trận cơ bản chẳng biết mua ở đâu được, nếu tự mình tự chế thì, một mặt cần có thợ lành nghề, một mặt cần có hậu cần cung ứng ổn định. Hai yếu tố then chốt đó, đầm Cự Lộc đều không đáp ứng được, mà thủ lĩnh cũng vốn vịn có mỗi phác đao, đám lâu la gây gỗ tay không đi ngăn cản phủ binh quân trận tạo thành được trang bị bởi giáo dài, mạch đao và thiết giáp, trừ phi người cầm đầu là Tôn Vũ chuyển thế, nếu không không có cơ hội thắng như nhau.

Trình Danh Chấn không phải là tướng lĩnh lão luyện gì, cũng không phải là danh tướng gì, hẳn thậm chí đến mấy quyển binh pháp cơ bản cũng không có cơ hội đọc hết. Nhưng hẳn là người duy nhất trong đầm Cự Lộc từng nhìn thấy trình độ vũ trang và luyện tập của phủ binh đại Tùy, cũng từng thấy mức độ vũ trang và luyện tập của các hảo hán Lục Lâm, trong lòng biết rất rõ sự chênh lệch giữa hai bên. Để bù lấp sự chênh lệch đó một cách nhanh nhất, với điều kiện trước mắt, hẳn cũng chỉ có thể trang bị tương đối tốt trước, nhưng chỉ ra tay với quân binh thực lực tương đối yếu kém, cướp binh khí và áo giáp của đối phương để vũ trang cho mình.

Tuy thực lực còn kém xa phủ binh đại Tùy, nhưng sở bộ thuộc Dương Tích Thiện ở quận Thanh Hà trước nay vẫn lớn mạnh hơn Trương Gia Quân rất nhiều. Đối phương từng tuyên bố, một ngàn quân binh có thể đánh cho một

vạn mâu tặc không còn manh giáp, năm nghìn quân binh, đối đầu trực diện đủ để phá hai mươi vạn. Lời này không thể hoàn toàn cho là khoác lác, dù sao thì chiến tích lúc trước của Dương Tích Thiện cũng bày ra đó. Nhưng mà, Trình Danh Chấn sợ dĩ khiêu khích Dương Tích Thiện trước, cũng vì nhắm vào điểm người này đã từng bách chiến bách thắng.

So với Dương Tích Thiện được gọi là hơn sáu trăm trận lớn nhỏ chưa bại trận nào, thì thanh danh của Trình Danh Chấn và Vương Nhị Mao quả thực là nhỏ không đáng nói. Đối phương có đầy đủ lí do không thèm để ý đến hai tên mâu tặc nhỏ bé mới quật khởi, càng có đầy đủ lí do lấy tâm thái đập ruồi đối đãi sự quấy rầy của bọn họ. Ba ngàn giặc cỏ, hơn đứt mười vạn người, hai mươi vạn cờ hiệu bọn Trương Kim Xưng, Cao Sĩ Đạt cứ hở ra là đánh ra, chẳng qua cũng chỉ là một đĩa rau nhỏ. Nếu đối phó ba ngàn giặc cỏ, Dương Bạch Mao lại lệnh cho năm ngàn quân binh quận Thanh Hà dốc toàn lực tham gia, quả thực là tự hủy hoại thanh danh, bất luận là đánh thắng hay thua, cũng chưa chắc thấy được vinh quang.

Cẩn thận phân tích tình hình địch ta một lượt, Trình Danh Chấn và Vương Nhị Mao quyết định phân chia hành động. Đầu tiên là Vương Nhị Mao dẫn tám trăm lâu la tới Tông thành điều võ dương oai, ép buộc huyện lệnh thành này tuân theo tiền lệ của huyện Quán Đào, bỏ tiền bỏ của ra để mua lại một năm bình yên cho bách tính toàn thành. Sau đó Trình Danh Chấn dẫn hết quân chủ chốt, dọc theo Chương Thủy từ từ lên, làm bộ chuẩn bị vượt sông qua công kích, uy hiếp quân binh các địa phương ven đường đừng có hành động hồ đồ.

Cùng lúc đó, Trình Danh Chấn hướng đăm Cự Lộc phát tín hiệu cầu viện, xin Trương Kim Xưng phái một nhóm người ngựa nữa xuất đăm, tiếp quản phòng tuyến Thanh Chương, ép quận Võ Dương không thể trợ giúp hữu hiệu cho Dương Tích Thiện. Còn về vùng Tông thành, thì xin Đại Đường Gia cứ việc yên tâm, hành động này chỉ là để kiểm nghiệm hiệu quả huấn

luyện gần đây, sẽ không thể không có được gì mà còn sống chết với Dương Bạch Mao!

Thư được đưa tới đêm Cự Lộc, Đại đường gia Trương Kim Xưng cũng bị dọa một vố. Ông tin tưởng vào năng lực của Trình Danh Chấn, nhưng không tin đám lâu la ba ngàn có dư, bốn ngàn không đến lại dám can bước sói mắt trắng Dương Tích Thiện. Nhanh chóng triệu tập mấy huynh đệ cũ lại, thảo luận xem vào thời khắc bắt buộc sẽ cứu viện Trình Danh Chấn thế nào. Nghe Trương Kim Xưng thuật lại xong, mấy vị đường gia khác, bao gồm cả người dũng cảm nhất là Hách Lão Dao cũng tối mắt choáng váng, chỉ có Nhị Đường gia Tiết Tụng còn coi là giữ được bình tĩnh, lấy thư của Trình Danh Chấn lật đi lật lại đọc mấy lần, cười cười, thấp giọng kiến nghị:

- Bây giờ hẳn đã dụ dỗ được Dương Bạch Mao ra rồi, chúng ta có đuổi tới nơi cũng không giúp được gì, chi bằng không đi nữa, tránh cho phía Dương Bạch Mao cũng triển khai thực lực, đánh cược toàn bộ gia sản. Cứu đường gia dùng binh xưa nay cẩn thận, sẽ không làm chuyện không chắc chắn. Đại đường gia cứ để cho nó làm đi, nếu nó chỉ cần người phái người đi giữ Thanh Chương, Người hãy cứ làm theo yêu cầu của nó là được rồi. Dù sao cũng chỉ là ba ngàn huynh đệ, cho dù có mất hết, tổn thất cũng không tính là lớn!

- Nó không phải là con rể người!

Đỗ Ba Lạt thời gian gần đây nhận được không ít “hiếu kính” của Trình Danh Chấn, tình cảm cha vợ rất sâu sắc, không đợi được Trương Kim Xưng trả lời, giành kháng nghị trước.

- Ít nhất cũng phải cho Người lo liệu đường lui cho Cửu Đường gia chứ!

Ấn tượng của Hách Lão Dao với Trình Danh Chấn cũng không tồi, nghĩ ngợi một chút, hạ giọng kiến nghị:

- Sói mắt trắng không dễ chọc, một khi Cửu Dương Gia bị y cản lại, không chết cũng mất lớp da. Ta có thể dẫn kị binh trông coi trên đường nhỏ thông đến đầm Cự Lộc, một khi Cửu Dương Gia thất thế, cũng có thể tiếp ứng kịp thời!

Hai người bọn họ khẽ mở miệng là người khác dù có ý kiến cũng khó nói. Thứ nhất là vô lí đặc tội với Đỗ Ba Lạt, thứ hai là mấy tháng gần đây, mỗi lần Trình Danh Chấn có thu hoạch, đều đem phần lớn trong đó hiếu kính với cho mọi người. Tất cả mọi người đều được lợi lộc, không ai kém ai, đặc biệt là Tứ Dương Gia Vương Ma Tử, nửa năm nay nguyên mĩ nữ đã lấy đến năm sáu người, đến gân cốt cũng võ mềm rồi. Với tình hình này, nếu còn không nói được câu nghĩa khí gì, sau này với người trước kẻ sau đều rất xấu hổ.

Thấy tất cả mọi người đều quyết định nhanh như vậy, Trương Kim Xưng ngược lại vô cùng khó xử. Tận sâu trong lòng, ông hi vọng hành động mạo hiểm của Trình Danh Chấn có thể thành công, cho dù không có cách nào đánh bại được Dương Tích Thiện, ít nhất cũng có thể giống như lần trước nhân cơ hội sông Chương dâng lũ lấy được Kinh thành, cũng khiến cho Dương Tích Thiện mất mặt. Nhưng với kinh nghiệm ngày trước lại lí trí nói với ông, lợi lộc Trình Danh Chấn chiếm được còn bé hơn cả mức bé, lần trước đánh lén thành công Kinh thành là nhờ vào thiên khí. Bây giờ đã là tháng bảy, trời nắng như lửa thiêu, nước sông Chương đã gần như là cạn, Dương Tích Thiện thậm chí không cần dựng cầu nổi, tìm chỗ nước nông phát cho mỗi binh sĩ một tấm gỗ, toàn quân sẽ có thể bơi qua.

- Thanh Chương chắc chắn phải cho người đi giữ. Không thể cho quận Võ Dương có cơ hội đánh lén tiểu Cửu!

Cẩn thận cân nhắc từ một chút, Trương Kim Xưng chậm chạp nói:

- Lão Ngũ nói rất đúng, đường lui của tiểu Cửu phải phải người đi tiếp ứng, ngộ nhờ nó không chịu thiệt, cũng có thể bình an trở về đầm Cự Lộc.

Nhưng lời của Nhị Đường Gia cũng rất hợp lí, nếu ngày thứ hai tiểu Cửu viết thư cho ta đã xuất phát thì, tính ngày, bây giờ nó đã thâm nhập vào trong quận Thanh Hà rồi. Tên tiểu tử Dương Tích Thiện đó kiêu ngạo vô cùng, nhất định sẽ ra nghênh chiến, ta phái càng nhiều người đi, quận binh bên Thanh Hà tham gia càng nhiều!

- Đúng là toàn nói thừa!

Đỗ Ba Lạt thầm chửi thẳng trong lòng. Ông phát hiện, từ sau khi cưới huyện lệnh phu nhân Liễu Nhi về, mùi quan trên người mấy huynh đệ ngày càng đậm. Chẳng những gờ tay nhắc chân giống một huyện lệnh, đến cả cách nói chuyện, cũng chẳng khác gì một số tên quan khốn nạn của Đại Tù, ăn nói lan man, vòng đi vòng lại vẫn không chịu nói vào điểm mấu chốt!

- Rốt cuộc có phái người tiếp viện hay không!

Trương Kim Xương kéo dài giọng ra, tiếp tục thăm dò. Tất cả ba ngàn lâu la Trình Danh Chấn dẫn theo, cho dù tất cả đều bị tiêu diệt, chỉ nói về số lượng người mà nói, đầm Cự Lộc có thể gánh được, nhưng ngộ nhờ Trình Danh Chấn cũng bị Dương mắt trắng tóm được, có phái người đi cứu hãn hay không, lại khiến người ta khó xử.

- Ta cảm thấy hay là cứ bàn bạc kĩ lưỡng. Hay là thế này đi, lát nữa lão Tam dẫn một bộ phận nhân mã đi tiếp quản Thanh Chương trước, lão Ngũ theo lời người nói, dẫn một đội kị binh đi trấn giữ đường nhỏ thông với đầm Cự Lộc, tiện thể nghe ngóng tin tức mới nhất của lão Cửu. Ta và lão Nhị, đi hỏi Quyên Tử, xem cô ấy nói thế nào về chuyện này!

Dù sao tiểu Cửu cũng là chồng cô ấy, ý kiến của cô ấy chúng ta không thể không xem xét!

Mọi người đáp một tiếng rồi chia nhau đi chuẩn bị. Trương Kim Xương lòng có chút không yên, mượn cớ đi hỏi thăm tiến độ xây dựng nhà mới, cùng

nhị đương gia Tiết Tụng đi thẳng tới chỗ Đỗ Quyên. Sớm đã có kẻ nhanh mồm nhanh miệng thông tin cho Đỗ Quyên đang chuẩn bị đồ cưới, nàng nghe xong sững sốt, lập tức lệnh người chuẩn bị ngựa, không đợi lính liên lạc ra khỏi trại, lại bị Liễu Nhi – người giúp may vá bắt quay lại.

- Muội tử, muội có coi hắn là người nam nhân của mình không?

Trông Đỗ Quyên mặt mày xám xịt, Liễu Nhi lễ mễ truy hỏi. Không đợi đối phương kịp trả lời, cô lại cười bổ xung thêm một câu:

- Nếu đổi lại là ta, ta thà nấp trong phòng khóc nhè thay hắn, cũng không đi giúp người khác lột sĩ diện nam nhân của mình xuống!

xoay người đi ra.

Nguyên Bảo Tàng biết lời nói của mình không làm cho đối phương vừa ý, vội khẩn trương đuổi theo, giải thích nói:

- Huyền Thành, Huyền Thành xin hãy dừng bước. Đằng sau vụ án của Cao Dĩnh còn ẩn giấu rất nhiều điều kì quái, liên quan đến việc tranh đấu quyền lực của mấy đại phái hệ trong quân. Nếu không cẩn thận chỉ e là không thể giúp được Trình lão tướng quân mà lại còn đẩy ông ấy đến đường cùng nữa. Kết quả lại để tên Trình Danh Chấn kia sẽ đổ hết tội lên đầu ta, chuyện chiêu an này lại không có đường thông!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 175: Đăng Uyên (10).

Đ

ối với phu nhân Liễu Nhi của Trương Kim Xương, trong lòng Đỗ Quyên luôn có vài phân kính nể. Người đã dạy cô làm thế nào để thể hiện là một người con gái nhẹ nhàng dịu dàng trước mặt đàn ông, làm thế nào để nắm chặt tâm tư đàn ông, thậm chí còn dạy cô làm sao để tự xử lý chuyện trong đầm Cự Lộc, vừa không để cho thực lực dưới trướng mình quá lớn khiến cho Trình Danh Chấn cảm thấy bị uy hiếp áp lực, lại có thể lợi dụng thực lực nhỏ bé đó cẩn thận bảo vệ lợi ích của hai người.

Bất kể những chỉ dẫn này có hiệu quả hay không, nhưng thiện ý bao hàm bên trong thì bất cứ người hiểu chuyện nào cũng có thể cảm nhận được. Đặc biệt là về mặt chuẩn bị đồ cưới, may áo cưới, thu thập những vật phẩm mà người mới cần, nếu không phải là Liễu Nhi, Đỗ Quyên thậm chí còn không biết tìm ai giúp đỡ! Nhưng lần này, lời khuyên của Liễu Nhi, Đỗ Quyên cũng không nghe nữa. Cô không thể cứ trở mắt nhìn người đàn ông của mình đi liều mình với kẻ địch được, còn mình thì vẫn ngồi im trong phòng quần áo trầm vòng như không có chuyện gì. Cô càng không thể dễ dàng tha thứ cho những vị trại chủ do dự không quyết trong vấn đề có cứu viện hay không, thế nên làm lỡ mất thời cơ cứu viện tốt nhất. Trước kia Đại Đường Gia dẫn gần chục vạn quân mà còn không đánh thắng nổi Dương Tích Hội. Trình Danh Chấn và Vương Nhị Mao cùng với đám lâu la dưới trướng cũng chỉ chưa tới bốn ngàn, sao có thể toàn thân thoát khỏi lão tặc kia được chứ?

- Hẳn nếu dám mạo hiểm như vậy, ắt có lí do để mạo hiểm!

Thấy Đỗ Quyên căn bản không nghe theo lời khuyên của mình, Liễu Nhi nghiêng người một bước, chặn cửa phòng lại:

- Người quan trọng nhất bên cạnh hẳn chính là cô, vào giờ phút quan trọng này mà cô còn không tin tưởng hẳn, còn bảo người khác làm sao tin tưởng hẳn được? Muội à, nghe lời tử, ngồi xuống tiếp tục may áo cưới của muội đi. Trong đêm Cự Lạc này, có không biết bao nhiêu người đang nhìn vào muội, vào thời khắc quan trọng này muội ngồi càng ổn, thì càng giúp được nhiều cho các huynh đệ!

Ngoài việc ngồi chờ đợi kết quả cuối cùng của trận chiến ra, không được phép làm bất cứ việc gì khác. Đỗ Quyên trừng đôi mắt ngấn lệ, giận dữ trong ánh mắt lại biến mất từng chút từng chút một. Bản thân cô cũng từng dẫn quân đánh trận, cũng biết rằng điều kiêng kỵ nhất khi lâm trận chính là gây thêm phiền phức. Cho dù có đem tất cả các huynh đệ dưới trướng đi ủng hộ trợ lực, khi cả bọn sắp tới chiến trường, hai bên cũng đã phân xong thắng bại. Nếu Trình Danh Chấn thắng, hành động điên cuồng này của cô chỉ biến thành trò cười cho người khác. Nếu Trình Danh Chấn thua, đội quân tiếp viện vội vàng chạy tới căn bản cũng không thể xoay chuyển thế cục, chỉ có thể bị quân địch đuổi đám lâu la bại trận như đuổi vịt.

Hai người phụ nữ yên lặng ngồi về vị trí cũ của mình, tiếp tục cúi đầu xỏ chỉ luồn kim. Cây kim khâu trong tay bỗng chốc lại trở nên nặng ngàn cân, không phải là khi xuyên qua, mà là khi kéo lên quá nhanh, thế nên kéo đứt cả sợi cát tuyến bền chắc. Tiếng ve tiếng ếch bên ngoài không ỏ ê lòng người, “ộp, ộp, ộp...” “chi li, chi li, chi li.....” tiếng kêu ngày càng lớn, ngày càng mau, mau đến nỗi khiến người ta ngẹt thở, mau đến nỗi nước mắt người cứ tràn thẳng vào mũi.

Cuối cùng, có vài tiếng bước chân vọng lại, đánh tan tiếng ve kêu và tiếng ếch giăng co. Đỗ Quyên nghiêng ngả, khó khăn lắm mới ngồi vững được, sau đó lấy tấm rèm trong tay che che, phủ lên vết máu trên đầu ngón tay.

Người đến không phải là để đưa tin chiến thắng. Người của Ngũ đương gia Hách Lão Dao không thể về nhanh đến thế được. Ngoại trừ người đưa tin

dám nghênh ngang đi lại như vậy trong doanh địa của cô ra, hơn nữa đàn ông có thể vừa đi vừa cười chỉ có thể có ba người, một là cha cô Đỗ Ba Lát, một là vị hôn phu của cô Trình Danh Chấn, người còn lại chỉ có thể là Đại đương gia Trương Kim Xưng.

Qua cánh cửa sổ mở rộng, thấy hai người phụ nữ vẫn may quần áo như không có chuyện gì, Trương Kim Xưng và Tiết Tụng không kìm nổi bước chậm lại. Trong ấn tượng, Đỗ Quyên xưa nay không hề nữ tính như hôm nay, từng đường kim mũi chỉ toát lên vẻ dịu dàng và nhu thuận, quả thực khiến bọn họ nghi ngờ trong phòng đã thay thành một người khác. Nhưng giá bình khí đặt dưới cửa sổ, còn cả cung cứng treo trên tường, lại mách bảo họ chủ nhân của căn phòng trước mặt bọn họ vẫn là người chủ đó, chỉ vì một lí do mà ai cũng biết, nên mới vui lòng thể hiện sự dịu dàng của mình.

- Đại đương gia, người sao lại rảnh rồi đến đây vậy!

Dù sao cũng chưa từng luyện võ, Liễu Nhi không thể so độ bình tĩnh với Đỗ Quyên được, nghe thấy tiếng bước chân dừng bất động bên ngoài, vội vàng bỏ kim chỉ xuống, đứng dậy tươi cười chào đón.

- Nhị bá đặc biệt tới đón Liễu Nhi tí tí sao?

Thấy Liễu Nhi đứng dậy, Đỗ Quyên cũng đành thu gọn kim chỉ, chỉnh đốn trang phục làm lễ.

- Tiết đại thúc sao cũng đến vậy, việc cấp bách của người làm xong rồi ạ?

- Chưa, hôm nay không có việc gì. Đi lung tung một tí!

Biết rõ Đỗ Quyên không thể không biết tí gì về tình hình bên ngoài, Tiết Tụng vẫn bị những biểu hiện giả dối trước mắt làm cho mơ hồ, ngây ra, cười đáp lại.

- Cháu chưa thu dọn chỗ này, nếu nhị bá và đại thúc không ngại, mời vào phòng ngồi một lát, cháu sẽ cho người mang trà tới!

Theo Liễu Nhi học cách đối nhân xử thế mấy tháng, Đỗ Quyên làm cũng có vài phần đáng điệu khuê các. Chỉ là cô biểu hiện càng thông dong thì trong lòng Trương Kim Xưng và Tiết Tụng càng thiếu tự tin. Vội vàng khoát tay, cười ngăn cản:

- Cái này, trà thì chúng ta không uống nữa. Ở trại chính đã uống no bụng rồi. hai chúng ta đến đây cũng chỉ là tùy tiện đi dạo, tiện thể thông báo với cháu một tiếng, Cửu đương gia đi khiêu khích Tông thành rồi, có thể sẽ đối đầu với Dương mắt trắng!

Đỗ Quyên cười nhẹ nhàng, thoáng một cái hai chữ tự hào và tự tin đã viết rõ lên mặt:

- Thật không, huynh ấy cũng to gan thật. Chuyện từ khi nào vậy? Bây giờ chiếm được Tông thành chưa?

- Không nhanh như vậy đâu! Hai ngày trước nó từ Thanh chương xuất phát tính toán đâu ra đấy, hôm nay cũng mới đến nơi. Không thể nào đánh ngay được.

Trương Kim Xưng giả ngốc cũng không qua được Đỗ Quyên, đành phải nói thẳng mục đích đến đây của mình ra:

- Tên Dương Bạch Nhân đó cũng không dễ đùa, chúng ta có phải người cứu viện hay không, ta vẫn cứ do dự. Tính ra cháu cũng là người nhà Dương gia, nên muốn nghe ý kiến của cháu!

- Cháu có thể có chủ ý gì hay ạ, Đại đương gia sắp xếp thế nào, cháu làm thế này là được!

Đỗ Quyên cười chưa xót, nhưng ánh mắt lại càng kiên định hơn.

“Tin tưởng hănh, nếu đến ngay cả muội cũng không tin hănh, thì người khác càng không thể tín nhiệm hănh”, câu nói đó của Liễu Nhi vẫn cứ vang vọng bên tai cô, khiến cô không thể không gạt bỏ nỗi sợ hãi trong lòng, ung dung đối mặt với vận mệnh sắp tới.

- Nhưng cháu nghĩ huynh ấy làm như vậy, nhất định là có suy xét kĩ lưỡng. Đại đương gia có phái viện binh đi hay không, kết quả cũng sẽ không thua kém bao nhiêu.

- Người thấy chưa, ta đã nói Tiểu Cửu huynh đệ có định liệu trước rồi mà!

Không đợi Trương Kim Xưng kịp nghĩ ra Đỗ Quyên rốt cuộc muốn biểu đạt ý gì, nhị đương gia Tiết Tụng đã bắt đầu hứng thú vỗ tay.

- Tiểu Cửu cười Quyên Tử, đúng là phúc đức mấy đời tu được. Chuyện cả đồng đàn ông chúng ta còn lơ mờ, một câu của Quyên Tử đã giải quyết xong!

- Cũng đúng, phái binh đi, cũng chưa chắc đã kịp hai quân giao thủ!

Trương Kim Xưng vốn cứ lòng vòng giữa việc phái hay không phái quân đi, thấy Đỗ Quyên cũng ủng hộ ý kiến của Tiết Tụng, niềm tin đối với Trình Danh Chấn lập tức tăng lên.

- Chỉ đem theo có ba ngàn quân mà dám khiêu chiến với Dương Bạch Nhân, cũng chỉ có đầm Cự Lộc chúng ta, mới có thể có được bức hảo hán này. Bất kể thắng hay bại, chỉ cần Tiểu Cửu có thể bình an trở về, ta nhất định sẽ đích thân xuất đầm đón nó. Bà nội nó, sau này đứa nào còn cười đầm Cự Lộc ta không người, ông đây sẽ chém cả chín đời nhà nó, đảm bảo bọn nó không đứa nào ngóc đầu lên được!

Ngừng cười, lão cũng không đông dài nữa, tùy tiện dặn dò Liễu Nhi vài câu, lôi Nhị đương gia Tiết Tụng quay người về trại chính. Nghe tiếng bước

chân bên ngoài đi xa rồi, Liễu Nhi cuối cùng thở phào một hơi, đưa tay quạt quạt vào cổ mình vài cái, thở hổn hển nói:

- Bà cô nhỏ của ta ời, muội thật bản lĩnh. Lúc trước còn nhảy lên muốn đi xông pha cùng người ta, thoáng một cái đã vững chãi như tượng bần Bồ Tát ấy!

- Là do tí tí chỉ bảo kịp thời đó!

Đỗ Quyên nhàn nhạt cười, đầm Cự Lộc không phái quân tiếp viện, bản thân cuối cùng cũng không làm Trình Danh Chấn mất mặt. Nhưng ngộ nhờ Trình Danh Chấn bại trận, có thể đến cả đầm Cự Lộc cũng không về được. Cô có thể cùng Trình Danh Chấn đánh cược, và chấp nhận tất cả mọi kết quả thắng thua. Nhưng chỉ tiếp tục đợi, không chỉ chờ đợi tin tức chiến thắng hay tin dữ chuyển đến, cũng không làm bất cứ việc gì khác.

- Không sao, năm ngoái một mình Cửu đương gia, cũng có thể trở về từ giữa mấy vạn quân của Trương Đại Đường Gia đấy thôi!

Liễu Nhi bước lên nắm lấy bàn tay lạnh giá của Đỗ Quyên, nhẹ nhàng an ủi:

- Lúc đầu ai cũng nghĩ hẳn chắc chắn sẽ chết, nhưng ta thì tin tưởng, hẳn phúc lớn mạng lớn, nhất định có thể sống sót trở về!

- Lúc ấy khác bây giờ!

Đỗ Quyên cảm nhận được sự ấm áp trong lòng đối phương, lại bỏ qua sự run rẩy trên cơ thể và trong âm thanh của đối phương.

- Lúc đó ta ở trong doanh của Trương Đại Đường Gia, bây giờ lại là một mình huynh ấy, ta không phái binh đi thêm phiền, cũng không yêu cầu người phái binh đi làm mất mặt huynh ấy. Bản thân ta....

Khẽ cắn răng, cô quả quyết khẳng định:

- Tự chính ta đi dò la tin tức, không cho huynh ấy một mình liều mạng với kẻ thù!

Liễu Nhi bị ánh mắt quả quyết của Đỗ Quyên làm cho hoảng sợ, lần đầu tiên không tiếp tục ngăn cản nữa:

- Vậy muội ăn nói thế nào với Đại Đường Gia? Muội vừa nói với người không cần phải viện binh nữa, bây giờ lại tiếp tục đòi xuất đầm giúp nó!

Liễu Nhi ngẩng đầu, nhìn vào ánh mắt Đỗ Quyên truy hỏi, trong lòng bỗng thấy rất hâm mộ, sao hẳn lại có thể chọn một người con gái vùng đao múa kiếm chứ không phải là mình?

Nếu mình có được một nửa thân thủ như Đỗ Quyên, cũng sẽ không cần phải phụ thuộc bất cứ kẻ nào. Như vậy, có thể thoát xa cái đầm Cự Lộc này, trên một con đường nào đó ắt phải trải qua, chờ đợi hẳn đi qua. Không dám yêu cầu hẳn thuộc về mình, nhưng có thể cùng hẳn sóng bước giờ đao, đồng sinh cộng tử, cả đời này sống cũng cam tâm.

- Ban nãy nói không phải binh cứu viện, bởi vì muội đã coi mình là Thất Đường Gia trong đầm Cự Lộc. Bây giờ, muội xuất đầm đi đón trượng phu muội, lí do này được chứ!

Đỗ Quyên cúi đầu, nhìn Liễu Nhi đang lo lắng cho mình, trịnh trọng giải thích. Cô có thể không là Thất Đường Gia của đầm Cự Lộc, lại không thể không là người con gái của Trình Danh Chấn. Ngay giây phút đầu tiên gặp mặt, trong khoảnh khắc vẻ nho nhã giọng điệu đầy sách vở của huynh ấy đối với mình, quyết định này đã được định xong.

Chỉ là người khác không nhắc tới, bản thân nàng cũng luôn không để ý mà thôi.

Nhưng một khi phát hiện ra cái quyết định này, sẽ là đời đời kiếp kiếp, mãi mãi không đổi.

Giải thích: Tác giả Tửu Đồ xin lỗi bạn đọc đã nhầm tên của Quận Thủ Quận Thanh Hà là Dương Tích Hội chứ không phải Dương Tích Thiện. Do sai sót này tác giả xin lỗi bạn đọc.

Nên tại chương này sẽ bọn mình cũng sẽ để tên là Dương Tích Hội nha, cũng mong các bạn thông cảm.

đối phương vừa ý, vội khẩn trương đuổi theo, giải thích nói:

- Huyền Thành, Huyền Thành xin hãy dừng bước. Đằng sau vụ án của Cao Dĩnh còn ẩn giấu rất nhiều điều kì quái, liên quan đến việc tranh đấu quyền lực của mấy đại phái hệ trong quân. Nếu không cẩn thận chỉ e là không thể giúp được Trình lão tướng quân mà lại còn đẩy ông ấy đến đường cùng nữa. Kết quả lại để tên Trình Danh Chấn kia sẽ đổ hết tội lên đầu ta, chuyện chiêu an này lại không có đường thông!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 176: Đằng Uyên (11).

B

ất cứ một người con gái nào cũng có quyền quan tâm trượng phu của mình, lấy đó làm cớ để xuất đầm, quả thực khiến Trương Kim Xưng khó mà từ chối. Trên thực tế, trên đường quay về trại chính, trong lòng Đại Đường Gia Trương Kim Xưng đã bắt đầu thấy hối hận. Ông hối hận mình đã quá hấp tấp đưa ra quyết định không đưa quân đi tiếp viện Trình Danh Chấn, càng hối hận vì bản thân dễ dàng mắc bẫy Đỗ Quyên. Nha đầu lừa đảo này từ bé đến lớn có khi nào ngoan ngoãn thế này đâu? Nghe được tin Trình Danh Chấn đi liều mình cùng người, còn có thể ngoan ngoãn ngồi may vá? Hơn nữa còn như con chim nhỏ nép vào người vậy:

- Cháu thì có chủ ý gì hay chứ, Đại Đường Gia thu xếp thế nào, thì cháu xin theo thế!

Nếu con gái của Đỗ Ba Lạt tính tình ngoan ngoãn thế thì lão Ba Lạt sẽ không ngày nào cũng bị con gái làm cho tức đến nổi tóc rụng cả búi to!

Không nghi ngờ gì, mấy cái kĩ xảo quỷ quyệt này của cô đều là học từ Liễu Nhi cả. Dạo này mình không chịu khó dạy dỗ Liễu Nhi- cô “tiểu tiện nhân” này ngày càng khoa trương, quỷ kế gì cũng có thể nghĩ giúp người khác được.

Nhưng, cho dù đã đưa ra quyết định không phái quân cứu viện Trình Danh Chấn, để giữ gìn hình ảnh của Đại Đường Gia, Trương Kim Xưng không thể lật lọng mệnh lệnh ông vừa mới cho Tiết lão nhị truyền xuống, như vậy sẽ làm tổn hại vô cùng cho uy tín của ông ở cái đầm này, hơn nữa còn mang lại hình ảnh yếu đuối trong lòng người khác. Bất cứ ảnh hưởng nào do tổn thất mang lại đều không thể tính đếm được, muốn ngồi vững trên cái ghế

Đại đường gia, ông bắt buộc phải biểu hiện ra đôi chỗ không giống người bình thường!

Cho nên, khi Đỗ Quyên đòi theo đuôi kị binh của Hách Lão Dao, xuất đầm thăm dò tin tức của Trình Danh Chấn, Trương Kim Xưng cho phép không chút do dự. Đồng thời để biểu thị sự quan tâm, còn đặc biệt chọn ra hai mươi người trong số đám thị vệ, để bọn họ bảo vệ cho Đỗ Quyên. Ai ngờ Đỗ Quyên quyết không nhận phần tâm ý này, kiên quyết chỉ mang theo đám thị vệ ngày thường của mình là đủ rồi. Trương Kim Xưng nói mãi, cô mới chấp nhận mang theo mười người trong số đó, lệnh cho mười người còn lại ở lại, tận tâm bảo vệ an toàn cho Đại Đường Gia.

-Ồ! Ở cái đầm Cự Lộc một mẫu ba phân đất này, an toàn của ta thì có thể có vấn đề gì chứ!

Trương Kim Xưng khinh thường bĩu môi, cảm thấy khó chịu bởi cái kiêu khách khí mà Đỗ Quyên vừa mới học được. Lời còn chưa dứt, Đỗ Quyên đã quay đầu ngựa, hùng hổ lao ra ngoài, chỉ để lại một đám bụi cuộn lên mù mịt, và vô số những cái miệng há hốc vì kinh ngạc.

- Còn không thúc ngựa đuổi theo!

Trương Kim Xưng nhắc chân đá một cước vào tên thị vệ gần mình nhất, lớn tiếng quát.

- Nếu Thất đường gia có mệnh hệ gì, các người cũng không cần về nữa! Cho dù ta có tha cho các người, Đỗ Ba Lạt và Hách Lão Dao cũng sẽ lột da các người!

- Ôi, ôi!

Bọn thị vệ nhe răng nhếch miệng, chạy thực mạng về phía chuồng ngựa, kêu loạn lên dắt ngựa cưỡi lên, đuổi theo dấu vó ngựa Đỗ Quyên để lại, vội vàng vàng đuổi theo hơn một canh giờ, chạy thẳng một mạch đến cả

người và ngựa đều sùi bọt mép ra, mà đến ngay cả cái bóng của Thất Dương Gia cũng không thấy.

May mà đất quanh đầm Cự Lộc ẩm ướt, dấu chân ngựa lưu lại rất rõ. Bám theo dấu chân để lại của đoàn ngựa dưới trướng Hách Lão Dao và đoàn thân binh dưới trướng Đỗ Quyên, đám thị vệ cố hết sức kiểm soát tốc độ ngựa, cứ cách một canh giờ lại dừng nghỉ một lần vất vả đi tiếp. Từ sáng sớm đuổi theo cho tới khi mặt trời lặn, rồi sau đó lại đuổi theo từ khi mặt trời lặn đến quá Ngọ hôm sau, cuối cùng đến khi mặt trời sắp xuống núi ngày thứ hai, mới thấy dấu hiệu của kị binh nhà mình mắc trên cây bên rừng.

- Ôi giời, bà ngoại của ta ơi!

Cho dù có hai mấy thằng đàn ông cưỡi ngựa cũng không đuổi kịp một đứa con gái, đám thị vệ lại không chút cảm thấy mất mặt. Thấy người của mình đảm nhiệm cảnh giới, lập tức xuống ngựa, nằm dạn trên mặt đất thở hồng hộc. Lúc này, ngựa của bọn họ cũng sắp mệt rã rời rồi, lúc chủ nhân xuống ngựa, chúng cũng lập tức quay cuồng trên mặt đất, thở dốc, rên rỉ, nếu không có người cứu trợ kịp thời, nhìn thấy sẽ là thứ phế vật chỉ có thể cho vào nôi canh được thôi.

- Ngựa của ai, mau lôi dậy cho ông, đừng để phát ra tiếng động nữa, nếu không ông đây làm thịt cả người lẫn ngựa!

Tên tiểu tử phụ trách cảnh giới trong rừng cực kì nóng tính, nghe thấy tiếng động bên ngoài, thò đầu ra quát lớn.

- Trương đô úy! Mau phái người đến giúp một tay! Các huynh đệ đã không còn sức buộc ngựa nữa rồi.

Có tên thị vệ mắt sắc gọi là Vương Khiêm, nhận ra người đang nói là thuộc cấp đặc lực của Hách Lão Dao- Trương Trư Bì, liền kìm giọng khẩn cầu.

- Sao lại là người, tiểu tử?

Trương Trư Bì dụi mắt, xác nhận kẻ nằm trên mặt đất bần như con lợn đất cái kia là thân vệ của Đại Đường Gia, không nén nổi kinh ngạc kêu lên.

- Còn không phải là bị Thất Đường Gia hại sao! Đại Đường Gia kêu chúng ta bảo vệ cô ấy.

Vương Khiêm khoát tay, vẻ mặt quỷ quái:

- Người thấy Thất Đường Gia rồi sao, cô ấy nói xuất đầm nghe ngóng tin tức!

- Mấy người các người thật đúng là rác rưởi!

Trương Trư Bì lắc đầu châm biếm, vẫy tay gọi đến một đội huynh đệ, hai người khiêng một người, đem đám Vương Khiêm cùng cả ngựa lôi vào trong rừng cây. Vừa đi hăn vừa giải thích cho đối phương tại sao lại làm vậy.

- Trong núi Oa Tử lập tức sẽ đánh nhau. Cửu Đường Gia lập cho Dương Bạch Mao một cái bẫy ở đó. Vương đô úy phải bỏ ra bao nhiêu công sức mới dụ được cái tên họ Dương đó tới đây. Nếu để tiếng ngựa kêu dẫn đến nghi ngờ, nếu Cửu đường gia kiếm củi ba năm thiêu một giờ, Thất Đường gia nhất định sẽ không để yên cho các người!

- Thất Đường gia cũng ở đó?

Vương Khiêm có được thông tin mình cần gấp, tinh thần lập tức rung động.

- Cửu đường gia với tên họ Dương đó vẫn chưa đánh nhau sao? Chúng ta cứ nghĩ là sớm đã đánh xong rồi cơ!

- Nhỏ giọng giùm một chút, không ai bảo ngươi là câm đâu!

Trương Trư Bì đem ngón tay đặt ở trên môi, ra hiệu không được phép lên tiếng. Sau đó bản thân cũng hạ giọng xuống thấp hết mức có thể, như nói thầm giải thích:

- Thân thủ Thất Đường Gia hơn các người nhiều, đầu nửa đêm đầu tiên đã đuổi kịp chúng ta rồi. Đám mật thám hôm qua phái ra nói Cửu Đường gia lui về chỗ thung lũng Hồ Ly, chúng ta cứ nghĩ là bị thiệt lớn dưới tay tên họ Dương, vội vàng đến cứu giúp. Kết quả là mới đi được có nửa đường đã bị đám mật thám của Cửu Đường gia đón đầu đẩy về. Cửu đường gia và mọi người nói, không cần lên trước giúp sức, cứ ngồi yên lặng xem là được rồi!

- Cũng chỉ có Cửu đường gia có gan này!

Tuy mệt đến mức khắp người không có chỗ nào không đau, nhưng Vương Khiêm vẫn cảm thấy chuyến đi vất vả này vô cùng đáng giá. Quận thủ Thanh Hà Dương Thiện Hội là người thế nào, gần như toàn bộ Lục Lâm hào kiệt Thanh Hà nhìn thấy cờ hiệu của hắn là phải đi đường vòng. Còn Trình Danh Chấn lại dám chủ động đến gõ cửa gây sự với hắn, hơn nữa còn dụ hắn từ Tông thành đến thung lũng Hồ Ly, như dắt con lừa vậy!

Nhắc tới Trình Danh Chấn, Trương Trư Bì vẻ mặt cũng tự hào:

- Đường nhiên rồi, người cũng không xem xem Cửu Đường Gia là người đàn ông của ai! Thất Đường Gia là đệ tử quan môn của Hách gia chúng ta đây, là người đàn ông có thể thu phục cô ấy, phải là người giỏi như thế chứ đúng không?

- Cũng đúng!

Đám người Vương Khiêm không ngừng gật đầu. Nhớ năm đó, toàn bộ đầm Cự Lộc cứ có gã đàn ông nào vừa độ tuổi muốn tiếp cận với Ngọc la sát, đánh bạo lại gần, thì kẻ đó đều không bị đánh cho một trận roi đến nỗi dục vọng tiêu tan hết. Duy chỉ có Cửu Đường gia Trình Danh Chấn xưa nay

chưa từng được ăn roi của Thất Đường Gia, lại còn khiến cho Cửu Đường Gia cam tâm tình nguyện buông roi, cầm kim thêu nữa.

Lúc nói chuyện, phía trước đột nhiên vang lên mấy tiếng quạ kêu, “oa, oa oa!” liền sau đó đàn quạ bên đỉnh núi Lâm Sao cũng hưởng ứng, “oa, oa, oa!”. Đó là giống chim chết chóc, ăn rắn chết, cá chết và xác thối động vật để sống, chỗ xuất hiện toàn báo điềm gở. Đám người đang thấp giọng cười đùa đột nhiên trở nên khẩn trương, nghển cổ nhìn lên phái đỉnh núi. Đám chiến mã bị lôi vào trong rừng cũng không ngừng đạp móng xuống đất, muốn hí lên, nhưng mõm lại bị đám sĩ tốt dùng quần áo buộc chặt lại, chỉ có thể “xịt, xịt, xịt” thở mạnh bằng mũi.

- Còn chưa tới!

Trương Trư Bì vươn cổ nhìn trong chốc lát, cúi đầu xuống thấp giọng giải thích với cả bọn.

- Lấy tiếng quạ đen làm tín hiệu, chắc chắn là tên tôn tử Vương Nhị Mao kia nghĩ ra. Cũng chính tên tôn tử đó, xuất chiêu nào cũng mang theo ba phần tổn hại!

Trái tim treo trong cổ họng của mọi người vừa buông lỏng, lập tức cảm thấy vánh đầu hoa mắt. Dựa vào thân phận thị vệ Đại trại chủ của mình, Vương Khiêm bò vài bước lên triền núi, vừa đi vừa kiểm cho mình cái lí do,

- Ta phải đi bảo vệ Thất Đường Gia, ngộ nhỡ cô ấy có mệnh hệ gì, Đại Đường Gia nhất định sẽ lấy đầu ta.

- Chúng ta cũng phải đi, Vương đội trưởng, đợi chúng ta với!

Mấy tên thị vệ còn lại vừa nghe thấy vậy, từ dưới đất lập tức bò dậy, ba chân bốn cẳng chạy theo sau Vương Khiêm. Vào gần hơn một chút thì thấy rõ hơn, ở sau núi mà chịu dần vật, chi bằng trông thấy kết quả sớm một chút.

- Tất cả quay trở lại cho ta, Ngũ Đường gia có lệnh, kẻ nào kinh động quân địch sẽ phải chết!

Trương Trư Bì thấy thế, vội vàng chạy lên ngăn cản. Chỉ lời mỗi cái tên Hách Lão Dao ra với lũ này chắc chắn không mấy trọng lượng, tay cầm chuôi dao, y lại bổ xung thêm:

- Thất Đường Gia cũng nói rồi, kẻ nào dám gây thêm phiền phức cho Cửu Đường Gia, cô ấy sẽ lấy đầu kẻ đó. Các người không sợ thì cứ việc đi vào, xem có phải cô ấy tùy tiện giỡn chơi thôi không!

Đám thị vệ chả mấy sợ Hách Lão Dao nhưng đối với cái tên Đỗ Quyên thì thật lại có vài phần kinh sợ. Do dự một chút rồi vội vàng dừng bước. Trương Trư Bì cũng không muốn đắc tội đối phương quá mức, nhanh chóng buông tay khỏi chuôi dao, chấp tay nói:

- Mấy vị huynh đệ cứ cho là nể mặt ta đi, đừng leo hết lên đỉnh núi. Dù sao thì Thất Đường Gia nấp ở chỗ nào, các người cũng không thể tìm thấy trong chốc lát. Chi bằng ở đây lấy lại sức lực, Thất Đường Gia nói rồi....

Y đặt tay lên miệng, làm ra vẻ thần bí:

- Sườn núi không thể hiện được tài cưỡi ngựa của chúng ta. Nếu Cửu Đường Gia thành công, chúng ta sẽ từ đường cái vòng về, cho tên Dương Bạch Mao một đao từ sau lưng, cho hắn ta nếm thử cảm giác bị người khác tấn công từ hai phía!

hìn Liễu Nhi đang lo lắng cho mình, trịnh trọng giải thích. Cô có thể không là Thất Đường Gia của đầm Cự Lộc, lại không thể không là người con gái của Trình Danh Chấn. Ngay giây phút đầu tiên gặp mặt, trong khoảnh khắc vẻ nho nhã giọng điệu đầy sách vở của huynh ấy đối với mình, quyết định này đã được định xong.

Chỉ là người khác không nhắc tới, bản thân nàng cũng luôn không để ý mà thôi.

Nhưng một khi phát hiện ra cái quyết định này, sẽ là đời đời kiếp kiếp, mãi mãi không đổi.

Giải thích: Tác giả Tửu Đồ xin lỗi bạn đọc đã nhầm tên của Quận Thủ Quận Thanh Hà là Dương Tích Hội chứ không phải Dương Tích Thiện. Do sai sót này tác giả xin lỗi bạn đọc.

Nên tại chương này sẽ bọn mình cũng sẽ để tên là Dương Tích Hội nha, cũng mong các bạn thông cảm.

đối phương vừa ý, vội khẩn trương đuổi theo, giải thích nói:

- Huyền Thành, Huyền Thành xin hãy dừng bước. Đằng sau vụ án của Cao Đình còn ẩn giấu rất nhiều điều kì quái, liên quan đến việc tranh đấu quyền lực của mấy đại phái hệ trong quân. Nếu không cẩn thận chỉ e là không thể giúp được Trình lão tướng quân mà lại còn đẩy ông ấy đến đường cùng nữa. Kết quả lại để tên Trình Danh Chấn kia sẽ đổ hết tội lên đầu ta, chuyện chiêu an này lại không có đường thông!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 177: Đằng Uyên (12).

C

ái hấp dẫn của việc ngồi xem dù sao cũng không thể nào so sánh được với việc đích thân tham gia động thủ, đại đa số thị vệ sau khoảnh khắc do dự, đều tỏ ra lựa chọn chuẩn bị tham chiến. Trong đó, kẻ có chức vụ cao nhất là Vương Khiêm lại không dám phụ sự ủy thác của Trương Kim Xung, nghĩ ngợi một lát, chấp tay đáp lễ:

- Ta lần này dẫn theo hai mươi huynh đệ, để lại năm người do người điều khiển. Năm người còn lại theo ta đi bảo vệ Thất Dương Gia. Phiền Trương huynh đệ chỉ bảo, Thất Dương Gia rốt cuộc ở chỗ nào. Để chúng ta thuận lợi tìm được cô ấy, sau này cũng dễ ăn nói với Đại Dương Gia!

Đã lờ mờ mệnh lệnh của Đại Dương gia ra làm lí do, Trương Trư Bì không thể không nể mặt. Theo ánh chiều tà cuối cùng còn lại nơi cuối chân trời, y đưa tay chỉ về một nơi hơi dốc trên sườn núi:

- Ở sau khối đá to màu đen kia, phía trước đối diện Bàn Xà cốc. Các người men theo khe suối bị lũ sỏi thành kia mà leo lên, cẩn thận đừng để kinh động đến nhiều chim rừng!

- Người yên tâm, ta không có nhiều đầu để Đại Dương Gia chém thế đâu!

Vương Khiêm cười đáp một câu, đưa tay chỉ hai bên:

- Cữu Thành, Thổ Sinh, Liễu Nhị Côn Tử còn cả Triệu Khoát Tử, Phùng Tam, các người theo ta. Những người còn lại tạm thời do Trương Đô úy chỉ huy, đừng thêm phiền phức cho người đấy!

Bọn thị vệ đáp một tiếng, ai nhận lệnh của người nấy. Vương Khiêm chỉnh đốn lại quần áo với binh khí một chút, men theo con đường mà Trương Trư Bì chỉ, chậm chậm bò leo lên đỉnh núi phía xa. Ngọn đồi đó trông lên không cao, khi leo lên cũng được phen mệt lử. Nếu là cưỡi ngựa, chắc chắn không có cách nào vượt qua được. Cũng chả trách Hách Lão Dao lại có thể nhẫn nại đem giấu kị binh sau núi, chờ đợi thời cơ hái đào sau cùng.

Lúc này bầu trời đã dần tối lại, thỉnh thoảng lại có tiếng quạ từ không trung vọng lại, đồn dập đến nỗi khiến người tứ chi phát cuồng. Những tiếng kêu xui xẻo này cứ kêu mãi không thôi, cứ một hồi vừa dứt, một hồi khác lại bắt đầu, cũng chẳng phân biệt được hồi nào là do bọn lâu la phụ trách quan sát phát ra, hồi nào là tiếng quạ kêu thực sự.

Ngoài tiếng quạ đen ra, thứ rõ nhất lại chính là tiếng thở và tiếng tim đập của chính Vương Khiêm. Vội vàng đi một mạch, khiến cho thể lực của hắn và cả huynh đệ dưới trướng mệt mỏi đến cực điểm. Nhưng cái khát vọng chiến thắng trong lòng đã chiến thắng được mệt mỏi, thúc giục bọn họ không ngừng đẩy nhanh tốc độ. Chẳng dễ dàng gì mới leo lên được đỉnh dốc, bầu trời trên đỉnh đầu đã tối hẳn. Những đốm sao lớn treo ngay phía trên, dường như chỉ cần giơ tay là có thể chạm tới được.

Đêm sao sáng như thế này không có lợi cho việc đánh phục kích, nhưng chiến sự đã phát triển tới giây phút cuối cùng rồi, bất cứ thay đổi nào cũng không kịp nữa. Tất cả mọi hi vọng chỉ có thể gửi gắm vào kẻ phụ trách dụ địch Vương Nhị Mao, hi vọng hắn ta có thể giả vờ giống một chút, đừng để tên sói mắt trắng đó lọt lưới.

Không chỉ có mình Đỗ Quyên nấp sau hòn đá. Nhờ ánh sao sáng, Vương Khiêm còn nhìn thấy Hàn Thế Vượng, Ngưu Đại Tráng có thể là người rất quen. Nhưng cả bọn không ai có ý chào hỏi, cả bọn kẻ nào kẻ nấy gương mặt trắng bệch, cũng không biết là do ánh sao chiếu thành ra như vậy, hay là bị sự căng thẳng trước trận chiến dọa cho thành ra như vậy.

Giữa nhóm đàn ông, bóng dáng Đỗ Quyên hiện lên vô vùng rõ rệt. Thấy Vương Khiêm cười tiến lại, cô nhích người sang một bên, cho đối phương một chỗ trống bằng lòng bàn tay để đứng.

- Cảm ơn Thất Đường Gia!

Vương Khiêm nhất thời được sủng ái mà lo sợ, kìm thấp giọng cảm ơn, Đỗ Quyên cười cười, không nói, ánh mắt lại nhanh chóng hướng xuống khe núi, dường như có thể phân biệt được ai là người mình quan tâm nhất từ sau đám cây cối và cỏ dại tối như mực vậy.

Dưới khe núi ngoài bóng dáng của cây cối và cỏ dại ra, chẳng nhìn thấy cái gì khác. Nhưng Đỗ Quyên biết Trình Danh Chấn nấp ở đó, trong tay nhất định còn đang cầm cây thương anh Bạch Chá. Chùm tua đỏ dưới đầu thương kia, là tự tay cô buột khi hấn xuất đâm. Trải qua hơn bốn tháng bão táp mưa sa, cũng không biết tua thương phai màu chưa, bị mài còn lại được mấy sợi?

Nhưng cô tin rằng chủ nhân của nó sẽ không giật nốt những sợi còn lại xuống vứt đi, cho dù tua thương đó bị mài chỉ còn lại sợi cuối cùng, Trình Danh Chấn cũng sẽ nhặt nó lên, từng sợi từng sợi lấy máu địch nhuộm đỏ, lại dùng nước lạnh rửa sạch vết máu khô. Chủ nhân của thanh trường thương xưa nay chưa từng khiến cô thất vọng, toàn lập kì tích vào lúc cô hi vọng kì tích xuất hiện. Hôm nay là lúc một kì tích mới được tạo ra, chàng không cần người khác giúp đỡ, nhưng cô có thể ở bên cạnh chứng kiến. Sau đó cùng huynh ấy chia sẻ chiến thắng, cùng hoan hô hết mình.

"Oa, oa, oa, oa!" ngoài thung lũng, tiếng quạ lại vang lên, dẫn tới hàng loạt vô số đồng loại vươn cổ hưởng ứng. Thật là thứ tàn phá lỗ tai người, người nghe thấy không ai không cảm thấy tâm phiền ý loạn. Nhưng không thể nghi ngờ là một tiếng quạ kêu không gây ra ảo tưởng nhất, không muốn lắng nghe xem tiếng quạ kêu đó rốt cuộc bao hàm những tin tức gì, cũng không muốn phân biệt biến hóa tiết tấu của tiếng quạ kêu.

Trong thung lũng Hồ Ly đâu đâu cũng có quạ, nơi đây “đắc thiên độc bạc” hoàn cảnh ác liệt không thích hợp cho một số dã thú kiêu quý sinh tồn, lại để cho những động vật ăn xác, bao gồm chuột và quạ có được mức độ sinh sôi nảy nở lớn nhất. Oa, oa, oa, oa! Càng nhiều quạ kêu hơn, ồn đến nỗi đầu người nổ tung lên. Lập tức, một đám bóng đen hỗn loạn xẹt qua bầu trời, từ đông sang tây, che kín tất cả ánh sao trên trời.

- Bạch Nhân Lang!

Đỗ Quyên bỗng nắm lấy hoành đao bên hông, vươn người ra khỏi vách đá.

- Bạch Nhân Lang!

Tiếng ồn ào của áp lực từ phía sau vang lên, dường như tất cả những người nấp sau hòn đá đều thò nửa người ra ngoài, may mà quân số không đông, không gây chú ý cho bất cứ kẻ nào trong thung lũng.

Trên núi dưới núi, tất cả mọi sự chú ý đều tập trung về hướng cửa vào sơn cốc. Có một đám người, nhiều lắm cũng chỉ còn lại bốn trăm người, loạng choạng trốn chạy ở sâu trong thung lũng. Phía sau bọn họ, là một đám đèn đuốc sáng rực đuổi sát không buông. Kẻ vong mệnh cứ chạy vài bước, lại để lại mười mấy người chặn chỗ hẹp ở cửa cốc chặn đứt phía sau. Nhưng sức chiến đấu của bọn họ rõ ràng là đã được sử dụng đến cực điểm, đám đèn đuốc chỉ cần xông lên phía trước một cái, đám lâu la chặn phía sau lại giống như kiến gập lũ xoay tròn, khoảng cách bị ánh binh khí nuốt trọn.

Không còn ai sống sót, đó là thói quen của Dương Bạch Mao! Hẳn xưa nay không thèm bắt tù binh, cho dù bắt được, cuối cùng cũng bị chém đầu, treo lên tường thành. Vương Nhị Mao dẫn dắt đám thuộc hạ tiếp tục tháo chạy, dưới ánh trăng, có thể thấy bọn họ đã sức cùng lực kiệt, bất cứ lúc nào cũng có thể chết vì mệt. Quan quân phía sau giơ cao ngọn đuốc đuổi sát không tha, chỉ cần đuổi kịp, sau lưng sẽ lãnh một đao.

Không ai lao xuống thung lũng giúp sức, Móng tay Đỗ Quyên đã nắm chặt vào lòng bàn tay, đâm đến nỗi chuôi dao bám đầy máu tươi của chính cô.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 178: Đằng Uyên (13).

Đ

ám huynh đệ tháo chạy kia là những người dùng để dụ địch, hôm nay họ đã dùng tính mạng của chính mình để đổi lấy tính mạng của quan quân. Bất kể là kẻ mai phục hay kẻ quan sát đều rất rõ đạo lý này, trong lòng họ tràn đầy bi phẫn, chờ đợi mệnh lệnh xuất phát, chờ đợi cơ hội một kiếm phong hầu kia.

"Ô ô —— ô ô —— ô ô" , đột nhiên một tiếng kèn hiệu từ trong thung lũng vang lên, thung lũng Hồ Ly Xà Bàn Cốc, cái chỗ bỏ đi chỉ có cỏ hoang mọc này, mấy trăm năm nay, lần đầu tiên vang lên tiếng kèn trận. Lập tức, tất cả ánh sao trên trời rơi xuống hết, biến ảo thành vô số lưỡi đao sắc giơ lên sau bụi cỏ. Mũi đao và mũi thương phản ngược lại ánh sao, lao ra khỏi bụi cỏ, lao vào đám đèn đuốc vốn đã bị địa hình kéo thành một vệt dài.

- Giết!

Có người ở trên cao hô lớn, nhưng không phải là tiếng của Trình Danh Chấn. Đỗ Quyên không phân biệt được trong bóng dáng giăng co chém giết lẫn lộn kia, ai là trưởng phu của mình. Cô chỉ nhìn thấy một quận binh ngã xuống, liền ngay sau đó, là một tên lâu la chỉ có áo vải hộ thân, tay ôm ngực, ngã lộn trên đất.

Trái tim cô lập tức bay lên đến cổ họng, mắc lại nơi yết hầu không còn đập nữa. Huynh ấy bị thương không? Huynh ấy sẽ trúng lưu tiễn không? Huynh ấy có thể đánh được Dương Thiện Hội không? Vô số câu hỏi đè lên đầu cô, ép tới mức cô không thể thở nổi, lại quật cường đứng thẳng lưng. Có lẽ, trong lúc huynh ấy đang chém giết, thỉnh thoảng có quay đầu nhìn mình.

Như vậy, mình đứng càng thẳng, huynh ấy sẽ càng yên tâm, càng có sức lực.

Vương Nhị Mao lại dẫn quân giết trở lại! một vùng tối đen như mực, nghiêng ngả như cũ. Để tránh người của mình bị ngộ thương, họ thỉnh thoảng sẽ nhặt một ngọn đuốc được vút dưới đất trong đám quân binh hoảng loạn. Cái ánh sáng nhảy nhót kia lại trở thành mục tiêu chủ công của Dương Thiện Hội, quan quân dưới sự chỉ huy của Dương Thiện Hội cố hết sức tập hợp thành một đoàn, sau đó từng đoàn từng đoàn tăng thêm áp lực cho tiền phương, mưu đồ đè bẹp kẻ chặn đường, miễn cưỡng xông ra sơn cốc.

Đám lâu la dụ địch lại không chịu quay lưng chạy trốn, xách binh khí đơn sơ của mình liều mình đối đầu với quan binh. Một người ngã xuống, hai người nhào tới, rất nhanh, trong sơn cốc tung tóe đầy máu người, trợn đến mức cả địch và ta dường như không đứng vững được nữa.

- Giết kẻ tặc, giết kẻ tặc!

Có người đang lớn tiếng hò hét.

- Giết Sói, giết sói!

Có người lớn tiếng hò hét.

Tiếng đao thương va đụng, tiếng dây cung buông, tiếng mũi tên lông vũ xé gió, cùng với tiếng rên rỉ của kẻ bị thương, tiếng kêu thảm thiết của kẻ lâm nguy, loạn lạc đan quện vào nhau. Đứng ở vị trí của Đỗ Quyên, không có cách nào phân biệt được đâu là tiếng của quân mình, đâu là tiếng của quân địch. Cô chỉ có thể trừng mắt, không bỏ qua bất cứ một góc độ nào có thể nhìn thấy trong thung lũng. Nhưng cô vẫn không thể nào tìm thấy Trình Danh Chấn và cây thương quen thuộc của mình, vẫn biết là hãn cách mình rất gần, cảm giác trong tim lại như cách mấy nghìn dặm, không nhìn một lần là có thể mất đi từ đây.

- Châm lửa lên!

Đột nhiên, một âm thanh quen thuộc vang lên từ chỗ cách không xa chỗ chân mình, khiến cô rung mình một cái, suýt nữa ngã xuống đất.

- Châm lửa lên, châm lửa lên!

Vô số âm thanh lặp lại mệnh lệnh đó, đám lâu la phục kích trong sơn cốc, còn cả đám hảo hán đứng trên đỉnh núi quan sát trận chiến, cũng không quan tâm mệnh lệnh này có phải cho mình hay không, đều lập tức lấy hỏa chiết tử ra, đem nhánh cây cỏ khô kiếm được đốt lên. Chốc lát, trên núi dưới núi lửa sáng một vùng, cũng không biết có bao nhiêu lâu la đang chờ đợi lao xuống sơn cốc, lấy đầu Dương Bạch Nhân.

Sĩ khí của quan quân chốc lát liền bị nén xuống. Bọn họ có thể coi thường sức chiến đấu của đám lâu la, lại không có cách nào xem nhẹ ánh lửa đang bao vây lấy mình. Một vạn, hai vạn, có thể là mười vạn!

Tất cả quan quân đều biết mình đã trúng ổ phục kích của sơn tặc, mắt thấy sẽ chết không có đất chôn.

Có người lập tức quay đầu hướng lối vào tháo chạy. Đám thân binh của Dương Thiện Hội mưu đồ lấy cái chết để làm nghiêm quân kỉ, liên tiếp chém chết mấy tên nhát gan, lại không còn cách nào cứu vãn quân tâm. Càng nhiều quân binh bỏ binh khí, quay người tháo chạy. Đến nỗi bản thân Dương Thiện Hội cũng không thể đứng yên nữa, chỉ có thể vừa đánh vừa lui. Trình Danh Chấn và Vương Nhị Mao dẫn quân từng đợt áp sát, như bầy sói vồ mồi, mỗi lần đều xé tan một lớp dày từ đám quan quân xung quanh. Đội hình ngày càng mỏng khiến đám quan binh hoàn toàn mất hết niềm tin chiến thắng, trận hình ầm ầm tan vỡ. Đền đuốc lần nữa chuyển động nhanh chóng, phương hướng lại ngược lại với nửa canh giờ trước. Đại kì của Dương Thiện Hội quật cường giờ cao trong dòng đền đuốc chốc lát, quơ quơ, ảm đạm mà rơi.

Chiến trận đột nhiên phát triển tới bước này, tướng lĩnh hai bên đều đã mất đi tác dụng. Đám quan binh không dám làm bất cứ hành động kháng cự nào, sói bỗng chạy lợn sữa đột phá. Đám lâu la chém giết điên cuồng, học theo cái cách quan quân vừa nãy truy sát mình vậy, từ sau rượt theo, giơ đao chém mạnh. Kẻ tháo chạy một đao, kẻ đầu hàng cũng một đao. Đối với kẻ ngã xuống, xem bộ dạng bổ một đao vào cổ, để tránh có kẻ giả chết.

Dưới thung lũng, hai bên giao chiến đều đang chạy như điên, mấy mươi người trên sườn núi quan sát cũng chạy đến nỗi thở hồng hộc. Đây là thắng lợi đầu tiên của họ trước Dương Bạch Nhân, bỏ qua bất cứ tình tiết nào cũng đủ để nuôi tiếc một đời. Té ngã, lại đứng dậy, đứng dậy, lại ngã xuống, dưới ánh trăng cũng không biết có bao nhiêu cái đầu đang chạy, chạy, chạy, độ dốc dưới chân đột nhiên bằng lại, cả bọn mới đột nhiên phát hiện, mình đã theo đuôi hai bên giao chiến ra khỏi sơn cốc, lại chạy, là ra tới chỗ đất trũng bên ngoài cốc.

Đã không còn nhìn rõ Dương Thiệu Hội chạy đến chỗ nào nữa, cũng không biết hẳn sống chết ra sao. Ngoài cốc, đâu đâu cũng là đám lâu la khắp người toàn là máu, giơ cao binh khí cướp lại được, đem đám quan quân còn sót lại vây lại, chốc chốc lại dồn chặt vào đội hình ở giữa, đem đám quan quân đã trở thành thú bị vây, lần lượt chém từng người một.

Lần đầu tiên, Đỗ Quyên phát hiện ba nghìn lâu la không ngờ trông lại người đông thế mạnh như thế. Đám quân binh mặc áo giáp da dày bị vây trong bọn họ lại có vẻ gầy yếu như thế. Tên lâu la thân hình gầy như mỏng manh nhất lên trước, cũng có thể dễ dàng chém ngã một tên quân binh săn chắc nhất. Còn đám quân binh tạm thời chưa bị chém trúng thì co cụm lại một chỗ, vai kề vai, binh khí trong tay hoàn toàn mất đi tác dụng, hoảng loạn như một đám dê chờ bị làm thịt.

- Kẻ đầu hàng không giết!

Giọng Trình Danh Chấn lại vang lên, lần này, Đỗ Quyên rớt cuộc dùng ánh mắt tập trung vào bóng hình hắc. Giữa đoàn người, bờ vai hắc hiện ra sao mà rắn chắc vậy, trong tay quả nhiên cầm cây trường thương cô buộc chùm tua đỏ lên, chùm tua đã bị mài gần hết rồi, lại được máu nhuộm đỏ tươi.

Đúng lúc ánh mắt hắc cũng quay lại, xuyên qua đám đuốc chập trùng nhìn vào ánh mắt cô. Chỉ trong chốc lát, ánh sao trên trời đều ảm đạm thất sắc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 179: Đằng Uyên (14).

T

in tức Dương Thiện Hội quận Thanh Hà bị đám cỏ giặc đầm Cự Lộc tiêu diệt ở thung lũng Hồ Ly nhanh chóng lan truyền ra, nhanh chóng lan truyền khắp các ngõ nhỏ phố lớn của vùng phía nam Hà Bắc.

- Là Dương Bạch Nhân à? Không thể nào?

Những kẻ biết tin đều bàn tán xôn xao. Không đợi mọi người khép cái miệng đang há hốc vì cái tin động trời này lại, đã lại có một tin khác khiến bọn họ lòi cả con người ra lượt nữa. Nghe nói, kẻ đánh bại Dương Thiện Hội bất bại vốn không phải là Trương Kim Xưng, mà là một tên tiểu đầu mục họ Trình dưới trướng tên tặc họ Trương! Nghe nói, nghe nói người này chỉ mang theo có hơn ba nghìn lâu la, thế mà đánh cho Dương Thiện Hội cũng có ba ngàn quận binh như vậy bỏ chạy ! Nghe nói, nghe nói nếu không phải là do trời tối cộng thêm địa hình bên ngoài thung lũng Hồ Ly phức tạp, cái mạng nhỏ của Dương Thiện Hội e rằng cũng không giữ được rồi!

- Trình Danh Chấn là ai?

Sau khi cái tính hiếu kì của mọi người bị khêu lên, mục tiêu chú ý của mọi người đều có thể đổi hướng. Đại đương gia Trương Kim Xưng của đầm Cự Lộc là một tên ma đầu không có chuyện ác độc nào không làm, Dương Thiện Hội Quận Thanh Hà trong những lời ca ngợi của nhân gian cũng chẳng tốt hơn Trương Kim Xưng hơn chỗ nào. Trong mắt bách tính, hai người căn bản là hai quả trứng thối nấu canh, nói cho cùng cũng vẫn là mùi trứng thối. Bất kể là kẻ nào cắn kẻ nào, cũng chẳng đáng để đồng tình, cũng chẳng đáng để vui mừng. Xem ra bây giờ giữa hai quả trứng thối này lại lòi

thêm ra một tên mới nữa, khiến đám hóng hớt vô thức tập trung vào người này.

Cẩn thận nghe ngóng một chút, người hiểu chuyện liền lập tức thu thập được tin tức khiến mình cảm thấy hứng thú cũng có thể khơi dậy niềm hứng thú của kẻ khác. Thì ra tên Lục Lâm hảo hán mới quật khởi này không ai khác, chính là thiếu niên Bình Tào năm đó dẫn dắt huyện Quán Đào anh dũng kháng cự, khiến Trương Kim Xương trộm gà không xong còn mất gạo! Cũng chính là người này, bị Chu gia vong ơn bội nghĩa ở Quán Đào câu kết với tên cầu quan Lâm Đức Ân hãm hại, gần như bỏ mạng tại nha môn, bị ép vào đầm làm phi. Điều càng khiến người ta khâm phục hơn là, người này sau khi làm thổ phi lại không cậy mạnh ức hiếp yếu, xưa nay vẫn luôn “cướp của nhà giàu chia cho người nghèo”, “chỉ giết tham quan không hại dân chúng”, quả thực có thể gọi bằng hai chữ “hào hiệp”.

Kẻ sống trong bóng đêm lâu, thi thoảng trông thấy đèn đom đóm, cũng đều sẽ khao khát gửi gắm vô hạn vào ánh sáng đó. Tuổi trẻ tài cao, võ nghệ xuất chúng, gan dạ hơn người, đã từng xả thân vì phụ lão hương thân, vô vàn những lời vu vơ được những kẻ truyền bá không ngừng thêm mắm thêm muối theo sở thích của mình, không ngừng phát triển thêm, dần dần phác họa thành hình tượng một vị anh hùng có tình có nghĩa, dám làm dám chịu, đến nỗi cái hình tượng này khác Trình Danh Chấn của hiện thực bao nhiêu, dù sao cũng chẳng mấy ai thêm quan tâm.

- Nghe nói gì chưa, cái tên Trình Danh Chấn đánh bại Dương Bạch Nhân, tháng ba vừa rồi vừa đánh vào Lưu gia bảo, đem lương thực đồ tể nhuyển chia hết cho dân nghèo xung quanh! Còn mình thì đến một đồng cũng không lấy!

Cả một ngày khổ công, những kẻ nhàn rồi nửa ngày làm cu li, còn lại ăn không ngồi dồi lòng đầy hi vọng, thấp giọng miêu tả cho đồng bọn của mình nghe.

Mấy tên đồng bọn bữu môi, trong ánh mắt chỉ có sự miệt thị đối với những kẻ nông cạn:

- Đâu chỉ chia lương thực! nghe A Cầu hàng xóm nhà ta nói, vị Trình đại hiệp đó làm việc, còn công đạo hơn cả Thanh Thiên đại lão gia ở nhà môn. Vụ án Vương Lão Tài làm nhục khuê nữ nhà Hầu Tiểu Điểm, kiện lên đến tận chỗ Quận Thủ lão gia vẫn không giải quyết xong. Ngày thứ hai Trình đại hiệp phá thành, liền làm rõ hết toàn bộ uẩn khúc trong đó. Tên họ Vương tội ác chồng chất, bị phán chém đầu thị chúng, Hầu Tiểu Điểm ôm linh bài con gái khóc ngất tại chỗ!

- Ta còn nghe nói, Thạch Đầu bảo cũng bị hấn đánh hạ. Bảo chủ Hồ Thủ Nhân bị xử chết tại chỗ. Khế đất, giấy nợ trong nhà bị Trình gia cho mỗi lửa trước mặt mọi người!

Đám người xung quanh cũng không chịu cam tâm tình nguyện bị coi là đồ thừa, tùm tùm lại hạ giọng bổ sung. Vừa nói, vừa nhìn tứ phía, dường như mình để lộ bí mật gì đó động trời, hơi không cẩn thận, là sẽ bị lũ chó săn của quan phủ đuổi giết.

- Thế chẳng phải nói là....

Cuối cùng cũng có một người cam tâm làm kẻ tụt hậu, bịt mồm kinh ngạc:

- Thế chẳng phải là đất của nhà lão Hồ có thể tự ý trồng trọt à, ai nợ tiền hấn sau này cũng không cần phải trả nữa!

- Tất nhiên!

Mọi người cùng nhau bữu môi:

- Đàn ông nhà lão Hồ đều bị Trình gia giết hết. Cho dù là người thân ở xa, cũng không có gan bỏ đến chịu chết!

Lời vừa dứt, trong lòng mọi người âm thầm dâng lên một nỗi mong chờ. Nếu một ngày nào đó Trình Danh Chấn dẫn huynh đệ giết đến trước mặt mình thì tốt rồi, như vậy ruộng đất của mình bị mất có thể được phân trả lại. Số tiền vay nặng lãi vay của chủ nợ, cũng không phải sợ bị ép trả nữa.

Là người dân bình thường, cái mà Đại Tùý để cho người dân cảm thấy mấy năm nay chỉ là thứ áp lực xa rời quần chúng, mà không hưởng nổi nửa cái ân trạch và thương hại của hoàng gia, bách tính cũng chẳng còn tình cảm gì với cái triều đình này nữa. Trong lòng chỉ còn chút kính sợ, cũng tiêu tan nốt theo ba lần đông chinh thất bại. Cho nên lí ra nói đến trận chiến quan - phi, lời lẽ lại nghiêng nhiều hơn về đám thổ phi.

Quan phủ trong mắt người dân giống như một tòa lâu lung lay sắp đổ, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi một vài viên ngói xuống đập chết những kẻ không kịp né tránh. Mà còn có người đột nhiên đá mạnh vài cái vào cái tòa lâu sắp đổ đó, chỉ cần không làm bị thương mọi người, mọi người bằng lòng cổ vũ cho cái hành vi dũng cảm đó. Dù sao tòa lâu đó cũng không phải là của người xây lâu, nó đổ rồi, đối với mọi người cũng chẳng có gì tổn thất. nếu cơ hội thích hợp, nói không chừng còn có thể nhặt chút gạch nát ngói vụn còn lại sau khi lâu sập về nhà, cũng có thể sửa sang lại một chút căn nhà tranh che không nổi mưa gió của mình.

Với tâm thái này, sự tích của Trình Danh Chấn và quần hùng trong đầm Cự Lộc được những kẻ nhiều chuyện truyền đi ngày càng xa, càng truyền càng mơ hồ. Cùng với khoảng cách với quận Thanh Hà không ngừng tăng lên, hành động và con số thương vong trong trận chiến ở thung lũng Hồ Ly giữa quan phủ và thổ phi cũng không ngừng xa rời thực tế. Có điều khác là con số quận binh tổn thất của Dương Thiện Hội bị lan truyền ngày càng nhiều, còn số lượng đám lâu la Trình Danh Chấn dẫn theo khi đánh bại hẳn lại càng truyền càng ít. Đến khi tin tức truyền đến Lạc Dương thì, không ngờ lại biến thành câu chuyện hoang đường: “Mãng quận Dương đích thân dẫn

ba vạn quân binh tiêu diệt phi, tiểu anh hùng chỉ dùng có năm trăm lâu la phá tan quân địch”.

Quyền thần Đoàn Đạt đóng giữ Lạc Dương vừa nghe nói thế, nhất thời nổi trận lôi đình. Lão có thể nhẫn nhịn quan quân địa phương liên tiếp thất bại trong tay thổ phi, lại không thể nhẫn nhịn uy nghiêm của quan phủ bị quét sạch như thế này. Một mặt gấp rút đem chuyện này viết thành tấu chương, sai người đưa cho hoàng đế bệ hạ Dương Quảng đang chậm rãi tiến về Lạc Dương biết. Mặt khác triệu tập tất cả các quan viên đang đóng giữ đông đô Lạc Dương lại, bàn bạc làm thế nào để đối phó với nạn tặc phi ngày càng diễn biến nghiêm trọng ở các nơi.

Trong ấn tượng của đám người Đoàn Đạt, Dương Thiện Hội quận Thanh Hà là mãnh tướng duy nhất trong đám quan viên địa phương có thể lấy làm trụ cột. Dù sao người này ba năm nay liên tiếp hơn sáu trăm lần báo tin chiến thắng, chiến công hiển hách không ai có thể sánh được. Bây giờ, đến cả danh tướng bách chiến bách thắng này cũng bị một tên tiểu đầu mục dưới trướng Trương Kim Xung lật ngược ván cờ, Quận thừa, đám Binh tào các quận khác lại càng là những thứ bỏ đi, căn bản là không cần nói tới.

Cả vùng đất Hà Bắc lúc này, kẻ có thể khiến cho bọn giặc cỏ nghe hơi thấy đã sợ, ngoài vị Hồ Bí đại tướng quân La Nghệ, đám người Đoàn Đạt vốn không điều động được cũng căn bản là không chọc nổi ra, chỉ còn lại có mình thái phó Dương Nghĩa Thần. Mà Dương Nghĩa Thần lại bị hoàng đế bệ hạ điều đến Bắc Bình hộ giá, đợi ông ta quay về đến Thanh Hà, e rằng mấy quận huyện xung quanh đầm Cự Lộc đều đã rơi vào tay Trương Kim Xung, cục diện càng không thể cứu vãn nổi rồi!

Bàn đi bàn lại, đám quần thần được Dương Quảng giao trọng trách đóng giữ đông đô rốt cuộc không chọn được một ai có thể đảm nhận việc lớn. Cũng không trách đám người Đoàn Đạt vô năng được, Liêu Đông chiến bại lần thứ nhất, ba mươi vạn phủ binh tinh nhuệ cùng một loạt danh tướng bách chiến chôn xương nơi đất khách quê người. Kẻ sống sót quay trở về,

hoặc là căn bản không thể trọng dụng, được thống soái khi đó là Vũ Văn Thuật để lại phía sau phụ trách bảo vệ vận chuyển lương thực, hoặc là cây to rễ sâu, đám Đoàn Đạt căn bản không điều động nổi. Bây giờ không chỉ có vùng Hà Bắc thiếu võ tướng đóng giữ, Quan Lũng, Hà Tây, Ba Thục, Giang Hoài, thậm chí Kinh kỳ (kinh đô và vùng lân cận) trọng địa và Hà Nam, có vùng nào không thiếu tướng tài? Nếu không phải là bây giờ dưới trướng không có người có thể dùng được, triều đình cũng không đến nỗi phải lôi cái tên mà Dương Quảng không thích nhất- Lý Uyên ra lần nữa, mệnh lão trấn thủ Quan Lũng.

- Sự cấp tòng quyền (Thời điểm có việc khẩn cấp phải xem tình huống mà biến báo), các vị sao không tạm điều một hai hãn tướng dưới trướng lão tướng quân Trương Tu Đà?

Nguyên lão hai triều Tô Uy không chịu được thời cục tiếp tục tồi tệ hơn, biết rõ mình mở mồm sẽ khiến cho người khác không vui, vẫn thấp giọng đưa ra ý kiến.

Lý Trọng Kiên, Tần Thúc Bảo, La Sĩ Tín, Độc Cô Lâm dưới trướng Quận Thừa Tề Quận Trương Tu Đà có uy danh, cũng được coi là hảo hán. Trương Tu Đà dựa vào sự ủng hộ của bốn vị hãn tướng dưới trướng và quận thủ Tề Quận Bùi Thao, gần một năm nay liên tiếp chủ động xuất kích, trước sau giết chết bọn thủ lĩnh lưu tặc Bùi Trường Tài, Quách Phương Dự, đánh cho bọn tội phạm Vương Bạc, Hách Hiếu Đức, Tôn Tuyên Nhã và bọn cướp chuyên nghiệp vượt Hoàng Hà lên bắc, không dám xuống nam nữa. Mà khả năng cầm quân của hai tướng Lý Trọng Kiên và Tần Thúc Bảo không kém Trương Tu Đà chút nào, nếu điều bất cứ ai trong số họ đến Hà Bắc đảm nhận trọng trách tiêu diệt bọn phi, e là chẳng cần bao lâu, bọn chư tặc Hà Bắc chỉ còn đường lui duy nhất là nhảy xuống Hoàng Hà!

Chủ ý hay thì có hay, nhưng tuôn ra từ mồm kẻ không nên mở mồm ra, lại chỉ nhận được kết quả ngược lại. Dân bộ Thượng Thư Phàn Tử Cái vẫn

luôn cảm thấy chướng mắt với Tô Uy, sao có thể cho lão cơ hội ra mặt? Đợi cho đối phương vừa dứt lời, lập tức cau mày phản bác:

- Lão Nạp Ngôn thật biết nói đùa, Lý Trọng Kiên đó nói điều là có thể điều được sao? Bệ hạ đích thân lệnh hãn đi giúp lão tướng quân Trương Tu Đà, bây giờ bệ hạ không ở, chúng ta lại điều Lý Trọng Kiên đi Hà Bắc, hành động này để uy nghiêm của bệ hạ ở chỗ nào?

Đối với hai người đều nhắc đến Lý Trọng Kiên, Đoàn Đạt cũng không mấy hứng thú. Tuy dựa theo chiến tích ngày trước, Lý Trọng Kiên rất giỏi điều binh đánh trận. Nhưng người này hành động lỗ mãng, ác danh trong mắt không có ai cũng vang khắp xa gần. Huống hồ hãn còn đắc tội với Đại Tùỳ đệ nhất quyền thần Vũ Văn Thuật, nếu điều hãn đến Hà Bắc, một khi để hãn có được cơ hội thuận lợi, chẳng phải cũng đồng nghĩa với việc mình đối đầu với Vũ Văn Thuật sao?

Kết cục của những kẻ đối đầu với Vũ Văn Thuật, trong lòng Đoàn Đạt rõ hơn ai hết, nhẹ thì mất quan mất chức, nặng thì tịch thu nhà cửa, diệt tộc. Lý Trọng Kiên kia lại không phải là môn sinh đệ tử của Đoàn Đạt, cũng không phải là bạn bè gì của ông, để hãn đắc tội với một kẻ không dễ chọc vào như Vũ Văn Thuật thật không đáng. Ít nhất môn sinh đắc ý của Trương Tu Đà – Tần Thúc Bảo lại càng là một kẻ không thể dùng vào việc lớn được. Người này lăn lộn trong quan trường hơn hai mươi năm, gồng gượng lắm mới ngoi lên được cái chức Đô úy quận binh, nếu quả thực có khả năng lớn như trong truyền thuyết, thì sớm phải trở hết tài năng ra rồi chứ, vẫn còn loay hoay trong quân đội địa phương không chút tiền đồ?

Nghĩ đến đây, trấn thủ đông đô Đoàn Đạt khẽ vuốt chòm râu, cười đáp:

- Việc này? Hai vị đại nhân không cần tranh cãi. Quyết định của bệ hạ, lẽ nào kẻ là bề tôi như chúng ta có thể xen vào? Chúng ta cần phải xem xét cẩn thận xem có còn ứng cử viên nào tốt hơn hay không? Ngẫm Đại Tùỳ ta

nhân tài đông đúc, chắc không đến nỗi đến một người đối phó với đám thổ
phỉ, cũng phải vay đông mượn tây điều động tướng lĩnh trong quận binh!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 180: Đằng Uyên (15).

T

rải qua hơn mười năm sống khôn chết ngu, đám ngốc trong quan trường Đại Tùỵ sớm đã bị đào thải sạch sẽ. Giờ phút này kẻ cùng Đoàn Đạt ở lại đóng giữ Đông Đô, còn kẻ nào thông minh tài trí. Nghe Phàn Tử Cái và Đoàn Đạt hể mở miệng là uy nghiêm hoàng gia, ngậm mồm là phân biệt quận binh với phủ binh, lập tức hiểu ngay ý của hai vị đại nhân. Cả bọn liền thuận theo chiều gió, bàn ra bàn vào, nhanh chóng khiến lão Nạp Ngôn Tô Uy rơi vào thảm cảnh một cây làm chẳng nên non.

- Chuyện quá gấp, chúng ta đáng lẽ ra nên chờ.....

Nguyên lão hai triều Tô Uy biện bạch thêm vài câu nữa, lại phát hiện căn bản chẳng có ai có hứng thú nghe mình nói mấy lời này, thở dài một tiếng, giữ lại nửa câu sau trong lòng, đây cũng là triều Tùỵ mà ông đã lao tâm khổ tứ nửa đời người, một triều đại từng huy hoàng một thời, khiến cho mỗi thần dân đều lấy đó làm vinh hạnh. Rồi sau đó lại nhanh chóng điêu linh như những cánh hoa quỳnh, bất cứ ai cũng bất lực xoay chuyển càn khôn. Cũng vậy thôi, với lại tùỵ đi! Ông cười gượng, nhắm mắt lại. mắt không thấy tâm không phiền, dù sao thì mình cũng đủ già rồi, chưa chắc sống được đến ngày Đại Tùỵ khôi phục lại.

Lại một lần khiến Tô Uy mất mặt trước bao người, Dân Bộ thượng thư Phàn Tử Cái trong lòng vô cùng đắc ý. Nhưng cái đắc ý ấy cũng chẳng kéo dài được bao lâu, rất nhanh, lão lại ảo não phát hiện, nếu dựa theo tiêu chuẩn chọn tướng của mình với Đoàn Đạt đưa ra, võ tướng có thể phái đi Hà Bắc đảm nhiệm trọng trách đánh dẹp bọn giặc cỏ, gần như lật sâu ba thước cũng không kiếm ra!

Vừa phải giỏi lãnh binh đánh trận, lại phải chưa từng đắc tội với bất cứ quyền thần nào, lại còn phải xuất thân từ phủ binh, tránh cho lũ quan viên văn võ có cơ hội làm loạn! Một người hoàn hảo như vậy đi đâu kiếm đây? Lũ quan viên đóng giữ thành ngơ ngác nhìn nhau, chẳng ai còn tỏ ý muốn được ưu ái nữa, hậm hực ngậm mồm lại.

Lưu thủ Đông Đô Đoàn Đạt thấy cả bọn quan lại đều giả câm giả điếc, khó chịu trong lòng, đập bàn, lớn tiếng trách cứ:

- Bệ hạ đem trọng trách đóng giữ giao phó cho chúng ta, lẽ nào chúng ta bầm báo thể này với bệ hạ sao? Nếu hôm nay không chọn được người nào phù hợp, lão phu tự mình dẫn quân xuất binh, nhất định không thể phụ sự phó thác của bệ hạ!

Thấy cấp trên của mình nổi giận, đám quan viên càng luống cuống chân tay, rồi rít học cái điệu bộ của sinh lão Nạp Ngôn Tô Uy, mắt nhìn mũi, mũi chúi xuống tim, mặc bên ngoài mưa gió mịt mù, còn ta cứ nguy nga bất động.

Truyền thống trên quan trường Đại Tù, xưa nay là làm nhiều gây tội nhiều, làm ít gây tội ít, không làm gì thì không gây tội. Mọi người không hện mà đồng loạt giả câm, Đoàn Đạt có ngang ngược thế nào cũng không thể nào bắt lỗi nổi họ. Điên đến nỗi đập đi đập lại cái bàn, nếu không phải là đồ gia dụng của phủ lưu thủ chắc chắn, sớm đã bị lão đập cho tan tành rồi.

Cái vụ phát tiết này không phải hoàn toàn không có hiệu quả, đúng vào lúc Đoàn Đạt và Phàn Tử Cái ngày càng thất vọng, đang chuẩn bị kết thúc nghị sự, ở chỗ gần cửa nhất tự nhiên vang lên một thứ âm thanh lấp bắp:

- Bẩm, bẩm Đoàn, Đoàn công thuộc, thuộc hạ có nhớ ra một người !

Nghe được điều này, Đoàn Đạt mừng rỡ, lửa giận lập tức biến mất, cười nhìn kẻ nói đó gật đầu:

- Cứ việc nói thẳng, cho dù những người ở đây không thỏa đáng, lão phu cũng không trách người!

- Đúng, đúng, thuộc hạ biết, biết thì phải nói ra! Thiển kiến của thuộc hạ, ở, ở ngay đông đô Lạc Dương, có, có một, một người...

Kẻ tiến kiến vừa mừng vừa sợ, càng nói càng mệt, cứ phải thích nghièn ngẫm từng chữ một, nhát gừng nói một lúc lâu, khiến cả đám người kìm đến mức quay ngoẹo cả cổ, vẫn chưa nói đến chỗ chính của vấn đề.

- Hành Bản à, không cần phải gấp, người nói tên người đó trước đi!

Rốt cuộc cũng nhìn rõ mặt người tiến gián, Đoàn Đạt hồi hận đến nỗi chỉ muốn tự vả vào mồm mình. Nếu không phải là gấp đến độ mất phương hướng, lão thà cắt ngạt đầy đầu, cũng không muốn nghe tên đó nói chuyện dông dài.

Lúc này, đám quan viên cũng đều nhìn rõ người nói, nhếch nhếch mép, mặt đầy vẻ khinh thường. Ai cũng biết, kẻ đang đưa ra ý kiến với Đoàn Đạt chính là học sĩ Trương Hành Bản vốn là thứ giả dối. Người này vốn chẳng đọc qua mấy ngày sách, cũng chẳng phải đệ tử gia thế gì, năm ngoái nhờ hiền hiền lành cho triều đình mới miễn cưỡng lẫn lộn vào tiểu quan ngũ phẩm. Sau khi được phái vào dưới trướng của Ngự Sử Đại Phu Bùi Uẩn, người này tối ngày nịnh bợ người trên, hạ thấp đồng nghiệp, tính cách đều khiến mọi người hết sức khinh thường. Nhưng vẫn cứ là cái thẳng không có giới hạn như thế, trước mặt Dương Quảng lại rất được việc. Tấu trưng kẻ khác không đưa nổi vào trong cung, hấn lại dễ dàng đưa đến tận tay hoàng thượng. Tấu chương của người khác không dễ dàng gì có được hoàng thượng phúc đáp, tấu chương của hấn thì dăm ba ngày lại được bọn thái giám tận tay đưa ra, trên đó viết đầy đặc ngự bút châu phê. Thậm chí lỗi chính tả trên tấu chương, đều được bề hạ nhãn nại chỉ ra sửa lỗi, xưa nay chưa từng truy cứu hấn hành văn cấu thả, thất lễ với vua.

Theo những gì Văn Nhất Dao- thái giám biên tập trong cung tiết lộ, hoàng đế bệ hạ sở dĩ xem trọng Trương Hành Bản là bởi vì hắn ăn nói không gãy góc. Hoàng đế bệ hạ luôn tỏ ra tài trí hơn người cố chấp cho rằng, kẻ nói lắp tâm ắt rộng lượng, không dễ dàng nói dối mình như những người mồm mép nhanh nhẩu.

- Thuộc... thuộc hạ tiến...tiến cử Vũ Văn...Vũ Văn Sĩ Cập tướng...tướng quân dẫn binh xuất...xuất chinh!

Thèm vào để ý người khác miệt thị mình thế nào, Trương Hành Bản nén đủ hơi, cuối cùng cũng phát ra từ miệng được một cái tên người đầy đủ.

- Vớ vẩn! Đúng là nhảm nhí!

Không đợi Đoàn Đạt kịp tỏ thái độ, Phàn Tử Cái lại đứng lên, chỉ thẳng vào mặt Trương Hành bản trách cứ:

- Lúc này Hứa công và Vũ Văn Hóa Cập, Vũ Văn Trí Cập đang ở chỗ bệ hạ chờ lệnh, chúng ta lại phái Vũ Văn Sĩ Cập tướng quân đến Hà Bắc, ngộ nhờ Vũ Văn Sĩ Cập tướng quân bị bọn lưu tặc đánh thương, chúng ta phải ăn nói thế nào với bệ hạ?

- Thuộc, thuộc, thuộc, thuộc hạ....

Trương Hành Bản bị chửi bước lùi mấy bước, môi trên môi dưới không ngừng run, lại không nói nổi một câu giải thích đầy đủ. Theo hắn thì, con trai thứ hai của Hứa quốc công Vũ Văn Thuật Vũ Văn Sĩ Cập vốn có tiếng là trí tướng, lại chưa từng đắc tội với bất cứ một vị quyền thần nào (phải nói là không ai dám đắc tội với Vũ Văn gia mới đúng), Hùng Vũ doanh hắn thống lĩnh, sau đông chinh lần thứ hai, đã hoàn toàn bị nạp vào danh sách phủ binh. Có thể nói, người này hoàn toàn phù hợp với ba điều kiện mà Đoàn Đạt và Phàn Tử Cái ngầm ám thị trước đó, lại không biết điểm nào động chạm vào điều kị của Phàn Tử Cái, khiến lão phời ra cái tư thế sẵn sàng liều mạng với người khác như thế?

- Cảnh công, cảnh công! Hẳn nhất định là suy nghĩ không thấu đáo, người cần gì phải trách móc nặng nề với kẻ học sau!

Cũng may Đoàn Đạt nói lời giữ lời, vội vàng trước khi Trương Hành Bản bị dọa cho sợ chết khiếp, chặn cái ngọn lửa giận của Phàn Tử Cái lại.

- Hẳn chỉ cố tình thêm phiền phức cho mọi người!

Tế Cảnh công Phàn Tử Cái không nghe trừng mắt nhìn Trương Hành Bản không tha, quay đầu sang Đoàn Đạt:

- Vũ Văn gia đều là trụ cột quốc gia, nếu như dùng để tiêu diệt phi, chẳng phải là dùng dao mổ trâu giết gà sao? Lão phu thà để mình bị giải ra trước quân, cũng không dám khinh động Vũ Văn Sĩ Cập tướng quân đại giá!

Lão không cần nói thẳng toẹt mọi chuyện ra, Đoàn Đạt cũng hiểu rõ được hàm ý bên trong đó. Phò mã Đô úy Vũ Văn Sĩ Cập mấy tháng trước bị nhiệm phong hàn ở Liêu Đông, được Hoàng đế bệ hạ đích thân phái xe ngựa đưa về Đông Đô dưỡng bệnh. Bây giờ sức khỏe sớm đã hồi phục, bất cứ lúc nào cũng có thể ra trận giết giặc. Mà là một trí tướng khá nổi danh, Vũ Văn Sĩ Cập quả thực là lựa chọn thích hợp nhất để thống lĩnh tiêu diệt bọn phi. Có thể nói, từ góc độ vì quốc gia tuyển hiền tài, ý kiến của Trương Hành Bản không sai tí nào. Nhưng Trương Hành Bản ngàn không nên, vạn không nên, không nên nhất là không xét đến cân bằng thực lực giữa các phe phái trong triều. Cha con Vũ Văn Thuật nắm quyền quản quân lâu dài, đã khiến cho sự cân bằng này tràn đầy nguy cơ. Lúc này các đại gia tộc khác đều vì tự bảo vệ mình, đều đang âm thầm khuếch trương thêm thực lực đối phó lại Vũ Văn gia. Nếu bây giờ lại để Vũ Văn Sĩ Cập ra nắm giữ quân quyền một phương, sau này đám Phàn Tử Cái, Bùi Củ, Ngu Thế Cơ nói chuyện trên triều càng phải dựa hơi nhà Vũ Văn.

Xua tay kêu Trương Hành Bản về chỗ cũ, sau đó lại dùng lời lẽ khuyên giải Phàn Tử Cái, Đoàn Đạt cuối cùng có thể gọi là đám bùn hiềm hoàn mỹ.

Nhưng rốt cuộc phái ai đi diệt phi đây? Cả bọn vẫn không đưa ra được một cái đầu mối nào. Đúng vào lúc lão cảm thấy sức cùng lực kiệt, sau đuôi đội ngũ quan viên đóng giữ lại vang lên tiếng nói thầm:

- Phùng, Phùng tướng quân cũng, cũng được!

- “Người vẫn còn chưa nói xong à!”

Nghe ra người nói lại là Trương Hành Bản, ngọn lửa trong lòng Đoàn Đạt bỗng chốc bốc cao ba trượng. Đúng lúc trợn trừng mắt nhìn về phía cuối đội, chuẩn bị lớn tiếng trách móc, giọng Phàn Tử Cái lại vọng lại bên tai.

- Ủ, hữu hầu vệ tướng quân Phùng Hiếu Từ từ biến về cũng mấy tháng nay, cũng nghỉ ngơi kha khá rồi!

Lần này, Phàn Tử Cái không gây rối với Trương Hành Bản nữa, mà còn nói những lời tỏ vẻ tán đồng với ý kiến của hắn.

- Phùng tướng quân là lão tướng trong quân, chúng ta cử lão ta đi đối phó với mấy mâu tặc hại dân hại nước, chẳng phải càng khiến người ta chê cười!

Đoàn Đạt chau mày, rít qua kẽ răng trả lời.

- Sự tình cấp bách, cũng không quan tâm được nhiều như thế! Ta tin rằng Phùng lão tướng quân cũng chấp nhận nhiệm vụ này!

Trong lời của Phàn Tử Cái vẫn có chút ý cười, dường như căn bản nghe không hiểu ám thị của Đoàn Đạt vậy.

- Cảnh công nói vậy có ý gì?

Đoàn Đạt trong lòng có chút bức mình, giận dữ quay đầu. Đúng vào hai tháng trước, Hữu hầu vệ tướng quân Phùng Hiếu Từ còn chất vấn trước mặt mọi người quan viên đóng giữ Đông Đô tại sao lại tự ý tạm giữ số lương

thảo đồ quân nhu vốn đáng phải chuyển cho Tề quận, báo hại đám quân binh của Trương Tu Đà phải trần tay áo xông pha với bọn thổ phỉ. Hoàn toàn không nhận ra sự thực con đường thông tới Tề quận không yên bình, quan quân vận chuyển vật tư mười phần rơi vào tay bọn tặc Ngõa Cương.

- Phùng Hiếu Từ tướng quân vừa mới trở về, chúng ta lại làm phiền ngài, quả thật là làm khó người khác!

Không chỉ có Đoàn Đạt không tán thành dùng Phùng Hiếu Từ dẹp phỉ, đám quan viên giữ Đông Đô đang ngồi cũng nhao nhao thể hiện thái độ phản đối. Kẻ lẫn lộn trong quan trường kì thực ai cũng hiểu con đường không yên ổn chỉ là một cái cớ khôn khéo. Nguyên nhân thực sự lại là, số lương thảo, vật tư vốn phải gửi tới quân binh các quận, lúc này đều vào túi riêng của các quan viên có liên quan. Tên họ Phùng đó thích quản chuyện không đâu, giúp Trương Tu Đà tranh giành lương thảo vật tư, chẳng khác gì ép cả bọn nôn những thứ đã ăn vào nôn ra. Nếu lại để lão có được cơ hội, sau này nhân cơ hội tố cáo án đen trước mặt hoàng đế bệ hạ, cả bọn chẳng phải là tự đào hố chôn mình sao?

- Binh hùng chiến nguy, cho dù là tuyệt đại danh tướng, cũng không có lí thắng nổi!

Phàn Tử Cái không chút vì lời lẽ của mọi người mà lay động, tiếp tục kiên trì ý kiến của mình.

- Nếu phái một tướng quân ít kinh nghiệm đi, chẳng may vô ý, ngược lại lại làm mất mặt triều đình. Phùng lão tướng quân thân chinh bách chiến, lại một lòng vì nước. Nếu lão ta tới Hà Bắc diệt phỉ, tất nhiên là kỳ khai đắc thắng (thắng ngay từ trận đầu), mã đến thành!

- Lão ta?

Đoàn Đạt hừ lạnh trong mũi, hoàn toàn không tán thành cái kiểu tán tụng quá đáng của Phàn Tử Cái đối với Phùng Hiếu Từ. Nhưng từ trong ánh mắt

thâm thúy của đối phương, lão nhanh chóng có được tin tức hoàn toàn khác với lời nói. Chẳng phải Phùng Hiếu Từ bận tâm lo quốc sự sao? Không phải quảng cáo rùm beng trung thành với xã tắc sao? Cho lão đi đối phó bọn giặc cỏ đi! Dù sao thì thắng thì cả bọn đều có công, nếu chẳng may bại trong tay bọn giặc cỏ Hà Bắc thì, hừ hừ....

Cũng một tia điện lạnh lẽo như thế nhanh chóng hiện lên trong mắt Đoàn Đạt, hướng về phía Phàn Tử Cái gật gật, vẻ tức giận trên gương mặt nhanh chóng được thay thế bằng một nụ cười!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 181: Đằng Uyên (16).

B

ất kể nơi đen tối ẩn giấu rắc tâm gì, đám quan viên giữ thành tồn gần một ngày trời, cuối cùng cũng quyết định được người cầm binh đi dẹp loạn ở Hà Bắc. Quang Lộc đại phu, Đông Đô lưu thủ Đoàn Đạt tự tay soạn thảo chính lệnh, gửi vào trong cung giao cho Việt Vương Dương Đồng đóng dấu. Sau đó đọc lại cũng lười đọc, trực tiếp sai người mang đến phủ đệ Hữu Võ Hầu tướng quân Phùng Hiếu Từ.

Phùng Hiếu Từ là lão tướng bách chiến, hồi hè vừa mới hộ tống đội tàu thủy quân của đại đô đốc Lai Hộ Nhi từ Liêu Đông trở về, đi qua Tề quận, cùng đám người Trương Tu Đà nâng cốc đàm đạo, trong bữa tiệc có tìm hiểu tình hình bọn tặc các nơi. Lúc này thấy Đoàn Đạt đến cả lương thảo đồ quân nhu đều không chuẩn bị, lại lệnh mình lập tức dẫn quân xuất phát, trong lòng lập tức hiểu ra mấy lời ngay thẳng tại triều chính của mình với mấy vị đồng nghiệp khác đã động chạm đến chỗ kị của lưu thủ đại nhân, vì thế đối phương định mượn tay bọn phi giải quyết mình. Lần này đi Hà Bắc, e rằng có thắng cũng chưa chắc có thể sống sót trở về Đông Đô, còn nếu chiến bại, thì càng phải chôn xương nơi đất khách. Nhưng cho dù thân là võ tướng, tuyệt đối không có cái lí trốn trận. Vì thế nên cũng không nhiều lời, chấp tay hướng về phía hành cung nơi Việt Vương ở, xúc động lĩnh lệnh.

Lập tức, Phùng Hiếu Từ điểm lấy một vạn binh mã ở thao trường. Sau đó lại thông qua mối quan hệ của lão bằng hữu Lai Hộ Nhi, Nạp Ngôn Tô Uy, chấp vá lung tung được một ít đồ quân nhu, dẫn đại quân diệt phi vượt qua bắc Hoàng Hà. Đội ngũ vừa lên bờ, Thái Thú Cấp quận Trương Văn Kỳ sớm đợi đã lâu đã dẫn tất tần tạt quan viên ra nghênh đón. Lương thực,

nước sôi, rau xanh, thảo dược....các loại quân nhu cấp bách đều được chuẩn bị đầy đủ.

Phùng Hiếu Từ suốt dọc đường chịu đựng đủ sự lạnh nhạt nên cảm động vô cùng, chắp hai tay cảm ơn không ngớt. Trương Văn Kỳ lại không dám nhận, tránh một bước, trước là đáp một cái lễ, sau thấp giọng đáp lại:

- Nếu không phải lão tướng quân đến kịp, Cấp quận e rằng sớm đã rơi vào tay bọn phi rồi. Tất cả mạng sống của già trẻ trai gái đều do ngài cứu cả. Nếu phải cảm ơn, cũng phải là do Trương mỗ thay mặt toàn thể bách tính cảm tạ ơn cứu mạng của tướng quân mới đúng!

Nghe những lời này, Phùng Hiếu Từ lại thêm sửng sốt. Nhanh chóng tìm nơi tương đối yên tĩnh, triệu tập quan viên Cấp quận tìm hiểu tình hình phát triển của bọn trộm cướp. Vừa hỏi là biết ngay những ngày tin tức truyền đến Đông Đô và cả đám Đoàn Đạt lễ mà lễ mễ quyết định ai sẽ dẫn quân diệt phi, lũ phi ở núi Lâm Hồ, đồi Đậu Tử và cả thung lũng Hồ Ly đều đã ra khỏi ổ, đánh hạ liền mười mấy huyện thành, Quận thừa Dương Thiện Hội quận Thanh Hà mới bại, nhất thời không còn sức chiến tiếp nữa, thế là đám tặc kiêu căng thừa thắng, không ngờ lại liên kết lại nhằm vào kho Lê Dương.

Lương thực cất giữ trong kho Lê Dương tuy năm ngoái bị Dương Huyền Cảm chiếm mất một phần, nhưng ngũ cốc còn lại cũng đủ cung cấp cho mười vạn quân mấy năm liền. Nếu bị bọn phi kia chiếm được, e rằng dân nghèo của cả Hà Bắc đều sẽ nheo nhóc, chả mấy chốc sẽ biến thành loạn phi hết lượt.

Báo động truyền tới Lê Dương, Trương Văn Kỳ nhìn nhìn hơn hai ngàn quân binh mới chiêu mộ được bên mình, tự biết bất lực thủ thành, thế là chất đầy củi quanh kho Lê Dương, chỉ đợi cửa thành Lê Dương bị phá, sẽ lập tức châm lửa cháy cùng lương thực. Ai ngờ chập tối ngày hôm qua, đám giặc cỏ đột nhiên tản đi như nước thủy triều. Sau phút kinh hồn tạm lắng,

hắn phái thuộc hạ đắc lực đi nghe ngóng, mới biết Hoàng Hà phía bờ đối diện có một đại quân đang chuẩn bị vượt sông lên bắc, đám giặc cỏ không dám đối đầu với phủ binh, nên chuồn lẹ.

- Tên Trình Danh Chấn này, thật là kẻ biết nắm bắt cơ hội!

Nghe đám người Trương Văn Kỳ kể xong, Phùng Hiếu Từ chau mày nhận định. Theo tình hình quan viên địa phương phản ánh, đám phi chắc chắn cũng đã rải lượng lớn tai mắt bên bờ nam Hoàng Hà, thế nên mới có thể sớm có được tin phủ binh sắp đánh tới. Mà đám giặc cỏ bình thường thì thường không nghĩ đến cái chiêu này, chỉ có người trải qua huấn luyện chính thống mới có thể coi trọng việc thăm dò canh gác đến mức này.

- Tên họ Trình đó căn bản không ra tay. Lần này tập kích bất ngờ Lê Dương, chủ yếu là ba tên phi Cao Khai Đạo, Đẩu Kiến Đức và Tôn Tuyên Nhã !

Trương Văn Kỳ nói vượt ngoài dự liệu của Phùng Hiếu Từ, mở miệng báo lên mấy cái tên tương đối xa lạ.

- Trương quận thủ chắc biết lai lịch của ba tên phi này chứ?

Phùng Hiếu Từ hơi sững sờ, tiếp tục truy vấn. Bọn loạn đảng giống như rau hẹ chốn hoang dã, hết lứa này đến lứa khác. Hiện tượng này ở Đại Tùy đã không có gì là lạ nữa cả. Nhưng bọn loạn đảng có tổ chức cẩn thận, tiến thoái có qui củ như ở Hà Bắc, ở những địa phương khác cũng không thấy nhiều. Trong trí nhớ của Phùng Hiếu Từ, đám loạn phi mà đám người Trương Tu Đà gặp phải, đều là một đám ruồi nhặng không đầu. Làm sao mà bọn đó vừa vượt sông Hoàng Hà lại lập tức trở nên thông minh được?

Biết Phùng Hiếu Từ nóng lòng muốn biết tình hình đám phi, Trương Văn Kỳ nhẹ nhàng chấp tay, tỉ mỉ giới thiệu:

- Tên họ Cao hình như là cháu hoặc đệ trong tộc của Tổng Biều Bả Tử Cao Sĩ Đạt của Lục Lâm Hà Bắc. Đậ Kiến Đức là ái tướng đắc lực dưới trướng Cao Sĩ Đạt, Tôn Tuyên Nhã là tên giặc cỏ từ Bột Hải sau khi bị Trương Tu Đà đánh bại đã chạy đến Hà Bắc. Trong ba tên đó, Đậ Kiến Đức là giáo hoạt nhất, hai tên họ Cao và họ Tôn đó xưa nay thì cũng chỉ chỉ đâu đánh đấy! Còn bọn Quách Sơn Hồ, Hàn Kiến Hoàn, Thời Đức Duệ....đám giặc cỏ chiếm núi xưng vương đó, cứ bám đuôi lũ Đậ Kiến Đức suốt, thừa dịp thành đồ kiểm chác chút ít.

- Những kẻ đó mỗi người dưới trướng có bao nhiêu lâu la?

Nếu đối phương đã chịu giúp đỡ, Phùng Hiếu Từ dứt khoát hỏi cho rõ ngọn ngành.

Trương Văn Kỳ lắc đầu cười khổ, nét mặt đầy vẻ bất lực:

- Bọn họ trước nay đi tới đâu cướp tới đó. Lương thực trong tay bách tính đều bị bọn chúng cướp sạch rồi, bách tính tự nhiên cũng trở thành lâu la của bọn chúng. Thế nên số lượng cụ thể căn bản không tính nổi, bọn phi này thế lực mạnh, mở rộng cho đến tận bây giờ, ít nhất dưới trướng một tên giặc cỏ e là cũng thu nạp hơn hai vạn người. Còn nhiều thì, sợ là số lượng không dưới mười vạn!

- Thế lương thảo của bọn chúng một khi tiếp tế không kịp thì làm thế nào?

Ứng Dương lang tướng Triệu Diệc Đạt này giờ vẫn đứng sau Phùng Hiếu Từ không tin lời Trương Văn Kỳ, không nhin nổi chêm vào một câu.

Tất cả các quan viên Cấp quận lập tức quét ánh mắt về phía Triệu Diệc Đạt, dường như trông thấy một thẳng ngốc vậy.

- Bọn giặc cỏ xưa nay không mang theo nhiều lương thảo.

Trương Văn Kỳ lại tiếp tục lắc đầu cười khổ:

- Bọn họ trước nay đều là đi đến đâu ăn đến đó, ăn sạch chỗ nào thì lại đồn bách tính đến nơi tiếp theo, như thế thì càng cuốn càng lớn. Nếu chủ nhà phát hiện ra lương thực khó tiếp tế thì lại đi gặm tòa thành lớn. Một khi gặm nhấm được, thì lương thảo quân nhu đều có hết. Nếu gặm không được, bọn lâu la dưới trướng tự nhiên sẽ chết trận một phần, chạy về nhà trồng trọt một phần. Như vậy, lương thảo cung cấp cho những người còn lại tự khắc bình thường thôi!

- Như vậy thì, lũ còn lại e là toàn là lũ hung hãn không biết sợ chết!

Phùng Hiếu Từ âm thầm gật đầu, cuối cùng cũng có được đáp án tại sao lũ phi càng đánh càng mạnh. Cũng chẳng trách Dương Thiện Hội tại sao cứ thấy bọn phi là giết, đến cả kẻ đầu hàng cũng không bỏ qua. Còn lũ sống trong ổ phi từ ba năm trở lên, e rằng tên nào cũng nợ mấy chục mạng người.

- Tên cầm đầu chuyên môn chọn những tên lâu la già ra, coi là thân binh của mình, thời khắc quan trọng mới đẩy lên trận!

Trương Văn Kỳ không thông quân vụ, nhưng lại vô cùng nắm rõ tình hình bọn phi.

- Mỗi nhóm thổ phi đều do mấy trăm đến mấy ngàn tên thân binh, kéo thêm mấy vạn dân nữa hợp thành. Dương Nghĩa Thần đại nhân năm ngoái ban bố khuyến nông lệnh, thế nên năm nay dân chúng có sống nổi, kẻ theo thổ phi không nhiều lắm. Chỉ cần lũ phi dựng cờ cạnh tường thành, dân đói khắp núi sẽ chủ động tập hợp lại đó. Tên đầu sỏ cho họ ăn một bữa no nê trước, sau đó phát cho một cây gậy gỗ, là có thể làm quân tiên phong công thành!

Nhắc tới bọn thổ phi lấy một bữa cơm để dụ dỗ bách tính làm kẻ thế mạng, nhắc đến việc thâm hiểm này, đám quan viên địa phương khác cũng hết sức tức giận bất bình, chủ động tiếp lời, xúc động nói:

- Kho Lê Dương rõ ràng có đủ lương thảo, có thể phát ra bất cứ lúc nào, là có thể trấn an không ít dân đói. Nhưng triều đình cứ không cho phép phát triển, thà để lương thực trong kho cho mốc, cho mục, hoặc là để cho bọn thổ phỉ cướp hết cũng không nỡ cho bách tính một hạt!

Cái đề tài này, Phùng Hiếu Từ không thể tùy tiện tham gia được. Dù gì thì mục đích lão đến Hà Bắc là diệt phi, không có quyền can thiệp quá sâu vào dân chính. Nhưng lão cũng không hi vọng khiến cho đám Trương Văn Kỳ quá thất vọng, hơi trầm ngâm một chút, cười trả lời:

- Khuyến nông lệnh của Dương đại nhân đã dẫn đến rất nhiều tranh luận trong triều. Nhưng cho dù triều đình không hạ lệnh cấm, các người tạm thời cứ làm theo lệ cũ là được rồi. Ta lần này lên bắc diệt phi, cũng không mang theo nhiều lương thảo, theo lệ thì địa phương phải cung ứng. Trước mắt vụ mùa vừa mới thu xong, lúa mạch mới thu xong chưa chắc đã kịp xung kho. Vì thế không thể tạm thời mượn tạm chút trong kho Lê Dương dùng tạm. Lát nữa ta sẽ tự viết một tờ giấy vay nợ với Trương đại nhân, sau này dùng hết bao nhiêu, chuyển đi bao nhiêu, đều có số liệu cụ thể. Trương đại nhân cứ việc ghi chép lại, cung cấp cho triều đình có thể kiểm tra bất cứ lúc nào. Hơn vạn binh mã này của ta cho dù ngày ăn tám bữa, năm mươi năm cũng chưa chắc ăn hết cái kho Lê Dương này!

Trương Văn Kỳ và đám thuộc hạ của hắn đều là người biết chuyện, điều này càng thấu hiểu hơn. Phùng Hiếu Từ nói thêm một câu, nét cười trên mặt mỗi người lại thêm một chút, nói thêm một câu cười thêm một chút. Đợi lời vừa dứt, dường như trong ánh mắt của tất cả các quan viên địa phương đều tỏa ra một thứ hào quang, thiên ân vạ tạ, chấp tay không ngừng.

Phùng Hiếu Từ cũng không chịu ưu đãi miễn phí đối phương, cười cười, tiếp tục nói:

- Lão phu mới đến đây, mù tịt xung quanh. Mấy ngày đầu này, tạm thời sẽ ở lại Cấp quận. Tránh chuyện lão phu vừa đi khỏi, lũ giặc cỏ lại nhăm nhe

kho Lê Dương!

- Phía đông thành Lê Dương vừa may có một đại thao trường, doanh trại, nhà kho đều do lũ tặc Huyền Cảm năm đó sai người dựng, vừa đủ chứa mười vạn đại quân!

Trương Văn Kỳ chỉ mong Phùng Hiếu Từ trú đóng luôn tại Cấp quận đừng đi, nhanh chóng đồng ý.

- Lão tướng quân cứ việc yên tâm, rau quả hằng ngày, Cấp quận tôi nhất định dốc sức cung cấp, tuyệt đối không để các huynh đệ bụng đói chiến đấu với lũ giặc cỏ đó!

Sau đó người có thể lấy danh nghĩa cung ứng quân nhu, vận chuyển càng nhiều lương thực trong kho Lê Dương ra ngoài. Phùng Hiếu Từ cười gật đầu, cũng không phá đám tấm lòng của đối phương.

- Tình hình các nơi ta đều không thông thuộc, còn phải xin Trương đại nhân phái chút nha dịch, bộ khoái giúp đỡ, thăm dò động tĩnh của bọn phi các nơi. Đợi khi do thám của ta phái đi làm rõ tình hình xung quanh. Trương đại nhân mới có thể triệu hồi nhân thủ!

- Đúng vậy, điều đó là tất nhiên rồi!

Trương Văn Kỳ hận không thể đội Phùng Hiếu Từ lên đầu được, bất luận là yêu cầu gì cũng bằng lòng giúp đỡ.

- Trong quận binh có mấy tên Giáo Úy có thù hằn với đám giặc cỏ, sau này ta điều hết chúng về dưới trướng nghe lệnh tướng quân. Bọn họ đều là người bản địa, xung quanh từng cái cây cọng cỏ đều thuộc như lòng bàn tay!

- Thế thì tốt còn gì bằng!

Phùng Hiếu Từ đưa tay vuốt râu, cười tíu. Có thể có được sự hỗ trợ toàn tâm toàn lực của quan viên địa phương, rõ ràng là cái mở đầu tốt đẹp cho cái nhiệm vụ diệt phi. Tiếp đó chỉ cần văn võ đồng lòng, tướng sĩ hết mình, chính mình chưa chắc không thể như lão tướng Trương Tu Đà, tạo dựng một cơ đồ bên ngoài triều đình.

Bái tướng phong hầu, đó là giấc mộng của hầu hết các võ tướng. Lão mới năm mới mấy tuổi, thật ra chưa tính là già.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 182: Đằng Uyên (17).

C

ó được sự ủng hộ của quan viên địa phương, Phùng Hiếu Từ dò xét tình hình quân địch quả nhiên chẳng tốn nhiều công sức, chỉ cần năm ngày, phương hướng hành động mới nhất của bọn giặc cỏ đã lần lượt được đưa đến trước bàn lão.

Theo mật báo của lính trinh sát đưa đến cho biết, sau khi kế hoạch vây đánh Lê Dương thất bại, bọn đạo tặc Cao Khai Đạo, Đậu Kiến Đức và Tôn Tuyên Nhã đã bị phân tán. Trong đó hai gã Cao Khai Đạo và Tôn Tuyên Nhã đã dẫn quân tinh nhuệ thuộc sở bộ tự hợp ở Lâm Sơn Hồ, cùng với một bọn đầu sỏ thổ phỉ Thời Đức Duệ từ từ lui về phía đầm Cự Lộc. Còn Đậu Kiến Đức vì từng có quan hệ với Trương Kiêm Xưng, cho nên không chịu đến trốn tạm ở nhà kẻ thù ngày trước, đã dẫn đám lâu la và phần lớn dân lưu lạc đi qua núi Bác Vọng, đồi Duyên Đốn, núi Sa Lộc thẳng hướng lui về đồi Đậu Tử. Trên đường bị Huyện thừa huyện Quý Hương - Ngụy Đức Thâm và Chủ bộ quận Võ Dương – Ngụy Trưng dẫn binh lính đến ngăn cản, hai bên đánh nhau một ngày trời, bất phân thắng bại. Đến đêm, những người dân lưu lạc thấy Đậu Kiến Đức không có hi vọng thắng lợi, dù già dẫu trẻ “bỏ doanh” mà chạy. Đậu Kiến Đức không đành lòng đuổi giết, hẳn dẫn theo bọn lâu la nhân lúc hỗn loạn mà chạy về phía nam, vượt qua Hoàng Hà chạy về phía Lương Sơn ở quận Đông Bình.

- Hành động của tên họ Đậu này rất cổ quái!

Trước đó đã từng có ấn tượng trước kia quả quyết rút quân trước khi dẫn đám thổ phỉ đuổi đến quan quân, Phùng Hiếu Từ có ấn tượng rất sâu sắc với Đậu Kiến Đức.

- Dựa theo biểu hiện của bọn đạo tặc này ở Cấp Quận, hẳn không nên ngu xuẩn như thế mới đúng! Làm sao mà vùng đồng hoang phía bờ bắc Hoàng Hà yên lành thì không đi, lại cứ phải đến Đốn Khâu đi chứa đầy rủi ro!

- Chẳng lẽ lão tướng quân đã quên những lời mà Trương đại nhân đã nói ngày trước rồi sao?

Ứng Dương lang tướng Triệu Diệc Đạt tiến lên phía trước, vồn vã đáp lại:

- Gần hai mươi vạn lưu dân, nếu như dẫn tất cả đến đồi Đậu Tử, toàn ăn thôi cũng khiến Đậu Kiến Đức phải đau đầu. Tùy tiện đánh nhau với Ngụy Đức Thâm, khiến cho bọn lưu dân tự chạy đi mất. Đậu Kiến Đức y vừa không để lại tiếng xấu gì, vừa lại trút bỏ một gánh nặng, cứ sao không làm?

- Tên tiểu tử nham hiểm này!

Phùng Hiếu Từ chau mày, vẻ mặt sầu lo.

- Chỉ đáng thương cho đám dân chúng lên cùng thuyền với bọn giặc, không còn nhà, lương thực để cứu mạng cũng không còn. Sau khi tẩu tán, không biết là còn bao nhiêu người có thể tiếp tục sống sót!

- Mùa này trên núi còn có rau rừng, chân tay chịu khó chút thì cũng không đến nỗi chết đói!

Giáo úy quận binh Chu Văn đến đưa mật báo, nhún nhún vai, có chút không đồng ý lắm với nỗi lo lắng của Phùng Hiếu Từ.

- Bây giờ bọn chúng ai nấy đều là quan lại ở quê hương, các thân sĩ hầu như đều bị Đậu Kiến Đức giết sạch rồi. Bọn lưu dân kia quay lại, vừa hay chiếm được ruộng tốt không có chủ, chỉ cần gồng gượng qua được mùa đông, những ngày tháng sau này có khi còn sống dễ chịu hơn nhiều so với trước kia ấy chứ!

- Nếu như không gắng gượng được thì phải làm sao? Còn không phải là có người một tiếng tiếp đón, lại cũng bí quá hóa liều sao?

Phùng Hiếu Từ quay đầu liếc mắt nhìn người vừa nói, rất không hài lòng với thái độ của người này. Chẳng qua chỉ là một gã Quận Bình Giáo Úy nhỏ nhoi, lại giả bộ như gia đình thế gia. Trong lòng lão không hề có chút thương xót người đồng hương, coi đối phương chỉ như con kiến, sống chết cũng không liên quan gì đến lão.

Giáo Úy họ Chu bị ánh mắt của lão tướng quân làm cho run rẩy, nhưng miễn cưỡng đi lên hai bước, hai tay nâng một chõng mật báo:

- Những tên trộm cướp gây họa cho thôn này, bây giờ tụ tập ở đầm Cự Lộc. Nếu như lão tướng quân có thể nhanh chóng tóm gọn bọn chúng, những bách tính sẽ không ai bị xúi giục, tự nhiên sẽ dễ dàng dàn xếp ổn thỏa!

Những lời này nói ra cũng có lí, lại ngại sắc mặt của Thái Thú Cấp Quận Trương Văn Kỳ, cho nên Phùng Hiếu Từ không muốn gây khó xử cho Chu Giáo Úy. Lão giơ tay nhận lấy mật báo, lật qua loa, thản nhiên hỏi:

- Mấy tin tức này đã xác minh qua chưa? Người có chắc chắn là bọn thổ phỉ đều đi đến đầm Cự Lộc không?

- Xin tướng quân cứ yên tâm!

Chu Giáo úy gật đầu rất mạnh, ngữ điệu lúc nói cũng thay đổi theo.

- Tỉ chức tự mình dõi theo dấu chân của bọn giặc cỏ, liên tục tìm kiếm đến Phì Hương ở quận Võ An, chắc chắn mục tiêu của bọn thổ phỉ là đầm Cự Lộc, sau đó đến đêm mới quay về!

Huyện Phì Hương thuộc quận Võ An cách Lê Dương khoảng chừng hơn hai trăm dặm, trong vòng năm ngày chạy đi chạy lại, cho dù có cưỡi khoái mã, người trên ngựa cũng mệt gần chết. Phùng Hiếu Từ nghi ngờ Giáo Úy nói

đối, ngẩng đầu lên nhìn đối phương lại một lượt. Lúc này mới phát hiện người này mặc dù quần áo ăn mặc chỉnh tề, nhưng trên gương mặt lại tỏa ra một sắc xanh xám, có vẻ mệt mỏi đến cực độ, môi trên môi dưới toác ra rất nhiều lỗ hồng, lúc nói chuyện, những giọt máu chảy ra từ đôi môi nứt nẻ.

- Người có thù oán với bọn thổ phỉ sao?

Phùng Hiếu Từ lập tức nghĩ đến những lời nói của Quận Thủ Trương Văn Kỳ lúc lần đầu gặp mặt, nhìn ánh mắt của của Giáo Úy họ Chu dò xét.

Một tia lạnh nhanh chóng lóe lên trong ánh mắt của Chu Giáo Úy , mãnh liệt như tia chớp giữa trời đêm.

- Bẩm tướng quân, toàn bộ Chu gia Quán Đào ta, chỉ còn có mình ta sống. Cuộc đời này nếu như không thể báo thù cho cha mẹ huynh muội, Chu mỗ chết không nhắm mắt!

- Là do Trương Kim Xương làm đúng không?

Phùng Hiếu Từ không thích mỗi thù hận toát ra trên người này, nhú nhú mảy, tiếp tục gắng hỏi.

- Bẩm tướng quân, là Trình Danh Chấn đã trộm thả ti chức!

Cho dù không thích bị Phùng Hiếu Từ thẩm vấn như một tên tội phạm, Giáo Úy Chu Văn vẫn giữ lễ nghi cơ bản nhất, cung kính khom người, cao giọng đáp lại. Y đã từng thề với thiên địa, nếu như có thể báo thù, không tiếc phải trả bất cứ giá nào. Bị người khác nghi hoặc, truy hỏi, một chút uất ức này có đáng là gì? Ngày xưa Câu Tiễn đã từng chịu nổi nhục nếm mật nằm gai, nếm phân mút ghẻ. Bây giờ mỗi thù hận Chu gia Quán Đào đều gửi gắm ở một mình y, dù có phải chịu khổ nhục hơn gấp mười lần, y cũng có thể chịu được.

•

- Thả người?

Ánh mắt của Phùng Hiếu Từ nhìn Chu Văn một lượt từ trên xuống dưới, ý đồ tìm ra một chút dấu vết đáng hoài nghi còn sót lại trên người đối phương. Đây không còn là lần đầu tiên lão nghe nói về hành động kinh người của bọn đạo tặc Trình Danh Chấn. Từ sau khi vượt qua Hoàng Hà, y chợt phát hiện ra, hành vi của bọn đạo tặc Trình Danh Chấn hình như không giống với đám thổ phỉ. Từ một góc độ nào đó mà nói, những tên đạo tặc này dường như đang theo đuổi một chính nghĩa truyền thống nào đó, mặc dù thủ đoạn mà gã theo đuổi chính nghĩa vô cùng đẫm máu.

Bị Phùng Hiếu Từ nhìn chằm chằm hết sức mất tự nhiên, Giáo Úy Chu Văn toàn thân bắt đầu căng thẳng.

- Chi tiết cụ thể, ti chức đã bẩm báo với quận thủ Hưởng Trương. Trước khi Trình Tặc tạo phản, đã từng làm Binh tào ở huyện Quán Đào. Sau khi rơi vào tay kẻ cướp, bởi vì sợ chết, cho nên mới đầu hàng Trương Kim Xưng, lại còn chủ động bí mật quay lại huyện Quán Đào làm nội ứng cho bọn cướp. Thê tử của y, vừa hay lại là em họ của kẻ cướp, Trình Tặc xưa nay háo sắc, không đành lòng, cho nên sau khi thành bị phá mới cố ý ra vẻ rộng lượng, một mình thả ti chức!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 183: Đằng Uyên (18).

Ừ

! Kẻ tặc này làm việc cũng dứt khoát!

Cũng không biết Phùng Hiếu Từ rốt cuộc nghe được bao nhiêu lời nói của Chu Văn, dù sao đưa ra được kết luận phù hợp với mong đợi của Chu Văn.

- Người hiểu hẳn được bao nhiêu? Những cái hẳn nói là thói quen, sở thích của hẳn trước đây, cùng với thời gian và chiến tích lãnh binh? Người nếu như muốn báo thù, trước hết phải biết người biết ta!

- Lão tướng quân dạy chí phải!

Chu Văn lại khom người chấp tay:

- Tỉ chức sau khi thoát ra và sống sót, vẫn luôn tìm kiếm cơ hội báo thù. Cho nên vô cùng chú ý đến nhất cử nhất động của tên đạo tặc này, bao gồm cả những hành động trước khi hẳn tạo phản, tỉ chức đều nghe ngóng hết sức rõ ràng!

Phùng Hiếu Từ đang bức thiết hiểu đối phương, nghe Chu Văn nói như vậy, lập tức cảm thấy hứng thú. Lão chỉ chỉ vào cái ghế dài cách đó không xa, về mặt ôn hòa, ra lệnh:

- Người ngồi xuống rồi nói, người đem hết những chuyện người biết liên quan đến Trình Tặc, nói cho lão phu nghe!

Nét vui sướng hiện rõ trên lông mày Chu Văn, y lùi lại mấy bước, lạy dài chấm đất.

- Ti chúc sẽ nói hết những gì biết! nếu như có thể báo thù cho gia đình, ti chúc cả đời này cho dù làm nô tì, cũng phải báo đáp ân đức của lão tướng quân!

- Chuyện cười!

Phùng Hiếu Từ quả quyết lắc đầu.

- Lão phu tiêu diệt bọn tặc, là vì muôn dân xã tắc. Hỏi người chuyện đạo tặc, là vì muốn hiểu rõ đối phương. Còn về chuyện báo thù cho gia đình, sau này bắt được Trình Tặc rồi, người cứ việc báo thù! Lão phu không ngăn cản người, người cũng không cần phải nhớ ân tình gì với lão phu cả!

Những lời nói nịnh bợ không hề khiến đối phương động lòng, nhưng Chu Văn cũng không tức giận. Y ngượng ngập cười, ngồi xuống ghế, đem hết những chuyện xấu liên quan đến Trình Danh Chấn nói một lượt, như là hằn làm thế nào “trà trộn” vào trong quan phủ làm đến chức Giáo Úy, giả mạo anh hùng ra khỏi thành vì dân chờ lệnh, sau đó làm sao biến mất hơn nửa năm, sau khi quay lại làm sao cấu kết với đồng bọn Vương Nhị Mao và Đoàn Thanh trong nha huyện, bán đứng Quán Đào...kể rất tỉ mỉ cụ thể.

Ngoại trừ xen lẫn nỗi hận thù sâu đậm ra, trong lời nói của y, tình cảnh của Trình Danh Chấn được miêu tả tương đối chính xác, bao gồm cả Trình Danh Chấn xuất thân từ nhà tướng Đại Tùy, võ nghệ cao cường, tinh thông binh pháp, kể cả những chuyện riêng tư như Trình Danh Chấn sau khi tạo phản được nữ thổ phi Đỗ Quyên coi trọng, không biết liêm sỉ mà làm con rể đối phương.

Đối với thổ phi có thể dùng hơn ba nghìn giặc cỏ để đánh bại Dương Thiệu Hội, Phùng Hiếu Từ luôn vô cùng coi trọng. Cho nên luôn luôn ngắt lời kể của Chu Văn, hỏi y một số chi tiết liên quan. Còn Chu Văn, bởi vì nhìn thấy hi vọng báo thù của mình, cũng kiên nhẫn giải đáp một cách tường tận những nghi vấn của lão. Những chỗ không cần thiết phải nói dối, tuyệt đối

không nói dối. Thậm chí những chuyện liên quan đến hai nhà kết thù oán, cũng không hoàn toàn đổ trách nhiệm lên người Trình Danh Chấn, mà chủ động thừa nhận mỗi hận thù bắt nguồn từ một lần “hiếu nhâm”.

Kiểu thái độ ôn hòa này, rõ ràng là còn khiến Phùng Hiếu Từ khen ngợi hơn là thái độ đầy hận thù lúc trước. Lão tướng quân hỏi tỉ mỉ tất cả những điều mà mình quan tâm xong, sau đó chủ đề lại chuyển sang quân tình, vỗ vỗ mật báo trong tay, cười cổ vũ:

- Người đã làm hết phận sự của mình, đêm nay ta sẽ xem xét cẩn thận một lượt bản tình báo này. Người cứ về nghỉ ngơi trước đi, còn bên Trương Quận thủ, ta sẽ phái người đi báo công cho người!

- Lão tướng quân!

Biết được Phùng Hiếu Từ không có ý định lập tức xuất quân, trong lòng Chu Văn đột nhiên trở nên bỗng cuống cuống lên, đứng bật dậy, chấp tay hành lễ:

- Nếu như để cho bọn tặc có thời gian tụ hợp ở đầm Cự Lộc, ngày sau chắc chắn sẽ càng khó tiêu diệt. Nhân lúc bọn chúng còn chưa ổn định...

- Việc quân vụ, Chu Giáo úy không cần bận tâm!

Phùng Hiếu Từ khoát tay áo, ôn hòa từ chối đề nghị của Chu Văn. Đề cập đến cuộc chiến đấu liên quan đến an nguy của hàng vạn huynh đệ, lão không thể không chuẩn bị gì mà tùy tiện triển khai. Địa hình xung quanh đầm Cự Lộc phức tạp, hiện giờ lại sắp đến mùa lũ thu, chẳng may bị đối phương dụ vào cạm bẫy, một đời anh danh và bộ mặt của triều đình đều sẽ bị tiêu tan.

Lại bị thất bại, cả người Chu Văn có chút tức giận. Nhưng y chỉ là một Giáo Úy quận binh, chức quan còn kém Hữu Võ Hầu Tướng quân đến cả mười vạn tám nghìn dặm. Còn những người có quan hệ trong triều đình, hình như

cũng không quan tâm lắm. Dù sao từ lúc Chu gia xảy ra biến cố, những quan to hiển hách ngày xưa kết giao thân thiết với Chu gia, đột nhiên đều lạnh nhạt. Chu Văn viết một lá thư, hai lá thư, gửi đi gần trăm lá, không ngờ cũng không hề nhận được bất cứ hồi đáp nào.

Không có khả năng đấu lại với Hữu Võ Hầu tướng quân, Chu Văn giận tím mặt cũng chỉ đành đứng dậy cáo biệt. Y căn môi đến bật máu, vừa mới nuốt xuống bụng, lại nghe thấy lão vô học Phùng Hiếu Từ ở sau lưng thì thầm:

- Chuyện này thật là kì quái! Bọn trùm thổ phỉ chạy hết đến đầm Cự Lộc làm cái gì? Hay là gần đó có chuyện gì sao?

Giống như bắt được một cây cỏ cứu mạng, Chu Văn lập tức quay đầu lại, chấp tay với Phùng Hiếu Từ, lớn giọng nói:

- Bẩm tướng quân, ti chức biết bọn họ đi làm gì. Tên ác tặc họ Trình cùng với nữ tặc họ Đỗ kia sắp thành hôn, Trương Kim Xưng đi phát thiệp mời bọn giặc cỏ đến tham dự lễ!

- Hả?

Phùng Hiếu Từ khẽ nhướn mày:

- Tên họ Trình đó còn có thể diện lớn như vậy sao?

- Gần đây y thường xuyên xuất kích, khiến cho thanh thế ở đầm Cự Lộc tăng lên đáng kể. Trương Kim Xưng vừa hay nhân cơ hội bày tiệc cưới cho y, ra oai với bọn hại nước hại dân kia!

Chu Văn gật gật đầu, nghiêng răng nghiêng lợi bổ sung thêm.

Tiệc cưới, tên họ Trình đó còn muốn cưới vợ một cách vẻ vang nữa. Bà nó, nếu như không làm cho hôn lễ biến thành một đám tang, con cháu Chu gia không xứng đáng với họ Chu!

Cửu đương gia đầm Cự Lộc Trình Danh Chấn đại hôn, cưới con gái của Tam đương gia đầm Cự Lộc Đỗ Ba Lạt là Thất Đương gia đầm Cự Lộc Đỗ Quyên, lại có Đại đương gia đầm Cự Lộc Trương Kim Xưng làm chủ hôn, mời các anh em Lục Lâm ngày hai mươi hai tháng bảy đến đầm Cự Lộc dự lễ, đồng thời thảo luận về việc tiến hành tiêu diệt, đối phó với quan quân. Mời những người nhìn thấy thiệp mời này vui lòng đến dự, lúc đó Cửu vị Đương gia đầm Cự Lộc sẽ dọn đường đón chào.

Thiệp mời cổ quái như vậy, cũng chỉ có Trương Kim Xưng mới có thể viết ra được. Vì hôn lễ của một tên tiểu đầu mục dưới trướng mà lan khắp cả quần hùng Hà Bắc, cũng chỉ có tên ăn thịt người này, mới có thể có ý nghĩ kì lạ như vậy. Nhưng những người có đủ tư cách nhận được thiệp mời này, đúng là không ai dám từ chối. Thuật cai trị của bọn người này chính là đao kiếm, Trương Kim Xưng thô bỉ vô văn hay là kiêu ngạo ngang ngược cũng được, không chịu nổi người khác mệnh tốt. Tùy tiện bắt một tên tiểu tử mười mấy tuổi làm đại tướng, lại đánh cho Quận Thừa Hà Bắc Dương Thiệu Hội bình thường nhìn thấy hào kiệt Lục Lâm như chó điên loạn cắn lại như rùa rút cổ! Mặc dù nghe nói trong quá trình chiến đấu Trương Gia đã dùng kỳ chiêu, nhưng người nghĩ Dương Bạch Nhân dễ bị đánh bại thế sao? Trước khi binh ở Hồ Ly Oa bại trận, không ai có thể đấu với y, toàn bộ vùng Hà Bắc, ngay cả thành phần có tiếng tăm trong Lục Lâm là Cao Sĩ Đạt nhìn thấy đại kỳ có chữ “Dương”, cũng phải ngoan ngoãn đi trốn? Ai dám chủ động đi tìm đến tận cửa khiêu khích như Trình Danh Chấn, còn đánh cho Dương Bạch Nhân toàn quân bị tiêu diệt dễ như trở bàn tay?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 184: Đăng Uyên (19).

C

ho nên rõ ràng biết Trương Kim Xưng tổ chức hôn lễ cho thuộc hạ chỉ là một cố nguy trang, cũng biết rõ sau khi đi sẽ khó tránh khỏi làm cho đám Lục Lâm Hà Bắc Cao Sĩ Đạt tức giận, những hào kiệt có danh có tiếng trên Lục Lâm đạo Hà Bắc, trước hôn lễ đã đến gần như đầy đủ. Ngay cả Quốc chủ Đại Yến Vương Tu Bạt và Lệ Sơn Phi Ngự Dao Nhi ở rất xa, nghe tin xong cũng phái người đến tặng lễ mừng. Sứ giả đến tặng lễ nói như lò xo, tỏ rõ lòng cảm mến của hai vị hào kiệt phía bắc đối với quần hùng đầm Cự Lộc. Cuối cùng, còn không quên khéo léo nhắc đến một câu, nói đến phân phận ở đồng đạo Lục Lâm, ngày sau phương bắc có chuyện, xin Trương Đại trại chủ vui lòng ra tay cho quan quân đường lui. Ngược lại, nếu như đầm Cự Lộc bị tấn công, hai người Vương Tu Bạt và Ngự Dao Nhi cũng sẽ ra sức xuất quân ở Thượng Cốc và Trác Quận, khiến cho quan quân đầu đuôi khó có thể chiếu cố.

Minh ước như vậy Trương Kim Xưng đương nhiên cầu còn không được, lập tức tự tay viết hồi âm, bày tỏ lòng cảm ơn đến hai vị giang hồ đồng đạo Vương Tu Bạt và Ngự Dao Nhi. Sau khi bày đặt yến tiệc, tiếp đón những sứ giả đường xa đến, cũng lấy thân phận là chủ nhân, giới thiệu một chút tới các quần hùng. Hành động này đã bao hàm ý mượn thế khiêu khích Cao Sĩ Đạt rồi, trong lòng các quần hùng hiểu rõ, vui mừng xem kịch vui.

Cũng có người không thích chung vui, như mãnh tướng Đậ Kiến Đức dưới trướng Cao Sĩ Đạt, còn có Hàn Kiến Hoành năm ngoái đối lập với đầm Cự Lộc, nhưng các khách khứa cũng vô cùng lễ phép mà bỏ qua tên hai người bọn họ, để tránh làm hỏng không khí may mắn của hôn lễ.

Ngoại trừ thể hiện thiện ý với Trương Kim Xưng ra, đến hội quần hùng còn có một mục đích khác, đó chính là tận mắt nhìn người thiếu niên anh hùng đã đánh bại Dương Thiện Hội, thay đồng đạo Lục Lâm Hà Bắc rửa sạch mối thẹn, rốt cuộc trông như thế nào. Gần đây trên giang hồ đã có nhiều lời bàn tán về hình dáng của người thiếu niên, đều nói Trình Danh Chấn tay cầm một thanh thiết xà mâu, đầu như cái giỏ, vai như hòn đá to. Mấy lần sau khi nâng ly cạn chén trên tiệc rượu, trong lòng mọi người đều đã mơ hồ có chút thất vọng. Người thanh niên trước mắt nhả nhận, nếu nói là một gã dũng tướng, thì thà nói là một chàng thư sinh còn hơn. Nếu như triều Đại Tùy còn mở khoa thi, nói không chừng hắn còn có thể vào kinh dự thi, giành được phú quý. Tửu lượng của hắn cũng bình thường, thường thường những khách khứa còn chưa uống cạn hứng, Cửu đương gia, thân là một trong những chủ nhân, đã say đến nổi hoa mắt rồi.

Đối với người sắp trở thành chú rể, chúng hào kiệt thường ngại chuốc cho bất tỉnh nhân sự. Cho nên sau khi biết được tửu lượng của hắn cao thấp thế nào, liền không hề lấy hắn làm mục tiêu chuốc rượu nữa. Trình Danh Chấn cũng mượn cơ hội thoát thân, từng chút từng chút một hướng sự chú ý của mọi người về phía Trương Kim Xưng. Rất nhanh, Trương đại đương gia một lần nữa lại khống chế được quyền chủ động trên bàn rượu, một bữa rượu đều được ăn thỏa thích, vui vẻ.

Đương nhiên, mục đích của tiệc rượu trước nay không phải là để thỏa mãn thú ăn uống. Mặc dù đa số thời gian, các hào kiệt đều thi nhau mời rượu, ý đồ chuốc say lẫn nhau. Nhưng thường thường trong khoảnh khắc chuốc rượu, lời nói như dừng dưng, đều đại diện cho một điều kiện hoặc một yêu cầu. Còn một câu nói say trước khi nâng chén uống rượu, có lẽ là một lời hứa hẹn, hoặc là một ước định. Chỉ là người nói và người nghe trong lòng đều hiểu rõ, không cần phải nói ra, cũng không cần phải viết lên giấy làm gì.

Sự từng trải giang hồ của Trình Danh Chấn quá ngắn, vẫn không thể hoàn toàn thích ứng với kiểu nâng chén liên tục thế này, tất cả đều cố gắng trong không khí không nói chuyện. So với “mượn rượu che mặt” và “mượn rượu nói lời thật lòng”, hẳn còn hi vọng đám người có thể tìm được doanh trưởng sạch sẽ để ngồi một lát, đem cách nghĩ của mọi người nói với nhau một cách thành thật, nói chuyện một cách rõ ràng. Theo tình báo mà hẳn thăm dò được bên ngoài, lần Chinh Liêu thứ ba đã kết thúc hoàn toàn rồi. Triều Đại Tùy trong thời gian ngắn tới rất có thể sẽ không thể có chiến trận có quy mô lớn lần thứ tư. Như vậy, triều đình rất có thể sẽ rảnh tay, toàn lực bình ổn phản loạn các nơi. Hữu Võ Hầu tướng quân Phùng Hiếu Từ đột nhiên dẫn binh đến Hà Bắc, chính là một điềm báo trước. Lão chỉ dẫn theo mười ngàn phủ binh, đã dọa cho hơn mười ngàn hảo hán Lục Lâm không đánh mà chạy. Nếu như Dương Nghĩa Thần cũng đột nhiên quay lại đây thì sao? Hậu quả sẽ như thế nào? Lúc này mặc dù triều Tùy đã lung lay sắp đổ, nhưng vẫn chưa đến lúc vừa đẩy một cái đã đổ. Nếu như mọi người không chuẩn bị sẵn sàng từ trước, đối phó với sự ập đến của quan binh, rất có thể sẽ bị viên ngói rơi xuống đầu chết trước khi triều đình sụp đổ.

Lúc nói chuyện riêng tư, hẳn từng nhắc nỗi lo lắng của mình với Nhị đương gia Tiết Tụng. Ông ta vô cùng kinh sợ khi thấy người thiếu niên sau khi đại thắng vẫn còn có thể giữ được đầu óc tỉnh táo, nhưng lại tỏ ra chính bản thân mình cũng cảm thấy không biết xử trí thế nào với chuyện này.

- Chỉ có thể đi một bước tính một bước, đầm Cự Lộc chúng ta có thể làm đến như thế này ngày hôm nay đã là không dễ dàng rồi. Đại đương gia, người, cả Lão Lục nữa, đều có tính toán lâu dài, nhưng những người khác thì...

Lúc ấy, Tiết Tụng không chịu nói hết, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu. Trình Danh Chấn đại để cũng có thể đoán được nguyên nhân y lắc đầu, không khỏi hỏi một câu:

- Đại dương gia chúng ta không phải muốn xưng vương hay sao? Lẽ nào sau khi xưng vương, mọi người vẫn phải chuẩn bị giống như bây giờ hay sao? Chẳng may lập nên danh hiệu, triều đình có thể sẽ không còn đối xử với chúng ta như giặc cỏ nữa?

- Đại dương gia xưng vương, chỉ là thuận theo, thuận theo thiên mệnh!

Tiết Tụng nhìn Trình Danh Chấn, yết hầu chuyển động lên xuống. Ông biết rằng cái gọi là lời nói xằng bậy rồng xanh ra khỏi vực sâu, lừa những ngu phu ngu phụ trong đầm này còn tạm được, căn bản không lừa nổi người sáng suốt như Trình Danh Chấn, lại ngượng ngùng cười, thấp giọng bổ sung:

- Cũng là thuận theo sự chờ đợi của các anh em, không thể không làm. Dù thế nào cũng phải đem lại cho mọi người một mục tiêu mới, nếu không những ngày tháng trôi qua càng yên ổn, lòng người sẽ càng phân tán.

Sói ăn no rồi, sẽ mất đi dã tính. Có được sự cung phụng định kỳ của mấy huyện thành xung quanh, hơn nữa gần đây lại thắng trận mấy lần, cùng với các lâu la trong đầm cũng tự trồng trọt, bắt cá, đầm Cự Lộc đã dần dần lộ ra dáng vẻ của vùng đất trồng rau nuôi cá. Trong nhà có lương thực dư thừa, phần lớn mọi người đều không muốn liều mạng với quan quân nữa. Trừ phi đối phương đã tấn công vào bên trong đầm Cự Lộc, hoặc là khiến bọn họ cảm thấy một cách chính xác tính mạng đang bị đe dọa.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng mà Trương Kim Xưng khua chiêng gõ trống tìm cách xưng vương. Chỉ cần Vương kỳ dựng lên, là lão có thể được phong quan thụ tước.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 185: Đằng Uyên (20).

Đ

ối với đám lâu la mà cả đời chịu sự áp bức của người khác, trước kia nhìn thấy Trương đình cũng phải quỳ lạy, có thể đột nhiên trở thành quan lại đứng trên cao, cho dù biết rõ sẽ không được thế giới bên ngoài thừa nhận chức tước, cũng phải toàn tâm toàn lực bảo toàn “phú quý” của chính mình. Những lời nói như vậy, Trương Kim Xương đuổi bọn họ đi “mở mang bờ cõi”, sẽ thoải mái hơn nhiều.

Cuộc nói chuyện của hai người kéo dài rất lâu, cuối cùng cũng không thể tìm được biện pháp ứng đối tích cực. Nhưng thông qua giao lưu, hai bên đều thu hoạch được rất nhiều. Trình Danh Chấn từ lời nói của Tiết Tụng, càng hiểu rõ hơn nội bộ đầm Cự Lộc, cùng với tình trạng hiện nay, ngày trước cùng với khó khăn của toàn bộ Lục Lâm đạo Hà Bắc. Còn Tiết Tụng bận rộn phụ tá Trương Kim Xương xử lý công việc nội bộ trong một thời gian dài, cũng thông qua miêu tả của Trình Danh Chấn, cũng thêm phần hiểu biết với những chuyện lớn chuyện nhỏ xảy ra ở trung nguyên trong thời gian gần đây.

Xét về tổng thể mà nói, tình thế của năm nay không mấy lạc quan với đạo Lục Lâm. Cùng với kết thúc của Chinh Liêu lần thứ ba, dân sinh các nơi đều khó thở. Thừa dịp các tướng sĩ viễn chinh vừa mới quay về nhà, còn chưa kịp có thời gian để thở, các quan viên địa phương phụ trách cá biệt đã tổ chức một loạt các cuộc phản kích đối với những hào kiệt Lục Lâm. Tháng tư, Thái Thú Du Lâm Bành Thuần đã giết chết tên Tặc soái Trương Đại Hổ. Tháng năm, Tặc Soái Diên An Lưu Già Luân xưng đế, năm giữ mười vạn người. Không đến một tháng, liền bị Khuất Đột Thông dẫn năm nghìn phủ binh đánh bại, sau đó, Khuất Đột Thông thừa thắng xông lên, vẫn

đuổi giết đến tận biên giới Đại Tù, cuối cùng đem đầu của Lưu Già Luân, chiến thắng trở về.

Gần như cùng lúc Trình Danh Chấn và Dương Thiện diễn ra ác chiến, Lí Uyên đánh tan sáu đám mã tặc ở Lũng Hữu. Trương Tu Đà đuổi vỏi đến Bắc Hải và Tế Bắc gần quận Tề, các hào kiệt Lục Lâm ở bờ bắc Hoàng Hà đã không còn sức lực phản kháng, hoặc là bị Trương Tu Đà bức hàng, hoặc là bỏ trại mà đi. Có thể nói, trừ đám quần hùng ở đầm Cự Lộc, trong trận đánh ở Hồ Ly Oa là biết lượng sức, tạo ra một diện mạo tốt đẹp cho đồng đạo Lục Lâm Hà Bắc ra, những hào kiệt Lục Lâm ở những vùng khác của Trung Nguyên đều tạm thời bị rơi vào hoàn cảnh khó khăn.

Đây cũng là nguyên nhân mà Trương Kim Xương phát thiệp mời, quần hùng Hà Bắc cổ động lão như vậy. Có một trận thắng lợi, bất kể lớn nhỏ, ít nhất còn khiến cho những hào kiệt tiếp tục duy trì hi vọng. Mặc dù, không ai biết con đường trước mắt còn phải đi bao lâu, đường ra rốt cuộc ở chỗ nào?

- Vì sức khỏe của Trương Đại đương gia! Chúc Đại đương gia từ nay về sau bách chiến bách thắng, không trận nào không đánh được!

Âm thanh ồn ào náo nhiệt một lần nữa kéo Trình Danh Chấn ra khỏi trầm tư, quay lại thực tại. Tiệc rượu hôm nay đã sắp đến hồi kết, giao dịch phải làm cũng đã kết thúc, chỉ còn lưu lại niềm vui sướng vô tận.

- Lấy rượu này chúc mọi người bách chiến bách thắng, đánh cho các quan quân răng rụng đầy trên mặt đất!

Trương Kim Xương đã uống quá nhiều, lão đảo đứng lên, cổ họng khàn khàn đáp lễ.

- Lão Trương ta, Lão Trương ta là người thô lỗ!

Có thể nhìn ra, những gì hôm nay lão thu được ở bàn rượu không tồi, vẻ mặt đã lộ ra niềm hưng phần không thể kìm nén. Bưng chén rượu, cũng

không vội nuốt xuống bụng, mà tiếp tục nói một cách say xín:

- Lão Trương ta chỉ biết mấy chữ, cũng không biết nói mấy lời khách khí. Mọi người xin hãy vì Lão Trương ta, còn cả Trình huynh đệ nữa, cùng nâng chén rượu này, lão Trương ta cũng không thể để cho đạo Lục Lâm đạo Hà Bắc chúng ta chịu thua kém. Các huynh đệ cứ yên tâm, sau khi hôn lễ kết thúc một tháng, các huynh đệ đầm Cự Lộc chắc chắn sẽ phải đi gặp tên Phùng Hiếu Từ khốn kiếp kia. Nào, ...

- Đại Đường gia nói hay lắm!

- Tính cho ta, đến lúc đó ta vậy chiến kỳ cho Đại đường gia cũng được!

- Tính thêm cả ta, nguyện nghe theo lệnh Trương Đại đường gia!

Quần hùng lớn tiếng hưởng ứng, nhất tề nhắc chén rượu đặt lên môi. Lần trước trận Lê Dương vì bị cản trở bởi tên Đâu Kiến Đức, cho nên đầm Cự Lộc không xuất binh tham gia. Bây giờ Đâu Kiến Đức đã không dám giao đấu với Phùng Hiếu Từ, thì đừng trách huynh đệ chúng ta không đủ nghĩa khí! Dù sao chỉ cần chiếm được nhà kho Lê Dương, chúng ta sẽ có thể có được cơ hội phát triển lớn mạnh. Còn về việc đi theo ai, đối với rất nhiều hào kiệt Lục Lâm mà nói, khác biệt cũng chẳng có gì lớn lắm.

- Lão Trương ta, Lão Trương ta nói thêm một câu nữa!

Uống xong bát rượu, Trương Kim Xưng sai người rót đầy thêm rượu cho mọi người, đám người nửa say nửa tỉnh.

- Hoàng Đế Đại Tùy Dương Quảng sẽ không làm Hoàng Đế, cầu quan Đại Tùy sẽ không làm cầu quan. Làm hại các lão gia thiếu gia ta sống không nổi. Ủ, ừ! Tiên sư nhà nó!

Lão nhắm nghiền mắt, cố gắng ngâm nga những lời lẽ đã đọc thuộc lòng từ trước, nhưng một câu cũng không nghĩ ra. Chỉ đành ra sức dậm chân, tự

biên tự diễn.

- Bà nó chứ, bố không sống nổi, cũng không thể nhìn bọn chúng tiếp tục chà đạp, cho nên ta định chặt bọn chúng ra, đổi cho mấy cái gốc ra đi làm thay. Hoàng đế khốn kiếp chắc chắn là không đồng ý, nhưng ta đây không quan tâm, hắn không đồng ý, kệ hắn, ngay cả hắn cũng phải chặt đi. Đờ phải hắn làm hoàng đế, nuôi dưỡng toàn một đám thổ phỉ dưới trướng!

Lời nói vừa dứt, đám quần hùng vô cùng ngạc nhiên. Đề tài đột nhiên thay đổi khiến cho bọn họ khó mà thích ứng, cũng vượt xa tầm dự đoán của bọn họ. Đám người đó biết Trương Kim Xương có chí lớn, không an lòng chịu thua dưới Cao Sĩ Đạt, nhưng không ngờ chí hướng của Trương Kim Xương đã cao xa đến như vậy. Phá nhà cướp của, đó là nghề chính của chúng hào kiệt. Giết quan trực lại, cũng là nghề mua bán khiến chúng hào kiệt vui vẻ. Nhưng lật đổ Hoàng đế, tự mình làm hoàng đế, lại là điều mà rất nhiều người đến nghĩ còn không dám nghĩ. Bởi vì mục tiêu đó thật sự cao xa quá mức, xa đến nỗi không thể nào chạm đến.

- Sao, không tin ta hay sao?

Không khí bỗng nhiên yên lặng khiến cho Trương Kim Xương có chút ngạc nhiên, lão tròn tròn mắt, lông mày dựng ngược.

- Làm quan mà khó thế sao? Khó đến không tán tận lương tâm không được hay sao? Bố mày không tin! Ta tin rằng, có thể làm tốt Đại Đường gia, chắc chắn có thể làm tốt Huyện lệnh, làm tốt Quận thủ. Có thể làm tốt Quận thủ, huyện lệnh, lại không chắc có thể làm tốt Đại Đường gia Lục Lâm đạo! Ít nhất Lục Lâm đạo chúng ta còn có lương tâm hơn đám quan phủ, cũng còn giữ chữ tín hơn đám quan phủ!

- Ồ!

Phía dưới bỗng phá lên cười. Trừ câu làm Hoàng đế không được đồng tình ra, những câu nói khác của Trương Kim Xương, đối với mọi người mà nói,

đều là nói thô nhưng ý không thô. Đặc biệt là câu: “có thể làm tốt Đại dương gia, thì có thể làm tốt Huyện lệnh, Quận thủ, nhưng có thể làm tốt Huyện lệnh, Quận thủ, chưa chắc đã có thể làm tốt Đại Dương gia!”, đúng là đã nói đến tận sâu trong lòng đám người này.

- Nguyễn đi theo Trương Đại dương gia, giờ chén lên cạn nào!

Nhị Dương gia Tiết Tụng thấy đã đến thời khắc quan trọng, cũng đứng lên, nâng chén rượu lên đề nghị.

- Cạn!

Chúng hào kiệt nâng chén rượu, lại một lần nữa một hơi cạn sạch.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 185: Đằng Uyên (21).

K

hi tất cả những giao dịch và ước định dù là công khai hay thực hiện ngầm đều được thực hiện ổn thỏa, hôn kỳ của Trình Danh Chấn cũng đã tới gần. Bây giờ danh vọng của hãn trong đầm Cự Lộc sắp bằng với Đại Đường Gia Trương Kim Xưng, còn thực lực của hai cha con Đỗ Ba Lạt lại vô cùng to lớn, cho nên người phụ trách chuẩn bị hôn lễ cũng không dám chậm trễ, rượu và thức ăn đều mua những đồ tốt nhất. Để không làm cho vị huynh đệ tốt mất mặt, Vương Nhị Mao còn đặc biệt chạy đến Thành Long Cương gần quận Tương Quốc cách đó không xa một chuyến, nhân lúc trời tối đã “mời về” hơn mười đầu bếp lớn, dặn dò bọn chúng cần phải dồn hết tâm sức, nếu không sẽ không được lĩnh tiền công, thậm chí hi vọng về nhà cũng sẽ không còn!

Ngoài rượu và đồ ăn, tất cả y phục, hòm tủ cùng với chăn gối phủ giường của tân nương, trang trí cửa sổ và cửa ra vào, đến cả chữ hỉ đôi, kẹo và điểm tâm vân vân, đều là phu nhân Trại chủ Liễu Thị giúp sắp xếp. Đặc biệt là bao nhiêu bộ y phục mà hai người tân lang và tân nương sẽ mặc, từ ngoài vào trong, từ lúc bắt đầu chọn vải đến những khâu cuối cùng, tất cả đều là một mình Liễu Thị lo liệu. Dựa vào kinh nghiệm cuộc sống trong gia đình giàu có trước kia của ả, tất cả đều được đặt mua hào phóng và đúng mực. Điều khiếm khuyết duy nhất đó là, bộ y phục mà Đỗ Quyên mặc khi báỉ thiên địa kích thước có sai lệch một chút, lúc mặc lên người Đỗ Quyên có vẻ hơi nhỏ. Nhưng may mắn được phát hiện sớm, nên trước hôn lễ một ngày, bốn người Liễu Thị, Liên Tẩu, Đỗ Quyên và Chu Ninh, đã bận rộn cả đêm, cuối cùng trước khi trời sáng, đã may xong một bộ phù hợp hơn.

- Bộ nhỏ này ném đi thì thật tiếc quá, Ninh Tử giữ lấy mặc đi!

Có được bộ quần áo tân nương, Liên Tẩu nhìn thấy bộ ban đầu cảm thấy tiếc rẻ, nhân lúc Đỗ Quyên đi trang điểm, đã lén lút dúm vào tay Chu Ninh.

Chu Ninh vẫn còn là một cô nương chưa xuất giá, mặc dù được Trương Kim xưng ban cho Vương Nhị Mao, nhưng vẫn chưa bái đường. Nàng lập tức xấu hổ đỏ bừng mặt, nhận cũng không được, mà từ chối cũng không được, cứ đứng run run ở đó.

- Hay là ta đi giải quyết nó, Ninh Tử, người đi giúp Thất đường gia đi, đừng có tô má nhọt nhạt quá là được!

Liễu Nhi bận rộn suốt cả một đêm thấy thế, vội vàng đưa tay đón lấy chiếc áo bỏ đi:

- Đem đi sửa lại một chút, sau này vẫn có thể đưa cho người khác dùng. Thất đường gia vóc dáng cao, trong đầm Cự Lộc này xương cốt của các tỉ muội đều không so được!

Vật liệu trong đầm Cự Lộc cũng không dồi dào, cho nên Liễu Nhi nói cũng có lí. Chu Ninh nhẹ nhàng đồng ý một tiếng, cúi đầu, giống như là được đại xá vậy. Nhìn bóng dáng cô gái cô đơn mà mỏng manh, Liên Tẩu lắc đầu cười:

- Nha đầu không có tâm mắt này, may mà gặp được Thất đường gia. Hài, nếu như đi hầu hạ người khác, còn không biết tại sao bị chủ nhà chửi độn nữa kìa!

- Cô ta làm sao mà hầu hạ người khác được, tỷ chưa nhìn thấy Vương đường chủ sao, đều hận không thể đem cho ai kia kìa!

Đối với Chu Ninh, người không biết nhìn xa trông rộng, Liễu Nhi cũng không thích lắm, thường cảm thấy cái dáng đi của tiểu nha đầu này giống như một con mèo, giống như kiểu lúc nào cũng chuẩn bị núp vào trong

bóng tối. Nhưng gần đây Vương Nhị Mao có chiến công, hôn sự của Chu Ninh và y đã không còn ai có thể cản trở nữa, hơn nữa còn dần dần sắp xếp vào lịch trình. Cho nên, nhìn vào thân phận của Vương Nhị Mao, mọi người cũng không thể làm khó tiểu nha đầu này. Dù sao sau khi gả cho Vương Nhị Mao, thân phận của cô ta cũng lập tức trở thành Đường Chủ phu nhân, không thể đối đãi như một nha đầu bình thường được.

Hai người nữ nhân đã từng trải qua hôn nhân nhìn nhau cười, không để ý tới sự khác biệt về thân phận, ngồi xuống chậm rãi nói chuyện đời trời sáng. Theo quy củ dân gian ở vùng xung quanh đầm Cự Lộc, hôn lễ là phải tiến hành trong trọn vẹn một ngày. Đúng vào lúc mặt trời vừa mới ló rạng, tân lang phải cười một con đại mã cao, đón tân nương từ nhà ra. Sau đó thối sát đánh trống rộn rã cả một đoạn đường đến tận nhà mình.

Bái thiên địa phải vào đúng giữa trưa, bởi vì giữa trưa là lúc dương khí thịnh nhất, không có tà khí xâm nhập. Từ lúc chiều cho đến tận nửa đêm, là cơ hội tốt nhất cho các quan khách và tân lang uống rượu. Nếu như có thể chuốc cho tân lang uống đến nỗi không tìm được cửa phòng động phòng, thì cả đám người sẽ được một trận cười lưu lại cả đời.

Đương nhiên, có thể bảo vệ cho tân lang vào động phòng an toàn hay không, còn phải xem bản lĩnh của người xướng lễ. Bởi thế, Vương Nhị Mao mười ngày liền không động đến rượu, thề muốn giữ lại toàn bộ bản lĩnh, để dùng vào khoảnh khắc quan trọng nhất.

Các nữ nhân trước hôn lễ gần như không chớp mắt, các nam nhân cũng không có thời gian ngủ. Trình Danh Chấn và mẹ hắc đều là người vùng khác, hôn sự phải nhập gia tùy tục hoàn toàn. Mà theo hương lễ của bọn người Trương Kim Xưng, y phục của tân nương, cùng với lễ vật của nhà mẹ đẻ, phải đưa đến nhà tân lang trước một đêm. Nghe nói làm như vậy có thể kéo dài phúc phận cho tân nương, tránh bị chịu uất ức ở nhà mẹ chồng.

Chỉ là nhà mẹ đẻ của Đỗ Quyên có quan hệ rộng, cả đầm Cự Lộc, ngoại trừ Trại tử thứ chín của Trình Danh Chấn ra, tám Trại tử khác đều có thể là coi bạn bè thân thiết của nhà gái. Bọn họ đến đây tặng lễ, lập tức lễ vật chất đầy cả cái sân mà Trương Kim Xưng đặc biệt dựng lên cho tân lang tân nương.

Hách Lão Dao là sư phụ của Đỗ Quyên, lúc này có thân phận lớn nhất. Cho nên lễ vật đem tặng cũng phải thể hiện hơn người. Lão vất vả chuẩn bị cả nửa tháng, cuối cùng lấy ra một thanh Thác Mộc Đại Cung, cao chừng bốn thước, đâm trên mặt đất cao vừa đến cổ Tứ đương gia. Các tân khách lập tức hò reo, cười Hách Lão Dao lễ mỏng. Ngũ đương gia Hách Lão Dao cũng không bận tâm, cười lắc đầu, dương dương đắc ý nói:

- Lễ mỏng? Nói thật, cả Đại Tùy này, người cũng không tìm được cây cung thứ hai như thế này. Đây là lúc còn trẻ ta đi Tây Vực, bỏ ra một số tiền lớn mua lại từ tay thương nhân bán lương thực. Người đừng có nhìn cây cung này cũ kĩ, lúc giương cung không hề tốn chút công sức nào, tầm bắn cũng xa hơn nhiều so với những chiếc nỏ thông thường. Năm đó ta cầm nó, có thể bắn trúng mắt của con mồi cách đó hơn hai trăm bước!

- Xùy, đừng có khoác lác nữa đi!

Vương Ma Tử cười bĩu môi. Hơn hai trăm bước, mắt của con mồi nhìn bé tựa đầu khói, kĩ thuật bắn tên của Hách Lão Dao chỉ có thể coi là hạng trung, có thể bắn trúng được mới là lạ!

Các khách khứa cười ha ha, vừa tiếp tục lấy Hách Lão Dao ra làm trò cười, vừa ngắm nghía lễ vật của những người khác. Là bậc cha chú của Đỗ Quyên, Đại Đương gia Trương Kim Xưng, Nhị đương gia Tiết Tụng và một vài vị Đương gia khác lần lượt lấy ra quà mừng mà mình đã kì công chuẩn bị. Bởi vì gần đây các quần hùng trong Đầm Cự Lộc “buôn bán” rất phát đạt, cho nên tất cả các lễ mừng đều rất xa xỉ. Đến cả Tứ Đương gia Vương Ma Tử nổi tiếng keo kiệt, cũng đột nhiên hào phóng, lấy ra một cái chén

ngọc lưu ly nạm vàng. Cái này mà đem ra bên ngoài đổi, ít nhất có thể đổi lấy hai mươi xâu tiền.

Những hào kiệt Lục Lâm từ xa đến cũng không chịu thua, lần lượt lôi ra lễ vật của mình. Trong đó một món lễ vật quan trọng nhất là từ Cao Khai Đạo. Y là văn bối của Cao Sĩ Đạt, dạo gần đây hình như không được hợp với Cao Sĩ Đạt lắm. Gần đây Trương Kim Xương làm rất nhiều chuyện mạo phạm đến uy nghiêm của Cao Sĩ Đạt, Cao Khai Đạo đều giả vờ câm điếc, ngược lại còn hòa theo đám người Trình Danh Chấn và Vương Nhị Mao, mở miệng ra là xưng huynh đệ.

- Chiếc yên ngựa bằng vàng này là tiền bối Cao Gia có được từ tay vương tộc Đột Quyết. Nay tặng cho tiểu Cửu huynh đệ, chúc đệ sau này mọi sự đều mã đáo thành công!

Nói xong câu chúc mừng, Cao Khai Đạo đem chiếc yên ngựa khảm đầy kim châu bảo thạch, hai tay nâng lên, giao cho Trình Danh Chấn.

- Lễ vật như vậy có phần hậu hĩnh quá, Trình Danh Chấn thật sự không dám nhận.

Trình Danh Chấn vừa chối từ, vừa quay đầu lại nhìn Nhị đương gia Tiết Tùng và Đại Đương gia Trương Kim Xương, hi vọng hai người bọn họ có thể giải vây cho mình. Nhị đương gia Tiết Tùng chỉ cười chứ không nói gì, Đại Đương gia Trương Kim Xương cũng chỉ khoát khoát tay.

- Không phải chỉ là yên ngựa của dân tộc Đột Quyết thôi hay sao? Người nhận lấy đi. Sau này Cao huynh đệ đại hôn, người cũng chuẩn bị một món lễ vật quý giá như vậy tặng hân!

- Vậy đệ cũng không khách khí nữa!

Trình Danh Chấn biết Trương Kim Xương không bận tâm chuyện này, vội vàng cười và khom người thi lễ. Cao Khai Đạo lại không chịu nhận, bước ra

nửa bước, khom người về phía hăn:

- Huynh đệ chúng ta mới quen đã thân, cần gì phải khách khí. Sau này có một ngày, nói không chừng ta sẽ có việc cần đệ giúp đỡ. Đến lúc đó xin Trình huynh đệ đừng từ chối là được!

- Điều đó là đương nhiên! Tiểu Cửu huynh đệ còn có chuyện gì mà không giúp được!

Trương Kim Xưng vô cùng tin tưởng, thay Trình Danh Chấn đảm nhiệm nhiều việc.

Tiếp sau đó lại là một bữa tiệc rượu vui vẻ, mọi người uống mãi đến tận nửa đêm, mới lần lượt tản đi. Sau khi đưa tiễn khách, hai người Trình Danh Chấn và Vương Nhị Mao vội vàng rửa mặt, nhân đó chợp mắt một lát. Miễn cưỡng mới nghỉ ngơi được nửa canh giờ, lại bị các huynh đệ đánh thức, tắm rửa thay quần áo, toàn thân đều gọn gàng sạch sẽ.

Sau khi đã làm xong hết tất cả mọi việc, phía đông đã bắt đầu hừng sáng. Hai người huynh đệ tốt lập tức cưỡi ngựa to phía trước đi đón dâu. Các lão huynh đệ Đoàn Thanh, Hàn Cát Sinh, Chu Lễ Hồ theo phía sau, người nào người nấy đều đầy sức lực, chiêm trống vang trời.

Trình Danh Chấn mặc một áo bào lụa màu xanh, đầu đội mũ nho quan đen, chân đi ủng ngắn. Nếu như không phải trước ngực đeo dải lụa hồng, nhìn hăn giống như một thư sinh đi thi vậy. Vốn dĩ hăn đã mi thanh mắt tú, lại ăn mặc thế này, càng lộ rõ tư thế anh tú và rạng rỡ, khiến cho tâm hồn các thiếu nữ đứng ven đường xem hôn lễ thổn thức, vừa phúi tay, vừa nhìn không rời mắt tận lang. Vương Nhị Mao lại làm ra sức đón lấy những ánh mắt xinh đẹp, giữ trong lòng từ từ thưởng thức.

Tân phòng xây trên một bờ hồ nhỏ, rất gần với quân doanh của Đỗ Quyên. Cùng lắm là trong thời gian nửa nén hương, đoàn người đón dâu đã đến bên ngoài cửa nhà tân nương. Đỗ Ba Lạt lúc này đột nhiên trở nên yêu thương

con gái, đứng lải nhải ở sân. Vương Nhị Mao dùng ba vò rượu lâu năm dán giấy đỏ, và một túi hạt đậu bạc chặn miệng lão lại. Lão lập tức mặt mày hớn hở, nhận lấy hầu bao từ trong tay bọn lâu la đứng bên cạnh, lắc lắc trước mặt bọn người Vương Nhị Mao, lộ ra đầy màu vàng và màu trắng, sau đó nhanh chóng thu lại, cười ha ha treo lên yên ngựa của tân lang.

Sau khi đặt lễ vật sau yên ngựa, từ nay Trình Danh Chấn và Đỗ Ba Lạt đã là người một nhà. Lão Thái Sơn kéo tay con rể, càng nhìn càng không thuận mắt. Nếu như không phải là bọn người Châu Lễ Hồ bên cạnh liên tiếp thúc giục, suýt chút nữa làm chậm trễ kiệu hoa của Đỗ Quyên. Sau khi Kiệu Hoa nâng lên, xung quanh lại càng náo nhiệt. Mọi người lần lượt tung những bông hoa đỏ cắt từ hôm trước, cùng với những bông hoa đại về phía tân lang và tân lương, ánh mắt tràn đầy hâm mộ.

Liên Tẩu sớm đã không còn trượng phu, Liễu Nhi cũng là phận tái giá, cho nên hai người đều không thể tham gia hôn lễ chính thức, chỉ đành dựa cửa, yên lặng nhìn kiệu hoa của Đỗ Quyên bị một đám người đưa đi xa, cho đến tận khi tiếng chiêng trống bên ngoài đã mờ dần, mới cười cười lau khôé mắt, quay về căn phòng trống hoác thu dọn lại những đồ mà tân nương để lại.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 186: Đằng Uyên (22).

Q

uyên Tử từ nhỏ không ai chăm sóc, lần này may mà phu nhân chỉ dạy cho muội ấy!

Trong lòng bỗng nhiên trào dâng cảm giác mất mát, Liên Tẩu cười gượng, thốt nhiên nói với Liễu Nhi.

- Ta luôn coi muội ấy là em gái ruột của mình! Nhìn thấy muội ấy xuất giá, thực là có chút không nỡ!

Lúc này Liễu Nhi lại có phần cương nghị, cười lắc đầu, lớn tiếng nói.

Nhìn chiếc áo cưới bị Đỗ Quyên vứt bỏ, ném ở góc giường, ánh mắt của nàng lại ngẩn ngơ. Lại lắc lắc đầu, cầm lấy chiếc áo cưới ôm vào lòng, quay người bỏ đi.

Chiếc áo cưới này là do nàng chỉ cho Đỗ Quyên, mất đến ba ngày ba đêm mới may xong, từng đường kim mũi chỉ đều là dành hết tâm sức. Nhân lúc không có ai chú ý, Liễu Nhi run rẩy mở quần áo ra, ướm thử lên vai mình. Trong hồ nước ven đường, nhanh chóng phản chiếu một hình bóng ngược xinh đẹp.

Hà Bắc mặc dù là phần trung tâm của Trung nguyên, từ sau thời Tấn, hàng trăm năm nay lần lượt trải qua các thời đại Yến, Triệu, Ngụy, Chu, Tùy, dân tộc cầm quyền ở đây cũng trải qua mấy lần thay đổi, thay đổi không ngừng như đèn kéo quân. Vì thế nên phong tục dân gian Hồ - Hán hỗn tạp, hết sức vụn vặt. Mà bọn người Trương Kim Xương lại cố ý muốn thông qua nghi thức long trọng để khoe khoang thực lực của đầm Cự Lộc, cho nên hôn lễ

của hai người Trình Danh Chấn và Đỗ Quyên lần này được tổ chức vô cùng phiền phức.

Sau khi tân nương tử vào kiệu, Đoàn Thanh chỉ huy một đám huynh đệ, nâng kiệu trong tiếng chúc phúc của mọi người, trong nháy mắt đã tới bên ngoài Cẩm Tự doanh. Ra khỏi cổng doanh này, Đỗ Quyên coi như chính thức rời khỏi nhà mình rồi. Mặc dù biết rõ rằng sau hôn lễ của Thất đương gia vẫn còn phải về doanh chủ trì đại cục, những nữ binh và nam binh trong Cẩm Tự doanh lại kéo những mảnh lụa màu đỏ dài ngăn cản đường đi của bọn người Đoàn Thanh, đồng thanh hát lên:

- A tỷ, a tỷ, chớ có đi xa! Dương liễu trước cửa vẫn còn xanh mướt. Đưa người đi xa, níu lấy vạt áo. Mong bảy mong chín, đơn độc một mình!

- A tỷ a tỷ, chớ có đi xa! Trâu bò trong chuồng đang kêu ầm ĩ. Đưa người đi xa, lưu luyến không rời, Trùng Dương Thượng Nguyên (Tết Đoàn Viên), ngâm ngùi rượu lạnh!

Đỗ Quyên tuy rằng bản tính cởi mở, lúc này trong lòng cũng dâng lên cảm giác lưu luyến không rời. Những lời trước lúc xuất giá được người ta dạy bảo bao nhiêu lần còn chưa đợi nói ra, cổ họng đã nghẹn cứng.

Nghe thấy trong lời nói của Đỗ Quyên có tiếng khóc nước nỡ, các nữ binh càng không nỡ rời xa:

- Để lại A Tỷ nhà ta!

Âm thanh náo nhiệt nửa thật nửa giả, đoàn người ủa lên, vây quanh lấy kiệu hoa. Xô xô đẩy đẩy, giơ tay nhắc màn kiệu lên. Nếu như màn kiệu thật sự bị các ả lật lên, những nghi thức trong hôn lễ tiến hành từ sáng đến giờ phải làm lại từ đầu. Bọn người Đoàn Thanh sao có thể chịu thiệt, vươn cánh tay giả bộ muốn ôm. Các nữ binh đều là những nữ chủ vung đao không chớp mắt trên sa trường, không hề sợ bị người khác lợi dụng, ngược lại càng xông lên về hướng bọn người Đoàn Thanh, chui qua vòng tay của bọn họ,

khiến các thanh niên ôm cũng không được, trốn cũng không được, ai nấy đỏ mặt tía tai.

Vào thời khắc quan trọng, Vương Nhị Mao xuất hiện. Chỉ thấy y rút ra một hầu bao đã chuẩn bị sẵn từ dưới yên ngựa, ra sức ném lên không trung, đồng thời hét lớn:

- Cây táo ở trước cửa, năm tháng không già, bà lão không lấy chồng, lấy đâu ra cháu bé!

Trong khoảnh khắc, những đồng tiền bạc sáng loáng, những sợi tơ rực rỡ màu sắc, còn có cả những hộp son bột như mưa rơi từ trên không xuống. Nam binh nữ binh nhìn thấy tiền đồng và son bột, lập tức quên mất tỷ tỷ nhà mình, ào lên cướp đoạt. Thừa cơ hội này, Vương Nhị Mao nắm dây cương, cúi người phía trước mặt chú rể, vung dao chém tới. Những người khiêng kiệu nhanh chóng xông ra khỏi đám người. Các nam binh nữ binh đuổi theo mấy bước, làm bộ như không đuổi kịp, phát tay đứng lạng, đập chân ca lên rằng:

- Trời sinh nam nữ ở cùng một nơi, nguyện hai người trọn đời hạnh phúc...

Thoát khỏi trận giăng co ở nhà mẹ đẻ Đỗ Quyên, đoàn người đón dâu lập tức lấy lại tinh thần. Tám gã kiệu phu khỏe mạnh hai tay nắm lấy cán kiệu, vừa hát, vừa nhắc kiệu lên cao.

- Xanh xanh vàng vàng, tước thạch uế oai. Đuổi giết trâu rừng, ép giết dê rừng. Dồn dê vào cốc, tự dê ở phía trước. Con gái già không lấy chồng, đập đất gọi trời.

- Sườn sườn cạnh cạnh, nhớ chàng vô cùng. Gối của lang quân bên cánh tay trái, chuyển hướng theo chàng. Vuốt nhẹ râu chàng, ngắm sắc mặt chàng, chàng không nhớ thiếp...

Đây là điệu hát khiêng kiệu truyền thống, tân nương tử bị nâng lên càng cao, chứng tỏ ngày sau nàng ở nhà chồng càng phúc tùng. Cô gái trong kiệu kia không chịu nổi, thường nửa đường mở miệng xin các trượng phu khoan dung. Những trượng phu lúc này phải cứng rắn một chút, không thêm để ý đến lời cầu xin của nhà gái, cho đến tận khi nói đến nghe phát ngán, mới có thể lệnh cho người đem tiền thưởng, thưởng cho các kiệu phu, cầu xin bọn họ tha cho tân nương.

Đỗ Quyên là người xuất thân luyện võ, mấy chiêu xiếc cón con ấy sao có thể làm khó được nàng. Mỗi khi kiệu hoa hạ xuống, lập tức hai chân đạp mạnh, sau mấy lần liên tục, mấy người khiêng kiệu ngược lại lại không chịu nổi, vừa hô lên, vừa cười trêu:

- Thất đường gia còn đạp mạnh nữa, kiệu hoa có thể sẽ bị thủng đấy. Cô không xin khoan dung thì thôi, chẳng lẽ cũng không muốn đến nhà chồng hay sao?

- Để cho ta đi đường yên ổn, còn giờ trò nữa, ngày sau cẩn thận gặp lại ta!

Tân nương tử trong kiệu vọng ra đáp lại, mọi người cười đến nỗi nghiêng ngả. Khó khăn lắm mới trấn áp được bọn người Đoàn Thanh, Đỗ Quyên lại dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ lên vách kiệu, dịu dàng nói với Trình Danh Chấn:

- Tiểu Cửu Ca, huynh thưởng tiền cho mấy bọn họ đi. Niệm tình bọn họ theo kiệu từ cửa trại đến nơi này, không có công lao cũng có phần khổ cực!

- Thưởng tiền, thưởng tiền! Bọn rác rưởi các người, mau cầm lấy tiền về nhà mua thịt bù đắp cho mình!

Không đợi Trình Danh Chấn mở miệng, Vương Nhị Mao lập tức lấy ra từng bó thịt ngon to từ trong hầu bao, nhét vào trong lòng đám kiệu phu. Những thiếu niên khiêng kiệu lại được một trận cười vang, không dám trêu chọc

Đỗ Quyên thêm nữa, khiêng kiệu vững vàng trên bờ vai, bước nhanh về phía trước.

Chớp mắt đã đến cổng doanh địa của Trình Danh Chấn, sớm đã có mấy muội muội của Vương Nhị Mao dẫn theo mấy thiếu niên thiếu nữ chặn đường đi. Bọn con trai trên đầu đội đủ các mặt nạ dê xanh, gà đen, trâu xanh, nhảy lên chặn kiệu. Bọn con gái thì ríu rít vây quanh Trình Danh Chấn đòi ăn kẹo. Vấn đề khó khăn này không thể do Vương Nhị Mao ra mặt được, ba người vệ sĩ bên người Đỗ Quyên – Hồng Lăng, Thái Hà, còn có cả Chu Ninh, mỗi người đều cầm một cái giỏ liểu, đem ngũ cốc, hạt đậu cùng với tiền vàng, quả khô tán ra. Những dê xanh, gà đen, trâu xanh do bọn con trai đóng giả, dưới sự tấn công của hạt đậu, ngũ cốc, chạy trốn chết. Bọn con gái thì lại nhặt tiền vàng và kẹo lên, sau đó đứng ở ven đường hát lên:

- Rắc đậu rắc đậu, tung lá tung cành. Con cháu đầy nhà, bông lúa trĩu bông. Rắc đậu rắc đậu, bông lúa vạn hạt. Tung lá tung cành, con cháu đầy nhà...

Bọn họ hát theo kiệu dọc đường đi, đến tận khi vào trong sân nhà tân lang, tiếng ca mới ngừng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 187: Đằng Uyên (23).

T

ới Trình Gia, bọn người khiêng kiệu không thể không dừng bước. Vương Nhị Mao ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy ba người phụ nữ béo mập thân rộng bốn thước giơ tay chặn cổng sân:

- Dọn đi cho ta!

Nữ tướng Hồng Lăng lệnh một tiếng, bọn nữ binh phụ trách đưa dâu ùa lên, người thì ôm tay, người thì ôm chân, lập tức nhắc bổng những người phụ nữ mà Trình Gia bỏ bao nhiêu tiền thuê về chặn cửa lên như nhắc lợn, cười ha hả. Sau đó đứng thành hai hàng ven cổng, bảo vệ kiệu hoa tiến về phía trước.

“Mở” con đường bắt buộc đi qua để vào trong sân, kiệu hoa cũng đã đến điểm đích. Ở trong kiệu, Đỗ Quyên buồn bực đến toát cả mồ hôi, theo quy định lại không thể thò đầu ra cho thông gió. Trong lúc thối thối quạt quạt, những tân khách mà Trình gia mời tới giúp đang đếm những miếng vải bố rực rỡ, rải từng miếng từng miếng xuống dưới chân kiệu. Khoảng cách giữa mỗi hai miếng vừa hay vượt qua hai thước, khiến cho tân nương tử “liên bước” vừa vặn không giẫm lên hai viền bên cạnh.

Chúng tân khách đợi tân nương tử xin khoan dung, nhưng không ngờ chút thủ đoạn này căn bản không làm khó nổi Thất đương gia đầm Cự Lộc. “Toàn Phúc Nhân” mà Trình mẫu mời đến vừa mới dùng chiếc đũa vén nhẹ màn kiệu ra, khẽ hát hỷ ca, nàng lập tức từ trong kiệu nhảy ra, hai tay nhắc áo cười, hai chân nhẹ nhàng lướt qua vải bố như một con chim yến, để giày không hề dính một chút bùn đất, ngược lại còn bay vút lên, vượt qua vô số những tấm vải bố, hoàn toàn không hề mượn lực ở phía trên.

- Hay!

Những tân khách xung quanh thấy cảnh lạ như vậy, quay đầu nhìn Đỗ Quyên, lại phát hiện tân nương tử vừa rồi còn hùng hùng hổ hổ, bây giờ trên đỉnh đầu đã có khăn che mặt màu đỏ, tay cầm một dải tơ lụa đỏ, như một con chim nhỏ nép vào người Trình Danh Chấn, đi vào trong Chính Đường.

Tân lang tân nương đi vào Chính Đường, cả hôn lễ cũng đã đạt đến gần xong. Đại Đường Gia đầm Cự Lộc Trương Kim Xưng mặc một chiếc trường bào thêu trăn, đội một mũ cao có đỉnh đen, cười ha ha hát, chúc mừng, tiếp đón phu thê giao bá. Tiếp đó một người lớn tuổi nhất đám quần hùng thay mặt đồng đạo Lục Lâm Hà Bắc lên đọc diễn văn. Sau đó có người bưng một chiếc chén vàng có buộc sợi dây hồng, đổ đầy rượu trong đó, mời hai phu thê uống rượu Hợp Cấn.

Uống xong rượu Hợp Cấn, trong lời chúc phúc của các tân khách, lại có người tặng một cán cân dài, bên trên có ba chữ Phúc, Lộc, Thọ làm bằng vàng ròng. Lúc này, Trình Danh Chấn đã hạnh phúc đến nỗi choáng váng đầu óc, giống như sợi dây thừng trong tay người Giang Hồ, bị mọi người quăng đi quăng lại. Dưới sự hướng dẫn của Trương Kim Xưng, nhắc cán cân qua tấm khăn phủ đầu của Đỗ Quyên, các nữ binh đưa dâu lại ngăn lại, yêu cầu nghe Tân lang ngâm bài “Khước Phiến Thi” mới chịu tránh ra.

Các quan khách đến xem lễ đều là những tên lưu vong đao đã nhúng máu, Trình Danh Chấn sao có thể khoe khoang văn nhã. Hắn cười cười, nói gượng gạo:

- Các tỷ tỷ tha cho ta một lần, hôm nay ta thật sự rất vui, những văn thơ đã từng đọc qua, một chữ cũng không nhớ ra!

Các quần hùng bị chọc cho cười ha ha, đều cảm thấy người thanh niên này tính tình thẳng thắn, thật sự có thể coi là đồng đạo. Các thiếu nữ lại không

chịu như vậy, nhất quyết muốn Trình Danh Chấn bộc lộ tài năng của mình. Nhìn thấy ánh mặt trời bên ngoài đã lên đến đỉnh, trì hoãn chút nữa sẽ bỏ lỡ hỷ tiệc, Trình Danh Chấn do dự một chút, chấp tay nói:

- Văn không được, võ có được không? Dù dao múa chút đao, chính là nghề chính của ta.

- Đúng đúng, chúng ta đều là người luyện võ, không chơi cái này thì còn ra gì!

Trương Kim Xưng cũng muốn để Trình Danh Chấn có thêm thể diện trước mặt mọi người, cười ha ha đứng bên cạnh hát đệm.

Mấy ngày liên tiếp, Trình Danh Chấn vẫn luôn xuất hiện trong bộ dạng áo bào quan Nho, những quần hùng Hà Bắc không hiểu rõ về Đầm Cự Lộc sớm đã đem điều này coi như quân sự giống như Gia Cát Lượng và Tà Huyền, tuyệt đối không nghĩ đến bị tân lang nhà nhận trước mắt vẫn là võ phu có thể lên ngựa liều mạng cùng người khác. Nghe Trương Kim Xưng nói, lập tức có hứng thú, đám hỗn loạn bên cạnh ồn ào nói:

- Đúng, đúng, đừng đọc thơ nữa. Ngâm thơ cũng nghe không hiểu. Múa đao cũng được, dùng gậy cũng được, làm cho mọi người mở mang tầm mắt đi!

- Vậy cũng được, nhưng người không được giả vờ cho có tư thế để lừa người.

Đám nữ binh cũng không muốn làm khó Trình Danh Chấn nữa, cười cười nói nói đồng ý.

Biết võ nghệ của Trình Danh Chấn chủ yếu là giả bộ cho có tư thế, Đỗ Quyên không khỏi có chút lo lắng cho hắn. Nhân lúc đoàn người cười vang, không có ai chú ý, nàng giơ tay ra, nhẹ nhàng nhéo nhéo tay của trượng phu.

Cảm giác được từng đợt ấm áp truyền đến từ ngón tay, Trình Danh Chấn trong lòng bỗng sinh hào khí, nhanh chóng nắm lấy ngón tay của Đỗ Quyên, sau đó chậm rãi buông ra, chấp tay thi lễ với những người xung quanh.

- Vậy hôm nay ta bêu xấu rồi! Nhị Mao, Đoàn Thanh, hai người giúp ta một chút. Lấy đại cung của Hách Ngũ Thúc tặng, giúp ta dựng hai bia ngấm ở ngoài.

- Ôi!

-

- Vương Nhị Mao và Đoàn Thanh vô cùng tin tưởng Trình Danh Chấn, đồng ý một tiếng, rào bước đi ra. Giây lát sau, hai người bọn họ đem đại cung đến cho Trình Danh Chấn, lại treo một đồng tiền vàng dùng để luyện tiễn trên ngọn cây cách hai trăm năm mươi bước trong sân.

Trình Danh Chấn giơ cung lên tay, tản mọi người ra, bước nhanh ra. Dùng ánh mắt đo lường, đứng vững người cách đồng tiền vàng khoảng hai trăm năm mươi bước. Lấy ra một Lang Nha Tiễn, chậm rãi kéo dây cung.

Các hào kiệt hôm qua nhìn thấy đại cung Lão Hách tặng, vẫn luôn hoài nghi uy lực thật sự của cung này. Nhìn thấy Trình Danh Chấn chuẩn bị thử cung trước mọi người, ai nấy trong lòng sốt ruột, đều đi ra ngoài.

Đội người đến xem trò vui đến đông đủ, Trình Danh Chấn hít sâu một hơi, lớn tiếng nói:

- Hôm nay các vị tiền bối tới tham dự hôn lễ của Trình mỗ, Trình Mỗ vô cùng cảm ơn. Bây giờ ta bắn một mũi tên vào đồng tiền bên ngoài kia, bói một quẻ cho hành trình phía trước của mọi người. Nếu như quần hùng Hà Bắc sau này có thể nắm tay nhau đồng tâm làm nên nghiệp lớn, thì mũi tên này ắt sẽ xuyên qua lỗ bên trong tiền vàng, không sai một li!

Lời nói vừa dứt, đám quần hùng nhất thời mặt biến sắc. Người sống bằng đao gươm, xưa nay đều chú ý lời nói, nếu như mũi tên này không trúng vào trong lỗ tiền vàng, vậy thì lần đi này của đám người Cự Lộc coi như hỏng. Còn nếu như mũi tên bắn trúng, đối với Trương Kim Xứng mà nói, đương nhiên là một điềm lành trời ban. Đối với các hào kiệt khác không cam tâm dưới trướng Trương Kim Xứng, cũng hoàn toàn không hay.

Đang lúc mọi người âm thầm hồi hận, Trình Danh Chấn lại hít thở, cung nỏ căng như trăng tròn:

- Mong là ông trời phù hộ ta, từ nay về sau thuận buồm xuôi gió, không nạn không tai!

Trong lòng hẩn thẩn cầu nguyện, nhìn thấy lỗ tròn giữa đồng tiền vàng xa xa dần dần thay đổi, rõ ràng hơn một chút, ngón tay bỗng nhiên buông lỏng.

Chỉ nghe “vù” một tiếng, mũi tên dài chừng ba thước lướt qua đoạn đường hai trăm bước, chui ngay vào chính giữa lỗ tròn trong tiền vàng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 188: Đằng Uyên (24).

T

ốt! Tiễn pháp giỏi! Cừu đương gia thần tiễn!

Không đợi quần hào tới trước xem lễ reo hò khen hay, chúng hào kiệt Đàm Cự Lộc dưới sự dẫn dắt của Đại đương gia Trương Kim Xưng dẫn đầu kêu to lên. Hãnh diện quá! Đàm Cự Lộc lúc này hãnh diện quá. Khoảng cách hai trăm bước, một mũi tên bắn thủng mắt tiễn vàng! Nếu như nói câu chuyện xưa “Tiềm Long Đằng uyên” này người ngoài chưa từng thấy, vẫn nửa tin nửa ngờ mà nói, vậy thì cảnh tượng bách bộ xuyên dương này là bọn họ tận mắt nhìn thấy, ai cũng nhờ cây không xong a! Cừu đương gia trước khi bắn đúng là từng hướng về phía ông trời cầu nguyện, mượn tiễn này thay mọi người bói con đường hoạn lộ. Hiện giờ mũi tên xuyên qua mắt tiễn vàng là nói rõ từ nay về sau Hà Bắc Lục Lâm dưới sự dẫn dắt của Trương Đại Đương Gia nhất định có thể đánh bại quan quân, uy phong bát diện, nhìn chút đúng là lũ tiểu nhân không phục Trương Đại Đương Gia không còn lời nào để nói? !

Bất kể trong lòng hối hận không ngừng, mắng chửi Trương Kim Xưng giáo hoạt như nào, nhưng mặt khác quần hùng Hà Bắc cũng không khỏi không nói một tiếng bội phục.

- Cừu đương gia thật là thần tiễn.

- Trương đại ca gặp được Cừu đệ, quả là như cá gặp nước, như hổ thêm cánh!

- Cá gì chứ, Trương đại ca rõ ràng là một Tiềm long, chỉ có điều thời cơ tạm thời chưa đến mà thôi!

Mọi người mồm năm miệng mười không thống nhất cùng nhau. Cho dù không ít người hoài nghi việc Trình Danh Chấn bắn qua mắt tiền là luyện trước, nhưng ngoài hai trăm bước bắn xuyên qua mắt tiền, không phải bất cứ kẻ nào có cũng làm được. Đặc biệt là đối với quần hào võ công xuất phát từ chiêu võ hoang dã mà nói, quả thực là không dám nghĩ.

Nghe được những lời a dua nịnh hót tuôn ra từ xung quanh, Trương Kim Xương sắc mặt đỏ tựa như uống liên tiếp ba lu rượu lớn. Quá nghiện rồi, cuộc sống tạm ổn như này quá nghiện rồi. Chính lão cũng không ngờ tới Trình Danh Chấn có thể đạt đến trình độ đó, làm phụ tá giúp hấn thượng vị, trước mặt mọi người cấp một tay tài giỏi như vậy.

Dương dương đắc ý, chấp tay vái mọi nơi, Đàm Cự Lộc Đại đường gia Trương Kim Xương nhếch miệng đáp lại:

- Đúng ông trời chiếu cố ta, mỗi gia cũng là nhờ phúc khí của mọi người thôi. Nào nào, mọi người vào bên trong ngồi xuống, đừng chậm trễ tân lang lại phiền!

- Đại đường gia nói xong. Chúng ta đi vào chỗ ngồi, cùng bàn chuyện đại sự!

Nhóm hào kiệt đã một lần được xem chuyện hiếm thấy, cười ha hả đáp lại.

Khi đang nói chuyện, mọi người lại nhớ tới chuyện trong hành lang, thấy Trình Danh Chấn dùng một cây đòn cân đem vén tấm khăn trên đầu tân nương tử ra, lộ ra một nụ cười tươi như hoa. Tân lang, tân nương đứng song vai hướng về quan khách đáp lễ cảm tạ. Theo sau đó bà mối tiến lên, nói xong lời may mắn mới đem tân nương vào tân phòng. Trình Danh Chấn lưu lại bên ngoài đón quan khách, Đỗ Quyên hướng đi về phía phòng tân hôn.

Lúc này bên trong tân phòng sớm đã được trang trí màu đỏ. Màu đỏ của song cửa sổ, màu đỏ của rèm cửa, còn có màu đỏ của chiếc gối, mặt chăn,

trên mặt từng thứ một đều được thêu lên uyên ương hí thủy, cá nháy Long Môn. Có người tiến lên giúp Đỗ Quyên tháo giày, đỡ đến bên giường ngồi. Lại có một tiểu nam hài lập tức cầm đồng tiền bằng vàng, hoa quả khô rắc khắp nơi trong phòng.

Không cần phải nói bọn nhỏ được đùa vui thật ồn ào, Đỗ Quyên thân là tân nương không thể từ trên giường xuống can thiệp. Từ lúc này đến lúc hoa chúc là lúc nàng phải tọa công. Cái gọi là tọa công chính là tân nương càng ngồi điềm tĩnh trên giường càng an ổn sau này. Nói rõ ra thì sau này gia đình càng an bình. Cho dù đến khi hoa tàn ít bướm, bất chấp lang quân nạp ít nhiều phòng tiểu thiếp. Cũng không một ai có thể làm lay động địa vị đại phu nhân của nàng.

Đám nữ binh Hồng Lăng, Thái Hà đều là con gái của một gia đình nông gia bình thường, tính tình mạnh mẽ có thừa, trầm ổn lại không đủ. Đối phó với Đoàn Thanh và đám con nít dễ như trở bàn tay. Gặp phải những đứa trẻ bảy tám tuổi, hồn nhiên không hiểu đối với chuyện nam nữ động phòng, dù là không có một thân Đồ Long kỷ, thì nửa phần cũng không phải sử dụng đến. Cũng là Chu Ninh thận trọng, sớm biết giờ này tân nương mệt mỏi không chịu nổi, cần im lặng để nghỉ ngơi giữ sức khỏe, liền cười ha hả giữ chặt một tiểu hài nhi âm ỉ nhất, vừa cầm khăn tay giúp cậu lau mồ hôi, vừa giống như thân tử tử hoi han ân cần. Tiểu tử kia không chút tâm cơ nào, được một tử tử điềm đạm nho nhã ân cần, lập tức trở thành một chú chó nhỏ ngoan hiền. Những đứa trẻ khác mất thủ lĩnh, nhất thời không gây sự phá phách, dần dần yên ổn lại.

- Lấy chút trái cây về chia cho các muội muội, để mọi người cũng vui. Ngoan, ăn xong rồi ngày mai lại đến tìm tử tử nha. Chỉ cần các đệ không gây sự, nhất định có trái cây ăn!

Chu Ninh một tay kéo một đứa trẻ, chậm rãi đi ra khỏi phòng. Hồng Lăng là loại nữ nhân khó có được một lần ôn nhu như vậy, đưa nhóm trẻ con “Rắc trưởng” đi ra ngoài. (chú 1)

Tân phòng an tĩnh trở lại, Đỗ Quyên cuối cùng có thể thở dài một cái. Nghe phía trước sân ồn ào náo nhiệt, ngẩng đầu lên nhìn gương đồng thấy mình trong gương mặt đỏ hồng, vừa vui sướng, vừa không yên, ở sâu trong nội tâm mơ hồ còn vài phần mờ mịt.

Vị hôn phu trước mặt quần hùng bắn xuyên mắt tiền vàng, người ngoài đều cảm thấy hẫng là vì ủng hộ Đại đương gia Trương Kim Xứng thưởng vị, Ngọc la sát lại biết rõ đó là trượng phu vì mình mà làm. Lục lâm hào kiệt thích múa thương múa bổng, xưa nay khinh thường thư sinh nhả nhận. Mà vị hôn phu kia một mũi tên bách phát bách trúng, cho mọi người đáp án rõ ràng nhất. Nàng, Thất đương gia Đỗ Quyên Đầm Cự Lộc gả cho một thiếu niên văn võ song toàn, không phải chỉ biết tính toán, mưu trí, khôn ngoan mồm mép vô dụng. Mà hãnh, Cửu đương gia Trình Danh Chấn Đầm Cự Lộc, tuy rằng nổi lên muộn, cũng không phải dựa vào nữ nhân che chở, mà là dựa vào bản lĩnh của bản thân để có danh tiếng. Nếu có thể ở hai trăm bước bắn xuyên qua mắt tiền vàng, cũng có thể dùng tên trong tay bảo vệ được nữ nhân của mình và gia tộc an toàn.

- Chỉ có điều, sau này làm Trình Đỗ thị rồi, tính tình không thể hồ đồ!

Nghĩ tới tương lai như thế nào và ở cùng Trình Gia, hiếu kính với bà bà, giúp chồng dạy con, một Đỗ Quyên không sợ trời không sợ đất lại có chút lo sợ. Trong bếp, cái muôi con dao làm bếp ở trong tay nàng dùng dễ dàng không thua kém hoành đao. Trong khuê phòng lông mày lá liễu má đỏ, cũng quan trọng như thiết côn trùy lớn! Bản thân mình vẫn lấy làm vinh quang một thân giới quyền cước, có thể không dùng để đối phó với lang quân hay là đối phó với con cái sau này, cũng hơi khó tránh khỏi có chút “Đạp tài tiểu dụng” (Không biết trọng nhân tài).

Con người tính tình đều là như vậy, càng quý trọng, càng sợ mất đi, Nghĩ đến ngày sau phải duy trì một nhà, mà nội tâm của mình lại không tỉ mỉ

bằng so với trượng phu, củi gạo dầu muối mọi thứ tính không rõ ràng lắm, Đỗ Quyên không kìm nổi cú đầu, trộm thở dài.

Vừa tiễn đám trẻ con đi xong, đám người Hồng Lăng quay lại giật nảy mình. Vội vã xúm lại, thấp giọng hỏi:

- Tỷ tỷ đây là thế nào, ngày vui mà than thở gì ạ? Chẳng lẽ cảm thấy hôn lễ chưa đủ náo nhiệt hay là vừa rồi có người đối với người vô lễ?

- Không đúng, ta đi qua đi lại nhiều nên mệt mỏi.

Đỗ Quyên hé miệng cười, không dám đem ý nghĩ trong lòng nói cho gia nhân nghe.

- Tỷ tỷ người đừng nhúc nhích, chúng ta cho người đâm bóp chân!

Nghe Đỗ Quyên nói, Hồng Lăng cùng đám người cũng thấy có chút mệt mỏi, ngáp một cái, có nén bối rối nói ra.

Tối hôm qua đoàn người gần như suốt đêm không ngủ, Đỗ Quyên sao nhẫn tâm lại làm phiền người khác, lắc lắc đầu, nói nhỏ:

- Thôi đi! Đám cũng không đỡ được. Các người đỡ ta đứng lên, đi lại trong phòng một chút là được!

- Vậy cũng không được!

Hồng Lăng cùng hai người nữa vội chạy lên trước, một trái một phải giữ Đỗ Quyên lại.

- Cô gia chưa vào, tỷ tỷ nhất định phải ngồi, nếu không trong nhà tất có hồ ly đến quấy rối. Nếu tỷ tỷ mệt mỏi, có thể để hai người chúng ta từ từ xoa bóp cho.

- Thôi đi, ta phải ngồi yên đúng không. Ông trời, một lần kết hôn so với đánh một ác quỷ còn mệt hơn!

Đỗ Quyên không lay chuyển được bọn tử muội thân thiết, vẻ mặt đau khổ nhường bộ.

Chúng nữ binh mím môi, cố nín cười. Thất đường gia Đàm Cự Lộc tính cách trời sinh chính là thích náo động không thích yên tĩnh, ngay cả giường cưới không ngờ cũng ngồi không yên.

- Cười cái gì mà cười, các người đều là nữ nhi, sớm muộn gì đều phải chịu cảnh này một lần!

Đỗ Quyên đoán được trong lòng mọi người đang nghĩ gì, giơ tay nhéo một cái nữ gia nhân gần mình nhất, lớn tiếng nói.

Lập tức tựa như đâm vào ổ chim sẻ, các nữ gia nhân riu rít, hỗn loạn né ra. Nghĩ rằng Đỗ Quyên không có can đảm xuống giường đuổi theo, cách xa xa dừng lại cười trêu rằng:

- Đời này nếu có thể chọn được một lang quân như tử phu vậy, khỏi phải ngồi cả buổi trưa, cho dù ngồi ba ngày ba đêm không ăn không uống, chúng ta cũng cam tâm tình nguyện!

- Ta xem nhẹ các người rồi!

Đỗ Quyên bị trêu cười đến hai má nóng bừng, quay đầu từ trên giường tìm lấy đồ vật gì đó lấy ra đánh người. Lại phát hiện gối đầu, chăn đệm, gương, hộp trang tất cả đều là đồ mới, không nỡ ném một món đồ nào ra ngoài.

Chúng nữ binh nhìn, dáng vẻ bệ vệ trở nên kiêu ngạo. Chỉ vào trên giường chim uyên ương, cá chép nô đùa trong nước, hạt sen, một đám cười ngặt nghẽo.

- Các người còn cười nữa, sau này đừng để ta thấy các người!

Đỗ Quyên không còn cách nào khác, tức giận uy hiếp.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 189: Đằng Uyên (25).

C

hình lúc không còn kế nào khả thi, rèm cửa bị đẩy nhẹ ra ở giữa, Chu Ninh hai tay đang bưng một chén canh, rón rén đi vào.

- Đằng trước vẫn đang náo nhiệt, tỷ tỷ ăn trước vài thứ cho ấm bụng đi. Đoán chừng một chốc, cô gia căn bản không thể thoát thân!

Khuôn mặt nhẹ nhàng tươi cười, nàng hướng về phía các nữ binh gật gật đầu, sau đó đi đến trước giường cưới, thấp giọng khuyên nhủ.

Từ sang đến giờ chưa có chút gì vào bụng, Đỗ Quyên thật là có chút đói bụng. Bất chấp các nữ binh đang vui đùa âm ỉ, cúi đầu xuống nhìn chằm chằm vào bát canh nóng trước mặt hỏi:

- Nay, ta được phép ăn một chút trước sao? Có cái gì không tốt không?

- Nào có chú ý nhiều vậy. Tân nương ngồi trên giường, người nào không phải là do thân tỷ muội vụng trộm nhét chút điểm tâm ăn?

Nhanh mồm nhanh miệng Hồng Lăng lập tức lớn tiếng đáp lại:

- Tỷ tỷ ăn hết đi, chúng ta trông chừng ở cửa. Không để cho bất kỳ người ngoài nào nhìn thấy là được!

Nếu không có ai chú ý, cũng sẽ không ảnh hưởng tới hạnh phúc sau này, Đỗ Quyên liền không khách khí, mỉm cười nhìn Chu Ninh đầy cảm kích, nhận lấy bát cơm, ăn hết sạch.

- Tỷ tỷ...

Thấy Đỗ Quyên ăn ngon như vậy, Chu Ninh hơi sững sờ, thấp giọng hô.

- Làm sao!

Đỗ Quyên ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái đầy mê hoặc. Tiểu nha đầu từ lúc bị đưa đến Cẩm Tự doanh về sau, đi đường luôn dựa vào chân tường mà đi, rất ít khi chủ động nói chuyện với người khác. Nhưng hôm nay không biết vì chuyện gì đột nhiên trở nên sáng sủa, trên mặt vẫn nở một nụ cười thản nhiên.

- Không, không có gì!

Bị Đỗ Quyên nhìn xem có chút hoảng hốt, Chu Ninh cúi đầu xuống, giọng run run đáp lại:

- Tỷ tỷ ăn từ từ, canh hơi nóng.

- Không sao, người là một cô nương rất cẩn thận!

Đỗ Quyên định đặc trả lời một câu, rồi tiếp tục ăn. Không thể không thừa nhận cô gái xuất thân từ gia đình giàu có là một người thận trọng khéo tay, có thể nghĩ tới tân nương tử sẽ bị đói, mà chủ động chuẩn bị thức ăn.

- Mấy ngày nay, tỷ tỷ che chở cho, nô tỳ vẫn chưa có cơ hội báo đáp!

Cười lắc lắc đầu, Chu Ninh thấp giọng đáp lại:

- Tỷ tỷ từ từ ăn, ta đi ra phía trước, có thể giúp đỡ mọi người một chút!

Dứt lời, ngẩng đầu lên liếc nhìn chữ hỷ trên màn lụa, vẫn là dựa vào chân tường, rón rén đi ra.

- Ta cũng đi thăm dò xem, cô gia bao lâu thì có thể trở về!

Thấy Đỗ Quyên nói như vậy, Hồng Lăng trong bụng cảm thấy bức bối liền tìm một cái cớ để ra ngoài, thấp giọng hướng Đỗ Quyên xin phép.

- Các người cũng đi xuống bếp tìm ít thức ăn ăn đi, ta ăn xong rồi!

Đỗ Quyên giao bát cơm trống trơn ra, mang theo vài phần ủ rũ đáp lại.

Chúng nữ binh thương chủ soái, thấy Đỗ Quyên trong lúc nói chuyện mí mắt chỉ trực chạm vào nhau, vội vàng đem chăn đệm chuyển tới chất sau lưng nàng, để nàng dựa vào. Sau đó đưa mắt nhìn nhau ra ý, lui hướng về phía ngoài cửa.

Ngoài cửa chơi đoán số hành lệnh âm thanh rất náo nhiệt. Hách Lão Dao được đề cử thay mặt nhà mẹ đẻ Đỗ Quyên, mà tự cảm giác quá lớn. Hôm nay lại dựa vào tặng cho Trình Danh Trấn bảo cung nên uy phong bát diện, đang cầm lấy bình rượu khuyên hết cái này, khuyên hết cái kia, không bỏ qua thứ gì.

Lúc này Trương Kim Xưng ngược lại thành người điềm đạm, chắc chắn, ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ vị, và đích thân đến mời rượu các hào kiệt, trêu đùa mấy câu, đối ẩm mấy chung, trong ngoài đều lộ ra phong cách quý phái. Vương Ma Tử hận con của mình không ở bên, vừa không thấy nó cưới vợ, lại không được tự tay ôm hôn tử, bị tiệc rượu khuấy động nổi lòng, sớm say đến đi lại tập tễnh. Lại đấu rượu với Cao Khai Đạo, một chiếc đúng một chiếc, quyết không đồng ý người phía sau.

- Vương huynh lớn tuổi hơn ta, nửa bát đối với một chén là được!

Cao Khai Đạo là người rất biết thông cảm, biết Vương mà tử đã uống nhiều, cười khuyên bảo.

Tiết Tụng tự bản thân hiểu rõ nhất, huynh đệ đúng là đức hạnh, cười lắc đầu chế nhạo:

- Hửn à, lần này ra huyết, không uống đủ không chịu dừng đâu. Các người dừng động tới hửn, dù sao doanh trại của hửn cách chỗ này vài bước, cùng lắm thì đêm nay phải người nâng hửn về!

- Phì!

Vương Ma Tử vượt qua Tiết Tụng liếc mắt một cái, quyết không chịu thua:

- Nay Đầm Cự Lộc tại sao lão tử không thể ở đây? Cửu dương gia hiện giờ cho dù có cứng rắn cũng không dám đuổi lão tử đi!

- Đúng, đúng, uống nhiều quá thì người ở lại đây. Để Cửu dương gia tìm thêm cho người hai đại mỹ nữ, một tả một hữu hầu hạ!

Tiết tụng cười đáp lại.

- Thiên hạ lục lâm là một nhà! Vương huynh như vậy, cũng là người có tài có chí!

Ngồi bên cạnh Cao Khai Đạo là một người có năm sợi râu rại nho nhã điềm tĩnh, sợ đoàn người nói tiếp xấu hổ, cười giải vây cho Vương Ma Tử.

Lời nói ấy rất khéo, vừa giữ thể diện cho mọi người Đầm Cự Lộc, lại kéo quan hệ giữa mọi người gần lại, Tiết Tụng đưa mắt nhìn sang người này nói:

- Phòng huynh nói đúng, thiên hạ lục lâm là một nhà. Ngày sau mọi người cùng nhau chống đỡ địch, kính xin Phòng huynh vui lòng chỉ bảo.

- Có Trương Đại Dương Gia và chư vị huynh đệ, Chưa đến lượt Phòng ta mù quáng lẫn vào. Làm như thế nào để đoàn người có lợi, Phòng mới tán thành như thế! Hiện giờ Dương Quảng thất đức, Đại Tù y vận số đã hết. Chỉ đợi chân mệnh thiên tử xuất hiện, chúng ta hiệp lực giúp đỡ, nhất định có thể xây dựng lại thời đại hưng thịnh!

Người họ Phòng kia chấp tay khiêm tốn với hào kiệt, lời nói trật tự rõ ràng.

- Ngạn Tảo huynh nói đúng, Đại Tùy thiên tử vô đạo, ta vì mạng sống không thể không tạo phản. Ngày sau nếu có minh chủ xuất hiện, ta nguyện theo bảo vệ hần, nói không chừng có thể kiếm cái chức khai quốc công thần!

Tặc vương Cấp quận Vương Đức Nhân vẫn không có cơ hội thể hiện, tới lúc này cuối cùng đã bắt được câu chuyện, giành nói trước.

Nhị Đường gia Tiết Tụng là người xưa nay tinh táo, lúc trước nghe được Phòng Tảo Ngạn mở miệng nói ra chân mệnh thiên tử như thế nào, cảm giác được người này đúng là không tâm phục Trương Kim Xưng. Lúc này nghe được Vương Đức Nhân đi theo gây ồn ào, long mi nhướng lên phía trước cười lạnh hỏi:

- Không biết thiên tử thánh minh ở nơi nào? Làm sao ta tìm được hần? bọn ta hôm nay có duyên gặp nhau, vốn là nường ông trời khiến Thanh Long tại đầm Cự Lộc xuất hiện. Mà sau này Trương Đại Đường Gia dẫn dắt đoàn người đối phó với quan quân, cũng là nên việc. Nhưng người nào giúp đỡ thiên tử đăng vị, bây giờ nói e rằng quá sớm. Ta cũng không thể học ngu phu ngu phụ, phía sau cánh cửa đóng kín làm Hoàng đế, ở nhà trong viện, bên vườn với gà vịt dê bò phong hầu phong tướng!

Trong lời nói này đã ẩn ý lời nói sắc bén rồi. Phát hiện trên bàn rượu không khí đột biến, các hào kiệt khẩn trương nâng chén che mặt, không tiếp tục làm cho Cự Lộc tức giận. Nhưng Phòng Ngạn Tảo là người dường như có phần giác ngộ, ngượng ngùng cười cười, đem âm thanh đề cao mấy phần nói:

- Nhị đường gia có thể từng nghe qua bài đồng dao Gian sơn Dương gia Lý gia ngồi chưa? Phàm chân mệnh thiên tử đến trái đất, ông trời tất sai đồng

tử tới khẩu dụ ra. Chân mệnh thiên tử kỳ thật đã sớm xuất hiện, chỉ có điều chúng ta cũng không biết thôi!

Quần hùng đọc sách không nhiều lắm, nói chung đều có chút mê tín. Nghe thấy Phòng Ngạn Tảo nói được lời thề son sắt, không khỏi hơi sững sờ. Thừa dịp mọi người bị chính bản lĩnh của mình hù sợ, Phòng Tảo Ngạn hăng giọng, lớn tiếng nói:

- Đào lý tử, hoàng hậu nhiều dương châu, uyển chuyển hoa viên lý. Vật lãng ngữ, thùy đạo hứa! Này đồng dao đó nói, đương kim Thiên tử Đại Tùy thích nhất đi Dương Châu dạo chơi, để thưởng thức hoa quỳnh không tiếc mở kênh đào, hao tài tổn của, chấn động khí hậu khác nhau ở từng khu vực. Đã bị nhân thần cộng phần. Cho nên ông trời đánh xuống đồng dao, ám chỉ Lý gia chúng ta...

Không đợi Phòng Ngạn Tảo nói hết lời, Cao Khai Đạo vội vã nói chen vào:

- Phòng huynh nhất định là uống nhiều quá. Thiên hạ họ Lý không có một trăm ngàn, cũng có đến tám vạn, nếu đều có thể làm Hoàng đế, chẳng phải buộc rối loạn sao!

Phòng Ngạn Tảo hoàn toàn không biết tốt xấu, rõ ràng đã thấy Trương Kim Xưng cùng huynh đệ dưới trướng ông ta đã đem tay đề tới bên hông, nhưng vẫn không dứt như cũ:

- Cũng không phải, cũng không phải. Đào lý tử, Đào lý tử, đương nhiên là Lý gia nam tử trốn hết bên ngoài. Phóng tầm mắt về phía thiên hạ, người của họ Lý mặc dù nhiều chốn hết bên ngoài, nhưng Lý gia tử quan binh Đại Tùy không bắt được, cũng chỉ có một Mật Công!

Nói Mật Công, chính là nói đến Bồ Sơn Công Lý Mật. Từ sau khi giúp đỡ Dương Huyền Cảm tạo phản thất bại, người này vẫn chạy trốn tứ phía. Dựa vào các mối giao thiệp của các bậc cha chú và bản lĩnh của bản thân, quả là khiến bộ khoái khắp thiên hạ đều không thể làm gì. Cho nên Phòng Ngạn

Tảo gò ép nói Lý Mật có ông trời phù hộ, quả nhiên có thể lừa dối rất nhiều hào kiệt.

Mắt thấy mọi người vất vả khổ cực hơn mười ngày để tạo ra một cục diện tốt, cuối cùng bị Phòng Ngạn Tảo nhẹ tênh dựa vào vài câu đồng dao liền hái được quả đào. Nhị Đường gia Tiết Tụng tức giận nổi trận lôi đình. Nhưng ở nhà mình mấy tháng qua, bất kể là lúc trước “Tiềm long đăng uyên”, còn hôm nay là bắn mắt tiền bói vận, đều dựa vào mấy phần mê tín. Giờ phút này muốn dùng chính mình chỉ mâu, dùng công chính mình làm thuẫn, thật sự là thế khó xử.

- Vậy cũng không thể nói nhất định chính là Lý Mật!

Bàn về giả thần giả quỷ không ai sánh được Lục Đường gia Tôn Đà Tử. Thấy có người cố ý gây rối, lấy chân đẩy vò rượu không ra, loạng choạng đi tới.

- Cái gọi là thiên cơ khó đoán, chính là cái đạo lý này. Lý Mật rốt cuộc là người như thế nào, chúng ta đều chưa thấy qua. Nếu chẳng may phỏng đoán sai thiên cơ, cầm đầu heo làm long bái, ngược lại sẽ bị thần linh trách tội. Đến lúc đó trời phạt đánh xuống, chúng ta đều vạn kiếp bất phục!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 190: Đằng Uyên (26).

Đ

úng, lão Lục nói đúng. Nếu Lý Mật là Chân long Thiên Tử, hăn lần thứ nhất bại thì lần sau cũng có thể bại. Trước vứt bỏ hai mươi vạn đại quân của Dương Huyền Cảm, sau đó lại chôn vùi mười vạn huynh đệ tại Hàn Quốc? Hừ, như vậy sao chối có thể cùng ngày chết, có quỷ mới tin!

Vương Ma Tử đã sớm nhìn Phòng Ngạn Tảo không vừa mắt, tiếp nhận Tôn Đà Tử nói thêm vào.

Lý Mật từ khi xuất đạo tới nay liên tiếp các cuộc chiến đều bại, là chuyện ai cũng biết. Bị Phòng Ngạn Tảo nói cho nhóm hào kiệt u mê cái gọi là chiến tích của “Chân Long Thiên Tử”, cười ha hả lắc đầu. Phát giác mình ở thế hạ phong, Phòng Ngạn Tảo không tức giận chút nào, cười cười, tiếp tục nói:

- Cổ nhân nói ông trời muốn giáng người nào đó, trước sẽ làm hăn chịu một phần đau khổ, lao động khỏe gân cốt, đáng cay tu trí, đói khổ ngoài thân. Giống như rèn sắt phải trải qua trăm lần rèn luyện thì sau này mới thành nghiệp lớn. Mật Công chính xác thất bại nhiều lần, nhưng điều này có nguyên nhân là vậy. Hiện giờ hăn đang luyện tập ngày đêm, sau này ắt hăn một bước lên trời!

Lời nói kể ra cũng có lý, khiến đám người Tiết Tụng nhất thời không phản bác được. Đúng vào lúc này, Trình Danh Chấn lại đây mời rượu, nghe người ta đem Lý Mật, kẻ thù của sư phụ tôn sùng đến thiên mệnh, cười ha hả vài câu, lớn tiếng nói:

- Phong huynh nói vậy dường như không hợp lắm, nếu bàn về đau khổ, những hào kiệt đang ngồi tại đây trừ Phong huynh ra, đều đã trải qua không

ít. Chẳng lẽ mỗi người chúng ta đều trải qua bách luyện, mỗi người đều là chân mệnh thiên tử? Như vậy thì thiên hạ Đại Tù cũng không đủ!

Không để cho Phòng Ngạn Tảo tiếp tục thừa cơ hội nói dối, hắn nhanh chóng đi trước một bước, nhìn chăm chăm vào đối phương với đôi mắt mở to:

- Trình mỗ không biết Phòng huynh cùng Lý Mật có quan hệ như thế nào, thật không ngờ huynh ra sức nói thay cho hắn. Nhưng Trình mỗ lại biết Lý Mật cùng Dương Huyền Cảm liên kết tạo phản, kết quả là Dương Huyền Cảm rút đầu, còn Lý Mật trốn chạy sớm nhất. Lý Mật cùng Hàn Quốc kết nhóm dụng binh, kết quả là Hàn Quốc bị loạn tiễn xuyên thân, Lý Mật lại lông tóc không tổn hao gì. Ta là người giang hồ chú trọng nghĩa khí, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu. Nếu là người có chí thì tự chịu đao, đảng này lại đẩy người khác lên phía trước thay hắn chịu đao. Vậy mặc kệ hắn có mệnh gì, lão tử cũng không tâm tình phục dịch!

- Đúng, chính là chỗ này! Ta không để cho người làm lót ố!

Chỉ trong chốc lát mọi người lại uống rượu, cả sảnh đường đầy màu sắc. Người hành tẩu trong giang hồ, kiêng kị nhất đó là bị đồng đảng bán đứng. Tuy rằng Lý Mật chưa chắc thật sự bán đứng Dương Huyền Cảm và Hàn Quốc, nhưng những người hợp tác cùng hắn đều chết, mỗi khi như vậy hắn lại là người chạy trốn trước tiên, cũng là sự thật không thể cãi lại. (chú 2)

Trương Kim Xương ở bên cạnh ngoảnh mặt làm thinh, vài lần muốn cho người đem Phòng Ngạn Tảo ra ngoài đánh, nhưng kiêng kị quy củ hôn lễ nên từ đầu đến cuối không nổi giận. Nhịn tới nhịn lui cuối cùng cũng có người chuyển bại thành thắng, bất giác hào sảng, đập tay xuống bàn, lớn tiếng nói:

- Lão tử cũng không tin! Lão tạo phản là vì sống không nổi. Nếu có người nào có thể làm cho lão sống sót, lão tự nhiên có thể bảo vệ hắn. Nhưng Lý

Mật không được, dù hãn có là chân mệnh thiên tử thì cũng cho hãn một bình nước tiểu. Miến cho sau này bị hãn bán đi, còn giúp hãn kiếm tiền!

- Đúng, lão tử không làm Dương Huyền Cảm đâu!

- Lão tử có hơi ngốc, nhưng chưa ngốc đến mức đến nhà người ta trộm lừa, thay hãn rút cọc gỗ ngăn đường lui!

Trong giây lát hiểu được mùi vị giang hồ hào kiệt mồm năm miệng mười, chỉ vào Phòng Ngạn Tảo mắng to Lý Mật. Chòm râu đẹp của Phòng Ngạn Tảo cũng không che được khuôn mặt đot tía tai, hận không thể tìm được miếng đậu hũ đâm đầu vào chết. Thừa dịp mọi người đang vây quanh Phòng Ngạn Tảo, Lý Húc đến gần chạm Hách Lão Đa hỏi:

- Ngũ thúc, tên họ Phòng kia lai lịch thế nào? Làm sao hôm nay lại một lần nữa đập lên mặt mũi?

- Ta cũng không biết hãn lai lịch thế nào. Hình như là đi theo Cao Khai Đạo bọn họ từ Cấp quận chạy đến. Người đừng quan tâm hãn làm gì, hãn đã bị bóc trần gốc gác, đêm nay khẳng định hãn khó có thể xoay người. Ở đây đã có ta, người bớt thời gian về phía sau xem Quyên Tử. Đừng làm cho nàng buồn!

Nghĩ tính tình bình thường của đến Đỗ Quyên, Trình Danh Chấn bất giác mỉm cười. Ngồi trên giường từ trưa tới giờ, chắc từ nhỏ đến lớn nàng chưa bao giờ ngồi. Ánh mắt lại hướng các quan khách quét một lượt, người thiếu niên cười, Hách Lão Đa gật đầu:

- Vậy phiền Ngũ thúc một chút, ta đi một lát sẽ trở lại !

- Không cần, đêm nay người động phòng hoa chúc sẽ không ai trách người thất lễ! Đừng đi ra, nghỉ ngơi sớm một chút, cũng mệt mỏi một ngày một đêm rồi!

Hách Lão Dao thương đồ đệ, khoát tay, thấp giọng dặn dò.

Trình Danh Chấn cảm kích đáp lại một tiếng, bước nhanh về hướng hậu đường. Trong bụng nghĩ đến hành động của Phòng Ngạn Tảo, rất không an lòng. Khi hắn nắm giữ các tin tức liên quan đến Hà Bắc lục lâm, căn bản Phòng Ngạn Tảo không phải là nhân vật có tiếng. Kẻ xen lẫn trong đám người Cao Khai Đạo đi vào đầm Cự Lộc, trong lòng suy đoán e rằng hắn có sứ mệnh gì.

Nếu như là Lý Mật phái tới gần mình thì phải cẩn thận rồi. Sư phụ năm đó thà rằng trốn vào nhà giam, cũng không chịu đem vật gia bảo giao cho Lý Mật. Hiện nay bản đồ bảo tàng ở trong tay mình, bất kể như thế nào cũng không thể để cho Lý Mật trộm đi.

Vừa đi vừa nghĩ, chân bước nhanh hơn, thoát cái đã đến tân phòng. Lúc này trong phòng vô cùng yên lặng, nến vừa đốt chưa bao lâu lửa cháy đỏ thắm, nháy múa chiếu sáng, làm trong phòng tràn ngập các loại màu sắc. Các nữ binh đều đã đi nghỉ ngơi rồi, Đỗ Quyên cũng đang gối đầu trên đệm ngủ say. Đôi chân dài vẫn quen cười chiến mã giờ vẫn đang xếp bằng, e sợ trong lúc ngủ say rơi khỏi giường, uy hiếp đến hạnh phúc tương lai của nàng.

Trình Danh chấn khẽ lắc đầu, đem phiền não trong lòng tạm thời vứt bỏ sang một bên. Hôm nay là ngày vui, không cần phải vì sự việc hỗn tạp mà hao phí tâm tư. Chậm rãi đi vào trong phòng, dùng cây cây kéo xoắn đi một tiết sắp tóe mở khai đèn. Hắn cười ngồi xuống, giơ tay lấy chiếc mũ hỷ trên đầu xuống.

Còn muốn đem tóc của mình và Đỗ Quyên tết lại, đứng lên cầm kéo cắt một đoạn. Toàn bộ quá trình coi như đi hết. Cái gọi là vợ chồng mới cưới, bắt đầu từ giờ phút này. Lúc này Đỗ Quyên đang ngủ say, hắn thật là không nỡ làm nàng tỉnh giấc, rón rén cầm cây nến lên, tới gần bên giường, chuẩn bị tốt xem việc này sắp thành vì vợ mình là nữ nhân.

Có lẽ do quá mệt mỏi, sắc mặt Đỗ Quyên rất kém. Nhưng mà lúc đồng tiền lại thoáng ánh lên nụ cười, dường như lúc ngủ mơ cũng cảm thấy mỹ mãn, chỉ là màu sắc môi được bôi quá nồng rồi, thật nhìn rất đẹp, có thể miêu tả qua bốn chữ “Kiều điểm ướm át” Đặc biệt bên khóe môi...

Không đúng, tay Trình Danh Chấn đột ngột run lên, giọt nặn lớn chảy trên mu bàn tay hăn cũng không thấy đau. Đem ánh nặn sáng lên gần thêm, ánh mắt cũng gần như áp vào mặt Đỗ Quyên, nín thở, nhìn kỹ rõ ràng.

Không phải là son môi! Hăn ném ngọn nặn xuống, ôm Đỗ Quyên vào trong lòng. Quyên Tử còn đang ngủ say trong hạnh phúc, có một vài giọt máu tươi theo khóe miệng nàng chậm rãi trôi xuống dưới.

“Phần phật!” Mãn Hồng Loan bị ánh nặn dẫn cháy, dâng lên ngọn lửa lớn. Chữ hỷ lớn bốc lên từng đợt khói xanh, đột nhiên có tiếng gào thét bùng phát quanh quần không trung!

Chú 1: Rắc trướng: Trong tập tục hôn nhân ngày xưa ở phương Bắc, ở trong phòng ngủ của cô dâu chú rể rắc tiền đồng, hoa quả khô, hạt sen, hạt đậu đỏ, hạt dẻ...với ý nghĩa chúc cho cuộc sống sau hôn nhân giàu có, con đàn cháu đống. Ngồi giường là một người khác tập tục bắt nguồn từ Hung Nô ở phương Bắc.

Chú 2: Lót ổ: Nhiều động vật đẻ bằng bào thai, con vật mới sinh rơi xuống đất thường không sống được, cho nên phải lót ổ. Ở đây chỉ ý cần vật làm bìa đỡ đạn. Tùỳ Đường không có lửa pháo, cho nên chưa có bìa đỡ đạn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 191: Đăng Uyên (27).

Đ

oàn Thanh, Hồng Lăng và nam nữ lâu la đang lén lút trốn ở bên ngoài tân phòng chuẩn bị nghe Trình Danh Chấn cùng Đỗ Quyên nói lời ngọt ngào, để những ngày tới bọn họ sẽ lấy ra trêu đùa. Trong giây lát nghe Trình Danh Chấn gào thét giống như con thú bị vây, theo sau lại nhìn thấy bên trong tân phòng có ánh lửa bốc lên, bọn họ quá sợ hãi, không cần chú ý những điều cấm kỵ bên trên, phá cửa phòng xông vào, chỉ hai ba bước đã vọt vào trong.

Lúc này Trình Danh Chấn bảy phần hồn thì đã đánh mất sáu phần, ôm Đỗ Quyên mê man bất tỉnh, nước mắt liên tiếp rơi xuống. Từ lúc hai người quen biết tới nay, Đỗ Quyên bị hãm làm tức khóc vô số lần, vì hãm khóc vô số lần, nhưng cũng chưa từng chủ động làm tổn thương hãm, khiến hãm chưa từng có chút phiền não vì mình. Mà giờ khắc này, dường như tất cả “Sổ nợ” cũng đã đến lúc trả lại, hãm không ngừng lay động thân thể thê tử, càng không ngừng gọi tên thê tử. Một người nhạy bén quả quyết như Trình Danh Chấn không ngờ lúc này một chút phản ứng cũng đều không có!

Vẫn là Đoàn Thanh từng từng làm nha dịch nên có kinh nghiệm, thấy lỗ mũi và khóe miệng Đỗ Quyên không ngừng chảy máu, lập tức đoán được tân nương tử có thể bị hạ độc. Ánh mắt nhanh chóng quét khắp lượt xung quanh, nghiêng mình chặn ở cửa.

- Buổi chiều hôm nay ai ở cùng tân nương tử? Tự mình bước ra! Lão Cát, người dẫn người vây quanh đại viện Trình gia, ai cũng không được đi ra. Lễ Hồ, người hỏa tốc đến tiền sảnh báo cáo Đại đương gia, mời ông ấy đứng ra chủ trì công đạo!

Ba mệnh lệnh cùng một lúc, thân tín của Trình Danh Chấn lập tức hưởng ứng đi làm. Giáo Úy Hàn Cát Sinh lao ra khỏi tân phòng, dẫn đám thân vệ đi đóng cửa chính. Một người khác là Giáo Úy Chu Lễ Hồ chạy cấp tốc về phía đại sảnh, đem việc xấu báo cho Trương Kim Xưng biết. Còn mấy thị vệ thân tín bên cạnh Trình Danh Chấn thì nhanh chóng rút hoành đao bên hông ra, bức Hồng Lăng, và những người hầu hạ tân nương có liên quan ép vào góc phòng.

Các nữ binh ở cùng Đỗ Quyên hoành hành đã quen, có khi nào nể qua loại thiết thòi này? Hơn nữa Đỗ Quyên và bọn họ rất thân thiết, sao lại có thể hạ sát đầu lĩnh của mình. Thấy đám người Đoàn Thanh đi tới, lập tức ngừng khóc, rút đao khiêu chiến. Trong lúc nhất thời người kêu oan uổng, ta mắng người ác độc, không ngừng rối loạn.

Nhìn thấy nữ binh Cẩm Tự doanh cùng với thị vệ dưới trướng của mình muốn sống mái với nhau, Trình Danh Chấn gắng gượng ép đau thương tuyệt vọng vào trong, lấy ba phần tinh thần quay đầu lại quát lớn:

- Đừng cãi, còn ăm ỉ nữa lão tử sẽ đem các người chôn sống đền mạng cho Đỗ Quyên! Lục đương gia đâu rồi, sao không ai đi tìm Lục đương gia?

Đây quả thực không lý giải nổi! Trình Danh Chấn hăn vừa rồi luôn kêu khóc, khi nào sai người đi mời Lục Đương gia Tôn Đà Tử? Nhưng trong lúc này đâu ai còn để ý điều đó, lập tức có thị vệ đứng ra đáp lại một tiếng, vội chạy đi mời Tôn Đà Tử đến cứu mạng.

Quát Đoàn Thanh cùng Hồng Lăng xong, Trình Danh Chấn lại trở nên ngờ ngác, ôm Đỗ Quyên nhẹ nhàng đặt lên giường, đưa tay kéo rèm cửa, chậm rãi lau vết máu trên khóe miệng và trong lỗ mũi cho nàng. Màu đen của máu lại chảy ra tiếp, lau xong lại chảy, lại lau tiếp, nửa bên rèm cửa đều bị nhuộm đỏ, mà vẫn không khô máu vẫn chảy tiếp!

Trình Danh Chấn vừa đau lòng vừa hoảng hốt, vứt bỏ rèm cửa, dùng ống tay áo của mình lau. Hắn nhớ rõ Đỗ Quyên bình thường là người thích sạch sẽ, mỗi lần đánh xong trận chiến, đều phải dùng nước trong gột rửa binh khí và mặt kiếm, e sợ trên người mình lưu lại mùi máu tanh. Hiện giờ, nàng tuy rằng đang ngủ, nhưng không nên để bị nửa phần tui thân. Cho dù nàng không tỉnh lại, làm trượng phu mình cũng có trách nhiệm làm cho nàng sạch sẽ, không để nửa phần ân hận.

- Giáo đầu, giáo đầu... Nhìn Trình Danh Chấn trở nên điên điên khùng khùng, Đoàn Thanh cũng khổ sở trong lòng, đi lên trước, lăm bầm kêu gọi.

- Cút, cút hết ra ngoài cho ta, đây là tân phòng của ta!

Trình Danh Chấn không quay đầu lại, giơ tay ra đẩy. Lần này dùng sức khá mạnh, Đoàn Thanh bị đẩy lùi liên tiếp mấy bước mới đứng vững, cũng không dám tuân lệnh rời khỏi, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn thượng cấp tiếp tục làm chuyện điên rồ, toàn bộ ống tay áo đều bị nhuộm đầy vết máu, nhưng hắn vẫn càng không ngừng lau.

Không có người nào dám tiến lên khuyên can, Trình Danh Chấn quỳ gối bên giường, hối hận vô cùng. Từ trước cho tới bây giờ chưa bao giờ cảm thấy Đỗ Quyên quan trọng như thế, dù đã có người ước hẹn, nhưng phần lớn tinh thần và thể lực của Trình Danh Chấn đặt ở việc luyện binh, để tương lai tự bảo vệ mình. Xưa nay ỷ vào mình đọc sách nhiều, tâm nhãn linh hoạt, ngoài việc “Ước hiệp” nữ ma đầu Đỗ Quyên một chút, rất ít khi nói mấy câu đứng đắn với nàng, nghĩ sau này thời gian còn dài, sau khi kết tóc, mỗi ngày đều phải ở cùng một chỗ, còn sợ có chuyện gì không nói hết. Lại không nghĩ được hai người duyên phận lại ngắn như thế, mới vừa mở đầu, cũng đã vội vàng đi tới kết thúc.

Nghĩ đến có lẽ Đỗ Quyên không thể tỉnh lại được, người thiếu niên lại càng đau buồn hơn. Nếu giờ phút này trong tay có một thanh đao, hắn hận không thể chọc thủng ông trời ra, hỏi ông trời một câu, mình rốt cuộc đắc tội gì

với ông trời, khiến ông trời ép hẳn vào bước đường cùng như vậy. Lúc nhỏ cha mất, gia đạo sa sút, thiếu niên phải đi tha hương, nhiều lần bị tai họa bất ngờ. Vất vả lắm mới có ít gia sản, mới có thể sống yên phận, có được thê tử chưa kịp lấy về lại bị chiếm đi, bản thân cũng bị tù đày. Giờ đây cuối cùng cũng tìm được hạnh phúc, ông trời nỡ lòng nào lại cướp đi!

Không thể để cho người cướp Đỗ Quyên đi dễ dàng như vậy được, dù là ông trời cũng không thể! Nếu có người dám cả gan thử, Trình mỗ sẽ cùng kẻ đó quyết một trận sống mái. Dù ông trời đích thân hạ phàm cũng không phải đối thủ của hẳn, liều đến toàn thân lãng trì, hẳn cũng phải lau sạch máu trên mặt. Nhìn gương mặt Đỗ Quyên mỉm cười, Trình Danh Chấn không hề khóc, hàm răng cắn chặt, dường như tất cả xung quanh đều biến thành kẻ thù, ngay cả Tôn Đà Tử và Trương Kim Xưng cũng không để ý tới.

- Con gái ta!

Đỗ Ba Lạt vừa theo Trương Kim Xưng bước vào cửa, nhìn thấy tay áo Trình Danh Chấn dính đầy máu, Đỗ Quyên nằm trên giường không nhúc nhích. Lập tức chống đỡ không nổi, xé ruột xé gan gào khóc lên:

- Con gái ta thật bất hạnh! Cho ta chết thay con. Ta giết người phóng hỏa, chuyện xấu nào ta cũng làm, ta đáng chết, đáng bị sét đánh. Con không thể chết được, con gái của ta!

Ông vừa khóc, các binh nữ xung quanh không nhin được, cúi đầu, thút tha thút thít. Đang hỷ sự biến thành tang sự, lúc này Trương Kim Xưng cũng chân tay luống cuống. Trong khoảng thời gian ngắn giống như Trình Danh Chấn không quyết đoán được gì, đứng ở bên giường mắt không ngừng nhìn quanh.

Tôn Đà Tử là lang trung xuất thân từ giang hồ, đời này nhìn thấy rất nhiều thân bằng hảo hữu vì nhiều nguyên nhân mà không thể cứu chữa được, cho nên đã sớm luyện được thần kinh rất mạnh mẽ. Không quản Đỗ Ba Lạt

khóc nhiều đến mức thê lương bi ai, giơ tay gạt ông qua một bên, đi thẳng đến trước giường Đỗ Quyên để quan sát tình trạng vết thương. Trước tiên bắt mạch cho nàng, kiểm tra trước mũi, sau đó theo khóe miệng còn chút máu, chạm rãi đem ngón tay thu hồi lại, đưa lên miệng của mình thăm dò.

Trình Danh Chấn chính là nhẫn nhịn một bụng thù hận không thể trút hết, đột nhiên phát giác Tôn Đà Tử lại dám “Khinh nhờn” đối với thi thể Đỗ Quyên, lập tức nổi giận gầm lên một tiếng, vung quyền đánh lại. Tôn Đà Tử đang vội vàng cảm nhận mùi vị của vết máu, bị một quyền đánh cho đến cả người cũng bay ra ngoài, toàn bộ bàn ghế trong tân phòng bị đụng ngã lộn, bát chén rầm rầm rơi đầy đất.

- Tiểu Cửu, ngươi muốn làm gì!

Hách Lão Dao đứng ở bên cạnh Tôn Đà Tử, không đợi Trình Danh Chấn ra quyền thứ hai, lập tức vươn người ôm chặt lấy.

- Đà Tử đang còng lưng suy nghĩ phương pháp cứu Đỗ Quyên, ngươi điên à!

Ông căm giận mắng chửi, hai tay dùng sức, ôm Trình Danh Chấn lên, nặng nề mà đổ vào bên giường.

Nếu là lúc bình thường, Trình Danh Chấn đâu dễ dàng bị người khác chế phục như vậy. Mà giờ khắc này thân thể hẫng giống như không thuộc về bản thân nữa vậy, chẳng những không ra thêm quyền cước nào, bị Hách Lão Dao giữ chặt nằm sấp xuống rồi, cũng liền thuận theo ngời yên trên mặt đất, tiếp tục ngẩn người ngây ngốc nhìn Đỗ Quyên. Tôn Đà Tử bị đánh cũng không so đo, ngời trước một đồng mảnh sứ vỡ, tiếp tục cảm nhận vị trên ngón tay. Sau đó lại cau mày nhặt nhặt ấm trà dưới đất lên, đưa đầu lưỡi nếm thử nước trà.

- Ngươi, lão già kia, còn lo uống trà! Tìm cách nhanh lên, nếu nghĩ không ra biện pháp gì, ta không để cho ngươi yên!

Hách Lão Dao so với đoàn người thần trí tỉnh táo hơn chút, vừa mới buông Trình Danh Chấn, lại nhìn thấy Tôn Đà Tử dù bận vẫn ung dung, liền nổi trận lôi đình, chỉ vào chop mũi Tôn Đà Tử mà gào thét.

- Ngũ đương gia đừng gấp, để Lục đương gia từ từ suy nghĩ!

Đang lúc tranh cãi, Vương Nhị Mao dẫn dắt những quần hùng khác tới, tiến lên giữ chặt cánh tay Hách Lão Dao, thấp giọng khuyên giải.

- Đợi hãn tử từ từ nghĩ ra được, Quyên Tử cũng chết rồi!

Hách Lão Dao lau một cái đỏ bừng ánh mắt, tiếp tục nổi giận.

- Lão tử yêu quý nhất là đệ tử chân truyền này, họ Tôn kia, nếu người dám không tận lực...

Thường thấy thân quyến người bệnh làm chuyện điên rồ, Tôn Đà Tử thật đúng là đã luyện được thêm vài phần khí phách, không để ý xung quanh đang kêu khóc, chậm rãi nhắm mắt lại, đem cảm nhận mùi vị của nước trà thường thức lại, sau đó chậm rãi đứng lên, thấp giọng quát lớn:

- Gào thét cái gì mà gào thét, ta vẫn còn ở đây! Quyên Tử còn chưa chết, đợi nó chết rồi, các người gào thét cũng không muộn!

Thanh âm không lớn, lại giống như sét đánh, nổ ran bên tai mọi người. Đỗ Ba Lạt phản ứng đầu tiên, dụng cả chân tay, bò đến trước Tôn Đà Tử không ngừng dập đầu. Trình Danh Chấn cũng thoáng cái đã phóng người đến bên giường, hai tay ôm lấy Đỗ Quyên, áp tai vào nghe ngóng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 192: Đằng Uyên (28).

H

ắn nghe được tiếng tim đập hơi yếu, tựa như ngày xuân mưa phùn, làm cho hẳn một lần nữa đầy hy vọng.

- Tránh ra, tránh ra, nhà đã lạy hết rồi, khi nào người ôm mà chẳng được!

Tôn Đà Tử không chút khách khí kéo áo Trình Danh Chấn, giống như kéo sọt cỏ đem bỏ qua một bên. Trình Danh Chấn một chút cũng không thấy oán hận, đôi mắt trông mong nhìn Tôn Đà Tử, dường như đối phương là Phật tổ chuyển thế.

- Mấy người các người mau đến phòng bếp đun nồi sữa đậu nành. Sau đó đem nước củi đun một chén, nước trà và nước muối một bình. Nhanh đi, trong vòng một khắc nhất định phải đem đến!

Tôn Đà Tử một lần nữa ngồi trở lại bên người Đỗ Quyên, một lần nữa bắt mạch cho nàng.

Trình Danh Chấn cùng Đỗ Ba Lạt như được đại xá, lập tức đứng lên đi thẳng đến phòng bếp. Mặt của người khác cũng mừng rỡ, một đám đi lên trước, mặc kệ có thể giúp đỡ được gì hay không, yên lặng chờ dặn dò của Tôn Đà Tử.

- Nhặt những mảnh sứ vỡ trên đất đem ra xa vứt bỏ! Nhớ rõ không được ném vào nguồn nước, tránh tai họa cho người vô tội!

Tôn Đà Tử vừa xem mạch cho Đỗ Quyên vừa thêm vào:

- Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, cái này rõ ràng là người ta rắp tâm hạ độc, nếu Tiểu Cửu về sớm một chút, độc tính trên người Quyên Tử chưa phát, Tiểu Cửu lại uống nước trà bên bàn giải khát, e rằng sáng sớm ngày mai, nơi này có hai thi thể rồi!

Nghe được những lời ấy, trại chủ và khách khứa không kìm được nhất tề hít một hơi khí lạnh. Trong lòng vẫn cảm thấy có chút may mắn vì thích khách không phải đem độc bỏ trong rượu và thức ăn, nếu không lục lâm đạo Hà Bắc đã bị trúng độc hơn phân nửa rồi! Nhưng thích khách rốt cuộc là ai? Trong nháy mắt, đoàn người theo bản năng đem ánh mắt quay sang phía Hồng Lăng và đám nữ binh. Chỉ có các nàng vẫn ở bên cạnh Đỗ Quyên, cũng chỉ có các nàng hạ độc sẽ thần không biết, quỷ không hay.

- Không phải chúng ta!

- Đại đương gia, chúng ta bị oan uổng!

Bị ánh mắt của mọi người nghi ngờ, trên mặt đám người Hồng Lăng vừa mới lộ ra chút vui mừng sợ tới mức lập tức quỳ xuống. Trương Kim Xương không phải là Đoàn Thanh, bị Đoàn Thanh hoài nghi, các nàng còn có thể cố gắng nói lý, mà Trương Kim Xương giết người chưa bao giờ cần lý do, hiện giờ Đỗ Quyên đang mê man bất tỉnh, một chút hiềm khích cũng đủ để Trương Kim Xương đem các nàng chửi sống vài chục lần.

- Bất luận là ai, chỉ có thể nói được khi độc được được tạo thành, lão gù ta sẽ không để người chết!

Ánh mắt Tôn Đà Tử so với ánh mắt của Trương Kim Xương còn đáng sợ hơn, ngẩng đầu, nhìn vào đám nữ binh trước mặt.

- Nếu không lão gù ta đã bắt vài người làm vật thử thuốc rồi, dù là thuốc gì cũng được pha chế không quá mười ba vị thuốc.

Bị Tôn Đà Tử mang ra thử thuốc, so với kết cục bị Trương Kim Xưng chưng chín ăn luôn còn đáng sợ hơn. Được Tôn Đà Tử cứu tỉnh sau đó lại đổi lấy biện pháp thử thuốc, muốn sống cũng không được, chết cũng không xong. Lúc này Hồng Lăng và đám binh nữ sợ tới mức không dám khóc, liên tục dập đầu. Đang dập đầu, bỗng có một nữ binh kêu lên:

- Không phải ta, không phải ta, nhất định là Chu Ninh! Nhất định là Chu Ninh! Cô ta xế chiều hôm nay có đem cho Thất đương gia bát mì. Sau đó Thất đương gia liền ngủ!

- Đúng, Chính Chu Ninh là cô gái lòng lang dạ sói!

Trong phút chốc các nữ binh cùng kêu lên.

- Chúng ta đều bị oan uổng, Xế chiều hôm nay chỉ có Chu Ninh mang cho Quyên Tử tỷ tỷ thức ăn, rượu và nước trà trên bàn cũng đều do cô ta chuẩn bị!

- Chu Ninh đâu! Chu Ninh đâu?

Trương Đại Kim Xưng như bừng tỉnh ngộ, trừng mắt hỏi. Không cần nói lại nữa, chân tướng sự việc đã ở trước mắt. Hồng Lăng và các binh nữ đều không hiểu y đạo, càng không hiểu được độc dược. Mà Chu Ninh trước khi bị cướp đến đầm Cự Lộc có học qua y thuật, Tôn Đà Tử còn tự chỉ bảo nàng y đạo.

- Nhất định là Chu Ninh!

Tôn Đà Tử dường như bị kim đâm, nhất thời tiết hạ khí đi.

- Lão phu dạy nó thuật cứu người, vốn định để nó hiểu thầy thuốc đều có lòng từ bi. Ôi! Không nói nữa, Đại đương gia, khẩn trương phong tỏa đầm Cự Lộc, nhất định phải tìm ra cô ta!

- Chúng ta đi trước!

Hồng Lăng và các nữ binh chủ động chờ lệnh. Đám người Vương Nhị mao, Đoàn Thanh theo sát phía sau, chấp tay hướng về Trương Kim Xưng thi lễ.

- Thuộc hạ dù có tìm khắp đầm Cự Lộc, cũng nhất định tìm được cô ta!

- Đi thôi, đi thôi. Lão Nhị người phụ trách truyền lệnh cho các trại, bảo bọn họ lục soát suốt đêm. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!

Chân tướng đã rõ ràng, Trương Kim Xưng lập tức trở nên hào hứng, phát tay, thấp giọng hạ lệnh. Lão vốn là muốn mượn hôn sự của Trình Danh Chấn để hội minh quần hùng lục lâm đạo Hà Bắc, tiến tới đem Cao Sĩ Đạt cùng Tống Biều Bả Tử kéo xuống khỏi vị trí, và thay vào vị trí đó. Hiện giờ bị Chu Ninh làm ầm ỹ như vậy, mặc dù trong lễ thành hôn hào kiệt đã hưởng ứng, nhưng nay ấn tượng với đầm Cự Lộc cũng giảm đi ít nhiều. Chỉ cần ra khỏi đầm, lấy cớ này, vì danh dự lục lâm, e rằng lập tức sẽ lật lọng.

Đưa mắt nhìn đám người Vương Nhị Mao, Đoàn Thanh và Tiết tụng rời đi. Trương Kim Xưng lại nhìn khách khứa ở sân, miễn cưỡng mỉm cười, thấp giọng đề nghị:

- Chúng ta đêm nay cũng nên giải tán. Ngày mai nếu thuận mời lại đến uống chén trà. Bất kể như thế nào đầm Cự Lộc ta sẽ không để quan quân tùy ý làm bậy, hôm nay đáp ứng sự nhiệt tình của mọi người, nhất định nói được làm được.

Chúng hào kiệt giờ trong lòng cũng không vui, không còn cách nào khác chấp tay cáo lui.

- Đại đương gia yên tâm, chúng ta chờ tin của người!

Dứt lời, cũng không quản những lời này có thành ý hay không, cùng nhau rời khỏi tân phòng của Trình Danh Chấn.

Thấy mọi người phản ứng lãnh đạm, Trương Kim Xưng nén giận trong lòng, không đợi tiếng bước chân đi xa, liền bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi nghiền rửa trong tân phòng.

- Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, đều là nuôi dưỡng một đám không có tình người. Lão tử không tin, không có bọn họ, lão tử ta đây không hoàn thành được chuyện này hả? Con bà nó, lão cố tình làm cho bọn họ nhìn, làm cho bọn họ biết cái gì gọi là hối hận!

- Tạo nên bọn họ, vốn là để tăng thêm thanh thế mà thôi! Chẳng lẽ Đại đương gia ta trông cậy vào bọn họ có thể cùng huynh đệ chúng ta kề vai chiến đấu sao? Hôm nay gặp chuyện này tính ra chúng ta xui xẻo. Sau này đầm Cự Lộc ta liên tiếp đánh thắng vài trận, đám người kia khẳng định là vội vàng quay đầu lại xin gia nhập!

Hách Lão Dao sợ Trương Kim Xưng vì giận quá mà mất đi lý trí, đi tới bên cạnh lão, nhỏ giọng khuyên.

- Đánh thắng trận, không dễ dàng như vậy! Ôi!

Trương Kim Xưng nhìn thoáng qua Đỗ Quyên đang hôn mê bất tỉnh, đứng ở cửa nhìn lại một chút, mắt lơ đãng cùng Vương Ma Tử và Lữ Phương Nguyên, miệng không ngừng than thở.

Những người tâm huyết đã đi hết, không đợi thành tài, trước tiên đã bị đòn cảnh cáo rồi. Như thế này đối với đầm Cự Lộc là một cú đả kích lớn. Người bị độc là Đỗ Quyên, trước khi thương thế của nàng có thể chuyển biến tốt, đám chắc chắn Trình Danh Chấn không còn tâm tư nào cho trận chiến. Mà các trại chủ, Đường chủ khác đối phó với dân chúng cũng tạm được, nhưng nếu thật sự gặp Phùng Từ Hiếu, chỉ sợ đều là bánh bao thịt đánh chó, một đi không trở lại!

- Ủ? Cái gì!

Đang lúc sững khi có người gặp họa, Vương Ma Tử không nghe rõ tiếng thở dài của Trương Kim Xưng, lật đà lật đặt tiến lên vài bước, trở mặt hỏi thăm.

- Đại đường gia chuẩn bị khai luyện với ai. Người yên tâm, có chúng huynh đệ ở đây, khẳng định không chịu thiệt!

- Đi, đi, đi! Có Vương Lão Tứ người ở đây, dầm Cự Lộc chúng ta có môn thần! Đi, ra bên ngoài nói chuyện, đừng làm phiền lão Lục chữa bệnh cho Quyên Tử!

Trương Kim Xưng cau mày đáp lại. Đưa tay đặt trước ngực Vương Ma Tử đẩy qua một bên, đi nhanh ra ngoài.

- Không phải lấy người liều mạng sao? Lão Tử cũng không phải không liều mạng! Để chứng minh, ngày mai ta, ta...

Vương Ma Tử bị đẩy xoay vòng tròn tại chỗ, đầu não choáng váng mà oán giận. Mắt lạnh quét khắp lượt giường cưới bỗng chốc máu nhuộm đỏ, trong lòng dâng lên vài phần khoái ý.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 193: Đẳng Uyên (29).

S

au một lát, Trình Danh Chấn và Đỗ Ba Lạt bưng một đồng xoong chảo chum vại đi vào, bên trong có đầy đủ các loại nước mà Tôn Đà Tử cần. Lục Đường gia Tôn Đà Tử sai người đến nâng Đỗ Quyên dậy, dựa vào tường, sau đó đem sữa đậu nành giao cho Trình Danh Chấn, bảo hãm miệng đối miệng cho Đỗ Quyên uống.

Đến lúc này, Trình Danh Chấn làm sao còn lo lắng đến ánh mắt mọi người nhìn mình, nhanh chóng tiến hành không chậm trễ, không đợi sữa đậu nành nguội hẳn, trực tiếp ngậm vào miệng, cho vào miệng thê tử. Khó khăn lắm mới hết ba bát sữa đậu nành, Tôn Đà Tử hét to một tiếng:

- Tốt lắm!

Sai người cầm một chiếc chậu rửa mặt đặt bên giường, sau đó nhận lại Đỗ Quyên đang được Trình Danh Chấn ôm trong lòng, hai tay cho ra sau lưng ra sức vỗ. Chỉ nghe”Òa” một tiếng, trong hôn mê Đỗ Quyên hé miệng, đỏ có, xanh có, đen có ói ra đầy một chậu. Mùi vừa tanh lạnh vừa chua, cũng không biết pha trộn những gì.

Thân là thầy thuốc, Tôn Đà Tử không sợ dơ bẩn, đem Đỗ Quyên giao cho Trình Danh Chấn, tiếp tục lặp lại. Sau đó dùng ngón tay quấy lên đồng nôn ấy, đặt lên mũi ngửi thử, lắc đầu vẫn chưa được.

- Lão lục, sao vậy?

Nhìn thấy Tôn Đà Tử vẻ mặt nghiêm trọng, Đỗ Ba Lạt không nén được tức giận, chạy đến bên giường liên tục thở dài.

- Quyên Tử ta đã giao cho người rồi, nếu người cứu được, ta đem tất cả huỳnh đệ dưới trướng của ta tặng cho người!

- Ai mà thêm quân trại của người, một mình ta bình thường đã nhiều việc lắm rồi!

Tôn Đà Tử liếc mắt nhìn Đỗ Ba Lạt khinh thường đáp lại.

- Rửa tiếp, xem trong bụng còn có độc không. Có thể trụ được hay không, còn phải xem vận mệnh của Quyên Tử. Tuy nhiên các người cứ yên tâm, xem sắc mặt nó cũng không phải là người đoán mệnh!

Tôn Đà Tử xưa nay thích nhất làm cho chút náo động, và thường xuyên tính sai. Cho nên mọi người với màn bói toán của ông luôn bán tín bán nghi. Nhưng lúc này, không ai không hy vọng Tôn Đà tử hôm nay nói đúng, toàn bộ ba chân bốn cẳng chạy lên trước, giúp Trình Danh Chấn đem thối nguội sữa đậu nành. Trình Danh Chấn liên tiếp cho uống... ba lần, Đỗ Quyên lại nôn ra ba lần. Mãi đến khi nước nhổ ra dần dần biến thành màu hồng phấn, mọi người mới thấy Tôn Đà Tử ra lệnh cho tiến hành bước điều trị thứ hai.

- Cam thảo chính là khắc tinh của bách độc, mặc dù tìm không ra nha đầu Chu Ninh tàn ác để lấy thuốc giải độc, cũng có thể kìm nén không cho độc phát tác!

Nhìn chén cam thảo Đỗ Quyên vừa uống xong, Tôn Đà Tử gật gật đầu, giải thích với mọi người .

- Đợi bắt được ả ta, lão một đao róc xương lóc thịt ả!

Nhắc tới Chu Ninh, nhìn con gái ngủ mãi không tỉnh, Đỗ Ba Lạt bỗng chốc biến lo lắng thành thù hận, nghiêng răng nghiêng lợi.

- Người thôi đi, vì Quyên Tử tích chút phúc đức đi!

Cũng không biết nhớ ra gì đó, Tôn Đà Tử thở dài lắc đầu.

- Đem nước trà và muối lại đây, nếm thử không để quá mặn, cho Quyên Tử ăn từng chút một.

Nửa câu sau là nói với Trình Danh Chấn đấy, nghe thấy người gật gật đầu đồng ý, hần tiếp tục miệng ngậm nước trà và nước muối, cho thêm chút nước sôi để nguội, cảm thấy vị vừa phải rồi mới ngậm trong miệng, từng giọt từng giọt nuốt cho thê tử.

Uống gần nửa bát đường kẹo nước muối, sắc mặt của Đỗ Quyên từ từ biến đổi. Không đợi mọi người vỗ tay vui mừng, thấy cơ thể nàng đột nhiên co lại, miệng hé ra, bao nhiêu thứ vừa uống vào phun hết lên trong lòng Trình Danh Chấn.

- Khuê nữ, khuê nữ của ta!

Đỗ Ba Lạt sợ tới mức ngồi dưới đất gào thét.

- Cha con thất đức, gây ra nhiều oan nghiệt như vậy. Ông trời à, người mở mắt ra nhìn đi, có tai ương gì lão tử ta đây nhận hết...

“Òa” lại một tiếng nôn khan đã cắt đứt tiếng gào khóc của Đỗ Ba Lạt, Trong lòng Trình Danh Chấn, miệng Đỗ Quyên phun ra một ngụm hồng nhật đường: kẹo nước muối, sau đó chậm rãi mở mắt.

Chứng kiến cảnh Trình Danh Chấn ôm mình không chịu buông, trong mắt nàng cảm kích vô cùng. Lại nhìn thấy vẻ mặt vô cùng lo lắng của Trương Kim Xưng, vẻ mặt vui mừng của Hách Lão Dao, còn phụ thân ngồi dưới đất gật lệ. Đỗ Quyên thông minh lập tức hiểu ra mình đang ở trong hoàn cảnh không ổn, muốn xuống giường nâng phụ thân lên, nhưng thân thể nàng mềm như bún, từ đầu đến chân không còn chút sức lực.

Tôn Đà Tử cũng mừng rỡ, xông lên trước mặt Đỗ Quyên lật mí mắt, thấp giọng dặn dò:

- Đừng động đây, người không nên lộn xộn, uống thêm chút sữa đậu nành nữa, độc được trong bụng sẽ nôn ra hoàn toàn!

Không đợi Đỗ Quyên bằng lòng, Trình Danh Chấn lập tức sai người cầm sữa đậu nành qua, múc từng thìa một lại dứt cho thê tử. Đến hiện tại, Đỗ Quyên cũng đoán được mười phần sự việc, nhìn vẻ mặt ân cần của trượng phu, mũi đau xót, hai hàng lệ nóng hổi chậm rãi chảy ra theo khóe mắt.

- Đừng khóc, có Tôn Lục thúc ở đây, nhất định nàng sẽ không sao!

Trình Danh Chấn dùng tay gạt nước mắt cho Đỗ Quyên, dịu dàng an ủi. Hai người biết nhau đã hơn một năm, hẳn lần đầu tiên phát hiện nàng yếu đuối như vậy, nên ngón tay không dám dùng nửa phần khí lực, sợ rằng chỉ mạnh một chút sẽ làm Đỗ Quyên đau.

- Dạ!

Đỗ Quyên giống như một con mèo nhỏ được trượng phu ôm ấp nhẹ nhàng gật đầu, co lại thân mình, lấy sữa đậu nành chậm rãi uống vào. Sau khi uống vài hớp, nàng lại bắt đầu buồn nôn. Đỗ Ba Lạt tự tay bưng chậu tới, sợ người khác hầu hạ không chu đáo, lại khiến khuê nữ một lần nữa rơi vào hôn mê.

Lại trải qua vài lần làm đi làm lại, dần dần, Đỗ Quyên không còn cảm thấy khó thở nữa, sắc mặt chuyển dần từ màu đen nhạt sang màu vàng như nến. Tôn Đà Tử một lần nữa xem mạch cho nàng, lệnh cho nàng uống thêm một chén đường kẹo nước muối, sau đó nằm trên giường nghỉ ngơi. Sau đó quay ra hướng mọi người, hạ giọng nói:

- Tính mạng của nó giờ đã không còn nguy hiểm, nhưng có thể giải hết độc hay không, còn phải xem đã dùng phương thuốc độc gì...

- Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, Tiết lão nhị quả thật là đồ bỏ đi, tìm một nữ nhân mà mãi cũng không thấy!

Đỗ Ba Lạt sớm đã trở nên như chó điên, bắt được ai cũng muốn cắn một miếng lớn.

- Tự ta sẽ đi tìm, ta không tin ả ta có thể bay lên trời được!

- Ta đã hạ lệnh đóng tất cả các cửa ra vào đầm Cự Lộc! Lão Ngũ người đi truyền lệnh xuống dưới, nói cho mọi người biết trước khi trời sáng dù có phải đào sâu ba thước đất cũng phải đào được người đàn bà họ Chu lên cho ta!

Đã nửa đêm mà chưa bắt được hung thủ, Trương Kim Xưng cũng cảm thấy mất hết kiên nhẫn, hung hăng dậm chân, cau mày đáp lại.

Vừa dứt lời, ngoài cửa có người đến báo. Nói là các trại đều đã lục soát hết nhưng không thấy bong bóng Chu Ninh đâu. Trương Kim Xưng giận tím mặt, cầm lên một chiếc ghế ném ra phía cửa ném.

- Cút, không tìm được người về báo cáo cái gì? Truyền lệnh của ta, tìm không thấy người, tất cả những người kinh doanh được phẩm trong đầm Cự Lộc, toàn bộ rơi đầu!

- Lão Lục, không bao gồm người!

Quay đầu lại nhìn Tôn Đà Tử, lão lại thoáng khôi phục chút ít lý trí, lên tiếng giải thích.

- Người đàn bà họ Chu kia, chung quy cũng không thể thay đổi được thuốc. Đoán chừng là người nào đó tham tiền bán thuốc độc cho ả ta. Làm cho ả ta thiếu chút nữa hại chết Quyên Tử.

Tôn Đà Tử cũng không so đo, đi thẳng ra ngoài mức nước rửa mặt. Đỗ Ba Lạt không chờ nổi nữa, tự mình đốt đuốc đi tìm. Nghĩ đến tình thế ban đêm rồi ren, Trình Danh Chấn có chút không yên tâm cho an toàn của nhạc phụ, ngấm nghĩ một chút, giơ tay giữ chặt Đỗ Ba Lạt:

- Nhạc phụ, hay là để con đi. Mắt con sáng hơn, lúc này mặt đất là thời điểm thủy triều lên, khắp nơi đều là vũng bùn đấy.

- Con ở lại chăm sóc Đỗ Quyên! Ta đi!

Đỗ Ba Lạt quay đầu nhìn thoáng qua khuê nữ, dùng sức vung tay áo bị giữ ra.

- Ta đối với địa hình ở đây rất quen thuộc. Mang theo nhiều người một chút, chắc sẽ không có nguy hiểm gì.

- Người lớn tuổi hơn cũng đã mệt, lại quá nửa đêm rồi. Con còn trẻ, sức khỏe tốt hơn. Hơn nữa, cha cũng nên ở bên Quyên Tử chăm sóc nàng thật tốt!

Trình Danh Chấn không chịu buông tay, hãy còn kiên trì. Đỗ Ba Lạt không thể nói khác, hiện tại quả nhìn khuê nữ không yên lòng, ngấm nghĩ một chút, đành phải đồng ý.

Lời nói của hai người đều bị Đỗ Quyên nghe hết, trong thời khắc sinh tử, tính tình khó có chút biến đổi, mở mắt nhìn Trình Danh Chấn, trong ánh mắt tràn đầy lo lắng.

- Ta lớn lên trên sông nước, mùa hè đã từng xuống sông bắt cá. Tháng trước Liên tẩu bị rơi xuống nước, chính ta ở bên cạnh kéo lên đấy!

Trình Danh Chấn hiểu tâm tư của Đỗ Quyên, vỗ vỗ nhẹ tay vào tay nàng, thấp giọng giải thích.

Đêm động phòng hoa chúc tuy bị phá hỏng rồi, nhưng đã cùng nhau trải qua đau khổ, tình cảm ngược lại đã tăng lên rất nhiều, động tác vô cùng thân thiết làm việc không cần người dạy, cứ tự nhiên mà làm. Những người chứng kiến, ở trong lòng đều thầm chúc phúc cho hai người. Giờ phút này trong mắt Đỗ Quyên không còn nhìn thấy ai khác, do dự một chút, dịu dàng dặn dò:

- Vậy huynh mặc thêm quần áo vào, đêm Cự Lộc nhiều nước, ban đêm có gió thổi rất lạnh!

- Ta lập tức đi ngay. Nàng an tâm chỉ một lát thôi, trước khi trời sáng ta nhất định trở về!

Trình Danh Chấn vui vẻ nghe lời, đắp lại chăn cho thê tử, rồi quay người đi ra. Nhìn tấm lưng rộng, cánh tay vững chắc, Đỗ Quyên mấp máy môi, còn muốn dặn dò thêm gì đó, cuối cùng lại không nói thêm gì, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

Tuy rằng thê tử chuyển nguy thành an, trong lòng Trình Danh Chấn vẫn hết sức không vui. Vừa bước chân ra khỏi tân phòng, sắc mặt lập tức mây đen cuồn cuộn. Hắn từng nhắc nhở Đỗ Quyên, Chu Ninh làm gì cũng phải lưu tâm cẩn thận. Dù sao Chu gia cũng là do Đỗ Quyên tự mình dẫn người công phá. Chu gia bị giết hơn 140 mạng người, cũng liên quan ít nhiều đến Đỗ Quyên. Nhưng hắn tuyệt đối không nghĩ, trái tim của Chu Ninh lại độc ác đến thế, trăm phương nghìn kế không màng đến tính mạng bản thân, đều muốn hại Đỗ Quyên! Có thể nói, lần này đêm Cự Lộc hội mình thất bại trong gang tấc, tính mạng Đỗ Quyên gặp phải nguy nan, toàn bộ do mình suy nghĩ thiên cận dẫn đến.

Mỗi khi gieo xuống thiện nhân, thì mỗi lần thu hoạch cũng là ác báo. Giờ phút này khiến Trình Danh Chấn khổ sở không chỉ là Chu Ninh hiểm độc, chính hắn cũng vẫn kiên trì theo tín điều từ những người đó, bởi hắn từ nhỏ

đã được dạy dỗ điều này, gần như đã khắc trong xương cốt là chính trực hiền lương, giờ phút này toàn bộ bị một chén độc bôi tối đen.

Nếu thiện lương không hề trở thành mỹ đức, nếu khoan dung không được coi là cao thượng, nếu những việc làm ác độc đều tiến hành thuận lợi, nếu những lời nói dối và lừa gạt luôn thắng thế, thì giữa người và thú khác nhau bao nhiêu phần?

Hắn không biết, cũng thấy không rõ, vừa hối tiếc cái quá khứ của mình, vừa tìm tòi trong đêm tối.

Bốn bên tất cả đều là đường, không có một hướng thấy ánh sáng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 194: Đằng Uyên (30).

N

goài đại viện Trình gia, giờ phút này đứng đây lâu la cầm đuốc, bọn họ đều là người Trình Danh Chấn một tay luyện nên. Đã trải qua lần chiến đấu phục kích Dương Thiện Hội, bởi vậy tác phong nhìn chình tề hơn so với lâu la các trại khác. Phát hiện Trình Danh Chấn một tay giơ đuốc, một tay mang theo trường thương đi ra, lập tức có Giáo úy dẫn đội chạy lên trước, vươn người đứng thẳng trang nghiêm, ôm quyền thi lễ:

- Bẩm Cửu trại chủ, những huynh đệ có thể đánh nhau đều ở đây! Chỉ cần ngài ra lệnh một câu, dù phải đuổi tới tận Lạc Dương, chúng ta cũng đem yêu tinh hại người đó mang về!

- Ai cho các người tập kết?

Chỉ trong chốc lát, ánh mắt Trình Danh Chấn ấm áp hơn một chút, trừng mắt truy hỏi, không có quân lệnh của Đại đương gia Trương Kim Xưng, tự tiện tập kết thuộc hạ, đó là một hành vi vô cùng gây phiền toái, nhưng lòng thành khẩn của cách huynh đệ giờ khắc này đều viết trên mặt, nếu lúc này nói rằng người hạ độc chính là do Trương Kim Xưng sai khiến, phỏng chừng đám người cũng không chút do dự cầm lấy binh khí xông mả, ngoại trừ cha con Đỗ Ba Lạt và sáu trại khác thôi.

- Bẩm Cửu đương gia, là các huynh đệ tự tới. Đoàn Đô úy sợ gặp chuyện không may, ra lệnh cho chúng ta không được chạy loạn, đứng ở ngoài cửa chờ chỉ thị của ngài!

Giáo úy Ban Hạo chụm hai chân lại, sống lưng thẳng tắp. Là Trình Danh Chấn làm cho bọn họ lần lượt nhắm nháp sự vui sướng của thắng lợi, là

Trình Danh Chấn làm cho bọn họ không hề bị quan binh đuổi bắt. Cũng là Trình Danh Chấn mang theo bọn họ vừa đánh tan Dương Bạch Nhân, làm cho các huynh đệ đầm Cự Lộc từ nay về sau được toàn bộ giới lục lâm ngưỡng mộ. Cho nên ở trong lòng đoàn người, uy vọng của Trình Danh Chấn tuyệt không thua kém Đại đương gia Trương Kim Xưng, thậm chí ở phương diện khác, còn càng làm người kính phục hơn Trương Kim Xưng.

Việc đã đến nước này, Trình Danh Chấn chỉ có thể tìm cách bổ cứu, cường ép giữ vững tinh thần, chấp tay nói:

- Tâm ý của các huynh đệ ta đều nhận được. Nhưng đối phó với một người đàn bà chạy trốn, thật sự không cần dùng nhiều người như vậy. Ban Hạo, mang một đội huynh đệ đi theo ta, những huynh đệ khác, lập tức giải tán về nhà nghỉ ngơi!

- Cứu đương gia!

Chúng lâu la cùng kêu lên kháng nghị, vừa định ồn ào vài câu, lại nghe Trình Danh Chấn nghiêm mặt quát lớn:

- Truyền mệnh lệnh của ta, giải tán! Đừng quấy nhiễu khách nhân Đại đương gia chúng ta, về đi ngủ!

Vài chữ Đại đương gia và khách nhân bị hấn cố ý dẫn giọng, đám lâu la ngây ra một lúc, chợt nhanh chóng hiểu ra chỗ khó xử của Trình Danh Chấn, giữ chặt đồng bọn mình, thấp giọng nhắc nhở:

- Đi thôi, đừng gây phiền toái cho Cứu đương gia!

Trong nháy mắt, chúng lâu la bưng tỉnh đại ngộ. Kính nể nhìn về phía Trình Danh Chấn gật gật đầu, đều tự tán đi.

Khiến một mối nguy thiếu chút nữa bùng nổ biến thành vô hình, trong lòng Trình Danh Chấn cũng hơi dễ chịu một chút. Hẳn biết rằng mình vô luận

thế nào cũng không thể loạn được, đầm Cự Lộc không phải bền chắc như thép, giang hồ bên ngoài đã phức tạp, người và sự việc trong đầm còn phức tạp hơn. Tìm kiếm khắp chín trại vẫn không thấy bóng dáng của Chu Ninh thực sự chưa chắc bởi vì đối phương trốn thật kỹ mà là vì từng trại đều có địa bàn cố định của mình, mặc dù Nhị đường gia Tiết Tụng xuất mã, cũng chỉ có thể lục soát sơ qua trên bề mặt, chưa chắc đã có thể thúc ép toàn bộ đầm Cự Lộc, gần hai trăm ngàn nam nữ lão ấu buông tha giấc ngủ, đồng tâm hiệp lực trợ giúp ông lục soát người.

Như vậy, trước hừng đông, mặc dù Trình Danh Chấn cũng rất khó cam đoan tìm được ra Chu Ninh, nhưng độc trong cơ thể Đỗ Quyên lại không có thuốc nào có thể hoàn toàn giải, kéo dài càng lâu chỉ sợ hậu hoạn càng lớn. Nghĩ như vậy, người thiếu niên buộc mình phải bình tâm tĩnh khí, cố gắng tìm ra một cách khả thi, lại không khơi mào mâu thuẫn giữa các trại.

Địa hình đầm Cự Lộc phức tạp, vì phòng ngừa quan quân và lục lâm đồng đạo rình rập, gần như từng cửa ra vào đều có cơ quan cạm bẫy, chỗ hiểm yếu còn có lâu là luân phiên thay nhau gác suốt mười hai canh giờ. Dưới sự phòng vệ nghiêm mật như vậy, không có lệnh bài của Đại đường gia Trương Kim Xung, chỉ sợ Chu Ninh có mọc cánh cũng không bay ra được. Như vậy, tất nhiên nàng ta sẽ ẩn thân ở một nơi hẻo lánh trong đầm rồi.

Nghĩ đến đây, Trình Danh Chấn từ từ đã có chút manh mối. Giơ tay kêu giáo úy Ban Hạo, thấp giọng chỉ bảo:

- Người phái vài người biết ăn nói, lại mang thêm chút tiền, từng người đi hỏi xem cửa ra vào các trại xế chiều hôm nay và đầu hôm là người nào trực. Sau đó đem tiền đồng phân cho người trực, bảo họ cẩn thận nghĩ lại một chút xem có phát hiện Chu Ninh đi qua hay không. Nói cho bọn họ biết, nếu người nào cung cấp tin tức chuẩn xác, ngày sau ta tất có thâm tạ!

- Vâng!

Ban Hạo chấp tay lĩnh mệnh, xoay người đi vào trong đội ngũ chọn người. Trình Danh Chấn ngẫm nghĩ một chút, lại tiếp tục dặn dò đoàn người:

- Cưỡi ngựa đi, nhận được tin tức lập tức trở về báo cáo với ta. Cần thịt ngon thì về nhà ta lấy, ta sẽ sai người chuẩn bị cho các người.

Sau khi nói xong, lấy từ bên hông ra một tấm lệnh bài, giao cho thân binh đi mở kho lấy tiền. Còn chính mình chống trường thương, đứng nguyên tại chỗ chờ tin tức của các huynh đệ và đám người Tiết Tụng, Đoàn Thanh, Vương Nhị Mao. Khó khăn lắm mới qua được nửa canh giờ, Nhị đương gia Tiết Tụng bên kia còn chưa có hồi âm mới, Giáo úy Ban Hạo cưỡi ngựa chạy hồng hộc trở về.

- Có tin tức sao? Huynh đệ các trại đang trực nói như thế nào?

Trình Danh Chấn khẩn trương ra đón, tự tay đỡ Ban Hạo xuống ngựa. Giáo úy Ban Hạo nào dám để người mình kinh trọng nhất nâng, vừa từ lưng ngựa xuống, vừa thở hổn hển đáp lại:

- Vẫn chưa có, đều đã hỏi qua các trại trước sau rồi, có thể khẳng định, họ Chu chưa ra khỏi đầm, cũng không đi ra cái hồ lớn ở trại sau kia. Mặt khác vài huynh đệ đang trở về, phỏng chừng phạm vi sẽ càng ngày càng nhỏ!

Khi nói chuyện, xa xa lại vang lên tiếng vó ngựa. Các huynh đệ phái ra lục tục trở về, mang theo một mảnh tin tức làm người ta hy vọng tràn chề hoặc chán nản:

- Giờ Dậu buổi chiều, huynh đệ Lâm Tự doanh nhìn thấy họ Chu hoảng hốt ở cửa, sau đó lộn lại đi về phía hướng tây rồi!

- Bên Sơn Tự doanh nói, có khả năng họ Chu kia muốn ra khỏi đầm, nhưng không biết đường nên lại vòng trở về!

- Huynh đệ Phong Tự doanh không phát hiện. Tuy nhiên nghe bọn họ nói, tiểu nương họ Chu kia đi đường như mèo, rất dễ nhận ra. Chỉ cần trời sáng, nhất định có thể bị phát hiện.

Người cuối cùng trở về là vừa đi tới Cẩm tự doanh, đó là nơi ở của Đỗ Quyên, Ban Hạo vốn là không ôm bất cứ hy vọng nào, nhưng huynh đệ trở về lại mang vẻ mặt thần bí, chạy đến trước mặt Trình Danh Chấn xuống ngựa, thấp giọng báo cáo:

- Bẩm Cửu đường gia, theo huynh đệ trực Cẩm Tự doanh nói, xế chiều hôm nay hình như thấy Chu Ninh lúc chạng vạng mới trở về doanh. Nhưng sau đó cũng không thấy cô ta đi ra!

- Có đúng hay không? Đừng hình như!

Giáo úy Ban Hạo vừa mừng vừa sợ, một phen kéo lấy ống tay áo người báo tin hỏi.

- Ta, ta không rõ ràng lắm!

Huynh đệ báo tin liên tục gật đầu:

- Huynh đệ đang trực nói như vậy, nhưng Cẩm Tự doanh đã có người lục soát rồi, cũng không có lục soát được cái gì!

- Ta mang các người đi tìm thêm một lần, nhớ kỹ, chúng ta là xin người hỗ trợ, không phải là đi lục soát doanh!

Chúng lâu la gật đầu đồng ý, đều nhảy lên ngựa, đi thẳng đến Cẩm Tự doanh của Đỗ Quyên. Nơi đó ngoại trừ khổ tù doanh, là nơi Chu Ninh quen thuộc nhất, nếu lựa chọn chỗ ẩn thân, nàng cũng chỉ có giấu mình ở trong Cẩm Tự doanh mới càng không dễ bị người tóm được.

Khoảng cách giữa hai doanh trai cũng rất gần, trong nháy mắt đã đi tới cửa. Hương chủ Chu Phàm đang trực sớm đã nghe nói về việc Đỗ Quyên bị người hạ độc, đang hận đến ngứa răng ngứa lợi. Nghe Trình Danh Chấn giải thích hung thủ có khả năng đang trốn ở nơi nào đó của Cẩm tự doanh để tị nạn, lập tức dựng mày lên, trừng mắt đồng ý:

- Cứu đương gia ngài cứ việc đi tìm, cần điều bao nhiêu người, muốn lục soát phòng ở của ai, cứ việc phân phó. Nếu ai không chịu phối hợp, ngài dùng đao chém y. Bà ngoại nó, nếu không có Thất đương gia, trong đầm không biết bao nhiêu nữ nhân gặp phải họa. Đám người không lương tâm gì đó, ai dám chứa chấp hung thủ, lão Chu ta là người thứ nhất liều mạng với y!

- Điều cho ta ba trăm người đặc lực giúp đỡ.

Trình Danh Chấn cũng không khách khí, thấp giọng căn dặn.

- Không cần điều, đang trực đêm nay cũng đủ!

Chu Phàm không chút do dự, chấp tay giao ra quyền chỉ huy.

Trình Danh Chấn gật đầu cảm ơn, nhảy xuống ngựa, dẫn theo các huynh đệ đi ra ngoài, kéo người đi điều tra. Đỗ Quyên sớm đã coi hãn là vị hôn phu của mình, cho nên đối với mọi nơi trong Cẩm Tự doanh, từng đảo từng hồ, thậm chí cả từng chỗ nước đọng đều giới thiệu rành mạch với hãn. Chỉ có điều lục soát từ giờ tý canh ba đến tận giờ dần, gần như đảo lộn toàn bộ Cẩm Tự doanh lên, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Chu Ninh.

- Ta cũng không tin nàng có thể bơi ra hồ đi!

Ban Hạo tức giận hai mắt đỏ bừng, quật cỏ lau bên người chửi bậy. Lúc này đã là đầu thu, lau sậy trong đầm rất tươi tốt, nếu thực sự một người chui vào bụi rậm, chỉ sợ ngoại trừ động viên huynh đệ cắt hết cỏ lau, thì không còn cách nào có thể tìm ra được.

- Không phải là có người cố ý đưa nàng ta giấu đi rồi!

Từng được Đỗ Quyên cứu mệnh, tiến tới đầu nhập Cẩm Tự doanh, Chu Phàm ngẫm nghĩ một lát, trầm giọng nói. Y là người lặn lội ở đầm Cự Lộc lâu nhất, trong lòng vẫn biết rõ các vị trại chủ phòng bị lẫn nhau, phá hoại lẫn nhau, cho nên mới đưa ra suy đoán là có người nào đó trong trại đã làm.

Nghe vậy, Trình Danh Chấn hơi ngần người:

- Giấu đi, giấu nàng đi thì có chỗ nào tốt. Trong đầm này còn ai có giao tình với nàng? Người chớ nói lung tung, để tránh ảnh hưởng đến các huynh đệ đoàn kết!

- Vâng, Cửu đương gia giáo huấn rất đúng!

Chu Phàm sợ tới mực rụt cổ, ôm quyền đáp lại. Mặc dù lời nói ngoài miệng lạnh lợi, nhưng trong lòng lại không cho lời nói của Trình Danh Chấn là đúng. Chu Ninh đích xác là chưa có giao tình gì với các Trại chủ, Đường chủ, nhưng trong đầm Cự Lộc, nhìn ba người cha con Đỗ thị và Trình Danh Chấn, số người ghen tị trong mắt cũng không ít. Hơn nữa bất kỳ một nữ nhân nào, chỉ cần không xấu như cóc, còn sợ không có đồ để lấy lòng người khác hay sao. Chỉ cần nàng thoát quần áo, một tấm thân, tự nhiên sẽ có tên nào đó gan lớn thấy sắc mà sinh ra ý tưởng.

Ngẫm tới trong đầm Cự Lộc, quý còn hơn cả sắc quý rất nhiều, y không kìm nổi, lại ngẩng đầu, chuẩn bị lấy thân phận người từng trải nói với Trình Danh Chấn vài câu nói thẳng khó nghe. Lại thấy Trình Danh Chấn đang nhìn chăm chăm vào nơi nào đó trong hồ, ánh mắt sắc bén như dao.

Đích xác còn một chỗ chưa lục soát, đó là một cái hang yên tĩnh ở sâu trong bãi cỏ lau. Chỉ có ba người biết được, một là Đỗ Quyên đang bị độc, một là Trình Danh Chấn, người cuối cùng đó là huynh đệ tốt của Trình Danh Chấn, từng vài lần liều mình cứu hãn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 195: Đằng Uyên (31).

L

úc này đang vào cuối tháng bảy, tuy rằng đã vào thu, nhưng trong đầm trời vẫn nóng giống như cái lồng hấp. Trình Danh Chấn lại không hề cảm thấy được chút nhiệt độ trong gió, chỉ cảm thấy mạch máu toàn thân đều đóng đầy nước đá, mỗi tắc cơ thể đều đông lạnh giống như kim đâm, mỗi tắc xương cốt đều một mảnh âm hàn.

Hắn mạo hiểm đắc tội đám người Vương Ma Tử và Đỗ Ba Lạt để cứu Chu Ninh, nhưng ngược lại Chu Ninh lại ý đồ đưa hắn cùng với Đỗ Quyên vào tử địa. Hắn hao hết tâm tư tạo cơ hội cho Vương Nhị Mao lập công, để khiến huynh đệ tốt có thể như nguyện ôm mỹ nhân về. Nhưng không ngờ Vương Nhị Mao biết rõ Đỗ Quyên đang chờ giải được, vẫn như cũ đem hung thủ hạ độc là Chu Ninh kia giấu đi! Một lần phản bội này, nếu như ngay cả huynh đệ đồng sinh cộng tử đều vì một nữ nhân mà phản bội chính mình, từ nay về sau, còn có ai trên thế giới này có thể tin tưởng được?

- Cữu, Cữu đương gia không nên gấp gáp, chúng ta lại soát một lần nữa!

Bị vẻ mặt dữ tợn của Trình Danh Chấn dọa run, hương chủ Cẩm Tự doanh Chu Phàm lắp bắp đưa ra đề nghị.

- Không cần!

Trình Danh Chấn miễn cưỡng hồi tâm thần, thở dài, thấp giọng đáp lại:

- Ta biết có một nơi bí ẩn, chỗ đó không chứa được quá nhiều người. Ban Hạo, người mang theo mười huynh đệ đi theo ta qua đó.

Nói dứt lời, nhìn thấy ánh mắt mê hoặc của chúng lâu la Cẩm Tự doanh, hăn lại thở dài, do dự bổ sung:

- Chu Phàm, người cũng mang theo mười huynh đệ đi theo! Các huynh đệ còn lại, làm phiên đọi ở đây, nhiều lắm là nửa canh giờ, ta sẽ từ bên kia quay lại.

- Ôi, ôi! Tuân mệnh!

Đám người Chu Phàm bị mệnh lệnh u mê của Trình Danh Chấn làm cho không biết làm sao. Chưa nói xong, Trình Danh Chấn đã một tay giơ đuốc, một tay vác trường thương, đẩy cỏ lau, lập tức đi theo hướng sâu nhất trong đầm.

Đầm Cự Lộc là nơi hiểm yếu nhất của Hà Bắc, trong đó có chỗ bị cỏ lau bao trùm quanh năm, nếu không ai dẫn đường, sau khi đi vào khẳng định sẽ không ra được. Không nói đến khả năng sẽ bị một số độc trùng không biết tên cắn cả người là bao nhiêu phiêu lưu, nếu chẳng may xui xẻo dẫm phải nơi bùn lầy, thì chính là bị kéo xuống, thần tiên cũng không thể cứu lên được.

Nhưng có Trình Danh Chấn xung ngựa lên trước trận mà không sợ chết, mọi người không thể không kiên trì đuổi kịp. Sâu một cước, nông một cước, đi không biết bao lâu, lay sậy xung quanh đột nhiên giảm đi, dưới ánh sao, có một hòn đảo khoảng ba trượng vuông, đơn độc hiện ra ở phía trước.

Ở giữa hòn đảo đơn độc này, có một cái lều nhỏ làm bằng nhánh cây xếp vào, chỉ rộng khoảng bốn thước, mưa gió đã làm rách nát. Nếu không phải bởi vì lúc này trong lều có ánh lửa lập lòe trong đó, căn bản không thể tin là có người ẩn úp trong hoàn cảnh ác liệt như vậy. Đang lúc nhóm lâu la kinh nghi, Trình Danh Chấn đi đầu khoát tay, dập tắt cây đuốc, cúi lưng như mèo đi tới. Đám người Ban Hạo, Chu Phàm lập tức học theo, dập đuốc, rút hoành đao bên hông, rón ra rón rén mà bao vây quanh bãi cỏ chật như nêm.

Người bên trong lều đang náo nhiệt, căn bản không phát hiện đã bị đoàn người nhìn chăm chăm. Loáng thoáng lúc đó, chúng lâu la nghe được một thanh âm quen thuộc quāt:

- Nàng đừng có nằm mơ! Toàn bộ người của đầm Cự Lộc đều đang tìm nàng, muốn chạy đi, trừ phi nàng mọc cánh! Nhanh lên, thừa dịp bọn họ còn chưa tìm được, mau đem thuốc giải cho ta. Ta vụng trộm đi xin Tiểu Cửu ca, nói không chừng hãn nể mặt ta, còn có thể giúp nàng năn nỉ một chút!

Một người khác thấp giọng cười lạnh, trong đó mang theo một cỗ thê lương không nói ra được:

- Mệt cho người ngày thường còn luôn miệng nói phải bảo vệ ta, hóa ra đây chính là biện pháp bảo hộ sao! Biện hộ cho? Nếu hãn không chịu thay ta biện hộ đâu? Ta có phải hay không còn phải quỳ xuống cầu xin hãn? Tên ác ôn táng tận lương tâm kia, không thể độc hãn cùng chết, là ông trời không có mắt. Để cho ta cầu xin hãn? Nằm mơ! Vương Nhị Mao người thật sự là một nam nhân, liền nghĩ cách đưa ta cùng đi. Đời này, bất kể là nhai trấu nuốt rơm, hay là đầu đao nhiễm máu, ta đều làm nữ nhân của người. Nếu nguyện ý cả đời làm chó săn cho họ Trình đó, thì chém ta luôn một đao, mặc dù ta chết, cũng muốn chết thống khoái. Không để người khác ức hiếp!

Là Vương Nhị Mao và Chu Ninh! Nếu không phải chính tai nghe thấy hai người đối thoại, thì bất kể là ai nói cho bọn hãn, đám người Ban Hạo và Chu Phàm tuyệt đối cho rằng đối phương bịa chuyện. Mấy tháng qua, ở bên cạnh Đỗ Quyên, Chu Ninh đi đường luôn giống như một con mèo nhỏ bị dọa vỡ mật, ngay cả ánh mặt trời đột nhiên chiếu từ ngọn cây xuống cũng có thể làm cho nàng ta sợ hãi đến run rẩy. Ai có thể dự đoán được sự gầy yếu và khiếp đảm ngày thường của nàng đều là giả vờ, tìm cách tiếp cận và lấy lòng Đỗ Quyên, không ngờ chính là vì tìm cơ hội hại chết Đỗ Quyên và Trình Danh Chấn.

Trong lòng chúng lâu la giận dữ, giơ hoành đao, định xông vào bắt sống tại chỗ hai người Vương Nhị Mao và Chu Ninh. Nhưng lại thấy Trình Danh Chấn khoát tay về phía sau, cấm đoán người làm ra động tác gì. Chính hẳn lại sột soạt tới gần, trường thương trong tay chỉ cần đâm rách một góc tường chắn gió là có thể đem Chu Ninh và Vương Nhị Mao xâu thành một chuỗi.

- Hôm nay nàng điên rồi có phải hay không!

Vương Nhị Mao tuy không cảm thấy được mình đang gần nguy hiểm trong gang tấc, vẫn như trước gấp gáp đi lại vòng vòng:

- Tiểu Cửu ca và Quyên Tử bọn họ ước hiếp nàng khi nào? Ta đã nói với nàng ít nhiều rồi, nàng có thể từ khổ tù doanh đi ra, hoàn toàn là do hai người bọn họ hỗ trợ. Làm người không thể không có lương tâm, mà ngay cả nàng có thể còn sống mà đi ra khỏi huyện Quán Đào, cũng ít nhiều là do Tiểu Cửu ca biện hộ cho ít nhiều trước mặt Đại đương gia! Nhanh đưa thuốc giải cho ta, chậm thêm lát nữa, nói không chừng sẽ có người tìm đến nơi này rồi!

Chu Ninh quay đầu lại nhìn y một cái, trên khóe miệng đeo đầy khinh miệt:

- Tìm đến nơi này, vừa lúc chứng nghiệm lời hứa của người a! Vương đường chủ người không phải là một đại anh hùng sao? Hay là ngay cả nữ nhân của mình đều không bảo vệ được?

- Nhưng, nhưng Tiểu Cửu ca...

Vương Nhị Mao xưa nay nhanh mồm nhanh miệng tất cả đều không cánh mà bay, cho đến khi gấp đến độ mồ hôi đầy đầu, hết lần này đến lần khác nói không ra được lý do thỏa đáng để Chu Ninh giao ra phối phương của độc dược.

Nhìn thấy bộ dáng luống cuống của y, Chu Ninh lại là miệt thị, lại là cău giận:

- Thật sự là bọn họ đã từng tốt với ta, nhưng có ai sau lưng lại không cất giấu dã tâm? Họ Trình sở dĩ cứu ta, còn không phải bởi vì sau này lấy ta làm đồ tặng người? Họ Đỗ kia chiếu cố ta còn không phải bởi vì sau này ép ta gả cho người, để người vì bọn họ mà bán mạng? Mặc dù là người, người là Vương đại đường chủ của ta, chẳng lẽ người không phải đem ta lên để thỏa mãn dâm dục của người sao? Kỳ thật người căn bản không cần phí nhiều khí lực như vậy, cứ việc giơ tay xé y phục của ta là được. Ta cũng không phải chưa từng bị người xé qua, ít đi một người, chẳng lẽ còn có thể lập đền thờ trình tiết hay sao?

Nhớ tới những ngày khi ở khổ tù doanh, bị vô số ánh mắt đăm đũa nhìn chằm chằm, thời khắc lo lắng phòng bị người, thanh âm của nàng kéo lên rất cao, cũng càng thê lương:

- Đến a, coi trọng ta, tựa như các người năm đó coi trọng nương ta cùng đi nương ta vậy. Sau đó lại một phát đao giết chết, cầm đầu của ta đi lấy lòng Trình Cửu ca của người. Người không phải là muốn thân thể của ta sao? Thừa dịp chưa ai tìm tới, khẩn trương! Nếu là ta bị bắt trở về, chỉ sợ như thế nào cũng không tới phiên Vương Nhị Mao người nhúng chàm!

Biết rõ ràng nữ nhân này khóc la om xòm ăn vạ nhưng chúng lâu la đang ở ngoài bãi cỏ nghe thấy cũng dựng tóc gáy. Công phá thành trì trại lũy, sau đó nữ nhân, nam nhân đều giết đi, bắt đi những thiếu nữ hơi có tư sắc về đầm làm vợ làm nô, đối với đám lục lâm hào kiệt mà nói, là chuyện đơn giản như cơm bữa. Nếu nữ nhân ai bị bắt đến mà cũng giống như Chu Ninh trăm phương nghìn kế thay người nhà báo thù mà nói, chỉ sợ sau này, đám người ăn ngủ cũng không bình an.

Khoảng cách giữa Trình Danh Chấn và Chu Ninh đang là gần nhất, trong lòng lúc này cũng đang xung đột, do dự. Vì Đỗ Quyên, hẳn có mười nghìn

lý do lập tức xông vào bắt Chu Ninh về doanh trại nghiêm hình tra tấn, bức nàng phải nói ra phối phương độc dược. Nhưng nếu làm thật như vậy, chỉ sợ kết cục Chu Ninh cũng chỉ còn con đường chết. Bạn tốt Vương Nhị Mao khó tránh khỏi sẽ thương tâm, hai người ngày sau phối hợp làm việc, chỉ sợ sẽ dị thường xấu hổ với nhau.

Đang lúc do dự, đột nhiên Vương Nhị Mao bước nhanh lên phía trước, giáng cho Chu Ninh một cái tát:

- Người cái tiểu nương bì mắt mù, lão tử chính là cái loại người này. Lão tử nếu là vì lên người người, thì lên lúc nào chẳng được, làm gì còn phải chờ đến bây giờ? Đừng có làm mất thời gian, còn không giao ra phương thuốc, lão tử liền chặt người, miễn cho người rơi vào tay người khác, còn làm lão tử nhìn khó chịu!

Một tát này dùng sức khá lớn, trên mặt Chu Ninh liền hiện lên một cái dấu tay màu đỏ. Nàng ngậy ra một lúc, giơ tay lau sạch vết máu nơi khóe miệng, sau đó đột nhiên khanh khách cười lạnh:

- Hóa ra bản lĩnh của người là dùng để đánh nữ nhân đấy. Éo lả! Người cũng không phải là thân thích gì của ta, ta chết trong tay ai, liên quan cái rắm gì đến người?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 196: Đằng Uyên (32).

V

ương Nhị Mao đánh nàng một tát này vốn chính là bởi vì bất đắc dĩ. Nhìn thấy đối phương cứng mềm không ăn, giơ cao tay lên, nghĩ một lúc, lại chậm rãi hạ xuống, dè lại chuôi đao:

- Ta xác thực không phải là thân thích gì của người!

Y lắc đầu, tâm như đao quấy:

- Nhưng ta không thể để cho người chết dơ bẩn. Dù sao người sống cũng không được vài ngày nữa, cũng thế, ta thành toàn người!

Dứt lời, y nhanh chóng giơ hoàn đao lên, định đem Chu Ninh một đao hai đoạn, Trình Danh Chấn thấy thế khẩn trương huy chương đẩy ra vách tường, dùng trường thương chống chọi lưỡi đao:

- Nhị Mao, đừng nóng vội giết nàng. Dư độc trong cơ thể Quyên Tử còn chưa giải!

Nhìn thấy Trình Danh Chấn rút cục ra tay, đám lâu la mai phục xung quanh bãi cỏ cũng không kìm nén được, đều xúm lại đây, vây Vương Nhị Mao và Chu Ninh vào giữa:

- Trói nàng lại đi gắp Lục đương gia, rót mấy bát thuốc vào, còn sợ không hỏi ra được cái gì?

Chu Phàm hỗn hển lớn tiếng ồn ào:

- Họ Vương kia, thiệt cho Cửu đương gia đem người làm huynh đệ!

Đám người Ban Hạo mắt lạnh nhìn Vương Nhị Mao, vẻ mặt khinh miệt.

- Tiểu Cửu ca!

Vương Nhị Mao bị chửi đến mặt đỏ tai hồng, gần như xuất phát từ bản năng quay về hướng Trình Danh Chấn cầu cứu. Vừa nói ra miệng mới ý thức được những việc hôm nay mình làm, bất kể thế nào cũng không thể giải thích rõ ràng, cúi đầu lầm bầm nói:

- Ta chỉ muốn cứu nàng một lần, không muốn có lỗi với người!

- Ta biết!

Việc đã đến nước này, thanh âm Trình Danh Chấn mệt mỏi đến cực điểm. Hắn vừa rồi chậm trễ thời gian dài như vậy là để nghe lén Vương Nhị Mao và Chu Ninh hai người nói chuyện, chính là vì nghiệm chứng Vương Nhị Mao rốt cuộc có phản bội mình hay không. Hiện giờ hắn đã có được đáp án, trong lòng không vui vẻ nổi chút nào.

Nếu đã bắt đầu hoài nghi thì không cần biết có tồn tại phản bội hay không, vết rách giữa hai người cũng đã sinh ra, không có khả năng làm như không thấy:

- Mang nàng đi, việc không liên quan đến Vương đường chủ!

Không thể nhìn thẳng vào ánh mắt của bạn tốt, Trình Danh Chấn cắn răng quyết định:

- Vương Đường chủ là vì sớm một chút bức nàng nói ra miệng, mọi người khi ra khỏi đây đừng nói lung tung!

- Tiểu Cửu ca!

Vương Nhị Mao lại cúi đầu hô một câu, thanh âm mang theo vài phần cảm kích, càng nhiều hơn là khẩn cầu:

- Nàng, nàng cũng là nhất thời hồ đồ. Vừa rồi, vừa rồi nàng đã đồng ý với ta giao ra phương thuốc rồi. Ninh tử, nàng đã đồng ý với ta, nàng đã đồng ý với ta có phải hay không?

Trả lời y cũng là một mảnh xấu hổ trầm tĩnh. Đám người Trình Danh Chấn và Chu Phàm cũng không muốn mở miệng chọc thủng lời nói dối, bị nhóm lâu la vây quanh, Chu Ninh cũng không có cảm kích. Chỉ lạnh lùng cười cười:

- Không đem nàng độc chết là ta chính mình ngu! Chu gia ta hơn một trăm bốn mươi miệng người đều chết trong tay nàng, muốn ta cứu nàng, không có cửa đâu! Họ Trình kia, có chiêu số gì độc ác, cứ việc đưa ra, xem cô nãi nãi ta có làm người vừa lòng đẹp ý hay không!

- Mang nàng đi!

Trình Danh Chấn phát tay, sai người dùng dây thừng trói Chu Ninh lại. Hắn không muốn lại lãng phí lời lẽ cùng Chu Ninh, cũng không có khí lực biện bạch thay Đỗ Quyên điều gì. Chu gia là đại hộ Quán Đào, Đỗ Quyên cùng mình là thổ phi. Thổ phi giết nhà giàu, nhà giàu giết thổ phi, ha ha, vốn chính là đương nhiên, hoàn toàn chính đáng. Chỉ là lúc trước mình ngốc, muốn có ân báo ân, có cừu báo cừu. Ân oán rõ ràng, tận lực không tai họa đến người vô tội. Lại không nghĩ rằng, ở cái thế gian đen trắng điên đảo này, còn có cái gì vô tội? Đơn giản là người chết ta sống, người lừa ta gạt. Chém người nhiều một đao, ngày sau sẽ bị người chém ít một đao.

Mắt nhìn thấy nữ nhân của mình sẽ bị kéo ra tòa, Vương Nhị Mao vừa tức vừa vội, gân trán nổi lên. Mặc dù biết chính mình thay Chu Ninh cầu tình, sẽ chỉ làm cho Trình Danh Chấn không vui và khinh miệt, nhưng vẫn cắn răng đuổi theo lên phía trước đoàn người, giơ tay ngăn đường đi lại:

- Tiểu Cửu ca, ta van cầu người. Nàng thật là nhất thời hồ đồ. Nàng không phải là nữ nhân độc ác, năm xưa nàng bán lỗ vốn cho ta chén thuốc! người đã quên, nàng chỉ lấy của chúng ta không đến một nửa tiền! Người vẫn nói, đại trượng phu nhận một giọt ân tình, trả lại bằng cả nguồn suối...

- Ân tình tặng thuốc năm xưa, ta đã báo đáp rồi!

Trình Danh Chấn nhú mày, thấp giọng đánh gãy. Sự tình phát triển đến mức này, đã thoát khỏi tầm tay của hắn. nếu đồng ý điều kiện của Vương Nhị Mao, chỉ sợ không thể đối mặt với Quyên Tử, toàn bộ huynh đệ đầm Cự Lộc cũng sẽ chê cười hành vi của hắn.

Không đợi Vương Nhị Mao tiếp tục mở miệng cầu tình thay Chu Ninh, Chu Phàm đã không thể nhịn được nữa, tiến lên đẩy y lão đảo một cái, lớn tiếng quát:

- Họ Vương kia, mệt cho người còn là một đại lão gia! Cóc ba chân thì khó tìm, người hai chân thì cả đồng!

- Họ Vương kia, các nàng có điểm nào tốt, làm cho người bị mê đến ngay cả gia môn cũng không nhận! Cưới nàng về nhà, chính người chết thế nào cũng không biết!

- Tránh ra, tránh ra, nếu không đừng trách chúng ta không nhận người làm huynh đệ!

Những lâu la khác đối với hành vi bao che khuyết điểm của Vương Nhị Mao hết sức bất mãn, mồm năm miệng mười quát lớn. Hai mươi mấy người, hoặc là thuộc hạ của Trình Danh Chấn, hoặc là dòng chính của Đỗ Quyên. Bất kể là đứng từ gốc độ nào, bọn chúng cũng không sinh ra nửa chút thông cảm với Đỗ Quyên. Hơn nữa hai vị trại chủ Trình, Đỗ bách chiến bách thắng, uy vọng như mặt trời ban trưa, mỗi người đều đối đãi với cấp dưới khoan hậu, ân tình như nước. Muốn so sánh, chính là mặt mũi một

Vương đường chủ sẽ có bao nhiêu cân lượng? Lời nói thức thời liền căn bản không nên hướng ra ngoại đề.

Vương Nhị Mao lại không chịu thức thời, lung la lung lay thối lui vài bước, lại nhanh chóng bổ nhào trở về, chắn trước mặt đoàn người:

- Tiểu Cửu ca người đã nói rồi, ông trời có đức hiếu sinh. Người không muốn buông tha nàng, phiền người giết nàng ở đây đừng để cho nàng phải chịu những tội vụn vặt này!

- Người muốn tạo phản sao? Họ Vương kia!

Chúng lâu la cùng kêu lên, đánh trống reo hò, rút đao muốn chém.

- Nàng là tự tìm đường chết, Thất đường gia đối với nàng tốt như vậy, nàng lại lấy oán trả ơn!

Bất kể là nghi ngờ hay tức giận mà mắng đều không thể khiến Vương Nhị Mao chuyển bước chân. Giống như bị thất tâm phong, mắt hấn đỏ ngầu, gắt gao nhìn Trình Danh Chấn:

- Tiểu Cửu ca, người sao lại không nói chuyện a. Đây không phải là người dạy ta sao? Năm đó Chu nhị công tử và Tiểu Hạnh Hoa đối với người như vậy, người đều thả hai người bọn họ. Hiện nay đổi lại là Chu Ninh, sao lại không làm được?

- Nhị Mao, bây giờ và khi đó không phải là một chuyện!

Trình Danh Chấn bị ánh mắt của Vương Nhị Mao làm cho không có chỗ nào trốn tránh, kiên trì đáp lại:

- Người tránh ra đi, không hỏi được tung tích giải được, ta không thể giúp người!

- Sao lại không phải là một chuyện? Người cũng nói cho ta nghe một chút, như thế nào không phải là một chuyện! Tiểu Hạnh Hoa thích Chu nhị công tử, ta thích Chu Ninh!

Vương Nhị Mao lớn tiếng biện hộ, trong ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng. Y tự biết không phải là đối thủ của Trình Danh Chấn, cũng biết chính mình không có lực cứu người trong lòng. Lại giống như một con ma men rơi vào trong nước, mặc dù chỉ một cọng rơm rạ bay tới, cũng không chút do dự mà nắm chặt:

- Năm ngoái ta đã cứu mạng người, hôm nay coi như là người trả mạng lại cho ta. Từ nay về sau hai huynh đệ chúng ta không còn nợ nần gì nữa!

Nghe Vương Nhị Mao đem giao tình của y và Trình Danh Chấn đều đổ lên chiếu bạc, đám người Chu Phàm và Ban Hạo do dự, quay đầu nhìn sắc mặt xanh mét của Trình Danh Chấn, mong đợi Cửu đương gia sớm quyết định. Toàn bộ người ở đầm Cự Lộc đều biết rằng, giữa Trình Danh Chấn và Vương Nhị Mao là giao tình bằng mệnh. Năm ngoái vì nghĩ cách cứu mệnh Trình Danh Chấn, Vương Nhị Mao mấy ngày mấy đêm không ăn không ngủ, giục ngựa từ quận Vũ Dương chạy tới đầm Cự Lộc, không để ý đến cơ quan cạm bẫy bên trong, trực tiếp hướng về đất trong đầm mà xông vào. Nếu không phải trùng hợp gặp Đỗ Quyên đi tuần thị, khả năng trước khi y gặp được Trương Kim Xưng, đã rơi vào trong bùn lầy cho rùa ăn rồi.

- Nhị Mao!

Không dự đoán được là Vương Nhị Mao lại nói ra những lời tuyệt tình như vậy, Trình Danh Chấn xông lên vài bước, thiếu chút nữa té ngã. Nhất thời, đủ loại quá khứ đều hiện ra trước mắt hai người. Nếu nói chính mình một chút cũng không coi phân tình hữu nghị này là gì, thì chính là lừa mình dối người. Nhưng giờ phút này, Đỗ Quyên đang nằm trên giường, đôi mắt đang trông mong hân cầm phối phương độc dược về.

- Người thực sự để cho Nhị ca ta và Tiểu Hạnh Hoa đi?

Chính vào lúc đó, Chu Ninh đang bị trối như chiếc bánh trứng đột nhiên ngẩng đầu lên, lớn tiếng hỏi.

- A! Ah. Đương nhiên!

Trình Danh Chấn nổi giận đùng đùng, vượt qua nàng liếc mắt một cái, hận không thể đem chém thành trăm ngàn mảnh. Họ Chu một nhà đều không có người tốt, năm trước Chu nhị công tử ba phen mấy bận muốn lấy mạng mình, năm nay Chu Ninh lại ý đồ độc chết Đỗ Quyên. Nếu không phải vì nữ nhân âm hiểm này, Đỗ Quyên căn bản sẽ không trúng độc, Vương Nhị Mao cũng sẽ không ép mình lựa chọn giữa tình bạn và thù hận. Nhưng cố tình, người phụ nữ này là chính bản thân hấn cứu về, cố tình lại làm ra việc không thể quay đầu lại.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 197: Đằng Uyên (33).

N

goài dự đoán của mọi người, nghe xong Trình Danh Chấn trả lời, ánh mắt tràn đầy oán độc của Chu Ninh đột nhiên trở nên dịu dàng, lộ vẻ sâu thẳm cười, mở miệng nói:

- Phân độc được kia, bên trong có năm vị thiềm tô, đoạn trường thảo, bách nhật túy, xa tiền tử và mã xỉ liên. Phối phương chính là một, hai, ba, hai, hai!

- Ta đã nói với nàng rồi, Tiểu Cửu ca không có giết Nhị ca và Nhị tẩu nàng!

Vương Nhị Mao vừa mừng vừa sợ, lớn tiếng đáp lại:

- Tiểu Cửu ca, nhanh chóng đem phối phương giao cho Lục đường gia, y nhất định có thể tìm ra giải dược, nhất định có thể!

Thình lình xảy ra biến hóa khiến cho mọi người luống cuống chân tay, bao gồm cả Trình Danh Chấn luôn luôn trấn định. Hắn tuyệt đối không nghĩ tới, Vương Nhị Mao nghĩ hết biện pháp cũng không lấy được phối phương, không ngờ bởi vì một suy nghĩ thiện của chính mình trong quá khứ mà lấy được. Nhưng phối phương này lại đẩy mình vào hai hoàn cảnh khó khăn, đồng ý thỉnh cầu của Vương Nhị Mao hay là không? Làm như thế nào, tựa hồ cũng sẽ không làm cho mọi người vừa lòng.

- Lời của Vương Nhị Mao nguời, ta không thể không tin!

Chu Ninh dùng một câu dứt khoát trả lời, đem tâm thần của Trình Danh Chấn kéo về trước mắt:

- Họ Trình kia, ta tin tưởng người sẽ không gạt người. Người buông tha nhị ca ta, ta buông tha Đỗ Quyên, chúng ta ai cũng không nợ ai! Hiện tại giết ta, đừng để ta trở về chịu tội vụn vặt này!

- Nhị Mao nhìn nàng, ta đi về phối giải được trước!

Trong chớp mắt, ánh mắt Trình Danh Chấn dâng lên một luồng sáng, lắc đầu, thấp giọng dặn dò. Sau đó cũng không quan tâm người khác nhìn mình thế nào, dùng trường thương đẩy cỏ lau ra, rất nhanh chạy về hướng đại lộ.

- Họ Vương kia, chính người tự nhìn mà xử lý!

Biết Đỗ Quyên nhất định có thể cứu được, vui mừng khôn kể, đám người Chu Phàm và Ban Hạo cũng không muốn lẫn vào việc này nữa. Dù sao Chu Ninh cũng không thể thoát khỏi đầm Cự Lộc, cuối cùng xử lý như thế nào, đều có đám người Đại đương gia, Nhị đương gia và Cửu đương gia suy nghĩ. Chính mình không cần phải vì thế mà kết thù với Vương Nhị Mao, cũng không cần bức huynh đệ Cửu đương gia và Vương Nhị Mao trở thành ác nhân phản bội.

Trong nháy mắt, chúng lâu la đều nghênh ngang rời đi, chỉ để lại Vương Nhị Mao mừng đến ngớ ngẩn, còn có Chu Ninh đang bị trói như bánh trưng:

- Còn không cởi bỏ cho ta!

Đối với Vương Nhị Mao, Chu Ninh vẫn như trước không có nửa chút sắc mặt tốt, hung hăng trừng mắt nhìn y, thấp giọng mệnh lệnh.

- Ôi, ôi! Ta đã nói Tiểu Cửu ca là người tốt!

Vương Nhị Mao vui mừng đến gần như không phân biệt được đông tây nam bắc rồi, đâu còn để ý đến bị người quát vài câu. Bước nhanh lên trước, dùng hoành đao cắt đứt dây thừng cột trên người Chu Ninh.

- Người lại vì ta, phản bội lại họ Trình?

Dường như không tin chuyện vừa rồi xảy ra, Chu Ninh vừa xoa tay vừa châm chọc khiêu khích:

- Nếu bọn họ không đáp ứng, người làm sao bây giờ? Người đánh thắng được họ Trình sao? Sẽ không sợ hấn thẹn quá thành giận, ngay cả người cũng giết luôn sao?

- Đánh không lại cũng phải đánh. Nhưng Tiểu Cửu ca không phải là loại người như vậy!

Vương Nhị Mao thuộc loại điển hình nói một đằng làm một nẻo. Trước giờ chẳng lo đến việc của nữ nhân, hiện tại lại ước gì đem người trong lòng đứng dậy:

- Năm đó hấn nói, bởi vì Tiểu Hạnh Hoa thích Nhị ca nàng, cho nên mới thả vợ chồng bọn họ. Hôm nay ta nói với hấn ta thích người, sắc mặt hấn ngay lập tức thay đổi...

- Nhị Mao, đời này ta nợ người!

Chu Ninh thở dài, chậm rãi đi vào trong bãi cỏ:

- Họ Trình thả nhị ca và nhị tẩu ta, ta thả Đỗ Quyên, đều không có nợ nần gì hấn. Nhưng hấn cấu kết thổ phỉ, giết cả nhà ta, thù này, ta thành quý...

Vương Nhị Mao đuổi theo sát, thấp giọng giải thích với Chu Ninh:

- Thổ phỉ không phải là hấn dẫn tới. Là nhị ca người cấu kết với Lâm huyện lênh, muốn đẩy hấn vào chỗ chết. Trùng hợp Trương Kim Xưng cũng muốn tấn công Quán Đào, liền lợi dụng cơ hội này!

Chu Ninh lại ngây cả người, dường như không thể tin lời nói của Vương Nhị Mao là sự thật. Nhưng trong nội tâm nàng hiểu rất rõ, lấy cách làm người của Trình Danh Chấn, tuyệt đối sẽ không chủ động cấu kết thổ phỉ làm hại địa phương. Hết thấy tai nạn kỳ thực đều do người nhà mình dẫn tới, chỉ là mình vẫn cứ tuyệt tin tưởng mà thôi.

Thấy vẻ mặt nàng buồn bực, Vương Nhị Mao nghĩ đến nàng vì tương lai mà lo lắng, cúi đầu, nhìn vào mắt đối phương cam đoan:

- Nàng không cần lo lắng, ta gần đây lập nhiều chiến công, ở trước mặt Đại đương gia cũng có thể nói lên vài câu có khí phách. Chỉ cần Đỗ Quyên không chết, bọn họ không thể bắt ngươi làm gì!

Nhìn đến bộ dáng thề son sắt, Chu Ninh cười toe toét. Bên khóe miệng chảy ra vài tơ máu, nhẹ nhàng xoa xoa, nàng thấp giọng đáp:

- Đời này của ta chẳng phải là nợ người càng nhiều? Vương Nhị Mao, trong mắt ngươi, ta thật sự quan trọng đến vậy sao?

- Ừ, ừ!

Vương Nhị Mao liên tục gật đầu:

- Nhìn thấy bọn họ muốn mang nàng đi, ta ngay cả ý nghĩ rút đao liều mạng cũng có. Mới vừa rồi ta rất sốt ruột mới không kìm nổi đánh nàng. Về sau ta sẽ không đánh nàng nữa, cam đoan!

Nói dứt lời, y liền vươn tay ra, ý đồ giúp Chu Ninh lau tơ máu mới chảy ra ở khóe miệng. Lúc này Chu Ninh không có cự tuyệt, mặc y tự ý tùy ý làm. Chỉ có điều tơ máu kia càng lau càng chảy ra, càng lau càng nhiều, xoa vài cái chẳng những không lau được sạch sẽ, ngược lại còn chảy ra ngoài càng nhiều, làm cho bàn tay Vương Nhị Mao đỏ tươi một mảng.

- Ta, ta, ta...

Không biết tại sao lại như vậy, Vương Nhị Mao gấp đến luống cuống chân tay. Chu Ninh khẽ cười, đẩy cánh tay đối phương ra, chính mình tìm một tảng đá chậm rãi ngồi xuống.

- Nhị Mao ngốc, người đừng như vậy nữa. Ta biết rằng mình sẽ không thể trốn thoát, liền tự mình ăn nốt phần độc dược kia.

Phảng phất nói ra một chuyện rất đơn giản, thanh âm của nàng dịu dàng mà trầm tĩnh, như ngày đó hai người thiếu niên cách rèm cửa nghe thấy:

- Gia nường ta sinh ta, nuôi dưỡng ta, ta báo thù cho bọn họ. Đỗ Quyên giết cả nhà ta, ta cũng giết nàng một lần. Trình Danh Chấn thả nhị ca ta, ta lại thả hắn một lần. Từ nay về sau, ân oán thanh toán xong, ai cũng không nợ ai!

- Ta tìm Tôn Đà Tử cứu nàng, ta tìm Tôn Đà Tử cứu nàng!

Vương Nhị Mao sợ tới mức hồn bay lên trời, luống cuống tay chân ôm lấy Chu Ninh, chạy nhanh về bờ.

- Tôn Đà Tử biết phương thuốc đó liền có thể giải độc, y đã cứu Đỗ Quyên, nhất định có thể cứu nàng, khẳng định!

Nằm trong ngực y, Chu Ninh có thể thấy được sao trời sáng ngời. Đã từng có một thời gian ngắn, cuộc sống của nàng cũng tinh thuần giống như bầu trời đêm nay. Nhưng một hồi thịnh linh xảy ra biến cố đã phá hủy nó, từ đó trở đi, ngoại trừ thù hận, nàng đã hai bàn tay trắng rồi.

- Y không cứu được ta, Nhị Mao!

Nhẹ nhàng dựa vào ngực Vương Nhị Mao, nàng lại khôi phục bộ dáng thiếu nữ hiền lương dịu dàng.

- Ta uống thuốc, chính là làm cho mình không rơi vào tay bọn họ, phân lượng của chính ta ta tự mình biết. Người đừng chạy, ôm ta ngắm sao một lát, tối nay bầu trời thật sạch sẽ!

Dứt lời, cố gắng tựa đầu, mở to ánh mắt mỗi một, nhìn thẳng bầu trời đầy sao. Đêm cuối tháng bảy, Ngân Hà vắt từ đông sang tây, giữa cuộn cuộn sóng sao, khiến Ngưu Lang và Chức Nữ đang xa xa nhìn nhau.

Đã từng có một khắc, nàng cũng từng lặng lẽ ngóng nhìn người nào đó.

Chỉ có điều, hắn đã từng phát hiện ra sao?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Thu (1)

M

ùa thu của bắc quốc luôn luôn tới rất nhanh, đến rất đột nhiên, khiến người ta không kịp đề phòng. Thời điểm cuối hạ có lẽ khí trời vẫn còn oi bức như bị hấp, nửa đêm rào rào một trận mưa nhỏ đến sáng sớm ngày thứ hai gió bắc lạnh hiu hiu đã tràn về. Chỉ trong chớp, ngô bắt đầu chín hạt, lá cũng bắt đầu úa vàng, từng hạt từng hạt chuyển sang màu vàng màu đỏ, đỏ đến tím than.

Từ đầu năm cho đến lúc này, trong thành ngoài thành vẫn luôn là một cảnh tượng bận rộn. Các nông phu, tá điền bận rộn thu hoạch mùa màng; phòng thu chi, quản gia và đám hộ viện cũng tinh thần hăng hái bày sổ sách tính toán lên lên đối cái đấu nhỏ trước cửa phòng lương thực thành đấu lớn, chuẩn bị tính thuế thu tô. Nhưng năm nay trời thu có chút đặc biệt, các vùng xung quanh Cự Lộc trạch phía bắc từ Triệu quận, Tín Đô cho đến các quận phía nam như Vũ Dương dân chúng bách tính miễn cưỡng không lên nổi tinh thần, ngay đến cả nông hộ bình thường tự trồng tự thu hoạch cũng không gấp gáp thu hoạch mùa màng, hình như những cây ngô nặng hạt kia căn bản không thuộc về họ.

Không thể trách mọi người được, lương thực trên mặt đất tuy nhiều nhưng sau khi thu hoạch xong quả thực không thu vào trong tay chủ nhân được bao nhiêu! Bên phía triều đình phải giao nộp một phần, bên thổ phỉ cũng phải giao nộp một phần, đám quan lại địa phương sau khi nường tay cũng phải hung hăng vét đi một tầng. Chủ nhân vất vả suốt một năm, có thể giữ lại hạt giống để mùa xuân năm sau gieo trồng tiếp đã muốn cầu thần bái phật rồi. Không giao có được không? Người nói sao? Không giao? Triều đình, thổ phỉ và quan lại địa phương, các vị đại gia đó người có thể chọc

vào sao? Chỉ cần một đầu ngón tay của bất kỳ kẻ nào trong số chúng cũng khiến cho lão bách tính rơi đầu rồi, cho dù nghiêm chỉnh giao nộp tô thuế và 'bảo an lương' mỗi ngày còn phải nơm nớp lo sợ nhìn sắc mặt của người ta. Nếu ngày hôm đó các vị đại gia không vui vẻ tìm tới, vậy thì thi thể đầy đất máu chảy thành sông.

Có câu binh lính như giặc cướp, giặc cướp như binh lính. Không may đụng phải quan binh hung ác, trên đường đi tất nhiên sẽ nhìn thấy cảnh hoang tàn giống như bị châu chấu gặm. May mắn gặp được thổ phi biết nói đạo lý, nhiều ít còn có thể đảm bảo được không chết người, nhà nhà người người bị vơ vét sạch sẽ đến nước chỉ biết ngửa mặt than trời. Tình huống xui xẻo nhất là quan tới một lần phải lại tới thêm một lần nữa. Như vậy, từ gia đình sung túc đủ ăn chỉ chớp mắt đã biến thành nghèo đói, gia đình nghèo đói chỉ còn nước bám theo sau thổ phi tìm bữa ăn.

Những ngày này xung quanh Cự Lộc trạch, bắt đầu từ mùa xuân năm nay chưa từng ngừng lại, cứ quan tới phải đi, phải đi quan đến gần như không có ngày nào là không xảy ra đánh nhau, không có ngày nào là không có người chết. Dân chúng khi mới bắt đầu nghe được tiếng kèn hiệu còn biết nấp trốn vào ruộng rau, rừng cây. Sau này nấp trốn liên tục phiền toái quá, có một vài người lá gan lớn dứt khoát không trốn nữa, nằm sấp trên bờ tường nhìn xem là thổ phi diệt sạch quan quân hay là quan quân diệt sạch thổ phi. Chờ mong có thể mau chóng phân ra thắng bại, vô luận là quan binh thắng hay là thổ phi thắng, ít ra có thể tạm thời ngừng chiến một năm nửa năm cũng có thể khiến cho mọi người nhiều hít thở lấy hơi!

Nhưng lão trời già mù mắt lại không để mọi người được như nguyện, thổ phi và quan binh đánh nhau từ xuân tới hạ, từ hạ lại đánh tới đông, chiến trường vẫn luân chuyển xung quanh Cự Lộc trạch. Bên phía quan quân thật không dễ dàng xuất hiện một Dương Thiện hội bách chiến bách thắng nhưng không cẩn thận bị Trình Danh Chấn của Cự Lộc trạch đánh cho tan tác không còn manh giáp. Phía thổ phi thật không dễ quật khởi một Đậu

Kiến Đức, kết quả, không cần thận gặp phải Ngụy Chinh và Ngụy Nguyên Trường, một cú ngã nhào từ trên mây xanh xuống vũng bùn đen, đánh mất chục vạn binh mã chạy như chó nhà tang, ngay cả dây buộc quần cũng đứt thành ba đoạn.

Mấy trận này còn không quá đáng tiếc, đáng tiếc nhất là trận đánh xảy ra ở phía nam Tương Quốc quận, Long Cương, vị trí giao nhau giữa Nam Hà huyện và Sa Hà huyện. Cuối tháng bảy, Hữu Vũ Hầu tướng quân Phùng Hiếu Từ dẫn theo một vạn thiên binh thiên tướng vây khốn đám giặc Vương Đức Nhân, Cao Khai Đạo, Lưu Phách Đạo, Thời Đức Duệ ở đó suốt một tháng trời, sau vài trận giao tranh đánh cho vài vạn thổ phỉ tan tác kêu cha gọi mẹ. Mắt thấy sắp đánh thẳng vào sào huyệt Cự Lộc trạch của phỉ tặc, làm cho vùng Hà Bắc một lần nữa thái bình thì hãn phỉ Trình Danh Chấn bộ hạ dưới trướng Trương Kim Xưng đột nhiên nảy sinh ý tưởng, đóng bè vượt qua hồ lớn phía bắc Cự Lộc trạch, vào ban đêm gấp rút hành quân hơn một trăm dặm vòng ra phía sau Phùng Hiếu Từ, một mối lửa đốt sạch quân lương của hãn.

Đám quan quân không được tiếp viện tự nhiên không thể để bụng đối đánh trận, chỉ đành vừa đánh vừa lui, từ cửa nhà Trương Kim Xưng từng bước từng bước lui về Lê Dương thương. Chiếm được tiện nghi, đám thổ phỉ truy đuổi gắt gao không buông tha, từ Long Cương một mực đuổi theo tới Nghiệp Huyền, không chỉ lấy lại toàn bộ tổn thất của những trận chiến bại lúc trước mà còn thuận tay gây họa cho một vùng ngoại thành các quận Vũ An, Ngụy Quận, cướp đoạt binh mã lương thảo, miệng đầy dầu mỡ.

Mắt thấy phía nam Hà Bắc phải đổi chủ rồi, cầu tặc Trương Kim Xưng đột nhiên sợ hãi, mang theo bao lớn bao nhỏ, dê bò gia súc ngoan ngoãn lui về Tương Quốc quận, dựa vào Cự Lộc trạch kinh doanh một mẫu ba phân đất của hãn. Lần này hãn dẫn đầu rời đi, những thổ phỉ khác đã không còn lòng dạ nào đuổi theo Phùng Hiếu Từ quyết tâm tử chiến, chiến lợi phẩm tới tay,

đông nhổ một cái, tây một mối lửa, tai họa không chỉ những địa phương đi qua.

Chỉ khổ cho dân chúng các quận xung quanh Cự Lộc trạch, quan quân chịu tổn thất muốn tăng thêm thuế tô bổ sung. Thổ phỉ đội ngũ lớn mạnh cũng cần thu thêm 'Bảo an lương' để nuôi dưỡng. Hoa màu trên ruộng còn chưa thu hoạch đã không còn bao nhiêu thuộc quyền sở hữu của chủ nhân chúng. Gia đình nào ít của cải không thể không vay mượn tiền mượn lương khắp nơi mới đủ để 'nộp lương' cho đại gia các phương.

Hiện tại ngay cả mượn cũng không tìm được người cho mượn, chỉ đành đem con nhỏ bán cho các hộ giàu có làm nô tỳ, nữ nhân trong nhà mang theo mấy khối lương khô cuối cùng, ôm quần áo trở về nhà mẹ. Đám nam nhân tự mình mài thái đao, ưỡn ngực cười lớn đi ra ngoài, hoặc gia nhập thổ phỉ, hoặc gia nhập quan quân. Dù sao gia nhập bất kỳ phương nào, trước khi chết trận tốt xấu gì cũng có thể được ăn no, còn hơn là ở nhà không còn gì ăn biến thành quỷ đói.

- Cha tụi nó gia nhập quan quân vẫn tốt hơn! Dù sao cũng là chính cảnh chính lá, ngày sau nói không chừng còn có thể trở lại quê nhà tìm ta!

Đám nữ nhân luôn mềm lòng như vậy, khóc đủ rồi, đau đớn chai lì, gạt nước mắt đuổi theo kéo áo trượng phu dặn dò.

Bị bức đến đường cùng trong lòng nam nhân lại có tính toán khác, nhẹ nhàng gỡ tay nữ nhân ra, đôi mắt đỏ bừng trừng lớn quát mắng:

- Bà hiểu cái gì! Nay Đại Tùy triều khí số sớm đã hết, hoàng thượng không giống hoàng thượng, quan lại không giống quan lại, làm việc cho bọn chúng chắc gì đã thu được kết quả tốt!

- Ông trời ơi, sao ông không mở mắt ra mà coi!

Nữ nhân nghe xong lại phát ra một tràng ai oán:

- Rốt cuộc ông đầu nhập vào bên nào, bao giờ mới có thể trở lại!

- Trước tiên tới Cự Lộc trạch xem thử bên phía Trương đại đương gia có cần người không? Dù sao cũng gần chỗ chúng ta nhất, nếu một ngày nào đó có thể đánh trở về nhất định phải bắt đám vương bát đản trong thành này treo lên!

Cho dù trong lòng khó chịu nhưng nam nhân không thể khóc, chỉ có thể khàn khàn hung ác nói vậy. Hắn không hận đám quan quân bất lực hèn nhát kia, cũng không hận thổ phỉ hung tàn bá đạo, hận nhất là đám quan lại địa phương trong vùng. Trừ khi đánh đến tận nơi nếu không quan quân thu tiền, thổ phỉ vơ vét tài sản đều phải thông qua bàn tay đám quan lại địa phương, mà đám người này không đắc tội với bất cứ bên nào, trăm điều thuận theo, hơn nữa còn giữ lại không ít, tên nào tên nấy ăn no bụng căng tròn.

- Cha tui nhỏ, tui, tui đợi ông! Sinh là người của Vương gia chết sẽ là quý nhà Vương gia các người!

Nữ nhân khóc lóc một hồi, một lần nữa gạt nước mắt cản bờ môi trắng bệch lập thệ.

- Bà. . .Haiz!

Nam nhân vốn muốn nói với nữ nhân của mình, nếu như có thể tìm được một người nuôi sống thì gả cho họ. Lời này vừa tới cửa miệng lại không nhẫn tâm, suy nghĩ một lúc, thấp giọng hứa hẹn:

- Nếu tui mạng tốt sẽ nhờ ai đó mang hộ ít đồ về cho bà. Bà một thân một mình phải vất vả cho kỹ, đừng để tiện nghi cho ca ca và đệ đệ nhà bà. Đợi đến khi đủ tiền chuộc thân cho đám nhỏ thì chúng ta sẽ chuộc chúng nó về. Cả nhà cùng nhau tới Hà Đông, nghe nói ở bên đó vẫn còn có thể miễn cưỡng sống qua ngày!

Cuộc sống thực tế ở Hà Đông rất cuộc đến mức nào thì nam nhân và nữ nhân đều chỉ nghe qua lời truyền miệng, nhưng ít nhiều cũng làm cho hai người bọn họ nhìn thấy chút ánh sáng loe lói trong đêm đen, cho dù đốm sáng đó còn yếu ớt hơn cả ánh sáng đom đóm. Thà là chó thời thái bình chứ không làm người thời loạn. Trong loạn thế vì sống sót còn có bao nhiêu sự lựa chọn? Thành thành thật thật bảo vệ gia đình sống qua ngày, cho dù miễn cưỡng chống chọi được mùa đông sắp tới cũng không thể chống lại được mùa đông tiếp theo, muốn sống tiếp bọn họ nhất định phải cầm đao lên. Là giết người hay là bị người giết, đến bao giờ cô hồn dã quỷ phía Diêm Vương nhiều đến mức ngay cả địa ngục cũng không chứa hết thì có lẽ bọn họ đánh thức được lão trời già tỉnh dậy, ban xuống một long chủng chân chính, một lần nữa xây dựng lại thái bình thịnh thế.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Thu (2)

M

à chân long thiên tử rốt cuộc ở nơi nào, không ai biết được. Triều đình Đại Tùỳ như con trùng trăm chân, trước khi chết quằn quại lúi lại cũng có thể đạp đổ một mảng lớn. Đám khói lửa mới bốc lên từ Địch Nhượng đến Tiết Quý, từ Đỗ Phục Uy đến Vương Tu Bát, Ngụy Dao Nhi, mỗi kẻ chiếm cứ một phương không ai phục ai. Ngay cả vùng bàn tay lớn như phía nam Hà Bắc, còn hai cỗ lực lượng có lòng muốn làm hoàng đế, một là Cao Sĩ Đạt mang theo Đậu Tử Cường và một đám giặc cỏ. Cỗ thế lực còn lại chính là chỗ mà nam nhân kia muốn đầu nhập, Trương Kim Xưng thủ hạ Hác Lão Dao, Trình Danh Chấn và vô số hãn phi.

Dân chúng bá tánh không còn đường để đi ngoại trừ gia nhập quan quân, đại đa số đều lựa chọn Trương Kim Xưng. Cũng chẳng phải bởi tin tưởng vào truyền thuyết Trương Kim Xưng chính là tiềm long xuất thế mà là vì nơi đóng quân của Trương Kim Xưng gần với quê hương của bọn họ nhất, hơn nữa thanh thế của hắn hơn hẳn đám tặc Vương Đức Nhân, Thôi Đức Duệ. Sau nữa là đám tặc phi càng lớn thì cơ hội bị quan quân vây đánh sẽ nhỏ hơn một chút, cơ hội đánh hạ thành trì, bảo trại, cướp đoạt đồ vật phát tài cũng sẽ cao hơn một chút. Dù vậy trong miệng dân chúng, thanh danh của quân Trương gia cũng chẳng ra làm sao cả!

Chỉ có điều, chuyện cơm nước cho thủ hạ dưới trướng Trương Kim Xưng quả thực như lời đồn, ngày làm lính đầu tiên của nam nhân đã được ăn no hai bữa, một khô một loãng, nghe nói nếu như phải đánh nhau, nửa đêm còn có thể được cấp thêm hai món ăn nhẹ. Đó cũng không phải là tốt nhất, nghe đám 'lão giang hồ' từng tham gia một lần cướp đoạt rĩ tai, nếu như có thể được tuyển làm Duệ sĩ, không những mỗi ngày có thể ăn ba bữa cơm mà

còn cách ba ngày còn được ăn một lần thịt. Đánh hạ thành trì xong, chiến lợi phẩm thu được cũng phân chia cho bọn họ đầu tiên, chỉ sau khi Duệ sĩ lựa chọn xong còn dư lại đồ vật mới phân chia cho đám lâu la tiểu tốt.

Khi nói tới vấn đề này, ánh mắt của đám 'lão giang hồ' đều sáng bừng lấp lánh, khoe miệng bất giác chảy nước dãi dòng dòng. Nhóm lâu la mới gia nhập ngay lập tức bị khiêu khích nóng bừng bừng, khuôn mặt tươi cười bồi theo, cẩn thận thỉnh giáo đám tiền bối cùng đội ngũ:

- Lão ca, chúng ta làm thế nào mới có thể được chọn là Duệ sĩ vậy?

- Hừ, cũng không nhìn lại bản thân nhà ngươi xem!

Vẻ tươi cười trong mắt đám cao nhân tiền bối lập tức biến thành khinh miệt, bĩu môi thấp giọng lầm bầm:

- Cự Lộc trạch chúng ta tổng cộng có chín cái trại lớn, ngoại trừ hai người đại đương gia và cửu đương gia ra thì mỗi trại chỉ có hai ngàn suất Duệ sĩ. Chiến tử một tên mới có thể bổ sung thêm một tên, nếu không trừ khi thật sự có bản lĩnh, cho dù cầu gia gia báo nãi nãi cũng đừng hòng nghĩ đến thân phận của Duệ sĩ!

-Ồ, nghiêm như vậy sao!

Ánh mắt của đám lâu la mới nhanh chóng ảm đạm, cúi đầu đếm hạt gạo trong chén cháo. Đều là hán tử ngoại trừ sức lực ra thì làm gì còn bản lĩnh nào khác, cho dù giấc mộng kiếm chút tài sản rồi mau chóng trở về nhà có không thành, có thể tiếp tục sống sót, mỗi ngày được ăn no đã là vạn hạnh trong bất hạnh rồi.

- Không chỉ là nghiêm, đơn giản là không giảng đạo lý!

Đám lão giang hồ có lẽ cũng đã từng mơ mộng như vậy, đã bị bức đến mức phải đi làm giặc cỏ thì ai mà chẳng nghĩ tới việc kiếm nhiều hơn chút tiền

tài, hưởng thụ nhiều hơn một chút chứ!?

-Cho dù được lựa chọn làm Duệ sĩ còn phải nhìn xem khi huấn luyện người có chăm chỉ hay không, làm người có đủ cơ linh hay không, khi đánh nhau có dám liều mạng hay không. Ba thứ này vô luận là kém thứ nào cũng sẽ bị đào thải, ai cầu tình cũng đều vô dụng. Mùa xuân vừa rồi, trại chữ Nghĩa thu vào hai ngàn huynh đệ, không đến một tháng đã đào thải hơn năm trăm người. Đương gia trại chữ Nghĩa, Đỗ lão, là nhạc phụ của cửu đương gia chúng ta, khi đó tức giận mặt tái xanh nhưng cũng không có cách nào làm cho cửu đương gia thu nhận lại bọn họ.

Đám lâu la mới gia nhập còn chưa phân biệt được rất nhiều tên gọi trong Cự Lộc trạch, nào là doanh chữ Sơn, doanh chữ Hỏa, doanh chữ Cầm, doanh chữ Nghĩa, còn cả Tả nhất quân, tả nhị quân, trung nhất quân vân vân. Nhưng từ giới thiệu của đám người đi trước mà thu được hai tin tức hữu dụng, thứ nhất là, Duệ sĩ không phải ai cũng có thể làm được, gia nhập rồi cũng dễ dàng bị đào thải. Thứ hai là, kẻ phụ trách huấn luyện Duệ sĩ có khả năng là Cửu đương gia, chỉ có hắn mới có quyền quyết định đi hay ở của Duệ sĩ.

Còn như bản thân có thể may mắn được Cửu đương gia nhìn trúng hay không thôi thì đừng si tâm vọng tượng làm chi. Từ sau khi đuổi Phùng Hiếu Từ ra khỏi Cự Lộc trạch, dường như đại đương gia Trương Kim Xương đang bận rộn củng cố lại địa bàn, xây dựng bốn phía bắc bộ Tương Quốc quận thành một khối cứng như sắt thép, căn bản không có thời gian chủ động xuất kích. Ngoài ra, mỗi một lần đánh nhau cũng là đám Duệ sĩ xung phong đi đầu, lâu la bình thường chỉ đóng vai trò hỗ trợ, mang vách thang dây, rất khó có cơ hội biểu hiện.

Nhìn thấy đồng bạn mới thần sắc càng lúc càng ủ rũ, đám lão giang hồ có chút không nhẫn tâm, tươi cười vỗ vai hắn, nhỏ giọng nói:

- Buồn sao? Duệ sĩ đúng là có thịt ăn, được chia nhiều tài sản nhưng chết cũng rất nhanh. Theo mọi người lăn lộn qua ngày ít ra được bình an!

Thấy đối phương chỉ ngẩng đầu liếc xéo mình một cái rồi lại tiếp tục cúi đầu đếm hạt cơm trong bát. Lão giang hồ mỉm cười, vô cùng thân mật nhắc nhở:

- Sử đội chánh của đội chúng ta dường như có thể nói chuyện với Cửu đương gia, nếu người thật sự có bản lĩnh vậy biểu diễn cho sử đội chánh xem, nói không chừng hẳn thấy người thuận mắt có thể tiến cử người cho Cửu đương gia!

- Thật sao?

Lâu la mới hai mắt chột sáng bừng, sau đó liền ảm đạm ngay lập tức:

- Nếu quen biết với Cửu đương gia, sao bản thân sử đội chánh không đi làm Duệ sĩ, còn ở nơi này làm gì!

- Tên gốc nhà người! Thật là không có tầm nhìn!

Lão giang hồ tức giận vỗ lâu la mới một cái, cười nhắc nhở:

- Lão sử trong chúng ta mà nói to nhỏ gì cũng là một tên đội trưởng, nếu trở thành Duệ sĩ cũng chỉ là tên lính mà thôi, ngoại trừ nhiều hơn chút tiền thì sao thoải mái như hiện tại được.

- Kể ra cũng đúng!

Lâu la mới lại ưỡn ngực nâng lên vài phần hi vọng, thấp giọng đáp lại. Sau đó lại bị lão giang hồ sai khiến giống như người hầu, thay đổi phương rửa chân, lau binh khí, giặt quần áo. Những việc này cũng chẳng phải làm không công, lão giang hồ sau khi được hầu hạ thoải mái sẽ tiết lộ một ít bí mật mà không ai hay biết cho lâu la mới nghe. Ví dụ như sử đội chánh từng

bốc vác hàng hóa trên bến đò cùng Cửu đương gia, Chu giáo úy đã từng là nha dịch cho thủ hạ của Vương phó đô úy. Còn cả chuyện đêm đại hôn của Cửu đương gia, tân nương tử đột nhiên bị một nữ nhân độc ác hạ độc, sau đó nữ nhân độc ác kia lương tâm cắn rứt đã giao ra phối phương còn bản thân thì tự uống thuốc độc tự sát. Rất nhiều chuyện khiến cho người nghe hoặc vỗ đùi kinh ngạc hoặc trợn tròn mắt, trên mặt đầy vẻ khó tin.

Những chuyện này không phải là bí mật trong bí mật, lúc nào cũng vây quanh Cửu đương gia Trình Danh Chấn, đôi lúc còn che mờ cả danh tiếng của đại đương gia Trương Kim Xưng. Nhưng đám lâu la bình thường lại không chú ý tới điều này, bọn họ chỉ biết chú ý tới việc ai có thể dẫn bọn họ đánh thắng trận, người nào có thể khiến cho Cự Lộc trạch càng trở nên có tương lai.

Tương lai sẽ có ngày xông ra ngoài, chỉ ôm lấy hang ổ sớm muộn gì cũng sẽ ăn hết. Đã qua ngày chín tháng chín, đám lâu la mới cũ thống nhất ngừng ăn cua lớn đặc sản của Cự Lộc trạch, sau này mỗi người được phát mười cân gạo, một khối thịt khô mang theo tiếp tế và binh khí, dưới ánh sáng mặt trời chậm rãi đi về phía tây nam.

- Đi đâu?

Đám lâu la mới nhỏ giọng dò hỏi tiền bối. Lần này, đám lão tiền bối không có việc gì không biết kia lần lượt lắc đầu, nhìn xung quanh một hồi hạ thấp thanh âm đáp:

- Không nên hỏi thì đừng hỏi, không ai nói người là người cầm cả. Đại đương gia kiêng kỵ nhất là điều này, trước mỗi lần xuất chinh đều không để lộ nửa điểm tin tức nào cho bên dưới biết!

- À, vậy sứ đội chánh có biết hay không?

Đám lâu la mới đóng một cái đinh, khó kìm nén được sự tò mò trong lòng, cũng học theo bộ dạng của đám lão tiền bối quan sát xung quanh, phát hiện

không có ai chú ý đến mình mới nhỏ giọng tiếp tục tra hỏi đến cùng.

- Đủ rồi! Hãn cấp bậc quá thấp!

Lão tiền bối nhìn về phía sứ đội chánh đội nhà mình khẽ lắc đầu:

- Chẳng qua, nhất định là một trận chiến lớn. Các người đếm lá cờ xung quanh mình xem, có thể xuất động bao nhiêu huynh đệ đều đã xuất động hết, lần trước đại đương gia liều mạng với Phùng Hiếu Từ cũng không điều động nhiều người đến vậy!

Đám lâu la mới nhận được chỉ điểm, ngẩng đầu nhìn xung quanh. Quả nhiên phát hiện chiến kỳ từng nhìn thấy trong Cự Lộc trạch như Phong, Sơn, Lục, Nghĩa, Hỏa đều xuất hiện, đại đương gia Trương Kim Xương mặc một bộ Hà Diệp giáp màu xanh đen, vai choàng áo bào màu đỏ tươi, trên đầu cũng là Ô Kim Bảo Nhĩ khô, trên đó còn có tua dài, khảm bảo ngọc, nhìn qua uy phong vô cùng, sát khí đằng đằng.

Sau lưng đại đương gia, là mười chi Duệ sĩ được tuyển chọn ra từ các trại, mỗi người ưỡn cao ngực mắt nhìn thẳng về phía trước, không thèm để ý tới ánh mắt hâm mộ từ bốn phía đang bắn tới.

Tuy nhiên ánh mắt hâm mộ đó đại đa số không dừng lại trên người bọn họ mà vòng qua chiến kỳ đang bay loạn, vòng qua Trương Kim Xương, Hắc Lão Dao và Lô Phương Nguyên, cuối cùng, tất cả tụ lại ở cùng một điểm.

Nơi đó dựng một lá chiến kỳ màu đỏ thẫm, trên đó viết một chữ Trình cực lớn như rồng bay phượng múa!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Thu (3)

K

hoảng cách giữa Cự Lộc trạch và thành Long Cường thuộc quận Tương Quốc chỉ hơn sáu mươi dặm, đại quân xuất phát vào giờ Hợi đến nơi vừa đúng lúc trời hửng sáng. Quan lại trong thành sớm đã bị quân Trương gia đánh phục, nào dám chống cự nhiều! Mưa tên còn chưa kịp bắn tới đầu tường thành thì tất cả văn võ quan đã mở cửa thành, quỳ gối cung nghênh Trương đại vương đi vào tuần tra.

Không đánh mà thắng đoạt được một thành quận, Trương Kim Xương tâm tình cực tốt. Một bên phái ra thân tín vào thành duy trì trật tự tránh có kẻ thừa cơ gây loạn 'bôi đen' thể diện của Trương gia quân, một bên sai người kêu quan lớn quan nhỏ của quận Tương Quốc đến trước mặt, ôn hòa nói:

- Lão tử là người coi trọng danh dự không giống đám quan chó triều đình các người, chân trước đạp cứt xong chân sau thừa dịp còn nóng lại ngồi xuống! Bọn người cứ yên tâm đi, nếu các người không ăn bớt Bảo an phí lão tử tự nhiên sẽ bảo vệ các người bình an. Lần này chỉ mượn đường đi qua mà thôi, đợi đại quân qua hết các người muốn đánh trống thì đánh, muốn gõ la thì gõ la, muốn báo tin cho triều đình thì cứ việc báo. Nói đánh cho lão tử chạy trốn chết cũng được, huyết chiến đoạt lại quận thành cũng xong, cứ việc khoác lác! Chỉ cần không thật sự ra tay với lão tử, ta sẽ không làm khó các người!

- Không dám, không dám. Đại. . . Đại đường gia có ơn không giết chúng tôi, chúng tôi cảm kích không thôi nào dám tung tin linh tinh làm xấu. . . Làm xấu uy danh của đại đường gia!

Một đám quan viên xui xẻo nghe được có thể giữ tánh mạng thì trong lòng âm thầm niệm phật không biết bao nhiêu lần. Lúc này nghe Trương Kim Xưng nói tiếp tục để bọn họ làm quan nơi này, còn muốn báo chiến giả lên triều đình thì kẻ nào kẻ nấy sợ hãi trán lấm tấm mồ hôi lạnh, liên tục xoa tay cảm ơn.

- Cho các người khoác lác thì con mẹ các người cứ khoác lác đi, xem lời nói của lão tử như đánh rắm sao?

Trương Kim Xưng trợn mày há miệng chửi:

- Thay kẻ khác tới làm quận trưởng, lão tử lại phải đánh hấn một trận mới có thể đánh phục hấn chẳng thà để các người lại dùng càn thuận tay! Muốn sống thì đừng khách khí với lão tử, nếu không, đừng trách lão tử không nói đạo lý!

Lão gia người đã bao giờ nói đạo lý đâu?! Trong lòng đám quan lại thầm mắng nhưng miệng lại liên tục vâng dạ, e sợ nói sai nửa chữ sẽ khiến cho Trương đại vương nổi giận móc tim mọi người ra làm đồ nhắm rượu. May là Trương gia quân đang vội vàng lên đường, chỉ dừng lại trong thành khoảng một canh giờ rồi vội vàng lên đường, trước khi lên đường thuận tay cướp sạch tiền bạc, lương thực trong kho phủ đã chuẩn bị để nộp lên cho triều đình.

Tổn thất những tài vật đó đều có thể vơ vét lại trên đầu những hộ giàu có và dân chúng, nếu không đủ lệnh cho đám quan viên địa phương cạo đầu. Nhưng làm thế nào báo cáo với triều đình thì khiến cho đám người đó hoàn toàn khó xử, nếu viết theo lời Trương Kim Xưng nói thì quá mức khoa trương, nói dối vạ nhất bị người ta khám phá ra tính mạng mọi người khó bảo toàn. Nhưng nói là không chiến mà đầu hàng, án theo luật lệ Đại Tù, hình như đó cũng là tội chết. Không chết trong tay Trương Kim Xưng nhưng lại bị triều đình chặt đầu, loại hành động ngu ngốc này cần rất nhiều dũng khí. Bàn bạc tới bàn bạc lui rốt cuộc có một viên thư lại nghĩ ra được

một chủ ý hay. Kiến nghị quận trưởng đại nhân lấy bất biến ứng vạn biến, cứ coi như mọi người cùng mơ một giấc mơ, trên thực tế chưa từng xảy ra chuyện gì, dù sao hiện tại thiên hạ biến loạn liên tục, không mất thành mất đất sẽ không thu hút nhiều sự chú ý từ phía triều đình. Chỉ cần mọi người không chủ động báo lên, vô luận là kinh sư hay Đông Đô, sẽ không ai phái người tới điều tra Trương Kim Xưng có từng đi vào thành Long Cương hay không? Trừ khi đám đại lão trong triều rảnh rỗi thiếu việc làm!

Đám quan viên nghe xong kế này ai nấy đều khen hay, lập tức phái nha dịch dán thông báo trấn an dân chúng, nghiêm cấm tung tin truyền lời đồn nhảm nếu không khép vào tội thông đồng với phỉ tặc. Sau khi hù dọa bách tính một trận xong lại vội vàng vàng viết vài phong thư dùng khoái mã đưa đến các quận xung quanh, lấy danh nghĩa đồng liêu nhắc nhở quan lại các quận, Trương Kim Xưng đốc toàn bộ quân lực vừa mới 'vòng' qua Long Cương, mong mọi người cẩn thận.

Nói ra cũng kỳ lạ, tuy rằng đối nội Trương Kim Xưng cấm tiết lâu la nghe ngóng hướng đi lần này nhưng đối ngoại lại không hề đề phòng, có mười tám tín sử của quận Tương Quốc gần như ra roi giục ngựa chạy qua trước mắt hăn nhưng hăn không hề ngăn cản, chạy qua cũng không phái người đuổi theo, mặc cho tin tức Trương gia quân ra khỏi ỗ truyền đi với tốc độ chóng mặt.

Đại quân xuôi theo hướng nam vượt qua Sa Hà, vòng quanh Bàn Sơn, dọc theo đường đi phàm là thành trì, bảo trại chưa nộp phía bảo an đúng hạn thì gõ một cái rồi đi. Đối với những trại, bảo lũy không chịu giao nộp phía bảo an tức thì huyết chiến, hoàn toàn thiêu rụi bọn chúng. Cứ vừa đi vừa đánh như vậy khoảng nửa tháng quấy cho toàn bộ các quận huyện vùng phía nam Hà Bắc run rẩy lo sợ, đến nỗi ngay cả ban ngày cũng không dám mở cổng thành cho dân chúng ra ngoài. Đúng vào thời điểm tướng sĩ các quận mài sẵn giáo chờ đợi thì Trương gia quân lại đột nhiên mất đi hứng thú tiếp tục

cướp bóc, ở nơi giao nhau giữa Vũ An quận và Ngụy quận lấy một yếu tắc bỏ hoang tên gọi Phủ Sơn đóng trú tại đó.

Phủ Sơn thuộc dãy Thái Hành sơn, trên thông Vũ An, cúi đầu nhìn Ngụy quận, địa thế hiểm yếu mười phần. Vạn nhất một ngày nào đó Trương gia quân cao hứng, không cẩn thận có thể ngược dòng Chương Thủy xuyên qua Thái Hành trực tiếp đánh vào các quận Hà Đông. Lần này, không chỉ quan viên địa phương vùng phía nam Hà Bắc sợ hãi trong lòng mà còn cả đám quan viên vùng phía nam quận Hà Đông cũng đang đứng ngồi không yên. Công văn cấp báo nhiều như tuyết rơi ào ào đổ về Đông Đô, xin triều đình gia tăng binh lực tiêu trừ phi tặc, sớm ngày trả lại yên bình cho địa phương.

- Đám cầu quan trong triều kia thật sự hồ đồ như chúng ta mong đợi?

Không chỉ đám quan viên địa phương Đại Tùỵ thắc thỏm bất an mà cả đám trại chủ dưới trướng Trương Kim Xưng trong lòng cũng nóng như lửa đốt. Lần này chủ động xuất kích, binh lính có thể chiến đấu của Cự Lộc trạch gần như được mang đi hết toàn bộ, mà mục tiêu tác chiến lại vô cùng quái dị, dĩ nhiên định bức Hữu Vũ hầu tướng quân Phùng Hiếu Từ ra khỏi bức tường cao của Lê Dương, đến địa hình Phủ Sơn, bất lợi cho kỵ binh triển khai, tiến hành một trận quyết chiến!

- Quản nhiều vậy làm gì, nếu triều đình không chịu hỗ trợ, chuyến này chúng ta cứ xem như là đi luyện binh, dù sao bên phía trạch địa cũng có hai người lão nhị và Quyên tử trông coi, nhất thời nửa khắc không kẻ nào đánh hạ được đâu!

Trương Kim Xưng trời sinh tính tình lạc quan, không xem mỗi lo lắng của mọi người vào đâu.

- Nếu hẳn chịu hỗ trợ thì sao đây, ở bên ngoài Thái Hành sơn chúng ta sẽ tặng cho Phùng Hiếu Từ một lễ vật lớn, cũng để cho đám lão thiếu gia các

vùng Hà Bắc mở mắt ra nhìn, dạng nhân tài nào mới là chân anh hùng, loại người nào là giả trí thức, thấy quan quân liền co chân bỏ chạy!

Nửa câu sau khiến cho mọi người bật cười ha hả. Huynh đệ của Cự Lộc trạch từ trước đến nay không quá kính phục Cao Sĩ Đạt, thủ lĩnh lực lâm vùng Hà Bắc. Lần trước tâm phúc của Cao Sĩ Đạt là Đậu Kiến Đức gặp Phùng Hiếu Từ không chiến mà chạy nhưng sau đó các huynh đệ Cự Lộc trạch liều mạng đuổi Phùng Hiếu Từ từ cửa nhà họ chạy thẳng về Lê Dương. Nếu như lần đó mọi người thật sự một lòng quyết chiến đã thuận lợi chặt đầu Phùng Hiếu Từ xuống rồi, sau này trên lực lâm đạo với thực lực vi tôn sẽ không còn Cao đại đương gia nữa, anh hùng hào kiệt các oa các trại lần lượt tới gia nhập, thế lực Cự Lộc trạch chắc chắn một bước lên trời.

- Là lừa là ngựa lôi ra ngoài mới có thể nhìn rõ được, không thể dựa vào vài tiếng kêu lúc tối lửa tắt đèn được!

Nghe được tiếng cười hiểu ý của đám huynh đệ, Trương Kim Xưng hài lòng vô cùng, liếc nhìn bát đương gia Lô Phương Nguyên một cái tiếp tục nói:

- Mọi người đã ngỡ ngàng đầu làm phản tự nhiên là ai có bản lĩnh thì đi theo kẻ đó, có thể kéo tên cầu hoàng đế xuống ngựa hay không không nói nhưng nhất định phải biến con đường này ngày càng rộng rãi thoáng đảng, không thể như nuôi ba ba trong rọ, càng nuôi càng gầy.

- Thuộc hạ được đi theo đại đương gia thực sự là tích đức ba đời!

Lô Phương Nguyên cũng là kẻ thông minh, cảm giác được áp lực từ ánh mắt của Trương Kim Xưng vội vàng đứng thẳng người chấp tay bày tỏ thái độ. Hắn là cái đinh do Cao Sĩ Đạt dùng thân phận thủ lĩnh lực lâm cắm vào Cự Lộc trạch, nhưng một năm trở lại đây bởi vì thực lực giữa Cao Sĩ Đạt và Trương Kim Xưng xảy ra biến hóa mang tính căn bản cho nên không thể không buông tha ý định ban đầu tiến vào Cự Lộc trạch. Trước mắt không nói đến việc mối liên hệ giữa Cự Lộc trạch và Đậu Tử Cương bị quan quân

chặt đứt, cho dù Cao Sĩ Đạt có mệnh lệnh truyền đến, Lô Phương Nguyên cũng phải chủ động đưa mệnh lệnh đó trình lên cho Trương Kim Xưng nếu không Trương Kim Xưng chỉ cần khẽ động một đầu ngón tay tự nhiên sẽ có kẻ xông lên trước xé tên mù mắt kia ra làm tám khối.

- Cũng không nhất định phải đi theo ta, tương lai nếu có người có tiền đồ hơn lão Trương ta các người cứ thoải mái đi theo hẳn!

Trương Kim Xưng cười xua tay, ý bảo Lô Phương Nguyên không cần hiểu lầm.

- Ra ngoài lăn lộn ai chẳng mong có được tương lai sáng lạn? Đi theo kẻ có bản lĩnh, lão đại trở thành tổng quản, mọi người đều là tướng quân; lão đại thành hoàng đế, mọi người trở thành vương gia khai quốc. Đến khi đó muốn có bao nhiêu ruộng đất thì có bấy nhiêu, muốn cưới bao nhiêu lão bà thì cưới bấy nhiêu, nếu người không sợ đau lưng thì cứ cưới ba trăm sáu chục cũng mặc người, đến khi đó một đêm đổi một người, đổi xong một vòng vừa vặn một năm!

- Ha ha ha!

Các trại chủ, đường chủ bị câu nói của đại đương gia chọc cười nghiêng ngả, nước mắt nước mũi chảy hết cả ra. Đúng là, ra ngoài lăn lộn chẳng phải là muốn có được những điều đó sao? Nếu cả ngày trôi qua giống như lão hòa thượng nghèo vân du bốn phương thì còn ai hứng thú với những việc này. Nào là cứu vớt dân chúng, nào là thay trời hành đạo, đều là rắm thối, bản thân lão tử chính là trời, chăm sóc tốt bản thân thì có gì sai.

Rồi đột nhiên Trương Kim Xưng thay đổi giọng điệu, sắc mặt trở nên nghiêm túc:

- Chẳng qua nói đi cũng phải nói lại, cưới bao nhiêu nữ nhân đó là chuyện của bản thân người, chỉ cần người có sức là được, nhưng phải được cô gái nhà người ta đồng ý! Hiện tại chúng ta có thể cướp, tương lai không thể tùy

tiện cướp đoạt, làm tặc và làm quan không thể giống nhau, nếu làm quan mà còn xem mình như giặc cướp thì chẳng phải trời kia phải loạn sao?

Lời này của đại đương gia có ý gì? Các vị trại chủ, đường chủ ngoại trừ số ít kẻ có tâm cơ ra thì còn lại đều nhúu mày suy ngẫm. Vốn chỉ là một câu nói đùa vui thích nói thế nào thì nói lại cường điệu hóa quân kỷ? Lần này ra ngoài trạch, bởi vì đại đương gia rất nhiều lần cường điệu hóa quân kỷ khiến cho rất nhiều kẻ trong đám lâu la bất mãn, nếu như không tiếp tục nghiêm khắc sợ rằng không ít huynh đệ, đặc biệt là lão huynh đệ đã trải qua chiến trường, sẽ sinh lòng khác nội bộ lục đục.

Trương Kim Xưng đoán được trong lòng mọi người không thoải mái, tươi cười vẽ mặt ôn hòa giải thích:

- Trước đây chúng ta tạo phản là bởi vì quan phủ áp bức không còn đường sống nữa. Tương lai chúng ta sẽ làm quan cũng không thể áp bức bách tính tầng chót phản lại chúng ta được?! Trước đây chúng ta không biết phải đi đường nào, chỉ biết qua một ngày tính một ngày cho nên không lo lắng bách tính nhìn chúng ta như thế nào. Nhưng mắt thấy Đại Tùy sắp xong đời rồi, chúng ta cần phải nhìn xa ra một chút, suy nghĩ xem làm thế nào làm quan, nghĩ xem làm thế nào tranh giành thiên hạ với anh hùng phương khác! Cho nên lần này rời trạch ta yêu cầu nghiêm khắc hơn đối với các huynh đệ, nghiêm tới nỗi mọi người cảm thấy ta như đổi thành một người khác. Chỉ có điều lão Trương ta vẫn lưu lại đường sống cho mọi người, không chân chính lấy vài kẻ ra khai đao! Lần này, chúng ta xem như tập dượt thích ứng, chuyện cũ không truy cứu. Lão tử nhắc nhở các vị trước, trở về quản lý tốt các huynh đệ của mình, sau này lại có kẻ cố ý vi phạm quân kỷ nếu bị lão tử chặt đầu các vị cũng đừng đến cầu tình chi cho mệt!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Thu (4)

V

ừa dứt lời, chúng hào kiệt ai nấy rùng mình ớn lạnh trong lòng. Từ năm ngoái sau khi cưới Liễu nhi, tính tình Trương Kim Xưng thay đổi rất nhiều, tính tình tốt hơn không có nghĩa lão biến thành mèo bệnh! Kẻ nào dám vuốt râu nó sớm muộn gì cũng chết, lời nói của lão ở trong đám huynh đệ vẫn là nói một không hai.

- Phùng Hiếu Từ đã bị chúng ta đánh bại một trận.

Ánh mắt của Trương Kim Xưng quét một vòng qua mặt mọi người, lưu lại một vết uy nghiêm không thể chống lại.

- Lần này nếu như lão ta tới đây, lão tử liền bày ra thiên la địa võng đợi lão ta. Nếu lão không chịu đến vậy nhất định đã kinh sợ, sau này nhìn thấy cờ hiệu của lão tử phải tránh xa xa. Tóm lại, chỉ một câu nói, sau này toàn bộ lục lâm Hà Bắc là phải xem chúng ta rồi. Kẻ nào muốn là đất bùn nhão thì sớm cút, đừng ngáng chân lão tử!

Nổi danh, lập nghiệp, chiêu binh mãi mã, tiến tới tranh giành đỉnh cao. Mấy tháng nay trên dưới Cự Lộc trạch từ trên xuống dưới bận rộn chính là chuyện đó. Cho nên Trương Kim Xưng tuyên bố đánh xong Phùng Hiếu Từ lão muốn thành lập cờ hiệu của mình, chúng huynh đệ không ai cảm thấy ngoài ý muốn. Mà một khi dựng cờ hiệu lên bọn họ đã không còn thân phận thổ phỉ, giặc cỏ nữa. Cho nên nghiêm khắc quân kỷ, từng bước củng cố uy tín của đội quân ở địa phương cũng là việc nên làm. Nghĩ tới tầng này, vài nhân vật hạch tâm đưa mắt nhìn nhau, lấy Đỗ Ba Lạt cầm đầu trước tiên mở miệng bày tỏ thái độ:

- Lời này của đại đương gia chẳng phải là muốn các huynh đệ thu liễm lại một chút hay sao, điều này đâu có khó làm! Có ai không phải xuất thân cùng khổ, muốn bắt nạt cũng phải bắt nạt đám có tiền, bắt nạt tiểu dân bá tánh thì có ý nghĩa gì!?

Nhị đương gia Tiết Tụng ở lại bảo vệ Cự Lộc trạch, bởi vậy sau khi tam đương gia Đỗ Ba Lạt mở miệng lập tức thành mở đầu cho các huynh đệ khác. Tứ đương gia Vương Ma Tử suy nghĩ một hồi, vội vàng lên tiếng:

- Đúng vậy, tích góp của nhà dân chúng bình thường sao nhiều bằng được đám trang chủ, bảo chủ! Từ nay về sau chúng ta cướp tận lực cướp của những hộ giàu có, còn về nữ nhân, đương nhiên cũng là tiểu thư đeo vàng dây bạc, so với cô bé chặt củi nấu nước thì thuận mắt hơn nhiều. Tuy rằng không thường xuyên thu được vào tay nhưng điều này cũng giống như ăn một miếng đào tiên không ăn một giỏ hạnh nát!

Lời này vừa ra bầu không khí trong phòng lập tức trở nên sôi nổi. Mọi người lần lượt bày tỏ thái độ, tuyên bố bản thân chỉ huy huynh đệ từ nay trở đi giữ nghiêm quân kỷ, không gây thêm phiền toái cho đại đương gia. Đợi cho mọi người biểu lộ thái độ xong xuôi, Trương Kim Xương suy nghĩ một lát rồi nói:

- Lần này rõ ràng đã lấy được Long Cương, ta không đuổi đám quan lại triều đình đó đi mà còn giao Long Cương vào tay bọn chúng, chính là đạo lý này. Long Cương để cho triều đình quản, chúng ta cướp, đập vỡ, bách tính chỉ có thể trách triều đình không thể bảo vệ bọn họ, không trách lên đầu chúng ta. Nếu như Long Cương để cho chúng ta cai quản, bách tính ăn không no, mặc không ấm, mất mặt chính là chúng ta. Làm giặc là một môn nghệ thuật, làm quan cũng là một môn nghệ thuật, không thể lên mặt chém giết lung tung được. Nếu luận về làm quan, bên chúng ta có Tiết lão nhị là kẻ thích hợp nhất, tiểu cử tử cũng là được, những người khác bao gồm cả vị đại đương gia là ta đây sợ rằng cũng không làm tốt được.

- Đại đương gia cất nhắc rồi, tôi có được như ngày hôm nay chẳng phải toàn dựa vào đại đương gia nâng đỡ đấy sao!

Đột nhiên nghe Trương Kim Xưng chuyển chủ đề hướng về phía mình, Trình Danh Chấn vội vàng đứng dậy thi lễ. Hắn biết sự quật khởi của bản thân đã gây ra rất nhiều mâu thuẫn cho nên ngày thường làm việc rất khiêm tốn, có thể không hiển lộ tận lực không hiện sơn lộ thủy.

- Người là Thiên lý câu của Cự Lộc trạch chúng ta, cất nhắc như vậy không quá đáng!

Trương Kim Xưng nhìn Trình Danh Chấn vô cùng hài lòng thỏa mãn với vị ái tướng dưới quyền của mình. Từ sau khi Trình Danh Chấn gia nhập trạch, lão làm chuyện gì cũng thông thuận, đơn giản là như hổ thêm cánh, như rồng thuận gió. Loại cảm giác này khiến cho lão đặc ý vong hình, căn bản không để ý đến cảm thụ của những kẻ khác.

- Buông tay làm, lão tử xem trọng người. Đánh xong Phùng Hiếu Từ, lão tử lập cờ hiệu, trước tiên phong người làm đại tướng quân!

Mặc dù trước mặt mọi người tuyên bố giao toàn quyền quân vụ cho Trình Danh Chấn xử lý nhưng Trương Kim Xưng vẫn không yên tâm, đến tối nay loại cảm giác bất an này càng mãnh liệt. Lão không cách nào ổn định lại tâm trạng nóng nóng buồn bực, sai phó thân binh gọi lão huynh đệ Đỗ Ba Lạt và Vương Ma Tử tới, ba người ngồi uống rượu giải buồn.

Nửa vò rượu vàng vào bụng, cái miệng của Vương Ma Tử lập tức mở rộng, mặc kệ Đỗ Ba Lạt có cao hứng hay không, bắt đầu la hét không ngừng oán giận Trương Kim Xưng thiên vị, quá dựa dẫm vào thanh niên khiến cho các lão huynh đệ làm bất cứ việc gì cũng phải nhìn sắc mặt của văn bối, người trước kẻ sau không ai ngẩng đầu lên được.

Trương Kim Xưng chờ đợi chính là những lời này, nhìn Đỗ Ba Lạt vô cùng thẳng thắn nói:

- Các huynh đệ chúng ta quen biết bao nhiêu năm rồi, lão Trương ta là người thế nào hai người các người còn không biết sao? Chỉ cần ta có thịt ăn nhất định sẽ không để cho lão huynh đệ chỉ ngửi mùi hương không.

Đặt vò rượu xuống, lão tiếp tục bổ sung:

- Chỉ là nói đi cũng phải nói lại, trong chúng ta quả thực chỉ có tiểu cửu tử là có khả năng đánh trận. Ta không dựa vào y, các người nói xem ta có thể dựa vào ai nữa đây?

- Dù vậy cũng không thể nâng nó lên trời như thế chứ!

Vương Ma Tử cũng liếc xéo Đỗ Ba Lạt một cái, không nóng không lạnh.

- Cho đến hiện tại các huynh đệ trong trại của ta đã nhịn không được nữa rồi, muốn đổi trại chủ mới, bọn họ cũng nở mày nở mặt theo!

- Đó là do thủ đoạn họ Vương người quá kém, có chỗ tốt toàn chiếm lấy cho riêng mình để các huynh đệ ngày ngày uống gió tây bắc!

Đỗ Ba Lạt khinh thường liếc xéo lại hắn, vừa nhai miếng thịt bò trong miệng vừa cười lạnh trào phúng.

- Vừa muốn được người ta tôn kính vừa không cho người ta ăn no, cái chức trại chủ này quá tiện nghi rồi. Nếu là lão tử cũng giống như người sớm đã bị người ta đánh lén sau lưng rồi!

- Người giỏi, hai ngàn Duệ sĩ cho người ta đánh một trận quay về một nửa!

- Đó là ta nguyện ý. Nói thế nào đi nữa thì hắn cũng là con rể của ta, công là công, tư là tư. Chuyện công ta không làm khó nó, về đến nhà nó dám láo lếu ta vác gậy đập chết.

- Ai đánh ai còn chưa biết được đâu! Nói thật dễ nghe.

- Dù sao chúng ta cũng là người một nhà. Họ Vương người không phục nhất định phải ăn đòn!

Mắt thấy một đôi lão ca mắt to mắt nhỏ nhìn nhau chăm chăm, Trương Kim Xưng vội vàng đứng ra giải hòa:

- Uống rượu, uống rượu. Đừng cãi nhau. Ba Lạt nói đúng đấy, việc công là việc công, chúng ta đều phải nhờ vả tiểu cửu, về lý mà nói hẳn là văn bối của chúng ta, ai cũng có thể đánh hẳn. Ma Tử người cũng đừng ghen ăn tức ở nữa. Nếu ta đã giao toàn quyền quân vụ cho người, nhất định mỗi ngày người phải làm đến nửa đêm, mà chưa chắc đã xong việc. Tuy rằng ta dựa dẫm nhiều vào tiểu cửu nhưng một ngày nào đó hẳn thật dám bất kính đối với bất cứ người nào trong các người, ta nhất định sẽ ra mặt thu thập hẳn! Tương lai Cự Lộc trạch chúng ta càng lúc càng lớn, tôn ti trên dưới lớn nhỏ này nhất định phải theo.

Ba người đều là kẻ lọc lõi giàu kinh nghiệm, có những chuyện chỉ cần nhắc tới trong lòng lập tức hiểu rõ ràng. Vương Ma Tử vừa rồi mượn cơ hội oán trách bản thân bị lạnh nhạt, nhắc nhở Trương Kim Xưng không nên để mặc cho Trình Danh Chấn kiêu ngạo. Mà Đỗ Ba Lạt lại đã kích Vương Ma Tử đồng thời biểu lộ rõ thái độ của bản thân; con gái, con rể và bản thân là người cùng một nhà, trung thành tận tâm vì Cự Lộc trạch bán mạng, sẽ không nổi lòng riêng. Nhưng cũng hi vọng Trương đại đương gia có sự hồi báo, đừng chỉ bắt ngựa chạy mà không cho nó ăn cỏ. Về phần Trương Kim Xưng, lại từ quan hệ giữa trưởng bối và văn bối phát triển lên tới trật tự trong nội bộ Cự Lộc trạch, ám chỉ bản thân tiếp tục buông quyền ở mặt quân vụ nhưng uy nghiêm của đại đương gia tuyệt đối không thể khiêu chiến.

- Uống rượu, uống rượu! Không nói nữa, có vài kẻ không phục, tự mình ra ngoài trổ tài bản lãnh xem thử, ngồi nhà bốc phét không tính là bản lãnh!

Đỗ Ba Lạt nâng vò rượu lên, tươi cười hưởng ứng theo lời kêu gọi của Trương Kim Xưng.

Tình thế người ta giữ, Vương Ma Tử dù trong lòng không vui cũng chỉ đành nín nhịn, nâng vò rượu lên cùng với hai vị lão huynh đệ, ngẩng đầu uống ngum lớn. Nửa vò rượu vào bụng, nửa còn lại đổ xuống cổ.

- Xem bộ dạng hồ đối của người kìa, giống như chưa bao giờ được uống rượu vậy!

Trương Kim Xưng đã đạt được mục đích, quay sang bắt đầu chỉnh sửa Vương Ma Tử.

- Làm trại chủ nhất định phải có dáng dấp của một trại chủ. Tương lai chúng ta tự lập cờ hiệu, giống như người ăn cơm cũng không có phong cách, để cho người làm Thái thú cũng chẳng khác gì bảo người đi trông coi cửa thành.

- Cái, cái đó gọi là gì ấy nhỉ. Tôi vừa mới học được một câu, mộc, mộc, mộc hầu nhi quan*!

Đỗ Ba Lạt nhanh chân lợi dụng cơ hội này đánh chó xuống nước, cố ý khiến cho Vương Ma Tử không xuống thang được.

(*:Vượn đội mũ người.)

- Đây là bản sắc chân thật của ta, không giống như một số kẻ, mới có tí đã coi trời bằng vung!

Vương Ma Tử lau mặt, ngênh đầu trả lời một cách mỉa mai.

- Được rồi, được rồi, mấy người chúng ta hiểu nhau quá rõ rồi mà, đều cố gắng thay đổi đi thôi, tạo ấn tượng tốt cho đám thanh niên!

Trương Kim Xưng mỉm cười lấy khối vải lụa trắng như tuyết từ trên tay thì nữ ném cho Vương Ma Tử:

- Người lau trước đi, đột nhiên ta nghĩ tới một việc xấu để người đi làm!

Nghe được có việc cần làm, oán khí trong lòng Vương Ma Tử lập tức giảm đi rất nhiều, lau loạn khuôn mặt sau đó ném xuống đất, xem miếng vải quý ngang lụa giang tô như tấm giấy vụn.

- Người nói, dù là nhiệm vụ dẫn dụ Phùng Hiếu Từ tới đây ta đảm bảo không nhúu mày lấy một cái!

- Ta thấy người là kẻ không thích ngồi yên một chỗ, cùng chúng ta ngồi đợi chỗ này còn không bằng thuận theo bờ bắc sông Chương, vượt qua Thái Hành sơn đến Hà Đông làm một chuyến!

Trương Kim Xưng dùng ngón tay gõ gõ lên bàn rượu, thấp giọng phân phó:

- Đi nhanh về nhanh, phóng hỏa giết người nhiều một chút khiến cho đám gia hỏa trong triều đình kia nóng ruột như đang nhảy trên đồng lửa!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Thu (5)

Đ

ại đương gia nói là?

Vương Ma Tử trợn tròn mắt, da mặt run rẩy co rút thành một đoàn. Vài canh giờ trước Trương Kim Xưng còn ở trước mặt mọi người nhấn mạnh quân kỷ, nhưng bây giờ lại lén dặn dò hăn cố gắng giết người phóng hỏa. Điều này thay đổi quá lớn, quả thực hăn có chút không theo kịp tiết tấu.

- Cho người tới Hà Đông làm nghề nghiệp chính của chúng ta, giết người phóng hỏa!

Trương Kim Xưng bất mãn liếc xéo hăn một cái, hậm hực nói. Dân đen như vậy còn dám tranh giành địa vị với đám thanh niên, đối lại là bất kỳ kẻ nào trong đám Trình Danh Chấn, Đoạn Thanh, Vương Nhị Mao, chỉ cần nghe mình nói thoáng qua khẳng định đã hiểu được rốt cuộc là ý tứ gì.

Không nhắc nhở còn tốt, càng nhắc nhở Vương Ma Tử càng cảm thấy trời đất xoay tròn:

- Ban ngày lão Trương người còn. . .?

- Tên đầu heo nhà người! Tại sao Trương Kim Xưng ta lại có một huynh đệ như người kia chứ!

Trương Kim Xưng hung hăng đá cho đối phương một cước, hận không thể moi tim Vương Ma Tử ra ngoài nhìn xem có phải làm từ gỗ mục không.

- Cự Lộc trạch là sào huyệt của chúng ta, các vùng xung quanh nó trong tương lai đều là căn cơ của chúng ta, đương nhiên không thể tùy tiện cướp

đoạt. Mà phía tây Thái Hành sơn, chúng ta không phải cố kỵ gì cả hơn nữa vẫn còn chưa biết nơi đó sẽ là địa bàn của ai, chúng ta còn cần phải khách khí sao. Người tới đó thỏa sức cướp bóc, đốt phá, quân kỷ ta chỉ quan tâm mặt đông Thái Hành sơn, vượt qua Thái Hành sơn thì hoàn toàn vô tác dụng!

- Vậy cũng được, thỏ không ăn cỏ gần hang!

Vương Ma Tử hí hóp đôi mắt tam giác nhiều ít đã hiểu được dụng ý của Trương Kim Xưng. Đối với quân kỷ mới hẳn là kẻ phản đối mạnh mẽ nhất, làm cường đạo không giết người cướp của thì còn gọi là cường đạo nữa sao? Mà sự sắp xếp này của Trương Kim Xưng lại vừa khéo hợp với lòng hăn, một mình ra quân, thích làm gì thì làm nấy không có mục tiêu cụ thể cũng không có nhiệm vụ cụ thể. Loại chuyện tốt này đi đâu mà tìm chứ? Rốt cuộc vẫn là đại đương gia hiểu rõ tâm trạng của lão huynh đệ!

Trương Kim Xưng quả thực hiểu rõ Vương Ma Tử suy nghĩ gì tuy nhiên tâm tư của lão thì Vương Ma Tử căn bản không thể đoán được.

- Sau khi người vượt qua Thái Hành sơn, chú ý an toàn của bản thân đừng cậy mạnh, không đánh được thì lùi lại, chạy về một mẫu ba tấc đất của chúng ta, ta nhất định có thể đỡ được cho người!

- Đúng vậy, đúng vậy!

Vương Ma Tử liên tục vâng dạ, e sợ Trương Kim Xưng một lần nữa đổi ý. Tính khí của lão huynh đệ hẳn biết, chủ ý đưa ra cực nhanh mà thay đổi cũng cực nhanh.

- Tối nay tôi lập tức lên đường, đảm bảo quấy cho Thượng Đảng quận long trời lở đất! Huynh và Ba Lạt ca cứ chờ mà xem đi.

Đỗ Ba Lạt trừng mắt nhìn hăn, mặc dù rất bất đắc dĩ với bộ dáng tiểu nhân vênh váo đắc ý đó nhưng vẫn quan tâm dạn dò:

- Đừng ham huyện thành, phủ thành, đánh vài bảo trại là đủ. Tường thành của huyện thành và phủ thành quá cao, đợi người đánh vào rồi viện quân của người ta cũng đánh giết tới nơi.

- Tôi làm gì có bản lĩnh mà đánh huyện thành, binh khí vừa tay, khôi giáp đều nằm ở trong tay con rể lão cả! Chỉ dựa vào liêm đao, cán cuốc trong tay tôi cũng chỉ đứng ngoài thành trông vào thôi!

Vương Ma Tử căn bản không biết tốt xấu, phần nộ oán hận.

- Người như người thật không biết đủ.

Trương Kim Xưng vỗ hăn một cái, cười cắt ngang:

- Vài tên các người kiếm được chỗ tốt, đã khi nào phân chia cho Tiểu cừu chưa? Tiểu cừu nhà người ta dùng mạng đổi lại đám vũ khí vừa tay đó, sao có thể đến phần các người được?

- Có bản lĩnh thì tự mình đi cướp đi, chúng ta nhất định không tranh đoạt với người!

Đỗ Ba Lạt tức giận lỗ mũi bốc khói, chế nhạo:

- Chỉ là đừng để cho người ta bắt được, lúc đó lại hại ta phải tới cứu người!

Trong mấy lần hành động đơn độc gần đây nhất, Trình Danh Chấn cướp được từ trong tay quan quân một lượng lớn vũ khí chất lượng tốt như áo giáp, giáo dài, mạch đao, cung tốt. Mỗi lần có thu hoạch hăn đều phân chia ra làm ba phần, lấy ba thành 'hiếu kính' đại đương gia Trương Kim Xưng, bốn thành phân chia cho quân đội trong vài lão doanh trại khác, chỉ lưu lại ba thành cuối cùng trang bị cho thuộc hạ của mình. Bởi vậy, từ Trương Kim Xưng cho đến các vị trại chủ khác đều thu được chỗ tốt từ Trình Danh Chấn, ăn đồ của người thì ngậm miệng chặt. Vương Ma Tử thêu dệt chuyện

ở việc phân chia chiến lợi phẩm thuần túy là không biết tốt xấu, lấy oán trả ân, không chỉ khiến cho Đỗ Ba Lạt một bụng tức giận không thoải mái mà ngay cả Trương Kim Xứng cũng không đứng về phía hắn.

- Đánh thì đánh, huynh đệ dưới tay lão tử không phải đất bùn.

Vương Ma Tử không chiếm được sự ủng hộ, chỉ đành hậm hực từ bỏ.

- Vùng Hà Đông béo tốt kia lão tử ăn bụng no căn miệng đầy dầu mỡ, khi đó các người ngàn vạn lần đừng đỏ mắt thòm thèm!

Nói xong, hắn không còn tâm trạng nào uống rượu tiếp nữa, đặt vò rượu xuống bàn, thuận tay xé một cái đùi gà cho vào miệng, thản nhiên bỏ đi.

Lúc này đã gần sang giờ Hợi, đại đa số lâu la đã đi ngủ. Sau khi nghe được mệnh lệnh của trại chủ nhà mình, không ít tiếng mắng chửi hùng hổ bò dậy thu thập trang phục vật dụng, lương khô chuẩn bị xuất phát.

Sớm đã có người mang tin tức báo cho Trình Danh Chấn khiến cho hắn giật mình kinh hãi, có lòng đi tìm Trương Kim Xứng khuyên can lão nhưng suy nghĩ một hồi thì yên lặng quay trở lại trước bản đồ.

- Đại đương gia cũng thật là!

Đám người Đoạn Thanh, Chu Lễ Hồ, Trương Trư Bì, Hàn Cát Sinh, Vương Nhị Mao đang ở trong doanh trại Trình Danh Chấn thương nghị an bài hành động lần tiếp theo, nghe được Trương Kim Xứng đột nhiên thay đổi mệnh lệnh trong lòng đều phần hận bất bình.

- Nhất định là tên Vương Ma Tử kia lại đánh rắm trước mặt đại đương gia!

Trương Trư Bì lẫn lộn ở Cự Lộc trạch thời gian lâu nhất, cũng là kẻ hiểu rõ nhất về tình hình nội bộ của Trương gia quân, cười lạnh vài tiếng thấp giọng đề nghị:

- Nếu như cửu trại chủ không tiện xuất hiện thì để tôi đi tìm ngũ đương gia. Vương Ma Tử sợ nhất là ngũ gia, mỗi lần mượn rượu làm càn đều bị ngũ gia hung hăng thu thập!

- Bản thân đại đương gia không động tâm thì người khác có đâm chọc cũng có tác dụng gì?

Vương Nhị Mao cười lạnh liếc xéo Trương Trư Bì, một lời vạch trần huyền cơ. Sau khi đuổi Chu Trữ đi hẳn giống như biến thành một người khác, thay đổi đầu tiên đó là bộ dáng cột nhà trước kia, hoặc là không nói năng gì, một khi nói đều không để lại đường lui.

Đám tướng lĩnh im lặng thừa nhận, đều hiểu được Vương Nhị Mao nói đúng điểm chính. Quả thực Trương Kim Xưng cực kỳ tin dùng đám thanh niên Trình Danh Chấn nhưng đồng thời, lão ta còn có ý đồ mượn dùng đám lão huynh đệ kiểm chế sự quật khởi của đám người mới. Thủ đoạn này không tính là cao minh cũng không đẹp, cuối cùng bị mọi người dễ dàng nhìn thấu, khiến cho lòng người không thoải mái.

Trong lòng Trình Danh Chấn vô cùng rõ ràng đối với chuyện đã xảy ra, khẽ cười quét mắt nhìn mọi người một lượt, thấy mọi người đều vô cùng uể oải thì lắc đầu, thấp giọng nói:

- Tôi đang định đề nghị với đại đương gia phái người chủ động đánh sang Hà Đông đấy, thật không ngờ tứ đương gia lại đi trước một bước. Vậy càng tốt, thôn xóm của Thượng Đảng quận không nhiều, tứ đương gia mang theo huynh đệ của ông ta tới đó đủ để quấy cho vùng tây Thái Hành sơn long trời lở đất. Nếu như quan lại hai vùng Hà Đông và Hà Bắc không ngừng cấp báo về triều đình, Phùng Hiếu Từ cho dù có người trong triều chống đỡ khẳng định không thể tiếp tục chống đỡ, chỉ cần lão ta rời khỏi Lê Dương thì kế hoạch của chúng ta đã hoàn thành được một nửa!

Nhìn thấy người chịu ủy khuất đã tình nguyện nhẫn nhịn, cơn tức trong lòng mọi người cũng dần dần tiêu tan. Dù Trương Kim Xương có làm không đúng đi nữa thì ông ta vẫn là đại đương gia của chi đội ngũ này, cơ nghiệp của Cự Lộc trạch là do lão ta và một đám lão gia hỏa sáng lập nên, mọi người chỉ chịu chút thiệt thòi nho nhỏ thì nhịn đi.

- Phùng Hiếu Từ là lão tướng dày dặn kinh nghiệm, tuy rằng lần trước thua thiệt ở trong tay chúng ta nguyên nhân chủ yếu là bởi vì coi thường khinh địch. Lần trước lão ta lùi lại quá nhanh, huynh đệ dưới trướng căn bản không bị thương tổn đến gân cốt. Lần này chúng ta nghênh ngang trêu chọc lão ta như vậy. . .

Trương Trư Bì không muốn tiếp tục dây dưa vấn đề Vương Ma Tử dẫn quân tây tiến, chỉ vào bản đồ nhỏ giọng phân tích.

- Nhất định là khúc xương cứng. Không phải là khúc xương cứng thì làm sao chứng minh được hàm răng của chúng ta tốt?

Vương Nhị Mao cười lạnh cắt ngang, hai tay chấp trước ngực căn bản không đặt nguy hiểm phía trước vào mắt.

- Tôi lo lắng là lão ta cũng có ý nghĩ như vậy!

Trương Trư Bì mỉm cười, tiếp tục bổ sung:

- Nếu lão ta muốn một mẻ tóm gọn chúng ta thì nhất định sẽ không hành động đơn độc. Ngụy Chinh và Ngụy Đức của Vũ Dương quận ở đó đã lâu trong tay không ít quận binh, Thanh Hà Dương Thiện hội có lẽ cũng sẽ thừa cơ xuất binh! Chỉ một mình Phùng Hiếu Từ căn bản không đáng sợ, một khi chân chính giao chiến chúng ta sẽ phải lấy một đánh ba.

- Trương lão ca vẫn thích nâng chí khí kẻ địch, diệt uy phong bên mình như vậy!

- Đơn giản là binh tới tướng đỡ, chúng ta há sợ kẻ nào tới?

Mọi người bị lời phân tích của Trương Trư Bì làm cho rùng mình, mồm năm miệng mười phản bác.

Trương Trư Bì không hề tức giận, mỉm cười đợi Trình Danh Chấn giải thích nghi hoặc cho mình. Trình Danh Chấn trầm ngâm một hồi, nhỏ giọng nói:

- Trương lão ca nói đích xác có đạo lý nhưng trận này chỉ sợ đánh nhỏ, đánh lớn lại không đáng sợ. Dương Thiện hội từng chịu thiệt thòi ở trong tay chúng ta, cho dù chạy tới trợ uy cũng không dám dễ dàng xông lên tuyến đầu. Ngụy Chinh và Ngụy Nguyên Trường đều là loại khó nhằn, chẳng qua dựa vào kinh nghiệm giao tranh trước đây giữa chúng ta và hai người bọn chúng mà xem thì bọn chúng bị Nguyên Bảo Tàng khống chế, căn bản không thể tự quyết định. Mà Nguyên Bảo Tàng chẳng qua chỉ là một tên cầu hù trong ố, không nỡ rời khỏi một mẫu ba tấc đất nhà mình. Cho dù hắn có chạy ra cũng sẽ cẩn thận vô cùng, không muốn thay Phùng Hiếu Từ làm tiên phong đâu. Cho nên trước khi hai nhà kia không tới trợ uy Phùng Hiếu Từ tình thế bất ổn còn có cơ hội rời đi. Nếu như quận binh Thanh Hà và Vũ Dương quận đều tới rồi, Phùng Hiếu Từ chắc chắn phải chết!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Thu (6)

N

ghe được Trình Danh Chấn nói rõ ràng như vậy tâm trạng của mọi người trở nên thoải mái. Trương Trư Bì quan sát bản đồ một lượt, mỉm cười hỏi:

- Chẳng lẽ Cửu đương gia năm chắc chém đầu Phùng lão tặc? Nếu thật sự có thể giết chết lão ta, sau này nửa vùng Hà Bắc sẽ do chúng ta nói chuyện.

- Giết chết lão tặc rồi nhìn xem còn kẻ nào dám ở trước mặt chúng ta nhảy nhót!

Đám người Đoạn Thanh, Chu Lễ đều là ghé con mới sinh căn bản không hiểu lão hồ đáng sợ như thế nào, sẵn tay áo bộ dạng hùng hổ.

Đưa mắt nhìn khắp cả vùng phía nam Hà Bắc, trước mắt triều đình chỉ phái ra một chi phủ binh của Phùng Hiếu Từ trấn thủ. Lộ binh mã này mặc dù đã trải qua một trận thất bại nhưng có sự tồn tại của nó quận binh của những vùng khác giống như bộ xương có trái tim. Đám lưu khấu các vùng khác đều đang thấp thỏm bất an, luôn luôn đề phòng lão hồ Phùng Hiếu Từ một ngày chữa lành vết thương xông về phía mình.

Mà Cự Lộc trạch nhổ đi cây đình của Phùng Hiếu Từ chẳng khác nào đã giải quyết cho lục lâm đồng đạo một mối họa tâm phúc. Uống nước nhớ ơn người đào giếng, giang hồ hào kiệt đều đang suy nghĩ có nên đổi một thủ lĩnh khác không, rốt cuộc là đi theo ai càng có tương lai hơn!

- Lâm trận chém lấy thủ cấp đại tướng của quân địch, ta quả thực không có bản lãnh này! Đưa mắt nhìn khắp Cự Lộc trạch chúng ta cũng chỉ có

Trương Bì Trư người và Hác ngũ thức võ nghệ tinh thông chút, còn lại những người khác đều là cây mạnh mà thôi!

Trình Danh Chấn mỉm cười lắc đầu, hung hăng nịnh bợ Trương Trư Bì một hồi. Thấy đối phương đã đỏ mặt, ngừng lại một lát rồi tiếp tục nói:

- Nhưng lời nói ban ngày của đại đương gia đã nhắc nhở tôi. Triều đình dù sao cũng là triều đình, thực lực mạnh mẽ quy củ cũng rất nhiều, không như chúng ta muốn thế nào thì làm thế ấy, bại trận thì chạy về Cự Lộc trạch, thua cũng được mà thắng cũng xong. Chỉ cần chúng ta khiến cho quan quân ăn thiệt thòi thì cũng không tính là thua. Phùng Hiếu Từ không cần chúng ta phải ra tay, triều đình Đại Tùy tự nhiên sẽ bắt lão ta làm con dê thế tội, chặt đầu xuống đem cảm ơn trời đất!

Vài câu nói rất nhanh rất thật, người nghe toàn thân phát lạnh. Mọi người đột nhiên phát hiện ra, không biết từ lúc nào ánh mắt của Cửu đương gia trở nên âm trầm lạnh lẽo, vô luận là bài binh bố trận hay là thiết kế âm mưu hại người luôn lạnh lạnh, hờ hững giống như đối phương căn bản không có sinh mệnh.

Đánh trận vùng núi non kỵ binh không cần dùng tới.

Trình Danh Chấn hồn nhiên không phát hiện ra điểm khác thường trong mắt mọi người, chỉ vào bản đồ thấp giọng bố trí:

- Sáng sớm ngày mai ta sẽ đề nghị với Trương đại đương gia phái kỵ binh tới Thanh Chương đề phòng Ngụy Chính và Ngụy Nguyên Trường. Nhiệm vụ này có chút khó khăn, ta đề nghị do Trương lão ca và Nhị Mao cùng nhau đảm nhận!

Trương Trư Bì vốn nín nhịn sắp không được nữa, nghe Trình Danh Chấn phái ra người đầu tiên là mình thì cao hứng hận không thể nhảy múa ăn mừng, tươi cười trả lời:

- Không vấn đề, cứ giao cho lão ca là được. Ngụy Chinh cũng được, Ngụy Nguyên Trường cũng xong, nhất định không cho chúng vượt qua sông Chương!

- Không phải kêu huynh đi ngăn cản quân binh. Chỉ bằng một ngàn một đầu chiến mã của chúng ta dây dưa với quân binh thì quá lãng phí.

Trình Danh Chấn lắc đầu, tiến lên một bước công bố nhiệm vụ tác chiến:

- Nếu như nhân mã của Nguyên Bảo Tàng vượt sông, huynh cứ tránh đường mặc cho hắn đi qua. Vừa rồi chúng ta đã phân tích rõ, sau khi hắn tới căn bản không giúp đỡ gì được cho Phùng Hiếu Từ mà ngược lại sẽ cản trở đường lui lại của phủ binh.

- Vậy ta và Nhị Mao rốt cuộc phải làm gì?

Trương Trư Bì thất vọng bữu môi nhìn Trình Danh Chấn một cái truy hỏi.

- Ưu thế lớn nhất của kỵ binh đó là tốc độ. Tôi sẽ không bố trí nhiệm vụ cụ thể cho huynh và Nhị Mao nhưng sau khi để Nguyên Bảo Tàng đi qua, đường lui của quan quân sẽ ở ngay dưới mí mắt hai người. Làm thế nào mới có thể khiến cho hậu viện quan quân long trời lở đất thì huynh và Nhị Mao cứ làm vậy. Dù sao cũng chỉ một câu nói, đánh không được thì bỏ chạy, chạy tới địa phương mới lại tiếp tục đánh. Giữ liên lạc liên tục với chủ doanh, nếu như có cơ hội thích hợp tôi sẽ giao cho hai người một nhiệm vụ mới, lúc đó có thể hoàn thành được hay không thì phải dựa vào bản lĩnh của hai người!

- Lão tử chuẩn bị lên đường!

Khuôn mặt Trương Trư Bì lập tức tươi cười hơn hở, vui vẻ đáp lại.

- Nhị Mao, người thì sao?

Trình Danh Chấn thấy Vương Nhị Mao một lúc lâu không nói gì thì cười hỏi.

- Ta không vấn đề, người cứ yên tâm đi!

Vương Nhị Mao nhún vai, vẫn bộ dạng trầm uất như cũ. Chu Trữ tự sát đã để lại một vết thương cực sâu ở trong lòng hắn. Trước đây hắn cho rằng ăn to uống lớn, giang hồ ân cừu khoái ý là cuộc sống thích hợp nhất với hắn, mà hiện tại, trong lòng hắn bắt đầu hoài nghi lựa chọn ban đầu của mình là đúng hay sai.

Vì sao Chu Trữ lại hạ độc Đỗ Quyên, Đỗ Quyên đối với cô ấy không tốt sao?

Vì sao Chu Trữ thủy chung không tin tưởng hắn, chỉ đến lúc trước khi chết mới bằng lòng để cho hắn ôm vào lòng?

Kỳ thật đáp án đã rõ ràng chỉ là từ trước đến nay hắn không chịu thừa nhận mà thôi. Chu Trữ chẳng phải là chơi đùa, không phải là cây cỏ, toàn bộ gia đình cô đều chết ở tai nạn của Quán Đào, cô tự nhiên phải báo thù cho gia đình mình. Cũng là một tính mạng giống như nhau, tính mạng của Trình Danh Chấn và Vương Nhị Mao cũng giống như tính mạng của đám người Chu Trạch và Chu Văn, không thể đánh giá mạng của ai giá trị hơn, càng không thể đánh giá mạng của người nào cao quý hơn. Trước đây Chu gia đập tất cả mọi người trong huyện Quán Đào dưới chân, giống như cỏ rác, tội ác tày trời. Trái lại, bản thân và Trình Danh Chấn đặc thế lập tức xem người Chu gia như cỏ rác, đó là chính nghĩa sao? Chẳng qua chỉ là đổi vị trí mà thôi, tội ác vẫn như cũ!

Trình Danh Chấn biết trong lòng hắn vẫn còn ám ảnh về cái chết của Chu Trữ, mỉm cười, quay đầu lại nhìn mấy tên tướng lĩnh trẻ tuổi khác lần lượt phân phó:

- Sáng mai ta cũng sẽ hưởng đại đương gia chờ lệnh, phái ra vài chi tinh duệ đi tới các thành trì, bảo trại ở các nơi của Ngụy quận nói chuyện 'bí ước bảo an', mọi người ai cũng không rời rã, đều đi cùng lúc. Lâm Thủy, Nghiệp Huyền, Phủ Dương, Lâm Chương, mấy huyện này nhân khẩu đều không ít, bảo trại ở những nơi đó đều có hơn hai mươi cái. Mọi người thăm viếng từng cái từng cái một từ từ nói chuyện, cố gắng thu phục hết các vùng mạn bắc sông Thủy trước khi đại quân Phùng Hiếu Từ kéo tới. Khi chúng ta xuất quân không mang theo nhiều quân lương, các huynh đệ có thể ăn no hay không hoàn toàn là dựa vào mọi người hết.

- Tuân lệnh!

Nghe được dẫn dắt một chi đội ngũ đi các nơi dọa nạt các hộ lớn, chúng tướng lĩnh đều vô cùng hăng hái. Trình Danh Chấn xử lý công việc có tình có lý, làm người thanh liêm chính trực. Mỗi lần mọi người ra ngoài dọa nạt đại hộ thu hoạch được thứ gì hăn cơ bản đều không dính vào. Như vậy, trừ bỏ quy củ nộp lên cho trại chủ, tài sản lưu lại trong tay người tham dự là vô cùng khả quan, cho nên, hăn mới có thể trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy đạt được sự ủng hộ của tất cả các tướng lĩnh trẻ trong Cự Lộc trạch, điều này không có gì lạ.

- Nhớ kỹ việc mà ban ngày đại đương gia nhấn mạnh!

Thấy mọi người ai nấy hăng hái vui vẻ, Trình Danh Chấn trịnh trọng dặn dò.

- Đã biết. Chỉ cần bọn họ ngoan ngoan giao ra lương thực và tiền tài chúng tôi sẽ tận lực ít tạo sát nghiệp là xong!

Hàn Cát Sinh hiểu rõ tính tình của Trình Danh Chấn, dẫn đầu trả lời.

- Có thể không giết người vậy không giết!

Trình Danh Chấn mỉm cười gật đầu, sau đó thay đổi giọng điệu, ánh mắt sắc bén như đao:

- Nếu như có kẻ nào dám chống cự, vậy không cần khách khí. Nhớ kỹ 'diệt cỏ tận gốc', chấm dứt hậu họa!

Đám huynh đệ sững sốt, đưa mắt nhìn mái đầu tóc trắng của Trình Danh Chấn, lại nhớ đến chuyện mới phát sinh vào khoảng thời gian trước ở Cự Lộc trạch, lí nhí đáp một tiếng "Vâng", lần lượt chuyển ánh mắt rời đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, quả nhiên như dự đoán Trương Kim Xưng đồng ý đề nghị của Trình Danh Chấn. Các tướng lĩnh nhận lệnh tiến mới làm từ tay Trương Kim Xưng đi ra ngoài doanh trướng, xuất phát theo mục tiêu của mình.

Trương Kim Xưng tự mình tiến xuống dưới chân núi, nhìn mấy trăm chiến kỳ biến mất sau cánh đồng xa xa Trương Kim Xưng quay đầu lại nhìn Trình Danh Chấn cảm khái:

- Nếu không có người, đội ngũ của chúng ta làm gì có thanh thế như vậy. Trước kia bất luận trong tay có nhiều ít bao nhiêu người, lão tử đều tự mình dẫn quân lao về phía trước, bây giờ thì tốt rồi, chúng ta ngồi trên đỉnh núi ngắm phong cảnh tự có các huynh đệ đi chặt đầu địch nhân xuống!

- Có đại dương gia tọa trấn, trong lòng các huynh đệ đều yên tâm!

Trình Danh Chấn không dám chậm trễ, tươi cười chấp tay:

- Tòa Phủ sơn này giống như mắt trận, cho dù các huynh đệ di động thế nào thì đều vây xung quanh trận nhãn. Phùng Hiếu Từ bị chúng ta ép chặt cũng sẽ trực tiếp xông về phía đại dương gia ngài. Về phân đám tôm tép nhỏ như chúng ta chưa chắc lão ta đã đặt ở trong lòng!

- Tiểu tử nhà ngươi rất biết nói chuyện, không trách được Quyên tử sống chết đòi lấy ngươi cho bằng được!

Trương Kim Xung được nịnh bợ thoải mái vô cùng, vượt chòm râu vừa mới được nuôi dài gặt đầu:

- Phùng Hiếu Từ là lão tướng có danh tiếng, Đâu Kiến Đức, Cao Sĩ Đạt, còn cả tên thích khoác lác Phòng Ngạn Tảo đều không dám chủ động trêu chọc vào lão ta. Người hiền kế cho ta lấy lão lập uy chính hợp lòng ta, nhưng chúng ta cũng phải cẩn thận, đừng lập uy không thành mà ngược lại còn làm tăng thêm khí thế của người ta.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Thu (7)

T

Trình Danh Chấn im lặng không nói, chỉ mỉm cười gật đầu. Trong lòng hẳn vô cùng rõ ràng, đây là Trương Kim Xương lo sợ mất hết thể diện từ đó về sau không cách nào tranh đoạt với Cao Sĩ Đạt. Quy củ của Lục lâm đạo là kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu, nắm tay ai cứng, miệng lưỡi sắc bén thì kẻ đó là Tổng biểu bả tử chân chính; lục lâm lệnh, quần hùng đồng cử vân vân đều là mấy thứ lật vật không đáng nói. Cho nên trước mắt trận này chỉ có thể thắng không thể bại, thậm chí cho dù tổn thất cực lớn cũng sẽ ảnh hưởng tới địa vị trên giang hồ của Đầm Cự Lộc thậm chí cả bản thân.

Trương Kim Xương nhìn thấy trên mặt Trình Danh Chấn tràn ngập tự tin, tâm tình thoáng bình tĩnh trở lại, tươi cười nói tiếp:

- Người buông tay đánh một trận, bất kể là thắng hay thua đều có ta vị đại đương gia này chống đỡ cho người. Chúng ta vốn là một đám dân nghèo, thua trận cùng lắm thì lui về Đầm Cự Lộc mà thôi, chân trần không sợ mang giày, cùng lắm thì nghỉ ngơi hồi phục một thời gian, chúng ta làm lại từ đầu!

- Đại đương gia nói đúng, chúng ta không thể thua, Phùng Hiếu Từ cũng không thể thua!

Trình Danh Chấn mỉm cười, thấp giọng phụ họa.

- Uhm, đúng là cái lý này!

Trương Kim Xương gật đầu, tiếp tục nói:

- Người sai kỵ binh tới Thanh Chương, nhân số có ít không. Mặc dù huynh đệ kỵ binh kẻ nào kẻ nấy đều giỏi giang cả nhưng cũng không chống đỡ được Vũ Dương quận nhiều người. . .

- Ta đã nói với Trương Trư Bì nhìn thấy cờ hiệu của quận Vũ Dương thì lập tức tránh đi!

- Cái gì?

Trương Kim Xưng giật mình kinh hãi, không ngờ Trình Danh Chấn lại có khẩu vị nặng đến vậy, dĩ nhiên muốn thả quận binh của Vũ Dương quận qua sông Chương sau đó mới ăn luôn một thế.

- Vậy quận binh của quận Thanh Hà thì sao, người có tính toán để bọn chúng chạy tới trước mặt không!

- Có!

Trình Danh Chấn cười gật đầu, sau đó ghé lại gần Trương Kim Xưng, kề tai lão nói nhỏ một câu:

- Kỵ binh.. .

- Con mẹ người, quả thực là con bạc khát nước!

Trương Kim Xưng giật lùi về phía sau nửa bước, vẻ mặt khó tin:

- Người thật sự tính toán như vậy? Con bà nó, người khác đều nói lão Trương không muốn sống, lần này lão Trương được mở mang kiến thức rồi!

- Không vào hang cọp sao bắt được cọp con!

Trình Danh Chấn nhẹ nhàng buông một câu nhìn về phía Trương Kim Xưng, đầy vẻ chờ mong.

Bị ánh mắt của người trẻ tuổi nhìn chăm chăm có chút xấu hổ, Trương Kim Xưng cắn răng hung hăng dậm chân:

- Nếu người đã chuẩn bị làm như vậy thì làm đến cùng đi. Con bà nó, cùng lắm thì lão Trương cùng người thua, thua sạch sẽ thì thôi!

Thua sạch thì thôi, người chết 'trứng' hướng lên trời. Làm hào kiệt một phương, bản thân Trương Kim Xưng khuyết thiếu rất nhiều khí chất cần thiết để có thể trở thành bá chủ lục lâm, duy nhất không thiếu đó là tính đồ đen. Năm xưa lúc còn chưa tạo phản, vận chuyển hàng hóa qua vùng Yến sơn mã tặc hoành hành thật ra là đánh cướp, cướp bản thân vận khó tốt sẽ nửa được gặp phải tặc nhân đánh cướp hàng hóa rơi vào kết cục cả người cả hàng đều không còn! Cướp thắng rồi, mỗi năm lập tức có thể thành thành thật thật trồng vài cây dưa cây táo. Dẫn đầu giết quan tạo phản vẫn là đánh cướp. Cướp một ván không chết trận lập tức có thể nở mày nở mặt dẫn theo vài ngàn người sống qua ngày. Sau này lão sống mãi với người bạn tốt Tôn An Tổ, đuổi Đậu Kiến Đức, tìm cơ hội loại bỏ Bát đương gia Lưu Triệu An, gần như không có lần nào là không đi trên bờ vực thẳm, thoáng lơ dềnh chút thôi là mất đi tính mạng. Nhưng mà, lão ta thắng liên tục hết lần này tới lần khác, thắng trong mạo hiểm kích thích, thắng tới mức tài sản kếch xù.

Cho nên, nghe xong kế hoạch hoàn chinh của Trình Danh Chấn, cơn khiếp sợ qua đi trong lòng lão ta càng nhiều hưng phấn. Trình Danh Chấn đưa ra cách chơi so với cách chơi trước đây của lão ta thì đã nghiên hơn rất nhiều, nếu như so sánh mấy lần trước đây của lão giống như chơi xúc sắc đặt cửa lớn nhỏ thì cách thức Trình Danh Chấn đưa ra đơn giản là song lục, thiên cửu, thậm chí màu đen trắng, không đến bước cuối cùng rất khó nhìn được thắng thua.

- Cướp, chúng ta muốn thắng thì phải thắng một trận lớn!

Sau khi phương án tiến thêm một bước của Trình Danh Chấn được Trương Kim Xưng chính miệng giới thiệu cho các vị trại chủ hạch tâm khác, biểu hiện của mọi người gần như giống hệt như Trương Kim Xưng khi mới lần đầu nghe nói về phương án này. Tuy rằng phương án mới càng nguy hiểm hơn so với dự định mà mọi người đã thương lượng lúc trước nhưng thu hoạch đằng sau đó lại khiến cho đám người hai mắt tham lam đỏ bừng. Đám người vốn đều là hai bàn tay trắng, thua sạch chẳng qua lại trở về hai bàn tay trắng thôi, gạch vờ không sợ đập vào ngọc, cho dù đụng đến tan xương nát thịt chỉ cần ngọc kia rớt ra một miếng cũng đủ để mua mới vài xe gạch vờ.

Dưới sự ủng hộ mạnh mẽ của vài tên trại chủ, Trương gia quân phóng ra từ bốn phía, trong vòng một tháng vơ vét sạch các huyện thành, bảo trại xung quanh Phủ sơn. Lính vào thành vơ vét tài sản, tiền lương, bắt cóc con tin đòi tiền chuộc, có mấy lần thậm chí đánh đến chân thành An Dương thuộc Ngụy quận, vây chặt bốn phía cổng thành mãi đến khi nhìn thấy cờ hiệu của viện quân mới nghênh ngang rời đi.

Thấy tặc quân khí thế hùng hổ kiêu ngạo như vậy, Hữu vũ hầu tướng quân Phùng Hiếu Từ mang quân đuổi theo sát không bỏ. Trương quân về mặt nhân số chiếm ưu thế tuyệt đối, ở bờ bắc sông Hằng Thủy dĩ dật đãi lao*, nửa đường phản kích nhưng không làm gì được phủ binh đã trải qua huấn luyện nghiêm chỉnh và trang bị hoàn mỹ. Hai bên đánh giết hơn hai canh giờ, Trương gia quân thua, bỏ lại hơn hai ngàn cỗ thi thể chạy trốn vào rừng sau. Mà phủ binh do Phùng Hiếu Từ chỉ huy thương vong không đến ba trăm, tổn thất gần như không đáng kể.

(*: trong chiến đấu dùng thế thủ bồi dưỡng lực lượng chờ quân địch mệt mỏi, mới tiến đánh)

Ngay sau đó, thủ lĩnh phi tặc Hác Lão Dao dẫn binh tới báo thù, song phương đánh một trận lớn trên bờ nam sông Chương Thủy. Bằng vào sự vũ dũng cá nhân, Hác Lão Dao trong trận chém đầu ba tướng tùy tùng, cướp cờ

năm mặt. Cuối cùng bởi vì năng lực chỉ huy khi lâm trận thua kém Phùng Hiếu Từ quá xa cho nên không thể không buông tha vùng đất phía nam sông Chương Thủy, lùi về khu vực gần huyện Phủ Dương hồi phục.

Bốn ngày sau, quan quân hồi phục lại tinh lực mạnh mẽ vượt Chương Thủy, một ngày liên tục phá bốn thành lũy của Trương gia quân. Toàn bộ tuyến phòng thủ sông Chương Thủy thất thủ, Hác Lão Dao ngăn cản không nổi dẫn theo tàn binh bại tướng lùi về đại trại ở Phủ sơn.

Phùng Hiếu Từ đi vào chiếm đóng huyện Phủ Dương, định tội thông đồng với địch tru sát toàn bộ từ huyện lệnh Dương Nghi, huyện thừa Dư Tử Minh cho đến Binh Tào, bộ khoái; sau đó huy quân tới Lâm Thủy, ở vùng đất bằng phẳng cách Phủ sơn mười dặm lập doanh trại tạm thời, đối diện với chủ trại Trương Kim Xưng cách đó xa xa.

- Người tới nói với Trương Kim Xưng, lão phu tới rồi, mặc kệ hăn muốn làm gì, lão phu phụng bồi tới cùng!

Sau khi đánh cho huyện lệnh Lâm Thủy là Dương Văn Đĩnh hai mươi côn, Phùng Hiếu Từ ném chiến thư xuống trước mặt hăn, nộ khí trùng trùng ra lệnh.

- Tướng quân... tướng quân đại nhân, ti chức. . . Ti chức oan uổng! Ti chức thật sự oan uổng mà!

Dương Văn Đĩnh nằm sấp trên mặt đất không dám tiếp lệnh, nước mắt nước mũi tùm lum năn nỉ.

- Nếu đã ăn bổng lộc của Đại Tùy ta thì phải có giác ngộ chết vì xã tắc. Tặc quân từ Phủ sơn một đường đánh thẳng tới An Dương, huyện Lâm Thủy của người chỉ cách doanh trại của Trương Kim Xưng trong gang tấc nhưng lại không chịu bất kỳ công kích nào. Lão phu nói người không thông đồng với địch, thiên hạ này có kẻ nào tin tưởng sao?

Phùng Hiếu Từ hừ lạnh phất tay lệnh cho người kéo Dương Văn Đĩnh lên, ném ra ngoài trung quân.

- Nếu hôm nay Trương Kim Xưng giết chết người, lão phu lập tức tấu lên triều đình, muốn triều đình hạ chỉ tuyên dương lòng trung thành của người. Nếu như người dám nửa đường bỏ chạy, hừ, lão phu đã giết sạch đám quan lại huyện Phủ Dương sẽ không ngại thanh lý thêm một lần nữa ở huyện Lâm Thủy này!

- Tướng quân đại nhân. . .

Tiếng năn nỉ của Dương Văn Đĩnh đột nhiên im bật. Mặc dù Trương Kim Xưng không nói lý, tốt xấu gì cũng chỉ thu 'bảo an phú' sau đó thật sự không tấn công Lâm Thủy huyện thành; mà Phùng Hiếu Từ lão tướng quân so với Trương Kim Xưng càng không giảng đạo lý, thậm chí cò kè mặc cả đường sống lão cũng không cho, vừa tới nơi đã ép người vào chỗ chết.

Đao sáng loáng trước mắt, nói gì cũng vô ích, ngoại trừ kiên trì đi tới tặc doanh đưa chiến thư ra thì Dương Văn Đĩnh gần như không có bất kỳ lựa chọn nào khác. May mà gần đây tâm trạng của Trương Kim Xưng không tệ, sau khi nhận chiến thư cũng không làm khó người đưa thư, trước là làm một bữa tiệc thịnh soạn chiêu đãi một phen, sau đó đưa một phong thư hồi âm 'thân mật tự tay viết' cho Dương Văn Đĩnh, để hẳn chuyển giao lại cho tướng quân Phùng Hiếu Từ.

- Đại. . .Đại đương gia. . .

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Thu (8)

V

ừa nghĩ tới việc sau khi trở về còn phải đối diện với khuôn mặt Diêm vương kia của Phùng Hiếu Từ, ngay lập tức Dương Văn Đĩnh nước mắt dàn dụa:

- Đại dương gia khai ân cho tại hạ ở lại trên núi trốn trước vài ngày. Ngài giam hạ quan lại đi, tại hạ nguyện ý làm tù binh của ngài! Không, xin chấp thuận cho tại hạ làm con tin. Con tin! Tại hạ là hậu nhân Dương gia ở Huỳnh Dương, ngài bắt tại hạ rồi ngày sau nhất định sẽ có một khoản tiền chuộc lớn!

Trời ơi, còn có thể loại chủ động muốn làm con tin? Đám trại chủ kinh ngạc mắt tròn mắt dẹt nhưng Trương Kim Xưng lại không thêm cân nhắc về yêu cầu của đối phương, rút con dao nhọn bên hông ra đâm mạnh xuống bàn:

- Người coi lão tử là loại người gì? Lão tử đã thu phí bảo an của người tự nhiên không thể tiếp tục cướp, ép người. Ăn xong rồi mau lăn đi cho lão tử, nếu còn không đi lão tử lập tức biến người thành đồ nhắm rượu!

- Đại. . .Đại. . .Đại. . .Đại. . .

Nhớ lại sở thích đặc biệt của Trương Kim Xưng, Dương Văn Đĩnh quá sợ hãi tới mức ngay cả một câu đầy đủ cũng nói không ra, vợ lấy bức thư của Trương Kim Xưng đưa cho, lắp bắp tràng dài:

- Tại. . .Tại hạ. . .Tại hạ đi. . .Đi ngay đây!

- Cút nhanh, cút nhanh!

Trương Kim Xưng dùng sức phất tay ra lệnh cho bọn thị vệ kéo Dương Văn Đình và đám tùy tùng của hắn ra khỏi bàn rượu, ném ra ngoài sơn trại.

Ván bài đã được bắt đầu, đây là lần đầu tiên đặt cược, song phương so đấu là khí thế.

Chỗ tặc quân không tìm được chỗ tránh nạn, huyện lệnh xấu số Dương Văn Đình chỉ đành chậm chạp quay trở về, đợi đến khi hắn trở lại quân doanh của Phùng Hiếu Từ thì đã là buổi chiều của ngày hôm Sau. Vốn tưởng rằng sau khi Phùng Hiếu Từ xem xong thư của Trương Kim Xưng nhất định sẽ tức giận tái mặt, lấy một kẻ không liên quan là hắn ra hả giận; không ngờ sau khi Phùng Hiếu Từ cẩn thận đọc xong bức thư, trên mặt lại hiện ra vẻ tươi cười.

- Người đi xuống trước đi, để lão phu suy nghĩ xem làm thế nào trả lời chất vấn của hắn? Nghĩ xong rồi còn phải phiền người đi một chuyến nữa!

Lão tướng quân thu lại bức thư, cười ha hả ra lệnh.

- Vậy. . . Vậy ti chức đi trước !?

Dương Văn Đình không dám tin vào lỗ tai của mình nữa, lùi lại rút ra ngoài trường bông; không cẩn thận bị vấp vào dây cột trên mặt đất. Bịch! Ngã chổng vó lên trời.

- Lăn ra! Loại hàng đó mà cũng làm phụ mẫu một phương!

Phùng Hiếu Từ đột nhiên trở mặt bước lên trước một cước đá Dương Văn Minh bay ra ngoài hơn năm thước.

- Lão tướng quân bớt giận! Loại người này không đáng để tức giận!

Chúng tướng trong trường cố nén ý cười đều tiến lên thay Dương Văn Đình nói vài câu. Khuyên can mới mới khiến cho Phùng Hiếu Từ trở lại án soái,

sau đó lại nhìn thấy Dương huyện lệnh đã lăn ra khỏi quân trưởng, e sợ cha mẹ không sinh ra bốn chân.

- Loại người như vậy, loại người như vậy!

Phùng Hiếu Từ lửa giận khó tan, nắm tay đánh lên án soái rung ầm ầm.

- Chẳng trách được vài tên mã tặc có thể tung hoành ngàn dặm, quan viên địa phương của Đại Tùy ta đều khiếp nhược như vậy chỉ cần một người đã có thể đánh cho bọn họ không dám ra mặt!

- Dù sao hẳn chỉ là tên quan văn, chưa từng gặp qua tình huống nào to lớn.

Ung dương lang tướng Triệu Diệc ở bên cạnh cười khuyên can.

- Từ thời tiên hoàng định đô cho tới nay, các vùng Hà Bắc đã hơn ba mươi năm nay chưa từng nghe nói có người nào dám tới đưa thư cho Trương Kim Xung, còn dám mang theo thư Trương tặc trở về đã là việc vô cùng khó khăn!

- Hừ! Loại người này cũng có thể được ủy thác làm quan trách không được dân chúng tạo phản!

Phùng Hiếu Từ lửa giận trong lòng vẫn còn chưa tan, hừ lạnh một tiếng, nói vài câu đại nghịch bất đạo. Trong quân trưởng ngoại trừ vài tên tướng lĩnh quân binh do thái thú Trương Văn Kỳ phái tới hỗ trợ ra thì còn lại đều là tâm phúc đi theo lão đã nhiều năm, cho nên lão cũng không sợ bị người ta len lén mật báo lên triều đình. Lại hùng hổ mắng chửi vài câu, cầm lá thư đang đặt trên bàn vỗ vỗ, thấp giọng ra lệnh:

- Các người cũng xem đi, đây là thư trả lời của Trương tặc đã gửi cho lão phu. Mặc kệ là câu cú hay chữ viết đều mạnh hơn tên huyện lệnh họ Dương kia gấp cả trăm lần!

Đám tướng lĩnh nửa tin nửa ngờ tùm lại bên án soái im lặng xem sét. Vừa xem thật sự là giật mình kinh ngạc. Thư hồi âm viết theo thể Hữu quân tiêu chuẩn, bay múa thanh thoát kiểu như du long, từng nét từng chữ đều lộ ra vẻ tiêu sái. Có thể luyện chữ viết đến trình độ này cả triều đình cũng tìm không được vài người, mà nội dung của bức thư cứ nhiên hoàn toàn dùng kiểu viết biên ngẫu, bốn bốn sáu sáu, hành văn liền mạch lưu loát, không những khí thế bàng bạc mà câu văn thông đạt, từng câu từng chữ còn lộ ra một loại tự tin và chính khí, giống như bọn họ là quan quân còn đám người Phùng Hiếu Từ mới là sơn tặc chuyên làm việc ác.

- Đây là Trương Kim Xưng mời thầy đồ tới làm hộ thôi!

Ứng dương lang tướng Triệu Diệc không dám tin tưởng trong tặc quân lại có nhân vật văn nhã như vậy, suy nghĩ một hồi bĩu môi nghi ngờ.

- Người xem thử hình thức kết cấu câu chữ như vậy giống kẻ tay trói gà không chặt viết ra sao?

Phùng Hiếu Từ lắc đầu, không ngừng cười lạnh.

- Hiền tài chân chính hoàn toàn không có đường xuất đầu liền đi làm giặc, bao cớ hèn nhát lại dựa vào tổ tiên ban cho đi làm quan một phương. Chẳng trách được tình huống triều đình Đại Tùy ta ngày một kém đi? Ta sớm đã nói qua, thổ phỉ không phải sinh ra từ trong núi mà là từ triều đình sinh ra, nhưng lời này nói không một ai nghe vào tai!

Cũng không trách được Phùng Hiếu Từ trong lời nói luôn tràn ngập oán khí, gần nửa tháng nay gần như ngày nào lão ta cũng bị triều đình chỉ trích. Khi mới bắt đầu giọng điệu còn ôn hòa, chỉ thúc dục lão mau chóng thực hiện chức trách, bình định phản loạn mà thôi. Về sau, đơn giản là uy hiếp khiển trách, tuyên bố nếu như lão tiếp tục án binh bất động ở Lê Dương triều đình sẽ phái một vị chủ soái khác tới thay thế, đồng thời truy tra những người có liên quan tội tiêu cực tránh chiến. Mà Phùng Hiếu Từ lại cho rằng

trước mắt không phải là thời cơ tốt để xuất chiến, Trương Kim Xưng khí thế hùng hăng nhất định là có chuẩn bị mà tới, cho dù phủ binh có thể đánh bại hẳn thì sau một tên Trương Kim Xưng sẽ đẻ ra một tên Vương Kim Xưng, Lý Kim Xưng khác dựng cờ tạo phản. Nếu không có kế hoạch dài hạn, một mặt trấn an dân chúng bá tánh, điều chỉnh lại tác phong làm việc của quan lại, tiêu diệt căn nguyên sinh ra thổ phỉ từ căn bản; mặt khác hạn chế mấy nhóm hãn phỉ ở một khu vực nhất định, không ngừng phân cắt như tằm ăn rỗi, cuối cùng một lần quét sạch.

Nhưng các vùng Hà Bắc và Hà Tây liên tục truyền văn thư cấp báo về Đông Đô, trong triều đình mặc dù có hai người Lại hộ và Tô Úy ra sức biện giải cho Phùng Hiếu Từ nhưng cũng không có tác dụng quá lớn. Miệng nhiều người chảy mòn cả vàng, phe đối nghịch có đám người Vũ Văn Thuật, Bùi Uẩn không ngừng khích bác đến cuối cùng, ngay cả hoàng đế bệ hạ Dương Nghiễm, kẻ rất ít khi hỏi đến việc triều chính cũng nổi giận, ra lệnh cho Ngu Thế Cơ đích thân chấp bút hạ thánh chỉ cho Phùng Hiếu Từ, đốc xúc lão mau chóng xuất binh diệt phỉ, nếu không lấy Thổ Vạn Tự làm tiền lệ mà xử trí.

Đại tướng quân Thổ Vạn Tự bởi vì thời gian giằng co với phỉ tặc quá lâu, lại không chịu dâng tặng lễ vật cho quyền thần trong triều cho nên bị Dương Nghiễm hạ chỉ xử trảm. Phùng Hiếu Từ đương không dám đi theo con đường của hắn, sau khi nhận được thánh chỉ mới không thể không mang theo phủ binh mới hồi phục nguyên khí chạy đến Phủ sơn, cùng Trương Kim Xưng nhất quyết một trận sống mái.

Oán giận thì mặc oán giận, đến rồi thì vẫn phải đánh. Các huynh đệ cũng hi vọng trước khi quyết chiến có thể tận lực hiệu thêm về địch thủ một chút, cho nên rất nghiêm túc phân tích bút tích trong bức thư gửi đến. Trải qua nhắc nhở của Phùng Hiếu Từ bọn họ phát hiện ra quả thực bức thư này phát ra từ tay một gã võ tướng. Chỉ nhìn vào lực đạo dùng khi đặt bút, hạ bút có thể nhìn ra được kẻ này cánh tay trầm ổn, lực cổ tay vô cùng tốt.

- Thật không ngờ dưới trướng Trương tặc lại có một nhân vật văn võ song toàn như thế này!

Khinh xa đô úy Lưu Khắc Kỷ là kẻ có tao nghệ về thư pháp cao nhất ở đây, đưa ra kết luận đầu tiên.

- Nói vậy kẻ này chính là Trình Danh Chấn rồi!

Ứng dương đô úy Triệu Diệc Đạt cũng thấp giọng phụ họa:

- Tên tặc này và Trương Kim Xưng hao phí nhiều sức lực như vậy để lôi kéo chúng ta từ Lê Dương tới đây, sợ rằng không chỉ vì khoe khoang chút văn vẻ này! Tôi luôn có cảm giác, hai trận ở Hạng Thủy và Chương Thủy, tặc quân đều không dùng hết toàn lực. Nhìn qua có vẻ tổn thất cực lớn nhưng trên thực tế là đang tỏ ra yếu thế ở trước mặt chúng ta.

- Đúng là như vậy. Lần này khẩu vị của Trương tặc rất lớn!

Chủ đề câu chuyện chuyển sang quân vụ, tâm trạng của Phùng Hiếu Từ trở nên hòa hoãn hơn:

- Hãn muốn lấy đầu lão phu để lập uy, lão phu liền đưa mình tới trước cửa nhà hãn. Hiện tại, hãn dùng văn phong tứ biên lục với chúng ta sợ rằng cũng không phải vì khoe khoang mà là vì muốn giữ chúng ta ở lại dưới chân núi sau đó tìm cơ hội ra tay mà thôi!

Vừa dứt lời, quận binh giáo úy Chu Văn lập tức bước lên can gián:

- Vậy lão tướng quân hà tất để bọn chúng toại nguyện! Chúng ta binh cường mã tráng, các huynh đệ ai nấy đều có thể lấy một chọi mười, sớm ngày quyết chiến với hãn khiến hãn không có cơ hội sử dụng âm mưu!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Thu (9)

C

húng tướng trong quân trường tùy tiện lôi ra một người cũng trên ngũ phẩm, giống như Chu Văn một tên quân binh Giáo úy, nếu như không phải nhìn mặt mũi thái thú Trương Văn Kỳ vài tháng nay cung ứng đầy đủ lương thảo, căn bản ngay cả mở miệng cũng không có cơ hội. Thấy hắn không biết tôn ti lớn nhỏ như vậy đám chúng tướng đều nghiêng đầu khóe miệng cong lên lộ ra ý cười lạnh như có như không. Cũng có người tính tình nóng nảy, trực tiếp chất vấn:

- Chu giáo úy nói thật nhẹ nhàng, tặc quân đóng ở trên cao chiếm cứ địa lợi. Quân ta vừa mới tới người ngựa mệt mỏi lấy gì cùng chúng đánh bừa. Các huynh đệ người người có thể lấy một đánh mười quả thực không sai nhưng các huynh đệ cũng là làm từ da thịt nếu không nắm chắc dẫn bọn họ tiến lên chẳng phải là cố ý mưu hại bọn họ sao?

- Ta. . . Ta không có ý đó!

Dưới cái nhìn khinh bỉ của mọi người, Chu Văn lập tức đỏ mặt tía tai:

- Ta. . .Ta chỉ là cảm giác, không thể giao quyền chủ động cho tặc nhân. Bọn chúng muốn thế này chúng ta càng phải làm ngược lại!

Ứng dương đô ý Triệu Diệc Đạt liếc xéo Chu Văn một cái, khinh thường hỏi:

- Vậy Chu giáo úy cho rằng rốt cuộc địch nhân muốn làm gì?

- Tôi cũng không biết, dù sao bọn chúng nhất định không muốn giao chiến với chúng ta vào lúc này!

Chu Văn lùi về phía sau nửa bước, chấp tay bốn phía:

- Nếu như các vị tướng quân không tin, Chu mỗ có thể dẫn theo bộ binh của mình thăm dò đường cho mọi người. Đợi sau khi Chu mỗ chỉ huy ba trăm huynh đệ dọn sạch đường, mọi người mới tiếp tục thương lượng làm thế nào lên núi là được!

Lời này thực ra có vài phần khí khái nam nhi khiến cho mọi người không khỏi một lần nữa đánh giá lại hần. Phùng Hiếu Từ suy nghĩ một hồi, mỉm cười mở lời ngăn trở:

- Chu giáo úy dũng khí đáng khen nhưng người gánh vác trọng trách vận chuyển bảo vệ lương thảo không thể dễ dàng bị thương. Quả thực lão phu nghĩ sớm ngày cùng Trương tặc quyết chiến, hần dùng kỹ xảo cố ý kéo dài thời gian trong lòng lão phu hiểu rõ nhưng lão phu cũng đang suy nghĩ một chuyện, Trương tặc dựa vào điều gì có thể hốt trọn một mẻ hơn vạn tinh binh của lão phu? Hần muốn một trận chiến định càn khôn, lão phu cũng không muốn cùng hần dây dưa mãi, cho nên trước hết để các huynh đệ nghỉ ngơi hai ngày, một mặt là quan sát động tĩnh của địch quân, mặt khác là đợi tin tức của Nguyên Bảo Tàng ở Vũ Dương và Dương Thiện Hội ở Thanh Hà. Hai người bọn họ sớm đã nhận được thư viết tay của lão phu, nếu như có thể vượt qua Chương Thủy ba mặt vây kín, Hà Bắc có thể một trận chiến mà bình định!

- Chỉ sợ Dương Thiện Hội và Nguyên Bảo Tàng không chịu hỗ trợ!

Chu Văn nghe Phùng Hiếu Từ không có dự định tốc chiến tốc thắng thì vô cùng thất vọng nhắc nhở:

- Tướng quân cũng đã nhìn thấy rồi đấy, quan viên địa phương nơi này là loại người nào, nói thật lòng ngoại trừ thái thú cấp quận Trương đại nhân ra, ti chức thật sự chưa nhìn thấy một kẻ có trách nhiệm!

Phùng Hiếu Từ bị câu nói của hãn làm cho sửng sốt, trong lòng thầm nghĩ: Tên hậu sinh này nói cũng đúng. Nếu như Dương Thiện Hội và Nguyên Bảo Tàng đều bị Trương tặc đánh cho sợ hãi, muốn đánh một trận mà thắng sợ rằng có chút khó khăn, nhưng trực tiếp xông lên trước liều mạng với vài vạn tặc quân thì dù thu được thắng lợi cũng là thắng thảm. Đến lúc đó Trương co rút về Đầm Cự Lộc, lão phu nhất định sẽ không có lực lượng tiếp tục thu thập hãn. Chớp mắt tặc quân trị thương xong lại một lần nữa ra ngoài gây loạn, đám gia hỏa ăn không ngồi rồi trong triều đình tất nhiên sẽ nhân cơ hội đả kích phe mình.

Suy tính trước sau một hồi lão vẫn quyết định trước hết thu thế công chậm lại một nhịp. Một mặt có thể để cho tướng sĩ dưới trướng nghỉ ngơi lấy lại chút thể lực đã tiêu hao sau mấy ngày liên tục chiến đấu; một mặt khác, cũng có thể quan sát thêm hướng đi động tĩnh của quân địch, lấy tĩnh chế động. Ngoài ra, lần trước địch quân có thể đánh lên thành công là nhờ vào thủy đạo phức tạp xung quanh Đầm Cự Lộc, mà nơi này chủ chiến tràng lại là dưới chân núi, tặc quân không có địa lợi giống như lần trước nữa. Hơn nữa trước mắt lương thực mùa thu vừa mới vào kho; bảo trại, kho phủ các nơi đều có tích lũy, cho dù con đường vận chuyển lương bị uy hiếp đại quân cũng sẽ không giống như lần trước, ngay lập tức bị cắt đứt khỏi bếp.

Nghĩ đến đây lão tướng quân dùng ngón tay gõ gõ lên án soái, thấp giọng ra lệnh:

- Quyết chiến không cần nóng nảy nhất thời, nếu tặc quân trước mắt đã gửi thư cho lão phu, lão phu cũng không thể để bọn chúng chê cười thất lễ. Chúng ta dùng văn đối văn, trước chuẩn bị hai ngày thuận tiện làm quen một chút địa hình xung quanh, cũng để cho các huynh đệ thoáng nghỉ ngơi hồi phục. Ba ngày sau, vô luận là hai vùng Vũ Dương và Hà Thanh không có động tĩnh chúng ta sẽ xuất động tấn công lên núi, đập nát ổ trộm của Trương Kim Xưng!

Ba ngày thời gian chẳng qua chỉ trong chớp mắt. Phùng Hiếu Từ giả giả thật thật đánh vài trận bút chiến với Trình Danh Chấn người thay Trương Kim Xưng viết thư, từ triều đình bàn tới dân sinh khó khăn, lại nói đến thiên hạ đại thế, nói qua nói lại tiêu hao thời gian. Cùng lúc đó, năm ngoài dự liệu, hai quận Thanh Hà và Vũ Dương cũng có hưởng ứng tích cực; Dương Thiện Hội mang theo năm ngàn quận binh vượt qua Chương Thủy xuyên thẳng đến Hàm Đan phía sau Phủ sơn, tùy thời chuẩn bị chặt đứt đường lui của Trương Kim Xưng. Hai kẻ Ngụy Nguyên Trường và Ngụ Chinh của Vũ Dương quận tuân theo mệnh lệnh của quân chủ Nguyên Bảo Tàng dẫn quân theo hướng Thanh Chương, ngăn cách Ninh Hà giằng co với đám người Trương Trư Bì và Vương Nhị Mao.

- Dưới trướng Vương tặc có bao nhiêu binh mã?!

Nhận được thư tín của quân cánh phải, Phùng Hiếu Từ nhìn bản đồ nhàu mảy hỏi.

- Nghe nói hơn ngàn kỵ binh. Ngụy Nguyên Trường đang thu thập thuyền, chuẩn bị mạnh mẽ đột phá!

Ứng dương lang tướng Triệu Diệc Đạt hiểu rõ chủ soái đang lo lắng điều gì, mỉm cười đáp lại.

Ngàn tên giặc cỏ, cho dù là kỵ binh cũng không thể nhắc lên sóng to gió lớn gì. Các nơi thu lương đều cất ở trong thành, kỵ binh tấn công thành, quả thực là người mê nói mộng. Lại cẩn thận thăm dò một lần động hướng giặc cỏ ở các nơi khác, rốt cuộc Phùng Hiếu Từ hạ quyết tâm:

- Ra lệnh cho các huynh đệ chinh đón quân giáp, đánh bóng binh khí. Đúng giờ tỵ hôm nay chúng ta sẽ gặp mặt Trương tặc một hồi!

- Tuân lệnh!

Các tướng lĩnh ôm quyền lớn tiếng đáp lại. Đúng lúc này, một tiếng kèn hiệu trầm thấp đột nhiên truyền tới từ bờ bắc doanh trại. Ù ù ù. . . Thanh âm trầm thấp khiến cho người ta tâm phiền ý loạn.

- Tên tiểu tử kia phản ứng thật nhanh!

Chỉ dựa vào tiếng kèn hiệu, Phùng Hiếu Từ đã đoán ra được ý đồ của quân địch, mỉm cười vô cùng tự tin ra lệnh:

- Phái người đưa thư cho Dương Thiện Hội, mời hãn đầy doanh trại về phía trước ba mươi dặm, giữ vững Vũ AN. Cứ bảo hãn yên tâm, nếu như Trương tặc thua chạy về Vũ An nhất định đã là tàn quân, tuyệt đối không phải là đối thủ của hãn. Nếu như Trương tặc không bại, cũng sẽ đánh lão phu trước tiên, sẽ không quay đầu lại đánh hãn!

- Vâng!

Phụ tá dạ một tiếng, ghi chép lại quân lệnh, đóng dấu, giao cho thân binh mau chóng gửi đi.

Phùng Hiếu Từ gật đầu, tiếp tục bổ sung:

- Viết cho Ngụy Nguyên Trường một phong thư, nói với hãn không cần phải vượt sông, cách một con sông kiếm chân địch nhân là được. Nếu như tặc nhân bên hãn lùi lại, lập tức nửa đường đuổi giết. Không cần lo lắng đến tổn thất, hãn tổn thất bao nhiêu sau này lão phu sẽ bổ sung cho hãn bấy nhiêu!

Đám phụ tá sau khi ghi lại mệnh lệnh này, tìm người tin cậy truyền thư đi. Phùng Hiếu Từ tự thân điểm binh mã, đánh ra bên ngoài doanh trại.

Các tướng sĩ đã giao chiến nhiều lần với tặc quân, đã vô cùng hiểu rõ phong cách đánh trận của đối thủ. Tặc quân bình thường không biết bày trận theo quy củ chiến đấu, cho nên quan quân cũng sẽ không lãng phí quá nhiều tinh

lực, không nhanh không chậm chinh đồn đội ngũ, theo bốn phương vị tả trung hữu hậu xếp thành hình chữ thập "十" ở trước doanh trại. Trung quân đột tiến, hai cánh tách ra, hậu quân làm đội dự bị sẵn sàng xông lên trước, vào thời điểm mấu chốt cấp cho địch quân một kích trí mạng.

Chỉ là, lần này biểu hiện của tặc quân lại nằm ngoài dự liệu của mọi người. Bọn chúng chỉ tới ba vạn người, số lượng chỉ gấp đôi lượng quân phủ binh nhưng hàng lối chỉnh tề xếp thành hình mũi tên nhọn, tiên phong sắc bén, hai cánh dốc đứng, hậu đội kéo dài ra gần một dặm, ngăn nắp chỉnh tề.

- Hay cho một tên hậu nhân gia tướng Trình Danh Chấn!

Phùng Hiếu Từ máu đầu chột bốc cao, ngẩng mặt nhìn trời than thở. Đây là trận hình công kích thường thấy nhất của phủ binh Đại Tùy, lão cả đời cầm quân vô cùng quen thuộc với nó, trận này sở trường tấn công sở đoản biến hóa. Một khi tấn công bất lợi thì chủ tướng rất khó toàn thân lui lại.

Ừ ù ù ù ù ù . . .! Tiếng kèn hiệu thê lương trầm đục một lần nữa vang lên, trời đất biến sắc. Tuyết rơi rồi, bông tuyết đầu tiên cùng mưa tên rơi xuống nổ tung ngàn vạn bông hoa đỏ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Thu (10)

C

hiển kỳ màu đỏ tươi, khải giáp màu vàng đất, đội ngũ phía trước vô cùng quen thuộc. Thuở nhỏ có một khoảng thời gian rất dài Trình Danh Chấn đã từng mơ ước trở thành một thành viên của đội quân áo giáp vàng đỏ. Dưới cùng một chiến kỳ, đao chém Đột Quyết, ngựa đạp Nam Trần, vì Đại Tù sau lưng lập nên chiến công hiển hách, khắc tượng trên Huyền Vân Thai, danh lưu vào sử sách.

Có thể nói, từ trước tới nay hẳn chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày bản thân dẫn dắt một chi đội ngũ khác xông lên quyết tử với chiến kỳ Đại Tù mà các bậc cha anh trong nhà lấy làm vinh quang. Hiện thực chính là hoang đường như vậy, vì sinh tồn, vì có được cuộc sống càng tốt đẹp hơn hẳn không thể không nghĩ mọi biện pháp, dùng mọi thủ đoạn chôn vùi vinh quang nhuộm máu của các bậc cha anh đi trước trong nhà, không tiếc bất kỳ giá nào.

Trong khoảnh khắc hẳn nhắm mắt lại, địch ta song phương đã có gần ngàn người ngã xuống trong vũng máu tươi. Phủ binh Đại Tù binh khí hoàn mỹ, huấn luyện nghiêm chỉnh, cung tiễn thủ bắn ra tên phá giáp gần như đều tập trung ở một khu vực cố định. Đại bộ phận lâu la của Trương gia quân vẫn còn mặc áo mỏng, mưa tên loại ba góc nhọn vô cùng dễ dàng xuyên qua y phục của bọn họ, da thịt, đâm sâu vào cơ thể hơn nửa thước. Người trúng tên thậm chí không kịp phát ra tiếng kêu thảm lập tức giống như người say rượu, xoay tròn ngã nhào xuống đất.

So sánh với nhau thì chiến tích của đám lâu la binh kém cỏi thấy rõ, ngoại trừ một số ít tinh duệ được trang bị giáp cung cướp được thì cung thủ tiễn còn lại dù chiếm được lợi thế địa hình, hướng gió nhưng bắn ra mưa tên vẫn

tán loạn không chịu nổi. Đại bộ phận bị đao thủ trong quan quân dùng thuẫn bài ngăn đỡ, một bộ phận nhỏ may mắn lắm mới trúng được mục tiêu, nhưng cũng chỉ tạo được lỗ hổng nhỏ trên áo giáp, ngay cả trọng thương cũng không thể tạo thành.

Bởi vì một loạt mưa tên bắn bừa bãi cho nên sĩ khí của đám lâu la mau chóng hạ xuống. Một phần ba trận hình tên nhọn vẫn đang xông lên phía trước với tốc độ cao, nhưng một phần ba phía sau lại có rất nhiều người chạy lên thì thể đồng đội liền thả chậm tốc độ.

- Con mẹ nó, xông lên đi. Kẻ nhát gan đi sau chết!

Tam đương gia Đậu Kiến Đức ở đuôi trận đốc chiến, vùng sống đao chém loạn. Đám lâu la phía sau bị đau chỉ đành liều mạng tiếp tục xông về phía trước. Đồng đội ở vị trí trung tâm bị bọn họ thúc dục, cả trận hình thuận theo địa hình dốc thoải tiến về phía trước. Đợt mưa tên thứ hai của quan quân giống như mưa đá đổ xuống, đánh vào trung ương đội hình mũi tên chia cắt thành hai đoạn.

Tiếng kêu thảm thiết sau lưng vang lên không ngớt nhưng Trình Danh Chấn coi như không nghe thấy. Thậm chí hắn còn không thèm chỉnh đốn lại đội ngũ, cổ vũ sĩ khí, chỉ bắt chặt lấy trung ương trận hình mũi tên gần bộ phận phía trước, một mặt đẩy nhanh tốc độ. Thân binh bảo vệ xung quanh hắn kẻ nào kẻ nấy đều trải qua trăm trận dày dạn kinh nghiệm, phát hiện chủ tướng quân sinh tử cũng liều chết theo sau, vùng thanh đao cán dài hú lên như sói gào.

"Hú... Hú... Hú..."

- A...A...A...A...

Mấy tên lâu la thân thụ trọng thương tự biết tính mạng khó giữ, giơ bàn tay đầm máu lên trời hét thảm. Tiếng kêu thảm thiết khiến cho tất cả huynh đệ rùng mình đồng thời trong lòng dâng lên một cỗ bi phần khó nói thành lời.

- A...A...A...A...

Tất cả lâu la xông ở phía trước nhất đều gào thét, âm thanh lộ ra vẻ tuyệt vọng. Rất nhanh tiếng kêu tuyệt vọng này lây nhiễm tới mỗi người đang xông lên ở tuyến đầu, bọn họ nâng lên binh khí đơn sơ lớn tiếng kêu đáp lại.

- A... A...A...A...

Chưa từng được sống qua mấy ngày tốt đẹp, sống tiếp thì có gì đáng lưu luyến! Nếu chiến bại, đầu mọi người không tránh khỏi bị chặt xuống treo lên đầu thành, còn không bằng đánh cược một phen.

- A... A...A...A...

Nếu đã không cho lão tử sống, lão tử cũng không để cho các người được sống thoải mái. Giết một tên là đủ, giết hai tên lời một tên. Hai mươi năm sau trong trời đất lại xuất hiện một hảo hán.

Cảm xúc của con người chính là như vậy, rất dễ bị hoàn cảnh lây nhiễm. Khi toàn bộ hạch tâm của quân trận đều mang ý chí nhất định phải chết, các huynh đệ khác cũng mau chóng quên đi sợ hãi. Mưa tên phong tỏa vẫn còn đang tiếp tục, tử vong ở ngay bên cạnh, đồng bạn ngày nào từng người từng người một ngã xuống, người đang chạy giống như nổi điên, căn bản không muốn dừng lại.

Xông về phía trước, xông lên trước, trước khi chết kiếm một tên đệm lưng.

Xông lên, xông về phía trước, tân lang quân Trình cửu gian cũng đã xông lên đầu. Mạng của ai so với hãn càn thêm quý giá!

Người xưa nói rằng, lâm trận không quá ba mũi tên. Ý nói trong vòng một trăm bước mưa tên có lực sát thương bắn đến khoảng giữa hai quân giao nhau, tàn suất bắn tên của phe phòng thủ. Ngoại trừ cực ít thiên tài bắn tên

và đại tướng võ nghệ tinh thâm ra, giác cung nặng một thạch(khoảng 120 cân tàu) có thể trực tiếp giết chết địch nhân, tầm bắn xa nhất cũng không vượt qua một trăm hai mươi bước. Mà khoảng cách một trăm hai mươi bước, chiến mã trùng kích tốc độ cao chỉ cần thời gian búng tay sáu bảy lần, người chạy tốc độ chậm hơn, mười lăm cái búng tay đã có thể hoàn thành hai quân giáp lá cà.

Đột mưa tên thứ ba trút xuống lại bắn hạ hơn năm trăm tên lục lâm hảo hán. Đột mưa tên thứ tư, bởi vì khoảng cách giữa hai bên quá gần cũng chỉ có thể bắn ngang, đại bộ phận bị đám lâu la xếp đầu trong trận hình mũi tên ngăn đỡ, một số ít tên lạc nhập trận nhưng lực sát thương đã giảm mạnh. Không đợi cho đám phủ binh lên dây đột tên thứ năm, đao thủ đi đầu trong trận hình mũi tên đột nhiên lấy thuẫn gỗ làm ám khí ném về phía trước. Mộc thuẫn dày nặng xoay tròn trong không trung mang theo tiếng gió rít trực tiếp cắt vào mặt trước của hàng phủ binh.

Không ngờ đám lâu la lại dùng loại phương pháp này để phát động công kích, phủ binh đứng ở hàng đầu tiên nhất thời bị ném cho đầu óc choáng váng. Đồng thời vào lúc đó, mệnh lệnh thứ nhất của Trình Danh Chấn rốt cuộc vang lên trong đám người, mơ hồ mang theo mùi máu tươi:

- Giơ đao, nâng mâu! Làm thịt bọn chúng!

Hắn hô lớn, vút xuống mộc thuẫn cầm chi chút tên, nắm chặt trường sóc vào tay.

Phác đao thủ đã vút bỏ thuẫn bài lập tức nâng lên cương đao, cất bước xông về phía địch nhân đã gần trong gang tấc. Theo sát sau lưng Phác đao thủ, Trường sóc thủ một đường được bảo vệ cũng nâng ngang thiết sóc, mâu gỗ và anh thương gần sát ong, tăng tốc chạy phát huy đến cực hạn. Đây là thành quả của vài tháng nay Trình Danh Chấn mỗi ngày không ngừng huấn luyện bọn họ làm, đám người gần như hình thành một loại bản năng, một

khi nâng binh khí lên là lập tức xông về phía trước, dù chết cũng không quay đầu.

- Tiền quân, giữ vững! Hai cánh trái phải, tiến lên trước cắt ngang bọn chúng!

Lão tướng quân Phùng Hiếu Từ không hoảng hốt phát lệnh kỳ trong tay. "Uu--u u-- Uu" lính truyền lệnh bên cạnh lập tức nâng kèn lệnh lên thổi, thông báo mệnh lệnh của lão ra toàn quân.

Đại trận hình chữ thập(十) bắt đầu chậm rãi di động, tiền quân sau hồi hỗn loạn ban đầu khi giao chiến với tiền quân đối phương rất nhanh khôi phục lại sự ổn định. Hai cánh quân bên trái phải trước đó dùng giác cung tiếp đón lục lâm hào kiệt, lúc này đã bỏ cung xuống nâng binh khí lên, giống như cây kéo mở ra, chậm chậm tiến về phía trước.

"Ầm!" Song phương giao chiến không hề hoa lệ lao vào nhau, máu thịt tung tóe. Chỉ trong chớp mắt, tiền quân phủ binh giống như bị hòn đá tảng bị búa tạ đập vào, rớt ra một mảng lớn. Mà trận hình mũi tên sắc bén như đao cũng lập tức biến dạng cùn đi, tốc độ xông lên của dũng sĩ hàng đầu đột nhiên giảm đi, lâu la phía sau bởi vì chạy theo quán tính cho nên tiếp tục lao về phía trước, hoặc là đánh bay phủ binh cản đường hoặc là bị tướng sĩ phủ binh đã qua đào tạo nghiêm chỉnh chém ngã.

Tầng tầng lớp lớp thi thể ngã xuống, trên mặt đất rất nhanh bao phủ một tầng đất bùn đỏ như máu. Song phương giao chiến không có bên nào lùi lại, lớp trước ngã lớp sau lại lên, không chết không thôi. Đây là dũng khí và ý chí, là tôn nghiêm của nam nhân. Kẻ nào lùi lại cả đời sẽ không thể ngẩng đầu nhìn mặt ai, kẻ chiến tử vĩnh viễn trở thành anh hùng.

Tác dụng của địa hình bắt đầu dần dần hiện ra, mượn độ dốc địa hình dưới chân, đám lâu la dù huấn luyện và trang bị xa xa không bằng đối thủ nhưng cùng phủ binh chém giết ngang tay. Huynh đệ phía trước không ngừng ngã

xuống, huynh đệ phía sau lại như thủy triều dâng mãnh xông lên trước, lớp sóng sau theo sát lớp sóng trước.

Hoành đao sắc bén chém lên áo vải đơn bạc, chỉ chớp mắt đã xé mở một vết dài hơn nửa thước. Trong khoảng khắc thể lực sắp biến mất, bàn tay đầy vết chai sần của hán tử nhịn đau rút dao găm ra khỏi cơ thể địch nhân, hung hăng đâm vào bụng đối thủ. Hai người đồng thời ngã xuống, sau đó ôm lấy nhau lăn lộn trong vũng máu đánh xe nhau; cho đến khi có một bên hoàn toàn mất đi ý thức, bên còn lại mới ngừng lại công kích, nằm vật ra bên cạnh thi thể đối phương cười lớn nhắm hai mắt lại.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Thu (11)

B

ông tuyết liên tục rơi xuống, phủ lên thi thể trên mặt đất, đỏ thẫm. Mà màu đỏ thẫm kia chớp mắt dung hợp với tuyết trắng thành một thể, tụ lại thành khe, thành suối, thành sông, theo dốc núi yên lặng chảy xuống.

Đây là tràng cảnh thê lương nhất của nhân gian, cũng là tràng cảnh tráng lệ nhất của nhân gian. Sinh mệnh ở thời khắc cuối cùng hòa thành một khúc nhạc khí có một không hai, không có loại nhạc cụ nào có thể hòa tấu, không có một làn điệu nào có thể so sánh với nó.

Gần như mỗi người đều say sưa trong khúc nhạc hoa lệ đó, như say như mê. Thời gian như biến chậm lại, thậm chí như dừng hẳn lại. Quá khứ, tương lai, đau khổ, vui sướng, ân oán tình cừ tất cả đều không quan tâm tới nữa, cũng không nghĩ tới nữa. Người có thể nắm chắc cũng chỉ có hiện tại, thoáng sơ sẩy thôi là mất mạng. Sinh tử chỉ trong giây lát, binh khí trong tay không còn nặng nề, vết thương trên người không còn cảm giác đau đớn, chiêu số đứt gãy, bước chân cứng ngắt đột nhiên tất cả trở nên thành thạo vô cùng. Động tác xuất chiêu giống như đang nhảy múa, mà Ngưu đầu Mã diện ở bên cạnh làm bạn nhậu, chém rụng một tên lại chém ngã thêm một tên nữa. Bọn họ đều đã chết chỉ có người còn sống, sống vui vẻ, sống hưng phấn, sống đến thoải mái. Sống như ngọn lửa đỏ rực bất kỳ kẻ nào có ý đồ tới gần đều bị đốt cháy thành tro bụi, đốt thành đồng tro tàn.

Vô luân là ai, cho dù là đồng liêu của các bậc cha chú trong nhà. Cho dù là màu đỏ chiến kỳ và màu vàng khải giáp quen thuộc và thân thiết. Vào khoảng khắc hai quân va vào nhau, Trình Danh Chấn thoáng nhắm chặt hai mắt, không ngờ máu tươi trong miệng nuốt vào lại khó chịu đau đớn đến vậy. Đến lúc này hắn đã hoàn toàn bị mùi máu tươi làm cho say mê, bị

thanh âm đao kiếm va vào nhau lay nhiễu, cả người trở nên điên cuồng giống như con báo sổ lồng. Sốc phong làm từ tinh cương trong tay giống như răng báo, chiến ngoa bằng gang dưới chân giống như đuôi báo, mặc kệ là ai, dám trêu chọc vào hãn dùng răng nanh cắn nát, dùng đuôi sắt đánh ngã kẻ đó. Ném thi thể kẻ đó vào trong vũng máu, đứng trên thi thể hãn cuồng tiểu tuyên bố thắng lợi của bản thân.

Lão tử chỉ muốn sống sót, cho dù nghèo đói hay giá rét đan xen, xem thường và khinh thị tiếp nối đều nhận hết, đều có thể nhẫn nhịn. Nhưng các người vì sao không cho lão tử sống tiếp? Lão tử không muốn giết người, không muốn sát hại tính mạng nhưng vì sao các người hết lần này đến lần khác nói với lão tử lương thiện là sai lầm, khoan dung là tội ác. Được rồi, lão tử đã biết! Lão tử thay đổi! Lão tử không làm người nữa, lão tử là một con dã thú khát máu mà sinh, thềm thịt mà sống, tìm kiếm niềm vui sinh mệnh giữa đồng xương trắng.

Giết!

Nam nhi phải giết người.

Giết!

Nhất tướng công thành vạn cốt khô!

Giết!

Trên núi thây, trong biển máu là nơi trở về của lão tử. Từ nay về sau làm bạn cùng Ngưu đầu Mã diện, đồng hành cùng Dạ xoa Diêm la.

Nếu thế đạo này chỉ có giết người mới có thể sống sót.

Lão tử không ngại vung đao lên.

Giết! Giết! Giết!

Giết! Giết! Giết!

Lão tướng quân Phùng Hiếu Từ rất nhanh phát hiện ra tình thế không ổn.

Biểu hiện của chi thổ phỉ trước mắt này khác xa một trời một vực với những lộ giặc cỏ khác mà ông ta đã từng giao thủ. Ngoại trừ vài tháng trước bị tiểu tặc Trình Danh Chấn mượn đường thủy đánh lên quân lương ra, quá khứ vô luận là ông ta đánh cận chiến với bất kỳ lộ giặc cỏ nào, địch nhân cơ bản không có lực phát động phản kích quan quân. Cho dù ngẫu nhiên trong đó có một hai tên không biết trời cao đất dày là gì, thế công thường thường cũng chỉ có thể duy trì nửa canh giờ mà thôi. "Một tiếng trống làm tăng thêm sĩ khí, tiếng thứ hai sĩ khí suy sụp, tiếng thứ ba sĩ khí cạn sạch." Câu nói này vô cùng thích hợp với đám giặc cỏ, chỉ cần quan quân có thể đứng vững nửa canh giờ, tiếp sau đó bản thân đám giặc cỏ sẽ đánh mất lòng nhẫn nại kiên trì tiếp tục đánh tới. Bọn chúng không theo bất kỳ một chương pháp, tiết tấu nào hết, thậm chí bản thân xông loạn trong chính đội ngũ của mình; đến lúc đó chỉ cần quan quân nắm chặt thời khắc chuyển đổi công thủ là lập tức có thể nhẹ nhàng thu hoạch được thành quả to lớn.

Mà chi thổ phỉ đang tấn công quan quân trước mắt này nhất định không thích hợp với những kinh nghiệm trong quá khứ. Mặc dù đội hình của bọn chúng vẫn tản mát hỗn loạn như cũ nhưng thế công lại hiện ra mô hình sóng triều rõ ràng, sóng sau nương theo sóng trước không nghiêng nát phía trước thành mảnh nhỏ thề không bỏ qua; ở nơi đầu ngọn sóng hiện lên chiến kỳ màu đỏ tươi viền xanh đặc biệt chói mắt. Tất cả mọi thế công gần như xuất phát từ nơi chiến kỳ này, tất cả lâu la đã và đang nỗ lực hướng về tụ tập xung quanh chiến kỳ. Từ góc độ nhà binh mà nói, chiến kỳ này vừa có tác dụng như tiên phong vừa có tác dụng làm mắt trận, chỉ cần nó không đổ thì công kích của đám giặc cỏ quyết không dừng lại!

Nếu cứ để tiếp tục như vậy không đợi quan quân ở hai cánh cắt đứt đội hình mũi tên của quân thổ phỉ thì tiền quân đã bị mũi tên do con người hợp thành

xuyên thủng, vậy thì thắng thua của ngày hôm nay thật khó mà đoán trước được. Nói thì chậm mà diễn ra cực nhanh, bằng vào kinh nghiệm chinh chiến lâu năm Phùng Hiếu Từ mau chóng đưa ra quyết định:

- Lưu đô úy, người mang theo người đón ngã cây chiến kỳ kia, ngăn thế công của quân địch lại. Triệu tướng quân, người thống lĩnh hậu quân tiến về phía trước, áp sát sau lưng tiền quân. Kẻ cầm chiến kỳ dám vượt qua người, vô luận là địch hay ta, giết không tha!

- Tuân lệnh!

Khinh xa đô úy Lưu Khắc Kỷ và Ứng dương lang tướng Triệu Diệc Đạt hai người sớm đã bị bộ dáng kiêu ngạo của thổ phi làm cho tức đỏ mắt, đáp ứng một tiếng rồi dẫn theo thuộc hạ của mình nghịch thế xông lên. Bị thổ phi cầm chân đánh suốt nửa canh giờ, uất ức như thế này hai người chưa bao giờ gặp qua. Hữu vũ hầu có kếm cỏi lắm đi chẳng nữa cũng là một trong mười hai chi Phủ binh được thành lập sớm nhất của Đại Tùy, nếu như ngay cả một đám ô hợp cũng hao phí mất nhiều công sức như thế này thì mọi người sau này còn mặt mũi nào đi gặp các vị tiền bối đã từng ngang dọc khắp Giang Nam trong quân?

Có sự tham gia của hai cánh quân đầy đủ sinh lực nhanh chóng làm thay đổi cục diện chiến trường song phương. Rất nhiều quan quân ngăn trở con đường xông lên của giặc cỏ ở tuyến đầu đã chuẩn bị xoay người lùi lại, bị đồng đội xông lên phía trước cuốn theo không tự chủ mà theo sát dòng người đổ về phía trước. Rất nhiều binh lính tồn tại ý nghĩ quan sát bị tiếng tù và kích thích, huyết mạch toàn thân trong chớp mắt bị thiêu đốt nóng bỏng, mang theo cách tay đã bị chém đứt ở dưới chiến kỳ của Lưu Khắc Kỷ hô lớn:

- Giết!!!

- Giết, Hữu vũ hầu, vĩnh viễn không lùi lại!

Thân binh của Lưu Khắc Kỷ đồng thanh hô lên, chém ngã lâu la đang cuộn cuộn xông tới trước mặt mình, chém xuống đám tiểu quý nhất gan can đường, đạp trên vũng máu bước nhanh về phía trước.

- Giết! Huynh đệ của Hữu vũ hầu, xông lên!

Binh lính gần đó lớn tiếng hô hào. Vinh dự, tôn nghiêm, vào lúc này đã chiến thắng nỗi sợ hãi tử vong trong lòng bọn họ, dẫm lên địch nhân hay thi thể của đồng đội bọn họ đi theo sau Lưu Khắc Kỷ, nửa bước không rời.

Chiến trận hình mũi tên ngay lập tức tan vỡ một góc, quan quân thuận theo khe hở dẫm máu tươi đó không ngừng thâm nhập vào sâu, rất nhanh đã đến gần chiến kỳ của Trình Danh Chấn. Lúc này Trình Danh Chấn đã rơi vào trạng thái điên cuồng trong lòng căn bản không có bất kỳ nỗi sợ hãi nào, hẳn cảm thấy bản thân giống như Xi Vương trong truyền thuyết, toàn thân sinh ra như sắt như thép, đao thương bất nhập, chỉ có chém chết đối thủ vĩnh viễn không có khả năng bị thương. Mà động tác của địch nhân trước mắt biến chậm, bước đi tập tễnh, từ đầu đến chân toàn sơ hở, hẳn chỉ cần đâm trường sóc ra là có thể nhẹ nhàng đánh ngã địch nhân, mặc kệ là binh sĩ bình thường hay là thiết giáp tướng quân tất cả đều là ngu xuẩn như heo, hoàn toàn không chịu nổi một kích.

- Tới, đi chết đi!

- Tới, gia gia ở chỗ này có bản lĩnh tới độc đấu!

Vừa nâng sóc đâm ra hẳn vừa hung hăng mắng chửi:

- Không cho lão tử sống, lão tử cũng không để các ngươi sống yên lành!

Đến, có bản lĩnh tới giết ta đi, lão tử chính là Trình Danh Chấn!

Phủ binh chưa bao giờ bị người nào vũ nhục đến như vậy, nhưng phàm là kẻ có chút huyết tính đều liều mạng xông lên. Thân vệ bên cạnh Trình Danh Chấn cũng đã điên cuồng giống như chủ tướng, nhìn thấy có người đến gần lập tức toàn lực đâm thương ra. Sự phối hợp lẫn nhau giữa bọn họ vô cùng ăn ý, công phòng hoán chuyển như nước chảy mây trôi, đây là kết quả của việc huấn luyện nghiêm khắc hàng ngày. Đưa mắt nhìn khắp Trương gia quân, có thể được Trình Danh Chấn tuyển chọn làm thân binh đếm đi đếm lại không đủ trăm người; chỉ một trăm người thôi nhưng gần như ngưng tụ tinh hoa của cả trạch địa, giống như thanh đao sau khi mài sắc, không gì không thể chém đứt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Thu (12)

M

ột tên Mạch đao thủ rống giận lao về phía Trình Danh Chấn, vừa mới nâng mạch đao nặng nề lên thì chân bị lâu la binh dùng gậy bôi sáp ong ngang ngang, lão đảo mắt đi trọng tâm. Đội trưởng thân binh Lý Cửu Thành thuận tay dùng trường thương đâm sau lưng Mạch thủ đao vừa khéo đâm rách áo giáp đồng thời đẩy tới trước mặt một tên thân binh khác là Dương Đại Đảm. Dương Đại Đảm vung hoành đao chém xuống cực nhanh. Roẹt! Máu tươi bắn ra, một thi thể không đầu đổ xuống.

- Đối cái dài hơn!

Lý Cửu Thành lớn tiếng ra lệnh cho Dương Đại Đảm người vừa mới bị chặt đứt một thương, nghe được đồng bạn nhắc nhở Dương Đại Đảm vút hoành đao đi dùng chân hất Mạch đao mà địch nhân vừa mới 'Tặng' cho lên ngang hông, dùng tay bắt gọn nắm chặt. Hai tay siết chặt mạch đao dài hơn nắm thước, sau đó 'hắc' gầm lên một tiếng vung mạch đao chém về phía tên quan binh đang xông tới trước mặt mình.

Tên quan binh kia dựa vào độ dài của binh khí đang định dồn Dương Đại Đảm vào chỗ chết, đột nhiên bụng mát lạnh, mảnh giáp vỡ cùng nội tạng cơ thể bay loạn, trên người bụng đã bị rạch một đường lớn, kêu thảm đổ xuống. Lại có một tên lâu la nhanh tay nhanh mắt, được đồng bạn giúp đỡ vút bỏ một mâu nhọn lên thiết sát của quan binh, sóng vai với Dương Đại Đảm bảo vệ mặt bên của Trình Danh Chấn.

- Kẻ nào ngăn cản phải chết!

Trình Danh Chấn rống giận, trường sóc giống như con ô long xuyên qua một tên giáo úy đang lao tới, tay phải vung lên tay trái nhấn xuống, đầu mũi sóc đột nhiên đâm xuống, thân thể địch nhân giống như khúc gỗ bị hắt lên ném ra khỏi vùng chiến. Có tên quan quân đã bị thương nằm trên đất có ý đồ lăn tới thừa cơ hội ôm lấy chân hãn, còn chưa lăn tới vị trí thì Trình Danh Chấn đã cảm thấy nguy hiểm, trường sóc đột nhiên đảo ngược mũi sóc thẳng tắp, thân sóc thu về. Thân sóc được đúc từ đồng trắng giống như búa sắt đánh vào lồng ngực kẻ đánh lén, đánh cho ngũ phủ lục tạng của tướng địch vỡ nát.

Kẻ đánh lén không kịp hừ một tiếng đã tắt thở, Trình Danh Chấn cười lạnh, đạp lên thi thể đối phương mũi phong lại một lần nữa chỉ thẳng về phía trước. Đánh bay hai cái thuẫn gỗ, đâm chết Phác đao thủ sau thuẫn, sau đó dưới sự bảo vệ của thân binh kết đội xông vào đám quan quân, đánh đâu thắng đó không gì ngăn cản nổi, như mãnh hổ sổ lồng, giao long lên bờ vực.

Địch nhân mới so với trước còn ương ngạnh hơn, liên tục ngã xuống vài chục tên nhưng vẫn như cũ nhuộm máu hăng hái chiến đấu. Bọn họ phối hợp trong chiến đấu ăn ý vượt xa đám người trước, thậm chí còn hơn cả thân binh của Trình Danh Chấn. Lý Cửu Thành bị người quần lầy, Đoạn Thanh cũng bị dây dưa, Dương Đại Đám và một tên gia hỏa cầm phác đao cuốn lại một chỗ, vài lần thử dựa vào sức mạnh đánh bay binh khí của đối phương nhưng thủy chung không được như ý muốn.

- Bảo vệ Cửu đương gia!

Đoạn Thanh nóng ruột đến độ mắt bốc lửa nhưng không cách nào đến gần xung quanh Trình Danh Chấn được nửa bước. Địch quân quá nhiều, bọn họ xông lên quá cao, về cục diện nhân số đã rơi xuống thế yếu.

- Để mạng lại!

Khinh xa đô úy Lưu Khắc Kỷ chém ngã tên lâu la cuối cùng chắn ở trước mặt mình, xông thẳng về phía Trình Danh Chấn. Từ tiếng kêu la lo lắng gấp gáp của đám thổ phi để cho hắn đoán được tên thanh niên điên cuồng trước mắt này chính là đối thủ mà mình đang tìm kiếm. Mạch đao bổ ra một đạo sáng loáng, chỉ cần chém trúng nhất định có thể chém địch nhân thành hai nửa.

Trình Danh Chấn cấp tốc xoay người, dùng phần bọc sắt của cán sóc ngăn đỡ mạch đao, thuận thế giảm bớt lực đao. Võ nghệ của Lưu Khắc Kỷ tinh thâm vượt ngoài dự đoán của hắn, đao phong mạnh mẽ vẽ nên một đường cong thoát ly không tiếp xúc với trường sóc, như điện xẹt kéo về phía hông eo của Trình Danh Chấn.

Lần này nếu như bị chém trúng, Trình Danh Chấn không thể không biến thành hai nửa. Hắn giật mình kinh hãi, nhanh chóng lùi lại; Lưu Khắc Kỷ mong muốn đúng là điều này, sai một bước dài mạnh mẽ dẫn thân tới điểm tiếp xúc giữa mũi sóc và thân sóc, mạch đao vung lên vạch ngang một đường. Chỉ nghe 'keng' một tiếng, cây trường sóc đã đâm chết không biết bao nhiêu người trên tay Trình Danh Chấn bị cắt thành hai đoạn.

- Cứu đường gia!

Tất cả thân binh nhất thời sửng người, buông bỏ đối thủ liều mạng trở lại cứu giúp. Thân binh của Lưu Khắc Kỷ cũng không ngốc, gắt gao bám chặt thà rằng bị đám lâu la chém ngã, giết chết cũng phải chế tạo cơ hội cho chủ tướng một lần chém chết tướng tặc. . .

Đến lúc này tình thế của Trình Danh Chấn càng trở nên nguy hiểm hơn. Lưu Khắc Kỷ chiếm được ưu thế một đao lại một đao không ngừng bổ xuống theo sát cổ và hai bên hông Trình Danh Chấn. Hoàn toàn là dựa vào việc không có giáp nặng trói buộc hành động, Trình Danh Chấn khó khăn lắm mới tránh được thế công trí mạng của đối phương, thừa cơ hội rút Hoàn đao bên hông vận sức chống đỡ.

Tiếc rằng thanh Hoàn đao kia mặc dù sắc bén nhưng lại kém ở chỗ mỏng dễ gãy, mới va chạm hai ba lần với thanh Mịch đao cán dài đã nghe 'rắc!' một tiếng, đã nổi gót đi theo trường sóc.

- Người!

Trình Danh Chấn tức giận hét lớn, lần này đã hoàn toàn tỉnh lại từ trong điên cuồng chiến đấu. Hắn phát hiện ra bản thân vẫn chỉ là một Trình Danh Chấn võ nghệ nửa vời mà không phải là Triệu Tử Long một mình xông pha ở dốc Trường Bản. Đối phương cũng không phải là dê mặc người chém giết mà là một đầu mãnh hổ có cánh. Trong lúc hoảng loạn chân vấp vào thi thể dưới mặt đất, lập tức đánh mất trọng tâm lao đảo muốn ngã xuống đất.

Lưu Khắc Kỷ thân kinh bách chiến sao có thể bỏ qua cơ hội trời cho như thế này được, rống giận một tiếng, bất chấp tất cả vung Mịch đao chém tới. Nhưng đúng vào lúc đó, một thanh trường mâu đột nhiên lao tới, nhắm thẳng vào lồng ngực hắn.

- A. . .

Trước ngực trông trơn, Lưu Khắc Kỷ không cố đuổi theo chém Trình Danh Chấn nữa mà vội vàng thu đao về tự cứu mình. Trường mâu xuyên qua bả vai hắn phá thùng áo giáp, găm hẳn và tên thân binh đang sau thành một hàng.

- A. . .A. . .

Thanh binh thân bị trọng thương hét Thảm, tay chân múa loạn khiến cho Lưu Khắc Kỷ trọng tâm không ổn định, đảo trái ngã phải. Càng nguy hiểm hơn là hắn không có cách nào cởi bỏ khôi giáp tách mình ra khỏi trường mâu. Bất đắc dĩ chỉ đành quay ngược Mịch đao đẩy mạnh về phía sau, hi vọng có thể mượn lực lượng của chuôi đao đẩy tên thân binh đang dầy dựa kia ra, sau đó tiếp tục đuổi giết tên tặc Trình Danh Chấn.

Trình Danh Chấn nào để bị truy sát thêm một lần nữa, lập tức nhặt vài khối đá ném đỏ máu hồng trên mặt đất làm ám khí ném mạnh về phía Lưu Khắc Kỷ. Lưu Khắc Kỷ không thể né tránh, mặt đầu liên tục trúng chiêu bị ném đến nỗi đầu óc choáng vàng, đưa tay lên định gạt đi máu chảy vào trong mắt thì đột nhiên cảm giác lạnh lẽo từ bụng truyền tới, cúi đầu nhìn xuống, thấy Trình Danh Chấn cầm non nửa thanh đao dài khoảng một tấc đang ngồi xồm dưới bụng mình, nửa thanh đang khác hung hăng đâm vào bụng mình.

- A. . .

Lưu Khắc Kỷ hét thảm, bị phần vô cùng.

- A. . .

Trình Danh Chấn ngẩng khuôn mặt nhuốm đầy máu tươi tru lên như sói. Một bên hét thảm, một bên kéo mạnh thanh đao sang ngang sau đó nhanh chóng buông tay, lăn tròn lùi về phía sau.

Máu tươi đổ ra như thác lũ nhuốm đỏ ánh mắt của tất cả những kẻ đang có mặt ở đó. Tế lân thiết giáp trên người Lưu Khắc Kỷ cuối cùng đã không thể bảo vệ tánh mạng của hãn, cả vùng bụng bị đao rạch phá một lỗ lớn, ruột dạ dày trôi hết cả ra ngoài. Trong khoảnh khắc hấp hối, hãn vẫn còn oán hận nhìn về phía Trình Danh Chấn lúc này đã lùi về giữa đám thân binh, khuôn mặt đầy tuyệt vọng, thần sắc đầy vẻ khó tin.

- Ai đã cứu lão tử!

Sau khi lùi về giữa thân binh của mình, Trình Danh Chấn dừng khí lập tức bành trướng, không thèm để ý đến vết thương trên người, nhận lấy thanh trường sóc mà các huynh đệ nhường lại, lớn tiếng kêu to.

- Lão tử!

Đoạn Thanh trên người đã trúng vài đao máu tươi nhuộm đỏ cười toe toét đáp lại, lão đảo ngã vào vòng tay Lý Cửu Thành.

- Người đứng lên cho ta!

Trình Danh Chấn nâng sóc lên quét sạch đám quan binh đang sợ hãi hoang mang vì mất đi hãn tướng dẫn đội, đưa tay ra bắt lấy Đoạn Thanh, thấy đối phương vẫn còn hô hấp liền ha hả cười lớn:

- Những ai chưa chết dám cùng lão tử chém giết một trận nữa không?

- Giết!

- Giết!

- Giết!

Đám lâu la giỏi nhất là mượn gió bẻ măng, hét lớn nhất mức có thể, một cỗ khí thế trước nay chưa từng có trong chớp mắt lan truyền khắp toàn quân, cỏ chi đội ngũ sĩ khí đại chấn:

- Đi theo ta, Lý Cửu Thành, thối tù và!

Trình Danh Chấn nhìn bốn phía hào khí ngất trời. Quan quân thì làm sao? Phủ binh thì thế nào? Chẳng phải vẫn như trước bị lão tử đánh cho không biết trời nam đất bắc? Vẫn như cũ bị lão tử đánh cho đầu óc quay cuồng sao?

- Ù ù ù ù ù. . .

Thân binh Lý Cửu Thành rút tù và đeo bên hông ra thổi lên.

- Ù ù ù ù ù. . .

Tiền quân, trung quân, hậu đội vài trăm chiếc tù và giống hòa vào nhau giống như tiếng rống gầm. Trong chớp mắt, trận hình mũi tên đã tan nát một lần nữa ngừng tụ lại, tất cả mọi người đi theo chiến kỳ bay trên đầu Trình Danh Chấn ra sức hướng về phía trước. Dĩ nhiên đục ra một lỗ hổng lớn ở mặt bên đội ngũ quan binh ngăn đỡ ở trước mặt, nghiêng nghiêng đâm ngang vào cánh quân bên trái của đối phương.

- Xoay người, xoay người, theo sát ta, đánh cánh trái hăn!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Thu (13)

L

ần này Trình Danh Chấn không dám tiếp tục xông lên trước nhất nữa mà nhớ lại trách nhiệm chủ yếu của bản thân đó là dẫn dắt các huynh đệ lâm trận biến trận. Chiêu thức này hẳn thành thạo đến mức không thể thành thạo hơn nữa, nhưng muốn chỉ dựa vào một lần đột nhiên phát động thế công mà xông tới trước ngựa chém lấy thủ cấp lão tướng bách chiến Phùng Hiếu Từ thì chẳng khác nào kẻ si nói mộng! Kiếm được chỗ tốt liền thu binh, sau khi ngoài ý muốn giết được viên đại tướng của đối phương hẳn lập tức tỉnh ngộ, thừa dịp quan quân đột nhiên mất đi tướng lĩnh trọng yếu mà hoang mang sợ hãi chưa phục hồi lại tinh thần, mau chóng thay đổi sách lược.

- Xoay người, xoay người, theo sát Cửu đường gia!

Đám người Dương Đại Đàm, Lý Cửu Thành mang theo đầu lâu của Lưu Khắc Kỷ công theo Đoạn Thanh đã hôn mê bất tỉnh nhanh chóng thay đổi phương hướng công kích. Trước tiên bọn họ căn vài ngum ở quân định cánh trái, sau đó cánh trái kết hợp với hai bộ quân trước và sau thấy tình hình không ổn lập tức mau chóng bỏ chạy ra xa.

Lần này là bỏ mặc tất cả mà chạy, hơn nữa còn bỏ rơi rất nhiều huynh đệ bên mình bị thương hoặc đang cùng địch nhân dây dưa mà chạy, bỏ chạy không biết liêm sỉ là gì! So sánh với lúc trước đó dung mãnh, sắc bén thì quả thực là hai đội quân hoàn toàn trái ngược, thậm chí còn không lưu cho Phùng Hiếu Từ thời gian phản ứng nữa.

- Đứng dây dưa, đuổi theo cho ta!

Phùng Hiếu Từ trước đó còn khen ngợi địch thủ quyết đoán cơ trí nhưng trong chớp mắt đã tức giận muốn học máu, đích thân cầm cờ lệnh ra sức vây. Thân binh của lão cũng tức giận sùi bọt mép, nâng tù và lên liên tục thổi mạnh.

- Ù ù ù ù ù. . .

Nghe được hiệu lệnh, quan quân Hữu vũ hầu đang chém giết tàn quân địch liền bỏ mặc đối thủ mau chóng thay đổi phương hướng đuổi theo đám người Trình Danh Chấn đang bỏ chạy. Còn chưa đuổi theo được một trăm bước, đột nhiên trên sườn núi vang lên tiếng tù và, Ngũ đương gia Hác Lão Đao dẫn theo hơn hai vạn lâu la đồng phục không chỉnh tề, đội ngũ tán loạn lao mạnh về phía trung quân của Phùng Hiếu Từ.

- Bảo vệ đại soái!

Phát hiện ra bản thân đã mắc mưu, Ứng dương lang tướng Triệu Diệc Đạt lập tức đưa ra quyết định mới. Hơn một vạn huynh đệ ngoại trừ hơn hai ngàn người bị làm thịt khi liêu mạng với đám quân Trình Danh Chấn ra thì còn lại đều đang truy sát địch quân, trước mắt ở lại bảo vệ bên cạnh Phùng Hiếu Từ không đủ ba trăm. Vạn nhất đám thổ phỉ mới tới kia đánh tới gần cờ soái, hộ vệ Phùng Hiếu Từ mặc dù mỗi người đều lấy một địch mười nhưng cũng sẽ bị thế công của địch quân tươi sống cắn chết.

- Truyền lệnh, tiền quân và tả quân tiếp tục đuổi theo địch nhân, hữu quân và hậu quân kết trận lùi lại!

Phát hiện ra huynh đệ nhà mình đã ngừng bước chân, Phùng Hiếu Từ bất đắc dĩ thay đổi mệnh lệnh. Lão sống nửa đời trên yên ngựa, Hữu vũ hầu rất nhiều tướng lĩnh đều là do lão một tay bồi dưỡng ra. Để mọi người mặc kệ sự sống chết của lão, chỉ truy cầu kết quả thắng thua của trận chiến hiển nhiên là không thể nào. Hiện tại lựa chọn sáng suốt nhất đó là buông tha

giắc mộng toàn lực tiêu diệt Trình Danh Chấn, phân chia binh lực đối phó với tình huống mới đột nhiên phát sinh.

Nghe được tiếng kèn điều binh từ trung quân truyền đến, Ứng dương lang tướng Triệu Diệc Đạt rút cuộc thở phào nhẹ nhõm, dẫn theo thuộc hạ dưới trướng xoay người chạy gấp, ý đồ trước khi thổ phỉ lưu khẩu đánh giết tới có thể kết thành một trận thế vuông chặt chẽ bao bọc xung quanh Phùng Hiếu Từ.

Hác Lão Dao cũng không phải tay mơ, nắm chặt lấy cơ hội, đẩy tốc độ của đám lâu la dưới tay lên mức cao nhất. Mắt thấy lập tức sẽ va chạm với quan quân đang vội vàng kết trận, chỉ thấy hấn vung tay lên:

- Ném chết con mẹ nó!

Trong chớp mắt trời đất biến sắc, theo sắc trắng xám của mây trời, vô số khối đá to như nắm tay cùng hoa tuyết thi nhau rơi xuống.

Đám quan binh vừa mới miễn cưỡng bày trận hình, nào ngờ được thổ phỉ lưu khẩu lại xuất ra chiêu số hạ lưu như vậy. Trong lúc nhất thời bị ném cho kêu cha gọi mẹ, mặt sưng mũi dập. Hác Lão Dao ha hả cười lớn, gõ hai thanh đao to bản vào nhau kêu leng keng:

- Các huynh đệ, xông lên cho lão tử. Giết một tên đủ vốn, giết hai tên lãi một!

- Giết một đủ vốn, giết hai lãi một!

Hơn hai vạn lâu la quần áo không chỉnh tề múa binh khí, hò hét hưởng ứng. Định quân phân ra một nửa đuổi theo truy sát Trình Danh Chấn, lưu lại bảo vệ Phùng Hiếu Từ không đủ bốn ngàn. Cho dù từ nhân số cho đến sĩ khí, trước mắt lực lâm hào kiệt đều chiếm ưu thế tuyệt đối.

- Ha ha, giết, giết, giết!

Hác Lão Dao hưng phấn mặt đỏ bừng bừng, điều võ dương oai trước trận hình quân quân. Mưa tên khiến cho người ta đau đầu trước kia đã không còn tác dụng, không có mưa tên gây rối, năm đánh một, cho dù đánh không được ít nhất cũng khiến cho Phùng Hiếu Từ lão nhi khó chịu nửa ngày.

- Giết Phùng Hiếu Từ, đừng để lão chạy thoát!

Mặc kệ đối phương có chuẩn bị lùi lại hay không, hấn trước tự sướng cái đã, giống như chiến thắng đã nằm chắc trong tay vậy.

- Giết Phùng Hiếu Từ! Giết Phùng Hiếu Từ!

Thuộc hạ của Hác Lão Dao, còn cả đám bộ hạ vừa rồi bị Trình Danh Chấn vút bỏ rơi vào vòng vây của quân quân tụ lại một chỗ, giống như đàn ong mật tầng tầng lớp lớp xông lên. Bọn họ người nhiều, bọn họ không sợ, dù phải chết bọn họ cũng muốn kéo theo một tên làm đệm lưng! Huyết nhục tung bay, mưa máu bốc lên, từng đám từng đám tuyết trắng trên trời đổ xuống còn chưa chạm đất đã bị nhuộm đỏ thẫm.

Từng mảng từng mảng đỏ như lông vũ phượng hoàng, không biết còn thiêu đốt bao nhiêu sinh mạng nữa mới có thể đạt được một lần niết bàn.

Thế công bất kể thương vong của giặc cỏ chỉ duy trì được nửa khắc (khoảng 7-8 phút) thời gian, nhưng đối với lão tướng quân Phùng Hiếu Từ mà nói nửa khắc này dài tựa vài chục năm. Chiêu này của địch nhân nhất định là mưu đồ đã lâu, ông ta biết rằng nếu như khoảng cách giữa hai chi giặc cỏ này không ngắn như vậy, không xảo hợp như vậy thì sẽ không thể phối hợp ăn ý, tự nhiên như thế được. Ăn ý tới mức Du ký binh, phụ trách cảnh giới, chỉ có thể phát ra một tiếng cảnh báo ngăn ngừa, tự nhiên đến lượt ông ta căn bản không kịp làm ra bất kỳ điều chỉnh nào!

Cũng may lão tướng quân thân kinh bách chiến, kinh nghiệm đối địch vô cùng phong phú. Sau khi đánh giá nhanh tình hình trên chiến trường một

lượt, ông ta lập tức bắt đầu bắt tay vào điều chỉnh các vị trí:

- Các huynh đệ phía sau dồn về áp sát cờ soái, dùng cung tên tìm cơ hội tiêu diệt quân địch. Huynh đệ cánh phải ở bên ngoài Hậu quân biến trận thành viên trận, tập trung phòng thủ!

Dù sao cũng là một trong mười hai chi Phủ binh được thành lập sớm nhất của Đại Tùy, các tướng sĩ của Hữu vũ hầu sau khi trải qua hoảng loạn lúc ban đầu rất nhanh thay đổi sách lược tác chiến theo đúng như mệnh lệnh của chủ soái. Bọn họ dùng Phác đao và thuẫn da làm tường, dùng trường mâu và thiết sóc làm rào chắn yểm trợ lẫn nhau co cụm về trung ương. Đội hình càng lúc càng dày đặc, dày đặc giống như một con nhím đang xù lông. Theo trận hình mới chậm rãi hình thành, cụ thể mà đám lục lâm hảo hán trăm phương ngàn kế sáng tạo ra rất nhanh bị phá vỡ. Bọn họ dưới sự dẫn dắt của Hác Lão Dao điên cuồng xé rách lớp da ngoài như sắt thép của con nhím nhưng mỗi lần nhổ xuống một cây gai cứng đều phải trả một cái giá cao gấp ba lần bình thường.

Sự thua kém về trang bị và kinh nghiệm chiến đấu đã không thể nào dựa vào dũng khí để đền bù, phát hiện ra sĩ khí bên mình càng lúc càng kém đi, Hác Lão Dao tức giận vô cùng:

- Con mẹ nó, chưa ăn no sao, đừng đánh mất mặt lão tử, mau chóng rút lui!

- Quay lại, quay lại!

- Rút lui, rút lui!

Thân tín hai bên trái phải cao giọng truyền đạt lại chỉ thị mới nhất của Hác Lão Dao. "Rút lui, rút lui!" "Quay lại, quay lại!" Đám lâu la lớn nhỏ ngay lập tức tinh thần phấn chấn đồng loạt hét lớn co chân lên bỏ chạy, căn bản không sợ để lộ phần lưng không hề đề phòng của mình về phía quan quân.

Đã từng nhìn thấy kẻ không biết xấu hổ nhưng chưa từng thấy kẻ nào không biết xấu hổ như vậy. Phủ binh đầu tiên là hoảng sợ trước sự thay đổi đột ngột về chiến thuật của thổ phỉ sau đó nhanh chóng hiểu ra đối phương chiếm được chút tiện nghi là lập tức co chân bỏ chạy, tức giận há miệng mắng to, nắm lấy trường cung, đoản cung bắn loạn một hồi. Tiếc rằng đội hình phe bên mình quá dày đặc, các huynh đệ vòng trong chỉ có thể thông qua bắn tầm cao mới có thể không làm bị thương đồng đội vòng ngoài. Mà mưa tên trên cao còn chưa rơi xuống thì đám lâu la đã kịp chạy thoát khỏi tầm bắn trí mạng, chỉ số ít trúng tên ở chân, trúng hai ba cây lê tẻ khắp khiêng nhảy cẫng nhấc giống như thỏ bỏ chạy trốn chết. Vòng trái, rẽ phải chỉ trong chớp mắt đã biến mất trong làn tuyết trắng.

- Đại soái, đuổi theo hay không?

Ứng dương lang tướng Triệu Diệc Đạt không dám tiếp tục tự làm theo ý mình, chen tới bên cạnh lão tướng quân Phùng Hiếu Từ xin chỉ thị. Chiến thuật của địch nhân hoàn toàn không hợp với lẽ thường, rất khó dự đoán bước tiếp theo bọn chúng sẽ làm gì. Nếu như là hai chi quân đội chính quy giao chiến với nhau, tướng lĩnh song phương tuyệt đối không dám làm như vậy. Làm như vậy đơn giản là đánh cược danh dự của chủ tướng và tính mạng của các huynh đệ, dù thắng hay thua đều không vẻ vang gì.

- Đợi, đợi tín hiệu của Du kỵ binh!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Thu (14)

P

hùng Hiếu Từ quét mắt nhìn khắp chiến trường phủ đầy thi thể, cau mày đáp. Ông ta không dám tiếp tục xem thường Trình Danh Chấn nữa, đối phương có thể xuất ra nhiều chiêu số vô lại như vậy khẳng định là có hiểu biết rất sâu về phương pháp tác chiến đặc điểm của Phủ binh Đại Tùy và giang hồ hào kiệt. Nếu như vừa rồi khi Trình tiểu tặc quay người bỏ chạy, quan quân đứng yên tại chỗ không đuổi theo thì thế công thứ hai của tặc nhân căn bản không thu được bất cứ tiện nghi nào. Chỉ một sai lầm nho nhỏ như vậy thôi mà gần một ngàn quan quân chiến tử, trước mắt tình hình chiến trường còn chưa rõ ràng, vạn nhất Trình tặc còn chuẩn bị thế công lần thứ ba, Hữu vũ hầu một lần nữa phân binh có khả năng đã nằm trong tính toán của kẻ này.

Đang lúc do dự thì dưới ráng chiều lại truyền tới vài tiếng kèn hiệu trầm trầm. Tiếp sau đó, trên mặt tuyết trắng xóa xa xa xuất hiện một vệt đen dài, hơn một vạn danh giang hồ hào kiệt với đủ loại binh khí hò hét xông về phía quan quân.

- Giữ vững trận hình, trước dùng mưa tên chào đón bọn chúng!

Cùng loại kỹ xảo dùng đến hai lần thì quả thực quá xem thường Hữu vũ hầu rồi! Nhìn thấy địch nhân kéo tới, Phùng Hiếu Từ mau chóng đưa ra quyết định. Trước mắt bên cạnh ông ta còn có ba ngàn huynh đệ, nhân số của địch nhân gần như gấp năm lần số người bên mình nhưng ở phương diện trang bị và kỹ năng tác chiến quan quân chiếm ưu thế mà đối phương không thể nào so sánh. Tam lăng phá giáp chùy có thể xuyên thấu hai tầng giáp da trâu trong tầm bắn một trăm bước, mà thổ phi bình thường sử dụng gỗ dâu cây trúc làm cung tên, mưa tên bắn ra rất khó xuyên qua áo giáp của quan quân.

Giống như tâm ý tương thông nhau, Bát đương gia Lô Phương Nguyên và lão tướng quân Phùng Hiếu Từ có cùng một chủ ý. Đứng cách viên trận ngoài trăm bước, hần kéo đội hình thành hai nửa vòng tròn song song nhau, xếp phía trước là Phác đao thủ nâng thuẫn che chắn mưa tên và tuyết trắng từ trên trời đổ xuống, các huynh đệ xếp sau thì cầm đủ loại hình cung nỏ đồng loạt bắn về phía quan quân.

Hai phe đồng thời lựa chọn sử dụng chiến thuật bắn xa, mưa tên trong hoa tuyết bay qua bay lại. Trong khoảng khắc khi trắng khi đen rất hoành tráng nhưng sau khi rơi xuống, hiệu quả sát thương lại vô cùng không như mong muốn. Quan quân bắn ra thừa thớt nhưng lực công kích cực lớn, thổ phỉ dùng trận hình kéo dài và thuẫn dày nặng để triệt tiêu toàn bộ ưu thế. Mưa tên thổ phỉ bắn ra lực xuyên thấu yếu nhưng bởi vì nhân số nhiều, mục tiêu lại tập trung ở trong một phạm vi cố định cho nên uy lực gia tăng gấp bội. Sau ba lần đổi phiên bắn qua bắn lại, cờ soái của Phùng Hiếu Từ đã bị bắn cho thủng lỗ chỗ; nhuyễn giáp trên người cầm vài mũi tên làm bằng trúc mũi bọc sắt, mặc dù không đâm được vào da thịt nhưng nhìn vào trông rất ghê rợn.

- Bắn, bắn, bắn chết bọn chúng!

Bát đương gia Lô Phương Nguyên dường như sớm đã biết chiêu này của mình không có hiệu quả, ngay thanh âm ra lệnh cũng mang theo vài phần ý đùa cợt. Thổ phỉ dưới trướng đều là một đám lưu manh vô lại, vừa bắn tên vừa trêu tức hát một bài dân ca:

- Nhóm lửa đốt ruộng, vệt hoang bay lên trời. Đồng nam cười quả phụ, tráng nữ cười giết người.

- Cây trên đỉnh núi cao cao, gió thổi lá phát phơ. Mấy ngàn dặm xa cách, nơi nào là cố hương. . .

Khúc dân ca đó cũng lưu truyền trong quân, khi hát lên vô cùng chinh tề tuyệt không giọng nam giọng bắc giống như đám thổ phỉ này, tiếng ca giọng nam giọng bắc kia lại vô cùng đả kích tinh thần của con người. Lại qua lần đối tên thứ năm, đám quan quân cánh tay không mỗi nhưng lòng lại mệt mỏi, khi nhắm bắn thì lúc được lúc không, bắn tên ra cũng chỉ có một nửa là đạt tới phạm vi chỉ định còn lại đều bị gió thổi rơi trên mặt đất.

- Đại soái, cứ tiếp tục thế này chúng ta nhất định chịu thiệt!

Chu Văn, luôn theo sát bên cạnh Phùng Hiếu Từ tùy thời chờ đợi mệnh lệnh, tiến lên trước cẩn thận nhắc nhở lão tướng quân. Bởi vì lòng báo thù quá nặng cho nên hẳn ở trong quân nhân duyên cực kém, rất nhiều lời nói vốn có đạo lý sau khi đi qua miệng hẳn ngược lại khiến cho mọi người sinh ra lòng chống đối.

- Chịu thiệt gì, bọn chúng bị bắn chết người nhất định là nhiều hơn chúng ta!

Ứng dương lang tướng Triệu Diệc Đạt là kẻ không ưu thích Chu Văn nhất, thay Phùng Hiếu Từ lớn tiếng trách mắng.

- Nhưng. . .

Chu Văn có lòng nói thêm vài câu, báo cho Phùng Hiếu Từ biết mục đích của đám thổ phỉ này nhất định không chỉ vì gây ồn ào như thế này. Nhìn thấy các vị tướng quân ai nấy mặt mày xanh xám, do dự một hồi rồi tự giác ngậm miệng lại.

- Người nói có lý!

Đang lúc thất vọng, lời cổ vũ của Phùng Hiếu Từ chẳng khác nào đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết lạnh. Lão tướng quân từ phương xa thu lại tầm mắt, cười thâm nói:

- Bọn chúng là muốn nhiễu loạn tâm của quân ta, mệt mỏi sĩ tốt của ta. Cứ như vậy chỉ một lát thôi, Du kỵ binh mà lão phu phái ra bị bọn chúng chém giết gần hết.

Chúng tướng nghe xong đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía xa, lúc này mới kinh hãi phát hiện, bên ngoài chiến trường có hơn trăm tên thổ phỉ cười chiến mã đang không kiêng nể gì truy sát Du kỵ của Hữu vũ hầu. Nếu luận về đơn đả độc đấu, mỗi Du kỵ binh ít nhất cũng có thể làm thịt được ba tên thổ phỉ, nhưng đám thổ phỉ có chuẩn bị mà tới, mẫu chục người đối phó với một người. Đám Du kỵ binh không hề chuẩn bị trước bị đuổi giết chạy tứ tán khắp nơi!

- Vô sĩ!

- Không biết xấu hổ!

Ngoại trừ chữ bối đối phương vô sĩ ra các vị tướng lĩnh quả thực không thể tìm được bất kỳ từ ngữ nào chuẩn xác miêu tả chiến thuật của đám thổ phỉ. Đối phương hoàn toàn dựa vào nhân số đông khi dễ quan quân, từ lúc bắt đầu theo Trình Danh Chấn chủ động xuất kích cho đến hiện tại Lô Phương Nguyên sử dụng âm chiêu "sáng bản chủ trận, tối giết Du kỵ", mỗi lần nhân số xuất động đều gấp ba đến gấp năm lần quan quân. Theo sự phát triển của chiến cục, nhân số của quan quân càng lúc càng ít mà đám thổ phỉ giống như nhổ tỏi trên ruộng, một cây tiếp theo một cây.

Chiêu số vô lại của Trương gia quân rõ ràng không chỉ có bấy nhiêu đó, đám Du kỵ binh của Hữu vũ hầu vừa mới bị đuổi tản đi thì phương bắc sau mưa tuyết mơ hồ xuất hiện vài vệt đen. Mỗi một vệt đen đại khái đều do hơn một vạn người tổ thành, có đao thì cầm đao, có gậy cầm gậy, không binh khí nào vừa tay thì cầm liềm cầm cuốc, cầm gậy gộc, gần như ai nấy đều quần áo không chỉnh tề nhưng mỗi người ý chí chiến đấu sục sôi.

Nếu đặt trong trường hợp đơn đả độc đấu, đây là chiến thuật xa luân chiến điển hình. Hai quân giao thủ, loại chiến đấu này rất khó nói là cao minh hay ngu xuẩn, nếu như vào giây phút song phương địch ta tiếp xúc Phùng Hiếu Từ quyết đoán phản kích, hơn nữa toàn quân truy sát Trình Danh Chấn. Chiến thuật của đám giặc cỏ này sẽ biến thành đấu pháp 'đổ dầu' điển hình, vô luận là xông lên bao nhiêu người đều sẽ bị huynh đệ Hữu vũ hầu đánh cho tan nát.

Nhưng mà, Phùng Hiếu Từ đã không nắm chắc thời cơ.

Ông ta không ngờ được Trình Danh Chấn vào thời khắc hai quân vừa mới tiếp xúc trong nháy mắt không tiếc hết thủy đại giới đề khởi cường công, càng không ngờ được trong tình huống đang chiếm hết ưu thế Trình Danh Chấn lại đột nhiên quay người bỏ chạy. Về phần mấy lần tấn công sau này của đối phương ở trong mắt lão tướng quân ngược lại không quá quan trọng, khi mệnh lệnh chia quân đuổi giết Trình Danh Chấn được ban ra, kết quả chiến đấu của ngày hôm nay đã được quyết định.

Giặc cỏ thắng!

Hữu vũ hầu vẫn thua!

Huynh đệ bên cạnh đã không đủ ba ngàn người, sĩ khí thấp thể xác và tinh thần đều mệt mỏi. Tặc binh liên tục đổ tới số lượng vượt quá bốn vạn, loại tình huống này Phùng Hiếu Từ biết bản thân nên phải làm gì, cho dù đạo mệnh lệnh này đối với ông ta mà nói là một điều vô cùng nhục nhã.

- Hữu quân, Hậu quân thay phiên yểm hộ, thu binh quay về doanh!

Cắn chặt răng, lão tướng quân thân kinh bách chiến lớn tiếng hạ lệnh. Một dòng máu đỏ tươi từ khoe miệng ông ta trào ra, nhuộm đỏ chòm râu trắng tí tách rơi xuống đất.

Cho dù chiến bại Hữu vũ hầu vẫn là Hữu vũ hầu. Nghe được Phùng Hiếu Từ ôm hận phát ra mệnh lệnh, chúng tướng sĩ nhanh chóng biến trận, Phác đao thủ ở phía trước, người bị thương ở giữa, Cung tiễn thủ và cầm binh khí dài đoạn hậu, dùng trận hình tam giác chầm chậm hướng lùi về phía sau. Trương Kim Xưng mang theo trọng binh đuổi tới truy sát theo sát phía sau, trước sau xông lên bốn lần đều không thể làm cho trận hình của Hữu vũ hầu xảy ra bất kỳ thay đổi nào, đến cuối cùng phát hiện ra phe bên mình thương vong quá mức kinh người, chỉ đành buông tha tính toán diệt sạch toàn quân Tùy, trở mắt nhìn bọn họ lùi về trong đại doanh.

Vào lúc chập tối, bộ phận quan quân đuổi theo truy sát Trình Danh Chấn cũng lục tục trở về doanh trại. Trên đường đuổi theo bọn họ gặp phải mai phục, tặc quân đang bỏ chạy lợi dụng cơ hội đó quay ngược lại chém giết. Huynh đệ Hữu vũ hầu lấy một địch mười, kết quả bấp bênh, hoàn toàn dựa vào một thân bản lĩnh được huấn luyện trong quá khứ mới đi theo Phụ quốc tướng quân Ngô Văn Trung giết vô số tặc binh đánh ra một con đường máu.

Hơn vạn tinh anh Phủ binh, sau trận chiến mở màn đã hao tổn vượt quá bốn thành, sĩ khí nhất thời rớt xuống ngàn trượng. May là sau khi mặt trời lặn tuyết đột nhiên đổ dày, Trình Danh Chấn và Trương tặc Kim Xưng mặc dù chiếm tiện nghi lớn, khí thế như thủy triều nhưng không cách nào chống lại được lão trời già, chỉ đành qua loa thu binh hạ trại ở sườn núi cách đại doanh của quan quân khoảng năm dặm, bày ra bộ dạng tùy thời có thể phát động tấn công.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Thu (15)

T

uyết đầu mùa đổ xuống cả một đêm.

Hoa tuyết trắng muốt chầm chậm đông kết lại máu người trên mặt đất, chầm chậm che lấp đi, chầm chậm phủ một lớp trắng muốt. Mùa đông Bắc quốc đến nhanh, trong gió tuyết chó hoang và quạ khoang đều biến mất không dấu tích. Trời đất mênh mông ngổn ngang thì thể quan quân và giặc cỏ, khi còn sống bọn họ là cừ địch bất động đái thiên nhưng sau khi chết đi lại ôm chặt lấy nhau, tay chân nắm lấy nhau giống như huynh đệ.

Bọn họ quả thực là huynh đệ. Sau khi bỏ đi áo giáp trên người, người thậm chí không cách nào phân biệt được ai là quan quân, ai là giặc cỏ. Vợ con lớn nhỏ trong nhà đều trải qua cuộc sống cơ khổ, ăn không đủ no, vì đổi lại một khẩu lương nuôi sống người nhà mà không thể không cầm đao lên. Cùng một màu da, cùng một khuôn mặt, thậm chí ngay cả vết chai trong lòng bàn tay cũng giống hệt nhau, nếu như đổi lại là thời thái bình có lẽ bọn họ còn có thể thả cái cuốc xuống, ôm theo vò rượu qua lại với nhau, sau khi trện say sưa lại có thể đính hôn cho con gái trong nhà.

Mà hiện tại, bọn họ chỉ có thể lấy đao vung về phía nhau, chém đầu của đối phương xuống, không phải người chết thì ta vong.

- Chúng ta vốn không thù không oán, hà cớ gì không cho nhau một con đường sống?

Sáng sớm ngày thứ hai Phùng Hiếu Từ lại nhận được một bức thư từ Trình Danh Chấn thay Trương Kim Xưng viết. Trong thư một lần nữa nhấn mạnh triều đình sưu thuế nặng nề, quan lại tham ô làm trái pháp luật mượn những

điều này chứng minh giặc cỏ tạo phản là có lý do. Hơn nữa còn yêu cầu Phùng Hiếu Từ thay mặt đưa thư lên triều đình, cho phép đám giặc Cự Lộc trạch tiếp thụ chiêu an, phong Trương Kim Xứng làm vua quận Tương, năm huyện Cát Long Cương, Nam Hòa, Nội Khâu, Bách Nhân, Sa Hà Cự Lộc trở thành lãnh địa của Trương Kim Xứng, truyền đời đời con cháu vĩnh viễn không thu hồi.

- Suy nghĩ viễn vông!

Phùng Hiếu Từ tức giận vỗ mạnh xuống án soái, khuôn mặt vốn tiều tụy vì học ra máu cũng trở nên đen tối khác thường.

- Bắt kẻ đưa thư cho ta chém đầu thị chúng!

Chỉ và người thay Trình Danh Chấn đưa thừa, lão tướng quân tức giận quát lớn:

- Kéo ra ngoài, cả mấy tên tiểu tặc đi theo hăn, toàn bộ lôi ra chém đầu cho ta!

Hai nước giao tranh không chém sứ giả, nhưng Hữu vũ hầu và giặc cỏ không phải là hai nước khác nhau cho nên sứ giả không nằm trong phạm vi bảo vệ của quy định này. Nghe được tiếng quát của Phùng Hiếu Từ mấy chục tên thân binh lập tức xông vào, vịn chặt cánh tay Dương Đại Đảm kéo ra bên ngoài trường.

Ngày hôm qua Dương Đại Đảm theo Trình Danh Chấn đánh thắng một trận lớn, lúc này khí thế đang cao, bị thân binh của Phùng Hiếu Từ trói chặt cánh tay không hề cầu xin, học theo bộ dạng anh hùng nghe được từ các câu chuyện được nghe kể cười lạnh liên tục, kiêu ngạo giống như côn băng nhìn thấy con cú đêm.

Hắn trấn định như vậy ngược lại gợi lên mấy phần hứng thú của Phùng Hiếu Từ, có lòng thăm dò tặc quân tiếp theo rốt cuộc muốn làm gì, lão

tướng quân xua tay phân phó tả hữu tạm thời tha cho cái mạng nhỏ của đám người Dương Đại Đảm, sau đó tươi cười vui vẻ hỏi:

- Tên lưu manh nhà ngươi, chẳng nhẽ sống đủ rồi sao? Hay là Trương tặc hứa cho ngươi chỗ tốt gì?
- Tại hạ không hiểu lão tướng quân đang nói gì?

Dương Đại Đảm nhún vai, tỏ vẻ khinh thường.

- Nhưng trước khi tới đây Cửu trại chủ nhà chúng tôi từng dặn dò, nhược điểm của lão tướng quân đang nằm trong tay ông ấy cho nên lão tướng quân nhất định sẽ không nỡ giết tôi!
- Vậy ta để cho Cửu trại chủ nhà ngươi tính sai một lần!

Trong bụng Phùng Hiếu Từ nhất thời dâng lên một luồng hỏa khí, hung ác uy hiếp. Trên chiến trường ngày hôm qua thực sự thua trận một cách oan ức, nếu hôm nay đấu võ mồm với nhau còn thua nữa thì nửa đời anh mình thân võ của bản thân như theo nước chảy xuôi hết cả.

Dường như sớm đã bỏ qua sự sống chết, Dương Đại Đảm nhún vai không đáp lại. Có người tức giận đẩy hắn tiến về phía trước, hắn cũng không kháng cự theo đối phương rời đi. Bộ dạng lộn chết không sợ nước sôi này khiến cho kẻ có chủ ý lập uy rất nhanh cảm thấy vô vị, Phùng Hiếu Từ mạnh mẽ áp chế lửa giận trong lòng, ra lệnh cho người kéo hắn trở lại, tiếp tục hỏi:

- Trong tay Cửu đương gia các ngươi rốt cuộc có điểm yếu nào của lão phu mà làm cho ngươi tin nhiệm hắn đến vậy? Nói ra lão phu có thể suy nghĩ tha cho ngươi một người không chết!
- Hừ hừ!

Dương Đại Đảm vốn lá gan lớn, phát hiện ra Phùng Hiếu Từ ngoài cứng trong mềm thì càng không kiêng nể gì, trước cười lạnh vài tiếng, lôi kéo ánh mắt của tất cả mọi người về phía mình sau đó mới lắc đầu thấp giọng nói:

- Tồi qua tướng quân nhà tôi cho người quét dọn chiến trường, từ trong đồng thi thể tìm ra được hơn ba trăm danh huynh đệ Phủ binh còn sống, trong đó ít nhất có hơn hai mươi vị quan chức đều cao hơn tôi. Cừu đương gia nhà tôi cam đoan rằng nếu như tôi và các huynh đệ tới đưa thư chết một người hãn sẽ chặt đầu mười tên Phủ binh tuần táng theo. Nếu như mười người chúng tôi bị lão tướng quân đem ra chém đầu hết, vậy thật xin lỗi, là lão tướng đã hại chết các huynh đệ nhà mình. Cừu đương gia vốn định đợi vài ngày sau chiêu đãi đám huynh đệ kia một bữa rồi thả về, căn bản không tính giết người hả giận!

- Người. . . Tên cầu tặc này!

Phùng Hiếu Từ tức giận run người. Trước đó ông ta chỉ nghĩ chém sứ lập uy nhưng vạn vạn không ngờ được, bàn về việc không giảng nghĩa khí thì đám giặc cỏ này càng như ngựa quen đường cũ. Hơn ba trăm danh huynh đệ, mặc kệ tin tức này là giả hay thật chỉ cần để có người bên dưới nghe được, kẻ làm tướng quân như ông ta không có lý nào lại đẩy các huynh đệ vào chỗ chết. Càng huống chi tối hôm qua không có biện pháp quét dọn chiến trường, mà gần bốn ngàn huynh đệ ngã xuống trong đó khẳng định có người còn sống.

Nhìn thấy trên đầu Phùng Hiếu Từ bắt đầu bốc khói đen, Dương Đại Đảm càng không sợ hãi:

- Cừu gia nhà tôi còn nói,

Hắn liếc nhìn bốn phía dương dương tự đắc:

- Hãn đã phái người bắt đầu thu thập thi thể các huynh đệ trên chiến trường. Phàm là di thể của các huynh đệ Phủ binh tất cả được bọc trong chiếu lau trước khi trời tối ngày hôm nay sẽ dùng xe nhỏ đẩy tới trước cửa doanh trại của ngài. Chiếu lau này là đặc sản của Cự Lộc trạch chúng tôi, đưa mắt nhìn khắp vùng Bắc Hà cũng là loại số một, một xe chiếu đưa lên chợ không quá hai canh giờ sẽ. . .

- Cút! Lập tức lăn đi cho ta. Người đâu, dùng côn đánh hãn lăn ra ngoài cho ta!

Rốt cuộc Phùng Hiếu Từ nghe không nổi nữa, đứng bật dậy chống án tức giận hét lên, tiếp sau đó, thân thể ông ta lao đảo, 'phụt' máu tươi phun ra đầy đất.

- Đại soái!

Thấy lão tướng quân lần thứ hai nôn ra máu, các tướng sĩ Hữu vũ hầu chẳng thềm quan tâm tới Dương Đại Đảm nữa, đồng loạt xông tới trước vây quanh lấy án soái. Nhân cơ hội này, Ứng dương lang tướng Triệu Diệc Đạt phất tay gọi tới vài tên thân vệ, ra lệnh cho bọn họ đưa tín sứ an toàn rời khỏi doanh trại, hơn nữa còn tươi cười với Dương Đại Đảm mong hãn nói vài câu tốt đẹp với Trương Kim Xung, xin bọn họ mời đại phu chăm sóc tốt cho các huynh đệ. Khi có cơ hội thích hợp Hữu vũ hầu nguyện ý dùng cái giá hợp lý để chuộc lại các huynh đệ.

- Vậy tôi đi được chưa đây?!

Dương Đại Đảm chiếm hết tiện nghi còn khỏe mẽ, ưỡn ngực thẳng lưng dưới sự hộ tống của thân binh Triệu Diệc Đạt thản nhiên rời khỏi doanh địa. Khó khăn lắm mới ra khỏi tầm mắt của quân địch, chân cứng đờ lao đảo ngồi phịch xuống tuyết lạnh.

- Ai da lạnh chết ta, dọa chết lão tử mà! Nếu chẳng phải nể mặt một thân Ngư lân giáp lão tử mới không đóng cái vai này!

Vừa lau đi mồ hôi trên trán vừa lầm rầm - Lần sau, ai thích tới thì tới, lão tử không ham nữa!

- Tốt xấu gì ngài cũng được mặc một thân Ngự lân giáp!

Mấy tên lâu la đi theo đồng loạt bấu môi:

- Máy người chúng tôi thiếu chút nữa mất mạng rồi, vậy mà chỉ được năm trăm mũi tên trắng. Không được, không được, trở về doanh trại nhất định phải đãi chúng tôi một bữa ăn ra trò!

- Được! Chẳng phải chỉ một bữa ăn thôi sao? Chúng ta trở về báo cho Cửu dương gia biết đã khiến Phùng lão tặc tức giận nôn ra máu, vài bữa ăn chẳng lẽ lại không có?

Dương Đại Đảm nhếch mép, một lần nữa mặc lại giáp da của Bạch Yên.

- Lão tặc gặp phải Cửu dương gia chúng ta là xui quấy rồi, đánh thì đánh không lại, nói cũng nói không lại, thuận túy là khi dễ nhau mà!

- Đúng vậy, đúng vậy!

Đám lâu la đồng thanh phụ họa, đều cảm thấy tự hào vì Cự Lộc trạch có một vị Cửu dương gia "Anh minh thần võ". Mặc dù vị Cửu dương gia này dùng binh có chút độc ác, trận chiến ngày hôm qua làm thịt hơn ba ngàn quân địch thì bên mình bồi theo hơn tám ngàn huynh đệ.

Nhìn theo đám người Dương Đại Đảm đi xa, thân binh của Triệu Diệc Đạt mới vội vã trở lại trong quân báo cáo. Vừa mới tới của quân trước đã thấy lão tướng quân Phùng Hiếu Từ cười ha ha đi ra. Trước tiên gọi mọi người lại hỏi hướng đi của mấy tên thổ phỉ, sau đó gật đầu rất thân mật dặn dò:

- Trời lạnh lắm, mấy người các người vất vả rồi. Mỗi người nhận một phần rượu thịt rồi về ngủ đi, buổi tối lại tới điểm danh!

- Cảm ơn đại soái!

Thân binh khom người thi lễ nhưng nhin không được đưa mắt liếc nhanh Phùng Hiếu Từ. Bọn họ nhớ rõ trước khi mình đi ra khỏi doanh, lão tướng quân vừa mới thổ huyết, làm sao mới chốc lát thôi mà tinh thần đã trở nên quắc thước rồi?!

- Các người đều là lão huynh đệ nhiều năm của Triệu tướng quân, bản soái cũng không dấu diếm các người. Chúng ta vừa mới thua một trận, sĩ khí xuống thấp cho nên cần phải nghĩ biện pháp để cho thổ phỉ đặc ý một chút. Tên giặc cỏ họ Trình kia vô cùng gian trá, nếu như tiếp tục bày trận chiến đấu với hắn, về mặt nhân số chúng ta quả thực chịu thiệt thòi. . .

- Chúng tôi nguyện vì đại soái vào sinh ra tử!

Các huynh đệ nghe xong lập tức ôm quyền nghiêm trang nói. Hôm nay về đặc ý trên người mấy tên giặc cỏ kia dù cách xa hai trăm bước vẫn có thể nhìn thấy được. Để cho bọn chúng đặc ý, cứ để bọn chúng đặc ý đi, đêm nay chính là thời khắc quan quân hổ thẹn nhất!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Thu (16)

T

ới giờ mùi buổi chiều, quả nhiên Trương Kim Xương giữ lời hứa đưa di thể Phủ binh chiến tử đến. Tổng cộng hơn ba ngày hai trăm cỗ, mỗi một cỗ di thể đều được bọc trong chiếu lau, khuôn mặt đã được lau sạch sẽ bằng tuyết.

Phùng Hiếu Từ được thân binh đỡ đích thân ra ngoài cửa doanh trại nhận di thể các huynh đệ trở về. Diễn cảnh trước mặt đám giặc cỏ tới trả lại thi thể, lão tướng quân nước mắt đầy mặt, nếu chẳng phải thân binh bên cạnh đỡ vững, vài lần thiếu chút ngã xuống bên cạnh núi thây.

- Đại soái, bảo trọng!

Phụ quốc tướng quân Ngô Văn Trung tiến lên đỡ lấy Phùng Hiếu Từ, mắt hồ rưng rưng lệ. Hữu vũ hầu cũng không phải chưa bao giờ thất bại, nhưng bị địch nhân nhỏ yếu như thế đánh bại hơn nữa còn thua trận thảm hại như thế này là lần đầu tiên. Ông ta không cam lòng, trong lòng phẫn uất nhưng không có chỗ để phát tiết.

Loại cảm xúc bi phẫn này rất nhanh lây nhiễm ra toàn quân, các tướng sĩ nhìn về phía đám lau đưa trả di thể mà mắt phún lửa giận, hận không thể lập tức xông lên xé nát đối phương. Vẫn là Ứng dương lang tướng Triệu Diệc Đạt tu dưỡng tốt, mạnh mẽ nhẫn nhịn nỗi đau sai người đem tiền tới tặng cho mỗi người 'khách nhân' đã đưa di thể đến nơi. Sau đó lại vô cùng lễ phép tiễn đưa đối phương về doanh, cũng ước định đợi sau khi thân thể Phùng lão tướng quân tốt hơn sẽ một lần nữa bàn bạc vấn đề chuộc tù binh.

Bất kể trời rét lạnh, Hữu vũ hầu tàn quân lập tức đào mộ ở khu đất hoang để các huynh đệ đã hi sinh của mình sớm ngày an nghỉ. Từ giờ Dậu cho đến khi trời tối đen, mãi cho đến khi hoàn toàn không nhìn thấy đất dưới chân mình mới khóc lóc trở lại doanh trại nghỉ ngơi.

Đến nửa đêm, trong doanh đã đổi thành một cảnh tượng khác. Hơn năm ngàn huynh đệ còn lại mũ giáp đầy đủ, cương đao trường sóc sáng bóng như tuyết. Ứng dương lang tướng Triệu Diệc Đạt đích thân làm tiên phong, lão tướng quân Phùng Hiếu Từ dẫn theo Trung quân theo sát phía sau. Phụ quốc tướng quân Ngô Văn Trung bảo vệ cánh trái của Phùng Hiếu Từ, giáo úy Chu Văn dẫn theo quận binh bảo vệ cánh phải; bốn cánh quân lặng lẽ hành quân dưới sự che chở của bóng đêm không một tiếng động đánh về phía đại doanh của Trương Kim Xung.

Thổ phỉ đánh thẳng trận, tên nào tên nấy đặc ý quên mình, cả doanh trại lớn như vậy mà xung quanh không có lấy một trạm gác. Triệu Diệc Đạt đích thân dẫn theo hộ vệ thăm dò một vòng lập tức giải quyết sạch sẽ toàn bộ trạm canh gác đang mơ mang buồn ngủ kia. Mắt thấy doanh trại địch quân chỉ gần trong gang tấc, Triệu tướng quân đột nhiên phát tay, lấy thân làm gương cho binh lính xông về phía trước.

Tiếng bước chân ào ạt trên tuyết nhưng lúc này tốc độ đã trở thành yếu tố quan trọng nhất quyết định thắng thua. Đám giặc cỏ không trải qua huấn luyện có hệ thống, gặp phải tập kích đột ngột nhất định rất khó tổ chức chống cự có hiệu quả. Mà chiến đấu trong đêm tối nhân số tuyệt đối không thể trở thành ưu thế. Chỉ huy, huấn luyện và trang bị đều hơn xa đối thủ, Phủ binh có thể nhanh xong đánh thẳng vào địch doanh, phá hủy chỉ huy của bọn chúng, đánh tan sĩ khí của bọn chúng; đánh cho bọn chúng bỏ chạy tán loạn giống như đuổi dê.

Một chiêu này Triệu Diệc Đạt đã từng chơi vô số lần, gần như mỗi lần đều có thể tạo ra tác dụng xoay chuyển càn khôn.

Ba mươi bước, hai mươi bước, mười bước, mắt thấy sắp giẫm lên tường trại sơ sai của đám giặc cỏ, thậm chí ngay cả nghe được cả tiếng ngáy ngủ đều đều ở phía đối diện. Đột nhiên dưới chân nhẹ bẫng, Triệu Diệc Đạt và hơn hai trăm huynh đệ bên cạnh hẫng toàn bộ biến mất không thấy đâu nữa.

- Có người đánh lén doanh trại!

Ngay sau đó sau bức tường, đám lâu la hò hét ồn ào. Đèn đuốc rất nhanh được thắp sáng, chiếu cả vùng tuyết trắng sáng như ban ngày. Đám cung tiễn thủ vội vàng chạy tới kéo Giác cung mới thu hoạch được hướng ngoài doanh trại bắn loạn xạ.

- Bẫy rập! Có bẫy rập!

Quân lính Hữu vũ hầu đang xông về phía trước cũng kêu lên, trong thanh âm lộ ra vẻ bối rối và thất vọng. Quả thực địch nhân không làm nhiều phòng bị nhưng đám người thiếu đạo đức lợi dụng ban ngày đào hố chôn thi thể ở xung quanh tường trại đào rất nhiều hố lớn. Những hố lớn này được tuyết trắng che phủ, thoạt nhìn không khác gì những chỗ đất bằng nhưng người đạp lên lập tức lộ ra nguyên hình. Triệu tướng quân và tử sĩ tâm phúc của hắn xông ở phía trước nhất tất cả bị rơi vào trong hố, bị đám giặc cỏ ở phía trên cao từng tên lại tiếp một tên bắn xuống lấy đi tính mạng.

Đến lúc này Phùng Hiếu Từ biết đánh lén đã thất bại, chỉ đành mưu cầu toàn thân rút lui:

- Cung tiễn thủ áp chế, thả dây cứu người!

Ông ta lớn tiếng ra lệnh, quân lính bên cạnh đến gần hố tuyết, dùng trường sóc trong tay như gậy gỗ buông xuống dò xét.

Trong doanh trại có tên lâu la mắt sáng, dựa vào sự phản quang của khiên giáp đã phát hiện ra ông ta là con cá lớn, nâng cung lên bắn loạn. Vài tên thân binh lao tới vừa nâng thuẫn bảo vệ Phùng Hiếu Từ vừa dùng trường

sóc kéo người trong hố tuyết lên. Nhưng khoảng cách giữa hai bên quá gần, độ chuẩn xác khi bắn tên ra của đám lâu la tăng lên rất cao, rất nhanh có hai tên thân binh bị mũi tên xuyên qua áo giáp, kêu thảm một tiếng rồi rơi xuống hố tuyết. Hai tên thân binh còn lại thấy tình thế không ổn, buông tha việc giải cứu cho đồng đội, kẹp lấy hai bên Phùng Hiếu Từ mạnh mẽ lùi về phía sau.

- Cứu người, cứu Triệu tướng quân!

Phùng Hiếu Từ giống như một đầu sư tử gặp nguy hiểm lớn tiếng gào rít. Các huynh đệ đồng liêu mạo hiểm dưới làn mưa tên một lần nữa xông lên ý đồ giải cứu các huynh đệ bị rơi xuống dưới hố tuyết. Đám thổ phỉ phía trong doanh trại há lại để cho vệt quay trên tay bay đi, hết lớp này đến lớp khác xông lên, sau bức tường rào nào là đá học, cọc gỗ, cung tên thay phiên nhau rơi xuống hố. Trong cảnh tắt lửa tối đèn cũng không thể nhìn rõ xem là đã bắn trúng hay chưa, chỉ cần ném 'ám khí' vào trong hố là lập tức vui mừng nhảy múa.

- Giết sạch bọn chúng, giết sạch bọn chúng!

Trương Kim Xưng bị đánh thức khỏi giấc mơ đẹp cũng nổi giận, cánh tay trần vác đao hô hào đốc chiến. Rất nhanh, Ngũ đương gia Hác Lão Dao, Bát đương gia Lô Phương Nguyên cũng dẫn theo các thuộc hạ của mình chạy tới trước doanh. Nhìn thấy quan quân dám to gan lớn mật đánh lén vào ban đêm ai nấy lửa giận bùng bùng, đi đầu nhảy ra khỏi bức tường triển khai phản kích quân địch.

Đám giặc cỏ không quen thuộc chiến đấu trong đêm tối, sau khi giao chiến với quan quân lập tức ăn thiệt thòi lớn. Bả vai Lô Phương Nguyên trúng một mũi tên, máu tươi theo ngón tay từng giọt từng giọt nhỏ xuống mặt đất. Hác Lão Dao võ nghệ cao cường hơn, gặp phải ba tên Phủ binh liên thủ công kích, quyết chiến không lùi. Thân binh chạy tới hỗ trợ hoặc là lảng tránh chạy sai phương hướng hoặc là hỗn chiến với Phủ binh, không một ai

tiến lên bảo vệ chủ tướng. Chỉ trong chốc lát hai vị trại chủ Lô, Hác đã rơi vào tình thế thập phần nguy hiểm, tùy thời đều có khả năng bị người chém ngã xuống đất.

- Ném cây đuốc ra ngoài! Ném đuốc!

Vào thời khắc nguy hiểm Trình Danh Chấn tâm cơ máy động, lớn tiếng ra lệnh. Vào thời điểm ban ngày, hắc không yên tâm với sự bố trí phòng ngự của doanh trại cho nên mới lén lút sai người vòng qua hàng rào gỗ, ở những vị trí dễ bị đánh lén nhất đào hơn chục cái bẫy. Ai ngờ hơn chục cái bẫy này lại có tác dụng, dĩ nhiên chôn vùi quân tiên phong của địch nhân. May là số lượng quan quân đánh lén ít, đều tập trung ở phía chính diện của doanh trại, nếu như trên tay Phùng Hiếu Từ có đầy đủ tướng sĩ đánh theo kế dương đông kích tây thì thắng bại của đêm nay khó mà nói trước được.

Sau vài trận thắng liên tục đã hoàn toàn cố định địa vị của Trình Danh Chấn trong doanh trại, nghe được mệnh lệnh của hắc mặc kệ là lâu la thuộc hạ của hắc hay không đều nhắc cây đuốc ném ra phía ngoài doanh trại. Chỉ trong chớp mắt, bên ngoài bức tường doanh trại sáng rõ như ban ngày, đuốc cháy trên tuyết, cháy trên thi thể người, khói đen dày đặc mang theo mùi khét lẹt khiến người ta không mở mắt ra được.

Đã có đủ độ sáng, ưu thế về nhân số của đám thổ phỉ lại hiện ra. Hơn trăm tên thân binh trung dũng xả thân lao lên, leng keng leng keng một đường chém loạn, giải cứu Hác Lão Dao và Lô Phương Nguyên từ trong chiến đoàn. Cung tiễn thủ bên trong tường trại đã bình tĩnh trở lại, không bắn loạn không mục tiêu nữa mà dưới sự tổ chức của đám người Đoạn Thanh, Hàn Thế Vượng ngắm bắn vào một mục tiêu cố định thay nhau bắn ra.

- Bắn thủ lĩnh!

Đoạn Thanh phát cờ lệnh quát lớn. Vài trăm mũi tên phá giáp nhát lại được từ trên chiến trường gào rít bay ra, tập trung về phía Phùng Hiếu Từ đang

vung đao đốc chiến. Đám binh lính gần đó phát hiện ra chủ soái gặp nguy hiểm xả thân lao tới, Phá giáp chùy như xé vải xé rách tầng giáp dày trên người bọn họ, thế đi chưa hết, đẩy thì thế bay ngược về phía sau.

- Nâng thuẫn, nâng thuẫn, bảo vệ đại soái!

Phụ quốc tướng quân Ngô Văn Trung chỉ sợ chủ tướng xảy ra chuyện, dẫn theo rất nhiều thân tín xông tới trước mặt Phùng Hiếu Từ. Thuần gỗ, thuần da dựng đứng thành tường bị mưa tên bắn vào kêu bộp bộp; thật không dễ dàng gì mới có thể chống đỡ được mấy lần bắn liên tiếp. Một lần nữa nhìn lại chiến trường, đám lâu la vừa rồi mùa quáng phóng ra theo đám người Hác Lão Đao đã lùi trở lại doanh trại, tổ chức trận tuyến phòng ngự sau bức tường bằng gỗ của doanh trại.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Thu (17)

C

hiến đấu hai bên một lần nữa rơi vào trạng thái giằng co, dưới sự chỉ huy của hai người Phùng Hiếu Từ và Ngô Văn Trung quan binh Hữu vũ hầu không sợ hy sinh lớp trước ngã xuống lớp sau xông lên dồn về phía hổ tuyết. Thổ phỉ trong doanh trại dưới sự chỉ huy của Trình Danh Chấn cũng đánh ra tất cả vốn liếng của mình, bảo vệ hàng rào không lui nửa bước. Từ nửa đêm đánh tới khi trời rạng sáng, mãi đến khi toàn bộ hổ bầy bị lấp đầy bởi máu và thi thể mà bắt buộc phải dừng lại. Phùng Hiếu Từ chỉ sợ sau khi trời sáng lại bị đám thổ phỉ luân phiên công kích cho nên không thể không bỏ ái tướng tâm phúc sinh tử không rõ kia, dẫn theo tàn binh chật vật chạy trở về.

Sau khi trở về doanh trại kiểm tra tổn thất, những người miễn cưỡng còn khả năng chiến đấu chỉ dư lại gần ba ngàn người. Mười thành binh mã hao tổn gần bảy thành, cho dù đội quân bằng sắt thép cũng không thể chịu được tổn thất lớn như vậy. Giữa trưa ngày hôm đó, Trình Danh Chấn một lần nữa sai dũng sĩ mang Ứng dương lang tướng Triệu Diệc Đạt và di thể Phủ binh chiến tử đêm hôm đó đến. Lão tướng quân Phùng Hiếu Từ vuốt ve thi thể ái tướng khóc lớn một hồi, tìm tới một cỗ quan tài an táng hẳn cùng với những huynh đệ đã tử trận khác; sau đó nhân lúc thời tiết khắc nghiệt không thích hợp cho dã chiến mà nhổ doanh trại chậm chậm rút lui về phía nam.

Nghe tin quan quân rút đi, Trương Kim Xương mừng rỡ tới mức miệng cười tới rộng tới mang tai, ôm lấy bả vai Trình Danh Chấn hết vỗ rồi lại bóp 'chà đập' người thiếu niên tới mức thiếu chút nữa ngất xỉu ngay tại chỗ mới ý thức được bản thân thất thổ, vô cùng ngượng ngùng nói:

- Con bà nó, tiểu tử người quá lợi hại. So với tên Trương Lương chó má gì đó còn lợi hại hơn. Chúng ta có đuổi theo không? Ta muốn đuổi theo giết chết lão vương bát đản kia!

- Đuổi! Nhưng đừng đến quá gần, tránh cho họ Phùng kia trước khi chết quay đầu cắn ngược!

Trình Danh Chấn không muốn đánh mất niềm vui của mọi người, nhìn theo hướng rút lui của quân địch một hồi rồi lớn tiếng đáp lại.

Ngày hôm qua Trương Kim Xưng mới đánh chó rơi xuống nước đã bị cắn ngược lại một cú đau nhức, 'vết thương' trên người còn chưa lành sao có thể quên nhanh như thế được; cẩn thận điểm mấy đội binh mã phối hợp lẫn nhau đuổi theo phía sau Phùng Hiếu Từ. Một đường từ Phủ sơn đuổi đến Lâm Thủy, rồi từ Lâm thủy đuổi tới chân thành Phủ Dương mãi đến khi Phùng Hiếu Từ vào thành, đóng chặt cửa thành mới đặc ý dương dương dừng lại bên ngoài thành.

- Người dẫn người đưa một phong thư cho Nhị Mao và Trư Bì, nói với bọn họ làm việc theo mệnh lệnh ghi trong đó!

Sau khi ổn định lại doanh trại, Trình Danh Chấn gọi Đoạn Thanh tới nhỏ giọng dặn dò. Trong lúc vô tình ngẩng đầu nhìn Phủ Dương chìm trong sắc chiều, trong lòng không khỏi lo lắng.

Trên đầu thành Phủ Dương, chiến kỳ của bại quân vô lực ủ rũ tại đó. Trong ký ức tuổi thơ, lá cờ chiến đại biểu cho tôn nghiêm của các bậc anh cha trong nhà chưa bao giờ yếu ớt đến như vậy.

- Lão già địch kia có lẽ thật sự nôn ra máu!

Đám người Dương Đại Đảm đứng sau lưng Trình Danh Chấn không nhìn thấy vẻ u sầu trong mắt chủ tướng, mà tự vui sướng trên tai họa của kẻ khác.

- Nếu không phải Cửu đương gia cho đào mấy cạm bẫy bên ngoài doanh trại, thiếu chút nữa chúng ta đã kể của lão già dịch đó rồi!

Một tên thân binh tên gọi Cổ Phú cười phụ họa theo. Bởi vì gần đây biểu hiện xuất sắc cho bên bọn họ ai nấy đều được thưởng một bộ khải giáp, mặc dù vết rách trên đó vẫn chưa được sửa lại, lớn nhỏ không hợp với thân người nhưng ai nấy đều nôn nóng mặc vào người, ưỡn ngực thẳng lưng thái độ nghiêm túc mười phần.

Tất cả mọi người ai nấy phấn chấn vô cùng, từ lâu la bình thường cho đến các vị đường chủ, trại chủ, trên mặt mỗi người đều mang vẻ tươi cười rạng rỡ. Mặc dù liên tục chiến đấu với quan binh Trương gia quân đã tổn thất hơn một vạn ba ngàn người nhưng dù sao tình thế trước mắt thắng lợi thuộc về bọn họ. Phủ binh Đại Tùy không một ai dám trêu chọc đã bị bọn họ đánh bại, đây là kỳ tích mà cả lực lâm Hà Bắc, không, có lẽ là cả lực lâm Đại Tùy không ai có thể so sánh được. Trước đây, đừng nói là đối diện giao chiến trực tiếp với Phủ binh Đại Tùy, cho dù gặp phải quận binh quy mô vượt quá năm ngàn người, lực lâm hào kiệt chỉ có thể né tránh bỏ chạy.

Nghe được tiếng bàn tán ồn ào sau cùng truyền tới, Trình Danh Chấn chỉ cười không nói năng gì. Hắn không muốn cắt đứt niềm hưng phấn của các huynh đệ, cũng không hi vọng bị người khác phát hiện phần lưu luyện không mấy rõ ràng của bản thân đối với lá cờ chiến màu đỏ tươi trên đầu tường thành kia. Phần tình cảm truyền thừa này sẽ không mang lại cho hắn bất kỳ chỗ tốt nào, trải qua nhiều chuyện như vậy hắn đã học được cách cẩn thận dấu diếm đi ý nghĩ chân chính của bản thân. Hiện tại hắn là Cửu đương gia của Cự Lộc trạch, tổng giáo đầu Duệ sĩ doanh của Cự Lộc trạch. Thân phận đã đen như mực cho dù dùng hết nước sông Hoàng Hà cũng tẩy không sạch được, càng không có khả năng cùng các bậc cha anh trong nhà đứng chung dưới một lá cờ chiến.

Bạc cha anh trong nhà dùng cả đời bảo vệ mà hôm nay hẳn đang có ý đồ hủy diệt, bởi vì Đại Tùy kia đã hoàn toàn đoạn tuyệt đi đường sống của hẳn. Vì sự an toàn của mẫu thân và vợ con hẳn chỉ có thể nhắm mắt tiếp tục đi theo con đường này, cho đến khi ở trong bóng tối có thể một lần nữa nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

- Trương đại đương gia còn đợi ngài tới uống rượu mừng đấy!

Thấy Trình Danh Chấn nhìn về phía tường thành một lúc lâu không động tĩnh gì, thân binh Dương Đại Đảm một lần nữa tiến lên nhỏ giọng nhắc nhở.

- Tôi thấy Ngũ đương gia và Bát đương gia đã tới được một lúc lâu rồi, Cửu đương gia không nắm chặt thời gian. . .

- Đợi ta tuần tra xong việc phòng ngự đã!

Dòng suy tư của Trình Danh Chấn bị cắt ngang, khẽ lắc đầu, thấp giọng trả lời. Hữu vũ hầu thương vong lên đến bảy thành nhất định đã không còn lực tái chiến, cho dù lịch sử của bọn họ có huy hoàng hơn nữa cũng không thể nào. Nhưng hẳn có thói quen làm việc cẩn thận, không hi vọng xảy ra điều gì ngoài ý muốn. Lý do này rất chính đáng cho dù là Trương Kim Xưng hay là những kẻ khác khẳng định là không tìm được sơ hở. Còn như suy nghĩ và cảm thụ thật sự trong lòng của Trình Danh Chấn lúc này thì bọn họ không thể nào suy đoán được, cũng không thêm quan tâm; bọn họ chỉ cần tin tưởng tất cả mọi việc mà Cửu đương gia làm đều là vì bọn họ, sự sắp xếp của Cửu đương gia luôn luôn xuất hiện thu hoạch bất ngờ, cứ như vậy là đủ rồi.

Sau khi đi hết một vòng xung quanh doanh trại thì trời đã bắt đầu tối đen. Trong khoảng thời gian này Trương Kim Xưng liên tục phát ra ba tên thân binh tới thúc dục, tên sau so với tên trước nói chuyện càng thêm khách khí. Mọi người đều biết, mấy ngày trước nếu không phải Cửu đương gia đột nhiên nảy ra ý nghĩ đào hơn chục cái hố sâu trên mặt tuyết sợ rằng thắng lợi

sẽ không dễ dàng được như vậy. Người khác đang bận rộn ăn uống say sưa mà Cửu đương gia lại kiên trì thị sát việc phòng ngự, loại hành vi lấy mình làm gương này khiến cho người ta khâm phục.

Lại ngoảnh đầu nhìn lại đầu thành Phủ Dương tối đen, Trình Danh Chấn mỉm cười chuyển hướng đi về phía trung quân. Trên đầu thành, lá cờ chiến rách nát bị bao phủ trong bóng đêm mịt mờ, hẳn không cần phải tiếp tục vì nó mà day rút nữa. Vừa mới bước vào trong trường, một luồng khí ấm áp tới, mùi rượu nồng nặc pha lẫn những lời hỏi thăm ân cần khiến cho lồng ngực vốn lạnh buốt bởi gió rét dần dần ấm lên.

- Nhìn khuôn mặt đóng băng của người xem, sắp biến thành Chu Thương trong miếu rồi!

Đỗ Ba Lạt đau lòng cho con rể, dẫn đầu nâng một vò rượu vàng đưa tới:

- Trước uống một ngụm cho ấm thân đi đã, người chưa trở lại bọn ta không dám uống cất lực đấy!

- Đừng bụng rỗng uống rượu, trước tiên húp bát canh thịt đã!

Trương Kim Xưng đưa tay gạt Đỗ Ba Lạt ra giống như Trình Danh Chấn là con rể của lão ta vậy.

- Người đâu, tới tăng lửa trong lò lên một chút. Cũng đừng vội thay giáp cho Cửu đương gia, người nói đi, đợi nóng người lên rồi mới tháo giáp, muốn hại chết hẳn sao, tháo giáp gió, người hiểu hay không?

Các vị trại chủ, đường chủ khác cũng lần lượt đứng dậy, như sao trời vây quanh mặt trăng vây quanh Trình Danh Chấn để hẳn nhanh tới ngồi xuống vị trí bên cạnh Trương Kim Xưng.

- Cửu đương gia ngồi xuống đây, đại đương gia cố ý lưu lại vị trí này cho ngài. Trước tiên sưởi ấm, để chúng thôi lãnh giáo Cửu đương gia một chút!

- Lãnh giáo cái gì, chỉ bằng mấy tên các người có thể nhìn hiểu được thần cơ diệu toán của Cửu đương gia sao!

Có kẻ tiếp lời vừa vui đùa đả kích đồng liêu vừa nịnh bợ Trình Danh Chấn.

Tên quý rượu đã có chút men sau lập tức cự lại, nâng bát rượu lên phản bác:

- Lãnh giáo uống rượu thế nào, không được sao? Có bản lãnh người tới kính Cửu đương gia vài bát đi!

- Kính thì kính, uống rượu thì ai sợ ai chứ!

Mọi người nhao nhao hưởng ứng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Thu (18)

B

ầu không khí náo nhiệt như vậy cho dù trong lòng là cả tảng băng cũng sớm bị hòa tan. Trình Danh Chấn chấp tay chào mọi người, cười lớn nói:

- Chỉ cần đại dương gia cho phép chúng ta thoải mái uống rượu, dù liều cái mạng này tôi cũng bồi theo mọi người. Chỉ có điều vị trí này tôi ngồi không được, tôi mới gia nhập được vài năm thôi, ngồi chỗ này tổn thọ mất!

- Bảo người ngồi thì người cứ ngồi. Đừng khiêm nhường, khiêm nhường nữa là giả tạo!

Trương Kim Xương dùng sức ấn bả vai hấn xuống, lớn tiếng ra lệnh:

- Ngồi, người là đệ nhất công thần của Cự Lộc trạch, lão Trương ta đánh trận nhiều năm, từ trước tới giờ chưa bao giờ được thống khoái như thế này. Mẹ kiếp, đơn giản là đánh thế nào được thế ấy. Chẳng khác nào mỗi bước đều có quan quân phối hợp với chúng ta, cứ đánh theo cách này đừng nói là một vạn Phủ binh dù toàn bộ Phủ binh Đại Tùý đánh tới, chúng ta vẫn có thể đánh cho bọn chúng khóc cha gọi mẹ!

Các vị hào kiệt bị câu nói của lão chọc cười đều cười phá lên, mặc dù biết rằng lời này có điểm khoát lác khoa trương nhưng trong lòng tràn ngập hào khí. Đúng vậy, Dương Bạch Nhân thì thế nào, thấy Cửu dương gia chẳng phải bỏ chạy. Phùng Hiếu Từ thì thế nào, đánh cho Đẩu Kiến Đức nghe tin gió mà chạy, gặp phải hảo hán Cự Lộc trạch chúng ta cũng phải quăng mũ cỡi giáp mà chạy. Trước đây quan binh trang bị hoàn mỹ, mọi người nhìn thấy mà thêm thuồng, còn bây giờ thì sao, hơn sao ngàn bộ khải giáp, hơn

hai ngàn cây giác cung, đều thuộc sở hữu chung. Đưa mắt nhìn khắp Hà Bắc, còn lục lâm hào kiệt nơi nào sống thoải mái như thế này.

Mạnh mẽ ấn Trình Danh Chấn ngồi xuống, Trương Kim Xương tiếp tục nâng chén rượu lên khoác lác:

- Bước tiếp theo, chúng ta cứ đợi Phùng lão đầu ngoan ngoãn đưa đầu lên. Sau đó ném đầu lão lên bàn Cao đại đương gia xem thử khi đó sắc mặt lão Cao sẽ như thế nào!

- Còn có thể thế nào nữa, ngoan ngoãn giao ấn tín Tổng Biều Bả Tử ra đây!

Đỗ Ba Lạt cũng nâng bát rượu lên, trên mặt tràn ngập vẻ tự hào. Con rể hãnh, Trình Danh Chấn đánh thắng trận chẳng khác nào Đỗ Ba Lạt hãnh đánh thắng trận. Có câu nói con rể cũng là nửa con trai, lão Đỗ bởi vì không có con trai mà ôm hận nửa đời, nhưng nói đi cũng phải nói lại, nhà người khác có mười tên con trai cũng không có bản lĩnh lớn như nửa con trai nhà lão Đỗ.

Hai vị giang hồ lão làng đã rượu ngang mặt, người một câu ta một câu, so đấu tài khoác lác. Các vị trại chủ, đường chủ khác nghe phát nghiên, nâng bát rượu lên cụng chén. Chớp mắt hơn chục bát rượu đã rót vào bụng, mọi người lại mới nhớ ra Trình Danh Chấn. Trương Kim Xương ra lệnh cho người hầu rót đầy rượu vào cốc trước mặt mọi người, cười ha ha đề nghị:

- Được rồi, chúng ta đều quên mất lão Cửu. Phỏng chừng bây giờ hãnh cũng đã ấm người. Tối, một bát này uống vì Cửu đương gia!

- Mừng Cửu đương gia đánh đâu thắng đó!

Các vị trại chủ đường chủ đồng thanh đáp lại.

- Vẫn là do đại đương gia ở trung quân tọa trấn! Một chén này, chúng ta trước kính Đại đương gia nào!

Trình Danh Chấn vội vàng đứng dậy, nâng bát rượu lên khước từ.

- Công lao là của người, làm sao lại tính lên đầu ta?

Trong lòng Trương Kim Xưng chỉ cảm thấy thư thái vô cùng nhưng trên miệng vẫn rất khách khí.

Trình Danh Chấn cười lắc đầu:

- Nếu không phải đại đương gia tín nhiệm Trình mỗ nào có bản lãnh điều khiển hơn mười vạn huynh đệ. Cho nên công lao của đại đương gia vĩnh viễn cao hơn Trình mỗ!

Thấy hai người Trình Danh Chấn và Trương Kim Xưng cứ đẩy qua đẩy lại cho nhau, Hác Lão Dao vội vàng chen vào lớn tiếng đề nghị:

- Có đạo lý, công đầu là của đại đương gia, chẳng qua công lao của Cửu đương gia cũng không nhỏ! Nào nào, một chén này chúng ta kính cả hai người, để đại đương gia và Cửu đương gia cùng cạn!

Nói xong, ánh mắt vô tình cố ý liếc về phía Lô Phương Nguyên, trong mắt tràn ngập ý cười.

Đêm đó địch nhân tới đánh lén, Lô Phương Nguyên từng cùng Hác Lão Dao đóng vai chiến đấu, giữa hai người sớm đã dùng máu luyện thành tình cảm. Bắt được ánh mắt của Hác Lão Dao, hắn lập tức lĩnh hội đứng dậy:

- Vì đại đương gia và Cửu đương gia cạn chén!

- Vì đại đương gia và Cửu đương gia cạn chén!

Các vị đường chủ, trại chủ đồng thanh hưởng ứng, một lần nữa nâng cao bát rượu. Lần này, hai người Trương Kim Xưng và Trình Danh Chấn không còn gì để nói nữa, nâng bát rượu lên khẽ chạm vào nhau, một hơi cạn sạch.

Giải quyết xong nan đề ai có công lao lớn nhất xong, bầu không khí của tiệc rượu càng lúc càng náo nhiệt. Không ngừng có đầu mục đứng dậy theo thứ tự mời rượu hai người Trương Kim Xưng và Trình Danh Chấn. Trương Kim Xưng trong lòng sung sướng, từng bát từng bát uống vào tuyệt không từ chối hại Trình Danh Chấn chỉ đành uống theo, uống rượu như uống nước, không đến nửa canh giờ khuôn mặt đã đỏ bừng hiện men say.

Vòng rượu này uống quá gấp, Trương Kim Xưng đã bắt đầu choáng váng đầu óc, đặc ý dương dương vỗ bàn, điều nên nói không nên nói đều tuôn hết cả ra ngoài:

- Lão Phùng nấp sau tường thành, đừng cho rằng chúng ta không làm gì được lão, lại không biết Cửu dương gia đã sớm nói với ta đã bố trí thiên la địa võng chờ lão ta. Chỉ cần đám người Vương đường chủ chạy tới ngoài thành Lê Dương, mặc kệ là đánh vào thành được hay không, Phùng lão đầu nhất định phải liều mạng quay đầu đi cứu. Đến khi đó, chúng ta lập tức đuổi theo sát môn ắt lão, nhiệt tình giày vò lão, giày vò lão ra. . .

Nghe xong những lời này, đại bộ phận người đang có mặt trong trường mới biết hai người Vương Nhị Mao và Trương Trư Bì dẫn vài ngàn kỵ binh không phải là đi ngăn cản Ngụy Chính mà là chuẩn bị đánh lên Lê Dương. Ai nấy mắt tròn, rượu trong bát hơn phân nửa đổ xuống đầu gối.

- Người. . . Người có ít quá hay không?

Cơ chấn kinh qua đi, có người xì xào bàn tán.

- Chiêu này đủ độc.

Có người thấp giọng tán thưởng, nhìn Trương Kim Xưng đầy vẻ đặc ý không dám dễ dàng đưa ra kết luận phủ định.

- Đủ độc! Đi một bước tính mười bước, đây mới là đạo dùng binh!

Trương Kim Xưng hồn nhiên không hay biết mối nghi hoặc của các huynh đệ, tiếp tục ba hoa:

- Đây cũng là nguyên nhân ta coi trọng lão cừu. Sau này mọi người học hỏi thêm ở hần. Kẻ dám dùng binh như vậy, trong đời ta mới chỉ thấy qua hai người. . .

Lão ta đặc ý dương dương dờ ra hai ngón tay, giống như hai người này đều là con cháu của lão vậy:

- Các người đừng cảm thấy ít. Chiêu này mấu chốt ở xuất kỳ bất ý(bất ngờ). Năm ngoái, Lý tướng quân bất ngờ đánh úp Lê Dương cũng chỉ dẫn tới theo ngàn nhân mã. Khi đó thủ quân Lê Dương có đến vài vạn! Lần này, có thể chiến đấu được đều đã bị lão Phùng mang đi, còn dư lại đều là loại già yếu không đủ cho Vương đường chủ nhấm nháp!

Điều khiển một chi kỳ binh bên tập phía sau địch quân, xuất kỳ bất ý đánh hạ thành Lê Dương, hoàn toàn chặt đứt đường sống của Phùng Hiếu Từ. Chiêu này tuy rằng độc đáo nhưng không phải do Trình Danh Chấn nghĩ ra, trong lúc điều binh khiển tướng hần đã mô phỏng theo chiêu ngàn dặm bên tập của Hùng vũ lang tướng Lý Húc năm trước, một đòn hạ gục kho lượng của Dương Huyền Cảm. Chỉ là hần vạn vạn không ngờ tới, đại đương gia Trương Kim Xưng vốn dốt đặc cán mai về binh pháp lại có thể nhìn thấu triệt kế sách này, hơn nữa còn vô cùng tin tưởng sự thành công của sách lược này, giống như kết quả vốn phải là như vậy.

Không chỉ bản thân Trình Danh Chấn giật mình kinh ngạc mà mấy vị trại chủ, đường chủ đang ngồi đó lần lượt buông bát rượu xuống. Trong số bọn họ thậm chí còn có người chưa từng nghe nói về trận chiến xảy ra ngoài thành Lê Dương năm trước, tròn tròn mắt nghe ngóng:

- Vậy vị Lý tướng quân kia đang làm gì, tại sao đại đương gia ngài lại tôn sùng hần như thế?

- Hình như là văn bối của một vị đại tướng quân nào đó! Hình như ta đã từng nghe nhắc tới người này!

Có kẻ nghe được dăm ba điều về trận chiến ở Lê Dương đó nhưng vô cùng vui sướng lên mặt:

- Nghe nói hần dẫn theo vài ngàn kỵ binh từ Trác quận chọc xuyên qua Lê Dương. Đại kỳ đã cắm trên thành Lê Dương nhưng tướng lĩnh thủ thành vẫn còn không biết là ai đã tới?

- Nói bậy, rõ ràng là một trận dã chiến!

Ngay lập tức có người lớn tiếng vạch trần sai lầm của người nói.

- Năm ngoái cùng lúc chúng ta vây công Quán Đào, Lý tướng quân theo đường lớn ngàn dặm bên tập Tịch Dương. Tướng thủ thành Nguyên Vụ đích thân nghênh chiến bị Lý tướng quân thúc ngựa xông lên chém bay đầu!

- A!

Người nghe hít sâu một luồng khí lạnh, chuyện kể lấy đầu địch nhân trong thiên quân vạn mã mọi người mới chỉ nghe nói trong những lúc nói chuyện phiếm, căn bản không dám tin tưởng. Trong thực tế, cao thủ lấy một địch mười đã vô cùng khó gặp, cho dù là thân thủ tốt như Hác Lão Dao bị hơn hai mươi tên tráng hán dùng trường mâu vây khốn, đồng dạng bị đâm cho thương tích đầy mình.

- Còn đám binh lính của tên tướng thủ thành kia đâu, chỉ đứng nhìn chủ soái bị người ta chặt đầu sao?

- Nhanh, người hiểu không. Nghe nói vị Lý tướng quân kia là hậu đại của Phi tướng quân Lý Nghiễm. Phi tướng quân, người từng nghe qua danh

hiệu này là biết động tác của người đó nhanh tới mức nào. Nghe nói Lê Dương thành có vài vạn tướng sĩ, căn bản không kịp rút đao thì đầu của chủ soái đã bị Lý tướng quân chặt xuống!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Thu (19)

U

ống rượu đến lúc này cho dù có kẻ nói trâu bay trên trời cũng không có ai cảm thấy kinh ngạc. Bàn tán, bàn tán, mọi người quên mất nguyên nhân dẫn tới câu chuyện, lung tung bàn sang các loại truyện liên quan đến thần tiên, kiếm hiệp; có khả năng súc địa thành thốn, một bước đi mười dặm; có khả năng giấu mình trong tổ chim, thừa lúc người không chú ý bắn tên giết chết kẻ địch; còn có khả năng ngự kiếm phi thăng, cắt đầu địch nhân từ ngoài ngàn dặm; đủ loại chuyện thiên kỳ bách quái, huyền diệu ngưỡng mộ. Chỉ là không một ai cẩn thận suy ngẫm xem, nếu Trương Kim Xưng có một tên văn bối làm chức quan cao Đại Tuy, hẳn hà cớ gì bị người bức tới nỗi phải dựng cờ tạo phản chứ? Tùy tiện để tên văn bối chức quan cao kia viết một phong thư truyền từ Ngụy quận đến, quan viên địa phương há không cho ba phần thể diện?

Nghi vấn này được Trình Danh Chấn dấu sâu trong lòng, sau khi tan tiệc rượu hắn chậm chậm đi sau lưng Đỗ Ba Lạt, nhỏ giọng hỏi:

- Nhạc phụ, người và đại đương gia có quen biết Lý tướng quân sao? Sao con lại nghe đại đương gia nhắc tới hắn nhiều thế!

- Quen!

Nói đến Lý Húc, Đỗ Ba Lạt đầy vẻ tự hào:

- Đứa trẻ đó à, lần đầu tiên nhìn thấy nó đã biết nó là người đặc biệt. Khi đó nó mới mười bốn tuổi. Người ta thường nói ba tuổi xem nhỏ, bảy tuổi nhìn già. Lời này nửa điểm không giả! Đứa trẻ đó, chắc chắn. . .

Đỗ Ba Lạt miệng toàn hơi rượu, thấp giọng giải thích cho Trình Danh Chấn:

- Buôn bán nơi biên cương không phải là chuyện gian khổ bình thường. Trên đường đi người phải xem mình như gia súc, phải hầu hạ đám gia súc kéo hàng như đại đương gia. Tám trăm dặm đường núi không lúc nào ngừng nghỉ, tất cả đều phải dùng chân mà bước đi, cho dù là thanh niên hơn hai mươi tuổi đi trên đường núi như vậy cũng mệt tới mức kêu khổ liên tục nhưng Húc tử nhà ta từ khi rời nhà ra đi chưa từng kêu khổ lấy một tiếng. Ngày đó lão Ma Tử tầm mắt hẹp hòi luôn nghĩ cách bắt nạt nó nhưng Húc tử nhà ta dù ban ngày làm việc vất vả thế nào chỉ cần nghỉ ngơi một đêm, sang ngày thứ hai lại sung sức như thường!

Liên quan tới chuyện Đỗ Ba Lạt và Trương Kim Xưng kết bạn đi buôn vùng biên cương, Trình Danh Chấn đã từng được thê tử của mình, Đỗ Quyên nhắc tới. Chính sách trọng nông nghiệp coi thường buôn bán của Đại Tùy cho nên có rất ít nam nhân bỏ việc nhà nông chủ động đi khắp nơi buôn bán, bởi vậy có thể đoán được, hai năm qua tiểu Lý tướng quân, vị đại tướng quân trẻ tuổi nhất của Đại Tùy chịu không ít xem thường. Thậm chí so sánh với hãn, Trình Danh Chấn cũng cảm thấy gia thế của hai người tương đương nhau.

Mà đối phương hiện tại công đã thành danh đã toại còn bản thân thì lún sâu vào con đường giặc cỏ. Mặc dù từ đại đương gia Trương Kim Xưng, nhạc phụ Đỗ Ba Lạt cho đến đám lâu la bên dưới, ai nấy đều vô cùng thân thiện với mình nhưng trong lòng Trình Danh Chấn không khỏi cảm thấy tiếc nuối. Nếu như năm xưa còn có lựa chọn khác, hãn tình nguyện làm một giáo úy Phủ binh nho nhỏ mà không phải là Cửu trại chủ của Cự Lộc trạch. Mặc dù địa vị của người trước xa xa không bằng kẻ sau.

Đỗ Ba Lạt đang hứng nói chuyện căn bản không chú ý tới ánh mắt mất mát của Trình Danh Chấn, ngừng lại một lát rồi tiếp tục nói:

- Năm đó hàng hóa của chúng ta bán được giá tốt, mọi người ai nấy phát tài cả rồi. Người người bao đầy túi nặng, tận lực kiếm ngựa tốt trở về. Húc tử nhà ta và Từ Đại Nhân khuyên chúng ta mua một vài con ngựa yếu để trách bị người khác để ý, chúng ta còn cho rằng bọn chúng nhiều chuyện. Kết quả vừa vào Trường thành. . .

Lão nhân lắc đầu cười khố, trong khoảnh khắc ánh mắt mất đi vẻ ấm áp của nhân gian:

- Vừa vào Trường thành, quan sai lập tức vây lấy mạnh mẽ cướp đi ngựa và da tốt, một chút tiền cũng không trả, mỗi người chỉ được phát một tờ giấy rộng ba tấc!

Chẳng trách được đám người Trương Kim Xương lại tạo phản, đổi lại là người khác khi bị bức đến đường cùng cũng sẽ kéo theo vài tên làm đệm lưng! Trình Danh Chấn đồng tình vỗ vỗ vai nhạc phụ ý an ủi lão.

- Quan bức dân tạo phản, từ xưa đến nay đã là như vậy rồi! Vậy còn tên họ Lý kia thì sao, sao hắn không cùng mọi người làm phản? Còn nữa, Từ Đại Nhân là ai? Tại sao chưa từng nghe đại đương gia nhắc tới kẻ này?

Đỗ Ba Lạt thở dài cười khố:

- Húc tử nhà ta số mạng rất tốt, không đen đủi như chúng ta. Nó và Từ Đại Nhân khi đó ra biên cương là vì né tránh binh dịch, tránh phải đi Liêu Đông làm quỷ chết uống, căn bản không phải vì buôn bán! Mọi người vừa mới tới biên cương nó được con gái của tộc trưởng một bộ lạc nhìn trúng. Hắc hắc, con gái của vị tộc trưởng đó, lớn lên xinh đẹp tựa một đóa hoa, mỗi ngày không biết có bao nhiêu người nhìn ngắm nhưng người ta chỉ vừa mắt Húc tử, khóc lóc đòi lấy cho bằng được! Chẳng qua Húc tử của chúng ta cũng không hồ đồ, sau này ta nghe nói nó và Từ đại nhân, hai tên giúp đỡ bộ lạc đó huấn luyện thành một chi tinh binh, chỉ một trận chiến đã diệt sạch bộ lạc Tác Đầu Hề quy mô gấp mấy lần bộ lạc đó. Hài, kẻ xuất chúng đi tới

đâu cũng xuất chúng, cho dù hồ nước chỉ lớn như lòng bàn tay thôi cũng có thể quấy lên sóng cao ba thước!

Hồng nhân bên cạnh, bảo đao trong tay cười đùa nhân gian, địch quốc sụp đổ. Những ngày tháng tiêu dao như vậy Trình Danh Chấn chỉ nhìn thấy trong giấc mộng, ở trong thực tế, ngay cả nghĩ hăn cũng không dám nghĩ tới.

- Người này vận khí thật sự quá tốt!

Hăn vừa hâm mộ vừa tiếp tục thỏa mãn lòng hiếu kỳ của bản thân:

- Vậy hăn trở thành tướng quân của triều đình từ lúc nào? Từ đại nhân thì sao, sau này ở lại bộ lạc kia?

- Chuyện sau này ta cũng không quá rõ ràng. A a!

Đỗ Ba Lạt bước chân xiêu vẹo, mùi rượu theo gió có thể làm ngất một tổ kiến lớn:

- Tờ giấy mà quan phủ đưa cho chúng ta kia nói là có thể trở về quê tìm quan phụ mẫu địa phương nhận lại tiền vốn. Tôn lão đại liền dẫn theo mọi người về quê tìm quan phủ nói chuyện, kết quả, đầu tiên quan địa phương kéo qua đây lại, không đồng ý trả. Sau đó bị Tôn lão đại đòi tiền gấp quá, vậy mà ép cho tội danh trộm dê bắt Tôn lão đại về!

Tôn lão đại nhất định là Tôn Tổ An, kẻ đã bị Trương Kim Xưng thiêu cháy! Trình Danh Chấn có lòng thăm dò chi tiết cụ thể bên trong, ngừng thờ yên lặng lắng nghe. Chỉ tiếc Đỗ Ba Lạt đã uống quá nhiều, nói chuyện căn bản không ra đầu ra đuôi.

- Ợ! Sảng khoái, hôm nay uống thật sảng khoái. Tiểu Cửu tử, người thật sự cho ta thể diện! Ta đánh trận đã vài năm, từ trước tới giờ chưa bao giờ được thống khoái như vậy. Ợ! Năm đó nhìn thấy Tôn lão đại bị bắt đi, mọi người

ai nấy choáng váng đầu óc. Sau đó Trương nhị bá của người đưa ra kế hoạch ra ngoài biên cương tìm Húc tử, một mặt là đem con của hắn và lão Ma Tử ra ngoài biên tái, tránh bị quan phủ bắt đi lính; một mặt khác, muốn xem thử trong nhà Từ Đại Nhân có cách nào giúp đỡ đi thông quan hệ thả Tôn lão đại ra khỏi ngục.

- Phòng chừng Lý tướng quân không chịu quản tới. Bình thường Vương tứ thúc làm việc quá tuyệt!

Đặt mình vào vị trí của người khác, Trình Danh Chấn giành trước đưa ra kết luận.

- Quản chứ. Nếu không sao nói Húc tử làm người trượng nghĩa chứ? Mặc dù Vương Ma Tử đã từng bắt nạt nó nhưng có thể bình yên ra ngoài biên cương hoàn toàn là dựa vào sự chăm sóc của mọi người, uhm, chủ yếu là Tôn lão đại và Hác lão ngũ chăm sóc.

Điểm này nằm ngoài dự đoán của Trình Danh Chấn nhưng cẩn thận suy ngẫm lại cũng hiểu được đạo lý bên trong đó. Ở Cự Lộc trạch trên người mỗi một việc đương gia, khuyết điểm và ưu điểm gần như giống nhau. Đối với những kẻ yếu bọn họ không thiếu lòng đồng tình nhưng lại khuyết thiếu đi sự tôn trọng tối thiểu. Bọn họ khi thì biểu hiện ghét ác như thù, bản thân làm việc xấu thì lại không kiêng nể gì. Năm đó Lý tướng quân theo một họ lẫn lộn sợ rằng trong lòng tình cảm nóng lạnh đan xen. Vừa có sự cảm kích bọn họ đã chăm sóc mình lại khinh thường con mắt hám lợi của bọn họ!

- Húc tử lưu Trương Quý và Vương Khả Vọng ở lại giúp nó trông coi kho hàng, còn tặng cho Trương nhị bá của người một khoản tiền lớn để ông ta cầm về trung nguyên khơi thông quan hệ. Kết quả đám huyện lệnh kia lòng tham vô đáy, cầm tiền rồi mà không chịu thả người, muốn kiếm được càng nhiều tiền hơn từ trên người chúng ta. Trương nhị bá của người và Hác Lão Dao không thể nhẫn nhịn hơn được nữa chỉ đành giết người cướp ngục. Sau

đó Tôn lão đại, Trương nhị bá người còn có Vương Ma Tử, Hắc Lão Dao, Đâu Kiến Đức vài người chúng ta cùng tiến vào cùng Cao Kê Bạc!

Trương Kim Xưng vì cứu Tôn An Tổ mà không tiếc giết người cướp ngục? Lại một tin tức nằm ngoài dự đoán khiến Trình Danh Chấn rung động mắt hoa lên, trong lòng khó nén nổi lòng hiếu kỳ, hần nhìn bốn phía xung quanh, hạ thanh âm tới mức nhỏ nhất hỏi:

- Vậy sau này vì sao Trương đại đương gia lại giết Tôn Tổ An. Chẳng phải bọn họ đã có tình cảm sinh tử với nhau sao?

- Đó không phải việc của người!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Thu (20)

Đ

ỗ Ba Lạt trước đó còn mặt mũi đỏ bừng hưng phấn vì rượu ngay lập tức hoảng sợ tỉnh rượu, đưa tay kéo Trình Danh Chấn vào vùng tối ánh đuốc không chiếu tới, hung ác dặn dò:

- Tiểu Cửu, có vài lời ngàn vạn lần đừng nói linh tinh. Chuyện đó không liên quan tới người, người đừng dò hỏi. Không có chỗ tốt gì cả! Ngược lại tiểu tử người phải nhớ kỹ, vô luận tương lai ta còn sống hay không, người đừng trêu chọc đại đương gia. Có nghe hay không?

- Hiểu rồi! Con cẩn thận là được!

Trình Danh Chấn bị vẻ mặt của Đỗ Ba Lạt dọa cho sợ hãi, liên thanh đáp lại:

- Người cứ yên tâm đi, con lại không có quan hệ gì với họ Tôn kia cả!

- Có quan hệ cũng không thể hỏi! Người cứ coi như từ trước đến giờ không có người như vậy tồn tại!

Đỗ Ba Lạt nhìn hẩn tiếp tục nhấn mạnh:

- Việc đó là cấm kỵ của Cự Lộc trạch chúng ta, không ai được phép nói tới! Người cứ đánh trận cho tốt là được, những chuyện khác có ta giúp người ứng phó; chỉ cần lão Ba Lạt ta một ngày không chết sẽ không có kẻ nào dám bắt nạt người và Đỗ Quyên! Nếu một ngày nào đó ta chết đi, hai người các người, hài, Quyên tử và người lập tức rửa tay chậu vàng. Tìm một nơi không ai biết các người ẩn nấp, dù sao tiền bạc trong tay chúng ta đã đủ cho các người sống mấy đời rồi!

- Xem lời này của nhạc phụ đại nhân kìa!

Trình Danh Chấn cười gãi đầu. Đỗ Ba Lạt rất hiếm khi nghiêm túc nói chuyện với hắn như vậy, nghiêm túc tới mức khiến hắn rất khó thích ứng:

- Tay chân ngài còn lạnh lợi như vậy nhất định sống lâu!

Ài!

Đỗ Ba Lạt ngẩng đầu thở ra làn sương trắng thật dài, dường như trong lòng cất dấu vô số phần uất.

- Mấy năm nay ta giết người phóng hỏa, tạo nghiệt quá nhiều sớm muộn gì cũng bị báo ứng. Nhưng người và Quyên tử lại khác, hai người các người đều là những đứa trẻ tốt, ngày sau có thể không giết thì đừng giết, lão trời già này, nói không chừng sẽ có ngày tỉnh lại!

- Vâng!

Dĩ nhiên bị một tên thổ phỉ khuyên bảo nên làm việc thiện tích đức, Trình Danh Chấn khóc cười không xong. Xuất phát từ lòng tôn kính trưởng bối, hắn thấp giọng đáp ứng, bàn tay thoáng tăng thêm lực đỡ Đỗ Ba Lạt đi về phía lều ngủ.

Bầu không khí tiệc tùng trong doanh trại vẫn còn chưa tan, gần như tất cả lâu la đều uống tới nổi mắt nổi sao trời, nhìn thấy hai người Trình Danh Chấn và Đỗ Ba Lạt đi qua, không ít lâu la chủ động tiến lên chào hỏi. Thân thể Đỗ Ba Lạt mặc dù liêu xiêu nhưng trên miệng vẫn không ngừng giữ thể diện:

- Đừng đỡ ta, đừng đỡ ta. Có con rể của ta đây các người cứ đi uống tiếp đi. Tiểu cử tử, hai người chúng ta về lều của ta tiếp tục uống. Ta phải thử xem tử lượng của người đến đâu!

Nghe lão ta nói như vậy đám lâu la đều thức thời lùi lại rời đi. Cha vợ con rể hai người lão đảo bước đi, chớp mắt đã về đến bên ngoài lều ngủ của Đỗ Ba Lạt. Hai người phụ nữ nghe thấy tiếng bước chân vội vàng khom người hé mở cửa lều.

Có mẹ vợ ở đây Trình Danh Chấn đương nhiên không thể tiếp tục đi vào, dừng bước nhỏ giọng nói:

- Ngài trở về nghỉ ngơi đi, tôi đi tuần tra doanh thêm một vòng nữa!

- Đừng, đừng đi. Hai người chúng ta còn chưa xong chuyện mà!

Nhưng Đỗ Ba Lạt không thèm quan tâm, kéo cánh tay Trình Danh Chấn đi vào trong lều.

Trình Danh Chấn giãy một cái, tươi cười giải thích:

- Trời đã quá muộn rồi, ngài chú ý thân thể vẫn tốt hơn. Ngày mai không khéo lại đánh với tên họ Phùng kia một hồi, ngủ quá muộn đến lúc đó tay chân lại không có sức lực!

- Cũng đúng!

Đỗ Ba Lạt ngượng ngừng gãi đầu:

- Ta quên mất điều này. Người đi đi! Ta uống một mình!

Nhìn theo Trình Danh Chấn xoay người rời đi, trong mắt lão nhân tràn ngập vẻ khen thưởng. Con rể thật giỏi, Quyên tử thật có ánh mắt.

- Nhớ kỹ câu nói cuối cùng mà ta đã nói với người!

Đột nhiên nhớ tới câu chuyện vừa nói lúc nãy, lão đuổi theo vài bước một lần nữa nhỏ giọng dặn dò Trình Danh Chấn.

- Còn nữa, ta vừa nghĩ ra, tên Từ Đại Nhân kia, vừa rồi chẳng phải người hỏi về hãn sao?

- A!

Trình Danh Chấn không thể không dừng bước.

Đỗ Ba Lạt vừa hăm mộ vừa đặc ý, giọng nói đột nhiên đề lên cực cao, ở cách thật xa vẫn có thể nghe được.

- Tên Từ Đại Nhân đó, hiện tại hãn cũng là một nhân vật có danh tiếng. Xếp vị trí thứ hai trong trại Ngõa Cương, xếp ngang với đại đương gia!

- Từ Mậu Công?!

Hơn một năm lẫn lộn trong giới lục lâm không uống phí, Trình Danh Chấn nhanh chóng nhận ra Từ Đại Nhân mà Đỗ Ba Lạt đang nói tới là người nào.

- Trời ạ, người còn nói hãn vận khí kém may mắn. Nhìn xem ngài gặp được là những dạng người nào a? Đầu tiên là một vị Hùng vũ lang tướng, sau lại là một vị Nhị đương gia của Ngõa Cương sơn. . . Người đập con một cước xem thử có phải con đang mơ hay không!

- Chỉ biết tự coi thường mình!

Đỗ Ba Lạt bị khuôn mặt sùng bái của Trình Danh Chấn chọc khóc cười không được, nâng chân lên định đá nhưng trọng tâm không ổn định thiếu chút nữa ngã đập mặt xuống đất. Không đợi Trình Danh Chấn tiến lên đỡ thì đã có hai tên lâu la thân binh mau chóng chạy tới đỡ, trái phải đỡ lấy cánh tay Đỗ Ba Lạt:

- Tam gia cẩn thận!

- Cẩn thận tam gia!

- Biển, biển đi, tam gia nhà người còn chưa già đâu!

Đỗ Ba Lạt không biết tốt xấu vung tay đẩy hai tên lâu la tới đỡ lấy lòng ra.

- Nhị bá người sao còn tới đây, chưa uống đủ sao? Uống chưa đủ thì vào đây, hai huynh đệ chúng ta làm thêm một chầu nữa!

Nửa câu sau là nói vọng ra sau lưng Trình Danh Chấn. Người thanh niên nghe xong quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy đại đương gia Trình Danh Chấn được mấy tên tâm phúc đỡ, lão đảo đi về phía này; vội vàng thu lại nụ cười, ôm quyền chắp tay:

- Tham kiến đại đương gia!

- Miễn, miễn đi, nơi này không có người ngoài. Ợ! Không có người ngoài. Ta và nhạc phụ người giao tình bao nhiêu năm nay rồi!

Trương Kim Xưng uống nhiều tới nỗi mắt đã nhập nhèm, miệng nói lè lè không rõ.

Lão. . .Lão Ba Lạt vận khí luôn tốt nhất trong mấy người chúng ta. Con người hần luôn biết đủ. Hiện tại hần uống nhiều tốt xấu gì cũng có con rể chăm lo. Lão Trương ta uống nhiều cũng chỉ có thể một thân một mình đi nằm!

- Phì! Ai bảo lão không sinh con gái làm chi!

Có tâm để cho kẻ khác nhìn thấy, Đỗ Ba Lạt hai tay chống hông phun mạnh xuống đất:

- Mau trở về đi nỗ lực đi, bây giờ sinh một đứa, mười sáu năm sau lão cũng có thể giống như ta!

- Ta. . . Ta mới không có tiền đồ giống như lão và Ma Tử. Cũng không nhìn lại xương cốt của mình xem, còn có thể chịu được mấy lần lên xuống!

Trương Kim Xưng bấu môi, bộ dạng liêu xiêu muốn ngã:

- Muốn ta nói sao, Ba Lạ. Lão và Ma Tử hai người chẳng hơn gì, có cưới nhiều đàn bà hơn nữa với tuổi của các người cũng lên không nổi. Giữ lại chút thể lực để sống đi!

- Kẻ ăn no không biết người đói như thế nào. Lão có con trai rồi!

Hiếu rằng đối phương nói thật lòng nhưng Đỗ Ba Lạ vẫn không lĩnh tình:

- Nói không chừng ta còn có thể tạo cho Quyên tử một tiểu đệ đệ đấy. Ha ha, tôi chưa già! Không giống lão!

- Ta cũng không già, không tin, hai người chúng ta so thử!

- Được thôi, so quyền cước hay là so tửu lượng?

Vừa trêu chọc lẫn nhau, hai ông bạn già vừa dựa vào nhau, Trương Kim Xưng kéo cánh tay Đỗ Ba Lạ vui vẻ giải thích mục đích mà mình tới đây:

- Đấu, đấu tửu lượng là được. Một lát nữa thôi xem ta hạ gục lão thế nào. Nhưng lão phải hỗ trợ tính toán. . . Tính toán nghiêm túc! Hôm nay. . . Hôm nay nhắc tới Húc tử ta lại nhớ tới một chuyện, trước tiên thương lượng, thương lượng với lão!

- Vãn bối cáo lui!

Thấy hai vị lão ca muốn nói chuyện riêng, Trình Danh Chấn vội vàng chủ động thối lui. Hắn không biết câu chuyện giữa mình và Đỗ Ba Lạ bị Trương Kim Xưng nghe được bao nhiêu nhưng từ tình hình trước mắt mà xem thì với bộ dạng này rõ ràng Trương đại đương gia vẫn không nghe được phần quan trọng của câu chuyện.

Trương Kim Xưng nghe tiếng quay đầu lại, cánh tay vẫy vẫy:

- Đừng đi, không cần đi. Chuyện này hai câu lập tức xong, người cũng có thể hồ sơ suy nghĩ, suy nghĩ.

Gọi Trình Danh Chấn ở lại xong lão lại quay mặt về phía Đỗ Ba Lạt, trên mặt nở nụ cười ngây ngô:

- Chẳng phải người có con rể, ta có con trai sao! Ha ha, không kém con rể của người, vừa nhắc tới Lý Húc ta mới nhớ ra, lão Trương ta còn có một đứa con trai ở ngoài biên cương đấy! Ngày trước chúng ta bữa no bữa đói, ta cũng không thể gọi Quý tử và Khả Vọng hai đứa nó trở về cùng chúng ta chịu khổ. Hiện tại Cự Lộc trạch chúng ta đã dần dần đứng vững gót chân, lão Ba Lạt, lão nói xem chúng ta có nên gọi Quý tử và Khả Vọng trở về hay không?

- Ma Tử nói thế nào!

Đỗ Ba Lạt chần chờ một lúc rồi nhíu mày hỏi.

Trương Kim Xưng thở ra hơi rượu đáp lại:

- Hẳn tự nhiên là cũng nhớ nhưng con trai rồi. Có Khả Vọng ở đây có lẽ còn có khả năng quản lý hẳn, miễn cho hẳn đã năm mươi tuổi rồi mà còn không biết sâu cạn!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Thu (21)

N

ói đến tình cảm máu mủ ruột thịt, Trình Danh Chấn không thể chen miệng vào được, lại ngại thể diện Trương Kim Xưng cho nên không thể rời đi chỉ đành kiên kỳ đứng đó suy ngẫm về mối quan hệ giữa những người đang được nhắc tên. Hắn nhớ rõ vừa rồi Đỗ Ba Lạt đã từng nói với mình, hai người Trương Kim Xưng và Vương Ma Tử đều đưa con trai ra ngoài biên giới, từ tình hình trước mắt phân tích lời nói giữa Trương Kim Xưng và Đỗ Ba Lạt thì hai người thanh niên lưu lạc ngoài biên cương kia một kẻ trong đó chắc hẳn gọi là Trương Quý hoặc là Trương Kế, là con trai của Trương Kim Xưng. Kẻ còn lại tên gọi Vương Khả Vọng, là hậu đại của Tứ đương gia Vương Ma Tử.

- Hiện tại đang là mùa đông, đi. . . Đi không tiện!

Đỗ Ba Lạt liếc nhanh Trình Danh Chấn, tiếp tục lè nhè:

- Đợi đến mùa xuân năm sau, nếu như thế cục vẫn tốt đẹp như lúc này vậy. . . Vậy thì để lão Ma Tử cải trang dẫn người ra, ra biên cương đón hai đứa nhỏ trở về. Hiện tại người cũng đã là nhân vật có số có má trên lục lâm đạo, đưa đứa con sớm ngày trở về cũng có thể sớm ngày giúp người xử lý cơ nghiệp!

- Đó cũng là mong muốn của ta!

Dường như tâm ý tương thông với Đỗ Ba Lạt, Trương Kim Xưng cũng liếc nhanh Trình Danh Chấn một cái:

- Quý tử và tiểu Cửu tuổi tác không sai biệt lắm, về sớm một chút cũng có thể theo tiểu Cửu học được nhiều điều. Chúng ta đều già rồi, tương lai còn phải dựa vào mấy người thanh niên này. Tiểu Cửu, Khả Vọng, Quyên tử, Quý tử, mấy đứa chúng nó phải ở cùng một chỗ, cũng có thể giúp đỡ chúng ta chia sẻ không ít chuyện tình!

- Ủ!

Đỗ Ba Lạt gật đầu thật mạnh, đưa tay gọi Trình Danh Chấn lại gần vài bước, lớn tiếng dặn dò:

- Đợi thiếu. . . Thiếu tổng trại chủ trở về. Con phải phò tá nó cho tốt. Thế hệ chúng ta đều có tình cảm sinh tử với nhau, đến thế hệ các người cũng phải thân nhau như huynh đệ vậy!

- Thuộc hạ dốc sức mà làm!

Trình Danh Chấn lớn tiếng bộc lộ.

- Quý tử là người thành thật, đến khi đó người dạy. . . Dạy nó thật. . .thật tốt!

Trương Kim Xưng vô cùng hài lòng với biểu hiện của Trình Danh Chấn, vỗ vỗ bả vai hắn:

- Đi thôi, nghỉ ngơi sớm đi. Ngày mai đánh thế nào còn phải trông cậy vào người cả!

- Vậy đại đương gia và nhạc phụ chậm rãi nói chuyện!

Trình Danh Chấn tươi cười trả lời một câu sau đó xoay người rời đi. Hắn uống cũng hơi nhiều, thân thể cố hết sức thẳng tắp nhưng bước chân lại chênh vênh.

- Lão Ba Lạt có phúc khí!

Trương Kim Xưng đưa mắt nhìn theo Trình Danh Chấn đi xa, vỗ vỗ bả vai Đỗ Ba Lạt cười bình luận.

- Đương nhiên, từ lần đầu tiên thấy nó tôi đã nhìn trúng đứa nhỏ này rồi!

Đỗ Ba Lạt căn bản không biết hai từ khiêm tốn viết như thế nào, đặc ý đào dạt đáp lại.

- Coi như xong, ngày trước không biết là kẻ nào trách Quyên tử không biết nhìn hàng nhĩ!

Trương Kim Xưng không hề khách khí vạch trần khuyết điểm của lão huynh đệ:

- Vào trong, vào trong, hai người chúng ta thêm một chén nữa, kẻ nào gục trước thì kẻ đó trứng mềm!

Hai huynh đệ dìu đỡ nhau lão đảo đi vào quân trường. Vừa vào trong trường ngay lập tức nghiêng trái ngã phải. Đám đàn bà vội vàng đưa nước nóng lên hầu hạ hai tên hung thần ác sát súc miệng rửa mặt. Hai người Trương Kim Xưng và Đỗ Ba Lạt sau khi rửa mặt thần trí đã thanh tỉnh đôi chút, đều không nhắc tới việc đấu rượu nữa, nằm trên đệm lông nhìn nhau cười hắc hắc.

- Hai người chúng ta đều không xong rồi. Năm xưa lão Ba Lạt người có thể uống tới ba bình rượu!

- Ta không được. Lão vẫn được. Năm xưa lão không thể uống rượu, bây giờ đã dính rượu rồi!

Đỗ Ba Lạt cười đáp lễ.

Lần này Trương Kim Xưng không tiếp tục đôi co với lão nữa, đưa tay ra cầm lấy chén trà đậm mà thị nữ dâng lên, vừa uống vừa thấp giọng thương

lượng:

- Lão nói xem, tương lai sau khi lập cờ xưng vương, ta giao tất cả binh mã cho tiểu Cửu dẫn dắt, để nó làm đại nguyên soái, có kẻ nào không phục hay không?

- Cảm tình là tốt. Nó là con rể của ta, kẻ nào không cho hãnh mặt mũi cũng chính là không cho lão Ba Lạt ta mặt mũi!

Đỗ Ba Lạt không một câu khách khí, lớn tiếng đón nhận.

- Chỉ có điều lão nên thương lượng với đám người Ma Tử, lão Dao trước, đừng vì cho tiểu Cửu thêm vinh quang mà làm lạnh lòng các lão huynh đệ. Đám lão huynh đệ chúng ta tính cách thế nào lão rõ ràng nhất, chộc bọn họ không vui chẳng bằng để tiểu Cửu chịu chút ủy khuất!

- Ừm, cũng có đạo lý!

Trương Kim Xương vô cùng rõ ràng nỗi lo của Đỗ Ba Lạt, cười đáp lại:

- Đám lão huynh đệ chúng ta a!

Lão lắc đầu, tóm một lá trà trong cốc cho vào miệng chậm rãi nhai.

Có chút đắng, có chút mặn, mơ hồ mang theo vài phần chất cực kỳ giống tư vị làm Đại đương gia, người ngoài không thể nào hiểu được.

Xiêu vẹo đi một lượt đại doanh Trình Danh Chấn mới chầm chậm khôi phục lại dáng đi đứng bình thường. Trên thực tế, đối diện với Trương Kim Xương trong bộ dạng trưởng bối hiền lành cảm giác của hắn không dễ dàng bằng việc đối diện với Phủ Dương thành đầy áp lực. Địch nhân trong Phủ Dương thành hắn có thể thăm dò tới đáy nhưng độ sâu cạn của Trương Kim Xương con người này hắn rất khó nhìn ra được.

Người có thể nói người này thô bỉ! Biểu hiện thường ngày của Trương đại đương gia quả thực làm cho người ta có ấn tượng thô lỗ, dã man, hào sảng. Nhưng tên gia hỏa thô lỗ đó lại có thể dễ dàng xử lý sạch sẽ Bát đương gia Lưu Triệu An, cho dù là Đậu Kiến Đức, kẻ có biệt hiệu 'Cửu đầu trùng' trên lục lâm đạo khi ở trước mặt Trương đại đương gia cũng không chiếm được chút tiện nghi nào.

Nếu như nói kẻ này tinh tế, rõ ràng Trương đại đương gia làm việc gì cũng rất tùy tiện, bao gồm cả việc lão rất tín nhiệm với bản thân mình, Trình Danh Chấn rõ ràng cảm giác được lòng tin tuyệt đối của lão với mình. Vô luận là điều binh khiển tướng hay là yêu cầu binh thảo khí giới, chỉ cần Trình Danh Chấn đưa ra đề nghị Trương đại đương gia nhất định đồng ý. Vì thế, một vài kẻ lòng dạ hẹp hòi không biết gièm pha sau lưng bao nhiêu nhưng Trương đại đương gia một mực tươi cười, trực tiếp coi những lời gièm pha đó như gió thoảng bên tai.

Đây có lẽ chính là khí chất của kiêu hùng! Vừa chậm rãi đi tuần tra quanh doanh trại, trong lòng Trình Danh Chấn vừa đưa ra kết luận như vậy. Có thể dọa cho Đỗ Ba Lạt không dám nhắc tới chuyện quá khứ, có thể khiến cho kẻ thích chiếm tiện nghi như Vương Ma Tử cúi đầu nghe theo, còn có thể tính kế qua mặt Đậu Kiến Đức, áp chế Hác Lão Dao, khiến cho bản thân mỗi lần gặp lão trong lòng đều cảm thấy bất an cũng chỉ có Trương Kim Xương, một thân bản lĩnh kiêm nhiệm nhiều mặt.

Nhớ tới lời dặn dò ban tối của nhạc phụ, người thanh niên nhịn không được mà kéo chặt cổ áo, bản thân chỉ để ý đến việc đánh thắng trận là được, những chuyện đấu đá khác giao cho nhạc phụ Đỗ Ba Lạt ứng phó. Nhưng nhạc phụ thật sự có thể ứng phó thỏa đáng hết tất cả mọi việc sao? Hẳn không hề nắm chắc. Chỉ cảm thấy gió lạnh từ biên cương thổi đến như dao nhọn, xuyên qua khe hở của khải giáp chui thẳng vào trong cổ áo mình.

- U u u u u!

Tiếng kèn hiệu trầm đục vang lên trong đêm tối. Đó là tiếng kèn hiệu liên lạc giữa các doanh địa, liên tiếp vang lên nối tiếp nhau. Trong tiếng kèn hiệu liên miên bóng người thanh niên hiện ra càng dị thường.

- U u u u u!

Tiếng tù và trầm thấp xuyên thủng màn đêm vang vọng hai bên bờ sông Chương Thủy. Hai tòa quân doanh nằm đối diện cách nhau một con sông tử khí nặng nề, không hề bị thanh âm này làm cho dao động. Từ hơn nửa tháng trước cho đến bây giờ song phương đều đã tập thành thói quen với loại không khí trầm tĩnh nhàm chán này. Không một ai nghi ngờ địch nhân có khi nào thừa dịp lòng sông đóng băng vượt qua đánh tới, cũng không một ai có chủ ý thừa dịp ban đêm đánh lén.

Không chỉ các tướng sĩ quen với việc đối đầu nhàm chán này mà ngay cả động vật hai bên bờ Chương Thủy cũng đã quen với tiếng tù và trầm thấp ấy. Bọn chúng ra ngoài kiếm ăn đêm nên cào tuyết thì cào tuyết, nên đào hang thì đào hang, dường như hai con quái vật lớn ở gần đó căn bản không phải quân doanh. Chỉ có đám quạ đen đói khát ngẫu nhiên đuổi thân đông cứng 'Oa, oa' vài tiếng kháng nghị, thúc dục chiến đấu nhanh chóng bắt đầu.

Chỉ cần chiến đấu được bắt đầu lập tức có máu thịt tươi, lập tức có vô số thức ăn ngon. Đáng tiếc, bọn chúng từ xa xôi tới đây dù đợi đến chết vì lạnh cũng không chờ được chiến đấu đáng lẽ phải diễn ra. Dường như quan quân và giặc cỏ có giao dịch ngầm, không ai chịu bước qua Chương Thủy vốn vô cùng hẹp kia. Không ai chịu khởi đầu bắn ra phát tên thứ nhất về phía đối phương.

'Hí hí hí!' con ngựa già nằm trong chuồng cũng phát ra tràng hí không cam lòng. Bọn chúng đã sắp xuống lỗ hết cả rồi, có lẽ trận chiến này là lần rong ruổi cuối cùng trong cuộc đời bọn chúng nhưng đám chủ nhân lại không hiểu cho tâm trạng nôn nóng của chúng, chỉ thắp đèn lồng thêm ít cỏ rồi gáp dài rút lui về trường nghỉ ngơi.

- Tản đi ngủ đi! Bình yên vô sự!

Huyện thừa huyện Quý Hương, Ngụy Đức, dùng tay che miệng, mệt mỏi cảm khái. Giằng co thời gian lâu như vậy khiến cho trên dưới toàn thân hẳn đầy mệt mỏi đau nhức. Nếu như thật sự có thể làm chủ chi đội ngũ này, hẳn tình nguyện vượt qua sông, thống thống khoái khoái đánh một trận với địch nhân, thắng cũng được, thua cũng xong, ít ra cũng không làm nhục bộ áo quan đang mặc trên người. Nhưng hẳn chỉ là huyện thừa huyện Quý Hương nhỏ nhoi của quận Vũ Dương, trên đầu còn có một đám lớn quan trên, mà đám quan trên kia rõ ràng không có lấy nửa phần ý chí lấy thân báo đền nợ nước.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Thu (22)

C

hủ bộ chưởng quân lương thảo quân nhu Trữ Vạn Quân lạnh lùng liếc hẳn một cái, bắt đầu động tay thu dọn đồ đạc lộn xộn nằm trên bàn. Tất cả địa đồ, thước đo, đại đa số đều chỉ bày ra cho có; thái thú quận Vũ Dương, Viên Bảo Tàng sớm đã có lệnh, chỉ cần tặc binh không vượt qua Chương Thủy, tướng sĩ Vũ Dương quận sẽ không chủ động xuất đầu tránh cho việc dẫn lửa tự thiêu thân. Lý do là: Nếu như Hữu vũ hầu có thể đánh bại Trương Kim Xương, không đến lượt quận binh Vũ Dương xen vào làm rối. Ngược lại, nếu như ngay cả Hữu vũ hầu đều thua trận, quận binh Vũ Dương có xông lên cũng không tác dụng gì, còn chẳng bằng bảo vệ một mẫu ba tấc đất của mình để tránh việc trộm gà không được còn mất năm gao!

Nhìn thấy Trữ Vạn Quân bắt đầu thu dọn bàn, các vị chủ bộ, ti thượng khác cũng đứng dậy xoay eo vặn hông, lại bình yên vượt qua một ngày, mọi người ai ấy thân thể mệt mỏi nhưng trong lòng vô cùng vui sướng. Dù sao không thật sự động đao động thương đánh nhau, tặc quân bên kia sông dù nhân số không nhiều nhưng đều là kỵ binh! Quận binh Vũ Dương băng vào hai bấp đùi bốn cái chân chống lại, dù may mắn thắng được nửa trận thì có thể chiếm được bao nhiêu lợi ích? Còn chẳng bằng giống như hiện tại, lấy tĩnh chế động, lấy bất biến ứng vạn biến. Chỉ có loại người điên như Ngụy Đức Thâm và Ngụy Trưng mới luôn nghĩ tới việc hi sinh vì nghĩa lớn.

Vũ Dương quận Trưởng sử Ngụy Trưng là người duy nhất không cùng mọi người thu dọn, trước mặt hắn đặt một địa đồ cực lớn gần như bao quát nửa Hà Bắc từ phía nam Trác quận cho đến mạn bắc Hoàng Hà. Các con đường, sông núi, sông ngòi chủ yếu đều được ghi chú một cách rõ ràng rành mạch,

những nơi chiến lược đặc biệt còn được đánh dấu bằng phẩm đỏ phân biệt với những địa điểm bình thường khác.

Nhìn chăm chăm vào sông Chương Thủy và kênh Vĩnh Tế xuyên suốt Hà Bắc từ nam tới bắc, hàng lông mày của Ngụy Trưng nhíu chặt. Ở trong mắt hắn từ trước tới nay chưa có sự kiện nào là đứng riêng lẻ một mình, bất cứ việc gì có kết quả tất phải có nguyên nhân; một loạt các sự kiện nhìn qua tưởng chừng như không liên quan gì tới nhau nhưng lại có thể cấu thành một âm mưu kinh thiên động địa, mà chỉ cần nắm được vài điểm trọng yếu bên trong là có khả năng bắt lấy tiên cơ, thậm chí đoạt lấy trước mặt địch nhân, vào thời khắc nguy cấp ngăn cơn sóng dữ.

Vương Nhị Mao đóng quân ở huyện Thanh Chương đã hơn hai mươi ngày, Dương Thiện Hội dẫn quân binh bên mình vượt qua Bình Ân chạy đến Hàm Đan cũng mất hơn mười ngày. Hơn chục ngày trước, Vương Nhị Mao bộ đội thuộc tộc quân và Dương Thiện Hội bộ đội thuộc quân binh khoảng cách khi gần nhất chỉ hơn hai mươi dặm, khoảng cách gần như vậy mà đôi lão oan gia này không đánh nhau, bản thân việc này lộ ra điểm kỳ lạ. Với hiểu biết của Ngụy Trưng về quân thù Thanh Hà Dương Thiện Hội thì kẻ đó tuyệt đối không lòng dạ rộng rãi, ăn thiệt thòi nhưng không nghĩ cách lấy lại danh dự. Mà biểu hiện của Vương Nhị Mao suốt nửa năm nay giống như một đầu chó điên, chỉ cần nhìn thấy cờ hiệu của Đại Tùy nhất định sẽ xông tới cắn một hai cái.

Nên tìm thể diện thì không tìm, nên phát điên cũng không nổi điên, chẳng lẽ trong lòng bọn chúng có việc gì đó khác quan trọng hơn sao? Việc quan trọng trong lòng Dương Thiện Hội nhiều ít Ngụy Trưng vẫn có thể suy đoán ra được. Chuyển này dẫn quân binh trú đóng ở Hàm Đan chính là muốn đợi đến thời khắc mấu chốt xông lên 'hái quả ngọt'! Vạn nhất Trương Kim Xưng chiến bại nhất định sẽ lui về Cự Lộc trạch, khi đó Dương Thiện Hội chỉ cần đốc toàn bộ binh lực đẩy về phía trước hai mươi dặm là có thể vây kín con đường lui của Trương Kim Xưng.

Nhưng Vương Nhị Mao rốt cuộc muốn làm gì? Ngụy Trưng đoán không được. Nếu nói kẻ này trú đóng ở Thanh Chương là vì ngăn cản quận binh Vũ Dương vượt sông, người hấn mang theo cũng quá ít. Nếu không phải quận thủ Viên Bảo Tàng đích thân hạ lệnh không được chủ động gây chuyện, Ngụy Trưng dám đảm bảo, quận binh dưới trướng chỉ cần tới một lần dàn hàng ngang là có thể dễ dàng đột phá phòng tuyến của Vương Nhị Mao! Khả năng sẽ có tổn thất nhưng tổn thất chắc chắn nằm trong phạm vi khống chế của quận Vũ Dương!

Nếu như nói Vương Nhị Mao ngó chừng Thanh Chương, ý ở uy hiếp? Đường như cũng không quá đúng. Quả thực tặc nhân có thể sử dụng sách lược vô lại 'người đánh trận của người, ta đánh trận của ta', chỉ cần quận binh Vũ Dương vượt qua Chương Thủy ngay lập tức bọn chúng bỏ qua Thanh Chương, ngược hướng qua sông, thừa dịp đánh vào Vũ Dương quận gây loạn. Nhưng nếu là như vậy Vũ Dương quận tối đa cũng chỉ tổn thất vài bảo trại mà thôi, các huyện lớn trong quận sẽ không dễ dàng bị số ít tặc quân như vậy công phá. Mà bên này sông Chương Thủy, bản bộ Trương Kim Xương có khả năng bị hai nhánh quan quân giáp kích, tình thế vô cùng nghiêm trọng.

Trăm điều khó lý giải! Ngụy Trưng từng cùng rất nhiều đồng liêu suy đoán về dụng ý của tặc quân nhưng đám người đó không phải cười hấn lo lắng vô cớ thì cũng là khinh thường cho rằng tặc binh thuộc loạn hỗn loạn không chiêu số, không nên quá mức để ý. Nếu đổi lại là kẻ khác bày binh bố trận Ngụy Trưng còn có thể tiếp nhận đáp án mà đồng liêu đưa ra. Nhưng kẻ dùng binh rõ ràng là Trình Danh Chấn! Đối với đối thủ vừa mới quật khởi này, Ngụy Trưng tuyệt đối không dám xem thường! Người này ngay cả Dương Thiện Hội đều có thể dễ dàng lừa gạt, há có thể là dạng người ra chiêu lung tung sao? Chắc chắn hấn đang âm mưu gì đó, chỉ là âm mưu này ẩn giấu quá sâu khiến cho người ta nhất thời khó phát hiện ra mà thôi.

- Huyền Thành lão đệ, được rồi! Đệ có nhìn thêm nữa cũng không thể từ địa đồ nhìn ra điều gì đâu!

Thấy Ngụy Trưng lù lù bất động, đám quan văn võ cười trêu ghẹo. Nếu như Ngụy Trưng không chịu trở về trưởng nghỉ ngơi mọi người ai cũng không tiện đi trước. Mặc dù quan chức của Ngụy Trưng không cao nhưng hẳn là tâm phúc được tín nhiệm nhất của Thái thú Viên Bảo Tàng. Vạn nhất bị hấn nói vài câu trước mặt Viên Bảo Tàng, mọi người không có năm năm ba năm đừng mơ tưởng có cơ hội lộ đầu ra.

- A! Xem ta kìa.

Lúc này Ngụy Trưng mới phát hiện ra toàn bộ đồng liêu đang nhìn về phía mình, xấu hổ vỗ đầu:

- Giờ nào rồi? Các vị nên nghỉ ngơi cứ việc trở về nghỉ ngơi, ta dùng thước suy tính thêm một lần nữa rồi cũng đi ngủ!

Nhìn thấy bộ dáng vẫn chưa thỏa mãn của Ngụy Trưng, Trữ Vạn Quân vỗ vỗ bả vai hấn, cười hỏi:

- Tính toán cái gì? Chẳng phải chúng ta đã tính đi tính lại vài lần rồi sao? Vương Nhị Mao không có gan chủ động phát động công kích! Chúng ta chỉ cần không qua sông là có thể đảm bảo Vũ Dương quận bình an!

- Ta muốn tính toán ngoại trừ Vũ Dương ra, Vương Nhị Mao còn có thể uy hiếp tới nơi nào?

Ngụy Trưng ngáp dài một cái, vẻ mặt mệt mỏi:

- Mọi người đừng đợi tôi, tôi là con cú đêm, buổi tối so với ban ngày càng có tinh thần!

Nói thật dễ nghe! Vài tên phụ tá cấp thấp tức giận tròn mắt. Lão nhân gia ngài không ngủ thì ai dám không tận tâm hầu hạ chứ! Trong bụng mắng chửi không ngừng nhưng trên mặt đám người không dám lộ ra nửa điểm bất mãn. Vừa đứng dậy vừa cười hường ứng:

- Vậy chúng tôi cũng không ngủ, xem xem Huyền Thành lão đệ rốt cuộc có phát hiện mới gì? Vạn nhất bị chúng ta đoán ra rồi, nói không chừng có thể dẹp yên Trương Kim Xương đấy!

Nửa câu sau thuần túy là mượn đề tài để nói chuyện. Ngụy Trưng biết bản thân đã khiến đám người này không thoải mái, nhún vai vô cùng kiêu ngạo đáp lại:

- Tuy rằng Ngụy mỗ ngu độn nhưng cũng biết ăn bổng lộc của triều đình thì phải làm việc không hổ thẹn với đồng tiền đó. Nếu không ngày sau kẻ khác nghị luận, nói Ngụy mỗ ngồi không ăn bám; cho dù Ngụy mỗ không tự mình nghe thấy nhưng buổi tối cũng ngủ không ngon.

Vừa dứt lời, rất nhiều kẻ lập tức biến sắc, muốn lấy điểm xấu nào đó phản bác lại nhưng Ngụy Trưng xưa nay giữ mình cực kỳ liêm chính, kiểm chế bản thân cực nghiêm, bọn họ đúng là khó tìm được vết lông nào. Trong bầu không khí khó chịu, Hành quân chủ bộ Trữ Vạn Quân tiến lên làm người hòa giải:

- Nói đùa, nói đùa thôi. Huyền Thành lão đệ nặng lời rồi. Mọi người đều là mệnh quan triều đình, tiêu diệt thổ phỉ là trách nhiệm chung sao dễ dàng quên được! Nào tới đây, dù sao đêm còn rất dài mọi người lắng nghe phân tích của Huyền Thành thử xem sau đó rồi đi nghỉ ngơi vẫn kịp!

Người có chức vụ cao nhất Trữ chủ bộ đã lên tiếng nói chuyện, những người khác cho dù không thoải mái cũng đành phải hường ứng nghe theo. Huyện thừa Ngụy Đức Thâm đã đi tới cửa lều, thấy vậy thì cười thông thả quay trở lại, vừa chậm rãi đi tới gần địa đồ vừa cười pha trò:

- Ta nói này Huyền Thành lão đệ, nếu như bây giờ người không đưa ra được lý do nào chính đáng thì phải mời đám người chúng ta ăn khuya. Trời lạnh thế này nói nhiều hơn một câu cũng lãng phí rất nhiều thể lực!

- Nhất định, nhất định!

Ngụy Trưng chấp tay cười đáp lại. Đồng dạng kiệt ngạo bất tuân hẳn có vài phần kính ý với huyện thừa Ngụy Đức, khác với những viên quan lại khác, huyện thừa Ngụy Đức Thâm dù muốn sớm rời khỏi một chút nhưng lại không phải là người không làm việc. Ngược lại, chính bởi vì chí hướng trong lòng không được phát huy, luôn luôn bị quận thủ Viên Bảo Tàng áp chế cho nên đối với việc này Ngụy Đức Thâm mới không tích cực như vậy. Nếu như đặt trước trận hai quân, Ngụy Đức Thâm sẽ làm gương cho sĩ tốt, vô luận là đối diện với bao nhiêu địch quân trên mặt không hiện ra nửa phần sợ hãi.

- Vậy đám người chúng tôi lại làm phiền Huyền Thành rồi!

Nghe được lời khẳng định của Ngụy Trưng, tinh thần của đám người lập tức phấn chấn. Chất mỡ trong quận binh không nhiều, có quyền lực nói chuyện ở vấn đề tiền lương cũng chỉ có số ít vài người. Mà Ngụy Trưng vừa khéo lại là một trong số vài người đó, có đôi khi một câu nói của hắn còn có tác dụng hơn quan chủ quản lương thảo là Trữ Vạn Quân.

- Nếu như có thể cho địch nhân một đòn nghiêm trọng, sau khi trở về ta sẽ mở tiệc ở Túy Phong lâu mừng công cho mọi người!

Đón lấy lời nói của mọi người, Ngụy Trưng lập tức đi ngay vào chánh đề:

- Ta luôn cảm thấy, cần phải thăm dò độ sâu cạn của bên kia sông. Nếu không, mọi người mỗi ngày đều ăn ngủ không yên!

- Sớm nên làm như vậy!

Ngụy Đức Thâm dùng sức vỗ mạnh xuống bàn, trước tiên hưởng ứng:

- Là thật là hư đánh xong rồi nói! Cứ chờ bị đánh là thế nào, chúng ta là quan, bọn chúng là giặc. Từ xưa đến nay chỉ có quan binh bắt giặc, đã ai nghe nói giặc bắt quan binh chưa?

Đám quan lại đưa mắt nhìn nhau, trong lòng khinh miệt Ngụy Đức. Thiên hạ vốn không việc gì, có kẻ nhàn rồi thích đốt lửa khắp nơi. Đánh nhau chẳng lẽ không chết người sao? Chỉ chút bổng lộc kia có đáng để mọi người lấy mạng ra đánh đổ?

- Không chỉ đơn giản là vượt sông tác chiến mà phải vây chặt lấy địch quân, đảm bảo hẳn không tung ra chiêu trò gì khác nữa!

Không đợi mọi người mở lời phản bác Ngụy Đức, Ngụy Trưng đã nặng nề đập tay xuống địa đồ:

- Ta đã cẩn thận quan sát, tặc quân dòm ngó Thanh Chương có khả năng uy hiếp lớn nhất tới hai địa phương. Một là gần nhất Thanh Hà quận, trước mắt Vận hà và Chương thủy đều đã đóng băng, tặc quân không cần phải tìm kiếm chỗ qua sông có thể lập tức tiến quân thần tốc. Bọn chúng đều là kỵ binh, chỉ cần một đêm đã có thể đánh tới chân tường thành Thanh Hà quận. Đến khi đó, chỉ sợ Dương Thiện Hội đành phải rút quân về tự cứu nhà mình!

Đám quan Vũ Dương quận cũng không nhiều thiện cảm với Dương Thiện Hội, nghe phân tích của Ngụy Trưng không những không vội mà ngược còn cảm thấy vui vẻ trên tai họa của kẻ khác.

- Trở về cũng vô dụng. Vương tặc có thể chạy trốn rất nhanh. Lần trước hẳn mang theo đều là binh tốt, Dương Thiện Hội dùng hết toàn bộ sức lực bú sữa mẹ cũng không đuổi theo được hẳn, cuối cùng còn bị hẳn dụ dỗ tiến vào ổ hồ ly. . .

Ngụy Trưng ngẩng đầu nhìn kẻ nói chuyện, khiến đối phương phải nuốt nửa đoạn cuối 'lời nói kinh người' trở vào trong bụng. Đều là quan viên Đại Tù, thế nhưng có kẻ thích khoanh vùng hoạt động; quận Thanh Hà bị giặc cướp, quận Vũ Dương có thể kiểm được chỗ tốt gì? Đến khi đó bách tính ăn không đủ no chen chúc nhau xuôi nam, quận Vũ Dương chẳng phải đứng mũi chịu sào sao?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Thu (23)

V

ào thời kỳ mấu chốt hiển nhiên không thể giảng giải đạo nghĩa, nếu nói góp lửa bỏ tay người không một ai giỏi hơn quận thủ Viên Bảo Tàng. Trong lòng Ngụy Trưng hiểu rõ đạo lý này cho nên ngoài miệng không truy đến cùng.

- Dương Thiện Hội đã vượt qua Chương Thủy nhưng Vương Nhị Mao lại không nhân cơ hội đánh tới Thanh hà, điều này nói rõ mục đích chủ yếu của hãn không phải là uy hiếp Dương Thiện Hội! Mà chúng ta ở chỗ này chờ đợi lâu như vậy, Vương tặc lại án binh bất động, có lẽ đối với quận Vũ Dương hãn cũng chẳng có bao nhiêu hứng thú!

- Nếu hãn dám qua sông, chúng ta sẽ khiến hãn có đi không có về!

Đám quan lại bĩu môi, bảy kẻ không phục tám tên không cho là đúng. Vốn tưởng rằng Ngụy Trưng còn có thể tìm ra được điều gì đó kinh tài tuyệt diệu, không ngờ lại lập lại kịch bản của mấy ngày trước đó. Lời này còn cần phải Ngụy Trưng nhà người nói sao? Một tháng trước quận thủ đại nhân đã sớm an bài hết thảy mọi sự chuẩn bị.

- Mọi người chớ có quên, quân của hãn toàn bộ đều là kỵ binh. Dương Thiện Hội đuổi theo không kịp hãn, chúng ta cũng vậy đuổi không kịp!

Quét mắt nhìn đám người, Ngụy Trưng lắc đầu đặc biệt nhấn mạnh hai chữ kỵ binh.

Đám quan lại vẫn không thể hiểu được ý hãn muốn nói, rất khinh thường lâu bầu:

- Thì làm sao, bọn chúng có thể cưỡi ngựa công thành?! Chỉ cần quan viên địa phương ngăn cản tặc nhân vài ngày chúng ta lập tức có thể trước sau giáp kích.

- Hẳn có thể xuống ngựa công thành. Kỵ binh cho dù xuống ngựa tác chiến vẫn là kỵ binh. Phạm vi uy hiếp của bộ binh không vượt quá một hai chục dặm nhưng kỵ binh có thể vượt ngoài hai trăm dặm phát động đường xa bên tập đối với mục tiêu. Mà đối thủ ở ngoài hai trăm dặm lại không thể ngờ được đang có một chi kỵ binh để ý tới mình, đợi đến khi phát hiện ra địch quân, sau đó đưa ra đối sách thì tất cả đã quá muộn!

Lời này tuy rằng luân quân nhưng đạo lý bên trong được biểu đạt vô cùng rõ ràng. Đám quan lại mấy ngày nay làm bạn với sách vở nhiều ít đã có sự hiểu biết cơ bản đối với chiến sự, lần lượt gật đầu, thấp giọng đáp:

- Huyền Thanh nói có đạo lý. Trước mắt mặt sông đóng băng, chúng ta quả thực nên nhắc nhở các huyện nghiêm túc phòng bị, đừng để tới khi chúng ta đuổi tới bọn họ đã đánh mất huyện thành!

Ngụy Trưng thở phào, khẽ gật đầu. Mặc dù ánh mắt của đám người này vẫn còn quanh quẩn trong một mỗi mẫu ba tấc đất địa phương nhưng ít ra thái độ đã không còn bộ dạng không sợ hãi như trước nữa. Điều này khiến cho hẳn ít nhiều cảm thấy có chút hi vọng, ngừng lại một lát, dùng thanh âm cực kỳ thấp nhắc nhở:

- Chúng ta và Dương Thiện Hội đều uy hiếp không lớn với Trương Kim Xưng cho nên chi kỵ binh này dù muốn thi hành sách lược vây Ngụy cứu Triệu cũng không đánh chủ ý lên quận Thanh Hà chúng ta và quận Vũ Dương. Ta vừa mới cẩn thận tính toán một lượt, nếu như có thể lấy Thanh Chương làm tâm vẽ một vòng tròn bán kính hai trăm dặm. . .

- A!

Không đợi Ngụy Trưng nói hết lời, mọi người đã hít hà sợ hãi. Tầm mắt của bọn họ mặc dù ngắn nhưng dù sao cũng đều là tinh anh địa phương, tư duy nhanh nhẹn hơn người bình thường rất nhiều lần. Lúc này vừa được nhắc nhở, ánh mắt lập tức bắt đầu lướt ra ngoài phạm vi thành Thanh Chương, càng lướt đi xa sắc mặt càng khó coi.

Cuối năm ngoái, mọi người đã từng được chứng kiến tốc độ hành quân của kỵ binh. Khi đó quận thủ Viên Bảo Tàng còn cùng mọi người diễn tập lại nhiều lần, quan quân phải trải qua nhiều ngày, trả giá rất lớn mới có thể từng bước đánh hạ thành Lê Dương. Không ngờ Hùng vũ lang tướng Lý Húc chỉ dùng vài ngàn kỵ binh là đã lấy lại được, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai chém giết tới trước mặt phản tặc.

Ngày đó tướng thủ thành Lê Dương Viên Vụ Bốn dưới trướng mấy vạn binh tướng nhưng không thể chống đỡ được nửa ngày. Hiện tại, thuộc hạ của thái thú Trương Văn Kỳ đều theo Phùng Hiếu Từ tới Phủ sơn, vạn nhất Vương Nhị Mao học theo sách lược của Lý Húc ngàn dặm bên tập, Lê Dương không có binh phòng thủ quả thực như trứng gà đã lột sạch vỏ.

Lúc này, ngay cả người trầm tĩnh như chủ bộ hành quân Trữ Vạn Quân cũng biến sắc nhìn chăm chăm vào Ngụy Trưng, giọng nói run run hỏi:

- Huyền Thành, người nghĩ tới lúc nào, sao không sớm nói cho mọi người biết?

- Ta cũng vừa mới nghĩ ra thôi!

Ngụy Trưng cười khở:

- Nếu không phải mọi người nói Kỵ binh chạy nhanh, Dương Thiện Hội đuổi theo không được thì ta thật không nghĩ tới điều này. Dù sao quận binh dưới trướng của chúng ta lấy bộ binh làm chủ, làm gì có kẻ nào rồi rỗi tới mức cho rằng kỵ binh sẽ đánh trận như vậy?!

- Vậy. . . Vậy phải làm sao bây giờ?

Trữ Vạn Quân gấp đến độ hai tay siết chặt:

- Pháp luật của triều đình không phải người không biết. Vạn nhất Phùng lão tướng quân chiến bại nhất định sẽ bị truy cứu. Khi đó chúng ta cho dù vô can sợ rằng cũng khó tránh khỏi bị vạ lây!

- Vạn nhất tặc quân đánh hạ thành Lê Dương, chốc lát có thể tập trung mấy vạn binh mã tới. Không cần triều đình truy cứu, chúng ta cũng không còn bao nhiêu thời gian sống tốt!

Huyện thừa huyện Quý Hương Ngụy Đức Thâm kéo Trữ Vạn Quân đến bên cạnh, lớn tiếng nhấn mạnh:

- Tình hình trước mắt lưu dân khắp nơi, ai cho bọn họ ăn bọn họ sẽ đi với người đó. Lương thực trong Lê Dương thành ước chừng đủ nuôi sống hai chục vạn đại quân, Trương Kim Xương nắm trong tay hai chục vạn đại quân cộng thêm tên Trình Danh Chấn kia, chúng ta còn đường sống nữa sao? Huyền Thành, ta nửa đêm đi tập kích doanh trại địch, không cần người hạ lệnh. Nếu như sau này Viên quận thủ có truy cứu trách nhiệm, Ngụy mỗ nguyện lấy đầu đền tội!

- Ngụy Thâm huynh trượng nghĩa!

Ngụy Trưng cười khở gật đầu:

- Vừa rồi ta còn nghe được trong địch quân có kèn báo giờ truyền tới, có lẽ bọn chúng đang đợi cơ hội tốt nhất để hành động. Đức Thâm huynh, người dẫn binh mã bản bộ trước tiên đánh sang sông, từ phía nam vòng lại; ta và tướng sĩ khác theo sau cường công mặt chính diện. Chúng ta hai mặt giáp kích, cho dù hi sinh tướng sĩ cũng không thể thả tặc quân xuôi nam!

Đến lúc này đã không còn ai dám nói Ngụy Đức Thâm hiếu chiến nữa. Đám quan lại lần lượt rời đi, đi chuẩn bị cho cuộc chiến sắp tới. Trữ Vạn Quân làm người trưởng nghĩa, trước khi rời đi lại quay người lại lớn tiếng hứa hẹn:

- Huyền Thành, ta và người cùng ký tên gửi thư cho quận thủ đại nhân, trách nhiệm không nên để một mình người gánh vác!

- Viên quận trưởng hiếu rõ đại nghĩa, chưa chắc đã truy cứu chúng ta! Trữ huynh, một lát nữa phiền huynh thay ta lược trận!

Ngụy Trưng lắc đầu, vô cùng dứt khoát nói.

Trữ Vạn Quân biết Ngụy Trưng là người thà làm ngọc vỡ còn hơn ngồi lành cho nên cũng không tranh với hắn ai sẽ dẫn đội xung phong; im lặng gật đầu rồi xoay người ra khỏi trường. Đám quan viên vội vàng vàng đánh thức đám quân binh dậy, xếp hàng tập trung trong gió lạnh buốt thấu xương; sau đó vội vàng động viên vài câu, nường theo màn đêm bao phủ rất nhanh đi về phía sông.

Nói ra cũng kỳ lạ, bọn họ hành động gây ra động tĩnh lớn như vậy mà bờ đám tặc quân bờ bên kia vẫn không hề phát giác. Mắt thấy sắp tới cửa trại quân địch, Trưởng sử Ngụy Trưng dùng lực phát cờ lệnh:

- Phòng tên lệnh, xông lên!

Nói xong nâng cây trường sóc lên, giầy chiến đạp trên mặt băng tạo thành một dải dấu chân dài, nhắm thẳng hướng cửa trại tối đen.

"Véo--" "Véo--"

Hơn hai mươi mũi tên lệnh liên tiếp bắn lên không. Ngay lập tức phía nam doanh trại địch truyền tới tiếng tù và trầm thấp.

"U u u u u. . ."

Trong tiếng hổ gầm rống ngâm, huyện thừa Quý Hương Ngụy Đức Thâm dẫn theo hơn hai ngàn binh sĩ vượt qua tường trại, giết vào doanh trưởng đang ngủ say.

- Phóng hỏa, phóng hỏa! Lập tức xông vào trong, đừng ham chiến!

Vừa xông lên, Ngụy Đức Thâm vừa ra lệnh. Hẳn là tướng lĩnh văn võ song toàn duy nhất của đội quân này, hiểu rõ điểm mấu chốt của việc đánh lên vào ban đêm. Trong chớp mắt, đại doanh của tộc quân nổi lên vô số ngọn lửa, tàn lửa bay loạn, khói đen cuồn cuộn.

Tai họa ập đến địch quân không kịp phản kháng. Hơn chục tên lâu la từ trong quân trưởng chạy ra, nhảy lên tọa kỵ liều mạng bỏ chạy. Ngụy Đức Thâm dùng cung bắn ngã một tên, tổ chức người bắt sống một tên khác, những tên còn lại đuổi theo không kịp chỉ đành trơ mắt ra nhìn bọn chúng thúc ngựa chạy đi xa.

Trong chớp mắt, binh mã chủ lực do Ngụy Trưng thống lĩnh đã giết tới trung tâm địch doanh. Hơn bảy ngàn quân binh thắng lợi tập trung lại nhưng trên mặt không có lấy nửa phần vui sướng vì thắng trận, nhìn doanh trại lửa cháy bùng bùng há miệng chửi bới:

- Con bà nó, doanh trại trống không!

- Con bà nó, bị bọn chúng lừa gạt rồi!

Đám quan lại Vũ Dương đưa mắt nhìn nhau, trong lòng dâng lên một cỗ dục cảm không tốt.

- Người nói, Vương tộc chạy đi đâu rồi!

Vẫn là Ngự Trương khôi phục lại nhanh nhất, tiến lên đạp cho tên tù binh một cước, lớn tiếng quát hỏi.

- Muốn sống lập tức thành thật khai báo!

Ngự Đức Thâm rút thanh đao lên hung hăng đặt vào cổ tên tù binh:

- Nói ra vị trí tên Vương tặc, lão tử đảm bảo tha chết cho người. Nếu dám nói láo, người xem. . .

Nói xong hắn vung mạnh đao chặt đứt một câu mâu gỗ, sau đó mau chóng đặt đao về vị trí cũ.

Tên lâu la mắt nhấp nhèm cơn buồn ngủ bĩu môi, trên mặt đầy vẻ xui xẻo:

- Đương nhiên là chạy tới hang ổ của các người rồi, điều này còn phải hỏi sao? Quan gia, ngài tới quá muộn rồi. Đám lão tử ở trong doanh trại trống này đợi các vị đã mấy ngày, sao bây giờ các vị mới tới vậy!

Nói xong hắn cười nhún vai:

- Tôi đi trước một bước, lần sau các vị quan gia phải nhanh chân hơn!

- Đứng!

Ngự Trương nghe giọng điệu của kẻ này có gì đó không ổn, vội vàng đưa tay ra kéo. Còn không đợi tay hắn tới nơi cần thiết thì cái cổ của tên tù binh đã xoay vòng, chỉ nghe "Phụt!" một tiếng, Ngự Đức Thâm không kịp rút đao về, lưỡi đao cắt sâu vào cổ vấy ra một dòng máu tươi, đồng thời nhuộm đỏ bàn tay Ngự Trương.

Bàn tay nhuộm máu dưới ánh sáng của cây đuốc hiện ra vô cùng chói mắt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Quyển Kịch Một Cái Doanh Trại Trống Không, Tù Binh Duy Nhất Đã Tự Sát. Điều Này, Đám Quan Viên Của Quận Vũ Dương Ai Nấy Nhìn Nhau Choáng Váng. - Chương 1: Tiết Thu (24)

T

ập kích một cái doanh trại trống không, tù binh duy nhất đã tự sát. Điều này, đám quan viên của quận Vũ Dương ai nấy nhìn nhau choáng váng.

- Làm sao có thể, làm sao có thể?

Có kẻ không cam lòng chấp nhận sự thật, dẫm chân trên mặt tuyết đi qua đi lại.

- Trương quận trưởng, phải làm sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ?

Có kẻ tầm mắt bắt đầu nhìn xa một chút, khóc lóc âm ỉ. Vương tặc Nhị Mao không biết đã chạy được bao nhiêu ngày? Không khéo Lê Dương thành đã cầm đầy cờ chữ Trương rồi cũng nên! Phải làm sao bây giờ? Lê Dương vừa mất, quân tâm Hữu vũ hầu tất loạn. Nếu Hữu vũ hầu chiến bại cả vùng phía nam Hà Bắc từ đây Trương Kim Xưng mặc sức hoành hành!

- Nếu như Trương quận trưởng điều dân đình một mực thủ thành thì sao?

Trữ Vạn Quân gấp đến độ sắp nổi điên, giả thiết nào cũng cảm nghĩ tới:

- Lê Dương thành cao như vậy, trong tay Vương tặc chỉ có ngàn thuộc hạ. Chỉ cần Trương quân trưởng có thể phòng bị một chút. . .

- Trương quận trưởng phòng bị trước?

Huyện trưởng Quý Hương Ngự Đức Thâm không quen nhìn sắc mặt như cha mẹ chết của đám đồng liêu, nhún vai hỏi ngược:

- Chúng ta gần như vậy mà không phát hiện ra hành động của Vương tặc. Trương quân trưởng cách nơi này gần hai trăm dặm, chẳng lẽ có thể thấy rõ hơn chúng ta? Nếu ta là Vương tặc nhất định sẽ không quang minh chánh đại công thành. Trước tiên phái người trà trộn vào trong thành, nửa đêm giết người phóng hỏa. . .

Nghe xong mấy lời này, một chút hi vọng trong lòng Trữ Vạn Quân lập tức tắt ngấm, không giữ nổi bình tĩnh chỉ tay vào mặt Ngự Đức Thâm há miệng chửi ầm lên:

- Người, rốt cuộc người ở phe nào? Lê Dương thành bị phá, họ Ngự nhà người có thể sống yên ổn qua ngày sao?!

- Ta chỉ nói đúng sự thật thôi.

Ngự Đức Thâm một lần nữa nhún vai, khinh thường tranh cãi với đám người đã mất lý trí. Xoay đầu đi, ánh mắt hướng về phía Hành quân sử Ngự Trưng:

- Huyền Thành lão đệ, kể sách bây giờ người xem chúng ta nên làm thế nào?

Tuy rằng Ngự Trưng nổi tiếng tầm mắt nhìn xa trông rộng nhưng dù sao cũng không phải là võ tướng, trong lúc nhất thời không nghĩ ra được chủ ý nào cao minh; chỉ đành mạnh mẽ áp chế sự bối rối trong lòng xuống, thấp giọng thương lượng với mọi người:

- Dưới trướng Trương Văn Kỳ chẳng có bao nhiêu người, Lê Dương sợ rằng khó giữ. Kể sách hiện giờ, chúng ta chỉ có thể nghĩ biện pháp tận lực bảo vệ Hữu vũ hầu có thể toàn thân thối lui. Chỉ cần Phùng lão tướng quân

còn sống lui về là có thể thu thập tàn cục, sau này tìm Trương tặc tính sổ sau. Nếu như Phùng lão tướng quân thu được tin tức Lê Dương đã mất chắc chắn quân tình đại loạn. . .

- Vậy chẳng phải chúng ta gặp xui xẻo rồi sao!

Trữ Vạn Quân gấp tới độ mắt mũi méo xệch. Suy nghĩ của hắn và tính toán của Ngụy Trưng có đôi chút sai khác. Theo sự phân chia khu vực quản lý thì Lê Dương thành thuộc về phạm vi trách nhiệm của hai người Phùng Hiếu Từ và Trương Văn Kỳ, cho nên chỉ cần Phùng Hiếu Từ còn sống triều đình sẽ không tùy tiện bắt kẻ khác gánh vác. Nhưng vạn nhất sau khi Phùng Hiếu Từ nghe được tin tức Lê Dương gặp phải công kích nhện không được, không cẩn thận bị tặc nhân chém đầu; ra mặt gánh tội sẽ đổi thành kẻ khác. Đến khi đó quận trưởng Vũ Dương quận Nguyên Bảo Tàng khó tránh khỏi tội thấy chết mà không cứu, đám văn võ phụ tá của Vũ Dương quận sợ rằng cũng theo đó mà bị liên lụy.

Là một viên võ tướng, Ngụy Đức Thâm bình tĩnh hơn đám quan văn Trữ Vạn Quân rất nhiều, nhưng những lời nói phát ra từ miệng hắn lại khiến cho người ta rơi vào hầm băng:

- Việc này sợ rằng khó dấu được Phùng lão tướng quân. Nếu ta là Trương Kim Xưng, cho dù đánh hạ được Lê Dương hay không đều sẽ đem tin tức rải ra bên ngoài để làm loạn quân tâm Hữu vũ hầu. Hơn nữa, một khi Lê Dương thất thủ, việc cung ứng lương thảo cho quân Hữu vũ hầu tất nhiên bị cắt đứt. Khi đó không cần ai nói Phùng Hiếu Từ cũng có thể đoán ra được đường lui của ông ta đã bị người chặt đứt!

- Người. . .!!!

Trữ Vạn Quân trợn trừng mắt nhìn Ngụy Đức Thâm, lửa giận bốc cao vạn trượng. Nếu không phải e sợ đối phương võ nghệ cao minh hơn mình rất nhiều lần, quả thực hận không thể lập tức đẩy tên họ Ngụy vào đồng lửa

cho chết cháy. Ngụy Đức Thâm vốn không hòa thuận với hãn, lạnh lùng liếc xéo hãn một cái xem như đáp lễ, thấp giọng quở trách:

- Ty chức nào dám đắc tội với Trữ chủ bộ? Nhớ lại năm ngày trước, ty chức từng tính toán dẫn binh qua sông thăm dò, là kẻ nào thu lại ấn tín không chịu giao lương thảo khí giới cho ty chức, mới đưa đến thất bại của ngày hôm nay?

- Tên họ Ngụy kia, người đừng ép người quá đáng!

Trữ Vạn Quân hoàn toàn đánh mất lý trí, gương nanh múa vuốt xông lên. Đám đồng liêu sợ hãn chịu thiệt vội vàng ôm chặt lấy ngăn lại:

- Trữ chủ bộ, Trữ chủ bộ bớt giận. Ngụy đại nhân chỉ tùy tiện nói vậy thôi, chúng ta đều là đồng liêu cùng vào sinh ra tử, hãn sao có thể đổ toàn bộ trách nhiệm lên đầu một mình ngài chứ?!

- Vậy cũng không hãn. Ngụy mỗ là kẻ vũ phu, thích ăn nói thách!

Ngụy Đức Thâm không chút cảm kích, bữu môi cười lạnh.

Trữ Vạn Quân nổi giận đùng đùng, chỉ vào mặt Ngụy Đức Thâm 'lời hay ý đẹp' liên tục phun ra. Nếu như Ngụy Đức Thâm kiên trì báo cáo chuyện này lên, họ Trữ sẽ là kẻ được lựa chọn đầu tiên đi gánh trách nhiệm. Mấy tên đồng liêu bên cạnh hiện tại đều nói cùng sinh cùng tử nhưng đến khi đó chắc chắn sẽ ở sau lưng đá thêm vài cước, cầu mong rửa sạch sẽ tội trạng trên thân mình.

Đám quân binh không biết giữa các vị đại nhân đang xảy ra tranh chấp chuyện gì, nghe tiếng chửi bới ai nấy kinh ngạc tập trung nhìn lại. Thật sự không có mặt mũi theo Trữ chủ bộ chửi người, Hành quân trưởng sử Ngụy Trưng vội vàng đi tới trước mặt hãn, tươi cười giải hòa:

- Trữ bộ chủ bình tĩnh chờ nóng vội, Ngụy huyện thừa cũng bớt đi vài câu tranh cãi. Miệng nói lời cay độc để giải quyết được vấn đề gì, kể sách lúc này chúng ta chỉ có thể xem ngựa chết là ngựa sống để chữa trị. ..

- Chữa thế nào?

Trữ Vạn Quân nghe ra được vài phần hi vọng từ lời nói của Ngụy Trưng, ngừng chửi bới, hít thở dồn dập hỏi.

Từ bản chất mà nói, hẳn không phải là một người ác, chỉ là ánh mắt thiên cận lại không hòa hợp với đám vũ phu Ngụy Đức Thâm mà thôi. Là đồng liêu với nhau, Ngụy Trưng cũng không thật sự nhẫn tâm nhìn mọi người đẩy Trữ Vạn Quân làm tế phẩm đưa lên bàn thờ, đặt mình vào vị trí của kẻ khác thay đổi phương suy nghĩ, thấp giọng bổ sung:

- Mọi người dù trốn tránh thế nào sợ rằng trách nhiệm này cũng không thể tránh thoát. Chỉ là kẻ nào gánh vác nhiều, kẻ nào gánh vác ít mà thôi. So với việc ở đây chỉ trích lẫn nhau còn không bằng thừa dịp tin tức chưa được lan ra, nghĩ biện pháp cứu chữa!

- Người nói thật dễ dàng, rốt cuộc là cứu thế nào?

Đám đồng lưu không giữ nổi bình tĩnh, ồn ào truy vấn.

- Việc này phải từ từ tính toán, không thể tùy ý vội vàng!

Ngụy Trưng liếc nhìn đám người, thanh âm đề cao lên vài phần:

- Mọi người nhất định phải đồng tâm hiệp lực làm tốt việc này, hơn nữa, chỉ sợ phải trả một cái giá rất lớn!

- Nếu Huyền Thành có kế sách hay cứ việc nói thẳng. Ngụy mỗ cần làm gì, quyết không hàm hồ!

Ngụy Đức Thâm tiến lên trước nửa bước, đủ động biểu đạt thái độ:

- Mấy lời vừa nãy đều là mấy câu nói lung tung lúc nóng nảy. Trữ bộ chủ không nên suy nghĩ nhiều, Ngụy mỗ nào phải kẻ bỏ đá xuống giếng?!

Thấy Ngụy Đức Thâm chủ động nhượng bộ, Trữ Vạn Quân vốn không chiếm được phần lý cũng vội vàng theo đó xuống thang. Ngụy huyện thừa trượng nghĩa, Trữ mỗ nghi tặc trong lòng! Vạn nhất triều đình nhất định muốn truy cứu, xin các vị cứ yên tâm, thuộc về trách nhiệm của Trữ mỗ quyết không đùn đẩy. Dù sao cùng lắm cũng chỉ là chết mà thôi, lấy cái chết của Trữ mỗ đổi lấy bình an cho mọi người. Trữ mỗ chết cũng đáng!

Lời này nói ra nghe như là với dặn dò cuối cùng trước khi chết, người nghe ai nấy lòng buồn bã. Có kẻ xưa nay quan hệ sâu đậm với Trữ Vạn Quân đã rơi lệ, buồn bã đáp:

- Chúng ta một lòng bảo vệ địa phương, không ngờ kết quả lại biến thành tội nhân. Bống lộc của Đại Tù không ăn cũng vậy thôi!

- Đúng, không ăn cũng thế. Mọi người cùng chung tiến lui, nhất định có thể giữ Trữ chủ bộ an toàn!

Mấy tên phụ tá khác nghe vậy lòng từ bi nổi lên, mồm miệng ồn ào góp vào.

Nhìn bộ dạng tìm đến cái chết của mọi người, Ngụy Trưng tức giận khóc cười không xong.

- Ha ha, không nghiêm trọng đến vậy đâu. Cho dù triều đình nhận được tin tức cũng là chuyện của một tháng sau đó. Các vị huynh đệ đều đang nhìn về phía này, chúng ta ngàn vạn lần đừng tự làm loạn quân tâm!

Lúc này Vũ Dương quận mới nhớ tới các huynh đệ xung quanh, liếc nhìn xung quanh mặt bỏ bừa. Ngụy Đức Thâm không muốn mọi người tiếp tục mất mặt trước mặt bao người, tiếp lời Ngụy Trưng thấp giọng đề nghị:

- Trước tiên chúng ta cần dẫn các huynh đệ trở về doanh sắp xếp xong xuôi có việc gì về quân trưởng tiếp tục thương nghị. Các huynh đệ nghỉ ngơi tốt mới có thể thay chúng ta liều mạng!

- Lời này có lý!

Trữ Vạn Quân hiếm khi đồng ý với ý kiến của Ngụy Đức Thâm, thấp giọng phụ họa. Nói xong hấn miễn cưỡng giữ vững tinh thần cùng Ngụy Trưng, Ngụy Đức Thâm, ba người phân công nhau chỉnh đốn binh lính, tấu vang khải hoàn chậm chậm lùi về mạn đông Chương Thủy. Đợi đến khi các huynh đệ dưới trướng trở về doanh nghỉ ngơi hết, bọn họ mới lê thân thể mệt mỏi đi vào trung quân cùng với đồng liêu thương nghị đối sách tiếp theo.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Thu (25)

C

ó gần một canh giờ thời gian làm giảm xóc, suy nghĩ của Ngụy Trưng cũng chậm chậm hình thành rõ ràng. Nhìn thấy đồng môn đều tập trung đầy đủ, hăng giọng lấy tiếng, dẫn đầu mở miệng trước:

- Tình hình trước mắt chúng ta chỉ biết Vương Nhị Mao có thể chạy tới Lê Dương, không biết rõ Lê Dương đã bị công phá hay chưa. Cho nên không thể suy đoán lung tung, càng không thể mù quáng truyền tin tức ra làm rối loạn quân tâm bên mình.

Đám quan lại gật đầu đồng ý. Từ lần đả kích bất ngờ chậm chậm hồi phục tinh thần, bọn họ đều biết vị trí trước mắt của bản thân là rất đáng xấu hổ. Nếu Vương tặc căn bản không đánh Lê Dương, truyền tin tức chưa được chứng thực cho Phùng Hiếu Từ có khả năng bị chỉ trích cố ý làm rối loạn quân tâm. Nếu như Vương Nhị Mao đã đánh hạ Lê Dương, tin tức truyền tới cho Phùng Hiếu Từ hay không đều giống nhau. Bên phía lão tướng quân tự có đối sách, không cần quân Vũ Dương đứng ra chỉ trích.

Thấy mọi người không ai dị nghị, Ngụy Trưng hăng giọng, tiếp tục nói:

- Lê Dương và Phủ Sơn cách nhau quá xa, cho dù Vương tặc đắc thủ tin tức cũng không thể nhanh chóng truyền tới tay Trương Kim Xương được. Trương Kim Xương muốn thu được lương thực dự trữ của thành Lê Dương trước tiên còn phải vượt qua một cửa của Phùng Hiếu Từ. Khi nào tặc nhân hoàn toàn đánh bại Hữu vũ hầu, khi nào mới có thể hành quân xuống phía nam, từ nay đến khi đó ít nhất phải từ năm đến bảy ngày!

- Có khả năng Vương tặc đánh lén Lê Dương, mục đích chỉ vì phá hoại Phùng Hiếu Từ.

Ngụy Đức Thâm gật đầu, ở một bên thấp giọng bổ sung:

- Lê Dương mà mất, quân tâm Hữu vũ hầu tất loạn, mục đích của Vương đã đạt được. Nếu như Hữu vũ hầu nôn nóng quay về nhất định sẽ bị Trương tặc đuổi giết sau lưng. Nếu như Hữu vũ hầu tử chiến không lùi, kết quả khó tránh khỏi nguy cơ hết lương giữ chừng. Cho dù bọn họ có thể ở xung quanh Phủ Dương thu thập đủ quân lương, thậm chí may mắn đánh bại Trương Kim Xứng, sau đó triều đình truy cứu xuống, con đường quan của Phùng lão tướng quân sợ rằng chấm dứt từ đây.

- Chiêu này vừa ra, Phùng lão tướng quân tính thế nào cũng thua!

Trữ Vạn Quân không cam lòng đi sau Ngụy Đức Thâm, theo đó bổ sung một câu:

- Chúng ta có thể làm cũng chỉ là tận lực giảm nhỏ tổn thất, vô luận là vì triều đình hay là vì bản thân chúng ta!

Lời này còn cần người nói sao? Đám đồng liêu đồng loạt liếc mắt có đôi chút bất mãn với sự dài dòng của Trữ Vạn Quân. Mọi người đang nóng ruột tới mức đầu bốc khói, người này còn ở đó mấy câu vô nghĩa làm vui; không biết là kẻ nào mới vừa rồi còn tự nguyện tìm chết.

Đoán được suy nghĩ của mọi người, Trữ Vạn Quân ngượng ngùng cười khan, quay đầu lại nhìn Ngụy Trưng:

- Ta trao cả tính mạng các huynh đệ trong nhà cho Huyền Thành lão đệ. Nếu mọi người có cùng suy nghĩ giống như ta vậy thì cho cái thái độ; muốn người cho người, muốn tiền cho tiền, tất cả mọi thứ do Huyền Thành lão đệ điều hành!

Hóa ra là ý này, đám người bình tĩnh hiểu ra, lần lượt mở miệng:

- Huyền Thành cứ việc phân phó, chỉ cần chúng tôi có thể làm được, quyết không từ chối.

Trong ánh mắt trông mong của mọi người, Ngụy Trưng đứng thẳng dậy, vỗ tay bốn phía:

- Ngụy mỗ suy nghĩ mãi, chuẩn bị biến ngựa chết thành ngựa sống để chữa trị! Bên phía Phùng lão tướng quân, chúng ta chỉ có thể thông báo cho ông ta cướp doanh trại địch thất bại, Vương tặc không biết đã chạy đi đâu. Còn như Vương tặc chạy tới nơi nào thì phải cho chính lão tướng quân suy tính! Điều này không phải là trốn tránh trách nhiệm mà là thông báo kết quả tính toán của chúng ta cho lão tướng quân biết, cũng đã hoàn thành trách nhiệm!

Đám quan viên đồng loạt gật đầu đồng ý, trong lòng đều ngầm hiểu với nhau chiêu số này của Ngụy Trưng cực hay. Tiếp sau đó, đám người lại nghe Ngụy Trưng nói:

- Không thông báo cho Phùng lão tướng quân tin tức Lê Dương thành tràn ngập nguy hiểm cũng không có nghĩa là chúng ta ngồi im không để ý tới. Về công, chúng ta không thể để mặc cho đám giặc cỏ đó tùy ý hoành hành trong lãnh thổ Đại Tùy ta, tàn sát bách tính. Về tư, cho dù chúng ta không đoán được hướng đi của Vương tặc nhưng vẫn có khả năng bị triều đình ném đi gánh tội thay. Chẳng bằng buông tay cướp một ván, mưu đồ một lần không thẹn với lương tâm!

Đã không còn đường lui, đám quan lại quận Vũ Dương chỉ có thể đoàn kết lại dĩ cầu tự bảo vệ mình. Tiếp nhận lời nói của Ngụy Trưng, đồng loạt hưởng ứng:

- Nhanh nói đi, chúng tôi nghe theo sự phân phó của ngài!

- Đánh cướp thế nào, Huyền Thành cứ việc nói rõ!

Một lần nữa chấp tay bốn phía, Ngụy Trưng tiếp tục nói:

- Ngụy mỗ có thể nghĩ ra ba biện pháp. Vũ bí lang tướng Vương Biện hiện nay đang đóng ở Linh Xương để phòng Ngõa Cương xâm lấn. Nơi đó cách Lê Dương chẳng qua chỉ một con sông, nếu như chúng ta có thể đưa một số lễ vật tới Linh Xương mượn binh, hơn nữa nói rõ thực lực của Vương tặc Nhị Mao, Vũ bí lang tướng đại nhân tất nhiên sẽ vì triều đình xuất lực thảo phạt giặc cỏ. Trước mắt Hoàng Hà đã đóng băng, quan quân toàn lực tiến về phía trước tối đa ba ngày là có thể đánh tới dưới chân thành Lê Dương!

Mời quan quân diệt giặc cỏ còn phải cho đối phương tiền 'khao quân', loại việc kỳ quái này cũng chỉ có Đại Tùy mới có thể xảy ra. Nhưng mất chút tiền cướp lại Lê Dương so với việc để nơi đó trở thành sào ố của quân giặc thì tốt hơn rất nhiều! Hơn nữa ngày sau triều đình truy cứu, đám quan lại quận Vũ Dương cũng có bằng chứng chứng minh cho sự trong sạch của mình. Chỉ dùng ánh mắt va chạm nhau, mọi người liền hiểu rõ bên nhẹ bên nặng, mỉm cười gật đầu nhất trí tiếp nhận đề nghị của Ngụy Trưng.

- Tiền bạc khao quân, trước tiên Trữ bộ chủ cứ lấy từ trong quan khố của quận Vũ Dương. Ta sẽ viết một phong thư gửi cho quận trưởng đại nhân nói rõ tình hình, các vị đều làm người kiểm chứng. Hôm nay điều động sử dụng bao nhiêu, ngày sau mọi người xuất tiền ra bổ sung. Mỗi người ra sức một phần, chức quan cao thì xuất ra nhiều hơn, chức quan nhỏ thì xuất ra ít hơn chút!

Đối với đề nghị bổ sung này của Ngụy Trưng, đám người cũng không có ý kiến nào khác. Tiêu hao một chút tiền tài so với bị bãi miễn chức quan thì tốt hơn rất nhiều. Chỉ cần một thân quan phục còn tại, sớm muộn gì cũng có thể thu hồi lại tổn thất từ dân gian.

- Thứ hai, chúng ta không thể chỉ dựa vào quan quân. Ngày mai chúng ta lập tức khởi binh xuôi nam, cho dù Vương tặc không tấn công Lê Dương đi

nữa chúng ta cũng phải chạy tới đó.

Ngừng lại một lát, Ngụy Trưng tiếp tục đề nghị:

- Nếu như phỏng đoán trước kia sai lầm, chúng ta giúp đỡ Trương Văn Kỳ thủ thành, cũng không tính là tiêu cực tránh chiến. Nếu như Vương tặc đã đánh hạ Lê Dương, thời gian quá ngắn hãn không thể bố trí tốt việc phòng ngự. Huynh đệ dưới trướng bên chúng ta gấp bảy lần hãn, bảy người đánh một, đủ để ứng phó với hãn!

Đám quan viên không ngờ Ngụy Trưng lại to gan như vậy, cả đám trợn mắt há hốc mồm, một lúc sau mới ồ ào đáp lại:

- Vậy Vũ Dương quận phải làm sao bây giờ?

- Một khi Vương tặc thừa cơ đánh giết tới quận Vũ Dương thì sao?

- Thông báo đến các nơi, nghiêm khắc đề phòng!

Ngụy Trưng vung tay, rất rành rọt đáp lại:

- Chỉ cần có chuẩn bị, Vương tặc sẽ rất khó thành công. Huống chi chỉ cần Lê Dương thành không bị mất, mọi người liền có cơ hội trở mình. Nếu như Lê Dương thành mất rồi, ngày sau chúng ta sợ rằng có lòng giết giặc cũng không có cơ hội!

Đã đến tình trạng này rồi ngoại trừ "biến ngựa chết thành ngựa sống" ra đám quan viên cũng không nghĩ ra được chủ ý nào tốt hơn. Ngay lập tức, Trữ Vạn Quân ngay đêm dẫn theo hai tên phụ tá chạy tới huyện thành gần nhất gom góp tiền bạc dùng để 'khao quân'. Đám văn võ còn lại do hai người Ngụy Trưng và Ngụy Đức Thâm suất lĩnh, nắm chặt thời gian chuẩn bị vật tư cần thiết cho đại quân xuất phát.

Ngày thứ hai là một ngày thời tiết cực kỳ tồi tệ, từng bông tuyết lớn nhỏ tung bay, từ trên trời không ngừng đổ xuống. Đám quan lại quận Vũ Dương nóng gấp tự cứu bản thân cho nên không quản khí trời rét lạnh dẫn theo quân binh vội vàng xuất phát. Tối giữa trưa đã đi được hai mươi dặm, ai nấy mệt mỏi không chịu nổi. Giữa trưa tuyết rơi càng dày hạt, gió bắc gào rít cuốn theo tuyết trắng đọng lại trên khải giáp muốn đóng băng, tiếng rắc rắc vang lên không ngừng. Đám quan viên rút đầu trong áo lông, nghiêng ngả xiêu vẹo miễn cưỡng tiếp tục lên đường nhưng đám binh lính lạnh cóng tới mức ngay cả binh khí cũng cầm không được, kêu cha gọi mẹ tiếng than thở thành một mảnh.

Sĩ khí như vậy cho dù có thể chạy đến dưới chân thành Lê Dương cũng không có sức lực liều mạng với Vương tặc. Đám quan viên bị bức bất đắc dĩ chỉ đành phải tìm một chỗ tránh gió, cho đội ngũ dừng lại tạm thời nghỉ ngơi và hồi phục. Không dám yêu cầu gì xa xôi, có thể đuổi kịp tới Lê Dương cứu vãn tình thế, chỉ cầu ông trời có thể công bằng một chút, cũng khiến cho đám giặc cỏ nếm thử chút tư vị 'bão tuyết'. Tốt nhất là cả người cả ngựa đóng băng chết giữa đường, coi như ông trời rút cuộc mở mắt, vì dân chúng trừ bỏ một đám tai họa.

Thiên địa bất nhân, coi vạn vật như rơm rác. Có lẽ nghe được lời cầu nguyện của đám quan viên quận Vũ Dương, có lẽ trong mắt ông trời vô luận là nghèo hèn phú quý, vô luận là quan hay giặc đều giống nhau, nhỏ bé không đáng kể. Trận tuyết lớn này quả thực từ Hoàng Hà kéo thẳng xuống Yến sơn, phủ trắng toàn bộ vùng Hà Bắc.

Tuyết trắng liên miên rơi suốt hai ngày hai đêm, đến ngày thứ ba tầng mây mới xuất hiện một chút ánh sáng yếu ớt. Trên nóc nhà mấy hộ giàu có khói nhẹ vẩn vút, bên cạnh căn phòng sưởi ấm bốc cao. Ở những gia đình dân chúng bình thường làm gì có củi đốt sưởi ấm, cũng không có lương thực dự trữ ăn cho ấm bụng, trơ mắt ra nhìn bị đóng băng mà chết.

Tuyết đã ngừng rơi, quận trưởng Lê Dương lập tức cho người lấy lương thực dự trữ trong kho ra, ở trong thành mở điểm phát cháo cứu nạn thiên tai. Điều này khiến cho đám dân chúng đang ngồi chờ chết rốt cuộc nhìn thấy chút hi vọng, cầm theo chén lớn chén nhỏ chen chúc tụ lại, trước điểm phát cháo xếp thành một hàng dài. Khó khăn lắm mới tới giữa trưa, không những lưu dân, khuất cái trong thành thu được tin tức mà ngay cả đám người nghèo ở những thôn trang xung quanh thành cũng mang theo gia đình vội vàng chạy tới, quỳ xuống trước cửa thành cầu khẩn quận trưởng đại nhân cấp cho một con đường sống.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Thu (26)

N

ơi các người sống tự có hương thân lương thiện phụ trách cứu tế. Chạy đến thành làm gì?

Không có mệnh lệnh của quận thái thú Trương Văn Kỳ, đám thủ vệ sai dịch không dám mở cửa, đứng trên tường cao lớn tiếng trách mắng.

- Đều trở về, về nhà chờ đi! Lương thực cứu đói buổi chiều lập tức được đưa tới tận tay!

Dân tráng tạm thời được quan phủ thuê mượn cũng bị đầu người đông nghìn nghịt ngoài thành làm cho sợ hãi, ngó đầu xuống dưới khuyên bảo.

Dân chúng dưới thành không phản ứng, chỉ không ngừng đập đầu khóc lóc. Sau một hồi khóc lóc, thấy đám sai dịch vẫn không có ý định mở cửa thành, có vài lão nhân ngẩng khuôn mặt lam lũ đọng băng, lớn tiếng khẩn cầu:

- Xin các vị lão gia khai ân cho con gái và trẻ con đi vào ăn một ngụm canh nóng. Nhà của chúng tôi đã sớm không thể ở được nữa, năm xướng già chúng tôi chết đông không sao nhưng đám trẻ con không thể nào chịu đựng thêm được nữa rồi!

- Xin các vị lão gia khai ân!

Đám nữ nhân và trẻ con đồng thanh khóc lóc van xin, bi thảm tới mức khiến cho người ta không đành lòng nghe. Dân tráng trên đầu tường thành đều là người bản địa cùng khổ, im lặng không nói mắt đỏ hồng hồng. Đám người quay đầu lại nhìn Triệu quả tử, kẻ phụ trách chính ở cổng thành, xin

hắn cho ý kiến. Dưới ánh mắt của mọi người, Triệu quải tử vô cùng bất đắc dĩ, lại ló ra nửa người, nhẹ nhàng khuyên bảo:

- Các vị lão gia đừng nói mấy lời buồn bã, Trương quận trưởng chúng tôi là một người tốt. Vì cứu đói cho mọi người, ông ấy đã mang cả gia tài ra dùng. Mọi người nhịn thêm một ngày nữa, chỉ một ngày, chậm nhất sáng sớm ngày mai lương thực chắc chắn sẽ được đưa tới các bảo trại xung quanh.

- Triệu đại gia, ngài xem bộ dáng của chúng tôi đi, còn có thể chịu đựng đến sáng sớm ngày mai sao?

Một lão giả nhận ra thủ lĩnh đám thủ vệ thành, vén cái áo mỏng tanh chỉ vào cái bụng khô quắt khóc nói.

- Triệu đại gia xin thương xót chúng tôi, ngày sau nhất định lập bia thờ phụng ngài! Từ nay về sau ngài chính là cha mẹ tái sinh của chúng tôi!

Quỳ ở phía sau đám người đều là mấy tên tiểu tử trẻ tuổi, trăm miệng một lời năn nỉ.

- Triệu bồ tát, bồ tát sống phù hộ!

Sau vài câu tâm huyết, Triệu tiểu đội trưởng rốt cuộc không ló mặt ra nữa, nhếch mép thập phần khó xử vọng ra ngoài thành hô lớn:

- Không phải ta không cho các vị vào thành mà là ta không thể làm chủ được! Thái thú đại nhân đã có nghiêm lệnh, vì phòng ngừa tặc nhân thừa cơ gây sự, không có thủ dụ của đích thân ông ta, không ai được phép tự tiện mở cửa thành ra!

Vừa dứt lời, lập tức có bách tính khóc lóc đáp lại:

- Đại gia ngài xem xem, chúng tôi đói sắp chết rồi, còn sức nào gây sự nữa sao?

- Đám trẻ con, nhanh, nhanh dập đầu với Triệu đại gia!

Một tên tráng hán đầu mang mũ rơm rách tiến về phía trước vài bước, đi tới một đứa trẻ gầy dơ xương ra lệnh.

- Dập đầu với Triệu đại gia. Triệu đại gia ngài đại phú đại quý, công hầu vạn đại!

Đứa trẻ rất nghe lời, đầu cúi thấp hết mức, đập vào tuyết trắng kêu rắc rắc.

Lần này, trong lòng Triệu quả tử càng không nhẫn tâm, hướng xuống phía dưới thành liên tục xua tay:

- Dừng, dừng, đừng dập đầu. Ta thật sự không thể làm chủ được, thật sự không làm chủ được!

Tên đội mũ rơm rách quỳ thẳng tắp trên mặt đất, ngẩng đầu chất vấn:

- Ngài sợ người lớn gây chuyện, vẫn không thể thương xót đám trẻ con sao? Chúng tôi đều lùi lại, ngài cứu lấy đám nhỏ có được không.

Nói xong, hần đứng dậy dẫn đầu lùi lại về phía sau. Đám thiếu niên lấy tay che mặt đi theo sau nhóm già yếu, phụ nữ và trẻ em, loạn choạng đi về phía trước; cho đến khi cách cửa thành khoảng hai trăm bước mới dừng lại, quỳ xuống mặt tuyết tiếp tục cầu khẩn đáng thương.

- Bọn nhỏ, các người có thể sống sót hay không thì phải xem Triệu đại gia rồi!

Mấy người đàn bà ăn mặc rách dưới xen lẫn trong đám trẻ con liên tục dập đầu.

- Cầu Triệu đại gia khai ân! Cứu vớt chúng tôi đi!

Đám trẻ con vừa khóc lóc vừa không ngừng đập đầu. Rất nhanh, trên trán đã rách da, máu tươi nhuộm đỏ tuyết trắng một mảnh.

- Đừng, đừng, đừng đập đầu nữa! Ta cầu xin các người đấy!

Tiểu đội trưởng Triệu quải tử há miệng, nước mắt chảy đầy mặt. Đều là phụ lão chốn quê nhà, bình thường còn có thể mắt nhắm mắt mở làm bộ như không nhìn thấy bọn họ nằm chết đói ven đường. Hiện tại trở mắt nhìn một đám trẻ con thông minh kia chết trong tuyết, trong lòng hẳn khó chịu đau đớn như bị đao cắt.

Dùng tay lau nước mắt, Triệu tiểu đội trưởng nghiêng răng dậm chân lớn tiếng ra lệnh:

- Người đâu, mở ra một khe nhỏ, trước tiên để đám trẻ con đi vào thành!

- Triệu đâu, điều này sợ rằng trái với mệnh lệnh của quận trưởng đại nhân!

Một tên nha dịch tên Quách Trường Thuận tính cách cao, kéo tay áo Triệu quải tử, thấp giọng nhắc nhở.

- Cái này. . .

Triệu tiểu đội trưởng lập tức trở nên do dự, xoa xoa đôi mắt đỏ bừng không biết phải làm thế nào mới tốt.

- Hay là, trước hết chúng ta tới xin chỉ thị của quận trưởng đại nhân?

Quách Trường Thuận suy nghĩ một hồi, lại thấp giọng đề nghị.

Triệu tiểu đội trưởng với cấp bậc tiểu lại bình thường căn bản không có cơ hội nhìn thấy quận trưởng, xin chỉ thị chẳng qua là một loại trì hoãn biến tướng mà thôi.

- Điều này. . .

Lòng tốt lúc ban đầu biến thành do dự bất quyết. Nhưng đúng lúc này, bách tính dưới thành lại ồn ào đứng lên:

- Trường Thuận a, người là tên không có đạo đức, ta còn nhớ rõ mộ phần tổ tiên nhà người ở đây! Người mở to mắt ra nhìn xem, đây là thân thúc bá đệ đệ người đấy!

- Trường Thuận ca, đệ đối!

Một đứa bé trai quỳ trên tuyết, ngẩng đầu lên khóc lóc.

- Xuân tử, Xuân tử, người nhìn xem, ta là Ngũ di trượng của người đây!

Có một vị lão giả nhận ra người quen của mình đang đứng trên thành, nghển cổ lên cầu xin.

- Cầu đàn, Cầu đàn, thương xót. . .Thương xót cháu người đi!

Trong phút chốc, trên thành dưới thành tiếng khóc vang lên một mảnh. Đều là người sinh ra và lớn lên ở Lê Dương, ai mà không có vài người bà con thân thích ở bên ngoài. Hai năm nay dân gian vài lần kiệt quệ, một trận tuyết lớn như thế này không làm chết cóng vài trăm người mới thật sự là chuyện quái dị. Có người lập tức nhớ tới thân nhân bằng hữu đã mất của mình, có người nhớ lại cha mẹ vợ con nửa bụng đói nửa bụng no của mình, lời cự tuyệt không ai nói ra khỏi cửa miệng được, đôi mắt trông mong nhìn về Triệu tiểu đội trưởng xin hãn ra quyết định.

- Bọn họ. . . Bọn họ đều là người bản địa!

Triệu tiểu đội trưởng cúi đầu xuống dưới thành nhìn vài lượt, gạt nước mắt thương lượng với đám người:

- Ngoại trừ đám người đã lùi lại, còn lại cả già lẫn trẻ không quá một trăm người, còn có thể gây ra bao nhiêu phiền toái đây. Chúng ta len lén mở một khe hở nhỏ cho bọn họ vào, xem như là tích cho mình chút âm đức. Sau này không ai nói ra cấp trên chưa chắc đã truy cứu sự thật!

- Vậy chỉ có thể mở một khe hở nhỏ, để bọn họ từng người một tiến vào. Tốt nhất là hạ rào sắt bên ngoài xuống, đợi đến khi đảm bảo bọn họ đều được kiểm tra kỹ lưỡng mới cho vào trong!

Quách Trường Thuận đúng là kẻ có ánh mắt nhìn xa trông rộng, nhú mào đề nghị.

Đám dân tráng lười để ý tới hăn, chạy nhanh xuống dưới mở cửa. Cửa thành vừa mới được mở ra một khe nhỏ, đám người già, phụ nữ trẻ con bên ngoài cửa thành lập tức như bầy sói nhìn thấy thịt tươi, chen chúc nhau xông lên.

- Dừng, dừng, từng người từng người một đi vào!

Tiểu đội trưởng Triệu quải tử nhìn thấy cảnh này thì trong lòng rất hối hận, cúi xuống hơn nửa người, lớn tiếng duy trì trật tự.

Lúc này còn ai nghe hăn nói nữa, ai nấy đều lo sợ bị rơi lại phía sau mất đi cơ hội sống sót. Trong đó có một vài 'phụ nữ' quần áo rách nát sức lực rất lớn, sau hai ba lần hợp lực đã mở toàn bộ cánh cửa ra, ngay cả dân tráng mở thành đều bẹp dí sau cánh cửa. Nhìn thấy cảnh này, đám hán tử còn trẻ lúc trước lùi lại phía sau cũng không giữ chữ tín nữa, từng người từng người một co chân chạy về phía cửa thành.

Quách Trường Thuật phát hiện ra tình thế không ổn, chạy như rào sắt rơi xuống; vừa chạy vừa hô lớn:

- Mau, mau hạ rào sắt xuống. Có trá, có trá!

Còn không đợi hần chạy tới cần kéo thả rào sắt xuống thì trong đám dân chúng vào thành bay ra một mũi tên, 'rít' cắm trúng ngay ngực. Quách Trường Thuận hét thảm một tiếng, 'A!' tay chân khua loạn từ trên tường thành rơi xuống.

- Các huynh đệ, chiếm cửa thành!

Một gã 'đàn bà' thả nỏ ngăn mà người trong giang hồ hay dùng xuống, từ trong áo rút ra thanh Hoàn đao, cùng với đám 'đàn bà' đi phía sau đám người già và trẻ nhỏ kêu gọi lẫn nhau, từ trong bộ quần áo rách nát rút ra Hoàn đao, theo đường đi xông lên đầu thành.

Mất đi sự cưỡng ép từ đám người này, đám người gia trẻ em lập tức tán loạn, ôm lấy đầu khóc lóc chạy tán loạn xung quanh; ngẫu nhiên ngăn cản đường đi của quan binh, lập tức bị đẩy ngã xuống đất không chút thương tình, chớp mắt có mấy bàn chân to giẫm lên người vừa ngã xuống, căn bản mặc kệ sự sống chết của kẻ đó.

- Chiếm cửa thành, chiếm cửa thành!

Nào phải đàn bà gì, rõ ràng là một đám hung thần ác sát, kết đội xông lên tường thành, thấy người là chém. Quận binh trong thành đại đa số đã bị Phùng Hiếu Từ mang đi Phủ sơn các đây mấy trăm dặm, còn lại là dân tráng vừa mới được chiêu mộ, chưa bao giờ gặp phải loại tình huống như thế này. Vừa mới giao thủ ngay lập tức bị chém ngã hơn chục tên, những kẻ còn lại hét thảm một tiếng chạy tứ tán bốn phía.

- Thối kèn lênh, lệnh cho kỵ binh trực tiếp xông về phía này!

Một lát sau, hán tử đầu đội mũ rơm cầm đao đứng ở đầu thành, uy phong凛冽. Đám lâu la bên cạnh dạ một tiếng, lập tức lấy tù và ra thổi lên.

- U u u u u u u u. . .

- U u u u u u u . . .

Trong rừng cây phía xa có tiếng tù và thê lương chào đón. Mấy trăm con chiến mã toàn thân rơi rụng mảng băng lao nhanh tới, trên tuyết trắng vẽ nên một vệt màu đen bắt mắt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Thu (27)

T

ừ sau khi công khai xét xử Lâm Đức Ân ở huyện Quán Đào, thiện danh và ác danh của Trương gia quân đồng thời được lưu truyền ở khắp Hà Bắc. Quận binh, sai dịch trong thành Lê Dương biết Trương gia quân thích móc tim kẻ chống cự ra ăn, lại biết cửa thành đã mất, lập tức như chim thú bỏ chạy tứ tán. Đám dân trắng tăm thời chiều mộ sớm được nghe nói mỗi lần phá thành Trương gia quân sẽ một lần phát lương thực, nhớ đến người thân đang đói bụng ở nhà của mình càng không có lòng nào lao tới chiến đấu, không đợi đám lâu la tới gần lập tức buông hạ vũ khí. Còn có một đám lưu manh, vô lại thành thị chỉ sợ thiên hạ không loại; nghe nói tặc quân đã vào thành, không những không né tránh mà ngược lại đám gia hỏa này chạy thẳng tới các cửa hiệu, cửa hàng, nhà giàu có chuẩn bị mượn cơ hội kiếm một khoảng lớn. . .

Nhìn thấy loại tình huống này, Vương Nhị Mao lập tức thay đổi sách lược. Kỵ binh vào thành chia thành hai bộ phận, một phần trực tiếp xông vào nha phủ, đánh tan hoàn toàn trung tâm phòng ngự của thành Lê Dương. Một bộ phận khác chạy tới ba cửa thành khác, nghiêm cấm bất kỳ kẻ nào ra vào. Bản thân hãn dẫn thân binh thuộc hạ đảm nhiệm chấp đội đi dọc theo phố phường tuần tra, phát hiện ra kẻ nào thừa cơ hội của giết người, vô luận là huynh đệ nhà mình hay là đám lưu manh vô lại, tất cả được kéo ra giữa ngã tư đường, một đao chém chết.

Hỗn loạn lộn xộn suốt hai canh giờ, rốt cuộc thành Lê Dương đã bị Trương gia quân khống chế. Có một vài tên lâu la thâm niên rất là bất mãn, lầm bầm oán giận cấp trên tại sao lại nghiêm khắc như vậy, ngay cả cơ hội để mọi người kiếm chác một chút cũng không cho. Lời oán giận được truyền

tới tai Vương Nhị Mao, nghe xong hần bĩu môi cười, lớn tiếng chế nhạo đám giáo úy, đội trưởng bên cạnh:

- Xem các người kìa thật chẳng có chút tiền đồ, nơi nào đất dày nơi nào đất mỏng* cũng không biết. Đám người trên phố lớn có tiền nhiều hơn đi chẳng nữa có thể so sánh được với tiền trong kho quan phủ sao? Một lát nữa kêu người mở cửa kho phủ, muốn lấy bao nhiêu cứ để cho các huynh đệ thỏa sức lấy!

(* câu nói lóng trên giang hồ ý chỉ tiền tài có nhiều hay ít.)

- Vương đô úy anh minh!

- Vương đường chủ trượng nghĩa!

Đám thổ phỉ đứng bên cạnh Vương Nhị Mao chỉ mong có câu nói này, hoan hô một tiếng, mấy câu nịnh bợ tăng bốc thao thao bất tuyệt. Vương Nhị Mao phát tay, tiếp tục bổ sung:

- Trước tiên đừng nịnh bợ vội, chúng ta giao hẹn trước với nhau, mỗi người chỉ có thể đi vào một lần, có thể lấy được bao nhiêu thì tùy vào bản thân người đó, không liên quan với người khác. Sau này không cho phép xảy ra oán giận, so bì lẫn nhau; sau khi có tiền càng không cho phép tiếp tục ra ngoài cướp bóc! Nếu không, đừng trách ta không giảng đạo nghĩa! Đi thôi, mọi người trước hết thương lượng thứ tự trước sau, từng đội từng đội thay nhau đi lấy!

Đám thổ phỉ liên tục vâng dạ trên miệng không có lấy nửa tiếng không. Đội sau khi bọn chúng hưng phấn bỏ đi xa, Trương Trư Bì, thuộc hạ dưới trướng Hác Lão Dao mới kéo Vương Nhị Mao lại, thấp giọng nhắc nhở:

- Nhị Mao huynh đệ, không có mệnh lệnh của đại đương gia, hiện tại người đã phân chia kho phủ, không sợ sau này bị kẻ khác gièm pha sao? Trong Cự

Lộc trạch chúng ta từ trước đến nay chỗ tốt đều do mấy vị đương gia lựa chọn trước!

- Con bà nó, người cho là ta muốn làm thế này sao!

Vương Nhị Mao với lấy cái nghiên mực trên bàn ném mạnh xuống đất, đầy vẻ khinh thường:

- Trong tay hai người chúng ta chỉ có một ngàn mười huynh đệ, mà quan binh và quận binh trong vòng một trăm dặm xung quanh Lê Dương tính ra ít nhiều cũng khoảng hai ba vạn. Nếu như không để các huynh đệ ăn no, bọn họ sẽ tận tâm bán mạng sao? Dù sao nếu đại đương gia không tới, tiền tài trong kho phủ chúng ta cũng không thể nào mang đi hết được, còn không bằng trước phân chia hết cho bọn họ miễn cho việc tiếp tục gây thù kết oán chung quanh.

- Vậy cũng đúng!

Trương Trư Bì suy nghĩ một lát, quả thực đúng như những gì Vương Nhị Mao nói, ngoại trừ dùng tiền tài mua mạng ra thì trong tay hai người không có bất kỳ thực lực nào có thể dùng. Lần này trăm dặm bên tập, đến hiện tại mới tạm coi như là thuận lợi. Nhưng trước khi đánh hạ thành Lê Dương, các huynh đệ đã bởi vì thời tiết mà tiếng oán than dậy đất. Nếu chẳng phải Vương Nhị Mao một mực lấy vàng bạc châu báu trong thành ra dụ dỗ đoàn người thì có lẽ Lê Dương còn chưa đánh được mà đội ngũ dưới trướng hai người đã tan rã từ trước.

- Đừng đứng đây nữa, hai người chúng ta mau tìm chút gì ăn cho ấm bụng, sau đó tắm nước nóng cho thoải mái. Nếu không, không bị quan quân giết chết cũng lạnh cóng mà sinh bệnh!

Vương Nhị Mao cười, lớn tiếng đề nghị. Hai người vốn cùng cấp bậc, hỗ trợ lẫn nhau không phụ thuộc. Lần hợp tác này, Trương Trư Bì nhường nhịn mọi mặt để cho hãn-ngôi sao mới nổi thể hiện, phạm là bất cứ việc gì cũng

đều do hăn làm chủ cho nên trong lòng Vương Nhị Mao vô cùng cảm kích. Cho nên làm việc gì cũng đều hỏi ý kiến của đối phương, thu được chỗ tốt gì cũng chia sẻ cho đối phương một phần.

Thành Lê Dương thuộc cấp quận trị, trong phủ nha tự nhiên không thiếu đầu bếp, nô bộc. Vì bảo vệ mạng sống, bọn họ đều tận sức toàn lực lấy lòng hai vị hảo hán 'giết người không chớp mắt' này. Một lát sau, một bàn rượu thức ăn đầy đủ màu sắc, hương vị được dâng lên. Vương Nhị Mao và Trương Trư Bì không khách sáo ngồi xuống trước tiên cơm rượu no say; sau đó tiến vào thùng tắm sơn son mà quận trưởng đại nhân và quân trưởng phu nhân hay dùng, sáng khoái tắm rửa nước nóng một hồi.

Đang tắm nửa chừng thì bên ngoài truyền tới một trận ồn ào, mấy tên hiệu úy xưa nay được sủng ái mang theo gió lạnh xông vào trong nội đường, đổ ập hai tên thủ trưởng đang trần như nhộng.

- Chẳng phải đã đồng ý chia tiền cho các người rồi sao? Còn không dừng lại!

Vương Nhị Mao tức tới nổi lửa giận bốc cao ba trượng, ngồi xổm trong thùng tắm ôm cánh tay nổi da gà tức giận quát.

- Thuộc hạ không vì tiền mà tới đây!

Một tên giáo úy trong đám đó tên gọi Viên Thủ Tự, không ngờ đô úy đại nhân đang tắm rửa, lùi về phía sau vài bước, vô cùng oan ức lý giải cho mình.

Trương Trư Bì lo lắng giữ các huynh đệ nảy sinh vách ngăn, tươi cười nghịch nước, lớn tiếng đề nghị:

- Ngoại trừ tiền bạc ra thì còn có việc gì quan trọng hơn so với việc lấp đầy cái bụng? Ăn uống gì chưa, chưa ăn thì đến phòng bếp ăn chút gì đi. Đó là

đầu bếp của quận trưởng đại nhân đấy, ngày sau ra khỏi thành Lê Dương rồi, người muốn ăn cũng không có cho mà ăn đâu.

- Đám thuộc hạ đã ăn cơm xong rồi!

Viên Thủ Tự ôm quyền, thấp giọng hồi bẩm:

- Thuộc hạ tới gặp hai vị đường chủ là có việc xin chỉ thị. Cầu quan Trương Văn Kỳ đã bị bắt, ty khố của nha môn ty thương của Lê Dương; mã khoái, bộ đầu, tiểu đội trưởng trong quận cũng đã được các huynh đệ tìm ra. . .

- Giết hết, giết sạch. Lão tử không có thời gian thăm vấn bọn chúng. Dù sao cứ luận tội ăn hối lộ mà giết, không oan uổng cho bất kỳ kẻ nào!

Không để Viên Thủ Tự báo cáo hết, Vương Nhị Mao không kiên nhẫn xua tay.

- Giết hết, ngàn vạn lần đừng nương tay. Các huynh đệ chúng ta ít người, không thể quản hết cả tòa phủ thành to lớn này. Giết càng sớm càng tốt, tránh cho người nhà và tử đáng của bọn chúng phát hiện ra thực lực chân chính của chúng ta sau đó cấu kết nhau làm loạn!

Đối với đám quan lại Đại Tùy, Trương Trư Bì không khách khí như khi đối xử với các huynh đệ của mình, đồng ý với ý kiến của Vương Nhị Mao, giết cho sạch chấm dứt hậu hoạn.

- Vậy . . .

Viên Thủ Tự cúi đầu, muốn nói rồi lại thôi.

Vương Nhị Mao ghét nhất là người khác vòng vo tam quốc với mình, vốc một bát nước tắm lên tạt qua:

- Có gì nói mau, có rắm đánh nhanh, đánh xong đóng kín cửa lại cho ta. Không thấy ta đang trần truồng sao?

Mấy tên giáo úy nhanh chóng rời đi bài bước, tránh bị họa nước nóng tạt vào người. Sau đó mới nhớ ra thay đồ úy đại nhân đóng kín cửa phòng, tươi cười giải thích:

- Ban đầu thuộc hạ cũng nghĩ như vậy nhưng tên cầu quan Trương Văn Kỳ không phục, còn nói trước khi chết muốn được gặp người chủ sự lần này, nếu không chính là chúng ta sợ hãi. Ngoài ra còn có mấy chục tên sắp chết đói sau khi được ăn no kéo tới ồn ào, cầu xin chúng ta không nên giết tên cầu quan này, nói rằng hắn là một người cực kỳ tốt! Nếu như chúng ta quyết ý muốn giết, bọn họ nguyện ý chết thay cho tên cầu quan nọ!

- Người tốt, người tốt mà trong nhà lại dùng thùng tắm sơn son mạ vàng, để bách tính ngoài thành ngay cả phòng gỗ để ở cũng không có?

Trương Trư Bì bữu môi, cười lạnh phản bác:

- Ta thấy đám người bị đói kia bị tên cầu quan này lừa gạt rồi, cho chén cháo loãng húp là quên mất mình họ gì rồi. Đi, bắt bọn chúng trói lại, trước tiên đánh cho một trận. Đến khi nào biết sai thì lúc đó mới thả ra!

- Khốn kiếp, thật sự không sợ chết!

Vương Nhị Mao cảm thấy rất tức giận, bất chấp độ ẩm trong phòng thấp, từ trong chậu tắm nhảy ra, quơ cái khăn lau qua vài cái sau đó vừa mặc quần áo vừa quyết định:

- Đám ngu ngốc cầu tình kia cứ theo như Trương đại ca phân phó đi làm. Trước hết trói lại đánh cho một trận, đánh cho đến khi nào thành thật trở lại mới thôi. Còn tên cầu quan kia sao?

Hắn quay đầu lại dùng giọng điệu thương lượng bàn bạc với Trương Trư Bì:

- Hay là chúng ta thử nghe xem rốt cuộc hăn muốn phóng thứ rắm cho gì. Nếu không truyền ra ngoài lại cho rằng chúng ta thật sự sợ hăn, ngay cả gặp mặt cũng không dám!

Trương Trư Bì suy nghĩ một hồi, trong lòng sinh ra vài phần hứng thú với tên thái thú cấp quận gan lớn này, vốn theo nguyên tắc mèo vờn chuột cũng cười phụ họa:

- Cũng tốt, dù sao buổi chiều cũng rồi rỗi. Hai người chúng ta học theo đại đương gia, ở trong phủ nha thăm vấn Trương Văn Kỳ, hung hăng mặt sát uy phong của hăn.

Vương Nhị Mao nghe xong lập tức cười tiếp lời:

- Vậy huynh đảm đương quan lão gia, còn đệ sắm vai nha dịch chưởng quản hình phạt!

Trương Trư Bì cũng đứng dậy khỏi thùng tắm, xua tay từ chối:

- Thôi đi, ta trời sinh bộ dạng của kẻ mỗ heo, nhìn đệ vẫn chỉnh tề hơn chút. Ta tới làm bộ đầu, đệ làm cầu quan!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Thu (28)

H

uynh đệ Trương gia quân thích nhất là lôi đám quan lại xưa nay tác oai tác quái ra công đường nhục nhã một phen, việc này thậm chí còn thích hơn cả tiền bạc và nữ nhân. Không đợi hai vị đường chủ đại nhân tranh luận xong ai làm quan lão gia, ai làm bộ đầu chưởng quản hình phạt; đám thủ hạ đã dạ ran một tiếng, cười lớn đi ra chuẩn bị. Ước chừng khoảng một khắc sau(khoảng mười lăm phút), trên đại đường vang lên hồi trống lớn thúc dục, vài tên thân binh ăn uống no say đối bộ y phục nha dịch, tay cầm gậy miêng đồng thanh hô đường uy. Còn có vài tên lâu la tay chân lạnh lẽo đẩy mở cửa lớn nha phủ, gõ chiêng mời dân chúng thoải mái tới xem.

Thi thể nơi đầu đường còn chưa kịp xử lý sạch, lúc này làm gì có ai gan lớn dám tới xem đám giặc cỏ giả thần giả quỷ. Chiêng trống vang lên một lúc lâu mà không mời được người tới xem náo nhiệt, ngược lại mấy tên lưu lạc nghĩa khí vừa rồi cả gan cầu tình cho Trương Văn Kỳ liều mạng ăn thêm vài roi cũng muốn cầu xin vị sơn đại vương vừa mới tới.

- Để bọn chúng quỳ hết ngoài cửa, để bọn chúng nhìn xem tên cầu quan mà bọn chúng đang cầu xin có đức hạnh gì!

Vương Nhị Mao tức giận đập mạnh búa gỗ trên công đường, cao giọng quát. Khỏi phải nói, hăn mặc vào áo quan quận trưởng thoát nhìn có vài phần văn nhã, ngay cả chòm râu mới mọc ra trên mặt cũng mềm hơn rất nhiều, tiện tay vuốt vuốt tăng thêm ba phần hào hoa phong nhã.

Uy... Uy... Uy... Ngô... Ngô... Ngô!

Đám thân binh làm nha dịch tạm thời đồng thanh hô lớn.

Trong tiếng đường uy, Viên Thủ Tự cùng đám lâu la thủ hạ đẩy đám bách tính trước đó cầu xin thay cho Trương Văn Kỳ ra phía trước công đường, một đám ai nấy quỳ xuống đầu dính sát trên mặt tuyết.

- Áp giải thuộc hạ, phụ tá của cầu quan ra đây, miễn cho việc sau lần này còn có kẻ gây rối!

Vương Nhị Mao lại gõ búa, lớn tiếng ra lệnh.

Đám lâu la bên dưới nghe xong lập tức ba chân bốn cẳng đẩy lên một đám quan viên lớn nhỏ sa lưới của Lê Dương thành. Mỗi kẻ bị đập vài cước ở chỗ khủy chân bắt buộc bọn họ quỳ thành ba hàng bên ngoài sảnh đường.

Có một vài tên quan văn phò tá lá gan bé, lập tức quỳ rạp xuống đất khóc lóc cầu xin. Một vài tên quan tự biết hôm nay khó có thể may mắn tránh thoát, cho nên nhìn lên phía trên há miệng chửi bới:

- Cho lão tử chết thống khoái đi, đừng giày vò người ta. Nếu không đợi đến khi lão tử xuống tới địa phủ cũng sẽ trở lại tìm các người tính sổ!

Trong tiếng khóc lóc, tiếng chửi bới một tên quan văn lặng thinh không nói hiện ra hết sức bắt mắt. Nhìn qua tuổi tác, hẳn khoảng trên dưới bốn mươi nhưng làn da được bảo dưỡng rất tốt, mặc dù trên mặt bị bầm tím nhưng vẫn lộ ra vẻ phiêu dật xuất trần.

- Dẫn tên mặc cẩm bào vào trước!

Vương Nhị Mao mắt rất tốt, biết rằng kẻ giữ im lặng kia nhất định là một nhân vật lớn, tươi cười hạ lệnh.

Vài tên 'nha dịch' dạ một tiếng, bước tới nhắc tên quan văn lên kéo tới trước đá quỳ. Tên quan văn nọ cũng không phản kháng, muốn đi thì đi, muốn quỳ

là quỳ, chỉ là từ đầu đến cuối đầu cổ đều thẳng tắp, chưa từng cúi lấy một lần.

Nhìn thấy đối phương trấn định như vậy, trong lòng Vương Nhị Mao nổi lên vài phần kính trọng:

- Người chính là Trương Văn Kỳ?

Hắn hăng giọng, khách khí hỏi.

- Chính là bản quan!

Trương Văn Kỳ cười nhạt, lớn tiếng đáp.

- Người biết tội của mình chưa?

Vương Nhị Mao học theo bộ dáng của Lâm huyện lệnh năm xưa, cười mỉ mỉ nói với đối phương.

Nếu như đối phương tự nhận biết tội, tự nhiên hắn có thể thuận theo lời nói đó bức bách đối phương tự làm nhục chính mình. Nếu như đối phương dám nói vô tội, hắn càng có thể phát huy quan uy, ra lệnh cho đám 'sai dịch' dùng đòn roi ép cung. Dù sao chỉ cần lên tới trên công đường, muốn định tội gì là phụ thuộc vào tâm trạng của kẻ đang ngồi bên trên. Còn về phần kẻ đang quỳ bên dưới, số mệnh từ nay không thể làm chủ được nữa.

Nhưng sự việc phát triển không như sự sắp xếp của hắn. Trương Văn Kỳ lại cười nhạt, ngẩng cao đầu đưa ra câu hỏi:

- Đại nhân bên trên hỏi tôi biết tội hay chưa? Nhưng Trương mỗ muốn biết, án chiếu theo quy củ của quý quan, thế nào là có tội, thế nào là không có tội? Muốn Trương mỗ nhận tội, ít ra trong tay đại nhân phải có bộ luật Trương mỗ mới có thể thừa nhận một trong số tội danh ghi trong đó. Nếu

như trong tay đại nhân ngay cả luật lệ cũng không có, chẳng phải muốn Trương mỗ nhận tội nhưng lại không có tội gì để nhận sao?

- Người!

Vương Nhị Mao bị hấn vặn hỏi trợn tròn mắt, phải một lúc lâu sau mới ý thức được trong tay mình còn có một cái búa gỗ xử án.

- Cạch!

Gõ một cái xuống bàn án, lớn tiếng quát:

- Còn dám mạnh miệng, chẳng lẽ người muốn ăn đòn sao? Người đâu, trước tiên đánh hấn hai mươi gậy cho ta!

- Uy. . .Uy. . .Uy. . ., Ngô. . .Ngô. . .Ngô

Đám thân binh tạm thời mặc áo nha dịch lại bắt đầu hô đường uy, nhưng rõ ràng trong thanh âm khuyết thiếu sức mạnh. Trương trư bì dẫn theo người đi lên kéo Trương Văn Kỳ nằm sấp xuống, dùng gậy to bản hung hăng đánh cho một trận. Đánh cho đối phương nở hoa lúc này mới một lần nữa đứng lên bắt quỳ xuống; nhưng không ngờ Trương Văn Kỳ vẫn như cũ mặt mày tươi cười, dường như trận đòn mới vừa rồi không phải đánh lên người hấn.

- Người có bằng lòng nhận tội?

Vương Nhị Mao học đủ uy phong của Lâm huyện lệnh, tiếp tục vỗ án.

- Đại nhân muốn tôi nhận tội gì?

Quận thủ Trương Văn Kỳ máu tươi nhuộm đỏ hai bắp đùi nhưng đầu vẫn ngẩng cao.

- Luật của đại nhân ở đâu? Chẳng lẽ đại nhân kéo tôi lên đây chỉ vì đánh cho nhận tội sao? Như vậy, đại nhân khác gì những tên cầu quan khác? So

với những đồng liêu khác của Trương mỗ đã chết dưới đao đại nhân rồi cuộc có gì khác nhau?

Vài câu hỏi chính nghĩa nghiêm túc, đô úy giáo úy đầy sảng không một kẻ nào có thể thản nhiên đối diện. Trong lòng Vương Nhị Mao nín nhịn một bụng lửa giận nhưng lại không dám nhìn thẳng vào mắt Trương Văn Kỳ, cắn răng cãi bướng:

- Ta tuyệt không tin người chưa từng tham lam ăn hối lộ, bẻ cong luật pháp. Thành Lê Dương là cất giữ lương thực trọng yếu, người trong coi lương thực không tham ô chẳng khác nào bắt con mèo trong chũng rổ cá không được há miệng?!

- Đúng, sớm nhận tội đi, tránh khỏi bị nổi đau da thịt!

Đám lâu la đóng giả thành nha dịch ồn ào phụ họa. Trước khi bọn họ tạo phản từng gặp quan lại, gần như không một kẻ nào không tham ô. Tên Trương Văn Kỳ trước mắt này nhìn qua tuy rằng có vẻ giống người tốt nhưng quan trường Đại Tùy đen như mực, người tốt làm sao có thể sống sót được?

Trương Văn Kỳ nhún vai, không thèm để ý tới đám người âm ỉ:

- Bốn quan mới đến nhậm chức còn chưa được một năm, năm ngoái thành này từng trải qua hai lần đổi chủ, trước khi bản quan được bổ nhiệm kho phủ gần như trống không. Nơi nào còn tiền cho bản quan tham ô! Còn về lương thực, trộm cắp quân lương là tội diệt tộc, bản quan nhất gan nào dám làm việc đó!

- Người chưa từng tham ô? Chưa từng nhận hối lộ?

Vương Nhị Mao giống như nhìn thấy quỷ giữa ban ngày, tròn tròn mắt truy hỏi. Ngay cả bên phía Trương Kim Xương, các đường chủ trại chủ còn phải 'hiếu kính' với các hộ lớn trong đầm, đám thuộc hạ cũng cho rằng đó là

hành động thiên kinh địa nghĩa, không có gì đáng trách. Tên cầu quan trước mắt này lại tự nhận thanh liêm, đây chẳng phải là 'con gà' to nhất trong thiên hạ này sao?

- Bản quan chưa từng tham ô, hơn nữa còn chưa từng định tội oan uổng cho một người tốt nào. Người có thể tùy tiện hỏi bất kỳ người nào trong thành, nếu có người đứng ra tố cáo, bản quan quyết không phản kháng!

Trương Văn Kỳ lại cười, vô cùng tự tin trả lời.

- Đại vương, Trương lão gia là một vị quan tốt đấy!

Đám người rãnh rỗi quỳ bên ngoài liên tục dập đầu, đồng thanh kêu oan cho Trương Văn Kỳ.

- Đại vương, mỗi lời Trương đại nhân nói đều là lời thật. Ngài muốn giết cứ giết nhưng không được bôi nhọ thanh danh của Trương đại nhân!

Đám người phò tá mới vừa rồi còn khóc lóc van xin cũng ngẩng đầu lên, ồn ào làm chứng cho Trương Văn Kỳ.

Lần này Vương Nhị Mao càng thêm khó khăn. Trước đây Trương Kim Xưng hạ thành trấn bắt lấy quan lại, vô luận là lớn hay nhỏ cứ lấy tham ô hối lộ mà định tội, tên nào tên nấy chết cũng không đền hết tội. Chỉ bằng vào việc thẩm vấn đám quan lại tham ô đó thanh danh của Trương gia quân chuyển biến cực tốt khắp vùng phía nam Hà Bắc. Có một ít dân chúng không biết chuyện trước đây thậm chí còn cho rằng Cự Lộc trạch là một đám nghĩa tặc, có thể tùy thời thay bọn họ chủ trì công đạo!

Tiếp tục hỏi tiếp cũng chỉ có một chiêu duy nhất: Đánh đòn ép cung. Như vậy chẳng những sẽ ảnh hưởng cực lớn tới hình tượng chính nghĩa mà Trương gia quân vất vả lắm mới tạo dựng được, cũng ứng với câu hỏi ngược lúc nãy của Trương Văn Kỳ, rốt cuộc làm như vậy có khác gì đám quan lại Đại Tù đã bị bọn họ giết chết trước đây?

Nghĩ tới điều này, Vương Nhị Mao trong lòng buồn bực. Vỗ mạnh xuống bàn, cắt đứt tiếng kêu oan bên ngoài:

- Đều ngậm miệng hết cả lại cho ta. Nếu lão tử hôm nay đánh hạ Lê Dương, phạm là quan của Đại Tù triều đều đáng bị giết. Kẻ nào cũng đừng kêu oan uổng, muốn trách chỉ trách các người không nên làm quan Đại Tù.

- Đại vương tha mạng!

- Con bà người, lão tử làm quỷ cũng không tha cho người!

Bên ngoài công đường, tiếng khóc lóc chửi bới lại vang lên một mảnh.

- Chẳng qua chỉ là một tên giặc cỏ!

Trương Văn Kỳ quỳ trước bàn án dường như sớm đã dự đoán được Vương Nhị Mao sẽ có thái độ này, cười lạnh buông lời bình. Giấy dựa vài lần không thể đứng dậy được, dứt khoát ngã lăn ra đất, cười lạnh lăn ra ngoài cửa.

- Chẳng qua chỉ là một tên giặc cỏ! Giả bộ đại nhân vật này kia!

Mấy tên tư lại quỳ bên ngoài công đường nhổ nước miếng xuống đất, ngẩng cao đầu lên nhìn, mặt đầy vẻ khinh thường.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Thu (29)

C

hăng qua chỉ là kẻ tặc thôi!

Trái tim của Vương Nhị Mao thắt lại, giống như bị một dao đâm vào, nhỏ máu tí tách.

Chưa từng có người nào dùng lời tương tự sỉ nhục hẳn, nhưng ánh mắt, thần thái của Trương Văn Kỳ lúc nói chuyện lại hết sức quen thuộc đối với Vương Nhị Mao. Y nhớ năm xưa mình trăm phương ngàn kế tặng đồ vật quý hiếm cho Chu Ninh để mong nhận được chút tình cảm của đối phương, lúc ấy, Chu đại tiểu thư cũng từng có thái độ như thế với y, không cự tuyệt, cũng không cảm tạ, chỉ thản nhiên nhìn y, khiến y thấy mà huyết dịch trong người trở nên lạnh lẽo, giống như nước đá chảy qua tim.

Vương Nhị Mao còn nhớ rất rõ, tận đến thời khắc cuối cùng hai người chung đụng, thái độ của Chu Ninh cũng là như này, khoảng chừng sau khi nàng mất đi khả năng đứng vững thì vẻ kiêu ngạo trong mắt nàng rốt cuộc mới lộ ra một chút dịu dàng, nhưng chút dịu dàng này không phải là dành cho y, Vương Nhị Mao biết rõ.

Không phải y, trước khi lâm chung Chu Ninh cuối cùng cũng đã cảm động trước sự chân thành của y, nhưng lại không hề có một tia yêu say đắm gì với y cả. Vương Nhị Mao vẫn tự hỏi vì sao lại thế, hôm nay rốt cuộc y đã tìm được đáp án, nhưng mà đáp án này sao lại sắc nhọn như thế, băng lạnh như thế.

Chỉ là một kẻ tặc thôi!! Hóa ra, trong lòng cô ấy, y thủy chung chỉ là một kẻ tặc. Chỉ là một kẻ tặc! Những lời này giống như cây chùy đập vào lỗ tai y,

đâm phá cổ họng y, chọc thẳng xuống dưới, xuyên qua lục phủ ngũ tạng y mà vẫn không chịu dừng, mặc kệ máu chảy bao nhiêu, mặc kệ bao nhiêu nước mắt, vẫn cứ tìm về nơi sâu ở trong trái tim mà đâm, không dứt, không ngừng không nghỉ.

Còn tiếp tục bị đâm như vậy nữa, Vương Nhị Mao biết mình sẽ điên mất. Y biết nên giải quyết như thế nào rồi, sớm có Trương đại trại chủ làm mẫu rất tốt rồi.

- Trói tên cầu quan đó tại cây cột cho ta, lão tử phải tự tay móc tim hắn!

Kìm nén cơn thở dốc nặng nề, y dùng giọng nói không thuộc về mình gầm lên:

- Còn có nanh vuốt của hắn nữa, lão tử hôm nay phải móc hết!

Chúng thân vệ sửng sốt, hai mắt mở to quay lại nhìn chung quanh. Bọn họ rất quen thuộc tính cách của Vương Nhị Mao, biết y không phải là hạng người tàn nhẫn hiếu sát. Trương Văn Kỳ thuộc quan lớn Đại Tùy, không thể không giết, nhưng đối với một người thanh liêm và có cốt khí như vậy, nhóm lâu la càng muốn đối phương chết thoải mái hơn một chút.

- Thất thần làm gì, còn không mau động thủ!

Vương Nhị Mao nhắc kinh đường mộc lên, gõ vào bàn rung động.

- Vâng... Vương đô úy, chúng ta...

Nhóm thân binh không dám phản kháng cấp trên đang phần nộ, lại cũng không đành lòng thi hành mệnh lệnh, chỉ trợn mắt than thở.

Đang lúc chần chừ, Trương Trư Bì đứng dậy, ngăn giữa Vương Nhị Mao đang lâm vào trạng thái điên cuồng, quay xuống dưới hét to ra lệnh:

- Do dự cái gì, Vương đô úy có nói là mổ thịt hăn ngay đâu, trước tiên dẫn cầu quan tới đây, ta còn có mấy câu muốn hỏi hăn.

Chúng thân vệ thầm thở phào nhẹ nhõm, lao xuống hạ đường, kéo Trương Văn Kỳ vào đại sảnh, ẩn quỳ trước nền đá. Trương Văn Kỳ không chịu quỳ xuống, đầu gối cong xuống bị đá liên tiếp vài cái, cuối cùng không chống đỡ nổi ngồi bệt xuống đất, cười lạnh nhìn đám người Trương Trư Bì.

Trương Trư Bì biết rằng gã quan viên này cũng là một kẻ kiêu ngạo hiếm thấy, cũng không muốn tiếp tục làm nhục gã, cười cười, ra vẻ ôn hòa hỏi:

- Mới vừa rồi người nói trước khi chết muốn đổi mặt với chúng ta, bằng không chết sẽ không nhắm mắt, chẳng lẽ là vì trước khi chết muốn tìm cơ hội sỉ nhục chúng ta hay sao?

Đề cập vấn đề này, trên mặt Thái Thú Cấp quận Trương Văn Kỳ hòa hoãn hơn một chút, lắc lắc đầu, cười lạnh nói:

- Đám mâu tặc các người lấy ngàn người tập kích bất ngờ quận thành, cũng coi như là có can đảm, có thể lợi dụng lòng trắc ẩn của sai dịch thuộc hạ ta đối với dân chúng mà lừa mở cửa thành, cũng có thể nói là có chút kiến thức, cho nên lúc trước Trương mỗ nghĩ bọn người tuy là đám loạn phỉ nhưng đã làm rất tốt, xứng với tám chữ “Hữu đảm hữu thức, cảm tác cảm vi” (có can đảm, có kiến thức, dám làm dám chịu), cho nên muốn hỏi một câu, ai ngờ thấy bộ dạng các người như vậy, chứng minh có hỏi cũng như không! Bỏ đi, muốn giết cứ giết, đừng có nói cái gì mà mổ bụng móc tim mà dọa Trương mỗ, chẳng là chết mà thôi, chết như nào thì có gì khác đâu!

Bởi vì nguyên nhân tuổi tác và kinh nghiệm lý lịch, Trương Trư Bì bình tĩnh hơn nhiều so với Vương Nhị Mao, cũng chỉ cười lắc đầu, không chút nào tức giận với lời nói ngang ngược của Thái Thú Cấp quận.

- Hai quân giao chiến, vốn chính là xuất hết bản lĩnh. Chứ chẳng lẽ khi triều đình phái quan quân đi đánh dẹp, chúng ta ở mãi một chỗ tươi cười chào

đón hay sao?

Thái Thú Cấp quận Trương Văn Kỳ bị hỏi đến sững sờ, sau đó nhanh chóng đáp trả:

- Cho nên tuy rằng Trương mỗ khinh thường hành vi của các người, nhưng cũng khâm phục sự can đảm và kiến thức của các người. Đáng tiếc các người là những nam nhi tài giỏi, nhưng lại không ra sức vì nước, mà lại đi làm kẻ tặc! Tuy rằng nổi danh cực nhanh, nhưng lại bị bêu danh muôn đời!

- Chó má mẹ nhà người!

Vương Nhị Mao đẩy Trương Trư Bì ra, giành đứng trước mặt Thái Thú Cấp quận. Lửa giận trong lòng y vẫn chưa tan hết, sắc mặt vẫn đỏ bừng, nhưng ánh mắt đã bình thản hơn so với ban nãy, cách nói năng cũng rành mạch hơn.

Chỉ vào mũi của Trương Văn Kỳ, y tiếp tục mắng.

- Nếu lão tử giống như người, ngày ngày ngâm trong bồn tắm sơn son, có thịt cá để ăn, còn tạo phản gì chứ? Người mở to mắt mà nhìn chung quanh xem, các huynh đệ trong này có người nào là không bị các người chèn ép không còn đường sống mới phải cầm đao không?

Nhìn vẻ mặt không phục của Trương Văn Kỳ, Vương Nhị Mao quay người lại, chỉ tay vào một gã lâu la gần mình nhất.

- Liễu Lão Tam, người hãy nói cho tên cầu quan này biết, vì sao người không đi thi làm quan mà lại phải đi làm tặc!

- Ta...ta...

Lâu la binh không quay lại, sờ sờ gáy mình than thở:

- Ta...nhà ta nghèo đến nỗi ngay cả không có cơm để mà ăn, nào có tiền đi học chứ? Năm đó, là năm thiên hạn ấy, nhà ta thiếu thuế quan phủ, đám nha dịch bèn lấy đất đai nhà ta đi, cha ta ôm chân bọn chúng cầu xin, đã bị bọn chúng đá học máu...

Mở đầu vài câu, gã còn nói năng lấp bắp, nhưng càng về sau, nỗi bi phần từ trong lòng dâng cao, ánh mắt đỏ ngầu, nói gần như là hét, bổ sung.

- Ta thấy dù sao cũng không còn đường sống nào, liền cầm búa xông ra ngoài, bọn chúng không cho ta sống, ta cũng không cho bọn chúng sống yên, dù sao cũng đều là chết, không bằng trước khi chết kéo theo vài cái đệm lưng!

- Người, Chu Lão Căn, người đang sống yên lành, vì sao lại muốn làm thổ phỉ?

Vương Nhị Mao lại tùy tiện tìm một gã lâu la khác, lớn tiếng chất vấn.

- Ai nguyện lòng đi làm thổ phỉ chứ? Không đủ ăn đủ mặc, không đi làm thổ phỉ, thì ta sống thế nào được đây?

Chu Lão Căn trừng mắt với Trương Văn Kỳ, oán hận đáp.

Không để cho Trương Văn Kỳ có cơ hội nói, Vương Nhị Mao liên tiếp chỉ điểm, điểm liên tiếp hơn mười lâu la, không ngờ tất cả đều là sống không nổi, bị buộc phải bí quá hóa liều đấy.

Thái Thú Cấp quận Trương Văn Kỳ hãy còn không tin, mở to tròn mắt tìm người ủng hộ, Vương Nhị Mao nghi ngờ trong lòng gã đang nghĩ gì đó, lại chỉ một gã nhìn bề ngoài rất nhã nhặn, lớn tiếng hỏi:

- Còn người, Viên Thủ Tự, người từng đọc sách, sao không đi thi làm Huyện lệnh, Quận thủ hả?

Người này mặc trang phục nha dịch rất quen thuộc Trương Văn Kỳ, vừa rồi là gã động lòng trắc ẩn, mới kéo chúng quan lại đang ở dưới miệng đao vào đại sảnh, dẫn phát một trò khôi hài vừa rồi.

Không thể nghĩ Viên Thủ Tự tuy rằng bề ngoài lịch sự nho nhã, nhưng trong lòng lại căm hận triều đình Đại Tùy còn hơn cả Liễu Lão Tam, Chu Lão Căn.

- Nhà của ta có một trăm ba mươi mẫu đất, vốn cuộc sống cũng yên lành đấy, không biết tên Vương bát đản nào hạ lệnh, muốn nhà ta chuyển đến ở trong thành, nói là đề phòng cướp, đi rồi lại không cấp phát lương thực ăn, của cải nhà ta chưa tới hai năm thì hết, phải bán hai muội muội phải làm nha hoàn nhà người ta mà cũng chỉ đổi được ba đấu gạo...

Nghĩ đến việc mình thất lạc muội muội, gã không nói được nữa, chỉ khom người ôm quyền về phía Vương Nhị mao, nghẹn ngào nói:

- Thuộc hạ biết sai rồi, hễ là cầu quan triều đình thì đều đáng chết, thuộc hạ nhất thời mềm lòng, xin Đô úy trách phạt!

- Thái Thú đại nhân, người còn có lời gì để nói? Còn cần ta tìm vài người nữa để hỏi không?

Vương Nhị Mao vừa nâng Viên Thủ Tự dậy, vừa cười hỏi Trương Văn Kỳ đang ngăn người. Một ván cờ thắng trong nháy mắt này, làm tâm trạng của y thoải mái hơn, chỉ có điều sự đau đớn vẫn như tảng đá đè nặng trên ngực, làm cho y mỗi lần hít thở đều cảm nhận rõ sự hiện hữu của nó.

Trương Văn Kỳ xuất thân quan lại thế gia, dù biết mấy năm nay dưới sự cai trị của Đại Tùy càng ngày càng kém, nhưng lại không nghĩ rằng kém đến thành tình trạng như này. Những người này nếu không đi làm nghề buôn bán không vốn này thì sao có thể sống sót được, ngay cả gia đình tử tế của Viên Thủ Tự cũng mất đi thứ có thể dựa vào để sinh tồn. Gã là người đọc sách chính trực, không còn mặt mũi nào tiếp tục nói xạo, liền hạ giọng nói:

- Hôm nay ta bại trong tay các người cũng không hề oan uổng. Đáng tiếc lời này lại không cách nào để Hoàng thượng biết, nếu không Trương mỗ nhất định liều chết trình lên khuyên ngăn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Thu (30)

T

rên không chính thì dưới không loạn, có nhiều Hoàng thượng, chắc chắn có nhiều cầu quan. Cầu quan chó nhà người không ngờ không ăn hối lộ, còn có thể làm được chức Quận Thủ, thật sự con mẹ nó quá kỳ quái mà.

Lúc này, đến lượt Vương Nhị Mao cười lạnh.

- Lão tử hỏi người, vừa rồi người nói muốn tìm chúng ta là muốn nói gì, hãy nói hết đi, để ta cho người làm ma quỷ ăn no.

- Trương mỗ thân là quan viên Đại Tùy, không thể không thay mặt Hoàng thượng diệt trừ gian nịnh, lại không thể thay triều đình bảo vệ Lê Dương thật tốt, chết không có gì đáng tiếc.

Ngạo khí trên người Trương Văn Kỳ mất hết, thở dài đáp.

- Nhưng trước khi Trương mỗ chết vẫn muốn khuyên Đại vương một câu, người chiếm Lê Dương, có thể tùy tiện lấy vật này vạ nọ, mà những thứ không lấy đi thì đừng động vào, ngàn vạn lần đừng phá hủy nó.

- Người nói là nhà kho Lê Dương này?

Vương Nhị Mao đã dần dần khôi phục lại sự bình tĩnh liền phản ứng nhanh chóng, mang theo vài phần bội phục hỏi. Chết đến nơi rồi, cầu quan này rõ ràng còn muốn bảo vệ kho lương thực thay chủ nhân già, thật sự là quá trung thành và tận tâm. Nhưng nhà kho Lê Dương nhất định phải tiêu hủy đấy, Trương Gia Quân chốc lát không tới được, mà xung quanh thành căn bản vô hiểm khả hủ, một khi triều đình điều động đại quân đến đoạt lại, trong nháy mắt là có thể đoạt lại toàn bộ lương thực đấy.

Trương Văn Kỳ thở dài, khẽ gật đầu:

- Nhà kho này là tích trữ hơn hai mươi quận Hà Bắc, năm xưa Dương Huyền Cảm không bỏ được không thiêu hủy nó, Lý tướng quân khốn thủ cô thành cũng không bỏ được không thiêu hủy nó. Đại vương tuy xuất thân thổ phỉ, nhìn cũng có can đảm có kiến thức, không cần thiết phải làm những việc khiến nhân thần cũng căm phẫn này.

- Không làm việc mà nhân thần căm phẫn, quan quân đến đây, sẽ để lại cho ta một con đường sống sao? Ta không thiêu hủy nó, chẳng lẽ để triều đình tuyển quân mua ngựa đến đánh ta sao?

Vương Nhị Mao cười ha ha, ngửa khí hết sức khinh thường cách nói của Trương Văn Kỳ.

Thái Thú Cấp quận Trương Văn Kỳ không ứng đối được, bùi ngùi thở dài. Nhìn bộ dạng nản lòng thoái chí của y, Vương Nhị Mao cũng động chút lòng trắc ẩn tiếc nuối người tài, bước đến gần, ngồi xuống hỏi.

- Nếu người đầu hàng, ta sẽ không đốt nhà kho Lê Dương. Vụ giao dịch này, Quận thủ đại nhân chịu làm không?

Trương Văn Kỳ nghe xong, vẻ mặt đầu tiên là vui vẻ, sau đó lại lộ nét sầu thảm.

- Trương mỗ không thể bảo vệ được Lê Dương, đã là một lần bôi nhọ tổ tông rồi, lại đầu hàng kẻ địch, lại càng hổ thẹn với liệt tổ liệt tông Trương gia. Đại vương đừng ép ta, tuy Trương mỗ thất bại trong tay người, nhưng mặt mũi này, vẫn phải giữ để đi gặp tổ tông!

Vương Nhị Mao đúng là vốn không có hy vọng chiêu hàng đối với kẻ một sách này, nghe đối phương đáp lại như thế, cười cười, sai người kéo gã

xuống. Trương Trư Bì cũng khâm phục lòng can đảm và nhân cách của Quận Thủ, tiến lên trước, hạ thấp giọng khuyên nhủ:

- Nhị Mao huynh đệ, người thật sự không thể không giết hãn được sao?
- Giết cái gì mà giết. Người đâu, bắt hãn vào đại lao, hầu hạ ăn uống thật tốt.

Vương Nhị Mao cười khở vài tiếng, mệnh lệnh các huynh đệ đang nghẽn cổ đợi giết Trương Văn Kỳ trối lại, nhốt vào lao tù nha môn.

- Lão tử không giết hãn, lão tử muốn hãn thấy, một vị quan tốt chân chính là như thế nào!

Dứt lời, y cũng không thềm để ý tới sự kháng nghị của Trương Văn Kỳ, đi thẳng về vị trí Quận Thủ, ngồi vững vàng, hít một hơi thật sâu, hắng giọng ra lệnh.

- Người tới, dẫn quản lý nhà kho Lê Dương tới cho ta!

Đám lâu la đáp lời, từ trong nhóm lâu la từ trong đám tù binh áp tải Ti thương nhà kho Lê Dương Thang Đức Tài lên đại sảnh. Ti thương đại nhân kia không có khí phách như Quận Thủ Trương Văn kỳ, không đợi người khác đá vào chân, đã quỳ thụp xuống, vừa dập đầu vừa kêu khóc:

- Đại vương tha mạng, Đại vương tha mạng, tiểu nhân chỉ là một kẻ trông coi nhà kho, từ trước tới giờ chưa hề làm chuyện xấu bao giờ.
- Nhìn người như bãi nước tiểu ấy.

Vương Nhị Mao vô cùng khinh thường với nhân cách của đối phương, liền gằn giọng thóa mạ.

- Uy...Uy. . . Uy. . . Ô ...ô...

Nhóm thân binh làm nha dịch tạm thời cũng biết cách làm cho quan viên Than Đức Tài mất mặt, cùng kêu lên đường uy. Mới quát một một chút, Thang Đức Tài đã sợ ngã khụy xuống đất, quan bào ướm sững một mảng lớn mà cũng không cảm thấy hổ thẹn, khóc gào to:

- Đại vương, ta thật sự không làm chuyện xấu nào, nhiều nhất là chỉ trộm mấy bao gạo to, nhưng không phải là tử tội.

- Im miệng.

Vương Nhị Mao suýt chút nữa bị gã làm cho tức giận, vỗ bàn thật mạnh.

- Bản quan mặc kệ người trộm lương thực hay trộm gì, bản quan hỏi người, nha kho Lê Dương rốt cuộc còn tồn bao nhiêu lương thực? Người biết tổng số bao nhiêu?

- Có có, tuyệt đối có!

Ti Thương nhà kho Lê Dương Thang Đức Tài nghe đối phương nói tới chỗ tác dụng của mình, bất giác phấn chấn lên.

- Chỗ tiểu nhân có một chồng sổ sách ghi chép mười năm trở lại đây, mỗi một khoản lương thực ra vào đều được ghi chép trên đó rất đầy đủ, tiểu nhân hàng tháng đều thẩm tra đối chiếu, dù không nói ra con số chính xác, thì cũng không ít hơn một ngàn thạch đâu ạ.

- Ta hỏi người rốt cuộc là có bao nhiêu lương thực, chưa không nói là tra sổ sách của người!

Vương Nhị Mao vỗ xuống bàn, mệnh đối phương không được nói những lời vô nghĩa.

Số lương ngàn thạch, tính toán của Ti Thương quan viên sai số không nhỏ, mà lương thực tồn ở nhà kho Lê Dương hẳn là rất lớn, đương nhiên là có

thể nghĩ ra rồi. Nhưng Thang Đức Tài báo ra con số lại vượt qua dự đoán của mọi người, không những làm cho nhóm lâu la giật mình trợn mắt há hốc mồm, ngay cả đám quan lại khác đang khóc lóc cầu xin tha mạng cũng ngừng khóc, há hốc miệng.

- Nhà kho Lê Dương là do Tiên hoàng dựng nên để phòng ngừa mất mùa, bên trong có một ngàn hai trăm hai mươi lăm hầm lương thực, nếu chất đầy toàn bộ, mỗi hầm có thể chứa được tám ngàn thạch lương thực...

Vương Nhị Mao nghe được mắt tối sầm lại, thiếu chút nữa thì ngã chổng vó xuống ghế, bất chấp duy trì hình tượng, y bám chặt vào mép bàn, lớn tiếng quát hỏi:

- Hiện tại thì sao, mỗi hầm lương thực có chất đầy hay không?

Ti Thương Thang Đức Tài ngẫm nghĩ một chút thành thật trả lời:

- Đầy, đại bộ phận đều tràn đầy! Dương...Dương Huyền Cảm vận chuyển đi một chút. Lý...Lý tướng quân cấp phát cho dân chúng một ít, nhưng...nhưng đây chẳng qua chỉ là chín...chín trâu mất một sợi lông, không đáng kể. Chỉ là lương thực để trong nhà kho đã quá lâu rồi, không thể ăn được nữa rồi.

- Mẹ nó, thà để lương thực không ăn, cũng không chịu mang đi cứu tế dân chúng, cầu quan còn không biết xấu hổ ra vẻ cao thâm ở trước mặt lão tử!

Vương Nhị Mao liên tục đập bàn, vô cùng tiếc nuối hậm hực, đồng thời cũng tức giận. Quê nhà Quán Đào của y cách nhà kho Lê Dương không xa, đi đò ba ngày là có thể đến, nhưng trong ký ức tuổi thơ của y, hầu như chỉ là đói bụng và không có cơm ăn.

Nghĩ đến nhà kho lương thực lớn tọa ngay trước cửa nhà mình, mà mình lại lúc nào cũng đói bụng đến đầu váng mắt hoa, một luồng lửa giận một lần nữa xông lên đỉnh đầu y.

- Đám cầu quan các người, bản thân mình thì trộm được, sao lại còn đành lòng để lương thực mục nát, không biết đó là bao mồ hôi nước mắt mới thu hoạch được sao? Mẹ nó, ta thấy các người đều đáng chết, ai cũng không oan!

- Đại nhân, oan uổng a. Đại nhân!

Không dự đoán được Vương Nhị Mao nói trở mặt liền trở mặt, Ti thương Thang Đức Tài cúi đầu sát đất, gào khóc to.

- Chúng ta chỉ biến thủ chút lương thực trong kho, chứ không có gan mở nhà kho phát lương thực. Dù là...dù là Quận thủ đại nhân cũng phải trình lên triều đình, triều đình phúc đáp xuống mới có thể động đến lương thực trong kho đấy.

- Đại nhân, không phải chúng ta thấy chết mà không cứu, năm nay số sách vụ đông đã dâng lên rồi, đợi triều đình phê chuẩn xuống thì đã là mùa thu sang năm, nên chết đói đấy, đã sớm chết đói rồi.

Một gã Thư lại khác của nha môn e sợ mình bị vạ lây, liền giành biện bạch cho mình.

Vương Nhị Mao nổi giận đùng đùng vỗ bàn, nhưng lại không có tâm tư tiếp tục giết người, cắn chặt răng, điềm nhiên nói:

- Thang Ti thương, ta hỏi người, hân người cũng biết lương thực trong hầm chứa nào là còn tốt, và lương thực trong hầm chứa nào là hỏng hết rồi đúng không?

- Việc này?

Cơ hội sống ngay trước mắt rồi, Thang Ti thương phát hiện mình lại rất khó bắt lấy, do dự một hồi lâu, mới bấm báo chi tiết:

- Tiểu nhân...tiểu nhân không rõ lắm. Dưới trướng tiểu nhân có rất nhiều Thương trường, khố binh, xưa nay là bọn họ phụ trách trông coi lương thực. Tiểu nhân chỉ quản lý tổng số thôi.

- Vậy thủ hạ của người đâu?

Vương Nhị Mao hỗn hển chửi thề, tiếp tục hỏi.

Thang Ti thương nhìn nhìn đồng người ngoài đại sảnh, cung kính trả lời:

- Dưới trướng tiểu nhân tổng cộng có ba mươi Thương trường, hơn hai trăm Khố binh, toàn bộ Khố binh đã chạy trốn hết, Thương trường thì chạy mười mấy người, bốn người đã bị các hảo hán dưới trướng Đại vương chém chết, còn lại đều quỳ ở bên ngoài.

Chú thích: Theo tư liệu lịch sử, Đại Tùý theo thứ tự thiết lập nhà kho Lê Dương, nhà kho Hà Dương, nhà kho Quảng Thông, nhà kho Lạc Khẩu. Nhà kho Lạc Khẩu là quy mô lớn nhất trong các nhà kho trên, có ba nghìn hầm lương thực, mỗi hầm chứa tám ngàn thạch lương thực. Năm nhà kho lớn này không ngờ trải qua chiến loạn thời Tùý mạt đã tiêu hao hết, tận đến giữa những năm Trinh Quán, mới có Trần Lương của triều Tùý có thể lấy ra giúp nạn thiên tai.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Thu (31)

T

iếng nói vừa dứt, bên ngoài đại sảnh lại vang lên những tiếng gào thét, hơn mười Thương trưởng đang khoanh tay chịu chết đều kêu oan rầm trời, nói mình lương bổng rẻ mạt, nhiệm vụ nặng nề, cơ bản đãi ngộ chẳng khác nào gia nhân trong nhà giàu có, căn bản không đáng bị liệt kê vào nhóm quan lại. Vương Nhị Mao nghe mà cảm thấy vô cùng nực cười, cũng không thèm để tâm cách nói hoang đường này, sau một lúc trầm ngâm, liền lớn tiếng ra lệnh:

- Nếu các người không muốn chết, ta muốn các người giúp một việc, các người có tình nguyện không?

- Tình nguyện, tình nguyện, tiểu nhân tình nguyện một trăm hai mươi phần trăm.

Thang Ti thương lết đầu gối về trước vài bước, đầu gật như bầm tởi:

- Đại vương cần dùng tới chúng ta, là phúc của chúng ta. Chỉ cần ngài ra lệnh, chúng ta vượt lửa qua sông cũng không chối từ!

- Ta không cần các người vượt lửa quá sông!

Vương Nhị Mao bĩu môi cười lạnh.

- Ta muốn dạy cho tên họ Trương kia làm quan như thế nào, ngay lúc này sẽ mở nhà kho trong thành Lê Dương phát lương thực. Nếu các người chường quản nhà kho nhiều năm, thường ngày đã trộm không ít về nhà của mình, đương nhiên nên biết gạo trong hầm nào là mới, gạo trong hầm nào là cũ...

- Đại...Đại...Đại vương không dám ạ...không không...không...Đại vương...có đánh chết chúng ta, chúng ta cũng không dám động vào lương thực của triều đình đâu.

Không đợi Vương Nhị Mao nói hết lời, Ti Thương Thang Đức Tài đã quỳ rạp trên mặt đất gào khóc to.

- Tự ý mở nhà kho, là tội lớn tru di cả tộc, Đại vương, xin ngài khai ân, thả tiểu nhân về đi, kiếp sau tiểu nhân làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp ân điển của ngài.

Vương Nhị Mao vừa tức giận, vừa buồn cười, vỗ thật mạnh kinh đường mộc xuống bàn, quát lớn:

- Câm miệng cho ta! Bản quan phát lương thực, với đám quan các người chỉ là việc vụn vặt như đánh rắm thôi. Năm xưa Dương Huyền Cảm và Lý Húc tùy tiện vận chuyển lương thực đi, cầu hoàng đế xử lý các người thế nào hả? Đừng nói với ta là năm ngoái kho lúa không phải các người quản đấy nhé. Nếu các người từ chối, lão tử đây cũng không cần các người, ta không tin thành Lê Dương lớn như vậy mà không tìm được kẻ nào đồng ý làm thay cho lão tử!

Cái gọi là không cần, đương nhiên chính là một đao chém xong việc. Đám người Thang ti thương không dám xin khoan dung lần nữa, vừa đỏ mắt gạt lệ, vừa thấp giọng xưng tội.

- Đại vương tha mạng, Đại vương tha mạng, chúng ta nghe phân phó của ngài là được, nhưng mấy người chúng ta ở đây...

Vương Nhị Mao nhướn mày.

- Sao, còn ngại ít người quá hả? Bố đây không cần các người khuôn giúp lương thực, bố chỉ cần các người đứng bên cạnh ghi chép là được, tổng

cộng đem ra bao nhiêu, ghi chép kỹ càng vào hồ sơ cho ta. Nếu kẻ nào dám vụng trộm nuốt riêng, bố nhất định sẽ “đối đãi tốt” với kẻ đó.

Thang Ti thương sợ tới mức vừa lau mồ hôi lạnh trên đầu, vừa liên thanh đồng ý.

- Không dám, không dám. Tiểu nhân nhất định sẽ ghi chép con số rõ ràng!

Ngoài miệng thì hưởng ứng, nhưng trong lòng thì buồn bực. “Đám thiên sát cường đạo này, đoạt lương thực thì đoạt lương thực, còn ghi chép làm gì?”

- Liễn Lão Tam, người dẫn theo hai mươi huynh đệ áp tải đám cầu quan này đi đến kho lúa để chuẩn bị!

Vương Nhị Mao khoát tay, lệnh cho Liễn Lão Tam trong trang phục nha dịch áp tải Thang Ti thương và thủ hạ của gã đi ra, sau đó lại nhìn nhìn ngoài đại sảnh, hạ giọng ra lệnh.

- Đưa Ban trưởng Triệu Quải Tử lên đây cho ta!

- Đưa Triệu Quải Tử lên.

Nhóm thân binh cố ý góp vui, cao giọng hô.

Ban trưởng Triệu Quải Tử mấy canh giờ trước bị trúng kế nên bị bắt, giờ phút này đang quỳ gối trong đồng tuyết chờ chết, đột nhiên nghe ở công đường có người hô tên của mình, nghĩ đại nạn đã tới, chân vẹo một cái, tê liệt ngã lăn ra đất. Hai gã thân binh như lang như hổ bứt cánh tay của gã, kéo tới công đường. Lúc tới giữa công đường thì nhẹ buông tay, Triệu Quải Tử lập tức nằm rạp xuống mặt đất, sống chết cũng không chịu đứng lên.

- Đại vương, Đại vương tha mạng. Tiểu nhân có công, tiểu nhân có công!

Vừa giãy dụa, gã vừa khóc lóc kể lể.

Vương Nhị Mao bị lời gã nói làm cho không hiểu, thuận miệng hỏi.

- Ta không hề biết người, người có công lao gì?

- Tiểu nhân....tiểu nhân chính là người bị Đại vương lừa, cho rằng Đại vương là dân đói nên thả vào trong thành đó!

Ôm tia hy vọng cuối cùng, Triệu Quả Tử khóc sụt sùi biện giải.

- Tiểu nhân....tiểu nhân trên có mẹ già tám mươi tuổi, dưới có con nhỏ chưa đầy một tuổi...

- Vậy người bao nhiêu tuổi?

Vương Nhị Mao thấy vui vẻ, tiếp tục hỏi.

- Tiểu nhân năm nay ba mươi lăm.

Trương Quả Tử ngoan ngoãn trả lời, sau đó lập tức ý thức được một nam tử ba mươi lăm tuổi thì không thể nào có mẹ già tám mươi, mà con nhỏ chưa đầy một tuổi cũng không hề thuyết phục, lập tức dập đầu xuống, liên tục gào thét.

- Cả nhà già trẻ tiểu nhân đều dựa vào một mình tiểu nhân, Đại vương ngài muốn giết tiểu nhân, chẳng khác nào giết cả nhà tiểu nhân. Tiểu nhân đã cho Đại vương vào thành, không có công lao cũng có khổ lao...

- Ai nói muốn giết người hả.

Vương Nhị Mao không kiên nhẫn xua tay.

- Ta tới hỏi người, hộ gia đình trong thành Lê Dương này là người quen thuộc nhất phải không?

- Tiểu nhân...

Triệu Quải Tử muốn đáp không hoàn toàn biết hết, nhưng lại sợ bị coi là vô dụng mà sẽ bị chém đầu, do dự một chút, liền kiên quyết tâng bốc mình, nói:

- Tiểu nhân làm đương sai hơn hai mươi năm, rất quen thuộc với tình hình trong thành. Nếu đại vương cho tiểu nhân phối hợp với các huynh đệ, cam đoan ngay cả chuột cũng có thể đào ra được cho ngài ạ.

Vương Nhị Mao ngẫm nghĩ một chút, ra mệnh lệnh vô cùng rõ ràng.

- Ta để người quản toàn bộ nha dịch, bộ khoái trong thành Lê Dương, còn phái người hiệp trợ người nữa. Kẻ nào không nghe lời, người cứ một đao chém cho ta!

Triệu Quải Tử phát giác mình đã tìm được đường sống trong chỗ chết, lập tức tay nắm thành quyền, tinh thần phấn chấn, ưỡn bộ ngực gầy đét, nói:

- Đại....Đại vương muốn tiểu nhân làm gì, thì tiểu nhân làm cái đó!

Vương Nhị Mao gật gật đầu, cười ra lệnh.

- Người dẫn theo tất cả nha dịch đến nhà kho Lê Dương hiệp trợ phân phát lương thực, hễ là dân chúng bên trong thành, người nào cũng được lĩnh hai trăm cân gạo hoặc kê. Xếp thành hàng để lĩnh, không được lĩnh trùng, nếu có người nào tham lam mạo nhận để lĩnh, người phụ trách bắt giữ xử lý.

- Tiểu...tiểu nhân tuân lệnh!

Triệu Quải Tử vừa nghe được điều động người đi duy trì trật tự, tinh thần càng phấn chấn hơn, quay lại nhìn các đồng nghiệp còn quỳ bên ngoài, trong lòng rất khâm phục vận khí của mình.

- Người đi xuống lĩnh người, cần phải duy trì trật tự, nếu kẻ nào làm loạn, thì cứ chém thẳng tay cho ta!

Vương Nhị Mao phát tay, lệnh Triệu Quả Tử lui ra.

Sai dịch, bộ khoái bên ngoài đại sảnh thấy cơ hội sống vẫn còn, ai nấy cũng mừng rỡ, nào có ai dám mạnh miệng không phục? Thấy Triệu Quả Tử đến gần, lập tức cười nịnh khẩn cầu.

- Triệu đại ca, Triệu ca!

- Triệu tiền bối, Triệu tiền bối.

- Quả Tử huynh đệ, Quả Tử huynh đệ.

Tận đến khi Triệu Quả Tử cảm thấy đầu óc choáng váng như đang đập trên mây trắng mênh mang, chọn người này, khó cự tuyệt người kia, bất giác đã lựa chọn toàn bộ đám quan sai trong nha môn, xếp thành từng hàng ở bên kia.

- Các người mỗi người cũng được lĩnh hai trăm cân lương thực, phẩm chất tùy ý.

Vương Nhị Mao cũng không so đo, cười cười, lớn tiếng chỉ bảo.

- Tạ ơn Đại vương ban thưởng!

Chúng quan sai không cần huấn luyện, sửa câu xưa nay vẫn hay hô là “Đại nhân” thành “Đại vương”, hô vô cùng thuận miệng, lại hết sức đồng đều.

- Nhưng các người phải ra ngoài hỗ trợ khiêng lương thực. Nhân thủ dưới trướng lão tử không nhiều, không thể làm mấy việc tốn sức này.

Vương Nhị Mao gật gật đầu, tiếp tục chỉ bảo.

Khiêng lương thực dù có mệt, nhưng còn tốt hơn so với việc bị mất tính mạng, chúng sai dịch liên thanh đồng ý, vẻ mặt không chút nào ra vẻ cả.

Vương Nhị Mao lại gọi huynh đệ tâm phúc Viên Thủ Tự tới, lệnh gã mang theo hơn năm mươi huynh đệ dẫn đám nha dịch bị bắt giữ đến nhà kho đợi mệnh, sau đó lại gọi sư gia của Trương Văn Kỳ đến, mệnh lấy danh nghĩa Trương Đại Đường Gia đầm Cự Lộc khởi thảo bố cáo, thông tri dân chúng sáng mai đến nhà kho Lê Dương lĩnh lương thực. Ngay sau đó lại tìm một đám tôi tớ trong hậu trạch của Thái Thú đại nhân đến, lệnh bọn họ dán bố cáo phát lương thực khắp nơi.

Bên ngoài đại sảnh còn có một đám kẻ nhàn rỗi chờ lệnh của Trương Văn Kỳ. Bọn họ vốn quyết ý lấy cái chết để đền đáp ân đối đãi tử tế của Trương Văn Kỳ, giờ phút này thấy đầu lĩnh thổ phỉ không những không giết Trương Thái Thú, ngược lại còn hiểu cần phải làm gì hơn là Trương Thái Thú, một đám trở nên ỉn ỉu, không dám đứng ra nói lời trượng nghĩa nữa.

Vương Nhị Mao sai người đưa bọn họ đến đại sảnh, cười châm chọc nói:

- Trương Quận Thủ cho các người bát cháo ăn, các người liền cảm kích hận không thể bán mạng cho hãn. Lão tử cấp phát cho mỗi người các người hai trăm cân lương thực, làm cho cả nhà lớn nhỏ các người sống qua cả một năm, có phải các người nên tỏ lòng thế nào với lão tử không?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Thu (32)

C

húng nhàn rồi xấu hổ đến đỏ mặt tía tai, ngập ngừng nửa ngày, rốt cục có người đi đầu đáp lời:

- Trương đại nhân đồng ý phát cháo miễn phí và lương thực, trong thành Lê Dương này không biết bao nhiêu người dựa hai chén cháo mỗi ngày mới có thể sống sót, chúng ta nhận ân của hãn, đương nhiên không thể trơ mắt nhìn hãn bị giết. Đại vương người mở nhà kho Lê Dương cứu tế phụ lão trong thành, chúng ta đương nhiên cũng nợ ân tình của ngài, ngày sau chỉ cần ngài chỉ bảo một câu, bất kể làm gì, cho dù là đi chẵn đao, ngăn mũi tên, chúng ta cũng tuyệt đối không nhú mào!

- Coi như các người là chó sủa có lương tâm!

Vương Nhị Mao nhếch miệng cười.

- Người tới, cởi dây trói trên người bọn họ, phát cho bọn họ mỗi người một cây gậy, đi duy trì trật tự đường phố.

Lập tức có thân binh tiến lên, dùng dao nhỏ cắt đứt dây trói. Chúng nhàn rồi hoạt động cánh tay bị trói đã tê rần một chút, lại khom người xuống, dập đầu thi lễ.

- Tạ ơn Đại vương không so đo chúng ta, chúng ta không có gì báo đáp, chỉ có một câu muốn nói cho Đại vương, không biết...

Vương Nhị Mao dùng tay làm dấu mời.

- Nói đi, ta nghe đây!

- Bốn phía thành Lê Dương vô hiểm khả thủ, dễ dàng bị công kích, nếu Đại vương sớm chuẩn bị...

Chúng nhàn rồi nhìn nhau, vô cùng trọng nghĩa cảnh báo.

- Bản quan biết điều này.

Vương Nhị Mao rất cảm ơn, chấp tay.

- Các người đi duy trì trật tự đi, cầm thủy hỏa côn trong nha môn đi làm việc! Chu Lão Căn, trước tiên người làm thủ lĩnh bọn họ hai ngày, kẻ nào gây chuyện, không quan tâm hấn là ai, cứ đánh chết cho ta.

Thân binh Hỏa trưởng Chu Lão Căn đang vui cười hớn hở nhìn Vương Nhị Mao thẩm án nghe nhiệm vụ của mình, vội vàng bước ra khỏi hàng, ôm quyền hướng về phía mặt trên.

- Tuân lệnh! Đảm bảo không để cho ngài mất mặt!

- Đi đi!

Vương Nhị Mao cười đứng dậy, Chu Lão Căn và đám kẻ nhàn rồi rời khỏi rồi, sau đó lại nhìn xuống hạ đường, thấy người quỳ ở dưới ít ỏi, cười cười, lớn tiếng hỏi:

- Còn lại là những ai đang làm gì, xưng tên ra cho lão tử, để lão tử khỏi phải chào hỏi các người!

Vụ án thẩm tra gần một canh giờ, không có bất kỳ người nào bị đẩy ra giết chết. Trong lòng đám quan viên Lê Dương đã không còn khủng hoảng như trước, nghe Vương Nhị Mao hỏi, nhìn nhau, dựa theo thứ tự xưa nay vẫn hay nói chuyện tự giới thiệu.

Một năm trước thành Lê Dương từng trải qua một thảm họa chiến tranh, cho nên giờ phút này quan viên phối trí khá tinh luyện. Ngoại trừ Quận Thủ Trương Văn Kỳ bị bắt, Quận Thừa Cao Thận chết trận ra, hiện giờ quan viên còn có tên hiệu có Quang sơ Chủ bộ Tào Khai Tế, Thị Tào Chủ bộ Vương Khởi Hiền, Ti Khố Hàn Thủ Chí và hơn mười người khác. Đại bộ phận trong đó đều là năm ngoái thành Lê Dương bị Lý Húc thu phục sau mới lên đảm nhiệm, còn chưa kịp làm xằng làm bậy.

Vương Nhị Mao chủ ý không phải là vì giết người lập uy, cho nên cũng không tỉ mỉ truy xét những việc làm sai trái của những quan viên này, trước tiên sắc mặt y nghiêm nghị, cứng rắn hù dọa một hồi, sau đó mới thở dài, vẻ mặt ôn hòa nói:

- Trương Gia Quân ta luôn luôn không giết vô tội người, năm xưa các người nghe được đồn đại, tám chín phần là do người ta dựng tạo nên. Đám câu quan các người vẫn chưa làm chuyện xấu gì, hôm nay lão tử sẽ tha cho các người...

- Tạ ơn Đại vương, tạ ơn Đại vương ân không giết!

Chúng quan viên cũng không có khí phách giống như Trương Văn Kỳ, khẩn trương quỳ xuống bái tạ.

- Đứng lên đi, chớ có dập đầu liên tục như vậy.

Vương Nhị Mao khoát tay áo, cười ra lệnh.

- Nếu bản quan thả các người, các người phải làm chút chuyện cho bản quan. Phú hộ trong thành này ai có tiền, ai không có tiền, phỏng chừng chỉ có các người rõ ràng nhất!

- Đại ...đại vương nếu cần thu thập tài chính, cứ việc để chúng ta làm!

Chúng quan lại đảm nhiệm nhiều việc, e sợ Vương Nhị Mao là nhất thời kích động, liền nhiệt tình mở miệng trước.

- Ta không đi thu thập tài chính. Ta chỉ cần thu thập gia súc thôi, con la, ngựa, con gì cũng nhận hết. Mấy vị đại nhân lập tức phân công nhau đi đến mấy nhà phú hộ thương lượng với bọn họ, nói lão tử lấy lương thực đổi gia súc của bọn họ. Bao nhiêu thạch gạo một con gia súc, giá cả tùy bọn họ mở.

Nói đến đây, sắc mặt Vương Nhị Mao nghiêm nghị, cứng rắn, nhấn mạnh:

- Nhưng không một ai được che giấu lão tử, nếu có nhà nào có gia súc mà không chịu bán cho lão tử, lại bị lão tử nghe được tiếng gia súc kêu, lão tử lập tức đi vào giết cả nhà già trẻ lớn bé nhà đó, một kẻ cũng không tha!

Chúng quan lại tìm được đường sống trong chỗ chết, nào có dám nói từ “không”, liền kiên quyết nhận nhiệm vụ này. Vì để tránh bọn họ không tận lực, Vương Nhị Mao cố ý lựa ra một vài tinh nhuệ trong đám huynh đệ của mình, một đối một, áp tải bọn họ đi chấp hành. Nhìn thấy nhà ở cỏ tranh thấp bé thì đi qua, thấy đại viện tường cao thì đến gõ cửa.

Phú hộ trong thành chưa từng thấy loại trận chiến như này, nghe quan viên truyền đạt mệnh lệnh, không dám tham lam, tùy tiện nói một cái giá rồi dắt gia súc trong nhà ra, cũng có người khác không biết điều, lén lút giấu la ngựa đi, Trương Trư Bì dẫn người sau nửa đêm lục soát một hồi, hễ là nhà nào dám lén lút giấu gia súc không bán, quả nhiên chặn cửa, giết sạch sẽ.

Suốt cả đêm, thành Lê Dương đều bị gây sức ép đến gà bay chó sủa. Tới sáng ngày thứ hai vào giờ Tỵ, việc lục soát và giết chóc mới chấm dứt. Dù sao nơi đây là một quận trị sở, phú hào trong thành khá nhiều, ắt cả gia súc cộng lại, không ngờ gần bảy ngàn con. Vương Nhị Mao rất giữ lời, quả thực sai người mang lương thực trong nhà kho Lê Dương ra, thông tri nhóm phú hộ tiến đến lĩnh, già trẻ không gạt, tuyệt đối không thiếu một cân. Đồng

thời cũng cấp tiền mặt trả thù lao cho phú hộ đã bán la ngựa, mở rộng cửa nhà kho, xát gạo, lúa mạch, ngũ cốc phân phát cho dân chúng trong thành.

Lần này, dân chúng Lê Dương có thể sống qua cả năm không phải lo, phần chần vui sướng đến mức không để ý đến mùi máu trong không khí. Dìu già dắt trẻ tiến đến lĩnh lương thực, chỉ sợ nhà mình ít người, hoặc là lĩnh thiếu lương thực. Ban trưởng Triệu Quải Tử cũng phần chần tinh thần, hết sức duy trì trật tự. Phát hiện có tên du côn vô lại nào lòng tham không đủ, lĩnh xong rồi lại còn đến mạo lĩnh, lập tức bắt lấy, giao cho nhóm “hảo hán” xử lý. Chúng “hảo hán” căn bản không hiểu hình phạt nặng nhẹ cái gì, hễ là bắt được tên nào tham lam, thì đều chém một đao vào đầu. Hơn mười đầu người máu chảy đầm đìa bị chặt xuống, không còn kẻ nào dám lấy thân thử nghiệm nữa, tất cả đều nghiêm chỉnh trật tự xếp thành hàng ngũ ngay ngắn đi lĩnh lương thực.

Phát lương thực một ngày đêm, lương thực tại nhà kho Lê Dương cũng chỉ giảm bớt một phần, sáng hôm sau, dân chúng ở chung quanh thành Lê Dương ba mươi dặm nghe được tin tức đều chấn động, dìu già dắt trẻ kết đội mà đến, không đợi Vương Nhị Mao ra lệnh, đám người Triệu Quải Tử không dám cự tuyệt, căn cứ theo nguyên tắc làm việc thiện, phàm là đến lĩnh lương thực đều phát đầy túi. Như thế, bên trong thành ngoài thành không khí hết sức náo nhiệt, gần như là nơi chốn đều vui mừng, chỉ trông mong quan viên vĩnh viễn đừng đến, để nhóm “hảo hán” vĩnh viễn trông coi kho lúa.

Ngày vui mừng trôi qua mau, hành động phân phát lương thực kéo dài đến bốn ngày rồi, tới ngày thứ năm, thám mã và dân chúng đồng thời đưa tin tức đối viện Hoàng Hà có rất nhiều quan quân. Cùng lúc đó, một đội binh khác mang cờ hiệu quận binh Võ Dương cũng đã chạy tới Thang Âm, cách thành Lê Dương chưa tới năm mươi dặm.

Vương Nhị Mao nghe hỏi, lập tức sai người ngừng việc phân phát lương thực, trưng tập tráng sĩ trong thành, lấy gạo xát trong nhà kho Lê Dương

thành từng bao, chất đầy trên lưng gia súc mà nhóm phú hộ trong thành đã “bán hàng từ thiện”, lập tức thả Trương Văn Kỳ trong đại lao ra, giao hết quan bào, ấn tín và cả sổ sách phân phát lương thực cho gã, để gã giữ mà báo cáo kết quả công tác với triều đình.

- Người mở nhà kho Lê Dương, phân phát lương thực, cứu mấy vạn dân đói, cũng là một hành động trượng nghĩa!

Ở trong đại lao đông lạnh vài ngày, Trương Văn Kỳ sớm không còn kiêu ngạo như trước, thở dài, thấp giọng cảm thán.

- Nhưng tính mạng của Trương mỗ cũng vì nghĩa cử của người mà bị chôn vùi rồi, còn dùng ấn tín này làm gì nữa. Không bằng trước khi quan quân đến người hãy cho Trương mỗ một đao, để Trương mỗ có thể ăn nói với người ta!

- Ta thấy bản tính của người có vấn đề.

Vương Nhị Mao mặc lại trang phục thổ phỉ, ngữ khí nói chuyện cũng biến đổi theo.

- Cũng không ai thấy, chẳng lẽ người sẽ không nói đã âm thầm triệu tập cấp dưới, thừa dịp ta không kịp đề phòng, một lần nữa đoạt lại thành Lê Dương về hay sao? Đừng có nói từ trước tới giờ người chưa từng lừa gạt cấp trên đấy, chắc là người cũng phải dối trên lừa dưới thì mới có thể làm được chức Quận thủ này!

- Người, người...

Trương Văn Kỳ bị nói đến mức không phản bác được lời nào, lắp bắp nửa ngày, dậm chân, xoay người trở về nha môn. Vương Nhị Mao nhìn theo bóng lưng gã, cười cười, trở mình lên ngựa, suất lĩnh bộ hạ, đuổi gia súc, trùng trùng điệp điệp, thẳng đến Tây Môn.

Ra khỏi Tây môn, chẳng khác nào đã trả lại thành Lê Dương và nhà kho Lê Dương cho quan quân rồi. Trong lòng Trương Trư Bì có chút không đành lòng, hạ thấp giọng hỏi:

- Nhị Mao huynh đệ, chúng ta thật sự không phóng hỏa hay sao? Cứ để lại nhiều lương thực cho người của triều đình hay sao, bọn chúng có thể ăn đủ nhiều năm đấy!

Vương Nhị Mao cười khở lắc đầu, thấp giọng đáp lại:

- Người không nghe câu quan nói sao, Dương Huyền Cảm không hỏa thiêu, Lý Húc không hỏa thiêu, nếu hai ta làm một mồi lửa đốt nhà kho Lê Dương, trở lại trong đầm Cự Lộc, gặp các huynh đệ đã từng đào đất mà ăn bề ngoài rất sáng khoái đấy, nhưng nói không chừng khi chúng quay lưng lại đâm chúng ta ấy chứ!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Thu (33)

C

hủ ý của Trương Trư Bì không phải là muốn phóng hỏa đốt lương thực, mà vì lo lắng sau khi trở về sẽ không có cách báo cáo kết quả cho Đại đương gia. Nghe Vương Nhị Mao nói như thế, trong lòng gã cảm thấy hết sức chí lý, đầu gật gù, hạ giọng phụ họa:

- Cũng đúng, dám huynh đệ đầm Cự Lộc chúng ta có kẻ nào là không xuất thân từ làm ruộng mà ra chứ? Xưa nay kẻ nào dám mang thức ăn thừa của mình đi nuôi súc vật, đều phải nhận lấy sự xem thường của mọi người. Như thế chỉ cần một ngọn lửa của hai chúng ta hàng vạn số lương thực kia sẽ bị chúng ta thiêu rụi, nửa đời sau hai chúng ta đừng hòng được được sống như con người nữa!

- Thế còn mệnh lệnh của Cửu Đương Gia, chúng ta phải tính sao đây?

Viên Thủ Tự tính cách cẩn thận, khẽ nhắc nhở.

- Cửu đương gia và Vương đương chủ sẽ chẳng còn xem nhau như huynh đệ ruột nữa!

Vài tên thân binh khác cười ha ha mà trả lời thay Vương Nhị Mao. Đều xuất thân từ cái khổ, giết người sẽ chỉ trong nháy mắt, nhưng nếu thật sự để Vương Nhị Mao châm hỏa vào nhà kho Lê Dương, không chừng mọi người chẳng kẻ nào dám hạ thủ. Thế nên cứ tỏ ra u mê đi, dù sao trên lưng của hơn bảy ngàn con gia súc toàn bộ đều là bao gạo xát. Có thu hoạch lớn như thế này để mang về doanh trại, cho dù có là Trương đại đương gia đi chẳng nữa cũng không thể nói rằng chúng ta kháng lại mệnh lệnh được.

Vương Nhị Mao cười, xem như đã ngầm thừa nhận quan điểm của mọi người. Trên thực tế, đối với việc rút cuộc Trình Danh Chấn có lấy quân pháp ra để trừng phạt chính mình hay không, trong lòng y thật ra cũng không rõ. Trải qua đêm tân hôn kia đã biến Tiểu Cửu Ca không còn là Tiểu Cửu Ca ngày trước nữa rồi, hẳn trở nên ngày càng lý trí, càng trầm lắng, càng nhạy bén hơn. Giống như thanh bảo đao được rút ra khỏi vỏ, lợi hại đến đáng sợ, lạnh như băng đến nỗi khiến người phải khiếp sợ. Cho dù là Vương Nhị Mao, cũng khó mà đoán trước được rút cuộc thì thanh bảo đao này sẽ bổ về phía nào.

Đang giữa lúc cười nói, phía sau, ngay gần cửa thành Lê Dương ở phía sau lưng đột nhiên vang lên tiếng ồn ào, có khoảng mười tên đàn ông, trên tay mỗi tên có mang theo một cây thủy hỏa côn, hét to đuổi theo đoàn ngựa thồ.

- Thét to thật, quả đúng là hiệu lực cho triều đình nhanh nhất!

Trương Trư Bì nhăn mũi một cái, đôi tay vươn đến nắm lấy chuôi đao bên hông một cách nhanh chóng. Thả Thái Thú Trương Văn Kỳ ra, là do mọi người cảm thấy người này chính là một tên một sách, căn bản không thể gây ra bất kỳ nguy hại nào cho các huynh đệ. Làm như vậy chỉ vồn vện xuất phát từ chỗ coi trọng, tuyệt đối không có nghĩa yếu đuối. Nếu như tên một sách Thái Thú chẳng biết tốt xấu, mọi người chẳng ngại giết quay đầu trở lại, làm cho quận thủ nha môn một lần này bị rưới đầy máu người.

Dù sao cũng là trải qua sự huấn luyện một cách tinh nhuệ, không chờ đợi hai vị Trương, Vương hạ lệnh; nhóm lâu la phụ trách hậu điện đã nhanh chóng triển khai đội hình chiến đấu. Chỉ cần kẻ truy kích tiếp tục tiến đến gần, đám lâu la sẽ cho bọn chúng nếm mùi tấn công của kỵ binh.

Thấy được tình hình trên, một người đàn ông xuất hiện từ trong thành lập tức dừng bước. Vừa lôi thanh thủy hỏa côn từ trong tay ra giờ lên cao vừa thở hồng hộc mà hô lên:

- Vương, Vương tướng quân, chúng tiểu nhân tiến đến xin nhập bọn, xin Vương tướng quân tiếp nhận.

- Nhập bọn?

Vương Nhị Mao nhú mày, chưa dám tin vào những gì chính tai mình nghe thấy. Huynh đệ của Đầm Cừ Lộc bắt nguồn từ hai nguyên nhân mà ra, một là lưu nhân bị quan phủ đẩy vào đường cùng chủ động tới gia nhập, thứ hai đó chính là dân chúng bị bắt về. Thành Lê Dương vừa mới phân phát lương thực, đám dân chúng không thể nào đến được đó nhanh như vậy được. Mà chịu ảnh hưởng của Trình Danh Chấn, con người của Vương Nhị Mao vốn xem thường những gã nông dân chưa qua huấn luyện, cho nên cũng quyết không bắt chẹt dân chúng nhằm giữ lấy thanh thế để làm gì.

Đám đàn ông không nhận được sự đáp lại, cảm thấy không cam lòng mà lớn tiếng ồn ào:

- Vương, Vương tướng quân, ngài, ngài không còn nhận ra chúng ta nữa sao. Chúng ta, chúng ta thay ngài tuần tra khắp phố. Chu đại ca, ngài còn phái Chu đại ca làm lão đầu của chúng ta nữa.

Chuyện này, cuối cùng thì Vương Nhị Mao cũng đã nhớ ra rồi. Đám nhân rồi đó đã từng từ bỏ tính mạng của mình để cầu tình thay tên một sách Quận Thủ, sau đó lại được mình tạm thời sử dụng để đi duy trì trị an. Khâm phục sự can đảm của đối phương, y cười to vỗ tay, lớn tiếng nói:

- Ta chính là thổ phi đây, các người đến gia nhập, không sợ quan phủ sau khi biết được sẽ thiêu rụi nhà của các người sao?

- Haiz! Đều là những người no bụng rồi, cả gia đình chủ nhân không đói, làm gì có nhà để người ta thiêu nữa cơ chứ!

- Những người mà Vương tướng quân mang theo đều là những vị lục lâm hảo hán cả, chúng ta đây chấp nhận nhập bọn, một đao giết kẻ giàu có giúp

kẻ nghèo khổ.

- Ngài phát lương thực cho chúng ta, chúng ta không biết phải báo đáp ra làm sao, chỉ biết mang cái mạng này dâng cho ngài!

Đám hán tử kia vừa lau mồ hôi vừa đáp lại một cách hỗn loạn.

Khó mà được người tán tán thưởng như vậy, Trương Trư Bì, Chu Lão Căn Nhi, Liễu Lão Tam.v.v..ai nấy đều xấu hổ đến đỏ cả mặt, ngẩng đầu lên đôi mắt trông mong nhìn Vương Nhị Mao, mong sao y có thể đáp ứng.

Không dám phật ý mọi người, Vương Nhị Mao trầm ngâm giây lát, rồi nghiêm mặt truy hỏi đến cùng:

- Bọn người biết cười ngựa chứ?

- Cười không được tốt cho lắm, cười đại thôi!

Có một nam tử khá là khôi ngô khoảng độ trên ba mươi tuổi đi đầu trả lời.

- Chúng ta đều xuất thân từ những kẻ dốt lừa thuê, dỡ hàng mà ra cả, chúng ta cũng đã vứt bỏ nó rồi. Nếu như Vương tướng quân không chê bọn ta, bọn ta nguyện làm kẻ tôi tớ cho ngài. Chở lương thực hay bưng trà rót nước cũng được, dắt ngựa khuân vác cũng được, cứ cái gì có thể làm để kiếm ăn đều được!

Thì ra là đến chỗ của ta để nói chuyện kiếm ăn đây mà! Vương Nhị Mao cười thầm trong bụng. Sau một hồi suy nghĩ, tiếp tục hỏi:

- Thế trong số các người kẻ nào quen thuộc với địa hình xung quanh Lê Dương không, ý ta là ngoại trừ quan đạo ở bên ngoài ra, tất cả các con đường lớn nhỏ khác đều biết rõ cả chứ?

Đám hán tử nghe vậy, nét mặt ai nấy đều tỏ ra hết sức tự tin.

- Nghe ngài nói như vậy, bọn ta nếu đã từng kiếm sống bằng nghề dắt lừa thuê, sao có thể không nắm rõ đường lối gần đó được cơ chứ? Ngài nói ra nơi muốn đến đi, chúng ta sẽ dẫn đường, cam đoan sẽ giúp ngài đỡ mất cả một phần sức lực.

- Thế thì hãy đến cuối của đội ngũ, mỗi người chọn lấy một con ngựa đi, làm người dẫn đường cho ta vài ngày trước đã đi!

Vương Nhị Mao vung tay lên, lớn tiếng mà ra lệnh.

- Vâng!

Đám nhân rồi kia mừng rỡ hết sức, đáp lên một tiếng, đến thẳng cuối đội hình mà đếm lấy khoảng chừng trăm con ngựa. Trương Trư Bì sợ có kẻ gian tế thừa dịp này mà len vào, nhíu đôi mày, ghé sát vào tai Vương Nhị Mao mà nhắc nhở:

- Bọn họ trung thành với Trương Văn Kỳ như thế, có khi nào...

- Nếu như con một sách Thái Thú đó biết nghĩ đến kế dùng gian tế, còn có thể để chúng ta đánh hạ quận thành hay sao?

Vương Nhị Mao lắc lắc đầu một cách đĩnh đạc, trả lời như thể không màng đến việc đó.

- Bọn này biết cảm ơn, đều là những kẻ có khiêu hiểm có. Nếu như không tin thì nhà ngươi cứ chờ đó mà xem, trong vòng ba tháng, mỗi tên trong số bọn chúng đều sẽ khiến ngươi đỏ cả mắt!

Nhìn thấy y tự tin như thế, Trương Trư Bì cũng chẳng dám nói thêm bất cứ điều gì khác nữa. Sau một hồi, đám hán tử kia đã chọn ngựa cho mình xong xuôi cả rồi, nhảy nhót chạy đến chỗ của Vương Nhị Mao mà nghe lệnh. Vương Nhị Mao xem xét đoàn thân binh ngay sau lưng mình, điểm tay chọn lấy Chu Lão Căn:

- Đủ rồi, Lão Căn Nhi, ta giao cả bọn chúng cho người. Dù sao người cũng theo chân bọn chúng lăn lộn lâu nhất. Người cũng đừng làm Hỏa trưởng nữa, trực tiếp thăng lên chức đội trưởng thân binh.

Không đợi cho Chu Lão Căn lấy lại tinh thần bởi vận khí quá tốt này, y đã nhanh chóng quay đầu về phía kẻ nhân rồi khôi ngô vừa có câu trả có trật tự nhất kia:

- Người tên gì, có biệt danh gì không? Báo cáo lên đây, mang cả tên của hết thầy đám huynh đệ này báo cho Chu đội trưởng. Người làm đội phó cho hãn, có bất kỳ việc gì cũng đều phải báo lên cho đội trưởng, để hãn thay các người làm chủ.

- Bẩm tướng quân, ta tên là Hùng Khoát Hải!

Tráng hán trung niên mới vừa rồi tự cho rằng mình “cưỡi ngựa không được tốt cho lắm, chỉ biết cười sơ sơ thôi” kia lên tiếng đáp.

Tên này đáng vẻ khôi ngô, vẻ ngoài nghiêm chỉnh ngay ngắn, mỗi nhịp giơ tay vươn chân đều mang theo mình một khí phách mạnh mẽ. Vương Nhị Mao thích kiểu người như vậy, khẽ cười, kèm theo là một vẻ mặt hết sức ôn hòa mà nói:

- Ta giao đám huynh đệ này cho Chu Lão Căn và người đấy. Người hãy quản lý bọn họ cho thật tốt. Hãy cứ làm thân binh cho ta trước cái đã, đợi khi nào đã quen thuộc với việc lăn lộn cùng mọi người rồi, ta sẽ phân công các người vào việc khác tốt hơn.

- Tạ ơn Vương tướng quân!

Hùng Khoát Hải ở trên lưng ngựa ôm quyền thi lễ, hai tay thả lỏng dây cương, hai chân ghì chặt dẫm mạnh lên bàn đạp.

Điều bộ này xem ra gã là một tay cười ngựa hết sức điêu nghệ, làm gì có sơ sơ đâu. Vương Nhị Mao mừng thầm trong lòng, trước tiên để Hùng Khoát Hải theo ngay cạnh mình, vừa đi trên đường vừa chậm rãi mà nói chuyện. Cứ thế cười ha hả mà nói chuyện phiếm suốt cả hơn một canh giờ, quan sát chung quanh, rồi đột nhiên hạ thấp giọng xuống dò hỏi:

- Lão Hùng, người xem thử chung quanh đây là đâu, cách thành Lê Dương còn bao xa nữa?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Thu (34)

H

ùng Khoát Hải ngồi trên lưng ngựa ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua, rồi liền đưa ra kết luận:

- Trông qua địa hình, hẳn sắp đến được Bác Vọng rồi, cách thành Lạc Dương còn khoảng bốn mươi dặm nữa. Trên lưng đàn gia súc của chúng ta toàn chất lương thực, tướng quân xem hay là chúng ta cứ cho bọn chúng dừng lại nghỉ chân một chút cái đã. Đám vật cưỡi tuy có sức lực, nhưng thật ra vẫn nên quý trọng, nếu như cứ cái đà đi mà không ngừng nghỉ như vậy, đi chưa đầy ba ngày đã châu diêm vương cả rồi.

Vương Nhị Mao khẽ gật đầu:

- Nếu vậy thì cứ dừng lại cái đã! Thủ Tự, người đi truyền lệnh, bảo đám huynh đệ cho lũ gia súc ăn uống no nê ngon lành một chút, sẵn tiện cho chúng uống ngụm nước mát nữa!

Viên Thủ Tự đáp lên một tiếng, quay người ra truyền lệnh một tiếng. Vương Nhị Mao nhảy xuống khỏi ngựa, vừa nhìn đồng tuyết trắng xóa ở chung quanh, vừa dạo bước một cách chậm rãi. Hùng Khoát Hải mới đến đã nhận được sự tín nhiệm, trong lòng vô cùng cảm kích, tay cầm thủy hỏa côn theo sau y chẳng rời lấy một tấc, lo sợ bản thân một phút lơ là, sẽ có tên thích khách bay ra từ trong cánh đồng tuyết.

- Không cần phải đi theo ta, người cũng nghỉ ngơi một chút đi!

Vương Nhị Mao cũng chẳng buồn ngoảnh đầu lại, hạ giọng mà nói.

- Vâng, tướng quân đại nhân!

Hùng Khoát Hải rất vui vẻ nghe lệnh, nhưng chân cũng không hề dừng lấy một bước. Cứ thế nhắm mắt mà theo đuôi, không hề chậm lại dù chỉ nửa bước.

Vương Nhị Mao chưa bao giờ có được cái cảm giác như bây giờ, trong phút chốc vẫn chưa thể quen cho lắm. Dừng bước lại, y cười dằn dò:

- Ta chỉ là một tên Đường chủ Đầm Cự Lộc, chức vụ trong quân cũng chỉ vồn vện là cái chức Đô úy mà thôi, chẳng phải là tướng quân gì, càng không phải là cái chức đại vương. Từ nay về sau người đừng gọi bậy như vậy nữa, cũng là để tránh cho kẻ khác chê cười, mau đi xem chừng đám huynh đệ của nhà người đi. Lần đầu tiên gia nhập, bọn họ vẫn chưa chắc gì có thể chịu đựng nổi cái vất vả như thế này đâu.

- Cũng chỉ là do đói một chút thôi, ăn no một chút thì cũng sẽ quen ngay thôi, bình thường chỉ cần có một cái động tò vò là đã có thể ngủ được rồi, có biết hai chữ khổ cực là cái gì đâu chứ!

Hùng Khoát Hải nhoẻn miệng cười, không chịu rời khỏi Vương Nhị Mao.

Trương Trư Bì cũng nhận ra tên này quả không hổ danh hảo hán, miệng cười cười tiến lên phía trước, hạ giọng giải thích:

- Vương Đô Úy đã quen với thói quen của một kẻ đi bộ rồi, hắn vừa đi bộ vừa tính kế, người không cần phải theo hắn nữa, cũng là để tránh không khiến suy nghĩ của hắn bị rối loạn cả lên.

Hùng Khoát Hải giờ mới có thể hiểu rõ ban đầu gã đã gây cản trở cho thủ trưởng, miệng cười gãi ót một cách ngây ngô, rồi ngượng ngùng mà đi khỏi. Đợi bóng lưng của gã vừa xa hơn được một chút, Trương Trư Bì đã tiến gần hơn Vương Nhị Mao một chút nữa rồi, thương lượng với đối phương một cách nhỏ nhẹ:

- Vương huynh đệ, xem cái kiêu của người lại cân nhắc kẻ bề trên nữa rồi. Định thu nhập ai sao, chúng ta ôm cở đi đánh thỏ, không thể chậm trễ được!

Nghe lời này, Vương Nhị Mao khẽ gật đầu:

- Vẫn là Trương đại ca hiểu ta nhất, chỉ có một câu thôi đã có thể nói lên hết những gì trong đầu ta đang suy nghĩ. Ta còn nhớ vào mùa xuân, đám người Đạu Kiến Đức khi ấy vừa mới vào quận Võ Dương, đã bị Ngụy Trưng đánh lén ngay tại gần Bác Vọng này. Chúng ta cũng sắp đi vào trong quận Võ Dương rồi, e rằng trên đường sẽ lại gặp nhiều trắc trở.

Trương Trư Bì liền nhú mày, nét mặt hiện đầy vẻ lo âu:

- Người nói hoàn toàn có lý. Chúng ta chỉ có ngàn người, lại mang nhiều gia súc và lương thực theo như vậy, bất luận kẻ nào nhìn vào cũng phải lăm le thêm thuồng. Tuy nhiên hai tên Ngụy Trưng và Ngụy Đức Thâm có mang theo quận binh ở ngay gần Thang Âm, trong phút chốc chưa chắc gì có thể đuổi theo kịp!

- Chúng ta muốn trở về thì bắt buộc phải băng qua Phồn Thủy và Ngụy Huyện!

Vương Nhị Mao nhặt một cành cây khô lên, vẽ băng quơ vài nét trên lớp tuyết, đại khái có ý trông như một tấm bản đồ vậy. Ngụy Trưng vẫn gần với Ngụy huyện hơn chúng ta, nếu như hản quay trở lại để truy đuổi, rất dễ dàng đã có thể ngăn chúng ta từ phía trước. Mặc dù hản không đích thân truy đuổi, những tên khác của quận Võ Dương nghe nói người của chúng ta ít, có khi nào sẽ quay trở về đây tìm chúng ta hay không vẫn còn chưa biết được!

- Thế, thế thì chúng ta phải làm sao đây?

Trước khi Trình Danh Trấn chưa vào đầm, Trương Gia Quân đánh giặc từ xưa đến nay là do bộc phát nhất thời, rất hiếm khi làm những chuyện có kế

hoạch mang tính bí mật kỹ lưỡng. Trương Trư Bì cũng đã quá quen với những ngày tháng không cần phải bận tâm lo nghĩ, nhất thời vẫn chưa thể thay đổi thói quen lâu ngày này, ngay lúc này lại gặp phải rắc rối, điều duy nhất có thể làm đó là ngồi nhâm nhi nổi u sầu.

Vương Nhị Mao ngẫm nghĩ một hồi, rồi nói một cách trịnh trọng:

- Ta đề nghị hai chúng ta phân chia binh lính, người mang theo tất cả số la ngựa, đồ quân nhu đang có đi theo phía sau. Ta mang theo năm trăm huynh đệ, mở đường cho người. Bất luận kẻ nào cản trở chúng ta, ta cũng sẽ cho để cho máu kẻ đó trải đường cho người đi.

- Người, ý của người là, ra tay trước để tránh nguy?

Tuy Trương Trư Bì không hiểu gì nhiều về cách bài binh bố trận cho lắm, nhưng tốc độ phản xạ vẫn luôn nhanh nhất. Vừa nghe Vương Nhị Mao nói, đã đoán được ngay rằng y muốn chủ động đi tìm gây sự với Ngụy Trưng. Chỉ kinh ngạc mà mở to hai mắt, gương mặt đã nói rõ sự nghi ngờ không tin của mình.

Sau một hồi lâu, thấy Vương Nhị Mao không trả lời, gã nuốt dòng nước bọt đang đông như đá, miệng ho ra sương tỏ ý nhắc nhở:

- Theo thám báo báo cáo, đám người Ngụy Trưng mang theo tận năm, sáu nghìn nhân mã. Người lại chỉ mang theo năm sáu trăm huynh đệ đi, ổn chứ?

- Chỉ có người biết ta mang theo năm, sáu trăm huynh đệ, người ngoài sao có thể đoán được?

Vương Nhị Mao cười hỏi lại, rồi mới xuống giọng giải thích:

- Bọn chúng người đông, nhưng đã đi cả mấy ngày trời tuyết, người ngựa kiệt sức. Mặt khác, bọn họ chưa chắc gì có thể đoán ra chúng ta chủ động buông tha cho Lê Dương, không chừng lúc này đang tính toán làm như thế

nào để có thể một dịp công thành cùng với binh mã của triều đình nữa. Thừa dịp không ai để ý, ta để Hùng Khoát Hải giúp ta một tay tìm đường tắt, để lên đến sau lưng của Ngụy Trưng, sau đó lập tức cho kỵ binh xông xáo tiến lên, bảo đảm sẽ đánh cho hắn không kịp trở tay!

- Thế người hãy mang thêm nhiều gia súc nữa. Thà rằng phải bỏ bớt lương thực lại trên đường đi, còn hơn phải bỏ mạng!

Lá gan của Trương Trư Bì cũng không nhỏ chút nào, nghe Vương Nhị Mao nói quả quyết như vậy, liền góp ý giúp cho y.

Wương Nhị Mao gật đầu:

- Gỡ thêm cho một ngàn con ngựa ra đi. Mang lương thực chất lên lưng của những con gia súc khác. Chỉ cần ta đành cho hai tên Ngụy Trưng và Ngụy Đức Thâm tan tác rồi, những kẻ khác của quận Võ Dương chắc chắn sẽ không bao giờ dám trêu chọc chúng ta thêm lần nào nữa. Như vậy, người và các huynh đệ có thể từ từ mà đi, không cần phải lo âu hay hoảng sợ gì nữa!

- Thế, thế thì người phải cẩn thận một chút. Tên Ngụy Trưng vốn khét tiếng cứng đầu!

Trương Trư Bì khẽ gật đầu, đắn đo một cách trịnh trọng. Gã hiểu rõ sở dĩ Vương Nhị Mao làm như vậy, tất cả là vì để xem xét cho Đàm Cự Lộc. Lúc này người trong đầm càng ngày càng nhiều, số lương thực này liệu có thể vận chuyển một cách an toàn hay không, đối với sự sống còn trong nay mai của họ là rất quan trọng.

Hán tử trong gian hồ, không được phép lễ mễ chậm chạp. Vương Nhị Mao gật đầu cười, thay cho lời cảm ơn. Rồi liền ngửa mặt lên trời mà thở hắt ra một tiếng, bước nhanh qua chỗ các huynh đệ đang ngồi nghỉ mệt. Ngụy Trưng, đây chính là kẻ nổi danh cứng đầu khó chống đỡ nổi. Tên này thật sự có giống với lời đồn thổi không? Y không thực sự tin cho lắm, y thực sự muốn xác thực một chuyến xem sao.

Một lớp sương trắng dừng ở phía sau y, kéo dài mãi mà không chịu tiêu tan,
kéo dài mãi mà không chịu tiêu tan.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (1)

N

gồi trong quân trường, nghe bên ngoài tiếng gió gào thét, Trương sử quận Võ Dương Ngụy Trưng sống một ngày như bằng một năm.

Đã bị vây ở trong đông tuyết sáu ngày rồi, lửa giận và sự nhẫn nại của các huynh đệ đã lên tới cực điểm, mỗi buổi sáng thức dậy, Ngụy Trưng đều thấy một đông quạ đen chết ở bên ngoài trường. Sáng sớm mờ mờ, chung quanh quân trường đập liên hồi, ít nhất cũng có hơn bảy trăm con, xác chết màu đen cùng với tuyết trắng tạo thành một màu sắc đối lập, làm người ta nhìn thấy mà sồn tóc gáy.

Rốt cuộc là ai làm chuyện này, Ngụy Trưng cũng không có lòng truy cứu, y chỉ cười cười lắc đầu, bỏ qua chuyện này sau đầu. Thành Lê Dương đã gần trong gang tấc rồi, y không hy vọng vào lúc này lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Ngoài ra, Ngụy Trưng cũng hiểu được là mình phải kiên trì phối hợp với hành động của triều đình tiến hành thu phục Lê Dương đã làm cho nhiều người tức giận, không chỉ là sĩ tốt bình thường vốn có ý nghĩ tốt với vị Trương Sử đại nhân, mà ngay cả những quan quân cấp thấp xưa nay có thể nói với cấp trên được vài câu, giờ phút này chỉ sợ cũng hận không thể ném y ra ngoài trường vải, để y bị gió tuyết làm đông chết bên ngoài.

Đích xác, Ngụy Trưng cái gì cũng hiểu, y hiểu oán khí trong bụng nhóm sĩ tốt, cũng hiểu nỗi khủng hoảng và tuyệt vọng trong lòng quan quân, nhưng y vẫn không có đường lui. Y là Trương Sử của Quận Thủ quận Võ Dương Nguyên Bảo Tàng, ở mức độ nào đó, Nguyên Bảo Tàng chính là chủ công của Ngụy Trưng y, y chính là gia thần của Nguyên Quận Thủ, kẻ sĩ chết vì người tri kỷ, còn đây là tiêu chuẩn quy tắc của đại trượng phu lập nghiệp trên đời. Nếu đã nhận lễ vật của Nguyên Bảo Tàng, thì sẽ phân ưu thay đổi

phương. Cho nên bất kể là có thể đoạt lại Lê Dương hay không, có phải là đối thủ của lưu tặc hay không, y cũng phải toàn lực đánh một lần.

Nếu bất hạnh chết trước trận, y sẽ dùng tính mạng để thực hiện lời hứa của mình, từ nay về sau sẽ không phải thấy Nguyên Bảo Tàng bị triều đình tróc nã hạ ngục mà áy náy trong lòng nữa, cũng không cần phải phiền não vì tương lai và tiền đồ của Đại Tùy. Trên thế giới này, đối với một số người, chết vĩnh viễn còn dễ dàng hơn sống, chết là một hình thức giải thoát, không còn tồn tại bất cứ trách nhiệm gì, mà sống, thì nhất định phải lưng đeo chức trách.

Hiện giờ ở trong quân doanh, mang tâm tư liều chết đánh cược một lần không chỉ có một Ngụy Trưng, mà còn có đám người Huyện thừa Phồn Thủy Bao Văn Thăng, Tư Khố Ngô Ngạn Tổ cũng cùng chung ý tưởng. Quân phản loạn lên ở ngay trước mắt, sau đó không đánh mà thắng giành được nhà kho Lê Dương. Đây là tội quá lớn, chỉ sợ không một ai có thể tránh được số mệnh lấy cái chết để chuộc tội. Nếu như có thể oanh oanh liệt liệt đánh một trận với đám giặc cỏ, bất kể thắng hay bại, mọi người cũng sẽ tận lực. Nếu may mắn không chết trận, trước mặt đặc phái viên của triều đình đến hỏi tội, thì còn có thể đúng lý hợp tình hô một tiếng "Oan uổng". Dù sao mọi người cũng là chủ động đuổi giết tới đây, so với án binh bất động thì tốt hơn nhiều. Hơn nữa với thời tiết kém như này, toàn bộ quan lại quận Võ Dương muốn tận trung vì nước, không ai quay về thành sưởi ấm cả. Đây chính là tinh thần làm hết phận sự đáng được triều đình khen ngợi. Mà dù không được nhắc tới, nhưng không có công lao thì cũng có khổ lao...

- Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi! Giải tán đi, dù sao còn một ngày nữa chúng ta cũng đã đến dưới thành Lê Dương rồi!

Không muốn nhìn sắc mặt những đồng nghiệp như cha mẹ chết, Huyện Thừa huyện Quý Dương Ngụy Đức Thâm đuổi lưng một cái, thấp giọng đề nghị.

Trong quan lại chức vụ tương đối cao ở quận Võ Dương, gã là người duy nhất vui vẻ, như là lúc đầu khi phát hiện mắc mưu cũng hết sức giận giữ, nhưng chỉ qua một buổi tối, đã lại khôi phục như bình thường. Mấy ngày nay chưa biết tương lai ra sao, trên mặt trong lòng của mọi người đều hết sức bi thảm, chỉ riêng gã vẫn ăn đủ no, ngủ rất ngon, giống như không đếm xỉa đến bất cứ chuyện gì, các đồng nghiệp nhìn thấy mà bức bối. Ngụy Đức Thâm, Huyện Thừa huyện Quý Dương Ngụy Đức Thâm ở trong trường lại giống như cao tăng đắc đạo, chỉ cười cười, ngậm tăm không đề cập tới phương pháp cởi tội như nào.

- Mọi người vẫn nên đi ngủ trước đi, ta xem lại bản đồ lần cuối.

Nghe được đề nghị của Ngụy Đức Thâm, Ngụy Trưng gật gật đầu, thấp giọng đáp lại. Phát hiện giấc cỏ "mất tích" vào lúc ban đêm, Chủ bộ Quang Sơ Trữ Vạn Quân đến gần khu huyện thành thu thập khảo quân vật tư vẫn đi chưa về. Bởi vậy, Ngụy Trưng là nhân vật nòng cốt duy nhất của đội quận binh này, mọi người làm bất cứ chuyện đều nghe theo sai phái của y.

- Ngủ đi, Huyện Thành, nếu như người lại nhìn thấy một đội kỳ binh nào đến, chúng ta không cần sống nữa!

Huyện thừa Phồn Thủy Bao Văn Thăng nhún nhún vai, không sâu không nông đùa một câu. Nếu mấy ngày hôm trước Ngụy Trưng không dùng kế kim thiền thoát xác một chiêu phá được đám giấc cỏ, nói không chừng mọi người bây giờ còn đang dây dưa, mặc dù sẽ bị truy cứu chịu tội, ít nhất sẽ không bị lâm vào tai họa trước mắt, còn có thể vui vẻ. Nhưng hiện tại không giống, đi như nào đều là con đường chết, căn bản không nhìn thấy bất kỳ ánh sáng nào ở phía trước.

Ngụy Trưng cười cười, vô cùng kiên nhẫn giải thích với mọi người:

- Ta là sợ quân địch giờ trò gì đó thôi, từ sau khi xế chiều hôm nay phát hiện mấy tên thám báo xuất hiện trước mặt chúng ta, thì các huynh đệ đã

không còn phát hiện quân địch có bất kỳ động tĩnh gì nữa. Mà thành Lê Dương cách nơi này chưa tới năm mươi dặm, đối với việc dụng binh mà nói, hai quân sắp giao thủ lại rút toàn bộ thám báo lui trở về, tuyệt đối không phù hợp lẽ thường!

Y không đi ngủ, mọi người ai cũng phải nghiêm chỉnh ngồi đó, kiên trì nhìn vài lần trên bản đồ vài lần, ngáp nói:

- Vậy thì không đơn giản, bọn họ ít người, chuẩn bị tử thủ đợi viện quân! Dù sao lương thực ở nhà kho Lê Dương kia cho ngàn tên lưu tặc ăn no bụng cũng đủ trong hai trăm năm đấy.

- Nhân mã của Vương Biện tướng quân đã bắt đầu thăm dò tầng băng trên mặt sông rồi!

Ngụy Trưng ngẩng đầu nhìn người nói chuyện một cái, tiếp tục giải thích nói:

- Giặc cỏ không sợ chúng ta, nhưng chưa hẳn đã dám cứng rắn đối đầu với phủ binh đâu. Ngàn người cố thủ cô thành, cho dù Tôn Ngô sống lại, cũng không chắc thủ được. Ta nghĩ bọn chúng nhất định sẽ thả một mối lửa sau đó bỏ thành mà đi. Dù sao mục đích đã đạt được rồi, thủ hay không thủ Lê Dương không có gì khác nhau!

- Thật là độc ác, cũng may Ngụy Huyền Thành không phải quân sư hại dân hại nước!

Tư khố Chủ bộ Quận Võ Dương Ngô Ngạn Tổ cười khố đánh giá. Giờ phút này trong lòng mọi người đều hiểu được, nhà kho Lê Dương đã mất, tính mạng Phùng Hiếu Từ lão tướng quân đã mất, quan viên và thuộc lại của bốn quận Võ Dương, Thanh Hà, Cấp Quận, Ngụy Quận cũng gần như hoàn toàn bị mất tiền đồ. Nếu như phản quân lại đến dùng độc kế một tay hỏa thiêu kho lúa thì tia hy vọng cuối cùng của mọi người cũng theo đó tan

thành tro bụi. Đến lúc đó, mặc kệ có vô tội thế nào cũng khó tránh phải gánh trách nhiệm bị người ta ném ra chịu tội để bình ổn Thánh giân.

Ngụy Trưng cũng cười, trên mặt lộ ra vài phần thê lương:

- Không phải ta ác, hai quân giao thủ, đương nhiên có bao nhiêu chiêu số phải dùng hết. Năm đó Bạch Khởi chôn giết bốn trăm ngàn Triệu quân, ở trong mắt người đời sau, đương nhiên là thủ đoạn tàn bạo lòng dạ độc ác, nên bị trời phạt. Nhưng đối với Tần quốc ngay lúc đó, cũng đã hoàn toàn đoạn tuyệt hy vọng Đông Sơn tái khởi của kẻ địch.

- Nhưng chúng ta lúc này có biện pháp gì? Giờ phút này nhà kho Lê Dương dù sao cũng đã nằm trong tay kẻ tặc! Hẳn muốn bỏ đi hay giữ lại, đều là chuyện bản thân hẳn tự làm chủ. Mà chúng ta, nên cứ dưỡng tinh thần đầy đủ, gặp chiêu phá chiêu là được.

- Đúng vậy, chúng ta có rầu rĩ đến mấy cũng không có tác dụng, kẻ tặc lại không thương hại chúng ta đâu.

Chúng đồng nghiệp mồm năm miệng mười câu nào cũng lộ vẻ ủ rũ.

Ngụy Trưng không muốn khiến mọi người tiếp tục chịu khổ cùng mình, cười đứng dậy:

- Có lý, ngủ đi ngủ đi dưỡng đủ tinh thần, ngày mai gặp chiêu phá chiêu! Dù sao chúng ta đã đến thành Lê Dương, Vương Biện tướng quân cũng hẳn tới rồi, đến lúc đó cùng hợp binh, Vương Tướng quân sẽ có an bài tình diệu của hẳn.

Nghĩ đến việc còn có thể từ trong tay Vương Biện đạt được chút quân công chuộc lại tội sơ suất, tâm tình của chúng quan lại khá hơn nhiều, một đám thở dài, chậm rãi đi ra cửa quân trường.

Đi tới cửa, huyện thừa Quý Hương Ngụy Đức Thâm do dự một chút, lại tìm lý do dừng bước:

- Ta còn có bản công văn chưa xử lý xong, nếu tối nay Huyện Thành rảnh rồi, có thể cùng xem để hỗ trợ không?
- Cứ đặt lên bàn ta là được!

Ngụy Trưng lòng đang không yên đưa mọi người ra ngoài, tiện miệng đồng ý.

Nhìn bóng dáng các đồng nghiệp đã biến mất trong bóng đêm, Trưởng Sử quận Võ Dương Ngụy Trưng khẽ thở dài, quay người đi vào tiếp tục nghiên cứu hướng đi của quân địch. Dù gì cũng cả đêm yên ổn, hãy để bọn họ đi nghỉ vậy. Ngày mai đi gặp người ở bờ nam Hoàng Hà, còn không biết đối phương sẽ mang theo thánh chỉ giáng tội gì đây? Quay đầu lại, vẫn thấy Huyện thừa Quý Hương Ngụy Đức Thâm còn đứng ở cửa quân trường, như cười như không nhìn mình, Ngụy Trưng bị nhìn mà trong lòng khó hiểu, nhún vai, ngử điệu châm chọc:

- Đức Thâm còn gì chỉ bảo sao? Còn có công văn nào chưa xử lý muốn ta giúp cả đêm à? Ta nhớ mấy ngày trước người ngủ rất ngon lành cơ mà.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (2)

B

ị vây khốn thế, không nghĩ tinh thần lại tỉnh táo vậy.

Ngụy Đức Thâm có thể nhận ra ý cảm tức trong giọng nói kia, nhưng lại không hề tức giận:

- Chúng ta vào quân trưởng nói chuyện đi, nhân lúc ta đang có chuyện muốn nói!

Nghe vậy, Ngụy Trưng hơi sững sờ, chủ động đẩy rèm cửa quân trưởng, chìa tay mời. Ngụy Đức Thâm cũng không nhún nhường, đứng dậy mà đi trước Ngụy Trưng, mắt đảo một vòng, lại đứng dậy ngồi ở vị trí chủ tọa sau soái án, đặt giày bần lên soái án.

Hành vi của gã hết sức khác thường, Ngụy Trưng cũng không dám phát tác, bình tâm ngồi sang một bên, nhìn xem trong hồ lô của đối phương có bán thuốc gì. Khảo nghiệm tính nhẫn nại của Ngụy Trưng chốc lát, quận thừa Quý Hương Ngụy Đức Thâm rốt cục cảm thấy mỹ mãn, cười cười thu lại đôi giày trên bàn soái, thấp giọng trêu chọc:

- Huyền Thành quả nhiên kiếm chế giỏi, không ngờ một chút cũng không tức giận! Chẳng phải vừa rồi ngươi đã mất kiên nhẫn đó sao? Vì sao trước ngạo mạn sau cung kính?

Tâm tư Ngụy Trưng xoay chuyển, sớm đã cho rằng hành vi của Ngụy Đức Thâm khác thường là vì có chiêu gì đằng sau cho mình, nên vô cùng khiêm tốn cười cười, đánh trống lảng, nói:

- Nếu Ngụy Đức Thâm cởi giày ném ra ngoài trường vải, ta cũng có thể nhặt về giúp người. Nhưng nếu người nghĩ ra một kế sách thần kỳ, ta sẵn lòng lạy tạ...

- Quả nhiên là Ngụy Huyền Thành, ta không nhìn lầm người!

Ngụy Đức Thâm cười ha ha, bật dậy từ sau án, chụp bả vai của Ngụy Trưng:

- Thật ra ta không có diệu kế gì cho người cả, nhưng ta có thể cam đoan, bất kể là chúng ta không đánh hạ được Lê Dương, ta và người đều có công không có tội.

- Đức Thâm đang an ủi ta!

Sắc mặt Ngụy Trưng đầu tiên là cứng đờ, sau đó thì biến thành cười khổ:

- Ngụy mỗ thân là Trưởng sử, đương nhiên thuộc lòng quốc pháp. Dựa theo luật lệ Đại Tù, ta và người...

- Luật lệ Đại Tù là định khi thịnh thế, mà lúc này đang là loạn thế.

Ngụy Đức Thâm thu lại nụ cười, thở dài:

- Thật ra ngay từ ngày chúng ta bắt đầu hành quân, ta đã nghĩ thấu đáo, triều đình sẽ không truy cứu định tội chúng ta, bên phía Nguyên Quận Thủ cũng có phương pháp xử lý đầy đủ để gỡ tội cho chúng ta, chỉ có điều nếu không đánh một trận với lưu tặc, trong lòng Ngụy mỗ thật sự không cam lòng, thật không cam lòng mà!

Ngụy Trưng bị lời nói này làm cho chẳng hiểu ra sao, hai mắt mở to, trong ánh mắt tràn ngập tia khó tin. Nếu như không phải gánh vác bất kỳ trách nhiệm gì nữa, chẳng phải là đã cổ vũ tất cả quan viên “tảo môn tiên tụyết”

(1) sao? Nhưng trong mơ hồ, y lại cảm thấy lời nói của Ngụy Đức Thâm có lý, cụ thể có lý ở chỗ nào, y lại không hiểu rõ.

Ngụy Trưng lúc này chẳng qua chỉ là một người mới bước vào con đường làm quan, làm sao hiểu được đạo lý huyền diệu trong quan trường Đại Tù này. Ngụy Đức Thâm nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt của y, lại thở dài, hạ thấp giọng nói:

- Người không phát hiện sao, Trữ chủ bộ đi gom góp vật tư khao quân tại sao vẫn chưa trở về? Mà tai họa lại xảy ra nhiều ngày như vậy, thậm chí ngay cả một bức thư truy hỏi của Nguyên Quận Thủ cũng không có?

Điều này đích xác là khiến người ta nghi ngờ, nhưng liên tưởng đến tình trạng thời tiết, Ngụy Trưng lại chủ động giải thích thay Quận Thủ Võ Dương Nguyên Bảo Tàng và chủ bộ Trữ Vạn Quân:

- Tuyệt lớn như vậy, Nguyên Quận Thủ mặc dù có chuyện dặn dò chúng ta, người đưa tin cũng rất khó chạy tới. Về phần Trữ chủ bộ, nếu không phải hấn vận chuyển vật tư khao quân đến bờ nam Hoàng Hà, Vương Tướng quân cũng không có khả năng xuất binh nhanh như vậy!

- Ha hà!

Ngụy Đức Thâm cười lắc đầu.

- Huyền Thành lão đệ, nếu nói là mưu hoa chính sự, người thật sự khiến Ngụy mỗ khâm phục. Nhưng luận kinh nghiệm quan trường, thì người thật sự kém quá xa. Cùng là đập tuyết, Trữ chủ bộ vận chuyển đồ quân nhu, sao có thể đi nhanh được hơn chúng ta? Có thể nhanh hơn chúng ta, chỉ có thể là gia nô của Quận Thủ đại nhân. Mà Vương Tướng quân sở dĩ chủ động giết qua Hoàng Hà, chỉ sợ không phải nhận hối lộ của Trữ Chủ bộ, mà là bị những người khác trên triều đình đâm vào mông đấy.

- Lời nói này là có ý gì?

Chớp mắt Ngự Trương đứng thẳng lên, cau mày hỏi. Y là một tay Nguyên Bảo Tàng cất nhắc lên, trong lòng không thể nào chấp nhận được người khác có bất kính với ân công của mình. Mà Ngự Đức Thâm nói gần nói xa, rõ ràng là ám chỉ Nguyên Bảo Tàng cấu kết triều thần, một tay che trời.

- Ta còn có thể có ý gì. Hành động này của Nguyên Quận Thủ chẳng những cứu bọn người, hơn nữa cũng đã cứu ta. Ngự mỗ cảm tạ còn không kịp, sao trong lòng lại oán hận chứ!

Ngự Đức Thâm cười lạnh vài tiếng, lại bưng bình ghé miệng trên bàn soái.

- Nguyên Quận Thủ của chúng ta và Tiền thái thú Cấp Quận Nguyên Vụ Bản là đồng tộc, Nguyên Vụ Bản theo kẻ tặc, thân bại danh liệt. Mà Nguyên Quận Thủ của chúng ta lại không chút nào bị liên lụy, thậm chí cũng không hề bị triều đình hoài nghi, điểm này chẳng lẽ Huyền Thành không cảm thấy kỳ lạ sao?

Thái thú Cấp Quận Nguyên Vụ Bản chiến bại bị giết, toàn gia già trẻ đều bị sung làm gia nô người hầu cho Vũ Văn gia, Ngự Trương từng thấy rất rõ ràng. Lúc ấy y cũng từng lo lắng thay cho Đông chủ Nguyên Bảo Tàng, sợ ông ta bị liên lụy, nhưng sự thật chứng minh, triều đình xử lý phản loạn công bằng, không những Nguyên Bảo Tàng không bị liên lụy, mà còn hạ chỉ ca ngợi ông ta lúc ấy đã giữ nghiêm bốn phận, ngăn cản phản tặc tiến vào tấn công quận Võ Dương.

Đương nhiên Ngự Trương hiểu rõ, cái gọi là công lao huyết chiến với phản tặc là không hề có. Phản quân của Dương Huyền Cảm vội vàng tấn công Đông đô, căn bản cũng không có hướng phát triển lên phía bắc, lúc ấy y còn thật sự vui mừng, cảm thấy triều đình là vì trấn an địa phương, cho nên mới cấp một công lao này. Giờ phút này nghe Ngự Đức Thâm nhắc lại, rốt cuộc đã hiểu rõ huyền diệu trong đó, hóa ra không phải là triều đình xử sự

công đạo, mà là Quận Thủ đại nhân mạnh vì gạo, bạo vì tiền, xử lý trơn tru mọi quan hệ từ trên xuống dưới rồi, cho nên mới thông dong tránh được một kiếp.

Nếu như liên lụy quân phản loạn tiến vào cũng không tính là tội lớn, ngẫu nhiên bị quân phản loạn đánh bại, vậy thì tổn chút khí lực cũng có thể trốn tránh được sao? Nghĩ đến điểm này, Ngụy Trưng không kìm nổi cùng Ngụy Đức Thâm thở dài.

- Sớm biết rằng như vậy, ta cần gì phải khiến Trữ Chủ bộ đi địa phương gom góp khao quân vật tư chứ, chỉ cần gửi một phong thư cho Nguyên Quận thủ là được, còn dễ dàng hơn so với việc sử dụng vàng bạc.

- Không thể nói như vậy!

Ngụy Đức Thâm khẽ lắc đầu:

- Một số quyền thần trong triều đình từ trước đến nay là mua bán công bình, già trẻ không gạt. Nguyên đại nhân cầu cứu bọn họ, chắc chắn phải chi ra một khoản tiền rất lớn. Trữ Chủ bộ đi gom góp đồ quân nhu tiếp tế, vừa lúc đụng phải hố này. Nếu Nguyên Quận Thủ đã cầu người giúp đỡ mà không đưa ra được lợi ích gì, vậy thì sẽ không có ai đồng ý ra mặt giúp hẳn vượt qua kiểm tra rồi.

Hóa ra là như thế! Ngụy Trưng trước lắc lắc đầu, lại gật gật đầu, không lời nào để nói. Y không biết mình may mắn tránh được một kiếp, hay là nên cảm thấy phần nộ vì sự cai trị suy đồi của Đại Tùy. Quan viên địa phương không thể so chiến tích, mà là so xem ai đưa được lễ vật tới trước nhiều hơn, cuối cùng những lễ vật này lại đặt lên đầu dân chúng, biến dân chúng và địa phương trở nên lầm than đó sao? Tiếp tục thế này, Đại Tùy này, còn có thể được coi là triều đình sao?

- Huyền Thành lão đệ, không phải ta nói người, người có tài học, chỉ thích hợp với thời thịnh thế, mà đây là loạn thế, người có học vẫn ngược lại

không có tác dụng!

Ngụy Đức Thâm lại vỗ vỗ vai Ngụy Trưng, thăm thía nói:

- Ta hiểu nửa đời người, mới ngộ ra đạo lý này. Nhìn khắp đồng nghiệp Võ Dương, chỉ có người, là đáng để ta nói những lời thật lòng!

Gã dùng lực không nhiều, nhưng Ngụy Trưng lại lão đảo mấy bước lui về sau mới đứng vững được.

- Hài!

Đầu tiên là khẽ thở dài, sau đó mới hạ giọng lãnh giáo:

- Một khi đã vậy, chúng ta còn đánh Lê Dương làm gì, sớm quay về là được, tội gì để các huynh đệ chịu tội ở trong trời tuyết này chứ?

- Cái cần, chính là giả bộ đấy, nếu không, Quận Thủ đại nhân làm sao có thể che mắt được người ngoài!

Ngụy Đức Thâm ha hả cười lạnh.

- Ý tứ của hãn, ta hiểu, là đánh một trận, bất luận là thắng hay bại, đều sẽ bị triều đình chỉ trích, nếu là nhất thời xem xét không chu đáo, bị giặc cỏ lừa gạt, đập tuyết đuổi giết, dẫm cảm đảm nhiệm lại là công lao đấy. Kết quả ưu khuyết điểm tương hỗ lẫn nhau, thiên hạ thái bình rồi!

- Thiên hạ thái bình, thiên hạ thái bình!

Ngụy Trưng cười khổ liên tục, tiến lên vài bước, gạt hết đồ trên án soái xuống, tiện tay vò nát giấy trên bàn, vứt xuống góc lều trại.

- Ta đã biết cuộc chiến này phải đánh thế nào rồi, không phải là lừa gạt sao, sáng sớm ngày mai, ta nhất định bảo các huynh đệ giữ vững tinh thần, để mang lại thể diện cho Quận trưởng Võ Dương chúng ta.

Dứt lời, y không muốn phí tâm tư vào chiến sự gì nữa, liền lôi kéo Ngụy Đức Thâm cùng đi nghỉ ngơi. Một giấc ngủ này vô cùng an tâm, vô cùng chán chường, chỉ hận không thể ngủ thật sâu thật lâu đừng dậy nữa, còn tốt hơn là trơ mắt nhìn giang sơn trầm luân, trơ mắt nhìn bao tâm huyết mà mình dốc lên, từng bước từng bước bị hủy diệt.

Lúc trời sắp sáng, Ngụy Trưng trong lúc mơ màng ngủ nghe được tiếng kèn, cũng lười phản ứng, y trở mình, tiếp tục ngủ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (3)

T

iếng kèn vừa vang lên, Vương Nhị Mao lập tức rút hoành đao bên hông ra, nắm trong tay giơ nghiêng cao lên. Viên Thủ Tự, Chu Lão Căn và đám thân binh cũng làm động tác giống như chủ tướng, cầm đao giương thành hình đuôi én, đồng thời ra sức đập bàn đập. Đây là tư thế khinh kỵ xung kích mà Trình Danh Chấn dạy, kết hợp với tốc độ của chiến mã, có thể thuận tiện thiết mở bì giáp và thân thể của kẻ địch.

- Âm ầm ầm ầm...

Hơn năm trăm người có hơn một ngàn năm trăm con chiến mã, tốc độ nhanh tựa như trận cuồng phong, vó ngựa mang theo tuyết động, dưới ánh nắng sớm cuộn cuộn lao về phía quân doanh đơn độc đứng trước.

“U..ú.....”

Tiểu tốt quân binh đang trực vội thối kèn lên, nhưng lại không thể nào làm cho mình và đồng hữu thêm can đảm cũng không thể gọi nhiều người đến để kháng cự. Thấy thiên quân vạn mã sắp đập lên đầu mình, gã sợ tới mức rú lên một tiếng thảm thiết, ném kèn, bỏ chạy trốn chết.

Gần như không đụng phải bất cứ sự chống cự hữu hiệu gì, đám người Vương Nhị Mao liền cuốn sang dưới tường binh doanh của quận binh Võ Dương. Tường doanh dựng lên gấp gáp trong tuyết không tạo thành bất kỳ sự ngăn trở nào, khe kéo dây cương hướng về phía trước, nhóm lục lâm hào kiệt cả người lẫn ngựa cùng lao qua tường doanh. Vó ngựa vừa hạ, đao vượt qua, máu tươi, thân thể quân địch ngã xuống đất. Mấy động tác liên tục như vậy, giống như trước đó đã tập luyện vô số lần, không hề có chút nào trì trệ.

Ánh đao, ánh máu, ánh tuyết, ánh nắng, màu trắng và màu đỏ luân phiên vẩy ra. Nhóm lục lâm hào kiệt một kích đã giành thắng lợi, lập tức tự chủ động triển khai trận công kích. Phía sau Vương Nhị Mao, bọn họ từ doanh tường đi vào đẩy mạnh tấn công, đánh giết quân địch ngăn đường, đánh ngã quân địch đang ngủ say trong lều trại, dùng vó ngựa không chút do dự giẫm lên trên người đối thủ đang ngủ. Một lớp lại tiến một lớp, như gió bão cuốn qua ruộng lúa mạch, như nước lũ đảo qua hoang dã, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, không gì có thể kháng cự.

Quận binh đang trực vừa mới giao thủ đã tán loạn như chim thú. Bọn họ tản ra, toàn bộ đại doanh Võ Dương quân lập tức xôn xao hoảng loạn:

- Có quân phản loạn!
- Chạy mau!
- Quân phản loạn giết tới rồi.

Nhóm binh lính đang mơ màng bưng tỉnh căn bản không thấy rõ bao nhiêu ác phi đánh tới, ngay cả giày cũng không kịp đi vào, chân trần chạy loạn trong doanh địa. Biểu hiện càng như thế thương vong của bọn họ càng lớn, nhóm lục lâm hào kiệt vùng đao, dùng chiến mã va đụng và lướt hoành đao qua, có thể gạt hái một sinh mạng dễ dàng.

Vài tên võ tướng cấp thấp phát giác không ổn, kiên trì dẫn dắt thân binh nghênh chiến. Không đợi bọn họ tổ chức được phòng tuyến, liền bị người một nhà hoảng loạn đụng phải ngã trái ngã phải. Loại tình huống này Vương Nhị Mao đã thấy rất nhiều rồi, không chút do dự đẩy ngựa tới đám người kháng cự. Mấy trăm danh kỵ đi theo y vòng lại, tạo thành một bức tường hình vòng cung, ầm ầm xông tới hướng mới. Vài tên võ tướng kia biết không chống đỡ được một đòn sấm sét này, vội vàng đẩy binh sĩ lên trước, còn mình thì quay đầu chạy trốn chết. Vương Nhị Mao đâu cho bọn họ cơ hội bỏ trốn, chiến mã nhảy vào đám đông, hoành đao trong tay vùng

ra ngoài, trên lưng một võ tướng xuất hiện một đường máu dài hơn hai xích, máu tươi phun ra, người còn đang bỏ chạy vẫn chưa cảm nhận được đau đớn, lao đảo tiếp tục chạy vài bước, bị chiến mã phía sau đung vào, trong khoảnh khắc thịt nát xương tan.

Nhóm lục lâm hào kiệt tấn công quân địch không ngừng nghỉ, nhanh chóng đánh về chiến đoàn đang sắp tụ hội, nhóm quân binh lập tức tán loạn, lục lâm hào kiệt quay đầu, chạy về phía mục tiêu mới, không ai ngăn được bọn họ, ai chạy lên cũng khó mà thoát được mạng. Bọn họ là gió lốc, bọn họ là tia chớp, bọn họ chém nát hết thủy, bọn họ hủy diệt hết thủy.

Ánh đao, ánh máu, ánh máu, ánh đao, máu đỏ vấy trên tuyết trắng, người quay cuồng dưới vó ngựa, tiếng kêu thảm thiết bên tai không dứt, tiếng khóc lóc cầu xin tha thứ liên tiếp. Cảnh tượng hỗn loạn và âm thanh huyền ảo hình thành một sự đối lập tươi đẹp rõ ràng với một đám tay cầm hoành đao, như hung thần ác sát. Bọn họ ở dưới ánh mặt trời hoa mỹ, trong sương khói bốc lên làn sương màu đỏ mờ nhạt, bọn họ tùy ý tiến lui, ẩn hiện không ngừng. Mỗi một lần thay đổi phương hướng, lại càng có nhiều tiếng kêu thảm thiết vang lên, lại càng có nhiều sương mù xuất hiện, dính dính, kích thích khiến người ta càng trở nên điên cuồng.

Khi Hùng Khoát Hải ở trong đội ngũ lần đầu tiên thay đổi phương hướng cũng đã kiên trì không nổi. Trong tay gã không có hoành đao, cũng không biết cưỡi ngựa chém giết như thế nào, chỉ có thể dựa vào thể lực hơn người, dùng thủy hỏa côn dài hơn năm thước làm khảm đao, loại tư thế quái dị này càng làm tăng độ khó của gã để duy trì thế cân bằng khi ngồi trên yên ngựa. Cho dù kỹ thuật cưỡi ngựa của gã cao minh, cũng vô tình rơi vào sau đội ngũ. Mà chính là bởi vì rơi vào sau đội ngũ tấn công, gã mới có thể nhìn rõ mặt khác của cuộc chiến hơn đồng đội. Không có niềm vui sướng lấy được thủ cấp của thượng tướng trong trăm vạn quân, cũng không có sự hào hùng khiến kẻ địch thua chạy như gió lướt qua đầu ngọn cỏ, chỉ có hiện thực là máu chảy đầm đìa! Bị hoành đao này kéo xuống, bị chiến mã giẫm lên, hay

là bị tên lạc bắn rơi từ trên ngựa xuống, bất luận là kẻ địch hay là người nhà mình, đều đổ rục quấy một chỗ. Móng ngựa đạp đến trước mắt, bọn họ không có cách nào né tránh, chỉ có thể dùng máu thịt để ngăn trở. Mà bọn họ rõ ràng còn sống, còn có thể kêu khóc la hét, còn có thể gào thảm thiết "A...A...A", từng âm thanh yếu dần đi, từng âm thanh vô cùng thê lương.

Hùng Khoát Hải không dám dừng lại, gắng sức phóng về phía trước, mà phía sau, chiến mã càng nhiều, kỵ thủ trên lưng ngựa càng ít. Một khi gã dừng lại giúp người ngã xuống, cũng sẽ bị bầy ngựa xông đụng vào, giẫm lên mình, cũng sẽ biến thành đồng thịt bầy nhầy giống người bị thương ngã dưới mặt đất. Nhưng gã vẫn tàn nhẫn đánh xuống một côn vào đầu người đó, tuy rằng một côn chết người này đánh xuống, người ngã dưới đất bất kể là đồng đội hay là quân binh, đều sẽ cảm kích y, không có oán hận. Gã lại theo bản năng nâng hỏa côn lên, nâng lên rồi lại hạ xuống nhuần nhuyễn, bất tri bất giác cứ nâng lên lại hạ xuống như vậy.

“A...a...a”

Rốt cuộc gã đã tru lên như sói, nước mắt chảy xuống gò má, trôi xuống cằm, đóng thành ngăn băng dưới y phục. Không có ai để ý tới tiếng tru của gã, tiếng vó ngựa cùng tiếng hò hét che lấp hơn phân nửa, tiếng kêu thảm thiết khác cũng che lấp đi một nửa còn lại. Gã chỉ có thể gia tăng tốc độ, giống như quỷ mị theo sau đồng đội, lao ra khỏi đám sương tuyết được hình thành từ tuyết và máu, lại biến mất ở trong đám sương mù màu hồng phấn khác, cô đơn và tuyệt vọng.

Một vòng, lại một vòng, từ bắc vọt tới nam, sau đó từ nam xéo xuống đông bắc lộn vòng lại, sau đó lại từ đông quay đầu hướng tây. Không biết vọt qua vòng lại bao lần, cũng không biết còn phải tiếp tục bao lâu, thủy hỏa côn trong tay Hùng Khoát Hải thủy chung giơ cao lên lại không giết được kẻ địch nào, nhưng trên mặt gã, trên y phục và giày của gã lại bị dính đầy máu, có một chút là vó ngựa làm bắn lên, có một chút là do sương mù hòa tan, hiện tại cũng ngưng tụ trên người gã, dính dấp đến mức không thể chịu

được nữa. Toàn bộ sương sớm bị gã hít vào bụng cũng đều là sương mù của máu, nói không chừng trong lục phủ ngũ tạng của y đều bị nhuộm thành màu đỏ rồi. Mỗi khi trong lòng dâng lên ý nghĩ điên cuồng này, Hùng Khoát Hải liền không nhận được tru lên như sói khóc, gã cảm thấy mình sắp biến thành kẻ điên rồi, có lẽ biến thành kẻ điên sẽ dễ chịu hơn, ít nhất, sẽ không thấy màu sắc của thế giới này, cũng sẽ không ngửi được hương vị của thế giới này.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (4)

Đ

ây là một thế giới toàn màu đỏ, không trung, ánh mặt trời, đất tuyết đều là màu đỏ đấy, mà mặt người so với không trung còn đậm hơn, có thể gọi là màu đỏ thẫm. Bất kể là chết đấy, hay sống đấy, hay là nửa sống nửa chết, cũng chính là màu đỏ thẫm của than lửa kia. Bọn họ giống như là ngọn nguồn màu đỏ, từng đợt từng đợt sương đỏ từ trên người họ nhẹ nhẹ bốc lên.

Mà khối than màu đỏ còn không ngừng va chạm vào nhau, mỗi lần va chạm, nước bắn lên cũng không phải là đốm lửa, mà là sương đỏ và tia khói đỏ, xuất hiện trong một khối than, lại từ chui vào trong một khối than khác. Nếu có khối than nào bị dập tắt, thì sẽ hoàn toàn biến thành màu đen sẫm. Một tầng sương đỏ hình người sẽ bốc lên từ trong khối than màu đen sẫm chậm rãi bốc lên, nhẹ nhàng lơ lửng trên không trung, bị gió bắc màu đỏ thổi về hướng ngọn cây thẳng tắp như xương khô, quanh quẩn vài cái, lại lưu luyến bay về phía ánh mặt trời màu đỏ rực.

Mặt trời vừa mới lên kia không chút nào lo lắng, chỉ ra sức hấp thụ lấy màu đỏ trong thiên địa đó, để làm mình sáng lên, sáng lên. Hùng Khoát Hải nhìn là hiểu, nó chính là quy tụ hết thủy mọi ngọn nguồn màu đỏ, mà màu đỏ trên mặt đất do nó mà bắt đầu, lại do nó mà chết đi. Bất luận tồn tại bao lâu, bất luận nhảy lên vui vẻ bao nhiêu, chung quy cũng khó thoát được số mệnh bay về phía ánh mặt trời.

Gã không muốn mình biến thành một khối than, nhưng lại không biết trốn tránh như nào, gã chỉ biết la hét, càng la hét, thì âm thanh càng thê lương, tiếng la hét càng tuyệt vọng. Ngay lúc thần trí gã càng ngày càng mơ hồ,

sắp sụp đổ trong nháy mắt, cuối cùng, phía trước lại vọng tới những tiếng kèn trận “u u...u...”.

- Thả chậm tốc độ, thả chậm từng chút, đừng ghìm ngựa, muốn chết à!

Thanh âm của Chu Lão Căn lập tức vang lên bên tai mọi người, một cảm giác nóng bỏng xua tan đi màu đỏ rực trước mắt Hùng Khoát Hải, có người dùng song đao cứng rắn kéo trạng thái điên cuồng của y trở về, dưới sự kích thích của cơn đau, Hùng Khoát Hải nhe răng nhếch miệng, dùng cơn rú thẳm. Gã rất nhanh buông dây cương căng thẳng ra, lại dùng bàn tay kéo nhanh dây cương chậm lại, lúc này rốt cuộc gã đã hội tụ cùng đồng đội, tiếng hoan hô bốn phía khiến gã hiểu rõ mình đang an toàn. Mở to mắt, tất cả màu đỏ trước mắt đều đã biến mất, chỉ có những cỗ thi thể không trọn vẹn nằm la liệt trên mặt đất. Quân binh quân Võ Dương đã tan tác rồi, bị bại không thể cứu vãn được rồi. Viên Thủ Tự và Liễu Lão Tam mang theo cấp dưới đích thân đuổi giết, những người khác thì dưới sự chỉ huy của kèn trận thả vật cưỡi chậm tốc độ lại, đình chỉ việc xung phong liều chết, hội tụ một chỗ kiểm tra chiến quả.

Chiến quả vô cùng kinh người, quân binh quân Võ Dương ở trong tuyết liên tục hành quân vốn đã sức cùng lực kiệt, hơn nữa kinh nghiệm chiến đấu không đủ, quả thực tựa như một đám sơn dương gặp đồ tể. Toàn bộ doanh địa một mảnh hỗn độn, lều trại ngã trái ngã phải. Gần như mỗi một tòa lều trại đều có những thi thể nằm la liệt, đại bộ phận trên lưng đều trúng một đao, chảy máu mà chết. Cũng có những người chính diện ngã xuống, nhưng rất ít người cầm binh khí trong tay, bọn họ hoặc là đang chuẩn bị đầu hàng, hoặc là bị ngựa ở tốc độ cao đạp chết, toàn thân không một ai đầy đủ xương cốt.

Nếu khoảnh khắc vừa rồi nghe được tiếng kèn, Hùng Khoát Hải vội dừng ngựa mà nói, cũng có khả năng gã sẽ trở thành một người chết trận cuối cùng của trận chiến này, mà sẽ bị một người không kịp thu dây cương dưng vào tọa kỵ rơi xuống, bị giẫm đạp lên chết tươi, mà không phải là chết trước

trận hai quân. Đây không phải là kết cục đẹp dễ gì, Hùng Khoát Hải là một người biết tốt xấu, sau khi bình tĩnh thì toát mồ hôi lạnh liên tục. Gã vô cùng áy náy chấp tay với Chu Lão Căn, tạ ơn đối phương đã làm mình thức tỉnh đúng lúc. Chu Lão Căn bấu môi, cười mắng:

- Mẹ nó, người vóc người cao to như vậy, lại bị dọa sợ như kẻ điên. Lão tử năm xưa lần đầu tiên ra trận...

- Vừa mới nghe thấy tiếng kèn đã bị dọa sợ đái cả ra quần!

Không đợi Chu Lão Căn đang khoe khoang, một người đã nhanh chóng tiếp lời, bốn phía liên vang lên trận cười thân thiện. Tâm trạng Hùng Khoát Hải chậm rãi trầm tĩnh lại, ánh mắt cũng dần dần khôi phục sáng ngời.

- Ta...

Gã muốn mở miệng đánh trống lảng, nhưng thanh âm lại khô khốc như ché củi. Chúng các huynh đệ lại bật cười vang thân thiết, Chu Lão Căn mặt đỏ tía tai vỗ vỗ bả vai Hùng Khoát Hải, an ủi giống như huynh trưởng:

- Được rồi, không phải nói gì cả. Ai lần đầu tiên đều như vậy cả, qua cửa này là tốt rồi, người có thể đuổi kịp mọi người, đã là mạnh hơn người khác rất nhiều rồi.

Trong lúc nói nói cười cười, bọn họ bắt đầu xem chiến lợi phẩm, lục lâm hào kiệt không thể tự tạo binh khí cho mình, bởi vậy sau mỗi trận chiến đều hận không thể lục soát đào xới chiến trường lên. Theo Chu Lão Căn giới thiệu, hoành đao mà mọi người có trong tay đều là có được như vậy. Hùng Khoát Hải nhảy xuống ngựa, đi theo mọi người lục lợi trong đồng thi thể, mùi máu tanh xộc tới làm gã muốn nôn mửa, nhưng giờ phút này ánh mắt gã không còn đỏ nữa, chỉ cố gắng không nhìn thần sắc tuyệt vọng trên mặt người chết.

Quận Võ Dương tương đối an bình, trang bị của quận binh nhìn có chút chỉnh tề, rất nhanh, mọi người liền phát hiện, đại đa số quận binh trước khi chết căn bản chưa kịp lấy vũ khí, áo giáp và binh khí đều để chồng chất ở trong lều vải. bọn họ từng người từng người vào lều vải để tìm, giống như đứa trẻ nhự được nắm ở tại nơi hoang dã, mỗi khi có thu hoạch đều hoan hô. Trong tiếng hoan hô, thỉnh thoảng có vài tiếng kêu thảm thiết, đó là những quận binh chưa chết hẳn đã bị bổ thêm một đao nữa, ai cũng hiểu chuyện gì xảy ra, ai cũng làm bộ như không nghe thấy.

Trong một tòa lều vải lớn, Hùng Khoát Hải nhặt được một thanh bảo kiếm hết sức tinh mỹ, còn có một cặp bút lông, nghiên mực, đó đều là những thứ đáng giá, trước đây y từng khao khát mà không thể có được. Chu Lão Căn ở đằng sau thấy vậy cười nhạt, trêu chọc:

- Muốn thi tú tài sao, người lấy vật đó làm gì?

- Lều vải này hẳn là của đại quan!

Hùng Khoát Hải cười cộc lốc, đặt bút lông, nghiên mực xuống, giơ bảo kiếm lên.

- Thanh kiếm này rất được, cấp cho Vương tướng quân, khẳng định rất uy phong!

- Hai quân trước trận, kiếm là thứ vô dụng nhất.

Chu Lão Căn cười lắc đầu, thuận tay quơ lấy thanh mạch đao bị vứt sang một bên, đưa tới:

- Cho người cái này, cánh tay người có lực, dù ở trên lưng ngựa cũng thích hợp làm đòn đao sử dụng.

Hùng Khoát Hải tiếp nhận mạch đao, dùng sức chém hai cái, phát hiện quả nhiên thuận tay hơn so với bảo kiếm nhẹ tênh kia, liền mỉm cười khà khà

hai tiếng, đi theo Chu Lão Căn ra sau quân trưởng. Vừa mới duỗi thẳng eo, gã liền phát hiện bên ngoài tình huống biến hóa. Mới vừa rồi nhóm đồng đội còn hi hi ha ha nhặt chiến lợi phẩm lúc này đang chạy hỗn loạn, bao lớn bao nhỏ ném đầy đất.

- Lên ngựa, cả đội lên ngựa.

Đang lúc bối rối, y nghe tiếng Vương Nhị Mao hô to ở đằng xa, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy bại binh Viên Thủ Tự, Liễu Lão Tam đang gấp gáp quay lại, sau bọn họ, một đường đất màu vàng cuộn cuộn đến, che khuất bầu trời.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (5)

N

hân số kỵ binh đang xông tới hẳn là trên hai ngàn người, mà huynh đệ trong tay Vương Nhị Mao tính toán đâu ra đấy, ngay cả người bị thương cũng chỉ hơn năm trăm. Dựa vào điều này, dù là thần tiên đến đây cũng không cách nào đánh. Tình thế khẩn cấp, y không có thời gian do dự, giờ hoành đao trong tay lên, la to:

- Mọi người, lên ngựa, một người ba kỵ, chạy về phía nam.

- Chạy về phía nam?

Chúng lâu la nghe vậy đều sửng sốt, nhưng trường kỳ huấn luyện đã luyện cho bọn họ thành thói quen tuân theo mệnh lệnh của chủ tướng, tất cả đều nhảy lên vật cưỡi, thuận tay quơ lấy dây cương của hai con chiến mã cách mình gần nhất, hò hét chạy về phía nam.

- Lên ngựa, lên ngựa, chạy về phía trước, sau đó hẵng hội hợp.

Thân làm chủ tướng, Vương Nhị Mao không thể một mình chạy trốn, y đánh ngựa xoay quanh, hét khàn cả giọng:

- Lên ngựa, mỗi người ba kỵ, chạy đằng trước.

- Lên ngựa, lên ngựa, chạy về phía trước, sau đó hẵng hội hợp.

Nhóm thân binh cũng gấp đến đỏ mắt, chẳng quan tâm thối kèn, cùng kêu lớn.

Cũng may trong quân ít người, dù hỗn loạn nhưng tạo thành chặt chẽ cũng có hạn, giây lát sau, bao gồm cả Chu Lão Căn, Hùng Khoát Hải cũng đều nhảy lên vật cưỡi, một đám lại không chịu đi trước, khẩn trương vây chung quanh Vương Nhị Mao, chờ và cùng tiến lui với chủ tướng.

- Đi đi, chờ làm gì, chậm trễ nữa, không ai chạy kịp đây.

Vương Nhị Mao lại đỏ mắt hét to, quay đầu ngựa, chạy về đồng hoang phía nam. Vừa chạy, vừa lưu luyến quay lại nhìn hướng quân địch, đang mong đợi có càng nhiều huynh đệ có thể chạy tìm đường sống. Y nhìn thấy vật cưỡi của Liễu Lão Tam càng lúc chạy càng chậm, sắp bị nước lũ màu vàng đất nuốt rồi, y nhìn thấy mười mấy bóng dáng quen thuộc giống như con nai trong bầy sói bị tốc độ nhanh như chiến mã vây quanh, rồi biến mất không thấy gì nữa. Y nhìn thấy Viên Thủ Tự trốn không thể trốn mang theo mấy huynh đệ cuối cùng quay lại đánh về phía quân địch, sau đó nhìn thấy hoành đao sáng như tuyết giơ lên dưới ánh mặt trời, nâng ra một rừng cây giống như Lang Nha...

Rất nhanh, y không còn thấy gì nữa, quân địch nhanh chóng chủ động tiêu diệt huynh đệ này của y, sau đó là một cái xoay người cực đẹp, đuổi theo chặt chẽ.

Nhân số, trang bị, huấn luyện trình độ đều không thể bằng đối phương, đám người Vương Nhị Mao ngoại trừ căn cước tiếp tục chạy ra, thì không còn lựa chọn nào khác. Cũng may quân địch trang bị quá nặng, ảnh hưởng tới sức chịu đựng của chiến mã, mà nhóm lục lâm hào kiệt may mắn là một người ba kỵ, có thể thay ngựa bất cứ lúc nào, cho nên chưa tới nửa canh giờ, khoảng cách song phương bắt đầu càng kéo càng xa.

Lần đầu tiên theo quân xuất chinh, trong ngực Hùng Khoát Hải cảm thấy vô cùng luống cuống, ngẩng đầu nhìn lại, gã phát hiện sắc mặt Chu Lão Căn và đám lục lâm cũng hết sức khó coi, giống như bị thiếu nợ mấy trăm xâu tiền. Mọi người giữ im lặng vùi đầu chạy, bỏ xa chiến trường lại, lại chạy thêm

nửa canh giờ nữa, đồng đội ở phía trước dừng lại chờ ngày càng nhiều, toàn bộ các huynh đệ tự chủ động lo chạy đã tụ tập lại, dựa theo thứ tự hành quân bình thường đi theo phía sau Vương đường chủ, đợi y dẫn đoàn người đi tới một hướng mới.

Vương Nhị Mao ngẩng đầu nhìn xung quanh, đã có thể nhìn thấy bóng người núi cô độc phía đông nam, từng lớp tuyết dày đọng ở dưới chân núi liên miên, ánh nắng giữa trưa phản xạ với tuyết phong, muôn hồng nghìn tía, rực rỡ vô cùng. Từ chân núi này vòng về phía đông, là có thể đi dọc theo quan đạo lao thẳng tới Lê Dương. Mấy ngày trước y và Trương Trư Bì chính là theo con đường này đi đánh lén thành Lê Dương đấy, hôm nay lại dọc theo cùng một phương hướng bị quan quân đuổi đi qua.

Lúc này trong thành Lê Dương chưa chắc có quan quân, nếu giết một hồi mã thương, Vương Nhị Mao có hơn bảy phần có thể đánh đoạt lại Lê Dương. Nhưng làm như vậy mà nói, cầu quan Vương Biện từ bờ nam Hoàng Hà chạy tới và đám quan quân tinh nhuệ không rõ lai lịch đuổi sau lưng là có thể liên kết với ông ta ngăn ở trong thành Lê Dương, năm trăm giặc cỏ đối mặt với mấy vạn quan quân còn muốn bảo vệ thành Lê Dương, loại mộng đẹp này đồ ngốc mới dám làm!

Vương Nhị Mao không phải đồ ngốc, cũng không cố đóng trú ở cô thành dững khì chống lại mấy vạn đại quân. Vừa rồi y sở dĩ chọn chạy trốn về hướng nam mà không chọn hướng bắc là bởi vì Trương Trư Bì áp tải đồ quân nhu lương thảo đang đuổi tới đầm Cự Lộc, nếu chẳng may quan quân phát hiện bọn họ, mấy vạn lương thảo đồ quân nhu sẽ bị đoạt lại, lần này chiến quả đi đánh lén Lê Dương đã mất toàn bộ rồi, mặc dù may mắn quan quân không đụng phải đội của Trương Trư Bì đang vận chuyển đồ quân nhu, dẫn bọn họ về hướng bắc, cũng có thể làm cho bọn họ hội hợp với Phùng Hiếu Từ. Huynh đệ tốt Trình Danh Chấn mất bao nhiêu công sức mới khiến cho Phùng Hiếu Từ nhảy vào cạm bẫy, Vương Nhị Mao không muốn để bao nỗ lực của toàn bộ đầm Cự Lộc thất bại trong gang tấc.

Cho nên, trong khoảnh khắc gấp gáp kia, y chỉ có thể hạ lệnh mọi người chạy trốn phía nam, dẫn dụ quan quân không rõ nơi phát ra kia đi về phía nam, rời xa Trường Trư Bì và quần hùng đầm Cự Lộc. Nhưng sau khi đi về hướng nam rồi thì sẽ đi như nào tiếp? Vương Nhị Mao lúc ấy chưa kịp suy xét, giờ phút này rốt cục mới có cơ hội suy nghĩ sâu xa hơn, lại phát hiện hai mắt mình tối đen.

- Đi học theo quan đạo bên phải đi về phía nam là thành Triều Ca, hướng đông, chúng ta quay về Lê Dương!

Thấy chủ tướng nhà mình vẫn do dự không tiến, Hùng Khoát Hải nghĩ hần đối phương không biết đường, giục ngựa đuổi tới bên cạnh, khẽ nhắc nhở.

- Tường thành Triều Ca có cao không, bình thường có quan quân đóng hay không?

Vương Nhị Mao sau chút do dự, dò hỏi. Lộ hướng bắc đã bị chặn đứt rồi, hướng đông đi thành Lê Dương cũng tương đương tìm chết, kể hiện giờ, y chỉ có thể tiếp tục đi hướng nam, đi một bước tính một bước, lên vào trong tìm kiếm cơ hội lên phía bắc.

Đối với tình huống các nơi Hà Bắc nam bộ, Hùng Khoát Hải dặt lờn thuê mà sống rõ ràng như lòng bàn tay mình. Vương Nhị Mao vừa hỏi, y lập tức đưa ra đáp án chính xác.

- Thành Triều Ca mấy trăm năm trước hoang phế, tuy rằng bây giờ vẫn gọi là thành, nhưng chỉ là có vài trại và có vài ngàn gia đình lớn nhỏ, đối diện với quan đạo là có đạo tường thấp, vòng lên phía nam nửa dặm, tất cả tường thành đều sụp rồi, căn bản không cần xuống ngựa đều có thể trực tiếp vọt vào bên trong thành!

- Nếu chúng ta đánh thành Triều Ca thì sao?

Vương Nhị Mao nhíu mày, thanh âm bình tĩnh tiếp tục truy hỏi.

- Nhất...Nhất định có thể đánh hạ!

Hùng Khoát Hải bất an nhìn lướt qua hướng bắc, thấp giọng đáp lại.

- Nhưng đánh hạ cũng không chiếm được bao nhiêu lương thực đâu, người ở đó rất nghèo, quan quân lại chẳng khác gì đám ruồi bọ...

- Vậy còn hơn là so với đi Lê Dương, bị hai đội quân vây kín, chúng ta một ngày cũng không kiên trì nổi!

Chu Lão Căn cũng thúc ngựa lên, nghĩ kế nói với chủ tướng. Sau một trận đại thắng lại rơi vào trận thảm bại, giờ phút này dũng khí của các huynh đệ đã giảm tới mức cực hạn, nếu lại đi khốn thủ cô thành, quan quân chỉ cần một trận xung phong, là có thể khiến mọi người tan thành tro bụi rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lữ (6)

K

hông đợi Vương Nhị Mao thêm suy nghĩ, thám báo an bài ở bên ngoài đã thối lên còi cảnh báo. Tính mạng của Viên Thủ Tự và mấy chục huynh đệ hiển nhiên không thể bằng quan tướng, đội quân hổ lang này sau khi nghỉ ngơi xong, lại tiếp tục không chịu từ bỏ mà đuổi theo.

- Lên ngựa, đi theo ta!

Wương Nhị Mao giật dây cương, lớn tiếng ra lệnh. Lập tức, y dùng lực vỗ vào Hùng Khoái Hải:

- Người dẫn đường, chúng ta đi đánh Triều Ca!

- Đi nào, để đám quan binh đi theo sau ăn rắm chúng ta!

Chu Lão Căn gào xé cổ họng, biến mệnh lệnh của Vương Nhị Mao thành câu vui đùa thiện ý.

- Đi nào, đi nào, để quan binh đi theo sau chúng ta mà ăn rắm!

Lục lão trong thân vệ biết giờ phút này sĩ khí có tầm quan trọng cỡ nào, cũng nổi tinh thần lặp lại.

- Đi nào, đi nào, để đám quan binh đi theo sau ăn rắm chúng ta!

Chúng lâu la nghe vậy, vừa cười to vừa lặp lại. Có người vẫn còn bộ dạng mơ màng ở trên lưng ngựa sau khi chạy thoát khỏi sự truy đuổi của quân địch, có người thì lấy mu bàn tay che miệng, bắt chước thanh âm “lộc cộc”.

Tuy rằng ai cũng biết mọi người là bị đánh cho mặt sung huyết lên, nhưng tính cách con người thật là kỳ quái, chỉ vài câu vui đùa, sĩ khí giảm sút trong nháy mắt lại một lần nữa dâng lên, chúng hào kiệt dựa vào ưu thế ít người nhiều ngựa tiếp tục chạy về hướng nam, rất nhanh đã kéo khoảng cách xa với quan quân.

Buổi chiều giờ Mùi, đội ngũ chạy tới ngoài thành Triều Ca, quả nhiên đúng theo như lời Hùng Khoát Hải nói, nơi này chỉ là thành cổ không tới mấy trăm năm, quy mô còn không bằng một số bảo trại của vài nhà quyền quý phú hộ lân cận Lê Dương. Ở nơi này triều đình không phái quan viên thường trú, xưa nay chỉ vền vẹn có một lão tộc trưởng “đức cao vọng trọng” sung làm trọng tài nhân. Thấy nhân mã của Vương Nhị Mao không tấn công theo cửa chính mà lách hướng thành tây, lão tộc trưởng tự biết khó có thể chống cự, “quyết định” ra mệnh lệnh tổ chức lâm thời một nhóm hương dũng bảo vệ thành, bảo vệ gia quyến của mình chạy trốn trước.

Tộc trưởng đại nhân vừa đi, tất cả dân chúng trong thành lập tức mất đi dũng khí chống cự, mọi người khóc lóc kêu gào đóng kỹ cửa, bất kể thổ phỉ gây sức ép thế nào, tất cả đều mặc cho số phận. Cũng may đám người Vương Nhị Mao cũng không có thời gian gây chuyện, trước tiên “mượn” gạo của nhà tộc trưởng đối phó với cái bụng, tiếp đó lại vơ vét toàn bộ gia súc, rồi cho một mồi lửa đốt đại viện của nhà tộc trưởng, tiếp tục bỏ thành mà chạy trước khi quan quân đuổi đến.

Quan quân đuổi theo đám người Vương Nhị Mao không ngờ lũ tặc sắp chết đến nơi rồi mà còn kiêu ngạo bệ vệ như thế. Sau khi xông vào Triều Ca, chỉ nghỉ ngơi qua loa, tiếp tục dựa theo dấu chân chiến mã đuổi theo đám giặc cỏ. Hai đội ngũ một chạy một đuổi, đuổi đến xế chiều, từ xế chiều đuổi đến khi mặt trời lặn, tận đến khi không còn nhìn thấy rõ chân đường, mới miễn cưỡng dừng lại nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, Vương Nhị Mao tiếp tục chạy trốn về hướng nam. Lúc này, y ngược lại không hoảng loạn như ngày hôm qua rồi, đã trải qua cuộc

thảo luận ban đêm, các huynh đệ đại để đã hiểu rõ tình cảnh của bản thân lúc này, hiện giờ vào tình huống này, trở về hướng bắc chỉ làm cho huynh đệ trong đầm thêm phiền toái mà thôi, kết quả là sẽ không thoát như nhau. Cùng với việc mang tai họa đến cho đồng đội, không bằng liều mạng dắt mũi quan quân đi đường khác, tạo cơ hội cho Đại đường gia và Cửu Đường gia bố trí cạm bẫy xử lý lão tặc Phùng Hiếu Từ.

Đi lại giang hồ, khó tránh khỏi có một ngày sẽ chết, nhưng trước khi chết còn có thể đánh hạ nhà kho Lê Dương, hỏa thiêu thành Triều Ca, còn có thể khiến cho vạn quan quân giống như kẻ ngốc chạy theo người rã mình. Chúng lâu la nghĩ vậy, trong lòng cảm thấy mỹ mãn. Gặp thôn trại ven đường không được phòng bị, lập tức xông vào cướp bóc một hồi, mở kho lúa nhà giàu ra, phân phát ngay tại chỗ, còn đốt những khế khắt, công văn của phú hào, để chủ nợ không tìm được bằng chứng đòi nợ. Thấy quan quân đuổi đến không nhanh, thì phóng hỏa ở trên sườn núi cao, để thám báo kẻ địch thấy rõ vị trí của mình, đợi khi quan quân đuổi đến sát nút, lại lập tức đánh ngựa bỏ chạy, vừa chạy vừa hát hò, bộ dạng kiêu ngạo hết mức.

Lại chạy nhanh cả một ngày, đã bỏ thành Triều Ca và huyện Tùy Hưng rất xa, buổi sáng ngày thứ ba, mọi người đã qua kênh đào kết băng, tiếp tục đi về hướng nam. Đi tiếp, đi tiếp, bắt gặp một mặt băng rộng lớn chắn ngang trước mắt, dưới chân là màu vàng nhạt, xa xa là màu vàng đậm, từng lạng cảnh hoa vàng nhạ vàng sẫm lạng yên đứng đó, giống như đang nhảy chồm đột nhiên khựng lại trong nháy mắt, lại dường như thời gian ngừng ại, khiến cho dáng chạy chồm lên của chúng vĩnh viễn dừng ở hình ảnh đó.

Cảnh hoa kia cuộn cuộn về hướng tây, lan ràn không biết bao ngàn dặm, trầm tĩnh mà bi thương, tựa như một con rồng lớn, mơ hồ có tiếng gào không cam lòng từ xa vọng tới gần:

- Ngao ngao ngao...

- Ngao ngao ngao...

Không ngừng.

Đây chính là Hoàng Hà rồi!

Có rất nhiều người trong số các huynh đệ đầm Cự Lộc chưa từng rời nhà xa như thế, trước khi bọn họ vào rừng làm cướp làm tặc, Hoàng Hà chỉ là một truyền thuyết trong mộng của bọn họ. Xuất phát từ sự kính sợ đối với thiên nhiên, bọn họ liên tiếp nhảy xuống ngựa, đứng ở trên mặt băng lặng yên nghe tiếng gió gào. Từng tiếng gào liên tiếp từ chân trời xa mà đến, từ xa đến gần, đâm thủng lỗ tai của mọi người, xâm nhập vào da thịt cốt tủy của mọi người, lát sau lại từ từ dâng lên, lạnh như băng sương, nóng như lửa cháy, phá tan khí quản, cổ họng, răng, miêng, phun ra.

- Ngao ngao....

Không biết là người nào hú lên, và hòa với tiếng hô đến từ viễn cổ nào, nhưng sau đó, tất cả mọi người đều hú to, không phải bởi sợ hãi, cũng không phải bởi tuyệt vọng, mà là sự kích động bị đè nén ở sâu trong nội tâm.

- Ngao ngao ngao...

- Ngao ngao ngao...

Bọn họ gào lớn, giơ đao mâu trên không trung, âm thanh quanh quẩn, biểu đạt sự kháng nghị của mình đối với thiên địa.

Bọn họ như Hình Thiên múa binh khí, chẳng sợ đã không có đầu, chẳng sợ không nhìn thấy phương hướng, nhưng vẫn cao ngạo không chịu cúi đầu như trước. Bọn họ đứng thẳng, đấu tranh, từ Hồng Mông sơ bộ thẳng tới hiện tại, từ hiện tại thẳng tới tương lai, tiếp tục đấu tranh, tận đến khi đất sụp trời đổ.

- Lên ngựa.

Đợi khi thiên địa khôi phục lại sự yên lặng, Vương Nhị Mao lại lớn tiếng ra lệnh.

- Vâng!

Chúng lâu la nện nắm quyền vào ngực, trèo lên vật cưỡi. Động tác lên ngựa của bọn họ nhanh gọn dứt khoát, chỉnh trang lại bì giáp đơn sơ và quần áo vải thô, sau đó không cần mệnh lệnh cho bất cứ kẻ nào, quay đầu ngựa, nhất tề đi về hướng bắc.

Mặt sông rộng lớn như thế, tầng băng ở giữa nhìn có vẻ như chưa chắc chắn, tùy tiện qua sông, lỗ thủng dưới băng sẽ đủ để nuốt gọn năm trăm người bọn họ chết không một tiếng động. Mà quay đầu lại, bọn họ không thể đường đường chính chính chiến đấu với đám quan quân truy kích kia, đã dẫn dụ đối phương chạy xa như vậy, các đồng đội áp tải lương thực đã sớm thoát khỏi nguy hiểm, Cửu đương gia cũng đã có đủ thời gian điều chỉnh chiến thuật rồi.

Một khoảnh khắc này, bọn họ đã không còn gánh nặng trên người nữa.

Bọn họ lặng yên chờ, chờ đợi một khắc sinh mệnh sục sôi đến.

- Ngao ngao ngao...

- Ngao ngao ngao..

Tiếng gầm như rồng lớn từ Côn Lô Sơn cuốn xuống, lan tràn ngàn dặm, liên tục vạn năm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (7)

N

gao ngao ngao", "Ngao ngao ngao", khi tiếng gió vang lên, Hữu Võ Hầu tướng quân Phùng Hiếu Từ đang ngồi ở trên giường Hồ sưởi ấm, ông rất quen thuộc với những động tĩnh bên ngoài, trên thực tế, so với năm xưa khi ông đi theo Đại tướng quân Dương Sảng đến biên cương xa xôi thì chút gió rít ngoài thành này quả thật không đáng là gì. Năm đó ông chưa tới ba mươi tuổi, thân thủ và tâm tư cực kỳ linh mẫn, gió bắc và tuyết lớn cùng hạt cát to như hạt đậu đập vào mặt, ông cũng chỉ cho đó là khảo nghiệm của ông trời đối với người nam.

Mà hiện tại, cũng là tiếng gió vang lên bên tai, lại làm cho trái tim ông rung lên từng đợt. Năm tháng khiến người ta già đi, ông đã không còn là Phùng Hiếu Từ năm xưa có thể xông ra khỏi người Đột Quyết, toàn thân không dính máu tươi, không chút nào cảm thấy mệt mỏi, mà những người bên cạnh Hữu Võ Hầu cũng không phải là Hữu Võ Hầu năm đó, bọn họ đều già rồi, bao gồm cả chiến kỳ có chữ “Tùy” trên mặt cờ cũng đã cũ kỹ rồi, so với kẻ địch Bắc Lỗ âm hiểm thì nhuệ khí của bọn họ đã bị mài mòn hơn, khiến cho mặt chiến kỳ Đại Tùy đã châm lên bao mộng tưởng và nhiệt huyết của vô số thành niên đã ngày càng ảm đạm hơn, ngày càng cũ nát hơn, ngày càng không có hiệu lực hiệu triệu hơn.

Chỉ có những người đã từng chứng kiến sự huy hoàng mới không cam lòng đối với kết cục của ngày hôm nay. Họ không cam lòng bị đám giặc cỏ quần áo rách nát đánh bại, càng không cam lòng thấy ánh mắt chết lặng của dân chúng trong thành khi nhìn thấy y chinh quan quân nhuộm máu. Nhưng đây không phải là điều khiến cho Phùng Hiếu Từ khó hiểu, mà khiến Phùng Hiếu Từ không thể giải thích được nhất là vì sao việc tác chiến với thổ phi

lại là trách nhiệm của một mình ông. Binh mã của Dương Tích Thiện đóng trú tại Hàm Đan cách đó không xa, nghe nói ở quận Võ Dương cũng từng có một đội binh mã xuất hiện tại bờ đông Chương Thủy, mà địa phương ngay sau lưng ông cách không tới trăm dặm, An Dương thuộc trị sở của Ngụy Quận cũng có mấy ngàn quận binh đóng trú, mà Hữu Võ Hầu đã chiến bại nhiều ngày như vậy, mà quân đội của ba nơi này lại không hề có hành động cứu viện nào. Quận Thủ An Dương tự xưng là quân binh mới chiêu mộ đấy, lại không chịu nổi một trận chiến, Quận thừa quận Thanh Hà Dương Tích Thiện tự xưng là vượt qua Từ Thạch Sơn lại bị mấy vạn giặc cở ngăn trở, không thể tiếp tục nam tiến, mà giả dối nhất chính là quận binh Võ Dương, kẻ có tên là Ngụy Trưng không ngờ lại gửi đến một phong thư, nói nhà kho Lê Dương khả năng gặp nạn, sau đó lại coi đây là cơ biến mất không thấy bóng dáng nữa.

Chỉ mấy ngàn tên mâu tặc mà đánh hạ được nhà kho Lê Dương sao? Trừ phi là Thái thú Cấp Quận Trương Văn Kỳ là cục đất không biết suy nghĩ! Phùng Hiếu Từ không tin cái lý do này, ông kiên trì nghĩ, cái gọi là nhà kho Lê Dương gặp nguy hiểm chỉ là kẻ vô sỉ tiểu nhân có tên là Ngụy Trưng kia vì trốn tránh trách nhiệm mà nắn tạo lời nói dối vụng về mà thôi! Nhưng thỉnh thoảng nghĩ lại, ông cũng tỉnh táo ý thức được, nếu phỏng đoán của Ngụy Trưng là thật, vậy thì cuộc đời ngựa chiến của mình từ đây đã kết thúc rồi.

Những kẻ trên triều đình kia lúc này không cần tìm bất kỳ cớ gì rồi! Nhìn chậu than lụi dần đi, Phùng Hiếu Từ khẽ nhếch miệng, môi ông nứt nẻ, chỉ cần mấp máy chút là sẽ rỉ máu. Đó là hậu quả xấu của thời gian dài không được bổ sung thức ăn nước uống, Phùng Hiếu Từ hiểu rõ, nhưng ông lại không có khẩu vị.

Ngẫu nhiên một hai lần chiến bại cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là vĩnh viễn mất đi cơ hội rửa sạch sỉ nhục. Những lũ tiểu nhân trên triều đình kia không có khả năng bày đặt lấy cớ có sẵn không dùng, Hoàng đế bệ hạ

đa nghi dễ giận cũng sẽ không tha thứ khuyết điểm người khác, mà cho dù ông qua được hai đạo quan khẩu là triều thần và hoàng đế, Phùng Hiếu Từ ông cũng không thể đối mặt với linh hồn của mình. Những ngày bị vây khốn ở trong tòa cô thành này, mỗi ngày khi vừa nhắm mắt lại, là ông đều nhìn thấy những đồng đội đã chết trận, cả người đầy máu, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn ông, khinh miệt vì ông dễ dàng bị đám thổ phỉ ngăn cản, khinh miệt vì ông đã dùng thanh danh của mình để đưa nhiều huynh đệ như vậy đi vào tử địa.

Lo âu, bức rứt, thất vọng, đủ loại cảm xúc giống như vụn con rắn độc, cắn nuốt từng chút thân thể và tinh thần của ông. Bị ảnh hưởng của chủ tướng, các huynh đệ Hữu Võ Hầu còn sót lại cũng đều uể oải không phấn chấn, bọn họ cũng không nhìn thấy con đường sống, cũng đều hiểu, quân phản loạn sở dĩ không công thành, không phải là vì sợ hãi, mà là vì đã nắm chắc mười phần thắng, nên cho dù bọn cũng vẫn cứ ung dung chờ đợi cơ hội tốt nhất.

- Ta sẽ không cho người cơ hội!

Đối diện với ngọn lửa tàn, Phùng Hiếu Từ lẩm bẩm. Dường như trong ngọn lửa đang có một đôi tai lắng nghe lời ông nói, từng chữ rơi vào Trình Danh Chấn ở nơi nào đó.

- Quyết không.

Cắn môi dưới đến tướm máu, lão tướng quân quật cường lặp lại, tay tìm tòi bên cạnh, cầm lương khô nhét vào trong miệng nhai nuốt một chút. Thấy lão tướng quân bắt đầu ăn, chúng thân binh vội vàng đem đồ ăn nguội lạnh chuyển đến bên chậu than để quay nóng, thuận tay rót một chén hồng trà nóng hổi. Phùng Hiếu Từ lại dường như không phát hiện ra, không cầm đũa gấp thức ăn, cũng không uống trà, chỉ ra sức nhai nuốt, nuốt hết cả máu của mình vào yết hầu.

- Tướng quân, lão nên uống chút trà nóng đi! Trời lạnh quá!

Quận binh giáo úy Chu Văn sợ Phùng Hiếu Từ bị nghẹn chết, rón ra rón rén bước lên trước, khẽ nhắc nhở.

-Ồ!

Phùng Hiếu Từ khó khăn nuốt vào bụng, lương khô này không thể khó nuốt bằng năm đó ở biên cương xa xôi, trên ghềnh bãi sa mạc không tìm thấy nước, tuyết đọng lại cho rằng cam tuyền. Vừa nhớ đến cảm giác năm ngủ trên tuyết năm đó, ông lại vừa bắt buộc mình phải phấn chấn tinh thần.

- Giờ gì rồi, sao bên ngoài trời lại tối như vậy!

- Mới giờ Mùi buổi chiều thôi.

Chu Văn khom người, nhét hồng trà đã được bỏ thêm muối vào trong tay Phùng Hiếu Từ.

- Chỉ có điều bên ngoài hình như có tuyết rơi, cho nên sắc trời mới âm u như thế!

- Tuyết rơi là tốt, tuyết rơi là tốt!

Phùng Hiếu Từ u mê gật đầu, Chu Văn điềm tĩnh tự nhiên, vẫn còn biết tán thưởng thời tiết biến hóa. Đối với nhóm giặc cỏ hạ trại trong đất hoang mà nói, với thời tiết rét lạnh này sẽ càng khó chịu hơn. Nếu tuyết lớn rơi không ngừng mấy ngày đêm, các huynh đệ hoàn toàn không cần lo lắng cho sự an toàn của mình rồi.

- Ty chức vừa rồi đi ra ngoài dạo một vòng, quân phản loạn đã rút lui ba mặt, tất cả đều đóng quân ở vùng đất trũng thành nam rồi!

Chu Văn cười cười, chủ động báo cáo quân tình với Phùng Hiếu Từ. Theo y, nếu quân địch rút vòng vây, mọi người sẽ có cơ hội quay vòng lại giết về

Cấp quận. Lúc này vạn sự đã sẵn sàng, chỉ thiếu một mệnh lệnh của lão tướng quân mà thôi.

Một trận chiến ở Phũ Sơn, tướng sĩ đã nhận đủ thương vong thảm trọng, cho nên trước đó y chưa có cơ hội thể hiện cũng trở thành Giáo úy Quận binh quan trọng, có thể tùy tiện ra vào trong quân, cũng có thể lĩnh giáo quân vụ với Phùng Hiếu Từ bất cứ lúc nào. Nhưng những người khác trong quân hiển nhiên cũng không quá chào đón gã quận binh gà mờ này, nhìn nhau, khẽ bĩu môi.

- Ủ, hần nên vậy, hần nên vậy. Có thành Phũ Dương ở phương bắc chống đỡ, thành nam sẽ hòa hoãn hơn một chút!

Phùng Hiếu Từ căn bản không để ý các động tác nhỏ của tướng lĩnh.

- Trình Danh Chấn không hổ là con cháu nhà tướng của Đại Tuyền ta, phán đoán chuẩn xác. Ngăn trở quan đạo mặt nam Phũ Dương thì đã chặn được đường lui của lão phu. Trong một khắc đích xác vây kín bốn mặt.

Vừa nói xong, Chu Văn và các tướng lĩnh nghe vậy đều biến đổi sắc mặt. Phát hiện mọi người đột nhiên lâm vào trầm mặc, lão tướng quân đột nhiên ý thức được mình đang khen kẻ thù, bèn cười ngượng ngùng, giải thích:

- Đáng tiếc hần không ra gì, cố tình đi làm kẻ tặc! Bệ hạ đã đáp ứng không dụng binh với Liêu Đông nữa, chỉ cần ra tay là có thể thu thập được đám mâu tặc này dễ như trở bàn tay!

- Ha hả!

- Ha hả!

Mọi người đều cười gượng, không muốn phản bác lời của Phùng Hiếu Từ nói, mà cũng không thể phản bác. Hoàng Đế bệ hạ Dương Quảng đang tại vị trước đây mỗi một trận chiến đều thắng. Từ đại mạc đánh tới Giang

Nam, không hề đụng phải bất kỳ đối thủ nào, gần đây liên tục tấn công Liêu Đông, nguyên nhân chủ yếu là gian nịnh họa quốc, bản thân bệ hạ vẫn còn là thánh minh đấy, ít nhất ở mặt võ sự vẫn chưa hề giảm đi hùng phong năm xưa.

Chỉ có điều Hoàng đế bệ hạ có nhàn rồi mà quan tâm ba nghìn tàn binh bại tướng khi gió này không? Đối với điều này, trong lòng mọi người đều không có lòng tin rồi. Lần đầu Liêu Đông chiến bại, biết rõ có mấy tướng quân, mấy ngàn dũng sĩ đang trở về, triều đình lại chiếu theo phương thức tráng sĩ chặt tay, Vệ Văn Thăng dùng lửa lớn đốt cầu nổi, khiến cho quân viễn chinh trở mắt nhìn cố quốc gần trong gang tấc nhưng lại không thể không chuyển hướng về phía người Cao Cú Lệ đông hơn mình gấp bội. Lúc này đến lượt Hữu Võ Hầu bị vây ở Phũ Dương, Hoàng Đế bệ hạ phái người cứu viện sao?

- Nếu bệ hạ biết chúng ta vẫn còn kiên trì nhất định sẽ phái binh tới cứu viện! Lão tướng quân Hà Đông Khuất Đột Thông có giao tình nhiều năm với ta, cũng sẽ không ngồi yên không quan tâm!

Quét ánh mắt một vòng, Phùng Hiếu Từ vì mọi người, vì mình mà tự khích lệ. Sĩ khí u mê bất lợi với thủ vững, bất kể trong lòng tuyệt vọng mức nào, mệt mỏi mức nào, khi tinh thần còn tỉnh táo, ông vẫn phải duy trì thái độ lạc quan.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (8)

T

hãy chủ soái đã khôi phục bình thường, cảm xúc các tướng sĩ cũng tỉnh táo lại một chút, mồm năm miệng mười nghị luận vài câu, phỏng đoán bao lâu thì viện binh có thể đuổi tới. Nhìn lên bản đồ, thành Phũ Dư cách Hà Đông cũng không xa, hai bên bờ Chương Thủy đều có đường chạy qua Thái Hành Sơn, từ bên kia núi chạy tới cũng phải mất năm sáu ngày.

- Lương thực của chúng ta dự trữ thế nào?

Nhìn mọi người, Phùng Hiếu Từ thuận miệng hỏi. Câu hỏi này mục đích là để ủng hộ sĩ khí của binh lính, hơn một vạn binh mã xuất chinh, hiện giờ còn lại chỉ còn ba phần, quân lương mang theo hẳn sẽ đầy đủ. Hơn nữa trong nhà kho huyện Phũ Dương vốn là có lương thực tích trữ, hơn ba nghìn huynh đệ ăn uống thoải mái, trong vòng nửa năm cũng có thể cung ứng đủ.

- Bẩm đại soái, lương thực dự trữ rất đầy đủ, các huynh đệ tạm thời đều tiến vào nhà dân lấy ra tạm thời chưa phải lo chết đói.

Quả Nghị Đô úy Khương Đình Lân đẩy Chu Văn ra, bẩm báo. Chức của gã ở trong quân vốn cũng không đáng kể gì, cũng là bởi vì rất nhiều tướng lĩnh trong quân bỏ mình không lâu, mới có thể tạm thời được Phùng Hiếu Từ ủy thác trọng trách.

- Lát nữa lão phu đi dò xét một chút, để tránh cho các huynh đệ hiểu lầm.

Phùng Hiếu Từ vuốt cằm râu, khẽ gật đầu. Sau thời gian suy xét rất lâu, xương cốt trong người ông đều chua xót vô cùng, đích xác nên tìm cơ hội đi tản bộ, nhân tiện cũng trấn an quân tâm một chút.

- Vâng, thuộc hạ đi an bài ngay!

Khương Diên Lâm trang nghiêm chấp tay, vẻ mặt không hề quá mừng rỡ, bộ dạng không lạnh không nóng này lập tức rơi vào trong mắt Phùng Hiếu Từ, lão tướng quân miễn cảm nhú mày, thấp giọng hỏi:

- Sao vậy, không tiện sao? Hay là các huynh đệ đã hiểu lầm rồi?

- Các huynh đệ đều đi theo ngài nhiều năm, tuyệt đối tin tưởng lão tướng quân sẽ không dễ dàng từ bỏ!

Khương Diên Lâm do dự một chút, lại nhìn mắt Chu Văn, không biết nửa câu sau có nên nói ra hay không.

Phùng Hiếu Từ lại nhú mày, không kiên nhẫn thúc giục:

- Có lời cứ nói, lão phu không có thói quen đoán nhân tâm, cũng sẽ không vì lời nói mà luận tội.

- Đúng, đúng là như vậy!

Khương Diên Lâm do dự mãi, vẫn quyết định ăn ngay nói thật.

- Hai ngày này trong thành vẫn có lời đồn lan truyền, thuộc hạ tra không rõ là kẻ thù cố ý rải ra để làm loạn quân tâm ta, hay là các huynh đệ mình tự hù dọa mình...

- Nói cái gì? Ngay cả lời đồn đại cũng không ngăn được, mấy người các người làm ăn kiểu gì không biết?

Không đợi Khương Diên Lâm nói hết, Phùng Hiếu Từ đã trừng mắt, nổi giận đùng đùng truy hỏi. Nếu Ứng Dương lang tướng Triệu Diệc Đạt còn sống, quyết sẽ không để những chuyện tương tự phát sinh. Đáng tiếc tâm

phúc yêu quý của lão lại chết trong cạm bẫy của kẻ địch, làm hại bên cạnh mình không còn trợ thủ tốt nào.

- Thuộc hạ...thuộc hạ liên tục bắt lấy vài kẻ, nhưng cũng không phải là người khởi xướng lời đồn đại!

Khương Diên Lâm cúi đầu, ủy khuất đáp lại.

Bộ dạng ảm ức chịu thiệt này không hợp khẩu vị của Phùng Hiếu Từ, lão tướng quân vỗ mạnh tay vào bàn, gần như sắp phát tác. Thấy cảnh này, Phụ quốc tướng quân Ngô Văn Trung vẫn trầm mặc không nói khẩn trương tiến lên, giải thích thay mọi người.

- Đại soái bớt giận, không phải là bọn họ làm việc không có tâm, mà là lời đồn đại có chút quý dị, vẫn truyền đi như có mũi có mắt dắt đi đấy, không thể không khiến người khác nghi ngờ!

Phùng Hiếu Từ vẫn nể trọng mặt mũi của Phụ quốc tướng quân một chút, tuy rằng hai người xưa nay không hợp. Ông liếc mắt qua các tướng lĩnh, chậm rãi ngồi bên sập, thở hển hển truy hỏi.

- Bên ngoài tung tin đồn nhảm gì? Không cần gạt lão phu, lão phu ngựa chiến cả đời, trải qua nhiều việc, sẽ không bị hai câu lời đồn đại mà hoảng sợ đâu!

- Đều là chút chuyện không đáng, nếu như không quản thì trong một vài ngày sẽ tự lắng xuống!

Ngô Văn Trung miễn cưỡng cười cười, thấp giọng trả lời.

- Thật ra chuyện này cũng là do ta, sau khi nhận được tin tức về gã Ngụy Trưng kia, đã không lập tức truyền tin giết kẻ này, kết quả là cũng không biết người này miệng không tốn sức, hay là kẻ địch cố ý làm loạn quân tâm

ta, bên ngoài rất nhanh liền truyền ra tin tức thành Lê Dương bị công phá, có ngăn cũng không ngăn được!

- Nguy rồi!

Trong lòng Phùng Hiếu Từ thầm kêu một tiếng không ổn, hận không thể nhảy dựng lên quất vào miệng mình hai cái. Sau khi thất bại nhập vào Phũ Dương, ông bởi vì thương tâm quá độ, khó tránh khỏi sơ sẩy quân vụ, mà kẻ địch hoàn toàn xem xét đúng cơ hội này, thi triển âm mưu quỷ kế bốn phía.

Thành Lê Dương bị chiếm đóng có ý nghĩa với vị trí của Hữu Võ hầu thế nào? Những người trong này đều hiểu rõ Phùng Hiếu Từ hơn ai hết. Nếu lời đồn đại này tiếp tục lan truyền rộng ra, thì không cần quân địch chủ động tới tấn công, các huynh đệ nhà mình cũng sẽ tự loạn. Nghĩ vậy, ông không dám có bất luận trì hoãn gì nữa, vờn người đứng lên, đội mũ mặc giáp.

- Mấy người các người lập tức đi tuần tra với lão phu. Bất kể lời đồn đại truyền ra như nào, chúng ta trước tiên không thể rối loạn trước đầu trận tuyến.

Đang lúc nói chuyện, bên ngoài đột nhiên có những tiếng ồn ào vọng tới, có một Giáo úy vừa mới được đề bạt lâm thời mặt mũi bầm dập chạy vào, vừa chạy vừa hô to lo lắng.

- Mau, mau để cho ta đi gặp đại soái. Không xong, không xong, có người muốn tạo phản!

- Ai muốn tạo phản, người nói rõ ràng đi.

Phùng Hiếu Từ tiến lên bầu lấy bả vai đối phương, chất vấn.

Giáo úy mới đề bạt có lẽ rất ít khi giáp mặt nói chuyện với chủ soái, bị Phùng Hiếu Từ nhấn một cái, vừa kinh vừa sợ, mềm nhũn chân quỳ xuống.

- Đại soái, thuộc hạ vô năng, Hứa Đồ Tử Hậu Tam Doanh đầu gây rối, muốn giết ra khỏi thành để chạy trốn, thuộc hạ không ngăn hẳn được, thuộc hạ rất xin lỗi đại soái!

- Cái gì?

Phùng Hiếu Từ dãy Giáo úy báo tin ra, bước chân ra ngoài. Quan quân tạm thời đề bạt khá nhiều, ông căn bản không rõ Hứa Đồ Tử là ai, nhưng nếu chẳng may tự bỏ trốn tạo nên lỗ hổng, vậy thì tình thế sẽ càng không thể thu thập được.

Đám người Ngô Văn Trung cũng nôn nóng, chạy theo sau Phùng Hiếu Từ. Giặc cỏ căn bản không có khí giới trong thành, thành Phũ Dương tuy rằng không tính là tường đồng vách sắt, với ánh mắt của người lành nghề cho thấy, mọi người đồng tâm hiệp lực phòng thủ mà nói, kiên trì đến mùa xuân sang năm cũng không vấn đề gì. Nhưng chỉ có một vào mãng phu tự cho là thông minh, cảm thấy sinh mệnh mình quý giá, muốn đơn độc chạy trốn.

Lão tướng quân Phùng Hiếu Từ vừa vội vừa giận, căn bản mặc kệ người phía sau có đuổi kịp mình hay không, nhảy lên lưng ngựa, phóng đi như điên. Quân tâm tán loạn đến tình trạng như thế, ông biết rằng mình không thể trốn tránh trách nhiệm. Nếu không phải liên tục vài ngày suy sụp, nếu không phải liên tiếp chiến bại mất đi sự tín nhiệm của các huynh đệ, nếu không phải nhất thời nuốt không trôi màn tập kích bất ngờ vào đêm hôm đó...

Không có nhiều nếu như vậy, hiện nay quan trọng nhất chính là phải chặn đứng kẻ có ý đồ bỏ trốn trước khi cửa thành mở ra. Ông ra sức quát vào ngựa, chạy về nơi có tiếng người ồn ào nhiều nhất, bất kể ai ngăn cản trước mặt, cũng đều một roi quất chết.

Liên tiếp đánh bay ba gã dân chúng chạy tán loạn, bỏ xa hai thị vệ có ý đồ khuyên can mình, cuối cùng ông đã chạy tới nơi phát sinh sự việc. Nơi này

cách cửa thành bắc rất gần, binh lính thủ vệ giường cung cài tên, nhắm vào lưng mười mấy người lưng đeo bao. Người lưng đeo bao một tay nâng lá chắn, một tay cầm đao, bày ra quy giáp đột kích trận đơn giản, tiếp cận về phía cửa thành.

- Dừng lại cho ta!

Phùng Hiếu Từ quát cho vật cưỡi vài roi, chạy tới cửa thành.

- Có lão phu ở đây, hãy lập công mang cho kẻ tặc đi!

Tuy rằng liên tiếp chiến bại khiến thanh danh hạ thấp tới tận đáy, thời khắc mấu chốt, dư uy nhiều năm tích lũy vẫn còn phát huy tác dụng. Tâm tình binh lính thủ vệ thả lỏng, ngượng ngùng thu cung tiến vào. Nhóm binh lính đang chạy trốn ra khỏi thành cũng ngượng ngùng dừng bước, nhìn nhau, không biết nên làm thế nào cho phải.

- Chẳng lẽ thường ngày lão phu dạy bảo các người chính là tự giết lẫn nhau sao?

Phùng Hiếu Từ tức giận hai mắt bốc hỏa, nhảy xuống ngựa, chộp một kẻ đào ngũ miệng rộng trước nhất.

- Có ta ở đây, các người trước tiên hãy giết lão phu, sau đó mang đầu lão phu đi đầu nhập Trương Kim Xương đi. Bên ngoài băng tuyết đầy trời, các người trốn như vậy, có thể trốn đi nơi nào?

Gã binh sĩ bị đánh trúng không dám trốn tránh, ngã quy xuống đất.

- Lão tướng quân!

Lục tục có người quỳ xuống, khóc lóc.

- Lê Dương, thành Lê Dương đã hơn nửa tháng không có tin tức gửi tới, vợ con chúng ta đều ở đó, nếu bị kẻ tặc xông vào nhà...

- Hả?

Phùng Hiếu Từ chăm chú nhìn lúc này mới phát hiện kẻ có ý đồ chạy trốn phần lớn đều là quận binh được bổ sung đến Hữu Võ Hầu. Ông quay lại nhìn Giáo úy Chu Văn đang vội vàng chạy tới, muốn chỉ trích y vài câu, nhưng lại ý thức được đám quận binh này vốn là một đám ô hợp, liền cắn chặt răng, đưa ánh mắt chuyển ra sau.

- Thuộc hạ quản lý không nghiêm, xin đại soái trách phạt!

Chu Văn sợ tới mức lập tức quỳ xuống đất, dập đầu nhận tội.

- Thành Lê Dương cao như vậy, trừ phi đám tặc mọc cánh mới có thể bay vào được.

Phùng Hiếu Từ không để ý tới Chu Văn, quay sang nhóm quân binh, hét to:

- Vài lời đồn đại mà đã làm cho các người không chiến tự loạn, lại phế vật này mà trở lại Lê Dương, có thể ngăn được quân phản loạn tấn công sao?

Thấy Chu Văn cũng quỳ xuống, quận binh gây rối càng chán nản hơn, ngoan ngoãn cúi đầu nghe giáo huấn. Phùng Hiếu Từ giải thích vài câu nguyên nhân vì sao thành Lê Dương không buộc, thở dài, quay sang chỉ bảo Chu Văn.

- Thôi đi, người lĩnh bọn họ quay về doanh đi! Từ hôm nay trở đi không có thủ lệnh của ta, bất cứ kẻ nào cũng không được đi ra đường phố.

- Tuân mệnh!

Chu Văn mặt xám như tro tàn đứng lên, mang theo đám quận binh rời khỏi. Nhìn bóng dáng y, Phùng Hiếu Từ không kìm nổi lắc đầu thở dài, xoay người, ông lại trừng mắt với đám quan quân thủ vệ.

- Lần sau có kẻ tấn công cửa thành, lập tức bắn tên. Để cho người khác vọt tới như vậy mới giương cung, mấy người các người muốn tìm cái chết à?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (9)

T

ướng sĩ thủ vệ cười ngượng ngùng, hiểu được ý của Lão tướng quân mình quan trọng hơn nhiều so với những tên vừa rồi chạy trốn ra khỏi thành. Hữu Võ Hầu tuy rằng bị đánh bại, nhưng dù sao nó cũng là một trong mười hai đội quân tinh nhuệ thời kỳ đầu của Đại Tùy. Còn Quận Bình tính cái gì? Lần chiến đấu đó chẳng phải bọn họ xông lên cuối cùng và rút lui lại trước nhất đó sao? So với việc Hữu Võ Hầu dùng máu tươi để chiến đấu mà nói thì Quận Bình chỉ như đồ trang trí, rác rưởi, sủng vật của đàn bà mà thôi.

- Các người hãy bảo vệ tốt đạo môn này.

Phùng Hiếu Từ thấy các huynh đệ hiểu ý mình, giơ bàn tay to gầy dùng sức vỗ bả vai quan thủ vệ:

- Dù Thành Lê có bị lọt vào vòng công kích hay không thì chỉ cần chúng ta ở chỗ này, Trương tặc cũng không dám nam tiến. Đợi viện binh của triều đình vừa đến, đoàn người nội ứng đã hợp nhất định có thể báo thù cho các huynh đệ rồi.

- Vâng!

Dòng nhiệt huyết trong lòng các tướng sĩ trào dâng, hai chân họ đứng nghiêm. Bọn họ tin tưởng từng lời chủ tướng, Hữu Võ Vệ còn thì sẽ không bị diệt vong, kiên trì sẽ có hi vọng rửa sạch sự sỉ nhục.

Phùng Hiếu Từ gật đầu hài lòng, để tay sau lưng chậm rãi đi dọc tường thành. Bên ngoài là cánh đồng tuyết rộng trải, trắng muốt, bằng phẳng. Gió Bắc gào thét, cuồn cuộn nổi lên bụi mà trắng xóa rồi đâm thẳng vào chân

tường thành nhưng không có cách nào xâm nhập về phía trước nửa bước. Huyện Phũ Dương như một cái chiêm, ngăn cuồn phong tuyết dày đến bảy tấc. Không qua được Huyện Phũ Dương, ma quỷ trắng toát mặc dù có bản lĩnh lớn cũng chỉ phí công giấy dựa ở bờ bắc sông Chương Thủy.

Suy nghĩ về cảnh tượng này khiến tinh thần của ông tỉnh táo hơn. Gió lạnh thấu xương, lão tướng quân theo sườn thành Bắc đi tuần về phía Tây, phía Nam, sườn Đông liếc qua tất cả các lỗ châu mai mấy lần mới xoay người, chưa thỏa mãn trở về huyện nha.

- Lấy tiền trong nha môn ra, từ nay trở đi, quân lương của các huynh đệ sẽ được tăng gấp đôi!

Vừa đi ông vừa nói với tướng quân Phụ Quốc Ngô Văn Trung:

- Cấp đầy đủ một ngày ba bữa, cứ ba ngày ăn một bữa thịt.

Không đợi Ngô Văn Trung trả lời, ông lại quay về phía các tướng lĩnh khác:

- Mọi người chịu khó vất vả một chút, thay phiên nhau tuần tra. Bất kể là ngày hay đêm, bất cứ lúc nào cũng phải để các huynh đệ thấy chúng ta cũng sẵn sàng cùng sinh cùng tử với bọn họ.

Những thứ này đều để ủng hộ tinh thần chiến sĩ, các tướng lĩnh đều đáp lại một tiếng rồi phân công nhau đi chấp hành. Phùng Hiếu Từ vội vã bước đi, trước khi vào huyện nha, quay sang dặn dò Đô úy Quả Nghị Khương Diên Lâm bên cạnh mình:

- Hãy điều thuộc hạ của ngươi đến đóng quân gần nha huyện, đợi lệnh của ta bất cứ lúc nào.

- Vâng... vâng, thuộc hạ hiểu rồi!

Khương Diên Lâm chần chờ một chút sau đó khom người lĩnh lệnh. Khi được điều động đến bên cạnh chủ tướng, những đạo mệnh lệnh này đại biểu mình đã giành được tín nhiệm, hoặc là còn bao hàm ý nghĩa khác, y có chút choáng váng. Nhưng bản năng nói cho y biết, lòng tin của lão tướng quân đối với việc thủ vững Phũ Dương tuyệt đối không thể biểu hiện ra bên ngoài như vậy.

- Lui xuống hết đi!

Phùng Hiếu Từ phát tay, đuổi mấy tên tướng lĩnh cuối cùng bên cạnh mình đi. Ông cần một chút thời gian để suy nghĩ lại, cũng cần yên tĩnh để suy tính xem bước tiếp theo nên làm như thế nào. Trong những lần chiến đấu gần đây tướng địch tỏ ra giáo hoạt và dũng mãnh nằm ngoài cả dự liệu của ông, đối thủ như vậy, đáng giá để ông phải nghiên cứu kỹ hơn.

Ngoài ra, ông còn cần suy xét về vấn đề bố trí quân binh. Lúc trước để quân Binh bổ sung cho Hữu Võ Hầu chỉ là sách lược khẩn cấp. Từ chuyện xảy ra ngày hôm nay cho thấy, sách lược này còn tồn tại sơ hở thật lớn. Những binh sĩ được chiêu mộ tại những địa phương kia nếu không huấn luyện thì trình độ sẽ rất kém hơn so với Hữu Võ Hầu, ở phương diện sĩ khí và sự can đảm cũng kém hơn nhiều; Về phần nâng cấp trang bị cho quan quân cũng làm cho người ta hao tổn tâm sức. Phái quan quân chưa quen đi thuộc bọn họ đi, trong thời gian ngắn chưa chắc đã giành được sự tôn trọng của những người này. Còn giáo úy đương nhiệm Chu Văn, người này công bằng mà nói, Phùng Hiếu Từ không có nhiều thiện cảm với gã.

Nguyên nhân khiến ông cảm thấy chán ghét không phải do Chu Văn ngu dốt mà trên thực tế, qua nhiều ngày quan sát, lão tướng quân đã phát hiện Chu Văn vô cùng thông minh, có tài dụng binh thiên phú. Tuy người này có rất ít cơ hội được thể hiện nhưng mỗi khi đến lượt gã mở miệng thì luôn nói trúng điểm mấu chốt. Thậm chí còn có chỗ tướng lĩnh quân binh không hề nghĩ tới nhưng người này vẫn nghĩ ra được và có những đề xuất ứng phó bước đầu.

Một người thông minh cũng chưa chắc đã là một người có đủ tư cách làm lãnh đạo. Chính xác, làm một gã tướng lĩnh ưu tú thì năng lực phán đoán nhanh nhạy là một yếu tố không thể thiếu. Nhưng ngoài điểm này, trách nhiệm, vinh dự, nắm cả cục diện cũng không thể thiếu được. Phùng Hiếu Từ cho rằng, một người có đủ tư cách làm tướng lĩnh cần làm chủ được sự thông minh của mình, thậm chí hiểu được hy sinh bản thân lấy cục diện làm trọng. Mà những tố chất và năng lực này Chu Văn còn lâu mới đủ.

Người thiếu niên kia rất kiêu ngạo, luôn cho mình là đúng. Rõ ràng chỉ là một kẻ xuất thân con nhà giàu, chưa từng trải nghiệm nhiều mặt, lại còn cho rằng mình là con cháu vương công quý tộc, e sợ huyết mạch của mình bị hạ thấp. Muốn một người như vậy phải hi sinh trả giá vì người khác e rằng còn khó hơn cả làm cho đá nở hoa. Loại người này cho thấy, đồng nghiệp làm bất cứ việc gì cũng là điều nên thế, mà hắn ta làm bất cứ điều gì cũng giống như là sẽ làm giảm giá trị con người của bản thân.

Do dự mãi, Phùng Hiếu Từ vẫn không thể đưa ra quyết định. Nếu lúc trước Hữu Võ Hầu không bị tổn thất, ông có thể tùy ý sai khiến một vài người đảm nhận quyền chỉ huy Quận binh. Nhưng bây giờ, Quận binh đã chiếm hơn nửa nhân số toàn quân, tất cả nhằm vào nhất cử nhất động của Quận Binh đề phải thận trọng.

- Ngày mai lão phu còn muốn nói chuyện với người thanh niên này một chút, dạy cho hắn ta đạo lý làm người!

Phùng Hiếu Từ thở dài có chút bất đắc dĩ tự an ủi mình:

- Dù sao cũng chỉ là nhất thời, dù sao hắn ta còn thiếu kinh nghiệm.

Nghĩ đến đây, bóng dáng người thanh niên lại hiện lên. Mi thanh mục tú, dáng vẻ tuấn tú, khoe miệng hơi nhếch, ánh mắt mơ hồ mang theo một tia lạnh lẽo.

- Đám mắt chó này nhìn người còn kém hơn cả bọn chuột nhất!

Giáo úy Chu Văn căn rằng, không biểu hiện ra ngoài sự tức giận của mình với các huynh đệ. Bị người ta bao vây trong cô thành rồi, tướng lĩnh Hữu Võ Hầu rõ ràng chỉ còn một đám năm, sáu người giống như vừa mới đánh thắng trận lớn. Nếu quả thực là có bản lĩnh, thì ra khỏi thành đi tìm Trình Danh Chấn mà liều mạng đi? Chỉ e không đợi ra đến cửa đã sập bẫy mà thôi.

Trong đồng tuyết bên ngoài chắc chắn là khắp nơi đều có bẫy. Vừa nghĩ đến đây, hình dung đám người xưa nay xem thường mình bị sập bẫy, trong lòng công tử Chu Nhị cảm thấy vô cùng sáng khoái... Đám ngu xuẩn, ti tiện kia ngoài việc theo lệnh lão già kia mà làm việc ra thì còn biết cái gì? Không ngờ bọn người kia cũng có thể làm tướng quân trong Phủ binh, chẳng trách Đại Tùy không bắt nổi một Cao Cú Lệ nhỏ nhoi.

Nếu đổi lại là ta chỉ huy trăm vạn đại quân kia... Đã bao lần Giáo úy Chu Văn nhiệt huyết mênh mông suy nghĩ. Trăm vạn đại quân nha, đó là một cảnh tượng đồ sộ bậc nào, một người một ngum nước miếng, có thể làm thành Liêu Đông vỡ tung. Lực lượng đông đảo, hùng mạnh, giương kỳ thành vân, mình mang theo bọn họ sẽ dễ dàng cướp được công danh, bá tướng, phong hầu. Đến lúc đó, nếu kẻ thù Trình Danh Chấn và Trương Kim Xương không bị nghiền thành bột mịn, tính cả tên Vương bát đản từng cô phụ Chu gia, thấy chết mà không cứu, ném đá xuống giếng đều phải vội vàng chạy đến trước mặt gã mà khóc lóc, sám hối, dấm ngực dậm chân mà tạ tội.

Khi đó, gã sẽ rộng lượng tha thứ cho kẻ vong ân phụ nghĩa, sẽ bỏ qua hết tất cả những hành vi phản bội và bội bạc. Chỉ cần từ nay về sau bọn họ sửa đổi, mãi mãi cảm kích gã, trung thành với gã, trở thành cánh tay trợ thủ đắc lực của gã. Gã cũng nguyện đem vinh hoa phú quý của mình chia sẻ cho người khác.

Loại mộng ảo này, hầu như là vào các buổi tối không sợ làm phiền mà đến tìm gã, có lúc đang nằm trên giường, có lúc là đối mặt với ngọn đèn, trợn tròn mắt, mỗi lần nằm mơ cả người đều nóng lên cứng đờ ra. Sáng hôm sau tỉnh lại, tinh thần gã phẫn chấn, đối mặt với hiện thực thì vẫn ung dung như thường.

Giấc mộng rất vô căn cứ, bản thân Chu Văn cũng biết rõ nhưng ngay cả mộng mà cũng không có thì có lẽ gã sẽ điên lên mất. Thực tế trước mắt ảm đạm như vậy, ảm đạm đến không thể thở được. Từ Quận binh giáo úy lên đến Đô úy, ít nhất cũng mất năm bảy năm. Mà Đô úy và Quận Thừa khoảng cách cũng không gần hơn so với từ Lĩnh Nam đến Liêu Đông là bao nhiêu. Nếu không làm được Quận Thừa, thì gã sẽ không có cơ hội chỉ huy quân đội. Nếu như ngay cả cơ hội chỉ huy quân đội mà cũng không có thì gã lấy cái gì mà báo thù rửa hận cho già trẻ của Chu gia đã chết oan?

Kẻ thù diệt tộc Trình Danh Chân đang làm Cửu Đương gia ở đầm Cự Lộc. Đợi một thời gian nữa, không chừng người này có thể quản lý toàn bộ đầm Cự Lộc. Còn Chu Văn gã vẫn dậm chân ở chức Giáo úy không tiến, thậm chí ngay cả chức Giáo úy này cũng là do thê tử y mua mà có, mang theo sự khuất nhục vô tận.

Đó là thê tử của Trình Danh Chấn trước đây. Mà sở dĩ Trình Danh Chấn thiện tâm thả mình và cho mình và thê tử của mình một ít vàng bạc châu báu sinh sống cũng bởi vì thê tử của gã đã lên giường với Trình Danh Chấn. Tuy rằng cho tới giờ gã chưa từng chứng thực phỏng đoán của mình với Tiểu Hạnh Hoa, nhưng Giáo úy Chu Văn tin vào sự phán đoán của mình. Trên đời này không có chuyện nhặt được tiền tài mà không phải trả giá, nếu không phải Tiểu Hạnh Hoa lên giường với Trình Danh Chấn thì dựa vào cái gì mà y lại thiện tâm như vậy? Dựa vào cái gì mà y lại mạo hiểm đắc tội với Trương Kim Xưng để mở ra một mắt lưới như vậy?

Mỗi lần nghĩ như vậy, tâm trạng của Chu Văn lại trầm nặng. Gã có thể trầm tĩnh mà đối diện với tất cả thế gian, trầm tĩnh xem nhẹ sự không tín nhiệm

của Phùng Hiếu Từ đối với chính mình, trầm tĩnh chịu đựng sự khiêu khích châm chọc của sĩ lĩnh trong phủ tướng sĩ với mình. Bởi vì chút khuất nhục này, nhần nại này so với việc chịu đựng Tiểu Hạnh hoa lên giường với Trình Danh Chấn có thấm thía gì? Gã tin tưởng sớm muộn gì cũng có ngày khiến họ phải trả giá gấp bội, bắt sống Trình Danh Chấn, ngay trước mặt Tiểu Hạnh Hoa vạch trần bộ mặt của hai bọn họ, cột họ vào đống củi thiêu sống thành tro bụi. Không, phải là tách ra để thiêu đốt, để hai cẩu nam nữ này không được đi bên nhau, dù hóa thành tro bụi cũng phải ném ra biển mà không phải chôn trên đỉnh núi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (10)

L

úc này, thù hận cũng giống như giấc mộng có thể làm động lực cho con người. Cả thù hận và giấc mộng đều chống đỡ khiến cho Chu Văn thay da đổi thịt. Gã đã không còn là Chu nhị công tử biết lấy lòng nữ tử nữa, gã đã biết thế nào là làm việc trong phạm vi thể lực của mình, làm thế nào để mình thăng tiến. Tựa như hiện giờ, rất nhiều tướng lĩnh Hữu Võ Hầu tướng bỏ mình, tương đương với việc mở một cánh cửa trên đỉnh đầu cho một Giáo úy quận binh là gã. Chỉ cần nắm được cơ hội giành được sự tán thưởng của lão già họ Phùng kia, gã có khả năng phóng qua con đường Giáo úy quận binh, Đô úy, Quận thừa, thông qua được con đường vô cùng gian nan này xâm nhập vào Phủ quân Đại Tù, trở thành một trong những Lang tướng đó thậm chí là cả tướng quân.

Mà biện pháp tốt nhất để giành được sự tán thưởng của lão già này chính là cứu đám tàn binh đang lâm vào khốn cảnh. Ban ngày, gã có thể nguyện ý không nói ra đề nghị từ bỏ Phũ Dương, đến tối còn có thể nói lý để khơi thông với lão ta. Tin chắc rằng hiện giờ sở dĩ lão ta đang khốn thủ cô thành chỉ là vì không tìm được lối thoát thích hợp. Nếu có người nói cho lão biết, lui lại để bảo môi lửa cho Hữu Võ Hầu, tìm cơ hội ngóc đầu lên mà nói thì hẳn lão ta sẽ sáng khoái mà mượn cớ xuống thang.

Chu Văn là một người hành động dũng cảm, suy nghĩ cẩn thận, chuẩn bị chi tiết. Nhưng lúc gã đang đi ra khỏi viện thì lại bị mấy đồng sự Quận binh chặn đường.

- Giáo úy đại nhân, đã muộn thế này rồi còn định đi đâu thế?

Trong bóng đêm, mấy tên quân binh Lê Dương dùng khẩu âm bản địa thấp giọng hỏi.

- À, ta chuẩn bị đi huyện nha một chuyến!

Đối với sự thật mình có thể tự do ra vào nha huyện, Chu Văn cũng không giấu diếm, mà ngược lại, gã luôn khoe khoang việc này, mượn cơ hội để áp chế quan binh cùng phải cúi đầu trước mình.

Lúc này, sự thể hiện lại có tác dụng ngược lại, vài quan quân quân binh Hứa Hồ Tử, Hoàng Kiến Võ, Nguyễn Quân Minh từ trong bóng tối đi ra, dùng ngược đẩy gã quay lại cửa viện tử.

- Mấy người các người làm gì vậy?

Chu Văn không kịp trở tay, vừa chống đỡ vừa hùng hổ chất vấn. Mặc dù cấp bậc cũng xấp xỉ nhau, xưa nay mấy vị đồng nghiệp này vẫn luôn nể nang ga, nhưng hôm nay hình như mấy tên này uống nhầm thuốc thì phải, cả lỗ mũi và ánh mắt đều như có thể phun ra lửa vậy.

- Làm gì?

Hứa Hồ Tử đi về phía trước một bước, dùng ánh mắt đóng đinh Chu Văn. Cảm giác này vô cùng khó chịu giống như bị con chó điên cắn phải yết hầu vậy. Chu Văn chỉ có thể lui lại phía sau, gót chân đã đụng phải tường mới đỡ được thân mình.

- Có chuyện gì từ từ nói? Ta với các người không thù không oán!

Gã hết sức hạ thấp thái độ của mình xuống.

- Thành Lê Dương đã mất, người có biết không hả?

Hứa Hồ Tử mắt đỏ ngầu, thở hổn hển.

Mất thì mất, dù sao lương thực của thành Phũ Dương cũng đủ ăn trong hơn nửa năm. Trong lòng Chu Văn thầm nghĩ vậy nhưng gãi lại giả bộ thông cảm, thấp giọng nói:

- Ta, ta không rõ lắm, nếu lời đồn là thật, gia quyến của chúng ta sẽ bị đám mâu tặc đó hại chết. Đám mâu tặc chết tiệt này, không ngờ chúng lại sử dụng chiêu độc ác như vậy.

- Sao lại có thể không thật được? Trương đại nhân lúc đầu cứ cách ba ngày lại có người đưa tin một lần, nhưng hơn nửa tháng nay không gặp người đưa tin ấy nữa.

Hứa Hồ Tử ôn hòa hơn một chút. Từ biểu hiện của Chu Văn, y cũng tin rằng người này cũng có chung mối thù với mình. Dù sao thê tử của Chu Giáo úy cũng ở trong thành Lê Dương, nếu quân phản loạn phá thành, tiểu nương tử Chu gia chắc chắn là bị người ta cướp đi mất rồi.

- Vậy, mọi người kia chuẩn bị làm sao bây giờ?

Chu Văn lại ra vẻ sợ hãi tiếp tục hỏi, khẳng định là đám Hứa Hồ Tử không phải tìm mình để nói chuyện phiếm, gãi tin chắc về điểm này. Về phần thành Lê Dương bị phá hay không bị phá, người bên trong thành có thể bị thổ phỉ giết hay không, mắc mớ gì đến gãi? Người của Chu gia gãi đã chết hết từ lâu rồi, không đáng phải chung sự thương tâm với bất kỳ ai cả.

- Nhà của Phùng lão không ở Lê Dương, đương nhiên là ông ta không cần quan tâm, chúng ta chuẩn bị giết quay về Lê Dương, đoạt người nhà của mình trở lại.

Nguyễn Quân Minh tiếp lời Hứa Hồ Tử, không để ý đến sự giới thiệu của Chu Văn .

- Không được!

Lông tơ Chu Văn dựng hết lên, chân dậm âm ầm.

- Không được cũng phải đi!

Hoàng Kiến Võ tránh ra bên cạnh nửa bước, lấy tay đè chặt chuôi đao:

- Họ Chu kia, chúng ta biết người và lão Phùng thân cận nhau cho nên mới đến đây tìm người. Đêm nay người hãy đi cùng đến nói với lão Phùng, bảo lão thủ Phũ Dương của lão, chúng ta thì quay lại Lê Dương, sau này chúng ta mỗi người một đường, ai cũng không phải ngại ai?

- Không được!

Chu Văn chui ra khỏi Hứa Hồ Tử, tay đè chuôi đao, chân không ngừng di chuyển:

- Ông ta chắc chắn sẽ không đồng ý, nếu ông ta không đáp ứng, trái lại còn điều phủ binh bắt ta lại, mấy người cũng không có kết quả gì. Triều đình sẽ tuyệt đối không vì mấy đầu mục quận binh mà trách tội một tướng quân Tam phẩm, chúng ta cũng không có chỗ mà kêu oan đâu.

- Vậy không nói cho ông ta nữa, chúng ta đi triệu tập huynh đệ về Lê Dương.

Ba người Hoàng Kiến Võ, Hứa Hồ Tử, Nguyễn Quân Minh tản ra thành hình tam giác, vây Chu Văn ở giữa. Đơn đả độc đấu, bọn họ không nắm chắc bắt được Chu Văn, nhưng lấy ba đấu một, Chu Văn sẽ không thắng được.

- Không ổn, không ổn.

Chu Văn không còn đường lui cười đến nổi mặt cứng ra:

- Mấy vị ca ca đừng lỗ mãng, chúng ta hãy bàn bạc kỹ hơn, bàn bạc kỹ hơn đã.

- Đây không phải là bàn bạc mà là cho người một cơ hội!

Hứa Hồ Tử vừa cười ác độc:

- Họ Chu kia, không phải người vẫn muốn thăng quan sao, chúng ta cho người một cơ hội! Nếu người dẫn đầu đưa chúng ta đi, về Lê Dương ta sẽ đề cử người làm Đô úy. Quận thủ mới đến là ai cũng không thể không nể mặt bọn ta, còn nếu người không đi thì, hừ hừ.....

Hàm ý này không cần nói ra Chu Văn cũng hiểu được. Gã sợ tới mức mặt trắng bệch đi, nhưng trong mắt dường như có ngọn lửa toát ra. Loạn thế có thể xưng anh hùng, đi khuyên Phùng Hiếu Từ bỏ thành mà đi, gã tuyệt đối không nắm chắc, nhưng thi ân cho chúng quận binh Lê Dương, tiến tới không chế được ba mãng phu trước mắt này cũng không phải là chuyện khó khăn gì. Chậm rãi rút hoành đao bên hông ra, y cầm thanh đao trong tay.

- Việc này không phải là nhỏ, một khi Phùng lão truy cứu...

- Chúng ta đi rồi, dựa vào mấy người kia, có thể thủ vững Phủ Dương hay sao?

Hoàng Kiến Võ nghiêng răng, nghiêng lợi.

- Ông ta muốn giết người thành nhân, nhưng bọn chúng ta trong nhà đều có vợ con!

Hứa Hồ Tử thấp giọng bổ sung.

- Vậy bốn người chúng ta hãy cùng thề, cùng tiến cùng lui, một người vinh tất cả được vinh.

Chu Văn đẩy lưỡi đao từ trong lòng bàn tay ra ngoài, máu chảy ra:

- Hoặc là không làm, đã làm phải sạch sẽ, chớ lưu lại hậu họa về sau.

- Làm gì bây giờ, ý đồ của người có xấu bao nhiêu, mấy người bọn ta nghe theo người!

Nguyễn Quân Minh cũng cắt lòng bàn tay, để máu của mình nhỏ cùng một chỗ với máu của Chu Văn.

Hoàng Kiến Võ và Hứa Râu nhìn nhau, lần lượt cắt máu. Sở dĩ bọn họ bức Chu Văn cũng bởi vì người này hành sự cẩn thận. Nếu đối phương đồng ý gia nhập, tạm thời cái này cũng không cho là hơi quá.

Ngẩng đầu lên nhìn không trung đen kịt, đột nhiên Chu Văn cảm thấy T

hế giới này thật vớ vẩn. Một khắc đồng hồ trước gã còn muốn giúp Phùng Hiếu Từ thoát khỏi khốn cảnh, vậy mà bây giờ lại muốn đâm nát đối phương. Nhưng khát vọng báo thù khiến gã nhanh chóng trấn tĩnh trở lại.

- Rốt cuộc là người có cách không?

Tính tình Hứa Hồ Tử nóng nảy, thấy Chu Văn không nói câu gì liền trừng mắt lên hỏi.

- Trước tiên hãy triệu tập tâm phúc, phóng hỏa trong thành!

Chu Văn quyết định chắc chắn, từ trong khe răng nanh phát ra những âm thanh như đục xà:

- Hỏa thế vừa lên, chắc chắn là Phùng Hiếu Từ sẽ điều cấp dưới dòng chính của mình đi về phía nam thành, để ngừa địch có cơ hội công thành, chúng ta lấy danh cứu hỏa trực tiếp giết ra ngoài từ cửa Đông.

- Việc này...

Ba người ngơ ngác nhìn nhau, họ biết kế sách của Chu Văn tuyệt đối khả thi nhưng sau khi làm như vậy chẳng khác nào đẩy Phùng Hiếu Từ vào chỗ

chết. Dân chúng cũng không phải ngu, trong thành binh mã vừa loạn, họ cũng sẽ tranh nhau chạy trốn. Đến lúc đó không chỉ là cửa Đông, chỉ e trừ phía Nam ra tất cả những cửa thành không quan trọng để phòng ngự sẽ mở hết. Còn đám người Trương Kim Xung sẽ như lũ sói ngửi thấy mùi máu tanh...

- Càng loạn, cơ hội thoát thân của chúng ta càng lớn!

Một không làm, hai không nghĩ, Chu Văn giải thích rõ:

- Chỉ có người của Hữu Võ Hầu toàn bộ chết hết, chúng ta mới có thể nói là giết lui quân giặc, phá vòng vây mà ra. Nếu không, chẳng may bị người ta biết được, triều đình sẽ không buông tha chúng ta đâu.

Dứt lời, gã cười ha hả rồi lau máu ở lưỡi đao trên giày:

- Nếu các người không dám, bây giờ về ngủ vẫn còn kịp đấy. Chủ ý là của ta đấy, ta chắc chắn sẽ không đi tố giác mình đâu!

- Ai không dám là cháu!

Hứa Hồ Tử không chịu nổi bị kích động. Bốn người nhìn nhau cười, đem đao nhuộm máu dắt vào hông, lòng bàn tay đỏ sẫm máu để cùng một chỗ:

- Làm.

- Làm.

Thời loạn, làm sao để mình còn sống là quan trọng nhất, còn những kẻ khác ai bị làm đá cho kẻ khác kê chân thì chỉ có thể coi như xui xẻo mà thôi.

Nửa canh giờ sau, trong thành bốc lửa, rất nhanh, hỏa thế không khống chế được đã chiếu đường phố sáng như ban ngày. Quân Hữu Võ Hầu huấn luyện có tổ chất lập tức tập kết, tướng lĩnh xông lên tường thành, phòng bị

kẻ địch thừa dịp xông vào. Trọng trách cứu hỏa quả nhiên rơi xuống đầu quận Binh, cái này Phùng Hiếu Từ không hề nghi ngờ gì cả.

- Ngay cả chút chuyện con con này mà bọn họ cũng không làm xong sao?

Lão tướng quân tay đề lỗ châu mai, lo lắng. Bọn tặc quá ác độc, không ngờ còn phái gian tế trà trộn vào Phũ Dương phóng hỏa, khiến tất cả dân chúng đều trở thành tiền lợi đặt cược cho thắng lợi của mình. rủ nhau đi đặt cược. Họ Trình dù là con cháu nhà tướng, nhưng ngay cả chút đạo nghĩa cũng không quan tâm đến rồi.

Đột nhiên tim lão tướng quân co quắp lại, mặt tái mắt nhìn xung quanh. Ông ta nhớ đến chuyện xảy ra hồi chiều, còn có cả bộ dạng không cam lòng của các quận binh kia, nếu...

Ông không dám nghĩ tiếp, nhưng gió Bắc trong thành gào thét tới bên tai. Tiếng khóc, tiếng khẩn cầu, còn có tiếng đao mâu va chạm vào nhau, còn có tiếng của dây cung buông ra xen lẫn tiếng người rú thảm, người bị thương tuyệt vọng gào thét...

Thành Đông, thành Bắc tất cả loạn hết cả lên, nhưng chính là không ai đi dập lửa. Lão tướng quân đã hiểu sau lưng mình có chuyện gì:, ngón tay ông cào vào thành gạch, từng vết máu thấm vào đó.

- Hạ thành, chinh quân chuẩn bị chiến đấu!

Dùng sức lực cuối cùng ngẩng mái đầu hoa râu lên, ông hướng về phía các huynh đệ hô to:

- Hữu Võ Hầu, hạ thành chuẩn bị chiến đấu.

- Hữu Võ Hầu, chuẩn bị chiến đấu.

Phụ quốc tướng quân Ngô Văn Trung, Quả Nghị Đô úy Khương Diên Lâm đã đoán được ai bản rẻ Hữu Võ Hầu, cùng ở phía sau Phùng Hiếu Từ lớn tiếng hò hét.

- Hữu Võ Hầu, chuẩn bị chiến đấu!

- Hữu Võ Hầu, chuẩn bị chiến đấu!

Trong tiếng hò hét, một trong mười hai đội quân tinh nhuệ của Đại Tù, Hữu Võ Hầu tụ tập tàn quân lại, đẩy cửa Nam ra từ từ đón nhận đối thủ đang bị ánh lửa thu hút. Quân địch gấp mấy lần bọn họ, nhưng bọn họ và Phùng Hiếu Từ tóc bạc trắng xóa đứng cùng nhau, không một ai nói lui bước.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (11)

L

úc thành Phũ Dương bốc cháy, Trương Kim Xưng cầm đầu quần hùng Cự Lộc tụ tập một chỗ, do dự hành động bước tiếp theo.

Thực tế, đến giờ phút này bọn họ đã bị dồn đến hoàn cảnh tiến thoái lưỡng lan. Không phải bên ngoài thực sự quá lạnh, hằng ngày đều có huynh đệ chết vì lạnh. Tường thành Phũ Dương quả là rất kiên cố, đối với lâu la bình không có bất kì khí giới công thành nào mà nói thì mạo hiểm gió tuyết tấn công vào thành không khác gì đi chịu chết. Càng khiến cho các trại chủ do dự hơn chính là tin tức thu thập khắp nơi rất bất lợi cho bọn họ. Đầu tiên là Trương Trư Bì phái người đưa tin tới, nói người của y lấy được rất nhiều lương thảo đồ quân nhu từ kho Lê Dương đang về hướng về phía đầm Cự Lộc. Còn nguyên nhân buông tha cho thành Lê Dương là triều đình phái Hồ Bí lang tướng Vương Biện xua quân qua sông, đánh tới ngoại thành Lê Dương.

Không đợi chúng trại chủ kịp nghĩ ra đối sách bởi tin tức báo động mà Trương Trư Bì đưa tới, ngay sau đó, nhóm thám báo bên ngoài chiến trường lại mang về một tin tức khiến ai nấy cũng phải khiếp sợ. Hữu Hậu vệ Đại tướng quân Vệ Văn Thăng thống soái năm ngàn kị binh, mười ngàn bộ tốt ngày hôm qua đã giết đến Cấp Quận. Đường chủ Cẩm Tự Doanh Vương Nhị Mao sau khi kích phá quân binh Võ Dương đã đụng phải sở bộ của Vệ Văn Thăng, vì để tránh cho Trương Trư Bì suất lĩnh truy trọng đội bị người khác cướp giết, hắn đã từ bỏ cơ hội chạy trốn, chủ động dẫn dụ kỵ binh sở bộ của Vệ Văn Thăng chạy về phía Nam. Theo giang hồ đồn đại, đám người Vương Nhị Mao bị Vệ Văn Thăng đuổi theo đến bờ bắc Hoàng Hà, hai bên giao chiến kịch liệt trên băng tuyết hoang dã, nhưng cuối cùng thế

nào thì không ai biết. Hữu Hầu Vệ đại quân sau khi chiến đấu đã đóng trú bên bờ Hoàng Hà hai ngày rồi mới chậm rãi quay về Lê Dương, sau đó thì không ai biết tin tức của đám người Vương Nhị Mao nữa.

Vương Nhị Mao nhất định là lành ít dữ nhiều rồi! Nghe được tin này, vài vị trại chủ đều hết sức lo lắng. Kết quả của cuộc đã chiến giữa năm trăm kỵ binh và năm nghìn Hậu vệ tinh nhuệ là gì? Điều này giống như trong đầm Cự Lộc mất đi một quả trứng chim cú có thể kích khởi nhiều động tính lớn mới là lạ! Nhưng ai cũng không đành lòng nói ra. Quan hệ của Trình Danh Chấn và Vương Nhị Mao trong lòng mọi người ai cũng hiểu rõ, mà vì sao Vương Nhị Mao thà chết trận chứ không có hành động làm tăng thêm phiền toái hơn cho mọi người thì chỉ e cũng không chỉ vì yếm hận cho quân lương. Y vì tranh giành một hơi để chứng minh cho chính mình. Từ lúc vào đầm Cự Lộc, mọi người chưa từng vì Trình Danh Chấn mà coi trọng y như một nhân vật quan trọng. Ở mức độ nào đó, Vương Nhị Mao chỉ là bạn của Trình Danh Chấn, là cái bóng và nanh vuốt của Trình Danh Chấn mà thôi. Trên dưới đầm Cự Lộc tôn trọng y là bởi Trình Danh Chấn, bao gồm cả Chu Ninh cũng vậy, dù là Trình Danh Chấn và Đỗ Quyên vì y mà dốc hết tâm tư để tranh giành được, chứ không phải là bởi vì y có năng lực giành được sự tán thưởng của Đại đường gia Trương Kim Xung.

Cho đến giây phút cuối cùng y cũng không thể giành được nụ cười của mỹ nhân. Khi Chu Ninh còn sống cũng giống như mọi người đều không để ý gì đến y, dù cho y có cố gắng giành được đủ loại thành tích. Trình Danh Chấn cây to này thực sự là nhìn thấy rồi, hoàn toàn hấp dẫn được sự chú ý của người khác, che hết những ánh sáng tốt thuộc về bạn bè khác. Cho nên, Vương Nhị Mao nhất định phải làm ra những chuyện kinh thiên động địa, bao gồm cả làm việc nghĩa không chùn bước đánh lại quân địch đông hơn mình gấp bội.

- Triều đình đương nhiên sẽ lấy mạng của Phùng Hiếu Từ đền mạng cho Vương huynh đệ, cũng coi như đáng.

Trầm mặc một lát Trương Kim Xưng khoác tay lên vai Trình Danh Chấn, hạ giọng nói.

Ám hiệu của ông đã rõ. Chiến dịch tiến hành đến giai đoạn này, mục tiêu của quần hùng đầm Cự Lộc đã hoàn thành. Dù có không đánh hạ được thành Phũ Dương, tang sư nhục nước và mất đi nhà kho Lê Dương, hai tội danh này đủ để lấy đi cái mạng già của Phùng Hiếu Từ. Còn các huynh đệ ngoài thành ở lại ít ngày, sẽ lọt vào sự nguy hiểm giáp kích của Vệ Văn Thăng và Vương Biện liên kết lại.

Thế lực của đầm Cự Lộc phát triển đến mức này cũng không phải dễ dàng. Công tích đánh bại Hữu Võ Hầu cũng đủ để bọn họ kiêu ngạo trước quần hùng, Trương Trư Bì mang về rất nhiều lương thảo, đồ quân nhu thì có thể cam đoan mùa đông này tất cả mọi người đều không phải lo cơm áo. Qua một mùa đông nghỉ ngơi, chỉnh đốn, tiếp theo khi bọn họ giết ra trạch địa, toàn bộ khu đại địa Hà Bắc đều run rẩy ở dưới chân các huynh đệ.

- Đúng vậy, các huynh đệ liên tục tác chiến cũng đã mệt mỏi rồi. Hãy để lại đầu của Phùng Hiếu Từ cho Hoàng đế chém đi!

Đoán được trong lòng Trương Kim Xưng có sợ hãi, Lục Dương gia Tôn Đà Từ nhỏ giọng khuyên bảo. Võ bí lang tướng Vương Biện được xưng là đánh khắp Hà Đông không địch thủ, còn Hữu Hầu Vệ đại tướng quân Vệ Văn Thăng là một trong khai quốc công thần của Đại Tùy, nửa đời chiến mã lập vô số chiến công. Trước đây Hoàng đế Đại Tùy Dương Kiên từng đích thân ban danh Dư kỳ Tử Lưu, sau đó hoàng đế còn giao trọng trách tọa trấn kinh sư cho ông ta, còn mình thì yên tâm đi ngao du thiên hạ.

- Ta suy nghĩ vì sao Vệ Văn Thăng lại ở dừng ở bên Hoàng Hà hai ngày?

Trình Danh Chấn gượng cười, cố gắng ổn định tinh thần đáp lại. Dùng mạng của huynh đệ tốt đời lấy Phùng Hiếu Từ, thực sự cái giá phải trả này trước đó hẳn cũng không ngờ tới. Rõ ràng thành Lê Dương là toàn thành

trống không, hai người Trương Trư Bì và Vương Nhị Mao sau khi đoạt được lại có thể phóng hỏa là hoàn toàn có thể thoát thân! Nếu Vương Nhị Mao sợ mình không được xem trọng, rõ ràng là vẫn có rất nhiều cách khiến cho người khách chú ý, nhưng người này lại vì một hư danh...

Thấy Trình Danh Chấn có vẻ không tán thành rút quân, các vị trại chủ cũng không ai dám mở miệng. Đại đương gia Trương Kim Xưng vẫn luôn nhấn mạnh, khi lâm trận toàn quyền điều hành quân giao cho Trình Danh Chấn, dưới sự dẫn dắt của hắn, mọi người đều giành được thắng lợi liên tiếp. Đặt ở một năm trước, những thắng lợi như này mọi người chưa từng được nếm trải, thậm chí ngay cả trong suy nghĩ cũng chưa có ai dám nghĩ.

Quan điểm của mấy vị Đương gia xảy ra xung đột, đám Đường chủ, đám Hương chủ ở dưới lại không biết nên theo ai. Ý của Đại đương gia cũng không ai dám vi phạm, quyền uy của Cửu đương gia thì người nào cũng tôn trọng. Nếu như có thể lựa chọn mà không kiêng nể gì thì trên thực tế các vị Đường chủ, Hương chủ muốn nghe theo sự sai khiến của Cửu đương gia. Dù sao thì đối phương đến giờ cũng chưa quá tay cũng chưa làm gì khiến họ thất vọng cả.

- Khụ khụ!

Tam đương gia Đỗ Ba Lạt giống như bị cảm phong hàn, lớn tiếng ho khan.

- Khừ, khừ!

Trong cổ của Ngũ đương gia Hắc Lão Dao cũng hình có đờm chưa nhuận.

Trương Kim Xưng rất nhạy bén, rất nhanh ông phát hiện ra không khí trong quân trường có sự khác thường. Khẽ cười cười, ông thấp giọng bổ sung:

- Nếu người muốn tự tay giết Phùng Hiếu Từ để giải hận thì hãy để mọi người theo người. Máu của Vương huynh đệ không thể chảy vô ích được,

giết Phùng Hiếu Từ cũng là để cho người ta thấy được sự lợi hại của chúng ta!

- Giết Phùng Hiếu Từ, Nhị Mao cũng không sống được rồi.

Trình Danh Chân nhếch miệng cười khổ, rồi vươn người đứng dậy:

- Đại đương gia quyết đoán chính xác, chúng ta rút vào trong đầm càng sớm càng tốt.

- Người yên tâm, sớm muộn gì chúng ta cũng tính khoản nợ này với Vệ Văn Thăng.

Trương Kim Xứng tươi cười, nháy mắt vỗ vai cam đoan với Trình Danh Chân.

- Sớm muộn gì...

Trình Danh Chân trầm thờ dài, thấp giọng nói.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (12)

T

rong lòng Trương Kim Xưng rất không vui. Trước đó Trình Danh Chân trước mặt mọi người chưa từng vi phạm ý của ông, cũng chưa bao giờ bất an như hôm nay. Tuy ông rất rõ, sở dĩ người thanh niên có những biểu hiện khác thường là vì vừa mới mất đi huynh đệ, nhưng trong lòng ông vẫn cứ không thoải mái. Gia nghiệp Đầm Cự Lộc lớn như vậy, sao không thể mất tự chủ như thế được? Nếu quyền uy của gia chủ không được giữ gìn, thì đây chẳng phải là mỗi mắt mà nhìn sao?

Trong lòng Trình Danh Chân cũng rất không vui. Hãn muốn vì bạn tốt mà làm mấy việc gì đó nhưng lại không biết rốt cuộc phải làm thế nào để Nhị Mao ra đi mới được yên tâm một chút. Từ sau khi Chu Ninh đi, cũng không có người con gái nào lọt được vào mắt của Vương Nhị Mao, vàng bạc châu báu, lúc này Vương gia không thiếu, vinh hoa phú quý cũng hưởng không hết. Duy chỉ có thể khiến cho hãn yên lòng đó là giết thật nhiều kẻ thù để tuần táng cho bạn tốt. Nhưng tình trạng chiến trường Hà Bắc trước mắt quá phức tạp, quả thực đại quân không nên ở bên ngoài thành Phũ Dương nhiều mà tiêu hao lực lượng.

Đột nhiên trên bầu trời phía Bắc xuất hiện ánh lửa đã giải quyết vấn đề nan giải.

Thành Phũ Dương bị đốt rồi, thủ quân nội bộ tranh đấu rồi! Cửa thành mở, khắp nơi đều có người chạy nạn. Tin tức vừa truyền đến lều lớn Trương gia quân làm mọi người đều hô to. Ông trời đưa miếng thịt nướng tới, sao họ lại không ăn chứ? Tất cả tranh luận, tất cả quyết nghị vừa rồi đều bị tuyên bố vô hiệu. Trương Kim Xưng điểm đủ đại quân, giống như Thái Sơn áp đỉnh hướng về cửa nam thành Phũ Dương.

Đội quân tinh nhuệ được Trình Danh Chấn huấn luyện tập kết một chỗ, tạo thành trung quân. Đổ Ba Lạt dẫn khoảng hơn một vạn lão lâu la y phục tả tơi phụ trách cánh tả. Hách Lão Dao chỉ huy hơn một vạn nhân mã khác hợp thành hữu quân. Hai người Tôn Đà Tử, Lữ Phương Nguyên lĩnh binh mã bản bộ, còn những lâu la thượng vàng hạ cám khác không được thì tạo thành đội ngũ kêu loạn đi phía sau, phát cờ hò reo để tăng thêm thanh uy.

Hơn năm trăm giáp sĩ trang phục nặng vây quanh Trương Kim Xưng đi ở giữa đội ngũ phía trước. Trang bị của bọn họ đều được lựa chọn kĩ càng sau những lần thắng trận đã thu hoạch được, vượt xa những quân sĩ cùng thời, thậm chí là tinh nhuệ không thua kém gì phủ Binh. Tránh cho Trình Danh Chấn vì quá thương tâm mà mất đi sự tự chủ, Trương Kim Xưng lệnh cho người thiếu niên đi sát phía sau trung quân chịu trách nhiệm bảo vệ chiến kỳ của Trương gia quân. Tính ra quân địch khoảng hơn ba nghìn, xông đến dưới đại kỳ chữ Trương xác thực cực kỳ nhỏ bé.

Ba ngàn tàn binh tính toán đâu ra đấy cũng không có khả năng tự bày trận đường đường chính chính đối chiến với quần hùng đầm Cự Lộc. Bước đầu Trương Kim Xưng tính toán như vậy, trước tiên ông phải đem tất cả huynh đệ chạy đến ngoài thành Phủ Dương, lấy khí thế đè sập kẻ thù. Sau đó tự mình dẫn dắt đội quân tinh nhuệ tấn công cửa Nam khiến Phùng Hiếu Từ trở tay không kịp. Lúc này, huynh đệ hai cánh tả hữu dưới sự dẫn dắt của hai người Hách Lão Dao và Đổ Ba Lạt bao vây cửa Đông và Tây bắt đầu công kích. Chỉ cần bất kì ba đội quân kia đội nào vào được thành thì Phùng Hiếu Từ đều không thể quyết chiến với quần hùng đầm Cự Lộc được. Đến lúc đó đội quân tinh nhuệ hoàn toàn có thể áp tới nghiền Phùng Hiếu Từ và tàn binh của ông ta thành bột mịn.

- Đến thời điểm này, e rằng Phùng Hiếu Từ sẽ không tiếp tục tử thủ. Chỉ cần y nhân lúc loạn mà chạy trốn, cảnh tối lửa tắt đèn đó, chúng ta rất khó tìm được y!

Thân là một trong tướng lĩnh tinh nhuệ, Chu Lễ Hổ cho rằng mình phải có trách nhiệm nhắc nhở chủ soái Trình Danh Chấn đang trong trạng thái mơ màng, y ghé sát vào tai Trương Kim Xưng mà nói.

- Trốn?

Trương Kim Xưng quay đầu nhìn y một cái, cười lạnh:

- Băng tuyết ngập trời như vậy y có thể trốn đi đằng nào? Hơn nữa không phải chúng ta muốn cái đầu của y mà là muốn thành Phũ Dương. Họ Phùng chạy trốn cũng tốt, dù sao sớm muộn gì y cũng chết, ông đây càng đỡ tốn công tốn sức.

- Chủ công nói rất đúng, khi về Họ Phùng sẽ bị chặt đầu, chúng ta cùng giết y!

Chu Lễ Lỗ cười khà khà, vẻ mặt như hiểu ra.

- Người nói cái gì?

Đột nhiên sắc mặt của Trương Kim Xưng trở lên lạnh đi cau mày truy hỏi.

- Mạt tướng nói là rất đúng, họ Phùng kia đã mục nát, sớm muộn gì cũng bị cầu Hoàng đế chém chết!

Chu Lễ Hổ tưởng xung quang đang ồn ào sẽ ảnh hưởng đến thánh lực của Trương Kim Xưng nên đã nói to hơn, thẳng cổ mà hô.

- Nửa câu trước cơ?

Trương Kim Xưng khẽ cười, cau mày.

- Mạt tướng... mạt tướng...

Chu Lễ Hổ bị dọa rẽ run rẩy thử thăm dò lại đáp:

- Chủ công, mặt tướng nói là chủ công...chủ công phán đoán rất đúng, liệu sự...liệu sự như thần...

Tốc độ đi của Trương Kim Xưng biến đổi chậm lại, đại quân đang di chuyển không thể không đi chậm theo. May mà nhuệ sĩ doanh huấn luyện có tổ chất, dưới sự khống chế của tướng lĩnh cấp thấp rất nhanh đã ổn định đội hình. Nhóm tập binh đi theo sau trận rối la rối loạn, chen chúc va đụng vào nhau như gà gáy chó sủa, người ngã ngựa đổ.

Trương Kim Xưng không có thời gian để ý đội hình, ông nói lộ ra răng vàng khè:

- Chủ công, cái từ này không tệ, là ai dạy người?

Lập tức Chu Lễ Hổ có tình thần hơn, ưỡn ngực lớn tiếng đáp lại:

- Báo cáo chủ công, ngài vừa đứng đầu Hà Bắc đương nhiên là chủ công của chúng ta rồi. Cái này không cần dạy, căn bản là thuận ý mà thành.

- Ủ!

Trương Kim Xưng liếc nhìn Chu Lễ Hổ trong lòng thoải mái như được uống một cốc nước mát vậy:

- Cùng với bản vương diệt trừ kẻ ác, cứu vớt dân lành. Lúc giao chiến, người hãy xung phong! Để lão già Phùng Hiếu Từ thấy sự lợi hại của hảo hán đầm Cự Lôc ta.

- Mặt, mặt tướng đương nhiên không làm nhục mệnh!

Cả người Chu Lễ Hổ nóng ran lên, hận không thể có cánh mà bay được đến thành Phũ Dương. Đáng tiếc không đợi y dài cánh ra, trong màn đêm đột nhiên vang lên tiếng trống trận:

- Tùng, tùng, tùng.....

- Ổn định đội hình, kết trận!

Trương Kim Xưng bị ánh lửa trong thành thu hút, căn bản không để ý đến dưới tường thành. Bởi vì cái gọi là dưới đèn tối đen, khi ông nhận ra được khả năng quân địch ẩn nấp ngoài tường thành thì đã trở tay không kịp. Phùng Hiếu Từ dẫn theo lực lượng cuối cùng của thành Phũ Dương lao ra đón đầu, tựa như một mũi tên dài rời cung.

- Bảo vệ Đại đường gia, bảo vệ Đại đường gia!

Chu Lễ Hồ rút đao bên hông ra, gào khàn cả giọng. Thật vất vả mới có cơ hội thể hiện, y lại phát hiện mình xui xẻo. Lão già Phùng Hiếu gần như là nổi điên đánh về phía y, mà y chỉ cần lui về sau nửa bước thì sẽ trực tiếp làm lộ Trương Kim Xưng ở trước mặt đám Hữu Võ Hầu điên cuồng này.

Xưa nay Nhuệ sĩ doanh giao chiến với địch đều nghe theo lệnh của trung quân truyền đến. Ban ngày dùng cờ xí, trống, kèn, ban đêm dùng đèn lồng, kim trống và kèn. Đột nhiên bị địch công kích, Trương Kim Xưng thân làm chủ soái lại không phát bất kì tín hiệu gì, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng chỉ có thể ở tại chỗ mà nhìn nhau.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (13)

C

ứu Đại đường gia, cứu Đại đường gia!

Chu Lễ Hồ vừa vội lại vừa sợ, thậm chí nghi ngờ các huynh đệ đang cố ý chê cười mình. Y không có ý niệm thay thế Trình Danh Chấn, chỉ có điều Vương Nhị Mao chết trận, bên cạnh Trình Danh Chấn thiếu một vị trí. Dù là năng lực, kinh nghiệm hay xuất thân, căn bản y đều thấy không có ứng cử viên thứ hai hơn mình. Nhưng như vậy là được rồi, đúng lúc Trương Kim Xưng bởi được y nịnh bợ mà chụp mình lên, Phùng Hiếu Từ kia sắp chết còn liều mạng muốn kéo thêm mấy cái đệm lưng. Nếu mình để cho Trương Kim Xưng bị chút tổn thương gì, y khó tránh khỏi bị các đường gia đầm Cự Lộc xử lý.

Biểu hiện của đối thủ trong thời gian ngắn đã khác một trời một vực, Phùng Hiếu Từ vội mừng rỡ, ông dùng tay trái cầm tấm chắn lật nhào một gã duệ sĩ đầm Cự Lộc, tay phải thiết giáo quét ngang, nhát mắt đã đâm thủng thân thể một gã Giáo úy. Sau đó nhắc thân thể Giáo úy vung lên như đại chùy đánh mấy tên lâu la gần đó. Nhóm lâu la Binh không muốn di thể của huynh đệ nhà mình bị thương, chỉ lui về phía sau né tránh. Phùng Hiếu Từ cười lớn, đi lên phía trước một bước, lại một bước nữa bỏ thanh giáo ra nhanh chóng đâm một gã lục lâm hào kiệt khác không kịp trốn.

Tàn binh Hữu Võ Hầu và Lão tướng quân hợp lại cùng tiến thoái, hung ác như đàn sói bị buộc lên vách núi vậy. Răng nanh của bọn họ gặm thét chặn đường sĩ tốt của Trương gia quân, bọn họ chém giết làm địch thủ thất kinh, chém từng mặt chiến kì, nhát lấy cây đuốc mà nhóm lâu la binh bỏ lại, châm lên chiến kì và thi thể tạo thành cuộn khói đặc đen sì.

- Đứng vững, đứng vững, cứu Đại đường gia, cứu Đại đường gia!

Trong lúc bối rối, Chi Lễ Hồ khóc nức nở. Quân địch đã gần trong gang tấc, máu của đồng đội đã văng lên mặt y rồi mà đội quân tinh nhuệ của Trình Danh Chấn và Hách Lão Dao vẫn chưa đến, người đến gần cũng kêu loạn lên, đánh nhau cũng không có kết quả gì.

Hai người Hách Lão Dao và Đỗ Ba sợ Trương Kim Xưng thất bại, trong nháy mắt đã phát hiện kẻ địch xông vào trong trận. Nhưng giữa lúc tối lửa tắt đèn nhập nhoạng bọn họ cũng rất khó nhận ra rốt cuộc quân địch muốn làm cái gì, duệ sĩ doanh của trung quân cũng rất khó phối hợp hữu hiệu, khiến cho huynh đệ hai cánh tạo đủ sơ hở. Kết quả Hách Lão Dao và Đỗ Ba Lạt không những không thể tiếp xúc được với quân địch ngược lại còn làm cho trận tuyến đầu nhà mình loạn hết cả lên. Chỉ trong chốc lát, lục lâm hào kiệt tính bằng đơn vị hàng nghìn giống như cừu bị đâm, ùn ùn tuôn ra phía đông, một dóm chạy ra phía tây, nhưng lại không tuôn đến điểm chính giữa.

- Chinh đồn đội, tất cả đứng yên tại chỗ. Đừng loạn, hãy giết kẻ địch gần nhất!

Rốt cuộc cũng có quân lệnh vang lên trong loạn quân, mặc dù chỉ có vài trăm người hô nhưng cũng khiến cả đoàn người tìm được tâm phúc. Đó là Trình Danh Chấn nghĩ ra trong lúc khẩn cấp, ngay từ đầu trận chiến hãn cũng đã nghĩ đến cách này nhưng cờ lệnh và kèn đều ở trong tay Trương Kim Xưng, tiếng của hãn bị những âm thanh quát tháo xung quanh át hết cả.

- Ổn định, ổn định, đội quân tinh nhuệ khép lại.

Tình thế trước mắt, rốt cuộc thì Trương Kim Xưng cũng khôi phục lại thần trí, truyền mệnh lệnh của mình ra ngoài. Lửa cháy, hai con người và mặt ông biến thành màu đỏ tím. Vốn tưởng rằng, lúc này có thể lộ mặt để các huynh đệ còn biết Đại đường gia của họ hùng phong ở đó, không ngờ lúc

mẫu chốt Phùng Hiếu Từ lại giết hồi mã thương. Nếu bị lão tặc này tiến lên trước, phá trận thì hôm nay mất mặt quá rồi. Nếu không sẽ bị Trình Danh Chấn coi thường, rất nhiều lão huynh đệ sẽ cho rằng mình vô dụng.

Dù sao người đông thế mạnh, chỉ cần mình không loạn thì mệt cũng phải để kẻ thù chết vì mệt. Trương Kim Xung giữ vững trận địa, lập tức chuyển tình thế chiến trường. Phùng Hiếu Từ tức trí đa mưu, phát hiện tình hình có biến lập tức thay đổi phương pháp công kích. Thân binh Trương Gia quân triển khai mở ra trận hình chống cự kịch liệt nhất, chuyển đầu phóng về kết hợp với trung quân và cánh tả.

Nhóm duệ sĩ thiếu sự nhất trí điều hành đội quân không kịp phản ứng, trong nháy mắt đã bị đổ máu. Tầng cứng rắn bên ngoài của bọn họ mỗi một lần bị mở, lập tức lộ ra bộ mặt yếu ớt của quần hùng đầm Cự Lộc. Phùng Hiếu Từ một tay cầm lá chắn một tay cầm giáo, hò hét liều chết xông lên, trước mặt không hợp tướng lại. Tàn binh Hữu Võ Hầu như kẻ điên bảo vệ sau lưng và hai bên sườn của lão già, người chặn người giết, quý chặn giết quý. Gặp đám lâu la cầm vũ khí và huấn luyện đều thuộc tiêu chuẩn hạng ba, liên vùng chém rất gọn gàng. Rất nhanh tọa kỵ đã vọt đến trước Đỗ Ba Lạt, chém một tên thân binh ngã từ trên ngựa xuống.

- Đứng vững, một bước không lùi. Đại đương gia đang nhìn chúng ta.

Một gã như hung thần ác sát lạnh lùng lao tới sát, Đỗ Ba Lạt sợ tới mức hồn bay lên trời. Ngoài miệng nói nghe rất hay nhưng tay và đùi lại không nghe theo mình sai khiến, quay đầu ngựa bỏ chạy.

- Chớ có ham chiến, theo sát y!

Phùng Hiếu Từ chỉ về phía Đỗ Ba Lạt, lớn tiếng ra lệnh. Trong bóng đêm ông cũng không rõ rốt cuộc Đỗ Ba Lạt là nhân vật có cấp bậc gì, chỉ dựa vào nhiều năm kinh nghiệm mà quyết định. Trái phải đều có người trả lời, lập tức thi hành mệnh lệnh:

- Đuổi, đuổi, đừng để cho Trương Kim Xưng chạy thoát.

- Bố mày ở chỗ này, bố không chạy!

Mơ hồ nghe thấy có âm thanh đuổi giết. Trương Kim Xưng nóng mũi. Mình chạy cái gì, trừ lúc đầu bị tập kích hoảng loạn thì chưa bao giờ mình khiếp đảm. Như thế là tốt rồi, không có cách nào để nói rõ. Lão Phùng chết tiệt, người không chết thì thôi, còn tung tin đồn nhảm cái gì!

Nhưng lúc này, càng uất ức thì lại càng không thể nói lý được, biết rõ có thể là huynh đệ dưới trướng bị đuổi sai rồi. Phùng Hiếu Từ vì cổ vũ sĩ khí, cố tình đuổi giết cho được. Điều này đã làm sĩ tốt Hữu Võ Hầu không để ý sống chết nghe nói còn có thể kéo Trương Kim Xưng làm đệm lưng, tinh thần càng phấn chấn xung phong liều chết. Trong bóng đêm, không biết có bao nhiêu lâu la nghe lầm tin đồn, rõ ràng là người bên mình gấp địch mấy chục lần nhưng lại không đề nổi chiến ý, thấy có người xông về phía mình thì liền quay người chạy.

- Đuổi, đuổi Trương Kim Xưng!

Niềm vui bất ngờ khiến râu bạc của Phùng Hiếu Từ cao hứng đỏ lên, đuổi theo Đỗ Ba Lạt không bỏ. Đỗ Ba Lạt và thân vệ của ông hết thất bại lại thất bại, căn bản đã không vững vàng trận tuyến, càng lùi càng loạn. Vô tình, không ngờ đã chạy vào trong bản trận, lao về phía Nhuệ sĩ doanh vẫn còn đang ngậy ra tại chỗ.

- Giết, giết Trương Kim Xưng!

Phùng Hiếu Từ nhanh chóng phát triển lực lượng thành lực cản lớn mạnh giờ thiết giáo hô:

- Giết, giết Trương Kim Xưng! Đừng để y chạy.

Phụ quốc tướng quân Ngô Văn Trung đi đầu hưởng ứng, hơn ngàn tử sĩ Hữ Võ Hầu xé cổ họng hòa theo, tựa như thắng lợi đang ở trước mắt. Bọn họ lao vào khe hở lao mà Đỗ Ba Lạt tạo nên, như thủy ngân ngấm vào vết thương, đem khe hở đó càng xé càng lớn. Bọn họ đuổi theo thân vệ của Đỗ Ba Lạt, chém từ phía sau họ, giẫm lên người chết, thừa dịp đối phương ở gần mình nhất còn đang trợn mắt há mồm thì chém chết, sau đó tiếp tục đuổi theo những kẻ bị hoảng sợ đến vỡ gan kia, tiến về phía trước, tiếp tục tiến về phía trước, thế như nước lũ, thế như chẻ tre làm người tan tác.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (14)

T

rong tuyệt vọng tổ chức quay lại phản công đương nhiên là không thể đạt hiệu quả ngăn chặn được cơn sóng dữ, đối phương chỉ đối trận hai lần, bên phía Phụ quốc tướng quân Ngô Văn Trung đã không còn một ai. Ông xông đến quá nhanh, gần như đã tách rời hoàn toàn với đại đội nhân mã, nếu bên Phùng Hiếu Từ chỉ còn có mấy trăm người thì cũng có thể gọi là đại đội nhân mã. Còn Đô úy Quả Nghị Khương Đình Lân lại không thể kịp thời bổ khuyết cho Ngô Văn Trung, khiến ông ta bị một đám quân tinh nhuệ đầm Cự Lộc bao vây, ở phía sau ông, không thể đếm rõ còn lại bao nhiêu Hữu Võ Hầu còn sống sót.

Nhóm nhuệ sĩ ngẩng đầu chờ chủ tướng nhà mình ra lệnh bước tiếp theo, là bắt Ngô Văn Trung tại trận hay là trảm? Loại định liệu này khiến cho ông càng điên cuồng hơn:

- Đến đi, giết ta đi!

Ông mở lời mời, nghiêng ngả, lão đảo xông duệ sĩ trước mặt mình dùng một loại hoành đao răng cửa múa may không có kết cấu gì. Duệ sĩ kia không thể tự chủ liền lui về phía sau, đồng thời dùng mũi giáo ngăn cản đường đi của Ngô Văn Trung. Ông tiến lên trước nắm chặt mũi giáo sắc bén, máu tươi trong lòng bàn tay chảy ròng ròng :

- Đến đây, giết ta đi!

Ông lại tiếp tục phát lời mời, coi chuyện chết là một vinh quang, hoành đao trong tay đặt lên cán giáo, ý đồ chém cán giáo thành hai đoạn. Duệ sĩ kia

trợn mắt, há hốc mồm nhìn ông như nhìn một người điên. Đúng lúc này, có lệnh từ xa truyền lại:

- Tả Nhất Lữ tiến lên trước, Hữu Tứ Lữ chuyển sang sườn, Tả Thất Lữ nghiêng cầm, Trung Ngũ Lữ tiếp thế Hữu Nhị Lữ, công kích quân địch ở cánh tả, không được chậm trễ!

Mấy hoành đao liên tiếp chém qua, đâm vào cơ thể được trọng giáp bao quanh của Ngô Văn Trung. Tất cả điên cuồng đều kết thúc, ông từ từ buông lưỡi giáo, chậm rãi khụy xuống, ngay trong khoảnh khắc sắp tiếp xúc với mặt đất, ông dùng hoành đao cố chống đỡ, làm hoành đao đã theo ông chinh chiến nhiều năm đã vang lên một tiếng giòn tan, gãy làm hai đoạn:

- Như vậy cùng tốt!

Ngô Văn Trung tươi cười, ngửa mặt lên trời rồi ngã xuống. Ông nhìn thấy vô số những người mặc vải thô, chân giày đi bên cạnh mình, đều nhip.

- Tả Nhất Lữ lui về sau, ổn định tại chỗ, Hữu Tứ Lữ tiến lên trước, Tả Thất Lữ kết trận tại chỗ, Ngũ Trung Lữ tránh lui, Hữu Tam Lữ tiến lên thay vị trí.

Tiếng ra lệnh lại vang lên. Hơn ngàn duệ sĩ đầm Cự Lộc dưới sự chỉ huy của Trình Danh Chấn phối hợp thành năm đội. Loại phối hợp này đã quá quen, họ đã từng luyện qua không biết bao nhiêu lần, không ngờ cũng có lúc dùng nó để giết người. Mà Hữu Võ Hầu trong vòng vây lúc này chẳng khác nào hạt đậu dưới thớt, dù có cứng rắn cỡ nào cũng có lúc biến thành bột mịn.

- Tả Nhị Lữ tiến lên bổ sung vị trí, Hữu Tứ Lữ lui về sau, Tả Thất Lữ lui về sau, Hữu Tam Lữ kiên trì tại chỗ, Trung Tam Lữ tiến lên bổ sung vị trí!

Trình Danh Chấn tiếp tục ra lệnh, sắc mặt lạnh như trời đã về đêm ở trên đỉnh đầu. Hắn biết Phùng Hiếu Từ không còn cầm cự được bao lâu, từng

vòng một công kích đã khiến Hữu Võ Hầu suy yếu chia ra, từng vòng công kích đều đã cướp đi hơn mười tính mạng. Giữa quan quân và nghĩa quân không tồn tại sự thương hại, bắt sống chỉ càng khiến lão tướng quân nhục nhã, cũng như vậy, ngày nào đó nếu hãn cũng rơi vào cảnh này, hãn cũng chỉ có thể chọn con đường chết trận.

Nhóm duệ sĩ máy móc tiến lên, giơ binh khí trong tay ra đâm chém, sai đó phối hợp với đội quân cấp thấp lui về sau. Bọn họ không nhìn thấy hiệu quả của công kích, bọn họ cũng không cần nhìn! Đàn sói vật lộn với sư tử, dù sư tử có ngã xuống hay không thì trong đám sói cũng đầy sự sùng kính. Đối phương là một trong mười hai phủ binh của Đại Tùy, vang danh khắp thiên hạ. Tùy tiện kéo xuống một khối da thịt cũng đủ để bọn họ khoe khoang với đồng bạn, tùy tiện chặt lên một đao cũng đủ chứng minh cho kiếp sống lục lâm của bọn họ.

Không hợp với bầu không khí sát thương trên chiến trường chính là Tam đương gia Đỗ Ba Lạt, vừa rồi trong hỗn loạn ông đã bị trúng một đao nhưng chỉ thương đến da thịt. Giờ phút này nhìn thấy Hữu Võ Hầu nửa canh giờ trước còn đuổi mình giống như thỏ chết đang dần dần bị diệt, liền cao hứng khoa chân máu tay.

- Đúng, cứ vậy đi, Tả..Tả Nhất Lữ tiến về trước, tiến về trước một đao chém hãn. Chém...cứ chém như vậy. Hữu...Hữu Tam Lữ, đừng lui nhà, chém hai đao nữa là kết thúc rồi, bên kia...bên kia...

Không ai nghe ông kêu gào, binh lính chỉ nghe lệnh của Trình Danh Chấn. Rất nhanh Đỗ Ba Lạt liền nảy ra một ý, cười ha hả mấy tiếng rồi kéo nhẹ đùi của Trình Danh Chấn:

- Con rể à, thật là vất vả con quá. Nếu không phải con phái người đến tiếp ứng, hôm nay ta phải về châu diêm vương rồi đấy!

- Hổ thẹn!

Đang ngồi trên yên ngựa quan sát chiến trường, Trình Danh Chấn cúi đầu xuống, nhẹ giọng đáp lại. Hắn không dám kể công, trên thực tế, có công bao vây Hữu Võ Hầu cũng không phải có mình hắn. Khi hắn chưa chip làm gì đã có ba đội quân tinh nhuệ không cam lòng chịu nhục, chủ động quay lại phản kích Hữu Võ Hầu. Tuy sự phản kích của bọn họ không thể ngăn chặn thế tấn công của Hữu Võ Hầu, nhưng bọn họ lại dùng tính mạng của mình để Trình Danh Chấn kịp thời đến đây.

- Nói gì thế! Con hổ thẹn gì à?

Đỗ Ba Lạt không hiểu được ý của Trình Danh Chấn, chỉ lo kéo công lao về cho con rể mình và mình:

- Nếu không phải hôm nay con tới thì hẳn mọi người đã về với tổ tiên hết rồi. Công lao này phàm là người có mắt thì đều nhìn thấy, ta xem kẻ nào không biết xấu hổ mà không thừa nhận?

Trình Danh Chấn lại cười, tiếp tục chỉ huy đội quân tinh nhuệ treo cổ tàn quân Hữu Võ Hầu. Công lao hắn không muốn cãi. Hành động đêm nay có đưa đến phiên toái hay không hắn đều không quan tâm. Đã trải qua việc bị kẻ khác phản bội, nên hắn đều vô cùng miễn cảm với các manh mối. Đêm nay những gì Trương Kim Xung làm đều rất cổ quái, Trình Danh Chấn cẩn thận phán đoán. Trương Kim Xung lấy quyền chỉ huy không phải là vì muốn thể hiện trước mặt mọi người càng không phải nhất thời tức giận. Ông muốn thể hiện một ý tứ, trong đầm Cự Lộc ai mới được tôn trọng nhất, ai mới là người nói một không hai, nhất ngôn cửu đỉnh.

Chỉ là loại tranh giành quyền chỉ huy này đã đưa đến mấy ngàn huynh đệ vô tội phải chết thảm. Nếu không phải mấy đội quân tinh nhuệ đã hi sinh bản thân để đối lấy thời gian, nếu không phải đó là những duệ sĩ một tay Trình Danh Chấn đưa ra ngoài, không có trống trận cũng chấp hành mệnh lệnh

của hãn; nếu không phải uy vọng của hãn ở đầm Cự Lộc đủ cao thì hậu quả đêm nay sẽ không thể tưởng tượng được.

Trình Danh Chấn không có dũng khí đánh lại như đêm nay một lần nữa. Càng không có dũng khí truy cứu Trương Kim Xưng đã từng cứu mình. Hiện tại, trên người hãn đều có dấu ấn ở đầm Cự Lộc, nếu lại xảy ra xung đột với Trương Kim Xưng hãn sẽ bị người trong thiên hạ coi là cái gì?

- Con cứ chuyên tâm đánh giặc, Đại đường gia bên kia, đã có ta đây!

Biết được tâm sự của Trình Danh Chấn. Đỗ Ba Lạt cười :

- Y cá nhân như vậy, nghĩ là làm ngay. Nhưng y đã theo lão anh em chúng ta nhiều năm, có gì cứ nói.

Trình Danh Chấn lại cười, coi như nhận ý tốt của cha sợ. Tình cảm này giá trị bao nhiêu tiền? Đến giờ hãn cũng không tính rõ được. Năm đó Lâm huyện lệnh và Đồng Chủ bộ với hãn còn thân thiết một nhà, nhưng cuối cùng chẳng phải đã dồn hãn vào chỗ chết đó so? Còn mối giao tình giữa hãn và Vương Nhị Mao lại nặng đến mức có thể phó thác tính mạng, dù cho người khác có dùng bao nhiêu vàng bạc cũng không thể mua được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (15)

N

hớ tới Vương Nhị Mao, Trình Danh Chấn lại run lên. Vì giết một Phùng Hiếu Từ mà hắn đã mất đi một huynh đệ tốt. Đầm Cự Lộc không đội trời chung với quan phủ, Phùng Hiếu Từ còn chưa chết, còn cả Tử Lưu Câu Vệ Văn Thăng, Hồ Bí Lang tướng Vương Biện. Hắn không có hai Vương Nhị Mao để trao đổi, không còn người huynh đệ tốt thứ hai vì hắn mà có thể dẫn dắt quân địch rời đi.

Việc treo cổ cách đó không xa vẫn còn tiếp tục. Đội quân tinh nhuệ phối hợp với nhau càng ngày càng thành thạo. Hữu Võ Hầu chống sự ngày càng yếu ớt. Tất cả các huynh đệ đều ổn định trận tuyết đầu, xa xa dàn thành một vòng vây lớn, giờ đuốc lên biểu diễn màn chết chóc. Hách Lão Dao, Lư Phương Nguyên, Tôn Đà Tử cũng đã trở về giờ ngón tay cái lên với Trình Danh Chấn, vẻ mặt khâm phục .

Một gã Giáo úy chạy lên trên, ôm quyền hành lễ với Trình Danh Chấn:

- Cừu đương gia, Cừu đương gia, Đại đương gia hỏi ngài, đây là trận hình gì vậy?

Trình Danh Chấn cúi đầu, nhìn rõ là người bạn cũ Chu Lễ Hổ:

- Bàn long trận, cũng gọi là Ma Bàn trận. Đội quân tinh nhuệ đầm Cự Lộc chúng ta đã được huấn luyện từ trước, trận đồ và trận pháp này ta vẽ ra giấy rồi giao cho Đại đương gia, trong tay ông ta đã có nhưng phỏng là xem chưa kĩ!

-Ồ, ta đoán là Đại đương gia công việc bận bịu, nhất thời chưa nhớ ra được!

Chu Lễ Hồ chấp tay về phía Trình Danh Chấn, quay đầu phục mệnh. Đi được mấy bước, y lại dừng lại, quay đầu lại nhìn Trình Danh Chấn nói:

- Cữu, cái kia, Cữu ca. Có thể dạy ta mấy chiêu, ta nhìn thấy rất hay!

- Ủ!

Trình Danh Chấn cười gật đầu. Trong số các huynh đệ ở huyện Quán Đào, Chu Lễ Hồ được xem là khá thông minh, càng khó được chính là tiểu tử này tính cách cũng được, dạy y biết một ít cũng có thể chia sẻ cho mình nhiều việc. Nhiều người chia sẻ quyền binh và quyền lực với mình, Trương Kim Xưng bên kia sẽ càng yên tâm.

Chiếm được vật mình muốn rồi, Chu Lễ Hồ vội vàng đến báo cho Trương Kim Xưng. Không đợi Trình Danh Chấn căn cứ tình huống trên chiến trường để chỉ lệnh, người này đã vội chạy về, ngược cổ hô:

- Cữu, cữu ca. Đại đương gia hỏi ngài, có bắt sống Phùng Hiếu Từ không? Ông ta muốn tìm gan của lão già để tế linh hồn Vương đường chủ đã chết.

Đây là cách thể hiện thiện ý của Trương Kim Xưng, Trình Danh Chấn không thể từ chối hướng về phía người liên lạc hô:

- Trung Thất Lữ lui về phía sau, Tả Nhị Lữ kết trận tại chỗ, Trung Tam Lữ tiến lên năm bước, kết trận.

- Trung Thất Lữ lui về sau, Tả Nhị Lữ kết trận tại chỗ. Hữu Tứ Lữ kết trận tại chỗ, Trung Tam Lữ tiến về trước năm bước, kết trận.

Người liên lạc cố gắng hô lệnh ra ngoài. Đội quân tinh nhuệ đang giao tranh với Hữu Võ Hầu nghe lệnh, nhanh chóng điều chỉnh. Mấy đội nhân mã hoặc tiến lên trước hoặc lui về sau làm thành một hình sáu cạnh, cuối cùng bao vây Phùng Hiếu Từ và hơn mười Hữu Võ Hầu vào giữa.

- Bỏ binh khí xuống, người đầu hàng miễn chết!

Trình Danh Chấn tiếp tục hò hét.

- Bỏ vũ khí xuống, người đầu hàng miễn tội chết!

Không riêng gì người truyền lệnh binh mà tất cả đội quân trong chiến trận đều hò hét. Kẻ thù có thể chống cự được sự công kích luân phiên của bọn họ lâu như vậy, đã thắng được sự tôn trọng của bọn họ.

Mặc dù là giặc cỏ nhưng cũng có bản lĩnh, có xương cốt. Tàn quân Hữu Võ Hầu mỗi người đều tài giỏi, đáng giá để mọi người buông tha thù hận.

Nghe thấy tiếng hò la, tàn binh Hữu Võ Hầu còn sống đầu tiên là ngậy người ra, sau đó quay lại nhìn chủ tướng, vẻ mặt mệt mỏi. Hơn nửa đêm chém giết, bọn họ đã sức cùng lực kiệt. Làm sĩ tốt, bọn họ đã hết lực vì Đại Tùy, giờ phút này có đầu hàng cũng không bị coi là sỉ nhục. Hơn nữa, đối thủ có thể triển khai uy lực lớn như vậy trên chiến trường cũng không thể bị cho là thổ phỉ giặc cỏ được.

Phùng Hiếu Từ không trả lời, chỉ lặng yên lau thiết giáo trong tay mình. Cán giáo vờ rời trong lúc chiến đấu đã bị gãy, trong tay ông chỉ còn lại nửa mũi giáo. Mặc dù ông còn sống nhưng trên người cũng đầy vết thương, dường như thân hình của lão tướng quân lúc nào cũng có thể bị xé thành những mảnh nhỏ.

- Bỏ binh khí xuống, người đầu hàng miễn tội chết!

Sợ lão tướng quân từ chối, đội quân xé họng kêu lại.

- Bỏ binh khí xuống, ta sẽ đưa các người về nhà bình an!

Hách Lão Dao trong đám quân tinh nhuệ cũng tận tình khuyên bảo.

Trả lời ông là một tiếng cười lạnh. Phùng Hiếu Từ đột nhiên nghiêng đầu lại, khinh miệt nhìn ông ta, sau đó giơ thiết giáo lên chỉ vào Trình Danh Chấn.

- Lão già này, ông muốn chết à?

Hách Lão Dao vừa vội vừa tức, đỏ mặt kêu gào:

- Đại dương gia của chúng ta rất thương thức ông, sẽ không làm khó ông đâu.

Một tiếng giữa trời yên tĩnh, lời của ông ta vô cùng rõ ràng.

Phùng Hiếu Từ nhìn ông ta một cái, sau đó chậm rãi bước về phía trước. Ông không nhận bất cứ kẻ nào đồng hành với mình, chỉ cúi đầu ngâm xướng:

“Khởi viết vô y

Dữ tử đồng bào...”

Lúc này tàn binh Hữu Võ Hầu đang không biết làm sao đột nhiên sững sốt, sau đó mắt sáng lên, còn sáng hơn đuốc do quần hùng đâm Cự Lộc đang cầm.

“ Khởi viết vô y

Dữ tử đồng bào

Vương vu hưng sư

Tu ngã qua mâu...”

“Dữ tử đồng cừu!”

Một âm thanh cao vút vang lên như xé rách lỗ tai người đứng xem.

Phùng Hiếu Từ cả người toàn máu, còn Khương Diên Lâm từ đầu đến chân không biết bao nhiêu là vết thương, còn có cả mười mấy sĩ tốt Hữu Võ Hầu cuối cùng hỗ trợ lẫn nhau, phát động một vòng công kích mới về phía nhục sĩ đâm Cự Lộc.

Bọn họ suy nhược đến mức đấy nhẹ cũng ngã xuống đất nhưng vẫn cầm chặt đao trong tay.

“ Khởi viết vô y

Dữ tử đồng bào

Vương vu hưng sư

Tu ngã qua mâu...”

- Dữ tử giai tác!

Tiếng hát càng thê lương hơn, càng cao vút hơn.

Cử chỉ điên cuồng, tiếng ca lúc trầm, lúc bổng khiến bao người rung động, bao gồm cả Trình Danh Chấn đang ngồi trên yên ngựa:

- Bọn họ điên rồi, bọn họ hát cái gì vậy? Gọi hồn à!

Đỗ Ba Lạt hơi giật mình hỏi, kèm theo sự khó hiểu và tiếc hận.

Thân thể Trình Danh Chấn lặng đi, không trả lời. Hắn không biết phải giải thích thế nào cho Đỗ Ba Lạt hiểu được huyền bí trong tiếng ca này. Đây là khúc cổ phong từ hơn ngàn năm trước, sau được dùng làm quân ca nhiều thế hệ vương triều người Hán Trung Nguyên. Cái gọi là đồng chí nhất từ xuất phát từ đây.

“Khởi viết vô y?

Dữ tử đồng thường. Vương vu hưng sư

Tu ngã giáp binh."

"Dữ tử giai hành!"

Quần hùng ở đầm Cự Lộc ngơ ngác nhìn nhau, trong lúc nhất thời quên cả phản kích, chỉ biết trơ mắt nhìn đám người Phùng Hiếu Từ đánh lên trước, đánh lên trước...

Lúc Trình Danh Chấn còn nhỏ, hầu như cứ cách mấy ngày hẳn lại được cha dẫn đến giáo trường, lần đầu nghe hẳn không hiểu nhưng ngược lại có thể cộng hưởng thành hành khúc.

Hôm nay, rốt cục hẳn đã nghe hiểu khúc cổ phong này, cũng là do người đứng ở đối diện hát.

Hẳn biết mình đã hủy diệt cái gì.

Hẳn còn biết nếu không hủy diệt đối phương thì chính là mình bị hủy diệt.

"Khởi viết vô y? Dữ tử đồng bào. Vương vu hưng sư, tu ngã qua mâu."

"Dữ tử đồng cừ!"

Khương Liên Dân ngã xuống, người sau tiếp tục tiến lên, không hề chùn bước.

"Khởi viết vô y?"

Dữ tử đồng trạch. Vương vu hưng sư

Tu ngã mâu kích."

"Dữ tử giai tác!"

Phùng Hiếu Từ ngã xuống, người còn lại tiếp tục đi lên, không hề chùn bước.

"Khởi viết vô y?

Dữ tử đồng thường.

Vương vu hưng sư

Tu ngã giáp binh."

"Dữ tử giai hành!"

Mộ gã sĩ tốt Hữu Võ Hầu cuối cùng cũng loạng choạng trước mũi giáo rồi ngã xuống. Tiếng hát đột nhiên dừng lại, Trình Danh Chấn lặng đi, cũng ngã xuống.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (16)

V

ẫn là ngôi nhà tranh trong ngõ nhỏ Lư Thi, trong viện tử đầy mùi thuốc. Về mặt của Hoàng y lão hán tươi cười, lộ răng nanh khiến kẻ khác không rét mà run:

- Thực sự người chưa gặp ta ư, nhưng đúng là người đã giúp ta. Hôm qua thằng cháu của ta chạy đi chơi, không ngờ lại gặp hai kẻ thù của ta. Kết quả là bị chúng đuổi giết từ Tế Bắc đến Quán Đào, cứ nghĩ rằng bị táng thân rồi...

Lại đến nữa, lại đến nữa rồi. Trình Danh Chấn biết mình đang nằm mơ, Hoàng thủy lão quái thành tinh kia không chỉ một lần giăng co trong giấc mộng với hắn, mà còn luôn mồm nói muốn báo ân, lại cũng hơn một lần phẩy tay áo bỏ đi.

Chỉ cần mở mắt, Trình Danh Chấn biết mình có thể đuổi ác mộng đi. Nhưng giờ phút này, hắn lại tình nguyện được ở trong giấc mộng thêm chốc lát. Những ngày tháng sống nghèo khổ ở Ngõ Lư Thi, tuy nghèo khổ nhưng sạch sẽ. Còn bây giờ hắn nhớ lại lần phản bội và hãm hại kia, sống không bằng chết. Hắn cảm thấy mệt chết đi được, mệt đến mức không thể giãy dụa.

Thành Bá chết rồi, lão này cả đời tính kế, đến chết ngay cả quan tài cũng không có. Lâm huyện lệnh cũng chết rồi, ông ta không từ thủ đoạn để hãm hại vu oan thuộc hạ, chẳng qua là vì bảo vệ cái mũ quan trên đầu, cái đầu trước khi bị chặt đã bị ném đầy rau quả thối nát. Lưu Triệu An chết rồi, y phụng mệnh của Tống biểu bả Tử Cao Sĩ Đạt Lục lâm đạo Hà Bắc đến đối phó với Trương Kim Xưng, sau khi chết ngay cả rằm của Cao Sĩ Đạt đánh

cũng chưa kịp ngủ. Chu Ninh chết rồi, cả đời nàng làm một việc ác, nhưng tâm địa vẫn cứng rắn làm đến cùng, hết lần này đến lần khác đùa với tính mạng của bản thân. Vương Nhị Mao cũng đã chết, y vẫn cố chứng minh mình tồn tại được không phải là nhờ vả vào bạn bè, cái giá phải trả cũng là thân nằm ngoài hoang dã.

Một năm rưỡi ngán ngủ, người đáng chết hay không đáng chết thì cũng chết hết. Chết một cách u mê không hiểu ra sao cả. Vốn dĩ bọn họ có nhiều sự lựa chọn không cần phải tuyệt đường của người khác, cũng không phải tự mình tuyệt đường sống của mình, nhưng bọn họ cứ cố tình đi về phía tuyệt lộ, không chùn bước mãi mãi không quay đầu lại.

Hơi trên bình thuốc bốc lên che cả tầm mắt của người khác.

- Hay là, ta để cho tất cả dừng lại?

Hoàng Thủy Lão Long từ trong làn khói bước ra, hàm răng sáng lên, Lâm Huyền lệnh, Thành bá, Đồng chủ bộ, Lưu Triệu An, Phùng Hiếu Từ, Vương Nhị Mao. Người đáng chết và không đáng chết đều đứng trước mặt, không phải là người, là hồn phách do sương mù ngưng kết mà thành. Trông rất sống động, hoặc ngồi hoặc đứng, mắt nhìn, chờ hắt mở miệng:

- Người, người...

Trong phút chốc Trình Danh Chấn cứng đờ, toàn thân bốc khí lạnh. Hắn muốn giữ chặt sương mù dày đặc kéo đến bên mình, để Hoàng thủy lão long thực hiện lời hứa, đồng thời muốn bắt lấy những kẻ có thù oán với mình, nhưng mỗi lần vươn tay ra đều là bắt hụt.

- Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy, cậu thanh niên đừng quá tham lam!

Hoàng thủy Lão Long vung tay áo, nhìn có vẻ như không từ biệt:

- Lão, lão hãy quay lại đây!

Trình Danh Chấn kêu to cổ chụp lấy linh hồn trong làn khói:

- Vậy mà cũng là nguyện vọng sao?

Lão yêu quái quay đầu lại, vẻ mặt giả dối.

Duỗi thẳng tay ra không trung, Trình Danh Chấn nhanh chóng mở mắt. Cái này không thể coi là nguyện vọng được, lão khốn khiếp lại đùa cợt hăn, trong làn khói dày đặc, hồn phách, Hoàng thủy lão Long biến mất, chỉ còn lại ẩm sắc thuốc, sôi ùng ục.

Hăn tỉnh rồi, lại càng sợ hãi, Hoàng thủy lão Long thực sự hiển linh đưa hăn đến hơn một năm rưỡi trước đây. Tất cả những tai họa xảy ra lại đến một lần nữa, hăn có thể bắt đầu lại từ đầu, không biết có thể thay đổi được vận mệnh hay không.

Ta đang nằm mơ! Hăn tự nói với mình, đồng thời xách bình thuốc lên, lại có một lực mạnh đè bả vai, ép lại:

- Đừng, đừng làm muội sợ, lang quân, lang quân...

Lúc này hăn tỉnh hoàn toàn. Ngăn chặn hăn không phải ai khách chinh là thê tử Đỗ Quyên của hăn. Hai mắt nàng sưng như hai quả đào nước mắt, nước mũi rơi lã chã.

- Ta không dọa nàng, ta không sao, thật sự không sao!

Trình Danh Chấn vội vàng thu tay về, lau nước mắt cho Đỗ Quyên. Lâu lắm rồi hăn mới thân thiết với vợ như vậy khiến mặt Đỗ Quyên đỏ lên, xoay người khẽ tránh.

- Ha ha, ta đã nói rồi mà lúc hăn tỉnh chỉ có biết có một một mình con mà thôi.

Tiếng trêu đùa phát ra bên cạnh khiến Đỗ Quyên càng đỏ mặt hơn. Lúc này Trình Danh Chấn mới phát hiện ra bên cạnh mình không chỉ có Đỗ Quyên mà còn có Liễu Thị, Hách Lão Dao, Đỗ Ba Lạt, tất cả đang tươi cười, trêu đùa.

- Ta, vừa rồi ta không để ý!

Trình Danh Chấn ngượng ngùng giải thích. Trong lòng vẫn như đang mơ màng, hắn nhớ hình như lúc trước mình có ngã ngất xỉu khi đang chuẩn bị truyền lệnh thu dọn chiến trường. Lúc đó phía Nam thành Phũ Dương xung quanh băng tuyết ngập trời. Còn bây giờ, trong phòng rất quen thuộc, là phòng tân hôn, trên cửa sổ vẫn còn chữ Hỷ, có điều sạch sẽ hơn. Mẫu thân đứng ở cửa sổ, đang cầm vạt áo lau khóe mắt.

Chung quy Đỗ Ba Lạt cũng là bề trên của hắn, không thể giống như người khác giấu cợt con rể mình, được liền nhìn về phía cửa sổ cười cười, chuyển đề tài:

- Bà thông gia, bà đừng khóc nữa, không phải tiểu Cửu đã khỏe rồi sao?

- Đúng vậy, Tiểu Cửu chỉ mệt rồi ngủ mấy ngày thôi. Bà hãy đến mà nhìn nó không sao cả.

Trại chủ phu nhân Liễu Nhi đỡ cánh tay Trình Chu thị, khẽ an ủi.

- Mẹ, con bất hiếu đã làm mẹ sợ!

Trong lòng Trình Danh Chấn tê rần, ngồi dậy hành lễ với mẫu thân. Trình Chu thị khóe miệng giật giật, mắt cười rưng rưng:

- Không sao, con có đói không, mẹ đi lấy đồ ăn cho con.

- Lão tử tỷ, ta cùng tỷ ra ngoài làm, ai có làm gì cũng không bằng mẹ ruột làm cho!

Liễu thị phu nhân nhanh chóng tiếp lời, đồng thời quay đầu, đánh mắt ra hiệu với mọi người.

- Ha ha, ta ra ngoài hít thở không khí, không chịu nổi mùi thuốc rồi!

Vốn định tiếp tục trêu chọc vợ chồng Trình Danh Chấn mấy câu, Hách Lão Dao cười rồi nhanh chóng lấy cớ chuồn đi.

- Ta cũng phải đi rồi, xem lũ ranh con ăn no chưa.

Đỗ Ba Lạt nhìn con gái và con rể, gõ sống lưng đi ra ngoài.

Đỗ Quyên thương cha già, vội đứng lên. Đỗ Ba Lạt ở cửa cười từ chối:

- Quay lại, quay lại đừng đi ra. Bên ngoài lạnh lắm, đừng để bị rúng gió lạnh. Nó vừa mới đỡ, con lại bị ốm thì chúng ta khỏi đón năm mới rồi.

Đỗ Quyên không nghe, cười đỡ cánh tay cha ra ngoài cửa. Đỗ Ba Lạt từ chối vài lần không lay chuyển được con gái, đành phải nghe theo con, đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn Trình Danh Chấn và Tôn Đà Tử. Hấn muốn hỏi bệnh của mình nhưng lại không biết nói thế nào. Ngây người nhìn nhau, Tôn Đà Tử thở dài:

- Cậu ấy à, chỉ là mệt mỏi thôi. Người luyện võ thường có tật xấu không nằm xuống thì thôi chứ đã nằm thì phải mười ngày nửa tháng.

- Ta hôn mê bao lâu rồi?

Trình Danh Chấn nhếch miệng cười khổ:

- Mười ngày hay là nửa tháng?

- Đại đội nhân mã đều từ Phũ Dương lui về đầm Cự Lộc rồi, cậu nói mười ngày chính là nửa tháng. Cũng may là lúc hôn mê còn ăn được cái này cái kia chứ nếu không thì không thể cứu được cậu đâu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (17)

T

Trình Danh Chấn gượng cười, thấy thoải mái hơn. Cảm giác ngủ này sâu đến trước nay chưa từng có. Cũng may tất cả trong mộng chỉ là giả, mình cũng không phải trải qua những tai họa kia một lần nữa, cũng không phải nhìn thấy thảm cảnh này một lần nữa.

- Cậu nói xem cậu còn ít tuổi vậy mà nghĩ nhiều việc như vậy là gì?

Lời Tôn Đà Tử nói khiến hân cười. Lão già này xuất phát từ ý tốt. Nhưng ngoại trừ im lặng ra, hân căn bản không biết đáp lời thế nào.

- Hài, càng nghĩ nhiều tâm càng mệt, người mệt thì còn có thể nhìn ra được chứ tâm mệt nhìn không ra, sẽ biến thành bệnh thôi.

Tôn Đà Tử thấy Trình Danh Chấn không nói tiếp tục lải nhải:

- Từ trước đến nay, những kẻ bệnh chết mười thì có đến tám phần là chết vì tâm bệnh, cậu cứ tiếp tục như vậy, không bị tên bắn chết thì sớm muộn gì cũng mệt mà chết.

- Không đến mức như ngài nói đấy chứ?

Trình Danh Chấn gượng cười ngắt lời. Tôn Đà Tử là thần y của đầm Cự Lộc, y thuật không chỉ giỏi mà giả thần giả quỷ cũng rất khá dù là quẻ ông tính ra mười quẻ thì có chín quẻ là không chuẩn xác.

- Có tin hay không thì tùy cậu!

Tôn Đà Tử vừa đánh eo vừa khóa hòm thuốc:

- Còn hai thang nữa là không cần phải uống nữa rồi. Thuốc có ba phần độc, chỗ của ta là thuốc an thần bổ huyết, cậu không tự chăm sóc bản thân thì có uống bao nhiêu cũng vô dụng thôi.

- Đa tạ lão!

Mặc dù không muốn nói chuyện lâu với Tôn Đà Tử, nhưng trong lòng Trình Danh Chấn tràn đầy cảm kích. Ông ta chẳng những đã cứu hân mà còn cứu cả Đỗ Quyên, cứu rất nhiều người trong đầm Cự Lộc. Nếu xếp uy vọng của tất cả già trẻ nam nữ trong đầm, thì ông nhất định nằm trong hàng thứ ba rồi.

Tôn Đà Tử không quay đầu lại mà bước tiếp ra ngoài:

- Đừng có suy nghĩ lung tung. Sau khi cậu đến, đầm Cự Lộc không giống trước kia nữa, có ăn có uống, còn có thể nghe thấy tiếng cười. Nay trong đầm ít nhất cũng mấy chục vạn nhân khẩu, trong bọn họ có người đáng chết, đại bộ phận cũng không đáng chết đấy.

Có một trách nhiệm nặng nề đè lên bả vai Trình Danh Chấn khiến sắc mặt của hân trắng bệch đi, rất nhanh hân lại khôi phục được bình tĩnh:

- Ta thực sự không nghĩ lung tung, chỉ có điều thỉnh thoảng bị nhiễu loạn thôi.

- Bị quấy nhiễu thì đi vòng qua, đừng có quá gồng mình. Thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng!

Ông nhanh chóng tiếp một câu, vén rèm cửa lên một chân bước ra ngoài:

- Quyên Tử đã quay về, hãy đối tốt với nó. Từ lúc cậu quay lại đầm Cự Lộc, nó hầu như không chớp mắt.

Dứt lời, buông rèm cửa, vừa tập tễnh đi vừa hát dân ca:

- Không phải người một nhà, không vào được cửa, không có cái chảo, không nấu được cơm...

Ông ta hát nghe rất thô nhưng vẫn khiến cho Trình Danh Chấn ở trong phòng và Đỗ Quyên ở bên ngoài đỏ mặt. Hắn biết rằng ông ta nhờ tiếng hát nhắc nhở mình, lúc này là một thành viên quan trọng của đầm Cự Lộc. Cừu đương gia, Tổng giáo đầu, Đô úy Nhuệ sĩ doanh, con rể Tam đương gia Đỗ Ba Lạt, lang quân của Thất đương gia Đỗ Quyên. Dấu vết vô số, dù có đốt thành tro thì cũng không thoát được một từ “Tặc”.

Không những là tặc mà còn là anh hùng trong tặc, kiệt xuất trong tặc. Một cái dặm chân có thể làm Hà Bắc rung chuyển, một tiếng rống giận có thể làm đứa trẻ đang khóc đêm ngừng khóc. Nhưng điều quan trọng nhất là sự sinh sống của chừng mười lăm, mười sáu vạn người trong đầm Cự Lộc. Mình là Cừu đương gia của bọn họ, có thể quyết định sống chết của bọn họ. Nếu như trong lòng mình bị chấp niệm này ngăn cản, mất tự chủ sẽ khiến cho bọn họ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Nhưng vì để cho bọn họ được sống mà rất nhiều người đã phải chết. Rất nhiều người không đáng chết, rất nhiều người hắn không muốn giết. Ông ta nói không sai, tâm sự của hắn có chút nặng nề. Dù ai ở vị trí của hắn cũng không tránh khỏi, trừ những kẻ không có tim phổi.

Đầm Cự Lộc nếu muốn sinh tồn phải khai chiến. Không phải là quận Bình của Dương Bạch Nhân, mà phải là tinh nhuệ chân chính của Đại Tùy. Tả Võ Hầu, Tả Võ Vệ, Hữu Võ Hầu, Hữu Võ Vệ, Tả Hữu Ngự Vệ, Tả Hữu Đồn Vệ, còn có Hồ Bí Thiết Kỵ, biên quân biên ải. Trong những người này có rất nhiều người từng là đồng chí bạn cũ của phụ thân hắn, hắn dùng những binh thư chiến sách học được từ phụ thân để đối phó bọn họ, hủy diệt bọn họ. Hủy diệt được một người, hắn lại tiếp tục phải đối mặt với người kế tiếp. Hắn từng nghe hành khúc trong quân, ảo tưởng mình sẽ trở thành một thành viên trong bọn họ. Hiện giờ hắn lại giết chết bọn họ cùng

với mộng đẹp thời thơ ấu, điều này không phải là kinh khủng nhất, kinh khủng nhất là, hắn sợ mình một ngày nào đó sẽ gặp lại phụ thân trên chiến trường, tuy rằng cơ hội rất ít, nhưng không hoàn toàn không có khả năng. Khi đó hắn nên làm gì đây? Phụ thân là tội thân, nhiều lắm có thể làm khuân vác ở trong quân, hoặc là làm đá kê chân xông vào trước nhất. Mà hắn, là sai người chém chết phụ thân hay là để mặc cha xông lên chém chiến kị của mình?

Hoặc là hủy diệt Đại Tùy của phụ thân, hoặc là bị Đại Tùy của phụ thân hủy diệt. Sớm muộn gì cũng có ngày như vậy, không còn lựa chọn nào khác. Mà sau khi hủy diệt Đại Tùy, hắn có thể mà gì? Nhiều lắm là biến tài bảo của người khác thành của mình, biến nữ nhân của người khác thành của mình, biến nhà ở của người khác thành nhà ở của mình mà thôi. Hắn chỉ có thể vì hủy diệt mà hủy diệt, không có đường ra.

Rốt cuộc hắn cũng bắt đầu lý giải lời năm đó sư phụ nói ở trong ngục. Giang hồ thực ra là không có đường về, càng đi càng xa, càng không có phương hướng. Cho nên sư phụ có vô số vàng bạc châu báu lại tình nguyện ở trong đại lao. Không phải là sư phụ sợ không đánh lại Lý Mật mà là không muốn đánh, không muốn tranh giành, không muốn giẫy dụa.

Bởi vì đối với sư phụ mà nói, trong thiên địa không chỗ nào không phải là ngục tù. Ông ngồi đâu cũng thế thôi.

Khởi viết vô y, dữ tử đồng bào... Phùng Hiếu Từ khi chết biết mình vì cái gì mà chiến, vì cái gì mà chết.

Còn đồng đội của Trình Danh Chấn thì sao? Mục tiêu của hắn ở đâu? Hắn lâm vào tuyệt cảnh có dũng khí và lòng tin như thế hay không?

Không phải hắn nghĩ nhiều mà tất thấy những cái này căn bản không có đáp án.

Hắn lại bắt đầu đổ mồ hôi, trước mắt lại có khói bốc lên. Những người này vì hấn mà chết, hoặc là vì hấn mà cười, nắm tay hấn, đấm lồng ngực cho hấn, do dự. Người chết cũng không cần suy nghĩ nhiều, mà người sống lại không thể không nghĩ. Con người dù sao cũng là thân xác máu thịt, không phải là cỏ cây, không thể hút gió uống sương.

Trong lúc đó, trán hấn truyền đến cảm giác ấm áp, tất cả sương khói đều tiêu tan. Thê tử Đỗ Quyên của hấn lấy tay sờ lên trán hấn, vẻ mặt hết sức lo lắng, hỏi:

- Lang quân, lang quân, huynh làm sao vậy? Đừng làm muội sợ!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (18)

T

Trình Danh Chấn cười mệt mỏi, nhẹ giọng đáp:

- Không sao! Đà Tử Thúc cũng đã nói, ta ngủ hơi nhiều, nên luôn luôn nửa mê nửa tỉnh!

- Vậy ngồi xuống, muội lấy cho huynh gói đệm. Đà Tử chết tiệt, cũng không đợi muội vào rồi hẵng đi!

Đỗ Quyên một tay luống cuống đỡ Trình Danh Chấn nghiêng mình dựa vào một bên, vừa trách móc. Lúc quay đầu, vẫn không quên lấy mu bàn tay quạt quạt một chút, tránh để trượng phu phát hiện nước mắt trong mắt của mình.

Vấn đề không thể cùng thảo luận với Tôn Đà Tử, cũng không có cách nào thảo luận với thê tử. Trình Danh Chấn không muốn để thê tử cũng trở nên tâm sự nặng nề giống như mình, cũng không muốn nhìn thấy đôi mắt kia vì mình mà sưng đỏ. Nhẹ nhàng nắm lấy đôi cánh tay của Đỗ Quyên kéo về phía mình, hân hân cười cười ra lệnh:

- Không cho phép được khóc nhè, không phải ta vẫn đang khỏe mạnh hay sao? Còn khóc nữa, khóc đến nổi mắt hư cả, bao nhiêu thuốc cũng không trị nổi!

- Ai khóc chứ! Muội không khóc đâu!

Đỗ Quyên dùng sức thoát khỏi bàn tay của Trình Danh Chấn, nhanh chóng lau mặt, sau đó cười hì một tiếng:

- Tiểu Cửu đáng chết, tình một cái là ức hiếp muội, huynh không biết làm việc khác hay sao?

- Đó là mảnh khốe sở trường nhất của ta!

Trình Danh Chấn mặt dày đáp lại, nắm lấy miếng vải bố vắt trên đầu giường, nhẹ nhàng lau sạch sẽ khuôn mặt cho thể tử. Vừa lau xong, nước mắt lại tuôn ra. Đỗ Quyên vừa cười, vừa dùng tay đánh vào lồng ngực của hắn:

- Chỉ biết ngủ, chỉ biết ngủ, gọi thế nào cũng không dậy. Có bản lĩnh thì ngủ tiếp đi, ngủ hết năm nay rồi dậy ăn bánh tết!

Nắm tay đã từng luyện qua võ rất có lực, đánh cho trong lòng Trình Danh Chấn hết một đợt ngọt ngào lại một đợt đau đớn. Quyên Tử gầy đi rồi, hắn có thể nhìn rõ ràng mạch máu ở lưng tay của nàng. Vừa mới trúng một lần độc, lại phải chịu trách nhiệm bảo vệ cả đầm Cự Lộc, sau đó lại hầu hạ con bệnh này qua ngày qua đêm, chỉ có trời mới biết Quyên Tử rốt cuộc đã phải hi sinh bao nhiêu. Còn bản thân hắn thì hình như trước nay chưa hề báo đáp nàng, cũng không nghĩ ra làm thế nào mới khiến nàng thoải mái lên một chút, vui vẻ lên một chút. Ở một mức độ nào đó là bởi vì ngựa chiến vội vã, ở một mức độ nào đó là bởi vì không muốn phải đối mặt với rất nhiều thứ trong đầm này.

Chỉ đầm vài cái, Đỗ Quyên không đành lòng đầm thêm nữa. Cơ thể của Trình Danh Chấn yếu hơn trước, qua lớp quần áo và cơ thịt, nàng có thể cảm nhận được xương cốt cứng rắn.

- Huynh đừng ngủ nữa!

Nàng cười thương lượng, lấn cả vài phần cầu khẩn.

- Muội sợ, thật sự rất sợ!

- Nha đầu ngốc!

Trình Danh Chấn một tay kéo đầu Đỗ Quyên dựa vào lồng ngực của mình. Hắn không biết làm thế nào để an ủi, thật ra lúc này nói cái gì cũng đều là thừa. Tiếng nhịp tim đập không chỉ là thê tử nghe thấy, mà bản thân hắn cũng nghe thấy. Đó là một trái tim không cam chịu trầm luân, chất chứa rất nhiều chuyện, nhưng lại vẫn ấm nóng như cũ, sưởi cho hai gò má cả thê tử hồng như lửa, sưởi cho máu và cơ thịt của hắn cũng nóng lên, tản ra một hào khí nam nhi.

Ít nhất trước mắt hoàn toàn bị lạc phương hướng, bản thân hắn còn bảo hộ một nữ nhân. Trình Danh Chấn bắt đầu cười, cười đến tâm sự cũng dần dần giãn ra. Hữu Võ Hầu chết tiệt, Đại Tùy chết tiệt, đầm Cự Lộc chết tiệt. Hắn làm gì phải suy xét nhiều như vậy, niềm vui đang ở phía trước, cứ nắm chặt lấy nó rồi tính.

- Cười cái gì?

Đỗ Quyên ngẩng đôi mắt long lanh nước, kinh ngạc hỏi.

- Bị nước đim bảy quân rồi, đương nhiên phải cười!

Trình Danh Chấn nhẹ nhàng đụng vào vành tai của thê tử, cười trêu chọc.

Đỗ Quyên nhanh chóng cúi đầu, phát hiện ngực Trình Danh Chấn đã bị mình khóc làm cho ướt sũng cả một khoảng, không khỏi bật cười, dùng ngón tay nhẹ nhàng di di phần áo ướt đầm trên ngực Trình Danh Chấn.

- Vừa khóc vừa cười!

Trình Danh Chấn nhanh chóng bồi thêm một câu, ánh mắt Đỗ Quyên nhanh chóng trừng lên, đưa tay lên chực đánh. Nhìn gương mặt trượng phu vàng như nến, lại có mấy phần không nở, nàng hơi cúi đầu, nước mắt nước mũi quệt quệt lên ngực Trình Danh Chấn.

Quệt đủ rồi, hai vợ chồng lại nhìn nhau cười, trong mắt dâng tràn niềm thương tiếc vô hạn.

Mấy tháng liền không gặp, vốn dĩ có rất nhiều lời muốn nói, lúc này bỗng nhiên cảm thấy không nói cũng có thể hiểu. Cứ lặng lẽ nhìn nhau và cười như vậy, cảm nhận sự yên bình hiếm có. Không biết là bao lâu, bên ngoài vang lên tiếng bước chân nhỏ vun, còn có tiếng ho khan mấy tiếng, khuôn mặt Đỗ Quyên bỗng nhiên đỏ ửng, trèo lên, ngồi xuống một cách quy củ bên cạnh giường. Trình Danh Chấn cùng vội vã ngồi thẳng dậy, dùng chân che đi chỗ quần áo ướt đầm.

Hai người Trình Chu Thị và Liễu Nhi cùng đi vào, bưng một phần thịt khô, một bát cháo mạch, hai phần điểm tâm được chế biến tỉ mỉ, đỏ đỏ xanh xanh, trong mùa đông xem ra rất hiếm.

Được trại chủ phu nhân đích thân phụng dưỡng, Trình Danh Chấn và Đỗ Quyên đều cảm thấy có chút áy náy, vội vàng cúi đầu tạ ơn. Liễu Nhi nhìn thoáng qua Trình Danh Chấn, cười nói:

- Cảm tạ cái gì mà cảm tạ, Tiểu Cửu huynh đệ là thần có công, Đại Đường gia đã dặn dò, muốn ta phải chăm sóc cẩn thận!

Quay đầu nhìn Đỗ Quyên khuôn mặt đã ửng đỏ, thấp giọng khen:

- Mọii là có phúc đấy, mọii xem tay nghề của lão tử tử, những người tầm thường không làm được. Có rảnh thì học mấy chiêu, vợ chồng tôn trọng lẫn nhau...

Thất Đường gia Đỗ Quyên không sợ trời không sợ đất, lúc này lại bị nói đến nỗi có chút thẹn thùng, kéo ống tay áo của Liễu Nhi, liên tục gọi tử tử. Gọi rồi, đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt nhân từ của mẹ chồng, chột lui về phía sau mấy bước, mắt trừng to.

- Làm sao vậy?

Liễu Nhi bị vẻ mặt sinh động của Đỗ Quyên làm cho hoảng sợ, chau mày hỏi. Không đợi Đỗ Quyên đáp lại, nàng cũng phát hiện ra vấn đề trong cách xưng hô của ba người. Nàng trước nay vẫn luôn xưng tử muội với Đỗ Quyên, đồng thời cũng gọi mẫu thân của Trình Danh Chấn là lão tử tỷ. Nhưng Đỗ Quyên là nương tử của Trình Danh Chấn, con dâu của Trình Chu Thị.

- Chúng ta người nào tính của người nấy, chia ra mà tính!

Làm ra chuyện nực cười thế này, Liễu Nhi cảm thấy vô cùng xấu hổ. Chỉ đành phải che miệng cười, tìm một cái bậc thang cho mình.

- Bọn nam nhân kia, chẳng phải cũng ai tính của người nấy hay sao? Đại Đường gia gọi Tiểu Cửu là huynh đệ, Tam Đường Gia gọi Đại Đường Gia là Nhị ca, Tiểu Cửu lại là con rể của Tam Đường gia, muội còn gọi Đại Đường gia là Nhị Bá...

Đích thực là mơ hồ, trong phòng tất cả mọi người đều cười. Liễu Nhi vừa cười vừa giúp Trình Chu Thị thu dọn bàn, giả vờ làm bộ thở dài, khẽ giọng oán giận:

- Tốt rồi, ước chừng ở đây không có chỗ của ta rồi. Các người là người một nhà cứ ăn từ từ, ta về Đại Đường gia xem tình hình bệnh của Tiểu Cửu.

- Ta đưa muội đi!

Trình Chu Thị cũng tìm cớ, vội vã rời đi.

- Con hầu hạ Tiểu Cửu ăn cơm, sức khỏe của nó vừa mới khỏi, đừng làm cho nó mệt. Mẹ tiền phu nhân, tiện cũng muốn đi dạo mấy bước!

Trong nháy mắt, trong phòng chỉ còn lại hai vợ chồng. Cười ấm áp, ngồi quỳ bên cạnh chiếc bàn cơm thấp. Trình Danh Chân lâu lắm không được ăn gì rồi, Đỗ Quyên không dám để hăn ăn nhanh quá, vừa giúp hăn gấp rau thêm cháo, vừa nói chuyện đùa với hăn. Hai vợ chồng cứ nói chuyện mãi, cuối cùng câu chuyện dừng lại ở Liễu Nhi. Trình Danh Chân do dự một lát, thấp giọng hỏi:

- Mấy ngày nay Trại chủ phu nhân đều ở nhà chúng ta sao? Vậy thì thật là khổ cho tỷ ấy.

- Nghe người ta nói, hình như gần đây tỷ ấy bị thất sủng!

Đỗ Quyên nhìn nhìn bốn phía, sau đó mới nói giọng thật nhỏ thật nhỏ, tức giận:

- Trương Nhị Bá lần này đánh thắng lớn, thanh thế dâng cao. Sau đó có người tặng cho y hai hồ ly, nói là cái gì đại tiểu thư của Thư Hương Môn Độ, có tri thức hiểu lễ nghĩa. Cho nên Liễu Nhi tỷ tỷ ngày nào cũng chạy ra ngoài, khỏi phải nhìn thấy hai con hồ ly kia mà phiền lòng.

Nói về chuyện của nhà khác, nắm đấm của nàng nắm chặt lại, răng cắn chặt kêu ken két. Nhìn thấy dáng vẻ Đỗ Quyên lòng đầy căm phẫn, Trình Danh Chân không cần đoán, cũng biết Đỗ Ba Lạt đánh tan Phũ Dương ở Trương Gia Quân xong, chắc chắn đã làm những chuyện tương tự. Đây quả thật là điếu bộ nhất quán của đa phần các huynh trai trong Trương Gia Quân, hình như chỉ có trên người những nữ tử nhỏ hơn bọn họ rất nhiều, bọn họ mới có thể tìm thấy tự tôn và tự tin. Ngoài ra, không còn có đam mê nào khác.

Hăn không thể đánh giá hành vi của nhạc phụ mình, cũng không có tư cách can thiệp vào việc nhà của Trương Kim Xưng. Chỉ đành không đáp lời, cười ha ha ăn cháo. Sau khi nói mấy câu phát hiện ra không cùng chủ đề với Trình Danh Chân, Đỗ Quyên có chút nhụt chí, nàng trợn mắt, hung hăn nói:

- Dù sao nam nhân của cả cái đầm Cự Lộc này, không tìm thấy người nào tốt đẹp cả. Lúc nào cũng đứng núi này trông núi nọ, trong lòng luôn hướng ra bên ngoài. Trương Đại Đường gia cũng sắp sáu mươi rồi, còn có cả Ma Tử Thúc, đúng là người càng già càng không biết xấu hổ...

- Không phải tất cả mọi người đều như vậy!

Trình Danh Chấn hạ đầu xuống, giọng kháng nghị. Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà hắn và một số vị Đường gia khác vẫn luôn bất đồng, giống như giữa một đám sói xám xuất hiện một con sói trắng, bất luận là có ý xấu hay không, đều có một vẻ khác thường.

- Muội biết huynh không giống bọn họ!

Đỗ Quyên nhìn khuôn mặt anh tuấn của Trình Danh Chấn, thở dài đáp lại. Mày rậm, mũi cao, khuôn mặt như dao gọt, đôi môi như rìu đục. Từ lúc nhìn thấy người nam nhân này, đã khiến cho nàng bị mê hoặc, cho đến tận khi hai người thành thân, vẫn là nhìn mãi không chán.

Dùng lời nói của Liễu Nhi mà nói, nam nhân như vậy chắc chắn có rất nhiều nữ nhi thầm thương trộm nhớ, rất khó nắm giữ. Nếu như lo lắng bất an ngày đêm nhìn chăm chăm, chi bằng cả hai đều thoải mái một chút, cho hắn biết điểm tốt của hắn. Nghĩ đến đây, nàng lại thấp giọng bổ sung:

- Nếu như ngày nào đó lang quân thích, thì cứ đưa về nhà. Muội tuy rằng không đọc qua nhiều sách, nhưng cũng biết đức làm vợ...

- Nàng học ở đâu mấy cái lời vợ vãn đó!

Trình Danh Chấn dùng ngón tay gõ lên trán Đỗ Quyên, thấp giọng quát:

- Đức làm vợ là nạp muội cho phu nhân, sau đó bản thân trốn ra ngoài không về nhà, mắt không nhìn thì tim không đau sao?

Hắn nhanh chóng hiểu được ai đã dạy Đỗ Quyên những điều đó, dờ khóc dờ cười:

- Nam nhân tam thê tứ muội, đích thức là không gọi là sai. Nhưng ít nhất cũng phải được nam nhân đó yêu thích! Ta chưa từng nghe nói, có người sợ trong nhà còn ít người, nên giúp lang quân của mình tìm cách nạp muội cả!

- Không phải muội nói là nếu như sao?

Đỗ Quyên xoa trán, giọng điệu đáng thương. Nghe ra hàm ý bất mãn trong lời nói của trượng phu, trong lòng nàng rất vui, ngoài miệng cũng dịu dàng săn sóc:

- Muội chỉ nói huynh có thể đem về, muội không thể làm người đàn bà nhỏ mọn. Nhưng bọn họ có thể trượt chân rơi vào hồ nước, hay là không cẩn thận mà bị ngựa giẫm lên hay không, muội cũng không dám đảm bảo!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (19)

N

àng thật đáng chết!

Trình Danh Chấn lại gõ lên trán Đỗ Quyên một cái, sau đó dùng tay nhẹ nhàng xoa bóp. Hắn biết đó chỉ là một câu đùa, ở miệng của Đỗ Quyên từng nói chém chết nhiều người chết rất nhiều lần rồi, nhưng trên thực tế, những người đó đều đang sống rất vui vẻ, bảo gồm cả Tiểu Hạnh Hoa ngày hôm đó, Đỗ Quyên nhắc đến cô ấy liền nghiêng răng nghiêng lợi, cuối cùng lại đem cô ấy đẩy vào trong lòng mình, thà rằng để một người thương tâm sau lưng, cũng muốn để bản thân mình kết thúc trong những tiếc nuối khi còn trẻ.

Tình ý này mãnh liệt như lửa, nó đang bày ra rõ ràng, cho dù là nhất thời không cảm nhận được, sau này dần dần nghĩ lại, cũng sẽ như rượu nguyên chất, sẽ không khiến cho người cảm thấy mỗi một, cũng không để cho người ta cảm thấy bất cứ, chỉ là say mê nhẹ nhàng, hưởng thụ sự ấm áp và mềm mại.

- Huynh ăn nhiều thêm một chút!

Đỗ Quyên múc một thìa cháo, đặt lên miệng thổi nhẹ nhàng, sau đó đưa cho Trình Danh Chấn.

- Ừ!

Trình Danh Chấn đáp lại, chậm rãi nuốt vào miệng.

- Cứ để tự ta!

Hắn cười cười với thê tử, sau đó giành lấy cái thìa.

- Không bệnh đến nỗi đến cơm cũng không thể ăn!

Đỗ Quyên cũng không tranh giành với hắn, đưa thìa cho hắn, lẳng lặng nhìn Trình Danh Chấn ăn. Đôi mắt sáng long lanh, lộ ra niềm yêu thích không hề che dấu. Trình Danh Chấn bị bộ dạng của nàng làm cho buồn cười, thấp giọng hỏi:

- Có cái gì đáng xem hay sao? Mau ăn cơm đi, lát nữa nguội mất!

- Lông mi của lang quân rậm, vị trí trong nhất hình như còn có một xoáy!

Đỗ Quyên đáp lại:

- Rất đẹp, đặc biệt là nhìn từ tỉ mỉ từ góc này!

- Nàng nhất định phải đếm xem ta có bao nhiêu lông mi mới được hay sao?

Trình Danh Chấn vừa giận vừa buồn cười, thấp giọng trêu chọc.

- Không đếm được, hôm nay đếm, mai lại quên!

Đỗ Quyên khẽ lắc đầu, nhìn kĩ Trình Danh Chấn một lượt, nàng lại nhẹ giọng khẩn cầu:

- Sau này huynh đừng có ngủ như vậy nữa? Muội thật sự rất sợ hãi!

- Nha đầu ngốc!

Trình Danh Chấn trong lòng ấm áp, kéo tay Đỗ Quyên, nhẹ nhàng giữ trong lòng bàn tay.

- Chỉ có lần này thôi, ta đảm bảo không có lần sau! Lần này đánh trận lớn như vậy, trong lòng ta lại không tự tin, cho nên không cẩn thận mệt quá.

Tục ngữ nói tập luyện rồi sẽ quen, lần sau sẽ không căng thẳng như vậy nữa!

- Muội biết những chuyện mà lang quân phải quản rất nhiều!

Đỗ Quyên đưa tay kia ra, ngoan ngoãn để Trình Danh Chấn nắm.

- Nhưng không thể để mình mệt quá. Muội ăn nói vụng về, nói không chừng không có huynh, đến một ngày ta cũng không sống nổi. Nhưng lúc huynh bị bệnh, muội thật sự cảm thấy trời như sụp xuống một nửa!

- Về sau có thể quản ít chuyện đi một chút thì quản ít đi một ít!

Trình Danh Chấn gật gật đầu, trịnh trọng đảm bảo. Thê tử không phải là người có tính toán, giống như một suối nước trong có thể nhìn thấy tận đáy. Cũng bởi vì điều này, ở nhà hăn mới cảm thấy thư thái, không cần phải bị ảnh hưởng tâm trạng vì những thứ bát nháo bên ngoài.

- Chuyện gì có thể không nghĩ thì không cần nghĩ!

Đỗ Quyên nhìn trượng phu với đôi mắt trông mong, tiếp tục khẩn cầu.

- Đà Tử thúc nói huynh tâm lực tiêu tụy, muội không đoán được huynh nghĩ gì, nhưng dù huynh có dự định thế nào, muội cũng đều ủng hộ. Bất kể tương lai có đi về đâu, muội cũng không hề do dự mà đi theo!

- Đà Tử đáng chết này!

Trình Danh Chấn buông lỏng một cánh tay, nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất.

- Nàng đừng có để ý đến y. Tài chữa bệnh của ông ấy rất giỏi, còn những cái khác đều là khoe khoang, cứ giống như là xem bói, mười lần thì chín lần không chính xác! Ta còn có thể đi đến nơi nào? Nàng, mẫu thân của ta, còn có gia đình Nhị Mao đều ở đây, ta không thể bỏ lại mọi người. Hơn nữa, hiện tại ta là Cửu Dương Gia của đầm Cự Lộc, là kẻ đã giết vô số quan

viên. Rồi khỏi đầm Cự Lộc, không phải là tự mình đâm vào lưỡi đao của các quan binh hay sao?

- Nếu như nàng thật sự không thích nơi này, chúng ta có thể đi tới bên kia Thái Hành Sơn!

Đỗ Quyên dường như không nghe thấy lời giải thích của Trình Danh Chấn, hai tay nắm lấy tay của Trình Danh Chấn, dịu dàng hứa.

- Người của quận Hà Đông chắc chắn sẽ không nhận ra huynh. Bên kia vẫn coi như thái bình, chúng ta tìm một vùng nhỏ bé thu xếp ổn thỏa, mua một mảnh đất, tự trồng tự ăn...

Đây là ý tưởng mà nàng trước nay chưa từng có, Trình Danh Chấn đột nhiên cảnh giác.

- Có phải nàng nghe thấy lời đồn đại gì không?

Hắn cau mày hỏi, đồng thời đưa tay ra, nắm chặt cánh tay của Đỗ Quyên.

- Chưa!

Đỗ Quyên lắc đầu né tránh, sự sợ hãi trong ánh mắt của nàng bị trượng phu bắt quả tang.

- Muội thật sự chưa nghe thấy cái gì, nhưng muội cảm thấy...

Nàng không thể tiếp tục giấu diếm, chỉ đành cố gắng miêu tả sơ lược.

- Muội cảm thấy, hai người chúng ta, cả A Gia, thế lực đã vượt qua hơn nửa đầm Cự Lộc. Cứ thế mãi, chắc chắn có người trong lòng không thoải mái! Lang quân lại là một người có khả năng đánh nhau, danh tiếng ngày càng vang dội...

Những lời này, thật sự không phải một mình Đỗ Quyên có thể nghĩ ra được. Trình Danh Chấn nghe được cảm thấy kinh ngạc, nhìn Đỗ Quyên, thấp giọng hỏi:

- Là nhạc phụ bảo nàng nói với ta những lời này sao? Vẫn còn người khác muốn thông qua nàng để thức tỉnh ta?

Đỗ Quyên võ nghệ rất tốt, lãnh binh đánh giặc cũng có chương pháp, trong đám lâu la cũng có uy vọng, nhưng lại không giỏi suy tính. Bị trượng phu hỏi, ánh mắt lập tức bối rối, cúi đầu, tiếng nói vô cùng nhỏ đáp lại:

- Cũng... cũng không hoàn toàn là A Gia, còn có Tiết Tam Bá, Tôn Lục Thúc, đều nói úp úp mở mở. mấy ngày gần đây Liễu Nhi tỷ tỷ cùng ta chăm sóc huynh, cũng nói gần nói ra, lộ ra ý tứ này!

- À!

Trình Danh Chấn nhẹ nhàng gật đầu, trầm ngâm không nói. Điều này thì đúng rồi, đám người già trong đầm Cự Lộc đều là những người từng trải, nếu như không nhìn ra Trương Kim Xưng có ý củng cố địa vị, chèn ép người mới, mới lạ! Nhưng tình hình đối lập giữa các thế lực trong đầm Cự Lộc cũng không phải một sớm một chiều mà hình thành. Bản thân có thể chủ động nhượng bộ, cũng cần có thời gian và thủ đoạn, tiến hành từ từ, không thể nóng vội.

Nhìn sắc mặt trượng phu bắt đầu u ám, Dương Phàm không khỏi bắt đầu hoảng hốt, kéo cánh tay của Trình Danh Chấn, thấp giọng khẩn cầu:

- Huynh đừng có vội vã có được không? Là do trong lòng muội không giữ được tâm tư, không nên nói những lời vừa rồi với huynh. Dù sao hai người chúng ta cũng mãi mãi ở cùng nhau, bất luận ai muốn gây bất lợi cho huynh, muội sẽ là người động dao với hắn đầu tiên!

- Thế thì cũng không cần!

Trình Danh Chấn cười, vỗ vỗ vào mu bàn tay Đỗ Quyên, ý bảo nàng không cần vì mình mà lo lắng.

- Đại Đường gia là một người hiểu chuyện, không có chứng cứ, sẽ không dễ dàng nghi ngờ lòng trung thành của ta. Hơn nữa ta cũng không thể thật sự động thủ với lão, nếu không người ngoài nhìn vào, há chẳng phải ta là người vong ân bội nghĩa hay sao?

- Muội cũng chỉ nói là nếu có một ngày!

Đỗ Quyên cũng cười cười, thấp giọng đáp lại. Từ ánh mắt của trượng phu, nàng có thể nhìn rõ ràng vài phần lo lắng. Nhưng nếu trượng phu không chịu nói, nàng cũng không hỏi đến tận cùng.

Trình Danh Chấn gật đầu, tiếp tục cười nói:

- Liễu Nhi phu nhân còn nói với nàng những gì? Dù sao nàng ta và Đại Đường gia cũng là phu thê, có vài lời không hằn đã là những lời nói tùy tiện!

- Huynh muốn nói, Đại Đường gia muốn thông qua Liễu Nhi tỷ tỷ để nói với chúng ta những lời không tiện nói sao?

Đỗ Quyên ngăn người, đôi mắt đen láy mở tròn xoe.

- Muội, muội còn không nghe cẩn thận. Muội thật vô dụng, cứ luôn tưởng rằng tỷ ấy chỉ nói chuyện phiếm!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (20)

N

àng hồi hận vỗ vỗ đầu, sau đó cố gắng nhớ lại.

- Tỷ ấy, hình như có nói qua, Đại Đường gia chuẩn bị mở rộng quy mô doanh quân tinh nhuệ gấp đôi, phải đợi huynh hết bệnh mới thương lượng với huynh. Còn.. còn nói, Đại Đường gia chuẩn bị thu nạp hai nghĩa tử, một người hình như là người mà huynh đem về từ huyện Quán Đào, tên Chu Lễ Hồ, người khác, hình như là bộ hạ của Hách Ngũ thúc, tên là cái gì đó Dương Bưu!

- Điều này là đúng rồi!

Trình Danh Chấn cười gật đầu. Sức chiến đấu của Nhuệ sĩ doanh cao hơn hẳn so với đám lâu la, trong đó các tướng sĩ đều là do các trại tiến cử, tập trung huấn luyện, tập trung tác chiến, nhưng bình thường vẫn thuộc về các trại, cũng chưa tuyệt đối quan hệ với Tổng giáo đầu Trình Danh Chấn và Đại Đường Gia Trương Kim Xương.

Trước khi chiến đấu, số người trong nhuệ sĩ doanh gần hai vạn, trong đó ước chừng bốn ngàn người đến từ chủ trại của Trương Kim Xương, còn những trại khác khoảng hai ngàn. Nếu như mở rộng quy mô nhuệ sĩ doanh, ít nhất có tám ngàn người phải xuất từ chủ trại Trương Kim Xương, còn những người ở những trại chủ khác còn có thể xuất ra hai ngàn tinh nhuệ, có trại còn liều mạng cũng không đủ hai ngàn tinh nhuệ đủ tư chất. Như vậy, Trương Kim Xương có thể dùng tinh nhuệ của trại mình bổ sung chỗ trống, đem một phần tư nhuệ sĩ doanh, thậm chí một phần ba biến thành hệ bộ trực thuộc của lão. Như vậy, quyền quản lí của Nhuệ sĩ doanh, Đại Đường gia lão có thể nắm chắc trong tay. Trình Danh Chấn mặc dù thân là

tổng giáo, cũng không có cách nào dựa vào Nhuệ sĩ doanh mà uy hiếp tới địa vị của Đại Đường Gia.

Ngoài ra, Chu Lễ Hổ và Dương Bưu đều là mãnh tướng nổi danh trong Nhuệ sĩ doanh, sức kêu gọi mặc dù không kịp với Vương Nhị Mao, cũng không giống bình thường. Thông qua thủ đoạn nhận nghĩa tử, Trương Kim Xưng khống chế được bọn họ, đồng thời vô hình chung kìm kẹp thực lực của Trình Danh Chấn, từ đó ngăn chặn xu thế càng ngày càng vượng của hắn.

- Đúng rồi cái gì?

Đỗ Quyên mơ hồ không hiểu.

- Trương Đại Đường gia, dù sao cũng là Đại Đường Gia!

Trình Danh Chấn cười, vẻ mặt kính phục. Mặc dù biết mấy chiêu này của Trương Kim Xưng đều chiếu vào mình, nhưng trong lòng hắn thật sự thoải mái rất nhiều. Thủ đoạn kiểu này, còn tốt hơn là hai bên trực tiếp đụng nhau, máu rơi năm bước. Hơn nữa bản thân hắn cũng không muốn ngồi vào cái ghế kia của Trương Kim Xưng, thật sự không cần phải tốn sức đi tranh giành.

- A Gia cũng đã nói như vậy, còn nói nếu như mở rộng quy mô Doanh Tinh Nhuệ, ông sẽ không xuất người nữa, để hai chúng ta gom hai nghìn binh tráng cho ông!

Đỗ Quyên cười bĩu môi.

- Mọii thấy cha càng ngày càng hồ đồ rồi, hai người chúng ta gom người cho cha, đến lúc đó coi như là người của chúng ta, hay là người của cha?

- Nhạc phụ là có ý tốt!

Trình Danh Chấn nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc của thê tử, cười đáp lại:

- Nếu mở rộng quy mô, ta nghĩ trại của hai người chúng ta, cũng tính theo một trại đi. Hai chúng ta đã trở thành một nhà, trại không thể đơn độc được!

Đối với điều này, Đỗ Quyên có một trăm hai mươi người. Bộ thủ của Trình Danh Chấn đều là do người khác gom giúp hẳn, tính theo đầu người, là một trại tương đối nhỏ trong đầm Cự Lộc. Hợp Cẩm Tự doanh lại, thì thanh thế lập tức không giống rồi. Trại của hai phu thê sau khi sát nhập, cũng đỡ Đỗ Quyên phải chạy đi chạy lại, mỗi ngày trên đường cũng tốn bao nhiêu thời gian.

- Sau khi sát nhập vẫn gọi là Cẩm Tự Doanh, muội thích cái tên này!

Trình Danh Chấn tranh thủ thời cơ, đưa ra quyết định.

- Trại chủ cũng do nàng làm, ta phải quản lí huấn luyện quân tinh nhuệ, không chăm lo hết được!

- À, ừ!

Đỗ Quyên nháy nháy mắt hồi lâu, vẫn chưa hiểu Trình Danh Chấn làm như vậy rốt cuộc có thâm ý gì. Nàng không muốn làm trái ý lệnh của trượng phu, chỉ nhẹ nhàng gật đầu. Trình Danh Chấn nhìn thấy thế, vừa cười vừa gõ nàng một cái, thấp giọng nói:

- Thuộc hạ của ta đều là mọi người gom góp lại, nguồn gốc phức tạp, cách nghĩ cũng nhiều, không dễ gì nắm giữ. Đến Cẩm Tự Doanh của nàng, bao nhiêu năm luôn đi theo nàng, đáng tin cậy. Đại Đường gia muốn củng cố địa vị của lão, tăng cường sức khống chế đối với nhuệ sĩ doanh, chúng ta nhất định phải dốc toàn lực. Nhưng doanh địa của chúng ta, cũng phải xử lý ổn thỏa, đừng để cho người khác nhìn vào chê cười!

Đây rõ ràng là nhượng bộ để tự vệ rồi, Đỗ Quyên mặc dù suy nghĩ đơn thuần, cũng nghe ra ý đồ của trưởng phu. Nàng cười cười, nhẹ nhàng gật đầu.

- Muội nghe theo huynh, chỉ có điều huynh đừng lo lắng quá là được!

- Chẳng có gì đáng lo lắng cả!

Trình Danh Chấn cười lắc đầu, trên khuôn mặt lộ ra vài phần chua xót.

- Ta vào đầm Cự Lộc, vốn là vì mạng sống, không định tranh giành quyền thế gì cả. Hơn nữa Đại Đường Gia đối với ta có ơn cứu mạng, ta không thể phụ lão, càng không thể...

Không chờ hắn nói hết câu, Đỗ Quyên lại nhẹ nhàng cầm bàn tay to của hắn:

- Huynh nói không tranh giành, muội sẽ không tranh giành. Nếu như huynh không thoải mái, muội sẽ cùng huynh rời đi! Dù sao tài sản tích trữ trong tay chúng ta, cũng đủ sống thoải mái mấy năm!

- Phải vài chục năm ấy chứ! Nhưng ta...

Trình Danh Chấn rất nhanh nhìn ra bên ngoài, giọng nói từ từ hạ thấp.

- Trong tay ta vẫn còn một kho báu, Sư phụ cho ta, hôm nào ta lấy bản đồ kho báu ra cho nàng xem!

- Thật sao?

Ánh mắt Đỗ Quyên chợt rực sáng, giống như một tên tham tiền bu lại.

- Vậy ngày mai chúng ta rời khỏi đây được rồi, tìm một nơi khác làm tài chủ đi. Mua một trăm mảnh đất tốt, xây dựng lại một tòa nhà thật lớn...

Hai vợ chồng ngây ngô cười, đều biết rằng những lời này cũng chỉ là những lời nói đùa, căn bản không phải là thật. Hơn nữa không tính hai người đều là nhân vật có tiếng tăm trong giới Lục Lâm, rời khỏi Trạch Địa chắc chắn sẽ bị quan phủ đuổi giết. Cứ coi như quan phủ không để ý đến hai người, thì cả thiên hạ Đại Tùy, nào có thể để cho người ta mua đất xây nhà, sống yên ổn qua ngày.

Cười đủ rồi, Trình Danh Chấn thở dài, thấp giọng nói:

- Lát nữa ta phải đi nhà Nhị Mao xem. Mẹ hăn chỉ có một đứa con, lại nghe thấy tin bất hạnh, bà ấy...

Nhắc tới Nhị Mao, đôi mắt Đỗ Quyên còn sáng hơn:

- Mẹ hăn và muội muội hăn đều không sao, mấy ngày nay, mẹ đều đến nói chuyện với bọn họ! Ban đầu thì bà ấy rất lo lắng, sau đó nghe tin Vương Nhị Mao chưa chết, liền tin là thật rồi!

- Vương Nhị Mao chưa chết?

Trình Danh Chấn nhảy dựng người lên, suýt chút nữa làm cho chiếc bàn bị đổ.

- Ai đã lừa bà lão ấy, cái này, cái này, nếu sau này bị vạch trần thì phải làm sao?

- Hình như Nhị Mao thật sự chưa chết!

Đỗ Quyên cười gật đầu, may mà bản thân cuối cùng cũng tìm thấy một chủ đề thoải mái.

- Trương Trư Bì phái người đi dò xét, đều không tìm thấy Vương Nhị Mao từ trong thủ cấp mà lão già Vệ Văn Thăng treo lên. Theo tin tức mà mật

thăm báo lại, Vệ Văn Thăng hình như không chịu nổi thiệt thòi nhỏ, từ sau khi vào Lê Dương, liền trốn ở trong phủ nha, không chịu lộ mặt ra ngoài!

- Điều này, không thể, hoàn toàn không thể!

Trình Danh Chấn lắc đầu liên tục, không thể tin nổi vào tin tức mà Đỗ Quyên chuyển báo. Hẳn hi vọng bạn tốt bình an, nhưng năm trăm lâu la còn con chống lại năm nghìn quan quân tinh nhuệ, có thể thuận lợi thoát thân mới là lạ!

- Sau đó mật thám còn hồi báo, nói bên bờ Hoàng Hà ít nhất có hai nghìn ngôi mộ, trên mặt băng còn có ít nhất hơn một ngàn thi thể chưa được thu thập!

Đỗ Quyên ngẫm nghĩ một lát, tiếp tục bổ sung.

Trình Danh Chấn càng kinh ngạc hơn, trừng mắt truy hỏi:

- Nàng nói là có người phục kích Ngụy Văn Thăng?

- Ủ! Một nhân vật rất lợi hại. Được biết, năm nghìn kỵ binh sở bộ thuộc Ngụy Văn Thăng căn bản không chiếm được ưu thế, đến tận hơn một vạn bộ tốt phía sau đuổi đến rồi, đối phương thấy tình thế không ổn, mới ung dung toàn thân rút lui! Trương Đại Dương gia đang phái người thám thính chuyện này là do ai làm, nhưng một chút tin tức cũng không thám thính được!

Đỗ Quyên nhẹ nhàng gật đầu, trong ánh mắt đầy sự khó hiểu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (21)

H

ầu như cùng lúc với trận đánh bại Phùng Hiếu Từ ở đầm Cự Lộc, có người ở bờ Hoàng Hà đã đánh cho Đại Tướng quân Vệ Văn Thăng một trận thảm bại, tin tức sau khi truyền ra, toàn bộ khu vực Hà Bắc đều trở nên hỗn loạn.

Đối với các quận thủ bị lưu dân giặc cỏ quấy đến sứt đầu mẻ trán mà nói, điều này có nghĩa là ngoài Trương Kim Xương ra, trên thiếp ghi sự của bọn họ lại thêm một nhân vật giỏi giang nữa. Từ nay về sau không những phải đề phòng những tên lâu la Đầm Cự Lộc từ phía tây xông ra, hơn nữa mỗi giây mỗi phút còn phải lo lắng phòng bị một kẻ cắp khác đột nhiên từ Hoàng Hà giết qua mà đến.

Đối với Lục Lâm đạo, điều này có nghĩa là Tổng Biều Bả Tử Cao Sĩ Đạt hoàn toàn mất đi sự khống chế đối với Hà Bắc. Người khác liều mạng đi theo Hữu Võ Hầu, Hữu Võ Vệ đối chiến, Tổng Biều Bả Tử nhìn thấy quan quân lại chỉ dám đi trốn. Nói thế nào, thì hành động này cũng không hề vinh quang! Lục Lâm đạo trước nay tôn trọng người mạnh, nếu như Tổng Biều Bả Tử đã đón hèn như thế, thì cũng đừng trách đám người này không khách khí. Từ nay đoàn người ai quản người nấy, Cao Sĩ Đạt y đừng hi vọng động ngón tay, là có thể khiến cho người khác chạy lên phía trước làm lót ố.

Đối với Trương Kim Xương mà nói, điều này cũng không phải là tin tức tốt gì. Người đồng hành đột nhiên xuất hiện ở bờ Hoàng Hà lấy chiến tích đáng kiêu ngạo làm cho kết quả tiêu diệt trận Phũ Dương lập tức bị mờ nhạt đi không ít. Mặc dù quần hùng đầm Cự Lộc đã tiêu diệt Hữu Võ Hầu, chém Phùng Hiếu Từ, nhưng Hữu Võ Hầu lại là một đội phủ binh không được triều đình yêu thích nhất, thực lực so với Hữu Hầu Vệ bại trận ở bờ Hoàng

Hà đúng là không thể đặt ngang hàng. Ngoài ra, luận về tiếng tăm và chức quan, thì Phùng Hiếu Từ còn xa mới bì được với Vệ Văn Thăng. Người đi trước cuối cùng cũng chỉ là tướng quân Tam phẩm, hầu hết thời gian cả cuộc đời chỉ là lăn lộn dưới tay người khác. Người đến sau đường đường là Đại Tướng quân Nhị phẩm, mấy chục năm trước đã vang danh thiên hạ, là được Tử Lưu Câu Đại Tùy được tiên đế khâm điểm!

- Ai bảo y biết chọn thời gian như vậy!

Trương Kim Xưng tự nhiên bị người khác chiếm ưu thế hùng hùng hổ hổ, càng không ngừng thúc giục mật thám nhanh chóng điều tra rõ chân tướng. Hàng trăm mật thám tản ra ngoài, nhưng không tài nào có được đáp án chính xác. Cũng không thể trách mật thám vô năng, cho dù là bách tính sống ở bờ Hoàng Hà, cũng mơ hồ về trận Đại chiến lúc đó. Có người nói nghĩa quân đánh bại Vệ Văn Thăng đến từ Hà Nam, có người nói đám nghĩa quân đến từ núi Vương Ốc Hà Đông, có người còn dứt khoát tin rằng, đánh bại Vệ Văn Thăng căn bản không phải là nghĩa quân gì cả, mà chỉ là thù địch của Vệ Văn Thăng trong chốn quan trường, vì thấy y không thuận mắt, nên mới điều động một phủ binh khác làm nghĩa quân đến xử lý y. Thậm chí, còn có người nói Vệ Văn Thăng cậy khỏe bắt nạt yếu, đắc tội với Long Vương Gia, cho nên từ dưới băng mới toác ra một vết nứt, từ đó những yêu ma quỷ quái chui ra. Theo đó chi binh mã này lúc rút lui, căn bản không đi trên đất liền, mà bay trên băng như gió như chớp.

Bất kể là tin theo cách nói nào, nghĩa quân cuối cùng bỏ chạy trên mặt băng, chứ không phải là chạy đến bờ Nam Hoàng Hà, là lời đồn mà nhiều người công nhận. Nhưng ai cũng biết, Hoàng Hà bởi vì lượng nước lớn, mặt băng trước nay đông lạnh không rắn chắc. Những bách tính từ Hà Bắc đi đến Hà Nam, còn phải dựa vào một cây trúc thật cao dò dẫm từng bước, bất cứ lúc nào cũng có thể bị rơi xuống băng tuyết mà chết. Đám nghĩa quân kia lại có thể chạy như bay trên băng không sợ ông trời tạo nên lỗ thủng và cạm bẫy, chẳng lẽ lại là hành động của con người sao?

Thần, đúng là thần! Toàn bộ người chú ý đến chiến trận này, đều phục sát đất đối với sự xuất hiện đột ngột, rồi lại biến mất đột ngột của đám nghĩa quân kia, cũng hiểu kì vô cùng. Nhưng khâm phục thì khâm phục, tò mò thì tò mò, nhưng không ai dám liều lĩnh đến nội thành Lê Dương tìm Vệ Văn Thăng hỏi cho rõ ràng, rốt cuộc là y đã bại trong tay ai. Hỏi như thế nào, đến trước mặt y hỏi: Xin hỏi Đại Tướng quân đã bại trong tay ai? Như thế chẳng phải là có ý muốn chết hay sao? Vệ Đại tướng quân nổi tiếng là tính tình nóng nảy, mấy năm nay vì có xích mích với gia tộc Vũ Văn, ngày càng trở nên nóng tính.

Không có cách nào thu được tin tức theo con đường chính đạo, những lời đồn vô căn cứ lại không thể tin. Người có tâm dùng các loại thân thủ, thông qua đủ loại con đường để tiếp cận chân tướng. Cứ như thế gần một tháng, cuối cùng cũng có tin tức lộ ra, người đánh bại Vệ Văn Thăng bên bờ Hoàng Hà không phải là ai khác, chính là Ngõa Cương Tặc, kẻ chiếm cứ Đông quận, dựa vào thu phí kênh đào mà sinh sống!

- Ngõa Cương trại, người lấy tin tức này từ đâu? Vương đường chủ đâu? Hẳn sao rồi?

Nghe tin tức từ mật thám đầu mục Bào Thủ Tín báo lại, Trương Kim Xương quả thực không tin được lỗ tai của mình, lão nắm lấy cổ áo của đối phương, kéo gã lê trên mặt đất, hỏi như hàng ngàn mũi tên tiến đến.

- Bẩm, bẩm Đại Đường gia!

Bào Thủ Tín bị ghìm đến nỗi không thở nổi, khó nhọc đáp lại.

- Thuộc hạ mua chuộc được một tiểu quan ở Võ Dương quận, nghe chính miệng gã nói vậy. nghe nói trước khi gặp Vệ Văn Thăng, binh mã của Võ Dương Quận đã bị Vương đường chủ đánh cho toàn quân bị tiêu diệt, chỉ có mấy tên quan chạy nhanh, nửa đường được Vệ Văn Thăng cứu!

Nửa câu sau tình báo Trương Kim Xưng biết rằng, trong lúc mãnh tướng Trương Trư Bì dưới trướng Hách Lão Dao đang áp giải một lượng lớn lương thảo súc vật về, đã khóc suốt mướt mà kể rành mạch về công lao của Vương Nhị Mao. Tổng hợp lại phán đoán, tên quan sử Võ Dương quận chạy vào trong quân Vệ Văn Thăng kia đích thực là có khả năng biết rõ tình hình tỉ mỉ của trận chiến Hoàng Hà. Nhưng quân Ngõa Cương làm sao có thể xuất hiện vô căn cứ ở bờ Bắc Hoàng Hà? Sau đó bọn họ làm sao men theo bờ Hoàng Hà mà chạy? Sau khi bọn họ thắng lợi, có tranh giành quyền lực về phía Bắc Hoàng Hà hay không? Một đồng câu hỏi lần lượt hiện lên như mầm cỏ, khiến cho bọn người Trương Kim Xưng hai mắt hoa lên, không kịp đón nhận.

- Theo lời tên tiểu quan kia, Vương Đường chủ hình như bị trọng thương, được Từ Nhị Đường Gia trại Ngõa Cương cứu đi rồi. Ngày hôm đó người chỉ huy binh mã nghênh chiến với Vệ Văn Thăng, hình như là Từ Nhị Đường Gia.

Gã mặt thám lấy hơi, thận trọng bổ sung. Từ lúc Trương Kim Xưng bắt đầu nhúng tay vào quân vụ, ngày tháng của mọi người bỗng nhiên khó sống hơn rất nhiều. Ngày trước Cửu Đường gia tìm người hỏi chuyện, cho dù là trời cũng sụp xuống rồi, cũng đều điềm tĩnh tự nhiên, không hề có chút kích động, cũng chưa từng gấp lửa bỏ tay người.

- Vậy, vậy người có nghe ngóng được, quân Ngõa Cương lúc bỏ chạy dùng thủ đoạn gì không? Làm sao có thể đi trên băng như vậy, còn có thể khiến cho Vệ Văn Thăng trong tay có binh cũng không dám đuổi theo?

Trương Kim Xưng nhìn quanh bốn phía, phát hiện xung quanh không có ai chăm chú nhìn mình, mới lặng lẽ chỉnh tề lại hình tượng, dịu giọng hỏi.

Từ sau khi đánh trận một năm, hai vợ chồng Trình Danh Chấn mỗi ngày đều lăn lộn trên giáo trường theo yêu cầu huấn luyện quân tinh nhuệ mới của Đại Đường Gia Trương Kim Xưng, rất ít xuất hiện trong phòng nghị sự,

cho nên cũng không thể đưa cho Trương Kim Xưng ý kiến thích hợp. Còn đối với những người khác, lúc này về mặt cũng mơ hồ chẳng khác gì Đại Đường Gia, muốn hỏi cũng chẳng cần phải hỏi bọn họ.

Thám báo đầu mục do dự một chút, ập a ập ứng đáp lại.

- Cái này, thuộc hạ... thuộc hạ chưa nghe ngóng được rõ ràng. Hình như đám người ở quận Võ Dương kia cũng không biết rõ. Bọn họ chỉ là lúc Ngụy Trưng trở về báo cáo với Nguyên Bảo Tàng, mới lén lút nghe trộm được mấy câu. Như... như cấp bậc của bọn chúng thì cũng chỉ biết có đến thế thôi. Những gã ở cấp cao hơn, thuộc hạ không dám tới gần, cũng rất khó mua chuộc!

- Ủ, người xuống đi!

Trương Kim Xưng có chút thất vọng, phẩy tay một cái thật mạnh. Đợi cho tên thám báo đầu mục thi lễ cái lui, lão lại do dự một lát, nhanh chóng bổ sung.

- Đi xuống lĩnh mười xâu Nhục Hảo, bảo thuộc hạ của Tiết Nhị Gia giúp người làm. Sắp sang năm mới rồi, các huynh đệ đều khổ cực, mua chút rượu thịt tế Miếu Ngũ Tạng.

- Vâng, tạ ơn Đại Đường Gia đã thưởng!

Thám báo đầu mục khom người thi lễ, sau đó quay người đi ra ngoài. Lúc Trình Danh Chấn chủ trì quân vụ, tiền thưởng hoàn toàn không nhiều bằng Đại Đường Gia. Nhưng Trình Danh Chấn lại khiến người ta có cảm giác thân mật, thoải mái, không giống như Đại Đường Gia, thưởng nhiều, nhưng yêu cầu đưa ra cũng rất khó thỏa mãn.

- Y, lại là chuyện tốt mà tên khốn kiếp này làm! Bối may sớm đã nên nghĩ đến tên khốn kiếp này!

Đưa mắt nhìn thám báo đầu mục Bảo Thủ Tín rời đi, Trương Kim Xương vừa vỗ tay vịn giường của mình, vừa chửi bới một cách phần nộ. Nhị Đường Gia Tiết Tụng nghe thấy không rõ ràng lắm, Tam Đường Gia Đỗ Ba Lạt và Ngũ Đường Gia Hách Lão Dao lại tâm đầu ý hợp cùng nhau mỉm cười. Vừa cười, Hách Lão Dao vừa lớn tiếng đáp:

- Con người kia đảo một vòng, chính là một âm mưu quỷ kế. Vệ Văn Thăng kiêu ngạo ngông cuồng, đáng bị chịu thiệt!

- Nếu đã là người quen, thì chúng ta có hi vọng để y trả lại Vương Nhị Mao. Cũng đỡ phải để bên Tiểu Cửu Tử ngày ngày bận đến nỗi chân không chạm đất, đến người giúp việc tốt một chút cũng không có.

Lục Đường Gia Tôn Đà Tử nửa quỳ nửa ngồi trên ghế, lẩm bẩm.

- Tiện thể cũng viết một bức thư, để Vương Đường chủ cũng quay lại đi! Nếu Vệ Văn Thăng đã trốn ở Lê Dương nghỉ ngơi, y cũng không phải lo trên đường đi bị tấn công!

Bát Đường Gia Lư Phương Nguyên nhìn lên phía trên, cũng thận trọng bổ sung một câu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (22)

T

rận chiến Phũ Dương khiến cho thanh thế đầm Cự Lộc vang dội, nhưng Tụ Nghĩa Sảnh sau khi thanh thế vang độ lại trở nên lạnh lẽo. Thất Đường Gia Đỗ Quyên và Cửu Đường Gia Trình Danh Chấn ngày nào cũng bận rộn chinh quân, không lấy đâu ra thời gian tham dự quyết sách đại sự. Tứ Đường Gia Vương Ma Tử lại vì lo lắng trên đường về bị quan quân chặn lại, đã tránh ở phía tây Thái Hành Hôn, chần chừ không quay về. Thiếu mất ba người, trong Tụ Nghĩa sảnh chỉ còn lại sáu cái ghế. Ngày trước mọi người bàn chuyện rôm rả, mặc dù không đi đến đáp án cuối cùng, nhưng tiếng cười không ngớt. Còn bây giờ, đa số thời gian đều là Đại Đường Gia Trương Kim Xưng nói chuyện một mình, còn những trại chủ, Đường chủ khác chỉ là đem một tai đến nghe.

- Việc này, còn phải nghĩ kĩ!

Trương Kim Xưng chep chep miệng một chút, cười gượng.

- Lão Ma Tử ở bên ngoài đến nỗi buồn thả rồi, không muốn trở về. Nào phải sợ bị quan quân chặn lại? Mà là tên họ Từ đó ở với chúng ta trước nay không tốt, bây giờ lại ỷ vào thế lực của Trác Nhượng, cho dù ta có tự mình tìm đến cửa, chưa chắc ý đã đồng ý nể mặt chúng ta!

- Để Hách Lão Ngũ viết thư cho y!

Đỗ Ba Lạt tiếp lời Trương Kim Xưng, không để ý nỗi oán hận của Đại Đường Gia đối với Vương Ma Tử, chỉ cường điệu cho quân Ngõa Cương.

- Phải nói chuyện năm đó, đích thực là ta và Lão Ma Tử tầm nhìn hạn hẹp, không nhìn ra người thật người giả. Nhưng người và Lão Ngũ đối với Húc Tử và Đại Nhân rất tốt. Huynh đệ Đại Nhân cũng là một người trọng nghĩa, nếu không cũng sẽ không về rung Nguyên với Húc Tử!

- Vậy cũng đúng!

Trương Kim Xưng gật gật đầu, thì thào đáp lại, hình như không đồng ý giao thiệp với Từ Nhị Đường Gia của quân Ngõa Cương.

Nhị Đường Gia đầm Cự Lộc Tiết Tụng đứng bên cạnh nghe hồi lâu, bây giờ rốt cục cũng hiểu được hóa ra Từ Đại Nhân mà mọi người nói, Từ Nhị gia Ngõa Cương, cùng với người được gọi là tên khốn kiếp là chỉ cùng một người. Suy nghĩ một lát, y thấp giọng xen vào.

- Thư có thể viết, nhưng bọn họ sẽ không dễ dàng thả Vương Đường chủ về đâu, ít nhất chúng ta phải đợi ơn, sau đó mới thương lượng thả người.

Chúng thủ lĩnh nghe vậy, đều lần lượt quay đầu sang y. Tiết Tụng suy nghĩ lại một chút, tiếp tục bổ sung.

- Các người còn nhớ Phòng Ngạn Tảo kia không, chính là tên tiểu tử mà ngày Tiểu Cửu kết hôn đã mở miệng là Lý Mật, ngậm miệng là thiên mệnh. Lúc ấy theo y nói, hình như Lý Mật cũng đi đến trại Ngõa Cương. Cái tên họ Lý đó trước này tự cho mình là thiên mệnh, thường muốn truyền lệnh anh hùng thiên hạ. Bây giờ quân Ngõa Cương cứu Vương Đường chủ, chuyện lớn như vậy y không đem ra nói, hình như là không có khả năng!

Nhắc đến Lý Mật và Phòng Ngạn Tảo, cơn tức giận của Trương Kim Xưng lại đến.

- Kệ cho thiên mệnh của y, tên họ Lý đi rồi, cũng không đến lượt y! Lão Ngũ, người viết thư đòi người, nói Trương Kim Xưng ta lúc này cảm ơn quần hùng Ngõa Cương trọng nghĩa. Ngày khác nếu Địch Đại Đường Gia

và Từ Nhị Đường Gia có lúc dùng đến chỗ lão Trương ta, chỉ cần phái người đến báo tin, lão Trương quyết không dám chối từ. Còn đối với những người khác, các người đừng nhắc nữa. Bản thân Lý Mật hẳn có đáng là thứ gì, ta không rảnh rồi mà đi nói chuyện tầm phào về y!

Bởi vì thế lực quá mạnh của Phòng Ngạn Tảo ngày đó, Ngũ Đường Gia Hách Lão Dao cũng không có ấn tượng tốt đẹp gì lắm với người này. Lão bữu môi, cười nhạt nói:

- Được, cứ viết như vậy đi. Chỉ nhắc đến Địch Nhượng và Từ Mậu Công, không nhắc đến trại Ngọa Cương, càng không nhắc đến những người khác. Đầu năm nay nhà họ Lý đều tự xưng thiên mệnh, chúng ta dù có thấp hèn hơn nữa, cũng không thể đi nhận chủ công!

Chúng thủ lĩnh cười gật đầu, đều cảm thấy những lời Lão Hách nói rất thỏa đáng. Đám người Trương Kim Xưng và Tiết Tụng lại cẩn thận thương lượng một hồi, cuối cùng quyết định để Hách Lão Dao ra mặt, xem xem có thể đưa Vương Nhị Mao quay về đầm Cự Lộc dưỡng thương hay không. Nếu như quân Ngọa Cương cố chấp muốn lấy người, bọn họ phải bàn bạc kỹ hơn, dù sao cũng không thể quá cúi đầu, khiến một số người đắc trí.

Bàn bạc xong rồi, Trương Kim Xưng lại lệnh cho người gọi gã thám báo đầu mục Bảo Thủ Tín vào trung quân, một lần nữa bố trí nhiệm vụ, lệnh cho gã sau khi lấy tiền thưởng lập tức dẫn người đi về quận Võ Dương, cẩn thận nghe ngóng tình hình quân Ngọa Cương và Tả hầu Vệ giao chiến. Không cần để ý đến việc tiêu tiền, nếu như có thể tiếp cận Nguyên Bảo Tàng và Ngụy Trưng, có tiêu nhiều tiền hơn nữa cũng đáng.

Thám báo đầu mục Bảo Thủ Tín lĩnh mệnh đi, phi ngựa về phía Quý Hương quận Võ Dương. Không đợi đến lúc nghe ngóng được tình hình cụ thể của trận đại chiến Ngọa Cương và Hữu Hầu Vệ, đột nhiên nghe tin Quận Thủ Nguyên Bảo Tàng tranh chấp với Huyện Thừa Ngụy Đức trước mặt mọi người, thiếu chút nữa định sống mái với nhau.

- Ngụy Huyện Thừa sao lại làm ầm lên với Quận Thủ đại nhân, không phải là lấy trứng chọi đá hay sao?

Vừa mới nhận được một số tiền lớn, Bảo Thủ Tín tự nhiên nóng nảy, đem tiền tiểu quan Thang Tổ Vọng mà mình mua chuộc được lôi ra phía sau nhà, khẩn cấp truy hỏi.

- Cái này... cái này...

Tin tức mà Tiểu quan Thang Tổ Vọng bán cho Bảo Thủ Tín chỉ là tin vĩa hè, căn bản không tận mắt nhìn thấy. Với cấp bậc này của y, cũng căn bản không thể tiếp cận gần đến Nguyên Bảo Tàng. Nhưng lòng tự trọng mãnh liệt và sức mạnh đồng tiền không cho phép gã được ăn ngay nói thật, đành phải kiên trì đến cùng, nói lung tung:

- Còn không phải là chuyện lần trước xuất binh toàn quân bị tiêu diệt hay sao? Nguyên Quận Thủ là vì thương các huynh đệ, cho nên không muốn gây phiền toái hơn nữa. Ngụy Huyện thừa lại muốn chinh lại binh mã báo thù. Thường xuyên qua lại, hai người liên cãi nhau, thật ra Quận Thủ đại nhân của chúng ta trước nay là người hiểu chuyện, đối với Lục Lâm hảo hán cũng cực kì tôn trọng. Chỉ là Ngụy Huyện Thừa bướng bỉnh, chẳng có gì cũng muốn tự tìm phiền toái!

Bảo Thủ Tín suy nghĩ trong chốc lát, nhẹ nhàng gật đầu:

- Ồ, hóa ra là như vậy! Vậy cuối cùng ai thắng, Ngụy Đại nhân hay là Nguyên Đại nhân?

- Cái đó, cái đó!

Một câu nói dối không nói được, càng phải nói nhiều câu hơn để sửa chữa, Thang Tổ Vọng sắc mặt đỏ lên, ngượng ngùng giải thích:

- Các đại nhân tranh chấp, sao có thể một ngày là ra kết quả được. Quy củ của Đại Tùy ta, tiền lương thuộc về Quận Thủ quản. Quân vụ lại thuộc về Quận Thừa, Huyện thừa quản. Quận Võ Dương vẫn chưa có Quận Thừa, huyện Quý Hương lại là nơi của Quận Phủ, Huyện Thừa cấp bậc không cao, nhưng cũng có thể là cái mà Quận Thừa sai khiến!

-Ồ, phức tạp như vậy, thật làm khó cho người rồi!

Bảo Thủ Tín có chút thất vọng, nhưng trên nét mặt vẫn tươi cười khâm phục.

- Vẫn là người già, người khác thật đúng là không làm rõ đạo lý trong đó. Lần trước tình hình chiến đấu cụ thể bên bờ Hoàng Hà, gần đây người có nghe ngóng thêm được gì không? Người đừng nghĩ nhiều, ta chỉ là tùy tiện hỏi thăm, nhờ người tận tâm hỏi một chút. Ông chủ của ta là người làm kinh doanh nhỏ, con đường sau này có yên ổn không, còn liên quan đến cơm ăn áo mặc của rất nhiều người.

Biết rõ tên tiểu tử trước mắt vai rộng eo thon, tự xưng là người bán hàng rong này chưa chắc đã nói sự thật, Thang Tổ Vọng lại rất thỏa mãn với lời khen tặng của đối phương, ngẫm nghĩ một chút, đáp:

- Ta đã nghe ngóng, nhưng người ta không chịu nói nhiều. Người có biết, Quân Thủ phủ mặc dù lớn, nhưng số binh có thể dẫn đi lại không được mấy người. ta cũng phải quanh có níu kéo chút giao tình...

Nói đến đây, lão cố làm ra vẻ huyền bí để dẫn dắt câu chuyện, trông mắt quay tròn. Bảo Thủ Tín ngẫm hiểu, lập tức lùi ra từ bên hông hai hạt đậu bạc, cộng lại nặng chừng hơn một lạng, nhẹ nhàng nhét vào tay áo Thang Tổ Vọng.

- Làm phiền người cẩn thận dò hỏi, ông chủ chúng ta một khi sốt ruột sẽ nổi nóng, khiến chúng ta đến mấy năm cũng không thể sống yên ổn...

Tiểu quan Thang Tổ Vọng mỗi tháng lương bổng cũng chỉ có hai xâu rưỡi tiền, làm gì có khi nào nhìn thấy cả hạt bạc nguyên thế này? Vừa cảm nhận được cảm giác nặng trĩu trong tay áo, lão đã xúc động nói năng lộn xộn:

- Nhất định, nhất định, ngày mai ta sẽ đi tìm Ngụy Trường sử nộp sổ sách, đem tin tức sớm nhất truyền đến lão gia. Ta hỏi lòng vòng một chút, mới có thể tìm ra tin tức mới!

- Vậy tiểu nhân trông cậy vào ngài!

Bảo Thủ Tín chấp tay lạy, vẻ mặt nịnh nọt.

- Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ!

Thang Tổ Vọng đồng ý không ngớt, vội vàng đi ra, e là đi chậm một chút, số hạt đậu bạc trong tay sẽ bị Bảo Thủ Tín thu hồi lại mất.

Liên tiếp vài ngày sau đó, Thang Tổ Vọng chỉ cần tìm cơ hội tiếp cận Ngụy Trường. Nhưng hứa hẹn xong xuôi rồi, gã lại chẳng có mấy lần ở gần bên Ngụy Trường. Gã xấu hổ, trên đường về tìm mọi cách trốn tránh gặp phải Bảo Thủ Tín, tránh sự khoắc lác của mình bị người ta vạch trần.

Bảo Thủ Tín cũng là người trọng nghĩa, chuyện không làm được cũng không bức ép, ngược lại hai ngày trước còn chủ động tìm tới nhà của Thang Vọng Tổ, chỉ phàm ăn tục uống, chứ không hề nhắc đến chuyện phải trả lại bạc. Kể từ đó, Thang Vọng Tổ càng hồ thẹn, hận chính mình không thể biến mình trở thành một con giun đất, chui vào trong bụng Ngụy Trường, nhìn xem trong đó rốt cục chứa bí mật gì.

Cũng không trách chuyện Thang Tổ Vọng cầm tiền không làm việc, sự khác biệt về địa vị giữa gã và Ngụy Trường là quá lớn. Tuy rằng Ngụy Trường ở phủ Quận Thủ chỉ là chức quan mà Quận Phủ đại nhân tự mời đảm nhiệm, về phía triều đình căn bản không thông báo, cũng không có đánh giá

thành tích cố định. Nhưng Trưởng sử của quận phủ, thân phận so với Huyện lệnh, Huyện Thừa ở địa phương vẫn là cao hơn. Căn bản không phải là loại tiểu quan như Thang Tổ Vọng có thể nịnh bợ, ngồi bên nhau nói chuyện lâu dài được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (23)

H

ơn nữa Trương sử Ngự Trưng mấy ngày nay thật sự cũng đang bận tối mắt tối mũi, gần như ngày nào cũng ở trong phủ của Quận Thủ đại nhân từ sáng đến tối, lúc nào cũng bày mưu tính kế, khó có thời gian trở về địa phương xử lý công vụ.

Y bây giờ có bao nhiêu tâm tư, đều đặt hết vào người Nguyên Bảo Tàng. Chẳng những phải báo đáp ân tri ngộ của Quận Thủ đại nhân, đến đức cứu giúp gần nhất, cũng đều phải khắc ghi từng giây từng phút trong lòng. Một thời gian ngắn trước, hàng nghìn binh mã Võ Dương quận đã chống lại đám trộm Thanh Chương, đầu tiên là trúng kế vườn không nhà trống của Lưu Tặc, sau đó lại bị tập kích, các tướng sĩ hầu như bị tổn thất gần hết. Nếu như nghiêm khắc truy cứu theo luật lệ Đại Tùy, bất luận văn võ, từ trên xuống dưới đều không thoát khỏi chữ “tử”. Nhưng chiến báo qua tay của Nguyên Bảo Tàng rồi gửi cho Đông Quận, chỉ báo về mấy chữ khen ngợi, đến một câu nặng lời cũng không có.

Là triều đình thông cảm cho sự khó xử của đám quan viên địa phương sao? Bất kể là Trữ Vạn Quân láu cá hay là Ngụy Đức Thâm cương trực mà cay độc, các quan viên lớn nhỏ Võ Dương Quận không một ai nghĩ như vậy. Bọn họ cũng biết, đám người sở dĩ đánh bại trận lại không bị trị tội, là vì Quận Thủ Nguyên Bảo Tàng đã lấy từ trong túi riêng ra một số tiền lớn tặng lễ cho một số quan viên quan trọng, cho nên mới có thể khiến cho khinh địch sơ suất thành thận trọng cẩn thận, đem bại trận liên tục biến thành bất khuất. Điều này không khỏi khiến cho Ngụy Trưng thêm thất vọng hơn nữa về Đại Tùy, lại sự cảm kích đối với Quận Thủ Nguyên Bảo Tàng, đồng thời lại tăng lên gấp vô số lần.

Nhưng, Nguyên Bảo Tàng không cần nghe những lời cảm ân tạ đức, điều lão cần là phụ tá và bọn thuộc hạ làm một chút chuyện chính xác, để lão có thể bình bình an an làm một viên quan to giữa thời loạn thế. Đối với điều này, kiến nghị của Huyện thừa Quý Hương Ngụy Đức Thâm là chấn chỉnh lại đội ngũ, nắm gai nếm mật, giống như quận Thanh Hà kể bên, lấy vũ lực hùng mạnh để cướp bóc quận ngoài. Còn bản thân Nguyên Bảo Tàng và bọn người Trữ Vạn Quân, còn không thềm để ý đến điều này.

- Dương Bạch Nhãn đúng là nuôi được không ít binh, có thể học theo Trương Kim Xưng đánh vào ngoại thành Thanh Hà!

Thua đám giặc cỏ một lần, Trữ Vạn Quân vô cùng thất vọng với sức chiến đấu của binh quận, căn bản không cho rằng đám người này có cơ hội quyết chiến hơn thua với bọn giặc cướp.

- Theo ý kiến của thuộc hạ, tiền nuôi binh, chi bằng tạo dựng giao tình với Trương Kim Xưng. Lão chỉ cần không qua Trương Thủy, chúng ta liền cho lão một chút lợi lộc, thế nào? Dù sao lông cừu cũng mọc trên người cừu, sẽ không để cho triều đình bị hao tổn.

- Chủ Bộ đại nhân nói gì vậy, bọn ta chức phận thấp kém, ăn cũng là do bách tính cung phụng, không thể không có lương tâm.

Ngụy Đức Thâm nghe xong, lập tức nổi trận lôi đình, ánh mắt nhìn chằm chằm bác bỏ.

- Đúng vậy, chính là chúng ta đang được bách tính cung phụng, cho nên lúc làm việc mới phải đầu tiên là suy xét đến lợi ích của bách tính, chứ không phải là sự vinh nhục của bản thân chúng ta.

Bàn về tài ăn nói, Trữ Vạn Quân cũng không chịu thua kém, cười nhạt vài tiếng, thản nhiên đáp lại.

- Nếu như chỉ để cầu danh, lại không chịu nhìn xem có bản lĩnh giết trộm hay không. Chúng ta chết rồi là hết, nhưng sau này bọn kẻ cắp đến báo thù, người chịu tội vẫn là những người vô tội!

- Thôi đi, thôi đi, các người đừng cãi nhau nữa, có gì từ từ nói! Bây giờ thời buổi loạn lạc, bọn ta vẫn phải nương tựa vào nhau!

Nhìn thấy hai gã cấp dưới lại bắt đầu tranh cãi, Quận Thủ Võ Dương Nguyên Bảo Tàng cười, làm trung gian hòa giải. Lão vốn dĩ cũng muốn bỏ tiền ra bảo vệ bình an, Đầm Cự Lộc bây giờ không giống như Đầm Cự Lộc trước kia, đã không còn là đột giết đánh cướp nữa. Rất nhiều nơi chỉ ra phí bảo an, Đầm Cự Lộc chẳng những không quấy rầy, mà còn ngăn cản những đám giặc khác cướp rình một cách hữu hiệu. Đối với đám dân chúng mà nói, có thể bình an sống qua ngày đã là phúc khí lớn rồi. Đối với triều đình mà nói, ở địa phương vô sự, cũng tránh khỏi phiền não.

Nhưng những lời này lão không thể trực tiếp nói thẳng, chỉ có thể thông qua miệng thuộc hạ, đi đường vòng để đám người biết được rõ thế cục. Huyện Thừa Quý Hương Ngụy Đức Thâm là một tên ngốc, có thì cũng có quyết tâm hi sinh vì nghĩa, lại càng không thiếu sự bướng bỉnh. Phát hiện ra Nguyên Bảo Tàng nhất quyết giảng hòa vô nguyên tắc, lão lập tức quay đầu lại, cười nhạt chất vấn:

- Chẳng lẽ Quận thủ đại nhân cũng muốn thông đồng làm bậy với bọn giặc hay sao? Xin hỏi Quận Thủ đại nhân, Thiên tử để cho đại nhân nắm giữ một phương, chính là để nuôi kẻ trộm tự bảo vệ mình hay sao?

Những lời này hỏi quá thẳng thắn, khiến cho sắc mặt Nguyên Bảo Tàng tái mét, căn bản không có cách nào bào chữa. Trừ Vạn Quân được thể đặc ý, cười nhạt mĩa mai.

- Lần trước chiến bại, nếu không có Quận Thủ đại nhân cứu giúp, đầu của người nào đó đã sớm treo ở cửa thành rồi! Làm gì còn bây giờ mạnh miệng,

cũng không sợ bị gió làm đau đầu lưỡi?

- Đại nhân trượng nghĩa cứu giúp, chính là tư ân, Ngụy mỗ suốt đời khó quên!

Ngụy Đức Thâm lập tức lạy dài chấm đất, thi lễ với Nguyên Bảo Tàng.

- Nhưng bảo vệ một phương, cũng là chức trách của phân nội Huyện Thừa. Trước vì tư ân, sau vì quốc sự, Ngụy mỗ bất tài, không dám lấy tư ân làm bỏ lỡ quốc sự!

Nói đến nước này, Võ Dương Quận Thủ Nguyên Bảo Tàng đến dùng mũi tên bắn chết Ngụy Đức Thâm cũng được. Lão hỡi hận bản thân mình đã nhất thời hồ đồ, lúc cứu thuộc hạ quan lại, lại tiện cứu một kẻ cố chấp như vậy. Nhưng lời nói của đối phương bây giờ đang chiếm ưu thế, khiến lão nhất thời không thể ứng phó. đành phải nén nổi giận dữ trong lòng, gơ tay dìu Ngụy Đức Thâm lên, cười an ủi:

- Tắm lòng thành khẩn của Đức Thâm, Nguyên mỗ khâm phục. Quận binh mới thất bại, cũng đích thực cần chấn chỉnh lại đội ngũ, đề phòng bọn đạo chích có cơ hội. Bản quan sẽ nhanh chóng lấy ra một khoản tiền lớn từ trong khố phủ, đưa cho Đức Thâm dùng chiêu binh mãi mã. Còn đối với lời nói của Vạn Quân, cũng là những lời thành thực lão luyện. Chút tổn thất hư danh của chúng ta không đáng kể gì, nhưng chẳng may đánh nhau, khói lửa cao ngút trời, tổn thất của đám dân chúng chẳng phải là càng lớn hay sao?

- Vậy ý của đại nhân là gì, thuộc hạ chờ đợi đã nhiều ngày, xin đại nhân cho biết sớm!

Lại hỏi một câu, lùi mấy bước, khom người đợi lệnh.

- Việc này, việc này à? Còn phải bàn bạc kĩ hơn, bàn bạc kĩ hơn!

Khuôn mặt Nguyên Bảo Tàng lúc nào cũng có nụ cười, đáp lại một cách hòa nhã.

- Không thể tùy tiện gây rắc rối, cũng không thể một chút khả năng tự bảo vệ cũng không có. Trữ chủ bộ nói chính là kế sách tạm thời, Ngụy Huyện Thừa nói là kế sách lâu dài. Hỗ trợ lẫn nhau, hỗ trợ lẫn nhau! Không cần phải tranh giành, càng không cần phải để người ngoài nhìn vào chê cười!

- Thuộc hạ không dám can thiệp người khác, chỉ biết làm tốt phận sự của mình!

Ngụy Đức Thâm vốn dĩ nhắm vào tiền và lương thực để chấn chỉnh lại đội ngũ, đạt được thứ mà mình muốn rồi, cơn tức cũng tiêu tan hơn phân nửa. Nhìn vẻ mặt chết lặng của các đồng liêu, hứa hẹn một cách miễn cưỡng.

- Thuộc hạ cũng cam đoan những lời hôm nay sẽ không lọt ra ngoài sảnh!

Bọn người Trữ Vạn Quân trong lòng thầm mừng tên ngốc này, nhìn thấy Quận Thủ đại nhân tiếp tục hòa dịu, trên mặt cũng đành lộ ra nụ cười.

Không dễ dàng gì trấn an đám thuộc hạ, Nguyên Bảo Tàng bất giác sức cùng lực kiệt, phất tay lệnh cho đám người rút lui, chỉ lưu lại tâm phúc Trưởng sử Ngụy Trưng ở lại bàn bạc chuyện giữ gìn khu vực, bảo vệ nhân dân.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (24)

S

au khi bọn thuộc hạ đều rời đi, nụ cười trên khuôn mặt của Võ Dương Quận Thủ Nguyên Bảo Tàng cuối cùng cũng từ từ tắt, chỉ còn để lại một khuôn mặt tái xanh, cứng nhắc. Lão không muốn nói chuyện, chấp tay phía sau đi qua đi lại, tiếng thở nặng nề nghe như tiếng bày thú đang gầm thét, không, là tiếng rên rỉ, tuyệt vọng mà rên rỉ yếu ớt.

- Thật ra...

Là tâm phúc duy nhất được giữ lại, Ngụy Trưng không thể để cho Quận Thủ đại nhân tự mình làm mình buồn phiền đến chết, gã do dự một lát, thử thăm dò giải thích:

- Thực ra Đức Thâm cũng không có ác ý gì, chỉ là nhất thời nóng vội, không lựa chọn lời nói thôi!

- Lão phu đương nhiên biết y không có ác ý!

Nguyên Bảo Tàng đột nhiên dừng bước, oán hận đáp lại.

- Nếu y dám có ác ý, lão phu sao có thể để y sống đến ngày hôm nay? Tên thất phu này, tên thất phu này...

Lão vẫy vẫy thật mạnh cánh tay trong không trung để giải tỏa nỗi tức giận trong lòng.

- Tên thất phu này cũng nhìn trúng được lão phu nhẹ dạ, không thể làm gì y. Cho nên mới lần tới, dùng lời nói để ép buộc lão phu.

- Y cũng không phải cố ý nhắm vào Ngài!

Ngụy Trưng cười cười, tiếp tục khuyên.

- Ta thấy, y vẫn là nhắm nhiều vào Chư Chủ bộ. Trước nay y luôn bất hòa với Chư Chủ Bộ, hai người cứ gặp nhau là không thể yên ổn. Còn người, trên miệng mặc dù Đức Thâm không nói, nhưng trong lòng vẫn hết sức tôn trọng.

- Tôn trọng?

Nguyên Bảo Tàng cười gằn, lông mày và hai má khẽ rung động.

- Tôn trọng chính là chất vấn lão phu có xứng đáng với sự phụng dưỡng của nhân dân? Huyền Thành, lão phu biết người có ấn tượng tốt với Ngụy Huyện Thừa, nhưng người đừng có coi lão phu là tên ngốc!

Vô duyên vô cớ lại bị vạ lây, nụ cười trên khuôn mặt Trương sử Ngụy Trưng vẫn ung dung như trước:

- Chuyện này không liên quan đến quan hệ cá nhân của ta và Đức Thâm. Chỉ là nói về chuyện này, nếu bàn về quan hệ cá nhân, Chủ công và ta có ơn tri ngộ, đức cứu giúp, Ngụy mỗ mặc dù không phải là anh hùng hào kiệt gì, cũng nguyện “Hầu Doanh Chi Chí” với Quận Thủ!

Cái gọi là “Hầu Doanh Chi Trí”, xuất phát từ điển cổ Tín Lăng Quân và các môn khách Hầu Doanh. Hầu Doanh là một người giữ cửa thành Đại Lương, Ngụy Quốc công tử Tín Lăng Quân kết giao với y mà không quan tâm đến thân phận vương tôn. Sau Tín Lăng Quân giết Tấn Bì đoạt quyền, dẫn quân cứu Triệu, tất cả mưu kế đều là từ Hầu Doanh. Lúc đó Hầu Doanh tuổi đã cao, cưỡi ngựa không nổi, lại không muốn lưu lại bị Ngụy Vương bắt được, sẽ lợi dụng điểm yếu mà uy hiếp Tín Lăng Quân, dứt khoát cầm kiếm tự vẫn, lấy cái chết báo đáp Tín Lăng Quân.

Nghe Ngụy Trưng đem điển tích ra nói, Võ Dương Quận Thủ Nguyên Bảo Tàng biết mình nói lỡ lời, vội vàng thu lại nét mặt giận giữ, chấp tay tạ lỗi:

- Nói quá lời rồi, nói quá lời rồi! Chỉ là một câu nói giận dữ thôi, Huyền Thành hà tất phải tưởng thật?

- Chủ công không nên khách khí!

Ngụy Trưng cười lắc đầu.

- Chủ công nắm giữ an nguy của hàng chục vạn bách tính, trách nhiệm lớn lao, tâm trạng khó tránh khỏi bị ảnh hưởng. Có tức giận xả được ra là tốt, sau khi xả ra, sẽ tự nhiên cảm thấy thoải mái hơn!

Ngụy Trưng đã không so đo, Nguyên Bảo Tàng vội vàng thuận nước đẩy thuyền:

- Vẫn là Huyền Thành hiểu ta, hiểu ta suốt ngày lo lắng chuyện gì, trước nay không làm cho lão phu phiền lòng. Có những người, ôi...

Ngụy Trưng lại cười, không đáp lại, yên lặng đợi Nguyên Bảo Tàng nói ra những suy nghĩ trong lòng. Võ Dương Quận Thủ Nguyên Bảo Tàng đầu tiên là thở ngắn mấy tiếng, sau đó lại thở dài:

- Ài, thật là khó! Bên phía triều đình căn bản không chịu tin bọn giặc cỏ đã có sức chiến đấu dũng mãnh đến thế, ở địa phương lại mấy năm liên tục mất mùa, lương thực, thuế má đều không thu được. Quan viên các cấp còn chỉ muốn “quét tuyết trước cửa”. Chúc Quận Thủ này của ta, ôi, thật sự là bỏ thì tiếc, mà để lại thì vô vị!

- Nếu như không có chủ công, e là quận Võ Dương còn hỗn loạn hơn!

Ngụy Trưng khen Nguyên Bảo Tàng một câu, để chấm dứt càng nhanh càng tốt những câu kể khổ này.

- Lão phu cũng là miễn cưỡng, đành rỉ chận vò, những điều này đều phải chín bỏ làm mười! Ngày đó lỗ hồng to đến nỗi không thể chận được nữa rồi, cái đinh rỉ này của lão phu cũng đã coi như đã cố gắng hết sức, không thẹn với tâm!

Nguyên Bảo Tàng không biết khiêm tốn, chỉ lo hối hận.

- Triều đình sớm muộn gì cũng sẽ ý thức được sự khó xử của địa phương!

Ngụy Trương chẹp chẹp môi, nụ cười trên gương mặt đem theo nỗi chua xót.

- Tả Hữu Võ Hầu đều đánh hết rồi, Chư công trong triều sao có thể dùng hai chữ “mụn nhọt” ra qua loa tắc trách?

- Huyền Thành vẫn chưa hiểu rõ triều đình!

Nguyên Bảo Tàng tiếp tục thở dài, nếp nhăn trên trán sâu như đao khắc.

- Lần đầu tiên lúc Bệ hạ xuất chinh, tổn thất binh tướng hàng trăm vạn, đã kích quá mức trầm trọng, dẫn đến tính tình thay đổi, căn bản không muốn nghe thêm bất cứ tin tức xấu nào nữa. Tả Hữu Nạp Ngôn cũng là hạng người nhát gan, sợ bệ hạ tức giận, nhận được tin xấu còn giấu không kịp, sao dám chủ động báo thảm tin Tả Hữu Hầu bị tiêu diệt cho bệ hạ? Nếu như lão phu đoán không sai...

Lão lại thở dài, giống như trên đỉnh đầu có một tảng núi đè nặng.

- Nếu lão phu đoán không sai, việc Hữu Võ Hầu bị tiêu diệt, triều đình chỉ có thể quy kết trách nhiệm lên đầu một mình Phùng Hiếu Từ, nói y tham công liều lĩnh, khinh địch sơ suất, chứ tuyệt không tin là dám tặc ở đầm Cự Lộc dựa vào chính sức lực của mình, đường đường chính chính đánh bại phủ binh Đại Tùy!

- Sao, sao có thể như vậy?

Ngụy Trưng giật mình kinh hãi, hơi run run.

- Chuyện Hữu Võ Hầu bại trận có thể quy tội cho Phùng Hiếu Từ, Hữu Võ Hầu cũng tổn binh hao tướng ở bờ Hoàng Hà, chẳng lẽ chư công trong triều cũng dùng một câu “lơ là sơ suất” nhẹ tênh là có thể được sao?

- Chỉ e, chỉ e Vệ Văn Thăng căn bản sẽ không thừa nhận bại trận!

Nguyên Bảo Tàng tiếp tục cười gượng.

- Cái gã Vệ Văn Thăng đó, tiên đế lúc tại vị dám khai man chiến công, vì thắng dấu bại. Bọn người quan chức thấp kém, căn bản không có khả năng viết tấu đi tố giác gã. Muốn biết điểm này, trận bên bờ Hoàng Hà thắng bại như thế nào, cụ thể tiêu diệt được bao nhiêu quân địch, giết được bao nhiêu tên thủ lĩnh khét tiếng, còn không phải do gã viết sao?

Ngụy Trưng nghiêng nghiêng mũi một cái, không biết tiếp theo mình nên khóc hay cười. Đây chính là triều Đại Tùy, từ Hoàng thượng đến các quan viên thi nhau nói dối, chọn việc tốt ra mà nói. Dần dà, chính người nói dối cũng tin, căn bản không chịu mở to mắt ra đối mặt với sự thật.

- Không ai quản chúng ta, chúng ta lại không quản nổi mình, chấp vá cho mà sống đi!

Nguyên Bảo Tàng giơ bàn tay nổi đầy gân xanh ra, vỗ một cách nặng nề xuống vai Ngụy Trưng.

- Huyền Thành, ta cũng chỉ nói với người những lời này, chứ không dám nói với những người khác. Lúc có hi vọng, bọn họ còn không chịu tận tâm làm việc, một khi phát hiện không còn hi vọng, còn không phải chiong chết vợ lấy chồng, ai đi đường nấy hay sao?

- Nguyên chia sẻ buồn lo với chủ công!

Ngụy Trưng đang trang nghiêm, trầm giọng đồng ý.

- Lão phu vốn dĩ dự định để người rèn luyện mấy ngày làm thuộc hạ, đợi người quen thuộc với quy tắc quan trường của Đại Tùy, liền tiến cử người vào triều tận lực.

Nguyên Bảo Tàng nhếch miệng, lão cười còn khó coi hơn là khóc.

- Nhưng bây giờ triều đình đã rách nát như vậy, tiến cử người vào cung, ngược lại lại làm hại người. Thôi đi, hay là hai người chúng ta ở địa phương, có lẽ còn có thể đối phó được ít ngày.

Ngụy Trưng khẽ gật đầu, tỏ ý đồng ý với sự sắp xếp với Nguyên Bảo Tàng. Nếu như là ba năm trước, trên miệng y không nói, trong lòng nhất định sẽ cảm thấy nuối tiếc. Thiên tử đi trước mặt mình, sớm chiều hỏi đáp, là giấc mộng mà cả đời của những người đọc sách. Là một thành viên trong đó, y cũng không phải là ngoại lệ. Nhưng bây giờ, triều đình đã không giống triều đình, nếu như thật sự vào trong triều, với tính tình thẳng thắn của y, thật sự giống như Nguyên Bảo Tàng nói, họa phúc khó lường.

Chú ý đến động tác và vẻ mặt của Ngụy Trưng, Nguyên Bảo Tàng rất là vừa lòng. Lão không cầu thuộc hạ đều đối đãi với lão như Hầu Doan đối với Tín Lăng Quân, có thể vì mình mà chết, nhưng bỏ ra nhiều như vậy, có mấy người thật lòng nghĩ kế cho mình, đồng thời chia sẻ đau buồn và cô đơn, yêu cầu này nói thế nào cũng không coi là quá đáng!

Khẽ thở dài, lão quay về chủ đề chính.

- Mấy ngày liền, Ngụy Quận Thừa vẫn luôn thúc giục lão phu chinh đồn binh mã, chủ động xuất kích. Còn Chư Chủ Bộ lại tình nguyện tiêu tiền mua bình an. Lão phu vẫn rất do dự, Huyền Thành, người đọc sách nhiều,

kiến thức rộng, người nói xem trong hai sách lược này, rốt cuộc nên chọn cái nào.

- Cái này...

Đề tài chuyển biến nhanh quá, lại không có đệm ở giữa, Ngụy Trưng nhất thời không theo kịp ý nghĩ của Nguyên Bảo Tàng. Cân nhắc một chút, y cười đáp lại:

- Chinh quân có đạo lý của chinh quân, tiêu tiền có đạo lý của tiêu tiền. Hai sách lược, cái nào cũng có thể chọn, cũng đều phải xem xét lại cẩn thận!

- Huyền Thành cũng học được cái thói này từ lúc nào rồi!

Nguyên Bảo Tàng có chút không vui, lắc lắc tay áo, khẽ oán hận.

- Chủ Công lúc trước chẳng phải cũng nói như vậy sao?

Ngụy Trưng lui về phía sau hành lễ.

- Thật ra những điều mà lúc trước Chủ Công suy tính, thuộc hạ đều rất đồng tình. Ngụy Quận Thừa và Chư Chủ Công đều xem xét vấn đề một nửa chứ không toàn diện, những điều mà Chủ công suy nghĩ mới là đúng là lợi hại!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (25)

Đ

ừng có xu nịnh, đừng có xu nịnh nữa. Người không học được, cũng nịnh đến nỗi lão phu không thoải mái! Vừa rồi lão phu không muốn để các người tranh cãi trước mặt ta, cho nên mới nói như vậy. Qua loa tặc trách, ba phải, đúng vậy, chính là ba phải. Người có gì thì nói thẳng, đừng có lấy lão phu ra làm trò cười!

- Đó chính là lí giải của thuộc hạ có sai lầm!

Ngụy Trưng ngậy người ra một lát, lập tức nói xin lỗi.

- Thuộc hạ vốn cho là, cách nghĩ của Chủ Công và thuộc hạ giống nhau. Thuộc hạ thật sự cho rằng, Ngụy Quận Thừa và Nguyên Chủ Bộ nói đều có lý, nhưng đều là phiến diện. Nếu như có thể kết hợp lại, sửa chữa và bổ sung những sơ hở trong đó, chưa chắc không thể giữ được bình an nhất thời của Võ Dương.

- Ồ!

Nguyên Bảo Tàng nhíu mày, cẩn thận cân nhắc lời nói của Ngụy Trưng. Đối với kiến thức của tên phụ tá trước mắt này, lão vô cùng khâm phục. Già dặn khôn khéo, suy xét sự tình toàn diện, hơn nữa còn khiêm tốn cẩn thận, tận tâm tận lực, tuyệt sẽ không tùy tiện đem những lời nói nhảm nhí ra để qua loa tặc trách yêu cầu của chủ nhân. Nếu như những lời vừa rồi Ngụy Trưng nói không phải là tặc trách? Nghĩ tới nghĩ lui, trong lòng lão đột nhiên lóe lên một tia chớp, hai con mắt đục ngầu cũng đột nhiên sáng lên.

- Huyền Thành định nói...

Không dám xác định mình có thể đoán được ý của Ngụy Trưng, Nguyên Bảo Tàng thử thăm dò.

Ngụy Trưng nhẹ nhàng gật đầu.

- Không có võ bị, thì khó có thể xóa bỏ sự dò la của người khác. Không có quyền mưu, thì khó có thể trộm ngoài trăm dặm. Kẻ cắp bản tính tham lam, ăn uống chỉ có thể càng nuôi càng lớn, cho nên chúng ta quyết không thể nuôi y mãi được. Kế sách bây giờ, bọn ta chỉ có thể giả bộ niềm nở, vừa tiêu tiền mua thái bình, vừa tìm cách làm lớn mạnh chính mình, lấy diệu kế và mưu đồ để làm đứt gân cốt, hủy nanh vuốt của bọn chúng. Đợi thời cơ đến rồi, một động tác san bằng và quét sạch bọn chúng!

- Từ từ, từ từ, Huyền Thành. Từ từ đã!

Nguyên Bảo Tàng liên tục xua tay, thở mạnh đến nỗi mặt lão đỏ ửng.

- Người, nói chậm một chút. Lão phu, lão phu không theo kịp được ý nghĩ của người.

Lão khom lưng, giống như vừa mới chạy một đoạn đường mấy chục mét mệt nhọc, hai mắt nhìn chăm chăm, dán lên mặt đất, gần như khoét những bùn đất trong khe gạch ra.

Ngụy Trưng cười ngậm miệng, lẳng lặng đợi Nguyên Bảo Tàng từ từ suy nghĩ. Một lúc lâu sau, Võ Dương Quận Thủ Nguyên Bảo Tàng mới chậm rãi thẳng lưng lên, thấp thỏm không yên hỏi:

- Huyền Thành, cái này, kế hoạch này có bao nhiêu phần thắng?

- Cũng không chắc chắn thắng mười phần!

Ngụy Trưng ngẫm nghĩ một chút, quyết định nói đúng sự thật.

- Chủ yếu xem quyết tâm của chúng ta thế nào!

Về mặt quyết tâm, Nguyên Bảo Tàng không thiếu, chỉ có điều quyết tâm đó duy trì được bao lâu, chính lão cũng không dám cam đoan. Cân nhắc lại một lần nữa, lão Quận Thủ đập một chân, hung hăng nói:

- Dù sao vẫn còn hơn so với ngồi chờ chết, người nói đi, rốt cuộc muốn lão phu phải làm sao?

Ngụy Trưng nâng thanh âm cao lên vài phần, lớn tiếng đáp lại.

- Thiết nghĩ nên trích một phần trong tiền và lương thực vận chuyển về Đông Đô giao cho Ngụy Huyện Thừa mộ binh, chinh đồn võ bị, đồng thời hạ lệnh cho các huyện, lệnh cho bọn họ tự chiêu binh tập luyện, huấn luyện nghiêm khắc. Quận Thủ Phủ sẽ phái quan lại xuống kiểm tra bất cứ lúc nào, người nào tiêu cực ứng phó, se xử vào tội thông đồng với kẻ giặc!

- Cái này rất dễ! Đường đi không yên ổn, tiền bạc lương thực vốn dĩ cũng một nửa không đến được Đông Đô. Lão phu có một số bạn cũ trong triều, lấy danh nghĩa là giúp nạn thiên tai thương lượng với bọn họ một chút, cũng có thể miễn giảm một chút.

Nguyên Bảo Tàng gật gật đầu, đồng ý không chút do dự.

Cái này cũng có thể coi như làm rối loạn kỉ cương một cách quang minh chính đại, chỉ là trong cuộc đời mấy mươi năm quan trường của lão, trước nay chưa từng có lần nào làm rối kỉ cương một cách đúng lí hợp tình đến thế.

- Lại nói tiếp, bên phía Chử Chủ Bộ, lão phu nên lấy ra bao nhiêu tiền lương cho y mới có thể làm tốt việc. Làm sao phái tử sĩ đi đâm Cự Lộc? Làm sao mới có thể khiến cho bọn tặc Trương Kim Xương nổi loạn trong chính nội bộ của mình?

Lần này, đến lượt Ngụy Trưng yêu cầu phải giảm tốc độ, y cười cười, thấp giọng khuyên bảo:

- Chủ Công đừng vội, chúng ta đi từng bước từng bước một. Bên phía Ngụy Huyện Thừa, không chỉ đơn giản là tuyển quân mua ngựa!
- Lão phu cầu được ước thấy không được sao?

Nguyên Bảo Tàng rất không thích qua lại với loại thuộc hạ vừa bướng bỉnh vừa cay nghiệt như Ngụy Đức Thâm, lão nhú nhú mày, hỏi.

- Ngụy Huyện Thừa là người chính trực, lại biết yêu quý sĩ tốt, mặc dù không bắt nạt cấp dưới, nhưng lại có phong cách của bậc trên!

Ngụy Trưng gật gật đầu, khen hết một lượt ưu điểm của Ngụy Đức Thâm. Đợi đến lúc Nguyên Bảo Tàng nghe đến lông mày cũng bắt đầu dựng đứng lên, mới chuyển đề tài, chậm rãi bổ sung.

- Nhưng Ngụy Quận Thừa không phải là tướng tài gì, ở nhà giữ thành trì cũng được, dã chiến chưa chắc đã là đối thủ của bọn tặc đầm Cự Lộc!

Nghe Ngụy Trưng bắt đầu quở trách khuyết điểm của Ngụy Đức Thâm, Nguyên Bảo Tàng cuối cùng tâm tính cũng bình thản một chút, chép miệng nói:

- Lão phu sớm đã biết Ngụy Huyện Thừa tay cao mắt thấp, cho nên mới không yên tâm giao hoàn toàn phòng ngự cho y. Huyện Thành, nếu như lão phu giao binh mã cả thành Võ Dương cho người thống lĩnh, người có thể chống đỡ được Trương Kim Xứng không?

- Khó!

Mặc dù biết Nguyên Bảo Tàng sẽ thất vọng, Ngụy Trưng vẫn khẽ lắc đầu.

- Đức Thâm, thuộc hạ, Chư Chủ Bộ, còn có các đồng liêu trong quận, không có ai là tướng tài. Thuộc hạ lúc trước còn tưởng rằng đọc qua mấy cuốn sách, là có thể bày mưu nghĩ kế. Trải qua một trận đại bại, mới hiểu được lĩnh quân đánh giặc không đơn giản như đọc sách. Người xưa nói “ngàn vàng dễ kiếm, một tướng khó tìm” lời này thật không sai!

Nguyên Bảo Tàng càng nghe càng thất vọng, đi lên trước vỗ vỗ vai Ngụy Trưng, lớn tiếng an ủi:

- Huyền Thành đừng vội tự trách mình. Lần trước binh bại, tội không ở người. Không phải ai trời sinh ra cũng biết đánh giặc, chỉ cần người chịu lãnh binh, bất luận là thất bại bao nhiêu lần, lão phu cũng đều cố hết sức bù đắp lại nhân mã cho người!

- Đa tạ chủ công tin cậy!

Ngụy Trưng lắc đầu cười gượng.

- Nhưng Ngụy mỗ cũng không dám hại mình hại người lần nữa, càng không dám làm chậm trễ đại sự của chủ công!

Thấy khuôn mặt không cam lòng của Nguyên Bảo Tàng, y nhếch nhếch môi, tiếp tục nói:

- Ngụy Huyện Thừa thương sĩ tốt, giỏi về trấn an lòng quân. Trốn trong tường cao, còn có thể tranh giành cao thấp với địch. Còn thuộc hạ chỉ am hiểu bày mưu đại cục, cụ thể đến cơ biến lâm trận, dẫn binh xung phong liều chết, đừng nói là không so được với Trình Danh Chấn, ngay cả với Vương Nhị Mao, thuộc hạ cũng không bằng!

Nghe Ngụy Trưng nói nghiêm túc như vậy, Nguyên Bảo Tàng không còn hoài nghi là y khiêm tốn nữa. Nhưng đối với việc tiếp tục hay không tiếp tục đầu tư nuôi quân, lão lại bắt đầu lộ vẻ do dự.

- Các người đều không thể lãnh binh, bọn tặc sau khi hưởng chút lợi từ bọn ta...

Lúc này Ngụy Trưng sờ dĩ giảng giải đạo lý tiến hành song song hai việc với Nguyên Bảo Tàng, chính là sợ Quận Thủ đại nhân không kiên trì, làm việc có đầu không có đuôi. Nghe đến lời nói trong dự liệu, cũng không cảm thấy nổi giận, cười cười, tiếp tục giải thích:

- Tướng có thể chiêu mộ, cũng có thể xin triều đình. Binh mã thì không thể tùy tiện lôi một đám người đến là có thể tham chiến. Hơn nữa xung quanh quận Võ Dương không chỉ có một nhà đạo tặc Trương Kim Xưng, chúng ta mua được Trương Kim Xưng, nhưng lại không thể trông cậy vào lão bảo vệ bình an cho chúng ta. Rèn sắt phải rèn lúc nóng, cứ sống phụ thuộc vào người khác, sớm muộn gì cũng đều là họa!

- Cũng không phải là phụ thuộc người khác!

Nguyên Bảo Tàng bị Ngụy Trưng vạch trần nổi lòng, ngượng ngập cười giải thích:

- Ta không phải sợ không chinh quân được, mà ngược lại còn gây sự chú ý của Trương Kim Xưng sao? Người đã chuẩn bị dùng quỷ kế mưu đồ với lão, đương nhiên làm lão cảm thấy càng yên tâm càng tốt!

- Lão chẳng chú ý được đến chúng ta đâu!

Ngụy Trưng không hề do dự mà đáp lại.

- Lúc này binh mã của hai người Vệ Văn Thăng và Vương Biện đều đóng trú ở phụ cận Lê Dương, cũng đủ gây sự chú ý cho Trương Kim Xưng.

- Vậy cũng đúng!

Nguyên Bảo Tàng chớp chớp mắt, mỉm cười.

- Người nói tiếp, chúng ta có binh mã xong thì làm sao, làm sao tuyển tướng?

- Việc này còn phải Quận Thủ Đại nhân đích thân xuất mã, thứ nhất là ra thông báo chiêu hiền tài, xem có thể tuyển tướng tài từ trong nhân gian hay không? Hai là giơ tay về phía triều đình, xem có người nào mà triều đình mấy năm nay không dùng đến, nhưng biết đánh trận thì gọi đến đây. Dù sao Đại Tùy chúng ta dùng người làm thân, vẫn luôn có người tài chưa có cơ hội xuất đầu lộ diện!

- Ta tự nhiên nghĩ đến một người, chắc chắn có khả năng đánh trận hơn Vệ Văn Thăng!

Nguyên Bảo Tàng ánh mắt lại rực sáng, vui mừng đáp lại. Nhưng rất nhanh, cảm xúc của lão lại trầm xuống, cười gượng một cái, tiếp tục nói:

- Nhưng người này đã bị bệ hạ phái xuống Tề Quận, hiện tại đang làm việc dưới trướng Trương Tu Đà. Nếu y ở đây, chắc chắn không đến lượt Trình Danh Chấn ngẩng đầu!

Không cần nghĩ kỹ, Ngụy Trưng cũng biết Nguyên Bảo Tàng nói đến ai. Danh tướng thiếu niên Đại Tùy chỉ có mấy người, thứ nhất là con thứ của Vũ Văn Thuật – Vũ Văn Sĩ Cập, thứ hai là con thứ năm của Lai Hộ Nhi – Lai Chính. Hai người này cùng xuất thân quyền quý, thân thể hiển hách. Nhưng tên tuổi của hai người này gộp lại, cũng không bằng một nửa người thứ ba. Đó chính là Hùng Võ tướng quân Lí Húc Lí Trọng Kiên mà Dương Quảng khâm điểm. Hai đợt liên tục chiến đấu ở Liêu Châu, một đợt đoạt Lê Dương, những chiến tích này mọi người đều biết rõ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (26)

N

hưng tên Lí Húc kia mặc dù không được triều đình yêu thích, nhưng lại rất được Dương Quảng yêu mến. Dương Quảng để y đến Tề Quận, dưới trướng Trương Tu Đà, rõ ràng là xuống dưới luyện tập. Đợi ngày nào đó nhớ lại, đương nhiên lại muốn gọi đến hộ tống bên cạnh. Bất luận Nguyên Bảo Tàng cố gắng thế nào, cũng đừng hòng trông cậy vào việc đưa y đến Võ Dương!

- Thật ra cũng không cần danh tướng như Lí tướng quân. Chỉ cần kinh nghiệm lâm trận tương đối phong phú, lại tính cách cẩn thận, thể lực dồi dào, là đủ để đảm nhiệm.

Không muốn nhìn thấy sắc mặt thất vọng của Nguyên Bảo Tàng, Ngụy Trưng khẽ khuyên giải.

- Đức Thâm sở dĩ không kham nổi việc làm tướng, là vì y từ trước đến nay chưa từng đánh trận, kinh nghiệm còn non nớt. Mà những người có tài lại không được triều đình trọng dụng, chắc chắn không chỉ có một mình Lí Trọng Kiên. Năm đó thuộc hạ cùng y đi đoạt Lê Dương, hiện giờ đều thuộc về Vũ Văn gia. Với sự kìm kẹp của Vũ Văn gia, ngày tháng của những người đó sống chưa chắc đã thoải mái.

Nguyên Bảo Tàng ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy những lời Ngụy Trưng nói có lí. Nhưng lão lại bắt đầu do dự, tùy tiện đưa một tên danh tướng đến, có thể đảm nhiệm nổi trọng trách hay không.

- Vệ Văn Thăng cũng bại trận rồi, đó là Tử Lưu Câu của bộ hạ. Đối người khác...

- Tử Lưu già rồi!

Không đợi Nguyên Bảo Tàng nói xong, Ngụy Trưng cười ngắt lời lão.

- Vệ Văn Thăng già rồi, ngày hôm đó trên bờ Hoàng Hà, lão vốn dĩ có cơ hội chuyển bại thành thắng. Nhưng lão vừa gặp chút khó khăn, đã mất lòng tin với bản thân, trơ mắt nhìn thời cơ chiến đấu vụt mất, khiến quân địch thông dong rút lui!

Đối với việc hành quân đánh giặc, Nguyên Bảo Tàng thật sự không hiểu nhiều. Lão chau mày, nếp nhăn trên mặt giống như mặt đất giữa trời mùa hè khô hạn.

- Như thế sao? Ta còn tưởng quân Ngõa Cương được thần tiên ủng hộ cơ đấy? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, Huyền Thành không ngại nói lại với ta một chút chứ!

Đối với tình hình cụ thể trận chiến bên bờ Hoàng Hà, Ngụy Trưng sớm đã viết thành một bản báo cáo đưa đến bàn Nguyên Bảo Tàng rồi. Y đoán được Nguyên Bảo Tàng chắc chắn chưa xem kỹ, cũng hiểu sự hồ đồ và sơ ý của lão Quận Thù. Y nghĩ một lát, giới thiệu phần mấu chốt:

- Bất kể là quân Ngõa Cương, hay là bọn trộm đầm Cự Lộc, thật sự đều không được coi là tinh nhuệ, đặc biệt là áo giáp khí giới, không bằng một nửa phủ binh Đại Tùy. Thậm chí đến quân binh của chúng ta, luận về trang bị, đều hoàn mỹ hơn những tên giặc đó. Điểm mấu chốt là ở tướng lãnh binh, thuộc hạ và Ngụy Quận Thừa không có chút kinh nghiệm nào, đóng trại ngoài trời, lại không hề bố trí hố bẫy và sừng hươu, rõ ràng là tự mình tìm cái chết. Còn lão tướng quân Vệ Văn Thăng, là tướng cũng không chú ý địa lợi, không nhìn thiên thời, chỉ một mực khoe dũng đấu hung, lại dẫn kỵ binh vội vội vàng vàng đến, đánh nhau với bộ tốt của quân Ngõa Cương ở trên mặt bằng. Các tướng sĩ chạy hơn nửa ngày, sớm đã cạn kiệt sức lực

không nói, chiến mã ở trên mặt băng Hoàng Hà căn bản đứng không vững, không cần quân Ngõa Cương đánh, tự mình làm cho mình ngã.

- Lão thất phu này!

Nguyên Bảo Tàng mặc dù không hiểu quân vụ, cũng hiểu nguyên nhân tại sao Vệ Văn Thăng lại thất bại, lão tức giận lấy tay đâm vào cột, chửi ầm lên:

- Còn Tử Lưu Câu đâu, ta thấy chẳng khác nào đồ con lừa. Kỵ binh ngã từ trên ngựa xuống, còn không dẫn bộ binh đi xâu xé. Y, đồ con lừa, đồ con lừa, rõ ràng là đồ con lừa đầu không thuốc chữa!

Chiếc cột ở đại sảnh chịu lực, những mảnh vỡ trên trần nhà rơi xuống. Lão Quận Thủ ngừng năm dặm, nhìn Ngụy Trưng, cười gượng:

- Đây gọi là thói đời gì? Người biết đánh giặc thì không cho lãnh binh, đồ con lừa thì lại binh hùng tướng mạnh! Trận chiến mở màn bất lợi, lão nhất định sẽ sợ tác chiến trên băng. Quân Ngõa Cương chỉ cần không rời khỏi băng, Vệ Văn Thăng chắc chắn không dám chủ động tấn công lần nữa!

Ngụy Trưng nhún nhún vai, cười khổ gật đầu:

- Sau khi bộ tốt của Hữu Hầu Vệ đến bờ bắc Hoàng Hà, Vệ Đại Tướng quân cũng không dám tiến về phía quân địch nữa. Từ Tặc Mậu Công thấy phủ binh nhiều, biết bên mình thế yếu, liền men theo sông nghênh ngang rút lui, căn bản không sợ bị Vệ Văn Thăng đuổi giết!

- Ta nghe đồn là bọn chúng cười mây mà đi?

Nguyên Bảo Tàng lại nói.

- Là xe băng!

Ngụy Trưng giải thích.

- Là loại xe băng mà bọn trẻ con chơi, một tấm ván gỗ lớn, bên dưới đệm hai cây gỗ hoặc hai cây sắt, dùng dùi chống vào mặt băng, chạy nhanh như gió. Quân Ngõa Cường dựa vào cướp bóc trên các kênh đào mà sống, nên biết làm sao để đối phó với các hố băng. Xe băng của bọn chúng kích thước giống như xe ngựa, căn bản không thể rơi vào các hố băng nhỏ. Cho dù đèn đuôi gặp phải hố băng lớn, cũng có thể làm tấm gỗ nổi để vớt người bị rơi xuống nước. Bên trên xe băng còn có vị trí có thể dựng thẳng tường vây lên chống mũi tên. Bình thường hạ tấm ván gỗ tường này xuống, có thể đứng ba đến bốn người, đồng tâm hiệp lực chiến đấu. Lúc chiến trận sẽ dựng thẳng tấm gỗ lên, các xe liên kết, liền trở thành một thành lũy di động. Kỵ binh của Vệ Đại Tử Lưu đã trơn ngã hơn nửa trên mặt băng, những tên còn lại đầu đụng vào thành tường, những tên lâu là trốn trong tường thành dùng mộc mâu đâm ra, chết như ngã rạ!

- Ngu xuân, ngu xuân! Không còn thuốc chữa!

Nguyên Bảo Tàng tức giận lại bắt đầu đập vào cột, càng chấn động càng nhiều tro bụi rơi xuống.

- Cái đồ gì thế này, có nhiều kỵ binh như vậy, lão phu còn lo Trương Kim Xưng đến đánh? Đúng là đồ con lừa, còn Tử Lưu, lừa cũng còn thông minh hơn y!

Mắng đủ rồi, lão lại bắt đầu khâm phục cơ trí của quân Ngõa Cường.

- Xe băng cũng có thể biến thành xe chiến, kẻ này không thể xem thường. Người điều tra kĩ càng, cái gã Từ Mậu Công lai lịch từ đâu? Hình như không hề thua kém con cháu nhà tướng như Trình Danh Chấn!

- Con trai của Cự Cổ Từ Cái, mấy năm trước bị trục xuất khỏi gia môn, phụ tử ân đoạn nghĩa tuyệt!

Ngụy Trưng trả lời rất chính xác, nhưng bản thân y cũng không tin tưởng vào những lời này.

- Ha ha, dù sao nhà Lão Từ không nhận đứa con này nữa rồi, quan phủ cũng không thể truy cứu tội phản nghịch của gia tộc này. Làm thương nhân, chính là phải khôn khéo!

- Còn không phải trên dưới đều chạy tiền! Mấy tên đó trong triều đình, còn có gì không dám bán nữa?

Nguyên Bảo Tàng phẫn nộ bĩu môi.

- Thôi đi, không nói những người đó nữa. Việc tuyển tướng, lão phu sẽ lưu ý thay người. Nói tiếp bên Chư Chủ bộ, người chuẩn bị giúp y bổ sung hoàn chỉnh kế sách như thế nào?

- Tạm thời bỏ ra chút tiền bạc lương thực mua bình an, e là việc chắc chắn phải làm rồi!

Ngụy Trưng không chịu nổi bụi trong phòng, đi ra ngoài cửa sổ, đẩy một khe hở, nhìn màu xanh đang dần dần hiện ra ở bên ngoài.

Mùa xuân đã tới, trong không khí phảng phất hương hoa, trên bầu trời những đám mây xám bồng bềnh, đang sẵn sàng bất cứ lúc nào cũng có thể có gió bão ập đến.

Nguyên Bảo Tàng cũng nhận ra tro bụi trong phòng nhiều quá, cười đi ra phía cửa sổ, đứng sóng vai với Ngụy Trưng.

- Mở cửa sổ lớn ra một chút, trời không lạnh, lão phu cũng hít thở không khí. Mấy ngày nay, lão phu bí bách đến phát điên rồi. Người nói tiếp xem, tiêu hết tiền rồi, tiếp theo phải làm sao?

- Trương Kim Xưng không phải là người có thể phú quý!

Ngụy Trưng không trả lời thẳng câu hỏi của Nguyên Bảo Tàng, mà chuyển đề tài sang tính cách của Trương Kim Xưng.

Điểm này, Nguyên Bảo Tàng cũng đồng ý.

- Thu hoạch được hơn hai thạch lúa mạch đã muốn đổi vợ. Những người gọi là giang hồ này, có mấy người không phải là đức hạnh như vậy?

- Ba người Trương Kim Xưng, Tôn An Tổ và Đậ Kiến Đức làm một đạo tạo phản. Chớp mắt lão đã giết Tôn An Tổ, trục xuất Đậ Kiến Đức. Sau đó trong đầm Cự Lộc luôn luôn có mâu thuẫn nảy lửa. Trận gần đây nhất xảy ra vào mùa thu năm kia, từ đó về sau, ngược lại lại yên bình trở lại. Chủ Công, người không cho rằng điều này rất khác thường sao?

- Đúng là không giống như tác phong bình thường của lão!

Nguyên Bảo Tàng nghe thấy thế trong lòng vui mừng, nuốt râu trả lời.

- Tên trộm thuộc tính sói, bọn chúng không nội loạn, là vì bọn chúng vẫn còn bận đánh giặc, không có thời gian cắn xé nhau!

Ngụy Trưng cười gằn, tiếp tục nói:

- Nếu chúng ta cho bọn chúng lương thực tiền bạc, nuôi bọn họ béo tốt, bọn chúng nhàn rỗi không có việc gì làm, đoán chắc lại cắn xé với nhau!

- Sau đó Huyền Thành lại nghĩ cách đổ thêm dầu vào lửa!

Nguyên Bảo Tàng cười u ám, lộ ra miệng đầy những răng vàng.

- Không cần đổ thêm dầu vào lửa, mấy trận chiến gần đây ở đầm Cự Lộc, đều là Trình Danh Chấn chỉ huy. Cứ theo lẽ thường, hẳn đã công cao chấn chủ! Chúng ta chỉ cần lúc đưa tiền bạc lương thực đến, tỏ ý ngưỡng mộ Cửu Đường Gia... Ha ha...

Nụ cười của Ngụy Trưng cũng trở nên âm trầm, từ những kẽ răng phát ra một độc kế.

Y không phải là một tiểu nhân hèn hạ, nhưng đối phó với cường đạo, bất kì thủ đoạn nào cũng không coi là quá đáng.

- Ta đưa tiền bạc đến, tỏ ý ngưỡng mộ...

Nguyên Bảo Tàng đưa mắt nhìn sang Ngụy Trưng, thử thăm dò nói.

- Tỏ ý ngưỡng mộ, đương nhiên là thuộc hạ nghĩ cách bày tỏ. Mấy ngày hôm nay có người liên tục hỏi thăm tin tức trận chiến Hoàng Hà, ta dám khẳng định, gã không đơn thuần là hiếu kì. Nhờ miệng của bọn chúng bày tỏ sự ngưỡng mộ, ngược lại còn đáng tin hơn!

Ngụy Trưng vui vẻ lĩnh mệnh, cười lớn nói.

Một luồng khí nước đập về phía trước, sét đánh, cơn bão tố đang ập ủ càng ngày càng đến gần.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (27)

N

gòi bút chấm no mực, Trưởng sử Phủ Quận Thủ Võ Dương Ngụy Trưng lần nữa mãi không chịu hạ bút.

Y là chi sĩ uyên bác, bất luận là tấu chương, trường ca hay là luật thơ Thất ngôn, luôn có thể hạ bút thành văn, vung bút thành thơ. Nhưng áng văn hôm nay rõ ràng là khiến y lao tâm khổ tứ. Hầu như từng chữ, từng câu, đều phải cân nhắc đắn đo lại nhiều lần, mấy lần giơ bút lên, cuối cùng trang giấy trước mặt vẫn là một trang giấy trắng sạch sẽ như trước.

Vô cùng sạch sẽ, sạch sẽ đến nỗi giống như gian phòng này, nơi mà bây giờ y xử lí công vụ. Cửa sổ treo rèm màu trắng, dưới đất được lau đến nỗi không còn một hạt bụi. Ngụy Trưng thích sạch sẽ, y không học được tính cởi mở “môn sắt bả tửu, thân phúc đông sàng” của các danh sĩ từ thời Ngụy Tấn, cũng chẳng muốn làm như vậy. Y cho rằng tất cả mọi việc trên thế gian đều có kết cấu, trình tự và quy luật cần phải tuân theo. Người đùa bỡn với trật tự cuối cùng cũng sẽ bị trật tự đùa bỡn lại. Còn bây giờ, những việc y làm lại hoàn toàn tách rời khỏi trật tự, không thể nói với triều đình, giữa các quan liêu cũng không được biết sự thật. Thậm chí chỉ cần có chút sơ hở, sẽ liên lụy đến nỗi y hoàn toàn thân bại danh liệt.

Nhưng việc này y lại không thể không làm. Bất kể đối với Đông Chủ Nguyên Bảo Tàng, hay là đám tặc đầm Cự Lộc, y đều là sự lựa chọn tốt nhất. Chẳng may trước khi kế sách phân hóa tan rã này có hiệu quả, đầm Cự Lộc đã bị binh mã triều đình đánh tan, bức thư cầu hòa viết cho Trương Kim Xương này không may rơi vào tay người ngoài, quận Võ Dương sẽ phải giải thích với triều đình. Quận thủ đại nhân đương nhiên không thể gánh vác tội danh nuôi dưỡng kẻ tặc, Trưởng Sử Phủ Quận Thủ phải tự làm tự

chịu. Nếu chẳng may Trương Kim Xưng không hài lòng với giá cả mà Võ Dương đưa ra, muốn tìm một nơi nào đó đàm phán, do Trưởng Sử Phủ Quận Thủ ra mặt. Một là, có thể bày tỏ thành ý Quận Võ Dương đúng là có ý cầu hòa, hai là, với sự trầm ổn và tùy cơ ứng biến của Ngụy Trưng, vừa hay có thể ứng phó với sự giả dối và ác độc của Trương Kim Xưng.

Nhưng cầu không then với lương tâm, trên không phụ ơn đối đãi của Quận Thủ đại nhân, dưới xứng đáng với bách tính Võ Dương, ta cần gì phải để tâm những hư danh bên ngoài! Không biết là lần thứ bao nhiêu y nhắc bút lên, lại nhanh chóng hạ bút xuống. Thư rất khó viết, không chỉ khó ở chỗ mấu chốt trong lòng, mà còn khó hơn ở chỗ nắm chắc chừng mực. Đầu tiên, rốt cục nên xưng hô với Trương Kim Xưng thế nào? Điều này khiến y vô cùng đau đầu. Gọi lão là “Đại vương”? Quá nịnh bợ, chẳng có chút khí chất nào. Dù sao người này cũng chỉ là một tên tặc có thể lực hơi lớn một chút, còn Võ Dương Quận Thủ Nguyên Bảo Tàng đường đường là một đại quan Tứ Phẩm thống trị một phương! Gọi là “Trương huynh”! Rõ ràng là thân mật quá, giả tạo quá! Giả tạo đến nỗi khiến bản thân Ngụy Trưng nổi da gà. Cho dù là với những đồng liêu Võ Dương, y cũng rất ít khi xưng huynh gọi đệ, huống hồ là một tên thổ phỉ vốn không quen biết? Có thể gọi lão là “tráng sĩ”, lại càng cứng nhắc, lãnh đạm, không dễ kéo gần khoảng cách giữa hai bên, càng không có lợi cho việc đàm phán giữa hai bên.

Đắn đo mấy canh giờ, nhìn thấy trời bên ngoài cũng bắt đầu chuyển thành màu đen, Ngụy Trưng cuối cùng cũng quyết định, mở đầu bằng hai chữ “Trương Công”. Chữ “Công” này không phải phong hiệu, mà là đối với bất kì một người trưởng bối có danh vọng, hoặc là lớn tuổi một chút đều thích hợp để xưng hô. “Trương Công Kim Xưng như ngộ”, Ngụy Trưng viết mở đầu lên tờ giấy “Dương Châu” trắng tinh như vậy, giống như viết cho một người bạn cũ. Sau đó liền viết tiếp với ý thân mật như vậy, báo tên tuổi của mình, Trưởng Sử Phủ Võ Dương Quận Ngụy Trưng, đã từng tận mắt chứng kiến quần hùng hơn một năm nay chiến công hiển hách, vô cùng khâm phục.

“Nhưng binh có mạnh trận có nguy, thế gian cũng không có tướng trăm trận trăm thắng!”. Tiếp đó, Ngụy Trưng bắt đầu kể về ảnh hưởng của khói lửa chiến tranh đối với hai bên. Rất nhiều anh hùng hào kiệt nằm hôn mê dưới đất, dân chúng bốn quận Thanh Hà, Võ Dương, Tương Quốc, Võ An cũng năm này qua năm khác không được nghỉ ngơi. Vào xuân, những vùng đất cách thành trì xa hơn một chút cũng không ai dám canh tác. Đến mùa thu, đến lúc thu hoạch, lương thực trợ cấp lại không đến tay dân chúng được mấy hạt. Quan phủ phải chiêu binh gấp nhiều lần để dưỡng quân chuẩn bị chiến đấu, Lục Lâm Hào Kiệt cũng cần trưng thu lương thực để đáp ứng việc ăn uống của các huynh đệ. Cứ như thế mãi, quan phủ và Lục Lâm đều không thu được hơn lương thực, ngày tháng của đám dân chúng cũng sống càng ngày càng khó khăn.

“Hồi trẻ Trương Công Bình gần Quán Đào, mở kho cứu tế dân chúng, dân chúng đến nay vẫn chịu ân huệ...”. Phần thứ ba, Ngụy Trưng bắt đầu tổng kết những việc thiện không nhiều của quân Trương Gia, cố gắng đặt Trương Kim Xưng lên đầu, khiến bản thân lão sau khi xem, thấy xấu hổ mà nâng cao đạo đức “trượt dốc” của lão lên một chút. Ngụy Trưng bày tỏ thề nguyện son sắt, điều này hoàn toàn không phải những lời nói trái lương tâm gì. Là người sinh ra và lớn lên ở Quán Đào, y cũng có người thân hưởng lợi từ hành động phân phát lương thực của quân Trương Gia lần đó. Nếu như không có quân Trương Gia, rất nhiều bách tính nghèo khổ, căn bản không qua được mùa đông giá rét khắc nghiệt kia.

Hơn nữa, Ngụy Trưng, là một người Quán Đào, không thể không bổ sung thêm một câu, y cho rằng Huyện Lệnh Quán Đào Lâm Đức Ân hoàn toàn đáng chết. Đối với tham quan ô lại, y cũng hận đến thấu xương. Nhưng không có tiếng nói trong triều đình, y không có cách nào khiến cho triều đình quyết tâm diệt trừ loại phá hoại này. Cho nên hành động giết quan trực lại của quần hùng đầm Cự Lộc, không thể hoàn toàn coi là sai.

“Ngụy mỗ có nghe nói, thuộc hạ dưới trướng Trương Công – Trình Danh Chấn, từng tòng binh ở Huyện Quán Đào...”. Vừa cười khổ, Ngụy Trưng vừa dùng ngụ ý ẩn vào trong bút pháp. Y thẳng thắn nói với Trương Kim Xưng, chuyện Trình Danh Chấn bị bắt, đơn thuần chỉ là một oán an. Quận Thủ Đại nhân sau này khi nghe chuyện này, cũng đều bóp trán thở dài, cho rằng Huyện lệnh Quán Đào Lâm Đức Ân ép bức người lương thiện thành tặc. Nếu như ngay đó Trình Danh Chấn không có ý đồ tạo phản, dựa vào tài hoa và năng lực của hắn, đợi một thời gian sau, chức vị Quận Thù sẽ thuộc về hắn dễ như trở bàn tay. Mặc dù Trình Danh Chấn coi thường những chức quan địa phương, có lòng mưu cầu phát triển hơn nữa, dựa vào tài mưu lược và dũng khí mà hắn thể hiện ra sau khi tham gia vào đầm Cự Lộc cho thấy, phong hầu phong tướng, đời này không phải hoàn toàn không có khả năng.

Đương nhiên, sự tiếc nuối đó cũng phù hợp với Trương Kim Xưng, nếu không phải quan địa phương sưu cao thuế nặng, bức bách quá mức, chắc bây giờ Trương Kim Xưng cũng đang ở trong sân nhà mình sửa sang nông cụ, chuẩn bị cho cày bừa vụ xuân, chứ không phải mài đao ở đầm Cự Lộc.

Những điều này đều là tạo hóa trêu ngươi, khiến cho đám người này đi vào con đường mà bản thân không muốn đi, và cũng không thể quay đầu lại. Ngụy Trưng hiểu nỗi khổ của Trương Kim Xưng, cũng hi vọng Trương Kim Xưng có thể suy nghĩ cho lê dân bách tính, đừng tiếp tục vào Võ Dương cướp bóc nữa. Thân là Trưởng Sử Phủ Quận Thủ, Ngụy Trưng nguyện cố gắng hết sức mình trong phạm vi chức quyền của mình, gom góp một số lượng lương thực, tiền bạc và tơ lụa, đáp tạ thiện ý của đầm Cự Lộc. Mức cụ thể thậm chí có thể dựa theo quy định của Lục Lâm, Ngụy Trưng nhấn mạnh, bản thân biết Lục Lâm có quy định của Lục Lâm, cũng biết những vùng khác cũng đã khởi xướng tương tự. Là đồng hương của Trình Danh Chấn, bản thân không làm cho Đại Đường gia khó xử, cũng không muốn nhìn Thượng Ti ngày ngày buồn phiền lo lắng, cho nên chủ động thay hai bên bàn bạc chuyện này, hi vọng Trương Công Kim Xưng suy xét.

Nếu như Trương Kim Xưng khẳng khẳng muốn để cho quận Võ Dương hủy hoại trong chiến tranh, thân là Trưởng sử Phủ Quận Thủ, Ngụy Trưng ắt sẽ dẫn binh lính các quận, chiến đấu đến người cuối cùng. Như vậy, tổn thất của hai bên đều rất lớn, kết quả tuyệt đối không phải là điều mà Trương Kim Xưng muốn nhìn thấy, Ngụy Trưng cũng không muốn nhìn thấy. Người duy nhất muốn nhìn thấy chuyện này, e chính là những kẻ tiểu nhân lòng dạ khó lường. Lúc Quận Võ Dương và đầm Cự Lộc chiến đấu đến hai bên thương vong, bọn họ sẽ xông lên, vừa hay ngư ông đắc lợi.

Viết như vậy, xem ra không coi là quá hèn mọn, cũng không thể hiện quá cứng rắn. Ngụy Trưng thối thối vào tờ giấy, lại thở dài đọc một lượt từ đầu đến cuối, cho đến khi thấy rằng ý mà mình muốn biểu đạt và ý tứ muốn che dấu đều đã viết trong thư, mới nhắc bút lần nữa, viết tên của mình, chứ không phải chức quan xuống cuối tờ giấy vuông vức: Cố nhân Quán Đào Ngụy Trưng!

Y chỉ đại diện cho mình y, không đại diện cho Quận Thủ Nguyên Bảo Tàng, cũng không đại diện cho quận Võ Dương. Mặc dù bất cứ người nào sau khi nhìn thấy bức thư này đều biết rằng, không có trên dưới Võ Dương quận đồng tâm hiệp lực, căn bản không có khả năng vận chuyển số lượng lớn lương thảo quân nhu qua Chương Thủy. Nhưng theo quy tắc quan trường của Đại Tùy, thị phi do Ngụy Trưng một mình gánh vác, không liên quan đến Quận Thủ Nguyên Bảo Tàng, càng không liên quan đến các đồng liêu quận Võ Dương.

Đây cũng coi như đã làm tròn bốn phận. Cười gượng một cái, Ngụy Trưng chậm chậm đặt thư lên trên miệng thổi khô, đồng thời lại kiểm tra nội dung trong thư lần nữa. Huyện Quán Đào phát lương thực, kinh thành phát lương thực, huyện Bá Nhân phân phát hạt lúa mạch cho bách tính, còn có Lê Dương gần đây mở kho cứu tế, đếm đi đếm lại, y phát hiện ra mình nhắc đến hành động thiện của quân Trương Gia hơi nhiều. Nhưng như vậy khiến cho lòng lão thoải mái hơn một chút. Khuất phục một tên tặc, tìm một tên

tặc thỉnh thoảng làm việc tốt cho dân, ép lão làm càng nhiều việc tốt hơn nữa, còn tốt hơn là tìm một tên tặc tội ác tày trời vẽ đường cho hươu chạy.

Nhưng hậu nhân sẽ nghĩ thế nào? Ngụy Trưng tiếp tục cười khỗ. Đó dù sao cũng là một vết nhơ, giống như trên màu trắng thuần có một vết mực, giặt thế nào cũng không thể khôi phục màu trắng tinh khiết ban đầu. Nếu đổi lại là y của mấy năm trước, y tuyệt đối không tự làm ô thanh danh của mình như vậy. Lúc ấy y một bụng thi thư, trong lòng tràn đầy tình cảm tốt đẹp, thà chết vinh còn hơn sống nhục! Bất luận gặp phải khó khăn gì, đều rất sạch sẽ, sạch như áo bào trên người y vậy!

- Làm thì cũng làm rồi, ta cần gì phải so đo như vậy!

Y dùng lực đỡ người đứng dậy, hướng về phía cửa sổ đầy mây đen, cười gằn:

- Chỉ cần cuối cùng có thể diệt bỏ hoàn toàn đám tặc này, Ngụy mỗ cần gì phải so đo bản thân được mất vinh nhục?

Không ai đáp lại y, ngoài cửa sổ chỉ có tia chớp, chiếu sáng đôi mắt cô đơn của y. Diệt trừ được đả Cự Lộc rồi thì làm sao? Trương Kim Xưng và Trình Danh Chấn chết rồi, sẽ còn có Vương Kim Xưng, Sở Danh Chấn khởi nghĩa đứng lên. Triều Đại Tùy đã hết phương cứu chữa rồi, cứu được nhất thời, không cứu được một đời.

Tòa nhà sắp đổ xuống thì không cây gỗ nào trụ được. Mà bọn chúng lại không đáng là cột nhà nát, mái ngói vỡ, chỉ có thể coi là những bụi cỏ dài mọc trong những khe nứt trên mái ngói, tự cho là mình đứng cao, nhìn xa, thật ra chẳng qua là lưu luyến một chút ánh mặt trời trên không trung, một chút hi vọng...

- Âm ầm!

Một tia sét giáng xuống, xẹt qua mái hiên đối diện, đánh cho cây cỏ đại trên mái ngói tan xương nát thịt.

Ông trời chết tiệt, một chút tia hi vọng cuối cùng cũng bị sét đánh rồi! Ngụy Trưng ngẩng đầu, cười ha ha. Đúng lúc này, một vài tên người hầu vội vàng chạy đến cửa, cúi đầu khom lưng hỏi han:

- Vừa rồi đại nhân gọi chúng ta sao? Tiểu nhân chúng ta có việc gì có thể làm được, đại nhân có thể nói lại một lần không?

- Không...

Ngụy Trưng bối rối che giấu, sau đó nhanh chóng thay đổi chủ ý:

- Mấy người giúp ta gọi Thang Vọng Tổ quản sổ sách tới, ta có vài lời muốn nói với lão. Đi ngay đi, đừng chậm trễ!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (28)

D

ù sao cũng là Trưởng Sử Quận Thủ Phủ, quyền cao chức trọng, mệnh lệnh của Ngụy Trưng được chấp hành không chút chậm trễ. Thời gian nửa nén hương qua đi, tiểu quan Thang Tổ Vọng được hai tên tôi tớ trong phủ Quận Phủ dẫn tới, thấp thỏm không yên bước vào.

- Bái kiến... bái kiến Ngụy... Ngụy đại nhân!

Ngày đêm mong ngóng có cơ hội nói chuyện với Ngụy Trưng, nhưng lúc thật sự đứng trước mặt Ngụy Trưng rồi, đầu lưỡi của Thang Tổ Vọng lại lú lại, cúi người hành lễ.

- Miễn lễ!

Ngụy Trưng đối với người khác rất hiền hòa, trong khách khí ẩn chứa chút lãnh đạm:

- Ngồi xuống nói chuyện đi! Ở đây ta có chút việc nhỏ muốn thương lượng với người!

Vừa nói chuyện, y giơ tay tỏ ý bảo tôi tớ đứng bên cạnh đem cho Thang Tổ Vọng một cái ghế, vừa cười dặn dò:

- Đi hâm nóng bát trà nóng cho Thang đại nhân, nhớ cho thêm nhiều gừng một chút, trời lạnh như vậy, đừng để cho hàn khí xâm nhập vào gân cốt!

- Không sao, không sao!

Mặc dù toàn thân đã bị ngấm mưa, tiểu quan Thang Tổ Vọng vẫn được lời nói của Ngụy Trưng làm cho trong lòng ấm áp, lại cúi người, nói một cách cảm kích:

- Thuộc hạ, thuộc hạ là tiện nhân tiện mệnh, ướt quen rồi, chút mưa nhỏ ấy có thấm vào đâu. Đại nhân có chuyện gì cứ dặn dò, thuộc hạ chỉ cần có thể làm được, tuyệt đối không dám từ chối!

- Không phải là dặn dò, là thương lượng!

Ngụy Trưng cười khiêm tốn:

- Người ngồi đi! Trà nóng một lát nữa sẽ có. Cứ làm người nóng lên một chút rồi chúng ta nói chuyện, còn rất sớm, không vội ở đây một chút chứ!

Dặn dò xong rồi, Ngụy Trưng không nhìn vẻ mặt của Thang Tổ Vọng Tổ được sung ái đến lo sợ nữa. Y cúi đầu, cẩn thận lật một chồng sổ sách.

Thấy Trưởng sử đại nhân không thềm để ý đến mình nữa, Thang Tổ Vọng cũng không khách sáo nữa, đành phải đánh liều ngồi lên ghế. Trái tim trong lồng ngực giống như biến thành một con thỏ, đập thình thịch thình thịch, bất cứ lúc nào cũng chực nhảy ra khỏi cổ họng.

- Cũng không phải là chuyện lớn gì!

Ngụy Trưng vẫn không ngẩng đầu lên, trong giọng nói có một sự uy nghiêm khiến người ta không thể đối mặt.

- Không phải sắp tới gieo trồng vụ xuân rồi sao? Quận thủ đại nhân quan tâm đến nông vụ, cho ta xem xem những hạt giống trong kho có đủ hay không. Sau cày bừa vụ xuân chắc chắn có một thời gian là thời kì giáp hạt, để đói kém, lương thực còn lại trong kho cũng phải kiểm tra một chút, xem có thể mở vài kho giúp dân chúng vượt qua cửa ải trước mắt không?

- Cái đó, cái đó, thuộc hạ chính là người ký sổ, những điều thuộc hạ biết chỉ có hạn!

Thang Vọng Tổ ngẩn người, vẻ mặt cầu xin đáp lại. Tuy rằng hỏi một đằng trả lời một nẻo, tim lão lại nhảy đập đến không vui mừng như vậy, tay và chân cũng tạm thời tìm được chỗ đặt xuống.

- Không sao, ta vừa mới xem qua sổ sách người ghi chép, từ số liệu có thể suy tính ra một chút. Cụ thể thống kê tập hợp, đương nhiên sẽ phải tìm Trữ Chủ Bộ hỏi, không để cho người khó xử!

Ngụy Trưng vô cùng cảm thông với nỗi khô tâm của lão, thản nhiên nói.

Trên sổ sách có, trong kho chưa chắc đã có. Trên sổ sách không có, trong kho chưa chắc đã không có. Đây đều là quy củ của triều Đại Tùy, chỉ có thể hiểu mà không thể diễn đạt bằng lời. Ngụy Trường Sử đã hiểu được đạo lý trong đó, trong lòng Thang Chủ Bộ không cần phải lo lắng nữa rồi. Lão cười ngượng ngùng, thấp giọng bổ sung một câu:

- Thật ra, thật là đại nhân cũng biết rõ, những tiểu quan giống như bọn thuộc hạ, vĩnh viễn là phụng mệnh làm việc!

Ngụy Trưng cũng cười cười, chẳng nói đúng sai, hai mắt tiếp tục liếc nhìn sổ sách. Giữa hai người tạm thời lại rơi vào trạng thái yên lặng, Thang Tổ Vọng tâm trạng chán ngán, mông giống như mọc đinh vậy, uốn qua uốn lại trên ghế, thấp thỏm không yên. May mà cảm giác yên lặng này không kéo dài được bao lâu, lại qua thời gian nửa nén hương nữa, tới tở bừng trà nóng vừa mới pha, đưa cho hai người mỗi người một chén, sau đó khom người cáo lui, tiện thể đóng cửa phòng lại.

- Thang đại nhân mời dùng trà!

Ngụy Trưng ngẩng đầu lên, lấy tay ra hiệu mời.

- Không dám, không dám!

Thang Tổ Vọng vội vàng từ trên ghế nhảy xuống, chấp tay thi lễ.

Ngụy Trưng cười nhạt, bưng chén trà lên chậm chậm uống. Thang Tổ Vọng đợi trong giây lát, phát hiện không ai khách sáo với mình nữa, chỉ đành cười khà khà ngây ngô mấy tiếng, bưng trà lên, thưởng thức từng ngụm từng ngụm một.

Là trà cống Hà Nam thượng hạng, dùng hương liệu, muối tinh và lát gừng điều chế tỉ mỉ, uống vào trong cổ họng, tựa như uống rượu, từ cổ họng đến dạ dày đều có cảm giác ấm dần lên. Sau khi uống xong nửa bát trà, sự thấp thỏm của Thang Tổ Vọng đã biến mất hoàn toàn, sắc mặt xem ra cũng không còn tái nhợt như lúc trước, thay vào đó là vẻ mặt hơi hơi ửng hồng.

- Thuộc hạ trước giờ chưa từng uống trà ngon như vậy!

Mang theo vài phần nịnh nọt, lão tìm cách nói chuyện.

- Phải ba trăm tiền một lạng đấy, là Quận Thủ đại nhân tặng cho ta, nếu không ta cũng không được uống!

Ngụy Trưng đột nhiên trở nên hào hứng, khoe khoang không chút giấu diếm.

- Cái này, cái này chính là đồ mà quý nhân uống! Thuộc hạ hôm nay được nhờ phúc đại nhân rồi!

Thang Tổ Vọng bị giá của trà làm cho hoảng sợ, buông chén trà, vẻ mặt cảm kích.

- Bình thường người sẽ không được uống?

Ngụy Trưng khẽ chau mày, dường như không tin vào lời khen tặng của Thang Tổ Vọng.

- Ta nhớ, lương bổng của người là mỗi tháng hai xâu rưỡi tiền, một năm bốn mùa bên Nha môn Quận Phủ còn có tiền củi lửa, tiền quần áo và tiền mùa đông phân phát không đúng giờ, sao có thể đến trà ngon cũng không mua được mà uống?

- Đại nhân, đại nhân có điều không biết!

Thang Tổ Vọng cười gượng một cái, ngượng ngừng đáp lại.

- Trong nhà ty chức có mẹ già bệnh tật, chi tiêu quá nhiều. Phía dưới còn có một vợ hai con cần phải nuôi. Mấy năm trước ruộng đất ngoài thành còn có thể tìm ít phụ cấp, bây giờ chiến tranh loạn lạc, thuê người trông trọt, cũng chẳng thu được mấy hạt lương thực...

Nói đến đây, nụ cười trên khuôn mặt lão dần dần chuyển thành gượng gạo, lão lắc đầu, dường như lúc này cái mà lão uống vào trong miệng toàn là mật đắng.

- Nói như vậy, hai xâu rưỡi lương bổng vẫn còn hơi eo hẹp!

Ngụy Trưng nhìn lão một cái, nói một cách vô cùng cảm thông.

- Dù sao thì cũng phải sống!

Thang Tổ Vọng cúi đầu, đáp lại có chút thương tâm. Cấp bậc này của lão, quan không quan, lại không có thực quyền vơ vét chút lợi, lại không nhìn thấy hi vọng thăng chức, thật sự là sống một ngày tính một ngày, ngồi ăn chờ chết mà thôi.

- Còn không thoải mái bằng trong nhà môn đâu! Dù sao cũng có người hiếu kính!

Ngụy Trưng thân thiết, không quan tâm đến quy củ của địa phương.

- Chẳng phải thế sao!

Thang Tổ Vọng cười nhún vai. Đột nhiên ý thức được đây là đang cầu nhau trước mặt bậc trên, lão vội vàng ngồi thẳng người, lớn tiếng nói:

- Nhưng ty chức tuyệt không dám đối phó với công vụ, tất cả tiền tài qua tay, đều có ra có vào, từng khoản đều ghi trong án.

- Ta biết!

Ngụy Trưng gập nhẹ quyển sổ.

- Từ đây có thể nhìn ra, ngươi là một người cẩn thận, làm việc cũng hiệu năng nhẹ!

Thang Tổ Vọng cười ngây ngô, trong lòng thật sự coi Ngụy Trưng là tri kỉ, hận không thể nhào tới ôm đối phương mà hô lên: Nguyện vì đại nhân mà nhảy vào biển lửa.

Không đợi lão từ trong hạnh phúc tỉnh táo trở lại, Ngụy Trưng hắng giọng một cái, tiếp tục nói:

- Không có gì hay ho có thể vơ vét vét, lại không dám tham ô, nên người tự mình tìm con đường phú quý, bán đứng tin tức cho giặc cỏ!

Đoàng! Giống như bị sét đánh trúng, Thang Tổ Vọng lập tức ngây người tại chỗ. Những việc ta làm đại nhân đều biết rồi sao? Kinh ngạc, lo sợ, tuyệt vọng, đủ các loại cảm xúc đan xen vào nhau, khiến lão không biết làm sao để giải thoát. Muốn nhảy lên cướp đường mà đi, lại phát hiện ra hai chân của mình đột nhiên không nghe mình sai khiến, hai chân mềm nhũn, không thể nhấc lên nửa bước!

- Nói đi, sao lại không nói gì!

Ngụy Trưng vẫn bộ dạng như vừa rồi, trong ánh mắt mang theo nụ cười, lời nói không có chút gì đáng sợ.

- Thuộc hạ, thuộc hạ oan uổng quá!

Thang Tổ Vọng từ chối vài tiếng, liền không thể lấy lại được dũng cảm, lão quỳ sụp xuống, khóc âm lên:

- Ngụy đại nhân minh giám, thuộc hạ thật sự oan uổng! Thuộc hạ thích dò thăm chuyện này, nhưng tuyệt đối không cấu kết gì với giặc cỏ, càng không bán tin tức!

- Thật sao? Vậy mấy ngày qua người liên tục thám thính tình hình cụ thể trận chiến Hoàng Hà, chỉ là vì tò mò thôi sao?

Ngụy Trưng cười hỏi lại, vạch trần tại chỗ lời nói dối của Thang Tổ Vọng.

- Người là một tên tiểu quan quản sổ sách, lại thích binh sự từ lúc nào vậy? Chỉ biết thắng thua thôi còn chưa hài lòng, thậm chí ngay cả quá trình hai bên giao đấu, số người thương vong cũng muốn nghe ngóng tỉ mỉ rõ ràng?

- Thuộc hạ, thuộc hạ...

Thang Tổ Vọng tiếp tục gào lên, lão căn bản không thể trả lời chất vấn của Ngụy Trưng. Cấu kết với trộm cướp là tội rơi đầu, lão không dám thừa nhận, cũng không thể thừa nhận, đành phải lau mấy giọt nước mắt, khóc lóc giải thích:

- Thuộc hạ thật sự có nghe ngóng bữa bãi quân cơ, thuộc hạ đáng chết. Nhưng thuộc hạ chỉ cùng nói chuyện với mấy bằng hữu, thật sự không biết thổ phỉ giặc cỏ cái gì cả!

Ngụy Trưng hừ một tiếng, âm điệu đột nhiên trở nên cao:

- Bằng hữu nào? Bọn họ làm nghề gì? Không đưa tiền cho người sao?

- Là... là một người bằng hữu làm nghề buôn bán.

Thang Tổ Vọng kiên trì trả lời.

- Y làm gì, tiểu nhân cũng không nghe ngóng kĩ càng. Quen biết lúc uống rượu, gần đây thường lui tới!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lữu (29)

N

gười có nhận tiền của người ta chưa?

- Cái này, cái này!

Thang Tổ Vọng do dự mãi, biết mình chắc chắn không giấu nổi, khóc nước nở đáp:

- Nhận rồi, chỉ lấy hai lần. Thuộc hạ ngu ngốc, thuộc hạ bị y lừa!

Ngụy Trưng lắc đầu, tiếp tục cười nhạt:

- Đúng thế, người rất ngốc, người khác hỏi gì, liền nói cho người ta cái đó. Không biết, cũng phải giúp người ta hỏi thăm. Chỉ vì mấy đồng tiền! Vì mấy đồng tiền mà phải mất đi công việc cả đời, nói không chừng còn mất đi cả cái đầu!

- Đại nhân tha mạng! Đại nhân tha mạng!

Thang Tổ Vọng sợ đến nỗi run rẩy, suýt chút nữa tè ra quần.

- Trong nhà thuộc hạ còn có mẹ già, vợ con. Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng!

- Ta nói muốn giết người sao?

Giọng nói của Ngụy Trưng đột nhiên lại thay đổi, không lãnh đạm như lúc trước, nhưng ẩn chứa vài phần khinh miệt.

Lúc này ai còn để ý khinh miệt hay không khinh miệt, Thang Tổ Vọng không dám nhìn sắc mặt Ngụy Trưng, đập đầu xuống đất thật mạnh.

- Tên đó tên Hoàng Nha Bảo, sống ở ngõ Mễ Thị. Đại nhân cho tiểu nhân một cơ hội, tiểu nhân ngay lập tức bắt y về cho đại nhân!

- Bắt về, bắt về làm cái gì?

Ngụy Trưng biết rõ còn cố hỏi.

- Y, y có thể là do thám mà bọn thổ phỉ sắp xếp ở Võ Dương quận!

Thang Tổ Vọng ngậy người ra, tố cáo một cách không hề nghiã khí.

Ngụy Trưng gõ bàn, cười gằn:

- Lúc trước người bán tin tức cho y, chắc là y sớm đã báo đến đầm Cự Lộc rồi. Tin tức người không biết, trước mắt y cũng không biết. Người bắt y làm gì? Có tác dụng gì không? Bắt y, bọn tặc lại tìm một do thám khác, ta lại mất bao nhiêu thời gian đi thăm dò?

Hàng loạt câu hỏi như mũi tên khiến cho Thang Tổ Vọng không kịp ứng phó, lão mở to hai mắt nhìn, ngơ ngác nhìn lên mặt Ngụy Trưng. Lão phát hiện Ngụy Trưng hình như không định bắt giữ bọn do thám cường đạo, giống như cũng không có ý định bắt nội gián như lão để lập công, càng không định giao cho Quận Thủ đại nhân. Y chỉ từ từ thưởng thức trà, giống như trong trà chất chứa vô số bí mật.

- Đại nhân!

Đột nhiên nghĩ ra gì đó, Thang Tổ Vọng bò lên phía trước mấy bước, hai tay nâng một hạt đậu bạc:

- Đại nhân, đây là tiền trà mà tặc thu mua, hối lộ tiểu nhân. Tiểu nhân không dám bán đứng hương thân phụ lão quận Võ Dương, bây giờ đem

dâng tặng!

- Người tự mình thu lại đi!

Ngụy Trưng bị hành động ngu xuẩn của lão làm cho buồn cười, phất áo đứng lên, chấp tay sau lưng dận dò.

- Đại nhân?

Lúc này, Thang Tổ Vọng sững sờ. Nếu đã không muốn bắt y, cũng không muốn đòi tiền hối lộ, trong hồ lô Ngụy Trưng đại nhân rốt cuộc là có phương thuốc gì? Dù sao cũng phải nói ra ý kiến đi chứ, không thể khiến người ta sống dở chết dở như vậy!

Đang lúc mơ hồ, trên đỉnh đầu bỗng vọng lại tiếng Ngụy Trưng:

- Nhà người nghèo, làm quan lại thanh liêm, nhất thời đi vào con đường tội lỗi cũng có nguyên nhân của nó! Số tiền kia, người giữ lấy mà khám bệnh cho mẹ già! Đừng khiến cho lão gia nhân thất vọng về người!

- Đại nhân!

Thang Tổ Vọng gào lên một tiếng, nước mắt nước mũi tuôn trào. Đến bây giờ, lão coi như đã hoàn toàn quyết một lòng với Ngụy Trưng rồi:

- Đại nhân cho ta một con đường sáng đi, cái mạng này của tiểu nhân bán cho ngài. Đi giết tên cầu tặc, hay là giả bộ niềm nở với y, tiểu nhân đều nghe theo ngài!

Ngụy Trưng quay đầu, mỉm cười xác nhận:

- Thật sự nghe theo ta sao?

Thang Tổ Vọng giơ cánh tay lên, lớn tiếng đáp lại:

- Tiểu nhân có thể thề với trời!

- Không cần!

Ngụy Trưng nhìn lão, trả lời vô cùng tự tin.

- Người đứng lên đi, hai chúng ta từ từ nói chuyện!

- Thuộc hạ!

- Đứng lên, là chuyện đầu tiên ta muốn người làm!

Thang Tổ Vọng lau nước mắt nước mũi:

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Nói đoạn, lão vươn người đứng dậy, cung kính đứng trước mặt Ngụy Trưng, cúi đầu chờ lệnh.

Đây đúng là hiệu quả mà Ngụy Trưng muốn.

- Người đó, đã nhát gan, còn làm ra chuyện thế này!

Y cười cười, vỗ vai của đối phương, suýt chút nữa vỗ đến nỗi Thang Tổ Vọng quỳ rạp xuống mặt đất.

- Ta sẽ không đi tố cáo người, cũng sẽ không trừng phạt người. Ta cũng không cần người đi liên lạc với tên họ Bảo đấy, đích thân người giúp ta đem thư này đến đầm Cự Lộc!

- Đưa thư?

Thang Tổ Vọng đầu tiên là ngây người, sau đó nhanh chóng ý thức được điều này chẳng khác nào muốn lấy mạng của lão. Trương Kim Xưng thích ăn sống tim người, lão đem chiến thư của Trương sử Quận Võ Dương, há

chẳng phải đồng nghĩa với việc bản thân tắm giũ sạch sẽ, sau đó đến nằm trên thớt đối phương sao?

Chân mềm nhũn, lảo lảo đảo quỳ xuống, miệng liên tục gào thét:

- Đại nhân, đại nhân, ở nhà ta...

Không chờ lão đem mẫu thân thê tử ra, Ngụy Trưng lôi thật mạnh bờ vai của lão, quát lớn:

- Có chút tiền đồ, đừng làm ta xem thường người! Đứng lên cho ta, chẳng phải chỉ là một bức thư thôi hay sao? Chẳng lẽ bọn họ dám đến trước mắt chúng ta buôn bán, chúng ta đến một bức thư cũng không dám gửi?

- Đại...

Thang Tổ Vọng bị lôi đến nỗi nhe răng trợn mắt, tiếng khóc cũng đã ngừng hẳn. Lão không muốn để Ngụy Trưng xem thường, càng không muốn vì từ chối yêu cầu của đối phương, từ đó gây ra rắc rối lớn hơn cho bản thân và gia đình. Do dự một chút, lão lẩm bẩm:

- Chỉ sợ, chỉ sợ tên họ Bảo đó không chịu giúp!

- Người nói thẳng với y, ta đã biết y là nội ứng của đầm Cự Lộc rồi nhưng tạm thời chưa muốn bắt y!

Ngụy Trưng đưa ra cách giải quyết một cách trực tiếp và rõ ràng.

- Sau đó nói với y là ta bảo người đưa tin cho Trương đại vương, nếu người không đi, thì bắt cả người lẫn y!

Đúng là người có học giờ trò, cho dù là lưu manh cũng phải nể ba phần. Thang Tổ Vọng bị dọa đến run rẩy, lão ngẩng đầu, vẻ mặt cầu khẩn. Nửa ngày chó vẫy đuôi mừng chủ, lại chẳng được báo đáp gì. Lão biết đây đã là giới hạn của Ngụy Trưng rồi, nếu như mình còn không biết tốt xấu, e là sẽ

bị lập tức sao cho Nha Môn Quận Thủ thăm vấn nghiêm khắc. Đến lúc đó chứng cứ vô cùng xác thực, mình chết thì không sao, vợ, con, đều sẽ bị liên lụy.

Nghĩ tới những điều này, lão quyết tâm, nói lớn:

- Ty chức đã làm sai, đúng là nên chuộc lỗi. Có thể chết trong tay cường đạo mà không bị Quận Thủ Đại Nhân hạ lệnh chém đầu thì chúng, cũng coi như không làm nhục tổ tông. Lần này đi không vương quận, nếu như không thể trở về, kính xin Ngự đại nhân nhớ thuộc hạ coi như một gã quan thanh liêm, cho thê tử và con của thuộc hạ chút trợ cấp. Nếu như đại nhân có thể đồng ý, kiếp sau tiểu nhân kết cỏ ngậm vành, cũng sẽ báo đáp ân đức của đại nhân!

- Sống chết cái gì hả, kiếp sau rồi cuộc như thế nào, ai mà nói rõ được?

Ngự Trưng cười cười, thấp giọng quở trách.

- Người đó, lúc cần dũng cảm thì không dũng cảm, lúc cần nhát gan thì không nhát gan. Ngồi xuống, từ từ ta nói cho người nghe, người chỉ cần làm theo, ta đảm bảo người sẽ sống sót trở về, nói không chừng còn được Trương Kim Xưng ban cho không ít!

- Xin đại nhân nói rõ!

Thang Tổ Vọng căn bản không tin lời của Ngự Trưng, nhưng cũng nghe lệnh ngồi xuống ghế, đợi đối phương chỉ bảo.

- Phong thư này, không phải là thư chiến!

Ngự Trưng gõ bên ngoài bức thư đã được dán kín, cười giải thích:

- Đây là bức thư thể hiện thiện chí của ta với Trương Đại Đường Gia, ta, Ngự Trưng, Trưởng Sử quận Võ Dương, không muốn nhìn thấy chiến

tranh xảy ra nữa, sinh linh lầm than, cho nên tự biết lượng sức mình, chuẩn bị thuyết phục Trương Đại Đường Gia từ bỏ việc nhòm ngó quận Võ Dương. Nhưng mà, nói không thì không ai đồng ý, cho nên ta gửi một bức thư đi, hỏi xem mỗi năm quận Võ Dương phải giao nộp bao nhiêu tiền bạc lương thực, mới có thể mua một năm bình an?

- Cái đó, cái đó, Quận Thủ Đại Nhân?

Thang Tổ Vọng thật không dám tin vào tai mình, nhìn Ngụy Trưng, ngờ ngác hỏi. Lão biết bản thân mình bán tin tức cho giặc cỏ, đã đủ mất đầu đốt nhà rồi, không ngờ gan Ngụy Trưng còn to hơn mình, dám công khai liên lạc với giặc cỏ, để cầu lấy hòa bình nhất thời.

Ngụy Trưng nhún vai, trên mặt tỏ ý ai làm người nấy chịu.

- Ta không hỏi Quận Thủ Đại Nhân, Quận Thủ Đại Nhân cũng sẽ không đồng ý. Nhưng ta làm những chuyện này, Quận Thủ Đại Nhân nhất định sẽ không thể nào biết được, người hiểu không?

- Tiểu nhân hiểu, tiểu nhân hiểu!

Dù sao cũng lăn lộn trong quan trường hơn nửa đời người, chút mưu mẹo này Thang Tổ Vọng vẫn hiểu một chút. Nỗi sợ hãi trong lòng nhất thời đã biến mất bảy phần, lão cười, đáp lại không ngừng.

- Chuyện này, là ta, Ngụy Trưng đã giấu Quận Thủ Đại Nhân, lén lút làm. Người chỉ là chân chạy, không biết nội dung bên trong, bởi vì ta lấy mẹ già con thơ của người ra áp chế, cho nên người cũng không dám cự tuyệt.

Ngụy Trưng dừng một chút, tiếp tục nhấn mạnh.

Thang Tổ Vọng biết rằng, sở dĩ đối phương nói như vậy, là chuẩn bị chẳng may xuất hiện sai lầm, một người sẽ gánh vác tất cả, không liên lụy đến mình. Trong khoảnh khắc thấy trong lòng ấm áp, lão cúi đầu, thấp giọng nói:

- Những lời đại nhân nói thuộc hạ đều nghe rõ. Đại nhân yên tâm, tiểu nhân không biết gì cả, chưa nghe thấy gì cả. Nhưng chỉ cần tiểu nhân còn sống một ngày, quyết sẽ không quên những gì đại nhân làm hôm nay!

- Ta là người Quán Đào, đây là quê hương của ta!

Trên mặt Ngụy Trưng nở nụ cười chân thành, giống như tự lẩm bẩm, lại giống như nói cho Thang Tổ Vọng nghe.

- Người sống, dù sao cũng phải làm chút chuyện, nếu không có lỗi với mình, cũng có lỗi với những lời răn dạy của cổ nhân xưa!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (30)

T

hở dài, y quay về chủ đề chính.

- Những lời nhảm nhí khác ta không nói nhiều nữa, người nhớ những lời quan trọng nhất, ta sẽ chuẩn bị cho người hai lễ vật, đều rất quý, nhưng trong đó có sự khác nhau. Người đem món quà quý nhất cho Trình Danh Chấn, còn món quà kém một chút kia cho Trương Kim Xưng. Nếu như có ai hỏi nguyên nhân, người cứ nói ta quê ở Quán Đào, là đồng hương với Trình Danh Chấn, bách tính Quán Đào đến này vẫn không quên điểm tốt của Trình Danh Chấn!

- Vâng!

Thang Tổ Vọng gật đầu liên tục, sợ nghe lọt một chữ!

- Đi đêm Cự Lộc, Trương Kim Xưng nhất định sẽ hù dọa người. Nhưng người không thể cầu xin tha thứ, càng cầu xin tha thứ càng dễ bị chết!

Ngụy Trưng nhìn lão một cái, tiếp tục bổ sung.

- Nếu như người sợ, cứ nói với chính mình, dù sao cũng chỉ là chết, chi bằng chết cho có thể diện một chút!

Thang Tổ Vọng nghĩ một lát, gật đầu đồng ý:

- Thuộc hạ biết rồi, đại nhân cứ yên tâm. Dù sao cũng chỉ là chết thôi? Đại nhân còn không sợ, ta sợ gì chứ!

- Sau đó người nói với Trương Kim Xưng, những mật thám mà lão sắp xếp ở quận Võ Dương ta đều biết. Để bày tỏ thành ý, cho nên ta mới giữ lại những người đó. Nếu như người chết, những trinh thám đó cũng sẽ phải tuần táng cho người. Còn nữa, nếu người chết rồi, cũng sẽ có người thứ hai đến đưa thư, những kiến nghị mà ta viết trong thư, một điều cũng đừng mong đạt được!

- Thứ ba, người nói cho Trương Kim Xưng, trận chiến trên băng ở Hoàng Hà, ta tận mắt chứng kiến. Nếu lão muốn biết tình hình cụ thể trong đó, bất luận là tình hình bên nào, cũng có thể viết thư hỏi. Thư, đầu tiên gửi cho Hoàng Nha Bảo, sau đó y giao cho người. Sau đó, người lại đưa cho ta. Trừ hai người các người là người ngoài, sẽ không có người thứ ba biết chuyện này!

Đây rõ ràng là sắp xếp cho lão một đường lui, lão không khỏi cảm động. Đôi mắt mọng đỏ, tiểu quan Thang Tổ Vọng ghen ngào nói:

- Đại nhân, ơn đối đãi của đại nhân, thuộc hạ, thuộc hạ không biết làm sao báo đáp. Dù sao, dù sao đại nhân sắp xếp thế nào, ta sẽ làm như thế, tuyệt không làm đại nhân thất vọng, cũng không khiến đại nhân khinh thường ta!

- Ngồi đi, hai người chúng ta nói chuyện!

Ngụy Trưng ngồi thẳng mình, cũng ra hiệu cho đối phương ngồi.

- Người, đầu tiên phải làm chuyện không khiến người khác khinh thường mình, mới được mọi người coi trọng. Từ hôm nay trở đi, tính mạng hai trăm ba mươi vạn hương thân phụ lão quận Võ Dương buộc trên vai hai người chúng ta. Việc thành, chưa chắc có người nhớ đến điểm tốt của chúng ta. Việc bại, cũng không có ai bày rượu cúng tế chúng ta. Nhưng chân tướng sớm muộn cũng có ngày bị vạch trần, ngày sau nhìn thấy con cháu của chúng ta, cũng sẽ chỉ chỉ trỏ trỏ, nói cha của bọn họ là anh hùng hào kiệt, đứa con cũng sẽ không phải là hèn nhát!

- Đại nhân, ngài không cần nói nữa!

Thang Tổ Vọng quệt mạnh hai hàng nước mắt, nước mắt đầm đìa, nhưng lưng lại ngồi thẳng tắp. Lão cảm thấy tự hào vì chính mình, tuy rằng loại tự hào này giống như lửa, cái giá phải trả là cần phải thiêu đốt chính tính mạng của lão.

- Ta hiểu, ta hiểu rồi!

- Hôm nay về nhà thu dọn đồ đạc một chút, ngày mai đến đây lấy lễ vật và thư!

Ngụy Trưng cười, kéo tay của đối phương, nhìn vào ánh mắt của Thang Tổ Vọng mà dạn dò.

- Quyết không phụ mệnh, đại nhân!

Thang Tổ Vọng vươn người đứng thẳng, đáp lại.

- Đi đi!

Ngụy Trưng hất hất tay, ra hiệu cho đối phương rời đi. Sau đó nâng chén trà, chậm rãi đi tới cửa sổ. Đông tở đến gấp gáp khiến cho mảnh trời bên ngoài trở thành một khối mênh mông, dưới hơi nước trắng xóa kia, mơ hồ hiện ra một màu xanh lục, dội không được, rửa không hết.

Ngoài dự liệu của Thang Tổ Vọng, dưới sự phối hợp ăn ý của hai bên, chuyến đi đến đầm Cự Lộc của lão lại thuận lợi đến kì lạ. Trên đường không hề gặp bất cứ phiền phức gì, lúc gặp Trương Kim Xung, sự đe dọa của đối phương, những chiêu uy bức về cơ bản cũng đều nằm trong dự liệu của Ngụy Trưng, cố gắng nhẫn nhịn một chút, cũng đều vượt qua.

Đối với sự diễm tĩnh của người đưa thư, Trương Kim Xung cũng thấy kì lạ. Mặc dù anh hùng như Trình Danh Chấn, hai năm trước bước vào quân

trưởng của lão cũng bị dọa đến sắc mặt trắng bệch. Thang Tổ Vọng chỉ là một tiểu quan trông coi sổ sách, vừa không biết võ nghệ, vừa chưa trải qua những trận chiến lớn gì, lại có thể ung dung hỏi gì đáp nấy, rõ ràng là trầm ổn quá mức rồi.

Không cam lòng để đối phương dễ dàng lừa gạt qua cửa, cũng không muốn mất uy phong của đầm Cự Lộc, sau khi nhận lấy bức thư viết tay của Ngụy Trưng, Trương Kim Xưng không lập tức sắp xếp cho người dẫn Thang Tổ Vọng đi nghỉ ngơi, mà lệnh cho lão ngồi xuống, uống chén trà nhỏ cho nhuận giọng. Sau đó lại nói mấy câu về phong thổ nhân tình quận Võ Dương, sau khi kéo sự phòng bị của đối phương xuống, bỗng cười lên mấy tiếng, hỏi một cách khác người:

- Người đã thân thuộc với Bảo huynh đệ như thế, tin tức lúc trước y đưa đến đầm Cự Lộc, đều là do người cung cấp à?

- Cái này, cái này, Đại Vương sao lại hỏi đến cái này?

Thang Tổ Vọng trừng mắt hỏi lại. Vấn đề này trả lời như thế nào, Ngụy Trưng trước đó chưa dự liệu đến, cũng không nghĩ đáp án trước cho lão.

Trương Kim Xưng mỉm cười không nói, mấy trại chủ khác đầu tiên là ngần người, sau đó lập tức cười ngặt nghẽo.

Việc xảy ra đột ngột quá, Thang Tổ Vọng không có cách nào dấu giếm, nói quanh co mấy tiếng, ngượng ngập bổ sung:

- Đại Vương nói đúng, tình báo mà trước đây Bảo huynh đệ đưa cho Đại Vương, đúng là do tiểu nhân bán cho y. Tiểu nhân từ nhỏ nhà nghèo khó, mặc dù vào Nha môn Quận Thủ, nhưng vẫn không có thêm được bao nhiêu chí khí...

- Ta không phải chê cười người. Tin tức mà người đưa rất đúng lúc, ta vẫn luôn muốn cảm ơn người!

Tâm trạng Trương Kim Xưng cực kì vui vẻ, hận không thể đi ra ngoài quần chúng hét to lên mấy tiếng, khiến tất cả mọi người đều nhìn thấy lão dự liệu như thần.

- Ta cảm thấy có chút kì lạ, nếu như người đã chịu bán tin tức cho Bảo huynh đệ, chắc cũng biết một số sở thích của Lão Trương ta. Sao đột nhiên lại trở nên to gan như vậy, lại dám lên núi đưa thư?

Sở thích của lão là thích ăn gan người sống, điểm này phóng tầm mắt toàn bộ Hà Bắc, không ai là không biết. Thang Tổ Vọng sợ hãi đến run rẩy, chén trà trong tay bị sánh một nửa ra lòng, một nửa khác lại bưng chặt trong tay, vừa run rẩy vừa nghển cổ lên gào:

- Hai, hai nước giao binh, không, không chém sứ giả. Hơn nữa Bảo huynh đệ lúc này vẫn còn ở trong thành Quý Hương, Đại Đường Gia đối đãi với ta thế nào, Ngụy Chủ Bộ sẽ đối đãi với y như vậy. Nếu như hai chúng ta đều chết, ngày sau hai bên muốn làm giao dịch gì, chắc chắn sẽ không ai dám xuất đầu lộ diện giúp đỡ!

- Hoàng Nha Bảo làm việc không cần mật, chết cũng đáng!

Trương Kim Xưng cười ha ha, nói về chuyện giết người, trên mặt không có nửa phần thương xót.

- Lão già nhà người nếu đã nhận tiền của Lão Trương ta, thì không nên làm việc cho quan. Nếu làm việc cho quan, thì không nên nhận tiền của Lão Trương. Muốn thu lợi từ cả hai bên, ta ghét nhất là loại người này. Trói lão vào cây cột bên ngoài cho ta, tắm rửa sạch sẽ, sau đó mổ bụng!

Mấy tên thân vệ nghe thấy vậy, lập tức xông lên, lập tức kéo cánh tay của Thang Tổ Vọng ra ngoài. Thang Tổ Vọng sợ tới mức hồn phách không biết đã bay đến đâu rồi, hai chân cố gắng bám chặt lấy mặt đất, gào lên thảm thiết:

- Đại Vương, Đại Vương, không thể! Hai nước giao binh, không chém sứ!
Hai nước giao binh, không chém sứ!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (31)

S

ớm muộn gì cũng là một đao, đừng có dài dòng nữa!

Đội trưởng thân binh Dư Dững đang dùng cán đao gõ một cái vào phía sau gáy Thang Tổ Vọng, lớn tiếng trách mắng.

Thang Tổ Vọng bị đau, lập tức không dám kêu nữa, quay đầu lại nhìn Dư Dững, năn nỉ một cách tội nghiệp:

- Vị... vị... vị đại ca này, lát nữa... lát nữa, phiền người động tác nhanh nhẹn lên chút. Đầu tiên chọc chết ta, rồi mới moi tim có được không?

- Yên tâm, chắc chắn sẽ không để người nhìn thấy ruột của mình.

Dư Dững vừa bực mình vừa buồn cười, mím môi đồng ý.

Đám thị vệ ai cũng biết Trương Kim Xưng chắc chắn là hù dọa người khác, cho nên cũng không kéo Thang Tổ Vọng đi quá nhanh. Khó khăn lắm mới tới cửa quân trưởng, quả nhiên phía sau có tiếng nói của Nhị Đường Gia vọng lại:

- Đại Đường Gia xin bớt giận. Tiểu tử này mặc dù làm người không chân chính, nhưng dù sao cũng đã từng có công lập quốc cho chúng ta. Thật sự nếu như giết lão như vậy, cho thấy chúng ta không niệm tình xưa!

- Ủ!

Trương Kim Xưng vuốt vuốt cằm, kẻ xướng người họa với Đường Gia Tiết Tụng.

- Người nói cũng đúng, giết lão rồi, truyền ra ngoài, người bên ngoài không biết lão là một tên ngốc, ngược lại còn lại hồng danh tiếng của chúng ta. Đẩy lão lại đây cho ta, ta còn có lời muốn hỏi lão!

- Tuân mệnh!

Đám người Dư Dững hét lớn, kéo Thang Tổ Vọng sợ đến tê liệt vào trong quân trưởng. Trương Kim Xưng sai người ấn Thang Tổ Vọng ngồi vững trên ghế, sau đó cười gằn truy hỏi:

- Nói đi, ta cho người thêm một cơ hội. Vừa nhìn người là thấy không giống một người có thể đảm đương rồi, sao lại dám to gan đến đưa thư?

- Là... là Ngụy Trường Sử ép tiểu nhân tới!

Thang Tổ Vọng lấy tay lau nước mắt nước mũi, khóc nức nở mà nói:

- Tiểu nhân nói không đến, y ép tiểu nhân đến, còn nói đại nhân sẽ không giết ta, nói không chừng còn có thể cho tiểu nhân ít tiền thưởng! Đại Vương tha cho tiểu nhân lần này, tha cho tiểu nhân lần này! Lần sau, lần sau ta không dám nữa!

- Người còn muốn có lần sau sao?

Trương Kim Xưng cười hỏi.

- Chuyện này!

Thang Tổ Vọng lại lau nước mũi, miễn cưỡng trả lời:

- Ngụy Trường Sử nói, Ngụy Trường Sử nói chuyện lớn như vậy, chắc chắn hai bên phải thương lượng. Lần một không được thì lần hai, tóm lại có qua có lại, mua bán mới có thể tiếp tục thực hiện!

Một câu, khiến cho cả đám người cười vui vẻ! Hóa ra các quan lại Võ Dương quận đem câu kết lẫn nhau làm món đồ mua bán, cho nên mới phải một tên dở hơi đến. Nhưng xét từ góc độ nghiêm khắc, cách này cũng không có gì là không ổn. Mua bán sao? Cái mà các quan viên bán đi là sự tôn nghiêm, mua về là sự bình an. Cái mà đám Cự Lộc thu về là tiền bạc và lương thực, cái bán đi là lời hứa sẽ không xâm phạm. Rất công bằng, không ai phải chịu thiệt thòi!

Nghe thấy tiếng cười xung quanh, Thang Tổ Vọng cảm thấy an tâm một chút, vừa lau mồ hôi chảy ròng ròng như thác nước, vừa than thở:

- Dù sao, dù sao nếu như đại vương ăn thịt tiểu nhân, mua bán... mua bán này sẽ bị phá...

- Còn phải xem người có được việc hay không. Nếu không được việc, ta sẽ ăn tim gan người!

Trương Kim Xưng khoát tay áo, cười mà nói.

- Đại vương, đại vương muốn tiểu nhân làm gì?

Thang Tổ Vọng ngẩng đầu nhìn, vẻ mặt sợ hãi.

- Có mấy lời, ta nghĩ cần phải hỏi người cẩn thận.

Trương Kim Xưng thu lại nụ cười, tiếp tục hỏi:

- Người phải suy nghĩ kỹ rồi trả lời, tự mình tìm phiền phức, cũng đừng nói là ta không nói đạo lý!

- Ôi, ôi! Tiểu nhân nhất định, nhất định...

Thang Tổ Vọng gật đầu như giã gạo.

Trên thực tế, Trương Kim Xưng cũng không có mấy câu hỏi cần hỏi. Đa số tình hình của Võ Dương Quận, sớm đã được mật thám dưới trướng của lão báo cáo vô cùng rõ ràng. Còn một số chuyện tuyệt mật, lại không đến lượt tiểu quan như Thang Tổ Vọng biết. Vòng vo tam quốc hơn nửa canh giờ, chẳng qua chỉ được cái tác dụng kiểm chứng. Hỏi đến cuối cùng, xem ra thật sự không moi móc được vật gì đáng giá, Trương Kim Xưng cười, vươn vai một cái, hô to về phía quân trưởng:

- Người đâu...

- Đại vương tha mạng!

Thang Tổ Vọng lập tức sợ đến nỗi nhảy từ trên ghế ngã xuống đất, cúi người xuống, liên tục dập đầu.

- Ta không giết người!

Trương Kim Xưng khinh miệt bữu môi.

- Người đâu, dẫn lão đi nghỉ ngơi. Nhị Đường gia, người thay ta thưởng cho lão ít bạc, làm cho lão bớt sợ!

Nhị Đường Gia Tiết Tụng cười đứng dậy, nhận nén bạc đã chuẩn bị sẵn từ tay thân binh đứng sau lưng. Vừa đúng một thỏi lớn, đủ nặng năm lạng, trên mặt còn có chạm nổi của quan phủ. Nén bạc loại này, trên thị trường cực kì hiếm thấy, đưa đến hiệu cầm đồ, ít nhất cũng có thể đổi được tám nghìn miếng thịt ngon.

Thang Tổ Vọng nhìn thấy bạc, lập tức quên cả sợ hãi. Lão dày mặt, chấp tay hành lễ không ngớt:

- Tạ ơn Đại Đường Gia, tạ ơn Đại Đường Gia. Ngày sau nếu như có muốn truyền tin, tiểu nhân nhất định sẽ chủ động xin đi!

- Cút xuống đi!

Trương Kim Xưng đá không trúng một cái, cười mắng.

Đuổi người đưa tin đi, các vị đương gia bắt đầu mở thư của Ngụy Trưng, vừa cân nhắc tỉ mỉ nội dung trong thư, vừa thảo luận trả lời như thế nào. Đối với quận Võ Dương đã bị Vương Nhị Mao tiêu diệt một lần, đám người này đều không để trong lòng. Đặc biệt thấy Thang Tổ Vọng bị dọa đến nỗi bộ dạng giống như một con thỏ què, lại càng thêm vài phần khinh miệt.

- Quận Võ Dương cũng chẳng còn ai nữa rồi, không ngờ lại phải một tên rác rưởi như vậy đến đưa thư!

Bát Đường Gia Lữ Phương Nguyên khó có cơ hội thể hiện, đứng bên cạnh Ngũ Đường Gia Hách Lão Dao, cười ha hả bình luận.

- Chỉ sợ không phải đơn giản như vậy!

Nhị Đường Gia Tiết Tụng xưa nay cẩn thận, nghe thấy lời của Lữ Phương Nguyên, nghiêng đầu đồng ý. Mấy vị Đường Gia khác và Đường Chủ, Hương Chủ đều không hiểu ra làm sao, đều quay đầu về phía Tiết Tụng, chờ y giải thích thêm nữa. Nhị Đường Gia Tiết Tụng cười cười, khẽ giọng nhắc nhở:

- Các người chẳng lẽ không phát hiện ra sao? Tên họ Thang này mặc dù là rác rưởi, nhưng lại phải một tên rác rưởi có ích. Chúng ta có dọa nữa, cũng không moi móc được tin tức gì từ miệng lão. Chứ đối lại người khác, thứ nhất, chưa chắc đã dám miễn cưỡng đến đưa thư, thứ hai, nếu như biết nhiều, bị chúng ta thu phục, ngược lại còn gây bất lợi cho quận Võ Dương!

Đám người suy nghĩ một chút, đúng thật là có lý. Thang Tổ Vọng, đối với quận Võ Dương mà nói, chỉ là một quân cờ, đưa thư xong là vô dụng. Còn đối với Trương Đại Đường Gia xử lý lão như thế nào, Ngụy Trưng căn bản không cần bận tâm.

- Cũng phải, người nào làm việc của người nấy!

Trương Kim Xưng bấu môi, hậm hực nói.

- Ta từng nghe nói một chuyện cũ, nói người nào đó đi sứ nước nào đó. Quốc vương nước kia ghét bộ dạng của y khó coi, y nói người có ích thì đi sứ nước có ích, y vô dụng nhất...

Chuyện Yến Tử đi sứ nước Sở, từ miệng Trương Đại Đường Gia sẽ trở thành hương vị như thế. Các hào kiệt nghe vậy, đều tự giác đảo mắt nhìn nhau, thấp giọng thảo luận:

- Người họ Ngụy này cũng quá bẩn thỉu rồi! Chúng ta không thể bỏ qua hẳn!

- Chỉ sợ người họ Ngụy không có nhiều thành ý!

- Ý ban đầu là giống như lần trước Cửu Đường Gia đưa thư, đầu tiên là ổn định chúng ta, sau đó...

Có người nhớ đến chuyện xưa ngoài thành Quán Đào, cười ha hả chen vào.

Chỉ trong chốc lát, cả quân trưởng bỗng nhiên lặng ngắt như tờ. Ánh mắt của mọi người nhanh chóng hướng về người nói chuyện, quay đi quay lại, lại phát hiện Đường Chủ lớn nhỏ và đám Hương Chủ ngơ ngác nhìn nhau, đều nghiêng đầu về phía người khác, ai cũng làm bộ như chưa từng mở miệng nói gì.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (32)

V

ốn dĩ chỉ là một câu nói đùa, nhưng trong một trường hợp đặc biệt nào đó mà nói ra, lại rơi vào lỗ tai một người đặc biệt nào đó, liền thay đổi hoàn toàn hương vị.

Khoảng một năm rưỡi trước, quần hùng đầm Cự Lộc dấy binh tấn công huyện Quán Đào, thua thiệt lớn trong một kế sách tương tự. Bọn họ đầu tiên là bị Trình Danh Chấn dùng lời nói để ổn định lại, sau đó bị kị binh của Vương Thế Sung đánh lén, suýt chút nữa toàn quân bị tiêu diệt. Nếu như không phải ở thời khắc mấu chốt, Trình Danh Chấn hiển độc kế “quay đầu cắn ngược lại”, nói không chừng các vị Đường gia, Đường chủ, Hương chủ đang ngồi trước mặt, hơn một nửa đã phải bỏ mạng tại bờ phía đông Vận Hà.

Điều mà Lục Lâm đạo coi trọng chính là sau khi uống một chén rượu tụ nghĩa, những ân oán thị phi trước đây đều xóa bỏ. Nhưng lời này nói thì dễ làm thì khó. Huynh người trong Đầm Cự Lộc không thiếu những người phục sát đất Trình Danh Chấn, nhưng cũng không thiếu người năm đó bại trận dưới tay Trình Danh Chấn nên ghi hận trong lòng. Càng có mấy bộ hạ cũ của Bát Đường Gia Lưu Triệu An và Lục Đường Gia Hàn Kiến Hoàn, đều cho rằng sự xuất hiện của Trình Danh Chấn, mới dẫn đến trận đại họa sau này. Có thể nói, từ trước đến nay, trong tầng lớp trung thượng ở đầm Cự Lộc, có bao nhiêu người bái phục Trình Danh Chấn, thì cũng có bấy nhiêu người hận Trình Danh Chấn không bị thiên lôi đánh chết. Mà đạo này Trình Danh Chấn lại bận bịu luyện võ, không có thời gian đến trung quân nghị sự, một số tên có khứu giác nhạy bén, lại nghe ngóng được mùi vị của cơ hội!

- Ai, ai nói?

Tam Đường Gia Đỗ Ba Lạt tay đề chuỗi dao, ánh mắt nhìn một lượt vào cổ của đám người.

- Năm đó chúng ta đã từng thề độc những gì? Tên khốn kiếp nào lương tâm đã bị chó ăn rồi? Không có Tiểu Cửu, đến lượt các người ung dung tự tại ngồi ở đây sao?

Hàng loạt câu hỏi giống như mũi tên khiến cho các Đường chủ và Hương chủ không thể đáp lại. Ai cũng không chịu thừa nhận là mình vừa nói, bất luận là lúc đầu mục đích nói là thiện ý hay là ác ý, cũng đều không ai có gan to mà xuất đầu lộ diện. Đại Đường Gia Trương Kim Xương cũng nghiêm mặt, chau mày nhìn bốn phía, không chịu ngăn cản Đỗ Ba Lạt, cũng không chịu nói một câu hòa giải.

Thấy sắp liên quan đến tính mạng con người, Nhị Đường Gia Tiết Tụng không thể không bước ra, ôm lấy Đỗ Ba Lạt từ phía sau, thấp giọng khuyên giải:

- Lão Tam, đừng có so đo với bọn tiểu bối đó. Tiểu Cửu đã làm những gì, Đại Đường Gia, ta, người, Lão Ngũ, Lão Lục đều nhìn thấy. Chúng ta tuyệt đối không vì mấy lời của tiểu nhân mà có mắt như mù!

Đỗ Ba Lạt không thể không nể mặt Nhị Đường Gia Tiết Tụng, ở trong đầm Cự Lộc, có rất nhiều chuyện, không có sự giúp đỡ của Tiết Tụng, căn bản không thể làm.

- Có những người, ta thấy là sợ chỗ này của chúng ta yên bình quá!

Hung hăng mắng mấy câu, lão rút rao lên trời.

- Ba người nhà chúng ta, lòng trung thành với Đại Đường Gia ông trời có thể chứng giám. Tiểu Cửu Tử người ấy chỉ biết luyện binh, không biết tán

dóc. Nếu như ai muốn nói xuyên tạc, cứ đến phía ta, đừng có chọn tai họa dễ dàng hạ thủ!

- Lão Tam, người xem phải nói thế nào!

Trương Kim Xưng nghe thấy trong lòng không thoải mái, cuối cùng cũng mở miệng.

- Tiểu Cửu không phải là văn bối của một mình người. Càng không nói Lão Ngũ và Quyên Tử là thầy trò, ta, Lão Nhị, Lão Lục, có ai không coi hã là con cháu trong nhà? Xếp theo vị trí gọi hã một tiếng Cửu Người, theo thân phận, chúng ta đều coi hã là con cháu trong nhà!

Đỗ Ba Lạt tính tình cũng nóng nảy, sắc mặt đã tím xanh. Quay đầu lại, lão trịnh trọng thi lễ với Trương Kim Xưng:

- Có những lời này của đại ca, ta yên tâm rồi. Có những người, luôn làm đảo lộn cơ nghiệp của chúng ta mới thấy vui. Không có trộm nhà thì không có quý ngoài, đầm Cự Lộc chúng ta dựa vào một cái đầm nước lớn, triều đình dễ dàng công phá. Nhưng nếu ở bên trong có loạn trước, thì cũng rất khó nói!

- Ai nói không phải là đạo lý này?

Lục Đường Gia Tôn Đà Tử cũng tiến lên nói xen vào.

- Thấu tình đạt lý thì nhà và mọi sự đều hưng thịnh. Bây giờ đầm Cự Lộc chúng ta, Đại Đường Gia ở giữa trấn thủ, vẫn có Nhị Đường Gia, võ có Cửu Đường Gia. Lại có thêm mấy người bọn ta đồng tâm hiệp lực. Những ngày trước mắt sẽ càng ngày càng náo nhiệt. Chúng ta chuyện gì cũng phải nhìn đại cục, đừng có xem xét tiểu tiết trước đây. Ngày sau Đại Đường Gia xưng vương, các người những Tướng quân, Đại tướng quân lẽ nào còn phải động thủ với nhau mới được hay sao?

- Chắc là những người nói chuyện không để ý, bọn họ cũng không để trong lòng đâu!

Bát Đường Gia Lữ Phương Nguyên coi như một nửa là người ngoài, không tiện nói nhiều, chỉ âm thầm bên vực kẻ yếu Trình Danh Chấn.

- Lão Cửu là một người thật thà, không tranh danh, không màng lợi, một lòng luyện binh đánh giặc. Nếu như có người còn có ý cản chân hấn, vậy thì thật không ra sao cả!

Mấy Đường chủ, Hương Chủ có lương tri đều lần lượt phụ họa, đồng thanh khiển trách cái tên thù dật chuyện đã trốn mất tăm kia. Trương Kim Xưng để mặc cho bọn họ quở trách một hồi, đợi bọn chúng đã nguôi cơn giận dữ, mới dùng tay gõ gõ lên bàn, cười nói:

- Tốt, tốt lắm. Người vô dụng gây ra chuyện vô nghĩa! Về sau ai còn tái phạm, nhớ đừng có lôi ta vào. Nếu không, ta đang lo không có đồ nhắm rượu đây!

- Đúng, ai còn nhắc lại nữa thì nên giết!

Các trại chủ cũng đồng thanh phụ họa.

- Được rồi, được rồi! Tiếp theo chúng ta đến xem thư của Ngụy Trưng. Tên khốn kiếp nham hiểm này, giữa các hàng chữ đều châm lửa thổi gió!

Nhị Đường Gia Tiết Tụng thích làm người hòa giải, chờ đúng thời cơ, kéo câu chuyện về chủ đề chính.

Các Trại chủ và Đường Chủ đều cười đồng ý, quay đầu lại thưởng thức thư của Ngụy Trưng, mới phát hiện, trong thư không có chỗ nào mà không xuất hiện Trình Danh Chấn, giống như sợ mọi người không chú ý đến người này. Còn không ngừng ám chỉ người này là người ngoại tộc, xuất thân, bản lĩnh, tính cách đều hoàn toàn khác Trại Chủ bọn họ.

- Tên khốn kiếp này!

Trương Kim Xưng vò mạnh tờ giấy ném xuống bàn, chửi ầm lên. Lão không phải giận Ngụy Trưng âm thầm bày đặt, dù sao cũng là thổ phi một phương, một tên làm quan, rõ ràng đấu không lại, liền quay ra âm thầm đấu tranh, cũng không có gì là lạ. Điều mà lão giận là vừa nãy trong lòng bản thân giống như dầu, đun đến bốc khói.

Tổng cộng ba mươi mấy người có thể tham dự vào quyết sách, bất kể là ai nói lời không nên nói, chỉ cần lão hạ lệnh điều tra, nhất định có thể bắt được. Nhưng lão lại không hạ lệnh đó, không phải bởi vì không nghe thấy, mà bởi vì cố ý tha cho người gây họa.

Nếu như bị Ngụy Trưng lừa, bản thân lão thật sự trở thành thằng ngốc rồi. Nghĩ như vậy, Trương Kim Xưng rất hổ thẹn. Ngẩng cao đầu nhìn Đỗ Ba Lạt, cười nói:

- Tên họ Ngụy đó quá thâm hiểm, chẳng những phái tên rác rưởi đến đưa thư, còn thả độc trong thư. Cũng may Tiết Lão Nhị tỉnh táo, nhanh chóng nhận ra kế sách của y. Lão Tam, người nói xem, chúng ta trả lời thư của y thế nào? Là dẫn binh trực tiếp san bằng Võ Dương quận, hay là để tiền bạc lương thực tới tay trước, sau đó mới từ từ tính sổ?

- Đại Đường Gia quyết định đi, dù sao cũng không thể để cho y được lợi!

Đỗ Ba Lạt cười cười, vẻ mặt mệt mỏi. Là tâm phúc đi theo Trương Kim Xưng sớm nhất, ông tận mắt nhìn thấy cái chết của Tôn An Tổ, của Lưu Triệu An, còn có đám đồng bạn chết trong loạn lạc. Trong đó một phần là đúng người đúng tội, phần lớn khác, lại là...

Trương Kim Xưng và Đỗ Ba Lạt ngày xưa kết bọn ra biên giới buôn hàng, cũng coi là có giao tình cũ, hai bên đều hiểu nhau, thậm chí có thể đoán được sau nụ cười của đối phương ẩn chứa những gì. Lúc này thấy tinh thần

của Đỗ Ba Lạt không tốt, trong lòng cảm thấy không được tự nhiên, cười gượng, lão lớn tiếng nói:

- Ta thà rằng không cần tiền bạc lương thực, cũng không muốn tha cho y. Tục ngữ nói, không sợ bị kẻ trộm ăn trộm, chỉ sợ kẻ trộm nhớ kĩ. Trên trên dưới dưới quận Võ Dương kia đều là một lũ trộm...

- Theo ta thấy, chúng ta nên lấy hư đối hư với y, ứng phó lẫn nhau một thời gian!

Biết rõ lúc này không phải cơ hội mình nên nói, nhưng Ngũ Đường Gia Hách Lão Dao vẫn không thể nhịn nổi nói chen một câu.

- Cái tên Vệ Văn Thăng chó má kia đang đóng quân ở Lê Dương. Chúng ta vừa vào Võ Dương, chắc chắn sẽ dụ bọn chúng lại. Đến lúc đó một bên là tấn công thành, bên đầu kia còn phải phòng tránh y, hai bên đều phải bận rộn. Hơn nữa cũng sắp đến Tiết Mang Chủng rồi, tùy tiện xuất binh, làm hại đám dân chúng không trồng trọt được, năm sau lại phiền phức!

- Lão Ngũ nói rất đúng! Chúng ta bây giờ không còn như ngày trước, đánh trận phải suy nghĩ rất nhiều!

Nhị Đường Gia Tiết Tụng do dự một lát, tỏ vẻ ủng hộ Hách Lão Dao.

- Làm sao đối phó với quan phủ, chúng ta phải thương lượng mà làm. Nếu như thật sự phải đánh trận, còn phải gọi hai phu thê nhà Lão Cửu lại bàn bạc. Dù sao hai người bọn họ chủ yếu phụ trách luyện binh, có thể kéo đội ngũ ra ngoài hay không, cần phải nghe ý kiến của bọn họ!

Dựa theo kế hoạch phát triển của đầm Cự Lộc, mùa xuân năm nay Trương Kim Xưng vốn dĩ không có kế hoạch ra khỏi đầm. Lão sở dĩ án binh bất động không phải bởi vì thương dân chúng, không muốn phá hỏng vụ mùa, mà là vì tể đàn xưng vương sắp xong rồi, chỉ cần chọn ngày hoàng đạo, đầm Cự Lộc có thể thanh danh vang dội hơn nhiều so với trước kia.

Ngoài ra, bởi vì mùa đông năm ngoái Vương Nhị Mao to gan cướp sạch kho Lê Dương, mùa xuân năm nay đầm Cự Lộc rất nhẹ nhàng là có thể vượt qua thời kì giáp hạt. Thế nên miệng có đồ ăn, trong kho chất đầy, các huynh người cũng không phải vội vã đi cướp. Sau khi dựng thẳng Vương kỳ, cần tụ tập nhân khí, mặc dù không chú trọng “trộm cũng có đạo lý”, để có được may mắn, trong thời gian ngắn, Trương Kim Xưng cũng không muốn phải nhìn thấy máu.

Nhưng Ngụy Trưng tính kế đến đâu rồi, còn đề cập đến vấn đề đoàn kết nội bộ đầm Cự Lộc, bộ dạng nên tỏ vẻ, Trương Kim Xưng cũng không thể không làm.

- Nếu như Ngụy Trưng đã trêu chọc chúng ta trước, chúng ta cũng không thể để cho y được lợi. Lão Ngũ nói đúng, chúng ta đầu tiên cần phải lừa gạt y, khiến cho trên dưới quận Võ Dương đều không có sự phòng bị. Còn đối với đánh y hay không, ngày khác tìm Tiểu Cửu Tử nói vài câu chắc chắn. Dù sao mũi mâu của Ngụy Trưng chủ yếu hướng về người ấy, người ấy có quyền nói chuyện nhất. Hơn nữa, những lời mà Lão Nhị nói cũng có lý, chuyện đánh trận, chín Trại Chủ của chúng ta phải cùng thương lượng, không thể lúc thương lượng thiếu hai phu thê Tiểu Cửu Tử, lúc cần bỏ mạng lại đẩy hai người bọn họ lên trước!

Dứt lời, lão lại quay ánh mắt sang Đỗ Ba Lạt, cười đợi đối phương đáp lại. Đỗ Ba Lạt thấy Trương Kim Xưng đã nói đến nước này rồi, cũng không làm ra vẻ nữa. Ông cười, thấp giọng nói:

- Tiểu Cửu và Quyên Tử đều là tiểu bối, xông lên phía trước là chuyện nên làm. Câu cuối cùng của Đại Đường Gia là đúng đắn, chuyện quan trọng, vẫn là chín vị Trại Chủ cùng nhau thương lượng sau đó đưa ra quyết định ổn thỏa.

- Cứ quyết định như vậy đi! Chuyện hôm nay bỏ qua, sau này đừng nhắc đến nữa!

Trương Kim Xung cuối cùng cũng kết thúc nỗi phiền phức trong lòng, cảm giác mệt mỏi không nói ra nổi. Lão biết nguyên nhân hôm nay mình tâm trạng không tốt, cũng hiểu được lòng trung thành của hai phu thê Trình Danh Chấn với mình, càng biết rõ rất nhiều lời trong lá thư của Trình Danh Chấn, đều là châm ngòi ly gián, căn bản không thể coi là sự thật. Mặc dù có thể ý tứ trong lời nói ngoài lời nói, khiến người ta cuối cùng cũng khó mà quên.

- Chúc Quận huyện, dễ như trở bàn tay. Đợi một thời gian, phong hầu phong tướng cũng không thành vấn đề.

Hiền tài như vậy, sao lại là hạng người sống dưới trướng người khác?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (33)

C

àng suy xét càng thấp thỏm bất an, Trương Kim Xưng kết thúc hội nghị một cách qua loa, quay về hậu trại. Trong một thời gian ngắn nên dùng người thế nào, mục tiêu sau này thế nào, cùng với đầm Cự Lộc rốt cục nên phát triển thế nào, đủ kiểu quy hoạch, đều là linh cảm mà lão tìm được từ câu chuyện thời Hán mà năm ngoái Liễu Nhi phu nhân kể. Bây giờ gặp vấn đề khiến người ta khó nghĩ, Trương Kim Xưng rất muốn biết Hán Cao Tổ Lưu Bang được mình coi là tiền bối cùng nghề, rốt cuộc đối mặt như thế nào?

Lúc này Liễu Nhi được sắp xếp ở nhà ngang gần phía tay sau trại, trước cửa trồng rất nhiều trúc, có vẻ như vô cùng yên tĩnh. Từ sau khi mùa đông năm ngoái chém Phùng Hiếu Từ, thuận đường từ trong thành Phũ Dương làm ra hai nhà thiên kim quyền quý, Trương Kim Xưng rất ít khi đến phòng của Liễu Nhi ngủ. Thứ nhất là bởi vì tuổi tác của Liễu Nhi dù sao cũng hơn tân phu nhân mười mấy tuổi, dù có thù mị thướt tha thế nào, cũng không thể bì được, chân tay cũng không được trắng mịn như tân phu nhân. Thứ hai là vì Liễu Nhi đã từng luyện tập qua ở những nơi trăng hoa, cử chỉ hành vi đều có thể khống chế một cách tốt đẹp. Mới đầu lúc ở cùng nhau khiến cho Trương Kim Xưng mê say, thời gian dài rồi lại cảm thấy giả, cảm thấy tất cả phản ứng của nàng đều là giả bộ, bất luận làm thế nào cũng không thể có được cảm giác chinh phục như lão có được ở tân phu nhân. Thứ ba, Trương Kim Xưng sắp phải lập vương rồi, phu nhân của vương sẽ là mẫu nghi thiên hạ, phải quốc sắc thiên hương, Liễu Nhi đã bị mua đi bán lại nhiều lần mà trèo lên vị trí ấy, nhất định sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.

Trương Kim Xưng lòng tự trọng rất lớn, tuyệt đối không cho phép mình bị cười nhạo. Nhưng đưa một vị tân nương lên vị, lão lại cảm thấy vô cùng có

lỗi với Liễu Nhi. Dù sao sự phát triển lớn mạnh của đầm Cự Lộc hai năm qua không thể thiếu mưu kế mà Liễu Nhi bày ra giúp lão. Cho nên lão dứt khoát mắt không thấy lòng không buồn, dùng cách cố gắng giảm thời gian chung sống với Liễu Nhi để giảm những bứt rứt trong lòng mình.

Nhưng những chuyện phiền não lúc này, không có Liễu Nhi cũng không thể chia sẻ. Hai tân nương mới nạp mặc dù thân phận cao quý, ăn mặc đều chau chuốt tỉ mỉ, nhưng lại chưa trải qua nhiều sự đời, càng không thông minh được như Liễu Nhi, có thể dùng câu chuyện cực kì đơn giản để nói rõ một đạo lí.

Đối diện với sân mà tân nương tử sống, nơi mà Liễu Nhi ở vô cùng vắng vẻ. Ngoại trừ trúc mọc thành bụi và mấy hoa hạnh mọc thành cọng ra, gần như không có gì điểm xuyết, khiến cho người ta trong khoảnh khắc giống như từ thành thị đi vào nơi u cốc, ngăn cách con người với thế giới bên ngoài, đến ánh mặt trời trên đỉnh đầu cũng trở nên lạnh như băng.

- Nơi này âm u quá, cần phải dọn dẹp cho cẩn thận, đem mấy đồ dùng gia đình đến đây mới được!

Trong lòng vừa nghĩ làm thế nào báo đáp Liễu Nhi, lão tiện tay đẩy cổng. Mấy ả tiểu nha đầu bình thường đi theo nàng đột nhiên nhìn thấy Đại Đường Gia, sợ tới mức nhảy lên như chim tước. Bưng trà đưa nước, lau bàn lau ghế, bận rộn đến choáng váng đầu óc.

- Phu nhân đâu?

Trương Kim Xưng không thích bộ dạng kinh sợ của bọn tiểu nha đầu, cau mày hỏi.

Các tì nữ bị hỏi đến ngây người, đầu tiên là nhìn nhau chăm chú, đẩy nhau hồi lâu mới có một tiểu nha hoàn có vẻ hơi lớn tuổi buông trà nóng, ngoan ngoãn đáp lại:

- Bẩm Đại Vương, phu nhân đi ra thao trường rồi. Đại vương dùng trà trước, nô tỳ lập tức đi đón phu nhân về!

Trương Kim Xưng tâm trạng vốn dĩ không được tốt, nghe thấy đám tì nữ trả lời, cảm thấy trong cổ họng nghẹn ứ. Lão hung hăng trừng trừng nhìn bọn họ, thấp giọng chất vấn?

- Thao trường, nàng đến thao trường làm cái gì? Ngày nào cũng đi sao?

- Bẩm, bẩm Đại Vương! Phu nhân, phu nhân... thỉnh thoảng... thỉnh thoảng mới đi!

Nha hoàn bưng trà Yến Tử nghe thấy giọng nói của Trương Kim Xưng có vẻ không vui, sợ đến mức lắp ba lắp bắp:

- Đại vương... đại vương... dùng trà trước đi, tui nô tì đi đón!

- Đi một mình sao?

Trương Kim Xưng đột nhiên cười, hé ra đầy miệng răng vàng.

- Vâng! Phu nhân không muốn để chúng nô tì đi theo!

Tiểu nha đầu Yến Tử cắn môi dưới, kiên trì trả lời. Mỗi ngày đều nghe nói Trương Kim Xưng hung hăng, hôm nay rốt cục đã nhìn thấy người thật. Chỉ nghe thấy tiếng hít thở, đã sợ đến hồn bay phách lạc, đâu còn có thể cân nhắc tí mĩ từng câu nói.

Không cần hỏi, đám dê tiện này nhất định bởi vì thấy mình thường không đến chỗ Liễu Nhi, nên cố ý chậm trễ. Trong nháy mắt, Trương Kim Xưng liền đoán ra phía sau câu chuyện còn có chân tướng. Không khỏi vừa tức giận vừa mắc cỡ, cầm lấy chén trà, quăng thật mạnh xuống đất.

- Phu nhân không cho các người đi theo, hay là các người cố tình lười biếng? Một lũ chỉ biết ăn không biết làm việc! Nhờ may nàng cần người

bưng trà rót nước, chẳng lẽ đến cùi cũng phải đi nhặt sao?

- Đại vương tha mạng!

Mấy tên tiểu nha đầu vốn dĩ chưa từng nhìn thấy Trương Kim Xưng tức giận, nhất thời sợ đến mức chân tay mềm nhũn, quỳ trên mặt đất cuống quýt dập đầu.

- Là phu nhân, phu nhân không cho tui nô tì theo. Phu nhân chê tui nô tì ngu ngốc, vụng về!

- Ngu ngốc, ngu ngốc đến nỗi nên mở bụng ra, xuyên hai cái lỗ vào tim!

Bị tiếng khóc lóc của đám tiểu nô tì làm cho cảm thấy phiền phức, Trương Kim Xưng nổi giận đùng đùng mắng. Mắng xong rồi, lại cảm thấy nhàm chán, lão trừng mắt nhìn bốn phía, tựa như một tên ác lang, định tự tìm một tên mập mạp trong đám cừu.

Bọn tiểu nha đầu bị ánh mắt như đao của lão bức bách, sợ tới mức khóc không thành tiếng, lấy tay che miệng, quỳ trên mặt đất gạt nước mắt. Khóc thút thít không thành tiếng càng khiến lão buồn phiền, Trương Kim Xưng dậm chân, lại nắm lấy chén trà trên bàn ném xuống mặt đất!

- Cút hết cho ta, tìm vùng nước nhảy xuống dìm chết mình đi, đừng để ta nhìn thấy các người nữa!

Trong phút chốc, bên tai lão liền im lặng. Các tì nữ loạng choạng chạy ra cửa, vừa khóc, vừa cử Yến Tử đi truyền tin cho Liễu Nhi. Mới đi đến nửa đường đã thấy bóng dáng Liễu Nhi. Tiểu nha đầu Yến Tử không dám giấu diếm, khóc sụt sùi mà đem chuyện Trương Kim Xưng đến tìm, đám người vì trả lời không thỏa đáng nên đã giận dữ bảo lại cho nàng. Liễu Thị cũng có một quãng thời gian không gặp Trương Kim Xưng rồi, trong lòng có chút chua xót, nghe nha hoàn khóc lóc kể lẽ sau, cười cười, thấp giọng nói:

- Không sao đâu, bảo bọn họ nên làm gì thì làm nấy. Tất cả đã có ta, trời có sập xuống cũng không sập đến đầu các người!

- Nhưng... nhưng sắc mặt của Đại Đường Gia, sắc mặt của Đại Đường Gia tái mét!

Tiểu nha đầu Yến Tử lại chớp chớp ánh mắt mong nước, thấp giọng nhắc nhở.

- Ông ta là người như vậy đấy, đừng để ý đến ông ấy!

Liễu Nhi cười nhún vai, không để ý đến lời ả nói.

Ngoài miệng tuy rằng nói nhẹ nhàng, trong sâu thẳm nội tâm nàng cũng có chút sợ hãi. Trên đường về ven hồ nước nàng sửa soạn lại dung nhan, lau sạch mồ hôi trên mặt, vuốt lại tóc tai, chỉnh tề lại quần áo, rồi mới bước nhẹ nhàng vào trong phòng của mình.

Đang là đầu xuân, tiết trời còn lạnh, trời hanh vật khô. Trương Kim Xưng đập chén trà, lại đuổi tì nữ, khát đến nổi cổ họng sắp bốc khói. Đang lúc băn khoăn xem trong phòng còn có đồ gì có thể đập để hạ cơn giận không thì nhìn thấy Liễu Nhi xô cửa bước vào. Lão lập tức tìm được thùng trút giận, vội vàng bước đến, chỉ vào mặt nàng mà quát:

- Một ngày không ra ngoài thì buồn bực đến mức sùng có phải không? Cái tường này cũng đã thấp quá rồi, giữ không nổi hai cái chân của nàng!

- Đại Đường Gia nói gì vậy!

Liễu Nhi bị chửi đến sùng sốt, nước mắt ngay lập tức tuôn ra.

- Không phải Đại Đường Gia bảo tiếp xúc nhiều với Quyên Tử hay sao? Còn nói phát hiện ra điều gì không ổn lập tức quay về báo cáo với

Ngài! Tại sao hai tháng nay Đại Đường Gia không qua bên cửa thiếp, quên người ta rồi không tính, những lời đã nói chẳng lẽ cũng quên hết hay sao?

- À... ừ!

Nhìn thấy khoe mắt Liễu Nhi nước mắt tuôn như mưa, ngọn lửa giận dữ cao vạn trượng trong lòng Trương Kim Xưng lập tức bị thiêu thành tro bụi. Thông qua phương hướng hành động Liễu Nhi nắm giữ Đỗ Quyên, tiến tới giám sát Trình Danh Chấn có bỏ đi hay không. Đây là lệnh mà lão đã đưa ra hồi mùa xuân năm ngoái lúc Trình Danh Chấn vừa mới luyện binh. Sau này Trình Danh Chấn lại lập công cho đầm Cự Lộc, đã dùng vô số đầu người để chứng minh lòng trung thành của hắn. Trương Kim Xưng không còn lo lắng hắn không cáo mà biệt nữa, đã quên mất sự sắp xếp ban đầu của mình.

Theo lý mà nói, hành động của Liễu Nhi đúng thật không đáng bị chỉ trích. Nàng và Đỗ Quyên tình nghĩa như một sợi chỉ, một bên gắn với Trương Kim Xưng, bên kia gắn với Trình Danh Chấn. Mùa hè năm ngoái, rất nhiều lời mà Trình Danh Chấn không muốn nói đều thông qua sợi chỉ này mà truyền đi. Để cho đối phương phục vụ cho mình tốt hơn, Trương Kim Xưng cũng âm thầm làm rất nhiều việc, gạt đi những mâu thuẫn trước mắt, giải quyết những khó khăn mà Trình Danh Chấn sắp gặp phải.

Nhưng hôm nay, sợi dây chỉ đã lâu không sử dụng, lại khiến cho Trương Kim Xưng cảm thấy vô cùng khó chịu. Lão không có lý do gì mà giận dữ với Liễu Nhi, cũng không muốn thừa nhận những lời chỉ trích của mình có gì không thỏa đáng. Chắp tay sau lưng đi vài bước, lão cười gằn nói:

- Ta từng nói để cho nàng tiếp xúc nhiều một chút với Quyên Tử. Nhưng nàng cũng không thể cả ngày bám lấy hai người bọn họ! Nàng xem chỗ này của nàng đã biến thành bộ dạng thế nào rồi, bọn nha đầu đứa nào đứa này lười quét dọn, trong phòng lạnh lẽo, đến chút hơi người cũng không có!

- Nam thuộc dương, nữ thuộc âm. Đại Đường Gia đến đây thường xuyên hơn chút, chỗ này tự nhiên sẽ có hơi người!

Liễu Nhi lấy tay dụi dụi mắt, yếu ớt đáp lại.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (34)

T

a...

Trương Kim Xưng trong lòng mềm nhũn, nghẹn ứ không nói được lời nào. Lão muốn giải thích là mình vì công việc bận bịu, cho nên lâu lâu không tới chỗ nàng. Nhưng lời nói dối này rõ ràng là gượng gạo quá. Trại sau của đầm Cự Lộc tổng cộng to bằng cái bàn tay, nhà của phu nhân cũ và phu nhân mới chỉ cách nhau có mấy chục bước. Lão ngày nào cũng đi đi về về mấy lần, căn bản không thoát khỏi ánh mắt nữ nhân.

- Thiếp thân biết Đại Đường Gia bận!

Lau khô nước mắt, vẻ mặt Liễu Nhi trở nên dịu dàng.

- Nam nhân mà, phải có chí thiên hạ mới đúng. Là thiếp không tốt, không nên có lòng vọng tưởng. Chỉ mong sau khi Đại Đường Gia đánh xong thiên hạ, thỉnh thoảng cũng có thể đến chỗ thiếp ngồi một chút, càng trông mong càng hoang mang, càng hoang mang càng trống rỗng...

Không có một câu nào là trách móc, nhưng so với trách móc còn khiến Trương Kim Xưng khó chống đỡ hơn. Lão vươn tay ra, một tay ôm lấy nữ nhân vào lòng, lắp bắp, nhẹ nhàng an ủi:

- Nàng đừng nói nữa, đừng nói nữa. Là ta gần đây sơ sót, tháng này, tháng này đảm bảo sẽ đến đây nhiều hơn, đến đây nhiều lên là được chứ gì!

- Cũng chẳng có gì là sơ sót cả, là thiếp thích yên tĩnh!

Liễu Nhi ngo ngoáy một cái, không giãy giụa, vì thế mà ngoan ngoãn để Trương Kim Xưng ôm lấy mình.

- Ở đây yên tĩnh, lòng người cũng dễ tĩnh lặng...

Chỉ nói một nửa lời, giọng nói của nàng dần dần hạ xuống, ánh mắt chậm rãi nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Người nàng chờ mong là Trương Kim Xưng? Nàng không muốn nói cho mình đáp án. Ngoài cửa sổ, xuân lại đến, mấy cành hoa hạnh nở sớm đã nở đỏ rực.

Trương Kim Xưng vốn dĩ không phải là người tinh ý, căn bản không chú ý tới nữ nhi trong lòng mình đã hồn bay phách lạc. Ôm bả vai của Liễu Nhi một lát, cuối cùng không chịu được, cúi đầu bên tai nàng giải thích:

- Bây giờ ta gặp phải một chuyện...

- Ngài đợi một chút!

Cơ thể Liễu Nhi đột nhiên cứng nhắc, sau đó cười đẩy Trương Kim Xưng ra.

- Để thiếp dọn mảnh sứ vỡ trên mặt đất đã, sau đó hâm lại trà cho Ngài!

Vừa nói, nàng không đợi Trương Kim Xưng đồng ý, đi thẳng tới ngoài cửa gọi bọn người hầu. Mấy ả tử nữ đang run sợ đứng ngoài cửa, nghe thấy mệnh lệnh của chủ nhân, thở phào một hơi, vội vã chạy vào, thu dọn phòng một cách sạch sẽ.

Có Liễu Nhi bên cạnh, Trương Kim Xưng bất giác cảm thấy choáng váng đầu óc. Lão giống như một nam chủ nhân ngồi nghiêm chỉnh, lạnh lẽo nhìn Liễu Nhi và các tì nữ bận rộn. Ở bên phu nhân mới, hai tì muội chưa bao giờ làm những chuyện vặt vãnh ti tiện như vậy. Có lúc hai nàng sẽ giải câu

đố, chọi cỏ, bắt lật, cho dù thỉnh thoảng cũng có động đến nữ công, thì cũng tỉ mỉ điêu khắc cả tháng cũng không ra thành phẩm.

Họ là những người sinh ra từ gia đình giàu có, từ nhỏ đã được chiều chuộng, không giống như Liễu Nhi, cũng không cần biết là sạch sẽ hay dơ bẩn, đều vui vẻ tự mình làm. Nhưng có những lúc, Trương Kim Xưng lại cảm thấy cảm giác được Liễu Nhi tự làm cho mình lại thân thiết hơn, giống như người vợ đã mất của lão ở quê, không chịu ngồi yên, lúc nào cũng tìm cho mình việc để làm.

Bận rộn một lát, căn phòng bị Trương Kim Xưng làm cho bề bộn cuối cùng cũng trở nên chỉnh tề. Bọn thị nữ dâng trà, bày sẵn điểm tâm, cúi người lui ra. Liễu Nhi đầu tiên hầu hạ Trương Kim Xưng ăn một chút, bản thân cũng nhấm nháp một chút, sau đó bưng tách trà nóng lệch qua bên giường, lặng lẽ chờ Trương Kim Xưng kể chuyện.

- Thật ra, thật ra cũng không coi là chuyện gì quan trọng!

Có lẽ là vì trong bụng có tâm sự, nhìn thấy bộ dạng lười nhác của Liễu Nhi, nôi lòng của Trương Kim Xưng đột nhiên lại yên định lại, lão cười, thấp giọng nói.

- Ngài nói cho thiếp nghe đi! Cho dù thiếp thật sự không thể giúp đỡ, thì cũng có thể học thêm kiến thức!

Liễu Nhi hai mắt giống như mỉm cười, hỏi với bộ dạng giống như làm nũng.

- Ha ha, ha ha, thật ra cũng không phải là chuyện gì lớn!

Trương Kim Xưng lại cười vài tiếng, do dự không biết mình có nên hỏi hay không.

- Cái đó, cái đó, hôm nay ta đột nhiên nhớ ra chuyện nàng đã từng nói với ta, sau đó có chút buồn bực. Sau đó, sau đó liền đến đây, thật ra chủ yếu là do nhiều ngày chưa đến, muốn nói mấy câu với nàng.

Những điều này đương nhiên không phải những điều Trương Kim Xưng thật sự muốn nói, Liễu Nhi trong lòng sáng lên, nét mặt lại càng lộ ra vẻ vui sướng.

- Đây là nhà của ngài, đương nhiên lúc nào ngài cũng có thể đến! Ngài tựa một lát đi, thiếp xoa bóp lưng cho ngài!

Dứt lời, buông chén trà, đẩy Trương Kim Xưng ngã xuống giường, cầm một cái quyền mĩ nhân, đập thật chậm nhẹ nhàng lên lưng của Trương Kim Xưng. Đây là điều mà Trương Kim Xưng lâu lắm chưa được hưởng thụ, Trương Kim Xưng lập tức thoải mái đến nỗi mũi xì bong bóng. Vừa ngân nga, vừa nói một cách đứt quãng:

- Ủ ừ, đúng rồi, đúng rồi! Con người, sợ nhất là tuổi cao. Tuổi cao thì không có bệnh xương cốt cũng đau. Ta nói cho nàng, hôm nay ta đột nhiên nghĩ đến chuyện này. Lưu Bang, Lưu Bang ấy, chính là Lưu Bang không biết đánh trận, chỉ biết dùng người.

- Gia nói đi, thiếp thân xin nghe. Lưu Bang làm sao, Ngài lại nhìn được người nào làm được Tiêu Hà cho ngài sao?

Đây chính là điểm mạnh của Liễu Nhi, thường không khiến cho người khác cô đơn. Trương Kim Xưng thở dài một cái, tiếp tục nói:

- Không phải nàng đã từng nói với ta sao? Người tên Lưu Bang cùng lắm cũng chỉ có thể dẫn một trăm ngàn binh, còn toàn thua trận. Nhưng dưới tay hắn có Hàn Tín có thể dẫn binh, hơn nữa còn liên tục chiến thắng!

Chuyện xưa của Lưu Bang và Hàn Tín, Liễu Nhi đúng là đã từng kể cho Trương Kim Xưng. Đó là lúc mà nàng vừa mới được Trương Kim Xưng

nap vào hậu cung, để củng cố địa vị của mình nên đã có hành động to gan. Chủ yếu là để cho Trương Kim Xưng cảm thấy mình có ích, không vì lâu ngày mà cảm thấy nhàm chán. Nhưng bây giờ giữa hai người đã rất lâu không nói chuyện rồi, đến bản thân Liễu Nhi cũng cảm thấy có chút xa lạ.

- Ta nghĩ, ừ, đúng vậy!

Trương Kim Xưng nằm xoài ra giường, không nhìn thấy sự thay đổi trong ánh mắt của Liễu Nhi. Ngừng một lát, lão lại tiếp tục nói:

- Ta nghĩ, nếu tiểu tử Hàn Tín kia có thể đánh như vậy, sao lại có thể một mực đi theo Lưu Bang như vậy? Hẳn tùy tiện dẫn một đội quân ra, sau này không phải giang sơn sẽ là của hắn sao?

Liễu Nhi nghe vậy ngẩn người, sức lực trên tay trong chớp mắt mất đi chừng mực. Cũng may Trương Kim Xưng da thịt dày, đã từng trải qua đánh nhau, nên không cảm thấy đau, ngược lại lại là hưởng thụ.

- Đúng rồi, mạnh vào, mạnh thêm chút nữa. Hai ngày nay có mưa, ta cảm thấy đau lưng...

- A!

Liễu Nhi thu hồi lại tâm tư đã bay lơ lửng, tiếp tục mạnh tay hơn, để tránh bị Trương Kim Xưng cảm nhận được sự hoang mang của mình. Lưu Bang không giỏi binh tướng, duy chỉ giỏi dụng tướng, đây là sách cổ ghi lại, Hàn Tín chính miệng nói với Lưu Bang. Nhưng vấn đề hôm nay, chắc chắn không thể chỉ dùng lời nói của Hàn Tín để trả lời. Những điều Trương Kim Xưng hỏi tuyệt đối không phải là Lưu Bang Hàn Tín, Liễu Nhi nhận thức được rằng, người nam nhân trên giường này sinh nghi kị với Trình Danh Chấn, cho nên mới định theo cổ nhân tìm lời giải đáp.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (35)

N

ăm đó Lưu Bang làm sao trấn áp Hàn Tín? Nàng có biết không?

Trương Kim Xương đợi hồi lâu không thấy trả lời, bất giác có chút lo lắng.

- Tên Tiêu, Tiêu Hà, còn có, có Trương Lương, đều có bản lĩnh hơn Lưu Bang. Bọn họ sao không tạo phản? Nàng có biết không?

Đám người Tiêu Hà tại sao không tạo phản? Liễu Nhi chỉ liếc qua mấy trang sử sách thì làm sao biết được đáp án thật sự. Nhưng tâm tư của nàng chuyển biến rất nhanh, trầm ngâm một chút, đã nghĩ được lí do thoái thác.

- Đại Đường gia hỏi cái này à, nhắc đến cũng thấy thú vị. Theo như trong truyền thuyết kể lại, thì chính bởi Lưu Bang không có bản lĩnh, cho nên mọi người mới khăng khăng bảo vệ hắn. Bản lĩnh của Hạng Vũ kia thật ra đứng đầu thiên hạ, cuối cùng cũng chỉ là cây đổ bầy khỉ tan.

- Đây là đạo lí gì?

Trương Kim Xương bị làm cho hồ đồ hoàn toàn, lật người lên, chau mày.

Liễu Nhi không muốn đối diện với lão, dịu dàng lật ngược người lão lại, vừa tiếp tục đấm lưng cho lão, vừa trả lời:

- Thật ra thiếp chỉ nghe người ta nói qua, Ngài cũng chỉ nên coi là một câu chuyện thôi, đừng coi là thật. Lưu Bang không có bản lĩnh, cho nên biết tôn kính những người có bản lĩnh, Tiêu Hà, Hàn Tín bọn họ dễ dàng ngẩng đầu từ sau lưng Lưu Bang, có công lao cũng dễ dàng được ban thưởng! Nhưng Hạng Vũ lại không như thế, dù có bản lĩnh giỏi nữa cũng không thể giỏi

hơn Hạng Vương, dù có lẫn lộn thế nào cũng không được trọng dụng. cho nên đám người đó tính toán một chút, cảm thấy đi theo Lưu Bang còn dễ dàng có tiền đồ hơn.

Giải thích chiến tranh Hán Sở như vậy, Liễu Nhi đúng là nhà sử gia đứng đầu. Trương Kim Xương nghe thấy vậy không hề chớp mắt, đối chiếu với tình huống trước mắt của chính mình một lát, cười nói:

- Nàng nói đúng, nếu đổi lại là ta, ta cũng không đi theo Hạng Vũ. Bất luận là lập bao nhiêu công trạng cũng đều là của Bá Vương, bất luận là cống hiến thế nào, cũng không được một lời ân huệ!

- Tuy rằng con người Lưu Bang không có bản lĩnh, nhưng lại có một ưu điểm, đó là không thích đổ kị!

Gỗ mạnh Trương Kim Xương hai cái, Liễu Nhi tiếp tục tận tình khuyên bảo:

- Hẳn biết rằng Hàn Tín mạnh hơn mình, cho nên chuyện đánh giặc, Hàn Tín nói gì hẳn nghe nấy, chẳng những muốn được cái gì được cái nấy, hơn nữa bất kể ai nói lời gièm pha cũng không chịu nghe! Năm đó giang sơn còn chưa sụp đổ, hẳn đã phong cho Hàn Tín cả Tam Tề, nay là Hà Nam Hà Bắc!

- Gã họ Lưu đó thật là có khí phách!

Trương Kim Xương nghe đến mê mẩn, không kìm nổi tán thưởng. Dù người thì không nghi ngờ người, thưởng phạt phân minh, lão vẫn luôn hi vọng mình có thể làm được như thế. Nhưng thật sự làm được như thế, lại khó hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng.

- Đúng vậy, nếu không người ta làm sao có thể lập nên triều Hán!

Liễu Nhi dừng tay, thở dốc một lát, chậm rãi tổng kết. Đã từng có một thời gian ngắn, chính nàng cũng đã từng hi vọng chính mình gặp được anh hùng.

Mặc dù là bị cướp đến, nhưng cũng còn tốt hơn là đi theo lão huyện lệnh Quán Đào già hom hem kia. Cho nên nàng toàn tâm toàn ý trợ giúp người nam nhân đang ở trên giường này bày mưu tính kế. Mặc dù thỉnh thoảng ánh mắt có hướng ra ngoài, cũng ép mình phải hồi tâm, nhận lệnh.

Chỉ có nữ nhân đơn thuần như Quyên Tử, mới thích hợp với kiểu nam nhân như Tiểu Cửu. Còn vận mệnh của mình, Liễu Nhi biết, nên đi theo một tên nam nhân vẫn đục như chính bản thân mình vậy. Nhưng cũng không ai ngờ được, tên dơ bẩn nằm trên giường này mới được nâng lên, lập tức đã có ý khác. Nữ nhi gia đình giàu có, danh môn khuê tú, rốt cuộc có ý vị như thế nào, ai cũng nghĩ nàng không biết sao? Người ta sắp xưng vương rồi, cần phải tìm một nữ tử đài hoàng tài năng. Hoa liễu tàn trong Đầm, không xứng với địa vị của Vương Gia, cũng bôi nhọ thân phận của tất cả hào kiệt đầm Cự Lộc.

- Sau đó thì sao, Lưu Bang tại sao lật mặt Hàn Tín?

Trương Kim Xương thoải mái trở mình, gối lên cánh tay mà hỏi.

- Không phải nàng nói sau này vẫn là Lưu Bang giết Hàn Tín sao? Còn có cái gì, cái gì không thấy trời, không thấy đất ấy...

- Đó là sau khi hắn chiếm được giang sơn!

Liễu Nhi cười cười, khóe miệng lộ ra vài phần chua xót.

- Sau khi chiếm được giang sơn, Hàn Tín liền vô dụng. Những lời Lưu Bang đã nói đều có thể không tính nữa rồi. Bây giờ nghĩ, kì thật Lưu Bang không phải là người có tâm, mà là người có tính nhẫn nhịn!

- ừ!

Trương Kim Xương đảo mắt, có chút hiểu được. Liễu Nhi lại nghĩ tới tình cảnh của mình, trong lòng đau khổ, trong lời nói cũng có nỗi thê lương.

- Lúc trước hắn từng thề, nếu như muốn giết Hàn Tín, trừ phi bầu trời không có mặt trời, dưới chân không có đất, trong thân thể không có máu. Kết quả tìm giếng nước cạn đáy lại, dùng dây thừng thắt cổ, lời thề nào cũng giải quyết xong! Nam nhân mà, muốn lật mặt, đều sẽ có cách!

Những thứ này đều là truyền thuyết dân gian. LB từng thề độc: nếu như muốn giết công thần, nhất định phải thỏa mãn ba điều kiện: không trời, không đất, không máu. Lời thề có chặt chẽ đến mấy cũng có sơ hở, chỉ cần tìm hiểu kỹ càng.

Trương Kim Xung nghe được thấy ngạc nhiên, lông mày chau lại thành chữ Xuyên (川). Lão biết Liễu Nhi đang giận mình, quở trách mình đã bỏ quên tất cả những lời hứa sâu đậm thuở trước. Cười xấu hổ, lão thấp giọng nói:

- Cái này không, cái này không phải là sau khi chiếm được thiên hạ? Nàng yên tâm đi, cả đời này của ta...

Vừa muốn thề, lại nghĩ đến những lời Liễu Nhi nói vừa nãy, nam nhân muốn phá lời thề, cách nào cũng có thể nghĩ ra được. Lão lắc lắc đầu, tiếp tục nói:

- Thôi đi, không nói nữa. Dù sao ta cũng sẽ xứng đáng với nàng!

- Đại vương nói nặng lời rồi, là thiếp ngu ngốc, không biết tự thỏa mãn!

Liễu Nhi cười, lau lau nước mắt, cố gắng bộc lộ sự dịu dàng và giỏi giang của mình.

- Đại Vương nhớ được những chuyện Lưu Bang làm trước khi đoạt thiên hạ là được. Tiểu Cữu và Quyên Tử đều là người tốt, thiếp vẫn luôn theo dõi, nhưng cũng không tìm ra được sơ hở gì hết.

Nàng cũng là tâm thần bất loạn, cho nên chưa suy xét cảm xúc của Trương Kim Xưng đã đi trực tiếp vào đề chính. Bị người khác đoán trúng tâm sự, Trương Kim Xưng có vẻ nhin không nổi, ngồi dậy, thấp giọng nói:

- Ai nói ta nghi Tiểu Cửu. Nàng chớ đoán mò. Nữ nhân, chỉ thích đoán mò. Nhớ kĩ, những lời hôm nay tuyệt đối không thể để lọt ra bên ngoài, nếu không, đừng trách ta khách khí.

- Đại vương yên tâm. Thiếp thân tuy rằng ngu ngốc, bên đó là người ngoài, vẫn còn biết rõ ràng!

Liễu Nhi đầu tiên là ngây ra một lúc, sau đó lộ ra nụ cười nhạt trên gương mặt. Nàng hôm nay coi như đã thấy rõ Trương Kim Xưng là người như thế nào rồi, thất vọng đến cực điểm, ngược lại lại cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm.

Trương Kim Xưng nửa tin nửa ngờ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Liễu Nhi, ý đồ muốn tìm ra một chút sơ hở. Nhìn một hồi lâu, ngoại trừ nụ cười ra, không phát hiện ra được điều gì. Đuối lý, lão nhảy xuống giường, vừa uống nước trà đang nóng, vừa nhỏ giọng:

- Ta biết rằng trong lòng nàng đang oán giận, nhưng nàng cũng không thể hoàn toàn trách ta. Thối đời là như vậy, ta còn có thể làm gì khác? Còn nữa, hai người Tiểu Cửu, nàng tiếp tục dò la tin tức. Cũng chẳng phải là vì điều gì khác, hẳn có lời không muốn nói, tìm mọi cách báo cho ta kịp thời.

- Thiếp thân hiểu!

Liễu Nhi ngồi xổm thi lễ giống như nô tì.

- Đi xuống chuẩn bị chút gì ăn đi, hôm nay ta muốn qua đêm với nàng!

Trương Kim Xưng không biết là mình nên tức giận hay là vui mừng, hất tay đuổi Liễu Nhi ra. Lão muốn một mình ngồi lặng lẽ một lát, nghĩ tới chuyện cũ của Lưu Bang và Hàn Tín, cũng nghĩ tới sau này sắp xếp cho Liễu Nhi

như thế nào. Mặc dù không thể lập nàng làm chính thất, nhưng cũng không thể bạc đãi nàng. Dù sao vị trí của nàng không ai có thể thay thế, tính cách cũng tốt.

Nghĩ tới những chuyện bát nháo đó, lại nghĩ tới hai người Trình Danh Chấn và Đỗ Quyên. Đã một thời gian rất lâu, Liễu Nhi không báo cáo tình hình của hai người họ cho lão. Tuy rằng những báo cáo trước đây cũng không có tác dụng lắm, nhưng cũng còn khiến người ta yên tâm hơn là không nghe thấy bất cứ “bí mật” gì.

Nữ nhân này không phải từ sáng đến tối ở bên đó sao? Trong giây lát, Trương Kim Xưng trong lòng cảm thấy chua xót. Trong chuyện xưa của Lưu Bang không chỉ có Hàn Tín. Lão nhớ rõ còn có người tên Trần Bình, Liễu Nhi đã từng nói qua với mình...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (36)

Đ

êm nay, Trương Kim Xưng dốc toàn bộ sức lực, Liễu Nhi cũng uốn mình theo, uyển chuyển hầu hạ. Sau khi mọi chuyện kết thúc, lão nằm sóng vai ở trên giường, lắng lắng nghe tiếng thở dốc của nhau.

- Tiểu yêu tinh, đêm nay ta ăn no nàng chưa?

Nghỉ trong chốc lát, Trương Kim Xưng đột nhiên nghiêng mình, dùng ngón cái và ngón trỏ nâng cằm Liễu Nhi lên, hỏi.

Đây là những lời đùa mà ngày xưa khi bọn họ ở bên nhau thường hay nói. Tuy rằng có vẻ hơi khinh bạc, nhưng lại mơ hồ ẩn chứa sự ấm áp. Còn nàng cũng hé mở đôi môi kiều diễm ướm át như ngày xưa, thở dốc mà đáp lại:

- Gia tự mình biết rồi, lại còn phải hỏi?

Trương Kim Xưng hóa ra là biết. Lão biết mình vẫn còn rất rắn chắc, còn chưa được coi là già. Về điểm này, gần đây lão đã chứng minh vô số lần trên người của hai chị em Hoa Tỉ Muội. Nhưng hôm nay lão lại đột nhiên mất tự tin, lại cảm thấy câu trả lời của Liễu Nhi không đủ thẳng thắn, không đủ rõ ràng. Nhưng sự tự tôn của nam nhân lại khiến lão không thể tìm câu trả lời triệt để, vì thế cố gắng tập trung tinh thần, thử hưng phấn một lần nữa trong thời gian ngắn như luyện võ, khiến cho Liễu Nhi thật sự, triệt để xin tha. Đáng tiếc chưa đợi cơ thể điều chỉnh đúng vị trí, mí mắt đã nặng trĩu, sau đó không thể ngăn được đã rơi vào mộng đẹp.

Sáng hôm sau, hai người thức dậy rất muộn. Trương Kim Xưng ăn qua loa chút điểm tâm, không hề nhắc đến câu chuyện hôm qua nữa, một mình đến

trung quân xử lí công vụ. Liễu Nhi vốn muốn dặn dò vài câu, nhưng lời nói đến miệng, đột nhiên mất đi hứng thú. Nàng cười cười, quay người trở về phòng, lặng lẽ trang điểm.

Trong gương là một gương mặt xinh đẹp, ẩn chút xuân ý, giống như hải đường sau mưa. Nhưng nhìn xuyên qua tấm gương loang lổ, Liễu Nhi lại thấy phong trần không cách nào rửa sạch.

Nữ nhân, từng tuổi từng tuổi một, đóa hải đường sau gió táp mưa sa mặc dù nở đẹp thế nào đi chăng nữa, cũng không thể tranh giành xuân sắc với những nụ hoa chớm nở. Bọn họ có thể nắm chắc, chỉ có thể là những kí ức lúc tức giận. Mà vẻ yêu kiều lúc nàng tức giận, người nên nhìn căn bản không có cơ hội nhìn.

- Phu nhân hôm nay sao vậy? Hình như không vui?

Bọn nha hoàn lúc vào phòng, nhìn thấy Liễu Nhi trang điểm nửa ngày vẫn chưa ra khỏi phòng, sợ tới mức nhanh nhanh chóng chóng lui ra ngoài, xì xầm bàn tán. Nếu là ngày thường, Liễu Nhi phu nhân sớm đã vội vàng chạy đến sân đấu võ xem náo nhiệt rồi, căn bản sẽ không ở nhà một mình đối mặt với nỗi cô đơn.

- Không có việc gì thì đừng lăm miệng!

Tiểu nha đầu Yến Tử lớn tuổi nhất, “kiến thức” cũng rộng nhất, sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn quát lớn.

- Nên làm gì thì làm đi, phu nhân mệt mỏi, muốn nghỉ một lát cũng cần xin phép các người hay sao?

Các nha hoàn lè lưỡi, tản ra. Các ả đều đang rất trẻ, trên người vẫn còn nét ngây thơ và hồ đồ của những cô gái trẻ. Trương Kim Xưng hôm qua giận Liễu Nhi thiếu sự quản giáo với các ả. Liễu Nhi trong lòng lại rõ ràng, là chính nàng cố ý dung túng cho các nàng hồ đồ. Một mặt là để bù lại những

tiếc nuôi trong lòng nàng. Mặt khác, nàng không thích bên cạnh mình có quá nhiều người thông minh.

Trong mắt của những người thông minh, những kẻ ngu ngốc và kẻ dễ bị lừa trên thế giới này nhiều lắm. Cho nên bọn họ không kiêu ngạo gì mà sử dụng sự thông minh của chính mình. Thí dụ như trượng phu trước của Liễu Nhi là Lâm Huyện lệnh, chính là chết trong tay kẻ thông minh. Nỗi sợ hãi như vậy, Liễu Nhi không muốn mình phải trải qua một lần nữa. Nhưng là một người tinh táo, nàng lại không có cách nào thoát khỏi cục diện càng ngày càng sâu. Giống như một căn phòng bí mật không có lỗ thông khí, biết rõ ràng cứ tiếp tục như vậy bản thân mình sớm muộn cũng sẽ bị ngột ngạt đến chết, nhưng lại không có khả năng đào một lỗ thủng trên tường chạy trốn, thậm chí ngay cả sức lực để đào một khe thông khí nhỏ cũng không có. Cảm giác ngồi chờ chết như vậy còn không bằng một người chìm sâu trong giấc ngủ, ít nhất bọn họ cũng là chết trong mộng.

Phía sau vọng lại tiếng bước chân sột soạt, tiểu nha đầu Yến Tử đi trước, lặng yên vuốt ve bả vai của nàng. Hôm qua phu nhân đã chịu sự giận dữ của Đại Đường Gia thay cho bọn họ, ả vô cùng cảm kích, cho nên dùng phương thức biểu đạt này để bày tỏ biết ơn. Liễu Nhi biết rõ đám người hầu này nghĩ gì, vỗ vỗ tay của ả, cười nói:

- Không cần như vậy, ta không cảm thấy mệt chút nào. Mấy người Tiểu Hồng đâu rồi, ngày thường lúi lo không ngừng, hôm nay sao lại im miệng hết cả rồi?

- Mấy đứa ra ngoài hái mầm cỏ lau rồi, nói là đêm nay cho Đại Vương và phu nhân nếm thử chút tươi mới.

Yến Tử dừng lại một chút, thấp giọng đáp lại. Là đặc sản của vùng sông nước, mùa xuân mầm cỏ lau sẽ trở thành một món trên bàn ăn của mọi người. Trên có mấy vị trại chủ, dưới đến mấy tên lâu la, đều coi món này là cực phẩm quý và lạ. Những thứ này thích hợp làm thời gian thức ăn vô

cùng ngăn, với người động tác chậm, thường không chỉ có thể hái những cái mà người khác hái thừa, mà là hái được một rổ đầy rế già về, cũng tốn tâm tư nửa ngày.

Trong phòng bếp của Liễu Nhi đương nhiên không thiếu mấy giỏ mầm lau. Bất kể là còn được sùng ái hay không, dù gì nàng cũng là một trong những trạ chu rphu nhân, tất cả ăn mặc đều được cung cấp đầy đủ. Cái gọi là đi nhặt mầm lau cho phu nhân nếm đồ tươi của đám nha hoàn chẳng qua chỉ là một cái cố đi du xuân. Trong lòng Liễu Thị như một tấm gương sáng, ngoài miệng cũng không chọc phá, cười hiền, tiếp tục nói:

- Thế sao muội không đi cùng đi? Bên ngoài khí hậu tốt, đừng có ở trong viện mãi như thế!

- Đại đương gia, Đại Đương Gia hôm qua nói, bên cạnh phu nhân không thể thiếu người hầu hạ!

Yến Tử khẽ cắn môi, thật thà nói.

Cơn giận dữ của Trương Kim Xưng ngày hôm qua rất đáng sợ, không ai dám động chạm đến lão. Còn đi theo bên cạnh Liễu Nhi, chắc chắn là an toàn hơn bên ngoài. Là a hoàn lớn tuổi nhất, Yến Tử rất biết cách chọn cho mình một nơi tránh gió.

- Muội rất nghe lời!

Liễu Nhi cười bất đắc dĩ, thấp giọng quở trách. Nàng không thích cái đuôi nhỏ sau lưng, như vậy sẽ mất rất nhiều tự do và hứng thú. Nhưng nguyên nhân không tiện nói ra kia, căn bản chỉ là một ý nghĩ, không thể lộ ra ngoài sáng, cũng không thể chia sẻ với bất kì ai.

Yến Tím đúng là sợ bị đuổi đi, cung kính thi lễ, thấp giọng đáp lại:

- Không riêng gì Đại Đường Gia trách cứ, bên cạnh phu nhân đúng là cần có người hầu hạ. Nếu không các phu nhân khác ra ngoài đều có người hầu kẻ hạ, phu nhân còn tới sớm hơn bọn họ, cũng đối xử với hạ nhân tốt hơn bọn họ, vậy mà nhìn cứ như không có ai hầu hạ vậy!

- Vậy thì muội cứ đi theo đi!

Liễu Nhi quay người lại, kéo thật mạnh tiểu nha đầu.

- Có quyền hay không không thể nhìn vẻ bề ngoài. Hai cây hạnh trong vườn nở thật đẹp, còn có thể gào to được mấy ngày?

- Phu nhân nói rất đúng!

Tiểu nha đầu Yến Tử nghe cái thì hiểu cái thì không, chớp chớp con ngươi đáp lại.

Nói chuyện với kiểu người chưa trải qua bao nhiêu sóng gió cuộc đời như tiểu nha đầu này quả thực là như đàn gảy tai trâu. Liễu Nhi ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy thật nhàm chán. Lắc đầu cười, thấp giọng ra lệnh:

- Được rồi, sớm muộn gì muội cũng sẽ hiểu. Đi thôi, chúng ta ra ngoài đi dạo một lát, tránh ở trong phòng mãi buồn phiền đến phát sợ!

Đây là chuyện mà tiểu nha đầu Yến Tử hi vọng nhất, cho nên vội vàng đồng ý đi chuẩn bị. Một lát sau, hai chủ tớ đã chuẩn bị sẵn sàng, xách theo một giỏ mâm cỏ lau, đi về phía sâu bên trong đầm.

Thời gian gần đây không có chiến sự, các nam nhân có thể ở nhà giúp đỡ, nữ nhân được thoát khỏi việc đồng áng bận rộn, đi khắp nơi tìm rau xanh cải thiện bữa ăn. Do vậy, khắp nơi ven hồ đều là tiếng cười, khiến cho cả đầm đều bừng bừng sức sống. Nhiều người như vậy đều làm cùng một việc, nên thu hoạch phân theo đầu người cũng khó tránh khỏi ít đi. May mà mục

đích của hai người Liễu Nhi và Yến Tử không phải là mằm cỏ lau, mà là đem giỏ trúc theo, vừa đi vừa nói chuyện phiếm.

- Nhà muội ở đâu?

Thích nghe ngóng chuyện riêng tư là bản tính của nữ nhi, cho dù là khôn khéo như Liễu Nhi cũng không ngoại lệ.

- Nam Hòa!

Yến Tử nhếch nhếch miệng, nói ra một địa danh với vẻ không hề muốn.

Đó là một huyện nhỏ cách đầm Cự Lộc vô cùng gần, có một đường sông có thể trực tiếp đi vào trong Đầm. Trước lúc Trình Danh Chấn đi vào trong đầm, đám người Trương Kim Xưng vẫn chưa có nhận thức thỏ ăn cỏ gần hang. Giao thông tiện lợi đồng nghĩa với các Lục Lâm hào kiệt sớm tối đều có thể đến, những gia đình giàu có sớm đã chạy hết, còn lại những người không có tiền không có thể lực đành phải ở lại để mặc cho số phận.

- Muội cũng là bị cướp đến đây sao? Chẳng trách nhát gan như vậy!

Cảm thấy thân phận tương đồng, Liễu Nhi không kìm nổi dừng lại, vuốt vuốt tóc tiểu nha đầu, an ủi.

Tiểu nha đầu trả lời lại ngoài dự liệu của nàng. Yến Tử chỉ nhếch môi dưới, cười gượng nói:

- Không phải! Cha mẹ muội mất sớm, trong nhà chỉ còn một ca ca. Huynh ấy chịu không nổi cuộc sống, liền đem muội đến đầm nương tựa Đại Đường Gia. Sau đó huynh ấy chết trận ở vùng Hồ Ly. Nhị Đường Gia sợ muội không ai chăm sóc sẽ đói chết, cho nên mới để ta làm nha đầu ở sau trại!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (37)

T

rận chiến ở Vũng Hồ Ly là trận chiến đấu kinh điển mà Trình Danh Chấn sau khi đến đầm Cự Lộc đánh. Nhờ vào dịp này, mà hần và Vương Nhị Mao mới hoàn toàn đứng vững gót chân ở trong đầm. Liễu Nhi biết rõ tất cả những chi tiết trong cuộc chiến đấu, càng hiểu được tầm quan trọng của trận chiến đấu này đối với đầm Cự Lộc, thở dài, thấp giọng nói:

- Vậy cũng khó cho muội rồi! Tuổi nhỏ như vậy đã phải chịu khổ như vậy rồi. Sống ở hậu trại có quen không? Bình thường có ai ức hiếp không?

- Không!

Yến Tử cắn cắn môi, lúng túng tiếp lời. Khó được nữ chủ nhân quan tâm một lần, nàng hơi khó thích ứng, càng không dám tùy tiện nói chuyện với người khác, để tránh gây họa cho chính mình.

- Thật là không có?

Liễu Nhi là người khôn khéo, trong chớp mắt khi nghe thấy câu trả lời đã đoán ra được điều gì đó. Lại giơ tay vuốt mấy sợi tóc rối trên trán Yến Tử, khẽ an ủi:

- Còn là một cô nương xinh đẹp nữa kia, chẳng trách có người vẫn mong nhớ. Thật ra, nữ nhân bình thường vẫn tốt hơn. Giống như hoa Mã Liên vậy, càng xinh đẹp, rễ lại càng đắng (đắng cũng có nghĩa là khổ)!

Yến Tử khẽ nghiêng mặt, cố gắng tránh cho hai đôi mắt không chạm nhau:

- Không khổ, không khổ! Phu nhân trước nay không lấy muội ra trút giận, chúng muội không hề cảm thấy khổ!

Liễu Nhi cắn chặt răng, khẽ cười gượng:

- Thôi bỏ đi! Hôm nào ta nói với Đại Đường gia một tiếng, ai còn tùy tiện chạy vào Hậu trại, sẽ đánh cho gãy chân!

Lúc này, Yến Tử càng hoang mang, kéo ống tay áo của nàng, nước mắt lưng tròng khẩn cầu:

- Phu nhân, phu nhân đừng! Phu nhân đừng lo cho nô tì, là nô tì mệnh khổ, không trách người khác...

- Ai mà to gan như vậy? Còn dám đến phòng ta tạo phản? Muội nói với ta, ta đòi công bằng cho muội!

Thấy tiểu nha đầu sợ tới mức nước mắt lưng tròng, Liễu Nhi trong lòng tức giận, vén ống tay áo lên, làm bộ oán hận!

- Đừng, phu nhân đừng. Đại Đường Gia đang sủng ái hân...

- Đồ đáng chết!

Liễu Nhi biết mình đoán trúng rồi, không khỏi mặt như sương lạnh.

- Hân cho rằng Đại Đường Gia sủng ái, là có thể ức hiếp lên đầu người khác sao? Muội không phải sợ, xem ta xử lý hân thế nào?

Dưới sự phẫn nộ, lời nói của nàng không khỏi to tiếng. Các nữ nhân đào rau đại ở gần đó nghe thấy, đều sợ đến nỗi ai nấy cúi gằm mặt xuống. Tiểu nha đầu Yến Tử mặt lại càng đỏ ửng, gần như quỳ xuống, đau khổ cầu xin:

- Phu nhân, phu nhân đừng! Phu nhân đừng giận. Hân là hướng về muội, không phải hướng về phu nhân!

Các nữ nhân đào rau dại giả bộ như không nhìn thấy không nghe thấy, đều cố tình lảng tránh. Liễu Nhi ở trong trại có địa vị gì, mọi người đều biết rõ. Còn người nam nhân cả gan đùa giỡn tì nữ bên cạnh Liễu Nhi, trong đầm Cự Lộc lại càng có uy thế. Không cần đoán mọi người cũng biết, đó là chuyện tốt mà một trong hai nghĩa tử mà Trương Kim Xương mới nhận làm ra.

Dựa theo mức độ quen biết của Liễu Nhi với quần hùng trong trại, nàng có thể đoán được chính xác người to gan lớn mật kia là ai. Nguyên Danh Trương Bưu xuất thân từ dưới trướng Hách Lão Dao, mặc dù là người thô thiển, nhưng lại biết tiến biết lui. Còn Nguyên Danh Chu Lễ Hồ, Trương Hồ đã từng làm nha huyệt ở Quán Đào, lại là một tên ác quỷ. Người này năm đó chẳng qua chỉ là thân nha dịch, lại to gan liếc mắt đưa tình với tì nữ trong nha môn. Bây giờ báai người có thể lực làm cha nuôi, thiết nghĩ càng không biết thế nào là sợ.

Còn Trương Kim Xương sở dĩ vội vàng nhận hai nghĩa tử, cũng tuyệt đối không phải là để bù đắp sự nuối tiếc tình thân. Rất nhiều tướng sĩ trong quân tinh nhuệ đều đến từ đội ngũ Hương Dũng của huyện Quán Đào, bình thường qua lại gần gũi với Trình Danh Chấn, cũng được dựa dẫm làm bờ vai, chỉ có mấy người Vương Nhị Mao, Đoàn Thanh, Chu Lễ Hồ. Ngộ nhờ Chu Lễ Hồ nhận cha nuôi xong thay đổi tâm tính, phía sau Trình Danh Chấn chẳng khác nào bị đặt trên một con dao, bất cứ lúc nào cũng có thể đâm vào trái tim hắn.

Nghĩ đến đây, mặc dù không phải vì Yến Tử mà xuất đầu lộ diện, trong mắt Liễu Nhi cũng không thể tha cho Chu Lễ Hồ. Chỉ là làm thế nào nhắc nhở Trình Danh Chấn phòng bị, chốc lát nàng còn chưa có chủ ý. Do dự một lát, nàng cười nói:

- Được rồi, được rồi! Ta không chấp nhặt với hắn, muội cũng đừng sợ hãi. Sau này muội cứ ở bên cạnh ta, hắn có to gan lớn mật nữa, cũng không dám

động tay động chân trước mặt ta!

- Vâng!

Yến Tử căn căn môi, thấp giọng đáp lại, trong ánh mắt ngập đầy niềm cảm kích.

Sau khi nói hết mọi chuyện, hai chủ tớ thoải mái đứng lên. Vừa nhặt mằm lau vừa nói chuyện trong nhà, không ngờ đã từ hậu trại đi đến tiền trại. Vòng qua Hồ Vịnh, là chỗ luyện binh của Trình Danh Chấn rồi. Cỏ lau mới vẫn chưa mọc lên, cho nên từ xa xa có thể nhìn thấy tinh kì phấp phới, đao thương lóe sáng.

Dù sao vẫn là một tiểu cô nương, ánh mắt của Yến Tím lập tức bị thu hút bởi sự náo nhiệt phía xa xa. Đứng lặng ở bên hồ, vênh tai nghe các chiến sĩ hò hét, Liễu Nhi thấy bộ dạng chưa từng nhìn thấy thế sự của ả, cảm thấy vô cùng thú vị, cười, khẽ nói:

- Muốn xem thì tiến lại gần mà xem, có ta ở đây, không ai dám làm gì muội đâu!

- Phu nhân...

Tiểu nha đầu có chút do dự, không biết sàn đấu võ không phải là nơi mình nên đến. Nhưng nghĩ đến phu nhân hầu như ngày nào cũng đi một vòng quanh đấu trường, ánh mắt lập tức lóe sáng. Vì thế nhảy nhót đi trước Liễu Nhi, cố gắng tiến lại gần thật nhanh nơi náo nhiệt kia.

Doanh Nhuệ Sĩ giờ phút này, bất kể là quy mô hay là trang bị, đều mạnh hơn rất nhiều so với doanh tinh nhuệ mùa xuân năm ngoái. Thắng lợi theo nhau đến, không chỉ đem khiến cho đầm Cự Lộc cướp được vật tư quân bị hiếm có, mà còn khiến cho tâm lí của già trẻ trong đầm được củng cố, không còn cảm thấy đứng trước mặt quan quân như là tội đồ chịu chết nữa. Với hoàn cảnh này, các doanh sĩ của Trình Danh Chấn một lần nữa điều

chỉnh lại quân đội, lão binh tân binh trộn lẫn vào nhau tổ hợp thành năm quân, tiền, hậu, tả, hữu, trung. Mỗi quân có khoảng tám nghìn người, phía dưới còn phân nhỏ thành đoàn Trường Bình, đoàn Cự Thuần, đoàn Phác Dao, đoàn Cung Tiễn, đoàn Truy Trọng vân vân. Gần như dập khuôn nguyên xi kết cấu của binh lính Đại Tùy, chỉ có điều dựa theo tình hình thực tế của đầm thì phải điều chỉnh nhỏ lại một chút.

Các sĩ tốt từng bước được chính quy hóa, khiến cho năng lực tự bảo vệ của đầm Cự Lộc được tăng cường một cách đáng kể, đồng thời cũng khiến cho quân vụ phức tạp hơn rất nhiều. Thời gian gần đây Trình Danh Chấn rất ít đến hậu trại tham gia nghị sự, một phần nguyên nhân là không muốn tỏa sáng trước mặt Trương Kim Xưng, tránh làm phiền lòng lão. Nguyên nhân lớn hơn chính là không tìm đâu ra thời gian để nghe mấy lời nhảm nhí.

Chẳng trách hần bận tối mắt tối mũi, mấy vạn đại quân, người thật sự hiểu được trận pháp, gần như chỉ có Lão ca của hần. Mỗi một Đô Úy, Giáo Úy đều cần hần nắm tay dạy, hơn nữa còn chưa chắc tất cả những người này đều có thể học nhanh. Còn Đô Úy, người được chọn làm chức Giáo Úy, quyền quyết sách còn nằm trong tay Trương Kim Xưng và mọi người. Có những người rõ ràng không có năng khiếu lãnh binh, nghĩ đến sự cân bằng thể lực các phương trong đầm và thể diện của các trại chủ, Trình Danh Chấn vẫn phải miễn cưỡng khoan nhượng cho bọn họ.

Vẫn may bây giờ thời gian khó khăn nhất cũng đã qua, tất cả đã đi vào quỹ đạo. Đặc biệt là những sĩ tốt thông thường, bây giờ đã hoàn toàn có thể phân biệt rõ ràng trái phải trên dưới, tiếng chiêng tiếng trống, chỉ cần các quan quân các bộ có thể làm tròn bốn phận, cả quân trận mặc dù bị tập kích bất ngờ, cũng có thể cơ bản duy trì hoạt động bình thường.

Theo yêu cầu của Trương Kim Xưng, Nhuệ sĩ doanh sau trận ác chiến mùa đông năm ngoái, đã tiến hành khuếch trương lên nhiều lần. Để khuếch trương hết mức có thể ảnh hưởng của lực chiến đấu và lực ngưng tụ, lúc này mỗi đội binh tốt đều là tân binh và lão binh trộn lẫn mà thành. Mỗi buổi

chiều, lão binh dẫn tân binh đi tập luyện, nâng cao kỹ thuật thông thường về phối hợp trận hình và đánh trận ép sát. Còn buổi sáng là lúc tinh thần con người tràn trề nhất, dưới sự chỉ huy của Trình Danh Chấn, tiến hành tập luyện mô phỏng. Thông qua sự đối kháng ở mức độ mạnh nhất định, để nâng cao nhận thức trực quan của tướng lĩnh và binh sĩ với chiến trận.

Một khi có huynh đệ bị thương trong huấn luyện, hoặc là vì không chịu nổi huấn luyện mà ngắt xiu, thì sẽ do các nữ binh trong Cẩm Tự Doanh dưới trướng Đỗ Quyên xử lí. Để nâng cao tính tích cực trong việc huấn luyện của các huynh đệ, Đỗ Quyên còn đặc biệt chọn ra một đám hoạt náo viên đứng ở xung quanh thao trường xem chiến. Danh thì là trợ giúp hò hét, trên thực tế lại có tác dụng giám sát. Trong ánh mắt nóng rực của các thiếu nữ, bất cứ một nam nhân muốn giữ thể diện nào cũng không muốn lười biếng. Mỗi lần tràng vỗ tay của các nữ binh vang lên, các nam binh trai tráng lại xốc lại tinh thần, hận không thể đem toàn bộ bản lĩnh của bản thân phô bày ra.

Ngoại trừ có nhiệm vụ dẫn dắt các nữ binh đảm nhận giám sát và cứu hộ ra, nếu như có ai quan sát tỉ mỉ, sẽ phát hiện ra trong doanh Cẩm Tự dưới trướng Đỗ Quyên, bất luận là được chọn vào quân tinh nhuệ hay là chưa đủ tiêu chuẩn, đa số quan quân cấp thấp đều được đứng vào đội ngũ người xem. Mỗi một chi tiết luyện tập của Trình Danh Chấn đều bị bọn họ nhìn cẩn thận, nhớ kĩ. Về phần bọn họ tại sao lại làm như vậy, là có người bày mưu hay là chủ động tham gia, nguyên nhân trong đó, tất nhiên là không thể nói cho người ngoài biết được!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (38)

H

ình bóng của người mà hầu như ngày nào cũng phải xuất hiện đột nhiên không thấy xuất hiện, trong lòng Đỗ Quyên cảm thấy hơi buồn bực. Quay đầu lại nhìn Liễu Nhi và Yến Tử, hai chủ tớ đang mang theo rổ khoai thai đi tới, nàng vội vạng giơ hai tay ra nghênh đón.

- Muội còn đang bận việc, đừng làm lỡ chính sự!

Thường lui tới phụng mệnh nhưng chưa bao giờ cảm thấy căng thẳng, nhưng hôm nay Liễu Nhi lại cảm thấy có chút bối rối, khoát tay, cười nói.

- Không có gì đâu, có người thay muội nhìn rồi, sao có thể để tỷ tỷ đứng đây một mình!

Đỗ Quyên không hề nhìn thấy sự khác biệt trong sắc mặt của Liễu Nhi, vẫn nhận lấy một cốc nước lạnh từ tay nữ binh như thường, vừa nói chuyện, vừa uống một ngụm thật lớn.

Nhìn thấy bộ dạng không biết trời đất của Đỗ Quyên, Liễu Nhi lập tức trở lại bình thường, bước nhanh hai bước, nắm lấy bên cạnh bát, thấp giọng trách mắng:

- Trời mới ảm lên một chút, đừng có uống như vậy không tốt cho bụng đâu!

Hô hơn nửa buổi chiều, Đỗ Quyên sớm đã khát khô cả cổ họng rồi, sao có thể dễ dàng từ bỏ, vừa cướp chén nước về, vừa thở hắt hắt giải thích:

- Không sao, không sao, bọn họ ngày nào cũng uống có thấy bụng ai bị sao đâu?

Luận về khí lực, cho dù là ba Liễu Thị cộng lại cũng không bằng một Đỗ Quyên, giật lại mấy lần đều không được, nàng đành hậm hực buông tay, tức giận quở trách:

- Sắp làm mẹ rồi, sao có thể không quan tâm gì đến bản thân thế chứ! Một khi khí lạnh tích tụ trong lòng miệng, tỉ xem nửa đời sau của muội khó chịu thế nào!

- Vẫn còn sớm mà!

Đỗ Quyên uống no nước lạnh, đưa bát cho người hầu, thuận thế đưa tay vỗ cái bụng phẳng lì của mình:

- Không nhanh như vậy đâu, mới sống cùng nhau có mấy ngày mà!

- Trước mặt nhiều người như vậy cũng không biết mắc cỡ!

Liễu Nhi trợn mắt, trách mắng như một người mẹ hiền.

- Không phải là không có người ngoài sao?

Đỗ Quyên mặt dày đáp lại.

Hai tỷ muội xưa nay nói đùa đã quen, không ai để trong lòng. Các nữ binh cũng biết phu nhân Đại Đường Gia và phu nhân Cửu Đường gia là chỗ thân tình, lúc ở cùng nhau có rất nhiều chuyện để nói riêng với nhau, cho nên cũng không đến gần. Chỉ có điều nha hoàn Yến Tử lần đầu nhìn thấy cảnh tượng như vậy, lại cảm thấy sợ hãi, lại vừa vui vẻ, hai chân căn bản không biết nên đứng bên nào. Hai con mắt long lanh cũng nhìn hết bên này qua bên nọ.

- Chỗ này không cần muội hầu hạ, đến phía trước kia xem đi!

Liễu Nhi biết cô bé này có tật xấu là thích nơi náo nhiệt, cướp chiếc giỏ lại, cười ra lệnh.

- Vậy, vậy phu nhân..

Yến Tử lúc này mới dần dần định thần lại, nhìn Liễu Thị, lại nhìn đội ngũ đang đi tới đi lui trên thao trường, không biết mình có nên đi hay không.

- Bảo muội đi thì muội đi! Đừng có lạc đi đâu mất là được!

Đỗ Quyên không quen với bộ dạng rụt rè của người khác, tiến lên phía trước vỗ vỗ trán ả mấy cái, cười mệnh lệnh.

Tiểu nha đầu bị vỗ trán, đứng đờ người, chợt hiểu đây là tỏ ý thân thiện, xấu hổ đáp lễ, thấp giọng nói:

- Vậy, vậy, tạ ơn phu nhân, tạ ơn Thất đường gia!

Dứt lời, giống như một con nai bị hoảng sợ bỏ chạy, nhảy nhót mà chui vào trong đám nữ binh. Liễu Nhi nhìn bóng dáng từ phía sau của ả lắc đầu, cười cười, thấp giọng quở trách với Đỗ Quyên:

- Bình thường đều lui lủi trong nhà, khó có thể được tự do ra ngoài thế này. Những đứa trẻ này...

Nhìn từ cách ăn mặc, Đỗ Quyên đã đoán được thân phận của Yến Tử. Nàng tiếp lời Liễu Nhi cười ha ha đáp:

- Còn không phải là tí tí chiều chuộng quá hay sao, muội phải nói, có thể đi theo tí tí là phúc phận của bọn họ rồi!

- Nha đầu này hôm nay miệng bôi mật hay sao!

Liễu Nhi quay đầu lại, trợn mắt.

Hai tí muội cười hì hì, cười nói những chuyện nhảm nhí của những nữ nhân, thời gian cũng trôi thật nhanh. Cảm thấy mới có một chút thời gian, thế mà tập luyện mô phỏng buổi sáng đã tuyên bố kết thúc. Các lâu la mệt bở hơi tai nghe thấy lệnh giải tán, liền tản ra, ùn ùn đi ra phía ngoài thao trường. Đỗ Quyên sợ Yến Tử lần đầu đến còn chưa quen với cảnh tượng hỗn loạn, vội vàng dừng câu chuyện, gọi hai nữ binh lại bảo:

- Đi xem tí nữ của phu nhân đi đâu rồi? Đừng để cho chen chúc mà làm nó bị thương. Cái đám chết tiệt này, đã bảo bao nhiêu lần rồi, cú không chịu ra khỏi thao trường mới tản ra.

- Có thể luyện đến như thế này, đã là rất khó rồi!

Liễu Nhi nhìn một cái đám người hỗn loạn trên thao trường, sau đó cười an ủi Đỗ Quyên.

- Lúc này năm trước, mỗi lần nếu như không giảm lên gục xuống mấy người là không xong! Bây giờ, tốt xấu gì giữa mọi người cũng giữ được khoảng cách, không dùng mũi thương nhọn mà đâm móng người nhà mình!

- Cũng phải!

Đỗ Quyên lắc đầu cười khổ. Khiến cho một đám quen với việc phân tán học được trật tự, không hề dễ dàng hơn là dạy cho một đứa bé tập đi. Toàn bộ đều nhờ Trình Danh Chấn đã quen với những cảnh tượng thế này, hiểu được có những chuyện, nhất thiết phải tiến hành từ từ, không thể vội vã. Nếu như đổi lại là Dương gia khác làm giáo đầu, cho dù không bị thói quen kì lạ của đám lâu la làm cho tức chết, cũng bị một số tên dạy mãi không được làm cho mệt chết.

Khi nói chuyện, hai người đã từ thao trường đi vào bên trong, tìm hình bóng của Yến Tử từ trong đám người đó. Lúc đang có chút lo lắng, thì nghe thấy phía sau có tiếng khóc nức nở của một tiểu cô nương:

- Người, người không biết sĩ diện. Ai đến xem người, ai là phu nhân của người...

- Là phu nhân lượng thư cho ta, nàng nhớ ta rất khổ sở có đúng không, trái tim bé bỏng của ta!

Trong tiếng cười nói ồn ào, một người nam tử hỏi một cách kì quặc.

- Cút ngay, tên họ Chu, người đừng có không biết sĩ diện!

Sát sau đó, vọng ra tiếng Hồng Lăng, thị nữ tâm phúc của Đỗ Quyên, mơ hồ có cả sự ức chế lẫn phẫn nộ.

- Ai họ Chu chứ, người nào họ Chu! Mau đứng ra xem Hồng Lăng cô nương răn dạy!

Giọng nói âm dương kì quặc lại vang lên, khiến cho nhiều tiếng cười rộ lên.

Đầm Cự Lộc vốn là một ỗ thổ phỉ, bọn nam nhân trêu chọc các nữ nhân, chỉ cần không làm chết người, trước nay chưa từng bị các Đường Gia truy hỏi. Mặc dù bây giờ đang ở trong thao trường, nhưng huấn luyện đã kết thúc, đoàn người liền nhanh chóng giải tỏa sự căng thẳng, tìm cho mình một chút vui vẻ.

Hồng Lăng là một tay Đỗ Quyên dạy bảo mà ra, trong tính cách có ba phần cứng rắn của nữ chủ nhân. Trách cứ nhiều lần không được, liền lập tức rút dao từ bên hông ra, giơ tay chém về phía trước:

- Tránh ra, dao kiếm không có mắt. Ai càn quấy đừng trách ta khách khí!

- A! Tiểu nha đầu này, lại còn dám giở võ với ông mày. Nếu không chúng ta thi đấu, ai thắng, sẽ cùng với người kia một buổi tối.

- Được!

Những người xung quanh còn sợ thiên hạ không loạn, lớn tiếng khiêu khích ủng hộ.

- Thi thì thi, ai sợ ai chứ!

Bị buộc đến “vách núi”, Hồng Lăng căn bản không biết được mình đang rơi vào bẫy, vung áo choàng ra sau, lớn tiếng đáp lại.

- Chúng ta nói rồi nhé, tối hôm nay!

Người khiêu khích nhướn mày, chẳng hề để ý.

- Ta thắng người cùng ta, người thắng ta cùng người!

Hồng Lăng đáng thương lúc này mới hiểu ra chuyện, mặt đỏ bừng, giơ đao lên bổ. Kẻ khiêu khích tuy rằng miệng có chút ti tiện, nhưng tay chân lại vô cùng linh hoạt, nghiêng người tránh lưỡi đao. Y cong người, phi cước đá vào chuôi đao vẫn chưa kịp rút lại.

Cô gái yếu đuối, chuôi đao lập tức rời tay. Những người xem chuyện nhanh chóng tránh ra thành một vòng, xúm lại khiến cho hai người ở giữa. Hồng Lăng rơi binh khí, nhưng lại không hề hoang mang, bàn tay trần chiến đấu đến cùng với người nam nhân cả gan ăn nói lỗ mãng. Trước mặt rất nhiều người, tên nam tử cũng ngại dùng binh khí, chỉ đơn giản có hai tay, quyền qua cước lại, gập chiêu phá chiêu, chốc chốc còn chửi bậy mấy câu, nhằm khống chế đối phương trên lời nói.

Tới lúc này, tiểu nha đầu Yến Tử ngược lại lại thành người xem, chỉ biết đứng trong vòng gạt nước mắt. Bất kể là lâu la nam hay lâu la nữ cũng không thông cảm với nàng, lần lượt vỗ tay, hò hét hai người đang giao đấu.

Hồng Lăng dù sao cũng là một cô gái, không được dai sức như nam nhân. Sau khi qua hai mươi chiêu, trên chóp mũi lập tức toát mồ hôi. Tên nam nhân chiến đấu cùng nàng chiếm thế thượng phong, nhưng lại không muốn

kết thúc cuộc tỉ thí sớm như vậy. Y vừa ba hoa, vừa khoe khoang thân thủ, không hề có ý nghỉ ngơi. Những lâu la xem xung quanh thấy thế, cảm thấy rất thích thú, giơ chân vỗ tay la to:

- Bắt nàng ta! Bắt nàng ta!

- Ôi, cước kia mạnh quá, đoạn tử tuyệt tôn mất!

Nể mặt Liễu Thị ở bên cạnh, Đỗ Quyên không ra mặt để làm chỗ dựa cho tì nữ. Dù sao người nam tử đấu với Hồng Lăng cũng là Trương Hồ, không bao lâu nữa sẽ là nghĩa tử của Trương Kim Xưng, bất luận là thân hay không thân, đều coi như là một nửa con trai của Liễu Thị. Nhưng nhìn thấy Trương Hồ chiếm thế thượng phong còn muốn lần từng tấc từng tấc, chiêu nào cũng nhằm vào cô gái, lửa trong lòng cũng bùng lên. Lại nghe thấy tiếng chửi rủa thô tục của đám lâu la xung quanh, thật sự không thể nhịn được nữa, bước chân đi về phía trước, hét lớn:

- Tránh hết ra cho ta, ta muốn xem hôm nay ai có bản lĩnh. Lăng Tử, lui xuống. Đám còn dư lại người cứ để cho ta tiếp chiêu!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (39)

H

ồng Lăng vốn dĩ đã thua đến nỗi không thể nào thua được nữa, chỉ là hận đối phương miệng lưỡi thô tục, cho nên mới kiên trì miễn cưỡng. Bỗng nghe thấy tiếng nói quen thuộc, đôi mắt đỏ lên, bụm mặt chạy xuống. Nghĩa tử của Trương Kim Xưng là Trương Hồ đang khoe khoang, căn bản không phát hiện ra bên ngoài đột nhiên trở nên yên tĩnh lạ thường, thấy đối phương khóc chạy trốn, làm sao đồng ý bỏ qua, giương nanh giương móng đuổi.

Mới đuổi chưa đến năm bước, trước mặt bỗng xuất hiện một đôi giày thêu, xanh xanh đỏ đỏ thật là xinh đẹp. Không đợi Trương Hồ nhìn rõ ràng hoa văn trên giày, mũi và ngực đã tiếp xúc với đế giày. Bị đập cho hai mắt hoa lên, y lúi xuống sáu bảy bước, ngửa mặt hướng lên trời, ngã vào trong đám người.

- Ai thiếu đạo đức như vậy!

Đến bộ dạng của đối thủ cũng chưa nhìn thấy rõ đã bị người ta đá cho ngã xuống, y lại không hề cảm thấy hổ thẹn, ngoài miệng vẫn kêu ầm ĩ:

- Ai, đứa nào mà không có mắt mũi thế. Cướp đàn ông cũng không cần phải vội vã như thế, hôm nay bố...

Lời thô tục vẫn còn chưa nói hết, bọn lâu la bên cạnh đang dìu y dậy bỗng “bịch” một tiếng, rồi bắt đầu tản ra. Trương Hồ mất đi sự chống đỡ nên ngã xuống thất điên bát đảo. Lần này, y rốt cục phát hiện ra manh mối có chút không đúng, vất vả bò lên, rên rỉ nói:

- Không phải là chơi hay sao? Sao lại mạnh như thế? Cũng may là cơ thể ta xương cốt rắn chắc, nếu là bộ xương khác...

- Vẫn còn so sánh sao? Người thắng, lát nữa ta sẽ đưa Hồng Lăng và Yến Tử cho người làm vợ. Nếu như người thua, người tự tìm đầu phụ đập đầu chết đi!

Ngọc la sát Đỗ Quyên lâu lắm không ra uy, đột nhiên thay đổi khiến cho mọi người không kịp thích ứng. Nhưng ngẫm nghĩ lại biệt hiệu của Đỗ Quyên là gì, bọn lâu la cũng không dám lên tiếng. Người nhát gan lui lui chạy ra khỏi ngoài thao trường, người to gan cúi đầu, giả bộ như không nghe thấy gì, không nhìn thấy gì.

Lần này Trương Hồ biết mình chọc giận ai, trong lòng thầm kêu xui xẻo. Lấy tay lau máu mũi trên mặt, đáp lại một cách tội nghiệp:

- Tẩu tẩu, ta không phải là đối thủ của người. Hơn nữa, người là phu nhân của Tiểu Cửu ca, ta động thủ với người cũng không đúng lễ!

Ngọc La Sát Đỗ Quyên trợn mắt, lớn tiếng hỏi:

- Không cần phải kéo Dương gia vào. Hai chúng ta chỉ nói chúng ta. Người biết Hồng Lăng là thị nữ thân cận của ta không? Người đã dám cả gan đánh nàng ta, chị dâu ta cần gì phải nể mặt.

Trương Hồ trước khi chưa được Trương Kim Xương nhận làm nghĩa tử, ngày nào cũng nấp sau ánh hào quang của Trình Danh Chấn, đương nhiên biết Hồng Lăng là thân phận gì. Nhưng bây giờ y cũng nước lên thì thuyền lên, không cần phải kính lễ với nữ binh nữa. Huống hồ hôm nay chuyện này rõ ràng là Hồng Lăng rút dao trước, tính tình của y có tốt nữa, cũng không thể nào có cái lý đứng ra chịu chém?

Nghĩ được như vậy, Trương Hồ lại lau máu mũi, bôi đến cả khuôn mặt đỏ bừng:

- Tẩu tẩu, người nói những lời này là có ý gì. Các huynh đệ nhìn xem, là thị nữ của người ước hiệp ta trước!

Dứt lời, y vẫn còn muốn tìm một người làm chứng cho mình. Đám người bất đắc dĩ xung quanh lúc xem náo nhiệt chỉ thiên hạ không loạn, đến lúc này chỉ sợ gây tai họa lên đầu mình. Ai nấy nghiêng mặt đi, không ai chịu đứng ra giúp y nói “lời công đạo”.

- Theo như lời người nói, là ta dạy dỗ thị nữ không nghiêm, dung túng thị nữ ước hiệp người?

Tính của Đỗ Quyên trước nay là ăn mềm không ăn cứng. Nếu Trương Hồ nói hai câu dễ nghe, nhìn thân phận trước kia ở chung với mọi người, hôm nay chuyện này cũng coi như bỏ qua. Nhưng Trương Hồ từ sau khi vào đăm Cự Lộc, lại hoàn toàn chưa từng gặp Đỗ Quyên, căn bản không biết danh hiệu Ngọc La Sát của Đỗ Quyên là từ đâu mà ra, cho nên không biết chịu thua, còn cố cãi chày cãi cối:

- Ta đâu có nói như vậy. Chỉ là đao của ai rơi xuống đất, mọi người đều có thể nhìn thấy!

- Tốt, vậy người tố cáo nàng ta cầm đao đi hành hung đi. Đến chỗ Nhị Đường gia mà tố cáo. Sau đó nói với Nhị đường gia, vì sao nàng ta cầm đao chém người!

Thấy Trương Hồ không ngừng cãi chày cãi cối, Đỗ Quyên tức đến sắc mặt trắng bệch. Nếu như đối phương là người khác, nàng sớm đã lấy đao giảng đạo lý với y rồi. Bất luận là đúng hay sai, đánh cho phục là được. Nhưng đây đối phương lại là nghĩa tử của Trương Kim Xương, đánh chó phải nhìn chủ, huống hồ Liễu Thị còn đứng bên cạnh.

- Cũng không đến nỗi phải làm đến mức ấy!

Trương Hồ nghiêng đầu, cố gắng tránh ánh mắt sắc bén của Đỗ Quyên. Lúc này vị trí của y vẫn chưa ổn định, y biết cho dù đến chỗ Nhị Đường Gia Tiết Tụng cũng không ai chịu giúp y ra mặt. Hơn nữa Đại Đường Gia Trương Kim Xưng vẫn luôn kì vọng vào y, nếu như mặt mũi bầm dập thế này mà đi đến hậu trại, nói cho nghĩa phụ bản thân mình bị một nữ nhân đánh bại, chỉ sợ không những không tìm được công đạo, ngược lại lại tự tìm đòn.

Người tù nữ thân cận bị trêu đùa trước mặt mọi người, Liễu Thị sớm đã tức giận đến mặt mũi tái xanh. Không đợi hai người tiếp tục tranh luận, nàng tiến lên mấy bước, chỉ vào Trương Hồ mắng:

- Đi ngay! Sao nàng ta lại phải chém người? Tốt nhất người nên nói rõ ràng một chút! Nhị Đường Gia xử lí mọi chuyện công bằng nhất, nói không chừng còn có thể làm chỗ dựa cho người, cho người đến thẳng chỗ ta ôm Yến Tử về nhà!

- Ta chẳng qua cũng chỉ là đùa với nàng ấy thôi!

Trương Hồ không thể động vào Đỗ Quyên, càng không có gan chọc giận Liễu Thị. Tuy rằng bây giờ Liễu Thị đã thất sủng, nhưng chuyện nam nữ ai mà nói trước được rõ ràng, nếu chẳng may Đại Đường Gia mất hứng thú với hai người mới, lại nghĩ tới bếp củi nhà Liễu Thị, vậy chẳng phải y tự tìm xui xẻo sao?

- Ta biết, có những lời ta không nên nói ra!

Nhìn thoáng qua nét mặt ủ rũ của Trương Hồ, lại nhìn thấy mặt lạnh như sương của Đỗ Quyên, Liễu Nhi nghĩ ra một cách, thở dài, thấp giọng quở trách:

- Chính bởi tại thân nhất cũng không bằng phụ tử. Người là nghĩa tử của Đại Đường Gia, ta chỉ là phu nhân, tương lai thế nào nói không chừng còn

phải nhìn sắc mặt người, bất kể như thế nào cũng không nên đắc tội với người!

- Nhưng người làm gì cũng phải đúng mực, biết bản thân mình việc gì có thể làm, việc gì không thể làm. Yến Tử nàng ấy dù gì cũng là nha đầu thân cận của ta. Người không có việc gì thì chui vào phòng của ta, là tăng thể diện cho nghĩa phụ của người sao? Hay là ước hiếp di nương không có bản lĩnh như ta?

Lúc này, Trương Hồ càng không thể phản bác được. Công bằng mà nói, y đúng là động tay động chân với Yến Tử, chỉ chẳng qua là lúc còn làm nha dịch ở huyện Quán Đào đã trở thành thói quen xấu, căn bản không có ý định làm gì cô gái. Nhưng bị Liễu Thị quở trách như vậy, liền trở thành ý vào được sủng ái mà kiêu căng, ước hiếp nghĩa mẫu. Một khi những lời này bị truyền đi, Trương Kim Xưng có muốn dùng y đi, cũng cần phải giữ thể diện. Chức vị tò vò của y còn chưa ngồi vững, liền sắp trở thành một tử thi không đầu!

Bởi vì xấu voi chẳng xấu mặt nào, biết cân nhắc mới là đại trượng phu. Tự biết hôm nay không thể có ích lợi gì, Trương Hồ quay người đứng lên, lạy dài:

- Di nương xin đừng nói như vậy, con đúng là không có ác ý gì với Yến Tử cô nương. Chỉ có điều mọi người bình thường đùa giỡn ở tiền trại đã quen. Cho nên đến hậu trại, cũng nhất thời không chú gì đến cái gì gọi là kiêng kị, thường thích thuận miệng mà trêu đùa. Nếu như di nương và Yến Tử cô nương không thích nghe, từ nay về sau con thay đổi là được. Vẫn mong di nương đừng tức giận, vì tên khốn nạn như con mà chọc giận chính mình là không đáng!

Vừa nói, vừa nhận sai, vừa phui sạch những tội lỗi mình mắc phải. Cho dù người cơ trí như Liễu Nhi nghe không thuận tai, nhưng cũng không thể không thừa nhận y thông minh. Giương mắt nhìn Đỗ Quyên, thấy nàng

cũng không định tiếp tục tính toán truy cứu. Liễu Thị đành thở dài, thấp giọng nói:

- Người cũng đừng trách ta nói nặng lời. Tính ra, chúng ta cũng đều là đồng hương Quán Đào, tình cảm không bình thường. Nếu như thật sự thích Yến Tím, thì đánh mấy trận cho đẹp một chút, từ xưa mỹ nhân yêu anh hùng. Đến lúc đó tai nàng vang vọng tên của người, cho dù trên miệng không nói đồng ý, nhưng trong lòng đã chịu rồi. Nhưng nếu như người chỉ biết nói lời ngon ngọt, nhưng lại không có chút bản lĩnh gì, sau này cho dù người có xin nàng ta trước mặt Đại Đường Gia, trong lòng nàng ta cũng chưa chắc xem trọng người!

Sau khi quát Trương Hổ, lại xoay người kéo tay Yến Tử, cười dạn dò:

- Thôi nào, đừng khóc nữa! Lời nói của tỷ muội cũng nghe thấy rồi, bản thân muội cũng không được chịu thua kém, sau này bất luận là ai, dám động tay động chân với muội, muội cứ trực tiếp cầm dao mà chém. Nữ nhi mà, càng yếu đuối, càng dễ bị bắt nạt!

Tiểu nha đầu Yến Tử không ngờ chuyện của mình lại biến thành trận chiến lớn như vậy, khiến một vị Đường Gia, một vị phu nhân ra mặt giúp nàng. Vừa sợ hãi, vừa cảm động, nàng đưa tay gạt nước mắt, luôn miệng đồng ý. Qua một hồi “náo nhiệt” như vậy, Liễu Nhi cũng mất đi tâm tư tiếp tục xem huấn luyện buổi chiều, sau khi chào Đỗ Quyên, dẫn theo Yến Tử rời đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tử Lưu (40)

N

ếu như một trong hai bên đã đi rồi, Đỗ Quyên cũng không cần phải giằng co với Trương Hồ nữa. Vụt qua hai con mắt của y, là thị nữ đem theo cả củ ấu tím và rặng mây đỏ rời đi. Trương Hồ hối hận đến nỗi muốn nhảy xuống hồ. Cả buổi chiều luyện tập đều không có tâm trạng, đừng nói đến hô hào các sĩ tốt dưới trướng, đến bản thân mình cũng không phân biệt rõ ràng cờ hiệu nhịp trống. Cũng may Trình Danh Chấn sớm đã được kể về chuyện đã xảy ra lúc nghỉ ngơi, cũng không truy cứu nhiều, tùy tiện tìm một cái cớ, lệnh cho y đi nghỉ ngơi trước.

Đến tối, Đỗ Quyên vẫn còn bức bối đầy người. Tắm xong, vừa hầu hạ Trình Danh Chấn thay quần áo, vừa nổi giận dùng đũa quở trách:

- Buổi trưa gây ra chuyện lớn như vậy, huynh cũng không đến xem. Nếu như tiểu tử kia không biết tiến thoái, bọn muội đúng là cùng y làm to chuyện đến hậu trại!

- Không phải nàng đánh gục người ta rồi sao? Ta còn đến làm gì?

Trình Danh Chấn vỗ nhẹ bàn tay của Đỗ Quyên, cười đáp lại:

- Đến giúp nàng đánh thêm mấy quyền, đánh cho y mất trí nhớ? Hay là đến xử lý theo lẽ công bằng, khiến cho tất cả mọi người đều khó xử?

- Vậy cũng phải!

Đỗ Quyên hé miệng cười. Chuyện liên quan đến Đại Đường Gia Trương Kim Xương, nếu Trình Danh Chấn ra mặt, ngược lại hai bên càng khó xử lý. Giống như chuyện xảy ra lúc đó, nàng vì thị nữ mà đánh cho đồ háo sắc đó

một trận. Sau đó không có mặt mũi nào mà đi cáo trạng, Trương Kim Xung cũng không cần truy cứu. Tất cả mọi chuyện dừng ở đây, hai bên đều trở nên yên tĩnh.

Nghĩ đến đây, tất cả nỗi tức giận của nàng đều tiêu tan, ánh mắt cũng dần dần dịu dàng trở lại. Không ngờ Trình Danh Chấn lại thở dài, khẽ nói:

- Chỉ sợ việc này không dừng lại ở bề ngoài đơn giản như vậy. Nàng còn nhớ những lời lúc đó Liễu Nhi nói với nàng không? Tuyệt đối không phải chỉ để dạy bảo Trương Hồ!

- Tỷ ấy nói gì?

Trình Danh Chấn không nhắc đến, Đỗ Quyên cũng thật sự quên những lời của Liễu Nhi rồi. Lúc này nghĩ lại cẩn thận, phát hiện ra có chút khác thường. Theo lí, Yến Tử bị ức hiếp, Liễu Nhi nên sớm xuất đầu lộ diện mới phải, vì sao phải đợi đến lúc bản thân chịu không nổi sức ép nữa mới động thủ, mới ra giúp đỡ?

Có thể nói là Liễu Nhi muốn lợi dụng mình để đối phó với Trương Hồ, tình hình cũng không phải là rất đáng tin. Dù sao cái mà Liễu Nhi tranh đoạt là chức vị hậu cung, bên ngoài có thêm một viện thủ thì chắc chắn thêm một phần, thực ra không cần phải kết thù với Trương Hồ chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt thế này.

Nghĩ tới nghĩ lui, Đỗ Quyên nghĩ đến đầu cũng thấy đau, cũng không hiểu rõ trong đó rốt cục là chứa mưu mẹo gì. Trình Danh Chấn sắc mặt lại trở nên nghiêm chỉnh, thở dài, nói:

- Chỉ sợ những ngày tháng bình yên trong đầm đã sắp hết! Đại Đường Gia đối với ta có ân cứu mạng, lão thật sự đã nghi ngờ ta...

- Huynh nói là Liễu Nhi tỉ tỉ muốn nhắc nhở chúng ta?

Đỗ Quyên sợ tới mức vừa che miệng Trình Danh Chấn, vừa nhỏ giọng nói. Nhìn xung quanh không có người ngoài, nàng mới thả tay xuống, dùng âm thanh cực nhỏ để hỏi:

- Tại sao có thể như vậy? Không phải chúng ta đã nhượng bộ rất nhiều sao? Trại của chúng ta sáp nhập thành một, lão còn thấy không đủ sao?

- Con người mà?

Trình Danh Chấn thở dài ngao ngán. Năm đó hẳn cũng không ngờ được Lâm Huyện Lệnh sẽ ra tay hại, kết quả là thiếu chút nữa đến tính mạng cũng không được đảm bảo. Chính là cái gọi là một khi bị răn cản, ba năm sợ dây thừng. Chuyện như vậy đã xảy ra một lần, lần như hai lần tỉnh táo hơn nhiều, chỉ cần có gió thổi cỏ lay là lập tức có thể phát giác manh mối.

Chỉ có điều sau khi phát hiện manh mối, làm sao để ứng đối? Nghĩ đến thật đúng là khiến người ta đau đầu. Trương Kim Xưng đối với mình có ân, nếu chẳng may hai bên sống mái với nhau, bất kể thắng bại, ngày sau hẳn khó mà sống yên ổn trên giang hồ. Bỏ điều này đi không tính, cho dù là không phải là từ lòng người, bây giờ Trương Kim Xưng từng bước bức ép, Đỗ Ba Lạt lại nhớ kỹ tình anh em, không ngừng yêu cầu con gái mình rút lui. Cha vợ thân thiết còn như thế, thái độ của mấy vị Đường Gia khác trong đầm Cự Lộc không nghĩ cũng biết. Thật sự đến một ngày thủy hỏa bất dung, chỉ sợ ngoại trừ Đỗ Ba Lạt ra, những vị Đường Gia trong đầm, bất luận là đồng ý hay không đồng ý, đều đứng về phía Trương Kim Xưng.

- Làm thế nào bây giờ, huynh nói xem!

Đỗ Quyên tính tình hấp tấp, thấy Trình Danh Chấn chỉ thờ dài, không kìm nổi thúc giục.

Trình Danh Chấn lắc đầu cười khổ:

- Hi vọng là ta lo nghĩ quá nhiều. Theo lý, cho dù Liễu Nhi phu nhân thế nào, chắc cũng giúp đỡ trượng phu của tỷ ấy, chứ không giúp chúng ta! Nhưng mọi chuyện đều có sự chuẩn bị sớm, bắt đầu từ ngày mai, chúng ta đem quân đi tuần, tăng nhân sự lên gấp đôi. Điều chỉnh quân đội, cố gắng đặt tất cả những người chúng ta không thân cận ở ngoài, những người tận trung với nàng điều đến bên cạnh. Ngoài ra, các huynh đệ đi ra ngoài dò xét tình hình, nàng cũng thúc giục bọn họ nhanhnhhanh một chút. Ngày nào đó trong trạch không còn chốn dung thân, ít nhiều chúng ta còn có chỗ mà đi! Ta không muốn động thủ với Đại Đường Gia, nhưng cũng không thể để mặc lão ức hiếp. Thật ra không được như lời nàng nói, chúng ta đi tìm đỉnh núi nào đó trốn, dựa vào tái sản trong tay mà tránh loạn thế!

Bao nhiêu chuyện phức tạp dồn vào, Đỗ Quyên nghe thấy vậy sắc mặt càng trở nên tái nhợt. Ra ngoài lập một cái trại, tự mình lập cờ hiệu? Nàng trước nay chưa từng nghĩ đến những chuyện phức tạp như vậy, nhưng vì trượng phu, nàng nhất định phải bắt tay vào làm.

- Có kịp không? A gia cũng vậy, ông nói hậu trại có ông đỡ, sao lại không thấy có động tĩnh gì thế!

- Ta đoán, Đại Đường Gia cho dù bất mãn với ta, nhưng chỉ cần ta không làm sai chuyện gì, tạm thời lão cũng không có cách nào động thủ.

Trình Danh Chấn cười khổ vài tiếng, tiếp tục nói rõ ngọn ngành với Đỗ Quyên.

- Lão bây giờ đang vội xưng vương, đến lúc đó sẽ phát muội khắp Lục Lâm, mời rất nhiều hào kiệt đến góp vui. Nếu như trước khi xưng vương xảy ra một trận đấu tranh nội bộ, sẽ không còn đâu thế diện nữa. Cho nên, chúng ta chắc là vẫn còn một khoảng thời gian nữa, không lập tức bị tuyệt đường đi đâu. Hơn nữa, nói không chừng sau khi xưng vương, Đại Đường Gia có mục tiêu mới, cũng sẽ không gây sức ép cho bọn ta nữa.

- Ủ!

Đỗ Quyên khẽ gật đầu. Bây giờ trong lòng nàng loạn vô cùng, căn bản không thể phán đoán tình thế. Nhưng dựa vào hiểu biết ngày xưa về Trương Kim Xương, nàng tin rằng phân tích của trượng phu là có lý. Đầm Cự Lộc đã có rất nhiều Đường Gia chết một cách mơ hồ. Hòn đá kê chân mà người khác tiếp tục trèo lên, tuyệt không nên là trượng phu của mình!

- Chúng ta cũng không phải không làm như vậy không được, chỉ có điều, lo trước khỏi họa, còn hơn là so với việc họa lên đến đầu, chỉ có thể khoanh tay chờ chết!

Sợ Đỗ Quyên lo lắng quá mức đến nỗi bị người khác phát hiện ra manh mối, Trình Danh Chấn lại vỗ vai nàng, cười an ủi.

- Muội biết!

Đỗ Quyên cười, lộ vẻ sầu thảm, dùng ngón tay chỉ chỉ vào ngực hai người.

- Huynh biết, muội biết.

Nếu như trên thế gian này, đến phu quân của mình cũng không thể tin, nàng không biết còn có thể tin ai nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (1)

Đ

ã sinh lòng cảnh giác, nên Trình Danh Chấn không muốn đi về hậu trại nữa. Cho dù là nghị sự không thể tham gia, cũng cùng với Đỗ Quyên dẫn theo thân vệ cùng đến. Tuy rằng trong lòng hai người đều rõ ràng, nếu như thật sự xảy ra dị biến gì, hơn ba mươi hầu cận này cũng không chống đỡ được bao lâu. Nhưng thêm một người thêm một cơ hội phá vây, chỉ cần trong hai vợ chồng có một người có thể chạy về Cẩm Tự Doanh, kêu gọi huynh đệ là đủ để khiến Trương Kim Xưng có phần kiêng kị với những người còn lại. Tính toán đến phương án xấu nhất, cho dù việc xảy ra đột ngột, hai phu thê không thể chạy ra, ít nhất cũng có thể chết cùng nhau, không cần phải đơn độc đi trên đường Cửu tuyền, một người phải ở lại sống trong sự nghi kị của những người khác.

Những việc bất thường này có thể giấu được một lúc, chứ không giấu được cả đời. Nhanh thôi, một số người tinh nhanh sẽ phát hiện ra manh mối.

- Đại Đường Gia lại có thể nghi ngờ Cửu Đường Gia?

Rất nhiều lâu la trẻ tuổi cảm thấy không hiểu nổi về chuyện này.

- Cửu Đường Gia e là công cao lấn át chủ rồi!

Một số tên to gan thì thâm to nhỏ. Bất bình nhất là huynh đệ quân tình nhuệ. Từ xưa đến nay, bọn họ vẫn luôn tác chiến dưới sự chỉ đạo của Trình Danh Chấn, nên biết rõ bản lĩnh của vị Đường Gia trẻ tuổi này. Hơn nữa mấy năm gần đây, mỗi lần đánh trận, Cửu Đường Gia luôn xông lên đầu tiên, lúc luận công lao lại đi cuối cùng. Những cái chủ yếu đã bị mấy lão già cướp đi rồi, bọn họ còn muốn bới lông tìm vết, thật là không biết tốt xấu.

Bọn lâu la cấp thấp chỉ cầu nhàu bất bình, một số thủ lĩnh cấp trung trong lòng mỗi người có một cách nghĩ khác. Có câu là: Thỏ chết cáo thương, một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ. Trình Danh Chấn đánh trận tốt, kết quả là không nhận được sự tuyên dương xứng đáng, ngược lại lại còn bị nghi kị. Bọn họ thì sao? Thế lực trong đầm không bằng Trình Danh Chấn! Người ta ít nhiều cũng có nhạc phụ có thể nói chuyện trước mặt Đại Đường Gia, bọn họ trừ một cái mạng nát, cái gì cũng không có. Ở tiền phương phải đấu tranh với quan quân, sau lưng còn phải cẩn thận người một nhà đánh lén, những ngày tháng như thế này, hỏi ai có thể sống nổi?

Trong lòng mọi người nghĩ nhiều rồi, khó tránh khỏi sẽ tìm một lối thoát. Huấn luyện hôm nay chấm dứt, đám người Hàn Cát Sinh, Đoàn Thanh, Trương Cần uống chút rượu, trong lòng tức giận, liền kéo đám người xưa nay thân thiết là Chu Phàm, Trương Trư Bì, Vương Phi và vài tướng lĩnh đi đến dinh thự của Trình Danh Chấn. Vào trong phòng, cũng không nói chuyện, một đám người ngồi trên ghế thờ dài.

- Các vị huynh đệ sao vậy? Chẳng lẽ có ai chọc giận hay sao?

Đỗ Quyên thấy hành động của mọi người thật sự rất buồn cười, vừa bảo thị nữ bưng trà rót nước, vừa mím môi hỏi.

- Làm sao à? Có thể không sao được sao? Mọi người đều cảm thấy trong lòng bức bách?

Trương Cần vốn dĩ là thuộc hạ dưới trướng Đỗ Quyên, có tuổi tác lớn nhất, tính tình cũng nóng vội nhất, đập bàn, hầm hừ đáp lại.

Gã vừa mới mở miệng, hai người Chu Phàm và Vương Phi đã lập tức nói thêm:

- Đúng đấy, muốn chúng ta chết thì làm cái gì thoải mái một chút, kìm nén thế này có đáng gì? Huynh đệ Cẩm Tự Doanh chúng ta trước giờ chưa làm

gì có lỗi với đầm Cự Lộc, dựa vào cái gì mà ngày nào cũng phải sống trong lo lắng?

Hàn Thế Vượng và Trương Trư Bì đều là những người bị ép đến, trong lòng ít nhiều cũng đoán được chút manh mối, nhưng không ngờ đám người Vương Phi lại nói thẳng như thế. Cảm thấy tình thế có gì đó không ổn, lại không có cách nào thoát thân, vội vàng cười hòa giải:

- Thất đương gia đừng nghiêm túc với bọn họ, ta thấy mấy vị huynh đệ uống nhiều quá rồi, rượu xuống bụng là liền hồ đồ!

- Ha ha, uống nhiều rồi, uống nhiều rồi. Đã có quan hệ thân thiết với chỗ Cữu ca Cữu tẩu, bọn họ cái gì cũng dám nói. Thật sự ra khỏi cái cửa này, ai còn dám ăn nói xằng bậy!

Đỗ Quyên cười cười, cũng không chọc phá tâm tư đen tối của hai người bọn họ:

- Hai vị huynh đệ đừng chấp nhặt với bọn họ. Chúng ta cứ uống trà trước, Cữu đương gia ra ngoài luyện võ rồi, lát nữa là về thôi!

- Ngày nào Cữu Đương Gia cũng luyện võ sao?

Trương Trư Bì nhanh chóng tiếp lời, to tiếng hỏi lại.

- Đương nhiên rồi. Dao của người khác sắp đặt đến cổ rồi, không luyện võ được hay sao?

Trương Căn liếc mắt nhìn y một cái, cười gằn bổ sung.

- Tiểu Báo Tử, đừng có ăn nói hàm hồ!

Đỗ Quyên hung hăng trợn mắt nhìn Trương Căn một cái, gằn y tiếp tục châm ngòi thổi gió.

Tiểu Báo Tử là tên hiệu của Trương Cần. Mười bốn tuổi y đã theo Đỗ Quyên, trước nay đối đãi với nàng như tỷ ruột. Bị giáo huấn, y không dám trả lời, cúi đầu, hằm hừ than thở:

- Dao ở trong tay ai mọi người đều có thể nhìn ra, chỉ là đều giả bộ không nhìn thấy...

- Dao, dao cái gì?

Đang lăm bằm, rèm cửa hất lên, Trình Danh Chấn cười ha hả đi vào. Thấy trong nhà cùng lúc lại có nhiều khách như vậy, đầu tiên hẩn ngẩn người, sau đó lập tức cười chấp tay bốn phía:

- Các vị huynh đệ hôm nay sao lại nhàn nhã đến đây thế này? Đều đến chỗ ta uống trà hay sao? Trước lúc đến cũng không nói trước một câu, để ta còn chuẩn bị trước ấm trà lớn!

Vừa nói ra những lời này, bầu không khí ngưng ngừng lập tức bị xóa bỏ bởi tiếng cười âm ỉ. Trương Trư Bì lập tức đập bàn, đáp:

- Cữu Đương Gia đúng là keo kiệt, đến bình nước nóng cũng không đồng ý cho một ngụm. Chúng đệ hôm nay dù sao cũng phải ăn cơm, nếu không, còn không bị các huynh đem gậy ra đuổi ấy chứ?

Trình Danh Chấn giang tay ra, làm bộ một người chủ đánh mất tiền:

- Ai dào, Cữu ca của đệ nghèo, hôm nay chiêu đãi tử tế các đệ, ngày mai bản thân sẽ bị đói bụng. Hay là uống no nước, dù sao trước mặt chúng ta cũng có một cái hồ lớn!

Đoàn người nghe thấy vậy cười rộ lên. Đến tận khi cười đến chảy nước mắt, mới dừng lại, ngẫm nghĩ từng chút từng chút ý vị trong đó.

- Giáo đầu tính tình rộng rãi, trời sập xuống cũng có thể làm chẵn đặp. Năm đó khi ta ở Quán Đào, phục nhất chính là điểm này!

Đoàn Thanh xuất thân từ hương dũng của Quán Đào, đi lại thân thiết với Trình Danh Chấn nhất. Vừa thối những bong bóng trong tách trà, hướng ánh mắt về Hàn Cát Sinh – quan quân cấp thấp nhất ở huyện Quán Đào, ra hiệu.

Hàn Cát Sinh ở bên cạnh ngậm hiệu, thở dài, vô cùng tiếc nuối bổ sung:

- Phải nói chuyện xưa, huyện Quán Đào của chúng ta hơn một nghìn người, cũng coi như là nổi bật. Ai ngờ tên chó má huyện lệnh trở mặt, khiến cho chúng ta phải chạy trốn, phải tản ra...

Nói đến đây, y dừng câu chuyện một cách cảnh giác, nhếch miệng nói xin lỗi với đám người Đỗ Quyên:

- Chị dâu, chúng ta không phải là nói nhà tỷ. Năm đó mấy vạn người các người công thành, hơn một nghìn người bọn ta nếu như không liều mạng, chắc chắn sẽ bị Đại Đường Gia làm đồ nhắm rượu!

- Chuyện xảy ra đã lâu như vậy rồi, còn tính toán gì nữa chứ!

Đỗ Quyên lắc lắc đầu, đáp lại một cách vô cùng độ lượng:

- Hơn nữa bây giờ ta đã là Cử Tấu của các người rồi, còn có thể chia làm hai nhà với Cử Ca của các người sao? Huynh ấy là anh hùng thì ta thấy vinh quang. Nếu như huynh ấy bị người khác ức hiếp, trong lòng ta có thể dễ chịu sao?

- Chúng ta đi theo Thất Đường Gia đã nhiều năm, chưa bao giờ chịu uất ức. Nếu ai dám ức hiếp Thất Đường gia, người khác ta mặc kệ, dù sao Cấm Sơn Đường của ta, chắc chắn sẽ không chần chừ mà chiến đấu!

Trương Cần nghe thấy nửa câu sau của Đỗ Quyên có phần thâm lương, nghiêng răng nghiêng lợi thề.

- Đúng, người của Cẩm Tự Doanh chúng ta có hèn nhất nữa, cũng không tùy tiện để người khác gây khó dễ!

Những lời này chính là những lời mà Phó Đô Úy Chu Phàm cần, y đập mạnh lên bàn, hét lớn.

- Chúng ta không muốn gây phiền phức, nhưng, nếu như người khác nhất định phải ép chúng ta đến đường cùng mới được, bọn ta sẽ không rướn cổ lên chịu chém đầu!

Đoàn Thanh tiếp chuyện, xướng họa cùng Chu Phàm.

Hai người bọn họ một người là tâm phúc của Đỗ Quyên, một người là tâm phúc của Trình Danh Chấn, cùng nhau đẩy tình thế đến cực điểm, cơ bản đã bộc lộ suy nghĩ thật sự của Trình Danh Chấn và Đỗ Quyên. Hàn Thế Vượng vốn dĩ là thuộc hạ dưới trướng Lục Đường Gia Hàn Kiến Hoành trước đây, mùa thu năm kia vì nhất gan, không tham dự phản loạn, nên mới miễn cưỡng tránh được một kiếp. Lúc này thấy mọi người tinh thần hăm hở, trong lòng biết đại họa sắp đến rồi, lo lắng đến nổi chân tay mềm nhũn, sắc mặt trắng bệch, định chuồn ra ngoài.

Hàn Cát Sinh bình thường nhìn mặc dù có vẻ trung thực, nhưng ánh mắt lại vô cùng nhạy bén, thấy người bạn của mình sợ phiền phức nhất gan như vậy, không kìm nổi đập một cái vào sau lưng y, quát lớn:

- Lão ca, xương sống của người không thể thẳng được một lát à? Đứng chết với nằm chết có gì khác nhau sao? Trong thời gian chớp mắt, còn có thể mò được bao nhiêu lợi?

- Không, không nghiêm trọng như vậy chứ!

Mặt của Hàn Thế Vượng suýt chút nữa bị người ta đập ra ngoài, vẻ mặt đau khổ, nói.

- Không nghiêm trọng như vậy đâu, mấy huynh đệ suy nghĩ nhiều rồi!

Trình Danh Chấn cười tươi an ủi bọn họ.

- Bọn họ là nói đến tình huống xấu nhất. Nếu như ngày sau thật sự có một ngày, mọi người nên làm thế nào sẽ làm thế đó, đừng nghĩ nhiều là được!

- Ta xem tên khốn kiếp nào có thể giơ đao lên với Thất Đường Gia!

Trương Cần vừa cười, vừa quyết tâm.

- Không có Cửu Đường Gia, lấy đâu ra đầm Cự Lộc như ngày nay? Nếu như không còn Cửu Đường Gia, e rằng đầm Cự Lộc cũng không trụ nổi mấy ngày, quan binh vừa đến, mọi người cứ đợi chết trận đi!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (2)

D

ù sao chỉ cần Đoàn Thanh ta còn sống, sẽ không thể để cho người ta động đến một cọng lông!

Đoàn Thanh cười gằn vài tiếng, ánh mắt nhìn bắn khoản bên phía, cuối cùng dừng lại trên mặt Trương Trư Bì:

- Lão Trương, người nói xem? Dem những lời hôm nay chúng ta nói nói cho Đại Đường Gia, hay là đi cùng đường với bọn ta?

Trương Trư Bì bị y ép đến hấp tấp, vội vàng dùng ánh mắt cầu xin Trình Danh Chấn tha thứ. Nhìn hồi lâu không thấy bất cứ phản ứng nào, y thở dài, khẽ nói:

- Thật ra, chuyện còn chưa đến bước này. Đại Đường Gia gần đây đúng là có chút hồ đồ, nhưng cũng không nói là phải làm gì Cửu Đường Gia..

Chu Phàm liếc y một cái, từng bước bức ép:

- Đừng nói lắm nhảm, người là người lớn tuổi cứ nói thẳng, một khi Đại Đường Gia muốn làm gì chúng ta, người chuẩn bị làm thế nào?

- Nói thật!

Trương Trư Bì áy náy chấp tay với mọi người:

- Cái mạng này của ta, theo lý là do Nhị Mao huynh đệ cho, dù thế nào cũng nên theo Cửu Đường Gia. Nhưng ta theo Hách Ngũ Gia nhiều năm như vậy, ông ấy vẫn coi ta là anh em ruột. Đến lúc đó Hách Ngũ Gia nói

một câu, khỏi phải nói ta, đến tất cả huynh đệ trong Lâm Tự Đầu của ta, từ trên đến dưới hơn nghìn người, e là sẽ đi theo ông. Nếu như Hách Ngũ Gia còn một lòng trung thành với Đại Đường Gia, thì lão Trương ta cũng đành cho mình một đao, rồi nhắm mắt làm ngo!

- Tiên sư nó chứ, bố thực nhìn sai rồi!

Trương Cần thất vọng vô cùng, kích động mắg.

Trương Trư Bì cười một cách thê lương, chắ tay đáp lại:

- Người trong giang hồ, thân bất do kỉ. Ta sẽ không bán đứng các vị huynh đệ, cũng sẽ không có lỗi với Hách Ngũ Đường Gia. Các vị nếu như không hài lòng, có thể lấy mạng lão Trương này ngay bây giờ. Nhớ là làm sạch sẽ một chút, đừng để lại dấu vết gì...

Khó xử như vậy, hai bên đều muốn nói nghĩa khí, hai bên đều không thể đổi mặt, mới phù hợp với tính cách của Trương Trư Bì. Nếu như lão đồng ý với Chu Phàm một cách thoải mái, rằng cùng bọn người Đoàn Thanh tiến thoái, Trình Danh Chấn ngược lại còn phải hoài nghi rắ tâm của lão. Thấy đám người Đoàn Thanh còn muốn bức ép, Trình Danh Chấn vội vàng đứng lên, cười xoa dịu không khí:

- Trư Bì có thể nói những lời này, đủ thấy đã coi chúng ta như huynh đệ. Ta không cầu người nhất định phải đi theo ta, nhưng xin người đến lúc đó Lão Trương người đừng xông đến chém nhát đao đầu tiên, làm tổn thương tình nghĩa của mọi người!

- Ta sẽ không dùng đao chém huynh đệ của mình!

Trương Trư Bì biết hôm nay mình có thể đã vượt qua rồi, nhưng tâm trạng lại nặng nề hơn. Thời gian lão ở đầm Cự Lộc dài, trước nay trải qua mấy lần nội loạn, chưa từng có lần nào lại khiến lão khó chọn lựa như vậy.

- Ta cũng sẽ không khiến cho các huynh đệ dưới trướng cảm thấy khó xử. Nói thật, có Cửu Đương Gia người, đằm Cự Lộc mới có triển vọng. Nhưng Đại Đương Gia không tha cho người, chúng ta cũng chỉ oán ông trời không có mắt! Người xưa nói, Hoàng Thượng nổi lòng nghi ngờ, đại thần đành phải chờ chết...

Nghe lão nói có vẻ nghiêm trọng, Trình Danh Chấn trong lòng cũng thấy buồn. Bất luận như thế nào, Trương Kim Xưng vẫn là có ơn cứu mạng hãn, tình nghĩa này không thể không trả. Nhưng muốn hãn thật sự giống như một trung thần khoan tay chịu chết, lại vượt qua giới hạn chịu đựng của hãn. Có lẽ trong lòng hãn, xưa nay chưa từng coi Trương Kim Xưng là quân chủ. Mặc dù lão vẫn luôn cố gắng coi mình là Lưu Bang, muốn đao chém bạch xà, hóa thân thành rồng.

- Từ trước đến giờ ta chưa bao giờ muốn tranh đoạt quyền lực với Đại Đương Gia!

Nhìn thấy ánh mắt của mọi người, hoặc là thất vọng, hoặc là chờ đợi, hãn cười khổ tâm giải thích:

- Nhưng bây giờ tin tức ngày càng gấp rút, không thể không có sự chuẩn bị. Mọi người cũng đừng cảm thấy khó xử, hôm nay chúng ta là huynh đệ, nếu thật sự đến mức không thể không động thủ, thì cứ nhắm chặt mắt lại là được. Bất luận là người chém ta, hay ta chém người, đều là vì mạng sống, đừng ai trách ai lòng dạ ác độc, đừng ai trách ai không niệm tình xưa!

Nghe xong lời này, mọi người đều trở nên buồn bã, suýt chút nữa đều đã rơi nước mắt. Thái độ của Trương Trư Bì ngày hôm nay khiến mọi người hiểu được, nếu như Cửu Đương Gia và Đại Đương Gia xảy ra xung đột, những người tài giỏi trong những trại khác, hay là những người chưa được chọn vào Nhuệ Sĩ doanh, e là sẽ còn giống Trương Trư Bì, nghe theo hiệu lệnh Đương Gia của mình. Còn những người ngu ngốc, nhát gan sợ phiền phức,

sẽ giống như Hàn Thế Vượng, chỉ sợ đến lúc đó chui đầu vào bụi lau sậy, cầu sự bình yên trong chốn lách.

Đến lúc đó người hết mực cùng tiến cùng lui với Cửu Đường Gia, chỉ có thể là huynh đệ vốn ở trong trại thứ bảy và thứ chín. Mà những huynh đệ này cho dù có thể đánh, cũng chắc chắn không đỡ nổi sự tấn công bao vây của những trại khác.

- Chắc hẳn phải như vậy sao?

Hàn Thế Vượng gan bé nhất, dường như đã nhìn thấy tương lai của đầm Cự Lộc, nước mắt nước mũi chảy xuống.

- Nhìn người giống gấu nhỉ!

Trương Cần hận không thể lấy chân đạp y ra khỏi cửa:

- Nếu như không phải bị bức ép đến không còn đường lui, ai muốn động thủ với chính huynh đệ của mình chứ!

- Thật ra, thật ra, không, không nghiêm trọng như vậy!

Hàn Thế Vượng lau nước mắt, thút tha thút thít bổ sung:

- Vợ chồng sống với nhau còn có lúc xung đột! Đại Đường Gia chẳng qua chỉ là nhất thời nghĩ không thông...

- Đợi lão nghĩ thông rồi thì chúng ta đã chết lâu rồi!

Chu Phàm tức giận lắc đầu. Dẫu biết là Hàn Thế Vượng nhất gan sợ phiền phức, nhưng biểu hiện trong mấy lần chiến đấu gần đây lại thật sự khiến mọi người cho rằng y đã thay tính đổi nết, ai ngờ thời khắc mấu chốt, vẫn không hề thay đổi.

- Ta nói, ta định nói là không thể trốn hay sao?

Hàn Thế Vượng tiếp tục khóc lóc, những lời nói ra lại khiến cho nội tâm Trình Danh Chấn khẽ lay động.

- Lúc mà Tứ Dương Gia... Tứ Dương Gia còn, mọi người ai nhìn thấy lão cũng phiền. Lão đi hơn nửa năm, mấy trại chủ nhắc đến lão, tất cả đều nói tốt về lão!

Tứ Dương Gia Vương Ma Tử lấy cố uy hiếp kiềm chế quan quân Hà Tây, năm ngoái dẫn bộ đi qua núi Thái Hành sau đó liền đi không quay về nữa. Trương Kim Xưng viết thư khuyên lão nhiều lần, nhưng đều bị lão tìm đủ mọi cớ thoái thác. Hành sự ngông cuồng như vậy, lại khiến cho những người già trong trại nhớ đến những điểm tốt của lão, không những không buộc tội phản nghịch, ngược lại thỉnh thoảng còn tặng vàng bạc và đồ tế viện đến núi Hành Sơn.

Hàn Thế Vượng cho rằng, Trình Danh Chấn hiện tại sở dĩ bị Đại Dương Gia coi là cái đinh trong mắt, cũng là bởi vì khoảng cách giữa hãn và Đại Dương Gia quá gần, gần đến nỗi khiến người ta cảm thấy đe dọa. Một khi hãn phá bỏ cờ hiệu, rời khỏi đầm Cự Lộc, khiến cho Đại Dương Gia Trương Kim Xưng giải tỏa những khúc mắc trong lòng, hai bên còn có thể khôi phục lại cục diện hòa thuận vui vẻ trước kia. Như vậy, bất luận là đối với Trình Danh Chấn hay là Trương Kim Xưng, đều tốt, đều vui!

Trình Danh Chấn hôm nay sở dĩ cố ý ám hiệu cho Chu Phàm dẫn Trương Trư Bì và Hàn Thế Vượng vào trong nhà mình, chính là bởi vì hai người bọn họ lần lượt đại diện cho hai loại nhân vật khác nhau của đầm Cự Lộc. Một loại là có năng lực có khả năng đảm đương. Một loại là có năng lực nhưng lại nhát gan. Đối với biểu hiện của hai người, hãn đều vô cùng coi trọng. Bây giờ nghe thấy kiến nghị của Hàn Phi Tử, không khỏi có chút động lòng, do dự một chút, thấp giọng trầm ngâm:

- Thế Vượng nói rất có lý. Có cách có thể khiến Đại Đường Gia yên tâm với ta, đương nhiên là không còn gì tốt bằng. Nhưng bây giờ bốn phương đều không có chiến sự, ta lấy lý do gì mà đi trốn đây? Một khi ta rời khỏi rồi, các huynh đệ và gia đình các huynh đệ làm sao mới có thể không bị liên lụy?

- Đều là, đều là cái tên Ngụy Trưng kia khích bác!

Hàn Thế Vượng kiến thức không tầm thường, nhưng lại không có cách nào có thể gợi ý cho Trình Danh Chấn. Chỉ là cường điệu lên một chút, tất cả những điều này đều là do Ngụy Trưng tạo ra. Đều sở gây ra họa trong đầm Cự Lộc, không phải ở bên ngoài, mà là ở trong nội trạch.

- Ta cũng biết là Ngụy Trưng gây chuyện mà!

Trình Danh Chấn cau mày:

- Nhị Mao từng nhắc nhở ta, tên họ Ngụy đó vô cùng khó đối phó. Nhưng ta không ngờ, hắn lại không đối phó trên chiến trường!

- Đó chưa hẳn không phải là một cái cơ tốt!

Ánh mắt Hàn Cát Sinh đột nhiên sáng rực, chậm rãi nói:

- Giáo đầu, nếu chúng ta dựng cờ hiệu đi giải quyết Ngụy Trưng thì sao? Ai cũng không thể ngăn chúng ta!

- Giải quyết Ngụy Trưng?

Trình Danh Chấn nhanh chóng dướn mày về phía trước, do dự hỏi. Đây thật sự là một ý kiến hay, chính hắn cũng không ngờ đến. Bên trong đầm Cự Lộc đúng là đang rảnh rỗi, cho nên mới có người muốn gây chuyện. Nếu đột nhiên bên ngoài có kẻ thù, sự chú ý của mọi người sẽ dần dần chuyển sang kẻ thù, có lẽ nguy cơ cũng sẽ chậm lại một thời gian.

Dẫn tai họa ra ngoài, cũng phù hợp với lợi ích của Trương Trư Bì. Ngẫm nghĩ một lát, y lớn tiếng đề nghị:

- Nếu Cửu Đường Gia chuẩn bị đi xử lý Ngụy Trưng, ta có thể lén lút liên lạc với các Đường Chủ, để khơi mào chuyện này trong nghị sự. Tiểu tử kia năm lần bảy lượt viết thư châm ngòi mối quan hệ giữa Đại Đường Gia và Cửu Đường gia, nhưng lương thực khí giới mà y đồng ý với chúng ta lại chậm trễ không thấy đưa đến...

- Vấn đề là dẫn theo bao nhiêu người?

- Ta coi trọng ở việc đe dọa, nếu như tên họ Ngụy đó đã ức hiếp lên đầu Cửu Đường Gia, không cần chúng ta giúp đỡ, huynh đệ Cẩm Tự Doanh của chúng ta không thể bỏ qua cho y!

Bây giờ đột nhiên có thêm một con đường lựa chọn, đám người Chu Phàm, Đoàn Thanh mồm năm miệng mười bàn luận. Nếu như có thể vượt qua, bọn họ cũng không muốn phải trở mặt với Trương Kim Xưng. Dù sao trên đầu người ta cũng có danh hiệu Đại Đường Gia, mọi người cho dù nói có lý, truyền ra ngoài, danh tiếng cũng sẽ không hề dễ nghe.

- Đi đâu?

- Tìm một nơi thích hợp, nếu như đã có thể tới Võ Dương, có thể giữ liên lạc với đầm...

Mọi người càng nói, tình thế càng rõ ràng. Giống như mấy ngày liền những mây mù bao phủ trên đỉnh đầu đột nhiên bị xua tan, bầu trời chiếu rọi những tia sáng rực rỡ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (3)

M

ấy ngày sau, quả nhiên có người rất ít nói chuyện, nhưng trong lúc các Đường Chủ có đủ tư cách nói chuyện đang nghị sự, lại nhắc đến chuyện Võ Dương Quận Trưởng Sử Ngụy Trưng đồng ý với đầm Cự Lộc về “Phí bảo an” vẫn chưa thấy đến. Mọi người vừa nghe thế, trong lòng lập tức tức giận. Đầm Cự Lộc bây giờ cũng được coi là đám thổ phỉ lớn nhất nhì trong đạo Hà Bắc, sao có thể bị một tên thư sinh xỏ mũi? Cho dù y coi già trẻ ở đây như kẻ ngốc, nhưng Trương Đại Đường Gia thì sao? Trương Đại Đường Gia lẽ nào cũng có thể dễ dàng lừa gạt hay sao?

- Dứt khoát, chúng ta không cần phải phí lời với tên họ Ngụy đó nữa, trực tiếp dẫn binh xông vào ổ của y là xong!

Hách Lão Dao sớm đã khó chịu đến chân tay ngứa ngáy, nhảy dựng lên, khua khua cánh tay đề nghị.

- Đúng, trước sau đã có ba lá thư đến rồi, nhưng nửa miếng thịt cũng không thấy. Y coi đầm Cự Lộc chúng ta là cái gì chứ? Là nơi khoe khoang văn chương à?

Lục Đường Gia Tôn Đà Tử rất ít kích động, lần này cũng có vẻ không chịu được nữa.

- Theo ta nghĩ, chúng ta cứ trực tiếp đánh tới Võ Dương quận, cần bao nhiêu tiền bạc lương thực, chúng ta tự lấy!

Tam Đường Gia Đỗ Ba Lạt sớm đã hi vọng tìm chút chuyện gì đó cho đám quần hùng làm, tránh có người nhàn rỗi đau răng, ngày nào cũng dò xét con

gái và con rể của mình. Nhìn thấy hai người Hách Lão Dao và Tôn Đà Tử giúp đỡ như vậy, Đỗ Ba Lạt cũng vội vàng đứng lên, lớn tiếng nói:

- Lão Ngũ và Lão Lục nói đúng, nhớ năm đó chúng ta bao vây, lần nào cũng trực tiếp dẫn huynh đệ đi chặn cổng bọn tài chủ, bọn chúng mới chịu ngoan ngoãn đưa tiền. Tên họ Ngụy đó mặc dù đọc nhiều sách, nhưng ta thấy vẫn là đồ đệ tiện, huynh đệ của chúng ta không đến quận Võ Dương, y nhất định còn lâu mới đưa đồ đến.

Đã có ba vị Đường Gia nói, Đường Chủ, Hương Chủ cấp dưới càng thêm sôi sục. Dựa vào việc buôn bán phiếu mà Vương Nhị Mao đã làm năm ngoái nên bây giờ mọi người không thiếu ăn thiếu mặc, chỉ có cơn tức trong người là chưa được giải phóng. Nếu quan viên quận Võ Dương không biết xấu hổ, mọi người sẽ kéo đến trong thành...

Nghe thấy đầy tớ ồn ào, Trương Kim Xưng cũng có chút đứng ngồi không yên. Việc Quận Võ Dương vận chuyển lương thực, tiếp nhận “bảo hộ” vẫn là tự lão đốc thúc, định dấy binh, đè nén Trình Danh Chấn. Ai ngờ chuyện này sắp thất bại rồi, làm cho mặt Đại Đường Gia lão còn có thể nhìn ai được nữa?

Nhưng dẫn binh đi đánh được hay sao? Trong khoảng thời gian ngắn, người duy nhất nắm chắc binh pháp chỉ có mình Trình Danh Chấn. Điểm tướng Trình Danh Chấn, khó tránh khỏi lại dung túng khí thế của Trình Danh Chấn. Nếu như không phái Trình Danh Chấn đi, mà đổi lại là người khác dẫn binh. Ngộ nhờ Võ Dương chậm cháp, mà Tử Lưu Câu Vệ Văn Thăng chết tiết lại đánh từ sau lưng, các huynh đệ ra khỏi đầm sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn. Như vậy, không những thực lực của lão bị hao tổn, tiếp đó lễ phong vương sắp tiến hành cũng mất đi vài phần sắc màu.

- Cái này, cái này, chư vị huynh đệ yên tâm... đừng... đừng vội! (Trương Kim Xưng dùng những từ ngữ cổ và trang trọng)

Suy trước tính sau, Trương Kim Xưng nói một cách khó khăn. Ai ngờ những văn từ lão khó khăn lắm mới nói ra được căn bản không có mấy người hiểu được, tiếng ồn ào của mọi người có yếu đi một chút, chớp mắt lại bắt đầu náo nhiệt hẳn lên.

- Đừng làm ồn, đừng làm ồn, có im lặng hết cho ta hay không?

Trương Kim Xưng phát hiện không ai để ý đến mình, tức giận đến nổi đập mạnh lên bàn. Lúc này, các thủ lĩnh mới nghe hiểu ý tứ của lão, ngạc nhiên ngẩng đầu lên, xem Đại Đường Gia rốt cuộc là đang điên lên vì cái gì.

Trương Kim Xưng tức giận vô cùng, đập bàn gào lên:

- Xong chưa, xong chưa? Rốt cuộc là ta nói hay các người nói?

Đức hạnh cái gì, chẳng trách chuyện bản thân xưng vương, trong mắt Trình Danh Chấn luôn cảm thấy có vài phần dị thường. Bộ dạng tụ tập ở đây, chẳng khác lắm so với kéo gia súc đi ăn, làm sao giống như đại sảnh của Vương Gia?

Các thủ lĩnh bị quát đến nỗi không hiểu chuyện gì xảy ra, người nào người nấy ngồi ngây người, chau mày nhìn nhau một cách dè chừng. Bọn họ đột nhiên phát hiện bây giờ tâm tư Đại Đường Gia rất khó đoán, người cũng ngày càng khó hầu hạ. Mặc dù lão không còn hung hăng như mấy năm trước đây nữa, nhưng sau khi ngồi sau Soái án, trên mặt thường có một lớp vải mỏng che lại giống như một tầng băng lạnh, khiến cho mọi người cảm thấy vừa mơ hồ, vừa xa xôi.

- Nói đủ chưa? Nói đủ chưa? Ai chưa nói đủ thì nói tiếp, chờ các người nói xong thì ta mới mở miệng!

Trương Kim Xưng không chịu buông tha, cố gắng giải tỏa nỗi bức tức trong lòng.

- Nhà có lớn nữa, thì vẫn cần có một quán sự phải không? Các người nói đánh là đánh, hẹn ước của ta và Ngụy Trưng thì sao, tất cả coi như hư không à?

Các thủ lĩnh không dám cãi lại, trong lòng thầm cười nhạo Trương Đại Đường Gia muốn có thể diện nên phải hành hạ bản thân. Ngụy Trưng người ta ban đầu nói không chừng là đến để châm ngòi li gián, chứ hoàn toàn không có ý định đầu hàng đầm Cự Lộc. Là Đại Đường Gia tự tình nguyện, biết rõ người khác không nói thật, còn đưa ra kế hoạch lớn, lại còn trách được ai?

- Nói đi, nói đi, lúc này sao lại không sợ bị coi là câm là điếc nữa?

- Nói đi, nói đi, vừa rồi các người không phải rất thích nói hay sao?

Trong tự sảnh lặng ngắt như tờ, Trương Kim Xương rít gào không ngừng. Đến tận lúc gào tất cả những buồn bực dồn nén mấy ngày ra, mới lại vỡ xuống bàn, oán hận giải thích:

- Ta sở dĩ không xuất binh, là nghĩ cho các huynh đệ mùa xuân năm nào cũng ra ngoài đánh giặc, vợ con trong nhà không ai chăm sóc, quá thiệt thòi. Lần này khó khăn lắm mới có chút lương thực dư dả, liền cho mọi người cơ hội chăm sóc gia đình, chăm lo vườn ruộng, sửa chữa lại phòng ốc, đừng để cho mẹ và vợ trong nhà mệt mỏi giống như gia súc vậy...

Nói đến chỗ xúc động, giọng nói của lão bắt đầu run lên:

- Không dễ dàng, hai năm nay mọi người đều không dễ dàng gì. Trong lòng ta biết các người, họ hàng các người cũng biết được chỗ khó xử của ta...

Nói ra mặc dù thô thiển, nhưng lại hàm chứa chân tình, mọi người nghe được không nén nổi đều nhếch miệng, cười cười tỏ ý xin lỗi Đại Đường Gia. Trương Kim Xương thấy mọi người một lần nữa bị mình thu phục, tiếp tục nói ra những lời còn thâm thía hơn:

- Bây giờ chúng ta không như ngày xưa nữa rồi! Chỉ cần dựng Vương Kỳ, chúng ta sẽ là một triều đình khác. Triều đình tất phải có dáng dấp của triều đình, trên trên dưới dưới đều phải có quy củ, phải không? Đánh ai, cướp ai, đánh thế nào, cướp thế nào, đều phải lập kế hoạch trước đã. Còn không giống một đám thổ phỉ, đợi bị người ta chế giễu sao?

- Ha ha, ha ha!

Các thủ lĩnh cười ngượng ngùng, không nói gì với lời chỉ trích của Đại Đường Gia. Vẫn là tâm tư Nhị Đường Gia Tiết Tụng xoay chuyển nhanh, cân nhắc một lát, liền hiểu được ý tưởng thật sự của Trương Kim Xưng. Lão hướng về phía mọi người, chấp tay cười:

- Đại Đường Gia bớt giận, các huynh đệ vừa rồi có hơi loạn, nhưng chắc chắn không hề có ý không tôn trọng Đại Đường Gia. Chỉ có điều...

Không đợi lão nói xong, Trương Kim Xưng cố tình ra vẻ phần nộ, ngắt lời lão, lớn tiếng quát:

- Người lấy cái gì mà khẳng định, ta sao lại cứ cảm thấy mọi người bây giờ tâm tư đã loạn rồi?

- Không loạn, không loạn. Cái này không phải đều đợi quyết định của Đại Đường Gia hay sao?

Bát Đường Gia Lư Phương Nguyên lập tức nhảy dựng lên, vội vàng thay mặt mọi người giải thích. Y cũng nhìn ra Trương Kim Xưng bây giờ chỉ mượn đề tài để nói chuyện mình, không có chuyện thì tìm chuyện, cho nên chỉ cần chịu thuận theo ý lão, mọi người sẽ được bình an.

- Hừ!

Trương Kim Xưng gầm gừ một tiếng, ánh mắt đảo qua khuôn mặt tươi cười của Lữ Phương Nguyên, chậm rãi nhìn lần lượt đến cái ghế thứ chín. Trình Danh Chấn cũng sớm có sự chuẩn bị, phát hiện ánh mắt Trương Kim Xưng đang nhìn mình, liền cười ha ha đứng lên, chấp tay thi lễ:

- Đại Đường Gia xưa nay anh minh, sao có thể không hiểu ý của mọi người chúng ta. Các huynh đệ đều cảm thấy tên họ Ngụy làm việc quá đáng, cho nên mới lo lắng. Nhưng rốt cuộc nên làm gì, vẫn còn phải mời Đại Đường Gia làm chủ. Bất kể Đại Đường Gia nói gì, bọn ta đều nghe lời!

Tuy rằng bây giờ Trương Kim Xưng không hề ưa Trình Danh Chấn, nhưng lão không thể không thừa nhận, những lời mà người đọc sách nói ra nghe rất xuôi tai. Có được lối thoát, lão cũng không muốn phải đắc tội với tất cả các huynh đệ. Lão cười, xua tay, khẽ ra mệnh lệnh:

- Thôi ngồi xuống đi, mọi người biết bốn phận của mình là được. Tên tiểu tử Ngụy Trưng đó không thật lòng, ta sớm cũng đã nhìn ra rồi. Nhưng quãng thời gian trước mọi người đều bận rộn, cho nên cũng không phân cao thấp với y. Dù sao quận Võ Dương cũng không thể rời đi đâu được, tên họ Ngụy có mà chạy đằng trời. Thời gian nợ chúng ta càng lâu, lợi tức mà y phải trả càng nhiều!

- Đúng, phải để cho y trả lợi tức!

Trương Trư Bì nhảy bật lên, lớn tiếng hưởng ứng.

Đây là một người thô thiển, cho nên câu chuyện của Trương Kim Xưng tuy rằng bị ngắt đoạn, cũng không so đo với y. Lão cười cười, tiếp tục nói:

- Trư Bì huynh đệ ngồi xuống trước đã, chúng ta từ từ thương lượng. Yên tâm, lúc nên xuất phát, chắc chắn sẽ không bỏ sót người!

- Tạ ơn Đại Đường Gia coi trọng!

Trương Trư Bì chấp tay, dương dương tự đắc ngồi xuống, giống như chức vị tiên phong đã đến tay mình vậy, nhìn xung quanh với vẻ tự mãn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lô (4)

C

húng thủ lĩnh thấy vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy Trương Trư Bì biết nắm giữ cơ hội, tăng bốc đúng lúc. Trình Danh Chấn cũng hiểu được Trương Trư Bì đang nghĩ cách để tạo cơ hội cho mình, lấy hành động mà người khác không phát hiện ra để gặt đầu với đối phương, sau đó lại đứng dậy, chấp tay thi lễ với Trương Kim Xưng:

- Đại Đường Gia nói đánh thế nào, chúng ta đương nhiên sẽ đánh như vậy. Chỉ cần ngài ra lệnh một tiếng, ta nguyện đích thân đi bắt Ngụy Trưng cho ngài!

- Người bắt y, còn không phải dễ như trở bàn tay!

Trương Kim Xưng cười gặt đầu.

- Chính bởi cái gọi là oan có đầu, nợ có chủ. Gần đây y luôn tạo ra phiền phức giữa hai chúng ta, ta cũng luôn muốn hỏi xem người có tính toán gì. Hôm nay người đã đến rồi, thì để mọi người nghe ý tứ của người đi!

- Ta cảm thấy, suy xét của Đại Đường Gia vô cùng ổn thỏa!

Trình Danh Chấn có chút trầm ngâm, sau đó cười tỏ ý khen Trương Kim Xưng.

- Các huynh đệ hai năm nay đều vất vả rồi, ngài chăm sóc mọi người, là phúc phận của mọi người!

Lời nói nịnh bợ ai cũng thích nghe, Trương Kim Xưng cũng không ngoại lệ. Tuy rằng biểu hiện bên ngoài là muốn khiêm tốn một chút, nhưng nụ cười

trên mặt càng rạng rỡ:

- Người đừng học theo bọn họ, chọn những lời nói dễ nghe để nịnh ta vui. Trong đây chỉ có người đọc nhiều sách, người nói xem nếu như đánh, chúng ta nên đánh thế nào? Nếu như không đánh, chúng ta làm thế nào mới khiến họ Ngụy ngoan ngoãn đưa lương thảo quân nhu đến?

- Lúc trước chắc hẳn Đại Đường Gia cũng đã suy xét đến tên cầu tặc Vệ Văn Thăng như hồ rình mồi ở Lê Dương!

Trình Danh Chấn cười cười, tiếp tục khen sự cẩn thận của Trương Kim Xưng.

- Chúng ta nếu lấy mục tiêu là công phá thành Võ Dương, một khi Vệ Văn Thăng dẫn theo kỵ binh đánh từ phía sau lưng, khoảng cách giữa quận Võ Dương và Lê Dương tuy rằng xa, nhưng cũng không quá ba, năm ngày...

- Nói đúng!

Trương Kim Xưng cười vỗ bàn một cái.

- Đây cũng là điều khiến ta khó xử. Ta không sợ khai chiến cùng Vệ Văn Thăng, nhưng hai phía trước sau đều có địch, ta thật sự khó chống đỡ!

Trong nháy mắt, quan hệ của hai người liền trở lại hòa hợp, dường như lại quay về quãng thời gian giết chết Phùng Hiếu Từ, thành thật với nhau, không chút giả dối. Đám người Đỗ Ba Lạt và Hách Lão Dao cùng nhìn nhau cười, đều cảm thấy vui vẻ vì sự phối hợp ăn ý vừa nãy. Đang lúc đắc ý vì ngầm hiểu lẫn nhau, lại nghe thấy Trình Danh Chấn bổ sung:

- Cho nên thuộc hạ cũng không đề nghị chúng ta lập tức khai chiến với quận Võ Dương. Thứ nhất là vì quá mạo hiểm, thứ hai, cũng là vì ước nguyện ban đầu của Đại Đường Gia, để cho các huynh đệ nghỉ ngơi!

Câu này, chẳng khác nào những cố gắng của đám người Đỗ Ba Lạt đều phí công cả sao. Bọn họ tức giận đến nỗi tất cả quay đầu, trợn mắt nhìn thẳng về phía Trình Danh Chấn. Trình Danh Chấn cười áy náy nhìn bọn họ, tiếp tục nói với Trương Kim Xưng:

- Nhưng, không đánh vào Võ Dương, không có nghĩa là chúng ta không buông tha tên họ Ngụy đó. Quy củ đầm Cự Lộc của chúng ta không thể bị phá hỏng, nếu như bây giờ để cho họ Ngụy phá hỏng quy củ, sau này nhất định sẽ có người học theo. Cứ thế mãi, lại trở về những ngày tháng trước, mỗi lần thu lương thực lại phải gây chiến!

- Ủ!

Trương Kim Xưng liên tục gật đầu. Lời nói của Trình Danh Chấn cũng đã nói đến điểm mấu chốt, khiến cho lòng lão mặc dù hoài nghi sự trung thành của đối phương, cũng không thể không thừa nhận những lời này vô cùng có lý. Nhưng vấn đề đặt ra ngoài rồi, lựa chọn lại chưa chắc đã dễ làm. Đánh cũng khó, không đánh cũng khó, thật là khiến người ta vô cùng do dự.

Trình Danh Chấn trước giờ chưa bao giờ cố gắng để đối phó với người cùng nhà, lần đầu ném thử, trong lòng cũng đầy những mâu thuẫn. Quay đầu lại nhìn Đỗ Quyên đang mỉm cười nhìn mình đầy ngưỡng mộ, nhìn thấy Đỗ Ba Lạt đang mồ hôi nhễ nhại, hần hạ quyết tâm, cười nói:

- Cho nên, thuộc hạ suy trước tính sau, cũng có một ý kiến không được hoàn mỹ cho lắm, cũng không biết có nên nói ra hay không!

Trương Kim Xưng nghe đúng chỗ ngứa, sao chịu dừng lại như vậy, giơ bàn tay to lên, thúc giục:

- Nói, nói, cứ việc nói đi! Giữa chúng ta vẫn là câu nói đó, có sai thì ta chịu, chỉ cần người làm việc tận lực!

Trình Danh Chấn lại nhìn bốn phía, ra vẻ chần chừ:

- Cái này, cái này, vậy thì thuộc hạ sẽ nói. Nếu như có chỗ nào không ổn thỏa, kính xin Đại Đường Gia và các chư vị tiền bối chỉ bảo thêm!

- Phí lời, phí lời, Cửu đường gia từ khi nào trở nên đông dài như vậy hả?

Chúng đầu lĩnh tâm tư cũng ngửa ngáy, thúc giục loạn lên.

- Người cứ việc nói, đúng sai đã có mọi người châm chước!

Nhị Đường Gia Tiết Tụng cười, phát tay thúc giục.

Trình Danh Chấn đang cần những lời này, hơi chút trầm ngâm, cười nói:

- Cũng là vì câu nói vừa nãy của nhạc phụ “không chặn cửa sẽ không chịu giao tiền” đã thức tỉnh ta. Cho nên, ta muốn dẫn một số huynh đệ đi đòi nợ. Dem quân kéo đến huyện Thanh Chương ở cửa quận Võ Dương, chính là nơi mà lần trước Vương Đường Chủ và Trương Đường Chủ đóng quân. Nơi đó chỉ cách quận Võ Dương một con sông. Nếu như Nguyên Bảo Tàng và Ngụy Trưng không thức thời, ta sẽ trực tiếp xông vào nhà y phá phách. Nếu như bọn họ ngoan ngoãn giao tiền ra, ta sẽ đóng quân chỗ cũ, sau khi nhận tiền sẽ áp giải về!

- Đúng là một cách! Nhưng...

Ăn cướp ban ngày, Trương Kim Xương có thể nói là người trong nghề, vừa nhìn đã biết cách của Trình Danh Chấn có hiệu quả. Nhưng nghĩ lại làm như vậy có thể khiến cho Trình Danh Chấn nắm giữ quyền binh một lần nữa, lão lại không thể nuốt nổi nửa câu sau.

- Thuộc hạ biết Đại Đường Gia lo lắng cho sự an nguy của thuộc hạ. Nhưng lần này thuộc hạ không cần nhiều binh mã, cũng không dùng sức mạnh. Nếu Vệ Văn Thăng cứng đầu, thuộc hạ có thể đánh thì đánh, đánh không lại

thì rút lui về đầm. Khoảng cách giữa đầm Cự Lộc và Thanh Chương không xa, Đại Đường Gia lúc nào cũng có thể ra khỏi đầm tiếp ứng!

Câu nói này vừa giữ thể diện cho Trương Kim Xưng, lại dồn Trương Kim Xưng đến chỗ khó xử. Trương Kim Xưng không có cách nào cự tuyệt, đành phải cười miễn cưỡng, thử thăm dò hỏi:

- Ta đúng là có chút lo lắng người không ứng phó nổi. Nhưng người đã suy xét chu toàn, ta cũng không ngăn cản người. Người cần bao nhiêu binh mã, nửa doanh quân Tinh Nhuệ có đủ không?

- Việc huấn luyện quân Tinh Nhuệ vừa mới có chút hiệu quả, không thể dùng đến nhiều!

Câu trả lời của Trình Danh Chấn một lần nữa ngoài dự đoán của Trương Kim Xưng, cũng làm lão yên tâm hơn.

- Đã không có ý định đánh bừa, thuộc hạ chỉ đem binh mã bản bộ đi là đủ. Để các huynh đệ khác thuộc Nhuệ sĩ doanh ở trong trạch, do Hách ngũ thúc cùng hai người Trương Hồ, Trương Bưu cùng tiếp tục huấn luyện!

Lúc này sức chiến đấu mạnh nhất trong Đường Chủ chính là bốn vạn quân tinh nhuệ kia, trong đó thuộc hạ dưới trướng hai người Trình Danh Chấn và Đỗ Quyên không quá năm nghìn người, còn không bằng hai phần mười trong đó. Trương Kim Xưng đương nhiên sẽ không tiếc điều này, lão vui mừng, nhưng trong lòng lại mơ hồ cảm thấy lo lắng, khẽ hỏi:

- Chỉ đem huynh đệ trong Cẩm Tự Doanh, vậy thực lực có phải là hơi kém không? Người cần bao nhiêu lương thảo, báo trước một chút, ta với Lão Nhị sẽ trừ bị cho người?

Trình Danh Chấn chấp tay về phía trước, vẻ mặt tự hào:

- Ta lần này là dựng cờ hiệu của Đại Đường Gia để đòi nợ, chỉ huynh đệ trong Cẩm Tự Doanh là đủ rồi. Lúc cần đánh thật sự, người đem tất cả binh mã đến tiếp ứng cũng không muộn!

- Còn về phần lương thảo?

Hắn nhìn sắc mặt Trương Kim Xưng, cẩn thận bổ sung.

- Cũng không cần đem theo nhiều lắm. Đại Đường Gia trước tiên có thể để cho ta hai tháng lương quân. Nếu hai tháng sau còn chưa về, ta sẽ mở miệng yêu cầu thêm. Nhưng ta đoán, tầm một tháng là đủ rồi, mang nhiều cũng không dùng, lại thêm mệt mỏi, đẩy đi lại phải đẩy về!

- Ha ha, lo trước khỏi họa, lo trước khỏi họa!

Trương Kim Xưng lúc này đã yên tâm hoàn toàn, vuốt vuốt cằm nói. Lương thực là mấu chốt của tam quân, danh vọng của Trình Danh Chấn có thay đổi, nếu như mình không cho hắn lương quân, bộ hạ của hắn cũng sẽ đổi mà tản ra như khói. Hắn không ở trong đầm hai tháng, mình vừa hay có thể thả lỏng chân tay, thu lại quyền lực.

- Ngoại trừ việc đòi nợ Ngụy Trưng ra, thuộc hạ còn có một ý tưởng!

Trình Danh Chấn nhìn thấy Trương Kim Xưng cười vui vẻ, quyết định không bỏ lỡ cơ hội.

- Đại Đường Gia nếu đã muốn xưng vương, chỉ trông coi mỗi đầm Cự Lộc chắc chắn không đủ. Đợi sau khi thuộc hạ đến Thanh Chương, các quan viên ở một số vùng như Nam Hòa, Bình Hương, Long Cương, Minh Thủy, hoặc là các quan viên Đại Tùy sẽ trực tiếp chờ người điều khiển. Những huyện thành này kẹp ở giữa Thanh Chương và đầm Cự Lộc, ngoại trừ phục tùng ra, căn bản không còn sự lựa chọn thứ hai. Đến lúc đó, Đại Đường Gia lấy đầm Cự Lộc là trung tâm, lấy Tương Quốc, bảy huyện phía tây Võ An làm cánh tay trợ thủ, có thể công có thể thủ, có thể tiến có thể lui...

Những người ở đây đều là người Hà Bắc, địa hình xung quanh đầm Cự Lộc đều vô cùng quen thuộc. Những lời của Trình Danh Chấn, chắc chắn khiến cho mọi người nhìn thấy được một viễn cảnh vừa huy hoàng vừa mơ hồ. Những nơi mà bọn họ từng đi qua, đầm Cự Lộc, Bách Nhân, Nam Hòa, Bình Hương, Bình Ân, sẽ mãi mãi lệ thuộc vào sự thống trị của bọn họ. Bọn họ không còn là lưu tặc, không còn là khách qua đường. Bọn họ lúc này phải tự tay lập nên một quốc gia, có nơi ăn chốn ở, không có tham quan ô lại, cũng không có sưu cao thuế nặng...

Về việc không có thuế má, quốc vương và các tướng sĩ của quốc gia này ăn cái gì, mọi người còn bận chưa có thời gian nghĩ đến.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (5)

G

iấc mộng luôn làm người khác toát lên sức sống gấp bội, cho dù giấc mơ này còn xa hơn cả nước Thiên Trúc. Rất nhanh cuộc họp bị lệch chủ đề, Trương Kim Xưng đã mấy lần mở miệng đều không thể kéo được đường về. Lấy đội quân Thanh Chương làm tiền tiêu, lấy đầm Cự Lộc làm tim gan, quét qua nửa quận Tương Quốc và quận Võ An, chờ thời cơ để thu lại hai nửa quận khác về. Ở hai quận có một trăm ngàn tinh binh, đây thực sự là đế vương chi nghiệp. Dù là Cao Đại đương gia Hà Bắc hay là Địch Đại đương gia Lục Lâm Đạo Hà Nam cho đến giờ cũng chưa đạt được đến độ cao này.

Rất nhanh, bản thân Trương Kim Xưng cũng bị đoàn người truyền thêm nhiệt huyết, cười ha hả chìm trong khao khát vào tương lai. Người đầu tiên đốt lên giấc mộng, ngược lại Trình Danh Chấn lại bị gạt sang một bên, ngốc nghếch mở to mắt nhìn thê tử Đỗ Quyên.

Mãi cho đến lúc sẩm tối, không khí sôi nổi của cuộc nghị sự hôm nay mới chấm dứt. Tất cả mọi người đều cao hứng, hai mắt tràn đầy sự vui sướng. Đám người Trương Trư Bì và Hàn Thế Vượng cảm thấy thoải mái, vì trong thời gian ngắn bọn họ không phải lựa chọn tình thế tiến thoái lưỡng nan. Không phải trơ mắt nhìn tình thế chuyển biến ngày một xấu đi, lại càng không phải tham dự vào cuộc nội chiến không phần thắng.

Rốt cuộc thì tảng đá trong lòng Hách Lão Dao và Tôn Đà Tử cũng được trút bỏ. Bọn họ cũng không phải nhìn tai nạn phát sinh đang đến gần mà bất lực. Rốt cuộc bọn họ không cũng không cần phải ngày nào cũng đề phòng, vừa đề phòng lão huynh đệ đột nhiên gây khó dễ, vừa đề phòng người thanh niên bí quá làm liều. Rốt cuộc bọn họ cũng không phải lo lắng cho hàng

ngũ của mình nữa, bởi vì chỉ hơi không cẩn thận rất có thể sẽ rơi vào vực sâu vạn kiếp bất phục.

Duy chỉ có mấy người Đỗ Ba Lạt là không mấy vui vẻ. Chuyện đã hứa với con gái con rể không làm được, khiến ông cảm thấy vô cùng chua chát. Mà con gái con rể ông đến Thanh Chương đóng quân lại càng làm cho ông cảm thấy mất mát và khó từ bỏ được. Loáng thoáng, ông cảm thấy mình và con gái lần này có lẽ đã thực sự chia xa, cả đời này rất khó để gặp mặt.

- Hai, hai tháng lương thảo, có phải hơi thiếu không.

Trên đường trở về doanh trại, lão gia cứ nắm chặt góc áo con rể, thấp giọng hỏi:

- Hay là, ta đến chỗ Đại đương gia nói vài lời, để ông ta cho con thêm chút quân lương? Dù sao tất cả cũng đều là con cướp về được, không lẽ nào y lại không cho!

- Cha, ngài đừng quan tâm nữa.

Không đợi Trình Danh Chấn trả lời, Đỗ Quyên đã giành nói trước:

- Thanh Chương và đầm Cự Lộc không quá xa, lương thảo bất cứ lúc nào cũng sẽ được tiếp tế. Từ trước đến nay Đại đương gia cho phép vào mà không cho phép ra, nếu không có lý do đầy đủ mà đến chỗ ông ta cầu lương thực, đây không phải là sẽ khiến ông ta sinh nghi sao?

- Ủ, ừ, hài.

Đỗ Ba Lạt gật đầu đồng ý sau đó lại thở dài bất đắc dĩ:

- Thực ra, thực ra, Trương Nhị Bá của con không phải là loại người như vậy. Cũng chỉ là gần đây ông ta muốn xen vào nhiều chuyện, trong lòng

cũng có chút rối loạn. Cũng được, các con đi ra ngoài, đợi một thời gian nữa ông ấy cân nhắc cũng không sao.

Đúng là ông già rồi, bất cứ việc gì cũng không muốn động tâm suy nghĩ nhiều, chỉ nghĩ về hướng lạc quan nhất. Trong lòng Trình Danh Chấn căn bản không hề tán thành cách nhìn nhận này, nhưng vì để Đỗ Quyên khỏi phải âu lo về sau, hắn đành cười an ủi:

- Cha cứ yên tâm, chúng con đến Thanh Chương chủ yếu vẫn là để đối phó với Ngụy Trưng! Đại đương gia có cha ở bên, chắc sẽ không phạm phải sai lầm gì. Hơn nữa, người trong một nhà, càng xa càng thân, càng gần càng phiền toái. Chúng con đến Thanh Chương đóng quân một thời gian ngắn, chỉ có lợi chứ không sợ có hại.

- Hài, cũng phải.

Đỗ Ba Lạt chớp mắt khô khốc, lại thở dài:

- Tiểu Cửu, lúc này Quyên tử hoàn toàn có thể giao cho con rồi. Ta là cha không quản giáo con tốt, sau này nó có làm gì không đúng thì hãy nể mặt lão già ta...

Đỗ Quyên nghe thấy liền đỏ mặt, hờn dỗi:

- Cha, cha nói gì thế? Con đâu có làm sai chuyện gì? Cha đừng lo lắng, qua một thời gian ngắn nữa biết rõ tình hình hai bên, hai chúng con sẽ đón cha đến.

- Nói bậy, phải đón, phải đón trước bà thông gia chứ lại!

Đỗ Ba Lạt vỗ tay xuống, vẻ mặt nghiêm túc sửa lại:

- Con gả vào nhà Trình gia thì là vợ của Trình gia. Hết thấy đều phải lấy nhà chồng làm trọng.

Trình Danh Chấn nghe thấy vậy cảm động, cười thấp giọng đáp:

- Xem cha nói kìa, cứ như chúng ta không phải là người một nhà vậy. Cái gì mà Đỗ gia với Trình gia, chỉ cần ổn thỏa mọi chuyện, bất cứ lúc nào cha cũng có thể tới thăm chúng con!

Hắn hiểu được ý của Đỗ Ba Lạt là, nếu như mình noi theo Vương Ma Tử không về thì càng nên đón sớm mẹ và các huynh đệ ra đầm Cự Lộc càng tốt, để tránh tương lai vạn nhất hai bên càng lúc càng xa, những người già phụ nữ trẻ em còn lại ở lại trong đầm sẽ bị làm con tin.

Những lời này dù có thế nào cũng không thể nói rõ được, cho nên hắn chỉ dùng ánh mắt tỏ vẻ cảm kích. Lão tiểu thương Đỗ Ba Lạt biết Trình Danh Chấn hiểu ý mình, vui mừng dặn dò:

- Phàm là chuyện gì cũng không thể miễn cưỡng. Có thể lùi một bước thì nên lùi. Quan binh đánh tới, không nắm chắc phần thắng thì đừng có đánh bừa. Tương Quốc, Võ An, Ngụy Quân toàn rãnh mương, sông, suối, không giấu được người. Quan binh là gió, chúng ta là cây cỏ. Gió thổi không được lâu, cây cỏ chúng ta bất cứ lúc nào cũng có thể đứng lên được.

Ông còn rất nhiều kinh nghiệm giang hồ hữu dụng, những lục lâm kỳ húa, trước nay chưa kịp nói với vợ chồng son, bây giờ sắp đến lúc chia tay ông mới tổng kết lại để nói. Có mấy danh ngôn có lý, có mấy lời cũng chỉ là tà thuyết ngụy biện, hiểu ông là có ý tốt, vợ chồng Trình Danh Chấn cũng không phản bác gì chỉ kiên trì nghe và ghi nhớ.

Phần còn lại là tiếp tục nói những lời vô nghĩa. Lại qua mấy ngày, Đỗ Ba Lạt lại lưu luyến dặn dò, hai vợ chồng Trình Danh Chấn và Đỗ Quyên dẫn dắt toàn bộ chiến binh và quân nhu già yếu của Cẩm Tự Doanh rời khỏi đầm Cự Lộc. Bọn họ mới dọc theo bờ đông Minh Thủy Hà Đông xuất phát qua Xuân Tấn, xuyên qua bên này bị chiến hỏa đốt thành hoang dã, một đường đi về hướng nam. Đại bộ phận huynh đệ đều không biết mình đã bị

trục xuất, còn tưởng mục đích của chuyến đi lần này là vì đi “đòi nợ”, hi hi ha ha vừa đi vừa chơi. Vì để mọi người có đầy đủ thời gian làm quen, Trình Danh Chấn cũng không vội đi, cứ cách hai, ba mươi dặm lại cho nghỉ một lần. Vừa sửa sang lại đội hình, vừa quan sát xung quanh xem đóng quân chỗ nào cho thích hợp khai hoang, phát triển.

Thực ra mà nói, đất ở hai bên bờ sông đều rất màu mỡ đều có thể làm ruộng trồng lúa tốt. Sông Sa, sông Chương, sông Tự, còn có nước tuyết tan từ Thanh Chương Thái Hành Sơn chảy xuống nhập vào sông mang nước đi nuôi cây cối xanh tốt. Không biết từ năm nào, quan phủ địa hai bên bờ sông đã đào kênh dẫn nước đi khắp nơi, giống như bầu sữa nuôi dưỡng thành thị và nông thôn chung quanh. Chỉ có điều chiến loạn tàn khốc đã phá hoại quá tàn khốc, các kênh dẫn nước trong thời gian dài không được người sửa chữa, chỗ nào cũng hỏng. Nguồn nước mát lành từ chỗ hồng chảy lan tràn xuống khiến một vùng ngập lụt.

Thôn trại ven đường hầu như không có bóng người, phòng ốc cửa sổ đầy phân chim, cáo, chồn sóc đứng trên nóc nhà nghiền cổ nhìn đại đội binh mã đang đến. Chúng nó cô độc đã lâu, quên cả sự nguy hiểm của loài người. Thỉnh thoảng thấy ruộng lúa hai bên đường, cỏ dại mọc còn nhiều hơn cả lúa, không biết ruộng này có chủ không hay chỉ là ruộng lúa hoang, vốn dĩ cũng không thể thu hoạch được.

Trước kia Trình Danh Chấn dẫn theo binh mã đều rất điên cuồng, trong lòng không hề thấy trống trải. Ngày đó là đi cướp bóc, thổ địa có sản xuất hay không cũng không cần quan tâm. Còn bây giờ, họ chỉ cố gắng tìm một chỗ để sinh sống cho yên ổn, cảnh tượng trước mắt khiến họ thấy có nhiều tư vị khác biệt.

Dùng câu “xương trắng lộ tại miền quê, ngàn dặm cũng không có gà gáy” để hình dung một chút cũng không quá đáng, nghiệt chướng này rốt cuộc là do ai tạo ra. Quan phủ, Trương Kim Xưng bức ép làm mất đường sống của dân chúng. Khởi nghĩa vũ trang của ông ta đến đâu cũng làm cho ngọc nát

đá tàn. Càng chiến loạn cuộc sống của dân chúng càng gian nan, càng dễ dừng lên tạo phản. Cứ trong vòng luẩn quẩn như vậy, không đến hai ba năm thành thị cũng hóa đồng hoang tàn, thôn trại đều biến thành mộ hết.

Những phần đất hoang tàn tái sản xuất cũng hết sức khó khăn. Còn chưa đi tới mục đích, đám người Đoàn Thanh, Trương Cần đã cảm thấy tiền đồ xa vời. Vì để Trương Kim Xưng mất đi lòng nghi ngờ, Cẩm Tự Doanh chỉ dẫn theo hai thúng lương thảo. Nếu bọn họ không mau chóng tìm được lương thực để tiếp tế đến lúc, đến lúc đó Trương Kim Xưng chỉ cần cắt nguồn lương thảo thì họ cũng phải ngoan ngoãn mà trở về.

Mãi đến khi gần đến huyện Minh Thủy, bọn họ mới nhìn thấy khói bếp đầu tiên. Khói bếp này mọi người thấy hết sức ngạc nhiên, nếu không phải bởi vì ánh mặt trời lúc chạng vạng quá rực rỡ, thì mọi người đã không để ý khói bếp mờ nhạt này rồi. Trình Danh Chấn phái trăm kỵ binh đuổi tới, ngăn chặn đường thông ra ngoài của thị trấn, cuối cùng cũng ngăn được con số mười ngàn người, người nào cũng xanh xao vàng vọt, trên người chẳng có gì đáng giá để cướp đoạt. Trình Danh Chấn tìm một ông lão ôn hòa hỏi han. Ông ta sợ lắp bắp, một hồi lâu mới nói rõ thân phận. Hóa ra, ông ta cũng không phải là người địa phương mà là người chạy loạn đến nơi này, nhìn thấy thành trì hoang phế liền đánh liều ở lại đây. Nếu các hảo hán không vui, bọn họ có thể cả đêm đi thu thập tài sản mang về, chỉ mong các hảo hán giơ cao đánh khẽ không giết sạch mọi người ở đây, khiến gia đình họ phải tuyệt tự.

- Ít tài sản này của các người hãy giữ lại mà dùng đi!

Trình Danh Chấn dờ khóc dờ cười, đành phải kiên trì tỏ vẻ an ủi:

- Ta cho các người một nghìn cân gạo, các người nấu cháo với rau, có lẽ cũng trụ được đến mùa thu!

- Hảo, hảo hán! Không cần, không cần đâu.

Ông lão không tin vào tai mình nữa, môi run lấy bấy rồi cuộc cũng nói được nửa câu:

- Hảo hán đã không quan tâm đến sự hiếu kính của ta, ta đã vô cùng cảm kích. Sao có thể lấy của các hảo hán được.

Nói xong những lời khách sáo, đương nhiên là ông ta cũng không chịu được sự hấp dẫn của một nghìn cân gạo, sâu trong nội tâm ông ra cũng đang đấu tranh mạnh mẽ.

- Giữ lại đi, người lớn ăn ít cũng không sao nhưng không thể để những đứa trẻ đói bụng được.

Trình Danh Chấn phát tay, thấp giọng ra lệnh. Đám người này hầu hết là lưu lạc từ bên ngoài tới, theo lý mà nói thì họ có sống hay chết cũng không liên quan gì đến hắn. Nhưng sâu trong nội tâm hắn cảm thấy có áp lực, áp lực đến mức không thể thờ được.

- Đa tạ, đa tạ, hảo hán!

Ông lão lập tức quỳ xuống đất, khấu đầu. Dân chúng xung quanh quần áo rách nát cũng quỳ xuống theo, dập đầu niệm Phật vô cùng cảm kích.

- Đi thôi!

Trình Danh Chấn thở dài, quay đầu lại bảo các huynh đệ chạy tiếp. Đội ngũ vừa bắt đầu di chuyển ông lão kia lại quỳ gối đi lên:

- Hảo, hảo hán gia....

- Có chuyện gì vậy?

Trình Danh Chấn cười ngửa, cau mày hỏi.

- Không, không có chuyện gì!

Ông lão sợ đến mức run rẩy, suýt nữa thì té liệt trên mặt đất. Một lúc sau, thấy Trình Danh Chấn không phát hỏa nữa, rốt cuộc cũng lấy lại được dũng khí để hỏi:

- Đợi, đợi đến mùa thu. Hảo, hảo hán gia muốn lấy lại mấy phần lợi tức ạ?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (6)

L

ợi tức, lợi tức gì?

Trình Danh Chấn bị hỏi đến sừng sốt, rồi chợt nhớ ra mình vừa bố thí cho ông lão lương thực, nhưng có lẽ ông ta nghĩ rằng mình cho vay nặng lãi. Hắn cười cười vẻ mặt ôn hòa:

- Thôi đi, đây là cho các người, không cần lợi tức gì cả.

- Hảo, hảo hán ngài...

Lão già nghe thấy được tặng không lương thực trong mắt không ánh lên sự vui sướng mà ngược lại còn thấy sợ hãi. Đám dân chúng còn đang đợi phân phát lương thực thấy ông lão không lên tiếng gì, đôi mắt trông mong nhìn Trình Danh Chấn tràn đầy vẻ mê hoặc.

- Sao vậy?

Trình Danh Chấn có chút không kiên nhẫn được, cau mày hỏi lại:

- Có chuyện gì, ông cứ nói thẳng ra đừng có lắp bắp như vậy!

- Hảo hán có thể để lại tên không ạ?

Lão già nuốt nước miếng một cái, quyết tâm lắm mới hỏi được:

- Nếu hảo hán để lại tên tuổi đến ngày lễ tết tôi sẽ dâng hương cầu nguyện cho gia đình hảo hán được phúc đức.

- Thôi, thôi!

Hắn vừa phiền chán ông lão đông dài lại vừa cảm động sự trung hậu của đối phương. Một nghìn cân lương thực không ít chút nào nhưng phân chia cho dân chúng thì mỗi người cũng chưa được đến một cân. Cho dù là ngày nhịn ngày cháo thì cũng lắm cũng chỉ duy trì được mười ngày mà thôi, thật là như muối bỏ biển. Nhưng giọt nước chi ân này, ông lão cũng không lấy không mà muốn hồi báo bằng thứ gì đó, để chứng tỏ mình chưa hoàn toàn biến thành một tên ăn mày.

- Ông không cần đường chính là báo đáp rồi. Mau phân phát đi, để mọi người khỏi cần lố nữa.

Trương Cần ở bên nhìn mà không thể kiên nhẫn được, xông lên trước thấp giọng quở trách.

Ông lão bị anh ta nói ác làm cho hoảng sợ cũng không dám kiên trì lần nữa, liền phúi sạch đầu gối, sau đó lại lạy dài trên mặt đất:

- Lão hủ họ Lưu, là trưởng tộc của đám người này. Không thể nói lời cảm ơn với đại ân. Hảo hán gia, sau này nếu có đến chỗ chúng tôi thì cứ việc phái người quay lại nói một tiếng.

- Đi thôi, đi thôi, thật là dài dòng!

Mấy tên thân vệ đuổi họ như đuổi ruồi vậy.

Ông lão bị đuổi đẩy sang một bên, đại đội người ngựa xuyên qua thành, tiếp tục đi lên trước. Mãi đến khi cách hai dặm tự nhiên có người quay đầu lại nhìn, phát hiện ra ông lão vẫn dắt đám lưu dân đứng bên vệ đường nhìn bóng đoàn người tiếp tục đi và thở dài.

- Thực ra cũng hiếm mà gặp được người như ông lão.

Đoàn Thanh cảm thán trong bụng, chạy đến bên Trình Danh Chấn thấp giọng khen ngợi.

- Nửa đời còn lại của ông ta chôn ở mảnh đất vàng như vậy, nếu không phải là thật sự ở đây, sao lại khiến cho nhiều người nghe vậy chứ?

Trình Danh Chấn hít vào một hơi dài rồi nhỏ giọng đáp lại.

Vừa rồi hẳn vẫn luôn nghĩ về việc này. Khắp nơi ven đường đều là xương trắng, duy chỉ có trong thành hoang phế còn có dân tụ tập, giúp đỡ nhau sinh sống. Chỉ e rằng điều đó với cách xử sự của ông lão này có liên quan rất lớn. Giống như là hành quân đánh giặc, người đi đầu chính là người cầm cờ, cờ xí càng gọn, càng lực lượng tập trung ngày càng đông. Ông lão lại được thổ phỉ qua đường ban chút ân huệ, còn nghĩ đến chuyện báo đáp. Dân chúng vì ông ta làm việc gì cũng sẽ có hồi báo, đi theo một người giữ nghiêm mình như vậy, sau này người thân cũng “tri ân đồ báo” (có ơn tất báo), đám lưu dân này cũng cảm thấy được yên tâm.

- Cũng phải!

Đoàn Thanh nghĩ thầm một chút, rất nhanh liền hiểu được ý trong lời của Trình Danh Chấn. Y cũng xuất thân từ nha dịch huyện Quán Đào, trong lòng cũng hiểu được thế nào là phẩm hạnh của một con người. Đạo đức là thứ hư vô, mù mịt nhưng lại có một cô uy lực không gì sánh được. Một viên quan liêm khiết, dưới sự trị hạ đó chính là một cuộc sống hòa bình, còn một viên quan bại hoại thì dân chúng gặp xui xẻo lớn rồi. Nếu không phải bản thân hẳn phải cào ba thước đất, mà ngay cả tiểu quan lại, nha dịch dưới trướng ày cũng là trên làm dưới theo, tham lam vô độ, rất nhanh sẽ đạp địa phương hư hỏng đến không còn hình dáng.

- Trung hậu, thành thật thì sao? Thế giới này người tốt không cần báo đáp, tai họa vạn năm! Cón số mười ngàn người không ăn trộm không cướp đoạt, bọn họ dựa vào gì mà sống?

Trương Cẩn không cho rằng đám dân chúng kia đi theo ông lão đó thì có kết quả gì tốt đẹp, thiếu đủ thứ lại không có can đảm làm càn, sớm muộn gì thì cũng đói mà chết.

Nhắc tới làm sao sinh tồn trong khốn cảnh, không khí xung quanh liên sinh động hẳn lên. Mấy tên cận vệ bĩu môi, mồm năm miệng mười phản bác:

- Người yên tâm, nếu không có ai, bọn họ sẽ làm người ti tiện, chắc chắn sẽ không để mình bị chết đói. Lúc này có thể ăn cây du, rau đắng, rau Xa cô lộc. Qua mấy ngày, sơn đình tử (quả hải đường dại, hơi đắng), nấm, hoa cỏ cũng hết. Nếu người chân tay nhanh nhẹn thì bắt ếch, chuột, thỏ hoang hoặc bất cứ con vật gì để bổ sung thịt. Chỉ cần có thể nhịn đến mùa thu, thu hoạch được hoa màu chẳng những đủ ăn mà không chừng còn dư thừa đến sang năm nữa.

- Nếu đào chuột trong động, cũng có thể lấy ra được ít hạt kê!

- Nếu là ta, ta sẽ đan lưới đánh cá. Vùng lân cận thừa người, cá trong sông vừa to vừa béo. Một phần ăn, một phần mang phơi khô để qua mùa đông.

Trương Cẩn bị nhóm người liên kết tấn ông trong lòng cũng có chút khó chịu, khoát tay cười lạnh nói:

- Thôi thôi, không phải nói các cậu sống thế nào. Những cách này chúng ta có thể sử dụng, bọn họ có thể không? Trong đất không ít hoa màu nhưng cũng chưa đến lượt bọn họ thu hoạch? Trương đại đương gia không thu chắc? Hôm nay họ gặp được chúng ta chứ đổi lại là người khác thì e rằng đến rau dại cho cũng cầm mang đi.

Mọi người nghe thấy trong lòng phát lạnh, thở dài, đều ngậm miệng lại hết. Lời nói của Trương Cẩn tuy rằng có khiến người ta để ý nhưng cũng chưa hẳn đã sai. Nếu gần đó không có đầm Cự Lộc, không có chó rừng, núi non thì có lẽ đám người lão Lưu kia còn nước ra đường mà sống. Nhưng lúc này

thổ phỉ khắp Hà Bắc, Cẩm Tử Doanh “chương mắt” nhóm lưu dân không có gì để ăn, không có nghĩa là người khác cũng như vậy. Tùy tiện một đội đi qua thôi, chút hi vọng sinh sống của đám người lão Lưu cũng khó mà đảm bảo được.

Không khí xung quanh liền trở lên căng thẳng. Một phần vì thương hại kẻ yếu, phần khác cũng lo lắng cho sự sinh tồn của mình. Đi theo hai vợ chồng Trình Danh Chấn đều là tâm phúc của họ, biết vì sao mà lần này Thất đương gia và Cửu đương gia ra đi, cũng biết sớm muộn gì mối liên hệ Cẩm tự Doanh và đầm Cự Lộc cũng bị cắt đứt.

Xung quanh căn cối như vậy, nếu thực lực của Cẩm Tự Doanh yếu ớt như này, bọn họ cũng giống như chim dơi đàn, không biết rốt cuộc có thể bay bao xa, bay về phương trời nào.

Đoàn người trầm tư yên lặng đi trước. Dọc đường còn đi qua mấy thôn trại hoặc hoàn toàn không có người hoặc là có thì đều là người dân cũng sợ tới mức núp hết vào trong nhà, chỉ để lại một đồng gạch nát phòng vệ. Đương nhiên cũng có những người trốn tránh không kịp, bị dọa cho gần chết, nằm sấp trên đất mà cầu xin tha mạng. Nhìn quần áo trên người bọn họ, đoàn người cũng biết chẳng lấy được gì đành bố thí cho họ chút lương thực rồi thả cho họ chạy.

Sáng sớm ngày thứ hai nhỡ trại chưa được bao lâu, bọn họ liền thấy một mặt của tòa thành. Tường thành và đỉnh lâu nhìn có vẻ mới, ngoài thành cũng khá bằng phẳng. Chỉ có điều bên trong tìm không thấy bóng người, chỉ có một đồng xương khô biến thành màu đen.

Tòa thành này có tên là Bình Ân, Trình Danh Chấn rất quen nơi này. Trước khi đi về Quán Đào, hắn và mẫu thân đã từng sống ở nơi này. Trương Kim Xương công phá nó, bắt đi toàn bộ thanh niên nữ nhân, giết hết người còn lại. Lúc đó hắn bị thua phải chạy trốn tránh cho mẫu thân một kiếp nạn.

Về lại chốn cũ, hắn cũng không biết nên vui hay nên buồn. Huyện Bình Ân cũng coi như nhà hắn, nhà hắn cũng có mấy mẫu đất cày. Nhưng bọn thổ phỉ tiêu diệt nơi này, khiến đất đai thành mồ mả hết rồi. Bây giờ hắn cũng là một trong những thành viên hủy diệt đó. Hắn cũng từng đi gieo họa không kém người khác, nhưng hắn không làm như vậy thì hắn cũng sẽ bị hủy diệt. Cái này giống như một cơn ác mộng vậy, càng lún càng sâu nhưng không biết làm thế nào mới tỉnh lại được.

- Đi thôi, Thanh Chương đã thấy khá hơn một chút, lần trước khi Nhị Mao đóng quân, quanh đây còn có thôn trang có người ở.

Đoàn Thanh lại bị cảnh vắng vẻ hai bên đường làm cho không thở nổi, y đi đến gần bên Trình Danh Chấn, thấp giọng thúc giục.

- Nơi này thực ra rất náo nhiệt!

Trình Danh Chấn nhìn cửa hàng trước mặt, nhếch miệng đáp. Trông mặt cửa hàng kia, vốn dĩ là một tiệm vải, hàng hóa bên trong đã bị cướp sạch, hai chiếc ghế Hồ đã mục nát, một cái bàn nghiêng vẹo, trên bàn có có nghiên mực nhưng bị một đồng bùn nhầy xám trắng đè lên, đoán chừng là sổ sách đã cạn.

- Mẹ kiếp, nơi quỷ quái gì thế này!

Hàn Cát Sinh cũng lên trước, hy vọng Trình Danh Chấn có thể dắt đoàn người đi khỏi đây càng sớm càng tốt. Toàn bộ huyện Bình Ân chính là một Tử Thành, mọi vật đều bị hủy diệt trong nháy mắt. Ban ngày gió thổi như tiếng khóc than, tối đến không ai dám cam đoan những oan hồn lại không đứng lên tiếp tục thu xếp việc buôn bán của họ.

Bỏ tất cả những thứ không thoải mái vứt ra khỏi đầu óc, thảm họa này càng sớm quên đi càng tốt, nhắm mắt làm ngơ, đây đúng là một chủ ý hay, ít nhất là có thể khiến tâm trạng tốt hơn một chút. Nhưng Trình Danh Chấn lại đột nhiên dừng lại ở huyện nha:

- Chúng ta hạ trại ở chính chỗ này, tìm phòng quanh huyện nha nghỉ ngơi, đem hết xương cốt người chết ra ngoài thành chôn đi.

- Hả?

Ngay cả người không tham gia tranh luận như Đỗ Quyên cũng bị hấn làm cho hoảng sợ, quay đầu kinh ngạc truy vấn hấn.

Không phải là nàng nghi ngờ quyết định của chồng, mà chỉ là không tưởng tượng được phải sống thế nào giữa đồng xương khô mà thôi. Phòng ốc của huyện Bình Ân khá chỉnh tề, nhưng ở đây đều có người chết, người sống trong đây sẽ khó tránh khỏi những ảnh hưởng không hay.

- Ở đây giữa Minh Thủy và Thanh Chương, không chế được một tòa thành thị cũng chẳng khác nào không chế được hai tòa thành còn lại trong tay!

Trình Danh Chấn nhảy xuống ngựa, giao dây cương cho thị vệ, chậm rãi bước lên bậc của nha huyện. Ở cửa có hai bộ xương khô bị hấn dùng giày xiết thành bột mịn. Cánh cửa khép hờ lâu không có người tu sửa nhưng vẫn đẩy ra được cố gắng vẫn có thể dùng được.

- Rốt cuộc huynh muốn làm gì?

Đỗ Quyên bị hành động không đầu không đuôi của Trình Danh Chấn làm cho hốt hoảng, đuổi theo cầm óc áo của hấn hỏi.

- Ta muốn nghỉ lại chỗ này!

Trình Danh Chấn nhìn nàng, nụ cười trên mặt rất nặng nề. Thôn trang hoang phế, thành phố chết, lưu dân chết hết, mấy ngày nay đều thấy tình cảnh này, khiến lòng hấn dao động:

- Ta tự tới làm huyện lệnh, chúng ta tự nuôi sống chính mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (7)

K

hông phải Cửu đương gia bị ma nhập đấy chứ? Lại đi cướp địa bàn của người chết!

Thấy Trình Danh Chấn có ý ở lại Bình Ân, mấy người châu đầu ghé tai vào cười khỗ bàn tán. Bọn họ không sợ người sống nhưng lại sợ hãi những bộ xương khô này. Nhưng vì sự tôn kính hãn họ vẫn phải miễn cưỡng tuân lệnh, lấy huyện nha làm trung tâm rồi tản ra, tìm nơi nghỉ ngơi rồi nhóm lửa nấu cơm.

Sau khi khói bếp bay lên, sự sợ hãi trong lòng của mọi người mới giảm đi chút ít. Thực ra ngoại trừ mấy bộ hài cốt lộ thiên khiến người ta rợn cả sống lưng thì huyện Bình Ân đích thị là nơi tốt. Hầu hết sâu trong mỗi con đường đều có giếng nước, giờ đã là đầu hạ, nước ở trong giếng vẫn bốc lên làn sương trắng, họ đánh liều múc nước lên uống thấy vừa ngọt vừa lạnh, khiến cho sự mệt mỏi của mấy ngày hành quân liên tiếp cũng tiêu tan.

Uống nước xong, đưa mắt nhìn khắp, thấy trong nhiều viện tử có nhiều cây ăn quả xanh tốt, giữa màu xanh biếc của lá cây mơ hồ có thể thấy được có quả lớn quả nhỏ. Có người lập tức leo lên cây hái quả cho vào miệng, chua đến nhe răng nhếch miệng, nước miếng chảy ròng ròng.

Lần trước Trương Gia Quân sau khi vội vàng phá thành cũng không mang theo các vật dụng như bàn, giường, vạc nước... chỉ đi đơn giản như vậy. Những thứ đó sau khi múc nước giếng rửa sạch cũng còn dùng được. Chỉ cần không để ý đến máu người, thực ra nó cũng sớm mất đi rồi chỉ cần không cần nhớ đến thì vẫn ổn, thứ còn lại duy nhất là ký ức có chiến loạn và sự tàn phá, mà nhóm lâu la Cẩm Tự Doanh lại chỉ có một bộ phận nhỏ

tham dự tàn sát hàng loạt dân trong thành năm xưa, cho nên trong lòng mọi người cũng không cảm thấy nặng nề nhiều lắm.

Có thể nghe được những tiếng oán thán, từ trước đến giờ không phải là ít, nhưng nếu có người thật sự chú tâm nghe, sẽ thấy hiện tại đại đa số những oán thán chỉ là cảm khái bạn đồng hành sau một trận cướp đoạt làm quá quạ loa, sao lại để nhiều thứ còn dùng được tốt như thế. Đặc biệt viện tử gần huyện nhà, gian phòng hầu như là rất hoàn chỉnh, bên trong còn có khá nhiều thứ tinh xảo đẹp đẽ, như giường lớn gỗ đàn hương, giá đàn cầm bằng gỗ cây ngô đồng, mặc dù bị gãy chân, có vết rạn do chém phải, vậy đó chẳng phải là gỗ tốt sao? Làm củi đốt còn cháy tốt hơn so với loại gỗ khác.

Những gia đình gần nha huyện vẫn còn những thứ tốt nhưng vậy thì những “bảo bối” trong nha huyện lại càng nhiều. Một đám mang tâm tư “mở mang tầm mắt” sẽ có được chút châu báu tiền tài, có một vài tiểu đầu mục có quan hệ thân cận với Trình Danh Chấn rón rén đi về phía cửa nha môn. Đám thân binh đều tất bật tổng vệ sinh, toàn là người quen không rảnh thì để ý đến họ làm gì. Vài tiểu đầu mục men theo chân tường, qua khe cửa, hai ba vòng liền đi vào hậu viện của huyện nha.

Dù sao cũng là một trong những huyện lớn nhất nhì, hậu viện của huyện nha Bình Ân dù cở cao đến thắt lưng người, nhìn qua thì thổ chủ nơi đây cũng là chủ gia có khí thế. Có đình, có hành lang gấp khúc, có lầu nhỏ, vườn hoa. Còn có cả hồ nước khoảng ba mẫu gợn sóng xuân, có hàng trăm con cá chép không biết người mới hay chủ cũ vẫn tung tăng bơi lội, ngớp ngớp đòi ăn. Bọn họ vui sướng, kí ức trước kia đều quên hết.

Lúc này Trình Danh Chấn đang đứng ở trong một tòa thủy đình vừa mới được dọn dẹp xong, hần cúi đầu mượn tảng đá làm bàn múa bút thành văn. Đỗ Quyên ngồi bên cạnh hần, bên cạnh còn có túi lớn túi nhỏ. Nhóm thân tín dòng chính Đoàn Thanh, Trương Cần, Chu Phàm, Hàn Cát Sinh, Vương Phi đều đang vây quanh một túi đồ tranh giành cái gì đó. Tâm trạng của họ có vẻ hơi kích động, liên tục giơ tay lên thị uy. Đi trong hành lang gấp khúc

thông qua đình còn có hơn mười thị vệ, ngăn cản đường đi không cho phép người khác đến gần.

Nhìn cảnh này, nhóm lâu la không mời mà tới mới nghĩ tới quy tắc trong quân, cúi đầu thè lưỡi, khom lưng men từ chân tường vòng ra phía bên ngoài, ai ngờ vừa đi được vài bước, liền bị một gã thị vệ ngăn cản đường đi.

- Cữu đương gia gọi mấy người các người vào!

Sắc mặt và âm thanh của người thị vệ lạnh như băng vậy.

- Cữu, Cữu đương gia cho chuyện gì sao?

Tên tiểu mục hoảng sợ bất an truy vấn.

Trả lời y lại là một tiếng quát lớn lạnh như băng:

- Đi thì biết. Nói những lời vô dụng làm gì?

- Ôi, ôi!

Dương Lệnh và đám bạn nhìn nhau, hồi hận. Xưa nay Cửa đương gia là người khoan dung không phải là giả nhưng hẳn cũng rất coi trọng quy củ. Không có chuyện gì mà tự tiện xông vào quân trưởng nếu bị truy cứu thì mọi người xác định sẽ bị đuổi quay về! Sao tự dừng lại tham lam như bị ma quỷ sai khiến vậy chứ?

Dù sao thì hồi hận cũng không kịp nữa rồi. Mọi người đều đi về phía sau nhà thủy tạ, vốn tưởng rằng phải chịu quân côn, không ngờ Cửa đương gia hôm nay tâm trạng rất tốt, thậm chí không hề tức giận, dừng bút lại ôn hòa hỏi han:

- Mấy người các người thu dọn xong chưa, sắp xếp cho các huynh đệ dưới trưởng nghỉ ngơi đến đâu rồi?

- Ôi , ôi, xong rồi, xong rồi!

Dương Lệnh trả lời, vẫn còn chút sợ hãi sẽ bị ban quân pháp. Y trả lời xong mới biết câu nói này dễ bị hiểu lầm, lại vội vàng bổ sung:

- Ý thuộc hạ là, thuộc hạ đã thu xếp xong rồi, các huynh đệ đều tốt, có phòng ăn ngủ rồi. Cừu, cừu đương gia, chỗ này có cần chúng ta giúp không? Viện tử to thế này hẳn là phải nhiều người dọn dẹp.

- Đúng, đúng vậy.

Mấy người chúng ta sợ một mình ngài thu dọn không xong, cho nên cùng nhau đi đến nơi này xem. Nếu ngài cần giúp sức thì cứ việc sai bảo.

Một gã đội trưởng cũng hoảng sợ, vội vàng phụ họa theo.

Biết rõ họ đang nói bậy nhưng Trình Danh Chấn cũng không lật tẩy. Lấy mảnh giấy trên tảng đá cầm lên nhét vào tay mấy vị khách không mời mà đến:

- Cầm lấy, ta đây vừa lúc có chuyện cần các người giúp. Một người các người đi ra cửa thành, năm dặm ngoài thành có một cái đình, gần đó còn có thôn xóm, nhìn xem nếu có dân ở thì dán ở đó mỗi nơi một tờ...

- Vâng, vâng, thuộc hạ đi...

Dương Lệnh vẻ mặt đau khổ đáp lại. Chữ trên giấy một chữ y cũng không biết, rốt cuộc huyện Bình Ân có bao nhiêu thôn xóm, đường lối thế nào y cũng không rõ. Nếu không đi thì chẳng phải không tuân theo quân lệnh hay sao?

- Cố gắng làm đi, ta tạm thời viết như vậy, lúc rồi sẽ sửa lại tìm mấy người giúp người !

Dường như Trình Danh Chấn nhìn thấu tâm tư người khác, cười vỗ vai Dương Lệnh:

- Đây là bố cáo chiêu an. Chính là nói cho dân chúng xung quanh, chúng ta đến đây không phải là để cướp lương thực của bọn họ, cũng không phải giết người lung tung. Bọn họ cứ trồng trọt hai khai hoang tất cả như cũ.

- Vâng, thuộc hạ lập tức đi làm!

Lúc này chúng đầu mục mới yên tâm cùng trả lời, rồi quay lại dùng ánh mắt nhìn nhau hỏi hỏi:

- An dân? Chỗ này còn có dân sao?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (8)

N

hìn theo vài tiểu đầu lĩnh đi xa, Trình Danh Chấn quay đầu lại, tiếp tục giải thích thêm với các thân tín:

- Nơi này cách quận Võ Dương chỉ có một con sông, chỉ cần địa phương yên ổn, quan không nhiều dân. Hai bên bờ sông nhất định từng có dân đến khai hoang! Hơn nữa, dọc đường ta đã tính toán, theo con sông này còn cách Thanh Chương không xa, nhân khẩu của ba huyện còn phải còn có lư dân, tính khoảng gần bảy ngàn dân. Nếu tập trung bọn họ lại vào ba thị trấn lân cận cũng có thể khai hoang không ít đất đai. Còn có huynh đệ dưới chướng của chúng ta, ngoài hơn bốn nghìn quân tinh nhuệ mỗi ngày đều phải kiên trì huấn luyện, còn phải phân ra đi khai khẩn đất hoang, cho dù là ai cũng phải đi.

- Vậy có kịp mùa vụ không? Đến lúc này đã qua tiết Mang chủng rồi, không thể gieo trồng được!

Đối với cách nghi của Trình Danh Chấn, Chu Phàm rõ ràng là không quá lạc quan.

- Có thể trồng kiều mạch, sản lượng thấp nhưng ít nhiều cũng có cái thu hoạch.

Đoàn Thanh trước kia cũng từng làm hoa màu tiếp nhận ý kiến của Chu Phàm, cười nhắc nhở.

- Gieo hạt kê cũng được, sản lượng tuy không nhiều lắm nhưng cũng tạm được. Gieo hạt kê, hạt thì người ăn còn cành lá có thể cho gia súc.

Hàn Cát Sinh cũng xuất thân hàn vi, nên cũng rất hiểu biết.

- Nguồn nước quanh đây dồi dào, địa thế bằng phẳng, còn có nước tưới cây. Quan trọng là các kênh dẫn nước sửa càng sớm càng tốt, nếu không có nước thì cây cối không sống nổi.

- Đã thành hồ nước, tát nước đi, sẽ ngăn được không ít cá đấy.

Nói đến trồng trọt khai hoang, trừ Trình Danh Chấn ra thì những chư vị ở đây đều là người lành nghề. Rất nhanh, nhà thủy tạ không khí náo nhiệt hơn, đoàn người đua nhau đưa ra chủ ý.

Điểm mấu chốt của chúng ta là ở đây có vài ngày, nếu thời gian dài, không cần Cửu đương gia phải ra lệnh chính chúng ta sẽ tự chủ động khai hoang. Không tin ngài cứ xem là thấy, lân cận tường thành này, đặc biệt là địa phương tiếp nước rất thuận tiện, không cần hạ lệnh khai hoang, các huynh đệ sẽ tự đoạt đất khai khẩn.

Có người tầm nhìn lâu dài, không đợi khai hoang, trước tiên tranh luận đã.

- Vậy mỗi người nhiều nhất cũng được năm mươi mẫu, coi như là công điền thu hoạch về hết nha môn.

Trình Danh Chấn có đôi chút trầm ngâm, sau đó có sách lược ứng đối:

- Chúng ta không phải nửa năm mà có thể là mười năm năm hoặc cũng có thể ở đây mãi mãi.

Lời của hắn một lần nữa lại làm hấp dẫn đám người Đoàn Thanh. Mọi người dường như đột nhiên ý thức được điều gì đó, ngậm miệng lại, nụ cười cũng bị kìm chế.

Trình Danh Chấn vẫn còn hồn nhiên suy xét sau khi thu hoạch:

- Ba huyện cách nhau chưa đầy ba mươi dặm, vừa đúng có thể hỗ trợ nhau. Chu Phàm, người có đồng ý lĩnh một ngàn quân tinh nhuệ, ba ngàn lâu thường bình thường đi Minh Thủy không? Đến nha môn huyện Minh Thủy nấu cháo để phát, giúp bọn lão Lưu chịu đựng đến mùa thu?

- Còn Thanh Chương, Đoàn Thanh đi qua một lần cũng quen rồi. Mấy ngày nữa hãy dẫn quân một ngàn quân tinh nhuệ, năm nghìn huynh đệ trước tiên là rửa sạch thị trấn, tìm nơi vắng vẻ rộng rãi chôn cất hài cốt. Chỉ cần chúng ta đứng vững ở ba nơi này, sau này nhất định sẽ không phải ngưỡng mộ người khác sống.

Mọi người nghe xong, sắc mặt không khỏi nghiêm trọng. Rốt cuộc cũng có người không nén được ho khan một tiếng ngắt lời hẳn, dò hỏi:

- Cứu ca, ngài thực sự định làm Huyện thái lão gia sao? Đây chính là quận nằm giữa Võ Dương và Thanh Hà, dù sao thì bên kia chưa chắc đã chấp nhận chúng ta.

- Tại sao người không nói, bây giờ chúng ta sẽ đánh nhau với Thanh Hà, Võ Dương đi?

Trình Danh Chấn nghe thấy vậy liếc mọi người một cái cười nham nhở. Trong đầm Cự Lộc, gã cũng rất ít khi cười như vậy, cũng chưa từng tự tin và cố chấp như hôm nay. Từ sau khi giết chết Phùng Hiếu Từ, mấy tháng qua mặt hắn đều có một đồng mây đen. Còn khi dờn đầm Cự Lộc, mây đen trên đầu hắn lại tán đi, lúc nào hắn cũng rạng rỡ:

- Chúng ta gần Võ Dương, lại gần Thanh Hà, Quận thủ hai quận là người nào mang binh đến đánh chúng ta, đều cảm thấy hàng xóm nên giúp đỡ nhau, cho nên chưa hẳn đã làm chuyện có hại này. Mà lương thực năm nay chúng ta có thể dựa vào cờ hiệu của Đại đương gia, bức bách quan phủ của Quận thủ quận Võ Dương và quận Thanh Hà chấp nhận chúng ta, bao gồm cả bố thí cho dân chúng đến đầu nhập nữa, cũng có thể buộc bọn họ cầm.

Đúng là lương thực không thành vấn đề, đoàn người nếu không có chút do dự đi theo vợ chồng hản đời khỏi đầm Cự Lộc thì họ đều tin rằng hản có thể nuôi sống được hơn một vạn huynh đệ. Nhưng cảnh vệ an dân, khai hoang đồn điền từ trước đến nay đều là chuyện của quan phủ. Đoán người ngoài miệng nói là có thể, nhưng trong giây lát lập tức biến đổi sắc mặt, rất khó để thích ứng.

Lục Lâm hảo hán trước nay đều cướp bóc của người giàu tể cho bản thân mình. Từ xưa đến nay có ai ngờ được Lục Lâm hảo hán lại khai hoang trồng trọt?

- Lúc này các nơi Hà Bắc rồi loạn, chỗ nào cũng nghèo. Dù chúng ta đi đâu cũng vậy thôi.

Trình Danh Chấn biết mọi người không hiểu ý mình, liền kiên trì giải thích tiếp:

- Cướp sạch một chỗ thì làm sao bây giờ? Chúng ta chỉ có thể đi đánh hạ một chỗ, không một nơi nào để ở, cũng không có nơi nào ở được lâu dài. Đàn ông có thể màn trời chiếu đất, có thể ăn xong hôm nay mặc kệ ngày mai nhưng còn vợ con thì sao? Họ cũng phải đi theo đội ngũ cả đời, tìm nước trong vũng bùn để uống sao? Lục soát lương khô trên thi thể người chết để ăn ư? Đời này không có chỗ ở cố định, kiếp sau vẫn bốn biển là nhà?

Quay đầu nhìn chân trời phương Bắc, hản lại tiếp tục nói:

- Vốn dĩ đầm Cự Lộc cũng có thể an thân nhưng người nơi đó lại không buông tha cho chúng ta. Dọc đường ta đã suy nghĩ nhiều mới đưa ra bàn tính này. Cho đến hôm nay rốt cuộc ta cũng nghĩ thông, đi tiếp thì sao? Chỉ sợ đều là địa bàn của người khác, không phải là của chúng ta. Chỉ có chúng ta tự mình mở ra, đánh ra, mới chính thức là của chúng ta, chúng ta mới có thể ở hợp tình hợp lý. Cho nên ta quyết định ở lại nơi thi cốt thành đồng

này, sống trong viện tử của người chết này. Không mong tương lai có thể dựng lên cơ nghiệp như Vương Bá nhưng ít nhất cũng có thể bảo toàn cuộc sống cho người nhà bình an vượt qua giai đoạn loạn lạc này.

- Đã hiểu.

Mọi người cười khố đáp lại. Đối với lời nói của Trình Danh Chấn, không phải bọn họ hoàn toàn không hiểu, cần một nơi để an bài cho phụ nữ và trẻ nhỏ, ai cũng không có lý do để phản bác được. Không thể sống ở Đàm Cự Lộc, mà những nơi khác thì cần phải đánh, cần phải đổ máu. Chỉ có Bình Ân, Thanh Chương, Minh Thủy mới là vùng thành chết hoang đã không có khói bếp bóng người, khiến người khác chướng mắt, trong khoảng thời gian ngắn cũng không cần phải dùng vũ lực đi bảo hộ. Lúc này, mọi người mới dễ dàng tiếp tục người nhà.

Là một nơi thuộc của mình, tự mình xây nhà, tự mình bảo vệ gia viên của mình.

Trong thời loạn có thể tránh cho vợ con khỏi cơn ác mộng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (9)

T

ình Danh Chấn yết bảng an dân ở Bình Ân, chiêu mộ dân chúng phiêu dạt khắp nơi đi khai hoang đồn điền... Tin tức được truyền ra, các quận huyện Hà Bắc liền loạn lên. Rõ ràng là một tên tặc chuyên phóng hỏa cướp bóc giết người giờ lại nổi lên làm quan phủ không khỏi khiến cho người ra sợ hãi. Nghĩ lại, chuyện vu oan hãm hại, giở đuốc cầm gậy, phàm là chuyện của cường bạo thì quan phủ triều Đại Tùy cũng không ít kẻ làm và còn lão luyện hơn so với kẻ tặc, càng không kiêng nể gì cả. Trong lòng mọi người cũng bắt đầu cân bằng rồi, bởi vì cái gọi là quan tặc và đạo tặc chỉ khác nhau ở chỗ một kẻ thì dùng dấu của triều đình còn một kẻ thì dùng đao trong tay mình, nhưng mục tiêu đều là mưu tài sát hại tính mạng, làm hại dân lành cho nên thực ra bản chất không khác nhau là mấy.

- Yêu nghiệt, yêu nghiệt!

Ra khỏi phòng khám, lão gia của nhà giàu có liền than thở. Từ đó về sau tường các nhà lại phải tăng cao vài tấc, trong nhà hậu viện tiền lương cũng phải tăng lên. Cái gọi là thời loạn, tất có yêu nghiệt. Đại ca móc túi càng mê quyền chức Trình Danh Chấn chính là một yêu nghiệt của triều Đại Tùy. Ba năm qua gây bao tai họa khắp Hà Bắc đạo, phá thành Quán Đào, đánh cho Dương Thiện Hội binh bại, Phùng Hiếu Từ hi sinh cho Tổ Quốc, kiếp nạn có liên quan đến người này chưa chắc đã hết? Mà ngay tại phía xa sông Hoàng Hà có Ngõa Cương tặc và Hữu hầu vệ ác chiến, không phải cũng bởi vì chính người này phái cấp dưới đi ăn trộm kho Lê Dương mà dẫn tới sao?

Phàm là những việc do yêu nghiệt làm, hẳn đều là dã tâm. Nhìn vẻ bề ngoài thì lương thiện, cái gì mà cho mỗi hộ khai hoang năm mươi mẫu, đến trước được trước. Cái gì mà phụ trách an toàn cho đầm Cự Lộc, ở Bình Ân, Minh

Thủy, trong ba huyện Thanh Chương, phàm có cướp bóc, bắt cóc tống tiền hết thầy đều do Trình Danh Chấn phụ trách ra mặt đòi công đạo. Cái gì mà hai năm đầu không cần nộp thuế. Cái gì mà tử tế mượn huyện nha Bình Ân, mùa thu nộp hoa màu trừ nợ. Cái gì mà tiểu thương qua lại chỉ phải nộp phí bảo hộ một phần, đã có thể yên tâm đi từ Thanh Chương đến Bình Hương, bởi đã có hào kiệt đầm Cự Lộc bảo hộ, đường đi qua cầu, tiền mãi lộ đã được miễn. Cái gì mà lấy công cứu tế, chỉ cần giúp tặc đầm Cự Lộc xây dựng tường lũy, thanh lý hài cốt, tu bổ kênh dẫn nước, không lo cái ăn, là có thể sống yên ổn.

Bỏ đi! Tất cả đều là lừa dối. Bánh từ trên trời rơi xuống là chuyện tốt nhưng lại có thật sao? Cái khác tạm thời không nói đến, hai năm không phải nộp thuế má, Trình tặc hẳn sẽ ăn cái gì? Cũng không thể mở đất trồng rau trong nha môn, tự mình đi gieo củ cải đấy chứ? Cho dù là Trình tặc kia có bản lĩnh trồng củ cải, vậy thì lấy tiền lương đâu mà xây dựng thành lũy kênh dẫn nước..v.v..? Đây là ngàn vạn loại tiền phí, dù hẳn làm quan phủ nghiêm chỉnh, cũng có thể nhìn thấy tiền lương trong kho đủ chi dùng hay không. Trình tặc hẳn mới đến, dựa vào hai con mắt một cái miệng có thể biến ra nhiều tiền hay sao, nếu có người tin mới là chuyện lạ đấy.

Không quản bọn thân sĩ nhà giàu bủi môi nói lý thế nào, dân chúng bị mắc mưu cũng không ít. Đặc biệt là mấy huyện xa xôi của Chương Thủy, dân chúng địa phương vốn rất nghèo đói. Họ nghe thấy có người nuôi cơm, cấp đất cho khai hoang cũng không quản việc đối phương đã từng giết bao nhiêu người, tạo nhiều oan nghiệt họ cũng lách ca lách cach từ vài nghìn cây số chạy đến:

- Dù sao đi theo làm một tên sai vặt cho Trình Danh Chấn cũng còn hơn là ngồi xó nhà chờ chết!

Trước tiên là đám dân chúng nghĩ như vậy. Rồi sau đó họ lan truyền cho bà con đồng hương. Kết quả là dân chúng bên Hà Đông kéo chạy về hết Hà Tây. Làm hại cho nha huyện không thể không tăng được số người gác bến,

để tránh càng nhiều người bị tặc tử mê hoặc càng làm cho thuế má ngày mùa không thu hoạch được.

Chạy đến Hà Tây thực ra cũng không phải người hoàn toàn cũng đường. Rất nhiều dân chúng nhìn trúng chung quanh huyện Bình Ân này có ruộng tốt. Hai năm qua quan đến phỉ qua, chiến loạn liên miên. Tuy họ biết đất đai ở đây màu mỡ nhưng cũng biết chủ nhân ở đây sớm đã chết hết rồi, ai cũng không có can đảm đến miệng hồ kiểm miếng ăn. Hiện giờ, nanh vuốt lão hồ đó nói không cần người nữa, mọi người đều liều đi tới. Nếu chẳng may tên tặc tử họ Trình giữ lời, mọi người cũng có thể tích lũy được chút ít cho con cháu.

Qua tiết Mang chúng không thể gieo trồng, lúc này khai hoang, có thể gieo hạt kê, hoặc là kiều mạch, miễn cưỡng cũng có thể tích lũy lương thực cho người và gia súc đến sang năm. Khó có được đất đai màu mỡ, Trình tặc phái đại tướng dưới trướng là Vương Phi ngày ngày đi sửa sang kênh mương máng, để thổ địa bất cứ lúc nào cũng có nước tưới. Trải qua khó khăn mới hơn một tháng, ba huyện Bình Ân, Thanh Chương, Minh Thủy đã thay da đổi thịt giống như trước kia. Xương trắng đều đã được thu gom lại, cỏ dại cũng được dọn dẹp sạch sẽ thay vào đó là những mảnh ruộng bằng phẳng. Thay đổi lớn nhất là thị trấn, ba thị trấn dưới sự nỗ lực của đám người khổng lồ, các phòng ốc được thu thập, hoặc bán hoặc cho thuê với giá rẻ, dân chúng tìm đến nương tựa. Nếu thực sự không thể trả nổi tiền họ còn có thể thông qua sự hỗ trợ của các hảo hán thu thập thêm nhiều phòng ốc hơn nữa, chỉ cần làm đủ ngày công sẽ được miễn phí thuê chỗ ở. Tuy không bằng những nhà để bán nhưng cũng có chỗ che mưa không đến nỗi phải để cho trẻ con, người già phải ngủ đầu đường xó chợ.

Bận rộn lúc đầu, về sau rảnh rồi. Đám dân chúng bắt đầu đi thăm bạn bè người thân. Bọn họ từ từ thích ứng với cuộc sống mới, cũng từ từ chấp nhận người thống trị đất đai ở nơi này, dù người thống trị này là một kẻ phản nghịch không hơn không kém. Trong miệng đám dân chúng còn nhắc đến “

hảo hán gia” mà không hề sợ hãi, hơn nữa còn có chút khâm phục tự đáy lòng. Không vơ vét của cải, cướp lương thực của dân chúng, không cưỡng đoạt dân nữ, còn thực hiện theo công bằng chấp pháp, ức ác dương thiện, dù họ có xảy ra mâu thuẫn cũng có thể tìm tới để giải quyết. Lục lâm hào kiệt như vậy sao lại có thể không gọi là hảo hán sao?

Nhưng khâm phục mãi rồi dần dần đám dân chúng cũng bắt đầu nghi hoặc. Rốt cuộc là nhóm “hảo hán gia” lấy lương thực ở đâu? Lúc này nhân khẩu ba huyện Bình Ân, Minh Thủy, Thanh Chương tuy không phải là nhiều nhưng một nơi cũng phải đến bốn năm vạn. Cho dù trong đó là một nửa có đồ ăn thì một nửa kia ăn cái gì? Khai khẩn đất hoang ngoài thành nhiều như vậy cho dù tất cả đều là hoa màu không đáng giá như hạt kê, kiều mạch và cây cải củ, cũng phải nghĩ cách để giống. Nhưng các hảo hán gần như là cầu được ước thấy, bất kể là ai mượn, chỉ cần tìm được hai người nhà bảo lãnh thì liền cho mượn, cấp cho. Giống như là trong kho tự sinh ra châu báu, hạt giống lương thực, lấy mãi cũng không hết.

Sở dĩ họ nghĩ như vậy cũng là do không tận mắt nhìn thấy mà chỉ hoài nghi, e rằng một ngày nào đó, Trình đại thiếu gia nghèo rồi, dẫn thuộc hạ phải mông chạy mất, vậy tất cả số dân chúng này sẽ khổ, hoa màu còn chưa được thu hoạch. Mong đẹp lấy vợ sinh con vừa mới nảy nở đã biến thành mây khói, lúc đầu cần gì phải cho họ giấc mộng này làm gì?

Lo lắng thì vẫn lo lắng, nhưng ác danh của Trình tặc truyền ra bên ngoài, đám dân chúng mạo hiểm đi tới ba huyện kiếm ăn ai cũng không có cam đảm đến huyện nha tìm hiểu tin tức mà mình nghe được. Cuộc sống trước mắt tựa như ảo ảnh, tất cả đều tốt đẹp như vậy làm người ta không nỡ đành lòng chia xa. Sợ rằng động vào sẽ như băng trên mái hiên vỡ thành những mảnh nhỏ. Duy có một điều không cần tìm hiểu cũng có thể xác nhận được, đó chính là sức binh chiến đấu của Trình Danh Chấn vô cùng dũng mãnh. Đặc biệt họ đóng quân ở đại giáo trường, không ngừng huấn luyện đội quân tinh nhuệ, quả thực mỗi người đều như lang sói. Không cách nào so sánh

được, dù là quân dừng dưới trướng của Dương Bạch Nhân hay của Ngụy Trưng đều không phải là đối thủ của bọn hăn. Mặc dù là hai đánh một thậm chí ba đánh một chỉ cần kéo tư thế đánh thì phần thua cuối cùng đều khó xác định.

Điều này cũng vô hình làm cho dân chúng càng thêm cảm giác an toàn và có lòng trung thành. Thời loạn ai mà không hi vọng đi theo một đầu lĩnh tài giỏi để kiếm ăn. Binh sĩ dưới trướng của Trình Danh Chấn càng có thể đánh nhau thì quan phủ hai bên bờ sông càng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Cuộc sống càng yên ổn càng tốt, càng không cần phải lo lắng hoa màu không vào được kho nhà mình.

Có thể nói từ tháng tư đến tháng sáu, hai tháng này là những ngày tháng thái thái mà năm năm qua dân chúng mới có được. Đồng ruộng có lương thực, trong lòng có mộng, trong giấc một có hy vọng bình an. Trừ cá biệt mật thám của quan phủ lẫn ở trong dân chúng, giấc ngủ của bọn họ ngày càng ít, ác mộng ngày càng nhiều. Ban ngày thì lo bị người khác nhìn ra sơ hở, bọn họ phải đi làm cỏ với dân chúng, đêm đến lại lo đấu tranh với lương tri. Trình Danh Chấn là kẻ tặc, quan – tặc không thể cùng tồn tại, nhưng có được vài kẻ tặc như vậy không phải là thiên hạ càng thái bình sao? Mặc dù là quan quân qua sông, dẹp tan sở bộ của Trình tặc tại ba huyện thì đám dân chúng có được cuộc sống khá giả như hiện tại không? Chưa chắc, ít nhất họ vẫn phải nộp tô thuế lên quan phủ vượt xa khoản lương thực và lợi tức mà họ thu được phải nộp cho quân phản loạn.

Những hoang mang và mê man này rất khó mà che giấu được, thường xuyên có các mật báo được gửi đến các quận thành, trong câu chữ đều thể hiện rõ. Quan lại Quận Võ Dương sau khi biết được rất giận giữ, cho rằng Trương Sở quận thủ Ngụy Trưng làm việc suy xét không chu toàn. Vốn định châm ngòi cho đạo đặc đầm Cự Lộc nội loạn, không chiến mà giết hết, ai ngờ lại nuôi dưỡng một kẻ còn mạnh hơn cả đạo tặc. Chỉ có những quan lại cấp bậc đủ cao là biết, trong kho của Trình tặc Danh Chấn căn bản

không có châu báu gì, tất cả chi phí cứu tế cho dân, còn có vật tư mà binh mã dưới trướng Trình Danh Chân cung cấp ra hăng ngay, trên thực tế đều xuất phát từ kho quan bốn quận Thanh Hà, Võ Dương, Ngụy, Võ An. Quan phủ và nhà giàu của bốn quận giàu vì để tránh cho kẻ tặc tìm đến tận cửa đã âm thầm tính toán, cho người giao tiếp trung gian với Trương Kim Xưng và Trình Danh Chân, tất cả lương thực vật tư đều vận chuyển về đầm Cự Lộc, bởi vậy chúng mới mua được bình an. Mà Trương sử Quận thủ phủ Võ Dương Ngụy Trưng là kẻ đề xướng dùng tiền để mua sự bình an, là người tích cực tham dự và chủ trì, mỗi tháng đều gửi thư qua lại cùng Trương Kim Xưng, Trình Danh Chân và đám tặc, còn nhận đồng hưởng với Trình Tặc Danh Chân, thường xuyên xưng huynh gọi đệ trong thư.

- Cái gì mà thế đạo, quan phủ giao tiền cho đạo tặc!

Có người đâm ngực đâm chân vô cùng đau đớn.

- Huyền Thành tính toán sâu xa, ta sao có khả năng với tới!

Giống như có cùng kẻ thù không đội trời chung, huyện Thừa Ngụy Đức Thâm lại không có chút mâu thuẫn nào đối với hành động “nuôi dưỡng đạo tặc” kia. Ngược lại, sau khi hiểu rõ chân tướng sự việc, y chẳng những không vỗ bàn phán đoán và chờ đợi như một số người thông minh, mà là điều chỉnh bố trí, rút các quận binh gần huyện Bình Ân về hết.

Thế là toàn bộ Hà Bắc lại trải qua một thời gian dài hỗn loạn. Trương Kim Xưng tự phong vương, Vệ Văn Thăng từ sau “chiến thắng trở về”, không ngờ lại có được mấy tháng cục diện yên tĩnh. Quan phủ và cường đạo đi Chương Thủy, tiếng chó gà động cũng nghe thấy, cung nỏ cũng không cho lui tới.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (10)

B

ình yên đến kỳ lạ, bình yên đến kỳ lạ. Có người trong lòng tự thẹn với hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, Quận Thủ quận Võ Dương Nguyên Bảo Tàng lại rất hài lòng với cục diện trước mắt. Y đã tính toán đầu vào đầy rẫy, năm rồi bên trong quân không xuất ra "Bình an phí" nuôi dưỡng đạo tặc, chi phí hoa màu và thuế ruộng tại quận binh và chuẩn bị chiến tranh cũng đã vượt xa chi tiêu trước mắt. Nhưng một khi chiến bại, thì các công việc giải quyết hậu quả cứ theo nhau mà đến, tiền trợ cấp cho huynh đệ vong trận, an trí cô nhi quả phụ, còn mua chuộc để quan lớn triều đình không truy cứu, đó là một khoản không nhỏ. Hiện tại thì xong hết mọi chuyện, Trương Kim Xứng như con sư tử được nuôi dưỡng, cho ăn khiến lão lười ra ồ. Quận Võ Dương hoàn toàn thái bình rồi! Chẳng những chi tiêu phòng ngự giảm đi, ngay cả bó lớn bó nhỏ tiền riêng của Nguyên Bảo Tàng y cũng không phải mất về phía triều đình, mà người đi dẹp loạn cần thì có, mà không cần cũng không vấn đề gì.

Huống hồ, quan phủ và đạo tặc sống yên ổn với nhau cũng không phải không có lợi cho con đường làm quan của Nguyên Bảo Tàng. Mất đi thổ địa, những lưu dân không có nghề nghiệp nuôi sống gia đình sớm muộn gì cũng là tai họa, lúc này chạy đến chỗ Trình tặc đi khai hoang, trái lại đã giải quyết được tâm bệnh của quan phủ. Mấy huyện gần sông Chương Thủy bắt đầu có hiệu quả, sau khi rất nhiều lưu dân qua sông, trị an trong thành có chuyển biến tốt đẹp. Đối với quan phủ mà nói, chi phí tuần tra hằng ngày giảm đi không ít. Về công về tư đều có lợi, có gì mà không làm?

Về phần ảnh hưởng lâu dài của chuyện này, Nguyên Bảo Tàng cũng không suy nghĩ nhiều. Thực ra mà nói, Đại Tùy còn đứng vững được mấy năm

không ai đảm bảo được. Ba năm liền Hoàng Thượng chinh Liêu, mỗi năm có đến hơn tám tháng là không xử lý chính vụ. Năm nay vất vả chấm dứt việc chinh Liêu, nhiệt huyết lại trào dâng đi thăm dò biên ải, tháng hai xuất phát, dọc đường đi ngao du sơn thủy, nghe nói giờ còn chưa đến Trường Thành. Có một Hoàng Đế như vậy giang sơn Đại Tùy sớm muộn cũng sụp đổ. Nếu không tự mình suy nghĩ tìm lối ra cho mình thì chẳng phải là ngớ ngẩn sao?

Con đường thoát thân, Nguyên Bảo Tàng cũng lặng lẽ tính toán. Hơn hai trăm năm, triều đình biến đổi như đèn kéo quân, mỗi lần giang sơn đổi chủ đều có người thân bại danh liệt, táng gia bại sản. Nhưng chung quy vẫn có đám trí giả sớm giác ngộ, mỗi lần đều có thể chuẩn bị sẵn sàng trước một cuộc biến hóa. Gia tộc nào nếu không phải bởi vì tình hình chính sự đương thời đang rối ren mà ngày càng sa sút, ngược lại từ nhỏ đến lớn, từ chỗ vô danh đã đến uy danh hiển hách, dần dần tiến vào hàng danh gia vọng tộc. Dòng họ của Nguyên Bảo Tàng không được coi là cao quý nhưng mấy trăm năm cũng không phải là bần hàn. Nếu như thừa dịp triều đình thay đổi cố gắng hướng về phía trước, chưa biết chừng trong vòng trăm năm sẽ xuất hiện một vị Tam Công cứu khanh cũng nên.

Một khi có thể đứng hàng Tam công, cho dù chỉ có mấy tháng ngắn ngủi cũng phải tranh thủ mà hưởng vinh quang mà mấy đời chưa được hưởng thụ. Theo truyền thống dân gian, từ nay về sau gia tộc sẽ mãi là danh môn. Đến giờ vì sao Tín Đô Trương gia vẫn mãi đi theo Hà Bắc chẳng phải là có chút quan hệ gì sao? Vị cực nhân thần, nếu như mục tiêu này Nguyên Bảo Tàng có thể thực hiện được thì chẳng phải văn bối sau y cũng được hưởng mấy trăm năm khói hương cung phụng sao?

Vì mục tiêu cao thượng trong lòng, Nguyên Bảo Tàng y không tiếc ở trong thời khắc mạo hiểm mà phiêu lưu. Ví như ba năm trước đây khi Dương Huyền Cảm tạo phản thì y án binh bất động, ví như bên người có bằng hữu không rõ lai lịch đi tới đi lui. Lại ví như thời khắc trống rỗng y xuất ra rất

nhieu tiền, mua ít hàng hóa như sắt hay được liệu, sau đó nhân lúc người khác không chú ý để cho hàng hóa này không cánh mà bay. Trong đó hẳn có rất huyền diệu không thể nói rõ bất kỳ người nào, bao gồm cả tâm phúc Ngụy Trưng cũng không thể. Dù sao bài Đồng dao “Đào lý tử, hoàng hậu lách Dương Châu...” đã lan truyền trong thời gian dài như vậy rồi, người nên hiểu tự nhiên sẽ hiểu, người không hiểu thì có nói người đó cũng không tin.

Xuất phát từ các loại nguyên nhân bên trong, bên ngoài, Nguyên Bảo Tàng vẫn giữ thái độ chẳng quan tâm đối với tin đồn lan truyền trong quận. Y không ra mặt giải thích là Ngụy Trưng đã làm những gì mà y đã âm thầm sai khiến, tuy có nhiều người biết không có sự tán thành của y, Ngụy Trưng tuyệt đối không lấy được một hào ra khỏi kho. Cùng như vậy, y cũng không truy vấn được Ngụy Trưng đã mang số tiền kia đi đâu, lại càng không hỏi kết quả kế ly gián. Dường như giống chứng để quân vậy, thanh thản an tâm phủi tay đại chương quỹ của mình.

Thái độ mặc kệ này khiến Ngụy Trưng càng tốt để có thể buông tay buông chân. Lúc bắt đầu còn cò kè mặc cả dùng tiền lương mua phạm vi bình an, càng về sau càng không ngờ đã lén lút kinh doanh với đầm Cự Lộc, huyện Bình Ân. Một mặt thay đạo tặc mua nông cụ, một mặt lấy được những vật quý mang đến cửa hàng thủ tiêu, dù nha môn có vì mục đích gì thì cũng không rảnh mà hỏi đến.

Rốt cuộc trong cuộc mua bán Ngụy Trưng có được lợi lộc gì? Quận Võ Dương không ít người đỏ mắt, muốn biết. Không phải họ ghen tỵ với sự phát tài của người khác, trời đất chứng giám, bọn họ chỉ đứng trên lập trường của quan viên Đại Tùy, cảm thấy Ngụy Trưng nuôi đạo tặc sẽ mang đến phiền toái cho họ. Còn về phần rốt cuộc là phiền toái đến độ nào thì họ cũng không nói rõ được. Nhưng từ xưa đến nay, có thấy kẻ tặc vào nhà cướp của, có ai thấy kẻ tặc làm quan làm lão gia đâu? Kẻ tặc không làm tặc,

nhưng lại là kẻ tặc đặc biệt, loại tặc này, hậu hoạn sau này có lẽ không thể lường trước được.

Có người thông qua Quang Sơ Chủ Bộ Trữ Vạn Quân uyển chuyển cấp thiết truyền đạt đến tai Ngụy Trưng. Trưởng Sử đại nhân chỉ nhếch miệng cười, tận đến khi Trữ Vạn Quân truy hỏi mãi, vì không muốn ảnh hưởng đến tình đồng nghiệp, Ngụy Trưng mới chậm rãi cầm lên một quyển sách vẫn còn chưa xem song ở trong gia sách, mời Trữ Chủ bộ về nhà nghiên ngẫm.

Đó là bộ sử sách lúc tâm huyết của đương kim thiên tử Dương Quảng dâng trào đã cho các vị Nho gia chỉnh lý, vị thiên tử này có thói quen khác người, vừa mở đầu đã không tiếp tục câu sau, nhưng chỉ nội dung mở đầu của mấy cuốn đầu mấy chục vạn chữ. Trong mấy chục vạn chữ đó lại là những câu đố tìm đáp án. Trữ Vạn Quân lao lực mà cũng không thể đoán ra được.

Đến cuối cùng vẫn là lão đối đầu với Trữ Vạn Quân là Ngụy Đức Thâm không nhẫn nhịn được, một câu đã nói rõ huyền cơ: cái gọi là sử gia không mới mẻ, muốn biết Huyền đang làm cái gì thì hãy phân tích sự hưng thịnh của Lưỡng Hán từ trước tới nay kỹ một chút là hiểu được. Trữ Vạn Quân nghe vậy cũng khổ cực đọc sách sử, từ Lục Lâm Xích Mi đến Hoàng khăn vàng, rốt cuộc cũng tìm được chút manh mối.

Trong lịch sử nổi tiếng phản loạn đại quy mô dân gian, tất nhiên phải trải qua một quá trình phi thường. Mới đầu họ bị tham quan bức vào bước đường cùng không thể không bí quá hóa liều. Sau đó, họ điên cuồng cướp bóc, phá phách tất cả những gì mình cho là không hợp lý, đốt hết những gì nhìn không thuận mắt. Có thể khi oán hận trong lòng đã được giải tỏa xong cũng là lúc họ phá chung quanh thành một vùng hoang vu. Bọn họ sẽ lại một lần nữa nảy sinh bản lĩnh sinh tồn, khai hoang trồng trọt, xây dựng nhà cửa. Để trong nhà có lương thực tích trữ, có đàn bà, có con cái. Bọn họ từ từ lại biến thành những người duy trì trật tự vào bảo vệ lợi ích. Và sau này

có kẻ phá hoại, bất kể là quan quân hay là đồng hành, bọn họ đều không tiếc liều mạng chiến đấu.

Phá hỏng trật tự, hủy diệt của cải, bọn họ lại làm ra của cải rồi sau đó đưa tất cả vào trật tự. Nếu như người làm như không thấy máu tanh của trăm vạn phục thi trong sách lịch sử này, vậy thì có thể lạnh lùng tổng kết ra một quy luật: Bọn họ là kẻ hủy diệt, đồng thời cũng là người bảo vệ. Rất có thể bọn họ là một người kết thúc một thời đại, cũng lại là người mở ra một thời đại. Nhưng bọn họ cho tới bây giờ vẫn chưa có nụ cười cuối cùng, vẫn bị người ta lợi dụng, tận đến khi giá trị lợi dụng đã không còn nữa, đến lúc đó, bao nhiêu tội ác sẽ đổ lên đầu bọn họ, toàn bộ công lao huy hoàng, đương nhiên sẽ bị đám trí giả chiếm lấy.

Lấy quy luật đó so sánh với Trương Kim Xung, Trữ Vạn Quân sợ tới mức rung mình một cái. Y thấy rõ ràng mấy năm qua Trương Gia Quân đúng là tạo phản như trong quy luật lịch sử này. Lúc bắt đầu phá từng thành một, chắc chắn sẽ tàn sát tứ phía. Sau đó giết người chống cự, thu kẻ thuận theo làm tiếp viện. Sau đó họ lại đổi ý ở tại đầm Cự Lộc thành lập gia viên mới, khai hoang, gây dựng cuộc sống yên vui. Trình Danh Chấn ở Bình Ân cũng không thoát khỏi số mệnh lịch sử, chỉ có điều hãn chuyển biến so với các tiền bối lịch sử hơi nhanh một chút, còn Ngụy Trưng có ý định phóng túng, lại làm cho sự chuyển biến này xảy ra với tốc độ nhanh nhất.

Tiếp theo sẽ có người vì muốn giữ gìn trật tự hiện tại và của cải mà chém giết. Huyết chiến sẽ xảy ra giữa quan quân và kẻ cướp định cư. Địa vị, danh vọng, bộ hạ, lương thực đều sẽ trở thành nguyên nhân để rút đao.

Trong nháy mắt Trữ Vạn Quân đã thấm nhuần lịch sử mừng rỡ như điên. Quá vui sướng, nhưng y lại cảm thấy vận mệnh bi ai của những nhân vật trong đó. Rốt cuộc y cũng hiểu được Ngụy Trưng vì sao mà lại tươi cười vì sao mà lại bình tĩnh. Đó là một loại bình tĩnh đứng xem và thúc đẩy người khác. Thật giống như người có thù không đội trời chung trên với mình cùng một miệng giếng. Người ta sắp nhảy xuống, lại không hề thương hại, cũng

không ngăn cản thậm chí còn đứng sau đẩy nhẹ một cái. Đó là một loại ác nghiệt bình tĩnh, cần trí lực rất lớn. Chỉ cần làm kẻ đang ở trong mộng chết đi, không màng đồng loại, còn mình như một thần linh, lật tay thành mây, đảo tay thành mưa.

Sau khi suy nghĩ thông suốt, ánh mắt của Quang Sơ Chủ Bộ Trữ Vạn Quân nhìn về phía tiểu quan lại Thang Tổ Vọng và Ngụy Trưng không còn có sự hâm mộ hay ghen ghét nào cả. Mỗi khi y nhìn thấy thư tín của Ngụy Trưng được gửi đi, y liền hiểu được sự diệt vong trong quần hùng của đầm Cự Lộc ngày một gần hơn. Cái gọi là nam canh nữ dệt, khinh thuế mỏng dịch, đồng lòng cao thấp, xây dựng cõi yên vui chung quy cũng chỉ là điều mê sảng mà thôi. Trên đời này vì sao mà có chốn đào nguyên gì đó? Tất cả kết cục đã viết rất ràng mạch trong sử sách, chỉ có điều kẻ mộng du vẫn còn hồn nhiên chưa tỉnh mà thôi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lô (11)

T

ức phụ của Dương Lệnh nói với muội, sau khi tiết trời giá rét sẽ đưa nhà mẹ đẻ cô ấy từ quận Thanh Hà qua đây! Cuộc sống bên này chúng ta tốt hơn, bên kia quan phủ vợ vết của cải của dân chúng sạch trơn quá mức lợi hại!

Đỗ Quyên ngồi bên cạnh Trình Danh Chấn, vừa thu dọn lại quần áo, vừa nói chuyện phiếm với trượng phu. Nếu quận Võ Dương nhìn thấy cảnh này, chắc chắn không tin giờ phút này nữ tử đang bộ dạng phục tùng chỉnh trang lại quần áo chính là Ngọc diện la sát trong truyền thuyết. Một ngày không chiến đấu, gió cũng làm dây cung nới lỏng, lâu không cầm đao thủ, vết chai trên tay đã mờ dần đi mà trở nên mềm mại nhũn như ngọc.

- Hãy để cho cô ấy chờ một chút đi. Bên này chúng ta năm nay yên ổn, sang năm chưa chắc đã được như vậy nữa. Nếu chẳng may nơi này lại biến thành chiến trường, hết binh lại tới phi, bất kể là ai thua ai thắng, cả nhà cô ấy đi theo đều gặp họa đấy.

Trình Danh Chấn buông bút lông, do dự đáp lại.

Khi hãn và đám người Đoàn Thanh cùng nỗ lực, đồn điền của vùng Bình Ân, Minh Thủy và Thanh Chương đã được khai hoang có hiệu quả rõ rệt, ít nhất đoạn đường gần ba tòa thị trấn đó đã từ từ khôi phục lại nhân khí, không còn thấy cây cỏ cao tới thắt lưng và những hũm nước thối hoắc đen như mực, ruộng nước cùng chầm chậm liên kết thành mảnh ruộng lớn.

Tuy rằng còn chưa tới mùa gặt nhưng cảnh tượng năm nay được mùa đã vô cùng rõ ràng. Đối với người một lần nữa có đất đai mà nói, bọn họ không sợ mệt, chỉ sợ không còn sức lực để khai khẩn. Hoa màu chưa bao giờ màu mỡ

như vậy, càng được chăm sóc cẩn thận thì càng khỏe mạnh. Kiều mạch, hạt kê, cây cải củ, tiêu đen, còn có rất nhiều thứ mà căn bản Trình Danh Chấn không thể tưởng tượng được, cũng không cho rằng bỏ lỡ mùa gieo trồng có thể sống sót đến lúc thu hoạch thì lúc này đã uốn lên cong xuống nặng trĩu, mặt ngược lên tươi tắn, làm cho bất kỳ ai cũng đều sung sướng, bầu không khí thỏa mãn tràn ngập.

Tham chiếu mấy tháng trước Trình Danh Chấn bố cáo chiêu an, các hộ gia đình ngoại trừ từng mượn hạt giống, nông cụ của hắn thì phải dựa theo tỷ lệ nhất định để hoàn lại vốn lương thực và lợi tức ra, mặt khác dân chúng năm nay cũng có thể miễn giao thuế má, cho nên, giá cả hoa màu trong đất có thể nói là bảy phần đều thuộc về dân chúng đấy. Đây quả thực là điều tốt đẹp mà ba tháng trước dân chúng có nằm mơ cũng không có được. Bọn họ e sợ mộng đẹp này sẽ bùng tỉnh, không sợ bên ngoài ẩm ướt, đều dựng lều nhỏ ngay bên cạnh vườn ruộng nhà mình để canh giữ chăm sóc. Chỉ cần là nhìn thấy, trong lòng cũng an ổn hơn nhiều, chẳng sợ mình mãi chìm trong mộng đẹp ngủ không tỉnh, ít nhất cũng đã mang đến cho mình niềm tin và sự kiên định.

Dân chúng không nhìn xa hiểu rộng nhiều như vậy, họ chỉ có thể nhìn thấy lợi ích thực tế nhất, biết được cuộc sống phía tây Chương Thủy khá giả, bờ bên kia liền có nhiều người liền có ý niệm chuyển nhà trong đầu. Mà sau khi trải qua sự mù quáng khuếch trương lúc ban đầu, hiện giờ ba huyện dưới sự quản lý của Trình Danh Chấn đã không còn tùy tiện giao tặng đất vườn cho người khác nữa rồi. Cho nên người có lòng đến đây khai khẩn đất hoang theo theo bản năng bắt đầu dựa nhờ, trong đó phương pháp tiện lợi nhất là thông qua đầu mục lớn nhỏ của Cẩm Tự Doanh. Trong bọn họ phần nhiều là xuất thân nông gia gần đầm Cự Lộc, cùng với dân chúng các quận huyện lân cận không cần là thân thích cũng có thể nhờ vả. Mà Trình Danh Chấn lại có một quy củ là ưu tiên an trí gia quyến thân bằng của các huynh đệ, cho nên rất nhiều thân thích lúc trước vì để tránh rước họa tới cửa đã

đoạn tuyệt quan hệ với các huynh đệ đầm Cự Lộc nay cũng lần lượt bắt đầu nổi lại quan hệ.

Đối với sự nhiệt tình không kịp chuẩn bị này, đám người Trình Danh Chấn và Đoàn Thanh không quá sẵn lòng tiếp nhận. Hiện tại không thể so với mấy tháng trước, khi đó bọn họ suy xét vì sinh tồn, dù đập nồi bán sắt cũng phải thu hút lưu dân đến đây khai hoang. Bởi theo theo góc độ lâu dài, nhân khẩu có ý nghĩa ở lương thực và thuế má, có ý nghĩa lao động và sức chịu đựng ứng phó với chiến tranh. Khi đó cho nhiều người mượn lương thực hạt giống, mùa thu có thể thu mấy đấu lương thực về nhà kho. Nhưng hiện tại lập tức phải cắt hoa mầu rồi, nếu cứ tiếp tục như trước khi sẽ khó mà sống lâu dài được, trong thành thị tăng thêm một nhân khẩu, có ý nghĩa mùa đông phải tăng thêm một phần gánh nặng.

Các tiểu đầu mục cũng biết Trình Danh Chấn khó xử, cho nên tận lực không trực tiếp tìm hãn cầu giúp đỡ, bọn họ muốn thông qua nữ nhân của mình đi khẩn cầu Đỗ Quyên, xin Thất đương gia nhớ lại chút tình cảm ngày xưa để nói lỏng. Mà Đỗ Quyên năm xưa tại đầm Cự Lộc kinh nghiệm quản lý chỉ sợ thiếu người, không sợ nhiều người, bình thường người đến cầu xin cũng nhiều, theo thói quen liền đáp ứng.

Hôm nay đáp ứng chuyện của người khác khẳng định sẽ gây ra chút phiền toái, từ trong lời nói của Trình Danh Chấn, Đỗ Quyên đoán ra hãn không muốn tiếp nhận người nhà của Dương Lệnh. Nàng nhất thời không biết phải làm sao, bèn đẩy quần áo mới cất sang bên, sa sầm mặt phàn nàn:

- Họ tự nguyện ý đến, sau này gặp họa, có liên quan gì với chúng ta. Tiểu nương tử của Dương gia là bị cướp đến trong đầm Cự Lộc đấy, hiện gia người nhà cô ta đã đồng ý nhận người thân này...

- Vậy thì càng không thể để bọn họ tới đây. Nàng lén đưa cho tiểu nương tử Dương gia một chút “Nhục Hảo”, bảo cô ta mang về cho người nhà là được

Trình Danh Chấn cười cười, thấp giọng giải thích.

- Sớm không tới, muộn không tới, thấy con gái sống khá giả rồi mới tìm đến cửa nương tựa. Nếu chẳng may ngày nào đó không được như ý, lại là một sự phiền toái, không bằng tạo khoảng cách xa một chút, ngược lại còn có ý nghĩ tốt về nhau.

Lời này thật ra rất có lý, nhưng lọt vào tai Đỗ Quyên vẫn rất không thoải mái. Nàng ngẩng đầu thoáng nhìn trượng phu, có chút tức giận nói:

- Vài đồng tiền, có thể cao hơn cốt nhục thân tình sao? Nhà bọn họ tuy rằng không giàu có, nhưng dù thế nào cũng không thể liên lụy được. Hơn nữa huynh không khiến bọn họ chạy tới đây, bọn họ tự chạy qua Chương Thủy, huynh cũng không thể lấy gậy mà đuổi họ đi. Nơi này của chúng ta cũng không phải chốn đào nguyên gì, vẫn không thể khiến người ngoài nhìn thấy!

Một câu cuối cùng, lại không giống như là những lời Đỗ Quyên có thể nói ra, trong lòng Trình Danh Chấn giật mình, nhúu chặt mày. Đỗ Quyên đang chăm chú nhìn phản ứng của trượng phu, lập tức ăm ực hỏi:

- Sao vậy, chẳng lẽ muội nói sai rồi hả?

- Nàng nói không sai.

Trình Danh Chấn cười cười.

- Tuy nhiên chốn cố Đào hoa nguyên này không dùng cho nơi này được.

- Đây chẳng phải là trong thư Liễu Nhi tỷ viết đó sao? Hôm trước muội còn hỏi huynh rốt cuộc có ý nghĩa gì!

Cuối cùng Đỗ Quyên đã hiểu nguyên nhân cái nhúu mày của trượng phu, lè lưỡi khẽ giải thích.

Nàng không nói, Trình Danh Chấn thật đúng là không nhớ gì cả. Hai ngày trước, ái thiếp Liễu Nhi của Trương Kim Xưng đích xác có gửi một phong thư cho Đỗ Quyên, trong thư khen không dứt tình hình an bình của ba huyện Bình Ân, Minh Thủy, Thanh Chương, nói là không chỉ bản thân mình mà mọi người trong đầm Cự Lộc đều khâm phục bản lĩnh của Trình Danh Chấn, ngay cả lục lâm đồng đạo quan sát đại diện Trương Kim Xưng phong vương cũng hết sức khâm phục đối với việc này, đều khích lệ nói Trương Kim Xưng phúc trạch thâm hậu, vừa xưng vương liền mang đến thái bình khắp nơi.

Đối với loại nói chuyện không đâu đây khách sáo này, Trình Danh Chấn xưa nay nghe xong chỉ cười không để tâm, nhưng Đỗ Quyên lại coi đây là vinh quang, hận không thể khắc ghi từng chữ trong lòng. Thấy trên mặt Trình Danh Chấn lộ vẻ không bằng lòng, nàng vỗ tay xuống đất, vội vàng nhấn mạnh:

- Thật đấy, Liễu Nhi tỷ rất thích bên này, trong thư còn nói với muội, bảo muội tìm lý do để tỷ ấy đến đây ở vài ngày, khỏi phải buồn phiền vì ở mãi trong đầm.

- Chẳng phải tháng trước tỷ ấy đã theo Đại đường gia đến đó sao?

Trình Danh Chấn nhếch nhếch miệng, thấp giọng oán giận. Sau khi Cẩm Tự Doanh rời khỏi đầm Cự Lộc, quan hệ giữa hắn và Trương Kim Xưng đã được cải thiện, bên kia trại chủ không thúc giục hắn quay về, còn tùy ý hắn dùng các lý do để gia quyết của mình và các huynh đệ lục tục đi ra theo. Để báo đáp lại, Trình Danh Chấn đảm nhiệm thu “Bảo an phí” đối với các quận huyện chung quanh hết sức gọn gàng, lần nào cũng hoàn thành kịp thời gina, đồng thời còn phái ra thủ hạ đặc lực hộ tống vật tư vào trong đầm.

Dựa vào số vật tư hậu hĩnh này, đại lễ Trương Kim Xưng xưng vương tổ chức vô cùng thành công. Ngoại trừ một vài kẻ thủ sinh tử ra, các Đường

gia của các Lục lâm Hà Bắc các sơn các trại hoặc là đích thân quang lâm, hoặc là phái tâm phúc tặng lên một phần hậu lễ. Mà ngay cả Lục Lâm Đạo Hà Bắc Tổng Biều Bả Tử Cao Sĩ Đạt mất quyền lực với chúng hào kiệt cũng ưỡn ngực da mặt dày phái người mang thư đến chúc mừng, tuyên bố từ nay về sau cùng ngồi cùng ăn với Trương Kim Xứng, huynh đệ hai người nắm tay giành chính quyền.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (12)

L

ễ mừng qua đi, Trương Kim Xưng đích thân tiễn khách quý đường xa ra khỏi đầm Cự Lộc, tiễn đến bên bờ Chương Thủy mới chấp tay từ biệt. Dọc đường đi, lão cố ý để đám khách quý đi qua nơi đồn điền dưỡng binh của Trình Danh Chấn, hết sức lộ liễu khoe khoang ở trước mặt mọi người. Những người khác này đều là Lục lâm đạo tặc, trước giờ đi đến mười nơi thì có chín nơi bị càn quét sạch sẽ, ngẫu nhiên thấy huyện Bình Ân có hơi thở cuộc sống an bình, đương nhiên là mở rộng tầm mắt rồi, liên tục tán thưởng. Chỉ có điều làm cho đám người Trình Danh Chấn, Đoàn Thanh, Chu Phàm, Trương Cần mệt muốn chết, vừa phải xuất ra tất cả vốn liếng để giữ thể diện của tân Tấn vương gia Trương Kim Xưng, lại phải luôn luôn đề phòng chúng thuộc hạ của đám khách quý này quấy rầy dân chúng. Tất cả nỗ lực hết sức mới nhanh chóng tiễn đám khách này lên thuyền.

Đột nhiên giờ nghe nói Liễu Nhi còn muốn đến, Trình Danh Chấn đương nhiên không thể không đau đầu. Trong khoảnh khắc Đỗ Quyên hiểu tâm tư của hắn, trừng mắt nhìn hắn, thấp giọng nói:

- Nhìn huynh bị hù dọa kìa, muội đã viết thư nói tỷ ấy tạm thời đừng tới đây rồi. Nói là đang cần nhanh chóng nhập lương thực vào kho, sợ làm tỷ ấy chậm trễ.

- Được, vậy là tốt rồi.

Tảng đá trong lòng Trình Danh Chấn rốt cuộc cũng rơi xuống, khoa trương vỗ vỗ ngực:

- Muội nói thế nào, có phải là nói sau thu hoạch vụ thu thì lại đến đây đúng không?

- Còn chưa hồi âm!

Đỗ Quyên bị hành động trêu đùa của trượng phu làm bật cười.

- Muội đoán chừng tỷ ấy không muốn gặp đám Trương Hồ kia, đơn giản là muốn tránh xa bọn họ một chút. Gần đây muội nghe nói Đại đường gia ban thưởng Tứ Lăng cho Trương Hồ, Liễu Nhi tỷ vốn muốn can ngăn, ai ngờ Tứ Lăng cũng đồng ý.

- Trương Hồ cũng được coi là hào kiệt...Tứ Lăng có thể gả cho hắn, cũng không coi là bôi nhọ.

Trình Danh Chấn không biết đánh giá chuyện này như thế nào, đành phải nói qua loa. Cướp tiền, cướp địa bàn, cướp đoạt nữ nhân, đây là mục tiêu cao nhất của Lục lâm đạo. Tứ Lăng dù là nha đầu tâm phúc của Liễu Nhi, nhưng Trương Hồ cũng là nhân tài mới xuất hiện do Trương Kim Xưng cố gắng bồi dưỡng và lôi kéo. Vì mục đích nào đó, chỉ có thể coi nữ nhân làm vật hy sinh. Mặc dù bản thân không Tứ Lăng gật đầu đồng ý, đến cuối cùng phỏng chừng chưa chắc Liễu thị đã ngăn cản được. Không bằng cứ gả đi như vậy, tốt xấu gì cũng vừa không đắc tội với Trương Kim Xưng, và cả phu quân tương lai của cô ấy.

- Gã họ Chu kia, thật sự là kẻ chẳng ra gì.

Đỗ Quyên lại rất không đồng ý cuộc hôn nhân này, mở miệng quở trách.

- Lúc trước bị cự tuyệt bao nhiêu lần, vẫn không biết tiến lui. Mặc dù lấy người về nhà, nhưng lòng lại không dành cho hắn, lúc đó chẳng phải là uổng phí sao? Ngày ngày ngay cả nụ cười cũng không được ngắm, còn không bằng cưới một người chết!

Trình Danh Chấn cười lắc đầu:

- Cũng không chắc, nói không chừng hai người sau này sẽ hợp!

- Hợp mới là lạ. Chỗ muội có nhận được vài tin tức, tất cả đều là chuyện nói về Trương Hồ chuyên đi “hái hoa ngắt cỏ”.

Đỗ Quyên cười lạnh nhún vai.

Từ sau khi quyết định gả cho Trình Danh Chấn, nàng bắt đầu cố gắng đi theo Nhị đương gia Tiết Tụng đọc sách viết chữ. Trong hai năm ngắn ngủi, không ngờ việc học cũng có thành tựu. Tuy rằng gặp chút điển cố, thành ngữ vẫn còn phải tìm người thỉnh giáo, những bức thư của gia đình hoặc là tin tức thủ hạ trong đầm gửi đến, nàng vẫn đọc được bình thường, căn bản không cần Trình Danh Chấn phí sức giúp nữa.

Biết chữ mang đến lợi ích lớn nhất cho nàng chính là tình cảm phu thê tốt hơn hòa thuận hơn, còn có thể tâm ý tương thông, một người vừa bắt đầu, người kia sẽ lập tức hiểu được ý tứ của đối phương. Ngoài ra, bởi vì có thể biết đọc biết viết, vô hình trung làm cho nàng và Trình Danh Chấn nể giữ được con đường tin tức khác trong đầm. Rất nhiều chuyện Trương Kim Xưng không muốn truyền ra ngoài, các nam nhân luôn vô ý để lộ cho nữ nhân, mà các nữ nhân lại có tính cách thích “buôn chuyện”, tính cách này đã vô tình khiến các nàng dễ đem tin tức lộ ở trong thư gửi cho Đỗ Quyên.

Hai vợ chồng nói chuyện, đề tài như “thiên mã hành không”, quên mất chuyện tranh chấp vừa rồi. Đỗ Quyên tán gẫu với trượng phu trong chốc lát, buồn bực trong lòng tan hết, lại cười cầm quần áo vừa thu dọn, gấp cẩn thận từng cái gọn gàng như sợ bị rơi xuống đất.

Có vài món quần áo chẳng biết vì sao lại biến mất, làm nàng lật tung lên cũng không thấy.

- Đâu rồi nhỉ? Sao tìm mãi không thấy?

Đỗ Quyên buồn bực, thở phì phì.

- Có đồ gì quan trọng à?

Trình Danh Chấn thấy nàng không nhắc đến chuyện giúp người khác nữa, cũng vui vẻ không nhắc đến, mỉm cười hỏi.

Hai người hiện tại đã có tiền, nhưng Đỗ Quyên vẫn hết sức tiết kiệm, không vứt bỏ quần áo lung tung, dù là bị rách cũng khâu vá cẩn thận, giữ lại cho người khác, hoặc là chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào. Mỹ đức này khiến cho Trình mẫu vô cùng hài lòng, rất nhiều lần khen ngợi con dâu không ngớt. Nhiều lúc khen ngợi quá làm Trình Danh Chấn ghen tị, không thể không tìm ra chút “khuyết điểm” của Đỗ Quyên để phản bác lại mẫu thân.

Lần này, khiến Đỗ Quyên sốt ruột lại là thứ nhỏ bé không đáng kể.

- Khăn đó, là khăn mà mùa xuân muội thêu cho huynh lau mồ hôi. Trên đó có thêu hai uyên ương, chẳng biết mất đi đâu, tìm mãi không thấy.

- Ồ!

Trình Danh Chấn cười gật đầu, sau đó lại nhẹ nhàng lắc đầu.

- Huynh cười cái gì?

Đỗ Quyên bị hấn cười đến chột dạ, mở to mắt hỏi.

- Thì ra đó là uyên ương, ta vẫn không biết.

Trình Danh Chấn cố ý sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn đến, trịnh trọng giải thích.

Đỗ Quyên đau thương kiểm kích thứ nào cũng dùng được, duy chỉ có thêu hoa cầm kim may ở trong tay là quả thật còn nặng hơn cả xà mâu trượng

bát. Không cần hỏi, nàng cũng hiểu trượng phu cười nhạo nàng thêu duyên ương thành con vịt, nàng tức giận nhảy bật lên, quơ nắm đấm:

- Đó là duyên ương, muối thêu sáu buổi tối mới được một chút, không cho cười, huynh ném đi đâu rồi, không phải cố ý làm mất đấy chứ.

- Ta cũng không biết.

Trình Danh Chấn cười trốn tránh.

- Nói không chừng muối mang phơi, bị kẻ trộm trộm đi rồi. Vật nhỏ như vậy giấu ở trong người cũng khó phát hiện.

- Ai dám? Muối làm thịt kẻ đó!

Đỗ Quyên ngây ra một lúc, giận dữ. Chợt, nàng phát giác mình bị lừa, bèn cười đuổi theo:

- Bên trong huyện nha, sao có kẻ trộm chứ? Hơn nữa, mấy tấm khăn không đủ làm quần áo, lại không thể bán đổi lấy tiền...

Nói đến đây, nàng chợt cảm thấy kỳ quái, ngừng truy sát Trình Danh Chấn, nhú mào nói:

- Thật sự kỳ quái, ai nghèo đến mức lại trộm chiếc khăn lau mồ hôi không đáng giá chứ. Hơn nữa, còn có thể đi vào huyện nha môn để lấy mấy thứ này nữa?

- Tìm tiếp đi, đoán chừng là muối để lung tung.

Trình Danh Chấn cũng ngừng chạy, thở hào hển đáp lại. Trong nha môn nhiều người, hai vợ chồng rất ít có cơ hội cười đùa vui vẻ như vậy, thỉnh thoảng mới có một lần, trong lòng cảm thấy hết sức ấm áp.

Nhớ tình cảnh năm đó, ánh mắt hắn trở nên dịu dàng, ánh mắt Đỗ Quyên cũng nhìn lại, đụng nhẹ vào nhau, rồi kích động né tránh nhìn chỗ khác.

- Trời thật là nóng!

Trình Danh Chấn cười lắc lắc đầu, đi đến cửa sổ, vén tấm rèm lên, ban ngày, hắn cũng không dám làm bừa.

Sắc mặt Đỗ Quyên đỏ như máu, cúi gằm xuống, chiếc cổ cong thành một đường cong mềm mại.

- Chuyện nữ nhân của Dương Lệnh nhờ vả, huynh đừng quan tâm nữa. Mọi người biện pháp đối phó là được rồi.

Để phá vỡ bầu không khí mờ ám, nàng bắt buộc mình phải nói sang chuyện khác.

- Việc này có thể dính dáng gì đến thì cố gắng tránh.

Đề tài cuối cùng đã vòng trở lại, Trình Danh Chấn thở phào một hơi, khẽ chỉ bảo.

- Vâng!

Đỗ Quyên vừa rồi nhắc tới chuyện này còn xù lên như con nhím, giờ phút này lại ngoan ngoãn giống như con mèo nuôi trong nhà.

- Thật sự khó làm, mọi người khéo léo đưa họ chút tiền là được! Hiện tại cái chúng không thiếu, chỉ sợ là tiền đấy.

Trình Danh Chấn quay lại, khẽ nói với thê tử.

Trên thực tế, với vụ thu hoạch vụ thu năm nay của ba huyện, còn thông qua đủ loại con đường buôn bán đã đổi chút lương thực thành tiền dự trữ, hắn muốn tiếp nhận thêm ngàn hộ gia đình cũng không thành vấn đề. Nhưng

quy củ đã định ra không thể không theo, sẽ khiến người khác dị nghị, nếu không người nào cũng không tuân theo quy củ, lỗ hổng sẽ càng lúc càng lớn.

Còn một điều hãn chưa từng nói với Đỗ Quyên đó là, năm nay mọi việc khai hoang ở ba huyện Bình Ân, Minh Thủy, Thanh Chương đều tiến hành hết sức thuận lợi, nếu bên phía Trương Kim Xứng không xảy ra biến cố, có khả năng sẽ không phải dùng đến bất kỳ phương án trước đó chuẩn bị để đối phó với sự đánh dẹp hoặc quấy nhiễu của quan phủ nào cả. Trình Danh Chấn thấy mình may mắn, lại không dám tin vào vận may của mình. Hãn không cho rằng vận may sẽ vĩnh viễn kéo dài, nếu không chuẩn bị nữa, một khi biến cố nổi lên, khó tránh khỏi sẽ luống cuống.

Luyện binh, luyện tập võ nghệ, tích trữ lương thảo, hãn không phải là thần tiên, người khác tính toán thế nào hãn không biết được, nhưng bên phía hãn nên chuẩn bị như nào chưa thời khắc nào hãn lơ lửng. Cho dù là Ngụy Trưng thể hiện thiện ý, cho dù là Trương Kim Xứng không ngừng thăng quan tiến tước cho hãn, rất ít bác bỏ thỉnh cầu của hãn, thì hãn cũng chưa bao giờ gián đoạn.

Bình Ân lúc này đều thành lập dựa trên thực lực tự bảo vệ mình, vì thế, hãn không tiếc sử dụng một khoản tài phú mà sư phụ để lại, vào một đêm đã đào kho báu cách huyện Bình Ân không xa, chỉ có hai vợ chồng biết. Tuy rằng trên bầu trời đều đầy sao, nhưng vẫn bị che mờ đi bởi ánh sáng rực phản quang của kho báu.

- Mẹ ời, cái này phải mấy đời mới có khả năng xài hết nha!

Sau khi tỉnh táo lại, Đỗ Quyên ngồi xõm xuống đất, chậm chạp không muốn đứng lên.

- Nếu gặp phải cường đạo mạnh hơn chúng ta, đêm nay ngay cả mạng sống cũng không còn đấy!

Trình Danh Chấn lúc này đẩy thê tử, cười khổ nói.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (13)

Đ

êm hôm đó, hai vợ chồng thân thiết lý giải cái gì gọi là loạn thế rồi. Nếu không bần không thể an thân, phú cũng vậy sớm chiều khó giữ. Hiện lên địa vị cao không đủ khoe ra, bởi vì bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống vực sâu tan xương nát thịt. Tiền của phi nghĩa bay tới cũng không đủ vui mừng, nếu người không có đủ lực lượng để bảo vệ nó, sẽ giống như một đứa con nít ôm một thỏi vàng đi trong ổ thổ phỉ, chớp mắt sẽ dễ dàng mất đi tính mạng và của cải.

Bọn họ đóng quân ở Bình Ân cái lợi lớn nhất không phải là tránh né được Trương Kim Xung, mà là không bế tắc như ở trong đầm vậy. Trình Danh Chân đi đến các trạm canh gác gần các quận thăm do tin tức bên ngoài rồi quay trở về quân doanh. Trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, hai vợ chồng đã nhận ra thiên hạ thay đổi, một số lực lâm có tiếng đã bị rơi đầu, trong đó có rất nhiều người đang ngủ bị huynh đệ mà mình coi như ruột thịt đã chém mình thành thịt vụn, mà tình huống trong triều đình cũng không khá hơn, huynh đệ tương tàn, cha con tranh giành chỗ nào cũng có.

Hết thầy quy tắc đều bị giẫm đạp dưới chân, hết thầy truyền thống đều bị coi là đối trá. Cái cao thượng lại không trở thành cao thượng, mà bị đề tiện và hung tàn lấy làm quang vinh, công khai xuất hiện trước mặt dân chúng. Bởi vì hôn quân Dương Quảng tung tin vịt, cho là giang sơn của mình sắp bị họ Lý thay thế, cho nên quyền thần Vũ Văn Thuật liền đề nghị ông ta khai đao với những trọng thần họ Lý có chức vị cao. Mà khi vị đại thần họ Lý quyền vị cao nhất lại là đại tướng quân Lý Hồn thông qua với Vũ Văn Thuật. Vì để chứng minh lòng trung thành của mình, Vũ Văn Thuật lập tức phái tâm phúc vu cáo Lý Hồn mưu phản. Dương Quảng ngầm hiểu, bắt

giam cả nhà Lý Hồn, phái quý xu nịnh nhất của mình là Ngự Sử Đại Phu Bùi Uẩn chủ thẩm án này. Có thể là án này thật sự quá mức vớ vẩn rồi, nên ngay cả bản thân Ngự Sử Đại Phu Bùi Uẩn cũng nổi lên lòng trắc ẩn, tra xét hơn một tháng, càng điều tra lại không tra được chứng cứ gì để báo cáo triều đình. Đang lúc Dương Quảng khổ vì đa dâm lao phải lao theo, Vũ Văn Thuật linh cơ nhạy bén, âm thầm tìm cháu gái ruột của mình là Vũ Văn Quyên là thê tử của Lý Mẫn con trai của Lý Hồn, bắt nàng và con trai nàng chịu tội, yêu cầu nàng phải ra mặt chỉ tội trượng phu và cha chồng. Vì để bảo vệ con trai và bản thân, Vũ Văn Quyên đã chiêu cung trong ngục. Dương Quảng coi đây là chứng cứ, giết cả nhà Lý Hồn, tịch thu gia sản kẻ phạm tội. Sau đó, vì coi vụ án là có thật, Vũ Văn Thuật sai người độc chết cháu gái Vũ Văn Quyên của mình.

Trong lòng mọi người không kính sợ quỷ thần, cũng không tin nhân quả. Bọn họ thậm chí ngay cả phụ mẫu của mình, huynh đệ của mình cũng không tin được, duy nhất có thể dựa vào chính là đao trong tay mình.

Mà đao trong tay cũng không đủ sắc bén, lại cần máu để nghiệm chứng. Cho nên đầu thành ngày ngày đổi đại kỳ.

Sau khi giết Lý Hồn, vì chứng minh mình không phải cố ý hãm hại đại thần họ Lý, thán tử, Dương Quảng bổ nhiệm Lý Uyên làm Phủ úy Đại sứ Hà Đông Đạo. Lý Uyên sau khi nhậm chức, suất lĩnh quân binh thảo phạt lưu tặc. Long Môn Suất Mẫu Đoan Nhi chiến bại, may mắn trốn thoát, ai ngờ trên đường rút lui bị ái tướng dưới trướng là Chu Thước Nhi thích sát. Chu Thước Nhi mang theo hơn bốn mươi thân tín, cầm thủ cấp của Mẫu Đoan đi về đầu thành Lý Uyên, bị con trai của Lý Uyên là Lý Thế Dân định tội danh “phản chủ cầu vinh” mà chém đầu. Đầu gã và đầu của Mẫu Đoan được treo trên tường thành Thái Nguyên.

Thi cốt của Mẫu Đoan còn chưa lạnh, Tiểu lại huyện Thành Phụ Chu Sán tạo phản, tự xưng là Già Lô La Vương, mang theo bách tính tông quân, ai không theo, bất kể nam nữ, đều chém nát như muối sung làm quân lương...

Mạng người giống như cỏ dại.

Trong mắt thổ phỉ như thế, trong mắt triều đình cũng thế.

Vì ứng phó bách tính khởi nghĩa vũ trang, triều đình liên tục cắt cử trọng thần đến địa phương tiêu diệt phỉ. Dân bộ Thượng thư Phàn Tử Cái anh dũng thiện chiến, liên tục đánh tan mấy chi nghĩa quân, thu phục hơn mười tòa bảo trại. Bởi vì dân chúng của các bảo trại không thể chứng minh bọn họ từng theo kẻ tặc hay không, Phàn Tử Cái ngay đêm đào một hố to, chôn sống toàn bộ nam nữ trưởng thành nơi mình thu phục được, hoàn toàn diệt tuyệt “ngọn nguồn” tạo phản.

Máu chảy thành sông, thây ngang khắp đồng. Mà những chiếc đầu lâu vô tội, thường thường sẽ trở thành bậc thang cho những kẻ có dã tâm muốn thăng tiến.

Lý Mật trốn đến Ngõa Cương trại nghe nói Phàn Tử Cái loạn sát vô tội, lập tức thông qua Ngõa Cương Đại đương gia Địch Nhượng viết ra bài hịch, kêu gọi thiên hạ anh hùng một đạo phản kháng, phủ định chính sách tàn bạo của Đại Tùy, xây dựng lại trật tự. Nhóm giang hồ thuật sĩ được Lý Mật dùng số tiền lớn mua chuộc đều ra mặt làm chứng, Tân hoàng đế được nhắc đến trong ca dao “Đào lý tử” được thay thế bằng tân hoàng đế của Dương Quảng, tất nhiên là Lý Mật. Dưới sự tác động song song của lời đồn và đại nghĩa, lục lâm đồng đạo Hà Nam đều tụ hợp tại Ngõa Cương trại, trong một tháng gần ngủi, không ngờ tụ tập được gần hai ngàn người.

Nhân số giang hồ hào kiệt mặc dù nhiều, tiếc rằng huấn luyện sơ sài. Phủ úy Đại sứ Hà Nam Trương Tu Đà dẫn dắt mãnh tướng dưới trướng gồm Lý Húc, La Sĩ Tín tiến đến chinh phạt, lần đầu giao thủ, tại Dương Vũ, Nguyên Vũ và những nơi khác, lục lâm đạo Hà Nam do Lý Mật suất lĩnh đã bị liên quân đánh cho quăng mũ cời giáp, hơn mười vạn giang hồ hào kiệt bị hơn một vạn quan quân đuổi chạy trời chết, ngay cả dây lưng bị chặt đứt cũng

chẳng có quản đến. Nếu không phải Từ Mậu Công rời núi tiếp ứng kịp thời, thì hơn bảy phần lục lâm hảo hán đã chết trong loạn quân rồi. Bên ngoài thế cục rối loạn như vậy, mà Bình An lại an bình là điều hết sức đáng quý rồi. Để duy trì sự an bình ngăn ngại này, hai vợ chồng Trình Danh Chấn có thể nói là dùng hết bản lĩnh của mình, bọn họ không thể phán đoán quan quân lúc nào sẽ tiến đến đánh dẹp, cũng không thể phán đoán tương lai của đầm Cự Lộc sẽ phát triển lên theo hướng nào, bọn họ có thể làm, chỉ là làm cho những ngày bình an thêm nhiều lên, vì sự tín nhiệm của mấy vạn huynh đệ và dân chúng của mình, cũng là vì bản thân hai người.

Nhưng chuyện thế gian, thường không vẹn toàn như mong muốn con người. Vừa mới bắt đầu thu hoạch vụ thu, trạm canh gác tiềm phục tại vùng Thái Hành Sơn liền mạo hiểm đuổi về báo động, Tứ đương gia Vương Ma Tử đi đêm quá nhiều rốt cuộc gặp quỷ, đang lúc đuổi giết một thương đội thì mạo phạm cường hào bản địa Hà Đông Đạo, đã đụng phải thế lực phục kích không rõ lai lịch, toàn quân tan vỡ, bản thân Vương Ma Tử sinh tử chưa biết. .

- Rốt cuộc là ai làm đấy, ngay cả cờ hiệu cũng không thấy rõ ràng sao?

- Có huynh đệ nào trốn về được hay không? Đối phương có thực lực gì?

Sau khi nhận được tin tức, hai vợ chồng quá sợ hãi, gọi thám báo đến, liên tiếp truy hỏi. Hơn nửa năm gần đây, từ lúc đầm Cự Lộc thanh thế càng lớn, lục lâm hào kiệt Hà Đông Đạo cũng có chút xem trọng Vương Ma Tử, xảy ra chút xung đột có thể nhẫn nhịn thì nhẫn nhịn, không thể nhẫn nhịn được thì cũng sẽ phái người đến chào hỏi Trương Kim Xưng, để đầm Cự Lộc phái người ra thay mặt song phương giải quyết. Lần này hào kiệt nào đó của Hà Đông Đạo thậm chí ngay cả hỏi cũng không hỏi, lập tức ra tay thu thập Vương Ma Tử. Thật ra thực lực không thể bảo là không mạnh, ánh mắt đích xác cũng lên quá đỉnh đầu, tin tức truyền về đầm Cự Lộc, chỉ sợ Trương Kim Xưng mặc dù trong lòng không hài lòng với Vương Ma Tử, cũng không khỏi sẽ báo thù rửa hận thay cho lão huynh đệ này.

- Thuộc, thuộc hạ vô năng. Chưa kịp nghe rõ ràng!

Tiểu đầu mục trạm canh gác Lăng Vân Khánh không biết trả lời như thế nào, đành phải cúi đầu tạ tội.

- Phế vật!

Đỗ Quyên vừa vội vừa giận, đập bàn quát Lăng Vân Khánh.

Trình Danh Chấn kiềm chế tốt hơn nàng, tuy rằng trong lòng lo lắng, nhưng ngoài mặt vẫn cười cười, khoát tay, vẻ mặt ôn hòa an ủi:

- Chuyện xảy ra bất ngờ, người không nhận được tin tức cụ thể cũng khó tránh khỏi. Cần chỉ bảo các huynh đệ tiếp tục chú ý, mà đội ngũ trên vạn người, dù là chiến bại, cũng phải có vài người sống sót quay về đây chứ.

- Sống sót, đích các có người sống sót. Cứu đương gia có điều không biết!

Tiểu đầu mục trạm canh gác Lăng Vân Khánh miệng khô khốc, vô cùng hồ thẹn bổ sung:

- Nghe nói Tứ đương gia chiến bại, thuộc hạ đã cho tai mắt dưới trướng tản ra đi thăm dò rồi. Cách ba ngày sau tìm được bảy người còn sống đến, trong đó có hai người bị thương, qua một đêm thì chết, còn lại năm người kia, chỉ lập đi lập lại là đột kích bọn họ không phải là quan quân, còn nhấn mạnh đối phương giết rất hung hãn, bọn họ ngăn cản không nổi. Về phần cờ hiệu của đối phương, Đương gia là ai, căn bản không thấy rõ ràng.

- Vậy chẳng phải là chưa từng nghe nói sao?

Trương Cần nghe được không kiên nhẫn, nổi giận dùng dùng rút gào:

- Bị trúng đánh mà còn không biết bị ai đánh, cứu bọn họ có tác dụng gì? Không bằng một đao giết sạch đi.

- Cũng không phải như vậy. Mới đầu thuộc hạ cũng nghĩ như vậy đấy.

Lăng Vân Khánh nghiêng đầu nhìn thoáng qua Trương Cần, cười khổ giải thích:

- Nhưng bọn họ nói kẻ địch tấn công vào ban đêm, thừa dịp lúc bọn họ đang nghỉ ngơi trong doanh, lập tức từ bốn phương tám hướng xông đến, vài Đường chủ dẫn đội ngay cả y phục còn chưa kịp mặc thì đã bị người ta chém chết trong chần rỗi. Những huynh đệ còn lại không có người dẫn đầu, đâu còn có thể chống cự được? Bọn họ nhát gan nhanh chân bỏ chạy mới thoát được cái mạng. Kẻ gan lớn một chút, chỉ hơi do dự thì đã bị chém chết trong loạn quân rồi.

Từ sau khi Trình Danh Chấn tiến vào đầm Cự Lộc, các huynh đệ chưa từng đánh trận nào uất ức như vậy, nghe Lăng Vân Khánh giải thích, một đám tức giận mồm năm miệng mười trách cứ người của trạm canh gác nói bậy, vì để trốn tránh trách nhiệm mà “đề cao sĩ khí người khác, diệt uy phong nhà mình”.

- Thuộc, thuộc hạ đã tận lực. Thuộc hạ, thuộc hạ thậm chí phái huynh đệ lăn lộn đến mấy nhà gần đó bắt người để tìm hiểu tin tức!

Thấy mọi người chỉ trích mình, trong lòng Lăng Vân Khánh khủng hoảng, khẩn trương giải thích. Quy củ trong huyện Bình Ân khác với đầm Cự Lộc, cực kỳ coi trọng công tác thám báo của trạm canh gác. Chỉ có lão binh trải qua trăm trận mới có tư cách đảm nhiệm thám báo, mỗi tháng được lĩnh tiền công nhiều gấp năm lần nhóm lâu la bình thường. Nhưng cũng giống như đãi ngộ, Cửu đương gia cũng có yêu cầu hết sức nghiêm khắc đối với thám báo, nếu không hoàn thành nhiệm vụ quy định hoặc là làm có lệ, một khi thẩm tra, nặng thì sẽ bị dùng hình phạt, nhẹ cũng sẽ bị đoạt lại thân phận thám báo, đẩy xuống làm một gã tiểu lâu la trong đội ngũ.

- Hết sức cái rắm, ta thấy người chỉ biết ôm đàn bà thôi!

- Tận sức mà không nghe được bất cứ tin tức gì, nếu quả thật không tận lực, đây chẳng phải là trọng tội sao?

Các tướng lĩnh tức giận bất bình, tiếp tục mồm năm miệng mười trách cứ Lăng Vân Khánh.

- Ta, ta..

Một người nói không lại nhiều cái miệng đang há ra như vậy, Lăng Vân Khánh mình đầy uất ức, tội nghiệp đưa mắt nhìn Trình Danh Chấn, đang mong đợi Cửu dương gia chủ trì công đạo cho mình.

Trình Danh Chấn không hoài nghi năng lực và lòng trung thành của Lăng Vân Khánh, hẳn biết đối phương nói có thể đúng với tình hình thực tế. Bản thân Vương Ma Tử không được coi là một viên tướng tài, mà nhóm lâu la dưới trướng hai năm qua cũng không được huấn luyện gì mấy, dù nhân số có nhiều, chỉ sợ cũng là năm bè bảy mảng. Một tướng bình thường thống soái một đám ô hợp, lần này gặp phải cao thủ cầm binh, đội ngũ này trong khoảnh khắc sụp đổ cũng không có gì là lạ.

Chỉ có điều, không ngờ đối phương làm việc chu toàn như thế, quyết đoán tàn nhẫn như thế, không những diệt Vương Ma Tử, ngay cả tin tức cũng bị ngăn trong “thâm sơn”!

Chỉ có điều, Vương Ma Tử thất bại không quan trọng, quan trọng là những ngày tháng bình an ở huyện Bình Ân, chỉ sợ đã hết rồi!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (14)

S

au bốn ngày tin tức Vương Ma Tử gặp chuyện truyền đến đầm Cự Lộc, Trương Kim Xưng nhanh chóng đánh ra. Lão dẫn theo gần năm trăm thị vệ, phía sau xa xa vẫn còn khoảng hai vạn chiến binh. Nhưng với quy mô đội ngũ khổng lồ như thế nhìn qua cũng không phải rất có sinh khí, sắc mặt các huynh đệ đều rất mệt mỏi, bì giáp, bố giáp trên người họ cũng vậy, trên mặt mờ một tầng tro bụi mà không ai muốn lau chùi cẩn thận.

Trình Danh Chấn sớm đã có chuẩn bị trước với phản ứng của Trương Kim Xưng, nghe nói đại đội nhân mã đã qua đầm Kê Minh, lập tức cùng Đổ Quyên lĩnh thân binh vượt qua trước nghênh đón. Hai bên vừa hay gặp nhau tại ngoài thành Minh Thủy, phu thê nhảy xuống ngựa, chấp tay đứng bên đường. Trương Kim Xưng cũng dõng cương xuống ngựa, đưa dây cương cho người khác, rộng bước lên trước dìu đỡ.

Cẩn thận tính ra, lão đã xưng vương hơn hai tháng, với sự hướng dẫn của vài nho sinh được thuê về số lễ vật lớn, hành vi cử chỉ đã mơ hồ có chút long uy, cách nói chuyện dùng từ và ngữ điệu cũng đã khác trước rất nhiều.

Trình Danh Chấn đối với điều này không hề cảm thấy có gì kinh ngạc. Tục Ngữ nói không có quy củ không thành được vương tròn. Từ xưa đến nay mỗi người xưng vương, bất kể xuất thân tại xóm nghèo bần hộ cũng tốt, xuất thân tại tặc ngoại man di cũng vậy, đều có thể từ truyền thuyết Chu triều kế thừa một bộ lễ tiết đầy đủ để thể hiện sự chính thống của mình. Người bên trong nội tâm càng thiếu tự tin càng phải chú trọng các lễ nghi phiền phức bên ngoài. Xa không nói đến, ngay trong năm đó mấy triều đình người Hồ hoành hành khắp Trung Nguyên, hoàng cung dơ bẩn hết nỗi, trên

triều đường lại ngồi uy nghiêm, nga quan bác mang, quần thần nói hơi phạm tắc liền bị cực hình.

Đối với Trương Kim Xưng đột nhiên thay đổi diện mạo, Đỗ Quyên rất khó thích ứng, cau mày miễn cưỡng đi hết nơi kiến lễ quần thần, lập tức nhìn phía sau Trương Kim Xưng xem xét, cười truy hỏi:

- Nhị bá, lần này sao không đưa Liễu nhi tỉ tỉ cùng tới? Tỉ có việc bận không đi được sao? Hay cảm thấy lần trước ta chiêu đãi không chu toàn, không muốn đến nữa?

- Ủ, ề hèm!

Trương Kim Xưng bị chọc tức mới ho khan, dùng lực hất nhẹ ống tay chiến bào, đề giọng đáp đạo:

- Nàng, người nói Liễu tài nhân sao? Nàng gần đây thân thể không thoải mái, vì thế cô gia để nàng ở lại trong đầm để tĩnh dưỡng!

- Tài nhân?

Đỗ Quyên ngây ra một lúc, hơn nửa ngày mới nghĩ ra giờ đây Trương Kim Xưng đã không còn là Đại đương gia, mà là đường đường vương gia. Dẫn theo Liễu nhi cũng có phẩm cấp, được lão phong làm chính ngũ phẩm tài nhân. Mà trong vương cung của Trương Kim Xưng, bên trên Liễu nhi tài nhân vẫn còn cái gì đại loại Tiệp dư, Chiêu dung, Quý phi, nhiều đến hai mươi mấy loại danh hiệu, khiến người nhớ đều không nhớ rõ.

- Đúng thế, Liễu tài nhân của Cô!

Trương Kim Xưng nhìn Đỗ Quyên một lúc, nhấn mạnh toàn bộ phẩm cấp của Liễu nhi.

Đáng tiếc lần này ám chỉ quá mật mờ, đối với loại người vô tâm là Đỗ Quyên căn bản không có tác dụng. Nàng chỉ lè lưỡi, tỏ ý xin lỗi, sau đó lại cười đùa hỏi:

- Bị bệnh? Liều nhi tử tử không lẽ có tin vui rồi ư? Trương Nhị bá, ngài thật có bản lĩnh!

- Không có, chỉ là cảm phong hàn!

Trương Kim Xưng nghĩ dùng sắc mặt nghiêm nghị quát lớn vài câu, lại bị Đỗ Quyên nửa câu sau truy hỏi thành không biết nên khóc hay cười.

- Nói sau đi, nàng có thai thật, với bản lĩnh của ta có liên quan gì?

- Đại đương gia lại có nhi tử thôi! Đây vẫn không phải bản lĩnh?

Đỗ Quyên nghiêng nghiêng đầu, tự mình cao hứng, căn bản không nhìn sắc mặt Trương Kim Xưng.

Bị nàng làm rối lên như vậy, không khí nghiêm chỉnh mà mọi người không dễ dàng gì mới tạo ra được lúc này không còn sót lại chút gì. Vạn bất đắc dĩ, Trương Kim Xưng đành tạm thời bỏ qua đáng vẻ của một vị Vương, cười ha hả quả trách:

- Nha đầu này, gả cho người đọc sách vậy mà không học được chút nhã nhận nào! Ta vốn tưởng rằng Tiểu Cửu có thể dạy bảo người cơ, phỏng chừng kết quả là, ngay cả hăn cũng bị người mang dã rồi!

- Cái gì gọi là nhã nhận ?

Trong điệu cười của Đỗ Quyên lộ ra vài phần khinh thường.

- Chính là trong lòng nghĩ một đường, miệng nói một kiểu, còn cố ý nói mấy từ người khác nghe không hiểu, thể hiện mình tài chí hơn người sao? Thôi đi, học mấy thứ này, không bằng một đao chém chết ta đi!

Nơi đây là địa bàn của Trình Danh Chấn, Trương Kim Xưng mặc dù đối với Đỗ Quyên không hài lòng đến mấy cũng không còn biện pháp nào. Bất đắc dĩ, đành phải coi như không nghe thấy gì, quay đầu nhìn Trình Danh Chấn, vẻ mặt ôn hòa hỏi han:

- Suốt dọc đường ta thấy rất người làm ruộng, năm nay thu hoạch hoa màu chắc không tồi! Người năm tới chuẩn bị chiêu bao nhiêu huynh đệ, áo giáp khí giới có đủ không?

Trình Danh Chấn cẩn thận nghĩ, hết mực cung kính hồi đáp:

- Bẩm vương gia. Mạt tướng đầu mùa hè vì chiêu dụ lưu dân đến đóng quân khai hoang, lấy mệnh lệnh của Vương gia hiệu dụ toàn cảnh, năm nay và sang năm cũng không trưng lương thực. Vì thế đồn điền thu hoạch nhiều hơn nữa cũng không đến được tay mạt tướng. Bởi vậy người của Cẩm tự doanh vẫn là những người cũ, năm nay và sang năm đều không thể có biến hóa quá lớn!

-Ồ!

Trương Kim Xưng nhẹ nhàng gật đầu.

- Cũng đúng, người không thể nói không giữ lời. Mệnh lệnh ban đầu, đích thật là ta đã đồng ý, không tiện thay đổi. Binh quý ở tinh chứ không phải nhiều, đạo lý này người hiểu hơn ta. Trước tiên cứ như vậy đi, năm nay Cẩm tự doanh thiết thời một chút, sau này ta nghĩ cách bổ sung cho các người. Dù sao có đánh trận, ta cũng sẽ không lệnh Nhuệ sĩ doanh đơn độc ra trận!

Trình Danh Chấn cười cười, thấp giọng thổ lộ:

- Chỉ đối phó với hương dũng chung quanh quận huyện bên này, bốn ngàn quân tinh nhuệ cũng đủ rồi. Hơn nữa, ngược lại còn tăng thêm gánh nặng

cho bá tính. Nếu là đại đội quan quân xâm phạm trước, bên Vương gia tự khắc không thể ngồi yên không quản, cho nên, trong một khoảng thời gian ngắn, mặt tướng không nghĩ đến chuyện tăng cường quân binh!

- Ủm!

Với lời giải thích này Trương Kim Xưng rất hài lòng, cười cười vuốt nhẹ chòm râu. Phía dưới chòm râu của lão vẫn luôn dựng lên rất hỗn loạn, bất kể mất sức xử lý thế nào cũng không chinh tề được. Gần đây nghe ý kiến của hậu cung Trần Tiếp Dư, ở giữa chòm râu dính thật nhiều bờm ngựa vào. Như vậy, lại có chòm râu đẹp rồi, chỉ là khi vuốt cần cẩn thận gấp bội, phòng tránh lại vuốt xuống một dùm.

Trong lúc nói chuyện, quân quan hạ cấp bên cạnh Trương Kim Xưng lần lượt qua lại chào hỏi phu thê Trình Danh Chấn. Đa số đều là quân tinh nhuệ hai năm qua Trình Danh Chấn huấn luyện qua, ghi nhớ lợi ích việc huấn luyện của hãn, trong lời nói của họ đặc biệt nhiệt tình. Cũng có vài người Trình Danh Chấn không quen biết cho lắm, nụ cười có chút lãnh đạm, dường như ai thiếu bọn họ mấy chục râu Nhục Hảo. Nhưng bất kể khi xưa có quan hệ với Trình Danh Chấn thế nào, mọi người cũng không thể không bái phục cách cai trị địa phương rất hiệu quả của hãn. Trước mắt uy thế của Đàm Cực Lộc bao trùm cả đoạn dài sườn đông hai quận Tương Quốc, Võ An. Nhưng ngoại trừ lão doanh đầm Cự Lộc ra, ven đường mọi người không thấy bất kì thôn trại nào phồn vinh như huyện Minh Thủy. Mà trong thời gian vài tháng trước, huyện Minh Thủy vẫn là một tử thành không bóng người, người qua đường ban ngày cũng phải quất nhanh dây cương, tránh khỏi bị sói hoang chó hoang kiếm ăn trên đường ngắm đến.

Đoàn người đang đánh giá phong cảnh vùng Minh Thủy. Trình Danh Chấn và Đỗ Quyên và những người khác cũng len len quan sát tình hình của Trương Gia Quân. Chỉ cần nhìn áo giáp và vũ khí, Trương Kim Xưng nửa năm qua cũng tổn khá nhiều công phu. Đại đội binh mã phía xa nhìn không rõ lắm, nhưng năm trăm thị về phía gần, mỗi người đều choàng hậu giáp.

Hoành đao bên hông và giáo sắc trong tay cũng là lò võ chính quy tạo ra, vừa nhìn qua có thể nhìn ra sự khác biệt với những ấu phẩm ban đầu rồi.

Yên của thị vệ cũng được chọn lựa kĩ càng. Lấy ba màu đỏ thẫm, vàng và xanh đen làm chủ. Dùng màu sắc chia số đội, cùng lữ thị vệ yên ngựa tuyệt đối không được hỗn màu. Mà quân quan lại chỉ cười bạch mã, trong đội ngũ nhìn đặc biệt bắt mắt, đánh vào trận, quân sĩ tốt không cần tốn quá nhiều sức lực liền có thể theo sát chủ quân của mình.

- Nếu hai quân đối trận, ta sẽ phái tay cung tiễn nhắm Bạch mã mà bắn!

Ghen tị với những người trang bị quá mức hoàn mỹ này, Đỗ Quyên không ác ý mà nghĩ. Bọn thị vệ ngồi trên chiến mã đều thể hiện dấu ấn rõ ràng, cho thấy đội này xuất thân từ phủ binh Đại Tù. Mà hai năm qua Đầm Cự Lộc và quan binh giao chiến, gần như đều do Trình Danh Chấn chỉ huy. Từ một trình độ nào đó xét, có thể nói Trình Danh Chấn thu được đội tuấn mã này, cuối cùng đều bị Trương Kim Xương lấy ra phô bày giàu sang.

Nghĩ tới những điều này, Đỗ Quyên lòng bất giác có chút khó chịu. Lại chăm chú nhìn kỹ đội ngũ, hướng Trương Kim Xương cười hỏi:

- Cha của ta đâu, ông ấy cũng không cùng Nhị bá đến sao?

-Ồ! Hẳn lần này không tới!

Trương Kim Xương đang cùng Trần Danh Chấn đàm chuyện cấp bách, câu được câu mất ứng phó.

- Không phải cũng bệnh rồi chứ, hay là không cần thận đặc tội nhị bá!

Đỗ Quyên nhanh mồm nhanh miệng, không chút khách khí truy hỏi.

- Khuê nữ, người nghĩ Nhị bá là người nào rồi!

Trương Kim Xương nhíu mày một chút, sau đó ha hả cười.

- Ha ha, ta với cha người, còn có lão Ma tử, đây chính là huynh đệ sinh tử đập đầu trên đất. Đừng nói hăn trước nay không hề đắc tội ta, cho dù đắc tội rồi, cũng là hôm trước đập bàn chửi mắng, ngày hôm sau lại tiếp tục uống rượu, làm sao có thể dễ dàng trở mặt.

Nhìn Trình Danh Chấn và đám người Đoàn Thanh, lão tiếp tục cười bổ sung.

- Hơn nữa dưới trướng cha người cũng không ít huynh đệ. Ta với hăn mà tách ra, có thể ngăn hết mọi người tụ tại bên trong đầm, cho người một chút phong thanh được sao?

- Cũng đúng!

Đỗ Quyên lại lè lưỡi, coi như nhận lỗi với Trương Kim Xưng.

- Người ta không phải lâu lắm không được gặp ngài và cha sao? Nhớ các người chết được!

- Ta tưởng người là con gái gả đi như bát nước hắt đi, không còn nhớ nhà chứ?

Trương Kim Xưng vẻ mặt từ ái, dường như không giận gì lời nói của Đỗ Quyên.

- Nhớ năm trước, ta và cha người, lão Ma tử, cũng từng nói đồng sinh cộng tử. Nhưng bây giờ, lão Ma tử không còn nữa. Bọn ta muốn giúp hăn báo thù, nhưng lại không biết báo thế nào. Cha người vừa vội vừa tức giận mà sinh bệnh. Vì thế ta để hăn và Tiết lão cùng ở lại trong đầm trấn thủ, tự mình xuất binh, xem xem rốt cuộc là tên khốn nào ăn phải gan hùm, dám động huynh đệ của Trương Kim Xưng ta!

Mấy câu nói này tuy có chút khiếm nhã nhưng lại lộ ra vài phần phong thái của đại đương gia đầm Cự Lộc khiến người cảm thấy thoải mái hơn nhiều so với phong thái làm Vương vớ vẩn kia. Trình Danh Chấn thấy Trương Kim Xưng bắt đầu chuyển hướng đề chính, do dự một chút, thấp giọng đề nghị:

- Vương gia thiên tuế không nên gấp gáp, chúng ta đi thêm một đoạn, mang huynh đệ đến thành Bình Ân thương lượng. Minh Thủy chỉ là vùng đất chật hẹp, trong thành cũng không có nhiều binh mã, huyện nha cũng quá mức thô lậu, không xứng với thân phận Vương gia của ngài!

- Đóng quân chưa xong, lại để bọn chúng ăn ngủ ngoài vùng. Dù sao trời cũng ẩm áp, không thể lạnh đến phát bệnh!

Trương Kim Xưng hất tay, cực kì phóng khoáng đưa ra quyết định. Trước thời khắc này lão vẫn là một bộ dáng long hành hổ bộ, lúc này lại quay về với phái lục lâm đại hào, không hề làm bộ thân phận.

- Về phần ta, tùy lúc có thể tạo một túp lều mà ở. Cũng không phải chưa từng chịu cái khổ đấy? Không đi nữa, ở luôn nơi này đi. Ta từ lúc nghe tin lão Ma tử có chuyện, ta liền ngày ngày trông mong gặp mặt người. Một khắc không mỗ bụng khoét tim người của hã, ta một khắc nuốt không trôi cục tức này!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (15)

N

ếu Đại đường gia đã quyết định, Trình Danh Chấn đương nhiên không cự tuyệt nữa, giơ tay gọi Đoàn Thanh, Mệnh Kỳ ở ngoài thành tìm một bãi đất trống thích hợp an bài đại đội nhân mã hạ trại, còn mình thì dẫn đường phía trước, dẫn Trương Kim Xưng và các nhân vật trọng yếu liên can đầm Cự Lộ đến thành Minh Thủynghi ngơi.

Trải qua mấy tháng đám người Đoàn Thanh thu thập rửa sạch, giờ phút này thành Minh Thủy đã không còn là nơi rách nát mà lần đầu tiên Trình Danh Chấn trải qua. Tuy rằng bên trong thành đại đa số phòng ở vẫn trống không như trước, nhưng những vùng gần huyện nha cũng đều đã chật cứng người ở. Thỉnh thoảng có mấy người bán rau quả, quả đại ở cửa hàng buôn bán, nghe xa xa truyền đến tiếng vó ngựa, lại sợ tới mức đóng cửa lại, bỏ mặc khách hàng bên ngoài, không dám buôn bán nữa.

Trình Danh Chấn sợ trong lòng Trương Kim Xưng lòng không thoải mái, ở trên lưng ngựa nghiêng người tới, cười giải thích:

- Bọn người đều là đến sau, rất nhát gan. Thứ mang ra bán đều hết sức bình thường. Ta từng thay đổi quần áo lén đi dạo vài lần, lần nào cũng cao hứng mà đến, mất hứng mà quay về!

- Dám tới nơi này làm mua bán nhỏ, lá gan cũng đủ đấy.

Trương Kim Xưng thở phì phì, cười đáp lại.

- Không tệ, không tệ, lúc này mới ba bốn tháng, người đã khiến bản địa lại sống lại. Nếu để cho người ba năm, chỉ sợ nơi này còn phồn hoa hơn o với

năm đó.

- Đó chẳng phải là Hoàng đế Đại Tùy mắt không trông, không biết dùng người tài ba như Cửu đương gia mà lại dùng loại cầu quan ngu xuẩn lại tham lam.

Trương Hồ thúc về phía trước, cười tiếp lời.

- Ý ngươi là, ta biết dùng người hơn so với cầu Hoàng đế hả?

Trương Kim Xưng bỗng nhiên quay đầu, như cười như không.

- Ha hả, ha hả!

Trương Hồ cười gượng xoa xoa gáy của mình.

- Vậy, vậy chẳng phải là sự việc rõ ràng đó sao? Bằng không sao ngài lại có thể là Đại đương gia của chúng ta cơ chứ?

- Nịnh hót!

Trương Kim Xưng đánh gã một roi, trong tiếng mắng lộ ra vài phần đặc ý.

- Người con mẹ nó hai năm qua bản lĩnh khác chẳng tiến triển, nhưng khoản ăn nói lại càng lúc càng nhanh nhẩu lên rồi. Đợi tới huyện nha, ta cho ngươi nói đủ, đến lúc đó đừng có van xin ta đấy.

- Vậy...vậy...sao mà được?

Trương Hồ ngây ngô cười, sau đó quay sang Trình Danh Chấn.

- Tuy nhiên trước mặt Giáo đầu, ta nói cái gì cũng vô dụng. Giáo đầu là người có bản lĩnh nhất trong số chúng ta, năm đó lúc ở huyện Quán Đào...

Năm đó tại Quán Đào huyện, Trình Danh Chấn không hợp với Chu Lễ Hồ lắm. cảm giác gãi tính cách quá mức khéo léo đưa đẩy, thậm chí ngay cả cột

sống cũng có thể xoay thành vòng tròn được. Lúc này nghe gã chuyển lời nói sang khen tặng mình, liền vội vàng cắt ngang:

- Thiếu đương gia không cần khiêm tốn. Người tâm tư thông thấu, học cái gì cũng nhanh.
- Là do Cửu đương gia kiên nhẫn dạy bảo!

Thiếu đương gia Trương Hồ (Chu Lễ Hồ) ôm quyền, cười cảm ơn.

- Được rồi, được rồi, cũng không phải là Giáo đầu của một mình người đâu.

Thấy Trương Hồ lại không ngừng quay sang nịnh nọt Trình Danh Chấn, một gã nghĩa tử khác của Kim Xưng là Trương Bưu vô cùng bất mãn, lên tiếng cắt ngang:

- Huynh đệ Nhuệ sĩ doanh chúng ta, người nào mà không phải do Giáo đầu huấn luyện chứ? Muốn nói tạ ơn, đoàn người đều phải cảm ơn giáo đầu, chứ không phải là một mình người.

Trương Hồ thân là huynh trưởng, dĩ nhiên muốn có vài phần phong thái huynh trưởng, biết rõ Trương Bưu không có ý định so đo với mình, rộng lượng khoát tay cười nói:

- Tốt lắm, ngày khác hai ta bày tiệc rượu cảm ơn Cửu đương gia!
- Cái gì cảm tạ với không cảm tạ đấy. Ngày khác chúng ta không say không nghỉ!

Trình Danh Chấn không lòng dạ nào tham gia tranh phong với hai huynh đệ, cười cười.

Mọi người nói chuyện, đảo mắt đã tới trước cổng huyện nha. Sớm đã có người trước đó đã mở cửa chính ra, hất nước ra phố, cung nghênh Trương Đại Vương đến. Trương Kim Xưng vô cùng hài lòng, nhảy xuống ngựa,

chấp tay sau lưng đi nhanh vào, đến thẳng vị trí chính ở sảnh đường ngồi xuống, Trình Danh Chấn và mọi người cũng đi theo vào, dựa theo chức quan cao thấp phân chia ngồi sang hai bên.

Những thị vệ, thân binh còn có một số đầu mục chức quan thấp hơn không có tư cách đi vào nói chuyện với Đại đương gia, đều dừng lại ở trước bậc thang, dựa theo quy củ sắp xếp an bài nhân số, trong nháy mắt, từ ở chỗ sâu trong đại sảnh huyện nha mãi cho đến bên ngoài nhà nửa dặm đều đứng đầy người, chỉnh tề, nhìn vô cùng có uy thế.

- Ủ, hừ!

Trương Kim Xưng nhẹ nhàng ho khan, ánh mắt nhìn mọi nơi. Người của Cẩm tự doanh chưa từng trải qua trường hợp lớn loại này cho nên đứng tương đối hỗn loạn. Mà người lão mang đến cũng thường xuyên luyện tập ở trong đầm, nên ở vị trí nào thì đứng ở vị trí đó, từ cao tới thấp chưa từng vượt quá.

- Ủ, hừ!

Trương Kim Xưng lại ho khan một tiếng, mơ hồ lộ ra vài phần đắc ý.

Trình Danh Chấn dùng khước mắt quét nhìn ra phía ngoài, chợt phát giác hai sòng người khác biệt. Khẩn trương chấp tay tạ tội:

- Mặt tướng xưa nay yêu cầu không nghiêm đối với bọn họ, có chỗ thất lễ, kính xin Vương gia thiên tuế thứ lỗi!

- Không sao không sao. Người vừa phải quản quân vụ, vừa phải quản dân chính, đương nhiên không còn thời gian để chú ý tới bọn họ. Đây đều là chuyện nhỏ, Cô không truy cứu.

Trương Kim Xưng rộng lượng vung tay, cười trấn an. Dứt lời, lão lại khoát tay với bên ngoài:

- Quan viên Tứ phẩm trở lên ở lại nghị sự, những người khác nên làm gì thì đi làm đi. Nhớ kỹ đừng nhiều dân, cũng đừng tạo thêm phiền cho Trấn tướng quốc.

Trấn quốc tướng quân là danh hiệu Trương Kim Xưng sau khi tự lập ban cho Trình Danh Chấn, thuộc quan võ Tam phẩm. Dựa theo thiết tướng của Trương Kim Xưng, vốn tính toán phong tên trại chủ cấp dưới làm Đại tướng quân khai quốc đấy. Nhưng nho sinh và những thuật mà lão mời tới cho rằng như vậy không hợp với lễ, cho nên đành phải dựa theo tư cách, chiến công, uy vọng tổng hợp bằng một chút, phong ba người Tiết tụng, Hách Lão Dao, Đỗ Ba Lạt làm Chính Tam phần tướng quân, Kim Tử Quang Lộc Đại Phu; Trình Danh Chấn, Lữ Phương Nguyên, Vương Ma Tử và Tôn Đà Tử phong làm Tòng Tam phẩm tướng quân, Ngân Tử Quang Lộc Đại Phu. Mà hai người Trình Danh Chấn và Vương Ma Tử bởi vì đều đóng quân bên ngoài đầm Cự Lộc cho nên trên đầu thêm một quan hàm tổng quản.

Cho nên hiện tại quan hàm của Trình Danh Chấn dựa theo trình tự từ cao tới thấp chính là Ngân Tử Quang Lộc Đại Phu, trấn quốc tướng quân, Minh Châu tổng quản. Chính là bởi vì hôm nay những người đang ngồi đây võ tướng chiếm đa số, cho nên Trương Kim Xưng dùng võ chức danh xưng hô với mọi người, mà không xưng văn chức.

Chúng đầu mục bên ngoài nha môn cũng vì dụ dỗ Đại đương gia vui vẻ, nghe có thể tự giải tán, nhất loạt xưng một tiếng “Vâng!”, dựa theo quy củ cáo lui, làm trong ngoài đại sảnh chỉ còn lại có hai mươi mấy nhân vật trọng yếu. Trương Kim Xưng mặt mỉm cười, thấp giọng nói:

- Thực tiên sư bà mẹ nó phiền quá. Các người nhìn cảm thấy giả, lão tử đây cũng cảm giác như vậy. Nhưng nếu không như vậy, người ta sẽ nói chúng ta không chính quy. Con bà nó, nếu lúc trước dựa vào lão tử...

- Đó đều là làm cho người bên ngoài nhìn đấy, giữa huynh đệ chúng ta, Đại đường gia nên làm cái gì bây giờ thì làm theo thế ấy!

Tôn Đà Tử từ trong hàng ngũ đứng ra, cười nói.

- Đúng, vẫn là lão Lục biết ý tứ của ta! Chúng ta nên làm cái gì bây giờ, còn xử lý thế nào!

Trương Kim Xưng vỗ án trầm trồ khen ngợi."

- Mọi người tìm chỗ ngồi xuống đi, Tiểu Cửu, bảo người của người mang vài cái bàn, ghế đến đây.

- Tạ vương gia ban thưởng ghế ngồi!

Hách Lão Dao cười ồn ào.

- Đúng, ban thưởng ghế ngồi, ban thưởng ghế ngồi, tiên sư bà ngoại nó chứ là ban thưởng ghế ngồi!

Trương Kim Xưng nghiêng người một cái, thuận thế gác chiếc ủng dính đầy bùn đất lên bàn.

Sau một hồi, Trình Danh Chấn mới tìm đầy đủ bàn ghế đến. Đợi mọi người đã ngồi xuống ổn định rồi, Trương Kim Xưng lại đặt giày từ trên bàn xuống, khép vạt áo đang ngồi, sa sầm mặt, đau khổ nói;

- Kỳ thật đề tài thảo luận hôm nay hẳn là mọi người đều rõ ràng, chính là thương lượng báo thù cho lão Ma Tử như thế nào. uận tư, hẳn là lão Tứ, chúng ta không thể để người khác làm thịt lão Tứ mà không tỏ thái độ được. Luận công, hẳn là Tứ phẩm tướng quân, tổng quản Lộ Châu của chúng ta, sao có thể để người ta lạng lẽ xử lý như vậy được, đầm Cự Lộc chúng ta không tỏ bất cứ thái độ gì, sớm muộn cũng sẽ bị nhiều người nữa ức hiếp đến tận cửa.

- Chỉ cần tìm được ai đã hạ thủ, Hách Lão Dao ta là người đầu tiên không tha cho hắn.

Ngũ đương gia Hách Lão Dao vẫn là người tính tình nóng nảy, thẳng thắn như trước.

- Ta vẫn tìm, lại không nghe được tin tức gì.

Trương Kim Xưng thở dài, vô cùng khổ sở nói.

Trình Danh Chấn ngẫm nghĩ một chút, thấp giọng hồi bẩm:

- Bên phía mặt tướng cũng phái ra rất nhiều mật thám, nhưng một chút dấu vết để lại đều tra không được. Theo lý, lúc ấy bên người Tứ đương gia chỉ ít có hơn một vạn huynh đệ, dù thế nào cũng nên có mấy người thấy rõ bộ mặt kẻ thù chứ, nhưng người trở về trước tiên nói những lời như thế, người sau trở về cũng là cách nói hoang đường như vậy...

Nơi dừng chân của hắn cách nơi Vương Ma Tử gặp chuyện không may khoảng chừng hơn bốn trăm dặm, ở giữa còn bị ngăn cách bởi một tòa Thái Hành Sơn. Nhưng so với đầm Cự Lộc, tin tức vẫn tương đối thẳng đường hơn chút. Không đợi hắn giải thích tình huống mới nhất xong, Hách Lão Dao đã nhảy dựng lên cắt ngang:

- Người biết là ai làm rồi, tên khốn kiếp nào ăn gan báo. BỐ...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (16)

R

ất khó nói!

Trình Danh Chấn lắc đầu cười khổ.

- Ta trước sau tìm trở về hơn bốn mươi huynh đệ, mấy thứ rõ ràng nhất là trên bì giáp của không ít người trong đối phương mặc có đồ trang sức, mặt người và mặt ngựa thượng đều mang mặt nạ màu đen bảo hộ!

- Đây là cách ăn mặc gì? Lên đồng hay sao?

Bát đương gia Lư Phương Nguyên sửng sốt, cau mày hỏi. Đuôi hồ ly là áo lông được nữ nhân trong gia đình giàu có Trung Nguyên thường dùng, giá cả vô cùng đắt. Không ngờ người đánh lén Vương Ma Tử bên ngoài bì giáp lại có thứ đồ này, lại còn mặc vào lúc trời nóng nực nữa, chẳng phải là bị cháy mở rồi sao, hay là cố ý giả thần giả quỷ.

Y thiếu kiến thức, đương nhiên theo bản năng là nghĩ về hướng thần bí. Hai người Trương Kim Xưng, Hách Lão Dao đang ngồi yên lại giật mình kinh hãi, nhìn nhau, dồn dập cắt ngang lời Lư Phương Nguyên.

- Lão Bát, người đừng tự hù dọa mình.

- Lão Cửu, người xác định, đối phương đều mang theo mặt nạ màu đen?

- Mặt tướng không thể xác định!

Trình Danh Chấn nhẹ nhàng lắc đầu, cẩn thận tỏ vẻ hoài nghi:

- Loại trang phục này quá mức quái dị, giống như là đám lâu la bỏ chạy được bị dọa sợ đến choáng váng mà nói dối thôi. Với lại lúc ấy bọn họ bị tập kích vào ban đêm, không nhìn rõ ràng được.

Trương Kim Xương lại nhìn Hách Lão Dao một cái, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu.

- Bọn họ nhìn thấy hắc là đúng rồi, nhất định là cố ý giả thần giả quỷ. Mặt nạ màu đen, trang phục lông cáo, loại trang phục này, ta và lão Ngũ từng gặp rồi.

Lúc này, Trình Danh Chấn cũng có chút giật mình, kinh ngạc nhìn qua Hách Lão Dao sau đó thấp giọng hỏi:

- Đại đương gia gặp rồi? Bọn họ rốt cuộc là ai?

- Người mặc loại trang phục này, là Đột Quyết Lang Kỵ!

Hách Lão Dao chau mày, thanh âm nghe vô cùng nghiêm túc.

- Nhưng Đột Quyết Lang Kỵ sao có thể chạy đến Thái Hành Sơn? Nơi Lão Ma tử gặp chuyện không may chính là phía nam quận Thượng Đảng, hai trăm dặm nữa là đến Hoàng Hà rồi!

- Hoặc là có cầu quan cầu kết người Đột Quyết, hoặc là có cầu cấp dưới của cầu quan giả mạo người Đột Quyết. Dù sao đều là ẩn nấp trong dãy núi thuộc vùng Thượng Đảng, lão Ma tử không cần thận giẫm lên “chén đĩa” người ta ...

Trương Kim Xương bừng tỉnh hiểu ra, đau khổ tổng kết.

- Dù sao, hắc là quá đặc ý, liều lĩnh nhảy vào trong hố lửa. Ta vẫn yêu cầu hắc rút về, nhưng hắc nào có chịu nghe.

Nói đến đây, giọng nói của lão lại có chút ghen ngào. Hai bàn tay to lớn chộp lên bàn, giống như là muốn bắt lấy cái gì đó để xé nát, cuối cùng chỉ cầm hư không.

- Nếu biết người Đột Quyết, bất kể là thật hay là giả mạo, hãy đến Thượng Đẳng tìm hiểu, nhất định có thể tìm được chính chủ!"

Bát đương gia Lư Phương Nguyên vừa rồi lộ một chút e sợ, nóng lòng xoay chuyển, lại lần nữa nhảy ra lớn tiếng đề nghị.

- Khó!

Lục Đương gia Tôn Đà Tử dùng một chữ phủ quyết lời của y. Nhìn mọi người, lão nhân lo lắng giải thích:

- Một đội quân ẩn nấp trong núi như vậy, toan tính mưu đồ nhất định là một chuyện hết sức lớn. n họ không tiếc diệt khẩu toàn bộ nhân mã Lão Ma Tử, đương nhiên sẽ không ngồi yên một chỗ chờ chúng ta tìm tới cửa. Thật sự chúng ta tới đó, có lẽ bọn chúng ta trốn rồi. Hoặc là bọn chúng đặt cạm bẫy, đợi để toàn bộ chúng ta rơi vào.

Lời nói này thoát nghe có chút dọa người, nhưng cần thận suy nghĩ một chút, mọi người phát hiện thật ra lại rất có lý. Giấu một đội quân được trang bị hoàn mỹ như thế, lại được huấn luyện nghiêm chỉnh ở sâu trong núi, và còn có cách ăn mặc của Đột Quyết Lang Ky, chắc chắn không phải tài lực của đám giang hồ hào kiệt có thể làm được. Như vậy, người tạo ra đội ngũ này cũng tuyệt đối không phải là thay triều đình đối phó giang hồ hào kiệt! Hẳn ở đây mưu đồ lợi ích lớn hơn nữa, mưu đồ ở trong loạn thế thường là mò vớt được lợi ích mà người thường không dám nghĩ tới.

Quần hùng Đàm Cự Lộc tùy tiện giết qua Thái Hành Sơn, để không bại lộ thực lực, đối phương chỉ có hai loại lựa chọn. Dưới tình huống tuyệt đối nắm chắc nuốt sống toàn bộ quần hùng đàm Cự Lộc, thì một hành động nuốt sống bọn họ luôn, làm cho toàn quân Vương Ma Tử kết cục bi thảm là

bị diệt, mà một khi lực lượng song phương ngang nhau, đội ngũ thần bí này khẳng định biến hóa nhanh chóng, hết thủy biến thành quân binh, quan binh ẩn nấp sau tường thành cao to mà không chiến. Đến lúc đó, oán không có đầu, nợ không có chủ, thù của Vương Ma Tử vẫn không có cách nào báo được.

Đây hết thủy đều quyết định bởi Trương Kim Xưng cho chuẩn bị phái bao nhiêu người qua Thái Hành Sơn. Nhiều người, nhất định là cái gì cũng không tìm thấy, ít người, sẽ mạo hiểm bị đối phương tiêu diệt toàn bộ. Mà có khả năng dẫn dắt mấy ngàn bộ hạ qua núi, sau khi tìm ra hung thủ sát hại Vương Ma Tử lại dẫn toàn đội trở ra được, chỉ sợ những người đang ngồi trong đây chỉ có duy nhất một nhân tuyển mà thôi.

- Tiểu Cửu?

Trầm ngâm hơn nửa ngày, Trương Kim Xưng chậm rãi ngẩng đầu.

- Nếu chỉ tìm ra đối thủ là ai, người cần bao nhiêu người?

- Đại đương gia chớ trách, mặt tướng cần cẩn thận ngẫm lại!

Trình Danh Chấn do dự một chút, cau mày đáp lại. Nhiệm vụ xuất chiến cuối cùng lại rơi trên đầu hãn, đối với việc này, hãn đã có chút chuẩn bị tâm lý, nhưng đó là chuẩn bị đối phó chính là giang hồ đồng đạo, lúc này đối tượng tác chiến lại trở thành quan quân thần bí hoặc là tư binh của hào môn nào đó, sự khác biệt trong đó, đủ để hãn thận trọng gấp bội khi quyết định.

- Khiến Ngũ đương gia giúp người thủ Thanh Chương, Bát đương gia giúp người thủ Minh Thủy!

Thấy thái độ Trình Danh Chấn vô cùng không tích cực, Trương Kim Xưng cười thay hãn giải quyết buồn phiền ở nhà.

- Ta dẫn dắt đại đội nhân mã đóng quân ở cửa nam đầm Cự Lộc, nếu quan quân thừa dịp người không ở đây mà xâm chiếm, ta lập tức có thể tới tiếp ứng.

Thật sự nếu không hứa hẹn, chỉ sợ ngay cả Bình Ân cũng sẽ bị Trương Đại Đường gia nhân cơ hội tiếp quản rồi. Trình Danh Chấn không có cách nào khác, đành phải cười cười, thấp giọng đáp lại.

- Bên Võ Dương, tạm thời sẽ không có xuất binh. Nhưng ngược lại Dương Bạch Nhân Thanh Hà, mùa thu lúc thu chút lương thực thì chỉ sợ lại khó chịu chống lại. Ngũ thúc thay ta thủ Thanh Chương, ta vô cùng yên tâm, về phần Minh Thủy, cũng không cần người phòng thủ, để Quyên Tử phái vài người từ Bình Ân đến đó theo dõi là đủ.

- Muội đi với huynh!

Đỗ Quyên lo lắng an nguy của trượng phu, đứng lên nói.

- Muội đóng giữ Bình Ân, dân chúng vừa thu xong lương thực, không ai trấn thủ, chỉ sợ lòng người sẽ xôn xao!

Giành lên tiếng trước Trương Kim Xứng, Trình Danh Chấn lớn tiếng chỉ bảo.

Ba nơi Bình Ân và Minh Thủy, Thanh Chương hiện lên xếp theo hình tam giác, tựa như một đầu bò và hai sừng trâu. Chỉ cần không mất cái đầu là Bình Ân, thì hai sừng kia cũng sẽ không dễ dàng rơi vào tay người khác. Chủ yếu và thứ yếu này, hai vợ chồng đã âm thầm thảo luận nhiều lần với nhau, cho nên Trình Danh Chấn mới mở miệng, Đỗ Quyên lập tức hiểu trượng phu nghĩ cái gì.

Nàng bất đắc dĩ gật gật đầu, trong ánh mắt tràn đầy tủi phận:

- Vậy, huynh cẩn thận chút.

Trình Danh Chấn cười cười với nàng, sau đó đưa mắt nhìn sang Trương Kim Xưng.

- Nếu chỉ là đi dò hỏi tình hình quân địch, mà không phải lập tức tác chiến, mang quá nhiều người, ngược lại không dễ dàng vận chuyển tiếp tế tiếp viện! Mặt tướng thỉnh cầu chỉ đem bốn ngàn quân tinh nhuệ của Cẩm tự doanh, huynh đệ còn lại thì ở lại giúp phụ nữ trong nhà thu hoạch lương thực, để tránh cho quan gần gần đó thừa dịp trống không mà tiến vào chiếm lợi.

- Ủm, đồng ý.

Thấy Trình Danh Chấn đồng ý xuất mã, Trương Kim Xưng cũng không làm khó hăn, gật đầu đáp ứng.

- Đại đương gia cẩn thận Dương Bạch Nhân.

Trình Danh Chấn chấp tay về trước, lại lần nữa nhắc nhở.

- Nếu lần này hăn lại tới quấy rối, chắc chắn sẽ không đi Bình Ân. Người này cực sĩ diện, năm trước liên tiếp bị ăn quả đắng trong tay ngài, qua chinh đồn suốt một năm, thực lực hăn đã sớm khôi phục!

- Lão tử đây tại sườn đông đầm Cự Lộc chờ hăn!

Trương Kim Xưng ngẫm nghĩ một chút, không hề để ý đến xua tay.

- Hăn khôi phục thực lực rồi, bên lão tử cũng không còn như trước nữa. Trừ phi hăn không đến, nếu dám lại đây gây chuyện với lão tử, lão tử thuận tay chặt đầu của hăn.

- Đại đương gia có chuẩn bị là tốt nhất!

Trình Danh Chấn thấy Trương Kim Xưng tin tưởng mười phần, nên không nhiều lời. Đối với kẻ này hẳn đã chuẩn bị rồi, chỉ có điều hẳn vẫn cần phải cẩn thận, hơn nữa giữa hai bên vẫn e dè lẫn nhau, cho nên trước nay vẫn bình an vô sự. Nếu Dương Thiện Hội bị ăn thiệt ở trong tay Trương Kim Xưng, đúng là cũng không ảnh hưởng gì đến sự phát triển sau này của hắn, ít nhất có thể làm cho Trương Kim Xưng và những người khác hiểu được, chuyện đánh giặc không phải là nhiều binh lính khí giới là có thể dễ đùa, kẻ làm tướng cần rất nhiều điều kiện cơ bản, trong đám Cự Lộc cũng không phải người nào đều có thể đạt được.

- Người cứ việc đi, có ta ở đây, không ai có thể động vào Minh Châu của người.

Thấy trên mặt Trình Danh Chấn mơ hồ vẫn mang tia lo lắng, Hách Lão Dao cho là hẳn sợ quan quân bên bờ Chương Thủy sẽ có động tác, tiến lên vỗ vai hắn, cười an ủi.

- Vậy thì, kính nhờ Ngũ thúc rồi!

Trình Danh Chấn như ý, chấp tay thi lễ với Hách Lão Dao.

Mọi người lại quyết định chi tiết việc xuất binh, phòng ngự và tiếp ứng, sau đó theo lễ thường thì nâng cốc với nhau. Tầm lượng của Trình Danh Chấn trong mắt mọi người vẫn xếp hạng chót, cho nên được một nửa thì không trụ nổi, còn Đỗ Quyên uống nhiều uống ít không ai để ý, nhìn thấy Trình Danh Chấn rời khỏi, cũng lén lút đi theo ra ngoài.

Hai vợ chồng sóng vai đi dưới ánh trăng, đều nhìn thấy sự lo lắng trong mắt nhau. Sau một lúc lâu, Trình Danh Chấn cười cười, thấp giọng an ủi:

- Ma Tử thúc thật sơ suất quá, cho nên mới bị đánh trở tay không kịp. Ta phải thêm thám báo, tận lực không cần người tiếp chiến là được. Muội không cần lo lắng, bảo vệ tốt ở đây, chờ ta trở về!

- Vâng!

Đỗ Quyên gật đầu đồng ý, ngón tay bắt lấy góc áo của Trình Danh Chấn bộc lộ nội tâm lo lắng của nàng. Trình Danh Chấn dừng bước lại, vuốt ve mái tóc nàng, cười dạn dò:

- Đừng lo lắng. Không phải chuyện lớn gì, ngày mai phái người đi vào đầm xem bệnh tình của nhạc phụ, lão nhân gia dù sao tuổi lớn...

- Muội biết rồi! Muội sẽ cẩn thận, trông coi nhà, chờ huynh trở về!

Đỗ Quyên nở nụ cười gượng, lộ ra hàm răng trắng đẹp dưới ánh trăng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (17)

B

a ngày sau, Trình Danh Chấn điểm đủ binh mã, khởi hành đi tìm tung tích hung thủ sát hại Vương Ma Tử. Trương Kim Xưng dẫn dắt chúng văn võ dưới trướng tiến ra ngoài năm dặm đường, tận đến khi đại đội nhân mã đều đã vượt qua sông Minh Thủy, mới lưu luyến chia tay.

Cầm tự doanh chỉ có bốn ngàn quân tinh nhuệ, lần này xuất chinh Trình Danh Chấn đều dẫn theo bên mình. Nhưng xưa nay hai vợ chồng yêu cầu nghiêm khắc khi huấn luyện bọn họ, giờ phút này binh sĩ có thể chiến đấu ở lại cùng Đỗ Quyên bảo vệ Bình Ân cũng khoảng chừng năm nghìn người. Chút binh mã ấy đã chiến với kẻ địch xâm phạm, nhất định là như trứng chọi đá. Nhưng mượn tường thành và những phòng ngự được thiết kế trên tường thành, kiên trì mười ngày nửa tháng hẳn không có vấn đề gì lớn.

Qua Minh Thủy không xa là đến Vĩnh Niên thuộc trị sở của quận Võ An, Quận thủ trước đó cũng bởi vì không quản lý được địa phương đã bị bắt về Đông Đô chém đầu rồi, Quận thủ mới nhậm chức là Chu Quá xuất thân đại hộ địa phương, biết rõ Trương Kim Xưng lợi hại, cho nên hai năm qua tài phú nộp lên vẫn là hai phần, một phần mà cấp triều đình, một phần mang đến đầm Cự Lộc. Mặc dù một phần kia không bằng của triều đình, nhưng cũng chưa bao giờ khất nợ với đầm Cự Lộc. Bởi vậy nơi này vẫn là huyện thành an toàn ở phía Tây Minh Thủy, không bị Trương Kim Xưng tấn công. Một mặt là dựa theo chủ ý của Trình Danh Chấn trưng thu tiền lương trường kỳ của mấy nơi này, về phương diện khác, cũng là kiêng kỵ vạn nhất sau khi đánh hạ quận thành, sẽ trở thành mục tiêu đánh dẹp trọng điểm của triều đình. Bởi vậy tuy rằng Quận thủ quận Võ An làm quan mà mang một ổ uất ức, nhưng cũng là một người an ổn. Trên triều đình không ai tranh

giành với gã, bọn thổ phỉ tạm thời cũng không muốn động đến gã, hàng năm chỉ cần chuẩn bị hai phần “cung phụng” là xong, phương diện khác thì có thể muốn làm gì thì làm.

Đột nhiên nhìn thấy đại đội binh mã đột kích, Quận Thủ Chu Quá sợ tới mặt vàng như đất, khẩn trương sai người đóng chặt bốn cửa, sau đó bản thân mình thì nơm nớp lo sợ lên dịch lầu, thảm thiết xin khoan dung với bên ngoài. ngoài biên xin khoan dung. Trình Danh Chấn xưa nay khinh thường nhất là loại người nhát gan như chuột nhắt, tùy tiện ứng phó vài câu, đòi hỏi một phần lễ vật, sau đó mang theo các huynh đệ nghênh ngang rời đi.

Dọc theo đường đi xuyên thành qua trại, đều dùng phương thức này để xử lý. Vài trị trấn tàn lưu hiệu được lợi hại trong đó, đều cung cấp thịt rượu thức ăn để khao quân, tiếp đãi thổ phỉ như là khâm sai tiểu đình. Đoàn người thấy đối phương như vậy, cũng không gây phiền toái, sau khi được rượu thịt thì vội vàng đi ngay. Về phần thân hào nông thôn bẩm báo triều đình như nào, hay là che giấu việc này, thì vẫn là khoa trương tổn thất lớn, thỉnh cầu triều đình đặc xá tiền lương. Đó đều là chuyện của địa phương, mọi người không có tâm tư can thiệp.

Đi như thế hai ngày, cũng đến bên ngoài thành Lâm Thủy. Tòa thành này năm ngoài khi ác chiến với quần hùng đầm Cự Lộc, từng bị Trương Gia Quân chiếm lĩnh sau lại buông tha cho, đến nay còn chưa khôi phục lại nguyên khí. Đám dân chúng lại nhìn thấy đại kỳ, sợ tới mức chẳng quan tâm tắt bếp lửa, kéo vợ con nhanh chóng chạy trốn. Đám người Trình Danh Chấn nhìn thấy cảnh này, đều không khỏi cảm thán, nhưng cũng không còn cách nào ép buộc mọi người yêu mến mình, đành đi vòng dọc theo tường thành, lại một lần nữa đi vội về hướng tây.

Lại đi tiếp về hướng tây, là tới Thái Hành Sơn rồi. Giữa dãy núi giữa Chương Thủy trong và Chương Thủy đục bổ ra một thông đạo hẹp, nối với sườn núi phía đông, sau đó lại vòng qua hướng đông bắc, trở thành thủy hệ quan trọng từ nam chí bắc Hà Bắc Đạo. Trình Danh Chấn dẫn dắt binh mã

muốn tới Hà Bắc Đạo báo thù cho Vương Ma Tử, lại muốn mượn hai nhánh Chương Thủy bổ ra khe hở núi, ven đường hơn hai mươi dặm đều là chốn hiểm yếu, chỉ hơi sơ sẩy sẽ bị ngã vào trong lòng sông, ngay cả bọt nước bắt lên cũng không thấy.

Đám người Đoàn Thanh hai năm qua đi theo Trình Danh Chấn đông chắn tây giết, đều học được không ít đạo dụng binh. Vừa mới vào núi, nhìn địa thế hung hiểm chung quanh như thế, không kìm nổi chỉ trở hai bên vách núi. Nếu bố trí một đội nhân mã ở nơi này, có thể ngăn cản được nhiều đại quân, thiết lập một vài mai phục, có thể chôn vùi rất nhiều kẻ địch. Nói xong, trong giây lát quay đầu lại, đã có người cười trêu chọc.

- Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, chúng ta đừng luôn nghĩ tính kế người khác. Nếu là người nào thiếu tâm nhãn lấp kín chúng ta ở phía sau, lại nhét mấy tảng đá ở phía trước, chúng ta có thể bị đói chết trong núi rồi đấy.

Người vừa nói vốn không nghĩ sâu xa, nhưng vài nhân vật quan trọng của Cẩm tự doanh sau khi nghe được lại mạnh giật mình kinh hãi, nháy mắt bị dọa đến sắc mặt trắng bệch.

- Giáo đầu, chúng ta phải đi chậm một chút, an bài người đi chiếu cố đường lui.

Đoàn Thanh là người bộc trực, đi tới bên Trình Danh Chấn, lớn tiếng nhắc nhở.

Dọc con đường này đi Trình Danh Chấn cũng hết hồn, không yên, bất an, sau chút do dự, lập tức quyết định:

- Một khi tiền phương chiến sự bất lợi, chúng ta không thiếu được cần lui về Hà Bắc. Cho nên đường này bất kể như thế nào không thể bị người cấp cắt đứt. Vương Phi, người không nên đi, dẫn dắt binh mã bản bộ canh giữ ở nơi này, dọc đường chúng ta thấy quá hiểm yếu thì đều để lại huynh đệ, bất kể như thế nào đừng cho người khác có được cơ hội.

- Giáo đầu!

Giáo Úy Vương Phi đang vui vẻ trò chuyện với người khác, đột nhiên nghe cấp trên yêu cầu mình ở lại canh giữ con đường, vô cùng thất vọng, gấp đến độ lè nhè:

- Nơi này thâm sơn cùng cốc đấy, chưa chắc sẽ có người tới. Không cần...

- Bảo người làm thì người làm đi. Tính mạng toàn bộ huynh đệ chúng ta đều giao vào tay người đấy.

Hàn Cát Sinh vừa vặn từ phía sau đội ngũ đuổi tới, hung hãn đánh một quyền vào Vương Phi, quát lớn.

Ngoại trừ Vương Nhị Mao bị bắt lên Ngõa Sơn trại ra, năm xưa chúng hương dũng trong huyện Quán Đào, thì gã thân thiết với Trình Danh Chấn nhất, chiến công cũng lập được nhiều nhất, bởi vậy uy vọng cũng cao hơn người khác một bậc. Vương Phi bị gã mắng, lập tức không còn dũng khí cò kè mặc cả, cụp đầu, tuân theo.

Trình Danh Chấn vốn để Hàn Cát Sinh đi sau, giờ phút này thấy gã chạy thẳng đến trong đội ngũ, trong lòng biết chắc có biến cố. Hắn nhìn khắp nơi, thấp giọng hỏi:

- Làm sao vậy, thật sự có tình huống dị thường?

- Ven đường ta để lại thám báo phát ra cảnh báo!

Hàn Cát Sinh tiến đến trước mặt Trình Danh Chấn, nhỏ giọng:

- Nhưng báo động truyền đến rất ngắn, cũng không rõ ràng lắm. Tình huống cụ thể như thế nào, bởi vì còn chưa có người nào đuổi lên, cho nên chưa hỏi rõ được!

Nghe vậy, tim Trình Danh Chấn không khỏi đập nhanh, nhúu mày, vội vàng hỏi tiếp:

- Vị trí nào, người có thể nghe rõ ràng sao? Dừng là loại báo động gì?

Hàn Cát Sinh vốn không có sở trường nói, giờ phút này lại càng khó nói rõ ràng:

- Là thủ pháp cảnh báo mà ngài đã dạy chúng ta ở đầm Cự Lộc, khác với thủ pháp mà chúng ta thiết lập ở Bình Ân. Giống như người cảnh báo đang do dự có nên phát ra cảnh báo hay không, cho nên chỉ có thổi vài cái ngấn ngủi, sau đó thì ngừng lại!

Hóa ra Trương Gia Quân cực kỳ không coi trọng đối với công tác thám báo. Trình Danh Chấn sau khi phụng mệnh nắm giữ quân vụ, căn cứ quy củ phủ binh Đại Tùy, đã tăng cường lực lượng thám báo rất lớn, lại dựa theo các loại tín hiệu, thủ pháp cảnh báo, phương thức liên lạc mà phủ binh thường dùng, sau khi đóng quân ở Bình Ân, vì để tránh cho lẫn lộn với tin tức phát ra của quận binh bờ bên kia, hẳn còn sáng tạo thêm chút tín hiệu đa dạng, chỉ dạy cho thám báo Cấm tự doanh, nhưng lại chưa kịp truyền bá rộng rãi ở trong đầm Cự Lộc.

Cho nên Hàn Cát Sinh vừa nghe bên ngoài núi có báo động truyền đến, liền lập tức hiểu được nhóm thám báo cũng đang do dự thật sự có nguy hiểm đến hay không. Nhưng nhóm thám báo cụ thể gặp phải tình huống dị thường gì, cũng không phải dựa vào vài tiếng kèn ngấn ngủi là có thể nghe ra được.

Trình Danh Chấn càng cân nhắc càng thấy không đúng, do dự một lát, thấp giọng chỉ bảo vài thân binh dòng chính:

- Đoàn Thanh, người đến phía trước đội ngũ, đừng nói chuyện gì xảy ra, bảo đoàn người dừng lại, nghỉ ngơi bên bờ sông. Cát sinh, người chọn lựa

mấy chục huynh đệ thân thủ tốt nhất lặng lẽ đi đến ngoài núi, bất kể người tới là địch là bạn, lập tức bắt sống lại đây cho ta.

Hai người Đoàn Thanh, Hàn Cát Sinh nghe lệnh, gật đầu, vội vàng đi. Trình Danh Chấn nhìn hai người đi xa, lại cân nhắc những gì mình đã làm gần đây nhất, phát giác không trêu chọc tai họa gì, mới thoáng thả lỏng một chút, gọi thân vệ tới, ra lệnh bọn họ dắt ngựa đến bãi đất bằng uống nước, còn mình thì rời khỏi lòng chảo đến chỗ có đại thụ, chợp mắt dưới ánh mặt trời một chút.

Ánh nắng cuối thu bên ngoài tuy rằng rất gắt, nhưng trong núi gió lại cực kỳ mát mẻ, cùng với hơi nước thổi tới mặt, rất dễ làm người ta khôi phục tinh thần. Lại lần nữa cẩn thận hồi tưởng những hành vi gần đây của Trương Kim Xưng, Trình Danh Chấn chậm rãi phát hiện bất an trong lòng mình từ đâu mà đến rồi. Trương Đại Đường Gia đến Bình Ân hành vi vô cùng quý dị, có thể nói, ngay từ ngày đầu tiên nhìn thấy lão, hẳn đã cảm thấy việc làm này không phù hợp với quy củ bình thường.

Trước tiên, gần đây Trương Kim Xưng thích bày ra phong cách Vương gia, muốn tìm thuộc hạ thương lượng xuất binh, dĩ nhiên hẳn là phái người đến Bình Ân truyền lệnh. Mình hiện tại mặc dù không chịu đãi kiến lão, nhưng dù sao cũng là cấp dưới của lão, phụng mệnh chạy về đầm Cự Lộc thảo luận quân vụ căn bản không lý do thoái thác.

Tiếp theo, nếu tình hình địch không rõ, ngay cả đối thủ là ai cũng đều không rõ ràng lắm, Trương Kim Xưng sẽ không nên mang người nhiều như vậy. Toàn bộ hai vạn quân tinh nhuệ, gần như đem toàn bộ lực lượng có thể chiến đấu ra khỏi đầm Cự Lộc để đến đây, mà thật sự mang theo nhiều người như vậy giết đến Thái Hành Sơn, chỉ dựa vào một lối nhỏ vận chuyển lương thảo đồ quân nhu? Không cần đánh, chỉ là vấn đề bổ sung tiếp tế tiếp viện thôi, ước chừng đã kéo Trương Gia Quân hoàn toàn suy sụp.

Trương Kim Xưng tuy rằng không thông quân vụ, Nhị Đường gia Tiết Tụng bên cạnh lão cũng là một người cẩn thận, biết rõ tầm quan trọng của tiếp tế tiếp viện với giao tình của hai người, Tiết lão nhị sẽ không thể không cảnh tỉnh Trương Kim Xưng chú ý điều này. Nếu biết rõ mang nhiều người như vậy qua núi sẽ phát sinh vấn đề tiếp tế tiếp viện, Trương Kim Xưng còn cố ý dẫn cả đội ngũ binh lính có thể chiến đấu ra khỏi đầm Cự Lộc đến, chỉ có hai loại khả năng, thứ nhất, lão đau lòng vì cái chết của Vương Ma Tử đến phát điên rồi, thứ hai, lão dẫn dắt binh mã căn bản không phải vì báo thù Vương Ma Tử mà là có mục đích khác.

Về phần mục đích khác này, lại khiến Trình Danh Chấn không rét mà run rồi. Trương Đại Đường Gia là vì hấn mà đến? Hấn đột nhiên mở hai mắt ra, nhìn về phía vách núi lúc này tự chất vấn, vì sao? Ta làm gì đắc tội lão? Ba huyện Bình Ân mặc dù phát triển nhanh, nhưng đó cũng là cơ nghiệp của Trương Đại Đường Gia lão, vừa mới xưng vương mấy tháng, lão tội gì vội vã tự đoạn tay chân như vậy?

Trương Kim Xưng điên rồi? Đây là kết luận duy nhất mà Trình Danh Chấn giờ phút này có thể đúc kết. Bất kể là lão vì cái chết của Vương Ma Tử tử mà điên, hay là vì nguyên nhân khác, dù sao, chuyện lão làm đã điên cuồng đến cực điểm rồi. Lấy cớ vì báo thù cho Vương Ma Tử, điều toàn bộ tinh nhuệ Cẩm Tự doanh đến Hà Đông, sau đó thừa cơ tiếp quản ba huyện Bình Ân, ức hiếp Đỗ Quyên và phụ nữ, người già, trẻ em tại ba huyện.

Kế sách này không thể bảo là không cao minh. Cao minh đến mức căn bản ngay cả Trình Danh Chấn cũng không nhìn ra đầu mối." Không, ta nhìn ra manh mối, chỉ là không dám nghĩ mà thôi."

Bắt lấy vỏ cây bên mình, cả người Trình Danh Chấn không kìm nổi run lên. "Có vô số sơ hở, chỉ là ta và Quyên Tử ai cũng không dám tin tưởng!"

Hiện tại, hấn nhất định phải có hành động, chính là đem đội ngũ nhanh chóng chạy ra phía đông Thái Hành Sơn. Bất kể như thế nào, không thể để

cho đoàn người u mê địa bị ngăn ở trong khe suối. Hy vọng hết thảy còn kịp, ông trời ơi, hy vọng hết thảy còn kịp.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lô (18)

N

ghĩ được như vậy, Trình Danh Chấn lập tức quyết định:

- Người tới, truyền quân lệnh của ta...

- Có thuộc hạ!

Lính liên lạc nhanh chóng chạy đến trước mặt, yên lặng chờ toàn bộ mệnh lệnh. Trình Danh Chấn lại đột nhiên mất đi dũng khí, do dự, không biết nên hạ cánh tay đang giơ cao xuống hay không.

Một khi mình phán đoán sai lầm thì sao, sau khi lui ra khỏi sơn cốc, nên giải thích với các huynh đệ như thế nào? Sau khi Trương Đại đương gia biết, có thể là hiểu lầm hay không? Mặc dù trước mặt địa vị của mình trong Trương Gia Quân không gọi là cao, nhưng dù sao Trương Kim Xưng cũng có ân cứu mạng mình, nếu bởi vì mình chỉ hoài nghi mà có hành động quyết liệt với đối phương như vậy, giang hồ đồng đạo sẽ thế nào? Thế nhân sẽ dị nghị mình như nào?

Hắn phát hiện từ sau khi mình vào trong sơn cốc này, bản thân càng hung hiểm, thung lũng càng hẹp hơn bên ngoài, một bước cũng không thể sai, chỉ có chút sai lầm là thân bại danh liệt, về phía sau, đường lui đã đoạn tuyệt, mà tiếp tục đi về phía trước, thì không nhìn tới điểm cuối cùng của sơn cốc, cũng không biết phía trước đang chờ đợi gì, ruốt cuộc là vận mệnh như thế nào?

Vừa lúc đó, trong đội ngũ xa xa có những tiếng ồn ào, Phó Đô úy Hàn Cát Sinh khiêng một bao tải lớn, rất nhanh chen chúc đi về bên này.

- Truyền lệnh tả hữu huynh đệ, vây thành vòng tròn, cảnh giới bên ngoài hai mươi bước!

Trình Danh Chấn thấy thế, lập tức làm ra quyết định. Cũng không quản sẽ khiến quân tâm dao động, trực tiếp dọn ra một sân trống trong thung lũng, trước tiên thăm vấn tù binh rồi nói sau.

Vừa nói xong, Hàn Cát Sinh đã tới gần, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, mặt đỏ bừng đầy phần nộ. Đi tới bên cạnh Trình Danh Chấn ném bùm bao cỏ trên vai xuống, trực tiếp lôi ra một người.

- Tha mạng, Cứu đương gia tha mạng!

Tù binh nhìn thấy ánh mặt trời, lập tức quỳ rạp trên mặt đất dập đầu không ngừng. Cũng không quản là đang lạy mông Trình Danh Chấn, mà thật ra đầu gã đang cúi rạp dưới giày một gã thân binh.

- Dưới trướng của ta có thám báo rồi, các người xử lý bọn họ thế nào rồi?

Vừa thấy phục sức trên người tù binh, Trình Danh Chấn lập tức tin tưởng người này đến từ đầm Cự Lộc. Phi chân đá vào mông đít đối phương, lớn tiếng chất vấn.

- Cứu...Ồi...

Tù binh bị đá, tức thì quay đầu, khẩu dài với Trình Danh Chấn.

- Cứu đương gia, ngài hãy nghe ta nói. Thám báo của ngài đều được tiếp đãi rất tốt, bọn họ không bị tổn thương cọng tóc nào cả.

Nghe ngữ điệu và giọng nói này, Trình Danh Chấn cảm thấy hết sức quen tai, đang chăm chú nhìn, đối phương kia vừa lúc cũng ngược mặt lên hân giật mình kinh hãi, không kịp lùi về sau nửa bước, tay dè chuôi đao:

- Thế Vượng, sao lại là người? Người tới chặn đứt đường lui của ta sao?

Hàn Thế Vượng thấy Trình Danh Chấn nhận ra, miệng há to gào lên:

- Cứu, Cứu đương gia, ta, con người của ta người còn không rõ ràng hay sao? Dù ta có ăn gan báo, ta cũng không dám đối phó với ngài à?

Không đợi gã khóc xong, Hàn Cát Sinh lại đá một cước vào hông gã.

- Nói mau, người đến đây làm gì? Ai phái người tới?

- Ai da!

Hàn Thế Vượng lại ngã lăn trên đất, vừa khóc vừa gạt lệ:

- Làm gì ư? Cứu đương gia ngài đừng hỏi nữa. Dù sao ngài đoán đúng rồi, nhưng ta không làm, ta thật sự không làm cái gì cả...

Nói xong, gã lại bắt đầu gào lên, giống như bị thiệt thòi rất lớn. Trình Danh Chấn biết gã tính cách nhát gan, xưa nay chỉ biết trốn sau lưng người khác, làm việc gì cũng nhìn trước ngó sau, không dám đương được gì. Trương Kim Xưng phái người như vậy đến chặn đường lui của mình, cũng thật sự là dùng sai người rồi. Nếu đổi lại là người làm việc quyết đoán, chỉ sợ binh mã đội mình sớm đã bị ngăn ở trong khe suối rồi. Mà để Hàn Thế Vượng đi làm, gã lại nhất định phải xác nhận không nguy hiểm đối với bản thân mới có thể hạ lệnh động thủ

Không thèm nhìn Hàn Thế Vượng đang khóc, hán chuyển sang tướng lĩnh tâm phúc Hàn Cát Sinh:

- Người sao lại bắt được hắn? Hắn dẫn theo bao nhiêu binh mã?

- Khoảng chừng hơn hai ngàn!

Hàn Cát Sinh nhổ một bãi nước miếng xuống đất, tức giận nói:

- Nhưng đều là đám phế vật. Người này đang xông về phía thung lũng, ta mang theo mười mấy huynh đệ từ sau đám cây cối rậm rạp đi qua, trực tiếp bắt hắn. Những người còn lại thấy hắn bị bắt, không ngờ còn không dám lên hỗ trợ, trơ mắt nhìn bọn ta lôi chủ tướng bọn họ vào thung lũng.

- Không phải, không phải có chuyện như vậy!

Không đợi Trình Danh Chấn mở miệng, Hàn Thế Vượng giành trước thanh minh cho bản thân.

- Căn bản không phải có chuyện như vậy mà! Là ta không đành lòng làm gì với các người, cho nên cố ý kéo dài không động thủ. Chỉ trông mong Cửu đương gia có thể hiểu được, tự mình càng sớm quay lại càng tốt, bằng không, ta đã mệnh lệnh mọi người dụ dỗ đoàn người lên rồi. Mặc dù không cứu được ta, mấy người các người cũng khó mà sống rời khỏi.

Lời nói này nghe rất thật, Hàn Cát Sinh tuy rằng vũ dũng, nhưng cũng không phải là một mãnh tướng vạn người có thể địch. Một người đấu với hai ba lâu la bình thường thì dư dả, nhưng đối phó với mấy chục kẻ thù, thân dù làm bằng sắt cũng không chắc chống đỡ được. Nhưng Hàn Thế Vượng cũng chưa hẳn là cố ý nhường, gã chỉ không có can đảm cãi mệnh lệnh Đại đương gia Trương Kim Xứng, lại không có dũng khí buông tay đánh cược với huynh đệ Cẩm Tự Doanh, cho nên sau khi bị bắt, rõ ràng đã từ bỏ sự chống cự, để mặc Hàn Cát Sinh kéo mình đi, cũng tùy ý sau này chuyện phát triển như nào.

Lúc này đã có không ít tướng lĩnh phát giác tình huống khác thường, đều chậm rãi xúm lại. Trình Danh Chấn sợ kéo lâu sẽ làm cho quân tâm đại loạn, trước tiên đành phải thả lỏng sự phức tạp trong lòng, hỏi điểm mấu chốt:

- Đám huynh đệ của người ở bên ngoài đều nghe lệnh của người sao?

- Nghe, nghe, cam đoan nghe!

Hàn Thế Vượng biết rằng đã tránh được một kiếp, gật đầu như gà mổ thóc. Lại e sợ đoàn người không tin, gãi lại khăn cấp thêm một câu:

- Thật...thật ra, mọi người không ai muốn hại Cửu đương gia. Nhưng Đại đương gia ép buộc, chúng ta mới không thể không kiên trì làm. Nếu bị phát hiện rồi, cũng coi như là ăn nói với Đại đương gia. Cửu đương gia ngài chỉ cần đến miệng sơn cốc, bọn họ nhất định sẽ tản ra.

- Không cần bọn họ giải tán, ta muốn bọn họ đầu hàng!

Trình Danh Chấn ngẫm nghĩ một chút, thấp giọng quyết định.

- Vây...vây chỉ sợ...sợ có chút phiền phức. Gia...gia quyến các huynh đệ đều ở bên trong đầm Cự Lộc!

Lá gan Hàn Thế Vượng càng lúc càng lớn, trực tiếp đưa ra ý kiến về điểm không ổn với Trình Danh Chấn.

- Lớn mật!

Có người tức giận lớn tiếng quát.

- Câm miệng!

Hàn Cát Sinh rõ ràng dùng chân nói chuyện, để tránh cho đối phương giẫm lên mặt.

- Ta...ta nói đều là sự thật!

Hàn Thế Vượng quỳ rạp trên mặt đất, lấy tay ngăn mặt mình.

- Ai cũng biết Đại đương gia làm việc này là không đúng, nhưng dù sao ông ta cũng là Đại đương gia...

Nghe xong lời của gã, tất cả mọi người rơi vào trầm mặc. Lúc trước đám người Trình Danh Chấn tính toán khi rời khỏi đầm Cự Lộc, từng mời Hàn Thế Vượng và Trương Trư Bì đi theo, hai người xuất phát từ nguyên nhân tự thân, cự tuyệt sự lôi kéo của Trình Danh Chấn, nhưng cũng không chủ động đi tố cáo với Đại đương gia Trương Kim Xung. Đặc biệt Hàn Thế Vượng, gã vốn là dòng chính của tiền nhiệm Lục đương gia Hàn Kiến Hoành, và hẳn là xem Trình Danh Chấn như kẻ thù, nhưng người này lại không nắm lấy cơ hội trả thù cho chủ nhân cũ, mà kiếm cố ở lại đầm Cự Lộc, không đi theo đoàn người cùng tiến lui mà thôi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (19)

C

hỉ dựa vào những việc trước đây Hàn Thế Vượng làm, mọi người cũng không thể giết gã. Hơn nữa hiện tại đề nghị của gã cũng xuất phát từ ý tốt, chứ không phải là cố ý khiêu chiến với quyền uy của Trình Danh Chấn. Sau khi hiểu rõ điều đó, trong lòng mọi người rất khó xử, đều chuyển hướng sang Trình Danh Chấn, chờ mong hắn ra quyết định cuối cùng.

Trình Danh Chấn thở dài, giơ tay kéo Hàn Thế Vượng từ dưới đất đứng lên, vừa giúp hắn lau sạch bùn đất trên bì giáp, vừa ôn hòa hỏi:

- Nếu ta thả ngươi và các huynh đệ dưới trướng của ngươi đi, ngươi sẽ ăn nói với Đại đương gia thế nào? Ông ta có giết ngươi không? Người nhà của ngươi có bị liên lụy không?

- Việc này...này...

Hàn Thế Vượng căn bản sẽ không suy xét lâu dài như vậy, do dự một lát, trên mặt hiện vẻ bi thương.

- Ta cũng không biết, dù sao, ta có thể nói là không cẩn thận bị trúng mai phục của ngài, bị ngài đánh bại. Sau đó nói ngài nhớ tình cảm xưa, không giết chúng ta.

Gã ngẫm nghĩ một chút, do dự sửa lời:

- Xin ngài thương xót, giữ lại mấy trăm người không có gánh nặng trên người, chúng ta trở về nói bọn họ đã chết trận. Như vậy, những người đó sẽ qua được.

- Vậy chỉ sợ cũng không lừa được vài ngày!

Trình Danh Chấn lại thở dài, cười lắc đầu.

- Đại đương gia không dễ dàng bị lừa gạt như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện các người đang gạt ông ta.

- Vậy, vậy làm sao bây giờ!

Hàn Thế Vượng quen thuộc bản tính của Trương Kim Xưng, càng nghĩ càng khổ sở, ôm đầu ngồi xồm trên mặt đất.

Bộ dạng uất ức này khiến Hàn Cát Sinh cùng họ với gã cũng hiểu, mặt xám xịt kéo tay gã, quát lớn:

- Đứng lên mà nói, con mẹ ngươi có phải là đàn ông hay không! Người ta giết, người liền đưa đầu cho người ta chém à? Không dám phản kháng, cũng không chạy sao?

- Chạy?

Tròng mắt Hàn Thế Vượng đảo tròn, nhưng nháy mắt đã mất đi sức sống.

- Chạy? Chạy đi đâu? Đầu năm nay, không có binh hoang mã loạn, không có Đại đương gia sao?

Thoát khỏi Trương Kim Xưng, còn có Vương Kim Xưng, Lý Kim xưng. Đây là khốn cảnh mà mọi người sẽ gặp. Nghe xong Hàn Thế Vượng nói, Trình Danh Chấn cũng nhin không được nữa liên tục cười khổ.

- Người nói đúng, không có nơi nào để chạy. Nhưng cũng không thể chờ chết Ta thả người và huynh đệ dưới trướng người đi, tự các người phải nghĩ biện pháp đưa vợ con lén lút bỏ đi. Sau khi ra khỏi núi thì tự tìm ngọn núi để làm vương cũng được, tìm ta nương tựa cũng được, dù sao cũng đừng chờ để người ta chém!

- Giáo đầu!

Thấy Trình Danh Chấn thật sự muốn thả Hàn Thế Vượng đi, mọi người cùng lên tiếng cản lại. Đội ngũ ở miệng sơn cốc vẫn còn chưa rút lui, nếu lúc này bỏ qua Hàn Thế Vượng, nếu chẳng may gã trở mặt, đoàn người muốn ra núi sợ là rắc rối hơn.

- Đều là huynh đệ nhà mình, Thế Vượng không đành lòng đối phó chúng ta, ta cũng không đành lòng giết hắn.

Trình Danh Chấn dùng ánh mắt nhìn quét xung quanh, cười khổ lắc đầu. Ánh mắt nhìn sang Hàn Thế Vượng, vỗ tay lên vai đối phương, cười nói:

- Đi đi, dẫn các huynh đệ của người đi đi, người có nhà thì quay về đón vợ con, người không có nhà thì trốn bên ngoài vài ngày, đợi mưa gió qua đi, thì lại tính toán tiếp.

- Cứu gia!

Hàn Thế Vượng cũng không nghĩ đến Trình Danh Chấn thật sự khinh địch thả mình như vậy, cảm động đến nước mắt nước mũi ròng ròng. Gã không có dũng khí kề vai chiến đấu với Trình Danh Chấn, nhưng lại không muốn một người tốt như vậy là u mê chết đi. Lấy tay lau nước mắt nước mũi trên mặt, nghẹn ngào nhắc nhở.

- Cứu gia phải về Bình An mau, lúc ta đến, Đại đương gia và Ngũ đương gia, Lục đương gia vẫn chưa kịp đoạt địa bàn của người mà còn đang cãi vã. Phỏng chừng không lâu, bọn họ không quyết định được sẽ động thủ đấy. Thừa dịp người khác nghĩ người đi Hà Đông...

Vừa rồi khi thăm vấn Hàn Thế Vượng, trong lòng Trình Danh Chấn đã tính toán, với tính cách của Trương Kim Xứng, nếu nghĩ không đánh mà thắng thu thập mình, chắc chắn phải xác nhận mình đã dẫn dắt nhân mã qua Thái

Hành Sơn mới có thể yên tâm lớn mật đi tiếp quản ba huyện Bình Ân. Như vậy, sự chống cự này sẽ không quá kịch liệt, đồng thời cũng tránh khỏi nếu chẳng may Đỗ Quyên từ bỏ Bình Ân, dẫn dắt huynh đệ Cấm tự doanh liều lĩnh thẳng hướng Thái Hành Sơn, hai vợ chồng sẽ có cơ hội hợp binh với nhau.

Nhưng người tính không bằng trời tính. Kế hoạch của Trương Kim Xưng tuy rằng tinh diệu, cũng không nên cho là mình vì báo thù cho Vương Ma Tử, sẽ ngày đêm kiên trì liều mạng chạy đi, ngay cả tình huống phía sau cũng không quan tâm, lại càng không nên không nên phái Hàn Thế Vượng ngoài mặt thì biểu hiện có cừu oán với mình, nhưng trên thực tế hiềm khích đã bỏ từ lâu đi chấp hành một việc then chốt như thế. Nhưng bên mình Trương Kim Xưng lúc này cũng đích xác không tìm được người nào chấp hành tốt hơn. Tướng lĩnh hệ Hách Lão Dao chưa chắc ủng hộ quyết định này, âm thầm nhường hoặc là khả năng mật báo cho mình lớn hơn. Hai người Tôn Đà Tử và Lư Phương Nguyên thực lực lại không lớn, tính cách từ trước tới nay không kiên định. Về phần Trương Hồ và Trương Bưu, lúc này chỉ sợ còn có nhiệm vụ quan trọng khác an bài cho hai người, ai cũng không rảnh đuổi tới Thái Hành Sơn.

Đây có lẽ là ông trời trêu người, ngẫu nhiên phát ra chút thiện tâm rồi.

- Người đi nhanh đi, nói với các huynh đệ, hy vọng ngày sau mọi người có cơ hội gặp lại.

Trình Danh Chấn khoát tay với Hàn Thế Vượng, mệnh rời đi. Sau đó đưa mắt nhìn lên trời xanh, hét một tiếng dài:

- A a...

Áp lực lớn như tiếng sói tru, kích động quanh quần trong sơn cốc. Hẳn tự hỏi không làm Trương Kim Xưng thất vọng, tự hỏi trước giờ không làm gì

có lỗi, nhưng tại sao Trương Kim Xưng lại đối xử với hắn như thế? Tại sao phải như vậy?

- A a....

Tướng sĩ Cẩm tự doanh tâm tình cũng kích động, tất cả ngửa mặt lên trời thét dài. Để lấy lòng Đại đương gia Trương Kim Xưng này, bọn họ gần như mỗi lần xuất chiến đều xông lên phía trước nhất! Vì lấy niềm vui của Đại đương gia, bọn họ mỗi khi thu tài vật thì đều giao cho đầm và những người không ra trận bảy phần, vì không để có nghi kỵ, bọn họ không mặc áo giáp tốt nhất cho mình, cũng không dùng binh khí tốt nhất cho mình, hết thảy đều nộp lên cho Đại đương gia! Vì sao Đại đương gia lại không tha cho bọn họ? Vì sao lừa gạt hơn bốn ngàn huynh đệ thẳng hướng đến một kẻ thù không biết, nhưng ngay cả đường lui cũng không giữ lại cho mọi người?

Vì sao? Vì sao?

Không có tiếng đáp lại trong dãy núi, chỉ có từng đợt tiếng vang phản nộ. Trên không trung chỉ có đỉnh đầu chỉ có một đường, là sóng giữ dưới chân cứng rắn bổ ra đây, bọn họ nếu như muốn tìm được đường sống, cũng chỉ có thể dùng đao đi đánh.

Đội tiếng la ngừng hẳn, Trình Danh Chấn cũng khôi phục lại sự điềm tĩnh của mình.

- Truyền lệnh, hậu đội thay đổi Tiền quân, Tiền quân đổi thành hậu đội. Quay về Bình Ân, chúng ta đi đón vợ con chúng ta.

- Quay về Bình Ân, chúng ta đi đón vợ con chúng ta!

Đoàn Thanh, Hàn Cát Sinh, Vương Phi, còn có mấy chục, mấy trăm đầu mục lớn nhỏ tất cả đồng thanh phụ họa. Rất nhanh, tiếng hò hét này khiến tất cả mọi người đều nghe được, cùng đồng thanh lặp lại.

- Quay về Bình Ân, chúng ta đi đón vợ con chúng ta!
- Quay về Bình Ân, chúng ta đi đón vợ con chúng ta!
- Quay về Bình Ân, chúng ta đi đón vợ con chúng ta!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (20)

T

rương Kim Xưng tàn bạo thích giết người, hai năm nay mặc dù có kiềm chế, nhưng đối với người nào mà mạo phạm ông ta, dù là thuộc hạ hay là người nhà thuộc hạ thì cũng không buông tha. Nghĩ đến ba nơi Bình Ân có thể phát sinh thảm họa, chúng nhuệ sĩ Cẩm Tự Doanh lập tức nổi lên lòng thù hận, với tốc độ nhanh nhất xông ra khỏi sơn cốc, đón được thám báo bị Hàn Thế Vượng bắt được sau lại phóng thích, đêm tối kiên trì chạy về sào huyệt của mình.

Lúc này thì tốc độ đi cực nhanh, chỉ tốn hai ngày, quân tiên phong đã đến bên sông Minh Thủy. Trình Danh Chấn hạ lệnh đại quân tìm chỗ hẻo lánh hạ trại nghỉ ngơi, đồng thời sai thám báo, thừa dịp lúc ban đêm qua sông, tra xét bên kia bờ sông. Đến lúc này, lòng hăn ngược lại đã yên tĩnh trở lại, không nghĩ đến khởi nguyên sự việc nữa, mà là đặt toàn bộ tinh lực vào việc bảo toàn người nhà của mình và các huynh đệ.

Dưới trướng hăn chỉ có hơn bốn nghìn quân tinh nhuệ, mà sở bộ của Trương Kim Xưng ít nhất hai vạn trở lên, để tuyệt đối không sai sót nhằm lẫn mà đánh hạ Bình Ân và những nơi khác, khả năng lâu la còn ẩn nấp chỗ tối càng nhiều hơn nữa. Nhưng thù hận khiến các chúng tướng cảm thấy quá lo lắng. Nhân số nhuệ sĩ của Cẩm tự doanh tuy rằng ít, nhưng người nào cũng đều có kinh nghiệm ba trận chiến trở lên. Mà Trình Danh Chấn mấy tháng này lại gắng sức tăng cường phối trí và diễn luyện đội ngũ chiến trận với quan quân tầng thấp nhất, có thể nói, bọn họ lúc này là lực lượng tinh nhuệ nhất trong đầm Cự Lộc, tuy rằng chỉ tinh nhuệ này thoát nhìn biểu bề ngoài cũng khô giòn đẹp đẽ như vậy.

Khai chiến với Trương Kim Xưng, so với nhân số thì ứng phó còn khó hơn chính là vấn đề đạo nghĩa và tình cảm, đối phương dù sao cũng là Đại Đường gia đầm Cự Lộc, uy danh nhiều năm vẫn còn. Khi lâm chiến trực diện nói vài lời, đều có thể khiến các huynh đệ phát sinh dao động. Có thể nói, nếu không phải bị bức không có đường lui, chúng tướng Cẩm tự doanh không ai nguyện ý đối địch với ông ta. Tiếp theo, song phương giao thủ đã từng là đồng chí huynh đệ, thậm chí giữa bọn họ còn có giao tình không tệ. Trước không khai chiến thì hận thù tới mức ngửa cả răng, thật sự đối mặt mặt, đoàn người rất khó hạ thủ được. Mà hai quân giao chiến, kiêng kị nhất đó là nhân từ nương tay. Giáp mặt không nhượng bộ, giơ tay không lưu tình là danh ngôn kinh điển mà cổ nhân tổng kết ra. Vung đao khi hơi chút do dự, khả năng sẽ khiến mình mất mạng, thậm chí toàn bộ thua trận. Thứ ba, cờ xí, kèn, quân lệnh đầm Cự Lộc đại bộ phận đều xuất từ tay Trình Danh Chấn. Nói cách khác, song phương trên chiến trường áp dụng tín hiệu chỉ huy gần như là giống nhau, nếu chẳng may lâm trận phát sinh lẫn lộn, khó tránh khỏi sẽ tạo thành cục hỗn loạn. Mà một phương nhân số ít nếu như muốn lấy được thắng lợi, mỗi một bước gần như đều phải chính xác đúng chỗ. Trương Đại Đường Gia vốn rất hỗn loạn, một khi Cẩm tự doanh phát sinh lẫn lộn loạn thì vạn kiếp bất phục.

- Chúng ta suốt đêm đem cờ hiệu đổi đi!

Đoàn Thanh bị khinh bỉ dưới trướng ở Trương Kim Xưng đã sớm không kiên nhẫn rồi, hiện giờ có được cơ hội, lập tức đề nghị với chủ tướng.

- Nếu không đánh nhau khó phân ta và người, các huynh đệ cũng không biết đi theo ai!

- Có thể không đánh lớn, hay là không cần đánh lớn.

Trình Danh Chấn hạ giọng, nói ra cách nghĩ của mình.

- Đánh nhau, sẽ chỉ làm quan phủ chế giễu. Có thể bức bách Đại đường gia hồi tâm chuyển ý là tốt nhất, thật sự không được, cũng tận mức chiến hòa, để song phương tổn thất xuống đến thấp nhất!

Đề nghị này, là hẳn sau khi trải qua nhiều lần suy xét mới quyết định. Nhưng mọi người hiển nhiên không bằng lòng cho lắm, mồm năm miệng mười tỏ vẻ bất mãn. Trong mắt mọi người, hành động này của Trương Kim Xung chỉ do lòng ghen sinh hận, ám hạ độc thủ. Nay nhìn ba huyện Bình Ân ngày sống khá giả rồi, liền muốn giành lấy ba huyện làm của riêng. Mà biết rõ chính là danh bất chính ngôn bất thuận, cho nên trước tiên dùng kế điệu hổ ly sơn, sau đó thừa dịp nam nhân không ở nhà tìm nữ nhân phiền toái.

Đáng hận nhất chính là, ông ta đến đường sống cũng không muốn lưu lại cho đoàn người. Dường như sớm biết rằng đoàn người sau khi tới Hà Đông rồi sẽ giống như Vương Ma Tử bị đánh diệt toàn bộ, cho nên rõ ràng phái người ngăn chặn đường đi Hà Đông thông tới Hà Bắc đường, mượn tay kẻ thù để hủy diệt hoàn toàn Cầm tự doanh.

Đoàn người chưa bao giờ đắc tội với ông ta? Ai có thù lớn với ông như vậy đâu? Người này quả thực chính là người điên, căn bản không phân biệt trắng đen, chỉ biết nhìn thấy chút lợi ích trước mắt! Đại đường gia như vậy, có thể cùng hay là không cùng, sớm ngày quyết liệt sớm ngày thoát ly nguy hiểm. Thật sự bắt tay giảng hòa, nếu chẳng may có một ngày ông ta lại đâm một đao từ phía sau lưng, đoàn người sao có thể còn có vận khí như lúc này nữa?

Sớm đoán được mọi người sẽ nghĩ như vậy, Trình Danh Chấn hắng giọng, tiếp tục giải thích nói:

- Đương nhiên, khi chuẩn bị khi, còn phải chuẩn bị lưới rách cá chết. Nếu không, mặc dù có thể ứng phó cửa ải trước mắt này, người khác nhìn ra chúng ta chưa chiến e sợ, ngày sau cũng sẽ làm ức hiếp mạnh mẽ hơn!

- Vậy cũng đúng.

Hàn Cát Sinh ngẫm nghĩ một chút, tỏ thái độ trước tiên.

- Lấy chiến thúc đẩy hòa, để Đại đương gia biết chúng ta cũng không phải có thể tùy tiện năn đấy. Ngày sau, ông muốn làm việc đương nhiên sẽ phải cẩn thận chút!

- Muốn ta nói, vẫn là một chém hai giết là tốt nhất, để tránh ngày sau còn bị nhân ghi hận!

Đoàn Thanh vẫn kiên trì ý kiến của mình như trước, không muốn tiếp tục lấy tính mạng người người nhà mình làm tiền đặt cược.

- Sợ là không thể bỏ qua, bằng không làm cho người ta chiếm lợi không công.

Cũng có người nhìn xem hơi chút lâu dài, trong lời nói lộ ra lo lắng.

Ý nghĩa của Vương Phi ý nghĩ khá sinh động, không hoàn toàn đồng ý Hàn Cát Sinh ý tưởng, cũng không hoàn toàn đồng ý với Đoàn Thanh.

- Chung quanh ba huyện Bình Ân gần như vô hiểm, không như đầm Cự Lộc, tứ phía thụ địch. Cho nên, hoặc là chúng ta nhất định phải đánh hạ đầm Cự Lộc, hoặc phải khiến Đại đương gia biết chúng ta không dễ chọc, ngày sau ai cũng không dám đắc tội chúng ta nữa! Cái gọi là bỏ qua, chỉ có điều phải khiến bên ngoài cảm thấy chúng ta vẫn là nhất thế. Nhưng ngày sau giữa anh em ruột tính sổ lẫn nhau, các việc có liên quan đấy, ai cũng đừng mưu đồ ai này chút của cải này!

Phương thức ý tưởng này kỳ thật khá tương tự với chủ ý của Trình Danh Chấn. Sở dĩ hẳn luôn mãi nhấn mạnh không muốn đánh lớn, trong đó nguyên do quan trọng nhất chính là không chọc sâu vào ba huyện Bình Ân.

Một khi triều đình phái đại quân tiến đến đánh dẹp, chỉ cần đột phá phòng tuyến Chương Thủy, tiếp tục tiến về phía trước là vùng đất bằng phẳng. Có đầm Cự Lộc ở đó, hẳn còn có thể cáo mượn oai hùm một phen, thậm chí khi tất yếu có thể dựa vào Trương Kim Xung, cả hai vì đều tự sinh tồn lại lần nữa bắt tay. Đã không có đầm Cự Lộc này hậu thuẫn, hẳn cũng chỉ có thể chạy trốn chết, trốn đến Lâm Sơn Sơn hoặc là xa hơn nữa là Thái Hành Sơn.

Tiếp theo, tuy rằng lập tức sẽ bị bức bách và Trương Kim Xung trở mặt, về phương diện giang hồ đạo nghĩa hẳn không thể không có điều băn khoăn. Trước tiên cho nhau thử một phen, sau đó duy trì một danh phận ở bên ngoài, bất kể là lục lâm đạo hay là thế nhân đều sẽ không cảm thấy Trình Danh Chấn hẳn có lòng sinh phản, với ai phản ai. Nếu hiện tại đem hết toàn lực đánh Trương Đại Đường Gia ngã trên mặt đất, vậy thì, thanh danh của hẳn sau này hoàn toàn mục nát rồi. Không người nào nguyện ý làm bạn với một người tâm như rắn rết, càng không người nào nguyện ý hợp tác cùng một kẻ vong ân phụ nghĩa, lật mặt nhanh như sói mắt trắng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (21)

N

ghĩ được như vậy, hần tiếp nhận lời nói của Vương Phi, cười nói:

- Việc này không cần cãi nữa. Chúng ta cần chuẩn bị cả phương diện xấu nhất, cố gắng ở phương hướng tốt nhất. Về phần đổi cờ xí theo như lời Đoàn Thanh nói..., theo ta thấy làm như vậy đi! Nếu Đại đường gia đem sáp nhập ba huyện Bình Ân, Minh Thủy, Thanh Chương trở thành Minh Châu, ủy nhiệm ta làm Minh Châu tổng quản. Đêm nay chúng ta liền an bài nhân sự đem gỡ cờ hiệu chữ Trương và chữ Cẩm xuống, đề lên hai chữ Minh Châu!

- Minh Châu!

Mọi người đầu tiên là ngây ra một lúc, lập tức ngẫm hiểu lẫn nhau, mỉm cười.

- Minh Châu hay, Minh Châu hay, sau này chúng ta sẽ là Minh Châu Quân!

- Minh Châu, đích xác không tệ, chúng ta vốn chính là vì mình đánh giặc, nhà ở Minh Châu, cờ hiệu cũng đánh lên Minh Châu!

Tuy rằng hai chữ này vẫn là do Trương Kim Xưng ban tặng, nghe giống như cũng không thoát ly đầm Cự Lộc, trên thực tế, sau khi đổi lại hai chữ này, tương đương với Cẩm tự doanh từ nay về sau độc lập với Trương Gia Quân, không ai có thể tùy tiện chiếm chiến lợi phẩm của bọn hần nữa, không ai có thể muốn làm gì thì làm trên đất đai mà bọn hần vất vả mở ra.

Nhưng Đoàn Thanh vẫn không hài lòng lắm đối với chữ này, gõ vào chiếc bàn trà thấp trước mặt, hạ giọng nói:

- Sao không dứt khoát chút, đổi thành Trình gia quân đi. Nghĩ tới cái tên không biết tốt xấu kia, là ta thấy đau đầu!

Lời vừa nói ra, bầu không khí như dầu nóng trong quân trường lập tức như được tưới nước mát, âm ầm nổ vang. Như là đã giơ gậy tạo phản, ai không hy vọng sở phụ tá người đã tự xây dựng nghiệp đế vương chứ. Đoàn người chuẩn bị tốt đều là người có công lớn khai quốc, gây chuyện không tốt nhiều lắm là rút đầu, nhưng tốt xấu gì thì cũng được nở mặt, vẫn mạnh hơn gấp trăm lần so với làm giặc cỏ.

- Đúng, chúng ta gọi là Trình gia quân đi, ngày sau tìm Thuật sĩ đến tính toán toán, để Giáo đầu cũng làm Vương gia!

- Ai học kẻ họ Trương đó, chúng ta không chơi trò giả thần giả quỷ này. Trước tiên đánh cho tên họ Trương kia bỏ chạy, sau đó giành lại thành Vĩnh Niên, trực tiếp dưới đây xưng vương! Sẽ là Vương Tương Quốc!

- Hẳn là gọi là Triệu vương mới đúng! Tương Quốc, Bình Ân thế hệ này vốn bắt đầu thuộc về Triệu quốc!

- Vậy thuận tay đoạt lấy Hàm Đan, đánh hạ Hàm Đan rồi, ngay cả đô thành đều đã có!

Thấy mọi người càng nói càng thái quá, Trình Danh Chấn khẩn trương gọi nước lũ vào bọn họ.

- Chư vị, chư vị, những lời này có thể chờ chúng ta bảo vệ Bình Ân rồi nói sau được không. Ba huyện bốn ngàn binh mã, muốn làm Vương tự các người làm đi, ta không muốn bị chê cười!

- Việc không thành, dĩ nhiên là chê cười. Một khi thành sự, liền không ai dám chê cười chúng ta!

- Trương Đại Đường Gia có thể làm Vương, người có cái gì đảm đương không nổi chứ!

- Đại đường gia chỉ biết giết người phóng hỏa, người còn có thể thống trị ba huyện đấy!

- Chúng ta chờ nguyện vì Trình Giáo đầu quên mình phục vụ!

Mọi người nhiệt tình tặng vọt, mồm năm miệng mười khuyến khích Trình Danh Chấn, dường như đã thấy ngày Trình Danh Chấn mặt quay về hướng nam lưng đưa về hướng bắc, ngồi cao xưng Cô rồi.

Nhưng nhiệt tình của bọn họ rất nhanh liền một tiếng găm lên cắt ngang.

- Đủ rồi, các người có thôi hay không!

Trình Danh Chấn dùng sức vỗ mạnh xuống bàn, lớn tiếng quở trách.

Hắn xưa nay rất ít phát hỏa, ngẫu nhiên bùng nổ một lần, thật đúng là khiến mọi người hoảng sợ.

- Cửu đường gia làm sao vậy?

Đám người Đoàn Thanh nhìn chăm chú, không muốn làm Hoàng đế, cũng không đáng đập bàn nha. Nói như thế nào đoàn người đều là có lòng tốt, cũng không phải buộc hắn ngày mai sẽ nhất định phải đăng cơ, hắn cần gì phải giận giữ với mọi người chứ?

- Tâm ý của chư vị huynh đệ, Trình mỗ xin nhận!

Trình Danh Chấn chấp tay với mọi người, dùng thái độ rất nghiêm túc thái độ nhấn mạnh:

- Trình mỗ năm đó sở dĩ tạo phản, chính là vì mạng sống. Các vị huynh đệ có trước có sau gia nhập, thời gian bất đồng, nhưng nguyên nhân chỉ sợ

cũng không khác gì Trình mỗ! Gần như là đều vì mạng sống! Chúng ta bị bức đến mức sống không nổi nữa, chúng ta không thể không tìm một đường khác để đi! Nhưng, chúng ta là sống, cũng không hề dễ chịu chút nào. Uống chén rượu lớn, ăn miếng thịt to, muốn nữ nhân có nữ nhân, muốn tài bảo có tài bảo. Nhưng thân thích bằng hữu của chúng ta năm đó đâu hết rồi, có mấy người sống sót hả? Có người hoặc là bị quan phủ giết, hoặc là bị chúng ta giết. Sau này ngay cả một mộ phần cũng không có, thi thể liền còn đang vương vãi bên đường!

- Chúng ta hận triều đình, hận đám quan lại đấy, bọn họ khiến chúng ta sống không nổi. Vì thế chúng ta phản rồi, giết cầu quan, hỏa thiêu nha môn. Nhưng chúng ta có làm nên gì đâu cơ chứ? Giết càng nhiều người, khiến càng nhiều người sống không nổi. Sau đó khiến những người sống không nổi đó cùng chúng ta đi giết người, đi cướp đoạt, đi đốt nhà, còn giết nhiều người hơn so với cầu quan đấy, mà còn không nói đạo lý hơn so với cầu quan! Chúng ta đang làm gì đó? Chúng ta ngoại trừ giết người phóng hỏa ra, có từng làm điều gì tốt đẹp không? Bình Ân, Minh Thủy còn có Quán Đào, trước khi bị đánh giặc có bộ dạng gì, hiện tại lại là cái dạng gì nữa trời? Mọi người đều thấy được, mà còn thấy rõ ràng hơn cả ta nữa đấy! Mọi người hãy tự ngẫm lại, trong lòng cảm thấy đành sao? Đánh tới đánh lui, đánh cho cỏ hoang cao tới thắt lưng, làm cho thành thị đang êm trở thành bộ xương khô đồng? Bên trong đều chôn hàng xóm láng giềng của người, bằng hữu thân thích của ta! Chúng ta sống, sống ở trên thi thể của bọn họ, giống quỷ, giống Sói sống trên đó. Cho nên chúng ta làm người cũng giống như Sói, ai cũng không hề tin tưởng ai. Có lợi ích, mọi người kết bạn, khi không còn lợi ích, thì vụng trộm lén lút, bất cứ thời khắc nào cũng có thể cắn nhau một cái.

- Cuộc sống này với ta không đến ba năm. Nhưng cả đời này của ta đều thấy thế là quá đủ rồi! Ta không muốn tiếp sống như thế nữa, ta hy vọng mình có thể sống tốt, ban ngày có thể yên tâm, buổi tối ngủ cũng không cần gối lên đao. Ta hy vọng con trai của ta ngoại trừ giết người ra, còn có thể

làm những việc khác nữa. Ta hy vọng các người, cũng đều còn sống, bình an sống đến khi loạn thế chấm dứt!

Hắn phát hiện mình nói rất hỗn loạn, cũng không biết mọi người rốt cuộc có hiểu rõ ý của mình không. Nhưng bao tích tụ trong lòng hắn đã được trút ra hết rồi.

- Nói như vậy, cũng không phải nói chúng ta sợ chết. Chúng ta không sợ chết, chúng ta có thể chết trận. Nhưng chúng ta tốt nhất là bảo vệ vợ và con thơ của mình, bảo vệ mình nhà mà chết trận, mà không phải chết ở trong giấc mộng, không là chết bởi dã tâm của người nào đó.

- Ý tốt của mọi người, ta xin tạ ơn!

Hắn ôm quyền, lạy dài chấm đất.

- Ta hy vọng mọi người theo ta sóng vai mà chiến, nhưng ta không hy vọng mọi người vì ta mà chết! Ý tốt này, ta nhận không nổi, cũng không dám nhận. Ta không dám đạp lên xương trắng của hàng xóm láng giềng trên để đạt được thành tựu công danh của mình, bởi vì kế tiếp bị đạp ở lòng bàn chân đấy, có lẽ chính là người ta!

Tiếng nói vừa dứt, trong quân trường lập tức trở nên yên lặng. Mọi người giống như nằm mơ, mở bừng mắt, hơi giật mình mà nhìn về phía Cửu đương gia của mình. Mọi người phát hiện, một Trình Danh Chấn mà mình chưa bao giờ biết như vậy, xa lạ như thế, nhưng lại thân thiết như thế. Tuổi của hắn gần như nhỏ hơn so với mỗi người đang ngồi ở đây, nhưng ánh mắt của hắn lại thâm thúy hơn so với tất cả mọi người. Lời của hắn, thật ra mọi người nghe chỉ hiểu một phần nhỏ rất nhỏ, nhưng trong một bộ phận nhỏ ở giữa mọi người cũng cảm nhận được ý nghĩa sâu sắc trong lời nói đó. Giáo đầu không muốn mọi người chết, không muốn để mọi người vì hắn mà chết. Giáo đầu hy vọng tất cả còn sống, mỗi người đều phải sống và sống thật tốt.

Sau khi đến đây, giữa bọn họ từng có quá rất nhiều chuyện bất đồng. Từng có cãi vã, từng có oán giận, nhưng không một ai lựa chọn rời bỏ mọi người. Ở trong loạn thế, đại đa số trong bọn họ đều chết ở trong chiến trận, những người còn sống sót đấy, lại thủy chung nhớ rõ lời hứa năm đó, bảo hộ huynh đệ của mình, bảo hộ vợ con của nhau, bảo vệ chút thiện lương cuối cùng thuộc nhân loại.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lô (22)

N

ửa đêm, rớt cuộc thám báo ở bên kia bờ sông đã mang tin tức về. Trương Kim Xưng đã dẫn dắt đại đội nhân mã thẳng hướng Bình Ân, Thất đương gia Đỗ Quyên dường như cũng có phát hiện, trước tiên đóng cửa tứ môn, đem mọi người gia quyến và dân chúng đều rút lui vào bên trong thành.

- Bao nhiêu người? Xuất động rồi hay sao?

Đoàn Thanh gấp đến độ bật lên, vọt tới trạm canh gác đưa mắt nhìn Lăng Vân Khánh, truy hỏi.

- Đại, đại khái trên dưới ba vạn năm ngàn người. Toàn bộ, tất cả đều là quân tinh nhuệ.

Lăng Vân Khánh vừa thở gấp vừa đáp lại.

Đáp án đơn giản như vậy sao có thể khiến mọi người lòng nóng như lửa đốt vừa lòng. Không đợi Trình Danh Chấn lên tiếng, Đoàn Thanh tính tình nóng nảy đã tóm lấy cổ áo của Lăng Vân Khánh, lớn tiếng quát:

- Làm sao có thể! Ông ta điên rồi. Những người khác đâu, các người không phải là đi hai mươi mấy người sao?

- Chưa, chưa, không trở về!

Lăng Vân Khánh lão đảo, uể oải bổ sung. Liên tục hai ngày không nghỉ ngơi, lại bơi qua bơi lại sông Minh Thủy, gã đã mệt rã rời rồi, chỉ hơi không để ý sẽ ngã thành một đồng xương cốt nát như phấn.

- Bị, bị phát hiện rồi, ta đành phải chạy trước...

- Cho hăn bát canh thịt, thả vào bên nhiều muối một chút!

Không đợi Đoàn Thanh tiếp tục truy hủi, Trình Danh Chấn đứng lúc xông lên trước, ra lệnh.

Giờ phút này Đoàn Thanh cũng cảm giác được sắc mặt Lăng Vân Khánh rất kém, vội vàng tiến lên chặn ngang ôm chặt lấy đối phương.

- Đều thất thần làm gì, mau mang sập đến!

Y trờng trờng mắt la to, lửa giận đầy ngập từ trong đôi mắt phun ra.

Các tướng sĩ luống cuống tay chân chuyển đến một chiếc giường Hồ, lại tìm tằm thảm da dê dày trải lên, để Lăng Vân Khánh nằm lên đó. Đội trưởng Trạm canh gác thăm dò Lăng Vân Khánh thở dốc một lát, gắng gượng ngồi lên.

- Xin lỗi. Thuộc hạ, thuộc hạ vô năng!

- Người đã tận lực rồi!

Trình Danh Chấn cười giữ vai của gã, ra hiệu gã không cần đứng dậy.

- Năm nói đi, uống canh thịt xong lập tức khá ngay

- Thuộc, thuộc hạ lén đến ngoài thành Minh Thủy bắt vài người để hỏi đấy.

Lăng Vân Khánh cười cười, dường như bị canh thịt khơi gợi lên thèm muốn, nước miếng chậm rãi theo khóe miệng trôi xuống, chính gã lại không chút nào cảm thấy, vừa thở dốc, vừa tiếp tục bẩm báo.

- Nhân số hăn là chuẩn xác. Thuộc hạ đã phân tán bọn họ ra hỏi, đáp án đều giống nhau!

Đây là nhóm thám báo nhóm khi huấn luyện, Trình Danh Chấn dựa theo yêu cầu đối với thám báo phủ binh Đại Tùy, truyền thụ cho bọn họ kỹ xảo cơ bản. Cho nên Lăng Vân Khánh báo cáo xong, trên mặt mặt mỗi mớ hồ lộ ra vài phần tự đắc.

- Thời gian xuất phát, đại...đại khái là giờ Mùi hôm nay, Trương Kim Xương tự mình dẫn đội, Hách Ngũ gia và Tôn Lục gia phụng mệnh đi tiếp nhận Thanh Chương, và...và không phải đi cùng một đường với Đại đương gia!

Nói chuyện, càng nhiều nữa nước miếng theo khoe miệng của gã chảy xuống, trong đó còn mang theo từng tơ máu đỏ sẫm. Các tướng vừa đau vừa vội, muốn Lăng Vân Khánh nghỉ ngơi một lát rồi hẵng tiếp tục báo cáo tỉ mỉ tình huống, nhưng lại sợ dừng lại rồi, gã sẽ không chống đỡ được nữa, đành phải cố nén bi phần trong lòng, lặng yên vây quanh ở giường Hồ nghe gã tiếp tục nói tin tức đã dùng tính mạng đổi trở về.

- Thủ, thủ thành Minh Thủy chính là Trương Bưu. Nhân số đại khái ở ba nghìn đến năm nghìn, dường như đã được biết tin tức chúng ta đã trở về, hẳn phòng... phòng rất cẩn thận. Các huynh đệ vừa mới đến chưa được nửa nén hương, đã bị hẳn phát hiện, từ ngoài thành vẫn đuổi giết đến bờ sông, thuộc hạ vô năng, đành phải nhảy xuống sông bơi về trước, các huynh đệ còn lại...

Huynh đệ còn lại, phỏng chừng mười phần không về được. Quy củ làm thám báo là, thà rằng vứt bỏ đồng bạn, cũng phải đứng lúc đuổi về báo cáo tình hình với chủ tướng. Điểm này, Lăng Vân Khánh học phải vô cùng giỏi. Nhìn nhìn thần sắc bội phục của mọi người, gã lại cười đắc ý, không cần thận lại lộ ra miệng đầy màu đỏ tươi.

Bọn thị vệ bưng tới canh thịt, Trình Danh Chấn tự tay tiếp nhận, chậm rãi nâng đến bên giường Hồ.

- Người trước tiên nghỉ ngơi một chút, húp miếng canh. Húp miếng canh xong rồi nói sau.

- Giáo đầu!

Lăng Vân Khánh quay đầu đi, ánh mắt nhìn mắt Trình Danh Chấn.

- Người nói, ta, ta làm rất đúng đúng không!

- Người làm rất tốt, vô cùng tốt!

Không thể cự tuyệt sự chờ mong trong mắt đối phương, Trình Danh Chấn gật gật đầu, cười gượng trả lời.

Lăng Vân Khánh nghe được khen, lập tức vui sướng giống như một đứa trẻ.

- Quân lương của Trương Kim Xưng khả năng tồn tại ở Khúc gia trang gần Minh Thủy. Tin tức này chưa xác minh, thuộc hạ không biết có đúng hay không! Nếu, nếu giáo đầu có khả năng, hãy, hãy đi thả hỏa thiêu nó!

- Tối nay ta lập tức dẫn người đi thiêu, huynh đệ người yên tâm, một hạt gạo cũng không để lại cho họ Trương!

Đoàn Thanh lau mũi, mắt đỏ ngầu cam đoan.

- Huynh đệ, người uống trước chén canh đi. Giáo đầu đang cầm cho người kia!

Lăng Vân Khánh đã không có sức để lắc đầu, lại dùng ánh mắt biểu thị sự cự tuyệt.

- Ta, ta, ta...

Khóe miệng của hắn chảy xuống càng nhiều máu và càng nhiều nước, làm cho thảm da dê đỏ sẫm một mảnh.

- Ta...

Dùng hết khí lực cuối cùng, gã bắt lấy tay Đoàn Thanh.

- Ta, vợ ta đang mang bầu, năm nay sẽ sinh cho ta một đứa con trai...

- Huynh đệ người yên tâm, con của người chính là con của ta!

Đoàn Thanh hồi hận quá rồi, vội vàng thề. Y hận tại sao mình dần như vậy, không thấy được Lăng Vân Khánh đã mệt mỏi dầu hết đèn tắt. Y hồi hận mình không sớm ôm lấy đối phương một chút, để đối phương nghỉ một lát. Nghỉ một lát, có lẽ đối phương sẽ không mệt chết đi.

- Giáo đầu!

Lăng Vân Khánh đưa mắt nhìn sang Trình Danh Chấn, dường như đang mong đợi sự hứa hẹn nào đó. Gã dường như không tin bất luận người nào ngoại trừ Trình Danh Chấn ra, ánh mắt trông mong, tan rã mà nóng bỏng. Trình Danh Chấn bị ánh mắt nóng bỏng này làm đau lòng, cúi người tới, thấp giọng đáp ứng.

- Trương Kim Xương khẳng định vào không được thành Bình Ân, người yên tâm, của người...

Không đợi hẳn nói xong, đầu của Lăng Vân Khánh đầu đã vẹo sang một bên. Máu loãng không bị khống chế từ khóe miệng của gã chảy xuống như suối, nhưng thần sắc của gã hết sức thản nhiên đấy, dường như đã thỏa mãn tất cả tâm nguyện.

- Trương Kim Xương...

Trong quân trường vang lên những tiếng rít gào tức giận rít. Một mặt là vì đau xót mất đi đồng bạn, về phương diện khác còn lại là phần nộ cho sự điên cuồng của Trương Kim Xương. Dẫn dắt hơn ba vạn năm ngàn quân tinh

nhuệ đi tấn công người một nhà đóng ở Bình Ân, ở lại Minh Thủy còn có gần năm nghìn quân tinh nhuệ. Đây cũng chính là nói, ông ta vì đối phó Cẩm tự doanh, đã đưa toàn bộ binh lính có thể chiến từ trong đầm Cự Lộc đi ra. Thủ lại trong đầm là Nhị Đường gia Tiết Tụng, tất cả đều là chút già yếu phụ nữ và trẻ em. Quan phủ chỉ cần nhận được tin tức, hơi làm bố trí, liền có thể hoàn toàn đánh hạ được căn cơ đầm Cự Lộc.

- Đánh như thế nào?

Sau khi những tiếng gào thét giận giữ đã bình ổn, Đoàn Thanh mắt đỏ ngầu quay sang đặt câu hỏi với Trình Danh Chấn.

- Giáo đầu, ngài nói đánh như thế nào đi, chúng ta liều mạng với người!

Vương Phi cũng hận đến hai mắt bốc hỏa, ghen ngào hỏi.

Giờ phút này trên mặt các tướng lĩnh cũng không khác gì hai người lắm, đều là bi phần không hiểu. Nếu như nói trước đó trong lòng mọi người trong lòng còn có một tia kính sợ đối với Trương Kim Xưng thì giờ phút này, tất cả tình nghĩa ngày xưa đã toàn bộ bị thù hận thay thế. Gia quyến của mọi người phần lớn đều an trí ở trong huyện Bình Ân, nếu chẳng may thành bị phá, không có khả năng không bị thương tổn. Mà làm thương tổn gia tăng lên trên người bọn họ lại chính những đồng chí của bọn họ trước đây, và ngoại trừ ghen tị ra thì không có bất kỳ lý do gì khác!

Trình Danh Chấn dùng tính mạng của nhóm thám báo đổi tin tức trở về lúc này tay vịn bàn, trầm ngâm không nói. Nói thực ra, tin tình báo quá ít, cũng quá hỗn độn, không đủ chế định một kế sách vòng tường phá địch kế sách. Nhưng hẳn chỉ có thể lấy được bao nhiêu đó thôi, và cũng chỉ có mấy canh giờ để có thể chuẩn bị thời gian. Sau khi nhóm thám báo bị phát giác, chắc chắn Trương Kim Xưng ngay sáng mai sẽ nhận được tin tức nhuệ sĩ Cẩm tự doanh đã quay về. Với tính cách của Trương Kim Xưng, khẳng định ông ta không muốn chính diện giao chiến với Cẩm tự doanh mà là liều lĩnh tấn

công mạnh Bình Ân, ý đồ bắt lấy Đỗ Quyên và gia quyến mọi người để mọi đoàn người bó tay chịu trói.

- Giáo đầu, chúng ta cùng lão tặc liều mạng đi!

- Đúng, dù là chết, cũng muốn khiến lão tặc đi theo chúng ta đi gặp Diêm vương gia!

Thấy Trình Danh Chấn thủy chung không nói lời nào, mọi người càng cảm thấy tuyệt vọng. Trương Kim Xưng là ai? Ông ta là kẻ thích ăn sống tim gan người sống. Trước khi Trình Danh Chấn chưa vào đầm Cự Lộc, Trương Gia Quân mỗi phá một thành, ít lưu lại bất luận vật gì còn sống. Không ai có thể nhẫn tâm nhìn cha mẹ vợ con của mình bị giết trước mắt mình, bọn họ tình nguyện trước khi ngã xuống, cũng phải bảo vệ sự tôn nghiêm cuối cùng của một nam nhân.

Ngay tại bầu không khí áp lực đến gần như sắp cháy bùng lên, Trình Danh Chấn rốt cục mở miệng.

- Tối nay chúng ta qua sông!

Dùng ánh mắt quét mọi người mượn, hăn thông thả mà kiên định nói.

- Vương Phi, người mang năm trăm người đi Khúc gia trang. Đoàn Thanh, người mang hai ngàn người, ngăn Trương Bưu ở trong thành Minh Thủy!

- Vâng!

Cũng không quản dựa vào ít người như vậy là có thể hoàn thành nhiệm vụ hay không, Vương Phi và Hàn Cát Sinh bước nhanh đến phía trước, giơ tay tiếp nhận lệnh tiến.

- Vậy còn giáo đầu người, bên cạnh người có thể chỉ còn lại một ngàn năm trăm người?

Hàn Cát Sinh tương đối lão thành, nhú mày, thấp giọng nhắc nhở.

- Mọi người cứ nghe theo sự an bài của ta. Bốn ngàn người, đối phó với bốn vạn người của Trương Đại Đường Gia tứ cũng đủ!

Trình Danh Chấn gật gù đầu, trong nụ cười tràn đầy tự tin.

- Trương Bưu nhậ được tin tức chúng ta đã giết trở về, khẳng định trước tiên sẽ phái người báo cho Trương Đại Đường Gia biết. Hãn và Trương Hồ vì vội vàng tranh giành vị trí Thiếu đường gia, sợ xảy ra chuyện không may sẽ bị đối phương đoạt lấy, cho nên ai cũng không dám tự tiện làm quyết định.

- Mạt tướng đi điểm binh!

Nghe Trình Danh Chấn phân tích, lòng tin của Vương Phi tăng lên nhiều, nhắc chân đi ra ngoài trường vải.

- Chậm đã!

Trình Danh Chấn lập tức gọi gã lại, sau đó thấp giọng dặn dò.

- Thiêu đốt lương thực thật đáng tiếc, người không cần thật sự đánh vào Khúc gia trang, chỉ cần...

Dặn dò xong Vương Phi rồi, hãn lại chuyển sang Đoàn Thanh.

- Trương Bưu sợ chịu trách nhiệm, cho nên khẳng định không dám ra thành đã chiến cùng người. Người cũng không cần phải toàn lực công thành, chỉ cần ở ngoài thành...

Ánh mắt của Đoàn Thanh chợt lóe lên, tựa như trong đêm tối nổi lên một chiếc đèn lồng.

- Mặt tướng hiểu được, giáo đầu cứ việc yên tâm. Thành Minh Thủy vẫn là ta đang quản, khẳng định quen thuộc địa hình hơn họ Trương kia.

- Các người chỉ có thể mang bộ binh, toàn bộ kỵ binh toàn để lại cho ta!

Trình Danh Chấn lại nhấn mạnh một câu, sau đó phất tay mệnh lệnh hai người Đoàn Thanh và Vương Phi xuất phát.

Không đợi hai người đi ra cửa trường, hắn lại rút ra lệnh tiễn thứ ba, thấp giọng chỉ bảo.

- Cảnh lão Tứ, người thay Lãng đội trưởng chưởng quản những thám báo còn lại, mang theo kèn, mỗi hai dặm an bài một đám người, từ Khúc gia trang đến dưới thành Bình Ân. Nghe mệnh lệnh của ta làm việc! Nói cho mọi người, đừng làm mất thể diện của Lãng đội trưởng!

- Vâng!

Người được gọi là Cảnh Lão Tứ kích động, máu dồn lên da mặt, giẫm chân tại chỗ tiến lên, lớn tiếng đáp lại.

- Tiêu Cường, người mang năm trăm bộ tốt, đến quan đạo gần phía bắc Khúc gia trang, chờ quân lệnh của ta. Sau khi nghe được tiếng kèn....

- Vâng!

Tướng lĩnh được gọi là Tiêu Cường cũng bước nhanh đến phía trước, tiếp nhận quân lệnh, chạy chậm ra khỏi trường trung quân.

Tính toán, bên người Trình Danh Chấn chỉ còn lại có một ngàn sĩ tốt. Hắn lại không chút để ý, gật đầu gọi Hàn Cát Sinh, thấp giọng ra lệnh.

- Ta phân cho người năm trăm người, tối nay xuất phát, vây quanh Bình Ân và Thanh Chương, bám trụ Ngũ đường gia và Lục đường gia cho ta, bất kể

dưới thành Bình Ân phát sinh chuyện gì, đều để bọn họ gấp trở về. Cụ thể biện pháp giống với bọn họ, trong đất hoa màu vừa mới thu xong...

Hàn Cát Sinh thật thà chất phác cười cười, vô cùng tin tưởng nhận lấy quân lệnh.

Đều sắp xếp xong xuôi. Trình Danh Chấn nhìn thoáng qua quân trưởng đã trống một nửa, cười lắc đầu. Mình vẫn trốn tránh ngày này, nhưng ngày này lại vẫn phải tới. Nếu như đã không thể thối lui, hắn đành phải chủ động nghênh đón. Bất kể trong vận mệnh tối tăm kia rốt cuộc viết cái gì!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (23)

L

ấy năm trăm kỵ binh nhẹ đi khiêu chiến ba vạn năm ngàn đại quân, hành động lớn mật như thế chỉ có kẻ điên mới có thể làm được. Nhưng nhóm kỵ binh Minh Châu Quân lại không người nào cảm thấy Trình Danh Chấn là chuẩn bị mang đoàn người đi chịu chết, bọn họ không chút do dự tiếp nhận mệnh lệnh này, thậm chí vì được lựa chọn tham chiến mà cảm thấy một chút kiêu ngạo và một chút vinh hạnh.

Bọn họ tin tưởng Giáo đầu của mình .

Bọn họ tin tưởng Trình Danh Chấn, bởi vì mùa hè ba năm trước đây, Trình Danh Chấn đã từng lấy ngàn hương dũng ngăn được hơn mười vạn đại quân Trương Kim Xung. Bọn họ tin tưởng Trình Danh Chấn, cũng bởi vì ban đêm ngày hôm qua, Trình Danh Chấn đã nói với đoàn người, hăn hy vọng đoàn người đều sống tốt không muốn người nào đó chết ở trong giấc mộng, không muốn vì dã tâm của người nào đó mà hy sinh tính mạng của bản thân. Người nào đó này, đương nhiên cũng bao gồm cả bản thân Trình Danh Chấn. Nếu hăn không hy vọng đoàn người vô duyên vô cớ đi chịu chết, tự nhiên cũng sẽ không dẫn đoàn người đi vào tuyệt lộ.

Bọn họ suốt đêm vượt qua Minh Thủy, dọc theo quan đạo chậm rãi di chuyển về hướng huyện Bình Ân. Bọn họ không dám đi quá nhanh, bởi vì người và ngựa đều cần có thời gian để khôi phục thể lực. Chiến thuật chỉ huy cần kỹ xảo, nhưng máu thịt khi va chạm thì lại không. Nhiều một phần khí lực, nhiều một phần tốc độ, thì chém được nhiều tướng địch chết còn mình thì sống sót năm chắc.

Hành quân hiên ngang như vậy, đương nhiên rất dễ dàng bị thám báo địch nhân phát hiện. Trên thực tế, từ sau nửa đêm vượt qua sông, xung quanh đội ngũ ở ngoài hai dặm lục tục xuất hiện một ít bóng đen làm người ta chán ghét, giống ruồi bọ giống nhau bay tới, sau đó lại giống như ruồi bọ ong ong về phía phương xa. Thình thoảng còn dùng kèn phát ra từng tiếng báo động, truyền tin tức Địch tập kích tiếp sức hướng xa hơn.

Tất cả thám báo Trương Gia Quân đều là do Trình Danh Chấn tại đầm Cự Lộc huấn luyện ra đây, cho nên tin tức trong tiếng kèn này gần như không có bí mật đáng nói đối với hãn cả. Nhưng hãn cũng không muốn ngăn cản nhóm thám báo đem tin tức mình đã gấp trở về phát đưa ra ngoài, thậm chí trong ánh mắt và những lời bình cũng không xoi mói đối với hành vi của các đồng đội trước đây có phù hợp với yêu cầu của một thám báo hay không. Chủ tướng tâm tính thoải mái, tâm tính khẩn trương của các huynh đệ cũng chậm chậm thả lỏng. Có người rõ ràng xé cổ họng, hướng về phía thám báo nhóm này hét lên:

- Các ông nội đã trở lại rồi, chạy nhanh đi thông tri Đại đương gia chuẩn bị tốt đồ ăn!

- Chạy nhanh mà đi thông tri cho thằng cháu nội kia trước khi các ông nội đến đi. Thừa dịp ông nội không ở nhà đi ức hiếp vợ con của các ông đây, bọn người có còn là nam nhân không.

Ban đêm rất yên tĩnh, tiếng mắng theo gió đêm truyền đi rất xa. Từng chữ chất vấn rơi vào tai nhóm thám báo, nhưng không một ai dám cãi lại, cũng không có mặt mũi nào cãi lại. Chỉ có điều song phương đều không khơi mào xung đột, chỉ tận hết khả năng hoàn thành nhiệm vụ thủ trưởng của mình giao. Người khác tâm địa còn thiện lương, hoặc là xuất phát từ áy náy, khi phát hiện đội ngũ trên quan đạo nhiều lắm cũng không vượt quá ngàn người, và tiếp sau không có gì tiếp ứng, bọn họ ra sức mà thổi kèn báo tin càng vang.

Ô, ô ô ô ô, ô ô, ô ô ô ô ô ô ô ô... Tiếng kèn từng tiếng dài ngắn hướng về phía nam, e sợ cho đồng bạn xa xa hô ứng truyền sai tin tức, cũng e sợ cho đám người Trình Danh Chấn không ý thức được thực lực bản thân.

Ô, ô ô ô ô, ô ô, ô ô ô ô ô ô ô ô... Bảy trăm đến một ngàn, tất cả đều là kỵ binh, không quân đội tiếp sau...

Ô, ô ô ô ô, ô ô, ô ô ô ô ô ô ô ô... Nhân số không cao hơn một ngàn, sĩ khí rất tràn đầy, Trình Giáo đầu tự mình dẫn đội...

Ô, ô ô ô ô, ô ô, ô ô ô ô ô ô ô ô... Đi rất thông thả, dự tính buổi sáng giờ Thìn có thể đến dưới thành Bình Ân ..

Ô, ô ô ô ô, ô ô, ô ô ô ô ô ô ô ô... Từ sau nửa đêm thẳng đến hừng đông, tiếng kèn một khắc không gián đoạn. Người hành quân không ngủ, Trương Đại Đường Gia ngoài thành Bình Ân cũng bị làm cho một đêm không ngủ được.

Lão là chiều hôm qua dẫn dắt đại đội nhân mã đến Bình Ân. Vốn tưởng rằng dựa vào giao tình ngày xưa và thực lực đối lập trong tay, có thể thuyết phục hoặc là dọa phục được Thất đương gia Đỗ Quyên, làm cho đối phương ngoan ngoãn mở cửa thành ra bó tay chịu trói. Lại không dự đoán được Ngọc Diện La Sát tuy rằng gả cho người ta, nhưng uy phong không chút nào suy giảm. Đầu tiên là đứng đầu thành, lấy một câu “Nam nhân ta không ở nhà, các vị thúc bá huynh đệ nếu như có chuyện tìm hản, mời qua mấy ngày lại đến”, các trưởng bối và đồng liêu ngày xưa bị mắng một trận đều xấu hổ đến không còn mặt mũi. Sau đó lại là một mũi tên bắn lén bắn chết vật cưỡi của Trương Hồ, khiến vài kẻ đánh bạo ý đồ xin đi giết giặc công thành lại toàn bộ rút cổ trở về.

Trương Kim Xương vừa xấu hổ vừa tức giận. Xấu hổ là dưới trướng nhiều đồ tử đồ tôn như vậy, kỹ thuật bắn lại không bằng một nữ nhân. Tức giận là mình lần này tiến đến rõ ràng chiếm mười phần đạo lý, lại bị đối phương

cần quấy đoạt tiên cơ. Mình là Đại đương gia đầm Cự Lộc, ba huyện Bình Ân là địa bàn dưới sự cai quản của đầm Cự Lộc, tại sao mình không thể đến đây? Hơn nữa là Trình Danh Chấn hấn vong ân phụ nghĩa trước, mà mình là không thể nhìn được nữa mới ra hạ sách này, làm sao lại biến thành “Thừa dịp nam nhân người ta không ở đây lại tới cửa để ỨC HIẾP” rồi hả?

Nhưng lão lại không nói rõ được, mình rốt cuộc là vì sao khi Trình Danh Chấn ở nhà, lại không trực tiếp tuyên bố tội danh của hắn, sau đó xua quân bình định. Là vì bảo hộ thể diện thân là Đại đương gia của mình? Hay là ở sâu trong lòng lão có chút sợ người thiếu niên này đã từng lấy ngàn xã dừng vững vàng ngăn chặn hơn mười vạn liên quân của mình?

Trận chiến năm đó tại Quán Đào, đã để lại ấn tượng quá sâu cho Trương Kim Xưng. Lão thậm chí không dám nghĩ, nếu như không có đám người Lâm Huyện lệnh chặt chẽ phối hợp, lão năm đó có thể chiếm được bất luận lợi ích gì dưới thành Quán Đào không. Điều này làm cho lão vừa quý lại sợ đối với người thiếu niên này, quý là tài hoa, hy vọng người này có thể thành Trương Lương Hàn Tín làm việc cho mình. Lại sợ là vì thiếu niên này rất cứng rắn, một ngày nào không cam lòng ngủ đông dưới trướng mình. Cho nên, hơn hai năm qua, lão không ngừng thể hiện thiện ý mà lôi kéo Trình Danh Chấn, lại không ngừng mà cẩn thận phòng bị. Đồng thời coi hắn là thanh đao trong tay mình, để hắn đi giết người đánh giặc cho mình. Về phương diện khác, lão lại hận không thể ngay lập tức bị hủy diệt hắn, để tránh ngày nào đó không khống chế được, lập tức bị người này gây thương tích.

Mà vô duyên vô cớ tự chém cánh tay mình, lại sẽ khiến lòng các huynh đệ rét lạnh, cũng sẽ trở thành trò cười cho giang hồ đồng đạo. Trương Kim Xưng không phải mẫn phu, không muốn vì một người mà thiệt hại lớn. Càng không muốn bởi vì xử trí một người như Trình Danh Chấn mà đoạn tuyệt con đường thu hút anh hùng thiên hạ. Sau nhiều lần đắn đo, lão thậm

chí mở rộng lòng, chỉ cần Trình Danh Chấn không phạm gì cả, lão sẽ hết lòng tha thứ cho hắn, không đối chọi nghi kỵ hắn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (24)

C

ho nên, khi lão phát hiện Trình Danh Chấn dựng cờ hiệu thay mình đòi nợ, trên thực tế là chạy đến Bình Ân tránh né mũi nhọn của mình, chẳng những lão không phần nộ, ngược lại trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm. Như vậy cũng tốt, tạo khoảng cách một chút, ai cũng sẽ không phiền lòng. Chỉ cần hẩn còn dưới trướng đầm Cự Lộc, có thể mang đến ích lợi thay đầm Cự Lộc.

Trên thực tế, Trình Danh Chấn ở Bình Ân làm dễ dàng làm việc thuận lợi, cũng đích xác đã mang đến ích lợi khó có thể tưởng tượng cho đầm Cự Lộc, quận huyện chung quanh bị dọa liên tiếp đến tiến cống không nói, đầm Cự Lộc cũng bởi vì có một đạo cách ly lá chắn bên ngoài mà an toàn hơn. Quan quân muốn tiến đến tiêu diệt, trước tiên phải diệt Cấm tự doanh của vợ chồng Trình Danh Chấn, sau đó mới có thể uy hiếp được đầm Cự Lộc. Mà trước khi bọn họ đem đánh bại vợ chồng Trình Danh Chấn, đầm Cự Lộc vẫn có nguyên vẹn thời gian để làm mọi hành động chuẩn bị nghênh chiến.

Nhưng sự thật và hy vọng lại vĩnh viễn đi ngược lại. Trình Danh Chấn không có hành động phản bội rõ ràng, cũng không cấu kết với quan phủ, bán đứng đầm Cự Lộc. Nhưng hẩn ở trong mắt Trương Kim Xương lại phạm vào tội không thể tha thứ lỗi, vĩnh viễn không thể tha thứ.

Nhưng mà sự kiện kia, Trương Kim Xương lại không thể xác định Trình Danh Chấn thật sự đã làm. Trong tay lão có rất nhiều rất nhiều chứng cứ, nhưng không một chứng cứ nào là trực tiếp. Điều này làm cho lão đã thuyết phục các ông bạn già khác cùng mình áp dụng một hành động hết sức khó khăn. Hách Lão Dao và Tôn Đà Tử đến cuối cùng tuy rằng miễn cưỡng đáp ứng rồi, nhưng lại không muốn xung đột chính diện với Trình Danh Chấn

và Đỗ Quyên. Tiết lão nhị tuy rằng trước sau như một đứng ở bên lão, nhưng trước khi chia tay trong ánh mắt lại tràn đầy nghi ngờ và bất an.

Cân nhắc tiếp một đêm, thẳng đến khi phương Đông sáng rõ, Trương Kim Xương cũng không hiểu mình sở dĩ vội vã thu thập Trình Danh Chấn, rốt cuộc là không thể dễ dàng tha thứ tội khác hay là vì không cách nào nhìn uy vọng của hắn càng lúc càng lên cao, thậm chí dần dần sẽ vượt qua đầu mình. Điều duy nhất lão hiểu là, sở dĩ Trình Danh Chấn không nhanh không chậm dọc theo quan đạo tới Bình Âm, chính là vì không nỡ làm cho mình và hơn ba vạn huynh đệ dưới trướng này ngủ quên trên hiện thực. Khi đội binh đã mỏi mệt không đánh được nữa, đến lúc này ranh con giáo hoạt và cộp mẹ trong thành kia liền tìm cơ hội chạy trốn. Điều này làm cho trong lòng của lão hận Trình Danh Chấn, căm hận đến mức hàm răng đều ngứa ngứa. Lão quyết định, mình tuyệt đối không mắc mưu. Tình nguyện đuổi tới chân trời đi, cũng không để gian kế vợ chồng ranh con kia thực hiện được.

Đang vào lúc mơ hồ, bên ngoài truyền đến một trận ồn ào chói tai. Trương Kim Xương từ trên giường nhảy dựng lên, chân trần nằm lên hoành đao, gầm lên:

- Làm sao vậy? Ai ở bên ngoài?

Âm thanh la hét ầm ĩ lập tức nhỏ xuống, mấy tức sau khi, Thiếu đường gia Trương Hồ cười nhỉnh đi đến,

- Khởi bẩm phụ vương, bên ngoài không có chuyện gì. Vài tên không có mắt tiến đến hỏi bao lâu bắt đầu công thành, bị nhị thần đuổi đi rồi!

- Ừ!

Trương Kim Xương cau mày, thân thể từng đợt suy nhược, mỏi mệt và bức bối tựa như rắn độc quấn lấy lão, khiến trước mắt lão trở nên mơ hồ.

- Người nói với bọn họ như nào?

Vì giữ gìn hình tượng Vương gia, lão gắng gượng tinh thần hỏi.

- Tình huống các huynh đệ như thế nào?

- Tốt ạ!

Trương Hồ cũng một đêm không ngủ, trên đầu bù xù hai mắt quầng thâm.

- Nhi thần vừa mới dẫn người tuần tra, cảm xúc các huynh đệ đều rất ổn định. Mọi người ước gì lập tức công vào thành, chém tên vong ân phụ nghĩa thành trăm ngàn mảnh. Nhưng nhi thần nghĩ, quân coi giữ trong thành không đáng để lo nghĩ, mấu chốt uy hiếp còn tại bên ngoài...

Điểm này, thật ra gã muốn cùng đi với Trương Kim Xưng, Đỗ Quyên võ nghệ đích xác rất cao cường, nhưng cả người là sắt cũng không sợ được mấy cái đinh. Trình Danh Chấn đã không giống với lúc trước nữa, người này giao hoạt như một rắn độc. Tuy rằng bên cạnh hắn chỉ dẫn theo năm trăm kỵ binh, nhưng ai có thể dự đoán được hắn đem giấu răng nọc ở địa phương nào rồi. Song phương thật sự đánh nhau, một chút nhân tố đột phát đều đủ để ảnh hưởng toàn bộ chiến cuộc.

- Thật ra nhi thần cũng không nói gì mấy. Chỉ bảo mọi người đi an bài trước. Đợi khi ngài nổi trống thẳng tướng, tự nhiên sẽ có quyết định.

Thấy Trương Kim Xưng chậm chạp không biểu lộ thái độ, Trương Hồ sợ vì sắp xếp của mình có sai sót, khẩn trương thử thăm dò bổ sung.

- Con làm rất đúng!

Trương Kim Xưng mệt mỏi cười cười, thấp giọng đáp lại. Đây là sự khác nhau giữa Trương Hồ và Trình Danh Chấn, gã chưa bao giờ tự chủ trương nghĩ đến phương án chính xác giống như Trình Danh Chấn. Và gã nghiền ngẫm hiểu được tâm tư của bề trên, không giống Trình Danh Chấn như vậy,

trong xương cốt luôn mang theo sự kiêu ngạo khó có thể che dấu. Nếu Trình Danh Chấn Tôn kính mình giống Trương Hồ, Trương Kim Xưng thậm chí từng hy vọng cũng nhận Trình Danh Chấn làm nghĩa tử. Lời này không thể không thầm ám chỉ với tên tiểu tặc ám đó, nhưng tiểu tặc lại thủy chung chưa hề đáp lại.

- Chúng ta nhân số nhiều gấp mấy lần nhân số tiểu tặc, không cần phải sợ hấn!

Được Trương Kim Xưng khẳng định, Trương Hồ vừa cười thêm vào một câu.

Câu cuối cùng này lúc này lại không thật cao minh. Trương Kim Xưng nghe vậy, sắc mặt lập tức lại chìm xuống đến.

- Ai sợ? Có người sợ sao? Hay là người chưa chiến đã sợ? Người của chúng ta gấp hấn năm sáu lần, một người một ngụm nước miếng cũng có thể dìm nó chết. Hơn nữa hấn mưu phản trước đây, các huynh đệ Cẩm tự doanh chưa chắc sẽ cùng một đường với hấn...

- Phụ vương giáo huấn rất phải. Phụ vương giáo huấn rất phải. Nhi thần sẽ không nói, hạ uy phong nhà mình!

Trong lòng Trương Hồ hối hận không ngừng, hận không thể cho mình hai miệng. Nói nhiều như vậy làm gì? Chẳng lẽ mọi người hôm nay còn có thể thua cuộc chiến này hay sao?

- Một đám phế vật vô dụng! Bối xưa nay thịt cá nuôi các người, lúc nên dùng các người, lại toàn bộ co rút phía sau bối!

Trương Kim Xưng đột nhiên thấy hết thảy quanh mình đều không vừa mắt, chửi ầm lên. Trương Hồ bị chửi đến đầu óc choáng váng, cũng không dám tranh luận, lại không dám rời khỏi, đành phải cười nghe. Cũng may cơn giận này đến nhanh, đi cũng nhanh. Ước chừng thời gian nửa nén hương về

sau, Trương Kim Xưng mắng đủ rồi, tinh thần đầu cũng khá hơn, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trườg mắt nhìn Trương Hồ vài lần, khoát tay, lớn tiếng ra mệnh lệnh.

- Cút xuống đi, thông tri tất cả huynh đệ, nhanh chóng dùng cơm, nghỉ ngơi thật nhanh. Sáng hôm nay, bố dẫn bọn hă đi bắt giữ phản nghịch!

- Vâng!

Trương Hồ ôm quyền, xám xịt cáo lui. Sau một lát, toàn bộ đội quân trong doanh trại đều náo nhiệt, tiếng người hô ngựa hý, tiếng binh khí mang theo va chạm, tiếng oán giận của đám lâu la, hỗn loạn khiến người ta rất phiền lòng.

Trong quân coi giữ, sớm có thám báo đem động tĩnh ngoài thành báo cho Đỗ Quyên. Ngồi ở địch trong lầu một đêm không ngủ Đỗ Quyên đầu tiên là ngâ ra một lúc, sau đó nhẹ nhàng mỉm cười.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lô (25)

T

rường Kim Xưng không chỉ huy công thành. Đại doanh ngoài thành lại hỗn loạn, kết hợp tiếng kèn bên ngoài đêm qua, Đỗ Quyên biết rằng, trượng phu của mình đã chạy về.

Chỉ cần trượng phu gấp trở về, trên đầu của mình đã có trời rồi. Về phần trước mắt có đánh thắng một trận không, không cần phải quá lo lắng nhiều. Ít nhất, hai người đã được cùng sống cùng chết với nhau. Bất kể trong đầm xảy ra chuyện biến cố gì, chung quy cũng không chia cắt được hai người.

Nói thực ra, ngay giây phút phát giác ý đồ không tốt đến đây của Trương Đại Đường Gia, Ngọc Diện La Sát Đỗ Quyên thật sự cảm thấy bầu trời trên đỉnh đầu đều sụp xuống. Nàng không thể tưởng tượng phụ thân rơi vào tay Trương Kim Xưng chính là kết cục gì, càng không thể tưởng tượng sau thành bị phá thì huyện Bình Ân sẽ gặp đại họa như thế nào. Nàng thậm chí không rõ tại sao Trương Đại Đường Gia phải điểm gần như toàn bộ binh mã trong đầm đến đây, cũng không biết như thế nào mới có thể ngăn cản tai họa bất ngờ này. Nhưng duy nhất nàng biết chính là, mình không thể dễ dàng giao huyện Bình Ân ra. Bởi vì mình từng hứa với trượng phu, khi hãn không ở đây, phải thay hãn bảo vệ tốt cái nhà này. Bảo vệ tốt nơi mà hai người cực cực khổ khổ non nửa năm, từ một mảnh đồng hoang tàn tạo dựng lên. Cho dù hiện tại nó cực kỳ đơn sơ, cũng là cơ nghiệp mà hai người cùng sáng lập, ai cũng không thể không có lý do mà cướp đi, bao gồm cả Đại đường gia Trương Kim Xưng, thậm chí bao gồm phụ thân của nàng Đỗ Ba Lạt.

Cũng may, ngày hôm qua Trương Kim Xưng chỉ thử tính tấn công một lần, rồi cho nhóm lâu la lui xuống. Hôm nay, Đỗ Quyên đã có thể cùng trượng

phu sóng vai mà chiến. Mặc kệ trượng phu rồi cuộc đã làm cái gì khiến Trương Kim Xung phát hỏa, cũng không quản trận chiến này rồi cuộc có bao nhiêu phần thắng.

- A tử, tử cũng đi xuống nghỉ một lát đi. Chiều theo tình hình này, chỉ sợ Cửu đương gia phải một thời gian ngắn mới có thể trở về!

Nữ thị vệ Hồng Hà nhìn đến thấy hai mắt Đỗ Quyên sáng lên, ở bên cạnh thấp giọng khuyên can.

- Không cần, ta phải ở chỗ này đợi!

Đỗ Quyên lắc đầu, quả quyết cự tuyệt ý tốt của cấp dưới .

- Ta chờ huynh ấy, chờ huynh ấy trở về!

E sợ cho người khác không hiểu, nàng thấp giọng nhấn mạnh.

- Người chuẩn bị tọa kỵ của ta, đeo đao của ta sau yên ngựa, chỉ cần bên ngoài khai chiến, ta liền dẫn người giết đi ra ngoài tiếp ứng!

- Vậy cũng phải ăn cơm, mới có khí lực chém giết a!

Thị vệ Hồng Lăng cười cười, thấp giọng khuyên bảo.

- A tử, người không cần phải lo lắng. Cửu đương gia của chúng ta có khi nào bị bại bởi người khác đâu! Năm đó Lưu Triệu An không phải cũng định nuốt gọn hắn, lại bị hắn thành linh chém một đao đó sao!

- Ta đợi ở chỗ này!

Đỗ Quyên khẽ mỉm cười, trên gương mặt hiện lên một đám mây đỏ hạnh phúc. Nàng là con gái của thổ phỉ, không ngại ở trước mặt đồng bạn biểu lộ hạnh phúc của mình.

- Nhìn thấy huynh ấy, lòng ta mới có thể yên tâm. Các người đi xuống dùng cơm đi trước, ăn no rồi cơm mới có khí lực chém giết!

Chúng nữ Binh khuyên không được Đỗ Quyên, cũng hiểu tính tình của nàng, bèn vào bên trong thành lấy đồ ăn nóng, dùng trúc củi đưa lên địch lâu cho nàng. Đỗ Quyên không ăn nhiều, chỉ gấp một chút rồi buông xuống, đôi mắt lại thủy chung nhìn chăm chăm quan đạo nơi xa, hận không thể lập tức thấy bóng dáng quen thuộc ở chỗ giao giới kia.

Trình Danh Chấn cũng không để ý người trên thành đang trông mong nhìn mình dưới thành như nào, nhàn nhã, tự tại, thẳng đến vào lúc giữa trưa mới chậm rãi xuất hiện. Hắn vừa mới xuất hiện, Trương Kim Xung trong đại doanh lập tức gõ trống trận, Thùng thùng thùng thùng! Theo tiếng trống vang lên đỉnh tai nhức óc, cửa doanh mở rộng ra, toàn bộ hơn ba vạn binh mã bày trận chạy ra nghênh đón.

Trên thành Đỗ Quyên nhìn đến cảnh này, lập tức xách đao lên ngựa. Không đợi nàng sai người đẩy cửa thành ra, sau tiếng hò hét và tiếng trống rung trời, mơ hồ lại truyền đến một trận ngân nga kèn, Ô ô, ô ô, ô ô, ô ô ô ô...

Không phải kèn đưa tin trong quân đưa tin riêng, mà là làn điệu nào đó mới thành lập, như là tình nhân xa cách từ lâu nói cho nhau nỗi nhớ nhung, hoặc như là bề trên trấn an một đứa nhỏ xao động. Một chốc kia, Đỗ Quyên đã hoàn toàn nghe hiểu ý tứ bao hàm trong tiếng kèn. Nàng nhanh chóng quăng đạp lên yên, lại lần nữa nhắm phía địch lâu.

- Nổi trống, trợ uy cho phu quân ta !

- Đánh nhịp trống nào? !

Chúng nữ binh đi theo Đỗ Quyên chạy đi chạy lại, bất giác có chút đầu óc choáng váng. Ngay cả người, mờ mịt địa hồi.

- Tần trống, phá Triệu! Đỗ Quyên vừa chạy gấp về hướng đầu thành, vừa không chút do dự ra mệnh lệnh.

Phá Triệu là trống quân tám bản, là sử dụng để khích lệ sĩ khí khi hai quân giao chiến. Năm đó đại tướng Bạch Khởi một trận chiến Trường Bình đánh tan bốn mươi vạn Triệu quân, nghe nói khi lâm trận đã dùng là nhịp trống này. Trong lòng Đỗ Quyên không hiểu nhiều điển cố, chẳng qua là cảm thấy Trình Danh Chấn hằng ngày dựa theo sách vở dạy cho mọi người nhịp trống, trong đó chỉ có một khúc này là đề cao sĩ khí mà thôi. Cho nên nghe nữ binh hỏi, liền không chút do dự lựa chọn nó.

Không đợi nàng đi vào địch lũy, tiếng trống trên tường thành đã vang lên. Đông! Đầu tiên là một chùy đột nhiên lên ngút trời, sau đó lại là hai tiếng Thùng thùng, truy tinh kéo nguyệt, tiếp theo một trận trống dồn dập giống như vó ngựa qua cửa, thúc ngựa giơ roi, sau đó tiếng trống đột nhiên ngừng một chút, nháy mắt lại đột ngột từ mặt đất mọc lên, vọng Bắc Đẩu, đập gió thu, tướng quân ngâm, giáo dài đi, nam nhi lệnh, máu đào cát vàng, một lớp tiếp theo một lớp, một lớp sóng tiếp theo một lớp sóng, từ trên đầu thành thẳng hướng đi xuống, phóng qua đỉnh đầu Trương Gia Quân, thẳng đến tới đồng chí ở xa.

Nghe được tiếng trống trên đầu thành, Trình Danh Chấn dường như ngẩng đầu nhìn hướng bên này. Bởi vì khoảng cách quá xa, Đỗ Quyên không thể nhìn được rõ ràng. Nhưng nàng tin tưởng trượng phu thấy được mình, cũng tin tưởng trượng phu hiểu tâm tư của mình. Vì thế nàng yên lặng, tay vịn đầu thành tàn phá, ngóng nhìn. Nàng nhớ rõ lúc trước khi trượng phu đi tấn công Dương Bạch Nhân, mình cũng là ở bên cạnh lặng yên nhìn. Nhìn hân thúc ngựa vượt qua giáo, đánh đâu thẳng đó; không gì cản nổi.

Năm trăm kỵ, đập trên tiếng trống chột gia tốc, thẳng đến đại trận mà Trương Kim Xưng dùng hơn ba vạn lâu la xếp thành. Ở khoảng cách một mũi tên, đột nhiên nhất tề ghìm ngựa, toàn bộ đội ngũ tựa như một khối đá lớn chột tạm dừng. Không đợi Trương Kim Xưng và dưới trướng lão kị có

phản ứng, Trình Danh Chấn khẽ vươn tay, lấy kèn từ trong lòng thân vệ, ra sức thổi lên.

Ô ô, ô ô ô ô, ô ô ô ô ô... Lúc này, tiếng kèn biểu đạt ý tứ không phải trấn an, mà là ước định xuất kích nào đó. Nhóm binh lính dưới trướng Trương Kim Xưng chưa từng nghe loại kèn này, nhìn nhau ngạc nhiên. Trên đầu thành Đỗ Quyên lại nghe được rõ ràng, mừng rỡ đưa mắt nhìn bốn phía. Nàng thấy trong đồng hoang vu một mảnh vàng óng ánh, thấy bầu trời xa xa mây cuốn mây bay, lại nhìn không tới một bóng dáng phục binh nào. Thậm chí ngay cả đại đội nhân mã sức chạy bị bám màu vàng bụi đất cũng đều nhìn không thấy.

Đang lúc trên thành dưới thành đầy kinh ngạc, hai dặm ngoài phương bắc xa xa đột nhiên truyền đến một tiếng trầm trầm đáp lại, Ô ô, ô ô ô ô, ô ô ô ô ô... Theo sát sau, phía nam hai dặm cũng vang lên tiếng kèn như vậy, Ô ô, ô ô ô ô, ô ô ô ô ô...

Ô ô, ô ô ô ô, ô ô ô ô ô... Ô ô, ô ô ô ô, ô ô ô ô ô... Tiếng kèn càng ngày càng xa, càng ngày càng mơ hồ, làm cho hầu như mọi người cho rằng tiếng kèn xuyên qua dãy núi vang vọng, lơ lửng mà cao xa.

Đó cũng không phải tiếng vọng trong dãy núi. Trương Kim Xưng mặc dù hiểu không nhiều lắm đối với đạo dụng binh, nhưng cũng có thể phân biệt ra được hướng đi của tiếng kèn hiệu. Một đường truyền hướng Minh Thủy, một đường khác truyền hướng Thanh Chương. Là mật báo tìm đến giúp hãn sao? Hay là lại có huyền bí gì trong đó? Không đợi Trương Đại Đường Gia hiểu, Trình Danh Chấn đối diện trước mặt lão đã bỏ kèn ra, từ xa ôm quyền:

- Thuộc hạ không biết Đại đương gia đến, không thể nghênh đón từ xa. Mong Đại đương gia thứ tội!

- Thuộc hạ không biết Đại đương gia đến, không thể nghênh đón từ xa. Mong Đại đương gia thứ tội!

Năm trăm hán tử cùng ở trên lưng ngựa ôm quyền, rống to, làm vật cưỡi kinh sợ không dám ngẩng đầu, khủng hoảng đập đập móng xuống mặt đất.

Đích, đích đích.. Tiếng đập móng ồn ào cùng với tiếng kèn xa xăm như có như không kia làm người ta tâm thần không yên. Trương Kim Xưng không muốn chưa chiến đã thua ba phần sĩ khí, bỏ dây cương, cười lớn nghênh đón Trình Danh Chấn. Trương Hồ bên cạnh sợ lão chịu thiệt, khẩn trương mang theo mấy chục danh thân binh đuổi kịp, xúm lại ở chung quanh Đại đường gia.

Trình Danh Chấn trong đầm Cự Lộc nổi danh là thần xạ thủ, mọi người năm đó ở trong hôn lễ đã từng thấy tuyệt kỹ thiện xạ của hắn. Tuy rằng lần đó dùng khinh tiễn do càn liễu chế tạo, cung cũng là trường cung đặc chế bộ binh, có rất nhiều thành phần bị dùng mảnh lối trộm gian, trên thực tế mũi tên lông vũ bay đến như vậy ở khoảng cách xa sớm không có lực sát thương, nhưng ở trong vòng một trăm năm mươi bước, đám người Trương Hồ lại không thể không đề phòng hắn đột nhiên làm khó dễ, lâm trận ám toán Đại đường gia của mình. Hơn nữa điều đầu tiên, sự an toàn của Trương Kim Xưng phải có bảo đảm, trên thành dưới thành đích xác mọi người đang xem cuộc chiến, dũng khí chủ soái song phương đã cao thấp phân biệt rõ ràng. Vì thế, vừa mới tạm dừng không bao lâu tiếng trống lại mãnh liệt vang lên, ngút trời một búa, truy tinh kéo nguyệt, thúc ngựa giơ roi. . .

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lô (26)

T

rương Kim Xưng bị tiếng trống đập liên hồi đến phiên lòng, biết rõ mình nói sẽ không nảy sinh bất cứ tác dụng gì, vẫn là không kìm nổi đối đầu rống giận.

- Đừng gõ nữa, đập cái gì mà đập...

Tiếng trống lại đột nhiên vừa chuyển, vọng Bắc Đẩu, đập gió thu, tướng quân ngâm, giáo dài đi, nam nhi lệnh, máu đào cát vàng, một lớp tiếp theo một lớp, một lớp sóng tiếp theo một lớp sóng...

Áo choàng màu đỏ tươi áo choàng của Trình Danh Chấn phần phật bay trong ở tiếng trống, sắc mặt của hắn nhìn cũng mỗi một giống như Trương Kim Xưng nhưng lại mơ hồ mang theo ý cười.

- Đại đương gia muốn đến Bình Ân dừng chân, sao lại không thông báo trước một tiếng để thuộc hạ sớm làm chuẩn bị! Ngài xem chuyện này náo đấy, chúng ta chân trước mới vừa đi, ngài sau lưng đã đến, làm cái gì cũng không kịp nữa!

Nói gần nói xa, lại lần nữa khinh thường Trương Kim Xưng không có đức hạnh của một vị Đại đương gia, trước tiên yêu cầu cấp dưới đi bán mạng cho mình, sau đó thì lại đào móc nhà của người ta. Dù là Trương vương gia da mặt dày, sắc mặt trong nháy mắt chuyển sang tím đen.

- Tiểu tặc vong ân phụ nghĩa, người đừng có múa mép khua môi với ta. Người làm chuyện gì tự mình biết!

- Nếu thuộc hạ có chỗ nào mạo phạm, sao Đại đương gia không phái người truyền thuộc hạ đến trong đầm Cự Lộc, giáp mặt vấn tội?

Trình Danh Chấn dường như thật sự không biết mình phạm vào giới luật gì, vẻ mặt vô tội.

- Thuộc hạ là thuộc cấp của ngài, ba huyện Bình Ân này cũng là đất đai dưới sự cai quản của ngài. Nếu Ngài muốn xử trí thuộc hạ và ba huyện này, cứ mở miệng là được. Cần gì phải hưng sư động chúng như thế!

- Tiểu tặc vô sỉ!

Trương Kim Xưng bị ép hỏi làm mồ hôi trên đầu túa ra, nhưng không thể trả lời được câu hỏi của Trình Danh Chấn. Lão muốn trước mặt mọi người vạch trần bộ mặt của tên mặt người dạ thú này, nhưng trong lòng lại căng thẳng, môi run run, mồ hôi bật ra hai sọt tơ máu.

- Đừng giả bộ nữa, Đại đương gia không muốn vạch trần bộ mặt người trước mặt mọi người. Người làm cái gì tự mình còn không biết!

Trương Hồ phát giác tình huống càng lúc càng bất lợi với bên mình, khẩn trương xông về phía trước trước trả lời thay Trương Kim Xưng.

- Các huynh đệ, chớ đông dài cùng hăn nhiều làm gì. Đại đương gia xưa nay đối với mọi người như thế nào, trong lòng mọi người hăn là rõ ràng...

- Giết hăn!

- Giết hăn!

Đồng bọn đi cùng Trương Hồ đều quơ đao thép phô trương thanh thế. Bọn họ nhiều người, Trình Danh Chấn ít người. Mặc dù quân tinh nhuệ Cẩm tự doanh đang mai phục gần đó, nhưng mọi người liều lĩnh xông lên, có thể khiến Trình Danh Chấn bị loạn đao phân thân.

- Từ đây!

Trình Danh Chấn hô lớn. Chợt, tả hữu thân binh như tâm đầu ý hợp đồng thời rút ra cung tên, một mũi tên bắn tới trước ngựa Trương Kim Xưng.

- Hí hí!

Vật cười của Trương Kim Xưng bị dọa phát ra một tiếng hí dài, lão đảo lui về phía sau. Nhóm thị vệ đang kêu gào lập tức xúm đi lên, bao quanh Đại đường gia ở giữa.

Thừa dịp ồn ào náo động, Trình Danh Chấn quay đầu ngựa thúc tới trước Trương Kim Xưng la lớn:

- Đại đường gia có thể để ta nói thêm một câu không?

- Không ai nguyện ý nghe người đông dài, thích thì chiến!

Trương Hồ không rõ vì sao nghĩa phụ của mình đột nhiên thay đổi tâm tư, không chịu vạch tội trạng của Trình Danh Chấn trước mặt mọi người. Nhưng trong lòng hiểu rõ nếu còn tiếp tục đấu võ mồm nữa, bên mình tuyệt đối không chiếm được ưu thế, bèn đơn giản cự tuyệt, mệnh lệnh bọn thị vệ vây quanh Đại đường gia lập tức trở về bốn trận.

- Đại đường gia, tính mạng của thuộc hạ là ngài cứu, ta không dám giao thủ cùng ngài!

Trình Danh Chấn hoàn toàn không để ý lời cự tuyệt của đối phương, nói to.

Tiếng của hắn nghe hết sức chân tình, khiến cho Trương Kim Xưng không kìm nổi lại lần nữa quay đầu lại. Lão biết rất rõ Trình Danh Chấn không ngốc đến nỗi bó tay chịu trói, nhưng lão vẫn không phải là không hy vọng đánh thắng một trận này.

Ngay lúc lão quay đầu lại nháy mắt, xa xa mơ hồ lại có tiếng kèn báo tin kèn truyền tới, Ô ô, ô ô, ô ô Ô ô, ô ô, ô ô, thanh âm tứ góc, từ hai mặt nam bắc hòa lẫn nhau, trong đó hai đường nhất định là đến từ Trương Gia Quân, Trương Kim Xưng quen thuộc nơi có thanh âm đó, hai đường khác, đương nhiên là đến từ Cẩm tự doanh của Trình Danh Chấn rồi. Làn điệu gần như giống nhau như đúc với Trương Gia Quân, không, làm điệu của chúng chính là giống nhau như đúc, bởi hoàn toàn xuất từ cùng một sự phụ.

- Đại đương gia, thuộc hạ không dám nhận cơn thịnh nộ lôi đình của ngài, cho nên, không thể không dùng chút thủ đoạn. Ngài trở về đi, nếu muốn ba huyện Bình Ân, ngài chỉ cần phái một người tới tiếp nhận, không cần hưng sư động chúng!

Trình Danh Chấn vẫn thái độ chân thành, mang theo vài phần áy náy nói.

- Người. . .

Trương Kim Xưng đột nhiên tách ra khỏi hộ vệ, chỉ vào đối thủ, tức giận đến mức toàn thân đều run lên.

Lão nghe rõ sự hoảng loạn trong tiếng kèn, cũng nhìn thấy xa xa có khói đen bay lên trời, một nam một bắc, vị trí đúng tại hai huyện Minh Thủy và Thanh Chương. Tam nơi ở giữa vùng đất bằng phẳng, tuy nhiên chỉ cách xa nhau khoảng ba mươi dặm, ven đường cây cối cỏ hoang che bóng người, nhưng vẫn không thể nào che được khói lửa cháy ngút trời này.

Thanh Chương cháy, Minh Thủy cũng cháy. Tuy rằng Trương Kim Xưng không thể xác định có phải Trình Danh Chấn đã phái người giết tiến vào hai tòa thị trấn không, nhưng lão không cách nào cam đoan hai luồng khói đặc kia không phải từ trong thành bay lên. Đáng sợ hơn chính là, sau Minh Thủy, phương bắc lại dâng lên một cột khói thật lớn. Xem tình hình cách rất gần với Minh Thủy, Trương Kim Xưng biết rằng đó là địa phương nào -

chính là Khúc gia trang. Lần này tiến đến, lương thảo đồ quân nhu của bốn vạn đại quân dưới trướng lão đều tích trữ ở đó.

Trong giây lát, lão hoàn toàn hiểu ý tứ câu không dám nhận cơn thịnh nộ của Trình Danh Chấn đối với mình. Khi Liễu nhi còn sống từng nói với lão, cổ đại có một hiếu tử, thấy phụ thân lấy gậy nhỏ đánh mình, liền cắn răng gắng gượng. Thấy phụ thân cầm gậy lớn chuẩn bị đánh mình chết, thì chạy trốn chết.

Trình Danh Chấn hiển nhiên không định để lão đánh chết, cũng không muốn liều mạng cùng chính mình, cho nên, hẳn rõ ràng chỉ đem kỵ binh nghênh chiến, phái bộ tốt vây lại đường lui của mình. Minh Thủy do Trương Bưu trấn thủ, dưới trướng gã chỉ vẹn vẹn có hơn năm ngàn lâu la, đương nhiên ngăn không được một kích đốc sức của tiểu tử Trình Danh Chấn này. Mà Khúc gia trang, lúc trước Trương Kim Xưng tự cho rằng đó là một nơi bí ẩn, nên để lại số lâu la căn bản không đến năm trăm.

- Đại đương gia, trở về đi. Bên trong đầm Cự Lộc chúng ta nổi lên phân tranh, nhưng chiếm được lợi sẽ chỉ là người ngoài!

Đang vào lúc hoảng loạn vào lúc, đột nhiên lại nghe tiếng nói vô cùng chân thành của Trình Danh Chấn.

- Ba huyện nơi này vẫn là của ngài đấy, hai năm sau, ngài có thể có được thuế má sung túc!

- Người. . .

Trương Kim Xưng rốt cục không nhịn được nữa, thân thể ở trên lưng ngựa nghiêng ngả, phun ra một búng máu. Quân lương đã bị đốt, thành Minh Thủy bị đoạt, thành Thanh Chương hung cát chưa biết, ít nhất Hách Lão Dao và Tôn Đà Tử vội vàng cứu hoả, tạm thời không thể tiến đến trợ giúp. Mà ba vạn huynh đệ dưới trướng của lão, muốn đánh, chưa chắc đã đánh hạ được thành Bình Ân. Muốn chiến, chưa chắc đã đuổi kịp tuần mã của Trình

Danh Chấn. Mà kéo dài ở dã ngoại, quân tâm bởi thiếu lương thực mà sinh biến, còn không biết cuối cùng ai chết ở trong tay ai.

- Họ Trình kia, xem như người lợi hại!

Nhìn thấy Trương Kim Xương mặt như giấy bản, Trương Hồ cắn răng tức giận mắng. Đại đường gia học máu, lương thảo bị đốt, đường lui bị cắt, quân tâm sớm muộn gì sẽ đại loạn. Lúc này, tiếp tục kiên trì hiển nhiên không phải thượng sách. Buông một câu sau này còn gặp lại..., gã nâng nghĩa phụ của mình dậy, bao biện truyền lệnh thu binh thay ông ta, mang theo huynh đệ đi về hướng đại doanh.

- Khoan đã!

Lúc gần đến cửa doanh bên mình, Trương Kim Xương rốt cục tỉnh táo một chút, ở trên vật cười cười thảm, sau đó từ bên cạnh yên ngựa cưỡi xuống một cái bọc.

- Cho...cho họ Trình người đấy!

Lão cười thảm, lộ ra răng nanh màu đỏ tươi, tựa như một dã thú bị thương, hô hấp khó khăn nặng nề.

- Ta đi!

Trương Hồ tức giận đến hai mắt bốc hỏa, dùng mũi đao hất cái bọc kia, tách ra đại đội, phóng đi về phía Trình Danh Chấn. Từ xa, gã chửi ầm lên:

- Cho tên cầu tặc vong ân phụ nghĩa người!

Mắng xong, cũng không nói nhảm nhiều với Trình Danh Chấn, vung cái bọc về phía trước ngựa đối phương, quay đầu mà đi.

Trình Danh Chấn đang len lén lau mồ hôi lạnh ở lòng bàn tay, may mắn cho kế nghị binh của mình thành công, đúng lúc thấy một vật bay tới chỗ mình,

bản năng quơ lấy mã giáo đi đâm. Bên tai chỉ nghe thấy Xoẹt xẹt một tiếng, cái bọc bị mũi giáo sắc nhọn đâm mở tung, một màu đỏ sẫm chói mắt nường theo mũi giáo bắn lên, bay lượn theo gió dưới ánh mặt trời.

Đó là áo cưới của Đỗ Quyên, Trình Danh Chấn nhớ mang máng, giống, lại có vài phần không giống!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (27)

T

ường Sử đại nhân, Trưởng Sử đại nhân, việc vui, việc vui ạ!

Sáng sớm mới vừa vào nha môn, chưa kịp bày công văn và sổ sách lên bàn, ngoài cửa đã không ngừng vang lên tiếng nịnh nọt.

Không cần đoán Ngụy Trưng cũng biết người tới là ai. Toàn bộ người trong nha môn của Quận Thủ phủ, chỉ có tiểu quan lại Thang Tổ Vọng mới vội vàng hấp tấp như thế, không hề có chút dáng vẻ của người làm quan. Nhưng cũng không có ai dám xem thường gã, dù sao gã cũng đã từng mạo hiểm đi sứ đến đầm Cự Lộc vài lần, không có công lao cũng có vài phần khổ lao.

Trong nháy mắt, tiểu lại Thang Tổ Vọng đã chạy đến trước bàn của Ngụy Trưng, cũng không kịp chào hỏi bạn đồng liêu, hai tay chụp xuống bàn, vừa hét lên vừa dò xét:

- Trưởng Sử đại nhân liệu sự như thần, đánh nhau, bọn họ thật sự đã đánh nhau!

- Có chuyện gì? Ai đã đánh nhau với ai?

Trong lòng Ngụy Trưng chợt lóe lên một tia vui mừng, nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ không hề bận tâm như cũ, kéo công văn ở dưới tay của Thang Tổ Vọng ra ngoài, sau đó thản nhiên hỏi.

- Hai tên thủ lĩnh Trương, Trương Kim Xương và Trình Danh Chấn!

Thang Tổ Vọng có phần hụt hẫng, thở hào hển giải thích:

- Bọn họ sống mái với nhau rồi, y như đại nhân đã đoán trước, một khi xung quanh đã không có kẻ thù, bọn họ liền xem người của mình làm kẻ thù!

- Thật vậy sao, khi nào vậy?

Ngụy Trưng thu dọn các công văn ở trên bàn, cười khẽ.

- Đại khái là ba ngày trước, Trương Kim Xưng đột nhiên đoạt được Minh Thủy, sau đó dẫn dắt binh mã lao thẳng tới Bình Ân.

Thang Tổ Vọng cố gắng hết sức cũng không thể thay đổi cảm xúc của Ngụy Trưng, đành phải thu hồi ý định mượn cơ hội tính công, báo cáo chi tiết.

- Thắng bại như thế nào?

Thanh âm của Ngụy Trưng vẫn bình thản như trước, dường như chiến tranh ở tận đâu đâu không hề có chút liên quan gì với mình.

- Ta không rõ lắm. Trương Kim Xưng vừa mới phát binh, ta liền lập tức chạy về báo tin cho đại nhân rồi!

Âm thanh của Thang Tổ Vọng càng ngày càng không còn sức lực, cúi thấp đầu bổ sung.

Ngụy Trưng thấy thế, vội vàng cười vỗ vỗ bờ vai của gã:

- Người làm tốt lắm. Lần trước quận Thủ đại nhân còn bảo ta khích lệ người. Lúc này có tin tức bọn giặc sống mái với nhau, tin rằng ông ấy sẽ càng không quên công lao của người!

- Thật sao?

Ánh mắt của Thang Tổ Vọng lập tức lại sáng lên, tựa như hai ngọn nến cháy sáng trong đêm tối.

- Quận Thủ đại nhân nhắc tới ta? Lão nhân gia ông ta nói với ngài khi nào?

- Vài ngày trước.

Ngụy Trưng đáp mập mờ, sau đó rất nhanh đã nói sang chuyện khác:

- Làm sao người đoán được ta hy vọng bọn họ sống mái với nhau? Hay là có người đã nói với người?

- Ha ha, ha ha!

Thang Tổ Vọng cười vang:

- Hôm nay, sáng sớm hôm nay ta đã đụng phải Ngụy huyện thừa! Hắn nghe được tin tức, lập tức vỗ tay cười to, nói không uống công ngài một phen khổ tâm lập kế! Còn nói bọn giặc giống như một đám sói, sau khi ăn hết sạch con nai rồi, thế là bắt đầu tự giết lẫn nhau.

Tiếng nói thấp dần, Ngụy Trưng lập tức đứng lên sau án thư. Dường như chuyện bị Ngụy Đức Thâm biết rõ ràng tâm tư của mình, so với tin tức Trương Kim Xương và Trình Danh Chấn sống mái với nhau càng kinh người hơn.

- Ngụy đại nhân à, sau khi hắn nói cho người rồi thì đi đâu?

- Ngụy, Ngụy đại nhân, đương nhiên là điếm binh đi rồi!

Thang Tổ Vọng không hiểu gì cả, đầu óc mờ mịt, do dự trả lời.

- Việc binh có gì mà lại gấp gáp như thế!

Ngụy Trưng vội vàng đến độ dậm chân, cất bước đi ra ngoài. Trước khi ra tới cửa, vẫn không quên quay đầu lại trừng mắt nhìn Thang Tổ Vọng, dường như muốn ném gã đi cho khuất mắt.

Dù cho là Trưởng sử Ngụy Trưng hay là huyện thừa Quý Hương Ngụy Đức Thâm, đều là những thượng cấp mà Thang Tổ Vọng không thể đắc tội. Gã vốn định là muốn tìm chút lợi ích ở cả hai bên, ai ngờ xem tình hình trước mắt, ngược lại lại tìm lấy phiền phức cho mình. Nghĩ vậy, Thang Tổ Vọng bèn vội vàng tiến lên vài bước, kéo lấy ống tay áo của Ngụy Trưng, khẩn cầu:

- Trưởng Sử đại nhân không cần gấp gáp, ta còn có chuyện muốn bẩm!

- Nói cái gì, vừa đi vừa nói chuyện!

Ngụy Trưng ra sức bỏ tay của Thang Tổ Vọng ra, lạnh lùng ra lệnh.

- Thật ra, thật ra phía đầm Cự Lộc, có ý muốn giao dịch với chúng ta!

Thang Tổ Vọng thoáng chần chờ một chút, ập a ập ứng nói.

Đề cập đến đầm Cự Lộc, Ngụy Trưng không thể không tạm thời chậm lại bước chân.

- Người nói rõ một chút đi, bọn họ muốn giao dịch gì, ai nói với người hay sao? Người có đồng ý không?

Dưới cái nhìn sắc bén như đao của Ngụy Trưng, Thang Tổ Vọng lại có chút khiếp đảm, thoáng tránh ra bên cạnh nửa bước, lập cập nói:

- Không phải đại nhân để cho ta đi theo bọn họ lá mặt lá trái hay sao? Ta đến đầm Cự Lộc không tìm được Trương Đại đương gia, cảm thấy tình hình có điều không ổn, liền mạo hiểm đuổi tới Minh Thủy. Sau đó nghĩa tử của Trương Kim Xưng là Trương Hồ lén cho ta biết là bọn họ muốn diệt trừ

Trình Danh Chấn. Nếu đến lúc đó quận Võ Dương đồng ý xuất binh phối hợp tác chiến, bọn họ có thể miễn cho quận Võ Dương một nửa tiền thuế!

- Chó má!

Mặc dù là người đọc sách, Ngụy Trưng cũng không kìm nổi nói ra lời thô tục. Bọn trộm cướp ở đầm Cự Lộc quả thực quá kiêu ngạo rồi, lại để cho quan phủ thay bọn họ xuất binh làm việc, còn lấy việc giảm miễn tiền thuế để trả thù lao! Không biết là toàn bộ số tiền thuế kia vốn chính là một trong các kế hoạch "Đuổi hổ nuốt sói" còn tưởng rằng quan phủ thật sự sợ bọn họ!

- A!

Cho tới bây giờ chưa từng thấy Ngụy Trưng nổi giận đến như vậy, Thang Tổ Vọng vừa giống như con gà rừng bị làm cho kinh hoàng như nhảy ra nửa bước, sau đó cười thảm giải vây cho mình:

- Đúng, chó má, thật sự là bọn chúng đang thả rắm chó. Cho nên thuộc hạ cũng không đồng ý với bọn họ. Chỉ lấy cớ là không thể quyết định được, muốn tìm đại nhân xin chỉ thị. Sau đó liền nhanh chóng chạy về đây báo tin!

- Ủ!

Ngụy Trưng thở một hơi dài. Tên Thang Tổ Vọng chết tiệt này chắc chắn nói không đúng hết sự thật, điều này y biết rất rõ. Từ khi tiếp nhận nhiệm vụ truyền tin từ đầm Cự Lộc, khắp người của gã được sửa sang càng ngày càng chỉnh tề, thậm chí ngay cả vàng ròng tạo ra hoa tai cũng gắn cả trên đai lưng rồi. Mà những thứ ấy chắc chắn là lai lịch không rõ ràng, nhưng nhớ lại nhiệm vụ mạo hiểm như thế này trong phủ quận Thủ không ai dám làm lâu dài cả.

- Thuộc hạ, thuộc hạ thật sự chưa đồng ý bất kì cái gì hết!

Càng xem sắc mặt của Ngụy Trưng, trong lòng của Thang Tổ Vọng càng thiếu tự tin, không kìm nổi phen búa dông dài.

- Người đã thu của người ta bao nhiêu ích lợi rồi?

Ngụy Trưng nhún vai, vừa đi vừa hỏi.

- A! Không...

Thang Tổ Vọng nói dối theo bản năng, lại không thể tránh được ánh mắt lợi hại của Ngụy Trưng. đành phải cúi đầu, cười gượng nói:

- Đúng, đúng là có thu chút. Nhưng cũng chỉ là bọn họ nhờ ta truyền tin, còn có nhờ chúng ta hỗ trợ lấy tang vật ra, cho, cho một chút tiền chân chạy.

Giọng nói vừa chuyển, đột nhiên vẻ mặt của gã lại trở nên nghiêm túc:

- Nhưng thuộc hạ thề với trời, tình hình bên này của chúng ta thuộc hạ chưa hề để lộ cho bọn chúng bất kì tin tức nào!

- Người vốn không cần cố ý để lộ!

Ngụy Trưng nhìn nhìn nước miếng của Thang Tổ Vọng bắn ra xung quanh cái miệng rộng của gã, cười nói tiếp:

- Là những ai tham dự thay chúng thủ tiêu tang vật rồi, giúp bọn chúng bán cái gì, lại mua cái gì?

Lén nhìn trộm sắc mặt của Ngụy Trưng, Thang Tổ Vọng tiếp tục giải vây cho mình và đồng bọn:

- Chủ yếu là Hoàng Nha Bảo đã ra tay, người này là gian tế của đầm Cự Lộc, ngài và quận Thủ đại nhân trước đó đều biết rõ. Mỗi khi y về đô đều

mang một vài thứ đến, cũng chỉ là một ít đồ cổ, tranh chữ linh tinh. Chúng ta, chúng ta cũng chỉ là hỗ trợ việc định giá.

- Rốt cuộc còn có ai tham gia, ngoại trừ việc thủ tiêu tang vật, còn giúp mua cái gì, nói những điều quan trọng!

- Trong nha môn Lưu Ban Đầu, Lý Bộ đầu, Hoàng Trưởng Phòng của Thị thự, còn có, còn có...

Thang Tổ Vọng không dám nói dối, nắm chặt lấy ngón tay nói rõ ràng.

- Còn có Trữ, Trữ chủ bộ. Nhưng hẳn tham dự không nhiều lắm, chỉ có những món hàng đặc biệt quý trọng, các huynh đệ biết là không tiêu hóa nổi, mới mời lão nhân gia ông ta ra tay!

Thảo nào mấy tháng gần đây phía Trữ Vạn Quân yên tĩnh nha? Ngụy Trưng rốt cuộc biết đáp án. Bản thân mình vẫn lợi dụng Thang Tổ Vọng và Hoàng Nha Bảo gây ly gián tuyến này của đầm Cự Lộc. Ngược lại, đầm Cự Lộc cũng lợi dụng cùng một cái tuyến, giành ích lợi cho bọn chúng.

- Bọn họ mua chủ yếu là lương thực, các loại vải sợi. Còn có nông cụ, cày và các vật dụng công kênh khác.

Thang Tổ Vọng sợ Ngụy Trưng trị tội của mình, tiếp tục khai nhận:

- Bọn họ còn muốn mua một ít sắt thô, nhưng bọn thuộc hạ suy ngẫm, không dám bán cho bọn chúng!

- Nếu mà bán, người đáng chết rồi!

Ngụy Trưng trừng mắt nhìn đối phương liếc mắt một cái, lớn tiếng cảnh cáo.

- Sau đó, bọn họ liền càng lúc càng lớn mật, thậm chí ngay cả ý định cùng chúng ta liên thủ cũng dám nghĩ tới! Cái tên tham lam này, mặt mũi của

quan phủ đều bị người làm mất hết!

- Thuộc hạ không đồng ý được sao?

Thang Tổ Vọng uất ức đầy bụng:

- Hơn nữa, ngài và Quận Thủ đại nhân không phải cùng cùng đầm Cự Lộc làm giao dịch sao?

- Câm miệng!

Ngụy Trưng tức giận tới mức lắc đầu, đối với tên Thang Tổ Vọng ngốc nghếch này quả là không còn biện pháp nào. Chuyện mình với Quận Thủ đại nhân giao dịch với đầm Cự Lộc, có thể giống với việc thủ tiêu tang vật của gã với bọn trộm cướp hay sao? Nhưng thật sự mà nói, hai chuyện này quả thật là đều không phù hợp với luật pháp của Đại Tùy, ai cũng không thể chỉ trích ai!

Thang Tổ Vọng không dám nói thêm nữa, lão đảo ở phía sau Ngụy Trưng đi ra ngoài. Mới ra cổng trong, Trưởng sử quận Võ Dương Ngụy Trưng đột nhiên lại dừng bước, cau mày hỏi:

- Trương Kim Xưng xuất ra bao nhiêu người? Trình Danh Chấn bên kia có bao nhiêu thực lực, những chuyện này người đã dò xét kỹ càng chưa?

- Bẩm đại nhân. Thuộc hạ dò xét kỹ càng!

Trong nháy mắt, trên mặt của Thang Tổ Vọng lại sinh động hẳn lên, cộng theo vài phần tự hào đáp lại.

- Trương Kim Xưng xuất ra ba vạn năm ngàn người. Trình Danh Chấn bị Trương Kim Xưng mượn cớ điều ra bên ngoài, trên thực tế không ở Bình Ân. Lúc này đóng giữ bên trong thành là phụ nữ, cầm đầu chỉ có đại khái hơn ba nghìn chiến binh, còn lại tất cả đều là phụ nữ già yếu và trẻ em!

- Như vậy thì Trương Kim Xưng chắc chắn sẽ thắng rồi!

Ngụy Trưng vừa đi, vừa lầm bầm lầu bầu:

- Nếu như dựa vào việc chắc chắn sẽ thắng, Trương Hồ cần gì phải cầu người hỗ trợ mời quan quân ra tay?

- Chắc là sợ Ngọc La Sát chạy thoát?

Thang Tổ Vọng tưởng là Ngụy Trưng hỏi mình, tự cho là thông minh trả lời :

- Thuộc hạ nghe người ta nói, thân thủ của Ngọc La Sát không kém Trình tặc. Một khi cô ta chạy thoát, ngày sau đầm Cự Lộc sẽ gặp phiền toái rất lớn.

- Làm một mẻ, khoẻ suốt đời, cũng là ý kiến hay!

Ngụy Trưng nhẹ nhàng gật đầu. Tặc nhân tính toán thật có chút ý nghĩ kỳ lạ, nhưng nghĩ đến bọn họ vốn chỉ là một đám nông phu vừa mới buông cái cuốc, cũng không cần phải đánh giá cao tâm trí của bọn hăn. Nhưng nghĩ kỹ lại, Ngụy Trưng vẫn cảm thấy trong lòng lo sợ. Dường như có một đáp án đang ở trước mắt, lại bị cách một tầng sương trắng, không thể nào thấy rõ ràng được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (28)

Đ

ang lúc suy tư chợt nghe cái giọng nịnh nọt của tên tiểu lại Thang Tổ Vọng làm cho thức tỉnh:

- Đại nhân có biết vì sao Trương tặc lại trở mặt với Trình tặc hay không?

- Vì sao?

Ngụy Trưng thuận miệng hỏi lại dựa theo phỏng đoán của y, sau khi về ngoài làm như giảm bớt sự uy hiếp, nội bộ đầm Cự Lộc tất nhiên sẽ xuất hiện một màn tranh giành quyền lực đẫm máu. Cho nên kế sách "Dưỡng hổ nuốt sói" hiện giờ cũng hoàn toàn được coi là mục tiêu chế định. Nhưng là người lập ra sách lược chế định, y cũng không dự đoán được hành động của Trương Kim Xưng có thể mau như vậy, khẩn cấp như vậy.

- Ha ha! Ha ha!

Mới vừa rồi Thang Tổ Vọng còn nhần nhịn hơn nửa ngày, vẫn chờ ở trước mặt Ngụy Trưng khoe khoang. Vậy mà Trương Sử đại nhân chỉ quan tâm kết quả hai tên Trương tặc, Trình tặc sống mái với nhau, cơ bản là không quan tâm đến việc vốn có này. Hiện tại rốt cục gã đã có được cơ hội khoe khoang, tiến tới trước đưng đưng, áp sát bên tai Ngụy Trưng nói:

- Thật ra chủ yếu nhất, cũng vẫn là Trương sử mưu lược hơn người, bọn giặc kia vô tình liền bị mắc lừa, tiếp theo sẽ...

Ngụy Trưng thật sự không quen với lối nói chuyện này và cái mùi trong miệng của Thang Tổ Vọng, vội vàng tránh ra bên cạnh nửa bước, cười đề nghị:

- Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện, phải nhanh lên, ngăn chặn cuộc chiến này, đừng để cho Ngụy Huyện thừa ra binh.

- Đúng vậy, đúng vậy!

Thang Tổ Vọng mặt đỏ lên, ngượng ngùng trả lời. Nhưng rất nhanh đã cười rộ lên, hạ giọng tiếp tục phán đoán:

- Theo ty chức dò xét được, nói là, ha ha, ha ha, Trình Danh Chấn dan díu với vợ bé của Trương Kim Xưng, Trương Kim Xưng không cam lòng...

- Đây là tội danh mà Trương Kim Xưng đã tuyên bố?

Ngụy Trưng không có chút nhiệt tình nào của người đang bàn bạc, nhướng mày, lạnh lùng hỏi tiếp.

- Ha ha, ha ha!

Trả lời y lại là vài tiếng cười mỉa:

- Sao có thể chứ. Nói gì đi nữa thì Trương Kim Xưng cũng là Đại đường gia của đầm Cự Lộc, sao có thể không giữ thể diện cho mình. Lão ta chỉ nói với thuộc hạ là Trình Danh Chấn bất kính với lão, có ý định mưu phản. Nhưng đã lan truyền khắp các doanh trại của đầm Cự Lộc, nói là...

- Hoang đường!

Ngụy Trưng cười lạnh cắt ngang, xem thường tin tức mà Thang Tổ Vọng nghe được:

- Tuy rằng Trình tặc kia thân ở chốn lục lâm, chỉ cần xem cách nói và cách làm việc, lại làm được rất tốt hai chữ "Nghĩa tặc". Sao có thể làm chuyện bất chính tự hủy thanh danh được? Hơn nữa tên tặc này thường trú ở Bình

Ân, cách đầm Cự Lộc hơn hai trăm dặm, muốn tư thông với nữ nhân của Trương Kim Xương, chẳng lẽ phải chạy trốn chết hay sao?

Đối với cách gọi "Nghĩa tặc" này, Thang Tổ Vọng rất không tán thành. Nhưng câu sau của Ngụy Trưng thì gã không thể nào giải thích được.

- Đúng vậy nha?

Thu hồi tươi cười, gã gãi đầu than thở:

- Họ Trình kia nửa năm qua trở lại đầm Cự Lộc tổng cộng hai lần, mỗi lần trở về đều vội vàng, sau khi kết thúc công vụ cũng liền vội vàng rời khỏi. Nếu muốn dụ dỗ nữ nhân của Trương Đại Đường Gia, dù sao cũng phải có thời gian chứ?

Ngụy Trưng không thèm nhìn gã, chỉ hơi cười lạnh. Thang Tổ Vọng cân nhắc trong chốc lát, cảm thấy không có gì hay. Nhếch nhếch miệng, nói khẽ tìm lối thoát cho mình:

- Nhưng chuyện này hầu như là truyền khắp đầm Cự Lộc. Còn nói là Trương Kim Xương tự tay giết vợ bé của mình, sau đó điểm binh đi tìm Trình Danh Chấn tính sổ...

- Vậy sao hắn không thấy mặt là bắt ngay cần gì phải chờ đường cho Trình Danh Chấn?

Ngụy Trưng lắc lắc đầu, chỉ ra điều đáng ngờ trong lời đồn đại.

- Cái này, cái này...

Thang Tổ Vọng thật sự không phải thám báo đúng chuẩn, ngoại trừ không ngừng lăm bằm vài từ không rõ nghĩa thì không trả lời được câu nào có ích:

- Có lẽ là lão sợ bị Trình Danh Chấn cản ngược lại một cái? Không đúng! Lão, lão sợ nói ra trước mặt mọi người thì mất hết thể diện. A, lão, lão, rất

cuộc lão muốn làm gì chứ?

- Đánh nhau trực tiếp, hãn không nắm chắc bắt được Trình Danh Chấn!

Ngụy Trưng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn Thang Tổ Vọng, lớn tiếng nhắc nhở:

- Trước mặt mọi người vẫn tội, chỉ sợ chứng cứ không đủ, cũng có thể giống như lời người nói, chung quy cố lấy thân phận là Đại đương gia. Chỉ tiếc là...

Nói đến đây, y thở dài lắc đầu. Không biết cảm thán là vì Trình Danh Chấn có kết cục thân bại danh liệt hay là vì đầm Cự Lộc nhanh chóng đổi bại.

- Dù sao tặc cũng vẫn là tặc, vĩnh viễn không có gì đáng nể!

Thang Tổ Vọng đối với vận mệnh của bọn cướp ở đầm Cự Lộc không hề có lòng thương xót, chưa nghe hết lời của Ngụy Trưng, đã vội vàng nói chen vào:

- Nếu như Trương Kim Xương thật sự là một anh hùng, nên học Sở Trang vương...(chú thích 1)

- Trí tuệ phong thái của Ngũ bá, bọn tặc nhân có được sao?

Ngụy Trưng không hề có cùng quan điểm với Thang Tổ Vọng dù chỉ một lần, lắc đầu, cười lạnh nói:

- Sở Trang vương là kiêu hùng hiếm có, Trương Kim Xương chẳng qua cũng chỉ là một kẻ thất phu, sao có thể so sánh được. Cũng tốt, trong lúc loạn thế, kiêu hùng càng ít, dân chúng càng có phúc.

Bình luận xong rồi, lại giống như chực nhớ ra cái gì đó, bùi ngùi thở dài:

- Cái gọi là vận mệnh trên người, hoặc là không gặp đúng chủ, hoặc là không gặp thời. Ngày xưa Phi tướng quân nếu như gặp được Hán Cao Tổ, thì chức Vạn hộ hầu dễ như trở bàn tay! Trâu to vẽ năm màu, tuần hạ dưới nòi lớn.... Ha ha, thời đấy, mệnh đấy, vận đấy! (chú thích 2)

Những câu này, đối với Thang Tổ Vọng mà nói có vẻ có chút cao thâm rồi. Gã không biết nói gì, đành phải ở bên cạnh cười ngây ngô. Cũng may phủ nha cách thao trường không bao xa, khi nói chuyện, hai người đã đến. Không đợi Ngụy Trưng mở miệng hạ lệnh cho quân binh đang trực, Thang Tổ Vọng đã giành trước một bước, cáo mượn oai hùm hô:

- Mau hồi bẩm đại nhân nhà người, nói là Ngụy Trường sử tự mình đến kiểm nghiệm binh mã!

- Nhị vị đại nhân chờ một chút!

Tên tiểu giáo đang trực nhận biết được Ngụy Trưng, khom người thi lễ, sau đó xoay người đi thông báo.

Bên trong giáo trường tinh kỳ phấp phới, tiếng trống vang trời, mắt thấy đại quân đang chờ xuất phát. Nhìn thấy cảnh này, Ngụy Trưng đâu thể lãng phí thời gian cho nghi thức xã giao, nhanh chóng đuổi theo người báo tin, trầm giọng ra lệnh:

- Không cần thông bẩm, người trực tiếp dẫn ta đi gặp Ngụy Huyện thừa là được!

- Trường Sử đại nhân, hành động này, hành động này chỉ sợ không hợp với quân pháp!

Tiểu giáo ngây ra một lúc, máy móc đáp lại:

- Ngụy Huyện thừa đang điểm binh, nếu ngài tự tiện xông vào đại doanh ..., nếu chẳng may cấp trên trách tội, thuộc hạ chỉ sợ đảm đương không nổi!

- Ta thay người chịu trách nhiệm, để cho Ngụy Huyện thừa chém đầu của ta là được rồi!

Ngụy Trưng đẩy tiểu giáo một phen, lớn tiếng ra lệnh:

- Sự việc khẩn cấp, người mau dẫn ta đi!

- Thất thần làm gì, nhanh đi đi. Hai người đều là Ngụy đại nhân, còn đến phiên người nhiều chuyện sao?

Thang Tổ Vọng khó gặp được cơ hội thể hiện uy phong, nấp ở phía sau Ngụy Trưng kêu lên.

Tên tiểu giáo giữ cửa bất đắc dĩ đành phải đi trước dẫn đường. Trong nháy mắt, ba người đã tới cạnh thao trường, chỉ thấy Ngụy Đức Thâm đội mũ quán giáp, dây dài nơi tay, đang hướng về phía các huynh đệ động viên lần cuối:

-... Trận chiến này, là vì vận mệnh quốc gia của Đại Tùy ta, vì phụ lão hương thân bị hại của quận Võ Dương ta...

- Đánh! Đánh! Đánh!

Khí thế của bọn quân binh đã hoàn toàn bị y làm dấy lên, tiếng gầm thét giống như sấm sét.

- Chung sức về phía trước, cày đình quét huyệt, đợi ngày chiến thắng trở về, Ngụy mỗ sẽ đích thân nâng cốc

Tiếng gầm thét của mọi người ngừng lại, thanh âm của Ngụy Đức Thâm lại dần dần rõ ràng.

- Đức Thâm huynh chậm đã, đợi Ngụy mỗ cùng đi với người!

Nhìn thấy trên giáo trường không khí đã sôi sùng sục như dầu, vốn là đến để ngăn cản Ngụy Đức Thâm xuất binh Trường sử quận Võ Dương Ngụy Trưng đành phải thuận thế, cố gắng hô một câu.

Thanh âm của y không lớn lắm, nhưng nắm bắt đúng lúc. Ngụy Đức Thâm vừa mới tựa đầu quay tới, liền nghe được tiếng cổ vũ của bạn đồng liêu. Trong lòng mừng rỡ, giơ giáo dài hướng mọi người hô lớn:

- Trường sử là học giả uyên thâm, còn nguyện cùng với ta hợp lực giết giặc. Các người là những người anh dũng, có đồng ý theo sau hay không?

- Đánh, đánh, đánh!

Bọn quân binh đỏ bừng cả khuôn mặt, trong lòng giống như có đám lửa cháy hừng hực.

Trong lòng Ngụy Trưng không ngừng kêu khổ, nhưng trên mặt lại chất đầy hào hùng, một tay lôi kéo Thang Tổ Vọng, một tay tách ra đám người.

- Ngụy mỗ tuy rằng tay trói gà không chặt, lại nguyện ý cầm cương cho tráng sĩ. Hợp lực tiến về phía trước, đánh cho chúng trở tay không kịp...

Bọn quân binh xưa nay khâm phục cơ trí của y, lại kính trọng dũng khí của y, chủ động nhường một lối đi, nhìn theo y đi lên điểm tướng đài. Ngụy Trưng buông Thang Tổ Vọng ra, cười lớn chấp tay với Ngụy Đức Thâm:

- Mời Huyện thừa đại nhân hạ lệnh, Ngụy mỗ cam lòng làm một tên lính đi đầu!

- Trường sử khách sáo rồi!

Trong lòng của Ngụy Đức Thâm rất cảm động, cười đáp lễ.

- Bọn trộm cướp nội loạn, đây là cơ hội trời ban cho quận Võ Dương ta. Xin mời ngài đối giá, ta và ngài hai người cùng đi!

Ngụy Trưng vui vẻ lĩnh mệnh, đón lấy một bộ áo giáp từ tay thị vệ, không cần nhìn đã khoác ngoài quan bào. Vừa mặc, vừa lớn tiếng hỏi:

- Quân ta có đủ lương thực hay không?

- Đã thông báo cho Trữ chủ bộ, bảo hần cần phải theo sau tướng quân áp tải lương thực đến Quán Đào!

Ngụy Đức Thâm gật gật đầu, tin tưởng tràn đầy.

- Lương thực thu được ở huyện Quán Đào cũng đã nhập kho, sau khi các huynh đệ tới bờ sông Chương Thủy, cũng có thể tạm thời lãnh một phần tiếp tế ở đó!

- Binh mã chưa động, lương thảo đi trước. Đức Thâm huynh lo liệu rất đúng!

Ngụy Trưng vô cùng khâm phục gật đầu, sau đó tiếp tục hỏi:

- Tình hình của quân địch gần đây nhất như thế nào? Trương tặc đã công phá Bình Ân, hay là gây kích dưới kiên thành rồi hả?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lô (29)

V

iệc này...

Ngụy Đức Thâm trầm ngâm một chút, mắt nhìn Thang Tổ Vọng, sau đó cười giải thích:

- Cơ hội khó có được. Bất kể là Trương tặc thắng hay là Trình tặc thắng, quân ta đều có thể ngồi mát ăn bát vàng!

Y vốn là xuất thân quan văn, giữa chừng đổi làm võ tướng. Cho nên binh thư chiến sách thì đầy một bụng nhưng kinh nghiệm thực chiến thì lại ít, ứng biến khi lâm trận cũng không phải là sở trường. Bị Ngụy Trưng hỏi liên tiếp hai câu, trong lòng đã cảm thấy có chút không ổn rồi, giọng điệu nói chuyện cũng không còn tự tin như trước nữa.

Chỉ trong nháy mắt, Ngụy Trưng đã chinh tề. Đoạt lấy một cây đao từ trong tay thị vệ của Ngụy Đức Thâm, ra sức quơ quơ ở giữa không trung, sau đó lớn tiếng xin đi giết giặc:

- Ngụy mỗ mặc đã xong, mời Huyện thừa đại nhân hạ lệnh. Chúng ta giúp Trương Kim Xương giết Trình Danh Chấn hay là giúp Trình Danh Chấn giết Trương Kim Xương?

- Ha ha...

Không đợi Ngụy Đức Thâm trả lời, bọn quân binh đã cười ha hả. Bọn họ cũng không cảm thấy trong lời nói của Ngụy Trưng có gì không phải, chẳng qua là cảm thấy bọn họ hiện giờ ra chiến trường, chắc chắn phải giao chiến

với một trong hai phía. Mà bất kể là Trương Kim Xưng hay là Trình Danh Chấn, đều là lục lâm đại tặc vốn không đội trời chung với quận Võ Dương.

Cười xong, hào khí của mọi người mà khó khăn lắm mới tạo ra được lập tức tiêu tan trong vô hình. Huyện thừa Quý Hương Ngự Đức Thâm tức giận đến mức mặt mày xanh tím, trừng mắt gầm lên với Ngự Trưng:

- Người, người đây là ý gì? Hay cho là bảo đao của Ngự mỗ không sắc bén sao?

- Cũng không phải!

Ngự Trưng vô cùng khiêm tốn lui về phía sau nửa bước, khom người chịu lỗi:

- Sớm nghe nói về Huyện thừa đại nhân bảo đao sắc bén vô cùng, chỉ có điều không hiểu là chỉ về hướng nào. Nếu chẳng may không chém tới bọn giặc mà ngược lại còn giúp cho bọn chúng. Chẳng phải là làm ô uế đao ư?

- Ngự Huyền Thành!

Huyện thừa Quý Hương Ngự Đức Thâm không thể nhịn được nữa:

- Người nói rõ ràng chút đi? Nếu không, đừng trách ta đối với người không khách sáo!

Ngự Trưng cười nhạt một tiếng, vẫn là bộ dáng vừa khiêm tốn lại vừa thản nhiên:

- Tặc nhân đánh nhau chưa xong, chúng ta đã chạy tới. Ngự mỗ không thể đoán được, đến lúc đó Trương Kim Xưng có còn tiếp tục sống mái với Trình Danh Chấn nữa hay không hay là đột nhiên lại cùng liên thủ với Trình tặc đánh lui chúng ta?

Quay đầu nhìn mọi người, y tiếp tục cười giải thích:

- Đương nhiên, chúng ta anh dũng, tặc nhân chưa chắc có thể chiếm được bất kỳ lợi ích gì! Nhưng chỉ cần chúng ta không lùi, tặc nhân sẽ không tiếp tục chém giết lẫn nhau. Mà nếu như bọn ta lui binh, tặc nhân lại nghĩ thông suốt đạo lý chỉ có đồng tâm hiệp lực mới có thể bảo toàn lẫn nhau, chẳng phải là bọn ta phí công sao?

Nói mấy câu này làm cho mọi người ngậm miệng không thể nói được gì. Đặc biệt là Huyện thừa Quý Hương Ngụy Đức Thâm, tức giận cũng không được, mà cũng không thể thừa nhận mình sai, đứng ở trên soái đài, khuôn mặt cứng rắn bị tức tối thành màu tím đen. Nhìn thấy tình hình như vậy, trong lòng của Ngụy Trưng biết mình đã đạt được mục đích, câu chuyện đột nhiên thay đổi, cười lớn bổ sung:

- Ngụy Huyện Thừa điểm binh ở thao trường, vốn là có ý phòng ngừa chu đáo. Điểm rất đúng, điểm thật tốt, không có một chút sai lầm. Chỉ là chúng ta lần này xuất chinh, không thể tránh được việc đi vội vã, cộ xát nhiều trên đường vài ngày, đợi đến khi có kết quả của hai tên tặc đánh nhau xong. Đến lúc đó bọn giặc lưỡng bại câu thương, đúng lúc bọn ta có thể hưởng ngư ông đắc lợi!

- Bắt bọn chúng! Bắt bọn chúng!

Nghe xong lời nói của Ngụy Trưng, sĩ khí của bọn quân binh chẳng những không suy giảm mà ngược lại càng thêm tự tin hơn nữa.

Ngụy Đức Thâm cũng là người thông minh, chỉ là tính tình có chút nóng nảy, cộng thêm không am hiểu nhiều về việc dùng binh mà thôi. Y biết rằng Ngụy Trưng nói câu cuối cùng chỉ có mục đích là giải vây giúp mình, liền không còn giận nữa, vái thật sâu:

- Nếu không có Huyền Thành thức tỉnh, Ngụy mỗ gần như đã chuốc lấy đại họa. Trận chiến này nên đánh như thế nào, Huyền Thành cứ việc yên tâm bày mưu, nói ta nhất định sẽ nghe, kế nhất định sẽ theo!

Ngụy Trưng tránh ra bên cạnh nửa bước, khom người đáp lễ:

- Huyện thừa đại nhân nói quá lời. Ta là một thư sinh, đâu dám xem thường quân vụ. Đại nhân cứ việc lĩnh quân xuất chinh, ta hết lòng dưới trướng, biết thì sẽ nói, đã nói là nói hết!

Dứt lời, hai người cười ha ha. Việc không vui vừa rồi không còn nữa, trong mắt cả hai đều rất vô tư. Bọn quân binh thấy hai vị thượng cấp bắt tay giảng hòa, trong lòng cũng rất cao hứng. Bọn họ khâm phục người lãnh đạo trực tiếp Ngụy Đức Thâm ý chí rộng lớn, biết sai chịu sửa. Cũng kính phục Ngụy Trưng bày mưu cẩn thận, xử sự chu toàn. Các tướng sĩ cao thấp đồng lòng, vô cùng náo nhiệt mà rời khỏi thao trường. Sau đó còn hẹn ba ngày sau đó xuất phát, đều tự động về doanh trại chuẩn bị.

Đợi các tên quân binh ở giáo trường giải tán hết, Ngụy Đức Thâm lau mồ hôi trên đầu, cười khổ oán giận:

- Huyền Thành, người cũng đã biết sức thế vạn quân, lại một búa đánh hụt là có mùi vị gì?

- Tạ ơn Đức Thâm huynh đã khoan dung!

Ngụy Trưng lạy dài sát đất, lại lần nữa nhận lỗi với Ngụy Đức Thâm:

- Sự việc xảy ra đột ngột, tiểu đệ không kịp nghĩ ra biện pháp tốt hơn. Đành phải liều lĩnh quét mặt của Ngụy Huyện thừa người...

- A!

Ngụy Đức Thâm hai tay giữ chặt cánh tay của Ngụy Trưng, không cho y tiếp tục lạy nữa:

- Mặt mũi của ta thì tính cái gì? Cũng không thể so với tính mạng của các huynh đệ. Nếu như ba ngày sau, và xác định sẽ xuất binh, người suy tính

xem, Trương tặc và Trình tặc sống mái với nhau, rốt cuộc là ai thắng?

Đề cập đến tình hình của quân địch, Ngụy Trưng không kìm nổi lại thở dài:

- Gà nhà bơi mặt đá nhau, nhất định là kết cục lưỡng bại câu thương, cần gì ta phải đoán. Chỉ có điều...

Không chờ y nói hết lời, Ngụy Đức Thâm đã kèm nén không được:

- Ta đương nhiên biết là lưỡng bại câu thương, cho nên mới vội vã điểm binh đi chiếm lợi ích. Ta là muốn người suy đoán, hai tên giặc tranh chấp, ai sẽ chiếm được thượng phong?

- Nếu Trình tặc không biết tin tức, và Trương tặc sau khi đánh tan Bình Ân mới vội vã rút quân về, chỉ sợ Trình tặc phải chết không có chỗ chôn!

Ngụy Trưng do dự một chút, phân tích với giọng điệu không mấy chắc chắn.

- Mặc dù Trình tặc quay lại, cũng không đối phó được Trương Đại Đường Gia.

Thang Tổ Vọng tiếp lời của Ngụy Trưng, lớn tiếng khoe khoang tự mình biết tình báo.

- Dưới trướng của Trương tặc có hơn ba vạn chiến binh, còn có bọn Hách Lão Dao, Tôn Đà Tử hỗ trợ cho hắn. Chiến binh trong tay hai vợ chồng Trình tặc không quá bốn ngàn, nếu tính luôn cả người già dưới trướng, gom góp cũng đủ ba mươi ngàn sĩ tốt. Trương tặc tuy rằng võ nghệ không bằng Trình tặc, nhưng lại có nhiều người. Hắn gần như là lấy mười bắt một, thế nào cũng có thể bắt sạch sẽ đối phương rồi!

- Nếu hai quân giao thủ, hễ nhiều lính là nhất định thắng vậy thì tướng quân còn có công dụng gì?

Ngụy Trưng háy hăn một cái, nhẹ nhàng lắc đầu.

- Huyền Thành nói quá lời!

Ngụy Đức Thâm không thèm nhìn Thang Tổ Vọng, cười gật đầu.

- Nhưng lần trở lại này chúng quả cũng quá cách xa Thái Huyền. Tuy rằng Trình Danh Chấn dụng binh rất có nghề, nhưng khi trở về cũng là gấp gáp nghênh chiến...

- Cho nên ta cảm thấy rất đáng tiếc cho hăn!

Ngụy Trưng tiếp tục thở dài:

- Người này nếu như ngày trước không bị Huyện lệnh huyện Quán Đào làm hại...

Ngụy Đức Thâm cũng thấy tiếc thay cho kết cục của Trình Danh Chấn, thở dài một hơi, thấp giọng hỏi:

- Hay là Huyền Thành cũng cho hăn là một đại tướng tài?

- Nếu chỉ là tướng tài thôi thì nói chi!

Đến lúc này, Ngụy Trưng cũng không cần che dấu sự tôn sùng của mình với Trình Danh Chấn nữa, lắc lắc đầu, tiếp tục nói:

- Đức Thâm có từng nghe nói, hăn làm những chuyện gì ở ba huyện Bình Ân không? Đồn điền, an dân, giảm phú, nuôi quân...

- Đúng vậy a, có đôi khi ta cũng không xác định rõ rốt cuộc hăn là quan hay là tặc nữa!

Ngụy Đức Thâm cười khố:

- Nghe nói hiện giờ dân chúng ở đó không hề kém hơn so với chúng ta bên này!

- Những việc hãn làm hiện giờ mấy trăm năm trước cũng có một người cũng đã làm! Đáng tiếc Trương Kim Xưng có mắt không trông, không thể tha cho hãn!

Ngụy Trưng sau khi có phần do dự, bùi ngùi tổng kết.

- Ủ! Đó chính là nền tảng của việc khởi nghiệp đấy!

Ngụy Đức Thâm đọc sách nhiều, biết Ngụy Trưng nói về Tào Tháo thời Tam quốc. Đó chính là đồn điền lớn khi chiến loạn, về sau thì làm nền tảng khi thống nhất. Cho nên tuy rằng ở trong chiến tranh là tàn bạo hiếu sát, nhưng lại có vô số công trạng được các Sử gia sau này tán thưởng.

- Ha ha, ta đã biết vì sao Trương Kim Xưng sốt ruột như vậy rồi. Ta cho là Trương Kim Xưng phải trừ khử hãn bằng mọi giá!

Chú thích 1: Tuyệt anh yến. Sau khi Sở Trang vương đánh thắng trận mở tiệc chiêu đãi quần thần, ra lệnh cho mỹ nhân của mình là Hứa Cơ mời rượu. Bỗng dưng đèn tắt, có người sờ soạng tay của Hứa Cơ. Hứa Cơ vì trả thù, liền tháo xuống chùm tua trên nón của người này. Sở Trang vương sau đó biết được, ra lệnh cho mọi người đều tháo chùm tua trên nón xuống, mượn cơ hội buông tha người gây ra họa. Mấy năm sau, có một mãnh tướng chiến đấu tận lực, hung hãn không sợ chết. Sở Trang vương hỏi chuyện, viên tướng thừa nhận năm đó là mình say rượu đùa giỡn nữ nhân của Sở Vương. Sở Vương vô cùng cảm thán, liền đem Hứa Cơ ban cho viên tướng này. Văn Trung Thang Tổ Vọng và Ngụy Trưng mượn điển cố này, khinh miệt Trương Kim Xưng không có khí độ trí tuệ của bậc vương giả, khó thành đại sự.

Chú thích 2: Lý Quảng dũng mãnh thiện chiến, nhưng không được cấp trên coi trọng, cuối cùng có kết cục phải tự vẫn. Đệ đệ của hãn chỉ là một người

bình thường, lại được phong hầu bá tước. Ngụy Trưng dùng điển cố này, là cảm thán Trình Danh Chấn không gặp người phù hợp. Cũng cảm thán chính mình không gặp được minh chủ có thể phụ tá.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (30)

A

i đã kết thù lớn với Ngụy Huyện thừa vậy, làm cho người liêu lĩnh cũng phải trừ cho được hẳn?

Vừa dứt lời, một âm thanh có vẻ già nua vang lên bên cạnh hai người. Ngụy Đức Thâm và Ngụy Trưng đều ngẩn người, nhìn nhau, cười thi lễ:

- Thuộc hạ bái kiến Quận Thủ đại nhân!

- Đông Ông, sao ngài lại có thời gian đến thao trường này vậy?

- Các người lúc này khua chiêng gõ trống, lão phu có thể ngồi yên ở trong nha môn được sao?

Quận Thủ Võ Dương Nguyên Bảo Tàng lấy thân phận là thượng cấp vội trả lễ, mỉm cười hỏi lại.

Nghe thấy lời ấy, trên mặt của hai vị Ngụy đại nhân đều có chút xấu hổ. Mới vừa rồi bất kể là nổi trống điểm binh tụ tập quân binh hay là gõ kèn giải tán nhóm người, hai người ai cũng không cùng thương lượng với Nguyên Bảo Tàng. Tuy rằng Quận Thủ đại nhân xưa nay lòng dạ bao dung, không làm khó thuộc hạ. Nhưng việc này nghĩ kỹ lại, hai người Ngụy Trưng và Ngụy Đức Thâm cũng có phần không xem thượng cấp vào đâu rồi.

- Việc này, thật ra là thuộc hạ đường đột. Nghe nói đầm Cự Lộc có nội loạn, liền lập tức hận không thể ngay lập tức đánh qua Chương Thủy!

Ngụy Đức Thâm lại lạy dài sát đất lần nữa, giành tạ lỗi trước với Nguyên Bảo Tàng.

- Thuộc hạ một mặt vừa điểm binh, một mặt vừa sai người trình báo với Quận Thủ đại nhân. Ai ngờ đâu người huynh đệ đây cho là chưa đúng lúc, rốt cuộc vẫn là kinh động đến ngài!

- Sự việc gấp gáp, tôi sợ các huynh đệ nóng lòng đi đánh, cho nên liền vội vã chạy tới. Chỗ thất lễ, kính xin Đông Ông thứ tội!

Ngụy Trưng nói chuyện không giống với Ngụy Đức Thâm quá khách sáo, chỉ giải thích nguyên nhân mình chạy tới thao trường.

- À!

Nguyên Bảo Tàng cười xua tay, vẻ mặt khoan dung:

- Hai người các người nói đi đâu vậy! Điều khiển binh mã là chức trách của Đức Thâm. Nhắc nhở đồng liêu, cũng là nghĩa vụ của Huyện Thành, tuy rằng lão phu đứng đầu một quận, nhưng cũng không phải chuyện nào cũng xen vào.

Ngụy Đức Thâm thấy Nguyên Bảo Tàng không có ý định trách cứ, vội vàng cung kính:

- Đại nhân nói rất đúng. Nhưng công vụ quan trọng hơn, trước tiên chúng tôi nên mời đại nhân ra mặt mới đúng. Vừa rồi là thuộc hạ lỡ mồm, mong đại nhân rộng lượng bỏ qua lần này!

Vừa nói, y lại cung kính vái Nguyên Bảo Tàng một vái, tỏ ý ăn năn. Nguyên Bảo Tàng vốn không phải là người chuyên quyền, nhìn thấy Ngụy Đức Thâm biết tiến thoái, cũng không có ý định tiếp tục giằng co đề tài ấy nữa. Cười tiến lên nửa bước, vỗ vỗ cánh tay Ngụy Đức Thâm:

- Đức Thâm khách sáo rồi. Lão phu cũng chỉ là lo lắng bọn người nóng lòng khiêu chiến, chuẩn bị không chu đáo mới sang đây xem xem. Cũng không có ý trách cứ người. Các huynh đệ đâu rồi, vì sao vừa mới tụ họp người lại cho bọn họ giải tán?

- May mà có Huyền Thành nhắc nhở!

Ngụy Đức Thâm cười áy náy, sau đó khẽ đem những lời phân tích vừa rồi của Ngụy Trưng thuật lại lần nữa.

- Nếu không có Huyền Thành tới kịp lúc, thuộc hạ gần như đã gây thành sai lầm lớn!

- Ủ!

Nguyên Bảo Tàng tay vuốt chòm râu, nhẹ giọng than nhẹ:

- Huyền Thành phân tích rất đúng, hai hổ ra sức tranh chấp, chúng ta không cần phải quá sớm đến gần trận náo nhiệt kia. Nhưng nếu binh mã đã tập kết rồi, phải tránh rút dây động rừng. Đầm Cự Lộc không coi chúng ta vào đâu, những thám tử kia...

Về điểm này, thật ra Ngụy Đức Thâm lại xử lý hết sức cẩn thận:

- Trước khi tập kết, thuộc hạ đã sai người lệnh cho bọn họ ngụy trang vây quanh cửa tiệm kia. Người bên trong nếu có chút hành động thiếu suy nghĩ, một mực giết chết!

- Ủ!

Nguyên Bảo Tàng hài lòng gật đầu, sau đó tiếp tục dặn dò:

- Nếu vẫn chưa động thủ, thì đừng lập tức tróc nã bọn chúng về quy án. Trước hết hãy giam lỏng đi, đợi khi đại quân ra quân rồi sẽ lấy đầu của bọn chúng tế cờ!

- Vâng, thuộc hạ tuân lệnh!

Ngụy Đức Thâm hồ hởi trả lời.

- Còn nữa, cái tên họ Bảo là người rất thông minh, hãy cố sức bắt sống hắn cho lão phu. Nói không chừng, phía lão phu, còn có chuyện muốn hắn làm!

Ngụy Đức Thâm có phần do dự, khẽ trả lời:

- Thuộc hạ sẽ làm hết sức!

Gã không hiểu Quận Thủ đại nhân vì nguyên nhân gì mà có hứng thú với tên thám tử Hoàng Nha Bảo, nhưng bắt sống người này đối với gã mà nói hẳn là không quá khó khăn. Hơn nữa vị thượng cấp Nguyên Bảo Tàng xưa nay rất bao dung với gã, để báo đáp lại, ông ấy yêu cầu điều này gã cần phải hết sức để hoàn thành.

Nhìn thấy Ngụy Đức Thâm cung kính với mình như thế, Nguyên Bảo Tàng rất hài lòng. Cười cười, nói tiếp:

- Về chuyện lương thực và các đồ dùng cần thiết ở trong quân, Đức Thâm không cần phải lo lắng. Ta đã dặn Vạn Quân, bảo hắn mở rộng cung ứng, tuyệt đối sẽ không để các huynh đệ bụng đói mà quyết chiến cùng bọn cướp. Nhưng Đức Thâm này, có câu này lão già ta muốn nói với người một chút...

- Xin đại nhân cứ việc dạy bảo, thuộc hạ tuyệt đối chấp hành!

Nghe Nguyên Bảo Tàng nói vòng vo, Ngụy Đức Thâm đứng thẳng mình, nghiêm nghị trả lời.

Nguyên Bảo Tàng cười khở một cái, thở dài, sau đó khẽ nói với hai người:

- Quận Võ Dương của chúng ta gần một năm mới miễn cưỡng chiêu mộ được mười ngàn quân binh. Nếu như là năm chắc quét sạch được bọn trộm cướp, Đức Thâm cứ việc làm. Huyện Thành làm việc cẩn thận, lão phu cho hẳn đi theo người, giúp người bày mưu tính kế. Nếu như không nắm chắc, nhị vị nhớ lấy, nhất định không cần phải trộm gà không được lại còn phải mất năm thóc. Vạn nhất sự tình không tốt, bọn cướp đánh ngược lại quận Võ Dương chúng ta a! Lại không thể chiêu mộ được một quận binh thứ hai rồi.

Mặt Ngự Đức Thâm hơi co rút một chút, cổ và mặt lập tức đều đỏ. Lời này của Nguyên Bảo Tàng rõ ràng là có chút không tín nhiệm năng lực chỉ huy của hắn và Ngự Trưng, nhưng vết xe đổ còn đó, năm trước hai người vừa mới bị Vương Nhị Mao dùng năm trăm lâu la giết sạch toàn quân, không thể trách vì sao người khác lo lắng. Đành phải cười gượng, trịnh trọng nói:

- Đại nhân cứ việc yên tâm. Không nắm chắc mười phần, hạ quan không hành động thiếu suy nghĩ. Nếu lại bị người giết không còn đội ngũ, đến lúc đó không phiền đại nhân nhọc công lo lắng, tự bản thân Ngự mỗ cũng không còn mặt mũi gặp lại phụ lão ở quê nhà nữa!

- Hai người chúng tôi lần này chắc chắn sẽ cùng với các huynh đệ cùng nhau tiến thoái, quyết không làm nhục việc quân!

Ngự Trưng đứng trang nghiêm ôm quyền, trịnh trọng cam đoan.

Nguyên Bảo Tàng cười khở lắc đầu:

- Hai người các người đó, hiểu lầm ý của lão phu rồi. Lão phu không phải sợ các người không cố gắng, mà là vì suy tính cho dân chúng quận Võ Dương, nghĩ đến tình huống xấu nhất. Lúc này các nơi ở Hà Bắc khói lửa nổi lên bốn phía, tây có Trương Kim Xung, Trình Danh Chấn, đông có Cao Sĩ Đạt, Đậu Kiến Đức. Vương Bác, Cách Khiêm Chi không chịu ở Hà Nam mà cũng chạy đến Hà Bắc. Trong tay của chúng ta chỉ có một ít thực lực

này, dù như thế nào cũng phải tự bảo vệ mình trước tiên mới đúng. Sau khi đem một phần ba ở lại bảo vệ, rồi mới đi tiêu diệt giặc cỏ, vì nước lập công!

Ngụy Trưng và Ngụy Đức Thâm lại nhìn nhau, sau đó đồng thời gật đầu:

- Lão đại nhân dạy bảo rất đúng. Chúng ta nếu đã là quan của quận Võ Dương, đương nhiên phải nghĩ đến quận Võ Dương trước hết.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (31)

Đ

ợi Ngự Trương thay hai người bày tỏ thái độ xong rồi, Ngự Đức Thâm tiếp tục bổ sung:

- Lúc này đầm Cự Lộc nội loạn, cơ hội khó có được, cho nên thuộc hạ mới định qua sông mà tiêu diệt. Nhưng nếu chẳng may bọn cướp phòng bị nghiêm ngặt, thuộc hạ nhất định sẽ án binh bất động, để tránh tự rước lấy họa, khiến cho dân chúng cả quận phải chịu tội cùng!

- Người hiểu được vậy là tốt rồi.

Nguyên Bảo Tàng đưa tay vỗ nhẹ vào bả vai của Ngự Đức Thâm:

- Đức Thâm này, chuyện này, ừm, chuyện này rất lạ, chúng ta là quan địa phương, nhất định phải giúp đỡ lẫn nhau, cùng chung khó khăn. Lão phu không cầm binh pháp, cũng sẽ không can thiệp nhiều lắm. Chính người chuẩn bị đi, cần lão phu làm cái gì, cứ nói ra. Nhưng nếu có thể làm được gì có ích, lão phu nhất định sẽ không từ chối người!

- Đức Thâm hiểu!

Huyện thừa Quý Hương Ngự Đức Thâm xưng tên của mình trả lời.

Xoay qua bên cạnh, Nguyên Bảo Tàng lại đưa cánh tay đặt lên vai của Ngự Trương, chân thành dặn dò:

- Huyền Thành, người đọc sách nhiều, tâm tư nhạy bén, mọi việc phải giúp đỡ cho Đức Thâm nhiều hơn. Về phía lão phu nếu có chỗ nào chưa nghĩ tới, người cũng nên nhắc nhở thêm.

- Thuộc hạ nhớ rồi!

Ngụy Trưng gật đầu hứa hẹn.

- Hai người các người tiếp tục làm việc đi. Giúp xong, Huyền Thành đến thư phòng của ta một chuyến, ta còn có chút việc muốn bàn bạc với người!

Nguyên Bảo Tàng nhìn quanh bốn phía, sau đó cười an bài.

Nếu thượng cấp đã có chuyện, Ngụy Trưng không dám chậm trễ. Cười cười, thấp giọng đáp lại:

- Việc võ do Ngụy Huyện thừa quản, ta chỉ là cho hãn chút ý kiến, những chuyện khác không thể giúp rồi. Đại nhân nếu như về nha môn, hay là lấy xe ngựa mang hộ ta một đoạn.

- Cũng tốt, chúng ta ở trong xe vừa đi vừa nói!

Nguyên Bảo Tàng ngẫm nghĩ một chút, cười đồng ý.

Khách và chủ hai người ôm quyền cùng Ngụy Đức Thâm chia tay, sau đó sóng vai đi về phía xe ngựa. Mới bước vào thùng xe, không đợi màn hình buông xuống, Nguyên Bảo Tàng đã vội vàng hỏi:

- Cuộc chiến ở đầm Cự Lộc, Huyền Thành cho là cuối cùng ai sẽ thắng lợi?

- Bất kể ai thắng, thực lực của đầm Cự Lộc nhất định tổn hao nhiều!

Ngụy Trưng ngẫm nghĩ một chút, rất cẩn thận đáp lại.

- Huyền Thành không đánh giá cao Trương Kim Xưng sao?

Nguyên Bảo Tàng lại tiếp tục hỏi.

- Đông Ông nghĩ như thế nào?

Ngụy Trưng không trực tiếp trả lời, mà hỏi ngược lại cách nhìn nhận của Nguyên Bảo Tàng.

Nếu như là bình thường giữa thượng cấp và cấp dưới, lời này sẽ rất thất lễ. Nhưng Ngụy Trưng là tâm phúc do một tay Nguyên Bảo Tàng cất nhắc, cho nên trao đổi lẫn nhau giữa hai người cũng không quá kiêng dè. Thở dài một tiếng, Nguyên Bảo Tàng trầm giọng đáp lại:

-Hây...! Nếu theo lâu dài, lão phu đương nhiên chờ mong Trương Kim Xưng có thể thắng, Trình Danh Chấn binh bại mạng vong. Nhưng nếu chỉ nhìn trước mắt mà nói..., lão phu lại ước gì Trình tặc thắng lợi, đoạt được địa vị của Trương tặc!

- Thuộc hạ cũng mong như thế!

Ngụy Trưng cũng cùng Nguyên Bảo Tàng thở dài, hạ giọng nói:

- Trương tặc nhiều nhất bất quá là một kẻ thất phu, tàn bạo hiếu sát, lại còn lòng dạ hẹp hòi. Bọn bộ hạ đều sợ uy quyền mới không thể không theo. Mặc dù lúc này hắn có thể thôn tóm ba huyện của Trình Danh Chấn, tuy nhiên sẽ như sương mai đầu ngọn cỏ, ma trôi giữa bùn, trong chốc lát phồn hoa, chớp mắt liền từ thịnh mà suy. Nhưng Trình tặc thì. . .

Ngụy Trưng nhìn thượng cấp liếc mắt một cái, thở dài lắc đầu:

- Trình tặc đồn điền nuôi dưỡng dân, luyện binh chuẩn bị chiến tranh, vừa thông hiểu binh pháp, lại hiểu được việc cai trị. Thuộc hạ nghe người ta nói, nơi ở của hai vợ chồng bọn họ trống rỗng, ngay cả một đồ vật bài trí đáng giá cũng không có. Bao năm qua những đồ vật cướp được bốn phương, đều đổi thành gạo muối sắt, hoặc cho dân chúng vay, hoặc bổ sung quân nhu. Người như vậy, có Trương Kim Xưng ở trên đầu đè nặng, chẳng khác nào như hổ bị cầm tù. Một khi hắn đẩy ngã Trương Kim Xưng, tự mình làm chủ

chính mình. Thì bắc dựa vào đầm Cự Lộc, tây dựa vào Thái Hành Sơn, dựa vào địa thế hiểm yếu mà ở. Lui sẽ rất ít gây họa, nếu là có ý định tiến thủ...

- Cho nên, trong lòng lão phu rất mâu thuẫn!

Nguyên Bảo Tàng chủ động kết luận thay cho Ngụy Trưng:

- Nếu Trình tặc thắng, trong khoảng thời gian ngắn nhất định sẽ không giống Trương tặc gây hại xung quanh như vậy, nhưng một khi y đã vững vàng ở đầm Cự Lộc, đời ta chỉ sợ thậm chí đi ngủ cũng ngủ không được. Mà một khi Trương tặc thắng, mùa đông năm nay bọn ta không thể tránh được cảnh phải ôm giáo dài ngủ ở đầu thành, tới mùa hè sang năm, có thể sẽ bị bãi quan, thiếu một nơi để bọn cướp làm hại!

Từ đầu đến cuối, Nguyên Bảo Tàng cũng không tính đến lực lượng của quận Võ Dương, dường như căn bản không cho rằng Ngụy Đức Thâm thừa dịp loạn xuất binh có thể tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Ngụy Trưng nghĩ mãi mà không rõ thượng cấp của mình vì sao lại như vậy, do dự một chút, thấp giọng nói:

- Dựa theo thiên kiến của thuộc hạ, chỉ sợ sau khi Trương Kim Xương liêu với Trình Danh Chấn đến lưỡng bại câu thương, vẫn có thể chiếm được thượng phong. Dù sao đầm Cự Lộc là hấn gây dựng nên, căn cơ thâm sâu hơn so với Trình Danh Chấn. Các quận khổ sở vì bọn cướp đã lâu, nếu quận Võ Dương ta nhân cơ hội này, liên lạc với Thanh Hà, Tín Đô...

- Vô dụng!

Nguyên Bảo Tàng nhìn thoáng qua ngoài xe ngựa, sau đó lạnh lùng cắt ngang:

- Đức Thâm lòng son vì nước, điểm ấy lão phu rất là khâm phục. Nhưng hấn không có tài cầm binh, huynh đệ của quận Võ Dương chúng ta, võ thuật cũng chỉ là để đẹp mắt. Ý vào áo giáp dày, binh khí sắc bén, thủ thành

có lẽ còn có thể cùng bọn cướp phân cao thấp. Nhưng nếu nói chủ động xuất kích..., chưa chắc có thể chiếm được lợi ích gì ở phía Trương Kim Xứng!

- Đông Ông...

Ngụy Trưng nghe vậy nhú mào, không thể nào giải thích được vì sao Nguyên Bảo Tàng lại xem nhẹ người của mình như thế. Nguyên Bảo Tàng nhẹ nhàng xua tay:

- Người chớ cắt ngang, nghe lão phu từ từ nói cho người. Chiến bại lần trước, lão phu cảm thấy trách nhiệm không do bọn người, dù sao tặc tử quá mức giáo hoạt, mà ngay lúc đó thời tiết hiện tại quả là rất ác liệt. Nhưng sau đó lão phu nhìn kỹ một chút Ngụy Huyện thừa luyện binh như thế nào, người này ư, giống như lời người nói, không phải là một tướng tài!

- Ngụy Huyện thừa hơn nửa năm đều ăn ở trong binh doanh, rất nhiều huynh đệ đều nguyện ý thay hãn quân mình phục vụ!

Biết rõ Nguyên Bảo Tàng đánh giá đúng, Ngụy Trưng vẫn không cam lòng mà thay đồng liêu biện hộ một câu.

- Đúng vậy, Đức Thâm có được quân tâm. Các huynh đệ đều xem hãn như là huynh trưởng của mình. Nhưng kẻ làm tướng, lại không thể chỉ biết thi ân mà không biết cách lập uy. Lão phu tin rằng, một khi Đức Thâm chiến bại, số huynh đệ đồng ý cùng hãn cùng sinh cùng tử cũng không ít. Nhưng lúc hai quân giao chiến, có bao nhiêu người đồng ý chấp hành quân lệnh của hãn một cách tuyệt đối chứ?

Không đợi Ngụy Trưng cãi lại, Nguyên Bảo Tàng hừ một tiếng, tiếp tục quả trách:

- Hôm nay hãn nghe được tin đầm Cự Lộc nội loạn, lập tức liền chuẩn bị ra tay, ngay cả thời gian báo lại với lão phu cũng không đợi được? Lão phu

không phải là trách hãn đường đột, mà là từng nghe người ta nói, hễ là kẻ làm tướng, hai chữ 'Trầm tĩnh' rất là trọng yếu. Nếu là tướng lĩnh gặp chuyện liền như thiêu như đốt, bọn quân binh dưới quyền sao có thể làm được chuyện Thái Sơn sụp đổ ở trước mắt mà không biến sắc? Thứ ba, người xưa có nói, hai quân giao thủ, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, tiếng thứ hai sẽ giảm, tiếng thứ ba sẽ không còn hiệu lực. Hãn vội vàng triệu tập binh mã, người nói mấy câu, hãn liền giải tán các huynh đệ...

- Là thuộc hạ cố sức khuyên hãn ngừng ngay việc xuất binh đấy!

Ngụy Trưng không dám để cho Ngụy Đức Thâm chịu trách nhiệm một mình, chủ động thừa nhận là chính mình quấy nhiễu đối phương chỉ huy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lô (32)

N

guyên Bảo Tàng hơi cười lạnh:

- Thật ra hãn có thể làm được theo Gián Như Lưu. Nhưng hãn có từng nghĩ tới sĩ khí của các huynh đệ, một thành Quý Hương lớn như vậy, nhiều người lẫn mắt, không thể tránh khỏi tai mắt của bọn cướp, tin tức có thể giấu được sao? Một khi tặc nhân có chuẩn bị, còn có thể bị hãn đánh trở tay không kịp sao? Nếu đổi lại là lão phu, trước tiên tất nhiên sẽ hạ người, sau đó lập tức xuất binh, đem đội ngũ đặt tới bờ sông Chương Thủy đánh lừa!

Đúng là gừng càng già càng cay, rất nhiều vấn đề Ngụy Trưng cũng chưa suy xét đến đã được Nguyên Bảo Tàng nghĩ tới rồi. Giờ phút này tất cả bày ra hết, khiến cho Ngụy Trưng căn bản không thể giải vây cho mình và đồng nghiệp. Cũng may y cũng là một người chịu trách nhiệm, ngồi ở trên xe ngựa vờn người, chấp tay nói:

- Nghe đại nhân nói như vậy, thuộc hạ mới biết mình làm việc lỗ mãng. Xin đại nhân ngàn vạn lần đừng trách cứ Đức Thâm, lẽ ra thuộc hạ nên bị phạt cùng hãn!

- Lão phu đã nói, không phải trách cứ bất cứ người nào! Các người cũng không phải tướng tài, không trâu bắt chó đi cày, thật sự là làm khó các người rồi!

Nguyên Bảo Tàng thở dài, kéo tay của Ngụy Trưng, vỗ nhẹ nhẹ, thấp giọng an ủi:

- Lão phu chỉ là đang luận sự, nhìn không tốt Đức Thâm việc này thôi. Hơn nữa mặc dù hẳn có may mắn chiếm được lợi ích, tiêu diệt được Trương tặc. Dựa theo quy củ của triều đình, binh mã của quận Võ Dương ta cũng không thể trú ở hai quận Võ An, Tương Quốc. Mà các huyện ở hai quận phía Đông rơi vào tay bọn cướp lâu rồi, lòng người đã loạn. Chỉ cần quan binh rút đi, không bao lâu tự nhiên sẽ có người bổ sung vào vị trí của Trương Kim Xưng để lại. Có thể là Vương Kim Xưng, có thể là Lý Kim Xưng, chỉ là thay đổi tên thôi, đâu lại vào đấy mà thôi!

Nghe thấy lời ấy, Ngụy Trưng càng thêm khâm phục Nguyên Bảo Tàng. Gật gật đầu, thấp giọng nói:

- Vậy nếu như để cho Trình Danh Chấn thắng, tốt xấu gì thì hẳn làm việc còn biết giữ chừng mực!

- Ôi!

Nguyên Bảo Tàng thở dài một hơi buông tiếng than thở:

- Ít nhất hẳn làm việc còn theo khuôn phép, không giống Trương Kim Xưng trước giờ chuyên làm bậy!

- Nếu...

Trong giây lát, ở trong lòng Ngụy Trưng có linh quang chợt lóe, y trừng to mắt, thử thăm dò.

- Không thể!

Nguyên Bảo Tàng lập tức ngắt lời:

- Việc Huyền Thành nghĩ đến, lão phu cũng đã nghĩ tới. Giờ phút này chúng ta chỉ có thể cách bờ quan hỏa, tuyệt đối không thể nhúng tay lung tung!

- Nhưng thật ra, dù sao chúng ta làm quan, đối diện là bọn trộm cướp. Luôn ở thế không đội trời chung!

Ngọn lửa trong mắt Ngụy Trưng lập tức tắt ngúm, cười khổ nói. Vừa rồi y nghĩ đến chính là cái chủ ý không đâu, chính là quận Võ Dương xuất binh đi uy hiếp cánh Trương Kim Xương, trợ giúp Trình Danh Chấn vượt qua một kiếp trước mắt này. Sau này dựa vào nghĩa cử giúp đỡ lần này, có lẽ có thể chiêu an Trình Danh Chấn, hoặc là khiến hắn hứa hẹn không quấy rầy quận Võ Dương để trả phần nhân tình này.

Nhưng chủ ý này chỉ có thể tưởng tượng ở trong lòng, trên thực tế lại tuyệt đối làm không được. Khởi phải nói về sau sẽ bị quốc pháp truy cứu, dù có thì lương tâm cũng sẽ ngày ngày bị dày vò.

Dường như đoán được ý tưởng của Ngụy Trưng, Nguyên Bảo Tàng cười nhạt một tiếng, dùng giọng điệu đùa cợt nói:

- Lão phu cũng không phải nhìn vào sự khác biệt giữa quan và tặc. Bệ hạ hàng năm không để ý tới chính sự, trong triều gian nịnh làm chủ, dưới thì bọn ô lại hoành hành. Bọn quan này có khác chi trộm cướp, cũng không cần phải không đội trời chung với bọn trộm cướp rồi.

Cũng may là ngồi trong xe ngựa, Ngụy Trưng không đến mức kinh ngạc nhảy dựng lên. Trong ấn tượng của y, thượng cấp Nguyên Bảo Tàng này mặc dù là người khéo đưa đẩy, nhưng đối với triều đình vẫn trung thành và tận tâm. Giờ phút này đột nhiên từ miệng đối phương nghe được lời đại nghịch bất đạo như thế..., thật là làm cho y có chút trở tay không kịp. Nhưng nghĩ lại, cũng đã hiểu được vì sao Nguyên Bảo Tàng phẫn uất như thế rồi.

Lão nhân gia rõ ràng là đã hoàn toàn tuyệt vọng với triều đình rồi, không hề định đem bản thân mình cột vào chiếc thuyền mục nát này nữa. Hoàng Đế Bộ Hạ vừa mới ngừng việc đông chinh, đã lập tức đi phương Bắc hội minh

với Đột Quyết. Tính ra, liên tục bốn năm, tổng cộng ở hai nơi đông tây làm chuyện không đâu mất sáu tháng. Mặc dù chỉ còn lại sáu tháng kia, Hoàng Đế Bệ Hạ cũng không tâm tư để ý tới triều chính. Ngược lại không phải tìm cái điềm lành này thì cũng là kiếm cái điềm lành kia. Làm cho rất nhiều quan viên địa phương căn bản là không làm việc, mỗi ngày đều tìm cách vơ vét kỳ hoa dị thảo, chim quý hiếm quái thú mọi nơi, mong được tiến thân.

Nghĩ tới những điều này, Ngụy Trưng cũng có phần nản lòng thoái chí, thở dài, thấp giọng hỏi:

- Vì sao đại nhân không muốn đánh hạ Trương Kim Xương giúp Trình Danh Chân. Chúng ta cho Trình Danh Chân một ân nghĩa, sau này ít nhiều gì cũng có thể thu được chỗ tốt!

- Lão phu khó xử là ở chỗ này!

Nguyên Bảo Tàng tiếp tục than thở, lại không chịu nói rõ ràng:

- Ngoài sáng, lão phu là quan, hăn là tặc, lão phu không thể giúp hăn. Trong tối, lão phu nếu giúp hăn, ôi...

- Đại nhân...

Ngụy Trưng đang chuẩn bị tiếp tục truy vấn Nguyên Bảo Tàng có chỗ khó xử gì, mình có thể nghĩ kế giúp giải quyết, xe ngựa cũng đã tới nha môn Quận Thủ. Khách và chủ hai người không nói gì nữa, xuống xe, sóng vai đi vào. Đi đến thư phòng, lại mất đi không khí vừa rồi, nhất thời không thể đem chuyện vừa rồi nói tiếp tục nữa.

- Nếu đại nhân không tiện ra mặt, hay là làm như kế sách 'Nuôi dưỡng hổ nuốt Sói' lúc trước, do thuộc hạ thay...

Ngụy Trưng do dự một lát, thử thăm dò nói.

Nguyên Bảo Tàng nhẹ nhàng lắc đầu, đưa lưng về phía Ngụy Trưng, ánh mắt rơi vào trên một bức tranh thủy mặc trong thư phòng. Giữa bức tranh là một chỗ núi non trùng điệp, giữa núi đá lởm chởm, mơ hồ có một màn sương trắng bay ra, phảng phất như ẩn giấu vô số thần tiên quỷ quái.

Trước kia Ngụy Trưng thường đến thư phòng của Nguyên Bảo Tàng, cũng rất ít chú ý đến bức họa này. Giờ phút này mang tâm sự nhìn kỹ, đột nhiên phát hiện trong bức tranh giống như có thâm ý khác. Dựa theo kỹ xảo của nét bút và dùng mực đậm nhạt, bức họa này không kể là hàng quý hiếm gì. Ngoại trừ bên ngoài bức tranh có mấy hàng chữ nhỏ viết rất rất có công lực, gần như không có chỗ nào khiến người ta chú ý.

Nhưng một bức họa như vậy, lại được Nguyên Bảo Tàng coi như bảo bối treo trên vách ở thư phòng, căn bản không sợ người cười nhạo hẳn không biết thưởng thức. Ngụy Trưng không có hồi âm của Nguyên Bảo Tàng, đành phải tiếp tục từ giữa bức tranh xem coi có gì đáng giá, nhìn xuống phía dưới chữ viết, lại nhìn thấy nét bút vô cùng xinh đẹp của một người.

Nét bút dùng là hoa mai cổ triện, bút họa cong cong lách lách có chút phức tạp, rất ít người có thể đọc được, người viết được càng ít hơn. Nhưng chút điểm này không làm khó được Ngụy Trưng, y nhìn thoáng qua, ánh mắt lập tức ngưng tụ giống như điện. Đúng lúc Nguyên Bảo Tàng vào lúc này quay đầu lại, nhếch mi, thấp giọng truy vấn:

- Huyền Thành cũng biết bức họa này người nào vẽ ra, chủ nhân trước của nó là ai sao?

Trong phút chốc, tóc gáy sau lưng Ngụy Trưng dựng đứng, hận mình không thể hôm nay căn bản chưa từng tới thư phòng của Nguyên Bảo Tàng, càng không rõ hoa mai cổ triện xui xẻo kia. Nhưng Nguyên Bảo Tàng cũng không cho y cơ hội nghĩ nhiều, cười cười, lạnh nhạt nói:

- Nơi này chỉ có hai người chúng ta, Huyền Thành không cần bận tâm. Vị bạn cũ tặng ta bức tranh này, năm đó cũng như Huyền Thành, là một tài tử nổi danh.

- Bức họa này tràn đầy khí sát phạt, chắc là một vị mãnh tướng tay cầm trọng binh làm ra. Nhưng lời bạt dưới bức tranh, còn có nét bút kia, lại xuất phát từ tay một người khác. Người đề lời bạt là một đại tài thiên hạ ít có, Ngụy mỗ tuyệt đối không dám cùng hắn đánh đồng!

Tay đầy mồ hôi lạnh, Ngụy Trưng cẩn thận trả lời.

Y đã đoán ra người vẽ tranh và đề lời bạt theo thứ tự là người nào. Có tiền tài cùng danh sư học bức tranh, lại có đầu không có đuôi quý công tử, khắp thiên hạ cộng lại chỉ sợ có hơn mười ngàn. Nhưng người đã từng tay cầm trọng binh, trong lòng sung mãn sát phạt khí, chỉ sợ một bàn tay cũng có thể đếm được. Người cố ý đề lời bạt cho bức vẽ này có một phong cách riêng, bút tích năm đó từng làm cho rất nhiều người săn đón Phạm Thiệp mà truyền bá.

Nguyên Bảo Tàng nhẹ nhàng gật đầu, làm ra biểu tình ta và người đồng lòng, sau đó cười tiến lên nửa bước, thản nhiên truy vấn:

- Huyền Thành có từng nghe bài hát ca dao 'Đào lý' chưa?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (33)

Đ

ào lý tử, Hoàng hậu nhiều Dương Châu, uyển chuyển hoa viên lý”.

Liên tục mấy năm qua, bao nhiêu truyền thuyết liên quan đến bài ca dao dân gian này gần như khiến lỗ tai Ngụy Trưng nghe đến phát nhàm chán. Làm học trò của thánh nhân, đương nhiên là y không tin những chuyện hoang đường. Thậm chí còn ác ý phỏng đoán, là đã tâm vô chừng của Bồ Sơn Công Lý Mật tự viết ra bài hát này, sau đó cho người đem truyền ra ngoài. Làm cho thiên hạ Đại Tùy rối loạn, tiến tới thực hiện mục đích đã tâm của cá nhân. Nhưng hôm nay, Ngụy Trưng không thể nào mở miệng.

Ngụy Trưng biết rằng, dù cho lúc này y có nói gì đi nữa cũng không còn ý nghĩa gì. Nếu Nguyên Bảo Tàng đã dám đem bức tranh của Dương Huyền Cảm có Lý Mật đề tựa treo công khai trong thư phòng, cũng không sợ y chỉ ra nguồn gốc tạo ra bức tranh một chút nào, trái tim mưu phản đã rõ rành rành. Mà Ngụy Trưng y lại là tâm phúc do Nguyên Bảo Tàng một tay cất nhắc lên, trên người sớm đã được đóng dấu, cơ bản là không thể nào tẩy rửa được rồi...

Nghĩ tới đây, dù là tâm trí của Ngụy Trưng kiên định, áo dài sau lưng cũng ướt đầm mồ hôi. Gió thu vô tình không biết người đang phiền não, lại còn từ cửa sổ thổi tới, thổi trúng y làm cho huyết mạch cả người phát run. Trái tim giống như ngừng đập, chết lặng mà chìm dần, chìm dần...

Y muốn suy nghĩ thật kỹ, sau đó mới quyết định. Thế nhưng Nguyên Bảo Tàng lại cố tình không để cho người có cơ hội tự hỏi, lại đã chấp tay sau lưng đi vài bước, cười ha hả an ủi:

- Huyền Thành chớ hoảng sợ, nơi này chỉ có người và ta. Bất kể người nói cái gì, lão phu cũng không trách tội là được!

Nói chuyện, ánh mắt còn thản nhiên nhìn về phía ngoài, chứng tỏ mình không có an bài bất kì mai phục nào ở bên ngoài thư phòng.

Nếu nói Nguyên Bảo Tàng bị khép tội mưu phản chém thành trăm ngàn mảnh..., Ngụy mỗ ít nhất cũng phải cùng chịu chín trăm đao đi. Cười khổ một cái, trong lòng Ngụy Trưng tự nhủ như thế. Không ai sẽ tin tưởng y đối với hành động cấu kết phản tặc của Nguyên Bảo Tàng lại không biết chút nào, đổi lại là Ngụy Trưng y cũng sẽ không tin. Tới giờ khắc này, y và Nguyên Bảo Tàng sớm đã được cột vào một chiếc thuyền hồng rồi, nếu sống thì cùng nhau sống, nếu chìm thì cùng nhau chìm, căn bản là không có cơ hội chỉ lo thân mình!

- Như thế nào, Huyền Thành còn sợ lão phu hại người sao?

Thấy Ngụy Trưng chỉ có cười khổ không chịu nói, Nguyên Bảo Tàng lại cười ha hả thúc giục một câu.

- Đại Tùy hiện giờ, đã nghiêng ngả, căn bản không chống đỡ nổi rồi!

Bị bức đến mức không thể lui được nữa, Ngụy Trưng đành phải kiên trì đến cùng tỏ thái độ.

- Người xưa có nói, quân tử không đứng dưới bức tường sắp đổ, Ngụy mỗ cũng không phải là người cũ kỹ, tự nhiên đến lúc cũng muốn tìm nơi lánh nạn!

Trong lòng của Nguyên Bảo Tàng có ưu tư, xúc động than nhẹ ở bên cạnh phụ xướng:

- Đúng vậy a, nếu như Đại Tùy còn nữa chút hi vọng, lão phu cũng sẽ không nghĩ tới hạ sách này! Ôi, dù sao lão phu cũng ăn bổng lộc nhiều năm

của triều đình, không muốn trơ mắt nhìn nó ngã xuống! Triều đình ngã không quan hệ, nhưng giang sơn này một ngày không có chủ, dân chúng phải bị mang vạ! Ta và người đều là học trò thánh nhân, không vì tính mạng của mình và người thân chẳng lẽ cũng không tính kế cho thiên hạ?

Ngụy Trưng lắc đầu cười khố:

- Tấm lòng chân thành của đại nhân, Ngụy mỗ đương nhiên thấy rõ. Ân nghĩa đại nhân nhiều năm qua đối đãi, Ngụy mỗ cũng suốt đời khó quên. Ngụy mỗ đã sớm thề với lòng, ngày sau đại nhân đi tới chỗ nào, Ngụy mỗ cũng cùng tới đó. Thà rằng tan xương nát thịt, cũng quyết không dám làm kẻ vong ân phụ nghĩa!

Nói mấy câu này ra, lập tức chỉ ra quan hệ giữa hai người cùng vinh cùng nhục. Nguyên Bảo Tàng nghe vậy, vội cười xua tay:

- A! Huyền Thành nói đi đâu vậy. Những năm gần đây người đi theo làm tùy tùng vất vả, lão phu cũng thấy. Nếu không, việc trong lòng của lão phu, không dám tùy tiện nói cho Huyền Thành biết được. Sở dĩ hôm nay kêu một mình người đến, chỉ là muốn để cho người có sự chuẩn bị tâm lý trước, tránh cho nước đến chân u mê, chết theo triều đình mục nát này!

- Đa tạ đại nhân coi trọng!

Ngụy Trưng thối lui nửa bước, khom người thi lễ:

- Ngụy mỗ mang ân của đại nhân, đương nhiên sẽ dốc hết toàn lực phụ tá đại nhân. Nhưng giờ phút này có một câu, lại không biết có nên nói hay không!

Thân là phụ tá, trước giờ y vẫn lấy hai chữ "Đông Ông" để xưng hô với Nguyên Bảo Tàng, hôm nay vô tình đem xưng hô đối thành hai chữ "đại nhân" rồi. Cũng may Nguyên Bảo Tàng đã tin tưởng y cùng với mình buộc

lại với nhau, cho nên cũng không quá để ý thay đổi trong xưng hô. Cười cười, cũng trả lễ:

- Huyền Thành còn khách sáo với ta làm gì, chúng ta khách và chủ năm đó mới quen đã thân, ha hả, những năm gần đây hỗ trợ lẫn nhau, cũng coi như là có duyên. Có chuyện người cứ việc nói thẳng đi, lão phu chăm chú lắng nghe là được!

- Một khi đã như vậy, Ngụy mỗ sẽ không vòng vo. Đại nhân tôn sùng Lý Pháp Chủ như thế, có biết hay không người này những năm gần đây tính toán việc nhiều lần thất bại, cho tới hôm nay ngay cả nơi đặt chân ổn định cũng không tìm được?

- Ai! Huyền Thành nói sai rồi!

Nghe Ngụy Trưng khinh miệt Lý Mật như thế, Nguyên Bảo Tàng lập tức biện hộ thay đổi phương:

- Bởi vì cái gọi là Ngày xưa Hán Cao Tổ bách chiến trăm bại, kết quả là không phải đã làm cho Sở Bá vương tự vẫn ở Ô Giang sao? Hơn nữa 'Đào lý tử' " 'Đào lý tử' nói đó là con cháu Lý gia trốn ra ngoài. Nếu Pháp Chủ không phải nhiều lần trải qua đau khổ, có thể nào ứng với câu ca dao ấy. Còn nữa, Pháp Chủ cũng không phải không có chỗ đặt chân. Hẳn hiện tại đã tới núi Ngõa Cương rồi, chỉ đứng sau Địch Nhượng...

- Nhưng thuộc hạ nghe nói, không lâu sau khi Lý Mật tới núi Ngõa Cương rồi, hoá ra quân Ngõa Cương bách chiến bách thắng đã bị Trương Tu Đà đánh cho không còn manh giáp ở cạnh kênh đào. Mà tên tiểu tướng đánh cho Lý Mật chạy trốn chết, chính là Lý Trọng Kiên ba năm trước đây lấy mấy ngàn tinh kỵ phi đoạt Lê Dương thương, sau đó tổ chức tù binh cư thủ, khiến Lý Mật gầy gò dưới thành Vu Kiên.

Không đợi Nguyên Bảo Tàng nói xong, Ngụy Trưng đã chen ngang.

- Nhưng hãn cũng là họ Lý, luận bản lĩnh và danh tiếng, cũng không kém gì so với Mật Công!

- Con trai của một tiểu thương, làm sao có thể ngang hàng với Bồ Sơn Công!

Nguyên Bảo Tàng vô cùng xem nhẹ vấn đề này. Quay đầu nhìn thấy sắc mặt của Ngụy Trưng, lại vội vàng bổ sung một câu:

- Không phải lão phu khinh thường xuất thân, lão phu nói là, sau lưng của hãn căn bản không có nhân mạch giống như Mật Công. Lý gia tam đại sở tích môn sinh vô số cố lại, chỉ đợi Mật Công đứng vững gót chân, đứng lên kêu gọi, liền lập tức có thể kéo ra một trăm ngàn đại quân!

Ngụy Trưng xuất thân tốt hơn so với con trai tiểu thương, nhưng không tính là cao quý. Nghe Nguyên Bảo Tàng nói lời ấy, cười khổ một cái, thấp giọng nói:

- So với Lý Mật, xuất thân của Lý Trọng Kiên quả thật kém hơn. Nhưng lúc này Hà Đông Lý Uyên, Lũng Tây Lý Quỳ, huyết mạch cũng thấp kém so với Lý Mật. Đặc biệt Hà Đông Lý Uyên, tay cầm trọng binh, có được hiểm yếu, nhân mạch sau lưng người này lại rộng. Thật sự nếu nổi lên phản tâm, cơ sở mạnh hơn nhiều so với Lý Mật!

Những lời này thật có lý, Nguyên Bảo Tàng nghe lại thấy trái tai. Không kiên nhẫn phất phất tay, trầm giọng đánh gãy:

- Lão phu cùng Pháp Chủ là chỗ bạn bè, hiểu biết năng lực của hãn. Chỉ có điều giờ phút này thời vận của hãn chưa tới mà thôi, một khi gió nổi mây phun, hoặc giao long hoặc long, tiền đồ không thể đo lường được!

Ngụy Trưng nghe ra Nguyên Bảo Tàng trong lòng bức bối, liền không muốn khuyên thêm. Ấy náy cười cười, thấp giọng nói:

- Thuộc hạ có thể đem tính mạng giao vào tay của đại nhân, cùng với đại nhân tiến thoái. Nhưng thuộc hạ hy vọng đại nhân lựa chọn cơ hội rồi hãy hành động. Nếu động quá sớm, chưa chắc có khả năng giúp đỡ được Lý Mật, ngược lại sẽ bởi vì thực lực bại lộ quá sớm mà ảnh hưởng căn cơ của hãn!

- Chỉ giáo cho?

Nguyên Bảo Tàng nhú chặt mày, cường chế lửa giận trong lòng truy vấn. Hãn người này ngoại trừ chức vị ở ngoài, phương diện khác như bản lĩnh và kiến thức đều rất bình thường, nhưng lòng dạ vẫn được cho là rộng lớn, sẽ không bởi vì không hài lòng liền cự tuyệt nghe ý kiến của người khác.

- Quân Ngõa Cường vừa mới bị bại trận lúc hè, giờ phút này chúng ta khởi binh hưởng ứng, nhìn ở mặt ngoài, tự nhiên là cử chỉ đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi!

Ngụy Trưng ngẫm nghĩ một chút, từ tốn lựa lời, lấy cách thức Nguyên Bảo Tàng có thể nghe lọt phân tích.

Nguyên Bảo Tàng mưu đồ chính là ở thời khắc nguy nan đẩy Lý Mật một phen, để đặt mình ở địa vị tân triều trung. Phát giác tâm tư bị Ngụy Trưng đoán trúng, không kìm nổi nhẹ nhàng gật đầu.

Ngụy Trưng cũng không xem vẻ mặt và động tác của hãn, thở dài, thấp giọng bổ sung:

- Nhưng mà dù sao giữa quận Võ Dương và núi Ngõa Cường còn cách một quận, bốn phía còn có vô số giang hồ hào kiệt như hổ rình mồi. Giờ phút này gấp gáp khởi sự, nếu không phải triều đình toàn lực tiêu diệt, những lực lâm hào kiệt Hà Bắc nói đó, cũng sẽ bởi vì ghen tị Lý Mật, toàn bộ đồng lửa khí tán trên người chúng ta. Đến lúc đó chúng ta vừa phải đối mặt đánh dẹp quan quân tiến đến, lại phải đề phòng đám người Đâu Kiến Đức, Cao Sĩ Đạt thừa dịp lộn xộn mà vào. Quân Ngõa Cường lại bị Trương Tu Đà ở Hà Nam

đánh không ra tay trợ giúp. Bốn phía gặp địch, không phải chúng ta chỉ có chờ chết sao?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lô (34)

L

ọa tình huống xấu nhất này, Nguyên Bảo Tàng cũng từng nghĩ tới, nhưng hẳn cũng không cho rằng tình thế sẽ thật sự trở nên xấu giống Ngụy Trưng phỏng đoán như vậy. Theo hẳn biết, Hoàng Đế Bệ Hạ lần này bắc tuần, ở Tắc Thượng đàm phán với người Đột Quyết cũng không vui. Trong quan trường đều đồn đại, người Đột Quyết đã âm thầm nổi lên dã tâm, chỉ còn chờ tìm được cơ là tuyên chiến. Mà chiến sự nổ ra, Dương Quảng và rất nhiều trọng thần căn bản không kịp rút lui khỏi tiền tuyến. Đến lúc đó toàn bộ triều đình bị người tóm gọn rồi, giang sơn Hoa Hạ lập tức liền sụp đổ...

Cho dù Dương Quảng và người Đột Quyết không trở mặt. Quận Võ Dương giờ phút này bứt lên phản kỳ, quân Ngõa Cương cũng có khả năng rất lớn phải gặp áp lực chia sẻ. Nếu việc không ổn, Lý Mật sẽ bí mật an bài nhân sự đưa hẳn và gia quyến đến Ngõa Cương, sẽ không để cho hẳn một mình đối mặt với quá nhiều phiêu lưu.

Dường như có thể nhìn thấu tâm tư của Nguyên Bảo Tàng, không đợi hẳn biện giải, Ngụy Trưng lại thở dài, tiếp tục nói:

- Chuyện trước sau bất quá là mấy tháng. Chỉ cần Lý Mật có thể ở núi Ngõa Cương trụ vững, bắt tay vườn hướng Hà Bắc, chúng ta nâng kỳ hưởng ứng, đám người Đậ Kiến Đức liền không dám hành động thiếu suy nghĩ. Mà đám người Đậ Kiến Đức không hành động thiếu suy nghĩ, lúc triều đình phái binh tiến đến đánh dẹp, là chúng ta có thể mượn oai danh của quân Ngõa Cương liên lạc giang hồ hào kiệt xung quanh, cùng nhau chống đỡ địch. Chỉ cần bảo vệ quận Võ Dương không thoát khỏi sự khống chế của đại nhân, trước mặt Lý Mật, ngài còn sợ không chỗ sống yên sao?

Ra tay sớm mấy tháng, cuối cùng chỉ là cái ân tình sưởi ấm trong ngày tuyết rơi", lại phải tay trắng chạy đến núi Ngõa Cương tìm kiếm che chở; ra tay muộn mấy tháng, liền có thể muốn địa bàn có địa bàn, muốn nhân khí có nhân khí. Trong đó đầu nặng đầu nhẹ, Nguyên Bảo Tàng một chút cân nhắc liền có thể được chia rõ ràng. Nhưng kia lại gặp phải đêm dài lắm mộng, hoặc là theo đầu rồng công bị người khác cướp phiêu lưu...

- Huyền Thành tính toán rất là lâu dài!

Suy đi nghĩ lại, Nguyên Bảo Tàng vẫn chưa có quyết định:

- Lão phu cũng không nguyện lập tức khởi binh, nhưng Pháp Chủ đã đưa thư tới thúc giục ta nhiều lần rồi...

- Nhưng dù sao giờ phút này Lý Mật cũng không ở Hà Bắc, không biết chúng ta gặp phải tình huống cụ thể. Hơn nữa mọi người đều biết, hãn là cái tính nôn nóng!

Ngụy Trưng phát hiện giọng điệu Nguyên Bảo Tàng đã buông lỏng, nhân cơ hội lại hạ một liều thuốc mạnh:

- Trước kia nếu như hãn chờ thêm vài ngày nữa, đợi khi đại quân chinh Liêu quyết đấu với người Cao Cú Lệ chặt đứt đường vận chuyển lương, bệ hạ căn bản không có cơ hội trở về Trung Nguyên. Năm đó nếu hãn không phải vội vã thúc giục Hàn Văn cùng tấn công mạnh thượng Lạc, uy hiếp kinh sư, mà là đem một trăm ngàn đại quân lui về Động Đình hồ ở hướng nam, chỉ sợ nửa giang sơn Giang Nam cũng sớm không phải là tất cả Đại Tùy. Nhưng hôm nay Dương Huyền Cảm và Hàn Văn Tương cùng lần lượt binh bại đã chết, tuy rằng Lý Mật có thể chỉ lo thân mình, dù sao không có thể mọi chuyện đều như tính toán trước kia!

Nghe những lời ấy, sắc mặt của Nguyên Bảo Tàng nhất thời trắng bệch. Quả thật Lý Mật đã thay hãn sắp xếp xong xuôi đường lui, nhưng hai người Dương Huyền Cảm và Hàn Văn, lúc trước không phải là không tin tưởng

mặc dù chiến bại, chính mình cũng có đầy đủ nơi đi có thể thoát đi tìm đường sống đâu. Bọn họ không hơn không kém mà tin tưởng Lý Mật, cho nên bọn họ đều chết hết, bị chết không rõ ràng. Hiện giờ lại đến lượt chính mình, là tình tảo sống nhưng mà mâu thuẫn hay là hạnh phúc và lại hồ đồ mà đi mạo hiểm, quyết định như thế nào thật khó khăn.

- Đại nhân cần thận suy nghĩ một chút. Nhưng dù thế nào đi nữa, dù là núi đao biển lửa, cuối cùng thuộc hạ cũng cùng theo!

Nhìn thấy sắc mặt của Nguyên Bảo Tàng âm tình bất định, Ngụy Trưng đoán ra đối phương còn đang do dự, cười thổ lộ.

- Ủ, người đi về trước đi, sau khi ta suy nghĩ kỹ lưỡng, tự nhiên sẽ đi tìm người!

Nguyên Bảo Tàng khoát tay áo, không yên lòng đáp lại. Trong nháy mắt, hắt lại cảm giác mình rất lơ là sơ suất rồi, nghiêng đầu đi, hướng về phía bóng lưng Ngụy Trưng hô:

- Huyền Thành, hôm nay...

- Đại nhân còn có chuyện gì?

Trong lòng của Ngụy Trưng co quắp một chút, mang theo vài phần tức giận quay đầu lại. Nguyên Bảo Tàng nháy mắt phát giác chính mình làm chuyện không đúng, không nên hoài nghi lòng trung thành của Ngụy Trưng, vội vàng cười giải thích nói:

- Hôm nay người khuyên Ngụy Đức Thâm, không để cho hắn đi chuyển bờ bên kia nước đục, thật sự là khuyên thật đúng lúc. Lão phu không nghĩ nhúng tay quá nhiều, để tránh cho Ngụy Huyện thừa hiểu lầm. Cho nên kính nhờ người giúp hắn nhiều một chút, ít nhất tăng số người nhân sự đem bờ bên kia tình thế hỏi thăm rõ ràng, rồi mới quyết định tiếp tục xuất binh hay không!

- Đại nhân cứ việc yên tâm!

Sự thất vọng trong mắt Ngụy Trưng chậm rãi tan rã, đê thấp tiếng nói hứa hẹn:

- Thuộc hạ cái này phái người đi bên kia bờ sông tìm hiểu, không có cơ hội, quyết không để cho Đức Thâm xuất binh!

- Lão phu an tâm rồi!

Nguyên Bảo Tàng cười hiền hòa, lại khôi phục hình tượng trưởng giả thiện lương.

Ngụy Trưng có thể đoán được trong lòng Nguyên Bảo Tàng nghĩ cái gì, cười cười, xoay người đi ra. Trở lại phòng của mình, lập tức gọi tâm phúc, phái bọn họ đi thám thính kết quả bọn cướp sống mái với nhau bên kia Chương Thủy. Sau khi sắp xếp xong xuôi việc này, y liền đóng cửa từ chối tiếp khách, mỗi ngày muộn ra sớm về, ngoại trừ đến trong nha môn xử lý công vụ, không tiếp xúc nhiều quá với bất cứ ai.

Làm như vậy tự nhiên có thể hạ tới mức thấp nhất lòng nghi ngờ của Nguyên Bảo Tàng, bất đắc dĩ có người cố tình không có mắt. Mới qua hai ngày, liền trở mặt ra tìm tới tận cửa rồi, thò đầu ra nhìn hô:

- Trưởng Sử đại nhân, Trưởng Sử đại nhân, gần đây ngài giống như công vụ rất bề bộn à?

- Giữa ban ngày người không xử lý công vụ, tới đây tìm ta làm gì?

Trong lòng của Ngụy Trưng đang như thiêu đốt, nhìn thấy đối phương kia vẻ mặt a dua, lập tức kèm nén không được, trừng con ngươi quát lớn.

- Có, có chuyện, muốn mời, muốn mời Trưởng Sử đại nhân giúp một việc. Ha hả, ha hả!

Tiểu lại Thang Tổ Vọng ỷ vào việc quen mặt với Ngụy Trưng, mạo hiểm ánh mắt giống nhau đảo, cười hì hì hướng trong phòng cứng rắn lách vào.

- Đứng ở nơi đó nói chuyện! Chỗ này của ta người tùy tiện có thể ra vào sao?

Ngụy Trưng vỗ bàn một cái “Bốp”, lớn tiếng gầm lên.

Thang Tổ Vọng bị dọa đến khẽ run rẩy, lập tức đứng yên tại chỗ. Một chân trong cửa, một chân ở ngoài cửa, lão đảo khom người:

- Đại nhân, đại nhân bớt giận. Việc gấp mà, thật là việc gấp mà!

- Đứng ở cửa cũng có thể nói, nơi này là phủ nha trọng địa, không có người tùy tiện hỏi thăm tin tức!

Ngụy Trưng không có biện pháp với tên khốn kiếp này, lạnh lùng ra lệnh.

- Hải hải, hải hải!

Thang Tổ Vọng đầu tiên là cười khan hai tiếng, dùng mắt thường ngẫm thấy rõ ràng mọi nơi không có người ngoài, mới hạ giọng, lén lút khẩn cầu:

- Bảo Giáo Úy, chính là tên Hoàng Nha Bảo, muốn nhờ ta hướng đại nhân cầu tình, thả mấy tên tiểu nhị người của hãn bị nhốt ở bên trong cửa hàng !

- Hoàng Nha Bảo?

Ngụy Trưng đầu tiên là sửng sốt, sau đó thì giận tím mặt.

- Thật to gan, người cho Ngụy mỗ là ai hả?

- Đại nhân, đại nhân!

Thang Tổ Vọng liên tục thở dài, e sợ bị lửa giận lan đến.

- Ta chỉ là thay hã truyền tin, về phần có giúp hã hay không, đại nhân đương nhiên đều có chủ trương.

Ngụy Trưng nhìn Thang Tổ Vọng liếc mắt một cái, đột nhiên mỉm cười:

- Người rất nhiệt tình vì lợi ích chung à? Hã không phải là bị giam lỏng sao? Như thế nào còn có thể tìm được người đến?

- Đại nhân có điều không biết!

Thang Tổ Vọng lại nhìn nhìn mọi nơi, ra vẻ thần bí:

- Hã ngày đó đích xác bị ngăn ở kho hàng lý. Nhưng chỉ qua mấy canh giờ, hã liền từ kho hàng lý đột nhiên biến mất. Các huynh đệ lục soát khắp toàn thành cũng không tìm được hã, kết quả chẳng ai ngờ rằng, hôm nay hã lại tự xông ra!

- Một đám rác rưởi!

Ngụy Trưng vỗ án thật mạnh, thiếu chút nữa đã ném luôn cái bàn. Thang Tổ Vọng vốn đã nhân cơ hội nói chuyện nhón chân vào phòng, phát giác tình hình nguy hiểm, lại lão đảo lui lại về phía ngoài mấy bước, khom người phụ họa:

- Quả thật là rác rưởi, một người còn sống sờ sờ ra đó mà tìm không thấy. Nhưng tự hã ra đầu thú, các huynh đệ cũng không thể nào xem là tội phạm bỏ trốn mà giết hã được!

- Thật ra hã cũng có vài phần dũng khí!

Ngụy Trưng cười lạnh gật đầu. Biến mất dưới cái nhìn chăm chăm tìm kiếm của mọi người, lại đột nhiên xuất hiện, chỉ có thần tiên có thuật ẩn thân mới có thể làm được. Hoàng Nha Bảo không phải là thần tiên, nhưng trong tay Hoàng Nha Bảo có tiền, đủ để cho các quân binh vây khốn hã tạm thời hai

mắt coi như không thấy gì trong chốc lát. Về phần hãn vì sao lại mạo hiểm không sợ chết xuất hiện trong thành, chắc là cuộc chiến ở bên bờ Chương Thủy đã có kết quả, trên người hãn lại được an bài nhiệm vụ mới.

Sau khi đoán được ý đồ đến đây của đối phương, Ngụy Trưng tâm tính dần dần bình tĩnh lại. Quận Thủ phủ không người, phái ra trạm canh gác thăm dò đã hai ngày rồi, không ngờ một chút tin tức hữu dụng cũng chưa có thể mang về. Ngược lại là Hoàng Nha Bảo này, trên người nếu đã mang sứ mệnh, tự nhiên cũng biết kết quả việc hai tên Trương tặc, Trình tặc sống mái với nhau.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lô (35)

Đ

ại nhân, đại nhân, Hoàng Nha Bảo nếu dám đến, trong tay nhất định có điều ý vào. Đại nhân không ngại nghe hăn nói cái gì đó, sau đó lại quyết định có đáp ứng hay không thỉnh cầu của hăn!

Thang Tổ Vọng mặc dù là cái rác rưởi, hơn nửa năm giao tiếp với người, cũng luyện được thêm vài phần bản lĩnh đoán ý qua lời nói và sắc mặt. Nhìn thấy vẻ tức giận của Ngụy Trưng dần dần biến mất, từ từ tiến về phía trước, nịnh nọt nhắc nhở.

- Người có được lợi ích gì từ hăn mà lại có thể ra sức nói chuyện cho hăn như thế?

Lấy tay gõ gõ cái bàn, Ngụy Trưng đột nhiên truy vấn một câu.

Thang Tổ Vọng lập tức tránh ra xa một bước, liếc nhìn Ngụy Trưng một hồi lâu, phát hiện đối phương vẫn thản nhiên nhìn bản thân mình, bất đắc dĩ phải ấp úng, khẽ thừa nhận:

- Không có, cũng không coi là có lợi ích gì. Chỉ có, chẳng qua là hai, hai nén bạc mà thôi. Cũng phải chia ra cho hơn mười hai thuộc hạ, bản thân không thừa lại bao nhiêu!

Bạc trắng ở Đại Tùy cũng không phải là tiền lưu thông, chỉ dùng để biếu cho các quan và nộp vào kho, giá cả khá cao. Mười lượng bạc trắng, những năm bình thường cũng có thể đổi hơn mười lăm ngàn thịt ngon, đổi thành tiền trắng hiện tại, ít nhất có thể đổi được hai mươi ba nghìn con ngựa. Mà Thang Tổ Vọng cả năm thu vào, sạch dơ cộng lại nhiều lắm cũng bằng số

này, chẳng trách gã tận lực vì đối phương. Cũng may Ngụy Trưng không có lòng dạ truy cứu việc hối lộ này, lại thản nhiên cười cười, tiếp tục truy vấn:

- Chỉ mười lượng bạc trắng, đã muốn đem vài tên tử tội ra. Người mua bán cũng quá rẻ rồi đó? ! Tên Hoàng Nha Bảo đâu, bây giờ trốn ở đâu?

- Mười hai, mười hai lượng bạc trắng chỉ là để cho thuộc hạ truyền tin!

Thang Tổ Vọng nghe Ngụy Trưng chê ít tiền, lập tức cười hì hì biện giải. Sau khi lời nói ra khỏi miệng, hắn mới tỉnh ngộ chính mình đang đối diện với Ngụy Trưng sử nổi tiếng thanh liêm. Vội vàng chấp tay, thấp giọng biện bạch:

- Thuộc hạ, thuộc hạ cũng không muốn để ý tới hắn. Nhưng thuộc hạ không phải là chịu trách nhiệm thay đại nhân truyền tin tức sao? Hiện giờ hai tên Trương, Trình tặc quay về yên ổn, thuộc hạ tạo một nhân tình, sau này cũng dễ dàng lui tới đầm Cự Lộc không phải sao?

- Trương tặc và Trình tặc yên ổn quay về sao?

Ngụy Trưng không nghĩ tới kết quả cuối cùng không ngờ là như vậy, chấn động, khó có thể tin truy vấn.

- Hoàng, Hoàng Nha Bảo chính miệng đã nói với thuộc hạ đấy. Hắn nói, thì ra chỉ là một chuyện hiểu lầm. Trương tặc và Trình tặc gặp mặt, lập tức bắt tay giảng hòa. Cho nên hắn mới dám run rẩy lá gan trở về, tìm ta thay biện hộ cho, cứu huynh đệ thuộc hạ của hắn!

- Tình huống cụ thể thế nào, người có hỏi chưa?

Ngụy Trưng lấy lại bình tĩnh, cau mày hỏi.

Lúc này, Thang Tổ Vọng lại có được cơ hội khoe khoang. Bước tới cạnh bàn, nói nhỏ sát tai của Ngụy Trưng:

- Theo, theo lời nói của thuộc hạ với họ Hoàng. Hãn nói, giống như Trương Kim Xứng bị tiểu nhân châm ngòi, cho nên mới gây sự với Trình Danh Chấn. Nhưng hai người vừa thấy mặt, hiểu lầm đã bị mở ra. Trương Kim Xứng sau đó đã rút quân trở về đầm Cự Lộc. Trình Danh Chấn xem xung quanh đã không có chuyện gì, liền đem Hoàng Nha Bảo lại phái trở về!

Cái tên tiểu nhân châm ngòi ly gián, dĩ nhiên là từ quận Võ Dương. Ngụy Trưng biết rằng Trình Danh Chấn là mượn miệng của Hoàng Nha Bảo cảnh cáo chính mình, cười khố một tiếng, lắc đầu liên tục:

- Hãn còn nói cái gì, tha cho hãn huynh đệ là xong à?

- Đại nhân anh minh!

Thang Tổ Vọng không biết sống chết lẫn tới , vội nói:

- Họ Hoàng nói, hy vọng đại nhân thay hòa giải, cgho phép cửa hàng của hãn khai trương một lần nữa! Tương lai Võ Dương bên này lại cần liên lạc với đầm Cự Lộc, thật tốt khi có một người trung gian!

- Vô sỉ!

Ngụy Trưng giận quá cười nói:

- Hãn coi quận Võ Dương thành địa phương nào, giống như lục lâm sơn trại của bọn chúng sao?

Mắng xong rồi, đột nhiên nghĩ đến những lời mình đã nói cùng với Nguyên Bảo Tàng. Trong lòng lại là một trận mất mát. Quận Võ Dương nếu đầu phục Lý Mật, không phải biến thành một sào huyệt cho bọn giặc cỏ lục lâm chiếm cứ sao? So với phía đầm Cự Lộc, còn giả bộ thanh cao cái gì? Trình Danh Chấn người ta tốt xấu gì cũng là bị bức bất đắc dĩ mới tạo phản, còn Quận Thủ Võ Dương Nguyên Bảo Tàng Nguyên đại nhân, cũng là ăn bổng

lộc triều đình, lại có lòng dạ làm thổ phỉ! Tính ra, còn không bằng một đám giặc cỏ lục lâm có lương tâm!

-Không thể như vậy, lúc ấy thuộc hạ cũng mắng hằn như thế!

Thang Tổ Vọng cười ha hả hồi bẩm:

- Nhưng hãn nói, thuộc hạ cứ việc nhắn lời với đại nhân. Về phần việc có được hay không, đại nhân đều có quyết đoán!

Bọn cướp kiêu ngạo càng ngày càng lớn lối! Ngụy Trưng vừa giận vừa tức, nhưng lại biết mình không có biện pháp. Trương tặc và Trình tặc không đánh nhau, thực lực tự nhiên sẽ không bị hao tổn. Trong hai tên cướp không xuất ra bất kỳ một con ngựa nào, mặc dù vẫn để cho quận Võ Dương cai quản huyện Quý Hương, nhưng vẫn đủ để đem vài cái huyện nhỏ khác của quận Võ Dương quấy đến gà chó không yên. Kết quả là triều đình tức giận, xui xẻo vẫn là quan viên địa phương.

Cẩn thận tính toán xong rồi, thay vì hai bên hoàn toàn trở mặt, hai bên đều bị thiệt. Chi bằng giả vờ hồ đồ giống như lúc trước, ở hiền gặp lành. Nghĩ vậy, trong lòng của y một tia cơn tức cuối cùng cũng dập tắt, cười khỏ vài tiếng, gật đầu hứa hẹn:

- Người trở về kêu Hoàng Nha Bảo chuẩn bị lễ vật đi. Mỗi một tên tiểu lâu la một trăm lượng, tiền trực tiếp giao cho chỗ Trữ chủ bộ, sau khi đã giao đủ toàn bộ ta sẽ để cho Ngụy Huyện thừa thả người. Về phần có cho hãn tiếp tục mở kho hàng nữa hay không, ta muốn bẩm báo trước với Quận Thủ đại nhân, sau đó mới có thể trả lời hãn. Trước đó, hãn ngàn vạn lần đừng làm ra chuyện gì khác người, để tránh bị Ngụy mỗ tự tay bắt được!

- Đúng vậy, đúng vậy, Hoàng Nha Bảo cũng coi như người thông minh, sẽ không tự mình tìm phiền toái cho mình!

Thang Tổ Vọng đem một số khoản thu nhập thêm đã kiếm được, bật cười ha hả, vô cùng vui vẻ cáo lui. Ngụy Trưng mệt mỏi ngồi ở phía sau bàn hút một hồi khí, cố giữ vững tinh thần, tìm Nguyên Bảo Tàng báo cáo tình hình gần nhất ở đầm Cự Lộc.

Quận Thủ đại nhân vừa đang có khách quý, không tiện gặp ở nhị đường. Cho nên Nguyên Bảo Tàng vội vàng đi đến cửa bên cạnh nha môn, nghe Ngụy Trưng nói vài câu, gật gật đầu, mất hứng ra lệnh:

- Cũng tốt, người thuận tiện thông tri Ngụy Huyện thừa, gọi hẩn không cần qua sông đi mạo hiểm rồi. Về phần mấy tên thuộc hạ của Hoàng Nha Bảo, nếu đã bắt, cũng không thể thả bừa. Nếu không, uy nghiêm của quan phủ để ở đâu? Như vậy đi, tìm một tội danh lũng đoạn thị trường, mỗi người đánh hai mươi gậy, răn đe. Còn cái kho hàng niêm phong kia, để cho họ Hoàng tìm nơi khác đặt chân, tùy ý khai trương!

Đến lúc này, không ngờ Quận Thủ đại nhân không muốn đối phó tình hình xảy ra như thế nào mà chỉ lo bảo hộ mặt mũi của chính mình. Ngụy Trưng trong lòng thất vọng đến cực điểm, cũng không có hứng thú nói tiếp. Trùng hợp Nguyên Bảo Tàng cũng không muốn nói nhiều với hẩn, cười đã ra động tác hách dịch. Ngụy Trưng thấy vậy, trở nên nản lòng thoái chí, nhẹ nhàng chấp tay cứ thế mà cáo từ.

Chuyện ở nha môn làm sớm hay muộn cũng chỉ là một việc phải làm, còn không biết phải bận việc vì ai nữa! Suy trước tính sau, càng nghĩ càng buồn bực, Ngụy Trưng dứt khoát đi thẳng về nhà mình. Trong nhà vợ của y là Bùi thị đã theo hẩn từ khi còn nghèo hèn cùng nhau chịu đựng gian khổ, tình nghĩa giữa hai người rất sâu đậm. Nhìn thấy chồng về mặt ủ rũ, vội vàng bưng trà rót nước, cười an ủi:

- Lang quân có phải hay không gặp phải chuyện gì không vui rồi à? Ông cần gì phải tức giận chứ, sự việc vẫn còn ở đó, sẽ không rời khỏi mình đâu.

Chi bằng xin bớt giận, từ từ cân nhắc một chút, nói không chừng tìm được biện pháp giải quyết!

- Phu nhân không hiểu!

Ngụy Trưng lắc đầu cười khố:

- Việc cần quản thì không thể quản. Việc không thể quản thì không thể thu xếp. Càng bận việc càng loạn, càng loạn càng bận việc. Ôi, bận rộn nửa ngày, nhưng kết quả lại không biết có lợi cho ai!

- Ta đương nhiên không hiểu!

Bùi thị lườm hăn một cái, vừa giúp hăn cởi giày, vừa cười than thở:

- Nếu không biết có lợi cho ai, thì chậm chậm làm chứ sao. Dù sao làm xong cũng không công lao, làm xấu lại gây phiền phức cho mình!

Lời này thật ra lại đúng. Xem thái độ của Nguyên Bảo Tàng hôm nay, quả nhiên là nổi lên lòng nghi ngờ với mình. Mà mình cần gì phải mặt dày đi bợ đỡ chứ? Cứ tùy vào ông ấy đi. Dù sao thì cái thuyền hồng kia mình đã lên rồi, không thể bắt nó dừng lại, cũng không thể cầm lái bắt Nguyên Bảo Tàng quay đầu lại.

Bỏ mặc không nghĩ tới nữa, trong lòng Ngụy Trưng ngược lại dễ chịu chút. Triều Đại Tùy đã cùng đường bí lối, mình thấp cổ bé miệng, có dốc hết sức cũng không thể xoay chuyển tình thế. Nguyên Bảo Tàng không chịu làm tốt Quận Thủ, lại muốn đi làm lưu tặc, mình đã ngăn không được, cho nên cũng đừng cản ngăn. Tránh cho người ta nghi ngờ ý tốt của mình, đổi lại cho mình một đao. Về phần Trình Danh Chấn, hăn đã có bản lĩnh cùng Trương Kim Xưng bình an chung sống, mình cũng đừng chia rẽ hăn nữa. Dù sao Trương Kim Xưng đã bùng nổ quá một lần, ngày sau mặc dù mình có lại châm ngòi, hăn cũng sẽ không bạo phát dễ dàng.

Nghĩ đến đây, Ngụy Trưng rửa chân thay quần áo, ngã xuống giường ngủ thật say. Ngủ đang lúc mơ mơ màng màng, lại phát hiện đã trở thành thổ phỉ, mang theo lâu la giống như hung thần ác sát, giết người phóng hỏa. Huyện thừa Quý Hương Ngụy Đức Thâm ý đồ bỏ ngựa đầu xe, bị mình bổ cho một đao. Quang sơ chủ bộ Trữ Vạn Quân của cải quá đầy, Nguyên Bảo Tàng đỏ mắt, cũng ra lệnh cho người vây giết đến cửa rồi. Một đám đồng liêu ngã vào dưới đao, quan lại như mình càng làm càng lớn, càng làm càng lớn, có thể trực tiếp xuất nhập tỵ nghĩa sảnh, cùng với Trình Danh Chấn xưng huynh gọi đệ.

Không ngờ Trình Danh Chấn kia lại lòng dạ hẹp hòi, rốt cuộc vẫn không quên được mình đã gài bẫy hãm, lừa Trương Kim Xưng cùng hãm sống mái với nhau. Thình lình tìm một cơ hội, liền xách đao nhắm phía chính mình.

- Người cũng sẽ có hôm nay!

Giáo dài đâm đến ngực, Ngụy Trưng không cảm thấy đau, chỉ cảm thấy vô cùng nhục nhã.

- Lão tử là cướp, còn người thì là cái gì?

Trương Kim Xưng một đao xé bung ngực của mình, móc ra trái tim, vừa nhai, vừa cười lạnh.

Trái tim rõ ràng đã bị Trương Kim Xưng ăn, Ngụy Trưng lại phát hiện mình vẫn còn sống như cũ. Ngực lung một, trước sau đều có thể nhìn rõ ràng. Bọn lâu la xung quanh chỉ trỏ, giống như ngắm cảnh cười chế nhạo:

- Nhìn cái tên không có tim, nhìn cái tên không có tim...

- Người mới không có tim không có phổi!

Ngụy Trưng tức giận mắng, chân bị vấp một cái thi thể, ngã nhào. Đập mặt vào đất, nặng nề rơi vào hắc ám khôn cùng, càng rơi càng sâu, càng xuống

càng nhanh, rơi khỏi mười tám tầng địa ngục, tiếp tục rơi mãi, vô cùng vô tận...

- A...

Y kêu thảm một tiếng, xoay người ngồi dậy. Đột nhiên phát hiện, đầu giường đèn vẫn sáng, thê tử còn chưa ngủ, đang ở dưới khâu khâu vá vá.

- Lang quân làm sao vậy!

Bị Ngụy Trưng kêu thảm thiết làm cho hoảng sợ, Bùi thị vội vàng buông kim chỉ, tiến tới nâng dậy.

- Không có việc gì, không có việc gì. Ta nằm mộng!

Ngụy Trưng cười thảm đẩy tay vợ ra, thấp giọng giải thích.

- Cạch, cạch, trời hanh vật khô, cẩn thận vật dễ cháy!

Bên ngoài tiếng điểm canh vừa lúc vang lên, trời mới canh hai, vẫn còn sớm mới đến sáng. Bên ngoài đêm đen như mực, gió thu từng trận, xuyên qua cửa sổ, nhiều tiếng vội vàng, nhiều tiếng thúc giục nhân lão.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (36)

C

hiến tranh khởi đầu nảy sinh u mê ở bờ Tây bắc sông Chương Thủy, sau đó giống như vậy tuyên cáo u mê kết thúc. Quá trình chấm dứt đột ngột khiến nhiều ánh mắt vẫn chú ý nơi này vô cùng thất vọng. Càng làm cho người ra bức bối chính là bởi vì đương sự song phương cố ý giấu diếm,, bên ngoài chiến tranh liên miên và nguyên nhân chấm dứt cũng chưa được làm rõ ràng.

Những kẻ đứng xem duy nhất chỉ có thể xác định là, đầm Cự Lộc căn bản không hề có tổn thương gì. Ngoại trừ việc số quân lương ở Khúc gia trang mà Trương Kim Xưng ngầm kết giao bị mất một cách khó hiểu ra, song phương giao chiến cơ bản là không có tổn thất gì. Hai thành Minh Thủy và Thanh Chương là Trương Kim Xưng khi Trình Danh Chấn ra ngoài đã lấy thân phận Đại đương gia ép hãn tiếp quản, lúc tiếp quản không lọt vào chống cự. Mà sau khi Trương Gia Quân lui binh, hai thị trấn đang khuyết chủ này lại giao cho Trình Danh Chấn. Hai bên vừa lùi vừa tiến phối hợp ăn ý, dường như chỉ có tiến hành đổi nơi đóng quân, căn bản là không có phát sinh bất cứ xung đột gì.

Còn về phần vì sao Trương đại đương gia lại trở nên khoan hồng độ lượng như vậy, có duy nhất một cách nói đó là, giữa Trương đại đương gia và Cừu đương gia vì có kẻ tiểu nhân châm ngòi mà sinh ra chút hiểu lầm, khiến cho hai gã hào kiệt huých đầu, sau khi trực tiếp thương lượng, giải thích rõ ràng thì hiểu lầm cũng hết. Kẻ tiểu nhân gây nên thị phi này đã uống bao sức lực, từ giờ về sau cũng chẳng có ai chào đón nữa. Còn Trương đại đương gia và Trình cừu đương gia sau khi hiểu lầm, hai người họ ngược lại càng tin nhiệm nhau hơn. Nếu không, Trương đại đương gia cũng sẽ không đợi mình

quay lại đầm Cự Lộc mà đã sai người đưa nhạc phụ của Trình Danh Chấn đã bị giữ làm con tin ở đầm Cự Lộc làm lễ vật tặng cho Vương Ma Tử ra ngoài.

Trong mắt người có tâm, cách nói này đương nhiên không đáng tin. Nếu như quả thật là hiểu lầm nói dăm ba câu là giải quyết xong, Trương Kim Xưng sao lại phải uổng phí sức lực điều Trình Danh Chấn hướng về Hà Đông? Cần gì phải huy động nhiều nhân lực, gần như đem toàn bộ quân tinh nhuệ trong tay đi vây thành Bình Ân.

Nhưng nếu như nói nguyên nhân xung đột không phải do hiểu lầm, thì dù sao đôi bên lại không muốn đấu với nhau. Các nơi phái dò thám, xung quanh ba huyện Minh Thủy, Bình Ân, Thanh Chương cũng không hề tìm thấy bất cứ dấu vết huyết chiến nào. Điều duy nhất nhìn qua có thấy chút dị thường chính là ngoài thành Minh Thủy, ruộng thu hoạch bị đốt thành những tảng lớn. Nhưng cái đó nói lên được điều gì? Tro càng làm cho ruộng màu mỡ thêm, các hộ nông dân nhân lúc trời hanh đem vật khô đốt thành than ủ phân đó cách phương thức thường làm ở vùng Hà Bắc, ai cũng có thể phân tích được

Về chi tiết chiến tranh, còn có cách nói khác là bộ hạ của nhị tặc Trương, Trình cùng xuất phát ở một chỗ, khi đánh cả bọn đều không hạ thủ. Đôi bên lĩnh quân đành phải áp dụng phương thức từ thời thượng cổ, mỗi bên phái ra năm tên tướng lĩnh ra so đấu, kẻ thua chịu khoanh tay, người thắng được nhận toàn bộ binh mã của đối phương. Kết quả là Trình Danh Chấn phóng ngựa vượt qua giáo, đâm liên hai tướng của Trương Kim Xưng rơi xuống đất. Sau khi tướng lĩnh thứ ba ra mặt, hắn đã cố ý nhẹ tay. Trương Kim Xưng thấy vậy biết Trình Danh Chấn hấn nể mặt mình cho nên không đánh hiệp thứ tư, thứ năm nữa. Đôi bên ngầm hiểu với nhau là đã bắt tay giảng hòa.

Cách nói thứ hai này có hoang đường hơn cách nói thứ nhất. Người truyền bá chủ yếu là có chút thân thích với bên Minh Thủy, khi mùa xuân qua

được Trình Danh Chấn ưu đãi, trong suy nghĩ đơn giản của người nghèo, người tốt thì sẽ bách chiến bách thắng. Lúc tán loạn, Trình Danh Chấn khai hoang đồn điền, mượn giống và nông cụ của nông dân, làm cho nhóm lưu dân vốn mất đường sống nay lại có hy vọng. Người tốt như vậy đương nhiên là sẽ không thể bị người xấu ức hiếp. Nếu không thì chính là ông trời không có mắt, thì thần phật cũng điên hết rồi. Tuy rằng thần phật trên đầu cũng không tinh táo như vậy.

Ngoài hai cách nói dân gian này ra, trong xung quanh các huyện ở đầm Cự Lộc còn có một loại lưu truyền phạm vi hẹp nữa, cơ bản là không ai tin cả. Đó là, Trình Danh Chấn đã cấu kết với ái thiếp Liễu Thị của Trương Kim Xưng. Sau khi bị y phát hiện chính tay y đã đâm chết ái thiếp của mình, rồi phát binh tìm Trình Danh Chấn hỏi tội. Nhưng lúc đó y bị váng đầu chuẩn bị không đầy đủ còn Trình Danh Chấn lại nổi tiếng là hồ ly chín đuôi, sau khi phát hiện ra tình hình đã lập tức hồi binh, trước đó dùng độc kế chặt đứt con đường vận chuyển lương thực của Trương Kim Xưng, sau đó mạo hiểm phái một chi đội thẳng hướng về đầm Cự Lộc, đánh vào hang ổ của Trương Kim Xưng.

Xuất phát từ tình hình đều ở dưới thành Bình Ân, lực lượng trong đầm Cự Lộc căn bản là không đủ để chống lại sự trả thù Trình Danh Chấn. Cho nên Trương Kim Xưng đành phải nuốt cục hận này vào lòng và bắt tay giảng hòa với Trình Danh Chấn. Từ đó về sau hai bên là ruột cây đay cán thành sợi, hai đầu sợ hãi, cho nên tạo thành thế cân bằng. Không ai dám động đến ai, cũng không ai dám ở sau lưng đâm đối phương của mình nữa.

Sở dĩ có ít người tin vào cách nói thứ ba là vì cách nói này có rất nhiều lỗ hổng. Đầu tiên là nơi dừng chân của Trình Danh Chấn không ở đầm Cự Lộc, hẳn vốn dĩ là không thể có cơ hội thông đồng với ái thiếp của Trương Kim Xưng. Tiếp theo là lão bà Ngọc Diễm La Sát Đỗ Quyên của hắn nổi tiếng trên giang hồ là một đại mỹ nhân, tuy tính tình hơi ghê ghớm một chút nhưng dù sao tuổi tác cũng tương đương với trượng phu. Trình Danh Chấn

không có lý do gì mà đào tươi đặt ngay trước mặt lại không gặm, lại phi đến nhà Trương Kim Xưng trộm quả hạnh nát cho đỡ thèm thường. Tiếp nữa, đây cũng là điều quan trọng nhất, khởi nguyên của cách nói thứ ba này đều là tiểu quan lại, sai dịch, kẻ nhàn dỗi lăm điều trong nha môn... Những kẻ đó xưa nay đều nói dối chủ nhân không chớp mắt, trong mười câu thì phải có đến hơn chín câu là dối trá. Tin vào lời của bọn họ thì sớm muộn gì tiền mua quan tài cũng không còn. Hơn nữa, đầm Cự Lộc và quan phủ lúc này là không đội trời chung, lời từ miệng quan phủ nói ra còn không bán thiu như chủ nhân của nó sao?

- Ta chán quá đi mất, sao bọn họ lại có thể thất bại nhẹ nhàng như thế được?

Mong muốn mà không đạt được, mọi người nhìn sông Chương Thủy xa xa mà không cam lòng. Nhưng thất vọng cũng không được mấy ngày, bọn họ lại bị chú ý vào một chuyện lớn khác. Đầu tháng tám, rốt cuộc huyện thừa huyện Thanh Hà Dương Thiện Hội cũng không kìm nén được tính tình, dẫn quân đã được huấn luyện suốt một năm vượt qua sông Chương Thủy, thử thăm dò hướng vùng Hồ Ly bên ngoài đầm Cự Lộc.

Vốn là y định đánh đòn gió nhưng sau khi xác nhận thực lực của đối phương y lập tức rút lại suy nghĩ này. Ai ngờ rằng đúng lúc Trương đại đương gia một bụng tức giận không có chỗ trút liền suất ba vạn quân tinh nhuệ đón quận binh quận Thanh Hà tại Dã Trư Lĩnh. Hai bên chiến đấu kịch liệt trong hai ngày đêm không phân thắng bại, đến sáng ngày thứ ba trận thế vừa mới kéo lại thì Minh Châu Quân thuộc Trình Danh Chấn lại gia nhập chiến trường nằm ngoài dự đoán của mọi người, từ phía nam xuyên thẳng cánh tả Dương Thiện Hội. Trương Kim Xưng thấy viện binh đã đến lập tức như người không muốn sống chỉ huy tấn công mạnh. Hai đội nhân mã giống như kim, trong nháy mắt liền kẹp vỡ vỏ cứng của quân Thanh Hà. Dương Thiện Hội bị người phá từ tứ phía không thể không lui về phía sau. Trương Kim Xưng đắc thế không tha đuổi theo, đuổi từ Dã Trư Lĩnh tới Kinh Thành, lại từ Kinh Thành đuổi tới Tông Thành, thiết lập cứ điểm ở bờ

tây Chương Thủy quận Thanh Hà. Lão cũng không để ý đến lời khuyên can của Trình Danh Chán, giết qua Chương Thủy rồi lao tới hang ổ của Dương Thiên Hội. Dương Bạch Nhân được xưng là trải qua hơn sáu trăm chiến tích chưa từng chiến bại lúc này vận lại quá đen, ở huyện Thanh Hà bị đám người Trương Kim Xưng, Hách Lão Dao, Lư Phương Nguyên thay nhau đánh tàn bạo, chưa đến năm ngày đã phải bỏ thành mà đi, đem toàn bộ nam, nữ, già trẻ giao cho kẻ tặc của đầm Cự Lộc.

Những kẻ nhà giàu còn muốn đề cập chiếu theo lệ thường như của năm ngoái, chi tiền để tránh thảm họa. Không ngờ tình tình Trương Kim Xưng lại thay đổi bất thường, sau khi vào thành căn bản là không đếm xỉa đến sự năn nỉ của chúng dân mà trực tiếp chặn ở các cửa thành, sau đó tàn sát đến các nhà có tường cao, sân to. Vơ vét sạch sẽ tài sản của bọn nhà giàu, sau đó mở kho nhà quan và phủ kho, lấy hết vàng bạc chia hết cho toàn bộ tướng sĩ và dân chúng cùng khổ.

Tàn sát trong thành Thanh Hà khiến cho bọn phú hộ không kịp chạy trốn. Trương Kim Xưng lại đốt hết thủ nha của quận Thanh Hà thành đất trống. Sau đó, lão mang của cải, lương thực và toàn bộ bách tính trong quận hùng hổ hướng thẳng về phía Thanh Dương, ở ngoài thành Thanh Dương hơn mười dặm, Dương Thiên Hội lại bại trận, toàn bộ quận binh gấp gáp chiêu mộ đã bị diệt hoàn toàn, chỉ có hơn mười tên gia đình gia liêu chết che chở gã trèo núi chạy trốn.

Quận Binh thất bại, những nhân vật tai to mặt lớn trong thành Thanh Dương lớn lập tức bỏ chạy được thì bỏ chạy, tẩu tán được thì tẩu tán sạch sành sanh, trực tiếp giao thành trì không người vào tay kẻ tặc của đầm Cự Lộc. Trương Kim Xưng không cần dùng nhiều sức đã đánh hạ được Thanh Dương, lúc này lập lại chiêu cũ, giết hết những người còn sống ở đó, mang theo lương thực đoạt được như cơn gió lốc quét về phía Du huyện cách đó không xa.

Ven đường thấy thôn trại, bất kể là lớn hay nhỏ đều quyết không tha. Giết phú, tế bần, phân của cải, cho vay lương thực. Lần nào cũng đúng thủ đoạn, đội ngũ của Trương Kim Xưng càng ngày càng lớn. Đến khi binh mã của lão đến đóng trú bên ngoài Du huyện, binh lính dưới trướng của y khi mới dời khỏi đầm Cự Lộc là ba vạn quân tinh nhuệ thì giờ đã thành mười hai vạn quân đông nghìn nghịt.

Huyện lệnh Du huyện Trương Bảo Lương cũng không dám mạo phạm oai vũ của Trương Kim Xưng, lấy danh nghĩa huynh đệ bốn gia mà ra khỏi thành khao sư, thỉnh cầu Trương Kim Xưng thả cho dân chúng trong huyện một con đường sống, y sẽ cống nạp đầy đủ lễ vật, gần như là dốc hết sức có thể. Nhưng Trương Kim Xưng chỉ cười ha hả, sai người móc tim Trương Bảo Lương ngay tại chỗ, rồi dẫn huynh đệ chạy về phía Cao Đường cách đó không xa.

Cao Đường bị tiêu diệt, Lịch Đình bị tiêu diệt, trước sau chưa đầy một tháng. Hơn phân nửa quận Thanh Hà đều rơi vào tay Trương Gia Quân. Quan chết trận hơn trăm, bọn phú hộ bị tịch thu tài sản thì vô số kể, quấy cho quan viên Hà Bắc thì thất kinh hồn vía. Nhóm quan viên địa phương nh hồn táng đảm, thư báo nguy cầu liên tiếp bay về hướng Đông Đô.

Biết trong thành Đông Đô có mấy vị đại nhân đóng quân, lúc báo nguy các thân sĩ còn chủ động gom đủ lễ trọng, thỉnh cầu quan quân xuất binh càng sớm càng tốt nhưng bọn họ chỉ như trông sao, trong trăng, khổ sở đến tận một tháng cũng không có được câu trả lời của Đông Đô.

- Đám thiên sát này sớm muộn gì cũng bị Hoàng thượng biết, đốt nhà chúng, diệt cả dòng tộc bọn chúng.

Quan viên địa phương và đám nhân sĩ cảm phần, chỉ biết khóc trời đập đất mà nguyên rủa.

Dường như nghe thấy những lời nguyện rửa đó, qua mấy ngày rớt cuộc thì cũng có tin tức mới nhất liên quan đến Hoàng đế Bệ hạ từ phương Bắc truyền đến.

Mùa thu tháng tám Đại Nghiệp năm thứ mười một, Ất Sửu, Hoàng đế đi tuần biên ải phía bắc, Khả Hãn Đột Quyết suất bốn mươi vạn chúng, vây khốn Nhạn Môn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lô (37)

Đ

ến lúc này, các thân sĩ quận Hà Bắc rốt cuộc mới hiểu ra, lễ vật của bọn họ đã gửi mà sao cứu binh thì lễ mễ chưa đến. Hoàng thượng cũng bị vây ở Nhạn Môn rồi, người đâu có tâm tư mà xem xét đến chuyện này cơ chứ? Nếu triều đình không quản chuyện của địa phương thì Trương Kim Xưng, Cao Sĩ Đạt, Trình Danh Chấn và bọn thổ phỉ hơn một tháng qua đường nhiên là yên tâm có chỗ dựa vững chắc, muốn làm gì thì làm.

Có thể từ đây Trương Kim Xưng và bọn thổ phỉ nghe nói chuyện Hoàng thượng bị nhốt ở Nhạn Môn, tin tức của chúng còn nhanh hơn cả mấy ông quan viên của quận không? Trước đó bọn chúng có thông đồng với Đột Quyết, nội ứng ngoại hợp với nhau gây loạn thiên hạ không? Nếu hai bên không cấu kết thì sao thời gian động thủ lại trùng hợp đến như vậy?

Nghi vấn trùng trùng, khiến người ta nghĩ mãi mà không ra. Nhưng lúc này đối với quan viên địa phương và bọn cường hào mà nói, chuyện cần gấp không phải là điều tra bọn giặc cỏ và Đột Quyết lang ky có liên quan đến nhau hay không mà là làm thế nào để sống sót trong loạn thế, duy trì hơi tàn.

Trương Kim Xưng tàn bạo, lại thêm nóng giận thất thường. Chống cự hay không chống cự lão kết quả cũng không có gì khác. Gặp lúc tâm trạng lão không tốt có khi đến cả bố mẹ ruột lão cũng sẽ mỗ bụng khoét mắt. Gặp lúc tâm trạng lão tốt thì lão rất khoan dung độ lượng có đánh chết mấy ngàn huynh đệ của lão, lão cũng không bắt tội. Cao Sĩ Đạt bẩm sinh đã tham lam, những nơi gã đi qua đều sạch sành sanh. Nếu chẳng may bị gã đánh đến gõ cửa thì chỉ còn chờ chết. Dù đầu hàng hay chống cự cũng thế, sau khi thành

bị phá, chỉ cần vớ vết được dù là ván cửa hay nôi sắt thì gã tuyệt đối sẽ không cho người đó dù chỉ là nửa tia hy vọng sống sót.

So sánh với thổ phỉ trong Hà Bắc thì Trình Danh Chấn tuân thủ quy củ, còn Đậu Kiến Đức không thương lạm sát, hai người này có vẻ còn đáng quý. Đặc biệt trước đó, chỉ cần quan viên và hãn đạt đến một thỏa hiệp đúng thời hạn mang gạo đến thì Minh Châu Quân quyết sẽ không đến cửa quấy rầy. Thậm chí, ngay cả có đám thảo tặc khác đến gây rối, bọn hãn cũng tránh cho, không đợi đối phương phải đến gần Trình Danh Chấn sẽ phái đội canh gác đến nghênh đón. Hiểu được lý do thì dễ thôi, còn thật sự không khuyển được thì trực tiếp dùng đao kiếm để xử lý. Tình thế bình thường chưa đợi đến giai đoạn bày đao ra bị cướp thì đám thảo tặc đó cũng biết khó mà tự lui rồi. Theo cách nói của lục lâm đạo thì mọi người có một mẫu ruộng còn có ba phần đất thì đừng có ai đi quá giới hạn.

- Nếu Trình tướng quân đồng ý đăng cao hô hào thì tốt rồi!

Đánh cũng đánh không lại, trốn cũng không thoát, đối mặt với không còn vận mệnh nào khác khiến người ta không chờ đợi nổi. Nếu triều đình không khống chế được Hà Bắc thì chỉ bằng họ đi theo kẻ mạnh. Họ suy nghĩ kỹ về lợi ích, hai người Trình Danh Chấn và Đậu Kiến Đức đều là sự lựa chọn tốt. Nhưng suy nghĩ này nói ra thì cũng chỉ là nói thầm chứ không thể thành sự thực. Hai kẻ đạo tặc lục lâm đạo Hà Bắc đều thuộc về thế hệ con cháu, trên đầu Đậu Kiến Đức còn có Đại đường gia Cao Sĩ Đạt, tri huyện Vương Bác. Còn về phần Trình Danh Chấn thì lại càng không nổi, trong lai lịch kinh nghiệm giang hồ, hãn còn ít hơn cả Đậu Kiến Đức. Mặc dù không có kinh nghiệm lý lịch, nhưng chỉ dựa vào thực lực kể, thì lại cao hơn nhị tặc Trương, Cao rất nhiều. Mà Trình Danh Chấn, hơn một tháng qua lăn lộn tài vật đoạt được không ít, nhưng dưới trướng vẫn như trước chỉ có hơn vạn người, thực sự muốn kiếm một vị trí trong quần hùng Hà Bắc, dù tên tuổi của Trình Danh Chấn hãn cũng không nhỏ, nhưng thế lực vĩnh viễn không thể đứng ở vị trí thứ năm được.

- Người mà không ôm chí lớn thì nhiều nhất cũng chỉ là một tên nô gia mà thôi!

Sau khi phân tích tỉ mỉ, người có tâm khó tránh khỏi cảm thấy thất vọng về Trình Danh Chấn. Nhập thu được hơn một tháng qua, quân hùng Hà Bắc đều thừa dịp triều đình không để ý mà mở rộng thực lực và địa bàn. Thanh thế lớn như Trương Kim Xưng, gần như càn quét được toàn bộ quận Thanh Hà, mang quân hướng về Tín Đô. Cao Sĩ Đạt và Đậ Kiến Đức cũng gần như chiếm được nửa quận Bình Nguyên và nửa quận Bột Hải. Còn Trình Danh Chấn lại chẳng khác nào chó giữ nhà, sau khi giúp Trương Kim Xưng đánh tan Dương Thiện Hội thì mang chiến lợi phẩm về bờ tây Chương Thủy. Thời gian gần đây, kẻ tặc Đậ, Vương rong ruổi lui tới bờ đông Chương Thủy, ra sức càn quét những nhà giàu có, huyện lớn đông đúc, tàn phá. Mà Trình kẻ tặc sau khi trở về bờ tây Chương Thủy, chỉ thu thập một vài trại nhỏ ở Cầu Sơn, Từ Sơn và lân cận Thái Hành Sơn, cùng lắm thì thu thập huyện nha của huyện Võ An vào trong túi, mà đối với hai thành Vĩnh Niên và Hàm Đan gần trong gang tấc nhưng vô lực tự bảo vệ mình thì hẳn lại làm như không thấy.

Loại đánh nhỏ bó chân bó tay này đương nhiên là không hấp dẫn được sự chú ý của người khác, càng không có được sự tôn kính của đám cường hào. Trời sinh mọi người đã có tính nhắm vào những vùng đất mạnh, mặc dù chưa chắc đã che chở được cho họ cái gì. Nhưng cũng có cá biệt người, như là Trương sử quận Võ Dương Ngụy Trưng, Huyện lệnh Huyện Hạ Bác Trương Cửu Nghệ, trong lời nói đều rất tôn sùng Trình Danh Chấn. Quan điểm của bọn họ khác với người khác, rõ ràng, lúc Trương Kim Xưng oanh oanh liệt liệt quét ngang thanh hà, Cao Sĩ Đạt ồn ồn ào ào san bằng bình nguyên, thì sở bộ Minh Chân Quân của Trình Danh Chấn lại đem địa bàn của mình liên kết thành một hình tam giác kiên cố. Một góc chống đỡ đầm Cự Lộc, một góc chống đỡ Chương Thủy, còn một góc thì thăm dò Thái Hành ngàn dặm. Tuy rằng huyện Vĩnh Niên và huyện Hàm Đan cũng nằm

trong phạm vi của ba góc tam giác này, nhưng quan viên hai huyện này, bao gồm Quận Thủ Võ An Chu Quá thuộc trị sở của Vĩnh Niên, nếu nói không có âm thầm qua lại với Trình Danh Chấn, quyết không thể nào vững vàng ngồi ở chức quan kia.

- Tiến có thể công, thủ có thể lui vào đại trạch thâm sơn, cái gọi là thỏ khôn có ba hang cũng chỉ thường thôi!

Thiên hạ có con mắt tinh đời, không chỉ tán chuyện mấy người Ngụy Trưng, Trương Cửu Nghi. Ở núi Ngõa Cương ngoài ngàn dặm có một người râu trắng nhẹ giọng tán thưởng.

- Mật Công cũng coi trọng thủ gia tử này!

Đứng ở bên cạnh người đọc sách là một gã mặt che lụa trắng, khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, đầu đội nga quan, da mặt trắng nõn, lông mi dài, nhìn có vẻ là người bụng đầy kinh luân. Chỉ có điều lông mi và cặp mắt không hợp với người nho nhã cho lắm, nhìn có vẻ thâm trầm, như có sát khí.

- Loại người như Trương Kim Xung, Cao Sĩ Đạt thật đúng là một đám chó lợn! Lúc kiếm ăn thì giương nanh múa vuốt, gặp phải dững tướng như Phàn Khoái, Từ Hoảng thì bị châm đến thịt!

Người được gọi là Mật Công cười lạnh mấy tiếng, vô cùng cao ngạo mà bình luận.

- Ha ha ha ha!

Nho sinh kia gật đầu cười rất tán thành với đánh giá của người che mặt:

- Lần trước, lúc Phòng mỗ phụng mệnh Mật Công đi Hà Bắc liên lạc với các hào kiệt, cũng đã phát hiện ra điều này. Lúc đó Trình Danh Chấn mới vào lục lâm, thanh danh còn chưa được hiển hách như hôm nay. Nhưng hẳn chỉ lấy một cành liễu làm mũi tên, khiến cho tâm huyết mà Phòng mỗ kì

công chuẩn bị nhiều ngày đã bị cuốn trôi. Kẻ này nằm trong tay Trương Kim Xưng, đáng tiếc!

Nghe thấy y nói như vậy, mặt của người khách rõ ràng hơi giật giật một chút. Có tấm lụa trắng bên ngoài mới khiến cho người ta không nhìn ra vẻ mặt độc ác này:

- Tuy thanh thế của lục lâm Hà Bắc lớn, nhưng làm rất tốt hai chữ “hào kiệt”, cũng chỉ có hai kẻ là Đậ, Trình mà thôi.

- Thuộc hạ đã sắp xếp xong rồi!

Nho sinh lui lại nửa bước, khom người lĩnh mệnh:

- Dựa vào tên tuổi của Mật Công và quân Ngõa Cương, bọn họ cũng đều phải nể mặt đồng ý một hai phần với thuộc hạ. Chỉ có điều Quận thủ quận Võ Dương Nguyên Bảo Tàng tháng trước đã khởi binh hưởng ứng, lại bị tên gọi là Ngự Trương ngăn cản.

Người khách che mặt lại co quắp một chút, đau đến mức lông mi cao thấp trực nháy cả lên. Lúc này người nho sinh mới để ý một chút, vội dừng câu chuyện, nâng khăn của người khách che mặt lên, thân thiết hỏi:

- Mật Công... cẩn thận một chút, có câu là thương cân động cốt một trăm ngày...

- Á !

Người khách che mặt vừa đau, vừa hận tiếng nói liền thay đổi. Không hề giống như vẻ cao thượng vừa rồi mà biến thành hoang dã như tiếng rít của bọn lang sói vậy:

- Thay ta loại trừ người này!

Lúc nói chuyện, y liền giật tấm lụa trắng che mặt xuống, lộ ra những vết thương chồng chất trên gương mặt.

Nếu như không để ý đến những vết thương thì người này cũng có thể coi là một mỹ nam. Mắt phượng mày ngài, mũi thẳng mồm vuông, dưới cằm còn có râu dài bông bông tăng thêm ba phần khí thế anh hùng. Chỉ tiếc rằng sẹo quá dày, một đường rồi lại một đường, cá biệt cổ y còn có một sợi tơ máu cực nhọt nhọt cực sâu giống như bị nanh vuốt của ác quỷ cào vấy, càng thêm phần dữ tợn.

Không chỉ là một nho sinh mà tất cả những văn võ xung quanh đều sợ hãi. Họ vội vã chạy lên trước, nâng nâng đỡ đỡ, khuyên khuyên can can đến toàn thân đổ mồ hôi, mới khuyên được kẻ điên che mặt kia.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (38)

M

ật Công, Mật Công, không thể hành động theo cảm tính được. Ngụy Huyền thành kia đầy bọn quan lại, thuộc hạ còn phải nghĩ cách, nhất định sẽ giải quyết tên Ngụy Bảo Tàng trước!

Một nho sinh bên cạnh vừa che lại tấm lụa trắng cho người khách che mặt vừa khuyên giải.

- Ngạn Tảo!

Người khách che mặt nghiêng răng nghiêng lợi, gọi to tên nho sinh của mình và nói:

- Nhớ năm đó, họ Nguyên kia xin Lý Mật ta giúp đỡ, ta đã bị chụp ngực thế này. Bây giờ ta phải thiêu y thiêu trên đồng củi...

Người ăn mặc như nho sinh thở dài, tiếp tục nhỏ giọng khuyên giải:

- Hà tất Mật Công phải chấp nhận đến hạng tiểu nhân đó. Từ xưa đến nay, kẻ đưa than đến sưởi ấm trong ngày tuyết rơi thì ít mà kẻ thù hoa dật gấm thì nhiều. Ngày đó, Nguyên Bảo Tàng đến cầu cạnh ông, đương nhiên là cái gì cũng đồng ý, còn bây giờ hẳn thấy quân Ngõa Cương bị đánh bại nhiều trận liên tiếp...

- Phòng tiên sinh, ông đừng nói nữa!

Một gã cao lớn ngắt lời:

- Ông xem chủ công của ông đã bị ông làm tức cho thành ra bộ dạng gì rồi. Còn không phải vì Nguyên Bảo Tàng sao, sáng sớm ngày mai, ta sẽ đến Võ Dương cắt lấy thủ cấp của y mang đến cho chủ công.

- Bá Đường đang ra sức nói nhảm!

Phòng Ngạn Tảo ăn mặc như nho sinh quay lại phản bác:

- Giết Nguyên Bảo Tàng, quận Võ Dương tất nhiên sẽ rơi vào tay Cao Sĩ Đạt. Vậy tên Cao tặc lòng lang dạ sói...

- Nhưng chẳng qua chỉ là làm thịt bọn chó lợn!

Vương Bá Đường trích dẫn lời của Lý Mật vừa rồi để đáp lại:

- Đoạt được Võ Dương thì sao, còn đủ sức chống lại chúng ta sao?

Phòng Ngạn Tảo là tâm phúc của Lý Mật vốn là không hợp với Vương Bá Đường, nghe đối phương tự đại như vậy không kìm nổi cười lạnh một tiếng đùa cợt:

- Vương tướng quân giết y, đương nhiên dễ như lấy đồ từ trong túi ra. Chỉ có điều không gặp được anh hùng khác.

- Lời này của người có ý gì?

Vương Bá Đường lập tức nhảy dựng lên, chỉ vào mũi của Phòng Ngạn Tảo quát hỏi.

Phòng Ngạn Tảo hơi nhún vai:

- Chẳng có ý gì cả, chỉ là khen võ công của tướng quân cao cường mà thôi.

Năm nay quân Ngõa Cương liên tiếp bại vào tay Trương Tu Đà, mãi đến tháng trước Dương Quảng bị vây nhốt ở Nhạn Môn, ba mãnh tướng của

Trương Tu Đà là Lý Húc, Tần Thúc và La Sĩ Tín phụng mệnh đi cứu giá mới dễ dàng thở được một chút. Nhưng hơn nửa năm đánh bại, khiến lòng người đầy những bóng ma. Bên doanh trại của Địch Nhưộng còn may mắn hơn một chút, có Tam đương gia Từ Mậu Công trấn thủ, cộng thêm sự hiệp trợ của các dũng tướng Đơn Hùng Tín và Trình Tri Tiết, mặc dù thiệt hại nhiều nhưng không mất đi nhuệ khí. Bên Bồ Sơn Công doanh thuộc quân của Lý Mật vì bị đánh bại quá nhiều, bên trong đã mơ hồ xuất hiện dấu hiệu không ổn định. Nếu đổi lại là năm ngoái, hai người Phòng Ngạn Tảo và Vương Bá Đường tuyệt đối sẽ không dám ăm ỉ trước mặt Lý Mật. Còn bây giờ, bọn họ lại không thèm để ý đến sắc mặt của y mà cứ khiêu khích châm chọc nhau.

Vương Bá Đường hiểu ý ở ngoài lời của đối phương là, ông ta là quan văn chói gà không chặt, gặp phải người võ nghệ cao cường thì khả năng bảo vệ mình cũng không có. Trong lúc nhất thời không tìm được ngôn ngữ phản kích thích hợp, chỉ hận mắt môi mắt lợi, hai mắt bốc hỏa lên. Mấy tên vũ phu có quan hệ tốt với Vương Bá Đường cũng không quen nhìn thấy sự nham hiểm của Phòng Ngạn Tảo, tuy nhiên cũng là ngu miệng kém lưỡi, căn bản là không giúp được gì. Hơn nữa, Vương Bá Đường lại bị La Sĩ Tín đánh cho học cả máu mồm đó là sự thật, mọi người đều tận mắt nhìn thấy, không ai phủ nhận được.

- Võ công của Vương Tướng quân có cao cường đến đâu cũng không thể chịu được bị người khác đánh nhĩ.

Lúc các tướng lĩnh thở gấp thì đột nhiên ngoài cửa vang lên một tiếng chanh chua:

- Ha ha, bày mưu tính kế, quyết thắng ý trời. Chỉ tiếc, mỗi lần tính kế sau đó kẻ địch lại thắng, các huynh đệ mỗi lần đến cửa đều bị ăn đòn.

Lời này còn nham hiểm gấp trăm lần Vương Bá Đường bị Phòng Ngạn Tảo chọc móc, chẳng những châm chọc hiển kế vô dụng mà còn mơ hồ vạch

trần có kẻ cấu kết với kẻ thù, cố ý hãm hại mọi người. Các võ tướng rất cục cựa mở miệng ác khí, cười vang quay đầu lại, nhìn thấy nguyên Đại đường gia Lâm Lự Sơn, cũng là An Viễn Tướng Quân Ngõa Cường trại Vương Đức Nhân cười ha hả đi tới.

Người này chính là tin vào lời khuyên bảo của Phòng Ngạn Tảo, từ ngàn dặm xa xôi đến đầu nhập Lý Mật. Nhưng sau khi tới núi Ngõa Cường không biết từ nguyên nhân gì mà Phòng Ngạn Tảo cùng người dẫn đường này lại không vừa mắt nhau, động nói đến là lảng mạ nhau, không hề giữ chút thể diện nào cho đối phương. Bởi vì khi gia nhập mang theo hơn hai vạn huynh đệ, thế lực khá lớn, cho nên, Phòng Ngạn Tảo dù trong lòng có tức giận cũng không dám dùng thủ thủ đoạn để đối phó với y, tránh ép người này lĩnh binh rời khỏi, mà thực lực của Lý Mật đã suy yếu vô cùng bạc nhược.

Mặc dù là Lý Mật, lúc này nhìn thấy Vương Đức Nhân cũng không dám lên mặt. Vội tỉnh lại trong cơn phẫn uất và thất vọng, cười chào đón:

- Đức Nhân sao hôm nay rảnh rỗi đến chỗ ta thế, gần đây việc quân không bận sao?

- Việc quân thì có chớ gì! Bình an vô sự, Trương Tu Đà đột nhiên thiện tâm, không giằng co với chúng ta nữa. Nửa năm chiến trận làm ta mệt chết đi được.

Vương Đức Nhân khiêu khích liếc Phòng Ngạn Tảo một cái rồi đỉnh đạc đáp lại.

Tình cảnh vừa rồi không thoải mái bởi bị y chặn ngang một đao như vậy đã trôi qua. Mọi người cười cười, liên tục khuyên nhủ:

- Đức Nhân tuyệt đối đừng có lơ là, Trương Tu Đà cáo già lắm.

- Đức Nhân huynh cẩn thận vẫn hơn. Nửa tháng trước Chu Căn Viễn còn bị thua thiệt đó.

Mọi người càng khuyên thì Vương Đức Nhân càng mạnh:

- Phì phì, đó là Chu Văn Viễn xui xẻo. Ta đâu có ngốc như vậy, chờ Trương Tu Đà đến cửa đánh, ông đây chia ra đi binh ra hai mươi dặm, Trương Tu Đà đánh tới nhiều lần cũng chỉ được một doanh trại. Những thư từ khác lập tức chui xuống khe núi, trừ phi y có tám chân chứ mệt đến chết cũng không thể đuổi kịp ta.

Cách đó cũng không tính làm gì. Quân Ngõa Cương hao tổn quá lớn, trong thời gian ngắn không thể chống lại đội quân của Trương Tu Đà. Nhưng địa thế xung quanh Ngõa Cương phức tạp, rừng sâu, đầm nhiều, chỉ cần không quan tâm được mất một trại một lũy thì dựa vào vạn binh của Trương Tu Đà thì trong thời gian ngắn không thể tiêu diệt toàn bộ đoàn người được. Còn đầu năm nay, cái gì cũng thiếu, cái không thiếu nhất là hán đói không có nhà để về. Chỉ cần căn cơ không bị Trương Tu Đà đánh hạ thì mọi người vòng ra ngoài thì vẫn có thể kéo theo được đội quân đến.

Đương nhiên rồi, chiến thuật này cũng chỉ có loại người như Vương Đức Nhân mới có thể sử dụng. Đối lại là Lý Mật, y tình nguyện oai liệt đánh một trận cũng không chịu được bị người ta làm nhục. Cũng may, từ mùa hè lúc y bị Lý Trọng Kiên đánh ngã ngựa vẫn nằm liên miên trên giường bệnh. Cho nên lúc này chiến thuật của quân Ngõa Cương vẫn lấy việc bảo tồn lực lượng là chính, chỉ lúc nào không thể lui được nữa mới kiên trì đánh với Trương Tu Đà. Mục đích mỗi một trận đánh cũng chỉ là để đại đội nhân mã có được thời gian dời đi, đợi sau khi mục tiêu đạt được thì vội vàng rút lui, tuyệt đối không chống chọi cùng quan quân giống như trước đây nữa.

Lý Mật và Phòng Ngạn Tảo hai mắt nhìn chăm chú, trong lòng rất không thoải mái. Bọn họ biết rằng, dựa vào chút bản lĩnh của Vương Đức Nhân mặc dù đây chỉ là chiến thuật trốn mệt cũng chưa chắc nghĩ ra, đây tất cả

đều là có sai khiến từ phía sau, tất nhiên là Tam đương gia Ngõa Cương Từ Mậu Công. Còn trước khi Lý Mật vào núi Ngõa Cương, nhân số trong doanh của Từ Mậu Công tuy không nhiều nhưng đã có mỹ danh là bất bại.

Mất đi quyền khống chế đội quân đương đương với mất đi toàn bộ núi Ngõa Cương. Lý Mật biết rằng mất đi núi Ngõa Cương là mất đi chiêu bài quan trọng thế nào đối với mình. Đây cũng là người làm trở ngại cho sự nghiệp của y khiến y vô cùng căm hận, gồm cả việc người đánh bại y, còn có những kẻ đứng giữa quan sát, . Thậm chí bao gồm cả những đồng liêu thừa dịp này y nằm triền miên trên giường bệnh, nhân cơ hội này “nắm trộm” quyền lực trong tay y.

Nhưng lúc ở trước mặt Vương Đức Nhân, Lý Mật nhất định phải che giấu thù hận sâu trong lòng. Ho nhẹ mấy tiếng, ngăn tiếng ồn ào của mọi người, y cười lời kéo:

- Chiêu này của Đức Nhân rất được, đủ khiến cho Trương Tu Đà đau đầu. Đáng tiếc, vết thương của Lý mỗ còn chưa khỏi hẳn, nhất thời không thể ra gió. Nếu không tất nhiên sẽ phải đi xem trận địch trên núi kia, xem xem Đức Nhân khiến Trương Tu Đà mệt chết.

- Y không mệt chết cũng phải chấp nhận.

Vương Đức Nhân không chút khách sáo tiếp nhận lời khen của Lý Mật. Sau đó lau nước miếng trên miệng, lớn tiếng hét:

- Nhưng ta thấy ông cũng không phải là kẻ thích khoe khoang. Ta còn có việc chính muốn hỏi ông một chút.

Lúc nói chuyện hai con mắt của y đảo liên tục. Mấy thân tín bên Lý Mật thấy vậy tuy là vô cùng bất mãn nhưng nghĩ vì đại cục cũng chỉ cười cạo từ. Trong phòng chỉ còn có hai người. Lý Mật chậm rãi bước mấy bước thông dong, cười bên người Vương Đức Nhân:

- Nói đi, Đức Nhân có chuyện gấp gáp muốn gặp ta. Ta cam đoan, lời ông nói, ta nghe quyết không để người thứ ba nghe được.

- Mật công thật là người sáng khoái!

Vương Đức Nhân chấp hai tay, sau đó thấp giọng nói nhỏ chỉ đủ để hai người nghe:

- Ta nghe nói, Mật Công và Trình Danh Chấn đều là đồ đệ do một sư phụ dạy dỗ ...

Ánh mắt Lý Mật đột nhiên lóe lên hai luồng sắc bén, sát khí dâng lên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (39)

D

ù nói thế nào thì Vương Đức Nhân cũng là kẻ nhiều năm cầm đao đánh người, dựa vào trực giác của mình phát hiện đang có nguy hiểm. Y vội bật cười ha hả, bổ sung:

- Nếu đúng là như vậy thì tốt quá. Huynh đệ thân sư các người nam bắc ứng chiếu cho nhau, không lâu nữa, nhà kho Lê Dương sẽ rơi vào tay Ngõa Cương Quân của chúng ta.

Lý Mật cũng là người cảnh giác, phát hiện ra lời nói của Vương Đức Nhân có phần gượng ép, chợt nhận ra mình có phần thất thố, ông ta liền ra vẻ bình tĩnh nói:

- Vậy hóa ra lại hay. Đội Ngõa Cương Quân của chúng ta lại thêm một thành viên trí dũng song toàn. Chỉ tiếc rằng, gần đây hành tung của Gia sư mơ hồ, khiến cho đệ tử ta muốn hiểu tâm cũng không có cơ hội. Không bằng không cứ, sao có thể đến đêm Cự Lộc nhận nhau chứ?

- Ồ.

Wương Đức Nhân chậm rãi đi mấy bước thong thả, năm lắt chòm râu làm dáng:

- Nếu Mật Công là đệ tử quan môn, nói vậy thì nghe giang hồ đồn là bậy rồi! Ôi ! làm hại ta vui mừng một trận thay Mật Công !

- Cũng không hoàn toàn là mất không công!

Trong chớp mắt ngữ điệu nói chuyện của Lý Mật đã khôi phục lại bình thường. Ông ta cười cười có phần cổ vũ nói:

- Bởi vậy có thể thấy Đức Nhân đã coi núi Ngõa Cương như là nhà của mình. Không giống như những người khác, đều chỉ cho rằng nơi này là tạm bợ.

- Được Mật Công xem trọng, Vương mỗ, Vương mỗ không dám quên mình phục vụ.

Vương Đức Nhân được khen sắc mặt trở lên hồng hào, rồi cười ha hả khiêm tốn:

- Chỉ có điều, thật sự là bản lĩnh của Vương mỗ có hạn, không thể tận lực vì Ngõa Cương của chúng ta, nếu không, nhất định sẽ ở chỗ xung yếu dưới núi, làm thịt lão tặc Trương Tu Đà, giúp các huynh đệ trừng trị ác khí trước mắt này thì được.

- Cũng không phải trong chốc lát. Tuy mất tướng đồ, mặc dù Trương Tu Đà có bản lĩnh lớn hơn nữa thì cũng chỉ là một cây độc mộc gượng mà chống đỡ Đại Lương mà thôi.

Lý Mật nhún vai, ra vẻ nho nhã bình luận:

- Chỉ cần quần hùng Ngõa Cương ôm thành, tử chiến đến cùng. Đợi một thời gian nữa, chúng ta phát triển, xu thế công thủ tất sẽ khác.

Hai câu này dùng từ rất nhã, Vương Đức Nhân nghe không hiểu lắm, liền gượng cười đáp lại:

- Ủ, nói rất có lý. Rốt cục thì Mật Công nói dăm ba câu đã nói vào điểm chết rồi, rất nhiều chuyện ta nghĩ thế nào cũng không ra, Mật Công tiện tay đẩy một cái, bèn thấy như đẩy ra mây đen rồi...

- Ha ha ha ha!

Lý Mật thoải mái cười to:

- Đức Nhân học được thói vuốt mông ngựa từ khi nào thế? Làm tai bị dụ dỗ bởi bao lời hay. Chỉ có điều Lý mỗ không đành lòng thấy dân chúng hàng ngày phải chịu khổ bởi những chính sách tàn bạo. Nếu tứ hải thanh bình thì Lý mỗ mới vui hái hoa cúc dưới giậu đông, qua những ngày nhàn nhã tự tại.

Hái cúc đông dưới giậu đông, thơi thơi nhìn núi Nam (Thải cúc đông ly hạ, u nhiên kiến nam sơn – Bài thơ Ấm tửu của Đào Tiềm). Nếu Vương Đức Nhân đã từng đọc sách, thì nhất định có thể hiểu ra Lý Mật đã dùng điển cổ, cũng sẽ bị chí hướng cao xa và chút công lợi mỏng của đối phương làm cho cảm động. Chỉ có điều tiếc rằng Vương Đức Nhân quê mùa, cổ lắm cũng chỉ biết được ba chữ tên họ của mình, còn lại mở ra đại ca thì lại không biết đến nhị ca rồi. Cho nên y cũng không tiếp lời nữa, chỉ chớp mắt sững sờ nói:

- Hái cúc, Mật Công rất thích hoa cúc phải không? Ngoài phòng của Tam gia có một vườn lớn, nhìn qua cũng rất được. chẳng qua là hoa kia có nặng mùi thuốc, ta ngại là thấy đau đầu nhưng nghe người ta nói pha trà ngon lắm, có thể làm sáng mắt, hạ hỏa...

- Nếu làm gối để gối đầu còn có thể trị được chứng mất ngủ nữa đấy!

Lý Mật nhận ra mình đang gảy “Cao Sơn Lưu Thủy” cho một kẻ tai trâu nghe, dở khóc dở cười cắt ngang:

- Ta không phải nhắc đến hoa cúc, năm tới có thời gian cũng trồng mấy cây trước phòng. Đúng rồi, ông nghe ai nói Trình Danh Chấn là sư đệ của ta? Lời này có đáng tin cậy không?

Đề tài này rốt cuộc lại vòng qua người Trình Danh Chấn, Vương Đức Nhân trầm ngâm một chút rồi cẩn thận giải thích:

- Cùng đúng lúc, dưới trướng của ta có một tên tay sai, trước kia làm tay chân trong huyện Quán Đào. Khi Trương Kim Xưng phá Quán Đào, hắn đã chớp thời cơ trốn trong đồng người chết mới bảo vệ cái mạng. Chính hắn nói, vốn dĩ Chu gia mua được đội trưởng nhà lao, chuẩn bị lén lút bức tử Trình Danh Chấn, nhưng ai ngờ trong ngục giam có người mù họ Đoàn đã ngăn lại!

- Vậy người mù kia chẳng phải là tù phạm sao? Sao mà to gan thế?

Không đợi cho Vương Đức Nhân nói xong, Lý Mật đã cau mày xen vào một câu.

- Đúng thế, thuộc hạ cũng hỏi câu như thế này?

Wương Đức Nhân nhìn trộm sắc mặt của Lý Mật, ra vẻ ngu dốt trả lời:

- Nếu Trình Danh Chấn chết trong tù, huyện Quán Đào không phải được bảo vệ sao? Kết quả theo tiểu tử kia nói, người mù họ Đoàn tính toán tài tình, chẳng những miệng sắt mà còn nói là trúng. Hơn nữa còn có thể chỉ điểm cho mọi người phát tài, họ làm theo nhất định có thể đào ra mấy thứ!

- Tham tiền tài bất nghĩa, đáng chết!

Lý Mật cười lạnh một tiếng, oán hận chế ngạo.

- Thuộc hạ cũng nói như vậy. Nhưng bọn nha dịch là những người thế nào? Làm gì có kiến thức như của Mật Công. Bọn họ làm theo rồi thả Trình Danh Chấn ra. Sau đó hắn báo đáp ân đức rồi báii ông ta làm sư phụ. Sau khi phá thành Quán Đào, Trình Danh Chấn làm Cửu đương gia trong đầm Cự Lộc. Người mù họ Đoàn đó lại không đi cùng hắn để hưởng phúc mà trước khi Trương Kim Xưng vào thành đã biến mất như quỷ. Lúc đó, bọn nha dịch may mắn sống sót mới phát hiện ra, người mù này là một cao

nhân. Sau đó đi hỏi thăm xung quanh, lại nghe nói ông ta là Tổng Biều Bả Tử Vương trong truyền thuyết lục lâm.

- Tin vịt, sao có thể coi là thật!

Không đợi Vương Đức Nhân nói rõ, Lý Mật đã khinh bỉ ngắt lời:

- Gia sư đã rửa tay chậu vàng trước khi lật Đại Tù, ông lấy cứu lên dân bách tính là nhiệm vụ của mình, y phục không trọng vải đay, thức ăn cũng không trọng mùi vị, làm gì mà có tiền bạc để lại chứ. Mặc dù có, mấy huynh đệ già lúc đó bên cạnh ông ta, mỗi người một chút, thì cũng đã sớm chia nhau hết rồi, chưa đến lượt người ngoài thèm muốn đâu? Ôi, những người này thích những chuyện không căn cứ, muốn mình phát tài to mà không nghĩ tới thân phận, nếu phát tài thật thì còn cái mạng để mà hưởng thụ ư?

- Mật Công nói rất có lý, Mật Công nói rất có lý!

Vương Đức Nhân gật đầu liên tiếp, giống như gà con mổ thóc giống vậy, Lý Mật cũng tỏ vẻ đồng ý:

- Ta vốn dĩ còn nghĩ, nếu thật sự có khoản tiền này, thì sẽ làm cho Ngõa Cương Quân làm quân phí. Bây giờ, suy nghĩ một chút, nếu lời đồn đại là thực... Qua nhiều năm như vậy rồi sẽ rơi vào tay không biết bao nhiêu người sao giờ lại rơi vào tay chúng ta?

- Đức Nhân nghĩ như vậy là đúng rồi. Ngõa Cương Quân chúng ta nổi lên là thiên mệnh, thiếu tiền đương nhiên là có thể đến kho triều đình lấy, không cần phải thêu hoa dệt gấm làm gì. Nếu không, sẽ khiến anh hùng thiên hạ chê chúng ta keo kiệt!

Lý Mật vỗ bả vai Vương Đức Nhân cười ha ha tán thưởng.

Vốn y khôn có dùng lực gì, Vương Đức Nhân lại bị võ làm cho lão đảo. Hai người liền ngăn người ra, nhìn nhau lấy hơi thở rồi lại cùng cười phá lên:

- Xem xương cốt ta thế này, thật là kém quá, để Mật Công võ lập tức không biết nam bắc gì rồi!

Vương Đức Nhân đứng vững ở một khoảng cách an toàn, cười ha hả rồi đánh trống lảng.

- Chắc là gần đây Đức Nhân làm việc vất vả quá, cho nên mất cái chân rồi!

Lý Mật lui sau nửa bước, cười và nói mấy câu tâm ngôn để hóa giải sự xấu hổ.

Thực ra trong lòng hai người đều hiểu được, vừa rồi nói chuyện cả hai đều có sự chuẩn bị. Hai người vốn thông minh, đều phải cẩn thận bảo vệ cái cửa sổ cuối cùng, không ai đâm phá trước. Bởi vì làm như vậy đối với đôi bên đều không tốt đẹp gì.

- Vết thương của Mật Công chữa trị đến đâu rồi, có cần ta đi làm cho chút dược liệu không?

Sau khi cười xong, Vương Đức Nhân đột nhiên nhớ tới, thân thiết hỏi.

- Không còn gì đáng ngại, chỉ có điều gần đây gặp gió thì miệng vết thương có sưng lên thôi.

Lý Mật khoát tay, cười rất khách sáo trả lời.

- Vậy, ta đi tìm ít thuốc giảm sưng mang đến!

Vương Đức Nhân buông xuống một câu rồi lập tức đi hành động.

Lý Mật thấy đối phương muốn mượn cớ để chuồn đi liền vội ngăn cản:

- Đức Nhân dừng phí công nữa, thuốc của ta dùng cũng đủ rồi. Tình cảm này của ông, Lý Mỗ sẽ khắc sâu trong lòng.

Vương Đức Nhân nhìn ra phía ngoài, thấy không có động tĩnh gì bất thường, liền cười dừng bước thấp giọng nói:

- Vậy Mật Công còn chỉ bảo gì ta không? Ta lên núi một lúc rồi, không quay về nữa các khó tránh khỏi làm cho các huynh đệ đoán mò!

Lý Mật lại ngậy người ra một lúc rồi chặc chặc ứng phó:

- Không có chuyện gì đâu. Đã lâu rồi không gặp Đức Nhân, muốn nói chuyện phiếm mấy câu thôi.

Mấy tháng trước, Ngõa Cương Quân dưới sự chỉ huy của Lý Mật bị quân lính Trương Tu Đà đánh cho tan rã, những quầng sáng thần bí trên người ông ta cũng bớt đi. Đặc biệt là với đám người Trình Giáo Kim, Đơn Hùng Tín, Từ Mậu Công này cầm đầu nội doanh Ngõa Cương, cũng nắm giữ binh mã Ngõa Cương, rất là bất mãn đối với việc ông ta mù quáng khuếch trương, có được rất nhiều hào kiệt Tam Sơn Ngũ Nhạc, nhìn thanh thế có vẻ hùng tráng, nhưng thực tế làm thực lực Ngõa Cương Quân rất suy yếu. Nói lý ra thì luôn làm theo ý mình, đối với mệnh lệnh của Nhị đương gia này chỉ bằng mặt mà không bằng lòng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (40)

L

úc này là thời khắc mấu chốt để tranh quyền lãnh đạo Ngõa Cương Quân, dù có thể nào Lý Mật cũng không dám làm mất đi sự ủng hộ trại chủ Ngõa Cương của Vương Đức Nhân. Bản lĩnh và kiến thức của lục lâm hào kiệt đều có hạn, nhưng không chịu nổi người đông thế mạnh. Năm chặt bọn họ trong tay, có thể vì bức bách mà đám người Từ Mậu Công vì đại cục núi Ngõa Cương mà không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đối với loại người Vương Đức Nhân mà nói, Lý Mật cũng không thể bỏ cơ xí đi được. Chỉ có Lý Mật ở đây, mọi người mới cùng đoàn kết lại, địa vị ngang nhau cùng với đám người Từ Mậu Công, Trình Tri Tiết, Đôn Hùng Tín trong doanh trại Ngõa Cương. Nếu không kỉ luật nghiêm minh, thì sức chiến đấu cũng chẳng khác gì Đại Tùy, quan Ngõa Cương Quân căn bản sẽ không coi họ ra gì. Nghĩ đến là muốn chinh thì chinh, muốn chia thì chia. Nói là suy nghĩ cho tương lai của mọi người, nhưng trên thực tế thì lại để mọi người thành cây không rễ, sớm muộn gì cũng bị thu phục.

Mặc dù không rời nhau được nhưng Vương Đức Nhân của giờ phút này đương nhiên đã không còn là Vương Đức Nhân của ngày đầu dẫn bộ đến gia nhập rồi. Khi đó y bị lời nói của Phòng Ngạn Tảo làm cho thay đổi, tin chắc là Lý Mật sẽ là người đứng đầu Trung Nguyên tiếp theo. Đi theo Lý Mật, từ đó mình sẽ là khai quốc công thần, từ nay về sau có thể thoát khỏi cái danh là cường đạo ác bá, vì hậu thế đổi lấy vinh hoa phú quý. Có thể cho đến hôm hay ý tưởng trong đầu dần dần vỡ mộng, Vương Đức Nhân từ từ phát hiện, cái gọi là thiên mệnh, là cần vô số người hướng về thiên mệnh đó. Sau này Lý Mật có thể là chân mệnh thiên tử, có thể ở Nam

Bắc triều mà xưng vương. Còn mình thì tám chín phần không có ngày đó, tám chín phần trở thành đá kê chân cho người khác.

Y không cam lòng để mình bị lợi dụng như vậy, sau khi hết giá trị lợi dụng thì cũng chỉ bị ném đi như cái rế rách. Nhưng ngay nhất thời chưa thể tìm ra cách thoát thân, số tiền tài và huynh đệ trước đó khi đưa tới Ngõa Cương cũng không mang đi hết được. Loại mua bán lỗ vốn này khiến đêm y không thể ngon giấc, cho nên y mới thám thính quan hệ của Trình Danh Chấn và Lý Mật trước khi hành động, xem có cách nào có thể kiếm được chút gì trong kho báu trong truyền thuyết không, ít nhiều có thể xoay chuyển tìm lại tổn thất sau khi đầu nhập Ngõa Cương Quân.

Cả khách và chủ đều có những suy nghĩ xấu trong lòng, nói chuyện tiếp đương nhiên sẽ nhạt nhẽo vô cùng. Sau khi hàn huyên những thứ thượng vàng hạ cám, Lý Mật hăng giọng cười dặn dò:

- Đức Nhân, tin đồn đại hoang đường tava ông nghe thấy thì thôi, nhất định đừng...

- Mật Công yên tâm đi!

Vương Đức Nhân ngắt lời:

- Con người của ta ông còn không biết sao? Không có tâm nhân! Hôm nay nghe từ người khác nói ngày mai đã quên luôn rồi...

Y chặc chặc vẫn chưa thỏa mãn:

- Vậy Trình Tiểu Cửu kia đúng là một nhân tài. Hôm đo cách xa hơn hai trăm bước xa không ngờ một mũi tên có thể bắt qua mắt tiền.

Trình Danh Chấn bần thần xem quẻ trước mặt mọi người khiến hồng chuyện của Phòng Ngạn Tảo, Lý Mật đã sớm nghe báo cáo rồi. Tuy bìa ngăm tiền vàng không xa lắm so với tên thường, mũi tên của Trình Danh Chấn lúc đó

cũng là đặc chế tầm bắn tuy xa nhưng thực chiến thì cũng không có công dụng gì lớn lắm. Nhưng dù sao hãn bắn tên cũng là mê hoặc lòng người. Nếu xử lý không cẩn thận chưa biết chừng sau này còn là một tai họa ngầm.

Nghĩ đến đoạn này, Lý Mật khẽ nhíu mày:

- Ta biết, hãn là con cháu nhà tướng của Đại Tùy, từ nhỏ đã có bản lĩnh. Nhưng...

- Mật Công hiểu lầm ý ta rồi.

Vương Đức Nhân phát hiện trong giọng của Lý Mật có sự đề phòng, lập tức lớn tiếng giải thích:

- Thực ra ý của ta là, nếu hãn có thể đến Ngõa Cương thì sẽ giúp được chúng ta rất nhiều. Ta nghe người ta nói, gần đây hãn và Trương Kim Xưng không hợp nhau lắm. Hay là chúng ta mời hãn một chút, biết đâu...

- Ta biết rồi, gần đây thẳng đó cãi nhau trở mặt với Trương Kim Xưng rồi!

Lý Mật nghĩ cũng đã nghĩ rồi khẳng định là được. Vừa nói xong, ông ta lại thấy cách nói của mình có chút mâu thuẫn:

- Hai, bệnh của ta không làm được chuyện gì, cho nên hàng ngày phải để Ngạn Tảo nói cho nghe chuyện bên ngoài. Rốt cuộc là giữa Trương Kim Xưng và Trình Danh Chấn xảy ra chuyện gì, ông có nghe nói không?

- Ta cũng chỉ nghe nói một chút, còn chưa biết thật giả thế nào!

Vương Đức Nhân trong lòng cười thầm, ngoài miệng thì nói như vậy nhưng thực ra là đang diễn trò với Lý Mật:

- Mật Công chỉ chú ý đến những chuyện lớn của thiên hạ, không giống ta, chỉ đi thăm dò những tin thượng vàng hạ cám. Ta nghe người ta nói, lúc này Trương Kim Xưng xuất binh, chiếm toàn bộ quận Thanh Hà nhưng không

mang Trình Danh Chấn đi, nửa năm trước họ đâu có như vậy. Lúc đó Trương Kim Xưng hận là không thể nắm được Trình Danh Chấn trong lòng bàn tay, chuyện lớn chuyện nhỏ đều phải bàn bạc với họ Trình rồi mới đi làm!

- Ủ!

Lý Mật nhỏ giọng trầm ngâm, giả bộ hỏi:

- Cũng có thể là Trương Kim Xưng chỉ giữ hản ở lại trông nhà, ôi chuyện ở ngoài dăm truyền đến, ai biết được câu nào là thật!

- Trông nhà là Tiết lão nhị!

Vương Đức Nhân không lách qua được Lý Mật đành phải gạt lớp sương mù ra:

- Trên cờ hiệu của Trình Danh Chấn không có chữ “Trương” mà có hai chữ “Minh Châu” rồi.

- Vậy thì chắc là cứng cáp rồi, chuẩn bị tự lập môn hộ rồi!

Lý Mật trầm ngâm gật đầu, mắt cũng dần sáng lên. Lúc Vương Đức Nhân còn chưa đến, ông ta và tâm phúc còn thảo luận về chủ đề Minh Châu quân. Nhìn tình thế trước mắt, Minh Châu quân chỉ hoạt động hướng nam cũng có thể một lần nữa nhà kho Lê Dương lại bị uy hiếp. Mà nhà kho Lê Dương lại là nơi tập trung lương thực quan trọng, một khi đã bị uy hiếp thì tất nhiên là triều đình phải phản ứng. Đến lúc đó, cách Lê Dương gần nhất chính là Trương Tu Đà hản phải phụng mệnh qua lên Hà Bắc, khốn cảnh của Ngõa Cương Quân lập tức sẽ được giải quyết một cách dễ dàng.

Nhưng muốn hoàn thành bước chiến lược này, thái độ của Trình Danh Chấn thì không thể không suy xét. Trong tay hản nắm sự phân tích tình báo, Lý Mật ngầm cho rằng có khả năng Trình Danh Chấn là sư đệ của mình thật, bị

ảnh hưởng của vị sư phụ xui xẻo mà hận mình đến thấu xương. Ông ta không muốn mình bị một người con trẻ như vậy mà hận thù, cũng không muốn mất đi khoản của cải khổng lồ của sư phụ. Càng không cam lòng để khoản tài sản đó cuối cùng lại rơi vào tay người khác, một hào cũng không đến tay mình. Nhưng những câu này cho dù là Phòng Ngạn Tảo và Vương Bá Đường cũng không thể nói ra được đấy. Trong mắt của Lý Mật, trên thế giới này không có của cải thì không mua được gì. Tất cả đều dùng giá trị để cân đo. Bận bè có vì miếng thịt ngon mà bán đứng nhau, đổi một thành một ngàn, mười ngàn, một triệu thậm chí cả triệu triệu hay không? Kết cục này rất khó đoán trước.

Nếu để cho quỹ liều lĩnh này đi? Nhìn Vương Đức Nhân nóng nòng muốn thử, trong Lý Mật tính toán một lúc. Tên này nhất định là có mưu đồ nhưng dù là năng lực hay trí tuệ đều không đáng giá. Phái y đi lấy hạt dẻ trong lò lửa còn mình ngồi mát ăn bát vàng thực ra là một chủ ý tương đối ổn thỏa. Cho dù là thất bại thì mình cũng không bị tổn thất gì. Nếu có thành công thì mình lại còn có thể có thu hoạch mang về.

- Chính mắt ta thấy thế lực của Trương Kim Xứng càng ngày càng lớn mạnh!

Lúc Lý Mật đang suy nghĩ, Vương Đức Nhân lại chủ động đề nghị:

- Nơi dừng chân của Minh Châu Quân, ngay bên cạnh đầm Cự Lộc, sau này chắc chắn Trương Kim Xứng sẽ không tha thứ cho bọn họ. Cho nên, tất nhiên là Trình Danh Chấn muốn tìm núi lớn để dựa vào, mà tên tuổi của Ngõa Cương Quân chúng ta và Bồ Sơn Công của ngài...

Quả thực là lúc buồn ngủ thì có người đưa gối. Lý Mật mừng thầm, cười ngắt lời:

- Lời của Đức Nhân rất hợp ý ta. Ông quen với Trình Danh Chấn, lại đã từng qua Lâm Lự Sơn, ở bên kia có chút danh vọng. Không ngại thì hãy

thay ta đi một chuyến.

- Nguyễn vì Mật Công cố gắng sức lực!

Mục tiêu của Vương Đức Nhân đã đạt được, y cười chấp tay lĩnh mệnh:

- Nhưng bên kia Trương Tu Đà...

- Chuyện này không thành vấn đề!

Lý Mật xua tay rất tự tin:

- Chiêu binh của Chu Văn đã quay lại, có thể để ông ta nhận thay ông. Ta lập tức đi nói với Đại đường gia, hẳn nhất định sẽ đồng ý. Dù sao ông đi chuyến này cũng là vì Ngõa Cương Quân của chúng ta.

Chưa đợi cho Vương Đức Nhân đi khỏi, ông ta nghĩ lại một chút rồi nhanh chóng bổ sung:

- Để Ngạn Tảo và Bá Đường đi cùng ông, trên đường gặp phiên phúc hai người đó cũng giúp ông nghĩ kế được. Đúng rồi, còn có Vương, cái gì Vương Nhị Mao, không phải y là bạn cũ của Trình Danh Chấn sao? Ta đến chỗ Từ Mậu Công đưa y đến, ba người mang binh qua sông, ta ở đây chờ tin tốt của mọi người!

- Vâng!

Vương Đức Nhân đáp lớn một tiếng rồi thầm mắng Lý Mật giả dối, còn phái người đi để giám sát mình. Nụ cười trên mặt càng lúc càng thâm, xúc động cam đoan:

- Mật Công, xin cứ yên tâm, không khuyên được Trình Danh Chấn quy thuận Ngõa Cương, Vương mẫu quyết không trở lại gặp ngài!

“Người không có cơ hội về gặp ta đâu!”

Lý Mật thầm quyết trong lòng, nụ cười trên mặt càng lúc càng hiền từ.

“Ông đây sẽ không về làm đá cho người kê chân đâu!”

Vương Đức Nhân cũng thầm tính toán, chuẩn bị tìm cơ hội chuồn đi. Trong tay Lý Mật không có nhiều binh mã, phái Vương Bá Đường và Phòng Ngạn Tảo đi bảo vệ. Còn hai vạn huynh đệ trong tay y, hai vạn người đối phó với một ngàn người, đây không phải là chút đồ ăn sáng sao?

Nghĩ vậy mắt ông ta nhìn ra ngoài cửa sổ. Xa xa, mùa thu thật đẹp, non sông như vẽ!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (41)

T

iễn Vương Đức Nhân đi, Lý Mật lại thầm tính một chút, tiện đường đi về phía hậu trại của Địch Nhượng. Từ sau khi y lên núi, Địch Nhượng đối với y gần như là nói gì nghe lấy. Rất nhiều chuyện có thể không cần báo cáo mà tự quyết. Nhưng tình huống trước mắt nhân tâm trại Ngõa Cương bất ổn, dính đến việc mệnh lệnh đối nơi đóng quân của trên vạn người, Lý Mật vẫn cảm thấy là do Địch đại đương gia làm tốt hơn mình. Thứ nhất không để người khác mượn cớ nói mình chuyên quyền, thứ hai miễn cho đám người Tam đương gia Từ Mậu Công bất mãn.

Đúng lúc Từ Mậu Công đang ở hậu trại cùng Địch Nhượng thảo luận chuyện huấn luyện binh mã ngoài doanh trại Ngõa Cương, nhìn thấy Lý Mật đi vào, lập tức đứng dậy ra nghênh đón. Từ trước đến nay, Lý Mật có chút kiêng kỵ đối với vị Từ Tam đương gia trẻ tuổi, nhưng tâm tư cẩn trọng này, khẩn trương bước tới trước cười ha hả chào hỏi:

- Mật công cũng có mặt ở đây sao, đúng lúc ta có chuyện gấp muốn tìm người và Đại đương gia bàn bạc! Tốt quá rồi, ta đỡ phải đến trại tìm người!

Dứt lời, y liền hướng về phía Địch Nhượng lạy mấy cái:

- Quân tư Mã Lý Mật có chuyện quan trọng muốn bẩm báo với Đại đương gia.

- Miễn đi, trước mặt huynh đệ nhà mình đừng có làm vậy, ba người chúng ta cùng tính toán!

Địch Nhượng vỗ vào ghế Hồ bên phải mình và Từ Mật Công đang ngồi, đỉnh đạc chỉ bảo:

- Ngồi ngay bên cạnh ta, đúng lúc ta vừa mới sai người pha ấm trà nóng. Ba huynh đệ chúng ta vừa uống vừa tán gẫu.
- Tạ Đại đương gia đã ban thưởng ghế ngồi!

Lý Mật cung kính lạy cái thứ hai sau đó bước tới bên cạnh Địch Nhượng mỉm cười ngồi xuống.

Sớm đã có tì nữ mang trà đến rót cho Lý Mật một chén nóng hổi. Trong chốc lát mùi thơm xông lên mũi. Lý Mật xuất thân từ nhà quyền quý, thưởng nhỏ đều đã hưởng hết phú quý nhân gian, bởi vậy có chút lưu ý lập tức ngửi ra trà mà Địch Nhượng uống chính là loại cự phẩm. Trà này chuyên làm cống phẩm cho hoàng thất, mấy năm gần đây Hoàng đế hằng ngày không để ý chuyện trong cung, cho nên rất nhiều chuyện quân không được nghiêm như trước, trà này mới có cơ hội “chảy” một chút ra thị trường, giá cả của nó cũng ngang bằng với vàng. Một ấm trà đổi ra tiền mặt cũng đủ để bọn binh lính tay sai mua được một bộ áo giáp sắt. Mà Ngõa Cương Quân gần đây nhiều bại chiến liên miên, thiếu thốn lương thảo. Ngoại doanh Lữ Soái còn không thể làm cho mỗi người một bộ áo giáp, hôm nay uống như vậy chẳng phải là uống máu tươi của các huynh đệ hay sao?

Nghĩ như vậy, lông mi của Lý Mật không tự chủ được nháy dựng lên. Chén trà ở trong tay, rót cuộc cũng không có dũng khí đưa lên miệng. Địch Nhượng nhìn thấy còn tưởng đầu bếp nhà mình pha sai gia vị, dùng ngón tay gõ bàn trầm giọng hỏi:

- Thế nào, pháp chủ? Là có muối thả vào nhiều hay là hương liệu và lửa không đủ? Người là người lành nghề, có chỗ nào không đúng thì cứ việc nói ra. Một lát nữa ta sẽ để bọn họ làm theo lời của người!

- Không sao, không sao. Đã lâu lắm rồi ta không được uống trà ngon như vậy cho nên không đành lòng nuốt xuống!

Lý Mật bị hỏi đến sững sốt, y liền kìm chế sự bất mãn, cười bưng chén trà lên uống một ngụm lớn, từ từ nuốt xuống. Cẩn thận cảm nhận mùi vị một lúc, đặt chén trà xuống rồi thở dài tán thưởng:

- Trà ngon, trà ngon. Năm đó khi còn làm thị vệ ở hoàng cung, thuộc hạ cũng chưa được uống. không ngờ Đại đương gia còn có lộc này. Thật là thư thái, thư thái từ đầu các khớp xương ra bên ngoài!

- Không phải là nước trong bầu sao? Xem người nói cứ như là uống canh sữa của Vương Mẫu nương nương vậy!

Địch Nhượng thấy Lý Mật biết hàng như vậy, lập tức cao hứng trở lại cười ha hả khiêm tốn.

- Canh sữa của Vương Mẫu nương nương?

Lý Mật lại ngây người, lát sau ho khan liên tục, nước trà bắn ra. Lời so sánh thô bỉ của Đại đương ra thật khó nghe. Không ngờ là toàn bộ khăn che mặt của y đã ướt đẫm, không thể không xốc lên, lau những giọt nước đọng trên mặt. Địch Nhượng lại nhìn những vết sẹo còn chưa lành trên mặt y mà nhíu mày, thân thiết hỏi:

- Sao vẫn còn chưa khỏe vậy? mấy tháng rồi, bọn thầy thuốc trong quân ăn cái gì không biết! Chút vết thương nhỏ thế này mà cũng không biết chữa trị?

- Không liên quan đến họ. Khụ khụ!

Lý Mật vừa lau nước mắt vừa ho khan trả lời:

- Khụ khụ, thịt trên mặt cuối cùng đã phải hoạt động, cho nên khỏi chậm. Nếu ở nơi khác thì lại bị tổn thương nữa rồi.

- Ồ!

Địch Nhượng hơi trầm ngâm:

- Ta nói rồi, hóa ra là có chuyện như vậy. Đúng rồi, ai bắt mặt Nhượng lão tử ta không cười không nói gì thì chẳng phải đe người sống cho đến chết sao? Đáng tiếc lão đệ người vốn có chòm râu công, rất đẹp, nhưng râu đẹp đến mấy cũng không hợp với khuôn mặt này. Nhưng, nam tử hán đại trượng phu vốn dĩ không phải dựa vào khuôn mặt để ăn cơm. Đừng để chuyện cũ ảnh hưởng mà phải làm thế nào để tiếp tục sống!

Từ sau khi Lý Mật bị thương, hận nhất là bị người khác bàn về tướng mạo của mình. Tuy y biết Địch Nhượng cũng là xuất phát từ ý tốt, cũng hiểu từ trước đến nay ông ta nghĩ gì nói nấy, cho nên dù tức giận dâng lên đến tận ngực cũng cố chặn cổ họng lại.

Nhưng lúc này tuyệt đối không phải là thời điểm để tức giận, y cố gắng ôn tồn, cũng không trở mặt với Địch Nhượng và Từ Mậu Công, cho nên cứ giữ cơn giận dữ trong bụng. Lý Mật nhếch miệng cười, thấp giọng nói:

- Ai nói là không phải? Người miệng dài còn không phải vì nói chuyện và ăn cơm sao? Các huynh đệ sợ ta khổ sở, luôn tìm cách an ủi ta. Thực ra, nếu Lý Mật dám khởi binh tạo phản thì đã sớm không màng đến chuyện sinh tử rồi, sao để ý gì đến gương mặt này chứ?

- Không để ý là tốt rồi, tốt rồi!

Địch Nhượng hồn nhiên không biết mình là tội nhân lại ồn ào như trước:

- Đại trượng phu thứ nhất không thể không có trí tuệ, thứ hai không thể không có quyền thế địa vị, thứ ba không thể thiếu vàng bạc châu báu. Chỉ

cần làm tốt ba điều này, đàn bà sẽ chỉ cần người thích ai thì được người đó. Ta muốn người cũng đừng lấy lụa trắng che mặt nữa, cứ đến nó gặp ánh sáng có lẽ còn tốt hơn một ít.

- Đại dương gia nói rất đúng!

Lý Mật cười gật đầu rồi giặt tấm lụa trắng xuống vớt qua một bên:

- Ta che nó chỉ để các huynh đệ sau khi gặp ta không bị ngột ngạt thôi. Sớm muộn gì cũng có một ngày, chúng ta bắt tên họ Lý trả lại y từng nhát dao.

Nói xong câu này đột nhiên y mới nhớ ra còn có Từ Mật Công ngồi đối diện, vội nhìn đi chỗ khác, rồi lặng lẽ quan sát động tĩnh của đối phương. Hình như căn bản là Từ Mật Công không nghe thấy lời mà Lý Mật vừa nói... ông ta bưng chén trà lên từ từ thưởng thức, còn ăn điểm tâm trên bàn, vẻ mặt dương dương tự đắc.

- Người không cần nhìn hănh. Con người Mật Công từ trước đến nay mọi chuyện công tư đều phân minh rõ ràng. Lý Trọng Kiên nợ máu chúng ta, sau này một xu Mật Công nhất định sẽ lấy lại thay các huynh đệ. Nhưng sau khi thu lại, Mật Công cũng sẽ cho y một năm mồ tốt, báo đáp ân nghĩa của các huynh đệ.

Từ Mật Công và tướng Tùy Lý Trọng Kiến đã từng trải qua chuyện sinh tử, chuyện ở núi Ngõa Cương mọi người đều đã biết. Tuy trước sau trong tay Lý Trọng Kiến có bị hao tổn mấy vạn binh mã, nhưng các hào kiệt trong Ngõa Cương cũng không vì thế mà ghi hận trong lòng đối với Từ Mật Công. Đa số trong bọn họ đều coi Lý Trọng Kiến là một anh hùng có bản lĩnh. Từ Nhị dương gia cũng từng có một huynh đệ có bản lĩnh như vậy, điều đó chứng minh bản lĩnh của Từ Nhị dương gia cũng không hề kém đối phương, chỉ ít có tư cách sóng vai chiến đấu với đối phương.

Bị Địch Nhượng chọc vào nỗi niềm tâm sự, sắc mặt của Lý Mật không kìm nổi đỏ ửng lên. Cũng may Từ Mật Công bị tiếng cười của Địch Nhượng

kéo lại , ông ta buông chén trà cười nói xen vào:

- Đại đương gia và Mật Công đang nói ta sao? Không có gì? Vừa rồi trong lòng ta đang tính làm thế nào phá được kết quả trước mắt, không nghe thấy các người nói gì? Đúng rồi, không phải là Nhị đương gia có chuyện quan trọng tìm Đại đương gia sao? Rốt cuộc là có chuyện gì, mà lại khiến Nhị đương gia đích thân đi một chuyến?

- È hèm, è hèm!

Không riêng gì Lý Mật mà Địch Nhượng bị hỏi cũng phải ho khan liên tiếp mấy tiếng. Hai người vội gác lại mọi chuyện thượng vàng hạ cam, cười rồi ngồi thẳng tư thế.

- Mật Công nói đi, đề tài vừa rồi bị kéo đi quá xa rồi đấy?

Ỡ vào thân phận của Đại đương gia, Địch Nhượng cười chuyển câu chuyện vào chủ đề chính.

- Thực ra ta đến, là cùng nhất trí với mục tiêu của Mật Công, đều là muốn sớm giải thoát cho Ngõa Cương chúng ta trong cục diện lúng túng trước mắt này!

Lý Mật gật đầu đáp lại, hăng giọng cười đề nghị lôi kéo Vương Đức Nhân và Trình Danh Chấn vào nhập bọn, tự mình tính toán phái y vùng với Phòng Ngạn Tảo vượt qua Hoàng Hà, liên lạc với các anh hùng Bắc Hà làm nên nghiệp lớn một lần.

Đương nhiên y sẽ không nói cho Địch Nhượng và Từ Mật Công biết Trình Danh Chấn có thể là sư môn sâu xa của mình. Lại càng không đề cập đến kho báu. Đây tất cả đều vin vào cố lấy mũ miện hoàng đế, thoát nhìn thì có vẻ danh chính ngôn thuận, hợp tình hợp lý.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lô (42)

H

ơn hai vạn người đều mang đi hết?

Lý Mật vừa dứt lời thì Địch Nhượng lập tức nghiêng rằng nghiêng lợi. Ông ta cũng không phải là người giỏi về quyết sách, lúc trước khi lên núi mọi chuyện lớn nhỏ Lý Mật đều dựa hết vào Từ Mậu Công. Sau khi Lý Mật lên núi vì tin vào lời của những thuật sĩ, hơn nữa lo Từ Mậu Công sẽ chuyên quyền lâu, uy hiếp mình, ông ta bèn thu hồi lại một phần quyền lực từ trong tay Từ Mậu Công, giao cho Lý Mật, cân bằng hai người để giữ gìn địa vị siêu nhiên Đại đương gia của mình.

Gần đây Lý Mật liên tục bị bại trận gây áp lực cho Trình Tri Tiết, Đôn Hùng Tín. Địch Nhượng không thể lại một lần nữa điều chỉnh, phân chia quyền lực cho một vài nhân vật quan trọng. Nhưng đại bộ phận việc quân vẫn là do Lý Mật gánh vác. Ông ta chỉ làm một gã đại trưởng quỹ nhàn nhã.

Nhưng hai vạn người dù sao cũng không phải là con số nhỏ, cho dù là không quan tâm chính sự nhưng Địch Nhượng nhất thời vẫn do dự. Lúc này quân của Trương Tu Đà cách đó không xa, binh mã ngoài doanh tuy sức chiến đấu thấp nhưng nhiều người cũng tăng thêm mấy phần bảo vệ. Dù gì thì bọn họ còn có thể kéo dài được thời gian. Đợi Trương Tu Đà thu hết hai vạn binh mã của Vương Đức Nhân, chủ trại bên này sớm đã nhận được báo động, có thể thông dong rời đi trước khi quân địch tấn công lên núi.

- Quân thành Chu Văn Cử vừa mới mộ binh trở về, có thể của nhận vị trí trên Vương Đức Nhân.

Với phản ứng của Địch Nhượng, Lý Mật sớm đã có sự chuẩn bị, cười cười rồi giải thích đầu vào đó:

- Theo lý, Vương trại chủ cũng ở tiền phương chống đỡ gần nửa tháng rồi, hẳn là cần thay thế nghỉ ngơi và chỉnh đốn một chút. Y vốn là trại chủ Lục lâm đạo Hà Bắc, ở bên cạnh đầm Cự Lộc. Ở gần đó, quen thuộc người nơi đó, nếu có thể liên lạc được với Trương Kim Xương và Trình Danh Chấn, cùng uy hiếp kho Lê Dương, Trương Tu Đà vì bảo vệ nhà kho mà không thể không chia bắc tiến. Đến lúc đó, chúng ta lại tập trung lực lượng, nhất tề phá rửa sạch sự sỉ nhục ngày đó.

- Ủ, ta suy nghĩ, người để ta suy nghĩ đã.

Địch Nhượng khoát tay, sau đó nhẹ hàng gõ vào đầu của mình. Lý Mật nói quá nhanh, trong gấp gáp, suy nghĩ của ông ta căn bản là không kịp đuổi theo lời của đối phương. Điều duy nhất có thể nghe thấy rõ chính là, Vương Đức Nhân đi Hà Bắc, Trương Tu Đà sẽ bị Ngõa Cương Quân đánh bại. Đây chính là chuyện tốt, là ước mơ tha thiết của ông ta, chỉ có điều Lý Mật người này lúc nói chuyện luôn quá vẹn toàn. Lần trước bày trận địa “Thập diện mai phục” nói nhất định là có thể bắt giữ được Lý Trọng Kiên, kết quả lại bị người ta đuổi về như một con thỏ, nếu không phải có Vương Bá Dương ra sức che chở thì suýt nữa đến tính mạng cũng mất rồi...

- Hai vạn người đích xác hơi nhiều?

Không đợi Địch Nhượng suy nghĩ ra, Từ Mậu Công trầm ngâm nói:

- Mật Công, không phải ta nói là sự bố trí của người có khuyết điểm gì mà là ta lo lắng Trình Danh Chấn bên kia sẽ có hiểu lầm!

Lông mi Lý Mật vội dựng lên, vốn định tranh luận cùng với Từ Mậu Công mấy câu nhưng thấy đối phương vẫn còn câu sau, y nhẫn nhịn truy hỏi:

- Hiểu lầm? Hẳn sợ chúng ta sẽ nhân cơ hội này nuốt mất hẳn sao? Máy ngàn lâu la, ai thềm?

- Đương nhiên là núi Ngõa Cương chúng ta không thềm mấy ngàn lâu la kia.

Từ Mật Công gật đầu, tiếp tục nói:

- Nhưng chính là vì trong tay Trình Danh Chấn có mấy ngàn binh mã, chúng ta mới càng không thể phái nhiều huynh đệ đi như vậy được. Nếu không, chẳng may Trình Danh Chấn hiểu lầm chúng ta dùng vũ lực để ép hẳn vào khuôn khổ thì chuyện phiền toái rồi!

- Đúng, Ngõa Cương trại chúng ta không thể ỷ lớn bắt nạt nhỏ được, tự mình làm hỏng danh tiếng của mình.

Rốt cuộc Địch Nhượng cũng nghĩ thông, lớn tiếng tỏ thái độ:

- Mật Công trên núi tạo lập ra huynh đệ, có ai là không tự nguyện tới? Nếu người ta không vì tình nguyện thì chúng ta bắt được cả giá vẹt hay sao? Sau khi đến đây dù sao hẳn cũng không phải cùng lòng với chúng ta, thời khắc quan trọng thì kéo người vào chỗ chết, tất thắng cũng thành bại rồi!

- Đại đương gia và Tam đương gia nghĩ nhầm rồi, không phải là ta để cho hai vạn quân đến nhà Trình Danh Chấn. Sao làm vậy được chứ, chẳng phải là làm cho người ta hiểu lầm sao.

Lý Mật cười cười tiếp lời Địch Nhượng:

- Sau khi hai vạn binh mã này vượt qua Hoàng Hà, không trực tiếp đi tìm Trình Danh Chấn mà đang ở giữa Cấp Quận và Ngụy Quận, tìm một nơi thích hợp để đóng trú, vừa chuẩn bị công kích nhà kho Lê Dương vừa cùng hô ứng với Trình Danh Chấn và Trương Kim Xưng đánh nhau. Thời cơ đã gần đến, Trình Danh Chấn sẽ không hiểu lầm ý chúng ta đâu, Phòng Ngạn

Tảo và bọn Vương Bá Dương lại đặc biệt đến nhà thăm hỏi. Ta nghĩ, Trình Danh Chấn cũng là người biết chuyện, nên biết rằng liên kết với núi Ngõa Cương chúng ta có trăm cái lợi chứ không bị cái hại nào!

- Ủ, vậy còn được. Mậu Công, người cứ nói đi?

Địch Nhượng thấy lời của Lý Mật rất có lý, vừa gật đầu vừa hướng về phía Từ Mậu Công trưng cầu ý kiến.

Từ Mậu Công thấy mình không còn cách nào ngăn cản được nữa, suy nghĩ một chút rồi đề nghị:

- Muốn đi cắm quân ở giữa núi Bác Vọng ở Võ Dương và Cấp quận, vừa có thể hô ứng Trình Danh Chấn uy hiếp Nguyên Bảo Tàng của quận Võ Dương lại có thể quay lại uy hiếp nhà kho Lê Dương. So với cắm ở Cấp Quận và Ngụy Quận thì cắm vùng hoang sơn dã lĩnh vẫn thích hợp hơn. Không biết Vương trại chủ có thực lực đảm đương đi đánh trúng râu hùm Võ Dương Ngụy Đức Thâm hay không!

Vốn là Lý Mật muốn cho Nguyên Bảo Bàng nhìn ra một chút, bức đối phương sớm ra quyết định. Nghe thấy Từ Mậu Công nói như vậy, đã gãi đúng chỗ ngứa, y lập tức cười ha hả đáp lại:

- Không phải là vấn đề lớn. Ngụy Đức Thâm là hạng người có tiếng không có miếng, năm ngoái bị Nhị Mao huynh đệ lấy mấy trăm kỵ binh đánh cho tan tác. Lần này, Mậu Công có thể để Nhị Mao huynh đệ cũng đi không, thứ nhất cũng giúp được cho Đức Nhân một chút, thứ hai cũng là thể hiện thành ý của Ngõa Cương chúng ta.

Mùa đông năm ngoái Vương Nhị Mao được Từ Mậu Công giải cứu từ dưới đao của Vệ Văn Thăng trở về núi Ngõa Cương. Từ đó về sau y vẫn nghe theo lệnh của Từ Mậu Công. Đã mấy lần Trương Kim Xưng muốn viết thư cho Địch Nhượng nhưng đều bị Từ Mậu Công lấy việc vết thương chưa lành làm cớ để cự tuyệt. Lúc này, Lý Mật nhắc lại chuyện xưa, Địch

Nhượng cũng nhớ ra dưới trướng của mình còn có một quân cờ lợi hại như vậy, ông ta đập bàn cười hướng về phía Từ Mậu Công:

- Lão Tam, ta thấy việc này được đấy. Vương huynh đệ vốn là người của đầm Cự Lộc, tuy hợp ý người nhưng chúng ta cũng không thể giữ người ta cả đời mà không trả lại? Đưa y trở về cũng mượn cơ hội này mà bán cho Trình Danh Chấn một ân tình, chuyện mua bán này chúng ta sẽ không thiệt thòi...

- Ta cũng cảm thấy chúng ta sẽ không phải chịu thiệt!

Thấy Địch Nhượng thay Lý Mật nói chuyện, trong lòng Từ Mậu Công rất không thoải mái, nhưng vẫn tươi cười:

- Là ta muốn giữ y lại, sau này biết đâu lại có tác dụng. Nếu Đại đương gia và Mật Công đều đề nghị thả y về đầm Cự Lộc thì thuộc hạ tuân mệnh. Nhưng mấy người bọn họ thực lực vẫn là quá yếu...

Lý Mật vừa nghe thấy lập tức hiểu được hiểu được Từ Mậu Công muốn chèn người vào, vội đứng lên cười chấp tay:

- Không ít, không ít đâu. Tâm ý của Tam đương gia ta xin nhận. Trại Ngõa Cương chúng ta dùng người đúng lúc, chớ vì một người ngoài mà lại hại mình, mang trứng đi chọi đá!

- Không sao, dù gì lúc này cũng cần là đang cầm cự!

Từ Mậu Công không để ý tới sự sắp xếp của Lý Mật:

- Ánh Đăng là người nhạy bén lại am hiểu giao thiệp, chỉ bằng phái y đi. Vốn ta còn muốn phái cả một trong hai người Trình Tri Tiết hoặc Đơn Hùng Tín nhưng nếu Mật Công thấy đủ người rồi thì không phiền đến hai người bọn họ nữa!

- Trình huynh đệ và Đơn huynh đệ không thể kinh thường được!

Địch Nhượng cũng biết mình có thể chống đỡ được cục diện bên này, nhanh chóng tiếp lời Từ Mậu Công. Nhìn nhìn Lý Mật, lại nhìn lão Tam Từ Mậu Công đi theo mình nhiều năm, ông ta lại có chút do dự:

- Có thể phái hai võ tướng Ánh Đăng và Bá Đường đi không? Không thể để thực lực kém chút được. Ngạn Tảo cũng không phải là người có thể ra trận, thân thủ của Vương Đức Nhân ta cũng chứng kiến rồi, cũng không phải là quá cao!

Nếu Địch Nhượng lại cân nhắc, sự sắp xếp của mình đều bị rối hết lên, Lý Mật cũng không dám trì hoãn lần nữa, đành phải thỏa hiệp với Từ Mậu Công:

- Ánh Đăng và Bá Đường cũng đủ rồi! Lúc này lực chú ý của quan quân đều tập trung vào bên kia, không ngăn trở bọn họ đâu!

- Ủ, Mật Công nói có lý lắm!

Địch Nhượng hồ đồ gật đầu, sai đó khua tay:

- Cứu làm thế đi, để Bá Đường, Ánh Đăng và Ngạn Tảo cùng Vương Đức Nhân đi lên phí Bắc. Gặp phiền toái, Đức Nhân làm chủ, cùng mọi người bàn bạc xử lý. Mậu Công lại sắp xếp nhân mã canh gác ở bờ Hoàng Hà, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng tiếp ứng cho phía Bắc.

- Vâng!

Lý Mật và Từ Mậu Công nhìn nhau cùng đứng lên lĩnh mệnh.

Thấy hai người chuẩn bị cáo từ, Địch Nhượng cũng đứng lên cười ha hả, đích thân tiễn “hai cánh tay” ra khỏi hậu trại. Lý Mật và Từ Mậu Công hận nhau đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không làm gì đối phương, chỉ

đành phải cười chấp tay cáo từ. Trong lòng Từ Mật cũng hết sức đề phòng Lý Mật, ngay trước mặt Địch Nhượng không tiện phát tác chỉ thản nhiên cười phất tay mà đi.

Đưa mắt nhìn trợ thủ đắc lực đi rồi, Địch Nhượng lắc đầu rồi cười nhìn phong cảnh một lát, lắc lắc đầu quay về trại. Trong khoảnh khắc xoay người, trong ánh mắt của ông ta không hề có nửa chút nản lòng.

Ông, vĩnh viễn là Đại đương gia núi Ngõa Cương.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (43)

H

ai vạn binh mã không phải là con số nhỏ, để mà giấu được con mắt của quan phủ thì gần như là không thể. Cũng may là hôm trước cái người không có trách nhiệm là Hoàng đế Đại Tùy đã bị người Đột Quyết vây ở quận Nhạn Môn rồi, quan viên từ triều đình đến địa phương đều hỗn loạn. Binh mã dưới trướng của Trương Tu Đà quá ít, chia người ra sẽ buông tha cho núi Ngõa Cương. Cho nên Vương Đức Nhân sẽ đi được một cách thoải mái, vượt qua sông Hoàng Hà thì gần như là không bị ngăn cản gì nữa, sau đó đi về hướng bắc, đi dọc theo mảnh đất không người ở đi về hướng núi Bác Vọng giữa quận Võ Dương và Cấp Quận.

Tuy vị trí Đông quận chỉ cách Ngõa Cương trại có một con sông Hoàng hà nhưng cảnh vật trước mắt hiện lên hoàn toàn khác. So với lúc khi còn ở núi Hà Nam, giữa cảnh u tối và áp lực, Hà Bắc hương dã lại càng trống trải, đất đai càng bằng phẳng, không khí cũng càng tinh khiết. Có lẽ cảm nhận của người khác sẽ không giống nhưng ít nhất trong mắt của Vương Đức Nhân thì tiền phương xinh đẹp vô cùng. Y không cần lại phải lo lắng đề phòng tính kế có may áo cho người ta hay không, cũng không cần phải nhìn trước ngó sau suy xét xem rốt cuộc là lựa chọn nghe theo lời đề nghị của Từ Mậu Công hay là chấp hành mệnh lệnh của Lý Mật, lại càng không phải nắm chuôi đao vào những thời khắc quan trọng, trong chớp mắt tay sai của mình biến thành cấp dưới của kẻ khác, còn mình thì chỉ còn lại một đồng thi thể không đầu.

Đường về sau này tất cả đều là của y, đi đúng hay đi sai đều do y chịu trách nhiệm. Trước đó không đến núi Ngõa Cương trước, y cảm thấy có mất mát gì đó hình như có một cô hồn dã quỷ. Sau khi ở trên núi Ngõa Cương rất

cước y cũng phát hiện giấc mộng phong hầu kia không phải là người nào cũng có thể làm được. Đời này của mình chỉ nên làm một Đại vương trên núi, ai là chân mệnh thiên tử ai có thể ngồi đến cuối cùng trên ghế rồng, tốt nhất là không nên có chút quan hệ gì với mình. Ngày nào đó thái bình, mình sẽ giải tán các thủ hạ, mang theo vàng bạc của cải đã cướp được đi làm phú ông, trời không lo đất cũng mặc kệ đó mới là sự tiêu dao chân chính.

Nhưng không phải bây giờ, bây giờ vẫn còn chưa đến lúc rửa tay chậu vàng. Thời loạn còn chưa chấm dứt, trốn ở đâu thì cũng không bằng ở nhà của các huynh đệ mình. Điều càng quan trọng hơn là lúc này y còn cần hao phí rất nhiều khí lực mới có thể nắm được đội quân này trong tay. Lý Mật sắp xếp Vương Bá Đường và Phòng Ngạn Tảo đến cũng không phải là hay. Về phần Từ Mậu Công được cử đến một gã họ Tạ kia lại là một chủ nhân khôn khéo. Bất kì ai trong ba người này y đều không ứng phó được, họ đều cho y thấy sẽ rước lấy cái họa sát thân. Lúc này người duy nhất trong quân khiến y không phải đề phòng hay lo lắng gì đó chính là Vương Nhị Mao, nghe nói anh ta được về nhà thì vui sướng suýt nữa thì nhảy dựng lên. Dọc đường đi hình như duy chỉ có anh ta là không có tâm sự gì mắt sáng lên vui vẻ.

Đơn giản đến mức vui sướng, gần như là thuần khiết, làm cho người ta nhìn thấy cũng không khỏi sinh sự thèm muốn. Trời biết tên Vương Nhị Mao kia làm thế nào mà giữ được sự thuần khiết đến tận bây giờ. Vương Đức Nhân nhớ rõ mình cũng từng có tâm trạng giống như vậy, nhưng là trước lúc y chưa cầm đao. Vì y không đóng nổi tiền thuế bị nha dịch kìm kẹp, về sau đó sự vô âu vô lo không thuộc về y nữa. Dưới trướng ít người thì bị quan phủ đánh dẹp, dưới trướng nhiều người thì lại sợ các huynh đệ không trung thành. Khi gào thét với núi rừng muốn làm một người có công lớn khai quốc, vợ con được hưởng đặc quyền, khi thật sự có cơ hội làm người có công khai quốc thì lại e sợ làm đá cho người khác kê chân.

Không chỉ có một mình y sinh lòng thêm muốn với Vương Nhị Mao, ngay cả trong mắt của đám Phòng Ngạn Tảo, Vương Bá Đường cũng tràn đầy sự ấm áp. Họ đều là người trong giang hồ, không tự chủ được, còn Vương Nhị Mao ở trên giang hồ nhưng tâm không thuộc về giang hồ. Trong lòng anh ta còn có người nhà, bạn bè và huynh đệ của mình.

Người vội về nhà luôn chê mọi người đi chậm. Xuống núi Ngõa Cương, Vương Nhị Mao luôn tục thúc giục mọi người đi nhanh. Bọn họ dưới sự chăm chú để ý của quan viên và quân binh tại địa phương vòng qua Thiên Uyên qua Hoàng Hà và vùng đất đầy khói lửa phía xa xa. Khi qua gò đất đoàn người lại đột nhiên đi chậm lại, để trấn an cảm xúc của Vương Nhị Mao, Phòng Ngạn Tảo cười giải thích với anh ta:

- Không thể đi về phía trước được rồi, đi nhanh quá, chẳng những người huynh đệ tốt Trình Danh Chấn của người sẽ hiểu lầm chúng ta mà e rằng sẽ làm kinh động đến quan binh Ngụy Quận và Võ Dương. Một khi nảy sinh nghi ngờ họ sẽ ra tay, cả đoàn sẽ tránh khỏi cuộc ác chiến. Lúc này chúng ta vẫn chưa quen cuộc sống nơi đây, khai chiến khó tránh khỏi thua thiệt. Chi bằng tìm chỗ nghỉ chân trước rồi sau đó từ từ liên lạc với Cửu đường gia!

- Quận Võ Dương ngoài Ngụy Trưng ra thì những người khác không cần phải sợ!

Vương Nhị Mao từng thắng trận một lần, trong lòng cảm thấy mạnh lên nhiều:

- Quan binh Ngụy Quận cũng chỉ có thế. Năm ngoái chúng ta bao vây thành Phũ Dương lúc tiêu diệt Phùng Hiếu Từ, chỉ cách có hơn trăm dặm đường mà Thái thú Ngụy Quận cũng không dám phái viện binh. Hiện giờ hơn hai vạn binh mã của chúng ta đến tận cửa, không định tìm y gây phiền nhưng y đã trốn sâu trong nhà thắp hương rồi, sợ chạy ra ngoài sẽ bị chúng ta tiêu diệt.

- Vương huynh đệ nhớ nhà nóng ruột đương nhiên là hai chân bước nhanh, nhưng các huynh đệ khác thì không thể. Đánh liên tiếp hơn nửa tháng ở núi Ngõa Cương rồi lại vượt qua sông Hoàng Hà, chưa hề được nghỉ rồi!

Vương Đức Nhân cũng không muốn đi nữa, cười tiếp lời cho Phòng Ngạn Tảo.

Xa về phía bắc là Nội Hoàng, núi Bác Vọng ở giữa Nội Hoàng và Bác Vọng, địa hình có hơi hiểm trở, thích hợp nhất là tìm chỗ trú binh. Theo tính toán của Lý Mật và Từ Mậu Công trước đó, đội quân của Vương Đức Nhân phải giống như một cây chêm, uy hiếp cả ba quận Võ Dương, Cáp và Ngụy. Cho nên, Tạ Ánh Đăng cũng đồng ý với cách của Vương Đức Nhân, y vỗ vai Vương Nhị Mao cười nói:

- Dù sao thì dọc đường cũng không ai dám dừng, hay là người mang theo một ít huynh đệ về tìm Trình trại chủ trước. Hai người cách xa đã lâu nỗi khổ này còn có người thứ hai hiểu được sao? Có người đi chào hỏi trước, lúc chúng ta đến cũng không quá mạo muội!

Đúng là Vương Nhị Mao chỉ đợi những lời này, anh ta lập tức lên tiếng cười nói:

- Cũng được, ta và Tiểu cửu ca tốt lâu không gặp, không biết bây giờ hân thế nào rồi. Ta đi trước, để hân chuẩn bị rượu thịt, đón mọi người đến bất cứ lúc nào!

- Đến đó rồi, lúc đó tiểu tử nhà người đừng có trở mặt mà đuổi bọn ta đi là tốt rồi!

Tạ Ánh Đăng và Vương Nhị Mao cũng có chút thân tình, biến chương thành quyền, đập mạnh vào gã, cười nói.

- Sao lại thế được, không chào đón ai còn được chứ không thể không chào đón tiểu Tạ người!

Vương Nhị Mao nhìn xung quanh rồi cười ha hả đáp lại. Những ngày anh ta ở núi Ngõa Cương, phần lớn thời gian đều ở trong doanh trại với các hào kiệt, cũng rất thân thiết với đám người Đôn Hùng Tín, Từ Mậu Công, Trình Tiết Tri. Mà Lý Mật rất không thích chiêu mộ những anh hùng hảo hán Tam Sơn Ngũ Nhạc. Tạ Ánh Đăng nghe ra lời anh ta nói có hàm ý khác, nháy mắt mấy cái thì ngầm hiểu. Còn Phòng Ngạn Tảo lại không nghĩ vậy, lúc thấy Vương Nhị Mao chuẩn bị chia tay mọi người liền cười đề nghị:

- Chi bằng ta cùng Bá Đường đi luôn. Đức Nhân ở bên này có Tạ huynh đệ giúp cũng đủ rồi. Đã lâu không gặp Trình đương gia, cũng không biết hân còn nhận ra ta không.

- Sao dám không nhận ra người chứ?

Vương Nhị Mao cười thản nhiên đáp lễ. Gã muốn nói để Phòng Ngạn Tảo rút đi trước, tránh đến sinh sự với Trình Danh Chấn. Nhưng Vương Đức Nhân lại ước gì Phòng Ngạn Tảo đi mau, chiếm trước một bước, lớn tiếng đề nghị:

- Ủ, một mình Vương huynh quay về có vẻ như Ngõa Cương chúng ta không thành ý lắm. Dù sao, Phòng tổng quản cũng nên tự thân xuất mã mới đúng. Nếu sợ trên đường không an toàn thì Bá Đường và Ánh Đăng cũng có thể đi cùng, bốn người các người kết bạn thì cả Hà Bắc cũng không ai ngăn cản được.

Phòng Ngạn Tảo sao có thể đồng ý với Vương Đức Nhân dễ dàng như thế được, y cười khoát tay bình tĩnh ôn hòa nói:

- Hãy để Ánh Đăng ở lại giúp người đi. Người mới đến chưa quen cuộc sống ở đây. Nhiều người giúp cho chắc. Ngộ nhớ có gặp bất chắc gì Ánh Đăng giỏi võ nghệ còn quay về Ngõa Cương kêu viện binh được. Nếu không, một mình người ở chỗ này, mặc dù chúng ta yên tâm nhưng Mật Công biết cũng sẽ không hay.

Cả một đồng tiểu hồ ly mỗi kẻ đều có toan tính riêng, miệng thì nói khách sáo nhưng trong lòng lại có những chủ ý không để lộ ra. Vương Nhị Mao lúc này đã khác với Vương Nhị Mao trước kia khi chưa nhìn thấy gì, anh ta đi guốc trong bụng mọi người, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười nhìn như cả người lẫn vật vô hại:

- Vậy các người cứ thương lượng đi, ta dẫn đầu là được. Bằng không thì hãy nghe ta, chúng ta giết Bình Ân, rồi hội hợp một chỗ với Tiểu cửu ca, đoạt lấy hai quận Võ Dương và Võ An.

Đề nghị này không thể thực hiện được, hơn nửa thôn làng quận Võ An đã rơi vào tay Trình Danh Chấn, căn bản là không cần người khác giúp đi lấy về nữa. Còn về quận Võ Dương, đó là nơi sớm đã cấu kết với Lý Mật, vừa cường bức vừa tạo phản... khác nào vạch mặt. Hơn nữa, hai bên cũng hợp quân một chỗ, mặc dù Trình Danh Chấn không sợ Ngõa Cương Quân thù tóm mình thì Vương Đức Nhân lại sợ hấn tính kế. Cho nên không đợi Vương Nhị Mao nói xong, mấy người đã lắc đầu:

- Đứng gấp gáp như vậy, ít nhất cũng phải để cho Trình trại chủ có sự chuẩn bị chứ...

- Chúng ta cũng đừng chậm trễ, ta sẽ ở lại cùng Đức Nhân, Ảnh Đăng và Phòng tổng quản đi cùng Nhị Mao huynh đệ đi!

Thời khắc quan trọng, Vương Bá Dương lớn tiếng đề nghị.

Trước khi y gia nhập Ngõa Cương đã từng hoạt động ở vùng Nội Hoàng, địa hình vùng phụ cận cũng khá quen thuộc, cho nên đã chủ động ở lại giúp Vương Đức Nhân cũng là hợp tình hợp lý, đều có lợi cho đôi phương. Vương Đức Nhân biết rằng mình đùn đẩy không được, cân nhắc nặng nhẹ một chút rồi cười đồng ý. Phòng Ngạn Tảo sau khi cẩn thận suy xét cũng hiểu được phương án này thỏa đáng hơn, gật đầu trịnh trọng nói:

- Vậy xin nhờ Bá Dương, hai người có thể đứng vững ở đây hay không đối với Ngõa Cường Quân là chuyện vô cùng quan trọng. Bây giờ hôn quân sắp chết, Cửu Đình mất chủ, ta đi trước chuẩn bị một ngày, tương lai sẽ nhiều hơn một phần...

Chưa đợi y nói xong, Vương Nhị Mao và Tạ Ánh Đăng đã cười ngựa đi mất. Mấy trăm tên kỵ binh vốn là của đầm Cự Lộc chỉ cần hô một tiếng là nhất tề đi theo. Phòng Ngạn Tảo bị bụi đường bám đầy mặt sặc đến nỗi không thở được, đành phải dừng kế hoạch, mưu lược cho nghiệp lớn dẫn một hàng binh mã đuổi theo nhanh như chớp, cuốn qua đồng hoang vắng vẻ bát ngát. Chiến kỳ Ngõa Cường Quân giờ lên cao trước đội ngũ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (44)

Đ

ội quân vừa mới đến bến sông Chương Thủy đã bị Minh Châu Quân ở bên bờ bên kia đi tuần tra phát hiện ra. Hai gã thám báo cưỡi ngựa đi tuần tra lập tức lấy kèn ra thổi “ Ô ô ô” cảnh báo, vừa thúc ngựa chạy về hướng thành Thanh Chương báo tin. Hơn mười gã lâu la khác đi bộ tuần tra dưới sự dẫn dắt của một thanh niên trai tráng vẩy đao về phía về phía cây cầu bên bờ sông.

Giữa quận Thanh Chương và Võ Dương, chỗ đi qua thuận tiện nhất chính là cây cầu này. Mấy năm gần đây quan quân và thổ phỉ chiến tranh, phối hợp ăn ý không phá hai đầu dây thừng buộc vào ụ đá của hai bên bờ sông đi. Như vậy, lúc chiến tranh, chỉ cần một bên chặt đứt dây cầu khiến các tấm ván rơi xuống thì bên kia muốn qua sông cũng gặp nhiều trắc trở. Còn ở thời kì “hòa bình” thì dây cầu lại được người có tâm “lén lút” kéo lên để cho trăm họ cùng đi.

Nếu bị Minh Châu Quân chặt đứt dây cầu thì ít nhất mọi người cũng phải ở lại quận Võ Dương một ngày. Vương Nhị Mao thấy thế vội thúc ngựa lao ra khỏi đội ngũ, quơ cánh tay lên la:

- Đừng chém, đừng chém, là ta là ta. đường chủ Vương Nhị Mao của Cẩm Tự Doanh, các người sao lại nhanh quên ông đây thế hả!

- Vương đường chủ?

Tên thanh niên dẫn đầu Minh Châu Quân nghe nói đến cái tên Vương Nhị Mao thì ngậy cả người ra, thu đao trên dây thừng lại. Tuy là như thế nhưng

anh ta cũng không để mất cảnh giác, tay vung lên, hơn mười huynh đệ bên cạnh giương lá chắn một tay cầm đao chuẩn bị chặn.

Đã bố trí xong, người này vác đao chậm rãi tiến lên, rồi dừng bước ở giữa cây cầu, cười ha hả thi lễ:

- Vương đường chủ trở về lúc nào vậy? Sao không phái người đi thông báo một tiếng? Quý khách sau ngài là ai vậy? Mong ngài chớ trách, thuộc hạ trí nhớ kém, nhìn mấy vị này lạ mắt quá!

- Thằng mốc đầu này! Một năm không thấy bố mà đã thành xa lạ rồi!

Có huynh đệ trong số lâu la của Vương Nhị Mao có người mắt sắc nhận ra thân phận của người chặn đường kia liền gắt cổ quát mắng.

- Trâu mốc đầu kia, tiểu tử ngươi có gan, ngay cả Vương đường chủ mà cũng dám chặn!

- Làm quan rồi phải không, lớn hơn cả Giáo đầu rồi sao?

Chỉ trong chốc lát nhóm người tới thân phận lâu la đều cùng cười mắng lên. Gã tiểu đầu mục họ Trâu bị chửi đỏ mặt tía tai nhưng vẫn không chịu tránh đường, vẫn còn gân cổ cãi lại:

- Các ngươi thì hiểu cái gì? Đây là mệnh lệnh của Giáo đầu. Nếu để người lại đi qua ngày mai đầu của ông đây sẽ bị treo trên tường thành đấy!

- Tiểu cừu ca ở Thanh Chương?

Nghe thấy câu này, Vương Nhị Mao vừa mừng vừa sợ, không chấp nhận sự thất lễ của đối phương:

- Tốt quá rồi, ta đang sợ hắn sẽ rẽ đi đâu. Hắn đến Thanh Chương làm gì? Bình Ân thì sao? Ai thay hắn trông coi Bình Ân?

- Là Hàn đô úy và lão gia thay hăn trông coi. Quyên Tử tỷ và hăn bây giờ đều ở Thanh Chương, còn có cả Đoàn đô úy, Trương Đô úy và các huynh đệ Cẩm Tự Doanh chúng ta đều đông đủ hết!

Đối với tình hình vùng phụ cận, tên tiểu đầu mục họ Trâu cũng không giấu giếm gì Vương Nhị Mao, đến lúc này cậu ta cũng thấy rõ rồi, trở về cùng Vương Nhị Mao là hơn hai trăm người đại bộ phận đều là những gương mặt quen. Lúc này tuy mọi người bị tức giận đến hùng hổ nhưng trong ánh mắt cũng không có cái gì là địch ý cả.

- Gần đây có chuyện gì không?

Vương Nhị Mao không ngờ tới được là các lâu la lớn nhỏ của Cẩm Tự Doanh đều đã được tập trung ở trong thành Thanh Chương, theo bản năng cũng đoán ra được là gần đây đã có một trận ác liệt phải đánh.

- Chuyện này, Giáo đầu còn chưa nói? Nhưng có chuyện, thuộc hạ chưa hỏi thăm!

Tên Trâu mốc đầu thoáng nhìn Tạ Ánh Đăng và Phòng Ngạn Tảo cách Vương Nhị Mao không xa rồi mơ hồ trả lời.

Hai người Tạ, Phòng đến tận giờ cũng vẫn không tham dự vào cuộc đối thoại của Vương Nhị Mao và bạn cũ, chỉ lẳng lặng nhìn xung quanh, chẳng qua là vẻ mặt hai người có sự khác nhau rất lớn. Tạ Ánh Đăng vẫn không nóng không vội, cười gật đầu; còn hai hàng lông mày của Phòng Ngạn Tảo thì đã nhăn lại nghiêm chỉnh, giống như có người nợ mình đến mấy vạn vậy.

- Người phải phái người về bẩm, nói rằng ta đã trở về. Tiêu thám tổng quản Tạ Ánh Đăng và Vệ úy thiếu khanh Phòng Ngạn Tảo của Ngõa Cương quân đã theo ta đến đầm Cự Lộc để bái kiến Cửu đương gia!

Vương Nhị Mao biết anh chàng kia đang lo lắng cái gì liền chủ động nói thay cho Tạ và Phòng.

- Xin Vương đường chủ thứ lỗi, tiếp đón có chỗ không được chu đáo, chắc hẳn sau này thuộc hạ sẽ đến tận nhà để đền tội!

Trâu đầu mồi trịnh trọng chào hỏi Vương Nhị Mao, nhưng sau đó quay về phía huynh đệ nhà mình:

- Trương Kiệt, Hoàng Lão Căn, hai người các người trở về thành báo cáo với Cửu đường gia là Vương đường chủ đã trở về. Các huynh đệ còn lại, cởi hết túi nước xuống, trước hết hãy để cho Vương đường chủ và quý khách phương xa đến được ướm ướt hần.

- Phì! Nếu ông đây muốn uống nước.... Nước dưới cầu còn nhiều hơn!

Vương Nhị Mao cười mắng một câu, không nhận túi nước của đối phương, chỉ lẳng lặng đứng trên cầu chờ câu trả lời trong thành Thanh Chương.

Tuy bị người trong nhà chặn ngoài cửa, nhưng gã cũng không hề tức giận chút nào. Thời gian trải qua trong Ngõa Cương Quân đủ để gã nhận thức được đối với binh mã mà nói kỷ luật là vô cùng quan trọng. Cùng là tướng sĩ của Ngõa Cương, Từ Mậu Công, Trình Tri Tiết thống soái nội doanh Ngõa Cương; và Lý Mật, Vương Bá Đường, Chu Văn Cử, Mạnh Nhượng thống lĩnh ngoại doanh Ngõa Cương lại có hai phong mạo hoàn toàn khác nhau. Những người trước tuy nhân số ít nhưng ngang nhau về số quân giao thủ, chỉ cần không gặp phải kình địch như quân Trương Tu Đà, trang bị tuy không bằng đối phương nhưng sức chiến đấu cũng không vì thế mà kém cỏi hơn đối phương. Còn người sau tuy số lượng khổng lồ, hưng thịnh nhất có đến hơn hai mươi vạn chiến binh, nhưng gặp phải quan quân tinh nhuệ cũng chỉ biết cầm chừng. Mặc dù ngẫu nhiên Lý Mật bố trí ván cục luôn rất tỉ mỉ có đầu có đuôi, nhưng thắng khi thuận buồn xuôi gió chứ chỉ hơi gặp khó khăn một chút là tan dã ngay.

Tên Trâu mốc đầu phát hiện ra tình huống đột ngột, xem ra Vương Nhị Mao ở trong nội doanh Ngõa Cưng cũng không kém gì. Điều này làm cho anh ta lại càng khâm phục người bạn tốt của Trình Danh Chấn, đồng thời cũng cảm thấy tự hào về Tự Cầm Doanh của mình.

Đang lúc dương dương tự đắc thưởng thức phong cảnh đối diện xa xa, thì đột nhiên có bụi mù bay lên, mấy ngàn binh mã nhanh chóng lao qua cầu, như nước vỡ đê, sóng to gió lớn càng ngày càng gần, tiếng ồn càng ngày càng to. Dần dần có thể nhìn thấy tinh kì bay phấp phới, lưỡi đao sáng lóa, nghe thấy tiếng vó ngựa, binh khí chạm vào nhau kêu leng keng, nhưng không hề có tiếng ồn của người cãi nhau, cực kì náo động nhưng cũng cực kì yên lặng. Sự yên lặng như một cây đao vậy khiến cho người ta không dám hành động thiếu suy nghĩ.

- Chinh đồn đội ngũ!

Tạ Ánh Đăng nói. nếu như nói vừa rồi biểu hiện của đám người Trâu mốc đầu gặp phải tình huống đột ngột phát sinh khiến gã có chút tôn kính đối với sở bộ Minh Châu Quân, lúc này, loại tôn kính này lại vô hình sâu thêm một tầng. Bờ bên kia chưa đến hai ngàn binh mã nhưng lại khiến cho người ta có áp lực như vạn binh hùng vậy. Đặc biệt là nhịp trống chỉ huy:

- Thùng, thùng, thùng...

Hùng hồn và dũng cảm, nhiệt huyết con người dâng lên chỉ hận không biến thành ngọn lửa ngút trời, quét sạch những thứ trước mặt.

- Đích thân Cửu ca đến tiến đón các người!

Vương Nhị Mao quay đầu nhìn Tạ Ánh Đăng và Phòng Ngạn Tảo, giới thiệu đầy đặc ý.

Không cần gã phải nhiều lời, Phòng Ngạn Tảo cũng thấy bờ bên kia rõ ràng là Trình Danh Chấn. Dáng người cao ngất không kiêu ngạo, chữ chỉ không siểm nịnh từng để lại ấn tượng cực kì sâu sắc cho y.

Lúc nói chuyện, binh mã đã đi đến đầu cầu. Trâu đầu mố theo quân quy đi lên trước nghênh đón, lớn tiếng giao lệnh với Trình Danh Chấn. Trình Danh Chấn khen ngợi anh ta vài câu rồi ra lệnh cho đội ngũ dẫn ra mở một đường dài và hẹp, tự mình ngày xuống ngựa, dẫn theo Đoàn Thanh, Trương Cẩn, Chu Phàm, Vương Phi và mấy tướng lĩnh liên quan đi đến đầu cầu nghênh đón.

- Tiểu cửa ca!

Vương Nhị Mao xúc động, bước nhanh về phía đối phương.

- Người đã trở về rồi!

Trình Danh Chấn khoác tay gã, bình tĩnh y như trước kia. Sau đó tay hắn nhè nhẹ vỗ sau lưng gã, rồi tiếp tục đi về phía bờ bên kia:

- Không ngờ Phòng tổng quản lại đích thân trả lại các huynh đệ, Trình mỗ vô cùng lo sợ!

- Cứu đường gia khách sáo rồi!

Phòng Ngạn Tảo và Tạ Ánh Đăng nhìn thấy Trình Danh Chấn chấp tay thi lễ với mình, khẩn trương tránh ra, sau đó cũng đáp trả lễ:

- Mạo muội đến nhà, còn chưa kịp chào hỏi trước một tiếng, xin chủ nhân chớ trách tội!

- Quý khách của Ngõa Cương Quân, Trình mỗ có tâm mời còn chưa chắc đã được, nói gì đến hai chữ mạo muội! Hai vị, mời!

- Trình trại chủ, mời trước!

Tạ Ánh Đăng với Phòng Ngạn Tảo khách sáo giơ tay ra hiệu.

- Ha vị là khách xa tới, xin mời trước!

Trình Danh Chấn cười lắc đầu tránh đường.

Hai người còn định khách sáo mấy câu nữa, lại phát hiện ra người đi theo Trình Danh Chấn đã đi tới, chắp tay về phía các huynh đệ đã nhảy xuống ngựa, hô to:

- Các huynh đệ đã trở về? Trên đường vất vả rồi! Quyên tử trong thành đã chuẩn xong rượu thịt chờ mọi người. Mau lên, kéo rượu thịt nguội mất!

- Giáo đầu!

- Cửu đương gia!

Các huynh đệ lúc trước khi nghe thấy có ngăn cản bên bờ sông Chương Thủy còn có chút bất mãn, sau khi nghe thấy lời của Trình Danh Chấn nói, trong lòng họ lập tức ấm áp lên, có người nhớ tới những huynh đệ bỏ mình ở bờ Hoàng Hà, mắt đỏ lên, giọng nói bắt đầu nghẹn ngào.

Chứng kiến hôm đó Vương Nhị Mao tập kích bất ngờ kho Lê Dương, cả đội quân tinh nhuệ chỉ còn khoảng trăm người, Trình Danh Chấn cũng bị kích động, nhếch miệng cười thảm bổ sung:

- Các huynh đệ chớ khách sáo. Năm nay lương thực của chúng ta cũng đủ ăn, rượu cũng đủ uống. Các huynh đệ liều mạng trở về, mau qua sông, người nhà đang đợi!

Nói xong, hần bước huynh đệ gần mình nhất ôm chặt lấy, buông ra, lại kéo người thứ hai, ôm chặt, tay vỗ nhẹ lên lưng đối phương. Đám người Đoàn Thanh, Trương Cẩn, Chu Phàm, Vương Phi cũng học theo hần ôm hết huynh đệ. Trong giây phút đó, cảm giác xa lạ của mười mấy tháng không

gặp đã không còn nữa, các huynh đệ được ôm và chờ đợi cùng ôm đều ưỡn ngực, giống như đã cùng nhóm đồng chí đứng cùng nhau ở bên bờ sông.

- Hóa ra không phải là đón chúng ta sao?

Phòng Ngạn Tảo lắc đầu cười khố, mắt nhìn Tạ Ánh Đăng, phát hiện đối phương cũng đang nhìn mình, giấu sự cảm khoái vô hạn.

Y bỗng nhiên cảm thấy nhiệm vụ lần này của mình có phần hơi phiền toái, trong lòng trầm xuống ánh mắt cũng trở lên âm u.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (45)

Q

ua sông, ánh mắt Phòng Ngạn Tảo càng thêm u ám. Lần này y phụng mệnh đến đây, cho dù không thể thuận lợi ‘thuyết phục’ Trình Danh Chấn đầu cho Ngõa Cương quân thì ít nhất cũng tìm được đồng minh cho Ngõa Cương Quân ở phía Bắc Hoàng Hà để có thể hợp tác và dựa vào nhau lâu dài. Còn tình hình thực lực lớn mạnh của Minh Châu Quân sẽ trực tiếp quyết định độ khó khăn của nhiệm vụ. Nếu Minh Châu Quân đã mạnh tới mức có thể sinh tồn dưới áp lực song tầng của Trương Kim Xưng và quan phủ xung quanh, đương nhiên cũng không cần chỗ dựa vững chắc ngoài tầm tay là núi Ngõa Cương này. Hơn nữa, Phòng Ngạn Tảo biết rõ, Trình Danh Chấn không hề hứng thú, thậm chí rất ghét khi nói đến số mệnh. Ngược lại, nếu thực lực của Minh Châu Quân quá nhỏ bé, cũng khó để đạt được yêu cầu cùng Vương Đức Nhân đồng loạt uy hiếp nhà kho Lê Dương, kiểm chế bộ phận chủ lực của quân Tùy. Trại Ngõa Cương cũng không cần hao phí quá nhiều tinh lực lên y.

Từ ấn tượng tiếp xúc đầu tiên, tình hình của Minh Châu Quân rõ ràng gần với Ngõa Cương Quân trước đây. Phòng Ngạn Tảo không hiểu lắm về phương diện quân sự, nhưng cũng từng thấy mấy nhóm quân mạnh vang danh thiên hạ, coi như cũng được mở mang tầm mắt. Trong mắt y, lúc này con cháu Minh Châu dưới trướng Trình Danh Chấn mặc dù số lượng ít hơn nhưng sĩ khí và quân dung lại không hề thua kém nội doanh Ngõa Cương do Từ Mậu Công lập ra và quân tinh nhuệ quận Tề do Trương Tu Đà dẫn đầu. Còn về mặt chính vụ, so với các khu vực khác mà hào kiệt lục lâm khống chế thì Minh Châu rất mạnh. Có thể nói, trong các lãnh địa lục lâm mà Phòng Ngạn Tảo đã thấy, phạm vi khống chế của Minh Châu Quân là

khu vực duy nhất còn giữ được an ninh tốt và tiếp cận với dân chúng nhiều nhất.

Càng quan sát kỹ, cảnh sắc xung quanh càng ủng hộ kết luận trong lòng Phòng Ngạn Tảo. Lúc này đã cuối thu đầu đông, cánh đồng bát ngát đổi diện sông Chương Thủy sớm đã chỉ còn cảnh tiêu điều, còn bên phía Minh Châu vẫn có bóng người bận rộn trên đồng. Nếu để ý một chút, không khó để nhận ra đại đa số những người bận rộn trên đồng ruộng đều là nông phụ chân tay to thô và những đứa trẻ xanh xao vàng vọt. Những người già mang cỏ khô và phân đất vất vả thu thập được lại trộn đều với nhau, tỉ mỉ rắc xuống đất bùn vừa được xới lên một lượt. Như vậy, qua mùa đông nước tuyết tưới xuống, đến mùa xuân tất cả đất đai phì nhiêu sẽ tràn đầy sức sống. Hạt giống nảy mầm trong đất, hứa hẹn một vụ mùa bội thu.

Phụ nữ và trẻ con bận rộn bón phân ngoài đồng trước khi trận tuyết đầu tiên rơi xuống, đàn ông thì được tổ chức thành các nhóm, dưới sự giám sát của quan lại địa phương hoặc đám lâu la xuất ngũ, ra sức sửa sang mương máng thông đồng ruộng. Minh Châu có nguồn nước dồi dào, đất đai bằng phẳng, có thể tưởng tượng, nếu việc xây dựng cải tạo mương máng trong những năm Thái bình này vẫn phát huy hiệu quả thì sang năm cho dù hạn hán hay lụt lội cũng sẽ không đe dọa quá lớn cho việc thu hoạch đồng ruộng ở Minh Châu.

Thu hoạch đồng nghĩa với nhân khẩu, nhân khẩu lại đồng nghĩa với sức tiêu hao chiến tranh. Điều quan trọng hơn là, mảnh đất mà có thể sinh tồn trong thời loạn, có thể yên ổn sống, cũng có nghĩa là lòng dân. Phòng Ngạn Tảo nhạy cảm nhận thấy, tâm trạng của tất cả mọi người đang bận rộn kia dường như đều rất tốt, cho dù quần áo rách nát, công cụ thô sơ, nhưng trên gương mặt họ đều tươi cười. Phía xa có tiếng hát của lũ trẻ con vang đến, đầy bầu không khí yên bình ở đồng ruộng lên cao hơn. Đám người lớn bận rộn nghe thấy tiếng hát liền ngẩng đầu lên, gọi mấy câu về phía có tiếng hát vang lên,

hoặc là quát mắng, phần lớn là dằn dò, thể hiện sự quan tâm và khát khao, chờ đợi ở tương lai.

Chỉ có những người tràn đầy hy vọng vào tương lai mới tươi cười thoải mái như thế. Bọn họ dường như hoàn toàn quên mất Trình Danh Chấn chỉ là một sơn tặc, không hề có quyền lực quyết định thuế má cao thấp của mấy châu huyện gần đó, càng không có quyền quyết định sở hữu đất đai dưới chân. Bọn họ chỉ cười vì lại nhìn thấy cơ hội sống tiếp, không quan tâm đến việc cơ hội đó sẽ biến mất trong chốc lát hay không, sẽ ngăn ngui như ánh mặt trời chiếu trên sương mai.

- So với triều đình và Trương Kim Xưng, bọn họ có lẽ càng hy vọng Trình Danh Chấn đóng quân lâu dài ở đây!

Mắt thấy cảnh tượng trước mắt thật phấn chấn, Phòng Ngạn Tảo thấy chua chát. Những người dựa vào cái cày đó không có bao nhiêu sức mạnh nhưng có khi lại là then chốt quyết định được thắng thua. Y không chút do dự tin rằng, nếu Trình Danh Chấn có xung đột với Trương Kim Xưng, bách tính xung quanh sẽ chủ động mật báo thay Trình Danh Chấn, thậm chí sẽ có không ít người dũng cảm vác cuốc đi giúp Minh Châu Quân giữ thành. Còn về quan phủ bên kia sông hoặc lực lượng tới từ nơi xa hơn, cho dù là quan quân lúc này chiếm được danh phận đại nghĩa hay là người khác, gồm cả phần Ngõa Cương Quân của Vương Đức Nhân, nếu tùy tiện tấn công tới đây, chắc chắn không thu được kết quả tốt đẹp gì.

Trong khi Trình Danh Chấn bắt đầu cai quản ba huyện Minh Châu còn chưa được một năm. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi này, hắn đã thu phục được lòng dân nơi đây. Nếu lâu hơn nữa, người ngoài càng khó làm lung lay được gốc rễ của hắn. Tới khi đó, hắn còn cần tiếp đón Ngõa Cương Quân sao? Có thể, chẳng những Ngõa Cương Quân khó vươn tay đến đây nữa, mà nửa Hà Bắc đều phải nhìn sắc mặt của họ mà làm việc.

Càng nhìn càng kinh ngạc, càng nghĩ càng mất nhuệ khí, đến nỗi sắc mặt Phòng Ngạn Tảo suốt chặng đường buồn bực không vui, đến tận khi theo đoàn người tới gần nha môn huyện Thanh Chương, hai hàng lông mày thưa thớt còn nhúu chặt lại một chỗ.

- Các vị khách quý đường xa tới đây, chỗ thâm sơn cùng cốc chúng tôi không có gì ngon tiếp đãi, đành chuẩn bị rượu nhạt tỏ lòng thành kính, có chỗ nào tiếp đón không được chu đáo, xin bỏ quá cho!

Giúp Trình Danh Chấn thu xếp cho khách vào chỗ ngồi xong, Đoàn Thanh thấy mặt Phòng Ngạn Tảo xị ra, cứ tưởng mình có chỗ nào đắc tội với y liền tiến lên, cười ha hả tỏ vẻ xin lỗi.

- Không sao, không sao!

Phòng Ngạn Tảo ngậy người một lúc, choáng váng đáp lại.

- Thảo nào Vương huynh đệ thấy nhớ nhà như dao cắt, trên đường liên tục thúc ngựa chạy nhanh. Hóa ra ở đây yên bình thế này, giống như chốn Đào Nguyên vậy!

Tạ Ánh Đăng cũng thấy Phòng Ngạn Tảo khác thường, vội vã tiến lại giải thích thay đồng bạn.

Đồng thời, gã giẫm một cái lên giày của Phòng Ngạn Tảo mà không để cho người khác nhìn thấy. Một luồng cảm giác nóng bỏng lập tức từ mũi chân chạy lên đỉnh đầu, Phòng Ngạn Tảo thấy đau mới hoàn toàn bình tĩnh, hai tay chấp lại đáp lễ với chủ nhân.

- Tiểu ca nói đùa rồi, mọi người đều là người trong lục lâm, sao kén chọn thức ăn này nọ chứ? Bọn ta mạo muội tới đây, không làm chư vị huynh đệ cảm thấy phiền toái là may lắm rồi!

- Có gì phiền toái chứ, ai chả biết đại danh của Ngõa Cương Quân!

Đoàn Thanh ở bên cạnh Trình Danh Chấn đã lâu nên ít nhiều cũng học được cách đối nhân xử thế từ chủ soái. Y xua tay cười ha hả khách sáo.

- Chư vị đều là khách quý mà Minh Châu ta có mời cũng không mời được, có thể đến nơi chật hẹp nhỏ bé này, Đương lệnh huyện gia lên đường nhậm chức, Trình giáo đầu đi dàn xếp các huynh đệ rồi, lát nữa sẽ tới!

Phòng Ngạn Tảo nghiêng đầu nhìn, cuối cùng khi mình đang u mê nghĩ ngợi thì Trình Danh Chấn và Vương Nhị Mao đã không biết trốn đi đâu rồi. Lúc này phụ trách ra mặt tiếp đón mình và Tạ Ánh Đăng chỉ là mấy tên tiểu đầu mục mặc thường phục võ tướng. Nhìn ký hiệu trên quần áo, cấp bậc lớn nhất cũng chỉ là Đô Úy, kém xa so với thân phận Vệ Úy Thiếu Khanh Ngõa Cương Quân của mình!

Thân là sứ giả, Phòng Ngạn Tảo cực kỳ miễn cảm về phương diện lễ phép ngoại giao. Hành động của Trình Danh Chấn lúc trước ở sông Chương Thủy có thể giải thích do nóng lòng trấn an lòng quân, nhưng lúc này hành động gạt khách sang một bên thì có phần quá thất lễ. Phòng Ngạn Tảo không mong được đối xử như thượng sai, ít nhất, tính mạng của Vương Nhị Mao là do Ngõa Cương Quân cứu. Cho dù từ góc độ trả ân tình, tên họ Trình cũng nên sắp xếp ổn thỏa cho khách trước rồi mới cùng huynh đệ của mình ôn nổi khổ ly biệt mới đúng!

Nghĩ đến đây, y liếc nhìn Tạ Ánh Đăng với ánh mắt tối sầm, hy vọng đối phương có thể cùng mình thể hiện được sự tức giận một cách phù hợp. Nhưng y lại nhận ra Tạ Ánh Đăng căn bản không để ý tới chức vụ chiêu đãi thấp kém, ngược lại tùy tiện tìm một chỗ ngồi dành cho khách để ngồi xuống, vừa lấy khăn ướt ấm lâu la đưa cho để lau bụi đường trên mặt, vừa cười khà khà chào hỏi đám đầu mục xung quanh, dường như nói chuyện với ai cũng vui vẻ, chỉ có điều giữ khoảng cách với đồng đảng của mình.

Không có sự phối hợp của Tạ Ánh Đăng, cơn giận dữ tràn đầy của Phòng Ngạn Tảo không thể thể hiện ra, y đành nhận lấy chiếc khăn ẩm mà tên tiểu lâu la đưa cho để lau tay, sau đó quăng khăn thật mạnh vào đối phương, cười nhạt:

- Trình tướng quân yêu quý sĩ tốt, thành tích của hãn chắc chắn sánh vai với danh tướng xưa! Ta nghe nói bình thường hãn ăn ở đều giống như các huynh đệ, chắc lần này vì tiếp đón bọn ta, tiêu tốn của hãn không ít nhỉ!

- Tiêu tốn đâu đến mức ấy!

Đoàn Thanh lần này lại không nghe ra ẩn ý trong lời nói của Phòng Ngạn Tảo, nghĩ một lát, y cười đáp lại:

- Tuy nhiên Trình giáo đầu quả thật xưa nay phần lớn thời gian đều cùng ăn cơm với đám bọn ta. Không chỉ hãn, Quyên Tử tỷ tỷ hầu hết thời gian cũng ở trong quân doanh. Hai người bọn họ thích đông người náo nhiệt, không muốn được chăm sóc đặc biệt!

- Đồ lão tướng quân lớn tuổi như vậy, cũng ăn cơm cùng mọi người sao?

Phòng Ngạn Tảo có ý định bới móc, vừa cười vừa truy hỏi.

- Đồ lão tướng quân? Ai cơ?

Đoàn Thanh ngờ ngàng hỏi lại. Nói được một nửa mới hiểu ra đối phương nói Đồ Ba Lạt. Lão già này xa xỉ nổi tiếng, gã căn bản không thể che giấu được, đành ngượng ngùng cười, khẽ nói:

- Người nói Đồ Tam Dương gia à. Lão không tính là người của Minh Châu Quân ta. Lão nhân gia đã rửa tay gác kiếm, bình thường rất ít khi đến nha môn, chỉ lúc nào hai vợ chồng giáo đầu bận không đến, thì thoảng mới mời lão nhân gia trấn thủ.

Xem ra Đỗ Ba Lạt hoàn toàn mất quyền khống chế quân đội. Không biết là chủ động từ bỏ hay bị con gái con rể ép buộc! Phòng Ngạn Tảo khẽ nháy mắt, nhanh chóng đưa ra kết luận. Theo y suy đoán, Đỗ Ba Lạt là nhân vật then chốt liên hệ Minh Châu Quân với đầm Cự Lộc. Nếu người này đã hoàn toàn rút khỏi trung tâm quyền lực của Minh Châu, chứng tỏ Trương Kim Xương đã không còn chút ảnh hưởng nào tới Minh Châu Quân. Chỉ có điều từ chút tin tức hiện giờ, vẫn khó để xác định quan hệ lệ thuộc bề mặt giữa đầm Cự Lộc và Minh Châu còn có thể duy trì được bao lâu? Trương Kim Xương và Trình Danh Chấn mấy tháng tới có lại làm một trận oanh liệt giống như hồi mùa hè không? Lần trước sống mái với nhau và kết thúc quá vội vàng, Ngõa Cương Quân chưa kịp phản ứng. Nếu có lần này, có lẽ chính là cơ hội lớn để nhúng tay vào!

- Lão Đường gia bỏ rất nhiều công sức cho Minh Châu, cũng nên được hưởng những sự chăm sóc đặc biệt!

Trong lúc Phòng Ngạn Tảo đang lén lút nghĩ kế mưu ma chước quỷ, Đoàn Thanh nói thêm vào.

- Vì giáo đầu và Quyên Tử tỷ, lão nhân gia đã để lại toàn bộ của cải tích lũy nhiều năm và huynh đệ dưới trướng lại đầm Cự Lộc. Vì thế mọi người đều kính phục người. Bình thường người ăn uống nhiều một chút, các huynh đệ cũng không tính toán gì. Nếu đổi lại là người khác, nói thật, giáo đầu còn không ngại thì ai trong chúng ta có tư cách chứ?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (46)

K

hông ngờ nhìn Đoàn Thanh chân tay vụng về nhưng bỗng nhiên lại nói ra một câu nham hiểm như vậy, Phòng Ngạn Tảo không khỏi bị ghen, ho sặc sụa. May mà đám lâu la nhanh tay nhanh chân, loáng cái đã dâng trà thơm nóng hổi lên. Y mượn cớ uống trà để che giấu nỗi xấu hổ trên mặt.

Nhấp hai ngụm trà, không còn ho nữa. Phòng Ngạn Tảo chợt nhận ra nước trà mà đối phương cầm trong tay nhìn bốc hơi như sương, còn tỏa ra mùi thơm ngọt dễ chịu. Nhưng uống trong miệng thực sự lại không có vị trà. Không phải hương liệu hay muối tinh, lá trà bên trong cũng không giống trà Giang Nam hay Hà Nam, là có màu vàng nâu, chẳng giống lá cây cũng không giống thân cây trà, trong ngoài đều thô ráp.

- Trà này đúng là giải khát tốt thật.

Phòng Ngạn Tảo giờ chén gốm trong tay, cười với mọi người.

- Xin gửi lời cảm ơn. Nói thật, Phòng mỗ ta từng này tuổi rồi, chưa từng uống trà ngon thế này!

- Quý khách quá khen!

Lại là Đoàn Thanh, sau khi thay Tạ Ánh Đăng dâng trà thơm lên, gã quay người ứng đối một cách đúng mực.

- Chỗ bọn ta thâm sơn cùng cốc, tiểu thương không ghé qua. Đâu mua được trà ngon. Mọi người không có cách gì nên đã hái một số lá cây táo xuống, miễn cưỡng thích nghi mà thôi!

Đội Đoàn Thanh nói xong, Phòng Ngạn Tảo vội che miệng lại. Mặc dù là nhân vật giang hồ, nhưng y cũng từng trải qua cuộc sống giàu sang, đâu đã bao giờ uống nước sắc lá cây táo chứ? Nhưng nhổ nước trà ra trước mặt mọi người lại quá thất lễ, vì lấy đại cục làm trọng, đành phải cắn răng nuốt “thứ nước bẩn” trong miệng xuống, vừa nuốt vừa thầm chửi rửa tổ tông của Đoàn Thanh.

- Khó uống sao? Ta thấy giáo đầu hàng ngày đều uống thứ này, cứ tưởng mọi người đều thích cơ?

Rõ ràng thấy Phòng Ngạn Tảo nhú hai lông mày lại, nhưng Đoàn Thanh vẫn nhiệt tình hỏi. Gã đón lấy một chén trà từ tay lâu la rồi cũng uống một hớp. Sau hồi ừng ực như trâu uống nước, gã thở dài, tiếp tục cười nói:

- Sảng khoái. Chạy cả ngày dưới ánh mặt trời, cho dù có ai thật sự lấy trà ngon ra đổi, ta cũng sẽ không đổi cho hẳn!

“Người không phải là thưởng thức trà, mà là con lừa uống!” Phòng Ngạn Tảo thầm chửi Đoàn Thanh thô bỉ, nhưng y bắt đầu cẩn thận hơn nhiều, tránh cho đối phương lại có cớ tìm mình gây sức ép.

- Trà này cho quân lính tha hồ uống, đúng là tốt nhất đấy. Giải khát, giúp khí huyết lưu thông, uống xong trong miệng còn vương lại hương trà. Không tồi, đúng là rất ngon!

Nói rồi, y ép bản thân mình cũng nhấp mấy ngụm, cố nuốt vào trong bụng.

Nhắc tới cũng lạ, sau khi thích ứng với vị đắng ban đầu, trà lá táo đó đúng là tỏa hương thơm mát ngọt ngào trong miệng, khiến tinh thần mệt mỏi bỗng phấn chấn lên. Phòng Ngạn Tảo vừa định khen vài câu thì bên ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng cười sang sảng. Kèm theo đó, Vương Nhị Mao và Trình Danh Chấn sánh vai bước vào, chấp tay thi lễ với các vị khách:

- Để khách quý phải đợi, thứ tội, thứ tội!

- Trình đương gia quá khách khí!

Phòng Ngạn Tảo và Tạ Ánh Đăng vội vã đứng lên ra nghênh đón.

- Bọn ta đến mà không thông báo, có chỗ nào quấy rầy, xin Trình đương gia bỏ quá cho!

Qua vài câu hàn huyên, quan hệ giữa khách và chủ nhanh chóng xích lại gần nhau. Trình Danh Chân giơ bàn tay to lên trước, cười nói:

- Đã đến rồi còn khách sáo làm gì? Mời ngồi, mời ngồi!

- Trình đương gia mời, Vương đường chủ mời!

Hai người tránh sang bên cạnh, giơ tay khước từ.

Hai bên lại trò chuyện một lúc, cuối cùng không còn câu nệ chủ khách, Phòng Ngạn Tảo và Tạ Ánh Đăng được nhường chỗ trên bên phải. Trình Danh Chân ngồi ở ghế chủ, Vương Nhị Mao ngồi bên trái sát cạnh hẳn. Nhìn xuống dưới lần lượt là các tướng lĩnh Minh Châu Quân như Trương Cẩn, Đoàn Thanh, Vương Phi, mặt ai cũng tươi cười, liên tục giơ chén với những vị khách.

So với bữa tiệc thịnh soạn ở chỗ Trương Kim Xưng lần trước thì bàn đón tiếp mà Trình Danh Chân chuẩn bị cho mọi người rõ ràng không đủ cấp bậc. Thịt bò được chưng mềm lại sau khi hong gió khô, miếng thịt lợn dính kèm chút mỡ, còn thịt dê không hề có. Trái lại là những con vật săn được như chim trĩ, thỏ hoang, con hoẵng thường ngày không được ăn, nay bày kín mặt bàn.

Tuy nhiên đoàn người đã rất đói bụng, không câu nệ tính toán quá trong lễ tiết. Vì thế khách và chủ chén qua chén lại, uống thỏa thích. Vừa uống rượu, Phòng Ngạn Tảo vừa liếc trộm đám người trong buổi tiệc, y nhận ra,

ban này đúng là mình sinh sự từ việc không đâu, những người ngồi đây ngoài Trình Danh Chấn và Vương Nhị Mao không mặc quan phục, không nhìn thấy chức vụ ra, những người khác rõ ràng đều có cấp bậc thấp. Đoàn Thanh lúc trước bưng trà rót nước cho mình đã coi như là chức quan lớn rồi. Chỗ ngồi gần phía trước so với y chỉ có hai người là Vương Nhị Mao và Trương Cần mà thôi.

Nếu như đặt ở chỗ lục lâm hào kiệt khác, đây rõ ràng là hiện tượng không thể tin nổi. Cao Sĩ Đạt sớm đã xưng vương, Lưu Gia Lượng chỉ chiếm giữ được địa bàn hai huyện cũng đã tự lập làm Thiên tử Đại Hán. Cho dù trại Ngõa Cương tương đối nhỏ thì bên trong cũng rất nhiều đại tướng quân và tướng quân, không giống như Minh Châu, rõ ràng đã tự thành một nước rồi mà các võ tướng vẫn chỉ đeo hàm Đô úy.

Vừa không ban cho quyền cao lộc hậu, lại không thể ban vàng bạc châu báu, ngay cả nước trà hàng ngày theo Đoàn Thanh cũng là mấy cái lá táo. Trong điều kiện khó khăn như thế, Trình Danh Chấn lấy gì để khích lệ thuộc hạ bán mạng cho hắn chứ? Mọi người thường hướng đến chỗ cao hơn, đoàn người đi theo hắn, ít nhất phải có chút báo ơn chứ? Lẽ nào mọi người đều giống như người nông dân cầm cày ngoài kia, ban cho miếng đất là đã mãn nguyện rồi, không có chút tiến thủ nào sao? Lần này mây gió nổi lên, là thời cơ lớn để anh hùng lập công, để tất cả mọi người đều “hái cúc đông dưới giậu đông”, điều này có thể sao?

Đương nhiên không thể! Ít nhất Phòng Ngạn Tảo sẽ không tin, chỉ dựa vào mấy câu “chúng cứu thiên hạ thương sinh” mà Trình Danh Chấn có thể giành được sự ủng hộ một lòng của các tướng lĩnh. Những lời như “Bất kể cá nhân vinh nhục, thế giải thương sinh vu đảo huyền!” Y đã nói nhiều năm rồi, từ lâu đã mài tai và trái tim mình ra một lớp kén dày. Y cần một lý do thật sự có thể khiến những tướng lĩnh dưới trướng Trình Danh Chấn không màng sinh tử mà đi theo hắn. Chỉ có tìm được lý do ấy mới có thể “thuần

phục” thay Lý Mật hoặc diệt trừ được con ngựa ngàn dặm Trình Danh Chấn.

Tuy nhiên từ trong lời nói của chư vị ngồi đây, Phòng Ngạn Tảo không nghe ra chút manh mối nào. Không những lúc bắt đầu là thế này, trong nháy mắt hết ba tuần rượu, mọi người đều uống thả phanh, ai nấy hoa mắt nóng tai, nhưng lời nói vẫn bình thản như cũ, không ai giống những hào kiệt trước mặt Lý Mật, nâng cốc nói đến chí lớn, chỉ điểm giang sơn.

Nghe mãi không thấy nội dung mình cần, Phòng Ngạn Tảo đành chủ động khơi mào câu chuyện.

- Lần này tới đây, thứ nhất bọn ta vì hộ tống Vương đường chủ bình an trở về nhà, thứ hai, Địch Đại Đường gia và Mật Công ngưỡng mộ Trình Danh Chấn đã lâu, ủy thác cho ta tiện đường thăm hỏi, chuyển lời bày tỏ sự kính trọng tới tướng quân!

Dứt lời, y nâng chén rượu trước mặt lên, giơ cao quá mũi.

- Chúc mừng Trình tướng quân, chúc mừng các vị huynh đệ Minh Châu!

- Hai trăm ngàn huynh đệ hai doanh trại trong ngoài Ngõa Cường kính Trình tướng quân và các hào kiệt Minh Châu!

Tạ Ánh Đăng lần này rất phối hợp, nâng chén hô ứng với Phòng Ngạn Tảo.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lô (47)

Đ

ịch Đại Đường gia và chư vị huynh đệ khách khí rồi!

Trình Danh Chấn lập tức đứng dậy, nâng chén rượu đáp lễ.

- Vì Địch Đại Đường gia, vì hào kiệt Ngõa Cương!

- Kính Địch Đại Đường gia và các hào kiệt Ngõa Cương!

Trương Cần dẫn đám Vương Nhị Mao, Đoàn Thanh đứng dậy, nâng chén đáp tạ các vị khách.

Hai bên nâng chén rượu chúc nhau rồi uống một hơi cạn sạch. Phòng Ngạn Tảo ra hiệu cho tiểu lâu la hầu hạ trong bữa tiệc rót cho mình chén thứ hai, vừa cười vừa nói:

- Thiên hạ chịu khổ đã lâu, hiện giờ hôn quân đã bị nhốt ở Nhạn Môn, chốc lát sẽ bỏ mạng, chúng ta...

- Thiếu khanh đại nhân vẫn chưa biết sao?

Trình Danh Chấn cười ngắt lời.

- Hôn quân đó lại tránh được kiếp nạn, giải được nạn Nhạn Môn, người Đột Quyết cũng đã lui binh rồi!

Ngạn Tảo kinh ngạc, không nói tiếp được nữa, ánh mắt tràn đầy sự khó tin. Một ngày trước khi rời khỏi Ngõa Cương, y còn nghe nói Dương Quảng bị bao vây ở quận Nhạn Môn, khó bảo toàn được. Ai ngờ trên đường mới chậm trễ mấy ngày, trên giang hồ lại có phen thay đổi bất ngờ như vậy. Còn

“thiên hạ đại kế” mà y thương thảo cùng với đám Lý Mật đều xây dựng trên giả thiết Dương Quảng bị người Đột Quyết xử lý hoặc bắt đi, nay điều kiện giả thiết đã không thành, toàn bộ kế hoạch còn lại cũng lập tức mất ý nghĩa.

Tạ Ánh Đăng cũng giật mình kinh hãi vì tin tức Dương Quảng được cứu, nhưng cách thể hiện của gã tốt hơn Phòng Ngạn Tảo nhiều, chỉ sững sờ rồi cười bùi ngùi.

- Đúng là kẻ ngốc thì có cái phúc ngớ ngẩn. Tên tiểu tử đó làm Hoàng đế thất bại nhưng dưới trướng lại có vài tên cận thần có thể cùng sinh tử, như thế cũng tốt, Từ Tam ca đỡ phải lo lắng nữa?

- Từ Tam ca lo lắng cái gì?

Nghe Tạ Ánh Đăng nhắc tới ân nhân cứu mạng Từ Mậu Công, Vương Nhị Mao liền nói xen vào.

Tạ Ánh Đăng nhìn Vương Nhị Mao, gượng cười đáp lại.

- Tam ca nói, Dương Quảng làm gì cũng đều không suy tính kỹ, chỉ sợ không chịu được tội. Một khi bị người Đột Quyết bắt sống, đánh vài trận, nói không chừng điều kiện gì lão ta cũng đều đồng ý. Như thế, không chỉ nhà lão Dương gia xui xẻo, mà nửa Trung Nguyên có lẽ cũng trở thành bãi cỏ của người Đột Quyết!

Vừa dứt lời, tiếng chửi rủa xung quanh vang lên.

- Tên mất dạy này, thật sự bị bắt có lẽ dám đem cả Trung Nguyên bán cho người ta mất!

- Cái gì? Lão dám!

Mặc dù quận Nhạn Môn cách vùng Bình An khá xa, người Đột Quyết không thể đánh tới trong thời gian ngắn được. Tuy nhiên nhớ đến truyền

thuyết cười sõi của Đột Quyết, cả những thảm họa vùng biên cương hiểm yếu của Đại Tùy lập quốc bị người Đột Quyết giày xéo, các hào kiệt chưa từng quan tâm tới chuyện ngoài lưu vực Chương Thủy cũng phải run rẩy. Nếu Dương Quảng bị ép cắt đất cầu hòa, phần từ bỏ đầu tiên chắc chắn là Hà Đông và Hà Bắc. Đến lúc đó mọi người không cần phải sợ quan quân chinh phạt nữa mà hoàn toàn trở thành nô bộc của bọn Đột Quyết, mấy đời cũng không thể xoay chuyển được.

- Người Đột Quyết chưa bắt được Dương Quảng, coi như tên hôn quân đó gặp may. Nhưng có lẽ cũng khó có thể trông cậy vào lão sẽ chán hưng và dẫn dắt mọi người chống lại sự dòm ngó của người Đột Quyết!

Đang lúc rối loạn, Phòng Ngạn Tảo nhanh trí, cất cao giọng đề nghị.

- Nhân lúc này, hào kiệt chúng ta nên chung tay hiệp lực, ngoài thì ngăn kẻ địch, trong thì trừng phạt quốc tặc, xây dựng thái bình thịnh thế!

- Lời này của Phòng thiếu khanh rất phải!

Biết đối phương sớm muộn sẽ nói vài câu, Trình Danh Chấn không thể tránh được, đành vỗ tay tán thưởng.

- Trình mỗ dẫn dắt các huynh đệ đấu tranh mưu sinh, không nghĩ xa xôi được vậy. Cụ thể chung tay thế nào, mời Phòng thiếu khanh vui lòng chỉ giáo!

Vương Nhị Mao và hơn hai trăm kỵ binh dưới trướng hẳn đều được Từ Tam Đường gia của trại Ngõa Cương người ta liều mình cứu, ân tình to lớn này không thể không trả. Vì vậy Trình Danh Chấn vừa mở lời, các tướng của Minh Châu Quân lập tức đặt chén rượu xuống, nhất tề chấp tay.

- Mời Phòng thiếu khanh chỉ giáo. Nếu có thể, bọn ta chắc chắn sẽ dốc hết toàn lực dưới sự dẫn dắt của Trình giáo đầu!

Nhanh chóng nắm lại cục diện trong tay, Phòng Ngạn Tảo không khỏi đắc ý trong lòng.

- Việc này còn cần phải bàn bạc kỹ hơn. Nhưng Phòng mỗ cho rằng, Trung Nguyên ta không phải không có sức chống giặc ngoại xâm, chỉ cần có minh quân tại vị, dẫn dắt mọi người xây dựng lại trật tự. Đến lúc đó nội chính thanh bình, kẻ thù bên ngoài tự nhiên sẽ biết khó mà lui!

Đây cũng là một câu nói bình thường, không có gì mới mẻ, nhưng cũng không tìm ra được lỗi gì. Trong mắt mọi người, Dương Quảng nhất định là hôn quân không hơn không kém, tham quan ô lại của triều Đại Tùy cũng đều có thể giết. Nhưng làm thế nào mới xây dựng lại được trật tự thì không phải hoàn thành một sớm một chiều được. Tướng lĩnh Minh Châu trong một năm nay đã dồn hầu hết tinh lực vào việc làm thế nào cải tổ lại, từng nhìn thấy thôn trang hoang vu kia dần dần khôi phục sức sống thế nào, biết được nỗi gian nan trong đó, càng thấu hiểu mọi người đã phải trả giá thế nào cho điều đó. Một huyện nhỏ còn khó như vậy, phóng tầm mắt ra toàn nước, e rằng càng phải bỏ nhiều công sức hơn nữa.

Thấy mọi người không nói gì, Phòng Ngạn Tảo tưởng lời nói của mình đã làm mọi người xúc động, liền hăng giọng nói tiếp:

- Cái gọi là quân thần chính trực, tức là có minh quân tại vị, thần tử đương nhiên sẽ tôn kính và làm hết phận sự, bọn đạo chích sẽ không có cơ hội gây họa cho dân chúng. Hiện giờ Dương thị đã mất đi sự chiếu cố của ông trời...

Xét thấy những người có mặt phần lớn là kẻ thô kệch, y cố hết sức dùng những lời nói để mọi người có thể nghe hiểu.

- Thương sinh vì điều này mà gặp nạn. Nếu chúng ta trên ứng thiên ý, dưới thuận lòng dân, lập một chân mệnh thiên tử đăng vị thì tình cảnh khốn đốn hiện giờ gần như có thể giải quyết dễ dàng.

Đợi thuộc hạ đáp lại, Trình Danh Chấn gật đầu trước.

- Có lý. Lục lâm hào kiệt luôn chia rẽ, vừa không thể đối kháng với sự chinh phạt của quan quân, cũng không thể ứng phó với mối đe dọa bên ngoài. Tuy nhiên chân mệnh thiên tử là ai? Dù sao cũng phải có chút đặc trưng chứ? Các người nói có đúng không!

- Giáo đầu nói rất đúng!

Đám Trương Cẩn, Vương Nhị Mao cười ha hả tiếp lời.

Mọi người đều giả bộ hồ đồ, buộc Phòng Ngạn Tảo phải nói rõ lời của mình hơn.

- Dân gian từ lâu đã có bài đồng dao, nói là: Đào Lý Tử...

Đến rồi! Mọi người chăm chú nhìn y. Nếu ngược lại một hai năm trước, Phòng Ngạn Tảo bày quỹ thần ra, nói không chừng thật sự có thể mê hoặc mọi người. Tuy nhiên mấy tháng trước, Trình Danh Chấn đã nói rõ với mọi người, hẳn không mong người khác chết vì hắn, càng không mong mọi người chết hồ đồ trong dã tâm và mộng tưởng của bất kỳ ai. Tính mạng của bọn họ cao quý như người khác, không thể dễ dàng hy sinh, cũng không thể dễ dàng trở thành đá kê chân cho người khác lập công dựng nghiệp.

- Bài hát này đã truyền đi nhiều ngày nay rồi!

Trương Cẩn nâng chén lên, cười ha hả xen vào.

- Không biết ai chế ra, chưa chắc đáng tin cậy!

- Nói không chừng là ai đó tự thêu dệt để thổi phồng bản thân lên!

Vương Nhị Mao quá đáng hơn, không đợi Phòng Ngạn Tảo tiếp tục giải thích đã vội vàng đả kích.

- Phòng tiên sinh đại tài, nếu viết một bài hát xếp đặt Vương mỗ ta làm chân mệnh thiên tử, chắc cũng không phải việc khó!

Lần này đã đả kích mạnh mẽ tới Phòng Ngạn Tảo. Y nâng chén rượu lên, môi giật giật mãi không nói lên lời.

- Tiểu tử ngươi cũng không soi gương xem!

Đoàn Thanh đưa tay vỗ Vương Nhị Mao một cái, cười ha hả mắng.

- Người không tin thì thôi. Lão tử ta tự lừa gạt mình còn không được sao? Mặc mớ gì tới ngươi!

Vương Nhị Mao nhanh chóng phản kích.

- Ha ha ha ha!

Mọi người cười phá lên, nhấn chìm nổi tức giận xấu hổ của Phòng Ngạn Tảo trong tiếng cười.

Lý Mật hay Trương Kim Xương cũng thế, đều là người ngoài, ai có mệnh Hoàng đế đều không liên quan với mọi người.

Bọn họ chỉ vì bản thân mà chiến đấu, sống tốt vì chính mình và gia đình mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (48)

M

ấy tên thô kệch càng nói càng hăng, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của khách. Chỉ có Trình Danh Chấn suy nghĩ cẩn thận, cười ha hả nâng chén rượu giải vây cho Phòng Ngạn Tảo:

- Hôm nay hiếm khi khách quý tới nhà, chúng ta không nói những lời vô nghĩa này nữa, nào nâng chén chào đón hai vị khách quý!

- Cạn, cạn!

Đám đông hào kiệt cười nâng cốc đáp lại.

Rượu uống trong miệng của Phòng Ngạn Tảo đã hoàn toàn biến đổi hương vị. Lúc trước y cũng không hy vọng chỉ dựa vào mấy câu đã có thể thuyết phục được đám Trình Danh Chấn quy hàng, nhưng với kinh nghiệm trước trước đây, chỉ ít có hiệu quả với đám người thô lỗ như Trương Cần, Đoàn Thanh. Nhưng nhìn từ biểu hiện của mọi người hôm nay, trong Minh Châu Quân không những Đại Đường gia như Trình Danh Chấn rất ác cảm với Lý Mật, mà Trương Cần, Đoàn Thanh, Chu Phàm, thậm chí cả Vương Nhị Mao từng chịu ơn cứu mạng của Ngõa Cương, hình như cũng đều khinh thường tin đồn “Lý thay mặt Dương gia”.

Sau khi mất đi thủ đoạn thiên nhân cảm ứng mang màu sắc thần bí, điều y có thể thu hút được Minh Châu Quân chỉ còn lại lợi ích hấp dẫn thiết thực và thực lực uy hiếp. Hiện giờ núi Ngõa Cương dưới sự bức ép của Trương Tu Đà đang ở tình cảnh ốc còn không mang nổi mình ốc, gần như không thể mang lợi ích gì cho Minh Châu. Còn về sự uy hiếp, nhìn từ tình hình đã quan sát được, Phòng Ngạn Tảo tinh táo nhận thấy, hai vạn binh không

chính thống dưới trướng Vương Đức Nhân căn bản không thể uy hiếp nổi Minh Châu Quân. Nếu hai bên thật sự xảy ra xung đột, có lẽ bên tan tác chỉ là Vương Đức Nhân, phía Trình Danh Chấn thậm chí chưa chắc hề hấn gì.

Không có sự chắc chắn tuyệt đối không thể dễ dàng thể hiện uy lực. Chút kiến thức này Phòng mỗ vẫn có. Nhưng tay không quay về như vậy, thực sự không thể trình bày với Lý Mật được. Đang lúc không biết làm thế nào, y đành hướng mắt sang phía Tạ Ánh Đăng, hy vọng đối phương có thể tận lực hết trách nhiệm giúp mình một tay, chứ không phải chỉ lo ăn uống.

Liên tục ám hiệu mấy lần, cũng không biết thật sự uống say hay cố ý trốn tránh, Tạ Ánh Đăng không thèm nhìn về phía Phòng Ngạn Tảo. Chỉ thấy gã ta liên tiếp nâng chén, cùng Trình Danh chấn tán gẫu bài binh bố trận, cùng Vương Nhị Mao thúc ngựa nghênh địch, cùng Đoàn Thanh nói chuyện hậu cần tiếp viện, cùng Trương Căn tán gẫu chuyện kỷ luật trong quân, chỉ là không hề đề cập tới ý đồ đến đây của mình. Mãi khi bị Phòng Ngạn Tảo nhìn xoáy mới dừng đỉnh tới gần Vương Nhị Mao, cười hà hà nói:

- Từ nhị ca muốn giữ người ở lại Ngõa Cương, cùng mọi người chiến đấu. Tiếc rằng người trước sau đều nhớ huynh đệ ở đầm Cự Lộc, Từ nhị ca đành nén nỗi đau từ bỏ người yêu quý. Lần này sau khi đưa người về, hai ta muốn uống với nhau một bữa nữa cũng không dễ, Tạ mỗ trước tiên kính người một ly, uống cạn!

- Ôn cứu mạng của các huynh đệ, Vương mỗ quyết không dám quên!

Nhắc tới đám Từ Mậu Công, Vương Nhị Mao cũng động lòng, nâng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

- Sau này nếu Từ nhị ca có gì cần, cứ báo tin đến. Dù gió mưa, Vương mỗ tuyệt đối không từ chối!

- Huynh đệ tốt!

Tạ Ánh Đăng soi đáy cốc về phía Vương Nhị Mao, sau đó dùng tay còn lại vỗ nhẹ vào vai đối phương. Trong mắt kẻ thư sinh như Phòng Ngạn Tảo, hành động vỗ tay chân nhau rất thô tục, tuyệt đối không thể xảy ra với con cháu quý tộc như Tạ Ánh Đăng. Còn Vương Nhị Mao nhếch miệng cười, hạ giọng đáp lại.

- Huynh đệ tốt! Từ nhị ca, Trình tứ ca, còn cả lão Đan và người đều là những người vui vẻ. Ở cùng các người nửa năm nay, Vương mỗ thấy rất thoải mái! Cả đời này sẽ không quên!

Ta cũng kính Từ Nhị Ca từ xa, còn nữa, cả Trình tướng quân một chén!

Trương Cẩn và Đoàn Thanh nâng chén rượu lên, lão đảo lại gần nâng ly với Tạ Ánh Đăng. Trong lòng bọn họ rất có cảm tình với tên họ Tạ ở Ngõa Cương vừa phong độ vừa nhanh nhẹn. Không giống như Phòng Ngạn Tảo, lúc nào cũng như người khác thiếu nợ y vậy, mở miệng đại nghĩa, ngậm miệng thiên mệnh. Đều là kiếm miếng cơm trên đầu đao, ai lừa ai? Có bảnh lĩnh thì đánh hạ giang sơn, đương nhiên sẽ có thiên mệnh. Đao không đủ cứng, cho dù tạo ra nhiều điềm lạnh hơn nữa, cuối cùng cũng chỉ rơi vào kết cục làm đá kê chân cho người ta thôi.

Thấy một đám nhà quê nâng ly cạn chén uống vui vẻ, Phòng Ngạn Tảo càng cảm thấy buồn bực. Lời của đám Vương Nhị Mao và Trương Cẩn có lẽ không cố ý, nhưng nghe trong tai y lại có cảm giác khác. Những thứ Từ Mậu Công muốn, chư tướng Minh Châu đều hưởng ứng không thể chối từ! Ởn cứu mạng chỉ của một mình Từ Mậu Công mà thôi! Bồ Sơn Công và Địch Đại Đường gia đều không làm gì phải không? Nếu Địch Đại Đường gia không đồng ý, Từ Mậu Công dựa vào gì để điều động quân đội đông như thế? Nếu Bồ Sơn Công không lộ diện, trại Ngõa Cương đâu mời được lang trung giỏi như vậy đến chữa bệnh cho tên họ Vương?

Nhưng danh tiếng này y không có cách nào tranh giành. Lúc này Minh Châu Quân người ta chỉ chịu nhận ân tình của Từ Mậu Công và trại Ngõa

Cương, căn bản không bán mình cho Lý Mật. Nghe Trình Danh Chấn và Vương Nhị Mao nói:

- Từ Tam Đường gia có gì cần dùng tới, bọn họ có thể vượt lửa qua sông. Còn người khác thì sao, người khác thông cảm cũng phí công!

Càng nghĩ càng giận, Phòng Ngạn Tảo không nhịn được cười, khẽ nhắc nhở mọi người:

- Cho dù ở Hà Nam, Phòng mỗ cũng nghe nói Trương Đại Đường gia dẫn dắt binh mã quét ngang hai bờ sông Chương Thủy. Nhưng không biết lần này sao Trình tướng quân không cùng Trương Đại Đường gia xuất binh? Là phụng mệnh lưu giữ hay có sắp xếp khác?

Một câu, lập tức giội gáo nước lạnh, phá hủy sạch không khí hòa hợp mà Tạ Ánh Đăng cố ý tạo ra lúc nãy. Mọi người đều quay đầu, quét ánh mắt phần nộ về phía người gây chuyện. Phòng Ngạn Tảo lấy hết dũng khí, không tránh né, chỉ nâng chén rượu lên từ từ thưởng thức.

- Đây là quân vụ của đầm Cự Lộc, không tiện nói trên bàn rượu!

Trương Cẩn là người đầu tiên phản ứng, lạnh lùng đáp lễ. Nể tình Tạ Ánh Đăng, gã không nói ra câu “người ngoài không có quyền can thiệp”, nhưng trong lời nói vẫn thể hiện sự chán ghét.

- Tiến hay lùi, Cửu Đường gia tự có sắp xếp. Lão Phòng, người mới đến, lại chỉ ở vài ngày, đừng lo nhiều nữa!

Vương Nhị Mao càng không khách khí, nói thẳng thân phận

- Không phải ta lo lắng thay cho Cửu Đường gia và các huynh đệ sao?

Nếu không có bộ mặt dày, chắc cũng chẳng làm được thuyết khách. Cho dù mọi người nhìn với con mắt lạnh lùng thế nào, Phòng Ngạn Tảo tự nâng

chén lên, không e dè nói:

- Minh Châu Quân tất nhiên xứng với binh hùng tướng mạnh, dù sao số người quá ít, cơ sở ở vùng này cũng không cần củng cố. Một khi xuất hiện chút sai lầm, e rằng không chỉ bọn người chịu khổ, bách tính nơi này cũng phải chịu tội theo!

- Hình như, điều này cũng không liên quan đến Ngõa Cương Quân!

Đoàn Thanh không nhịn được nữa, khẽ gầm lên.

- Phòng tiên sinh uống nhiều quá rồi.

Chu Phàm cười nhạt, tiến lên nửa bước, tay cầm chuôi đao.

- Nhiều rồi, nhiều rồi sao? Có lẽ thế!

Phòng Ngạn Tảo tránh voi chảng xấu mặt nào, tách xa khỏi Chu Phàm một khoảng, tiếp tục khoe khoang.

- Ta nghe nói không mưu hiểu được toàn cục, sẽ không lập mưu thiên lệch. Không hiểu được mưu lâu dài, không thể có mưu nhất thời. Ha ha, say rồi, say rồi, lời này không nhớ rõ từ đâu nữa!

Lần này, người đồng hành Tạ Ánh Đăng cũng không nhìn ra liên lao tới cạnh Phòng Ngạn Tảo, nắm chặt cánh tay của y.

- Phòng huynh say thật rồi, mọi người đừng trách. Y cứ uống nhiều rượu là ngoài miệng sẽ nói những lời thất đức!

- Cái gì?

Phòng Ngạn Tảo bốc hỏa, trợn mắt nhìn Tạ Ánh Đăng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lô (49)

C

ơn đau dữ dội chỗ cánh tay khiến y lập tức tỉnh táo, từ ánh mắt của Tạ Ánh Đăng, y nhìn thấy sát khí rõ ràng. Xét về võ nghệ cá nhân, Tạ Ánh Đăng chắc chắn nằm trong mười người xuất sắc nhất trong quần hùng của Ngõa Cương, đặc biệt là một tay xạ thủ tài ba, không thua kém mấy so với các danh tướng trước đây. Phòng Ngạn Tảo không dám đánh cược sau này Tạ Ánh Đăng có bắn lén sau lưng mình hay không, đành phải tiếp tục giả vờ say, nheo mắt lầm bầm nói:

- Uống nhiều quá, uống nhiều quá, rượu này thật quá sức!

- Một sách như y, từu lượng không có mấy, mọi người đừng tính toán với y!

Dùng bả vai chặn cho Phòng Ngạn Tảo khỏi ngã, Tạ Ánh Đăng nghiêng đầu tiếp tục xin lỗi các tướng lĩnh Minh Châu. Trong lòng gã rất rõ, Phòng Ngạn Tảo cố ý nhắc tới Trương Kim Xưng, là muốn mượn áp lực của Trương Kim Xưng để ép Trình Danh Chấn cúi đầu với trại Ngõa Cương. Suy cho cùng nửa năm nay, Trương Kim Xưng thẳng tiến mạnh mẽ, phá được vô số thành, bộ hạ dưới trướng nghe nói đã đạt tới hơn hai mươi vạn. Một ngày nào đó Trương Kim Xưng cảm thấy mũi nhọn của Trình Danh Chấn kẹp làm cho mình không thoải mái thì sẽ quay giáo phản kích, đối với Minh Châu Quân mà nói chắc chắn là cuộc khiêu chiến chưa từng có.

Xét về đạo lý giang hồ, Phòng Ngạn Tảo không nên lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Ít nhất không nên vạch trần trước mặt mọi người, làm Trình Danh Chấn cảm thấy bị uy hiếp. Lục lâm lẫn lộn, ngoài vũ lực ra, hoàn toàn dựa vào khuôn mặt. Nếu Trình Danh Chấn bị uy hiếp về ngôn ngữ thì sẽ

quỳ gối nương nhờ, sau này hắn đâu còn có tư cách để làm lão đại của các tướng Minh Châu?

- Lời nói còn không phải do con người nói sao!

Trương Cần nhún vai cười nhạt. Từ lần xung đột với Trương Kim Xưng trước, nửa năm qua, đầm Cự Lộc uy thế mạnh mẽ vẫn luôn như cây đao treo trên đầu mọi người. Mặc dù lời của Phòng Ngạn Tảo nói không đúng lúc, nhưng ít nhất có phần đúng, nhờ may ngày nào đó Trương Kim Xưng mang quân về tìm lại chiến trường lần trước, quả thực đối với ba huyện Minh Châu là một tai họa ngập đầu.

- Nhưng việc cũng là do người làm.

Không đợi Tạ ánh Đăng tiếp tục xin lỗi, Trương Cần bổ sung.

- Tóm lại một câu, nhà của huynh đệ chúng ta ở đây, sẽ không dễ dàng nhường cho người khác, càng không vứt bỏ gia nghiệp để đến trướng người khác ăn cơm thừa canh cặn được!

Mấy câu giống như kim đâm, khiến Tạ Ánh Đăng rất xấu hổ. Mục đích của gã thật ra giống với Phòng Ngạn Tảo, đều muốn tìm điểm chống đỡ cho Ngõa Cường Quân ở Hà Bắc. Chỉ có điều cách của Phòng Ngạn Tảo quá vội vàng, còn thủ đoạn của gã bí mật mà lại ôn hòa. Bị Trương Cần vạch mặt, hai bên đã mất khả năng tiếp tục thăm dò nhau. Gã là khách nên đành cười, nhân lúc hai bên còn chưa hoàn toàn trở mặt nói thêm vào:

- Cho dù thế nào, thiên hạ lục lâm là một nhà. Nếu sau này chư vị cần Ngõa Cường Quân giúp đỡ, cứ phái người thông báo cho ta. Chỗ cần tận lực, Ngõa Cường quyết không chối từ!

- Không cần, không thể nợ ân tình được!

Vương Phi lạnh nhạt nói.

Mặt Tạ Ánh Đăng đỏ bừng lên, đang định giải thích thêm mấy câu để xoay chuyển cục diện. Trình Danh Chấn vẫn cười không nói gì đi tới trước mặt hắn, khẽ nói:

- Tạ huynh đệ đừng để bụng, bọn họ cũng đều uống nhiều quá. Cho dù thế nào, ơn cứu mạng sẽ không quên!

Nói tới đây, giữa chủ và khách đã không cần phải tiếp tục nói chuyện với nhau nữa. Thái độ của Minh Châu Quân rất rõ ràng, Vương Nhị Mao đã được Ngõa Cương Quân cứu, lại được khoản đãi mười mấy tháng, lúc cần thiết bọn họ chắc chắn sẽ trả ân tình của trại Ngõa Cương và Từ Mậu Công. Nhưng ngoài điều này ra, Ngõa Cương là Ngõa Cương, Minh Châu là Minh Châu, ai đi đường nấy, không ai nợ ai.

- Trình đương gia...

Tạ Ánh Đăng có phần không cam lòng, nhìn vào mắt Trình Danh Chấn. Nhưng đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên có tiếng bước chân dồn dập, có người xông qua hàng rào thị vệ, lao thẳng vào đại sảnh.

- Chuyện gì vậy?

Trình Danh Chấn lập tức né qua Tạ Ánh Đăng, bước nhanh ra phía ngoài. Đám Trương Cẩn, Vương Nhị Mao theo sát phía sau, tay nắm chuôi đao bên hông, toàn thân đề phòng.

Phòng Ngạn Tảo lập tức cũng tỉnh rượu, đi theo sau mọi người thò đầu ra nhìn. Y thấy một đám người mặc quần áo đen sẫm bó sát đang bị thị vệ vây quanh, càng chạy càng gần, họ vừa chạy vừa chắp tay với Trình Danh Chấn.

- Đương gia, quân tình khẩn cấp!

- Vào rồi nói!

Trình Danh Chấn né sang bên nhường cho nhóm thám báo bước vào phòng. Đầu mục dẫn đầu tiện tay nâng một chén rượu lên uống mấy ngụm, sau đó thở hồn hển báo cáo. Gã cũng cảnh giác nhìn hai khuôn mặt xa lạ, sau đó vội bổ sung.

- Trương Đại Đường gia và Dương Bạch Nhân huyết chiến ở núi Bách Hoa. Sau khi đại phá, Trương Đại Đường gia theo đuôi Dương Bạch Nhân tấn công quận Tín Đô. Quân tiên phong đã qua Nam cung, ít ngày nữa sẽ đến thành Trường Lạc!

Chư vị có mặt ở đây đều quen với địa hình Hà Bắc, hơi chút cân nhắc, trước mắt liền hiện ra hình ảnh hùng vĩ. Đại quân của Trương Kim Xương giống như mũi tên nhọn rời khỏi cung, đâm thẳng vào mảnh đất trọng yếu của quận Tín Đô. Mà quan quân vùng này mất sạch sĩ khí vì thất bại liên tiếp của Dương Thiện Hội. Căn bản không ngăn được vó ngựa của Trương Kim Xương.

Điều này đối với Ngõa Cường Quân quyết chí lật đổ Tùy thất mà nói, chắc chắn là tin tức thiên đại. Đối với Minh Châu Quân bề ngoài thì gần gũi gần bó với Trương Kim Xương nhưng trên thực tế lại đề phòng lẫn nhau mà nói, là phúc hay là họa cũng rất khó để nói rõ bằng một hai câu. Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Trình Danh Chấn, chỉ thấy hắn hơi nhú mày, sau đó nhanh chóng truy hỏi:

- Bao nhiêu người, ai làm quân tiên phong, ai ở phía sau vận chuyển lương thảo?

- Trương Đại Đường gia đích thân làm quân tiên phong, nói không lấy được cái đầu chó của Dương Bạch Nhân thì không chịu!

- Tiết Nhị Đường gia, Hách Ngũ Đường gia không yên tâm cũng đi theo. Người trông giữ lương thảo đồ quân nhu là Lục Đường gia Tôn Đà Tử và

Bát Đường gia Lữ Phương Viên. Khi thuộc hạ nhận được tin, bọn họ vừa đi tới hồ Cao Khê...

Nghe đến đây, Trình Danh Chấn không chút do dự liền ngắt lời:

- Đoàn Đô úy, sai người phi ngựa nhanh chóng đuổi theo, bảo Trương Đại Đường gia chờ ta mấy ngày!

Đoàn Thanh lập tức chấp tay nhận lệnh rồi vội vã ra khỏi trường.

- Đại chiến sắp tới, Trình mỗ sẽ không khách khí với nhị vị nữa.

Trình Danh Chấn nghiêng đầu sang xin lỗi Tạ Ánh Đăng và Phòng Ngạn Tảo.

- Sáng sớm mai, ta sẽ phái người hộ tống hai vị xuôi phía nam trước. Sau đó sẽ dẫn các huynh đệ tới tụ hợp với Trương Đại Đường gia...

- Người muốn giúp tên họ Trương, Trương Kim Xưng Đại Đường gia đánh giặc?

Giống như nhìn thấy mặt trời mọc ở đằng Tây, Phòng Ngạn Tảo đầy kinh ngạc. Minh Châu Quân lại vẫn cùng Trương kim Xưng kề vai chiến đấu? Bọn họ không sợ sau này bị nuốt mất xác sao? Hay là Trình Danh Chấn không muốn sống, vội đến bên Trương Kim Xưng chịu chết?

- Hiện giờ Trình mỗ vẫn là Cửu Đường gia của đầm Cự Lộc!

Trình Danh Chấn bật cười, khẽ bổ sung thêm.

- Hơn nữa chẳng phải Tạ huynh đệ đã nói sao, thiên hạ lục lâm là một nhà!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (50)

N

gười thật sự muốn đi giúp Trương Kim Xương đánh nhau sao?

Đợi các vị khách đều được đỡ về nghỉ ngơi, Vương Nhị Mao đến bên cạnh Trình Danh Chấn, khẽ hỏi. Gần một năm lưu lạc bên ngoài, y biết rất ít những thay đổi trong nội bộ đầm Cự Lộc. Chỉ có điều xuất phát từ sự quan tâm tới bằng hữu, hy vọng Trình Danh Chấn cần trọng suy nghĩ rồi hãy quyết định.

- Chúng ta tới thư phòng rồi nói chuyện!

Trình Danh Chấn không trả lời câu hỏi của y, vừa cười vừa đề nghị. Sau đó, hắn quay đầu căn dặn đám thân binh bên cạnh:

- Người vào nhà trong thông báo một tiếng, nói tối này ta ở cùng Nhị Mao ở tiền viện, bảo họ đừng đợi ta!

Vương Nhị Mao và hắn là huynh đệ sinh tử, xa cách gần một năm giờ mới gặp lại. Vốn nên được hưởng thụ đãi ngộ rộng rãi. Vì thế đám thân binh cũng không cảm thấy kỳ lạ, dạ một tiếng rồi vội vàng đến nhà trong báo tin.

Hai huynh đệ ngồi đối diện nhau cười, so vai đi tới thư phòng rồi tùy tiện ngồi xuống ghế, hai người thưởng trà, vừa uống vừa nói chuyện phiếm.

Lần này không phải lá cây dùng để chiêu đãi Phòng Ngạn Tảo nữa, mà là trà thơm chính cống. Mặc dù không phải hàng cao cấp gì cả nhưng uống trong miệng có thể giải khát, giúp tinh thần phấn chấn.

- Ở núi Ngõa Cương, bọn họ có làm khó người chứ?

Trình Danh Chấn chậm rãi uống vài ngụm, sau đó quan tâm hỏi han.

- Không. Nhiều lắm thì giữ không tha, chứ làm gì được Đại lão gia ta!

Vương Nhị Mao nhún vai, đành đặc đáp lại.

- Ban đầu bọn họ muốn lấy ta ra làm cái cớ, nhằm làm sâu sắc thêm mối quan hệ với Trương Đại Đường gia. Sau đó Trương Đại Đường gia hình như cũng không để ý lắm đến chuyện sống chết của bọn ta, dần dần trong lòng nhạt đi. Về sau lại nghe nói người một mình dẫn đội quân tới Bình Ân, vậy nên muốn mượn bọn ta để liên lạc với người. Lần này, Phòng Ngạn Tảo vừa phụng mệnh đi sứ đã lập tức gọi ta lên. Thực ra bản thân ta còn chưa đợi đủ trên núi sao, là bọn họ ép đưa ta về!

- Vui đến quên cả trời đất hả?

Trình Danh Chấn cười móc má đối phương một câu. Đột nhiên nhớ đến Vương Nhị Mao chưa chắc đã hiểu được điển cố này, vừa cười vừa nói thêm:

- Trại Ngõa Cương rất thú vị chứ? Hay là trên núi có mỹ nữ lấy mất hồn của người?

- Cũng không phải!

Mười mấy tháng không gặp, vóc dáng Vương Nhị Mao đã cao hơn nửa cái đầu, vai rộng ba bốn tấc, trong lòng cũng không còn trống rỗng như trước mà đã chứa rất nhiều thứ có ích.

- Vui đến quên cả trời đất thì không đến nỗi. Hơn nữa núi Ngõa Cương cũng không phồn hoa như Nghiệp quận. Ta hơi tiếc cho đám Từ Mậu Công và Trình Tri Tiết, họ đều là hào kiệt nổi tiếng, chỉ tiếc bọn họ xui xẻo lại triệu Lý Mật đến!

- Ý người là gì?

Trình Danh Chấn hơi sững sờ, sau đó cười dò hỏi.

- Rốt cuộc tình hình quân Ngõa Cường ra sao? Người nói cho ta nghe đi. Chỗ ta đứng là thâm sơn cùng cốc, tin tức rất bế tắc!

Vương Nhị Mao vốn định giới thiệu tình hình cơ bản của quân Ngõa Cường cho Trình Danh Chấn, tránh cho bằng hữu tốt chịu thiệt khi tiếp xúc với đám người này về sau. Thấy Trình Danh Chấn truy hỏi, y lập tức tắt nụ cười, trình trọng giải thích:

- Trên thực tế quân Ngõa Cường hiện giờ khác rất nhiều so với trước đây. Trước khi Lý Mật lên núi, quy mô của quân Ngõa Cường vẫn rất nhỏ, nhưng huấn luyện binh sĩ có tổ chất, giống những binh sĩ tinh nhuệ của người, do trấn giữ kênh đào nên bọn chúng thường chặn được lương thực và tiền của từ các nơi chuyển về Đông đô, vì thế mặc dù quy mô nhỏ nhưng trên núi rất giàu có, danh khí cũng rất lớn. Phía triều đình luôn coi đây là mối họa lớn. Còn đám Từ Mậu Công, Trình Tri Tiết đều hữu dũng hữu mưu, nhiều lần đánh bại quan quân tới tiêu diệt. Vì vậy giang hồ đồng đạo các vùng của Hà Nam nhắc đến quân Ngõa Cường cũng vô cùng kính phục!

Điều này gần giống với ấn tượng của Trình Danh Chấn về quân Ngõa Cường. Điều hẳn không rõ là sự thay đổi từ sau khi Lý Mật lên núi. Theo lý mà nói, với danh khí và thực lực của quân Ngõa Cường, hoàn toàn không cần tiếp tục dùng Lý Mật làm chiêu bài. Tên này căn bản chính là tai họa, đi với ai là hại người đấy, gọi gã lên núi chắc chắn là tự chuốc lấy họa.

Không đợi hẳn nói ra nghi vấn trong lòng, Vương Nhị Mao đã thì thầm giải thích.

- Từ Mậu Công giỏi dụng binh, nhưng tính tình hơi cao ngạo, không am hiểu cũng không thích làm theo ý người khác. Danh tiếng của quân Ngõa

Cương lớn lên, Địch Nhượng đã muốn làm những chuyện khác thường, nhưng trước khi những mệnh lệnh hoang đường đó chưa được truyền đi, mười phần sẽ bị Từ Mậu Công khuyên can. Dần dà, Địch Đại Đường gia cũng không vui vẻ trong lòng, luôn muốn tìm người có bản lĩnh danh vọng để chế ngự Từ Mậu Công.

- Hóa ra là như vậy sao? Ta nói mà Lý Mật sao lại lên núi Ngõa Cương cơ chứ.

Trình Danh Chấn lắc đầu cười gượng, trong lòng rất thông cảm với Từ Mậu Công. Đây là kết cục tất yếu của việc làm cánh tay thay người khác. Nếu người chỉ huy không có tấm lòng đủ khoan dung độ lượng, cánh tay có quan trọng nữa thì đến thời khắc then chốt cũng không tiếc chặt tay tráng sĩ.

Thấy gương mặt tươi cười của Trình Danh Chấn lộ ra vài phần chua xót, Vương Nhị Mao biết hẳn đang nhớ đến những việc mình đã gặp phải, y thở dài lắc đầu nói tiếp:

- Trước khi Địch Nhượng tạo phản vốn là tên lính cai ngục, kiến thức và khí độ mạnh hơn Trương Đại Đường gia của chúng ta một chút, nhưng cũng không mạnh đến đâu. Gã định nâng đỡ một kẻ không có căn bản như Lý Mật, tất nhiên càng dễ khống chế hơn Từ Mậu Công. Ai ngờ sau khi Lý Mật lên núi đã lập tức lấy danh tiếng hàng đầu của núi Ngõa Cương để chiêu mộ anh hùng. Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi mang binh mã ra chiêu dụ được mười mấy vạn quân tới nhập bọn. Đợi sau khi bọn chúng lên núi, Lý Mật lại không chịu giao cho Từ Mậu Công huấn luyện mà ỷ vào điều này để đòi ngang vai vế với đám binh mã ban đầu của núi Ngõa Cương. Dần dần cũng chẳng thêm liên quan gì đến Địch Nhượng nữa!

- Vậy Từ Mậu Công cũng có thể chấp nhận được gã sao?

Trình Danh Chấn nhướn mày lớn tiếng hỏi. Thành kiến của hắn với Lý Mật rất sâu sắc. Nếu đổi lại bản thân hắn ở vị trí của Từ Mậu Công, có lẽ sớm đã

cho Lý Mật một đao rồi, sao chịu giữ tên lòng dạ lang sói này lại, để nhìn gã này qua ngày khác đập đổ cơ nghiệp mà mình vất vả tạo nên?

- Không chịu thì sao chứ?

Vương Nhị Mao liếc nhìn Trình Danh Chấn, ra vẻ ông cụ non hỏi vặn lại.

- Có Lý Mật ngăn cản ở phía trước, trái lại Địch Đại Đường gia không còn coi Từ Mậu Công là cái đinh trong mắt nữa. Nếu đuổi Lý Mật đi để nắm hết quyền hành. Địch Đại Đường gia còn không chĩa mũi nhọn về phía gã sao? Lúc đó, hoặc là Từ Mậu Công sẽ giết Địch Nhượng, gánh tội danh giết vương đoạt vị. Hoặc là y bị Địch Nhượng giết chết, không còn thi thể. Đâu còn lựa chọn nào tốt hơn?

Cuộc gặp này có lẽ còn xấu hổ hơn so với lúc Trình Danh Chấn ở đầm Cự Lộc! Nhất thời, người nghe và người nói đều thấy thê lương. Hẳn im lặng không nói gì, ngay người suy nghĩ hồi lâu, Trình Danh Chấn mới lấy lại chút tinh thần, thở hốt hển, gượng cười cảm thán:

- Trước đây ta nghe nói hào kiệt ở trại Ngõa Cường nhiều vô kể, còn cho rằng đây là chốn dung thân được. Nếu không phải e ngại Lý Mật, nói không chừng tối nay đã nhận lời mời của Phòng Mỗ nhân. Ai ngờ..., bên dưới danh tiếng thực ra lại kinh khủng như vậy.

- Một lò hương mà thôi!

Vương Nhị Mao gượng cười lắc đầu.

- Một lò hương sao?

Trình Danh Chấn ngỡ ngàng khó hiểu. Hẳn nhận ra, trong thời gian chưa đến một năm, cơ thể của băng hữu tốt Vương Nhị Mao đã có sự biến đổi rất lớn. Rất nhiều chỗ khiến hẳn cảm thấy vô cùng lạ lẫm. Tuy nhiên nhớ đến

những chuyện Vương Nhị Mao đã trải qua hơn một năm vừa rồi thì những thay đổi này hẳn cũng có thể hiểu được.

- Chính là nhìn thì sương khói lượn lờ, nóng rực. Trên thực tế gặp chút gió táp mưa sa cũng tan tác!

Vương Nhị Mao cười nhạt, tức vì không giải thích được rõ ràng.

- Vậy người còn ở lại đó, không sớm quay về?

- Trại Ngõa Cương mặc dù là một lò hương. Nhưng rất nhiều người trong đó đều là anh hùng nổi tiếng. Chẳng qua, bọn họ chỉ là không theo đúng người thôi! Giống như câu người từng nói: “Cái gì mà được thời nhưng không được minh chủ”. Vương Nhị Mao nhìn Trình Danh Chấn nói.

- Ta nói câu này lúc nào?

Trình Danh Chấn thấy mê muội trong lòng. Nó xuất phát từ lời đồn trong dân gian, là sự đánh giá của ẩn sĩ Tư Mã Huy về Gia Cát Lượng khi ông được Lưu Bị ba lần đến mời xuất núi. Tuy nhiên vì văn từ quá sâu sắc huyền bí, nên bản thân mình chưa hề giải thích với Vương Nhị Mao.

Đang lúc ngạc nhiên nghi ngờ, lại nghe Vương Nhị Mao hạ giọng nói:

- Trong thời buổi loạn thế này, hoặc là có bản lĩnh tự mình làm, hoặc là theo đúng người. Nếu không, tìm phải một kẻ vô dụng không phụ giúp được gì, sớm muộn cũng làm mình mệt chết.

Đây rõ ràng là nhắc nhở bằng hữu tốt đừng theo Trương Kim Xương đi vào con đường hắc đạo, Trình Danh Chấn hiểu rõ nhưng ngoài miệng lại làm ngơ hỏi y.

- Người nói trại Ngõa Cương ngọa hổ tàng long, rốt cuộc là phép ngọa hổ tàng long thế nào. Tên Từ Mậu Công đó có lai lịch ra sao? Trình Thi Tiết,

Đơn Hùng Tín đối nhân xử thế ra sao? Thế nào là phép hữu dưỡng hữu mưu?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lô (51)

T

ừ Mậu Công là con trai của phú thương Từ Cái, giống người, từ nhỏ đã đọc thuộc binh thư.

Vương Nhị Mao ngẫm nghĩ một lúc rồi cười giới thiệu.

- Khi còn trẻ tuổi y từng ngao du khắp nơi, giúp người trong một bộ lạc luyện binh đánh giặc, nắm chắc thâm hậu về chiến thuật kỵ binh. Xét về võ nghệ, có thể còn cao hơn cả Hách Lão Dao, dù sao cũng là con cái nhà giàu, mời được sư phụ giỏi mà!

Về điểm này, Từ Mậu Công may mắn hơn Trình Danh Chấn. Trình Danh Chấn bất ngờ gặp tai họa khi còn nhỏ, gia đạo chẳng mấy chốc biến thành nghèo nàn cơ cực. Vì thế mặc dù cơ sở vững chắc nhưng không theo được bồi dưỡng về sau. Còn phụ thân của Từ Mậu Công là Từ Cái đến giờ vẫn là phú thương của Đại Tùy. Thật không biết trong nhà lại có đứa con lục lâm hào kiệt như vậy, Từ Cái đã dùng thủ đoạn gì để tránh bị quan phủ truy cứu?

Cho dù thế nào, dốt văn giỏi võ, câu nói này tương đối có lý. Từ đời Ngụy Tấn đến nay, trong mười tám món binh khí, uy lực nằm ở cây giáo dài. Mà một cây giáo tốt, giá trị thường cao tới mấy chục đến mấy trăm quan tiền. Không có của cải nhất định của gia đình làm hậu thuẫn, đừng nói đến mời danh sư chỉ dẫn, mà ngay cả đặt mua một loại binh khí vừa tay cũng không có khả năng.

Vì thế giang hồ có lời đồn, danh tướng Tam Quốc như Quan Vũ, Quan Vân Trường chắc chắn xuất thân nghèo hèn. Bởi vì binh khí thành danh chỉ là

một cây đại đao cán dài, không phải giáo sắt mà con cháu quý tộc quen dùng. Ngược lại, Trương Phi được dân gian gọi là người đàn ông giết hổ có gia đạo chắc chắn rất giàu có. Bởi vì xà mâu tám trượng trong tay thực ra chính là cây giáo dài được tạo hình kỳ quái một chút, chẳng qua lưỡi giáo cuộn sóng chứ không thẳng như lưỡi kiếm của các cây giáo khác mà thôi.

- Y dùng cây giáo gãy! Điều khiển vô cùng điêu luyện, trên chiến trường, người bình thường căn bản không thể lại gần.

Đường như đã đoán được Trình Danh Chấn đang nghĩ gì, Vương Nhị Mao bật cười nói rõ thêm.

- Có điều y cũng không cần tự mình ra trận chém giết, Trình Tri Tiết và Đôn Hùng Tín đã sớm ôm đồm những việc này. Trình Tri Tiết về mặt chiến lược thì không bằng Từ Mậu Công, nhưng võ nghệ thì vượt xa. Xưa này chỉ dùng một cây giáo có sống sắt, toàn bộ núi Ngõa Cương đều không có đối thủ. Còn về Đôn Hùng Tín, cũng là một thanh kim giáo ba cổ lưu, hàng thật giá thật!

Chiết chi giáo và giáo sống sắt đều là biến thể của mã giáo. Chiết chi giáo hơi dài hơn mã giáo bình thường một chút, đòi hỏi người điều khiển phải có thân thủ cực kỳ linh hoạt và tốc độ phản ứng nhanh nhẹn. Còn giáo sống sắt khác mã giáo ở chỗ lưỡi giáo rộng to bản và dày nặng, yêu cầu người điều khiển có thể lực hơn người mới phát huy được uy lực của nó. Còn loại thứ ba chính là tổng hòa của giáo và tiên, khi sử dụng uy lực vô cùng mạnh mẽ, nhưng lại yêu cầu cao hơn về thể lực và thân thủ. Nếu không nắm chắc và thành thạo, trên chiến trường phản ứng dễ bị kẻ địch dùng binh khí móc vào, vướng víu cho bản thân.

Vừa thầm nghĩ đến hình dáng mấy loại binh khí, Trình Danh Chấn vừa so sánh ba viên mãnh tướng của Ngõa Cương Quân với những người thân thuộc bên mình. So sánh đi so sánh lại, hẳn phải thất vọng thừa nhận, đơn thuần xét về võ lực, quần hùng đầm Cự Lộc chênh lệch khá xa với quần

hùng Ngõa Cường. Dưới trướng Trương Kim Xứng, người có võ nghệ cao nhất là Hách Lão Dao. Mà Hách Lão Dao xuất thân là tiêu sư giang hồ, song đao múa lên thì nước không thể lọt qua, cực kỳ thích hợp với tranh phong giang hồ. Nhưng trước trận hai quân, đối phương dẫn theo mười kỵ binh cầm giáo xông đến, phía Hách Lão Dao đã phải chịu thiệt thòi lớn về độ dài binh khí. Còn bản thân Trình Danh Chấn, hẳn biết rõ sức của mình, dựa vào sức trẻ thể lực tốt, phản ứng mau lẹ thì miễn cưỡng có thể đối phó được Hách Lão Dao, đối lại là người thật sự tinh thực võ nghệ, có lẽ chỉ vài vòng đã bị đánh bại.

Sau này nếu như thật sự xảy ra xung đột với Ngõa Cường Quân, phía Minh Châu e rằng chỉ có thể dựa vào sự phối hợp chiến trận để bù đắp thiếu hụt của mình! Mặc dù đó có lẽ là việc mãi mãi không thể xảy ra, nhưng Trình Danh Chấn không ngăn được suy nghĩ của mình. Dù sao hẳn vẫn là người trẻ tuổi, ít nhiều cũng có tâm lý tranh giành hiếu thắng. Hơn nữa hôm nay vừa từ chối sự lôi kéo của Phòng Ngạn Tào, ai biết sau này đối phương có tìm tới tận cửa vì ghi hận

- Trong khoảng thời gian ngắn, Ngõa Cường Quân hẳn là không có sức mở rộng sang phía bắc. Vì thế người tạm thời không cần lo lắng, ta cũng không hy vọng người và đám Lý Mật đi cùng nhau!

Vương Nhị Mao lại tranh trước một bước, sớm đưa ra câu trả lời mà Trình Danh Chấn muốn.

- Tiểu tử người sao lại trở nên thông minh vậy? Ta luôn nghi ngờ có phải người bị yêu quái ám hay không.

Bị bằng hữu tốt lật tẩy tâm trạng, Trình Danh Chấn bật cười cãi lại.

- Trong một đêm, là người của hai thế giới!

Vương Nhị Mao cười, xúc động nói.

- Đức hạnh!

Trình Danh Chấn cười mắng. Năm trăm khinh kị binh đấu với hàng vạn đại quân của danh tướng Đại Tù là Vệ Văn Thăng, e rằng lúc ra quyết định, Nhị Mao đã xem mình là người chết rồi. Trình Danh Chấn hiểu tâm trạng của băng hữu tốt khi đó, vì thế đương nhiên “hiếu rở” hàm ý của câu “là người của hai thế giới”. Bên bờ biển Hoàng Hà, Nhị Mao coi như đã chết một lần, trong tình cảnh nguy nan đã được một người không ngờ đến cứu, coi như sống lại một lần. Sinh tử đều đã đi qua, chắc chắn dù là ai cũng đều sẽ lột xác.

- Nói thật, ta mặc kệ người và Lý Mật từng va chạm gì nhau. Nhưng ta thật sự mong người, đừng hùa theo Lý Mật!

Vương Nhị Mao cười, trịnh trọng đề nghị lại lần nữa.

Danh Chấn khẽ gật đầu, nhận ý tốt nhắc nhở của băng hữu.

- Vậy còn người, nợ ân tình lớn như thế của núi Ngõa Cương, sau này lấy gì trả người ta?

- Tùy tình hình đi!

Vương Nhị Mao trong nháy mắt đã lấy lại bộ dạng đỉnh đạc ban đầu, vừa cười vừa nói:

- Cũng không thể vì trả ân tình mà bất chấp tính mạng của các huynh đệ.

- Còn nữa!

Y nhìn vào mắt Trình Danh Chấn, tiếp tục nói:

- Người cũng thế, đừng theo Trương Kim Xương nữa, không đáng!

- Ta cũng biết không đáng!

Trình Danh Chấn buồn bã thở dài. Hắn không muốn đối diện với vấn đề này, nhưng trước sau không thể tránh được.

- Nhưng đầm Cự Lộc mở rộng quá nhanh, Trương Đại Đường gia chưa tới nửa năm đã quét sạch toàn bộ Thanh Hà. Hiện giờ đường lui của y chưa vững, đã vội đi đánh Tín Đô. Một khi xảy ra bất trắc, chỉ sợ muôn kiếp không trở lại được!

- Vậy người còn muốn xuất binh sao?

Vương Nhị Mao nghe được nhíu mày.

- Ân tình trước kia, chúng ta còn chưa trả đủ sao?

- Một khi y bại trận, ta sợ chiến hỏa lập tức sẽ đốt tới cửa nhà ta!

Trình Danh Chấn trước tiên lắc đầu, sau đó gượng cười không biết làm sao.

- Môi hở răng lạnh, đạo lý này quả không sai.

Có thể thấy, Trình Danh Chấn vẫn luôn lo lắng điều gì đó. Nhưng Vương Nhị Mao vừa trở về từ Hà Nam, không biết nhiều về cục diện hiện giờ của các vùng ở Hà Bắc nên không thể giải nạn cho bằng hữu tốt. Y biết mình không khuyên được Trình Danh Chấn, đành lui để chờ lần sau.

- Vậy cũng phải chờ chuẩn bị cẩn thận thỏa đáng xong hãy bắt đầu. Không thể ngay cả đường lui của nhà mình cũng không để ý đã vội vã xông lên đi bán mạng thay người khác được!

- Thật ra trước khi người quay về, ta đã chuẩn bị xuất binh. Tin tức hôm nay truyền đến, chẳng qua là để thời gian xuất binh sớm hơn vài ngày thôi!

Trình Danh Chấn gật đầu, khẽ giải thích.

- Phía quận Võ Dương, hai tên Ngụy Đức Thâm và Nguyên Bảo Tàng gần đây quan hệ rất căng thẳng, vì thế mặc dù ta không ở đó, bọn họ cũng chưa chắc sẽ nắm chắc cơ hội đánh qua Chương Thủy. Đầu tiên ta định để Quyên Tử và Cát Sinh ở lại giữ doanh trại. Người đã về rồi thì hãy giúp chị dâu người trấn thủ ở nhà đi. Ta tới Tín Đô, trước là giúp Trương Kim Xưng đánh mấy trận, hóa giải ác khí trong lòng y. Sau đó xem có thể nghĩ cách khuyên y quay đầu củng cố hậu phương hay không!

- Ta đi cùng người!

Vương Nhị Mao lập tức từ chối đề nghị của Trình Danh Chấn.

- Ở trong doanh trại Ngõa Cường lâu như vậy, ta cũng học được rất nhiều điều. Đi theo người, nói không chừng có thể giúp được, không phải chỉ biết cản trở như trước đây!

Nói đến đây, nếu Trình Danh Chấn từ chối, chắc chắn sẽ gây tổn thương đến lòng tự tôn của băng hữu tốt. Hắn đành phải gật đầu, cười nhận lời.

- Cũng được, hai ta đã lâu không cùng đánh giặc. Có điều lần này phải đánh lớn. Ta nghe nói, sau khi giải trừ cuộc bao vây ở Nhạn Môn, triều đình phái rất nhiều danh tướng về địa phương. Lúc này Trương Đại Đường gia còn không biết thu mình lại...

- Danh tướng thì sao chứ, không phải chưa từng gặp qua?

Vương Nhị Mao vui mừng, lập tức lộ nguyên hình.

- Cùng nhau đi, chúng ta đi gặp những danh tướng đó. Nếu Trương Kim Xưng muốn gây bất lợi cho người, ta còn có thể giúp người một tay!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (52)

H

ôm sau, Trình Danh Chấn bố trí năm mươi huynh đệ hộ tống Tạ Ánh Đăng và Phòng Ngạn Tảo trở về phương Nam, sau đó lệnh cho các doanh trại chinh đồn đội ngũ, chuẩn bị xuất phát. Phòng Ngạn Tảo biết Trình Danh Chấn đã rèn luyện Minh Châu quân trở nên vững chắc như thép, bản thân mình dù thời gian lưu lại còn lâu hơn thế nhưng vẫn không thể hoàn thành được nhiệm vụ Lý Mật giao cho, vậy nên cũng không nhiều lời, cảm tạ Trình Danh Chấn rồi hậm hực lên ngựa.

Tạ Ánh Đăng thì lại không bằng lòng quay về Ngõa Cường báo cáo kết quả nhiệm vụ với hai bàn tay trắng như thế, đi với bọn Phòng Ngạn Tảo được mấy bước rồi chợt nghĩ ra, quay đầu ngựa chạy về, lao đến trước mặt đám người Trình Danh Chấn, ôm quyền thi lễ.

- Dù sao bên chỗ Vương Đức Nhân cũng chẳng có việc gì cho ta làm, chi bằng ta theo mọi người đến Tín Đô thăm thú một phen. Tạ mạo tự tin võ nghệ của mình chẳng có gì phải ngại, lâm trận giết địch, nói không chừng cũng có thể giúp được chút ít!

Trình Danh Chấn không ngờ gã công tử bóng bẩy này khó dứt như vậy, ngần ra một lúc rồi mỉm cười từ chối:

- Ôn cứu mạng ngày trước hãy còn chưa báo, nào dám làm phiền Tạ tướng quân thêm nữa! Hai quân lâm trận, đao kiếm không có mắt, một khi khiến người bị thương, sau này ta càng khó trình bày với Ngõa Cường sơn!

- Sao có thể dễ dàng bị thương vậy được! Người yên tâm, ta không gây thêm phiền phức cho người là được rồi!

Tạ Ánh Đăng để ngựa quăn đi quăn lại, vừa nhìn ngó xung quanh vừa tìm cơ hội để mình được ở lại.

- Nếu không tin người có thể hỏi Vương thống lĩnh, thân thủ của ta tốt cuộc như thế nào?

- Võ nghệ của Ngõa Cương Tiểu Tạ người dĩ nhiên không tầm thường. Có điều muốn đi cùng với bọn ta thì phải hành sự theo tướng lệnh của Tiểu Cửu ca!

Vương Nhị Mao liếc Tạ Ánh Đăng một cái, cười hề hề tiếp lời.

Qua lời giới thiệu của gã đêm qua, Trình Danh Chấn đã biết Tạ Ánh Đăng và Lý Mật không cùng một phe, hơn nữa cũng rất có hảo cảm với người này, vậy nên sau một hồi do dự liền gật đầu đồng ý:

- Được rồi, thế thì người mau đi thay áo giáp. Để Nhị Mao dẫn người vào trong kho tìm thử, xem có cái nào vừa người không. Chiến sự cấp bách, nửa canh giờ sau chúng ta buộc phải khởi hành!

- Không cần, ta có mang theo đồ của mình, mượn gian phòng thay y phục là được rồi.

Tạ Ánh Đăng thấy mưu đồ đã đạt, cười ha hả đáp lại. Ngay sau đó, y đút ngón trỏ phải vào miệng, huýt sáo một tiếng. Trong đội ngũ vốn đi cùng với đám người Phòng Ngạn Tảo lập tức có một con tuần mã không yên, lông đen mừng rỡ chạy đến.

- Nhị Mao huynh đệ, làm phiền dẫn đường!

Tạ Ánh Đăng chỉ đưa thêm một yêu cầu nhỏ nhất rồi dẫn hai con ngựa theo Vương Nhị Mao đi xa dần. Lát sau, hai người lại sóng vai quay về, đều mang đỉnh khôi quán giáp, toàn thân ăn vận chỉnh tề.

Giáp trụ trên người Vương Nhị Mao đều là do Ngõa Cương Từ Mậu Công tặng cho trước lúc chia tay, chế tác vô cùng tinh xảo. Tạ Ánh Đăng ở bên cạnh hắt lại mặc một bộ liễu hiệp giáp màu xám tro, đầu đội đỉnh ô ngân khô, bên hông đeo thêm miếng ngọc thanh vân, tay cầm cây sọc, trông càng gọn gàng linh hoạt, khôi ngô tuấn tú.

Những nữ binh sĩ hộ tống Đỗ Quyên đến đưa tiễn Trình Danh Chấn trước đây vốn tưởng rằng thế gian này chẳng tìm được mỹ nam tử nào tuấn tú hơn Trình Danh Chấn, vừa trông thấy Tạ Ánh Đăng hai mắt liền sáng lên. Họ đều là nữ nhi giang hồ, hoàn toàn không biết đến cái gọi là che giấu cảm xúc, nhìn từ đằng xa thấy còn chưa đủ liền tiến lại gần quan sát tỉ mỉ. Một số người to gan lớn mật thậm chí còn đưa tay kéo những cô bé không chú ý khác, xúm lại cùng cười hì hì.

Tạ Ánh Đăng hai quân trước trận, đối với rừng thương mưa tiễn trước giờ chẳng chút sợ hãi, lúc này lại bị ánh mắt nóng bỏng của các cô gái làm cho đỏ mặt, vội vàng kiểm soát, chĩa mũi sọc về phía đội ngũ kỵ binh, khiến phía sau lưng cười rộ lên, tựa như tiếng chuông vang lên không ngừng.

Thừa dịp toàn bộ sự chú ý của đoàn người đều bị Tạ Ánh Đăng và các nữ binh sĩ thu hút, Trình Danh Chấn cúi đầu xuống, đến bên cạnh Đỗ Quyên nhỏ tiếng căn dặn:

- Không cần lo lắng, ta đi rồi sẽ về. Nàng và nhạc phụ giúp ta ở nhà trấn thủ. Bất luận gặp phải tình huống gì, đều phải nhớ liên hệ với ta ngay lập tức!

Đỗ Quyên gật gật đầu, dịu dàng đáp lời.

- Rất nhiều người mến mộ danh tiếng đến đây xin nhờ cậy Trương đại đương gia, để không làm lòng quân nguội lạnh, hắt cũng phải thận trọng chờ ta!

Trình Danh Chấn cười cười, tiếp tục an ủi thê tử.

Đỗ Quyên vẫn chỉ đáp lại bằng một tiếng, hai mắt long lanh, nhưng trên khuôn mặt trước sau vẫn luôn nở nụ cười kiên cường.

Kể từ khi phu thê hai người thành hôn đến nay, vẫn luôn chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, cũng chính trong thời gian nửa năm sau khi cùng Trương Kim Xưng phân mỗi người mỗi ngả, mới vui vẻ trải qua mấy tháng bình an. Thế nhưng những tháng ngày yên bình lúc nào cũng trôi qua nhanh hơn bình thường, chớp mắt một cái phu quân lại phải đi liều mạng với người ta, làm thê tử trong lòng dù không muốn nhưng cũng không thể giống như những nữ nhi bình thường bám chặt cánh tay chồng. Mấy ngàn ánh mắt đang dõi theo! Vì sĩ khí ba quân, trong lòng dù có lưu luyến hơn nữa, mắt cũng không thể rơi lệ.

Dáng vẻ tiểu nữ nhi này nhanh chóng lọt vào mắt Vương Nhị Mao, để làm dịu bầu không khí, hắc hắc ho một tiếng, sau đó thúc ngực đi qua, mỉm cười trêu ghẹo:

- Tẩu tẩu yên tâm, có đệ ở đây, đảm bảo sẽ đem người sống đầy đủ trọn vẹn về trả cho tẩu! Có câu, tiểu biệt thắng tân hôn, chúng ta...

Ba người vốn quen cười đùa âm ỉ, trước đây Vương Nhị Mao tiến lên khua môi múa mép, nhất định sẽ bị Đỗ Quyên chế nhạo lại. Ai ngờ lần này Đỗ Quyên lại không nhảy dựng lên với gã mà lùi lại nửa bước, trịnh trọng ngồi xổm xuống hành lễ.

- Thế thì phải làm phiền thúc rồi. Đến lúc đó đại tẩu ta sẽ chuẩn bị cơm ngon rượu ngọt để tẩy trần cho huynh đệ hai người!

- Cái gì vậy!

Vương Nhị Mao cả kinh, cả giọng quê nhà cũng bật thốt ra. Gã đã quen với hình tượng Đỗ Quyên giương roi thúc ngựa, nào dám nhận đại lễ thế này,

liền vội vã phóng xuống khỏi yên ngựa, giơ tay ra định nâng nàng dậy, nhưng bỗng ý thức được nam nữ khác biệt, cổ đỏ ửng chệch sang nửa bước, chắp tay trả lời:

- Tẩu tẩu, tẩu đừng dọa đệ. Tẩu yên tâm, nếu tiểu cửu ca bị xước một miếng da, đệ nhất định chẳng còn mặt mũi nào trở về gặp tẩu!

- Đi thôi, giáo đầu còn cần người bảo vệ sao!

Có người từ đằng sau đá gã một cước, có ý tốt giải vây cho gã. Vương Nhị Mao lão đảo mấy bước, sau đó giữ chặt lấy cương ngựa, lặng lẽ quay đầu lại. Gã thấy Đỗ Quyên đang ngẩng đầu lên, còn Trình Danh Chấn thì mỉm cười gật đầu, sau đó kiên quyết xoay ngựa đi. Trong nháy mắt, toàn quân đều bắt đầu di chuyển. Trường mâu và bộ sóc hợp thành rừng, ngăn cản ánh mắt đưa tiền.

Đỗ Quyên dường như vẫn đứng đó. Vương Nhị Mao trong lòng ý thức rõ. Đột nhiên, gã thấy tim mình bị đâm một nhát, sâu trong kí ức chọt lóe lên một bóng dáng mơ hồ. Gã đã cố gắng quên đi, nhưng vẫn mãi không thể nào quên được. Nếu nàng ấy còn sống, có lẽ cũng sẽ đưa tiền gã với dáng vẻ kiên cường như Đỗ Quyên tỷ! Gã nghĩ, một cảm giác đau đớn ngọt ngào dâng lên trong lòng, có lẽ giống nhau là để tiền biệt tiểu cửu ca, chứ không phải gã.

Đại quân tiến bước trên con đường quanh co, nhanh chóng để lại những hình ảnh của kẻ tiền người đưa sau cánh đồng vàng úa. Buổi sáng họ vượt qua Thanh Chương, chập tối xuyên qua Vận Hà, đóng trại tại vùng phụ cận huyện Thanh Nguyên quận Thanh Hà. Sáng sớm hôm sau, trời bắt đầu có tuyết rơi, mới đầu rất thưa thớt, rơi xuống đất liền tan ra, sau trở nên vừa lạnh vừa dày, quất vào áo giáp vang lên tiếng sần sạt. Mặc dù thời tiết xấu như vậy, Trình Danh Chấn vẫn không lệnh cho toàn quân dừng lại đợi tuyết ngừng rơi. Hắn chỉ tăng số lần nghỉ ngơi dọc đường, mỗi khi đoàn quân dừng lại, đều sai đầu bếp nấu cho mọi người mấy nồi canh gừng nóng hôi

hồi để xua đi cơn lạnh. Suốt cả một ngày lẫn lộn trong bùn lầy như thế, chập tối hôm sau, đoàn quân rút cuộc cũng vào được thành Thanh Dương.

Thành này đã sớm bị Trương gia quân càn quét, trong thành mười nhà có hết chín nhà bỏ trống. Tiểu đầu mục chịu trách nhiệm trấn giữ nơi đây trông thấy cờ hiệu của Minh Châu quân, vội vã tiến đến nghênh đón, bố trí cho đoàn người vào nhà dân nghỉ ngơi. Vừa tặng gạo, vừa tặng củi, hầu hạ rất mực chu đáo. Nhưng khi hỏi đến vị trí quân chủ lực của Trương Kim Xung, thì lại ấp a ấp úng, hồi lâu chẳng nói ra được manh mối gì.

- Đại đương gia không gửi tin tức gì cho người sao? Lần cuối hẳn hạ lệnh cho người, người đưa tin từ đâu đến? Chuyện xảy ra từ lúc nào, cách đây bao lâu rồi?

Trình Danh Chấn bị bộ dạng giấu giếm lấp liếm của tiểu đầu mục chọc cho mất bình tĩnh, nghiêm mặt chất vấn.

Tuy hẳn với Trương Kim Xung đã chia ra đường ai nấy đi, nhưng trên đầu hẳn rút cuộc vẫn mang danh Cửu đương gia của đầm Đầm Cự Lộc, vì vậy nên người kia cũng không dám đắc tội, ngập ngừng giây lát rồi nói với vẻ khó xử:

- Lần gần nhất đương gia hạ lệnh cho ta, ông ấy vẫn còn ở lân cận vùng Chương nam. Đó là chuyện bảy ngày trước, cứ cho là thời gian người đưa tin đi đường chậm trễ, có lẽ chín hay mười ngày trước, ông ấy vẫn còn ở Thanh Hà.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (53)

M

ệnh lệnh gì? Không sai người dẫn người đến hội hợp sao?

Trình Danh Chấn khẽ cau mày, tiếp tục truy hỏi. Theo như quy định khi hãn rời Đầm Cự Lộc năm đó, lúc hành quân đánh trận, nhất định sẽ lưu lại thủ hạ đặc lực để củng cố hậu phương, không để kẻ địch thừa cơ hội, đồng thời cũng đảm bảo được tin tức giữa tiền phương và hậu phương có thể kịp thời truyền đi. Rõ ràng, Trương Kim Xưng đã vứt bỏ hết mọi quy định cũ, thành Thanh Dương lớn như vậy, đám thuộc hạ ở lại trấn giữ chỉ hơn một trăm người. Người đứng đầu lại là kẻ thô kệch, hỏi mười câu thì hết chín câu nói không rõ ràng.

- Có. Nhưng đại đương gia chỉ sai ta nghĩ cách thu thập lương thảo! Kịp thời đưa qua cho ông ấy!

Tiểu đầu mục nhếch miệng, mặt đầy vẻ uất ức.

- Cừu đương gia, không phải là tiểu nhân không dốt sức. Ngài xem, trong thành Thanh Dương này còn đào đâu ra quân lương chứ. Nếu ngài gặp đại đương gia, nhất định phải cầu tình thay tiểu nhân. Tiểu nhân thật đã dốc toàn lực rồi, có mượn một trăm lá gan cũng không dám kháng mệnh đâu!

- Biết rồi!

Trình Danh Chấn chán nhất là loại người không có khí khái như thế này, lại thấy hỏi chẳng được tin tức mình cần, bèn xua xua tay, tỏ ý cho đối phương lui về nghỉ ngơi. Tiểu đầu mục đó cúi người từ từ đi ra ngoài được mấy

bước, chần chừ một lát, rồi lại ngoảnh đầu chạy lại, xông đến trước mặt Trình Danh Chấn, quỳ "phịch" xuống đất, dập đầu van xin:

- Cữu đương gia nhất định phải nói giúp tiểu nhân vài câu công đạo. Từ sau khi ngài đi rồi, tính khí Đại đương gia luôn không tốt. Nếu ngài ấy tưởng rằng ta kháng mệnh bất tuân, nhất định sẽ lột da ta! Hu hu...

Một nam tử hán cao lớn như thế mà lại vừa nói vừa nghẹn ngào. Vương Nhị Mao chẳng nhìn nổi nữa, tiến lên trước kéo người này dậy, hung hăng giáo huấn:

- Xem chút tiền đồ của người kìa. Đứng dậy nào, thật khiến Đầm Cự Lộc mất mặt. Đại đương gia sao mà hung dữ như thế, ngay cả một cơ hội để giải thích cũng không cho người sao?

- Đại đương gia, Đại đương gia thật sự rất hung dữ!

Tiểu đầu mục lau nước mắt nước mũi, khóc lóc tố cáo.

- Nửa năm nay, ông ấy giết biết bao nhiêu người rồi. Các huynh đệ đều sợ chết khiếp. Vương đương chủ, ngài quả thật chưa từng thấy đâu...

- Không sao, ta sẽ nói giúp người. Quân lương của ta còn đủ, có thể chia một ít cho đại đương gia!

Trình Danh Chấn không cách nào nghe tiếp, tái mặt trả lời.

Trong lời của đầu mục tuy không có tin tức hấn cần, nhưng chí ít cũng nói rõ được hai việc. Thứ nhất, Trương gia quân vì bành trướng một cách mù quáng, áp lực lương thảo rất lớn. Thứ hai, Trương Kim Xương đã khôi phục lại tác phong hung bạo hiếu sát của ông ta, hay nói đúng hơn, đó là bản tính của ông, chưa từng thay đổi, chỉ là kiềm hãm lại trong một khoảng thời gian nào đó mà thôi.

Nghe Trình Danh Chấn chịu giúp đỡ, tiểu đầu mục cảm kích rơi nước mắt, mặc kệ Vương Nhị Mao ngăn cản thế nào, vẫn cố chấp quỳ gối khầu đầu lạy Trình Danh Chấn, sau đó đứng lên, vừa lùi lại vừa thử thăm dò:

- Cửu đương gia lần này trở về chắc không đi nữa đúng không?

- Có ý gì?

Trình Danh Chấn liếc gã một cái, tức giận hỏi.

- Các huynh đệ...

Tiểu đầu mục ấp úng một lúc, cuối cùng cũng lấy hết can đảm, bất chấp khó khăn nói:

- Các huynh đệ đều... đều nói lúc Cửu đương gia còn cũng là lúc Đại đương gia tính khí dễ chịu nhất. Nếu lúc trước ngài không bỏ đi, có lẽ Đại đương gia sẽ không thay đổi nhanh như vậy. Kì thực Đại đương gia cũng chưa hẳn thật lòng muốn để ngài đi, nếu ngài có thể quay về, thiết nghĩ... thiết nghĩ trong lòng ngài ấy nhất định sẽ rất vui!

- Biết rồi, người lui xuống nghỉ ngơi đi!

Trình Danh Chấn cười cười, không tỏ ý kiến gì. Nếu lúc trước ở lại Đầm Cự Lộc, e là đã sớm bị Trương Kim Xưng làm thịt rồi. Hẳn biết đó gần như là kết quả đã định, nhưng những lời này, chẳng cần mỗi người nói một lượt, bản thân hẳn cũng thấy rõ, mình kịp thời thoát khỏi, thế là đủ rồi.

Tiểu đầu mục thấy không lay chuyển được Trình Danh Chấn, cũng không dám khuyên thêm, thi lễ rồi bất mãn lui ra. Không khí trong phòng lập tức trở nên nghiêm trọng, ai cũng rõ, hiện nay Trương gia quân nhìn bề ngoài thì thanh thế cực kỳ to lớn, nhưng trên thực tế đã trở thành một cái vỏ rỗng. Một khi gặp phải cản trở, e là ngay cả gót chân cũng khó mà đứng vững ở quận Thanh Hà.

Tạ Ánh Đăng là khách tướng, vốn không nên nói chen vào, nhưng lại không nỡ nhìn tinh thần mọi người nặng nề như vậy, bèn ho khan mấy tiếng, mỉm cười đề nghị:

- Trước mắt, chúng ta dù đã xông ra tiền tuyến, nhưng cũng chưa chắc đã có thể giúp được nhiều. Để vững chắc, chi bằng bắt tay vào củng cố các huyện lân cận...

- Vùng lân cận đất đai bằng phẳng, hoàn toàn không có địa thế hiểm trở để phòng thủ!

Trình Danh Chấn lắc đầu cắt ngang.

- Binh mã chúng ta vốn ít, sau khi phân tán, e là sẽ càng không có tác dụng gì.

- Ra vậy, ta thật thất sách!

Tạ Ánh Đăng nghĩ ngợi một hồi, sáng khoái thừa nhận sai lầm.

- Thế thì phải thám báo, thăm dò sát sao động tĩnh xung quanh. Không chỉ nghe ngóng bên phía quan phủ, mà còn phải theo dõi các phe lục lâm hào kiệt khác nữa!

Trình Danh Chấn gật đầu tiếp thu ý kiến, lập tức bắt tay vào tăng cường cảnh giới xung quanh. Đồng thời phái người đi đến vùng giáp ranh giữa hai quận Thanh Hà và Tương Quốc, kiểm tra lại lần nữa tình hình cầu nối trên Vận Hà và Chương Thủy. Đợi sau khi cẩn thận sắp đặt ổn thỏa đường lui, tuyết bên ngoài cũng đã hết. Bình minh lại đến, Minh Châu quân nhổ trại lên đường, tiếp tục đánh lên phía bắc.

Trên đường, các thôn trang làng mạc đa phần đều đã trở thành đồng hoang tàn, những người dân sống sót sau trận cướp bóc đều trốn trong bụi cỏ, nhìn

binh mã đi qua, mắt đầy thù hận. Thỉnh thoảng cũng có thể bắt gặp vài tòa trang viên may mắn còn sót lại, đều là tường đá màu xanh, trên lầu mơ hồ lóe lên hàn quang của cường nỏ. Trông thấy cờ hiệu của Minh Châu quân, họ lập tức dùng dây thừng thả lương thực, thịt khô và tiền đồng xuống. Nguyên liệu định dùng để khao quân, thà táng gia bại sản, cũng xin các hảo hán sớm lên đường.

Ngoại trừ những người dân không có nhà để về, thường gặp nhất trên đường chính là những nhóm lục lâm hào kiệt đến đây nhờ cậy Trương Kim Xưng, vác cờ hiệu đủ màu sắc. Nói là tìm đến nương tựa, nhưng họ lại không vội vã đuổi về hướng bắc, mà lục soát lại lần nữa như vắt kiệt những thôn trại mà Trương gia quân đã từng vơ vét cướp bóc, cướp đoạt lấy chút lương thực và tài sản ít ỏi còn sót lại, để lại sau lưng mảnh đất tuyệt vọng.

Trông thấy Minh Châu quân, ánh mắt của bọn lục lâm hào kiệt này vô cùng xấu hổ. Họ không dám cướp bóc trước mặt Trình Danh Chấn, nhưng lại không muốn bỏ phí cơ hội trấn lột tiền của. May mà Trình Danh Chấn đang vội lên đường, cũng không làm khó bọn họ, chỉ gọi mấy tên đầu mục lại, hỏi vị trí có thể của Trương gia quân rồi quay đầu bỏ đi.

Lần theo sự chỉ điểm của các hào kiệt trên đường đi, vượt qua Chương Thủy rồi quay đầu đi về hướng Đông, sau khi vào quận Tín Đô, đoàn người rốt cuộc cũng biết được vị trí chính xác của Trương Kim Xưng.

- Chính là vùng phụ cận cách Nam Cung thành một trăm dặm, có thể tiếp tục đuổi theo hướng đông bắc. Trương đại đương gia sai bọn ta đi tấn công Du huyện, giành lấy huyện thành, sau khi đoạt được quân lương thì đến hội họp với ngài ấy!

Gã thổ phỉ hung hãn Lôi Vạn Niên bị chặn đường bức bối trả lời.

Trong mắt y, Minh Châu quân toàn thân bùn đất, mệt mỏi uể oải căn bản đến là để chia lợi. Hai mươi vạn người dưới trướng Trương đại đương gia,

tùy tiện chọn một tên lính giữ ngựa bất kì cũng đủ khí thế hơn đám người trước mắt đây. Muốn đánh trận, dùng bọn họ mà được sao? Có hào kiệt từ khắp bốn phương đổ về đã đủ rồi, mỗi người một ngậm nước bọt xông lên, cũng có thể nhấn chìm quân địch.

- Xin hỏi Lôi trại chủ, Trương đại đương gia mấy ngày trước không biết đã đánh đến thành Trường Lạc hay chưa?

Trình Danh Chấn giả bộ không thấy vẻ bức mình trên mặt đối phương, cung kính thỉnh giáo.

- Còn không phải là gã Dương Bạch Nhân đó sao? Đánh trận không được, chạy thì lại nhanh. Ngoài thành Trường Lạc bị chúng ta xông lên, trong phút chốc đã đánh cho tan tành. Hắn vừa thấy sự tình không ổn, không dám đi về phía bắc ném mình vào sông hoành thủy, mà quay đầu đi về phía nam!

Lôi Vạn Niên lại quét mắt nhìn bọn Trình Danh Chấn, dương dương tự đắc giáo huấn.

- Nếu các người đến sớm hơn một bước thì tốt rồi, chặn cửa ải bên phía Nam Cung sớm một bước thì gã Dương Bạch Nhân ắt đã bị bọn ta bắt sống!

- Tiếc là chúng ta đến quá trễ, không trông thấy được phong thái anh hùng của Lôi trại chủ!

Tạ Ánh Đăng tiếp lời, vô cùng nghiêm túc nịnh nọt Lôi Vạn Niên. Lôi Vạn Niên được nịnh đến mức toàn thân nhũn ra, cười cười, toét miệng trả lời:

- Các người đến giờ này cũng không gọi là quá trễ. Sau khi đánh hạ Trường Lạc, Trương đại đương gia đang định xưng đế. Các người đuổi theo, nói không chừng cũng vớt vát được mấy chức tướng quân.

Nói rồi, y lại nhìn cờ hiệu trên đầu Trình Danh Chấn, giống như đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, kinh ngạc hỏi lại:

- Minh Châu quân? Minh Châu quân nào? Chẳng lẽ các người là bộ hạ của Trình Danh Chấn?

- Đúng vậy!

Trình Danh Chấn mỉm cười gật đầu.

- Ờ, ờ, mắt ta thật là...

Lôi Vạn Niên vô cùng xấu hổ, liên tục vỗ ngực. Hai tháng trước y mới dẫn thuộc hạ đến nương nhờ dưới trướng Trương Kim Xung, bất luận là về tư cách hay uy tín, đều còn lâu mới bằng Trình Danh Chấn. Đột nhiên cảm thấy mình đang múa rìu trước mặt Lỗ Ban, không khỏi vô cùng chột dạ. Sau khi ngực bị vỗ đến đỏ ửng, mới cười mĩa đề nghị:

- Ta không làm chậm trễ các vị hảo hán lên đường nữa. Ta phụng mệnh đi đánh Du Châu, phải gấp rút, đại đương gia đang đợi quân lương của ta!

Trình Danh Chấn vẫy tay tạm biệt đối phương, sau đó quay đầu quân, đi thẳng đến Nam Cung thành. Dựa vào trực giác của mấy năm cầm binh đánh trận trở lại đây, hẳn cho rằng Dương Bách Nhân dẫn Trương Kim Xung đến quận Tín Đô ở phía Nam, e rằng không chỉ đơn giản là do hoảng sợ đến mức không chọn nổi đường đi. Phía sau nhất định có ẩn chứa âm mưu gì đó, nếu hẳn đã đến trễ vậy rồi, có lẽ cũng không kịp nhắc nhở Trương Kim Xung chú ý.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (54)

L

òng càng nóng như lửa đốt, Trình Danh Chấn càng không dám hồi thúc các huynh đệ gia tăng cước bộ. Chiến trường đã ở ngay trước mắt, một khi thế cục bất lợi với Trương Kim Xưng, viện binh mệt mỏi quá độ chắc chắn sẽ không thể nào xoay chuyển được tình thế. Nghĩ vậy, hăn cứ đi rồi nghỉ, mỗi khi đi được hơn mười dặm đều dẫn ngựa đi chinh đốn đội ngũ, đồng thời cho toàn bộ kỵ binh đi thăm dò tin tức, chia nhau ra thám thính quân tình ở các vùng lân cận.

Lại hành quân mệt nhọc suốt một ngày, ngay lúc đến được Nam Cung thành, tiền phương đột nhiên truyền tin về: Trương Kim Xưng đang dẫn đại quân đánh nhau với một toán người ngựa lai lịch bất minh, tình thế chiến sự vô cùng ác liệt.

- Binh mã của ai, bao nhiêu người? Khai chiến lúc nào?

Trình Danh Chấn kinh ngạc, ghìm cương của gã thám báo lại truy hỏi.

- Không rõ! Vừa mới khai chiến!

Kỵ binh tạm thời đổi thành thám báo thở hển hển bẩm báo:

- Hùng Giáo úy đã dẫn người đến gần thám thính, cho ta về trước báo tin. Ngài ấy nói, xin ngài lập tức tập kết quân tại chỗ, tránh bị bại binh xông ra làm hỗn loạn đội hình!

- Nói cái gì?

Lão tướng Trương Cẩn của Minh Châu quân vô cùng bất mãn trách móc.

- Sao hắn biết đại đương gia sắp thua. Không phải là vừa mới khai chiến sao?

- Nói rõ một chút!

- Người rút cuộc có nhìn rõ hay không?

- Đừng trù ẻo lung tung!

Các tướng sĩ hiện giờ tuy đã thoát li khỏi Đầm Cự Lộc, nhưng trong lòng dù sao cũng còn niệm chút tình hương hỏa, rất không hài lòng với những lời lẽ hồ đồ xằng bậy của lính thám báo, nhao nhao chất vấn.

Gã kỵ binh làm thám báo tạm thời bị mọi người vây hỏi đến mức mắt đỏ cả lên, chùi mồ hôi, vờn cổ cự nự:

- Quân kì của Trương đại đương gia đều bị người ta đập đổ cả rồi, còn có thể không bại sao? Chê ta không nhìn rõ? Các người cũng có ngựa, tự mình xem đi!

- Tiểu tử thôi, gan cũng lớn lắm!

Vương Nhị Mao xông ra khỏi hàng ngũ, thò tay tóm cổ đối phương, tiếp sau đó, hai chân hắn kẹp lấy bàn đạp.

- Để ta đi nhìn một cái, lão Hùng là người của ta, rất biết kìm chế!

Đang nói, từ đằng xa đã xuất hiện những binh lính thua trận. Ban đầu là lác đác mười mấy người, sau đó là mấy trăm, mấy ngàn, ai nấy đều tựa như gặp phải quỷ, gào khóc chạy về phía bên này.

Với tình cảnh này, không cần Vương Nhị Mao phải đi xem xét cẩn thận nữa. Trình Danh Chấn quyết định thật nhanh, quát lớn:

- Bày trận, bộ sóc thủ, khiên thủ tiến lên trước, định phong chùy!

- Bày trận, bộ sóc thủ, khiên thủ tiến lên trước, định phong chùy!

Các thân binh lần lượt gào lên, truyền mệnh lệnh xuống toàn quân. Sau đó thổi hiệu lệnh, nhắc lại lần nữa "wu wu, wu wu, wu wu wu wu...

Định phong chùy vẫn là một kiểu đội hình ứng phó khẩn cấp thường dùng khi bộ binh đột nhiên bị tập kích. Từ đầu đến đuôi có hình tam giác, chính diện có mũi nhọn, có thể làm phân tán áp lực công kích. Trong chớp mắt, Minh Châu quân được huấn luyện thuần thục đã hoàn thành việc thay đổi đội hình, Trình Danh Chấn hít sâu một hơi, giương cờ lệnh lên, hét to:

- Sóc phong tiến lên, cung tiễn thủ, phong tỏa trước trận năm mươi bước. Kẻ nào dám xông vào, bắn chết không tha!

- Wu wu, wu wu, wu wu...

Tiếng hiệu lệnh tàn khốc, truyền mệnh lệnh khốc liệt đầm máu xuống bên dưới. Toàn quân phía trước lập tức chia ra hàng trăm mũi sóc, tựa như nanh sói. Vũ tiễn xé gió lao đi, nhanh chóng bao trùm toàn bộ phạm vi năm mươi bộ. Đám quân bại trận chạy bán sống bán chết không kịp phòng bị, bị bắn ngã rạp.

- Cùng kêu lên, tản ra hai bên, kẻ nào xông thẳng vào trận, giết!

Không để ý đến đám bại binh giã dựa lẫn lộn trước mắt, Trình Danh Chấn tiếp tục ra hiệu thi hành mệnh lệnh.

- Tản ra, tản ra hai bên đi, kẻ nào xông thẳng vào trận, giết!

Các thân binh kéo căng họng, ra sức gào lên nhắc nhở.

Không cần họ phải nhấn mạnh lần nữa, với hiện thực máu chảy đầm đìa bày ra trước mắt, đám bại binh cũng không dám tiến gần thế trận lấy nửa bước.

May mà số lượng của họ cũng không gọi là nhiều, kịp thời thay đổi phương hướng. Nháo nhào phân thành hai luồng, bọc lấy hai bên cánh của Minh Châu quân mà chạy.

Thấy bại binh bắt đầu tản ra, Trình Danh Chấn thở dài một hơi, thấp giọng hạ lệnh:

- Để bọn họ theo sau chúng ta, tập kết lần nữa! Chuẩn bị phản kích!
- Tập hợp phía sau Minh Châu quân, cừu đương gia đến rồi, các người sợ gì chứ?

Các thân vệ đồng thanh kêu lên, cố ý trấn an tinh thần đám bại binh.

- Kết trận, theo phía sau Minh Châu quân, xem xét tình hình rồi hãy nói!

Bọn Vương Nhị Mao, Tạ Ánh Đăng không thể phát huy tác dụng trong quân trận hào hứng ra mặt, chủ động đảm nhận trách thu gom đám bại binh.

Đáng tiếc trong đám bại binh, đại đa số là những lính mới do Trương Kim Xương mới chiêu nạp mấy tháng gần đây, hoàn toàn chưa từng kề vai chiến đấu cùng Trình Danh Chấn, vì vậy sẽ không vì mấy câu nói này mà vực lại tinh thần. Đại đa số sau khi chạy qua Minh Châu quân liền lập tức chạy về phía xa. Chỉ có một số rất ít, mười phần không tới một phần, từ từ dừng bước, đứng phía sau Minh Châu quân xem chừng.

Vương Nhị Mao tức đến mức hai mắt bốc hỏa, rút đao ra muốn giết người thị uy. Tạ Ánh Đăng dùng trường sóc ngăn gãi lại, lắc đầu cười khò:

- Người có thể truy đuổi được mấy người? Gan bị dọa cho vỡ cả rồi, dù miễn cưỡng lưu lại, khi kẻ địch xông đến lại lập tức chạy toán loạn, ngược lại còn ảnh hưởng đến sĩ khí của quân ta. Muốn đi thì cứ để cho chúng đi, có thể chủ động ngừng lại, mới là người có thể đồng sinh cộng tử!

Vương Nhị Mao nghĩ ngợi một hồi, không thể không thừa nhận lời của Tạ Ánh Đăng có lý. Vì vậy cũng không ngăn cản người khác bỏ chạy nữa, chỉ vội vàng gom những người dừng lại thành một đội, tập kết thành phương trận phía sau Minh Châu quân.

Ngay sau khi hấn bộn rộn đến sứt đầu mẻ trán hoàn thành xong công việc, đám bại binh thứ hai đã lại thua trận chạy đến, còn nhiều hơn so với đợt ban nãy, trật tự lại càng thêm hỗn loạn. Thế nên Trình Danh Chấn hạ lệnh bắn tên liên tục ba đợt, mới dùng máu tươi và thi thể ổn định được trận tuyến. Đám bại binh mang theo sự sợ hãi và oán hận chạy về hai bên cánh, tướng sĩ Minh Châu quân lại mang ánh mắt tập trung, căng thẳng và tự hào, từ trong đám người nhìn thẳng về phía trước.

Dưới áng mây đen u ám, bọn họ trông thấy dòng người tựa như thủy triều, toàn là bại binh, giống hệt như một bầy vịt, kêu la thảm thiết rút lui về phía mình.

- Hùng Khoát Hải, Hùng Khoát Hải...

Có người khê kinh hãi kêu lên, từ trong đám người tìm thấy một bóng hình quen thuộc. Hùng Khoát Hải là dũng sĩ theo Vương Nhị Mao trở về từ quân Ngõa Cường, tuy thời gian tiếp xúc với mọi người cực kỳ ngắn ngủi, nhưng rất nhiều người đã từng biết qua về sức lực đáng kinh ngạc của hắn ta.

Dù vậy, một tráng sĩ có khả năng nâng hai quả đầu sư tử cũng bị dòng người ào ạt xô đẩy đến không cách nào ngồi vững được trên lưng ngựa. Đi theo Hùng Khoát Hải còn có hai mươi mấy kỵ binh, đều là binh sĩ của Minh Châu quân, cũng bị loạn quân quấn chân, như một con kiến khổ sở vật lộn trong cơn thác lũ.

Trông thấy bọn Hùng Khoát Hải tiếp tục chiến đấu lại sắp bị các huynh đệ của chính mình đạp chết tươi, Trình Danh Chấn cắn răng hạ lệnh.

- Đoàn Thanh, dẫn ba trăm huynh đệ, đón bọn họ qua đây!

- Tuân mệnh!

Đoàn Thanh đáp to nhận lệnh, một tay cầm đao, một tay cầm khiên.

- Các huynh đệ, theo ta!

Đám huynh đệ thân cận của hãn lập tức tiến lên, trong lúc tiến lên lại một lần nữa hình thành thế trận tấn công hình nón tạo nên bởi khiên chắn và hoành đao. Đi ngược dòng người, cứng rắn dùng lá chắn và mũi đao mở ra một đường máu, chen đến bên người Hùng Khoát Hải.

- Hùng đại ca, đi theo ta!

Tiến lên kéo lấy cương ngựa của người kia, Đoàn Thanh hét lớn.

- Mẹ, mẹ nó!

Hùng Khoát Hải vẻ mặt không cam lòng, hùng hùng hổ hổ. Ban nãy, gã hoàn toàn không lại gần thế trận của Trương Kim Xứng, đại quân lại bắt đầu tan tác. Các huynh đệ cùng đi đã tổn thất hết mười mấy người, không có ai chết trong tay địch, tất cả đều bị người của chính mình đung ngã xuống ngựa rồi bị đạp nát như tương.

- Mau chạy thôi, núi xanh vẫn còn, sợ gì không có củi đốt!

Lúc này Đoàn Thanh đã chẳng còn nghĩ đến việc làm thế nào để xoay chuyển bại cục nữa, mà chỉ hi vọng cứu được những người mà mình nên cứu. Cái gọi là binh bại như sơn chẳng qua là vậy. Bất kì người nào cố tình ngăn cản núi lở, thường sẽ bị đè bẹp dưới lớp đất đá nát vụn.

Hùng Khoát Hải cũng biết tình thế đã hết hồi cứu vãn, lại mắng thêm mấy câu rồi chậm rãi nhập vào thế trận của Minh Châu quân. Quân trận lớn như vậy, các bại binh không thể không nhìn thấy. Nhưng họ đã hoàn toàn đánh mất lòng tin và ý muốn giành lại thắng lợi, chỉ tách ra vòng qua quân trận

trước mặt, tránh bị Trình Danh Chấn hạ lệnh giết ngay tại chỗ. Sau khi vòng qua, lại tiếp tục bỏ chạy thực mạng, ngay cả dũng khí quay đầu lại nhìn một cái cũng không có.

Rốt cuộc là thần tiên phương nào mà lại có thể khiến Trương gia quân sợ hãi đến mức này? Trình Danh Chấn vừa kinh hãi vừa xấu hổ, nghĩ mãi không thông. Trong ấn tượng của hắn, dù năm đó bị Vương Thế Sung đánh úp, Đàm Cự Lộc cũng không thảm bại đến mức này. Tuy Trương gia quân trước mắt đã không còn là Trương gia quân năm đó nữa, nhưng về mặt nhân số và trang bị thì không hề thua kém trước đây.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (55)

Đ

ương lúc hăn nghĩ mãi không ra, toán bại binh thứ ba đã sắp chạy đến trước mặt. Toán bại binh này là Trương gia quân hàng thật giá thật, tuy cũng là đang tháo chạy, nhưng thỉnh thoảng vẫn phối hợp một chút với nhau. Xuyên qua đoàn người trùng trùng điệp điệp, Trình Danh Chấn trông thấy Lục đương gia Tôn Đà Tử được Ngũ đương gia Hách Lão Dao cặp bên hông, cùng nhau chạy trốn chết. Thỉnh thoảng có thân binh của Hách Lão Dao quay đầu lại lập trận, nỗ lực tranh lấy thêm cơ hội thoát thân cho chủ tướng. Nhưng hoặc là bị toán bại binh xông vào phá vỡ, hoặc là bị kẻ địch giết ngay tại chỗ.

Đến lúc này, các tướng sĩ Minh Châu quân mới may mắn được trông thấy diện mạo thật của kẻ địch. Chỉ thấy bọn chúng từ đầu đến chân đều khoác áo giáp, tay cầm mã sóc rất dài, mười mấy người phân thành một tiểu đội, tùy ý tung hoành trong đám tàn binh tựa như hổ vào hang dê. Không ai có thể ngăn cản được bước tiến của chúng, cho dù là những binh sĩ tinh nhuệ từng được Trình Danh Chấn huấn luyện của Trương gia quân cũng không thể. Các tinh binh mất đi sự chỉ huy thống nhất tựa như cá nằm trên thớt, bị người ta giơ tay chém xuống liền phân thành hai khúc, hoàn toàn không có khả năng trở tay, hoàn toàn không hề tạo cho kẻ địch chút sức uy hiếp nào.

Bầy hổ hàng thật giá thật đó, tuy đang cách rất xa nhưng người đã cảm thấy được sát khí ngùn ngụt tỏa ra từ trên cơ thể của chúng. Chúng hoàn toàn không coi đối thủ ra gì, tùy tiện đâm một nhát là có thể xé rách mấy cái miệng đầm đìa máu tươi trong Trương gia quân. Còn đại đa số đám lâu la chưa bị mũi sóc của chúng đâm xuyên qua chỉ dám vui mừng mình đã tránh được một kiếp nạn, cũng chẳng dám xoay người lại nghênh chiến. Có người

rõ ràng đã nghe thấy tiếng vó ngựa tiến đến sau lưng, gần trong gang tấc, nhưng cũng không hề dám quay đầu lại.

Quả thực là vô cùng nhục nhã, một cảm giác nhục nhã trước nay chưa từng có truyền từ đầu xuống chân Trình Danh Chấn. Tuy hãn rất coi thường bọn lục lâm đi cùng Trương Kim Xưng, nhưng dù sao hai bên cũng từng có một khoảng thời gian dài cùng kề vai chiến đấu. Dưới trướng Hách Lão Dao, Tôn Đà Tử còn có không ít tinh binh do hãn khổ công huấn luyện nên. Nhưng hiện nay, đám tinh binh mà hãn đã từng lấy làm kiêu ngạo đó lại bị người ta giết như giết một bầy cừu, mặc sức tàn sát ngay trước mắt hãn.

Không thể chịu đựng được nỗi nhục này giống hãn còn có bọn Vương Nhị Mao và Tạ Ánh Đăng. Họ không cần giống Trình Danh Chấn, bất luận trong lòng phải chịu bao nhiêu dằn vò cũng phải khổ sở nhẫn nhịn, ổn định trận tuyến, bảo vệ cho hi vọng thoát thân của toàn quân. Họ chủ động xin Trình Danh Chấn cho đi diệt giặc, dẫn hai trăm quân sinh lực ra nghênh chiến, một người đón Hách Lão Dao, một người xông thẳng đến chỗ cường địch ngạo mạn.

- Nhị Mao, đừng đi, người không phải là đối thủ!

Hách Lão Dao thở nặng nhọc, lập tức giao Tôn Đà Tử cho Tạ Ánh Đăng, đích thân vung cặp đao tiến lên chi viện cho Vương Nhị Mao. Không đợi ông đến gần, Vương Nhị Mao đã bị quân địch bức lui liên tiếp, hoàn toàn dựa vào tính khí cao ngạo mà chống đỡ, mới miễn cưỡng không gia nhập vào hàng ngũ của đám bại binh.

- Có bản lĩnh thì đến đây đấu với lão tử!

Tức giận gầm lên một tiếng, Hách Lão Dao vung đao xông vào đám quân địch. Hai gã kị binh lần lượt bị ông chém rớt khỏi lưng ngựa, tiểu đội quân địch gần ông lập tức ngừng truy sát Vương Nhị Mao, dưới chỉ thị của một viên quan, thúc ngựa xoay lại.

Những con ngựa cao to đến từ tái ngoại cất tiếng hí dài thê lương, bỗng gia tăng tốc độ. Một cây trường sóc dài một trượng tám đâm thẳng vào trước ngực Hách Lão Dao. Hách Lão Dao dùng binh khí bên tay trái gắng sức đâm ra ngoài, khiến trường sóc bị lệch sang bên, tay phải mượn tốc độ xông lên của chiến mã quét ngang qua. Chiêu này gần như mười phần chắc chín. Nhưng đối thủ trước khi mũi đao đến sát người đột nhiên lách qua, tránh được đòn tấn sát của Hách Lão Dao. Ngay sau đó, người này không hề quay đầu lại ham chiến, từ bên cạnh Hách Lão Dao vọt vĩa xông qua, trường sóc vung lên, mang tất cả uất ức ban nãy phải chịu trút lên đầu đám lâu la Đầm Cự Lộc đứng gần đó.

Đám bại binh liên tục kêu thảm, dưới mũi sóc thì thể ngổn ngang đầy đất. Hách Lão Dao lớn tiếng gầm lên, nhưng không cách nào truy đuổi chém đối thủ rơi xuống ngựa. Lúc ông và tên kỵ binh lướt qua nhau, tên kỵ binh thứ hai đã lao đến trước mặt ông. Vẫn là một cú đâm không chút tiểu xảo vào ngay giữa ngực, vẫn dựa vào cự li do độ dài của binh khí mà nghiêng người né tránh, vẫn là đem toàn bộ cơn giận dữ còn thừa lại trút hết lên đầu đám lâu la. Còn Hách Lão Dao không khỏi phẫn chấn tinh thần, nghênh tiếp thanh trường sóc thứ ba đâm đến.

Trong chớp mắt, đã có đến năm, sáu gã kỵ binh giao đấu với Hách Lão Dao, trong số đó có một gã do thân pháp không đủ điêu luyện, bị Hách Lão Dao hất ngã xuống ngựa, sống chết không rõ. Số còn lại thì ngay cả vết thương ngoài da cũng chẳng bị. Còn Hách Lão Dao võ nghệ tinh thâm lại mệt đến mức thở hồng hộc, nếu còn tiếp tục nữa, chắc chắn tuổi già khó trụ nổi.

- Minh Kim, để mọi người rút lui hết!

Trình Danh Chấn ở đằng xa thấy rõ, biết đánh tiếp sẽ không thể chiếm được ưu thế, liền lập tức sai thân binh ra tín hiệu, gọi Vương Nhị Mao và Hách Lão Dao trở về hàng ngũ.

Tiếng chiêng lanh lảnh vang lên, Vương Nhị Mao bỏ qua đối thủ, thúc ngựa quay về. Hách Lão Dao không cam lòng hướng về phía quân địch mắng mấy câu, rồi cũng vụt nhanh như ánh đao, thoát ra khỏi vòng chiến. Lúc này, đám quan quân dây dưa với bọn họ cũng phát hiện ra đoàn quân của Trình Danh Chấn. Thế nhưng lại chẳng hề cảm thấy căng thẳng, đứng ngoài tầm tên bắn ung dung điều chỉnh sách lược, không mặc sức chém giết bại binh của Trương gia quân nữa, mà ra sức xua họ tụt lại, từng cụm từng cụm bị ép về phía thế trận của Minh Châu quân.

Cũng là kẻ bách chiến tinh nhuệ mới có thể trong chớp mắt đã nghĩ ra kế sách dồn đuổi bại binh. Đối lại là đội quân khác, dù là tướng chỉ huy có thể nghĩ ra, kẻ dưới cũng chưa chắc đã có bản lĩnh thực hiện một cách thông suốt. Trình Danh Chấn thấy tình hình bất lợi với phe mình, vội vã vỡ trống trận, thử tiến lên trước thăm dò. Đoàn quân vừa mới tiến về phía trước, quân địch lại không hề có bất kì phản ứng nào, đám bại binh đứng sau đội quân nhìn thấy vậy liền bị dọa sợ mất mật, bỏ trốn gần hết.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Triều Lộ (56)

T

rường sóc thủ, tiến về phía trước. Cung tiễn thủ, nhắm tám mươi bước về phía trước, trong lúc tiến lên từ từ bắn tên! Phác đao thủ, bảo vệ đội hình. Kị binh chia ra cảnh giới hai bên...

Mặc kệ bọn lục lâm đi cùng bỏ chạy tán loạn, Minh Châu quân vẫn chấp hành đầu vào đây mệnh lệnh của Trình Danh Chấn. Cùng với tiếng trống nặng nề, họ dùng mũi thương và vũ tiễn mở đường, từ từ áp sát quân địch.

Tiểu tướng quân Tùy đang tổ chức đám binh mã trong tay truy đuổi đám bại binh xông vào trận chẳng ngờ rằng trong đám lục lâm hào kiệt lại vẫn còn kẻ dám đối đầu trực diện với mình, không khỏi ngăn ra một lát, trên khuôn mặt chợt hiện lên nụ cười khâm phục.

- Chấn chinh đội ngũ, phong thủ trận, chọc thủng bọn chúng!

Nghe giọng nói, người này tuổi tác không lớn, nhưng trong mệnh lệnh lại toát lên sự quả quyết của người đã thân kinh bách chiến.

Hơn hai trăm kị binh được trang bị vũ khí đến tận răng từ từ tập hợp lại bên cạnh người này, chậm rãi tụ hợp lại thành một mũi trường tiễn. Mũi tên hướng về phía trước, nghênh đón trực diện đại quân Minh Châu quân áp qua.

Ngay lúc này, cách đó không xa đột nhiên truyền đến một hồi kèn lệnh.

- Wu wu, wu wu, wu wu...

Giống như có người đang kêu gọi thúc giục. tiểu tướng quân Tùy vừa mới di chuyển, liếc nhìn Minh Châu quân, bấu môi:

- Coi như các người gặp may!

Văng một câu chửi rủa, bất kể đối phương có thể nghe thấy hay không, y không chút do dự giục ngựa quay đầu, lao về phía hiệu lệnh. Dọc đường lại đụng phải vô số lục lâm hào kiệt đang tháo chạy, trong đó không thiếu những con cá lớn có thể đổi lấy chiến công. Nhưng bọn họ vẫn giục ngựa lướt qua, làm như không thấy chiến công được dâng đến tận tay.

Đội quân tiến lùi quy củ như vậy, tuy là kẻ địch cũng khiến người ta phải cảm thấy bội phục. Thấy đối phương phụng mệnh rút lui, Trình Danh Chấn lập tức thay đổi chiến thuật, cũng lệnh cho quân mình dừng lại. Không đợi hăn kịp để ý đến chuyện lau đi mồ hôi trên trán, Tôn Đà Tử vừa được cứu thoát và Hách Lão Dao đã dìu nhau chạy đến trước mặt, vừa thở hổn hển, vừa lớn tiếng khẩn cầu.

- Tiểu Cửu, mau nghĩ cách cứu Đại đương gia, mau nghĩ cách cứu Đại đương gia!

Trình Danh Chấn cũng đang vội vã tìm Trương Kim Xưng, để hỏi rõ trận này rốt cuộc đã đánh thế nào? Sao lại có thể thất bại thảm hại đến vậy? Mở miệng gần như cùng lúc bọn Hách Lão Dao, hăn hỏi to:

- Đại đương gia đang ở đâu? Kẻ giáp mặt kia rốt cuộc là ai?

- Đại đương gia?

Tôn Đà Tử và Hách Lão Dao hoang mang nhìn tứ phía, mặt đầy vẻ hổ thẹn.

- Chúng ta cũng chẳng biết Đại đương gia đã chạy đi đâu rồi. Địch quân đột nhiên xông ra chém giết, chỉ chốc lát đã đánh quân ta tan tành. Cậu mau

nghe cách gì đi, nếu đại dương gia rơi vào tay địch, nhất định không tránh khỏi cái chết!

- Rốt cuộc là ai mà lợi hại đến vậy?!

Trình Danh Chấn cảm thấy giống như gặp phải một cơn ác mộng, toàn bộ cảnh tượng trước mắt đều rất mơ hồ. Hắn cũng đã từng nghĩ Trương Kim Xung càn rỡ như vậy, nhất định cũng sẽ có ngày nếm mùi thất bại. Nhưng lẽ ra chỉ ít Trương Kim Xung cũng phải cùng đội quân thanh thế to lớn đánh nhau mấy hiệp, để người ta thấy được thực lực hai bên. Thất bại lặng yên không tiếng động như vậy, giống như bị thích khách ẩn trong bóng tối vùng một kiếm phong bế yết hầu. Trận chiến kiểu này, hắn trước giờ chưa từng trải qua, cũng chưa từng nghĩ đến.

- Ta biết hắn là ai!

Tạ Ánh Đăng không biết tự lúc nào đã chạy đến bên cạnh Trình Danh Chấn, thấp giọng trả lời.

- Ai?

Trình Danh Chấn chỉ biết hỏi một chữ. Ngay sau đó liền bị chìm ngập trong lời nói dồn dập của Tạ Ánh Đăng.

- Hiện giờ nhuệ khí của quân ta đã mất sạch, tuyệt đối không thể giao chiến với người này. Nhân cơ hội hắn còn chưa đánh qua, mau chạy thôi. Không chạy thì sẽ không kịp nữa!

Dừng lại một chút, Ngõa Cương Tạ Ánh Đăng trước giờ vẫn luôn ung dung điềm tĩnh căn nhắc bổ sung thêm:

- Là Lý Trọng Kiên. Với tình hình hôm nay, chúng ta nhất định không phải là đối thủ của hắn!

Lời này vừa thốt ra, trái lại còn khơi dậy thêm ba phần ý chí chiến đấu của Trình Danh Chấn. Hắn nhú mày, cười lạnh nói:

- Lý Trọng Kiên là ai, lẽ nào là người có ba đầu sáu tay sao? Ngũ thúc, người nghĩ kỹ lại xem, lần cuối trông thấy Đại đương gia, ông ấy đang ở đâu? Sau khi nghĩ rõ, chúng ta sẽ đến đó cứu ông ấy!

- Không thể đánh bừa!

Sau khi kích động qua đi, Hách Lão Dao bỗng nhiên bình tĩnh trở lại, tựa như quả cà héo rũ, gục đầu nói:

- Mà thôi, tên nhóc này nói đúng, chúng ta đã đánh mất thế chủ động, sĩ khí lại chẳng còn. Mất bao nhiêu người thì cũng là những kẻ tự tìm đường chết. Cậu cho ta mấy con ngựa tốt, ta sẽ dẫn thân binh đi. Có thể cứu, thì cứu Đại đương gia ra. Nếu không được, thì cứ cùng nhau chết thôi. Mọi người mất đi người thân, sớm muộn gì cũng phải trả lại?

- Những lời này của người là có ý gì?

Không chỉ Trình Danh Chấn bị làm cho ù ù cạc cạc, Tôn Đà Tử cũng bị những câu nói không đầu không đuôi của Hách Lão Dao làm cho hoa đầu chóng mặt.

- Người đó là đồ đệ của Tôn lão đương gia.

Hách Lão Dao đột nhiên nảy sinh cảm tình, khụt khịt mũi, ghen ngào nói.

- Ta đi rồi, tiểu Cửu, cố hết sức cứu thêm các huynh đệ trở về, Trương Nhị và ta làm quỷ cũng sẽ nhớ ơn cậu!

Tôn lão đương gia? Sao lại nhắc đến quan hệ với Tôn An Tổ? Trình Danh Chấn tựa như rơi vào đám sương mù, hoàn toàn chẳng phân rõ đông tây

nam bắc. Lục đương gia Tôn Đà Tử còn hoang mang hơn hẳn, nghe Hách Lão Dao nói xong, bùi ngùi thở dài "Haiz".

Than thở xong, liền rút thanh hoành đao bên hông Vương Nhị Mao, lao đảo đuổi theo Hách Lão Dao.

Trình Danh Chấn dù lòng có sắt đá hơn nữa, cũng không đành lòng trơ mắt nhìn hai lão nhân đã từng có ân với mình xông vào trận địch tìm chỗ chết. Vội vã phóng ngựa ra khỏi hàng, chặn đầu Hách Lão Dao lại, nói to:

- Ta không phải là Cửu đương gia của Đầm Cự Lộc sao? Hai người đã xóa tên ta từ lúc nào rồi? Muốn đi, tất cả cùng đi. Ta đây không tin...

Không đợi hẳn kịp nói xong, từ đằng xa lại truyền đến tiếng người kêu ngựa hí. Chỉ thấy mấy thân vệ toàn thân đầm đìa máu tươi, vây quanh một người bị vỡ đầu. Phía sau họ, mười mấy kỵ binh ăn mặc tựa như tổng tiền, không nhanh không chậm.

- Là Đại đương gia!

Hách Lão Dao vòng qua Trình Danh Chấn, thúc ngựa vọt lên. Bọn Tôn Đà Tử, Vương Nhị Mao, Ngõa Cương Tạ Ánh Đăng e là có chuyện ngoài ý muốn, cũng tức tốc giục ngựa xông lên. Nói ra cũng lạ, những quan binh đó trông thấy có người tiếp ứng cho Trương Kim Xưng, lại giật ngựa lùi lại. Tựa như đối thủ hôm nay họ muốn tàn sát căn bản không phải là Đầm Cự Lộc, hoặc nên nói là đã hoàn toàn không coi đám quần hùng Đầm Cự Lộc là đối thủ.

Mọi người lại chẳng quan tâm đến những việc này, có cơ hội liền ba chân bốn cẳng chạy đến đón Trương Kim Xưng từ trong đám người, vây quanh hộ tống đến trước mặt Trình Danh Chấn. Trương Kim Xưng trông thấy Trình Danh Chấn, cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, cười thảm.

- Người đến rồi, ta biết chắc người sẽ đến. Ta đã sớm biết!

Nói xong, lão phun ra một ngụm máu tươi, từ trên lưng ngựa bổ nhào xuống đất.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thái Vi (*) (1)

T

rời vẫn còn âm u, những hạt tuyết lác đác bay theo chiều gió, rơi mãi không ngừng.

Mặt đất còn chưa bị đóng băng hoàn toàn, hơi lạnh và sức nóng tích tụ trong lòng đất đã hòa trộn vào nhau, làm cho cánh đồng mắng đen mắng trắng, sắc màu loang lổ. Chỗ trắng, dĩ nhiên là do tuyết đọng còn chưa tan hết. Còn những chỗ có màu nâu đen trên cánh đồng, lại không chỉ đơn thuần là bùn đất. Thỉnh thoảng là gian nhà bị thiêu rụi, thỉnh thoảng là lều trại bị vứt bỏ, nhưng nhiều nhất, lại là những thi thể đã đông cứng.

Những thi thể đó không chỉ là những nạn dân đã bị cướp sạch, còn có một bộ phận rất lớn, là những binh lính tiểu tốt bị rút khỏi đội ngũ, không có ai thu nhận. Nửa tháng trước, họ đã từng mặc sức tung hoành trên mảnh đất này, còn hiện giờ, họ đều đã trở thành những con chó hoang mất nhà, bất luận là thế lực nào đụng tới, đều hận không thể tiến lên tấn cho một trận nhừ tử.

Quận binh, hương dũng còn có cả các trang đinh của cường hào ác bá địa phương, những kẻ vốn cùng bọn lục lâm hảo hán xưng huynh gọi đệ, hoặc đã từng bị lục lâm hảo hán chém giết đến mức vừa nghe tiếng đã run sợ, thoáng cái đều trở nên dũng cảm, kết thành đội ngũ, xuất quỷ nhập thần, nghĩ mọi cách để ra sức cướp bóc chém giết đám tàn binh lâu la. Còn các lục lâm hảo hán lại không dám dừng lại nghênh chiến, sau án mây xám xịt phương bắc, dù sao vẫn còn cất giấu một đội quân được trang bị đến tận răng. Đội quân đó kỹ thuật tinh thâm, huấn luyện nhuần nhuyễn. Họ đã tiêu diệt gần hai mươi vạn đại quân dưới trướng Trương Kim Xưng dễ như bẻ

gãy một gốc cây khô, đến mức chỉ nghe tên thôi đã khiếp đảm, họ khiến hào kiệt giang hồ đến quay đầu về hướng bắc cũng không dám.

Trên thực tế, đám lâu la đi theo Trương Kim Xưng bị đánh tan tác ngày đó chỉ có hơn sáu vạn quân chính qui. Lúc đó, số còn lại hoặc là bị Trương Kim Xưng phái đi nơi khác công thành chiếm đất, hoặc là vừa thấy nguy hiểm liền lập tức kéo nhau chạy trốn. Nhưng bất luận là tình huống nào kể trên, họ đều không có gan hội hợp lại cùng Trương Kim Xưng.

- Chỉ có đứa ngốc mới giống Trình Tiểu Cửu!

Lão giang hồ Lôi Vạn Niên từ Du huyện bại trận chạy về, nhổ bãi nước bọt xuống vũng bùn, hùng hùng hổ hổ nói. Lần này y bị Trương Kim Xưng hại cho thê thảm rồi, vốn dẫn theo hơn hai vạn nhân mã đến cậy nhờ, cho rằng chí ít có thể vớt được chức Đại tướng quân tương đương. Ai ngờ rằng chức Đại tướng quân đã chẳng làm được, còn đám huynh đệ dưới trướng lại vì nghe tin Trương Cẩm Trình bại trận, ngay trong đêm đó lũ lượt bỏ chạy hơn phân nửa. Trong tính thế hỗn loạn ấy, Huyện thừa Du huyện Hoàng Nhân Cung dẫn đám hương dũng dưới trướng và trang đinh trong mấy bảo trại chủ động xuất kích, đánh Lôi đại đương gia từ Chương Bắc chạy đến Chương Nam, chạy một mạch về Cao Đường mới ngừng lại thở hổn hển.

Lúc ngoảnh đầu lại, y mới biết trong đám huynh đệ dưới trướng chỉ có hơn hai ngàn người theo kịp. Số còn lại hoặc là trên đường tháo chạy ôm theo tài vật lén lút chuồn đi, hoặc là bị các hương dũng do cường hào các nơi tổ chức nên bắt sống. Lúc này các cường hào được Bác Lăng đại tổng quản Lý Húc chống lưng không phải tranh nhau chen lấn đến trước cửa nịnh nọt "các hảo hán gia" như nửa tháng trước nữa. Phàm là những lâu la rơi vào tay họ, hoặc là trên mặt bị thích chữ, làm nô lệ cả đời. Hoặc là một đao chém chết, mang đầu đến dâng cho Bác Lăng đại tổng quản tranh công. Nghe nói gã hoàng đế chó má Dương Quảng để cảm tạ ơn cứu mạng của Lý Đại tướng quân, phê một xấp chiếu chỉ dày cộp không hề đề tên chức quan giao cho họ Lý. Kẻ nào chém đầu giặc giao nộp, muốn quan văn thì cho

làm quan văn, muốn quan võ thì cho làm quan võ. Dù sao, người trung hậu như Lý Trọng Kiên, nhất định sẽ không để những người tìm đến cửa nương tựa phải chịu thiệt thòi gì!

Những lời đồn đãi trên giang hồ này không thể tin tưởng hoàn toàn, thế nhưng Lôi Vạn Niên cũng không dám hoàn toàn không tin. Theo những tin tức vụn vặt mà hắn nghe được trên đường bại trận trở về, nhị đương gia của Tứ Lăng sơn huyện Tảo Cường là Kiều tiểu quý, đã liên kết với mấy tên thân tín bên người, chặt đầu đại đương gia Vương Cửu Đức, tự tay dâng đến Bắc Lăng để chứng nhận sự trung thành. Còn họ Lý không những rộng lượng đặc xá cho toàn bộ tội danh họ đã phạm phải từ trước đến giờ, mà còn tiến cử Kiều tiểu quý làm chức Trí quả hiệu úy. Đó là chức quan thất phẩm hàng thật giá thật, so với chức huyện thái gia ở quê nhà Lôi Vạn Niên còn cao hơn phân nửa! Nghe nói ngoài tiền thưởng ra, bọn Kiều tiểu quý còn được ban cho mỗi người sáu mươi mẫu ruộng theo chức quan. Không những hoàn toàn rửa sạch thân phận, mà đời này và đời sau đều chẳng phải lo chuyện phí tổn.

Từ sau khi biết được tin này, Lôi Vạn Niên liền cảm thấy ánh mắt của mấy gã thân tín nhìn mình luôn rất kì lạ. Luận về địa vị và tên tuổi trên giang hồ, Lôi Lão Hồ y so với lão lừa già họ Vương cao hơn không chỉ chút ít, giả như giao nộp thủ cấp của y cho Lý Trọng Kiên, e là chỉ ít cũng có thể đổi lấy chức Giáo úy lục phẩm chứ chẳng chơi! Leo lên mấy bậc nữa, đã là chức Du kị tướng quân rồi. Thời đại này, kẻ nào mặc được bộ quần áo tướng quân trở về nhà, mộ phần tổ tiên của kẻ đó sẽ được nhan khỏi nghi ngút.

Mỗi khi nghĩ đến giá trị cái mạng nhỏ này của y, Lôi Vạn Niên lại vừa sợ hãi vừa thấy tự hào. Y không muốn mình trở thành vật bày tỏ lòng trung thành cho kẻ khác leo lên, vì vậy lúc ngủ cũng ôm chặt lấy thanh đao. Lưỡi đao lạnh lẽo và tâm tình cũng lạnh lẽo như đao khiến y đêm đêm trằn trọc không yên, nên mỗi buổi bình minh đều hận không thể chết như trong giấc

mộng, thế thì sẽ không còn cần phải chịu đựng dày vò như thế này nữa. Nhưng sau khi lặn lội đường xa suốt một ngày trời, đến đêm, y lại bắt đầu quý trọng sinh mệnh của mình. Thế là, thanh đao lại trở thành người bạn duy nhất y có thể tin tưởng được, ôm lấy nó, tiếp tục chịu đựng sự dày vò của sinh mệnh.

Đều là do lão Trương Kim Xưng không có mắt làm hại y! Lúc ngủ không được, Lôi Vạn Niên lại một lần nữa rút ra nguyên nhân khiến mình rơi vào cảnh khốn cùng thế này. Mỗi lần kết luận, y thấy hận ý của mình với Trương Kim Xưng lại tăng thêm một bậc. Ngược lại, y không thấy hận Lý Đại tướng quân mà triều đình đã phái đến trấn thủ Hà Bắc. Tuy hơn nửa tháng trở lại đây, đã nghe phong phanh có mấy nhóm lục lâm thảo khấu, trực tiếp hoặc gián tiếp bị tiêu diệt trong tay người này.

Lôi Vạn Niên sở dĩ hận Trương Kim Xưng, là vì y cảm thấy Trương Kim Xưng không có mắt. Người nói xem người đang yên đang lành chọc ai không được, sao lại phải trêu chọc vào gã Lý Trọng Kiên đó. Nghe đâu người đó đã từng đơn thương độc mã mặc sức tung hoành chém giết giữa trăm vạn đại quân Cao Câu Ly, một mình cứu ba vạn tướng sĩ đông chinh. Trương Kim Xưng người không nhổ nước bọt soi xem bản thân mình có tài đức gì, mà lại dám đi vượt râu hùm của Lý Đại tướng quân nhà người ta. Lần này thì hay rồi, không những tống tiễn đám huynh đệ dưới trướng mình mà còn chôn sống toàn bộ mấy mươi vạn lục lâm hảo hán vùng Hà Bắc.

Về phần Trương Kim Xưng có phải trước đó đã biết Lý Trọng Kiên đến Tín Đô hay không? Có phải bị đánh cho không kịp trở tay hay không? Lôi Vạn Niên không muốn suy xét kỹ. Đạo lý của y rất đơn giản, Trương Kim Xưng người đã muốn làm thống lĩnh giới lục lâm Hà bắc, lại còn muốn leo lên ngôi Hoàng đế, chính là đã gánh lấy trách nhiệm chỉ cho cả bọn con đường đúng đắn. Lần này Trương Kim Xưng người đã dẫn mọi người xuống cống rãnh rồi, thế thì, chẳng cần phải nhiều lời vô nghĩa, Trương Kim Xưng người nhất định không phải là mệnh Hoàng đế, ta cũng sẽ không theo người

đi vào chỗ phi pháp. Từ nay về sau ai đi đường nấy, đừng ai nói rằng mình quen biết người kia.

Những lục lâm hào kiệt có cùng suy nghĩ với Lôi Vạn Niên không phải là ít, những lục lâm hào kiệt gặp phải cảnh ngộ tương tự y cũng không hiếm. Tóm lại, từ sau khi chiến bại ở Tín Đô, vận mệnh của lục lâm hào kiệt Hà Bắc giống như thời tiết trên đầu mọi người, muốn thê thảm bao nhiêu thì thê thảm bấy nhiêu. Bộ hạ lũ lượt tháo chạy, quân binh các nơi thừa cơ truy sát, thỉnh thoảng ngừng lại thở một hơi, còn phải luôn luôn đề phòng đám thuộc hạ bên cạnh bị cơ hội thăng quan phát tài làm cho mê hoặc. Điều duy nhất cả bọn cảm thấy may mắn lúc này chính là Trương Kim Xưng không đi cùng mình. Nếu không, một khi Lý Trọng Kiên đuổi đến, ai có bản lĩnh ngăn chận đao của y chém xuống kia chứ?

Đương nhiên, không đi cùng Trương Kim Xưng cũng đồng nghĩa với việc bọn họ đã mất đi cơ hội chém đầu Trương Kim Xưng, giành lấy vị trí của hắn hoặc bán cho Lý Trọng Kiên. Song, điều khiến người ta cực kì kinh ngạc chính là Trình tiểu cửu, người bình thường không chịu gặp Trương Kim Xưng, đến lúc này lại không bỏ rơi ông ta. Điều càng khiến người ta nghĩ mãi không thông chính là, Lý Trọng Kiên biết rõ Trương Kim Xưng lúc này đang ẩn náu trong Minh Châu quân của Trình Danh Chấn, lại không hề phái binh đi truy sát. Mặc cho Trình Danh Chấn từ Tín Đô lui về Kinh Thành, lại từ Kinh Thành lui về huyện Cự Lộc.

Do Cự Lộc huyện nằm ở phía Đông, có thể vào địa bàn Đầm Cự Lộc. Nơi này chính là sào huyệt của Trương Kim Xưng, một khi lão trở về sào huyệt, cũng giống như hổ về với rừng, rồng về với biển. Nói không chừng, sau mấy năm lại có thể vực dậy một đội quân với quy mô tương đương, đến lúc đó, rất nhiều người không khỏi phải trả giá cho những việc mình đã từng làm.

Nhưng thực tế luôn nằm ngoài dự liệu của mọi người, sau ba ngày lưu lại huyện Cự Lộc, Trương Kim Xưng lại không về thẳng địa bàn, mà cùng với

đám người Trình Danh Chấn, từ từ đi về phía huyện Bình Ân.

- Trình Tiểu Cửu chuẩn bị không chế thiên tử ra lệnh chư hầu à?

- Trình Tiểu Cửu không sợ tự dẫn lửa thiêu mình sao?

Nghe được tin đồn, giang hồ hào kiệt lại một lần nữa bàn luận sôi nổi. Không ai có cách nào đoán được chàng thanh niên đó hành động lạng lã như thế, trong lòng rối cuộc đang mưu toan điều gì.

- Nghe nói Trương Kim Xương từng có ơn cứu mạng với Trình Tiểu Cửu!

Cũng có một vài hào kiệt cá biệt chế giễu Trình Danh Chấn. Nhưng họ lập tức thu về những cái liếc mắt khinh bỉ. Thời đại này, ơn cứu mạng đáng giá được mấy tiền? Các hào kiệt nhếch môi không nói gì, nhưng trong lòng ai cũng hiểu rõ, cái gọi là nghĩa khí giang hồ, trong giới lục lâm tuyệt đối chẳng tồn tại quá hai năm. Cả bọn đã trải qua thời kỳ ngậy thơ thuần phác, đôi mắt và con tim họ đã sớm bị gió tanh mưa máu chốn giang hồ nhuộm đen kịt.

Đến cuối tháng mười hai, cũng là vào cuối năm, cuối cùng cũng có người nghe được nguyên nhân chính xác khiến Trình Danh Chấn thu nhận Trương Kim Xương. Lúc sắp đưa Trương Kim Xương về Đầm Cự Lộc, tâm phúc mà Đại đương gia Cao Sĩ Đạt đã phái đến Đầm Cự Lộc, cũng chính là Bát đương gia Lữ Phương Nguyên Đầm Cự Lộc đột nhiên tạo phản. Dựa vào việc kịp thời triệt hạ đám tàn quân trên chiến trường, y đã đuổi những thân tín ủng hộ Trương Kim Xương ở căn cứ địa, một lần nữa giương cờ nổi dậy. Còn Trương Kim Xương từ sau khi đại bại trong tay Lý Trọng Kiên, ngày ngày không ngừng nôn ra máu. Nghe nói sào huyệt đã bị chiếm, liền học ra một chậu máu, lăn đùng ra hôn mê bất tỉnh. Trình Danh Chấn và đám người Hách Lão Dao chẳng biết làm sao, đành mang Trương đại đương gia trở về Bình Ân tĩnh dưỡng. Hy vọng đợi đến khi thương thế của Trương Kim Xương hồi phục, sẽ tìm cơ hội đoạt lại Đầm Cự Lộc.

Nhưng Lý Trọng Kiên tại sao lại không truy sát Trương Kim Xưng? Trên giang hồ vẫn chưa có được đáp án chính xác. Có người nói là vì ngày xưa hãn và Trương Kim Xưng là bạn cố tri, vì vậy nên mới nể giao tình ngày trước mà tha cho Trương Kim Xưng một con đường sống. Có người lại nói sau khi hãn đến Bắc Lăng, căn cơ chưa vững chắc, vì vậy nên tạm thời không tìm đám lục lâm hào kiệt gây phiền phức. Còn có một loại giả thuyết khiến người ta vô cùng tức giận nhưng cũng đành chịu, đó là, Lý Trọng Kiên hoàn toàn không coi đám lục lâm hào kiệt ra gì. Hãn sở dĩ làm khó Trương Kim Xưng, là vì thực lực của Trương Kim Xưng đủ lớn mạnh, đáng để hãn ra tay một lần. Về phần những anh hùng khác trong giới lục lâm Hà Bắc, Lý Trọng Kiên người ta hoàn toàn không để mắt đến, nếu phái binh đến tiêu diệt, chẳng sợ các hào kiệt chạy nhanh, chỉ sợ có lỗi với tên tuổi của bản thân mà thôi.

(*) Thái vi: một bài thơ trong Kinh thi nói về tâm trạng của người lính trấn giữ biên cương trên đường trở về nhà.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thái Vi (2)

C

ha của ta không phải là người xấu!

Vị tướng quân thân mặc giáp đen đứng chắn trước ngựa, tự vung đao đâm vào bụng. Máu tươi bắn ra, nhuộm đen cả bầu trời xám xịt trên đỉnh đầu. Cả thế gian trong chốc lát đều biến thành hai màu đen trắng. Tình kì đen, trường sóc đen, áo giáp đen, còn cả linh hồn đen tối ẩn dưới lớp mặt nạ đen. Chỉ có ánh mắt của viên tướng quân đó là trắng dã, trong vẻ bi thương lộ ra sự thất vọng và nhục nhã.

- Chạy đi!

Máu tươi chậm chậm trào ra khỏi khoe miệng hăn, ào ào không dứt.

- Cha còn không mau chạy đi, ngậy ra đó làm gì? Mau chạy đi!

Tiếng than khóc không ngừng vang lên bên tai, ngày đêm tra tấn linh hồn Trương Kim Xưng.

- Tiểu Kỉ tử!

Trương Kim Xưng hét thất thanh, khóc lóc bưng tỉnh khỏi cơn ác mộng.

- Ta không phải là cha con, ta không phải...

Bầu trời đã sáng tỏ, nhưng lão lại nhắm mắt lần nữa, từ chối tỉnh lại khỏi cơn ác mộng. Nếu đó thật sự chỉ là một cơn ác mộng thì tốt quá, tất cả đều không tồn tại trong hiện thực. Lão sẽ không mất đi đứa con trai duy nhất, một đứa trẻ đã làm đến chức tướng quân, tiền đồ rộng mở, đủ để khiến liệt

tổ liệt tông Trương gia cảm thấy nở mày nở mặt; cũng sẽ không phải nhìn thấy trong ánh mắt của đứa trẻ ấy dáng vẻ nhục nhã và không cam lòng tự sâu trong tâm hồn.

- Tại sao lại là con? Tại sao? Rốt cuộc là tại sao?

Đáng tiếc rằng, đó lại chẳng phải là giấc mộng.

Lí Trọng Kiên mở cho lão một lối thoát không phải là vì tình cảm ngày xưa, mà là vì Trương Quý con trai của Trương Kim Xưng, đồng thời cũng là ái tướng tâm phúc của Lí Trọng Kiên. Hơn một tháng trước, Ti thương tham quân của Bác Lăng quân Đại Tùy là Trương Quý mổ bụng tự sát trên chiến trường, muốn lấy máu mình rửa tội cho cha hấn là Trương Kim Xưng. Trong khoảnh khắc đó, hai bên giao chiến đều ngừng ra, mấy vạn cặp mắt nhìn sững không chớp. Thân binh của Trương Kim Xưng gần như dựa vào bản năng, kéo chủ tướng nôn ra máu hôn mê ngất xỉu chạy vào rừng hoang. Lí đại tướng quân định thần lại cũng không thật sự muốn truy kích, chỉ phái mấy mươi tâm phúc đuổi theo lấy lệ, đuổi bọn họ chạy ra khỏi chiến trường.

Đây mới là chân tướng thật sự của việc Trương Kim Xưng còn sống sót. Tuy rằng chân tướng ấy tàn khốc như vậy, khiến lão không cam tâm tình nguyện như vậy. Nếu lúc đó còn có sự lựa chọn, Trương Kim Xưng thà rằng trước khi hai cha con nhận ra nhau nơi chiến trường, lão đã bị Lí Trọng Kiên một đao chém đứt đầu. Như thế, con trai lão sẽ không chết, Trương gia sẽ vĩnh viễn tự hào về điều đó. Về phần bản thân lão, mục nát hòa vào cát bụi, nhưng trong quá trình mục nát ấy cũng cảm thấy tự hào vì đã từng nuôi dạy nên một người con chính trực, thiện lương, dũng cảm.

- Cha ta không phải là người xấu!

Đã hơn một tháng trôi qua, lời thanh minh yếu ớt ấy vẫn còn văng vẳng bên tai Trương Kim Xưng. Mỗi khi lão nhắm mắt lại, tình cảnh lúc đó lại tái

hiện, hết lần này đến lần khác tra tấn dày vò linh hồn lão. Đó là đứa con trai duy nhất của lão, không giống như Trương Hồ và Trương Bưu, không cần a dua nịnh hót lão, vẫn dĩ nhiên sẽ được thừa hưởng toàn bộ của cải quyền thế của lão. Đó là đứa con trai duy nhất của lão, cùng lúc với việc kế thừa họ của lão là phải gánh trên lưng tất cả tội nghiệt mà lão phạm phải.

Thế nhưng, nó lại hoàn toàn vô tội. Trương Kim Xưng vẫn còn nhớ rõ cảnh tượng mà hai cha con lão chia tay lúc trước. Lúc đó lão còn là Trương Nhị - một gã bán hàng rong thâm niên lão làng có tiếng ở Hà Bắc, chính vì nghĩ cách cứu viện lão bằng hữu Tôn An Tổ không may dính phải kiện cáo mà phải chạy trốn khắp nơi. Con trai lão Trương Quý là vương bận duy nhất của lão, để tìm đường thoát cho con, lão không ngại mặt dày đến cầu xin người mình đã từng đắc tội là Lí Húc, thỉnh cầu đổi phương nể "giao tình" ngày trước mà ban cho con lão một bát cơm.

Không ngoài dự liệu, Lí Húc quả nhiên đồng ý. Vì Lí Húc muốn lão tận lực đi ứng cứu Tôn An Tổ. Người đó là ân nhân của Lí Húc, đồng thời cũng là chỗ tri kỉ, thâm giao của Trương Kim Xưng lão. Lúc sắp chia tay, Trương Kim Xưng nhớ mình cũng giống như là bậc cha chú của người khác, muốn cho con trai một tấm gương tốt ngay bên cạnh. Lão bảo con trai phải học tập Lí Húc, học tập người ta tuổi con nhỏ như thế mà đã hiểu chuyện đến vậy. Học tập người ta tuổi nhỏ như thế mà đã tranh được một phần sản nghiệp, có thể giúp bản thân và phụ mẫu cơm áo không lo. Thậm chí, ngay cả việc Lí Húc may mắn được con gái tộc trưởng bộ lạc ở tái ngoại để ý, Trương Kim Xưng cũng hi vọng con trai mình có thể học tập, nếu Trương Quý con hăn may mắn lấy được một người, thế thì không phải Trương gia đã tìm được một chỗ dựa vững chắc ở tái ngoại rồi đó sao...?

Giờ xem ra, con lão đã ghi nhớ kỹ tất cả những lời hăn nói, hơn nữa còn làm rất tốt. Không những học Lí Húc cách hành sự đối nhân xử thế, mà còn nôi đuôi người ta, rập khuôn theo lão dẫn thân vào quân ngũ, rập khuôn theo lão trở thành quan quân, rập khuôn theo lão thăng quan tiến chức. Có

điều, bản thân Trương Kim Xưng lại không còn là Trương Nhị bán hàng rong năm nào, mà đã trở thành một Trương đại đương gia ăn tim gan người sống, chém giết đến mức thi thể la liệt khắp vùng Hà Bắc.

- Cha ta không phải là người xấu!

Câu này, trừ đứa con ngốc nghếch ấy ra, còn có ai dám tin? Nếu ngay cả Trương Kim Xưng cũng không phải là người xấu, cả thiên hạ này đã chẳng còn ai là người xấu nữa rồi! Phán bội bạn bè, ám hại đồng liêu, không giữ tín nghĩa, lạm sát kẻ vô tội, tàn sát cướp bóc, bất luận là phạm phải điều nào, chẳng phải đều là tội ác không thể dung thứ hay sao? Tiếc là trong lòng đứa con trai ngốc ấy, tất cả những gì còn nhớ đến là Trương Nhị - một tiểu thương vì một đồng mà cò kè mặc cả, mặt dày mày dạn, thậm chí khom lưng cúi mình!

Càng hồi tưởng về đứa con trai chất phác và thiện lương, Trương Kim Xưng càng căm ghét bản thân. Lão vô cùng phẫn uất vì sao bản thân mình tội ác tày trời mà vẫn sống nhớn nhoe? Đứa con trai tuổi trẻ trung hậu chất phác, lại phải oan uổng đi đến bước đường cùng. Lão hi vọng mình có thể chết trong giấc mộng, từ đó không còn cần phải đối mặt với hiện thực nữa. Vì vậy, lão lựa chọn đủ loại phương thức để tự sát như tuyệt thực, đập đầu vào tường, nhân lúc người ta không chú ý lăn khỏi lưng ngựa, rút đao bên hông thị vệ cắt cổ tự vẫn.... Nhưng mấy gã "đáng ghét" đó lại không cho lão đạt được mục đích, chỉ cần lúc đó còn sót lại một hơi thở, gã Tôn Đà Tử "lòng dạ rắn rết" luôn có cách lôi cái mạng lão trở về, khiến lão đau khổ tuyệt vọng kéo dài hơi tàn thoi thóp đến tận bây giờ.

Mùi hương nhân sâm từ ngoài cửa nhẹ nhàng truyền đến, khiến người ta phiền lòng muốn mưa. Trương Kim Xưng nặng nề nện khuỷu tay xuống giường, mượn cảm giác đau đớn ở khuỷu tay để áp chế buồn bực trong lòng. Hiện nay, đây là việc duy nhất lão có thể gây tổn hại cho bản thân. Để ngăn lão tự sát, bọn người Trình tiểu cửu có thể nói đã hao tổn rất nhiều tâm tư. Những bức tường xung quanh đã sớm được lót thêm vải dày. Tất cả

những nơi có thể vươn tay tới, ngay cả đũa và muổng làm bằng gỗ cũng không lưu lại dù chỉ một cái. Nếu Trương Kim Xưng chuẩn bị treo cổ tự vẫn, lão sẽ phát hiện ra rằng tất cả các mảnh vải có thể chịu được sức nặng, bao gồm cả thắt lưng của chính lão, trước đó đều đã bị Tôn Đà Tử nhúng qua nước thuốc. Nhìn qua trông rất chắc chắn, nhưng hơi dùng sức kéo căng là sẽ rách thành hai đoạn.

Đám "ác độc" đó chẳng thêm để ý xem Trương Kim Xưng lão sống đau khổ bao nhiêu, bọn chúng chỉ hi vọng dùng sự thực là lão còn sống, gia tăng áp lực cho Lữ Phương Nguyên, người đã nhân cơ hội tất cả không có ở nhà để chiếm lấy Đầm Cự Lộc. Đây là lí do và giá trị duy nhất để lão còn sống sót trên thế gian này hiện nay. Chỉ ít, trong phần lớn thời gian tỉnh táo, Trương Kim Xưng đã từng cho rằng như vậy. Nếu không? Tại sao mỗi lần lão rơi vào ác mộng, chưa từng có ai kịp thời đánh thức lão? Mỗi khi lão khóc lóc tỉnh dậy khỏi cơn ác mộng, ngoài cửa luôn truyền đến mùi thuốc nghìn lần như một?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thái Vi (3)

Đ

ương lúc lão đang oán hận tự mình trách móc bản thân, Tôn Đà Tử hai tay bưng một chén thuốc đến, chậm rãi bước qua ngạch cửa.

- Đại đương gia tỉnh rồi, uống chén canh sâm này đi!

Nụ cười đầy "hư tình giả ý", ánh mắt tràn đầy vẻ quan tâm "tàn nhẫn". Tựa như vô cùng thích thú cười nhạo một con hổ đã mất hết răng nanh.

- Vừa mới nấu xong, nhân lúc còn nóng mau uống một chút. Ta đã sai người hầm canh thịt cừu, sau khi người uống thuốc xong sẽ bưng lên!

- Cút! Đừng đến làm phiền lão tử!

Trương Kim Xưng bỗng nhiên ngồi dậy, vung tay đánh đổ chén thuốc trong tay đối phương. Nhưng Tôn Đà Tử đã kịp thời tránh đi, khi dễ lão bệnh tật lâu ngày, động tác chậm chạp.

- Bà nó!

Trương Kim Xưng nhắc chân lên đạp, đầu gối bỗng dựng nhũn ra, khụy xuống quỳ trên đất. Lão đã không còn sức chinh đốn một gã què, lão sống còn có ý nghĩa gì nữa chứ? Nước mắt tủi nhục trào ra, trong chớp mắt chảy đầy cả mặt. Còn Tôn Đà Tử vẫn vậy, hờ hững nhìn lão khóc. Mãi đến khi lão tự mình dùng tay lau khô mặt, mới xáp lại gần vài bước, không nóng không lạnh thúc ép:

- Đại đương gia, người tốt hơn là uống bát thuốc này trước đi. Không uống thuốc, người vĩnh viễn không có sức để báo thù đâu!

- Báo thù?

Trương Kim Xưng hoang mang ngẩng đầu lên, đánh giá Tôn Đà Tử lại lần nữa. Lão đột nhiên phát hiện ra trước sau vền vẹn hơn một tháng, lưng Tôn Đà Tử tựa như đã uốn cong thành hình lưỡi câu. Đây không phải là Tôn Đà Tử mà lão đã từng biết! Tôn Đà Tử mà lão biết trên mặt không có nhiều nếp nhăn như vậy, ánh mắt cũng không đại ra như bây giờ.

- Tìm ai báo thù? Hừ!

Trương Kim Xưng cười lạnh.

- Lão tử không thỏa mãn mục đích của các người đâu. Trên thế gian này lão tử chẳng có kẻ thù nào cả?

Tôn Đà Tử không miễn cưỡng đối chọi với lão, ngồi xổm xuống như đồ con nít, đưa chén thuốc đến bên miệng lão.

- Uống đi. Uống xong chúng ta ăn canh thịt cừu, canh nấu bằng cừu béo thượng hạng, cả một nồi thơm ngon béo ngậy!

Là cừu béo thượng hạng sao? Ánh mắt Trương Kim Xưng dần trở nên dịu lại, bụng cũng bắt đầu kêu ùng ục liên hồi. Vị cừu béo lão còn nhớ rõ, năm đó lần đầu đến tái ngoại, một mình Tiểu Kỉ tử đã ăn hết lưng một con cừu. Cả mặt dính đầy mỡ cũng không thêm bận tâm lau đi, trong mắt tràn đầy ý cười...

- Lão Lục?

Lão đột nhiên phẫn chấn trở lại, mang theo mấy phần kì vọng kêu lên.

- Hừm?

Ánh mắt Tôn Đà Tử chợt lóe lên trong khoảnh khắc, tràn đầy mừng rỡ đáp lại. Hơn một tháng nay, đây là lần đầu tiên Trương Kim Xưng chủ động gọi ông. Từ góc độ y học mà nói, đồng nghĩa với việc bao nỗ lực ông bỏ ra không hề uổng phí. Chỉ cần lão chịu chủ động mở miệng nói chuyện, thì sẽ từ từ lấy lại hi vọng tiếp tục sống. Chỉ cần trong lòng Trương Kim Xưng còn kiên trì sống tiếp, ông liền có thể tiếp tục chữa trị, kéo lại cái mạng đang trên bờ vực sống chết đó.

Nhưng câu nói tiếp theo của Trương Kim Xưng trong nháy mắt đã đẩy tâm tình của Tôn Đà Tử từ trên đỉnh núi cao rơi xuống đáy vực.

- Người nói xem, một người nếu bị đao mổ bụng, liệu còn có thể cứu sống không?

Sợ Tôn Đà Tử không hiểu, Trương Kim Xưng tiếp tục dùng tay mô tả.

- Vết thương to thế này này, không làm thương tổn đến lục phủ ngũ tạng. Ta lúc đó trông thấy rõ rành rành, hoàn toàn không tổn thương đến nội tạng!

- Có lẽ, có lẽ là được! Quân Đại Tùy có rất nhiều danh y. Năm đó La Nghệ trúng hơn trăm mũi tên mà còn có thể cứu được tính mạng kia mà!

Không đành lòng dập tắt ngọn lửa yếu ớt trong mắt Trương Kim Xưng, Tôn Đà Tử cố nén bi thương trả lời. Tình cảnh ngày hôm đó, thông qua các thân binh của Trương Kim Xưng, ông đã dần dần tra hỏi rõ ràng. Người tóc bạc tiền người tóc xanh, hơn nữa còn trong tình huống đó, bất luận đổi lại là ai, đều sẽ mất đi dũng khí để sống tiếp. Vậy nên, hắn và bọn người Trình Danh Chấn không trách Trương Kim Xưng hơn một tháng nay hành sự ương bướng. Bọn họ chỉ coi lão như một lão già mất con bình thường mà đối đãi, phần cố gắng bởi sức người, phần đành nghe theo mệnh trời mà thôi.

- Ồ-----

Trương Kim Xưng thở dài thườn thượt, cảm thấy nhẹ nhõm tựa như một tên phạm nhân bị phán tội tử hình vừa được ân xá.

- Người biết cách trị không? Trong tay có phương thuốc đó không?

- Ta không biết, nhưng người khác nhất định sẽ biết!

Tôn Đà Tử khẽ lắc đầu, trên mặt lại nhẹ nở nụ cười mang theo hi vọng.

- Đại phu trong đội quân của người ta, từ đời này sang đời khác đều là chuyên gia trị thương, bát cơm kiếm được là nhờ dựa vào tay nghề đó cả. Ta chỉ là một lang trung lang bạt giữa đường đời, phương thuốc sao có thể so được với đại phu trong đội quân của người ta được. Nào, uống thuốc đi, uống xong thuốc chúng ta uống canh thịt!

Điều khiến người khác vui mừng khôn xiết chính là lần này Trương Kim Xưng không phiền Tôn Đà Tử phải nghĩ cách bón thuốc cho nữa mà tự mình chủ động cầm lấy chén thuốc uống cạn. Đặt chén thuốc xuống, lão cười cười, nói với vẻ nịnh nọt:

- Uống xong rồi, có thể ăn thịt rồi. Dường như rất lâu rồi ta chưa được ăn thịt cừu! Thời gian gần đây các người luôn tiếc rẻ không cho ta ăn!

- Uống canh được rồi. Ta đã sai đầu bếp giã thịt nhuyễn ra làm thành thịt băm cho người.

Tôn Đà Tử vừa kinh ngạc vừa chật vật, miễn cưỡng mỉm cười trả lời. Xoay người đi ra cửa, ông lệnh thân binh đi chuẩn bị cơm nước cho Trương Kim Xưng. Sau đó lại tức tốc tập tễnh quay lại, thu dọn chén thuốc dưới đất.

- Chén gỗ, không chắc. Ha ha, ta dùng quen rồi, không nỡ vứt đi!

Trương Kim Xưng hoàn toàn không để ý thấy vẻ xấu hổ trên mặt ông, hai mắt ngây dại, lại một lần nữa đắm chìm vào trong ảo tưởng. Năm đó La

Nghệ bị trúng hơn trăm mũi tên còn có thể cứu sống, Tiểu Kỉ tử có lẽ cũng vẫn còn khả năng sống sót! Dù gì nó cũng đã theo Lí Trọng Kiên lâu như thế, không có công lao cũng có khổ lao! Huống hồ, Lí Trọng Kiên đối nhân xử thế rất thiện lương độ lượng, nhất định sẽ không nỡ để Tiểu Kỉ tử chết.

Nếu lúc trước, lão không dẫn binh đi đánh Tín Đô thì có phải đã tốt rồi không? Lão lặng người thâm nghĩ. Nếu mình không đánh đến quận Tín Đô, thì sẽ không gặp Lí Húc, cũng sẽ không có ai nhận ra Trương Kim Xưng lão chính là gã bán rong Trương Nhị năm nào. Con trai lão sẽ không bị thương, Đàm Cự Lộc cũng sẽ không bị chiếm mất.

Không đúng! Một giọng nói dâng lên từ trong lòng lão, nhanh chóng phủ nhận tư tưởng không thiết thực trước đó. Nếu Đàm Cự Lộc không mất, lão sẽ vẫn là Trương Kim Xưng, thân phận thật sự sớm muộn gì cũng sẽ bị con trai lão phát hiện. Từ điểm này xem ra, Đàm Cự Lộc mất đi cũng tốt, vô cùng tốt, chỉ là, mất quá muộn, không kịp nữa rồi.

Những suy nghĩ đó trôi nổi trong không trung quá mê hoặc, quá hỗn loạn, thế nên Trương Kim Xưng nhanh chóng quên đi vị thịt cừu. Sau khi ăn sạch ít thịt băm và bát canh thịt do Tôn Đà Tử sai người mang lên, lão gắng gượng đứng dậy khỏi mặt đất, vịn vào tường khẩn cầu:

- Lão Lục à, để ta ra ngoài hít thở không khí, được không?

- Không thành vấn đề, ta sẽ đi sắp xếp!

Tôn Đà Tử cầu còn không được, chẳng nhiều lời lập tức đồng ý. Có thể vịn tường đi lại khắp nơi, chứng tỏ ý định muốn chết của Trương Kim Xưng đã mất đi phần nào. Để lão ra ngoài nhìn ngắm cảnh vật ấm áp một chút, qua một thời gian, Tôn Đà Tử tin rằng mình có bản lĩnh khiến lão khôi phục lại trạng thái bình thường.

Các thân binh vui mừng như được đón tết, chậm rãi chạy đến mang theo áo da, mũ da, ủng nỉ, đai găm, ba chân bốn cẳng giúp Trương Kim Xưng sửa

soạn chỉnh tề. Sau khi đợi Trương Kim Xưng được bao bọc như một tài chủ, họ niềm nở vén rèm lên, hai bên trái phải dìu tay lão.

- Ta có thể tự đi, có thể tự đi!

Trương Kim Xưng như một đứa trẻ để mặc mọi người sửa soạn hồi lâu, sốt ruột kháng nghị. Dưới ám hiệu của Tôn Đà Tử, bọn thị vệ lục tục buông hai cánh tay ra. Hộ tống Trương đại đương gia bước ra ngoài, một bước, hai bước, ba bước... Tạ ơn trời đất, sau hơn một tháng cố tìm đường chết, lần đầu tiên Trương đại đương gia dựa vào sức của chính mình đi lại dưới ánh mặt trời, đắc ý mỉm cười tựa như một đứa trẻ, tiếp tục tập tễnh bước về phía trước.

Nơi dưỡng thương là ở nha môn huyện Bình Ân, rất nhanh đã đi hết hậu hoa viên chỉ bằng lòng bàn tay. Trương Kim Xưng còn chưa thỏa mãn sai người mở cổng sau, vịn chân tường đi ra ngoài. Một lần nữa lão lại trông thấy cảnh phố phường của thế gian, giống hệt như trong kí ức rất lâu trước đây, rách nát nhưng tràn đầy sức sống. Lão nghe thấy tiếng kêu réo của bọn trẻ con trong ngõ nhỏ, thỉnh thoảng còn có cả tiếng pháo nổ giòn giã.

Sắp đến năm mới rồi, vì vậy nên nhà nhà người người đều đang bận rộn quét dọn phòng ốc nhà cửa. Bọn trẻ con không có ai quản, tùy ý chơi đùa đầy đường. Năm đó, Tiểu Kỉ tử cũng thế, mỗi lần như vậy lại lạnh đến mức nước mũi chảy ròng ròng, chảy dài xuống cả miệng. Sau khi bị người ta la rầy, liền cố gắng hít trở lại, thà giấu nước mũi, cũng không nở lau đi.

- Cậu Thặng nhi, đừng chạy nữa, mau về nhà giúp cha chẻ củi!

Một giọng nữ danh đá truyền đến từ sâu trong ngõ nhỏ, cảnh vật trước mắt như thêm mấy phần khói lửa. Đây mới là kiểu con dâu điển hình ở Hà Bắc, chinh đồn được chồng, quản lý được con, sau khi xuống giường còn có thể một tay khéo léo trồng hoa màu...

Trương Kim Xưng khẽ mỉm cười. Lão phát hiện ra, bản thân hẳn lại có thể thích kiểu cuộc sống lặng lẽ mà bần hàn như vậy. Có lẽ thời gian ngăn cách quá lâu, có thể quên đi những khốn khó bất đắc dĩ ngày trước, chỉ còn lưu lại trong kí ức những điều ấm áp.

- Đừng chạy, còn chạy nữa, bảo Trương Kim Xưng bắt con đi lột da đó!

Người đàn bà đánh đá bực mình tóm lấy thắt lưng, tức giận chống nạnh, gào lên dọa dẫm.

Trong chớp mắt, tất cả cảnh tượng trước mắt lại lần nữa bị gió lạnh đông cứng. Trương Kim Xưng tay vịn bức tường lạnh lẽo, từ từ trượt xuống ngồi xồm dưới đất.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thái Vi (4)

T

rông thấy Trương Kim Xưng yếu ớt trượt xuống đất, đám người Tôn Đà Tử đều cảm thấy cay cay sống mũi. Nhiều năm như vậy, họ đã từng trông thấy Đại đương gia Trương Kim Xưng bị quan quân đuổi như đuổi thỏ đến nỗi trốn đông núp tây, đã từng trông thấy Đại đương gia Trương Kim Xưng khom lưng quy gối, luôn mồm vâng dạ trước những thế lực lớn mạnh hơn mình. Duy chỉ chưa từng thấy đáng vẻ Đại đương gia yếu đuối ngồi bệt dưới đất như một anh nông dân bị ức hiếp có oan mà không thể nói như hiện giờ. Vì một hành động vô cùng bình thường như "ngồi bệt", đối với một nam tử hán mà nói, lại đồng nghĩa với việc lão đã hoàn toàn bị đánh bại, đã hoàn toàn chấp nhận sự an bài của vận mệnh, hoàn toàn đánh mất đi niềm tin và dũng khí tiếp tục tranh đấu.

- Mụ già thiếu quân giáo nhà nào, ta đi làm thịt bà ta!

Đội thân binh vô cùng tức giận, rút hoành đao bên hông xông về phía ngõ hẻm đối diện. Chân vừa mới bước, thắt lưng liền bị Tôn Đà Tử mạnh mẽ lôi lại.

- Đại đương gia của chúng ta là người nào chứ, sao phải chấp nhận với đám đàn bà ngu ngốc chốn thôn quê này!

Tôn Đà Tử nghiêm nghị quát ngừng, dư quang nơi khóe mắt đồng thời quét về phía bức tường cao của nha huyện ở phía sau lưng.

- Không cần để ý đến mụ ta, cánh đàn ông chúng ta ngang ngược quen rồi, còn sợ bị người ta lải nhải mấy câu sao?

- Lục gia!

Đám thân binh mắt đỏ ửng, oán hận dừng bước.

Giết một ả nông phụ vô tri chẳng phải là chuyện lớn lao gì. Trước đây Trương Kim Xưng không vui, lời mấy nhân vật có vai vế ở địa phương ra mỗ bụng móc tim cũng chỉ để tìm lạc thú, còn chẳng có ai to gan lớn mật dám đứng ra ngăn cản. Nhưng hiện nay thì không được, trong khoảnh khắc ánh mắt Tôn Đà Tử quét về phía bức tường nha huyện, đám thân binh đã hiểu rõ ý ông. Đây gọi là đánh chó phải ngó mặt chủ, hiện nay bọn họ là khách, chủ nhân huyện Bình Ân là Trình Danh Chấn. Giết một người nông phụ vô tri vốn chẳng hề gì, nhưng đụng vào thể diện của chủ nhân thì lại không phải là chuyện đùa.

Mà Trình Danh Chấn kia lại có tiếng là yêu dân, nếu giết người lung tung trên địa bàn của hãn, e rằng cuối cùng đến Trương Kim Xưng cũng không thể bao che nổi kẻ sát nhân. Làm khách, họ nên có giác ngộ của kẻ làm khách. Đương nhiên, nếu "khách" đủ mạnh, có thể dễ dàng đè bẹp "chủ" thì đấy lại là chuyện khác. Nhưng hiện nay, đám tướng sĩ dưới trướng Trương Đại đương gia kẻ đi người chạy, nhiều nhất cũng chỉ còn sót lại hơn ba ngàn tàn binh đã mất hết sĩ khí, lấy gì đi tranh đấu với Minh Châu quân? Huống hồ, ngay cả lương thảo cung ứng cho hơn ba ngàn người này cũng hoàn toàn dựa vào sự bố thí của Minh Châu quân. Nếu hai bên thật sự gây hấn với nhau, Minh Châu quân căn bản chẳng cần hao tổn sức lực gì khác, chỉ cần ngừng cung cấp lương thực hằng ngày, nội trong ba ngày, Trương gia quân nhất định sẽ tan vỡ!

Cái này gọi là 'người đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu', đám thân vệ dù đau lòng cho Đại đương gia nhà mình nhưng cũng không thể không bặm bụng nuốt những lời cay độc với người nông phụ. May mà Trương Đại đương gia cũng không cố yêu cầu bọn chúng trút giận thay lão, sau khi ôm đầu ngồi dưới chân tường một hồi, lão cười khổ ngẩng đầu lên, thấp giọng nói:

- Bỏ đi, ta đã làm còn sợ gì người khác nói. Lão Lục, người có thể sắp xếp một chút, để ta mau chóng được gặp Tiểu Cửu một lần, ta có mấy lời phải sớm nói rõ với hắn!

- Ta sẽ tìm người đi thông báo với Tiểu Cửu ngay, để cậu ta mau chóng đến gặp người!

Tôn Đà Tử dè dặt nhìn Trương Kim Xung, giọng điệu cố hết sức không làm tổn thương đến lòng tự tôn của đối phương.

- Nhưng ngài có thể phải đợi ba ngày, hôm qua Tiểu Cửu đã đích thân dẫn binh đến Thanh Chương rồi. Ta ước chừng phải mấy ngày nữa mới có thể quay về!

Dù cả thân thể và tâm lý đều trong tình trạng vô cùng suy nhược, nhưng Trương Kim Xung vẫn còn duy trì được sự miễn cảm đối với những việc bên ngoài. Nghe Tôn Đà Tử nói Trình Danh Chấn đã đi đến huyện Thanh Chương, lão lập tức đoán được tình hình bất ổn.

- Thanh Chương? Hắn đi Thanh Chương làm gì? Có người đánh đến rồi sao?

- Là tên tiểu tử Ngụy Đức Thâm quận Võ Dương muốn nhân cơ hội đến đây kiểm soát. Đoàn Thanh đã ổn định được thế cục rồi. Tiểu Cửu không yên tâm nên mới đích thân đến đó xem xét tình hình!

Tôn Đà Tử cười cười, cố làm ra vẻ thoải mái trả lời.

Tuy ông nói nhẹ nhàng băng quơ nhưng sắc mặt Trương Kim Xung trong nháy mắt tràn ngập vẻ thê lương. Đây thật là tường đã đổ lại còn thêm người đẩy. Nửa năm trước, các quan viên quận huyện xung quanh Đàm Cự Lộc còn vội vàng đến đây dâng lương thực quân nhu cho lão, chỉ mong Trương Đại đương gia lão giơ cao đánh khẽ, cho mọi người thêm mấy

thắng bình an. Hiện nay, Trương Kim Xưng lão đã bại trận, vậy nên những tên nghe gió đã sợ ngày trước lập tức lớn gan, không những chặn đường truy sát trên đường hăn lui binh, mà còn dám mặt dày đến tận nhà ức hiếp?

Dương Bạch Nhân, Ngụy Đức Thâm, Trì Nguyên Huy, Quách Tuần, từng gương mặt thủ hạ bại tướng lần lượt hiện lên trước mắt Trương Kim Xưng, trên mặt đầy vẻ giễu cợt.

- Người nghĩ cách nhắc nhở Trình Tiểu Cửu một tiếng, đề phòng đám khốn kiếp bên quận Võ An thừa dịp đêm sau lưng cậu ta. Phàm là cầu quan triều đình, đều chẳng có kẻ nào tốt!

Nhú mảy lại, lão cảnh giác nói. Chỉ sợ lời này nói ra đã trễ, để Trình Danh Chấn phải giẫm lên vết xe đổ của lão.

- Quận Thú quận Vũ An lén lút cấu kết với các thân hào nông thôn, mưu đồ gây thêm phiền phức cho đại quân. Tạ Ánh Đăng và Vương Nhị Mao ngay đêm hôm ấy đã lên vào thành Vĩnh Niên, trực tiếp đến phủ của hăn giết sạch cả nhà!

Tôn Đà Tử nhún nhún vai, cười lạnh trả lời.

Lúc đầu khi Trình Danh Chấn chiếm được những nơi hoang vu hẻo lánh như Lâm Minh, Cầu Sơn, Tử Sơn..., cứ lưu lại Cổ thành Hàm Đan và Vĩnh Niên thành quận Võ An án binh bất động, nói là giả vờ cho triều đình thấy quận Võ An vẫn chưa bị khống chế, tránh bị quan quân trả thù. Các trại chủ nghe thấy lí do này liền thầm cười nhạo hăn nhát gan chùn tay. Nay xem ra, nào phải Tiểu Cửu nhát gan chùn tay, chỉ cần khiến hăn cảm thấy bị uy hiếp, hăn cũng sẽ giống Trương Kim Xưng, giơ cao dao mổ không chút do dự.

Trương Kim Xưng cũng không ngờ Trình Danh Chấn lại hành sự tàn nhẫn quyết đoán như vậy. Lại cau mày cân nhắc hồi lâu rồi mới thở dài, cười khố:

- Tốt rồi, tốt rồi. Lúc nên giết thì giết, lúc không nên giết thì cứ tiếp tục nuôi dưỡng. Tiểu Cửu biết cách làm việc hơn ta, lưu loát hơn ta. Vương Nhị Mao về khi nào vậy? Tạ Ánh Đăng là ai? Cái tên này dường như ta đã từng nghe thấy ở đâu đó?

- Họ Tạ là Tiêu thám tổng quản Ngõa Cương Quân!

Tôn Đà Tử chìa tay dìu Trương Kim Xưng, hai người tựa vào nhau quay người trở về nha môn.

- Ta nghe Tiểu Cửu nói, người này phụng mệnh Đại đương gia của Ngõa Cương Quân là Địch Nhượng đến đây có ý muốn liên minh. Tiểu Cửu vẫn chưa cho hẳn ta câu trả lời chắc chắn, vậy nên hẳn cứ ở lại chẳng chịu đi!

- Ngõa Cương Quân?

Trương Kim Xưng khẽ lẩm bẩm, sợ mất vía hỏi lại.

- Từ Mậu Công không phải là Nhị đương gia ở đó sao? Lần trước Nhị Mao bị quan quân truy đuổi, cũng là nhờ họ cứu thoát?

- Trí nhớ của Đại đương gia thật tốt!

Bọn thân binh lục tục tiến lên, dìu Tôn Đà Tử và Trương Kim Xưng. Trong mắt họ, Trương Đại đương gia và Tôn lục đương gia từng khiến cho quan viên Hà Bắc vừa nghe tên đã biến sắc ngày xưa đã hoàn toàn trở thành hai lão già tuổi xế chiều bước đi loạng choạng. Không những thân thể nhìn mỏng manh yếu đuối, lời nói cũng trở nên dông dài lê thê, nói cả buổi vẫn chưa đi vào vấn đề chính.

- Phải!

Tôn Đà Tử khẽ gật đầu:

- Chính là toán Ngõa Cương Quân đã từng cứu tính mệnh Vương Nhị Mao. Lí Mật cũng ở đó. Từ Mậu Công hiện ngồi ghế thứ ba, nhường cho Lí Mật vị trí thứ hai!

-Ồ!

Trương Kim Xưng miệng thở ra làn khói trắng, chậm chạp cân nhắc.

- Ta nhớ ra rồi. Họ Phòng đã từng nói với ta việc này. Hiện giờ Tiểu Cửu thật không dễ dàng, đám quan binh lẽ ra nhắm vào ta, ước chừng đã lao toàn bộ về phía hắn. Từ Mậu Công đưa ra điều kiện gì? Có phải cần có cái đầu của ta, Ngõa Cương sơn bọn hắn mới chịu xuất binh giúp Tiểu Cửu? Thôi bỏ đi, người nói với Tiểu Cửu, cứ giao nộp ta cho Ngõa Cương sơn. Tên họ Từ muốn báo thù rửa hận thì cứ nhắm vào ta đây, đừng làm khó Tiểu Cửu nữa!

Tôn Đà Tử nghe vậy liền ngậy người, vội vã về Trương Kim Xưng.

- Đại đương gia nói gì vậy, Tiểu Cửu sao có thể bán đứng ngài? Huống hồ ta cũng chưa từng nghe thấy gã họ Tạ kia muốn Tiểu Cửu giết ngài?

Ông không rõ tại sao Trương Kim Xưng nhắc đến Ngõa Cương Từ Mậu Công, lại phải giao nộp đầu mình. Nhưng Trương Kim Xưng có thể không quan tâm đến an nguy cá nhân mà nghĩ thay cho Trình Danh Chấn, quả thật là khác biệt rất lớn so với trước đây.

- Ta đã giết Tôn An Tổ. Từ Mậu Công và Lí Húc đều nhận Tôn An Tổ là thầy!

Dường như đoán được suy nghĩ của mọi người, Trương Kim Xưng cười khở giải thích.

- Mẹ nó, món nợ của ta, tự ta sẽ trả, không liên lụy đến Tiểu Cửu!

Trương Đại đương gia hiện giờ, đã hoàn toàn trở thành một lão già gần đất xa trời. Cầm rằm lải nhải, nói năng lộn xộn.

- Người này, sớm muộn cũng sẽ có ngày đi gặp lão diêm vương. Món nợ ta thiếu tự ta sẽ trả sạch, xuống dưới lòng đất nói lời cũng không chột dạ. Ha ha, nếu Tiểu Cửu thật muốn giết ta, các người đừng ngăn cản. Mạng của ta là do hãn cứu, chết trong tay hãn cũng là việc nên làm!

Chuyện quái quỷ gì vậy? Tôn Đà Tử và đám thân vệ nghe mà mờ mịt cả đầu. Nghĩ Trương Đại đương gia bây giờ mới rời khỏi giường bệnh, nên cũng chẳng ai coi những lời hồ ngôn loạn ngữ ấy là thật. Cả bọn mồm năm miệng mười, vừa ngon ngọt an ủi Trương Kim Xưng, vừa dìu lão sai bước vào trong viện dưỡng thương.

- Sao có thể vậy được, Cửu đương gia đã phí bao công sức mới cứu được ngài trở về, nhất định sẽ không cấu kết với người ngoài hại ngài đâu!

- Cửu đương gia là ai chứ, ngài cứ an tâm. Ngài ấy sẽ không làm chuyện ăn cây táo rào cây sung vậy đâu!

Vừa nói, bọn họ vừa đi qua con đường mòn trong hoa viên, cách bức tường góc lan can thấp bé, trong thấy khoảnh sân bên cạnh có một gốc hàn mai, loáng thoáng lộ ra mấy nụ hoa đỏ tươi.

- Ai ở bên đó, cách bài trí rất độc đáo!

Trương Kim Xưng ngừng bước, đưa mắt nhìn gốc mai, nảy lòng ngưỡng mộ. Trong viện ở Đàm Cự Lộc của hãn cũng có trồng mấy chục gốc mai giống vậy. Cây đầu tiên vừa dời đến trồng mới đầu xuân đã nở rộ, mặc cơn gió tuyết, từng đoá trắng hồng khoe sắc trông rất náo nhiệt.

- Quyên Tử và Tiểu Cửu đây!

Tôn Đà Tử cũng ngừng bước, không suy nghĩ buột miệng trả lời.

- Phu thê hai người họ bình thường sống ở đó, nhưng hiện giờ không có nhà. Tam ca giúp họ trấn giữ Danh Thủy, cũng không có đây. Nếu không, chúng ta cũng có thể qua đó thăm hỏi.

Một gốc hàn mai tươi tốt tràn đầy sức sống chắc chắn sẽ có thể khích lệ cho tâm trạng chán chường sau trận đại bại, vậy nên ông hi vọng Trương Kim Xưng có thể nhìn ngắm lâu hơn một chút. Nào ngờ sắc mặt Trương Kim Xưng trong chớp mắt trở nên trắng bệch, thở hắt ra, nhếch mép nói:

- Hay là thôi đi. Kẻ xúi quẩy như ta, đừng để vận đen truyền qua người khác. Về thôi, ta muốn ngủ một giấc. Đợi Tiểu Cửu có thời gian rảnh rồi, người nhất định phải sắp xếp cho ta gặp hắn một lần!

Tôn Đà Tử khẽ gật đầu, không đoán ra được nguyên nhân gì khiến cho Trương Kim Xưng đột nhiên trở nên nhún nhường như vậy.

Trương Kim Xưng lại không giải thích gì nhiều với ông, lặng lẽ cúi đầu, loạng choạng bước đi. Mai nở, tuyết rơi, tiếng nói cười trong hương thơm phảng phất, đều là những phong cảnh mà hắn đã từng thấy qua. Lúc đó không có cảm giác gì đặc biệt, nay trong kí ức lại đột nhiên trở nên rõ nét lạ thường.

Càng rõ nét hơn là, đôi mắt mang đầy oán hận đó, đối mặt với Quân Ngõa Cương phần nộ gào lên, cười lạnh trả lời.

- Ngài đã biết rồi sao còn phải hỏi?

- Người có phải đã nhắm mắt lại, coi ta là hắn?

- Người đã biết rồi sao còn phải hỏi?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thái Vi (5.1)

T

iếng kèn lệnh kéo dài lạnh lẽo, lướt qua mặt sông chỉ còn lại một tầng băng mỏng, sắc bén tựa thanh đao đâm vào xương tủy người ta.

Tiếng kèn trống lệnh truyền đến từ quân Tùy bờ đối diện mang hàm ý đại biểu, Trình Danh Chấn đã quá quen thuộc. Lúc nhỏ, hắn gần như ngày nào cũng đứng bên cạnh giáo trường của kinh doanh nghe thấy âm thanh giống vậy, thường bị giai điệu khăng khải hào hùng ấy kích động đến mức nhiệt huyết sôi trào. Dù là hiện tại, đối với hắn mà nói âm thanh quen thuộc ngày trước vẫn mang lại cảm giác hoài niệm, mỗi âm thanh đều tựa như lời kêu gọi. Có điều, hắn đã không thể đến gần để lắng nghe nữa, mấy toán binh mã bờ bên kia đều là kẻ địch, ai nấy đều hận không thể bắt hắn bêu đầu thị chúng.

- Đều do Trương Kim Xương mà ra!

Phía sau Trình Danh Chấn, Đoàn Thanh oán giận chửi rủa bằng phương ngữ miền Bắc.

- Lúc hiệp đáp chúng ta, còn ghê gớm hơn cả quan quân, vậy mà lại lập tức sa lầy.

- Muốn ta nói, lúc đó chúng ta đáng ra nên tự chạy đi. Để mặc gã họ Trương thích chết ở đâu thì chết!

Đội chính Quách Lục Nhi lầm bầm phụ họa. Giọng nói tuy không lớn, nhưng vừa vặn đảm bảo Trình Danh Chấn đang giục ngựa đi phía trước đội ngũ có thể nghe thấy. Đây là phương thức đề xuất kiến nghị đặc biệt của

những người này, không đủ uyển chuyển, nhưng lại dễ dàng tránh làm cho Trình Danh Chấn nổi giận.

Trong Minh Châu quân, các tướng lĩnh có thái độ tương tự không phải là ít. Hầu hết mọi người đều cho rằng, nếu Trương Kim Xưng đã có ý đồ dùng kế điệu hổ ly sơn để chiếm lấy ba huyện Bình Ân, kể từ lúc đó Minh Châu quân và Cự Lộc Trạch đã chính thức ân đoạn nghĩa tuyệt. Bất kể việc Trình Danh Chấn thống lĩnh đại quân đến chi viện cho Trương Kim Xưng hơn một tháng trước là xuất phát từ nghĩa khí cũng được, là vì báo ân cũng xong, nhưng đến giờ phút then chốt này, đã không còn cần phải tiếp tục giữ vững nữa. Ba nhánh quân đến bờ Chương Thủy đối diện đều là nhằm vào Trương Kim Xưng. Minh Châu quân sẽ không bán đứng giang hồ đồng đạo, nhưng cũng không nhất thiết phải vì bảo toàn người khác mà hi sinh bản thân. Cho đám tàn binh Trương gia quân mấy ngày lương khô, để chúng kịp thời cuốn xéo! Thích đi đâu thì đi! Miễn không ở lại trong phạm vi quản lý của Minh Châu quân là được. Về phần đám tàn binh Trương gia quân sau khi rời khỏi sự bảo hộ của Minh Châu quân có thể tồn tại được mấy ngày thì đó là chuyện của họ. Một chút vốn liếng Minh Châu quân tích góp được cho đến bây giờ không hề dễ chút nào, chẳng cần phải vì bảo vệ một đám sói kiêu ngạo mà tiêu tốn sạch sẽ.

- Các người ai qua bờ bên kia làm liên lạc, bắt quan binh cam đoan sau khi Trương đại đương gia rời khỏi huyện Bình Ân, họ nhất định sẽ không đánh qua đây?

Trình Danh Chấn vừa cười vừa quay đầu lại, không nóng không lạnh nhắc nhở một câu.

Tiếng oán hận đột nhiên im bật. Ai cũng biết, đám quan binh muốn chiếm thế thượng phong tuyệt đối đã chủ động dừng lại bên bờ Chương Thủy, không giống như bảo hổ lột da. Trương Kim Xưng là cái gai trong mắt triều đình, chủ soái Trình Danh Chấn nhà họ lẽ nào không phải? E là trong mắt

một số người, Trình giáo đầu còn có sức uy hiếp lớn hơn cả Trương Kim Xung, càng muốn nhanh chóng một đao tiêu trừ hậu hoạn!

- Môi hờ răng lạnh! Chỉ cần Trương đại đương gia còn sống một ngày, mục tiêu chủ yếu chĩa mũi nhọn của quan quân triều đình sẽ không phải là chúng ta. Nếu ngày nào đó Trương đại đương gia bị giết, kẻ tiếp theo sẽ là chúng ta.

Trông thấy vẻ hoang mang của toàn quân, Trình Danh Chấn không khỏi lắc đầu cười khổ. Hắn không trách tầm nhìn của bọn họ nông cạn, đám thân tín dưới trướng hắn xuất thân hàn vi, nếu không phải vì thế sự loạn lạc, e là cả đời này đều ở cạnh vợ con nhóm bếp bừa củi, ngay cả những nơi ngoài đó năm mươi dặm cũng không đặt chân đến, vậy nên không thể có cái gọi là nhìn xa trông rộng gì gì đó. Nhưng làm người mà đại quân tin tưởng, hắn không dám chỉ lo hai mẫu ba phân đất trước mắt. Bất kì một kế sách sai lầm nào cũng đều có thể khiến Minh Châu quân rơi vào thảm cảnh vạn kiếp bất phục. Minh Châu quân mà tiêu tòng thì mười mấy vạn bá tánh của ba huyện Bình Ân của coi như xong theo. Thế sự loạn lạc như hiện nay, người không thể trông mong rằng quan quân còn giữ gìn quân kỉ đối với loạn dân trong sào huyệt của thổ phi. Có câu nói, "hết binh đến cướp, hết cướp đến binh", hai lần bị giày vò bởi binh binh cướp cướp, thành thị có phần hoa đến đâu, thứ còn sót lại cũng chỉ là cỏ khô.

- Lập tức khai thông dòng sông!

Đoàn Thanh đương nhiên không trông chờ vào dăm ba câu mà thuyết phục được Trình Danh Chấn, nhếch miệng nhắc nhở. Trước đó một lúc quan quân sở dĩ không thể đánh qua Chương Thủy, hoàn toàn không phải là vì hắn bố trí ổn thoả. Trên phương diện nào đó, sở dĩ đoàn người vẫn có thể bảo đảm chiến hỏa không lan đến bờ tây Chương Thủy là nhờ ông trời phù hộ. Lúc này đang là cuối đông đầu xuân, gió từ phương nam thổi đến lúc ấm lúc lạnh. Một phần mặt nước sông Chương Thủy đã tan ra, một phần vẫn còn trơn nhẵn như gương. Cả đoàn người ngựa đạp lên trên, cầm chắc

là rút xuống sông làm thức ăn cho ba ba. Còn nếu ngồi bè gỗ qua sông, lại bị những tảng băng trôi trên mặt sông cản trở, khó mà cập được ào bờ.

Để tránh bị quân triều đình đánh úp, Trình Danh Chấn phái toàn bộ thám báo trong tay hãn và những kị binh do Vương Nhị Mao dẫn về, ngày đêm không ngừng nghỉ tuần tra men theo bờ sông. Hành động cảnh giới này vô hình chung khiến mấy nhánh quân triều đình đến từ các nơi khác nhau nảy sinh những phán đoán sai lầm về thực lực của Minh Châu quân. Kị binh là binh chủng nổi tiếng và quý giá, chưa kể đến võ giáp khí giới, lương lương thực một viên khinh kị tiêu phí trong vòng vèo một ngày cho cả người lẫn ngựa thông thường phải gấp sáu lần một tên bộ binh. Mà Trình Danh Chấn đã nuôi "hơn ngàn" kị binh, ắt hẳn tổng số quân lính dưới trướng hãn phải hơn bảy ngàn như trong truyền thuyết. Chiếu theo số kị binh và bộ binh của Trương gia quân và Cao gia quân cùng những tướng lĩnh trước nay bị tiêu diệt mà suy đoán, đám quân lính dưới trướng Trình Danh Chấn chỉ ít cũng phải hơn hai vạn. Đây mới chỉ là những chiến binh không thôi, nếu tính gộp cả những lưu dân đi theo, hiện nay giăng co với quan phủ ở phụ cận thành Thanh Chương thành, chỉ ít có lẽ là năm vạn đại quân.

Trình Danh Chấn cũng vui mừng vì đã khiến địch thủ hiểu lầm. Trên thực tế, hiện nay nếu cộng tất cả Minh Châu quân có thể tham chiến, nhân số chưa đến một vạn. Chỉ dựa vào hơn năm ngàn chiến binh, hơn bốn ngàn binh lính già yếu trong tay, sao có thể đứng vững ở bờ sông ngăn cản đại quân tiến công? Đó quả thực là người ngốc nói mê! Một khi mặt sông Chương Thủy hoàn toàn tan hết băng, quan quân có điều kiện qua sông. Chẳng cần đến ba lộ đại quân cùng xông lên, chỉ cần chọn đại một lộ đánh qua, là có thể ép hãn không cách nào trở tay.

- Uuuuu.....

Tiếng kèn hiệu phía bờ đối diện không xua đi được nỗi phiền não trong lòng, tiếng thối khản đặc vẫn còn chưa dứt. Ba cánh quân triều đình đến từ ba hướng khác nhau đó ý đồ muốn liên kết với nhau, hiệp đồng tác chiến

chuẩn bị vượt sông. Trong đó, âm điệu hùng tráng nhất, truyền đạt ý tứ cũng chuẩn xác nhất chính là cánh quân đến từ kinh thành, là thuộc hạ của Tả Vũ Hầu đại tướng quân Khúc Đột Thông, vốn đi theo Khúc Đột Thông giải vòng vây ở Nhạn Môn quan. Hiện giờ hôn quân Dương Quảng đã bình an trở về phương Nam, cánh binh mã này lại xuất thủ, do Hồ nha lang tướng Tang Hiến Hòa cầm đầu đến tiêu diệt thổ phỉ Hà Bắc.

- Uuuuu.....

Cùng với Tang Hiến Hòa liên tục kẻ hô người ứng là cánh quân Kiêu Quả đến từ Lạc Dương. Dẫn đầu là Hồ bồn lang tướng Đoàn Lệnh Minh, năm nay mới hai mươi hai tuổi, cũng chưa lập được chiến công gì. Nhưng vì quyền phụ của hắn là trọng thần đương triều Đoàn Đạt, nên mới được độc lĩnh một nhánh quân, đi theo Tang Hiến Hòa kiếm chút công danh.

So với hai cánh quân chính quy cờ trống rợp trời thể hiện sĩ khí cao ngút, sĩ khí của binh lính quận Võ Dương lộ rõ vẻ chán nản quá độ. Cũng khó trách họ buồn bã ủ rũ, một năm trước, Vương Nhị Mao dựa vào năm trăm khinh kỵ đã đánh Võ Dương quận binh nhân số gấp mười lần thua xiểng liểng. Trải qua hơn một năm nếm mật nằm gai, Quận thủ quận Võ Dương Nguyên Bảo Tàng gần như phải đập nồi bán sắt mới xây dựng lại được một đội quân hoàn toàn mới, nhưng tướng lĩnh dẫn đầu vẫn là Ngụy Đức Thâm hồi năm ngoái. Hai ngày nay ngăn trở bởi sông Chương Thủy, các binh lính gần như đều nhìn Vương Nhị Mao và Hùng Khoát Hải giễu võ dương oai. Họ muốn ra sức phục vụ Nguyên Bảo Tàng và Ngụy Đức Thâm, nhưng trong tình huống quân địch không đánh đến tận cửa nhà, dũng khí tùy tùy tiện tiện vượt sông tìm đường chết lại chẳng ai đề cập đến.

Thiếu mất lòng tin tất thẳng nên tiếng kèn lệnh truyền đến từ doanh trại của quận binh Võ Dương cũng mềm nhũn vô lực. Nghe như một hán tử đã lâm vào bệnh tình nguy kịch, đang phát ra tiếng rên rỉ cuối cùng. Đúng lúc Vương Nhị Mao thúc ngựa tuần tra quay về, không khỏi dừng ngựa lại, nhổ bãi nước bọt về phía bờ đối diện nói:

- Làm trò gì đấy, không muốn chết thì đừng có ra đây làm chuyện mất mặt! Sớm rút về nhà ôm con đi, cũng bớt được thứ khiến lão tử nhìn mà chướng mắt!

- Họ muốn nâng cao sĩ khí giống như hai cánh quan quân kia, chúng ta lại thêm phiền phức rồi!

Trình Danh Chấn cười cười tiến đến, cưỡi ngựa đối phương. Có hảo bằng hữu ở đây, nụ cười của hắn cũng nhẹ nhõm hơn nhiều. Dù là võ nghệ của Vương Nhị Mao và Đoàn Thanh cũng kẻ tám lạng người nửa cân.

- Người chuẩn bị xử lý Trương Kim Xứng thế nào? Cứ cho ăn ngon mặc đẹp thế à?

Vương Nhị Mao tựa như không thấy đám quan quân bờ đối diện nhốn nháo không ngừng, thẳng thắn cười hỏi. Gã không tán thành ý kiến nhanh chóng trục xuất Trương Kim Xứng của đám người Đoàn Thanh, nhưng cũng không muốn nuôi không mấy ngàn tàn binh bại tướng của Trương Kim Xứng. Quân địch bờ đối diện quá nhiều, tuy sức chiến đấu của binh mã Trương Kim Xứng hơi kém một chút, nhưng chí ít cũng có thể đến đây bổ sung thêm số đầu người, gia tăng thanh thế của phe ta. Còn một điểm cực kỳ quan trọng nữa là, Vương Nhị Mao không có cách nào nói rõ ý kiến đó trước mặt mọi người, ngộ nhỡ Minh Châu quân và quan binh đánh nhau lưỡng bại câu thương, với nhân cách của Trương Kim Xứng, ông ta liệu có vong ân phụ nghĩa nhân cơ hội này chiếm lấy Bình Ân không? Rất khó mà đảm bảo.

- Một toán quân sĩ khí đã cạn kiệt, kéo theo chỉ liên lụy đến cả đoàn mà thôi!

Trình Danh Chấn nhún nhún vai, mỉm cười giải thích.

- Người a!

Vương Nhị Mao bất lực lắc đầu, chẳng hề bình luận đáp án mà Trình Danh Chấn đưa ra. Vị bằng hữu tốt này chính là như thế, có lúc thông minh cơ biến, cũng có lúc lại hồ đồ ngoan cố. Gã không có bản lĩnh thuyết phục đối phương, vậy nên cũng chẳng phí công vô ích.

Trình Danh Chấn bị vẻ mặt của Vương Nhị Mao chọc cười, lại kéo kéo cương ngựa, cùng gã kề vai sóng bước, lặng lẽ quan sát cò trống phía đối diện. Trên thực tế, hẳn cũng không thể giải thích rõ tại sao mình lại phải ra mặt thay Trương Kim Xưng. Nếu nói nguyên nhân lúc đầu là vì thấy đối phương thúc đẩy chiến tuyến quá nhanh, dẫn binh mã lên tiếp ứng chính là vì nghĩ đến giữa Minh Châu quân và Cự Lộc Trạch vẫn là mối quan hệ môi răng gần bó, môi hở răng lạnh. Đến nay, Trương Kim Xưng và đám tàn binh dưới trướng đã hoàn toàn trở thành gánh nặng của Minh Châu quân. Hẳn “nghĩa vô phản cố” chặn trước người Trương Kim Xưng như thế này, có lẽ là vì muốn báo đáp ơn cứu mạng của đối phương, có lẽ là vì nghĩa khí lực lâm đồng đạo, có lẽ vì sự trắc ẩn tự sâu trong đáy lòng... nguyên nhân rất nhiều, nhưng cụ thể cái nào là chính, hẳn chưa bao giờ suy xét kỹ, cũng không muốn ép mình phải nghĩ cho rõ ràng.

- Tuyết ở thượng nguồn tan rất nhanh, không cần đến ba ngày, đường sông sẽ hoàn toàn được giải khai!

Thấy Trình Danh Chấn không nói gì, Vương Nhị Mao đè nén giọng xuống một chút, để chỉ có mấy người gần đó mới có khả năng nghe thấy kiến nghị.

- Chúng ta cứ một mực nghiêm phòng tử thủ cũng không phải là biện pháp. Tạ Ánh Đăng đề nghị chúng ta tiên hạ thủ vi cường, đánh qua sông kiểm một lộ yếu ớt diệt sạch.

- Lộ nào?

Trình Danh Chấn lập tức nhướn mày, thấp giọng hỏi.

- Bên đó!

Vương Nhị Mao hất cằm về phía bờ đối diện, đề nghị.

- Chúng và hai nhánh quân kia không cùng một lộ, dù bị tấn công, cũng chưa chắc đã có người đến ứng cứu!

Ba lộ quân triều đình cùng tề tựu nhưng không đồng lòng, đây là nhược điểm duy nhất đối với Minh Châu quân. Vậy nên Vương Nhị Mao đề nghị ra tay trước tiêu diệt toàn toán binh yếu nhất là quận binh quận Võ Dương. Thứ nhất, thực lực của Minh Châu quân mạnh hơn đối phương, hai bên giao chiến, chiến thắng phần lớn nằm chắc trong tay. Kế đó, có kinh nghiệm giao chiến lần trước, đại quân trong lòng rất coi thường sức chiến đấu của quận binh, tràn đầy sĩ khí xông lên. Thứ ba, từ vị trí đóng quân xem ra, Đại Tuỳ tinh nhuệ đến từ Tả Võ Hâu và Kiêu Quả đến từ Đông Đô hiển nhiên chẳng thèm nhập bọn với quận binh, nếu có thể khiến cho quận binh Võ Dương liều mạng với Minh Châu quân để cả hai cũng lưỡng bại câu thương, họ nhất định rất vui mừng chờ mong ước thành sự thật

Đây là chủ ý vô cùng thoả đáng, thế nhưng, Trình Danh Chấn lại không tán đồng với cách nghĩ của hảo bằng hữu. Ánh mắt hướng về phía ngã rẽ ở bờ sông Chương Thủy, hần thấp giọng nói:

- Ta lại muốn tấn công bên đó hơn, người nghĩ sao?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thái Vi (5.2)

N

gười điên rồi!

Vương Nhị Mao khẽ dùng ánh mắt nhanh chóng nhìn Trình Danh Chấn, sau đó cao giọng hơn một chút, bổ sung:

- Cái hay duy nhất là không ai nghĩ tới chúng ta sẽ đấu đối thủ mạnh nhất. Nếu chẳng may chiến thất bại, chúng ta căn bản không có cơ hội rút lui trở về!

- Cho nên một khi qua sông, ai cũng đừng nghĩ rút về!

Trình Danh Chấn mở miệng, thái độ hết sức kiên quyết.

- Chủ động xuất kích là một ý kiến hay, nhưng nếu trước tiên đánh Ngụy Đức Thâm, mặc dù lập tức diệt toàn bộ quân binh Võ Dương, tiếp theo chúng ta còn phải đối phó với hai đội quân khác. Một trận đã khó, càng đánh nhân số của chúng ta lại càng ít, rất không có lợi. Mà khai đao với binh mã Tang Hiến Hòa trước tiên mà nói, chỉ cần đánh bại hắn, thì hai đội quan quân kia nhất định sẽ bị dọa đến chạy trốn chết!

Ý tưởng này rất mới mẻ độc đáo, nhưng cũng phù hợp sự thật. Trong ba lộ quân Tùy ở bờ bên kia, hơn năm ngàn tinh nhuệ Tả Võ Hầu sở bộ thuộc Tang Hiến Hòa sức chiến đấu mạnh nhất, sở bộ thuộc Ngụy Đức Thâm hơn bốn ngàn quân binh Võ Dương sức chiến đấu yếu nhất. Về phần hơn năm ngàn Kiêu Quả sở bộ thuộc Đoàn Lệnh Minh, trang bị tuy rằng cực kỳ hoàn mỹ, sĩ tốt lại phần đông là con cháu vô lại, cho nên sức chiến đấu chỉ mạnh hơn chút so với quân binh, vô cùng hữu hạn. Nếu Minh Châu Quân dựa

theo đề nghị của Vương Nhị Mao trước tiên thu thập quân binh Võ Dương, bọn họ ít nhất phải liên tục đánh hai đến ba cuộc chiến đấu. Còn nếu như có thể trước tiên đánh tan tinh nhuệ Tả Võ Hầu, công tử Ca xuất thân Đoàn Lệnh Minh cảm giác tình thế không ổn, chắc chắn lựa chọn toàn quân lui lại. Về phần quân binh sở bộ thuộc Ngụy Đức Thâm, Trình Danh Chấn lại hiểu biết rất rõ về nhóm đối thủ cũ, Quận Thủ Nguyên Bảo Tàng từ trước đến nay không cầu công lao, chỉ cầu không thất bại. Chỉ cần tin tức Tang Hiến Hòa chiến bại truyền đi, mặc dù Ngụy Đức Thâm có quyết tâm tiếp tục liều chết với Minh Châu Quân, Nguyên Bảo Tàng cũng luyến tiếc vứt bỏ chút của cải trong tay ấy.

Vương Nhị Mao vốn không phải là người có tài trí, đặc biệt trước đó từng có một thời gian trải qua sống ở núi Ngõa Cương, sớm đã thấu con đường binh gia vất vả. Một chút cân nhắc, gã liền hiểu ý tưởng của Trình Danh Chấn, gật gù đầu, thấp giọng nói:

- Lời này cũng đúng vậy, chẳng qua quá mạo hiểm chút. Tả Võ Hầu kia có thể không phải là quan quân bình thường, chúng ta chưa nói đến chiến bại, chỉ cần giằng co cùng hãn ở bờ bên kia, hai lộ quan quân khác thế tất cũng sẽ vây lại để chiếm lợi dù là nhỏ nhất!

- Cho nên ta mới cần người và Tạ Ánh Đăng hỗ trợ!

Trình Danh Chấn nhẹ nhàng gật đầu, thừa nhận sự nhắc nhở của Vương Nhị Mao.

- Mấy ngày này ta cẩn thận quan sát, bờ bên kia Tả Võ Hầu sĩ khí rất thịnh, nhưng nhóm quân tốt nhóm nện bước đi đường rõ ràng là mang theo vẻ mệt mỏi. Hai quân thật sự giao thủ gấp gáp, bọn họ chưa chắc có thể chém ra toàn bộ sức chiến đấu đâu!

- Cũng đúng!

Vương Nhị Mao lại nhìn thoáng qua về hướng quân doanh Tả Võ Hầu, cười gật đầu:

- Bọn họ khi mùa thu một đường từ kinh sư chạy đến Nhạn Môn Quan, đánh xong người Đột Quyết, chưa được nghỉ ngơi lấy lại sức thì lại bị triều đình thúc tới Hà Bắc. Dù con người cứng rắn cỡ nào, chạy 4000~5000 dặm đường, phỏng chừng chân cũng nhũn ra rồi!

- Nơi đây bọn họ là khách, không quen thuộc đối với dòng nước, thay đổi thời tiết và địa hình như chúng ta. Các huynh đệ qua sông tập kích bất ngờ, lại chiếm thời gian chủ động. Cho nên thật sự đánh nhau...

Trình Danh Chấn vô cùng tự tin cười cười, lộ ra hàm răng trắng đều.

- Cũng chưa biết hươu chết về tay ai đâu!

Bị nụ cười của hắn lây nhiễm, trên mặt Vương Nhị Mao cũng hiện ra ý cười rạng rỡ.

- Nói đi, người muốn ta cùng tiểu Tạ làm cái gì? Lén lút qua sông cắt đầu Ngụy Đức Thâm?

- Được thế thì quá tốt, điều kiện tiên quyết là người phải có bản lĩnh còn sống trở về!

Trình Danh Chấn liếc mắt Vương Nhị Mao liếc mắt một cái, cười gật đầu.

Đây đương nhiên là câu nói vui đùa, việc tương tự không thể luôn mãi lặp lại nữa. Trước đó một thời gian gần Quận Thủ Võ An bị hành thích, là bởi vì hắn rất đánh giá cao lực ảnh hưởng của mình. Căn bản không dự đoán được thế lực của Trình Danh Chấn tuy rằng không khuếch trương đến Quận thành, nhưng cũng cắm tai mắt khắp nơi bên trong thành Vĩnh Niên. Không đợi gã có động tác, liền lập tức lấy thủ đoạn lời đình không chế người. Mà Ngụy Đức Thâm làm Thống soái nhất quân, hộ vệ bên người tất nhiên rất

mạnh, hơn nữa có vết xe đổ là Quận thủ Võ An, quan viên địa phương nhận được tin tức nhất định sẽ nghiêm thêm phòng bị, căn bản không có khả năng cho thích khác có cơ hội động thủ.

- Trình Giáo đầu lại đang tính kế lên đầu ai vậy?

Tạ Ánh Đăng vừa mới thúc ngựa tới, nghe thấy hai huynh đệ nói cười, rất nhanh tiếp lời.

- Hẳn đang muốn ta và người đi ám sát Tang Hiến Hòa đấy, người có can đảm này không?

Vương Nhị Mao nghiêng đầu sang, lớn tiếng kích tướng.

- Đây không phải là dũng khí, mà là vờ ngớ ngẩn!

Tạ Ánh Đăng lại không coi Vương Nhị Mao đang nói đùa, cười nhún vai. Một ngày nay y ở lại trong Minh Châu Quân, một mặt là vì tìm cơ hội thuyết phục Trình Danh Chấn kết minh với Ngõa Cương Quân, một mặt khác, chính là muốn quan sát Trình Danh Chấn. Nhưng khiến Tạ Ánh Đăng có chút thất vọng chính là, thuật quan sát người gia truyền của Tạ gia Giang Nam lại không dùng được trên người Trình Danh Chấn, mọi cử động của đối phương hoặc cơ trí hoặc ngu xuẩn, lỗ mãng và đơn giản, rất khó dùng từ ngữ để hình dung. Từ trình độ nào đó, biểu hiện của Trình Danh Chấn ngược lại vô cùng phù hợp tuổi thật sự của hắn, sung mãn tinh thần phấn chấn nhưng phương hướng chưa định. Một khắc việc làm này có lẽ anh minh vô cùng, quyết đoán kế tiếp lại có vẻ có chút hành động theo cảm tính, non nớt đến cực điểm.

Đích xác hắn dựa vào sức lực bản thân đã từ trong loạn thế mở ra một nơi Đào Nguyên, có thể nói hắn là người nhân hậu đi, bất kể là lúc hạ lệnh huyết tẩy cả nhà Quận Thủ quận Võ An hay là khi hạ lệnh xử quyết cấp dưới vi phạm quân kỷ, Tạ Ánh Đăng không thấy chút do dự nào ở trên mặt của hắn. Nếu nói người này tàn bạo thích giết người, Tạ Ánh Đăng lại từng

tận mắt thấy hẳn lúc rút lui đã phóng thích tù binh ngay tại chỗ, và đều cho mỗi người ba ngày lương khô, để tránh đối phương không tìm được người nhà trước đối chết ở bên đường. Nếu coi hành vi này là đa mưu túc trí, vậy lúc này hành vi Trình Danh Chấn liều lĩnh che chở Trương Kim Xương thì không thể giải thích được. Dù sao Trương Kim Xương đã không có bất luận giá trị lợi dụng gì nữa, mà Minh Châu Quân vì bảo hộ người này, lại phải độc lập ngăn cản sự vây công của tam lộ đại quân. Tạ Ánh Đăng cũng từng cho rằng hành vi cứu và bảo vệ của Trình Danh Chấn đối với Trương Kim Xương là bởi vì trẻ tuổi kích động chưa hiểu chịu trách nhiệm mà nên, nhưng thông qua quan sát, y lại kinh ngạc hiện, ngay lúc Trình Danh Chấn lĩnh quân nghênh chiến quan binh, Ngọc la sát Đỗ Quyên lại dẫn dắt một bộ phận nữ binh lén lút chạy tới Cầu Sơn và Tử Sơn phía tây quận Võ an. Điều đó cũng có nghĩa là, mặc dù Minh Châu Quân với Chương Thủy chiến bại, các huynh đệ cũng có cơ hội thông dong lui vào khu núi ngủ đông, chờ đợi thời cơ, mưu đồ Đông Sơn tái khởi.

Đó là một người biết cân nhắc. Trong lòng Tạ Ánh Đăng đánh giá như thế, bởi vậy ngoài mặt không khỏi trở nên kính trọng Trình Danh Chấn. Y không tin với trí lực của Trình Danh Chấn sẽ ngây thơ nghĩ đến ám sát đại tướng quân địch liền có thể làm tan rã thế tấn công của quân, càng không tin Trình Danh Chấn sẽ lấy bản thân mình đi mạo hiểm. Sự thật cũng đúng như vậy, sau vài câu hàn huyên, Trình Danh Chấn cười nói:

- Ta đang mưu tìm cơ hội qua sông, đánh lén Tả Võ Hầu bờ bên kia. Nhưng trận chiến này đánh nhau chỉ sợ sẽ không có chút ưu thế. Minh Châu Quân không thể lấy một địch ba, cho nên cần nghĩ một biện pháp tốt bám trụ hai đội quân của Ngụy Đức Thâm và Đoàn Lệnh Minh, để bọn họ không thể ra tay giúp Tang Hiến Hòa được!

- Không quá dễ dàng, nhưng cũng không phải một chút biện pháp cũng không có!

Tạ Ánh Đăng không ngờ đó là cách nghĩ của Trình Danh Chấn, giật mình, cau mày ngẫm nghĩ một chút, thấp giọng đánh giá.

- Ý tưởng ban đầu của ta, là thừa dịp mặt băng còn chưa tan hết, dẫn dắt binh mã cho ban đêm qua sông, đánh lén đại doanh Tả Võ Hầu. Sắp bước sang năm mới rồi, mấy ngày nay ánh trăng cũng sẽ không sáng quá. Cho nên hai đội quân Ngụy Đức Thâm và Đoàn Lệnh Minh rất khó phán đoán phương hướng chủ công của chúng ta. Đến lúc đó Vương Nhị Mao và người các mang hai trăm huynh đệ, cho ngựa qua chỗ bờ cát nhỏ...

- Có thể thử một lần! Mấu chốt là ở Ngụy Đức Thâm, Đoàn Lệnh Minh là một tên thô lỗ, không đáng để lo nghĩ!

Ánh mắt Tạ Ánh Đăng sáng ngời, nhanh chóng đáp lại.

Dưới tình huống thực lực không bằng đối phương, ‘binh hành quý đạo’, đây là một cách thực hiện khá được sử dụng thường xuyên. Nhà y học sâu xa, cho nên rất dễ dàng có thể nhận ra ý tưởng của Trình Danh Chấn. Nhưng đồng thời trong lòng vừa khâm phục lại vô cùng không hiểu là, làm một gã lục lâm hào kiệt xuất thân hàn vi, Trình Danh Chấn làm sao có năng lực có thể thấy rõ chiến cuộc trước mắt như thế?

‘Hắn chẳng qua là một con trai lang tướng, đọc sách không nhiều, sự từng trải cũng không bằng mình thôi’. Từng nổi bật trong đám bạn cùng lứa tuổi, Tạ Ánh Đăng chưa từng lấy tâm tình phức tạp như thế để đối đãi với một bằng hữu. Trong số những người trẻ tuổi mà y biết, y khâm phục đồng hành với Từ Mậu Công, bởi vì đối phương dựa vào trí tuệ và lòng dạ hơn người, gần như là một cánh tay khởi động toàn bộ Ngõa Cương. Y cũng khâm phục quan quân trung Lý Húc, bởi vì đối phương không chỉ có chiến công hiển hách, mà cũng là đồng môn xuất sư cùng y. Mà duy chỉ có Trình Tiểu Cửu, không có gia thế bối cảnh hiển hách như Từ Mậu Công, cũng không có vận may song toàn như Lý Húc, nhưng lại ở trong loạn thế gập ghềnh

gây dựng nên một mảnh bầu trời thuộc về chính mình, tạo nên ba huyện Bình Ân nghiền nà hoang vu trở thành một nơi phát triển.

- Còn người, có thể thử xem như vậy được hay không... .

Trình Danh Chấn cùng Vương Nhị Mao nói chuyện với nhau nhưng lại không một câu được Tạ Ánh Đăng ghi ở trong lòng. Mang theo bao suy nghĩ lung tung phức tạp, y đi theo sau đám người Trình Danh Chấn quay lại quân doanh. Sau đó lại mang theo tâm tình phức tạp, nhìn Trình Danh Chấn và tâm phúc dưới trướng thương lượng, bổ sung đầy đủ kế hoạch công kích can đảm kia.

Lúc phân phối nhiệm vụ, biểu hiện của các tướng sĩ biểu hiện Minh Châu Quân rất kiêu ngạo, dường như căn bản không coi quân địch bờ bên kia để vào mắt. Bọn họ có một lòng tin nhiệm đến mức mù quáng đối với Chủ soái của mình, không cho rằng đi theo sau chủ soái sẽ bại trận. Tạ Ánh Đăng tận mắt thấy tính nôn nóng của hai người Vương Phi và Đoàn Thanhfdanh sách gia nhập đợt công kích thứ nhất mà cãi vã, dường như đi sau nửa bước, đó là loại sĩ nhục.

Điều này làm y càng cảm thấy ghen tị, bởi vì đã từng có một thời gian ngắn, quần hùng Ngõa Cương cũng tự tin và đoàn kết như vậy. Chỉ có điều sau lại chiêu tới Lý Mật, xa hơn về sau, hết thấy đều không còn giống như với lúc trước nữa.

- Không đặt ra thời gian công kích, một khi mặt sông đủ qua sông cường độ mạnh, sẽ nổi công kích ngay đêm đó!

Trình Danh Chấn nói mấy câu cuối, Tạ Ánh Đăng rút cuộc chen vào.

- Tất cả trở về yêu cầu cấp dưới, không được tiết lộ việc quân cơ, khi tiến công, cũng không thể ảnh hưởng đến mọi người!

Các tướng lĩnh vườn người đứng trang nghiêm, dùng nắm tay đập bình bình vào ngực giáp. Loại tình hình này Tạ Ánh Đăng từng rất quen thuộc, nhưng hiện tại, y lại mơ hồ cảm thấy có chút mất mát và cô độc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thái Vi (6)

Á

nh trăng trên bầu trời chỉ còn là một đốm nhỏ, dưới ánh sao, người ta chỉ có thể quan sát xung quanh trong phạm vi năm thước. Ở bờ sông trong đêm, bờ bên kia quân địch quả thực rất khó phát hiện. Nhưng nếu chẳng may vô ý ngã xuống nước, thì bọn họ cũng không thể có được sự giúp đỡ.

Tầm nhìn quá thấp, không thể xác định được vị trí rơi xuống nước. Hơn nữa, nước sông còn lạnh như băng thời gian chỉ nửa tuần hương thôi thì cũng đủ để giết chết một con trâu rồi. Ngã xuống nước chưa chết đuối thì đã chết vì rét. Dù anh ta có thể giãy dụa bơi được vào bờ thì không thể tránh khỏi được vận mệnh. Gió lạnh thấu xương trong màn đêm sẽ như một thanh đao đâm vào người. Chó hoang và sói cũng chỉ mon men đi tìm đến nơi có nhiệt khí. Chúng đã quen ăn xác chết chắc chắn sẽ không bỏ qua mùi vị đặc biệt này. Ánh mắt thèm thuồng của nó sẽ nhìn thấu trong đêm sau đó nhanh chóng lao tới con mồi.

Khiến cho Tạ Ánh Đăng than vãn chính là phải đối mặt với hành trình chịu chết như vậy. Đương nhiên là biểu hiện làm việc nghĩa của Minh Châu Quân là không được chùn bước. Tuyệt đại đa số trong bọn họ thậm chí là còn không biết Trình Danh Chấn sẽ đưa mình đi về hướng nào, nghe thấy lãnh đạo trực tiếp có lệnh triệu tập, cầm bình khí đứng lên, sau đó miệng mỗi người ngậm một cây que để tránh bị run lên răng va vào nhau kêu cộp cộp, rồi nối đuôi nhau hướng về phía sông Chương Thủy. Các huynh đệ ở hàng trước đã chuẩn bị sẵn một bè gỗ tốt, trong chốc lát đã biến mất không còn thấy tăm hơi đâu. Các huynh đệ phía sau cũng không quan tâm đến việc ở trước mặt mình có người chết đuối hay không vẫn men theo bờ, bước lên bè gỗ ra sức chống chèo lần lượt tiến vào màn đêm.

Khoảnh khắc đó, trong lòng Tạ Ánh Đăng lại dấy lên niềm hy vọng bằng sức mạnh Minh Châu Quân sẽ vượt được sông. Không có quá nhiều bè gỗ bị lật, chỉ cần có hai hàng quân không kịp lên bờ thì việc đánh lên tới nay sẽ hoàn toàn thất bại. Như vậy, hôm sau Ngõa Cường Quân hướng về Hà Bắc chắc chắn sẽ bớt đi một đối thủ mạnh. Vì ý nghĩ xấu xa trong lòng mà y thấy xấu hổ đỏ cả mặt, cố gắng không suy nghĩ về mặt xấu nữa. Tận đến khi đi tới bên cạnh Vương Nhị Mao, đặt tay lên vai anh ta, mới kéo tinh thần trở về một lần nữa, trước mắt đêm thật dài.

- Người đi chuẩn bị một chút, đợi kèn bên kia vang lên thì lập tức hành động!

Mang theo hàm ý mệnh lệnh, Vương Nhị Mao thấp giọng dặn dò.

- Biết rồi, xin yên tâm, không dám chậm trễ đâu!

Tạ Ánh Đăng có chút không quen bị người ngoài Ngõa Cường Quân sai khiến, đáp lại có chút không vui.

Vương Nhị Mao lại không nghe ra ý kháng cự trong đó, cười cười lộ ra hàm răng trắng:

- Ta cũng đi chuẩn bị, trong vòng nửa canh giờ nhất định bờ bên kia sẽ thối kèn. Chúng ta sẽ đánh xong cuộc chiến này.

- Đánh xong trận chiến này!

Tạ Ánh Đăng vỗ nhẹ vào mu bàn tay Vương Nhị Mao, định cáo biệt. Y không thể từ chối sự tín nhiệm của bạn bè, cho nên suy nghĩ trong lòng liên hồi loạn, tạm thời cũng chỉ có thể không để tâm gì.

- Khoát Hải, theo sát Trình Giáo Đầu!

Vương Nhị Mao xoay người lại ôm chặt lấy bè gỗ lớn tiếng dặn dò.

- Huynh đệ, người yên tâm đi. Túi ở trên người lão Hùng!

Hùng Khoát Hải mặc áp giáp nhỏ giọng đáp lại. Bước rộng giẫm lên một bệ gỗ quơ quơ, sau đó cầm sào khê chống nhanh chóng cách bờ ra.

Đồng đội trên bè bị cử chỉ lỗ mãng của Hùng Khoát Hải làm cho hoảng sợ, ngậm lấy côn gỗ mà than thở. Đã được thăng làm Giáo Úy, Hùng Khoát Hải có đặc quyền không phải ngậm tăm, miệng cười toe toét, sau đó dùng binh khí giúp người cầm lái chống bè.

Sức vóc của anh ta vượt xa một người bình thường, lại từng học võ cho nên sau khi nhập ngũ vẫn không hề tìm tới binh khí. Cầm hoành đao, phác đao trong tay mà không thấy có khí lực, cứ nhẹ tênh, giáo dài lại không thuần thục. Cuối cùng ở một nhà tài chủ tịch thu một then cài cửa gỗ hoàng lê, tìm hai thợ rèn chụp đồng ở bên ngoài thành Bát lăng sáo đồng dài ba thước, sử dụng nó để kiếm cơm.

Khi được anh ta giúp những người này đã vượt xa đồng bạn, trong nháy mắt đã đuổi vượt lên phía trước tiên và cập bờ. Hùng Khoát Hải đi đi lại lại trên bờ, tập kết người trên bè của mình thành một đội. Cái này đối với người làm quan quân lần đầu tiên mà nói là một khó khăn, khó hơn nhiều so với liều mạng. Chờ cho thuộc hạ đông đủ, các tướng lĩnh còn lại và đa số huynh đệ đều đã lên bờ. Mọi người học tiếng quạ kêu để liên lạc với nhau, càng ngày càng nhiều càng có thêm niềm tin. Dần dần tụ tập thành chiến trận hình chữ Đinh, từ từ hướng về phía doanh trại quân địch cách đó không xa.

Binh mã của Tả Võ Hầu thế không ngờ là mùa này trên sông Chương Thủy mà đồ còn qua được. Bọn họ lại càng không thể ngờ Minh Châu Quân lại có can đảm vượt qua sông tấn công họ, cho nên doanh trại gần như không bố trí phòng vệ, chỉ duy trì truyền thống quan quân, có mấy tiểu đội tuần tra cùng phụ cận, còn một đám thì đang ngủ gật nước chảy cả ra dưới ánh đèn.

- Thối kèn!

Trình Danh Chấn quyết định thật nhanh, phất tay ra lệnh.

- Ô ô, ô ô, ô ô

Tiếng kêu thê lương xé tan màn đêm, nặng như tiếng sét vậy. Không đợi cho tiếng kèn dừng lại hẳn cầm thanh giáo dài trong tay chỉ về phía trước:

- Xuất kích! Xông vào doanh trại!

- Xông vào doanh trại!

Đám binh lính tiền phong cùng kêu la hò hét, đi theo sau là Đoàn Thanh đánh về phía trước. Không đợi cho bọn họ nhảy qua tường vào doanh trại quân địch Trình Danh Chấn lại giơ ngọn giáo dài trên tay:

- Xông vào doanh trại!

Vương Phi gào thét, tướng lĩnh lao vọt lên phía trước.

- Ô ô, ô ô, ô ô.

Đại doanh Tả Võ Hầu trong nháy mắt bừng tỉnh mộng, rên rỉ chói tai. Thừa thốt đã có những mũi tên bắn vào vùng gần doanh trại, mấy tên phía trước bất hạnh trúng tên, ngã xuống kêu thảm thiết. Tiếng kêu của họ khiến đồng bọn giận giữ:

- Xông vào doanh trại, xông vào doanh trại!

Sóng nổi sóng, sĩ tốt Minh Châu Quân lao về phía quân địch, biến đám bắn tên chống cự của bọn họ thành bột mịn.

Binh lính Tả Võ Hầu đang làm nhiệm vụ không chống đỡ nổi, quay lại chạy trốn vào doanh trại nhà mình. Vải đay của doanh trại rách tả tơi, lấy được cây đuốc trong doanh trại còn binh lính đang giãy dụa. Thình thoảng lại có

quân Tùy từ trong ngọn lửa chạy ra, lập tức bị Minh Châu Quân gần đó chém ngã lăn trên mặt đất. Bất kể bọn họ còn sức mà chống cự hay không, một đao đâm xuống cổ họng, máu phun lên cao trong ánh lửa.

Hùng Khoát Hải nhớ kỹ lời dặn dò của Vương Nhị Mao, một tấc cũng không dời Trình Danh Chấn, rất nhanh, anh ta thấy nhiệm vụ này thật vô vị. Đoàn Thanh và Vương Nhị Mao làm đội tiên phong giết được quái ác, căn bản là không để lại cho người phía sau “rảnh rỗi”. Vất vả mới nhìn thấy bại binh lao từ trong khói đặc ra, không đợi cho Hùng Khoát Hải mang gậy gộc xông lên trước, sớm đã có đồng đội nhanh tay dùng cung tên để giải quyết xong phiền toái. Nhiều lần như vậy, anh ta mất cả kiên nhẫn, rộng to về phía tay sai của mình. Các huynh đệ trải qua huấn luyện nghiêm khắc không hề để ý đến vị Giáo úy mới tới này, nên bắn tên thì cứ bắn, bổ đao thì cứ bổ không ai thay đổi gì.

- Đánh cho ta!

Phùng Khoát Hải không dám dời quá xa Trình Danh Chấn, lại không am hiểu bắn tên trộm , tức giận gào lên. Trong loạn quân, việc này chẳng khác nào thu hút mục tiêu tập kích của đối phương, mấy tên bắn lén đang ở chiếc lầu cháy từ đằng xa lao tới xẹt qua hai má của anh ta:

- Có bản lĩnh thì tiến lên đấu cùng ông nội mi đây!

Hùng Khoát Hải vừa trốn tránh vừa tức giận mắng chửi, giống như con mãnh hổ trong lồng giam vậy. Không ai nhận sự khiêu chiến của anh ta. Hai quân giao thủ, cá nhân có to mồm thì tác dụng cũng cực kì nhỏ bé. Thân là Giáo úy lĩnh quân khi ra chiến đấu lại không bằng một gã đao phủ. Ít nhất thì đối phương còn có thể dùng lá mộc để chắn bảo vệ cơ thể, còn khi bắn thì nhắm vào chỗ yếu để giết chết đối thủ, còn anh ta thì chẳng ma nào quan tâm, quân lệnh cũng không thể đưa ra được.

Tình huống này không duy trì được lâu. Rất nhanh Trình Danh Chấn phát hiện ra tình cảnh xấu hổ của Hùng Khoát Hải, vội sai người đến bên cạnh anh ta, nhỏ giọng dặn dò:

- Người mang huynh đệ đi bảo vệ hướng tây bắc, nhìn thấy tường sau doanh trại thì quay lại tìm ta. Ven đường phóng hỏa, quấy phá quân địch càng loạn càng tốt.

Khoát Hải rất vui với sự sắp xếp này, nhưng lại không muốn thất hứa cứ quyến luyến không muốn đi.

- Quân đang loạn chưa chắc kẻ thù đã tìm ra ta, người cứ đi đi, dù là ai chỉ ghiết không bắt!

Trình Danh Chấn tự tin cười to rồi lớn tiếng ra lệnh. Hắn quay đầu về phía thân vệ chỉ bảo:

- Thối kèn, ra lệnh cho các huynh đệ cứ tiên lên phía trước, nhìn thấy tường sau doanh trại thì quay lại phối hợp với ta.

Hùng Khoát Hải và đám thân vệ đáp ứng, sau đó dẫn huynh đệ chạy ra khỏi vùng chỉ huy trung tâm. Rời khỏi chủ tướng, anh ta như cá gặp nước, tất cả những người phía sau đi theo anh ta thành một hàng dài, theo chủ lực phân ra họ vượt vào đại doanh Tả Võ Hầu.

Lực lượng của quân địch áp sát hai bên chủ công đã nhỏ lại, còn chưa hoàn toàn lâm vào hỗn loạn. Dưới sự tiếp đón phong phú của quan quân và lão binh, bọn họ từ từ tự lại chờ mệnh lệnh để phản kích. Hùng Khoát Hải chạy về sau hơn sáu mươi bước, rồi gặp phải đợt sóng địch lần thứ nhất. Hai bên mắt đều đỏ ngầu, không do dự mà cùng đánh vào một chỗ, ngăn cản đám Phùng Khoát Hải, Minh Châu Quân không thể chú ý xem bên cạnh có bao nhiêu quan binh tập kết, một khi bị Hùng Khoát Hải phá tan dù quân lệnh có truyền đến đúng lúc thì quan binh cũng không có khả năng mà chấp hành.

Tả Võ Hầu là một trong mười hai tướng chủ lực của Đại Tù. Mấy chục năm nay chiến công hiển hách, cho nên là vinh dự của các tướng sĩ dùng tính mạng để giữ gìn. Sau lưng Minh Châu Quân là gia viên vừa mới tạo dựng lên, lui về sau nửa bước chẳng khác nào đem tính mạng của vợ con giao cho kẻ khác. Song phương đều không có lý do để lùi bước, họ đều phấn đấu quên mình vừa tiếp xúc đã không ngừng tay giết người. Hùng Khoát Hải vung mạng côn đập một gã đối thủ, lập tức anh ta bị hai kẻ thù kẹp lấy. Anh ta xoay người, nện đứt chân của một kẻ trong đó, một kẻ khác lập tức đến gần, hoành đao lao thẳng vào áo giáp anh ta.

Không đợi Hùng Khoát Hải quay người trả đòn, sĩ tốt Tả Võ Hầu kia đã ngã trên mặt đất hai chân bị gãy đột nhiên lăn hai vòng về phía trước, hai tay ôm chặt lấy giày chiến. Hùng Khoát Hải vội đẩy lão đảo, cố để không bị ngã, rồi lại trơ mắt nhìn hoành đao một lần nữa bổ về phía mặt mình.

Nhưng lúc này, thân binh của anh ta buông tha cho đối thủ, dùng tấm chắn hoành đao của địch. Chợt thân binh đó kêu lên một tiếng trầm đục, thanh đao đâm thủng tấm khiên, máu bắn lên mặt của Hùng Khoát Hải màu đỏ sẫm, anh ta nhìn lên thấy thân binh ngã vật xuống trong đôi mắt còn tràn đầy vẻ không cam lòng.

- Huynh đệ!

Hùng Khoát Hải thấy như chính trái tim của mình bị đâm phải vậy. Anh ta căn bản không xứng làm Giáo úy, ngoài việc khiến thuộc hạ của mình phải chịu chết ra thì chẳng có sở trường nào khác. Anh ta cầm đại côn trong tay mang theo thù và hận nhìn Tù binh cầm đao gần nhất với mình. Ngay sau đó, anh ta vung cây côn, đánh vào tiểu tốt quân Tù vừa đâm trường mâu vào ngực đồng đội của mình, đồng thời đập vào mũ giáp và đầu của đối phương.

- Bảo vệ Giáo úy đại nhân! Bảo vệ Giáo úy đại nhân!

Sĩ tốt của Minh Châu Quân được huấn luyện có tổ chất liền gieo hò, hướng về phía Hùng Khoát Hải. Tiếng của các huynh đệ và máu tươi khiến anh ta tỉnh táo, liên tiếp đánh mấy tên địch thủ, một lần nữa lại nhập vào trong các huynh đệ. Đoàn người hô ứng tập kết với nhau, dàn thành tam giác trận, binh khí dài ở phía trước, tâm khiên và đao chắn làm hai cánh, cung tên ở giữa nhất tề hướng về phía mục tiêu.

Chiến trận một lần nữa lại khởi dậy, hiệu suất giết người cao hơn đơn đả độc đấu. Trong khoảnh khắc, đoàn quân Tùy chặn ở trước mắt bị đoàn người đồng tâm hiệp lực đánh cho tan tác.

- Giết bọn chúng.

Phùng Khoát Hải rộng to lên dẫn quân xoay người, hướng về bên trái của quân Tùy. Một gã mặc quân phục Lữ Soái ý đồ tổ chức đội ngũ một lần nữa, bị một cây trường mâu ném tới xuyên qua, bắn ra xa nửa trượng, máu thịt từ trên không trung rơi xuống, phun như mưa. Quân Tùy hoảng sợ, không dám phản ứng, Hùng Khoát Hải bị đám thuộc hạ vây quanh ép lên, đao, mâu giơ lên, máu thịt văng tung tóe.

Quân Tùy trong cự li gần nhất dùng sinh mạng để bảo vệ vinh dự của Võ Hầu. Tình nhuệ Tả Võ Hầu phía sau thấy đồng bọn ngã xuống, lửa giận vạn trượng, tử chiến không lùi. Quân Tùy bong ra như từng mảnh cỏ, choáng váng, sĩ tốt Đại Tùy khác đều óc choáng váng, sợ hãi dâng lên, lấn át cả vinh dự. Có người bỏ lại binh khí, vừa khóc vừa chạy trốn. Chiến trường như tuyết gặp canh nóng, vỡ ra từng mảnh lớn, càng lúc càng nhiều người chạy trốn la khóc, hàng ngũ mà Tả Võ Hầu vội vã tập hợp cũng tan rã.

- Giáo úy, quay đầu!

Có người lớn tiếng nhắc nhở. Phùng Khoát Hải nghe thấy vậy nhanh chóng kìm nén sự kích động lại, mang theo sĩ tốt dưới trướng điều chỉnh hướng

tấn công về phía bên phải. Quân địch bị sức mạnh chiến đấu của đối thủ làm sợ hãi không biết làm sao, chỉ biết kêu thảm chạy tán loạn.

- Xoay người, xoay người, hướng về tây bắc, giết!

Hùng Khoát Hải lau máu và nước mắt trên mặt, cười to ra lệnh. Cuối cùng mấy tháng nay, anh ta cũng đã làm cho bản thân mình hòa nhập vào được Minh Châu Quân rồi, trong lòng anh ta cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thái Vi (7)

N

ằm trong danh sách công kích hàng đầu, lực cản mà Đoàn Thanh đã gặp ở ngay giai đoạn đầu của cuộc chiến không lớn và tấn công mãnh liệt như đội ngũ của Hùng Khoát Hải. Ngay khi nhảy vào trong đại doanh quân địch, cấp dưới của y vì gấp gáp nghênh chiến đã bắn ngã mười mấy cung tiễn thủ đang trực, kế tiếp là cuộc công kích dễ như trở bàn tay.

Rất nhiều binh sĩ của Tả Võ Hầu chưa kịp tỉnh mộng, đã u mê chết dưới loạn đao. Cá biệt có những người phản ứng nhạy bén cầm binh khí ở dưới gối không kịp đi giày lao ra khỏi lều trại, vấp vào đá vụn và xác của đồng bọn trên mặt đất, đi lại tập tễnh. Mấy tên binh lâu la xông lên trước, hai ba đao là giải quyết được y, nhân tiện quơ ngay lấy cây đuốc hương về phía lều vải, trong nháy mắt trong không khí tràn đầy mùi thi thể cháy.

Ánh lửa, khói đặc, người hô còn có cả tiếng kèn vang trong gió, bọn quan binh cũng không thể biết được rốt cuộc có bao nhiêu thổ phỉ đột nhập vào doanh trại nhà mình, theo thói quen quân lệnh, bọn họ không nhận chỉ thị:

- Đừng chạy lung tung, dàn trận tại chỗ, dàn trận tại chỗ!

Một gã quan quân hô khàn cả giọng, ý đồ muốn chỉnh đốn lại đội hình. Mấy mũi tên bắn tới, bắn thùng thân thể không mặc áo giáp của gã, vẻ mặt khủng hoảng và tuyệt vọng ngã xuống đất.

- Chỉ giết không bắt, chỉ giết không bắt!

Vừa chỉ huy các huynh đệ ra sức lao tới, Đoàn Thanh ra lệnh. Y cũng không có tâm tư mà thương hại đối thủ, cũng không phải là vì tàn nhẫn, mà

là tính mạng của vợ, của cha mẹ bọn họ đều trông cậy vào trận chiến này. Nếu thắng, ít nhất trong vòng nửa năm quan quân bắt lực nhóm ngó Hà Tây. Nếu chẳng may bại trận, thì đồng nghĩa với đối thủ sẽ không cho vợ con, mẹ già của bọn họ sự từ bi nào cả. Bọn họ là giặc, từ xa xưa binh và giặc đã không đội trời chung. Tuy có nhìn kĩ hai bên có thể giống nhau như đúc đều là mày rậm mắt to, vẻ mặt phong sương, đầu màu đen và gương mặt màu vàng.

Không cần Đoàn Thanh nhắc nhở, các huynh đệ cũng hiểu thế nào là nắm chắc phần thắng trong tay. Địch ta cơ bản là hai bên giống nhau, thừa dịp kẻ thù không kịp trở tay mà giết, tỉ lệ cản trả cũng bớt đi mấy phần. Vất vả huấn luyện đã đạt được thành quả lớn nhất, bọn quan quân phía trước rơi vào thế bị kìm kẹp, công lên một thì chết một, xông lên hai thì chết hai, một đồng thi thể ba bốn người máu chảy đầm đìa. Mặc dù bỏ chạy cũng sẽ bị mũi tên sắc bén đâm từ phía sau, trong nháy mắt thân thể sẽ mất đi sự sống vẫn có thể lao đảo chạy về phía trước vài chục bước mới âm ỉ ngã xuống, máu châu tuôn ra như nước suối từ miệng vết thương, đồng thời ngọn lửa thiêu đốt trường bông cũng bùng lên cũng nung đỏ ánh mắt mọi người.

Mấy tên bò lên lồm ngồm bị đám lâu la nhanh mắt nhìn thấy dùng tấm khiên đập xuống, bong ra đầy đất. Đoàn Thanh quét mắt qua liền phát hiện đó là mấy tên tiểu tốt của Tả Võ Hầu, ánh lửa chiếu lên thấy sắc mặt của chúng trắng bệch, trong đó tràn đầy sự nhục nhã và không cam lòng. Đoàn Thanh không chút do dự đánh, bèn quơ đao về phía trước, một đội ngũ cung tiễn thủ chạy ra, bắn tên. Mấy chục mũi tên cùng bay về phía mục tiêu, mật độ dày đặc khiến cho đối thủ không kịp chạy trốn. Đám tiểu tốt của Tả Võ Hầu mỗi tên đều trúng năm, sáu mũi tên, chết ngay tại chỗ, mặt trước sau vẫn đối diện với hướng mũi tên lông vũ bay tới, tràn đầy thù hận.

Bọn họ không phải là nhóm đầu tiên chủ động phản khởi nghênh chiến, cũng sẽ không phải một người cuối cùng. Những loại kháng cự vô tổ chức phát sinh rải rác trên đường này hiệu quả vô cùng nhỏ bé. Tam giác trận của

Đoàn Thanh như một lưỡi cày vừa mới được mài càn không ngừng tiến lên, biến doanh trại của Tả Võ Hầu thành từng rãnh máu. Hàng trăm tính mạng đều ở trong đó, giống như bùn đất mới bị xới lên, nóng hầm hập một màu hồng phấn.

Đó là màu của Dạ xoa địa ngục, không biết ai thả đầu của cô ta ra, trần truồng nhảy múa trong lửa. Vô số linh hồn bay ra từ thể xác, phiêu đang vây quanh cô ta. Tiếng kèn, nhịp vũ đạo tiếng kêu thảm thiết chính là giai điệu, gió tanh làm mỗi, mưa máu làm bạn. Trong gió tanh mưa máu, đôi bên đều chém giết cuồng nhiệt, càng kính dâng thêm nhiều linh hồn nữa lên, biến linh hồn thành bữa tiệc của yêu ma quỷ quái.

Càng đi vào sâu doanh trại, Tả Võ Hầu càng chống cự càng kịch liệt. Càng nhiều người bị tiếng kêu thảm thiết của đồng bọn làm cho thức tỉnh, càng nhiều người bị ngọn lửa thiêu đốt làm huyết mạch sục sôi, số người bỏ trốn cũng không ít, nhưng biểu hiện của những kẻ nhát gan yếu đuối không làm dao động ý chí của những lão lính. Những lão binh này ở dưới cờ xí Tả Võ Hầu trải qua chinh chiến vài chục năm hoặc thậm chí lâu hơn, trong xương cốt đã hằn sâu dấu vết của đội ngũ. Mặc dù biết hậu quả chống lại chỉ là mất đi tính mạng của mình, nhưng giữa sinh mệnh và vinh dự, bọn họ đã lựa chọn theo bản năng của mình.

Mấy tòa lều trại lúc đám người Đoàn Thanh đến gần đã bị chính chủ nhân của nó châm lửa đốt. Các sĩ tốt đem chăn đệm, giày ủng và tất cả các vật có thể dẫn cháy, hỗn loạn ném trên đường mà quân tiên phong của Minh Châu Quân sẽ đi qua. Làm như vậy không phải là vì sát thương đối thủ mà là để nhiễu loạn sự công kích của Minh Châu Quân. Ngay lúc đám người Đoàn Thanh phải dừng lại để thu dọn chướng ngại vật trên đường đi, mười mấy lão binh của Tả Võ Hầu xông lên, từ mặt bên chạy vào đội ngũ của bọn họ.

Phác thảo thủ của đội ngũ hai bên bị đánh không kịp trở tay, trong nháy mắt đã hỗn chiến cùng kẻ địch. Cá biệt lão binh Tả Võ Hầu thừa dịp đồng bạn cuốn lấy kẻ địch nhanh chóng thoát ra khỏi đội ngũ tiến vào phía trong.

Mục tiêu của bọn họ chính là cung tiễn thủ trong cuộc chiến, giết chết những kẻ bắn lén này, đội tiên phong của Minh Châu Quân chẳng khác nào bị nhổ mất răng nanh. Nhóm cung tiễn thủ không có tấm chắn và hộ giáp thì không thể né tránh được, chặt vật như hổ già xuống núi, rất nhiều người bị chém đứt cung tiễn, ôm lấy ánh tay rống lên. Cũng có người tự lấy dây cung làm vũ khí chống cự, cuốn chặt lấy cổ lão binh Tả Võ Hầu, cả hai đều ngã xuống đất, lăn qua lăn lại. Trong lúc đó, lại cũng bất động, một thanh giáo dài bay tới đâm hai người thành một xâu.

- Thu quân, duy trì trận địa!

Đoàn Thanh xuyên qua làn khói đặc, mang theo sự phần nộ vô danh. Trường sóc thủ phía trước và Trường mâu thủ chuyển lại, đâm vào kẻ địch đang liều mạng ở trong trận. Đám quấy rối rất nhanh bị tiêu diệt sạch sẽ, trận hình của Đoàn Thanh lại được khôi phục lại chỉnh tề, nhưng nhóm cung tiễn thủ đã bị hạ gục đến hơn ba mươi người, mũi tên lông vũ bắn vào xung quanh rõ ràng không dày đặc như vừa rồi.

Thoáng đình trệ đã làm cho các tướng sĩ Tả Võ Hầu thấy được cơ hội. Dưới sự chỉ huy của mấy tên quan quân cấp thấp, bọn họ dần dần tổ chức trận hình ngăn cản đường đi của Minh Châu Quân. Nói là nghênh chiến không bằng cản đường, thủ đoạn cản đường thì biến hóa khôn lường chiêu này mất hiệu lực thì đã đổi ngay thành chiêu mới.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thái Vi (8)

H

ơn mười binh lính của Tả Võ Hầu từ cánh bên đánh tới, vừa tiếp xúc đã trốn xa. Không đợi cho Đoàn Thanh chỉnh đốn đội hình, một đám binh sĩ Tả Võ Hầu đã không màng sống chết xông lên xâm nhập cánh tả của Đoàn Thanh, khi anh ta dùng toàn bộ sức lực để bảo vệ cánh tả, trước, sau, phải trước, phải về sau, lớp sau tiến lên thay lớp trước như một tổ ong bò vẽ, tre già măng mọc quên cả sống chết.

Rất nhanh Đoàn Thanh có chút không thể chống đỡ nổi. Mỗi đợt sóng công kích của đối phương cũng không lớn lắm, nhưng mỗi đợt tấn công ấy lại làm tổn thất của anh ra hơn mười huynh đệ. Anh ta có muốn giết hết những tên cản đường nhưng kẻ thù lại không chịu đánh cùng, chúng bỏ lại đồng bọn rồi nhanh chóng tiến vào màn đêm. Đây là một chiến thuật vô lại, hao tổn nhiều nhưng hữu hiệu. Ăn miếng trả miếng, mạng đổi mạng, vì để đạt được mục tiêu, có khi hai đổi một cũng không thấy tiếc. Hai bên gần như là có sự kiến nhẫn so đấu thiệt hơn, ai hi sinh trước ai, không duy trì được thì đội quân sẽ sụp đổ, cuối cùng thì đứng trên đồng thi thể của đồng bọn mình mà cười thảm.

- Ô ô, ô ô, ô ô.

Tiếng kèn từ phía sau lưng truyền đến, nhanh chóng chấm dứt sự giằng co vô vị này:

- Bắn về bốn phía!

Bất đắc dĩ Đoàn Thanh ra lệnh, lập tức các mũi tên lông vũ từ trong đội cung tiễn thủ bắn ra xung quanh không có mục đích, đại bộ phận đều thất

bại, một số ít thì bắn trúng vào địch khiến đối phương bị thương ngã xuống.

- Tiếu tục về phía trước, không kể tả hữu!

Nhân lúc đối thủ bị mũi tên làm cho luống cuống, Đoàn Thanh khó khăn ra lệnh lần thứ hai. Đây chính là yêu cầu của tiếng kèn vừa rồi truyền đến từ phía sau, mệnh lệnh là bằng bất cứ giá nào cũng phải tiến về phía trước, mục tiêu là chọc thủng doanh trại của quân địch, không cần để ý đến lực cản của chúng. Ý tiếp theo là lấy đồng chí của mình làm vật hi sinh, vì chiến thắng của toàn cục, tuyệt đại đa số trong bọn họ đều có thể không nhìn thấy mặt trời ngày hôm sau. Mà ngày mai là đầu năm, ngày hôm nay sẽ là quá khứ, gia yến sẽ được mở, thân bằng bạn hữu nói lời tạm biệt, và bắt đầu nhịp sống hối hả của năm mới.

Trong lúc chiến đấu không cho người ta có nhiều thời gian để nghĩ lung tung, sau khi nghe được mệnh lệnh của Minh Châu Quân, họ nhanh chóng rút quân lại thành một trận địa dày hơn, thoát khỏi lực cản của quân địch, ra sức tiến về phía trước. Đội quân tinh nhuệ của Tả Võ Hầu cũng phản ứng càng hung hãn hơn xông lên phía trước ý đồ cắt đứt quân của họ thành hai đoạn.

Nhưng vào lúc này, sở bộ của Vương Phi đã lần thứ hai công kích đuổi tới:

- Người không cần quân tâm, giao cái này cho ta!

Y lớn tiếng hô lên, cũng không để ý xem Đoàn Thanh có nghe thấy hay không, sau đó dẫn các huynh đệ xông lên nhập làm một với quân của Tả Võ Hầu, trong nháy mắt tạo ra vô số hồng quang.

Với sức lực của viện binh khiến Đoàn Thanh nhanh chóng thoát khỏi khốn cảnh, tiếp tục xông lên phía trước để lại hai cánh và toàn bộ đường lui cho Vương Phi. Đợt sóng công kích thứ hai còn hung ác hơn nhiều đợt thứ nhất, dưới loạn đao tuyệt đối không có ai còn sống. Dù vậy, bọn họ cũng không hoàn toàn hù dọa được kẻ thù sợ hãi, trong bóng đêm, không ngừng có sĩ tốt

Tả Vô Hầu đã khôi phục lại tinh thần khủng hoảng chạy tới, liều lĩnh và giằng co chiến đấu.

Đối thủ dừng cảm như vậy cũng đủ khiến người khác tôn trọng, đồng thời cảm giác chiến đấu với chúng vô cùng khó chịu. Rất nhanh sau đó Đoàn Thanh lại gặp phải phiền toái mới, ngay phía trước anh ta, vị tướng lĩnh trẻ tuổi nổi tiếng mang theo ba trăm binh lính kết thành trận tròn, chặn đường:

- Cả đội chuẩn bị giáo!

Đoàn Thanh cắn chặt răng, phun ra một búng máu đỏ tươi:

- Tăng tốc.

Y hô to, mà đối thủ gần như cùng đồng thời dựng trường mâu lên, nhắm ngay trước ngực y.

Địch ta cả hai bên đều đụng nhau trong nháy mắt, hàng trăm người, ngựa ngã xuống, mũi giáo gãy trên người bọn họ, thân thể gãy giữa, bỏ mình ngay tại chỗ. Ánh mắt của Đoàn Thanh nhuộm đỏ máu của các huynh đệ, không nhớ ra được nhiệm vụ của mình, anh ta điên cuồng xông lên phía trước. Vị tướng quân Tùy không mặc áo giáp nhìn thấy Đoàn Thanh cũng thù hận lao tới. Hai người đụng đao, rồi lại nhanh chóng tách ra. Sau đó họ đều hít sâu một hơi, tăng tốc một lần nữa. Tướng lĩnh của hai bên cũng nhập trận, ý đồ đều muốn chém đứt đầu của tướng lĩnh đối phương. Binh lính chiến đấu trong chốc lát đã ngã xuống hàng loạt, cũng có vô số người reo hò cho chủ tướng của mình.

Lâu la binh của Minh Châu Quân có rất ít người mặc áo giáp, đa số bọn họ chỉ có hộ giáp bằng vải dày, vài bộ phận yếu hại thì nhét thêm mấy mảnh trúc để triệt tiêu sự công kích của binh khí. Nếu song phương bày ra trận chiến mà nói, trên trang bị bọn họ khẳng định bị thiệt thòi lớn, nhưng hiện tại, nhóm binh lính Tả Vô Hầu căn bản là không có thời gian mặc áo giáp, cũng đồng nghĩa cũng là trang phục nhẹ trên trận chiến, về mặt trang bị cả

hai bên đã ngang bằng, song phong chém giết là dựa vào sự khổ công tập luyện. Về phương diện này, Minh Châu Quân ở toàn bộ Hà Bắc là có một không hai. Tả Võ Hầu cũng là quân tinh nhuệ trong tinh nhuệ của Đại Tùy, hai bên đều ngang sức ngang tài. Đoàn Thanh hạ gục hai gã thân vệ của tên tướng kia thì có hai gã thân vệ của mình cũng bị tướng địch chém. Song phương nhìn nhau, không hện mà đôi bên cùng cười lạnh, sau đó, họ lại reo hò vung đao tiến lên chém lẫn nhau, trong không trung tạo ra chuỗi hoa lửa thê lương.

Lần này thân binh của hai bên cũng không kịp trở tay ngăn, chỉ trơ mắt nhìn tướng lĩnh của mình và đối thủ quyết đấu. Tướng người Đoàn Thanh nhỏ bé, thể lực không bằng đối phương, nhưng thói quen khinh trang trên trận, thân pháp đủ để bù lại thể lực. Còn tướng trẻ của Đại Tùy thật không ngờ trong thổ phỉ cũng có người có võ nghệ tương đương với mình, vừa xấu hổ vừa tức mặt đỏ gay lên:

- Phản tặc, chịu chết đi!

Gã không ngừng gầm lên làm nhiễu loạn tinh thần đối thủ, hoặc cố ý chọc cho đối phương tức giận. Còn Đoàn Thanh thì không mắc mưu, đi đi lại lại giữa đám thi thể và máu tươi để tìm sơ hở của đối phương. Hai bên giao chiến rồi lại tách ra, sau đó lại tìm cơ hội giao chiến:

- Chịu chết đi!

- Tên tướng lĩnh trẻ tuổi kia chém đao xuống, thế lớn lực mạnh. Hai bên Đoàn Thanh đều đang giao thủ, tránh không thể tranh, không thể không nâng đao lên đỡ, “leng keng”, một tiếng, hoành đao trong tay anh ta đứt làm hai đoạn. Hai bên đều sửng sốt, tướng lĩnh trẻ tuổi kia nhe răng cười độc ác nhào tới, Đoàn Thanh không thể không lui về phía sau tìm binh khí trên đồng xác chết để chống cự. Đối thủ cũng không cho anh ta có cơ hội, càng đuổi càng gần, thanh đao sượt qua lông mày anh ta. Đúng lúc này, trong hoàng hôn sâu thẳm đột nhiên vang lên tiếng kèn trầm thấp “ồ ồ ồ...”.

Không phải tiếng kèn của Minh Châu Quân, Đoàn Thanh nhảy về phía sau nửa bước, dùng chân hất lên một tấm chắn. Đối thủ của anh ta cũng không đuổi giết nữa, mà dửng dưng nhổ nước miếng xuống mặt đất rồi cao giọng:

- Tang tướng quân có lệnh, không cần tham chiến, đi theo ta!

- Không cần tham chiến, không cần tham chiến!

Đám quân Tùy được triệu tập, lần lượt bỏ lại đám Đoàn Thanh, rời khỏi cuộc chiến:

- Tiếp tục hướng về phía trước, phía sau giao cho ta!

Tiếng của Vương Phi lại vang lên từ đằng xa tới, tràn đầy sự lo âu và mệt mỏi.

- Tiếp tục hướng về phía trước!

Mệnh lệnh của Đoàn Thanh không chút do dự, bỏ lại tấm chắn, anh ta nhặt một thanh giáo dài, rồi lại nhập cùng đội ngũ. Tướng địch điều chỉnh bộ thứ, chủ soái nhà mình lại không thay đổi quân mệnh. Rốt cuộc ai đúng ai sai, không cần quan quân cấp bậc như anh ta hỏi, anh ta chỉ cần thực thi vô điều kiện, không hơn không kém là được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thái Vi (9)

Ô

ô, ô ô

Tiếng kèn liên tục truyền đến kiên định mà trầm thấp. Nghe thấy hiệu lệnh triệu tập này, các tướng sĩ của Tả Võ Hầu phân tán ở các doanh trại dựa vào nơi hiểm yếu để chống lại lần lượt bỏ lại đối thủ, nhanh chóng tụ tại. Từ góc độ nào đó mà nói, loại đánh lén trong vô hình chung đã mang đến đại ân, làm tốc độ chọc thủng doanh địa nhanh hơn. Nhưng quân lệnh vẫn là quân lệnh, làm một đội quân có lịch sử huy hoàng, một đội quân kỷ luật nghiêm minh, hầu như đã thâm nhập vào trong xương cốt của mỗi một tướng sĩ.

- Dỡ bỏ doanh tướng, châm lửa khắp nơi!

Nhìn thấy bên mình tụ lại mỗi lúc một đông, Hồ Nha lang tướng Tang Hiến Hòa hài lòng gật gù đầu, trầm giọng phân phó.

Nhóm thân binh lập tức tản ra, dỡ bỏ hết các doanh trại trong phạm vi hai trăm bước xuống, sau đó châm lửa đốt hết, chiếu sáng cho các đồng bọn tiếp tục chạy về phía ánh sáng. Từ đó, các tướng sĩ bị tập kích bất ngờ lâm vào bối rối cả thấy như có người tâm phúc, bảo vệ cho nhau dàn thành chiến trận sau lưng Tang Hiến Hòa.

Bốn phía hò hét như sóng to gió lớn, nhưng trong quân của Tả Võ Hầu đã từ từ ổn định vẫn vững như bàn thạch. Hai đội lâu la Minh Châu Quân phụng mệnh đi thẩu trận phô trương thanh thế bắn mấy mũi tên, cũng thấy không thu hoạch được gì nên chủ động rút lui đi tìm chủ soái báo cáo.

- Hừ hừ!

Thấy biểu hiện trong yếu ngoài mạnh của đối phương, Tang Hiến Hòa không khỏi cười lạnh. Sau khi nhận được báo động về việc quân địch đến đập doanh, thân vệ và phụ tá đã khuyên ông nên lập tức rời khỏi, tạm tránh tiên phong quân địch, nhưng ông nhất định từ chối ý tốt hoặc sự khuyên bảo đó, cố tình ở lại trung quân trọng chinh đội ngũ. Ông tin rằng, mặc dù các huynh đệ Tả Võ Hầu bị tập kích đột ngột nhưng cũng sẽ không bị một đám giặc cỏ làm cho tan dã được. Ông lại càng tin tưởng hơn vào kinh nghiệm và năng lực thống quân của mình sẽ có thể ngăn cản được cơn sóng dữ này và tìm kiếm được cơ hội chiến thắng.

Sự thật chứng minh, sự tự tin của ông là có lý. Tuy là các tướng sĩ Tả Võ Hầu bị giết không kịp trở tay, nhưng vẫn có đội ngũ không làm, sụp đổ ngay, các huynh đệ vẫn luôn chống cự, lao thân vào lửa duy trì, như con thiêu thân lao vào ngăn cản tốc độ đẩy mạnh tiến công của quân địch. Loại tự tổ chức chống cự này phải trả giá thật lớn, lại cho ông đủ thời gian, để ông rất thông dong mà ổn định lại hàng ngũ một lần nữa, cũng đúng lúc định ra mệnh lệnh với trung quân. Mà một khi trận hình đã điều chỉnh xong, tập kích liền biến thành hai quân quyết đấu. Mặc dù ở nửa canh giờ trước còn đang kịch chiến, huynh đệ dưới trướng của ông ít nhất tổn thất một phần ba, nhưng dù chỉ còn lại một nửa số binh mã, Tang Hiến Hòa vẫn chắc chắn đánh bại lẻ thù.

Sự tự tin của ông bắt nguồn từ hai phương diện. Thứ nhất, tướng sĩ Tả Võ Hầu vừa mới trải qua trận ác chiến quận Nhạc Môn, những người còn sống đều là binh lính vô cùng tinh nhuệ, dù là trang bị hay sức chiến đấu đều vượt xa bọn giặc cỏ. Thứ hai, doanh địa của quận binh quận Võ Dương và Kiêu Quả Đông đô Lạc Dương cách doanh trại Tả Võ Hầu chưa đầy mười dặm, chỉ cần được hai đội quân này tiếp viện thì đôi bên cùng tập kích đủ để nghiền bọn giặc cỏ Minh Châu thành bột mịn. Như vậy, trận đấu kế tiếp cũng không cần đánh nữa làm gì, mất đi chủ lực, Minh Châu Quân chắc

chấn không đủ lực lượng để chống cự lại thiên uy của triều đình, ba huyện Bình Ân không chiến cũng thu được.

- Tướng quân, bên Quận Binh không đáp lại!

Chính lúc ông và các huynh đệ đang thăm tự hào thì một gã lính liên lạc rất không quen chạy lên trước, khom người báo cáo.

- Người thối mấy lần kèn, là phương thức liên lạc ước định từ trước đến nay sao?

Tang Hiến Hòa hơi sững sờ cau mày chất vấn.

- Đảm bảo đúng là tín hiệu ước định của ngài và Ngự đại nhân!

Tên lính liên lạc gật đầu, cẩn thận trả lời. Tiếng hò hét xung quanh đã yếu dần đi, điều này nói rõ rằng bất cứ lúc nào quân định cũng có thể tụ lại một lần nữa xông về hướng này. Còn tướng quân nhà mình thì lại đem hi vọng gửi gắm vào người ngoài. Nếu những người kia và đám giặc cỏ Minh Châu Quân giao chiến mà nói, thì triều đình còn phái Tả Võ Hầu tiến lên tiêu diệt phỉ hay sao?

- Thối ba lần nữa, gọi mấy người cùng thối to lên một chút cho ta!

Tang Hiến Hòa càng lúc càng nhăn mặt, bình tĩnh mà ra lệnh. Thời khắc quan trọng, người làm chủ tướng dù có thế nào cũng không được thể hiện ra vẻ mặt bối rối. Nếu không, sĩ khí vừa mới dâng lên một chút sẽ sụp đổ. Nguyên nhân khiến cho quận binh Võ Dương không đáp trả tín hiệu có thể là vì quá đường đột, cũng có thể bọn họ ngủ quá say. Dù sao đó chỉ là hương dũng chiêu mộ tạm thời, không thể dùng tiêu chuẩn tinh nhuệ Đại Tù để yêu cầu bọn họ.

Tự bình tĩnh lại, một gã lính liên lạc không hiểu chuyện khác vội vàng chạy lại hạ giọng báo cáo:

- Khởi bẩm tướng quân, Kiêu Quả Doanh bên kia đã bị tập kích, Đoàn tướng quân đang thỉnh cầu chúng ta phái binh viện trợ!

- Cái gì?

Trên trán Tang Hiến Hòa lập tức toát ra mồ hôi lạnh. Kiêu quả doanh và Tả Võ Hầu đều đã bị tập kích trong đêm. Rốt cuộc là Minh Châu Quân xuất ra bao nhiêu người? Không chờ ông tìm hiểu đáp án trong đó, tên lính truyền tin lúc trước lại chạy trở về, vẻ mặt hoảng loạn:

- Khởi bẩm tướng quân, quân binh Võ Dương phát hiện quân địch vượt sông, Ngụy huyện thừa nghiêm lệnh thủ hạ đóng cửa tử thủ, cầu chúng ta đến giải vây.

- Hửn!

Dù được xưng là Hữu Nho tướng nhưng Tang Hiến Hòa cũng không nhận được mắng. Rất rõ, trong ba lộ quân địch tập kích thì khẳng định có hai lộ là nghi binh. Mà Tả Võ Hầu và đối thủ đánh nhau thành ra như vậy thì chính là đã tiếp xúc với quân chủ lực của Minh Châu Quân rồi. Nếu quân chủ lực lúc này ở đây vậy thì hai người kia là bị đánh nghi binh. Bị đánh nghi binh đã sợ tới mức một thì tử thủ, một thì hốt hoảng cầu viện, quân lính như vậy, tồn tại hay không tồn tại có gì là khác nhau?

Mắng xong, trong lòng ông không khỏi tuyệt vọng. Không ngờ nhân tài của Đại Tùy lại thiếu thông đến tình trạng này rồi, mấy tên tướng đủ tư cách cầm binh cũng không có, chẳng trách Bắc Hà bị giặc cỏ đánh cho loạn cả lên. Thôi, thôi, viện quân có cũng được, không có cũng được. Tả Võ Hầu và quân địch huyết chiến một phen, để cho đám nhát gan kia biết lãnh binh rốt cuộc là như thế nào, mới không làm thất vọng hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn mà Bệ hạ đã ban cho.

Ông đoán sai một chút, quân binh của Ngụy Đức Thâm và Kiêu quả sở bộ của Đoàn Lệnh Minh quả thực là bị đánh nghi binh. Nhưng cũng không trách được hai người Đoàn, Ngụy này bị mắc mưu. Lúc doanh trại của Tả Võ Hầu vang lên những tiếng kêu giết, đồng thời mặt sông Chương Thủy tối như mực đột nhiên lại xuất hiện hàng ngàn cây đuốc. Ngoài khúc sông đối diện với doanh trại Tả Võ Hầu, đối diện cũng là nơi dừng chân của quân binh Võ Dương và Kiêu Quả Đông Đô, trong phút chốc tiếng trống như sấm rền, quân binh và Kiêu Quả đang ngủ say bừng tỉnh, đợi khi Ngụy Đức Thâm và Đoàn Lệnh Minh dùng “sức lực chín trâu hai hai hổ” ổn định được doanh trại của mình thì rất nhiều “quân địch” đã tập kết bên bờ sông.

Nhìn từ mật độ cây đuốc, trước cửa mỗi doanh trại đều có khoảng năm sáu ngàn quân phản loạn tụ tập. Tang Hiến Hòa vào lúc này mệnh lệnh cho người khác đi trợ giúp ông ta, không coi đầu người khác là gì. Đích xác một trong hai người đó từ bỏ bản doanh, toàn lực đều hướng dựa vào Tả Võ Hầu, sẽ thu được hiệu quả không tưởng tượng được. Nhưng như vậy, bản doanh của hai người tất nhiên sẽ bị rơi vào tay giặc. Sau khi Tang Hiến Hòa bởi vì ứng đối thỏa đáng mà được công sẽ thưởng không nói chơi, còn liệu mình trợ giúp người của mình? Doanh địa mất, lương thảo đồ quân nhu bị kẻ tặc đoạt hết, bồi nhọ bộ mặt của triều đình, tùy tiện lấy bất cứ tội danh nào cũng đủ để ông ta không gánh nổi.

Cho nên dù Tang Hiến Hòa có thúc giục gấp đến bao nhiêu đi nữa, hai người Đoàn Lệnh Minh và Ngụy Đức Thâm dù không phân biệt được tình hình trước mắt của địch cũng tuyệt đối không dám hành động thiếu suy nghĩ. Đặc biệt là Đoàn Lệnh Minh, mặc dù là tân đình lần đầu ra trận nhưng quan tước và gia thế cũng không thấp hơn Tang Hiến Hòa, sau lưng y còn có một Quyền thần thúc thúc Đoàn Xanh Yêu lưu thủ Đông Đô làm chỗ dựa, thật sự là không cần để tâm đến mệnh lệnh của Tang Hiến Hòa.

Hai người bọn họ án binh bất động, Vương Nhị Mai và Tạ Ánh Đăng ở bên bờ sông phô trương thanh thế tỏ ra đặc ý. Sau khi dùng kèn chào hỏi nhau,

chỉ huy cấp dưới đem người rơm và đuốc đẩy đi về hướng doanh trại địch nửa dặm. Bóng đêm tối như mực, chỉ thấy những đội cây đuốc chậm rãi di chuyển về phía trước, mỗi một đội đều trở thành một tiểu phương trận, sau khi mỗi một phương trận ngừng di chuyển, một phương trận khác lại nhanh chóng đuổi kịp, trật tự đâu ra đấy.

Nghi binh sẽ không chủ động công kích! Nghi binh lại càng không chủ động đến gần làm bại lộ thực lực của mình. Nhìn thấy biển đuốc đang đến gần, hai người Ngụy Đức Thâm và Đoàn Lệnh Minh này ngoảnh mặt làm ngơ tiếp đón Tang Hiến Hòa. Một đám trừng mắt, mắt chặt giáo, trong lòng đau khổ chờ đợi, mong đêm xuân lạnh giá qua đi, hi vọng tiếng kèn phiến lòng kia sớm dừng lại.

Có lẽ là nghe thấy lời khẩn cầu của bọn họ, sau khi tiếng kèn cầu viện thối liên tục, sự náo động trong doanh trại Tả Võ Hầu dần được ngừng lại. Ánh lửa đã nung đỏ cả bầu trời, màu đỏ sậm dưới màn đêm không biết là bao nhiêu người đã chết trong cuộc hỗn chiến. Tiếng kêu lúc to lúc nhỏ rồi đột nhiên cao vút lên, trong nháy mắt lại thấp xuống, tiếng đao giày vò trái tim con người ta đến mức muốn ngừng đập.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thái Vi (10)

C

ảm thấy thay đổi từ phía xa, trong lòng Tạ Ánh Đăng không kìm nổi trầm xuống. Y đã sớm coi Minh Châu Quân là đối thủ cạnh tranh có lực tương lai cùng với Ngõa Cường Quân tranh đoạt Hà Bắc, vẫn còn không đề tiện đến mức hy vọng bạn bè gặp xui xẻo. Tới lúc gấp rút ra lệnh hỏa thiêu, bả vai bỗng nhiên bị khẽ đẩy một cái. Ánh Đăng nhanh chóng rút đao lại, bên tai có tiếng cười hào sảng:

- Thấy người có vẻ khẩn trương, ta đây!

- Nhị Mao, sao người lại tìm đến bên này!

Tạ Ánh Đăng vừa sợ vừa vội lớn tiếng chất vấn:

- Ở bên đó, người không sợ bị Ngụy Đức Thâm giết à!

- Lâu như vậy rồi, lão Ngụy muốn giết ta thì đã giết lâu rồi!

Vương Nhị Mao mỉm cười lắc đầu, trong ánh mắt mơ hồ hiện lên sự lo lắng:

- Hơn nữa, nếu lập tức bị giết ra, trò của ta lập tức sẽ bị vạch trần, dựa vào khoảng ba trăm người đến cũng không ngăn cản được y.

Cái gọi là “kế nghi binh”, điểm quan trọng là phô trương thanh thế. Đối phương chỉ cần có gan ra khỏi doanh trại tiếp chiến thì trò lừa bịp này lập tức bị bại lộ, đánh và không đánh không có gì phân biệt. Tạ Ánh Đăng cân nhắc một chút rồi lập tức hiểu lý trong lời nói của Vương Nhị Mao, liền gật đầu cười hỏi:

- Vậy người chuẩn bị làm thế nào? Ta có thể giúp người cái gì?

- Chỉ e rằng bên Cửu ca hơi có chút phiền toái?

Vương Nhị Mao nhẹ nhàng gật đầu, vẻ mặt dần trở lên trang nghiêm:

- Tả Võ Hầu là một tay giỏi. Ta nghĩ chúng ta ở bên này gây sức ép cũng khá, rõ ràng là lạng lẽ qua đi...

Mắt Ánh Đăng sáng lên, nhanh chóng gật đầu.

Đúng như dự đoán của Vương Nhị Mao, lúc Tang Hiến Hòa quyết định tập trung các huynh đệ còn lại bên cạnh mình thì Minh Châu Quân cực một lần liều chết, Trình Danh Chấn gặp một trận khiêu chiến lớn nhất từ lúc xuất đạo tới nay.

Đám người Hùng Khoát Hải, Đoàn Thanh, Vương Phi trước tiên hoàn thành nhiệm vụ công kích, doanh trại của tướng địch bị chọc thủng thì vội vã rút trở về bên chủ tướng, đồng thời cũng mang một lượng tin tức khiến người ta rất mất nhuệ khí mà truyền ra ngoài. Tả Võ Hầu cũng không hề tan rã như mọi người tưởng tượng, Tang Hiến Hòa chủ động triệu tập quân binh phụ cận để tránh thêm một cuộc hỗn chiến với Minh Châu Quân. Mặc dù tập kích ban đêm ở bên trong, các huynh đệ trong doanh trại Tả Võ Hầu đều rơi vào tập kích, nhưng trong lúc đó, cái giá phải trả của đoàn người cũng là bị chết trận mấy trăm, bị thương gần nghìn người.

Lại thấy Trình Danh Chấn đang đưa mắt nhìn xung quanh, Đoàn Thanh chống binh khí đứng dậy, vừa thở hỗn hển vừa báo cáo, cho dù là lúc ứng phó với Phùng Hiếu Từ, anh ta cũng không mệt mỏi như hôm nay, cả người dường như vừa mới bò ra từ vũng máu, khắp cơ thể toàn là máu loãng và mồ hôi.

Trình Danh Chấn nhìn anh ta cười, không có bất kì câu trả lời nào. Sự ương ngạnh của Tả Võ Hầu đích xác nằm ngoài sự đoán của hắn, theo tiếng kèn truyền đến bên tai để phán đoán, Tang Hiến đã bỏ bám trụ với Minh Châu Quân, đợi quân binh Võ Dương hoặc Kiêu quả Lạc Dương tới để cùng tiêu diệt. Vị tướng lĩnh ngoan cố này đang thừa cơ hội để thu nạp binh sĩ, chuẩn bị đối đầu với Minh Châu Quân.

Nếu Trình Danh Chấn không ra mệnh lệnh mới, đám người Đoàn Thanh cũng không dài dòng nữa, sau khi thở hỗn hển chửi thề mấy câu thì lập tức thu quân, nghỉ ngơi hồi phục. Mấy năm liên tục đánh trận lớn trận nhỏ, những tâm phúc đi theo Trình Danh Chấn từ đầu đều học được không ít kinh nghiệm. Bọn họ biết rằng cuộc chiến đêm nay e rằng như con chuột mà kéo dây gỗ to phía sau, họ càng hiểu được nên làm như thế nào hoặc có thể đảm bảo được huynh đệ của mình có khả năng sống sót trong chiến đấu.

Ngay lúc đó, lửa chiếu vào doanh trại Tả Võ Hầu như ban ngày, không ngờ lại được “yên tĩnh”. Ngoài việc thỉnh thoảng có tiếng kèn của hai bên ra thì tiếng đánh của binh khí, tiếng kêu thét chói tai tất cả đều dụi đi. Có một đám binh sĩ Tả Võ Hầu không chết trận cũng không chạy trốn dưới sự dẫn dắt của quan quân đã từ từ tổ chức khôi phục trận hình; lâu la Minh Châu Quân không bỏ mình cũng không bị tổn thương dưới sự chỉ huy của Lữ Soái, đội trưởng cũng lục tục khôi phục lại đội hình, lấy Trình Danh Chấn làm trung tâm, từ từ tập trung thành một phương trận.

Hai bên cũng đã phát hiện ra vị trí của đối thủ, cờ chiến của hai bên cũng đã giương cao. Không hổ là một trong những hùng quân tinh nhuệ nhất của Đại Tùy đã từng chinh phạt Cao Cú Lệ, binh lính của Tả Võ Hầu lúc mới chiến đấu tuy rằng xuất phát từ sự bị động, năm nghìn binh mã ngoài chết trận và chạy chốn ra, thì lúc này chỉ còn hai ngàn bảy trăm tám mươi người xung quanh Tang Hiến, chưa đến một nửa. Còn Minh Châu Quân mặc dù là đánh lén, nhưng lúc này đằng sau Trình Danh Chấn cũng chỉ còn bốn nghìn lẻ, thua xa sự hùng tráng của đối phương.

Sức khỏe của Hùng Khoát Hải là dẻo dai nhất, thể lực đương nhiên là cũng được khôi phục nhanh nhất. Sau khi điều hòa nhịp thở, anh ra tự muốn bù lại sai lầm vừa rồi khi công kích, liền đến bên cạnh Trình Danh Chấn, chủ động xin đi giết giặc:

- Giáo đầu, ta làm tiên phong, mở trận địa của địch.

Trình Danh Chấn quan sát hướng đi của quân địch, biết rằng dựa vào mấy trăm người này sẽ rất khó đánh trận. Trầm ngâm một lúc hần lắc đầu nói:

- Trước tiên đừng vội, đợi các huynh đệ lấy sức, thể lực của họ không tốt bằng người, bây giờ động thủ e rằng họ sẽ không theo kịp người đâu.

- Lại đợi, e rằng trời sẽ sáng mất!

Hùng Khoát Hải gia nhập Minh Châu Quân muộn, còn chưa có sự tin phục đối với Trình Danh Chấn như người khác. Y cầu mày nhìn lên bầu trời đêm rồi bực bội nhắc nhở.

Nếu trời sáng thì thực hư của Minh Châu Quân sẽ bị quân Tùy nhìn ra, sau khi kế nghi binh bị vạch trần, mọi người càng dễ lâm vào nguy hiểm. Trình Danh Chấn vẫn vì chuyện này mà lo lắng, nghe Phùng Khoát Hải nói xong hần cũng không trì hoãn nữa, chỉ ngón tay về phía quân địch, thấp giọng hỏi:

- Hùng giáo úy, nếu bổ sung huynh đệ dưới trướng cho người, người có thể từ nơi ấy chém ra một đường mở, chết gãy soái kỳ không!

Hùng Khoát Hải giơ đại côn trong tay lên không trung, không chút do dự mà đáp rằng:

- Ngài nhìn thấy rồi, giáo đầu, bổ sung người cho ta, ta sẽ dẫn theo nhóm huynh đệ đi làm được.

Dứt lời, y nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, rồi nói với cấp dưới:

- Máy người, vừa rồi nghe thấy ta nói gì chưa?

- Nghe thấy rồi!

Mọi người cũng hò hét tán thành. Mọi người ngưỡng mộ sức mạnh, tuy năng lực chỉ huy của Hùng Khoát Hải cũng tạm được nhưng trong khi chiến đấu lại có sức mạnh phi phàm sớm đã lấy được lòng tin của cấp dưới.

- Đợi một chút, mọi người cũng tiến lên! Cho người có hội.

Trình Danh Chấn ngăn Hùng Khoát Hải lại, nhìn mọi người nói:

- Quan quân còn chưa được khôi phục, mọi người nói xem phải làm thế nào?

- Đánh nó! Lại đánh nó một trận!

Càng là thông tục dễ hiểu thì lúc này lại càng có thể khơi dậy đại khí thế của các huynh đệ, đám lâu la giương đu loại binh khí lên không thèm để ý gì mà la lên. Nhân số trong bọn họ chỉ có hơn hai mươi người, một số râu trên cằm mới chỉ vừa dài ra, áo giáp đơn giản, binh khí cũng đủ loại nhưng họ không hề vì “nhà mình nghèo” mà trở cảm thấy tự ti, trong ngực mỗi người đều hùng hừng ngọn lửa chiến đấu.

Sau cuộc chống chọi lần này không biết biết bao nhiêu người còn có thể sống ra chiến trường. Trong phút chốc, không ngờ Trình Danh Chấn lại có một tia yếu đuối, nhưng rất nhanh hấn đã lấy lại được sự hào hùng. Một đội quân cứng rắn đánh tan ba đội quan quân, trước đó, không có bất kì một nhân vật lục lâm nào can đảm dám làm như vậy. Mà hấn làm, bất kể là vì bảo vệ mình hay địa bàn của mình hay là hư vinh ẩn giấu trong lòng, đều tạo ra tiền lệ đầu tiên vào lúc này.

- Đoàn Thanh nghe lệnh, người hãy phụ trách đẩy mạnh về cánh hữu quân địch, dùng cung tiễn và tẩm khiên bao vây lấy chúng, không được cho chúng xoay người!

Mang theo cả sự liều lĩnh và hào hùng, hăn thấy tiếng của mình hô to hơn, không hề giống với vẻ tao nhã thông thường của mình, nhưng lúc này tất cả đều không là gì cả. Tao nhã cũng không đổi nổi cơm ăn, bất cứ người nào bị bắt thì đầu của người đó cũng bị bêu lên tường thành, không qua ba ngày sẽ thối đen.

- Vương Phi nghe lệnh, người hãy kề vai với Đoàn Thanh dựa vào nhau chỉ tiến lên trước không được lùi về sau!

- Mạnh Đại Bằng nghe lệnh, người phụ trách bộ chính tiến về phía trước, tấn công vào bản địa của quân địch.

- Trương Đường Trụ nghe lệnh, người hãy theo sát phía sau Mạnh Đại Bằng, hướng về phía quân địch nổi sóng tấn công lần thứ hai.

- Rõ!

Các huynh đệ cùng đồng thanh hô một tiếng, tiếng hô như lửa thiêu cháy nhiệt huyết sôi trào của con người. Máu của Trình Danh Chấn cũng bị cháy sạch, muốn nói lời động viên sĩ khí nhưng miệng ngập ngừng rồi đột nhiên quên mất từ.

- Lính liên lạc, thối kèn!

Hăn đành phải tập trung tất cả ngôn từ vào một câu mệnh lệnh bình thường không có gì lạ, hét to, sau đó mãnh liệt đẩy mặt giáp, giữ sự thăng bằng cho thanh giáo dài trong tay.

Có tiếng người trả lời như tiếng sét, đồng thời binh khí cùng giơ lên, rất nhanh tiến về phía trước:

- Ô ô, ô ô....

Tiếng kèn giống như bị giật mình ngừng trong chốc lát, rồi lại vang lên đuổi theo nện bước của đoàn người, như hồ gươm cao đòi, như sóng lớn đổ xuống, gió đêm đột nhiên mạnh lên, làm lửa trại bùng lên phần phật, ngọn lửa hồng nhảy lên, càng nhảy càng cao, càng nhảy càng cao.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thái Vi (11)

N

ếu hai bên đều định quyết tử một phen thì nhất cử nhất động của Minh Châu Quân cũng đương nhiên là sẽ không tránh khỏi ánh mắt của đối thủ. Sau khi Trình Danh Chấn thất bại mục tiêu chiến đấu ở bước đầu, cũng không vội vã lập tức phát động đợt sóng công kích thứ hai, mà là dừng lại chỉnh đốn đội ngũ. Trong lòng Hồ Nha Lang tướng Tang Hiến Hòa dâng lên niềm khâm phục.

Nếu Trình Danh Chấn chỉ là một giặc cỏ làm loạn trong chiến trận, trận chiến này mặc dù cuối cùng Tang Hiến Hòa ông cuối cùng có ngăn được cơn sóng dữ thì cũng không có bất kì một vinh quang nào có thể khen ngợi được. Nhưng nếu như Trình Danh Chấn biểu hiện như nhân vật trí dũng trong truyền thuyết, thì cho dù là Tả Võ Hầu có thắng thảm hay thắng huy hoàng cũng bù lại lòng tiếc nuối khi chết trận.

Cả hai bên đều tận dụng khả năng, nắm chặt thời gian để điều chỉnh đội hình. Vì chuẩn bị cho cuộc ác chiến cuối cùng. Khi tiếng kèn của Minh Châu Quân thổi lên, cũng lập tức là tiếng nhạc của quân Tả Võ Hầu hòa theo. Hai quân chưa tiếp xúc, tiếng kèn sinh tiếng kèn trong đêm. Một bên thì như núi hô, sóng thần, một bên thì như rồng nhảy vực sâu, khảng khái gạn đục khơi trong, bướng bỉnh không chịu thuận phục. Máu của các binh sĩ sục sôi, theo tiếng ra lệnh của chủ soái, âm âm nổ tung lao tới.

Cự li hai trăm bước ngăn ngui chỉ bước quan trọng giây lát, cung tên thủ của hai bên đều chủ ý làm suy yếu sức chiến đấu của quân địch, tuy nhiên cũng không đóng góp gì nhiều. Thời gian ngăn ngui như vậy, cho dù là người thành thạo cũng chỉ bắn ra ba mũi, trong đó thì hơn phân nửa là rơi

vào không trung, hơn một nửa bị tẩm khiên ngăn lạ, chỉ trúng vào mấy mục tiêu linh tinh.

Có người ngã xuống đất, khóc thét thê lương nhưng không ai ra tiếp viện. Gặp nhau nơi ngõ hẹp quyết định thắng bại, hơi có chút chậm chạp lập tức quyết định thắng bại của trận đấu. Kẻ bị thương chỉ có thể tự cầu nhiều phúc, cố gắng ở trước khi máu chảy hết dừng để người ngoài giết mình. Sức yếu thì hé miệng, lúc lớn thì điên cuồng gào thét:

- A a a.....

Dường như thoáng dao động, tất cả tiếng gào đột nhiên dừng lại, một màn sương mù đỏ đậm dày đặc cùng tụ lại một chỗ rồi đột nhiên bay lên, trong nháy mắt đã nở ra như hoa, hết sức yêu dị. Hai bên bắt đầu tiếp xúc với nhau trên mặt đất, đều có ý đồ phá trận địa của đối phương, giáo cài như răng lược đẩy ra để phòng vệ đối phương, đâm vào đối phương. Kỹ thuật đánh nhau đều được vận dụng, tránh vào những nơi yếu hại trên thân thể, người nào phản ứng chậm tất sẽ bị mũi giáo xuyên qua, cũng không kịp rên một tiếng, chết ngay tại trận.

- Tránh ra, tránh ra, cản ta là chết!

Ngay trên đỉnh một hàng quân, cách của hai bên kề nhau. Khó khăn lắm Vương Phi mới mò được cơ hội, vui sướng hai mắt sáng rực lên, một tay cầm đao, một tay cầm tẩm khiên dẫn đầu xâm nhập vào quân địch. Binh lính Tả Võ Hưu xung quanh lập tức tập trung lại, hoành đao, thiết giáo đều được huy động, ý đồ sẽ treo cổ y trong trận chiến này. Thân tín phía sau Vương Phi tạo thành một tam giác sắt bảo vệ phía sau và hai bên tướng lĩnh nhà mình, không cho Vương Phi tứ phía thụ địch.

Nhân lúc lực chú ý cánh phải của quân địch đang tập trung vào đội của Vương Phi. Đoàn Thanh xem xét cơ hội này, ở vị trí cách Vương Phi khoảng hai mươi bước tiến lên đột phá lần thứ hai. Vị trí mà anh ta chọn rất

xảo quyết, vừa để làm thay đổi đội hình của kẻ địch, ít nhất cũng không để cho chúng kịp bổ sung lực lượng. Trong nháy mắt đã vọt lên gần hai mươi bước, nhưng lợi thế chiếm được chỉ dừng lại ở đây, quân địch dưới sự chỉ huy của Tang Hiến Hòa, thế phòng ngự trọng tâm của quân địch nghiêng về bên phải. Đoàn Thanh mang theo thuộc hạ của mình tả xung hữu đột, khắp người toàn là máu rớt cuộc cũng khó mà tiến về phía trước nửa bước.

Mặc dù đường vào bị quân địch ngăn cản, các huynh đệ đều lâm vào khổ chiến. Đoàn Thanh cường công vẫn hóa giải áp lực lớn cho đám người Vương Phi. Nhân lúc quân địch chân tay luống cuống, càng nhiều lâu la Minh Châu Quân nhảy vào trận địa quân địch, hội tụ với đám người Vương Phi, cản vào đối phương.

Hữu quân Tả Võ Hầu chịu áp lực lớn như vậy, cho nên Tang Hiến Hòa không thể không bố trí quân lại một lần nữa. Ông thối kèn, lệnh cho quân sau lưng mình di chuyển về bên phải tránh để trận hình bị quân địch làm đứt. Mà lúc ứng phó với áp lực, mắt của ông cứ nhìn chăm chăm vào Trình Danh Chấn, để tránh ở giữa tạo phiền toái.

Lực sát thương đích thực của Minh Châu Quân không phải bên cánh hữu, kinh nghiệm lâm trận nhiều năm của Tang Hiến Hòa vượt xa người thường. Lúc này đang là trạng thái cánh quân bên phải giằng co với đằng trước, mỗi khắc đều có mấy chục tiếng người kêu chết thảm. Nhưng điểm mấu chốt để quyết định thắng trận tất nhiên không phải ở hai chỗ này, nếu Trình Danh Chấn chỉ có hai điểm này thì hẳn cũng sẽ khó mà dựa vào một thân phận lưu tặc mà ép các lộ quân binh ở Hà Bắc không ngẩng đầu lên được. Nếu hiện tại Tang Hiến Hòa ông dốc toàn bộ lực lượng cuối cùng để đầu nhập trận chiến, ông cũng có lỗi với uy danh hiển hách mà mình đã bách chiến để đổi lấy.

Thấy Tang Hiến Hòa không bị mình tác động, Trình Danh Chấn đành phải tiếp tục gia tăng lực lượng. Hắn dẫn theo thân binh của mình, từ giữa tuyến đẩy mạnh lên trước nhất. Đợi đám người đảm nhiệm vào trò tiên phong

Trương Đường Tru và Mạnh Đại Bằng hợp thành một thể chùy quan trọng, từng nhát nện trận địa máu thịt văng tung tóe. Tiên phong Tả Võ Hầu tiên có chút không thể chống cự được, lui về phía sau. mấy tên tướng lĩnh cấp thấp dũng mãnh xông lên có ý đồ xông tới gia cố trận tuyến. Trình Danh Chấn đã quăng giáo dài trong tay, đâm trúng giữa ngực, thanh giáo dài công kênh đâm sâu khoảng hai thước mới dừng lại, máu từ mũi giáo phun ra. Quan quân Tả Võ Hầu đã tắc thở rồi ngã xuống, bị lực của thanh giáo kéo, đập vào thân binh, lão đảo, có người cảm thấy lạ, lấy tay ôm chặn ngang, vì thanh giáo quá nặng, người đó xoay trong rồi ngã xuống, thanh giáo chắm đất lưỡi giáo cắt đứt đôi cổ con mồi.

- Lưu tướng quân, Lưu tướng quân...

Mất đi tướng lĩnh, tên thân binh gào thét khan cả cổ, đôi mắt đỏ ngầu nhìn về phía Trình Danh Chấn. Mạnh Đại Bằng dẫn đầu đón nhận, tay trái vung mạnh búa củi bổ xuống người tên Tù binh cách mình gần nhất. Tên thân binh mắt đỏ ngầu kia lập tức thôi nhìn Trình Danh Chấn, bao vây lấy Mạnh Đại Bằng. Mạnh Đại Bằng đang hứng khởi giết người cười lạnh, hai thanh búa củi vung như quạt gió, ngăn sự uy hiếp của một thanh giáo dài đâm về phía mình, búa bay về phía ngực của kẻ thù, đập nát xương ngực của gã, mặt khác y xoay người kếp một thanh giáo dưới xương sườn, cây búa quét ngang qua thanh giáo.

Binh địch cầm giáo không tránh kịp, nửa bàn tay bị búa chém đứt. Mạnh Đại Bằng quát một tiếng lớn, buông nửa cán giáo xuống, lại là một cán búa đập xuống vỡ đầu tên lính Tả Võ Hầu.

Đúng lúc này, Trình Danh Chấn cũng tiến lên, dẫn theo thân binh nghênh đón ngăn cản binh Tù đang con mắt đỏ ngầu báo thù. Phối hợp giết người có tổ chức có hiệu quả hơn là đơn đả độc đấu, trong giây lát, thân binh của vị Lưu tướng quân kia hầu như bị chém giết không còn, các tướng sĩ của Minh Châu Quân cười ha ha rồi quay đầu hướng về phía mục tiêu kế tiếp.

Thấy quân địch dừng mãnh như vậy, Tang Hiến Hòa hít một hơi lạnh. Vì sự trả giá hi sinh vô vị, ông đã gọi tên thị vệ giỏi võ nghệ nhất đến, chỉ về phía Trình Danh Chấn. Đội trưởng hộ vệ kia toàn thân đều được bọc giáp, nhìn qua như cục sắt vậy, nhưng động tác lại vô cùng linh hoạt, sau khi chấp tay lĩnh lệnh lập tức chọn lấy hơn hai mươi lão binh võ nghệ tinh thực lao thẳng đến trước mặt Trình Danh Chấn. Trên đường đi có lâu la của Minh Châu Quân có ý đồ cản đường không ngờ là bị nhóm người này một đao chém cho tan nát.

- Mạch đao trận!

Trình Danh Chấn nghe thấy tiếng kêu thảm thiết quay đầu lại. Hắn nhận ra binh khí trong tay của kẻ kia, đó là mạch đao cán dài, là lợi khí hàng đầu trong bộ chiến của Đại Tùy. Năm đó, quân Tùy đã dùng nó để đấu với Đột Quyết lang kỵ, dùng năm trăm đấu với ba nghìn, người một đao, ngựa một đao, cả người và ngựa giết cho Đột Quyết lang kỵ hồn bay phách lại, chạy thẳng một hơi đến mấy ngàn dặm mà cũng không dám quay đầu nhìn lại.

Hắn không ngờ mình lại có vinh hạnh được thử Mạch đao trận sắc bén này, hắn cười khổ một tiếng rồi lấy một thanh giáo tua dài từ thân binh:

- Đi theo ta, đánh cho chúng tan tác!

Không đợi cho Trình Danh Chấn hành động, Giáo úy Trương Đường Trụ đã dẫn đội đón tiếp. Ba mươi mấy trường sóc bình đoan ý đồ đánh cho đối phương tan tác.

- Cẩn thận! Lách qua! Đột phá bên sườn!

Trong lòng Trình Danh Chấn căng thẳng, lớn tiếng nhắc nhở. Lúc hai quân giao thủ cũng là lúc xung quanh ồn ào, Trương Đường Trụ căn bản là không nghe thấy hắn chỉ điểm. Trong nháy mắt giáo trận đập vào nhau lenh keng nghe chói tai. Chỉ trong chớp mắt, Trương Đường Trụ nắm gậy cán giáo rồi ngã xuống, hai mắt trợn lên, vẻ mặt không cảm lòng.

Ba mươi trường sóc, chỉ đổi năm, sáu Mạch đao. Sự trao đổi thảm như vậy khiến cho binh lính Minh Châu Quân ở xung quanh để cả kinh. Ngay người ra một lúc, người dừng dĩ Tả Võ Hầu mặc áo giáp dùng mũi đao chỉ về phía Trình Danh Chấn hô một tiếng, cầm theo Mạch đao nhào tới, hung ác như lang sói.

- Kết trận tròn phòng ngự, chú ý phối hợp với nhau!

Tình huống đã như vậy, không cho Trình Danh Chấn né tránh. Hắc giáo thanh giáo dài lên công kích về phía đối diện. Cán giáo bị đối phương dùng sức ngăn lại, mũi đao bổ xuống đất. Trình Danh Chấn vận người né tránh, cán giáo quét ngang. Tên thân binh của đối thủ dùng sức răn của Mạch đao cản lại, chờ thời cơ đâm về hướng bụng của đối phương.

Bên tai tiếng kêu thảm thiết mãi không dứt. Hai tên tướng lĩnh cố sức tránh qua thiên quân, né tránh sự công kích của địch, thân binh của hai người cũng bỏ mạng rất nhiều. Rất nhanh Trình Danh Chấn vận người, lại quét ngang xoáy sườn, lấy mâu làm côn, đập về hướng hai chân của kẻ địch. Tướng địch toàn thân mặc hộ giáp nặng nề, không kịp nhảy ra, đem mạch đao quét ngang bên chân, đón đỡ cán giáo.

Một tiếng vang lên, thanh giáo của Trình Danh Chấn nện vào mũi đao bị đứt làm hai đoạn. Cùng lúc đó, hai tiếng kêu thảm thiết, thân binh bên hắc giáo ngã dưới đao quân địch. Tên tướng địch toàn thân mặc bảo giáp độc ác nghe rằng, giờ Mạch đao lên muốn cho đối thủ một đòn trí mạng. Không đợi mũi đao của gã hạ thủ, đã ngửi thấy mùi máu tanh, theo đó là ánh mắt của gã khô khốc, nước mắt liên tục chảy xuống.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thái Vi (12)

B

áo thù cho Trương giáo úy!

Trình Danh Chấn kêu to, thu giày chiến đầy máu lại, huy động cán giáo giã bên tai đối thủ. Tất cả thủ đoạn giết người đều đang hoang, giặc cỏ tác chiến từ trước đến nay đều không có cái gọi là quang minh chính đại. Thấy chủ tướng nhà mình có ý dùng nước bùn làm mù ánh mắt của địch, những tên lâu la chẳng những không cảm thấy thẹn mà còn học theo, dùng cả chân và tay khoắng bùn và máu trên mặt đất trộn lại quăng về phía đám cầm Mịch đao.

Cầm Mịch đao đều là những tinh nhuệ nhất trong quân, áo giáp trên người cũng tốt hơn binh lính bình thường. Nhưng hôm nay, cực phẩm áo giáp này lại biến thành trói buộc họ. Cho dù là hơn mười lâu la bị Mịch đao chém nhưng đám lâu la cũng kiên trì ra ám chiêu. Một lát sau, tên tướng lĩnh trước mặt bị Trình Danh Chấn đánh cho bất tỉnh. Một đám hơn mười người cầm Mịch đao khác hoặc là bị bùn bám đầy mặt hoặc là bị giết chết hoặc là bị bọn họ dùng dây thừng ngáng chân, ghìm chết, không ngờ toàn quân bị diệt.

Tất cả khiến cho Tang Hiến Hòa tức đến sôi máu, hận là không thể tự mình tiến lên chặt đầu Trình Danh Chấn để an ủi linh hồn các huynh đệ trên trời. Đúng như ông mong muốn, sau khi thu phục hết địch thủ, Trình Danh Chấn nhặt Mịch đao chĩa về hướng Tả Vô Hầu, hô to:

- Tang Hiến Hòa!

- Ô ô, ô ô, ô ô

Tên thân binh ra sức thổi kèn, tuyên bố bắt đầu cuộc tập kích cuối cùng. Đám Đoàn Thanh, Vương Phi, Mạnh Đại Bằng lập tức hưởng ứng liều mạng tập trung toàn bộ sức mạnh xông lên trước.

- Chỉ chút kỹ xảo này thôi ư?

Tang Hiến Hòa vô cùng tức giận, đang hoài nghi Trình Danh Chấn lừa gạt. Tiền quân và hữu quân đều bị đánh cho tan tác, ông công kích bên cánh tả nhưng vẫn không đến nơi đến chốn. Tên thân binh được tướng lĩnh bên kia phái tới báo cáo có một gã ngốc nhiều lần tấn công, nhưng mỗi lần đều bị đoàn người đồng tâm hiệp lực đánh phải quay về.

- Nếu chủ lực tấn công thật sự đánh bên cánh tả, thì cái giá mà Trình Danh Chấn phải trả sẽ rất lớn!

Thấy tình hình chiến đấu càng ngày càng kịch liệt, Tang Hiến Hòa cau mày suy nghĩ. Nếu đổi chỗ cho đối phương, chắc chắn ông sẽ không khiến cho các thuộc hạ hi sinh nhiều đến vậy. Có thể đoán được, mặc dù trận này Minh Châu Quân may mắn thắng được thì tổn thất cũng rất lớn. Sau khi trời sáng, hai người Ngụy Đức Thâm và Đoàn Lệnh Minh lĩnh quân giết qua cũng đủ để cho Minh Châu Quân không còn mảnh giáp.

Đang lúc do dự, ông đột nhiên nghe thấy có tiếng ồn ào:

- Cẩn thận.

Trong lòng Tang Hiến Hòa đầy căng thẳng, nhanh chóng quay đầu lại, thấy một gã thanh niên trai tráng như một cây cột, vợ lấy thanh đại côn bắt lửa đâm nhanh về phía mình.

Toàn bộ cánh tả hầu như di chuyển chung quanh người này, hơn mười lâu la Minh Châu Quân cả người đầy máu chạy theo đại hán kia, càng nhiều sĩ tốt Tả Võ Hào cầm chú đuổi theo giặc cỏ Minh Châu. Không ai có thể ngăn trở

người này, thân binh bên người Tang Hiến Hòa trước sau đều trung thành và dũng cảm liều mình xông lên, bị người này dùng đại côn hai đầu đánh cho bại lui.

Không đợi cho Tang Hiến Hòa điều chỉnh bố trí, thanh niên kia đã giết đến trước mặt ông:

- Tránh ra, ta đến chém cò soái!

Người này điên điên khùng khùng kêu to, hai quả cầu lửa trên cây côn đẩy lẫn tới. Thân binh của Tang Hiến Hòa không sợ chết, cũng không sợ bị thiêu đốt, nhưng lại sợ sẽ bị hỏa tinh làm mắt bị thương, ôm đầu chạy.

- Bắt hẳn lại cho ta!

Thấy đối phương lao tới cướp cò soái, Tang Hiến Hòa không thể không đội dự bị trong tay đi lên. Tiền phương, cánh tả của quân địch đều xuất hiện, tất cả các chiêu Trình Danh Chấn đều đã sử dụng hết. Sau khi nắm bắt được vóc dáng của kẻ thù, tiếp đó thời gian của Tang Hiến Hòa ông, ông muốn dùng máu và lửa để cho đám giặc cỏ một bài học. Nói cho bọn họ biết thế nào mới là một tướng lĩnh đủ tư cách, như thế nào là chỉ huy tác chiến.

Đội của Tả Võ Hân nhanh chóng lớn tiếng đáp rồi nhất tề xoay người, như sóng biển đánh về người cao lớn. Thấy nhiều tướng Tùy như vậy, dù có thế nào Phùng Khoát Hải hiểu rằng bất kể thế nào cũng không giết hạ được cò soái, gấp đến độ kêu lên, vung hai đầu côn quấn lấy cây đuốc một lần nữa bức bách tiến gần đến Tùy binh, sau đó hai tay đột nhiên buông lỏng, côn giống như bánh xe lửa từ không trung xẹt thẳng vào cò soái của Tang Hiến Hòa.

Chúng tướng sĩ quân Tùy không thể dự đoán được Phùng Khoát Hải sẽ ra tay như vậy, dùng binh khí ngăn cản còn không kịp. Bên tai chỉ nghe thấy tiếng giòn tan, hai đầu côn bay xa khoảng hơn ba mươi thước nện vào chính giữa cột cờ. Cột cờ làm bằng gỗ chắc bị lung lay mấy cái, rồi giữ được

thăng bằng. Không đợi tiếng reo hò của Mạnh Đại Bàng vang lên, một ngọn lửa bùng lên trong khoảng khắc đốt cháy cờ chiến.

- Cờ bị ta đốt rồi, cờ bị ta đốt rồi!

Hùng Khoát Hải sợ người khác không biết chuyện xấu mình làm liền giơ cánh tay lên hô to. Hô xong, y khom người nhặt lấy thanh giáo dài, chạy thẳng về phía trận chiến. Vừa chạy vừa reo lên:

- Đi thôi, đi thôi, hoàn thành nhiệm vụ rồi,

- Cờ soái cháy rồi! Tang Hiến Hòa bại rồi!

Trình Danh nhìn về phía cờ quân địch bị Hùng Khoát Hải đốt, lập tức gào lên kêu la.

- Nói bậy! Thắng bại chưa định!

Tang Hiến Hòa tức giận, không kìm nổi liền phản bác lại. Tiếng của ông bị tiếng gào thép át hết:

- Cờ soái cháy rồi! Tang Hiến Hòa bại rồi! Các huynh đệ quan binh, mau hô đi!

Cái này chưa chắc? Tang Hiến Hòa thực sự là đang dở khóc dở cười. Cờ soái biểu trưng cho sự oai nghiêm lại bị quân địch đốt mất, tất yếu sẽ làm tổn hại đến khí thế của quân Tả Võ Hầu. Nhưng giờ phút này trận địa và thực lực của quân Tả Võ Hầu đầy đủ, cự li cách chiến bại rất xa. Oán hận nhìn Hùng Khoát Hải phá vòng vây, ông nghiêng răng ra lệnh:

- Thối kèn, không để ý đến cánh tả nữa, tất cả huynh đệ lập tức tiến công lên phía trước, bắt Trình tặc.

Binh lính chấp tay lĩnh lệnh, tiếng không lớn bằng lúc trước. Vừa mới giờ kèn lên thôi, thì sau lưng đã có tiếng kèn vang lên trước:

- Ô ô, ô ô ô ô

- Tang Hiền Hòa, các lộ huynh đệ của Hà Bắc đạo cùng sánh vai...

Cùng với tiếng kèn, cả trăm người cũng hô lên. Binh lính Tả Võ Hầu không thể coi thường phía sau, không kìm nổi vội quay đầu lại phía sau, chỉ thấy sau lưng mình không biết có bao nhiêu lục lâm hào kiệt, lửa đuốc hợp lại như một đường lửa.

- Có mai phục!

- Quân địch ở sau lưng!

Một đám tướng sĩ lên, đầu tiên là bị quân địch tập kích trong đêm, tiếp theo là cờ chiến bị đốt cháy, tâm lý của họ đã hoảng loạn đến cực độ. Sau lưng lại còn đột nhiên bị kẻ thù áp đảo dù là thiên binh vạn mã thật hay là mấy trăm tay sai thì cũng đủ để cho họ khiếp sợ đến mất mật.

- Giết, Tang Hiền Hòa đừng chạy!

- Giết, kẻ vai tiến lên!

Bất kể là nhân mã kia đã đến hay chưa cũng làm cho sĩ khí của Minh Châu Quân dâng cao, các thủ lĩnh, nhóm lâu la hò hét, thế công như nước. Tang Hiền Hòa có ý định xoay chuyển tàn cục, nhưng chỉ huy lại không nhạy, các binh lính cũng không muốn chịu chết với ông, trước khi bị quân địch vây kín, đã phân làm hai luồng lập tức chạy tán loạn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thái Vi (13)

R

ốt cuộc là một trong mười hai trụ cột của Đại Tùy, nên tốc độ “cao chạy xa bay” của các tướng sĩ Tả Võ Hầu cũng nhanh hơn các đội ngũ khác. Nhóm lâu la Minh Châu Quân thềm thường nhìn binh khí áo giáp của đối phương, còn có ý đồ đuổi theo để mở rộng chiến quả, bất đắc dĩ đối phương không cho bọn họ cơ hội, đông một lớp, tây một đội, trong nháy mắt đã biến mất hoàn toàn trong bóng đêm.

Trình Danh Chấn lo lắng sau khi trời sáng sẽ bị hai đội quân Tùy chiếm được thời cơ chiến đấu, nên cũng không dám tham lam, hẩn dẫn các huynh đệ, lâu la đuổi theo hai ba dặm rồi ra lệnh thôi kèn thu quân.

Đám lâu la lưu luyến quay lại, ai cũng đã sức cùng lực kiệt nhưng rất vui mừng phấn chấn. Nhân lúc tinh thần của mọi người còn đang dâng cao, Trình Danh Chấn lại truyền tiếp đạo mệnh lệnh thứ hai, thứ ba, thứ tư.

Hẩn phái Đoàn Thanh dẫn dắt bản bộ binh mã cảnh giác vùng phụ cận, một khi xuất hiện hai đội quân Tùy khác “nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của”, lập tức tiến lên ngăn cản, đồng thời cũng phải nhanh chóng phái người hồi báo. Sau khi đợi Đoàn Thanh lĩnh mệnh đi rồi, hẩn lại gọi Vương Phi, mệnh gã dẫn theo binh mã bản bộ đi dập lửa trong doanh trại Tả Võ Hầu, thu hoạch lương thảo, đồ quân nhu còn sót lại.

Vương Nhị Mao đến muộn, sức khỏe còn khá dồi dào, được bố trí cho đi dọn sạch chiến trường, kiểm tra thi thể của hai bên, cứu những kẻ bị thương. Tạ Ánh Đăng thân là khách, Trình Danh Chấn cũng không tiện ra lệnh cho gã, hẩn chấp tay, dùng thân phận bằng hữu thỉnh cầu anh ta dẫn

theo trên dưới huynh đệ sửa lại hàng rào gỗ xung quanh doanh trại Tả Võ Hầu, để đại quân có chỗ trú ngụ.

Đội xử lý xong tất cả mọi việc vụn vặt, phía Đông mặt trời đã ló rạng. Đám lâu la và quan quân cấp thấp được bố trí thay nhau về nghỉ ngơi trong lều trại đã cướp được. Những nhân vật quan trọng của Minh Châu Quân tập trung lại trong doanh tướng vốn là của Tang Hiến Hòa, tập hợp chiến quả và thương thảo sắp xếp các bước tiếp theo.

Tổng thể mà nói, cuộc chiến đêm qua, Minh Châu Quân có được một đại thắng huy hoàng. Tả Võ Hầu được xưng là tinh nhuệ trong tinh nhuệ của Đại Tùy để lại hơn một ngàn hai trăm thi thể, còn có hơn ba trăm người bị thương nặng không thể chạy trốn được làm tù binh. Tồn thất của Minh Châu Quân kém xa so với đối thủ, chỉ có chưa đầy sáu trăm binh lính chết trận, hơn bốn trăm người bị thương. Số bị thương nhẹ chiếm gần bốn phần năm. Có thể nói, ngoài Hùng Khoát Hải là “phúc tinh” may mắn ra thì hầu như tất cả mọi người tham chiến đều ít nhiều cũng bị chảy máu.

- Thu các huynh đệ chết trận lại, hôm khác mang về bờ kia sông Chương Thủy an táng!

Trình Danh Chấn có chút đau lòng, trầm giọng ra lệnh:

- Thông báo cho Đỗ lão đương gia, bảo ông ta lấy công điền năm ngoái ra, cấp cho mỗi hộ năm mươi mẫu ruộng làm huân điền. Chỉ cần Minh Châu Quân còn ở tồn tại một ngày thì sẽ mãi mãi được miễn thuế ruộng.

- Tạ ơn giáo đầu!

Tiếp theo lời của Trình Danh Chấn là những tiếng hoan hô. Các tướng lĩnh thì không đa sầu đa cảm như chủ tướng. Từ lúc dẫn thân vào lục lâm đạo, bọn họ đã không để tâm đến sống chết rồi, có thể đánh cho quân Tùy phải quăng mũ cởi áo giáp, có thể bảo vệ được quê nhà phía sau nữa, còn chuyện

có thể được miễn thuế điền sản hay không, hay mặc dù ngay ngày mai phải chết trận, trong lòng họ cũng hiểu được giá trị.

- Tất cả người còn sống, ghi công lao vào sổ sách, đợi sau khi tiêu diệt hết hai đội quân Tùy, nhất định sẽ luận công ban thưởng!

Trình Danh Chấn đưa tay xuống, áp chế tiếng của mọi người:

- Thế này đi, hãy đưa những anh em bị thương qua sông trước, để Tôn lục đương gia chữa trị. Vết thương nhẹ thì hãy cố nhịn một chút, càng vào lúc loạn chúng ta càng không được để kẻ thù nhìn thấy thực lực thật của chúng ta.

- Giáo đầu yên tâm, chỉ cần có thể đứng lên được, sẽ không có ai đồng ý về trước đâu ạ!

Vương Phi xông lên ôm quyền thay mọi người đáp lại.

- Đánh trận xong rồi nói sau.

- Thêm chút sức lực mà tiêu diệt hai đạo quân địch, khỏi phải để bọn họ ở đây.

Các tướng lĩnh đều luôn mồn tỏ vẻ đồng ý.

Quân tâm vẫn còn dùng được, Trình Danh Chấn gật đầu, từ đáy lòng dâng lên niềm tự hào. Đây chính là công sức hãn đã hao phí trong hơn hai năm, từng bước một tạo nên. Phóng tầm mắt nhìn toàn bộ lực lâm đạo Hà Bắc, không có bất kì một đội nào có thể sánh vai với đội của hãn. Đây chính là sự yên ổn cho sau này của hãn, cũng là chứng minh năng lực, hy vọng vào tương lai của hãn.

- Trận chiến đêm qua, đủ để chứng minh uy danh của Minh Châu Quân.

Tạ Ánh Đăng có thể đoán được Trình Danh Chấn đang nghĩ gì, cười khen:

- Hai đạo quân Tùy kia cũng không dám vượt râu của chúng ta, giáo đầu vẫn nên nghĩ làm cách nào mở rộng chiến quả!

Có thể được danh tướng của Ngõa Cương Quân khen tặng, các thủ lĩnh cũng cảm thấy vinh quang, một đám nhếch môi cười nói:

- Đúng vậy, đúng vậy, Ngụy Đức Thâm đấu với chúng ta. Còn về phần họ Đoàn đó, y hãy để đủ lông chim dài rồi hãy nói.

Trình Danh Chấn cũng định làm tiếng trống làm cho tinh thần hăng hái đuổi hết quân địch đi, nhưng trận chiến đêm qua, sự tổn thất của Minh Châu Quân nằm ngoài dự đoán của hắn, khiến cho hắn không thể không tăng thêm bội phần cẩn thận. Suy nghĩ một chút, hắn nói rất nghiêm túc:

- Ta cảm thấy hay là hãy dừng lại. Nếu họ Đoàn và họ Ngụy đồng ý rút lui thì cũng bớt phần hi sinh vô ích cho các huynh đệ.

Đợi sự nhiệt tình của mọi người dần nguôi đi, hắn cười chấp tay về phía Tạ Ánh Đăng:

- Đêm qua may mà người và Nhị Mao đến kịp, nếu không trận chiến này không thể đánh đến sáng được.

Từ trên trời rơi xuống một ân tình lớn như vậy, Tạ Ánh Đăng sao có thể chối từ, gã chấp tay đáp lễ:

- Giáo đầu chớ nói lời này, ta và các huynh đệ mới quen đã thân, chẳng lẽ thấy mọi người liều chết với kẻ thù mà mình lại đứng bên xem trận nào nhiệt hay sao?

- Vẫn là câu nói kia, sau này Ngõa Cương Quân có cần giúp thì người cứ việc viết thư phái người mang đến đây!

Trình Danh Chấn khẽ mỉm cười, hứa hẹn.

Lúc trước hẳn chỉ báo đáp ân tình của Từ Mậu Công, Vương Nhị Mao, trong lời nói cũng không hề nhắc đến ba chữ “trại Ngõa Cương”. Bây giờ ý tứ đã buông lòng khiến cho Tạ Ánh Đăng quá đổi vui mừng. Ở chỗ này mấy tháng, cuối cùng thì nhiệm vụ trên vai gã cũng đã hoàn thành, gã vội cười lớn:

- Cái đó đương nhiên rồi, sau này đại địa Hà Bắc sẽ luôn quan tâm tới Minh Châu Quân, trại Ngõa Cương sẽ không thiếu làm phiền đến chư vị đâu. Cũng giống như bên Minh Châu Quân, chỉ cần cần dùng Ngõa Cương quân cứ việc nói, dù là việc lớn việc khó, Tạ mỗ nhất định sẽ dẫn các huynh đệ tới ngay.

Khách và chủ đều là người thông minh, có mấy lời không cần nhắc cũng hiểu thấu. Họ nhìn nhau cười không nói câu nào, đang lúc vui mừng thì bên ngoài đột nhiên có tiếng chói tai:

- Không phục, không đây không phục. Có bản lĩnh thì chém ông đi, như vậy có khác nào làm nhục anh hùng hảo hán?

- Ai làm ồn bên ngoài!

Trình Dah Chân xưa nay vẫn coi trọng quân kỷ, cau mày quát hỏi.

- Chắc chắn là cái tên hôm qua bị giáo đầu đánh cho bất tỉnh. Ngài đừng tức giận, ta phải đi nói lỏng gân cốt cho gã thì miệng gã sẽ sạch sẽ thôi!

Mạnh Đại Bằng bước ra khỏi hàng lớn tiếng đáp.

- Người nào?

Một đêm huyết chiến, Trình Danh Chân căn bản là không nhớ rõ mình rốt cuộc đánh ngã mấy tên tướng địch, hẳn mơ màng hỏi.

- Chính là tên Mạch đao đó, Trương hiệu úy chết dưới đao của gã!

Mạnh Đại Bằng mắt đỏ ngầu, nghiêng rằng nghiêng lợi bấm báo. Nếu không phải đêm qua chiến sự gấp gáp thì anh ta đã sớm hạ độc thủ tên kia rồi. Bây giờ đối phương đã trở thành tù binh, trở ngại quân kị, anh ta chỉ có thể tìm đủ cớ, sau đó lợi dụng việc công để trả thù riêng.

Nhắc tới đội Mịch đao, Trình Danh Chấn lập tức nhớ ám chiêu mà mình dùng để đánh tên thanh niên Tả Vô Hầu. Người này mang theo hơn hai mươi mấy tên Mịch đao, đêm qua chém bay ít nhất là hơn sáu mươi lâu la Minh Châu Quân, có thể nói tuyệt đối dũng mãnh. Mà trước mắt Minh Châu Quân đang thiếu thốn tướng lĩnh lãnh binh xung trận giống như Hùng Khoát Hải vậy. Bởi vậy, Trình Danh Chấn có ngay ý niệm trong đầu, hăn trầm ngâm một lúc rồi hạ giọng nói:

- Trương Đường chủ tử chiến, trong lòng ta cũng rất khó chịu. Nhưng hai quân trước trận là hai quân trước trận, chiến hậu là chiến hậu. Nếu bắt được tướng địch thì chúng ta không thể tùy tiện mà giết được. Hãy áp giải trước để ta có lời hỏi y?

Mạnh Đại Bằng thầm thất vọng, nhưng quân lệnh của Trình Danh Chấn, anh ta không dám kháng cự, đành phải đi ra cửa, dẫn tướng địch vào lều. Vừa mới bước vào, anh ta đã dùng sức đá một cái vào gối của đối phương, quát lớn:

- Quỳ xuống, giáo đầu nhà ta có chuyện muốn hỏi người!

- Ông đây không rảnh để trả lời hăn. Hăn vậy bèn làm sưng mắt của ông, nói gì cũng không trả lời!

Người thanh niên bị đá trúng một cái không ngờ là không ngã mà thẳng cổ kêu gào.

Tù binh như y mà còn làm ra vẻ kiêu ngạo, vừa rồi hăn là ăn không ít đau khổ. Bây giờ trên mặt, trên cổ áo, cánh tay, trên bắp đùi đều xanh tím toàn

là vết thương. Dù vậy nhưng người này vẫn đứng ở đó uy thế cao như núi, khiến cho tay các thân binh trong trường đều đề xuống thanh đao, để tránh cho người này đột nhiên bứt đứt dây thừng, sẽ làm cho các tướng lĩnh bị thương.

- Chân chính mà luận về võ công thì ta chắc chắn không phải là đối thủ của người!

Trình Danh Chấn không vì sự vô lễ của đối phương mà cảm thấy tức giận, xua tay ra hiệu cho Mạnh Đại Bằng lui xuống, sau đó cười trả lời:

- Nhưng hai quân giao chiến, không đấu với cá nhân vũ dũng. Lúc đó người mang theo hai mươi mấy huynh đệ bên mình, nếu vẫn duy trì được đội hình thì chắc chắn sẽ không để cho ta có cơ hội đánh lén người.

- Tên tiểu tử âm hiểm này!

Gã thanh niên trừng mắt nhìn Trình Danh Chấn, lớn tiếng quát mắng. Dáng vẻ bề vạ cũng không giống như vừa rồi nữa, hẳn là trong lòng cũng hiểu được, nguyên nhân đêm qua mình bị thua chủ yếu là do mình nóng lòng muốn lập công, không làm hết được trách nhiệm của một gã tướng lĩnh, nên không thể oán trách đối phương ra ám chiêu.

- Bên cạnh ta đều là các huynh đệ trong nhà, có thể phút chốc chế phục được người, cũng có thể bị người giết hơn một người. Vì thế ta không thể để ý đến thủ đoạn cũng không màng đến thanh danh!

Trình Danh Chấn gật đầu tiếp tục nói:

- Bởi vậy, người chịu phục cũng được mà không phục cũng được, đó đều là chuyện sau này. Còn lúc này, người đừng có gây sự nữa, bằng không, không chỉ có bản thân người, ngay cả huynh đệ Tả Vô Hồn chiến cả đêm qua, cũng nhất định sẽ không thấy ánh sáng ngày mai đâu.

Gã đàn ông vạm vỡ vốn muốn mắng chửi Trình Danh Chấn xong, sau đó lại khăng khái chuẩn bị hi sinh, lại không thể ngờ đối phương hành sự “ngang tàng” thế, không ngờ hấn ta trước mặt nhiều người như vậy mà lại thừa nhận thắng lợi không phải dựa vào bản lĩnh thực sự. Trong lúc nhất thời, câu mắng chửi đã chuẩn bị nhưng lại không nói ra được, gã thở dài, cười khổ nói:

- Thôi, thôi, gặp mấy tên nham hiểm như ngươi, coi như mình xui xẻo. Các huynh đệ của ta đợi ta ở con đường phía trước lâu rồi, ta không chửi ngươi, ngươi cũng đừng nói nhiều nữa, thoái mái mà đưa ta đi là được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thái Vi (14)

T

a với người không thù không oán, sao lại nhất định phải lấy mạng của ta?

Trình Danh Chấn khẽ lắc đầu, cười nói. Các tướng Minh Châu Quân đều võ nghệ rất bình thường, cho nên bất kể trong lòng chủ soái có bao nhiêu thương sách phá địch, thường lại không tìm thấy người thích hợp để thực hiện. Thời khắc mấu chốt nhất, vẫn phải Trình Danh Chấn đích thân xuất mã giải quyết vấn đề. Mà võ nghệ của chính hắn cũng rất bình thường, so với Trương Kim Xung, Đỗ Ba Lạt, những kẻ giặc cỏ chưa từng được huấn luyện chinh chiến, lại yếu hơn rất nhiều.

Trước kia chưa từng gặp qua cái gọi là cường địch, cái cảm giác có lòng nhưng không giúp gì được này vẫn còn chưa rõ ràng. Đêm qua trong trận chiến đấu với Tả Võ Hầu, khuyết điểm của dũng tướng Minh Châu Quân có thể nói là đều lộ rõ. Đoàn người vây quanh Tang Hiến Hòa đang gấp gáp nghênh chiến, và ra sức xông lên, nhưng lại chậm chạp không phá nổi một lỗ hổng. Nếu như không phải trong lúc quan trọng Hùng Khoát Hải đánh bậy đánh bạ lật đổ cờ tướng quân địch, trận này còn không biết phải đánh đến bao giờ. Cuối cùng Minh Châu Quân mặc dù thắng lợi, e là cũng là kết cục hai bại một thương, một năm rưỡi cũng chưa chắc đã hồi phục nguyên khí. Còn bây giờ triều đình rõ ràng chú ý đến bình định các nơi phản loạn, mọi người hôm nay đánh bại Tang Hiến Hòa, ngày mai nói không chừng sẽ phái đến một Lí Hiến Hòa, Châu Hiến Hòa. Nếu như cứ thắng thảm tiếp nối thắng thảm, đến cuối cùng e là không cần đến Tả Võ Hầu, Hữu Võ Hầu, chỉ cần quận binh cũng có thể dễ dàng đánh bại Minh Châu Quân đã quá tiêu hao.

Bởi vậy, bất luận chiến trận thương xót Trương Đường Trụ bao nhiêu, Trình Danh Chấn cũng không dám ghi thù hận trong lòng. Hắn phải nghĩ tất cả các cách có khả năng, để chiêu gọi càng nhiều nhân tài dưới trướng, vì tương lai tươi sáng, cũng vì bảo toàn tính mạng của càng nhiều người hơn.

Cách nghĩ này đối với một số tướng lĩnh trong quân trướng mà nói, chắc chắn có phần quá lâu dài. Đặc biệt là mấy người bình thường có quan hệ tốt với Trương Đường Trụ, từ lời nói của Trình Danh Chấn có thể nghe ra, hắn có ý muốn thả những trai tráng bị bắt, ai nấy mắt trừng đến nổi đỏ bừng, toàn bộ khí trên người đều tập trung vào quai hàm. Nhưng tù binh kia nghe thấy Trình Danh Chấn nói không giết mình, không ngờ không lập tức quỳ xuống xin hàng, chỉ cười lạnh vài tiếng, lắc đầu nói:

- Người cũng không cần giả vờ từ bi, ta bại không hề oan, sau khi chết hồn ma cũng sẽ không tìm người đòi mạng. Còn về những cách nghĩ khác, ta khuyên người thôi đi. Ngũ Thiên Tích ta dù sao cũng là quan quân Đại Tù, không thể làm thành một đám với phản tặc các người được!

- Cái tên không biết tốt xấu này!

Không đợi Trình Danh Chấn tiếp tục khuyên bảo, Mạnh Đại Bằng đã rút đao tiến lên phía trước, đặt đao lên cổ Ngũ Thiên Tích:

- Một đội trưởng còn con, dám lớn tiếng ở đây à? Giáo đầu ta coi trọng người là cất nhắc người! Nếu như người còn không biết tốt xấu, một đao của ta sẽ cắt đầu chó của người!

Đao sắc ở cổ họng, Ngũ Thiên Tích vừa không phản kháng, cũng không cầu xin. Hai mắt nhắm chặt, yên tĩnh đợi đao chém xuống. Không có mệnh lệnh của chủ soái, Mạnh Tử Bằng mặc dù hận không thể lập tức chém đối phương thành tám mảnh, nhưng cũng không thể không tạm thời kiềm chế cơn tức giận. Hai mắt đỏ bừng nhìn tứ phía, hi vọng có người đứng ra nói

một câu với Trình Danh Chấn, khuyên hẳn từ bỏ ý nghĩ thu hàng tù binh, để mình có thể thoải mái mà báo thù rửa hận cho huynh đệ.

Vương Nhị Mao có quan hệ mật thiết với Trình Danh Chấn nhất, mơ hồ biết được chỗ khó xử của hẳn. Cười bước ra khỏi hàng, đi đến bên cạnh Mạnh Tử Bằng, một tay nắm chặt đao của y:

- Mạnh huynh đệ hãy bớt giận, Minh Châu Quân chúng ta nếu như đã không coi mình là giặc cỏ, không thể lấy cách cũ của giặc cỏ để đối đãi người khác được. Người lui xuống trước đi, để ta hỏi tên ngu xuẩn này mấy câu!

Trong Minh Châu Quân, địa vị của Vương Nhị Mao vô cùng được tôn sùng. Thế diện của y, Mạnh Tử Bằng không thể không nể. Hung hăng trừng mắt nhìn Ngũ Thiên Tích một cái, lui ba bước một cách không cam lòng. Bất cứ lúc nào đợi Vương Nhị Mao khuyên chiêu hàng thất bại, tự y sẽ tiến lên phía trước dùng đao trả thù.

- Tên ngu xuẩn nhà ngươi, chẳng lẽ là con rể của cầu Hoàng đế hay sao, sao lại khăng khăng một mực bán mạng cho hẳn như thế?

Vương Nhị Mao vỗ vỗ bả vai của Ngũ Thiên Tích, cười trêu chọc.

- Đứa nào là con rể của cầu hoàng đế!

Nói ra cũng kì lạ, lời nói của người khác, bất kể là uy hiếp hay là khuyên nhủ, Ngũ Thiên Tích đều không thèm trả lời, nhưng lời trêu chọc của Vương Nhị Mao y lại không chịu nổi, trừng mắt thật to, tức giận phản bác.

- Nếu như không phải là con rể của cầu hoàng đế, sao ngươi lại muốn chết vì hẳn? Hay là hẳn cho người nhiều lợi lộc? Cho người cầm đến nỗi mềm cả tay, không thể không lấy tính mạng ra để báo đáp?

Vương Nhị Mao cợt nhả, tiếp tục trêu đùa Ngũ Thiên Tích.

Y mở miệng là cầu hoàng đế, Ngũ Thiên Tích lại không nghe ra, cũng nói theo:

- Người mới được nhận lợi lộc từ cầu Hoàng đế. Hẳn là tên keo kiệt như thế, nào nỡ cho bọn binh chúng ta lợi lộc!

- Các người không phải vừa mới cứu mạng hắc ở Nhạn Môn Quan hay sao, hẳn lại không tỏ ý gì sao?

Tạ Ánh Đăng ở bên cạnh nghe thấy thú vị, bình thản chen vào một câu.

Y không nhắc tới trận chiến Nhạn Môn còn tốt, vừa nhắc đến Nhạn Môn Quan, cơn tức giận của Ngũ Thiên Tích bị khơi mào, y trừng mắt hét lên:

- Tỏ ý, sao lại không có! Trên miệng cho rất nhiều. Trước khi giải vây, nói là thắng cho mỗi người hai cấp, ban bổng lộc. Sau khi giải vây, lập tức lật mặt. Đội bọn ta chết trận hơn ba mươi người, cuối cùng đến một chút trợ cấp cũng không có. Nếu không phải Khúc Đột y tướng quân tranh thủ, chỉ sợ đến tấm chiếu đắp thi hài, cầu hoàng đế cũng không nỡ cho!

- Không phải vừa có người được phong hầu sao?

Tạ Ánh Đăng vẽ mặt tươi cười, nhưng đầu lưỡi lại phun ra chất độc.

- Y à, tên cầu hoàng đế đó ừng mắt y rồi, mới phong quan hậu thưởng cho y. Chúng ta đều là những đứa trẻ xui xẻo, lúc bị đánh thì thoát không khỏi, lúc ban thưởng thì trước nay đều không đến lượt!

- Nếu như cầu hoàng đế không có tình nghĩa như thế, người còn bán mạng cho hắc làm gì?

Vương Nhị Mao tiếp lời, nhanh chóng quay về chủ đề chính.

- Chẳng lẽ người không nhìn ra, triều Đại Tùy này đã không còn mấy người gọi là có tài hay sao?

Thiên Tích bị hỏi đến ngẩn người, nghiêng nhìn Vương Nhị Mao một cái, cười khỗ:

- Luẩn quẩn nửa ngày, hóa ra tiểu tử nhà người đang đợi ta ở chỗ này! Nói như thế này cho người vậy! Đầu hàng cũng phải có lí do đầu hàng. Nếu những người làm lính đều hi vọng giống như người, đánh bại lập tức đầu hàng, thì đoàn người còn đánh cái gì nữa? Lần sau gặp địch thủ, thì trực tiếp hàng, cũng đỡ phải phiền toái về sau!

Mấy câu này mặc dù ăn to nói lớn, nhưng lại có vài phần là sự thật. Các tướng lĩnh bị chọc cho mỉm cười, ngay cả Mạnh Đại Bàng chỉ hận không thể lập tức giết chết y, nét mặt cũng hiền hòa vài phần. Đợi mọi người cười chán rồi, Trình Danh Chấn nhẹ nhàng gật đầu:

- Người nói cũng không phải không có lí. Đầu hàng đúng là cần có lí do. Vậy thì người nói đi, cần điều kiện gì, người mới bằng lòng quy hàng bọn ta?

Thiên Tích nheo mắt nhìn Trình Danh Chấn, vẻ mặt không phục:

- Dựa vào tên giành thắng lợi một cách bẩn thỉu, ta mới không phục người. Có bản lĩnh thì người để người xuống đây đánh một trận với ta, đường đường chính chính đánh ta gục xuống, ta mới đầu hàng. Nếu không, thì đừng có nói nhảm nữa!

Không đợi Trình Danh Chấn đồng ý ngênh chiến, Hùng Khoát Hải đã bị kích đến tức giận, nhảy lên phía trước, lớn tiếng khiển trách:

- Tên tiểu tử nhà người, không cần giáo đầu xuất ngựa, trước hết cứ để lão Hùng ta giáo huấn người một trận!

Trong số những tướng lĩnh đang ngồi ở đây, võ nghệ của Tạ Ảnh Đăng là tinh thông nhất. Nhưng y thân là tướng khách, thay chủ nhân xuất đầu lộ diện không được hay. Còn những người khác võ nghệ không bằng Trình Danh Chấn, cho nên nhất thời cũng không ai tranh lên đầu tiên với Hùng Khoát Hải. Trình Danh Chấn thấy vậy, cũng chỉ buồn cười mà ra lệnh:

- Người đâu, tới cởi trói cho giáp sĩ, để hấn đấu với Hùng tướng quân mấy chiêu!

Thân vệ đến cởi dây trói cho Ngũ Thiên Tích. Người này chậm chậm cử động cánh tay bị trói đến tê dại của mình một chút, sau đó lại từ từ chỉnh lại y phục trên người. Nhìn qua về phía trước, ngạo nghễ nói:

- Chúng ta phải nói trước, nếu như ta thắng, người nhất định phải thả ta đi!

Lời này Trình Danh Chấn chưa hề nói, nhưng không thể tỏ ra yếu thế trước người khác, đành phải cười gật đầu, đồng ý nói:

- Nếu người thắng, có thể cho người rời khỏi đây bất cứ lúc nào!

- Nói lời phải giữ lời!

Ngũ Thiên Tích nhìn khắp bốn phía, đập đập gạch dưới chân.

- Người cho rằng ai là cầu hoàng đế nhà ngươi chứ? Có dám so tài, không dám thì đầu hàng sớm đi còn chưa muộn!

Hùng Khoát Hải bắt nạt trước, vung quyền lên đánh.

Ngũ Thiên Tích nhanh chóng lui về phía sau, kéo dài khoảng cách giữa mình và đối phương.

- So binh đao không bằng so quyền cước!

- Tùy người!

Hùng Khoát Hải dừng người lại, không để ý mà đáp lại.

- Dao thương không có mắt, tử thương là do mệnh trời!

Ngũ Thiên Tích đưa mắt nhìn sang đám người Mạnh Đại Bằng vừa mới muốn giết mình, tiếp tục bổ sung điều kiện.

- Cũng tùy người, thật quá đông dài!

Hùng Khoát Hải lập tức đồng ý, tranh trước một bước, bước ra quân trưởng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thái Vi (15)

V

iệt đã đến nước này, cũng không thể quay đầu lại. Các tướng lĩnh được sự chấp thuận của Trình Danh Chấn, kéo nhau ra khỏi trường. Có thân vệ thay Hùng Khoát Hải tìm thanh then cửa bọc thép cho y, sau đó dâng binh khí lên mời Ngũ Thiên Tích chọn. Sau vây quanh giá binh khí đi một vòng, lắc đầu nói:

- Ta vẫn là dùng Mịch Dao thuận tay, Trình tướng quân có thể sai người giúp ta tìm, nếu không tiện, đưa cho ta giáo dài là được rồi!

- Đi lấy cho y Mịch Dao!

Trình Danh Chấn gật đầu không chút do dự. Sau đó cầm lấy thanh giáo dài của mình, đi hai vòng xung quanh hai giao thủ. Nếu chẳng may Hùng Khoát Hải không địch lại, lập tức tiến lên phía trước tách hai người ra. Thà rằng không thu hàng Ngũ Thiên Tích, cũng không muốn tổn thất một viên dũng tướng.

Tạ Ánh Đăng còn có lòng tin với Hùng Khoát Hải hơn là Trình Danh Chấn, nhân lúc Ngũ Thiên Tích tiếp tục cử động gân cốt, gọi Hùng Khoát Hải đến bên mình, khẽ hỏi:

- Lão Hùng, người có nghĩ là sẽ thắng hẳn không?

- Đương nhiên!

Hùng Khoát Hải trừng ánh mắt, trả lời cộc lốc.

- Gọi ta một tiếng sư phụ, ta sẽ dạy người một chiêu nhất định thắng!

Tạ Ánh Đăng cười cười, tiếp tục nói.

- Đừng nói là một tiếng, mười tiếng cũng được!

Hùng Khoát Hải vội vàng trả lời. Trong lòng của y kì thực cũng không nắm chắc phần thắng, chỉ có điều xuất phát từ lòng căm phẫn, nên mới chủ động nghênh chiến. Nhưng thật sự đến thời khắc mấu chốt, tâm trạng đã ổn định lại, tâm tư cũng thay đổi nhanh hơn so với bình thường.

Tạ Ánh Đăng khẽ mỉm cười, ghé miệng gần tới tai Hùng Khoát Hải, trực tiếp trao quyền. Binh pháp này y đột nhiên tâm huyết dâng trào, đột nhiên có suy nghĩ kì diệu. Mà bởi vì khởi nguồn sớm nhất của trận Mạch Dao là ở Giang Nam, vùng đất không có chiến mã, tạo ra để chuyên đối phó với kỵ binh tài giỏi phương bắc. Còn Tạ Gia Giang Nam vẫn là danh môn đứng thứ nhất thứ hai trong Nam triều, trong sách có ghi chép cụ thể cách sử dụng và phá giải Mạch Dao. Tạ Ánh Đăng từ nhỏ đọc nhiều sách, sớm đã thuộc lòng nội dung trong sách. Trước giờ chưa tìm được cơ hội chiến đấu thực sự, bây giờ nhìn thấy Ngũ Thiên Tích ý mạnh, cho nên mới nhớ ra, chuẩn bị mượn tay của Hùng Khoát Hải chứng minh gia học của mình.

- Uy lực của Mạch Dao tuy rằng cực mạnh, nhưng chiêu pháp lại có hạn. Tổng cộng chỉ có tám chiêu...

Tạ Ánh Đăng thấp giọng giảng giải cho Hùng Khoát Hải, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào Ngũ Thiên Tích.

Ngũ Thiên Tích không tin đến lúc lâm trận mới mài gươm thì có tác dụng gì, hoạt động cánh tay cánh chân, hồn nhiên không thèm để ý đến hành động của hai người Tạ Ánh Đăng và Hùng Khoát Hải.

Sau một lúc, vài tên thân vệ dâng mạch đao của Ngũ Thiên Tích đến, đặt dưới chân của y. Các tướng lĩnh hưng phấn đến lạ thường, đều lui mấy bước, làm thành một vòng tròn, hò hét trợ uy cho cả hai bên. Rất nhiều sĩ

tốt vốn đã ngủ, nghe thấy bên ngoài náo nhiệt, cũng đều bò dậy, núp ở phía xa xa thò đầu ra nhìn xung quanh. Trình Danh Chấn thấy thế, ra lệnh cho bọn họ đi sát vào xem trận chiến, đồng thời lệnh cho quan quân tăng cường canh gác, để tránh cho mọi người vui quá hóa buồn.

Ngũ Thiên Tích vốn bộ dạng rắn chắc, một tay cầm đao, tỏ ra uy phong lẫm liệt. Chỉ thấy y rung rung Mịch đao, bày ra mấy tư thế. Sau đó nghiêng người đứng vững, khiêu khích Hùng Khoát Hải:

- Đến đây đi, chịu ơn không giết của các người, nên cho người động thủ trước!

- Cháu quý mới hiểm!

Hùng Khoát Hải lập tức cười gằn đáp lại, trên miệng không phục, tay chân lại không hề chậm trễ, quay tròn then cửa, đập một gậy xuống.

Thiên Tích hét lớn, một chiêu tiểu quý hỏi đường, nghiêng người tránh thế côn của Hùng Khoát Hải, phản thủ một đao đáp lại. Binh khí của Hùng Khoát Hải vừa thô vừa cứng, không sợ Mịch Đao sắc bén, trực tiếp đập ra ngoài, chống chọi với mũi đao của Mịch đao.

Lần này nếu thật sự va chạm, Mịch Đao e là cong lưỡi. Ngũ Thiên Tích thương binh khí, đành phải đổi chiêu. Cùng với tiếng cười lạnh, Hùng Khoát Hải tiến lên phía trước, dùng gậy quét ba đường trên người Ngũ Thiên Tích. Ngũ Thiên Tích bị chịu thiệt, chiêu nào cũng bị động, không thể không lùi lại phía sau, tránh bị đối phương đập gậy hai chân.

Hai binh khí rất nhanh, chọt lóe chọt tắt, lập tức khiến cho cả sân đầy màu sắc. Các tướng lĩnh đều trầm trồ khen ngợi, tiếng vỗ tay vang lên rung trời. Có người cổ động tinh thần Hùng Khoát Hải, không ngờ côn đập xuống nhanh quá, chiêu nào chiêu nấy buộc Ngũ Thiên Tích phải chống chọi.

Mạch đao kia vốn dĩ là binh khí sắc bén nhất trong quân, mạnh công kích nhưng yếu phòng ngự, khi sử dụng cần chú ý hỗ trợ lẫn nhau. Một chục thanh niên trai tráng cùng nhau phối hợp, có thể đủ công kích đại trận hàng ngàn người. Nhưng dùng để chiến đấu đơn độc, uy lực lại bởi vì thiếu phòng ngự mà yếu đi rất nhiều.

Tạ Ánh Đăng dạy cho Hùng Khoát Hải chiêu khéo léo đó là bắt được yếu điểm Mạch Đao không giỏi phòng thủ. Y để cho Hùng Khoát Hải động thủ ngay từ đầu, lập tức không gián đoạn công kích. Bất kể đối phương biến chiêu thế nào, chỉ cần đuổi cùng giết tận, không để cho đối phương có cơ hội thở. Cũng bởi vì người kì lạ bẩm sinh Hùng Khoát Hải có khả năng tiếp nhận kĩ thuật chiến loại này, đối lại là người khác, căn bản không có sức lực để kiên trì tấn công trong thời gian dài. Chỉ thấy y hét lớn, một gậy đập vào khoảng không, lập tức lại một gậy bổ sung, ép cho đối thủ lùi bước liên tục, căn bản không cách nào đối chiêu.

Ngũ Thiên Tích lại tránh mấy gậy, trên trán đã lấm tấm mồ hôi. Y đã liệu định rằng sức lực của Hùng Khoát Hải vượt xa người thường, cho nên cố gắng né tránh phải so đấu thể lực với đối phương. Nhưng lại không nghĩ rằng khí lực của Hùng Khoát Hải lớn như thế, liên tục mười bốn, mười lăm chiêu đánh không ngừng nghỉ, rõ ràng là còn có thể tiếp tục đánh nữa.

- Tiểu tử, chớ có tránh!

Nói thì chậm, chứ mọi thứ diễn ra rất nhanh. Hùng Khoát Hải được thế, không buông tha người, lại nện một gậy xuống.

Còn lui xuống nữa sẽ bị ép ra khỏi vòng tròn, trong tình huống không còn cách nào khác, Ngũ Thiên Tích đành phải dùng cạnh đao ngăn đại côn của Hùng Khoát Hải. Chỉ nghe một tiếng giòn tan, đỉnh tai nhức óc. Bóng dáng hai người trong nháy mắt giao thoa vào nhau, trong nháy mắt lại tách ra. Hùng Khoát Hải cầm côn mà đứng, ngạo nghễ thở gấp. Ngũ Thiên Tích lại ngăn người tại chỗ, vẻ mặt khó mà tin được. Mọi người lại nhìn Mạch đao

trong tay y, bên cạnh đã bị cong, vừa hay cắt được hoa màu, chứ không thể để làm binh khí được nữa rồi.

- Hay! Hùng tướng quân uy vũ!

Những người đứng xem tay gạt mồ hôi, thấy Hùng Khoát Hải thắng lợi, lập tức hân diện, gào thét.

Ngũ Thiên Tích trong lòng vẫn không phục, nhưng câu nói đối binh khí mãi vẫn không thể thốt ra, gương mặt chầm chậm chuyển từ vàng sang đỏ, lại chầm chậm từ đỏ sang tím.

- Thế nào, chúng ta so một trận nữa chứ?

Hùng Khoát Hải thở gấp đều đặn, lập tức khoe mẽ.

Bị hỏi, Ngũ Thiên Tích khó mà mở miệng. Có lòng đồng ý, nhưng nghĩ lại, thay đổi Mạch đao, đối phương vẫn một gậy tiếp một gậy như vậy, đến binh khí cuối cùng trong tay mình rồi cũng bị mẻ. Đụng tới loại quái vật toàn thân dùng không hết khí lực, ngoại trừ việc tự nhận xui xẻo ra, căn bản không còn kế thoát.

- Người có so tài nữa không, Hùng ca đang hỏi người đấy?

Mạnh Đại Bằng bốn cột tiến lên phía trước, chế nhạo Ngũ Thiên Tích.

- Không so tài nữa!

Ngũ Thiên Tích da mặt dù dày nữa, cũng không thể miễn cưỡng chống chọi. Vứt “lưỡi liềm” trong tay, lớn tiếng đáp lại. Mọi người nhìn y, y lại uất ức không tìm thấy chỗ giải bày, đành cắn răng, nhanh chóng bổ sung:

- Ta có thể đầu hàng, nhưng chỉ đi theo vị Hùng tướng quân này, không đi theo người khác!

- Có thể!

Trình Danh Chấn lập tức đồng ý, ánh mắt hướng nhìn Tạ Ánh Đăng, trong ánh mắt tràn đầy thiện ý.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thái Vi (16)

T

ên tù binh thứ hai bị đẩy vào trung quân trưởng tên là Ngu Kỳ, thấy Ngũ Thiên Tích nói xằng nói bậy một phen liền được đổi mạng sống, cũng học theo, thẳng cổ mắng:

- Cầu tặc, ông nội là nhất thời không cẩn thận mới bị các người bắt. Nếu như đánh trận đao thật thương thật, ai thắng ai thua còn chưa biết được. Hoặc là thả ông ra, hoặc là mau chóng để cho ông được thoải mái, đừng có nói những lời khiến ta tức giận!

Vừa nghe thấy dòng họ của đối phương, Trình Danh Chấn trong lòng đã có chút không thoải mái. Nhìn thấy quai hàm của đối phương, bộ dạng và cách nói, trong lòng càng ghét. Thuận theo mong muốn của y, hắn sai người đẩy ra khỏi viên môn trăm thị chúng (chặt đầu trước đông người để cảnh cáo). Hai bên thân vệ chưa giết được Ngũ Thiên Tích, trong lòng còn đang ngửa ngáy, lúc này thù mới hận cũ có chỗ phát tiết, một đám người nhào lên như sói ác, đem Ngu Kỳ ra ngoài xé xác.

Chưa đợi đến lúc bị đẩy ra khỏi trung quân trưởng, Ngu Kỳ đã tè ra quần. Hai chân kéo lê trên mặt đất, vừa ra sức giãy giụa vừa hét:

- Đừng giết ta đừng giết ta! Xin hàng, xin hàng! Ta là họ Ngu Thị ở Giang Nam, có thể lấy tiền chuộc mạng. Thúc thúc ta ở trong triều đình còn có thể nói mấy câu, ông ấy nhất định có thể điều động toàn quân!

- Ha ha ha...

Các tướng lĩnh trong quân tướng cười vang, ánh mắt đầy khinh miệt. Người như thế giữ lại trên đời chỉ tốn cơm tốn gạo, quân Minh Châu không thèm. Trình Danh Chấn phát mạnh tay, dạn dò thân vệ mau chóng kéo Ngu Kỳ đi, tránh để y ở đây thêm mất mặt. Sau một lát, hai gã thân binh quay lại, đem đầu máu chảy đầm đìa cho mọi người xem, sau đó dùng vôi trắng che miệng máu, treo lên xoong đối diện bên Lạc Dương, nói cho đám người đến từ đông đô kia biết kết cục của việc trục lợi.

Có hai người Ngũ Thiên Tích và Ngu Kỳ làm gương, sau đó, chỗ khó nhất của vấn đề giải quyết tù binh lập tức dễ dàng hơn rất nhiều. Quan quân Tả Võ Hầu cấp thấp nhất và sĩ tốt bình thường vốn bởi vì cách làm có công không thưởng của triều Đại Tùy mà thất vọng vô cùng, thấy Ngũ Thiên Tích sau khi đầu hàng có thể sống sót, lần lượt tỏ ý đầu hàng. Làm một lâu là bình thường trong Minh Châu quân cũng được, đến Bình Âm khai hoang cũng được, miễn là có một con đường sống, tuyệt đối sẽ không oán hận. Còn những quan quân cấp tương đối cao, biết Trình Danh Chấn không phải là kẻ hồ đồ dễ lừa gạt, sau khi bị đẩy vào trong Trung Quân Trưởng liền quỳ xin hàng. Những người muốn được tận trung với triều Đại Tùy thì cầu được chết một cách sáng khoái, Trình Danh Chấn cũng không làm khó bọn họ. Những tướng lĩnh định đầu hàng, sau khi áp giải vào trong doanh, tạm thời làm khách nhân giam lỏng. Sau này có đủ thời gian, thì căn cứ vào bản lĩnh và thân thế của họ để phân biệt, quyết định giữ lại tận lực cho quân Minh Châu, còn lại báo cho gia đình mang tiền đến chuộc người. Đối với những người thề sống chết không hàng, thì đem chém toàn bộ, thi thể chôn cất cùng với những quân Tùy chết trận đêm qua, đầu thì dùng vôi trắng cầm máu, treo lên cành cây cao để tỏ rõ thị uy.

Xử lý một phen như vậy, cuối cùng quân sĩ Tả Võ Hầu lựa chọn đầu hàng còn lại hơn hai trăm người. Trình Danh Chấn trực tiếp phân công cho bọn họ một đoàn, tạm thời lấy hai tộc làm cơ sở, một tộc bị khuyết thiếu sẽ bổ sung sau, trực tiếp giao cho Ngũ Thiên Tích thống nhất dẫn dắt, và trước mặt mọi người, bổ nhiệm Ngũ Thiên Tích làm Giáo úy.

Kể từ đó, tâm tư của những sĩ tốt này đã ổn định hơn, nguyện vì Trình tướng quân quên mình phục vụ. Nhưng một số quan quân cấp thấp của quân Minh Châu xem ra cảm thấy chướng mắt, đặc biệt là mấy người bình thường có quan hệ tốt với Trương Đường Trụ, không thể thay bạn báo thù thì thôi, tròng mắt nhìn kẻ thù lên hai bậc, được đội trưởng thăng làm Giáo Úy, ngồi cùng hàng cùng bậc với mình, nét mặt không khỏi lộ ra sự bất bình tức giận.

Vương Nhị Mao đều để ý đến những chi tiết này, biết Trình Danh Chấn nóng lòng cầu tài, nhất thời không để ý đến cảm nghĩ của huynh đệ. Y không muốn để người bạn của mình bận tâm, đợi đến lúc nghỉ ngơi, liền tìm lí do có việc riêng, đi dạo đến cho doanh trưởng của bọn người Mạnh Đại Bằng. Vài tên trong ỗ đang tụ tập “uống nước nói chuyện”, bị Vương Nhị Mao chặn lại.

Mọi người biết quan hệ giữa Vương Nhị Mao và Trình Danh Chấn, nhất thời cảm thấy xấu hổ. Vương Nhị Mao lại không thêm để tâm, cười ha hả mà nói:

- Chưa báo thù cho Trương Hiệu úy, trong lòng mọi người chắc hẳn đều bí bức đúng không. Bí bức thì chửi mấy câu, đừng có chịu đựng, tránh sinh bệnh!

mọi người bị đoán trúng tâm sự, nét mặt trở nên cổ quái, cổ họng nghẹn ứ hồi lâu, rốt cục có một Giáo úy tên Hoàng Văn gãi đầu gãi tai nói:

- Cũng không đơn thuần chỉ vì một mình Trương Đường Chủ. Đêm qua tên họ Ngũ ý vào bản lĩnh đấu đá lung tung với người trong đội, ít nhất chém chết bảy huynh đệ chúng ta, còn có mấy người bị y chặt đứt đùi, đời này phải chống gậy đi rồi...

- Đúng thế, trận Mạch Dao đúng là lợi hại, mọi người đều chịu không ít thiệt thòi!

Không đợi Hoàng Văn Hòa giải thích xong, Vương Nhị Mao thở dài.

- Ta nghe nói bọn họ lúc đó chỉ có hai mươi mấy người, không ngờ xung đột với đội ngũ mấy trăm huynh đệ của ta. Nếu không phải giáo đầu âm thầm dùng quỷ kế với y, còn không biết bao nhiêu người bị hại trong tay y!

- Cũng không gọi là quỷ kế, binh khí chúng ta thiết thời, đương nhiên phải nghĩ một cách khác!

- Hai quân trước trận, bản lĩnh có tác dụng là bản lĩnh thật sự. Không phải luận võ độ sức, còn có cái gì âm thầm hay không âm thầm!

Chúng quan quân nói chính mình thì có thể, chứ không hi vọng sẽ tổn hại thanh danh của Trình Danh Chấn, mồm năm miệng mười phản bác.

Cái mà Vương Nhị Mao cần chính là như vậy, không kìm nổi cười ha hả:

- Bản lĩnh có hiệu quả chính là bản lĩnh thật sự, chúng ta tại sao không dùng Mạch Dao trận để đối phó với quan quân, để cho tên họ Ngũ xông lên phía trước, trực tiếp mở con đường huyết mạch. Chúng ta đi theo sau y chiếm lợi thế, há không phải bớt được nhiều việc sao?

Tất cả mọi người đều là những lão giang hồ từng trải qua nhiều trận chiến, nghe Vương Nhị Mao nói, trước mắt liền hiện ra cảnh Ngũ Thiên Tích và Hùng Khoát Hải đi đầu xung trận, mọi người sát vai nhau chém quân địch tán loạn. Ánh mắt rực sáng, oán khí trong lòng trong nháy mắt đã tan đi rất nhiều, nhưng trên miệng vẫn nói một cách chua xót:

- Bọn ta hiểu giáo đầu là vì tính otans cho tương lai của mọi người. nhưng chúng ta liệu sống liệu chết bao nhiêu năm,mới tích lũy được tiền vốn của Giáo Úy. Tên họ Ngũ đó nửa công lao cũng không có, dựa vào cái gì mà ngồi ngang hàng với bọn ta?

Lời này nghe có vẻ thiếu khí phách rồi. Mấy người này bình thường là những người nghiêm chỉnh, trong lòng mặc dù cũng nghĩ như vậy, nhưng giờ phút này mặt cũng đỏ lên vì bạn. Vương Nhị Mao cười lắc lắc đầu, thấp giọng nói:

- Cái gì giáo úy với không giáo úy. Mấy năm nay, giáo úy chết trong tay chúng ta còn ít hay sao? Quan hàm chẳng qua chỉ là xưng hô, giờ phút này điều mà chúng ta phải cân nhắc là quan quân, giáo đầu cũng phải nghĩ cách khiến tù binh nhanh chóng toàn tâm bán mạng cho chúng ta. Nếu để những tù binh kia làm thủ hạ của chúng ta, chúng ta còn sợ lúc lâm trận sẽ phản chúng ta. Chi bằng để cho tên họ Ngũ đó một chức cùi, để y ra mặt thu dụng tù binh, để người ngoài hiểu được, chỉ cần thay chúng ta làm việc, chúng ta liền đối xử bình đẳng. Nếu làm không tốt, cũng đều là người ngoài bọn họ làm, không liên quan gì đến huynh đệ chúng ta!

- Trong lòng giáo đầu đương nhiên vẫn nhớ kỹ huynh đệ cũ chúng ta! Điều này mọi người đều biết!

Mọi người càng nghe càng thấy lời của VN có lí, thở hốt hốt nói.

- Điều này cũng không phải điều quan trọng nhất!

Vương Nhị Mao đã cởi bỏ khúc mắc của mọi người, nhân cơ hội rèn sắt khi còn nóng.

- Điều quan trọng nhất là chúng ta cần nhanh chóng khắc chế binh khí lợi hại của kỵ binh. Đợt bại trận của Trương Đại Đường Gia mọi người đều thấy rồi chứ? Lúc đó lão dẫn bao nhiêu huynh đệ, đối phương tổng cộng có bao nhiêu kỵ binh?

- Ta nghe người ta nói là sáu ngàn người, chưa đến bảy ngàn.

Hoàng Văn Hòa lắc đầu thở dài.

- Trận đó thua, khỏi phải nói là thê thảm thế nào. Mấy huynh đệ ta quen sau khi trở về bờ bên này sông Chương Thủy, đã nghe ngóng mọi nơi xem năm nay khi nào quân Minh Châu cần nhân sự khai hoang. Bọn họ thà rằng tình nguyện về nhà trồng trọt, cũng không muốn gặp lại kỵ binh của Lý Trọng Kiên nữa!

- Làm gì có sáu nghìn, đó là người của đầm Cự Lộc sợ nói ít quá sẽ mất mặt, nên tự mình rất vàng lên mặt mình thôi!

Mạnh Đại Bằng bình thường quan hệ thân thiết với Trình Danh Chấn, đông nghe một lỗ tai, tây nghe một lỗ tai, nghe được không ít tin tức có liên quan đến Trương Đại Đường Gia toàn quân bị tiêu diệt.

- Ta nghe người ta nói, Lý Trọng Quân chỉ xuất có hơn hai nghìn người, đã lật ngược cả doanh trại quân đội của Trương Đại Đường Gia rồi. nếu không phải thời khắc mấu chốt có một viên sĩ quan nhận nhầm người, tưởng Trương Đại Đường Gia là ai gia thất lạc của y, tình nguyện bán mạng, thì Trương Đại Đường Gia căn bản không thể sống sót chạy ra ngoài!

- Không thể ít như vậy được? dù thế nào cũng phải năm ngàn người, huynh đệ đầm CL tuy rằng không bằng chúng ta, nhưng cũng không phải đều làm bằng bùn!

- Đúng là khoảng hai nghìn người, Lý Trọng Kiên người ta căn bản không coi đầm Cự Lộc là một đĩa thức ăn!

Các viên quan cấp thấp người một lời ta một câu, nói chuyện xung quanh chuyện số lượng kỵ binh của Bác Lăng tham chiến. Bất kể tin tưởng Bác Lăng Quân xuất ra bao nhiêu người, ấn tượng của mọi người đối với cuộc chiến đấu đều vô cùng sâu sắc. Bọn họ trước giờ chưa từng trải qua thế tấn công mãnh liệt như vậy, giống như tia chớp trên trời đánh xuống, trốn không thoát, chỉ có thể trừng mắt chờ chết.

Vương Nhị Mao biết con số thật sự, nhưng không nói ra, chỉ cười ha ha nghe mọi người bàn luận. Dường như thích thú với cảm giác nắm giữ bí mật, cuối cùng, có người tỉnh ngộ lại, trừng mắt đoán:

- Chẳng lẽ, chẳng lẽ giáo đầu coi trọng tên họ Ngũ kia, chính là vì để đối phó với kỵ binh Bác Lăng Quân?

- Đánh xong Tả Võ Hầu, cả vùng đất Hà Bắc còn quan quân nào dám giao thủ với chúng ta?

Vương Nhị Mao gật gật đầu, trên nét mặt hiện ra chút nghiêm túc.

- Nếu Bác Lăng quân phụng mệnh xuống phía nam, chúng ta lấy cái gì ra chống cự?

Mạch đao trận! Mọi người gần như không hẹn mà đồng thanh nghĩ đến một đáp án. Đối với đội ngũ Lục Lâm nuôi không nổi cũng mua không nổi binh mã tốt mà nói, cách duy nhất có hi vọng chống đỡ kỵ binh đó là dùng giáo dài và mạch đao kết hợp. Mà giáo dài chỉ thích hợp để ngăn cản, Mạch Đao lại có thể tấn công và phòng thủ. Thanh niên trai tráng do Hùng Khoát Hải và Ngũ Thiên Tích dẫn dắt cầm đao xông lên kỵ binh bị bức chận, một đao vung lên, nhân mã đứt thành hai đoạn.

Chỉ trong chốc lát, mọi người đều hồ thẹn trước suy nghĩ thiên cận của mình vừa rồi, đồng thời cũng ngạc nhiên, chỉ trong vòng một năm, Vương đường chủ đã phân thành hai người. Trên người y không chỉ có sự tinh thông vốn có, hơn nữa đằng sau sự tinh thông, còn có ngày càng nhiều sự thạo đời và cơ trí không tương xứng với tuổi tác của y.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thái Vi (17)

Đ

ến buổi tối, Vương Nhị Mao trong lúc vô ý đã nhắc đến cuộc nói chuyện với đám người Mạnh Đại Bằng, đầu tiên Trình Danh Chấn giật mình, sau đó trong lòng liền dâng lên một niềm cảm kích với người bạn. Với quan hệ giữa hai người, có những lời nói không cần phải nói ra. Hắn nghĩ một lát, trầm ngâm nói:

- Ta ra sức thu hàng Ngũ Thiên Tích, đúng là có ý tổ chức một chi đội Mạch Dao. Chỉ là không biết ông trời có chịu chiều cố hay không, có thể cho ta thêm thời gian mấy ngày!

- Người sợ rồi sao?

Trong giây lát nghe thấy bạn tốt nói ra những lời ử rữ như thế, Vương Nhị Mao trợn tròn mắt hỏi.

- Có cái gì đáng sợ chứ?

Trình Danh Chấn lắc đầu cười gượng.

- Từ lúc đánh vào đầm Cự Lộc, những người chết trong tay hai chúng ta còn ít sao? Cộng thêm những người chết trận, những người chết oan, còn có những người bị loạn binh hại chết, trên người chúng ta không biết phải chịu nợ bao nhiêu cái mạng rồi! Nếu muốn nói sợ, sớm đã làm rồi, bây giờ sợ còn có tác dụng gì?

Vừa nói chuyện, hắn vừa thở dài:

- Ta chẳng qua là cảm thấy không đáng, cũng không cam tâm. Vùng đất Bình Ân này cũng là mười mấy vạn sinh linh, ông trời dựa vào cái gì mà không cho họ một con đường sống?

Có thể khiến cho hăn uể oải như vậy, đương nhiên không thể là hai đội quân Tần đang tiến tới gần. Hai người Đoàn Lệnh Minh và Ngụy Đức Thâm cũng không phải là giỏi dụng binh, sau khi nghe tin bại trận của Tang Hiến Hòa, một người lập tức dẫn binh lui về hơn năm mươi dặm, người kia mặc dù không bị dọa đến vỡ mật như người đầu tiên, nhưng cũng đóng chặt cửa doanh, chọn kế sách “ba không”: không chiến, không hòa, không đi, miễn cưỡng trụ cùng quân Minh Châu.

Còn quân Minh Châu đang cần có thời gian để tiêu hóa thành quả đánh bại Tang Hiến Hòa, cho nên trong một thời gian ngắn vui mừng đánh trận đây đưa với binh Võ Dương quận ở sông Chương Thủy. Một khi các tướng sĩ nghỉ ngơi xong, Ngụy Đức Thâm nếu còn không quyết đoán hạ lệnh rút quân, chắc chắn thoát không khỏi kết cục như Tang Hiến Hòa.

Lúc này điều khiến Trình Danh Chấn cảm thấy áp lực nhất chính là đại sứ Lý Húc trấn giữ sáu quận Bắc Lãng. Mấy tháng trước Trương Kim Xưng bị bại trận, các tướng lĩnh quân Minh Châu hầu như đều tro mắt nhìn rõ như ban ngày đám quần hùng đầm Cự Lộc bị tan rã như thế nào. Kỵ binh Bắc Lãng tấn công như bao phủ Thái Sơn, khiến cho Trình Danh Chấn mở mang tầm mắt, đồng thời cũng khiến hăn bị chấn động quá nhiều. Hăn không sợ chết, nhưng nếu như biết rõ ràng bất luận thế nào cũng không thể nhìn thấy một tia hi vọng thắng lợi, nhưng vẫn xông lên làm vật hi sinh vô ích, thế thì chẳng bằng chủ động tự sát. Trình Danh Chấn không muốn rơi vào kết cục như thế, nhưng hăn lại hầu như không tìm thấy bất cứ cách giải quyết nào. Việc quy hàng của Ngũ Thiên Tích khiến hăn mơ hồ nhìn thấy chút ánh sáng từ phía trước âm u. Chỉ là một chút ánh sáng ấy rốt cuộc nghĩa là sự bắt đầu của bình minh, hay là ánh lân quang nơi hoang dã, tất cả còn chưa biết được.

Điều khiến người ta khó mà chấp nhận nhất là không phải là không có hi vọng, mà là rõ ràng nhìn thấy vẫn còn hi vọng, nhưng không có thời gian để nắm chắc nó. Giờ phút này Trình Danh Chấn cảm thấy bản thân mình đang đứng trong hoàn cảnh như vậy, lo lắng vô cùng. Ban ngày, thân là chủ một quân, hẳn bắt buộc phải ra vẻ vô cùng tự tin, khí phách hào hùng, bởi vì mọi người đều nhìn vào hắn, nếu như hắn suy sụp, cả quân Minh Châu, bao gồm cả bách tính ba huyện ở bờ phía tây sông Chương Thủy sẽ cùng mất lòng tin theo hắn. Nhưng đến tối lúc chỉ có một mình, sống lưng của hắn lại nặng trĩu, dường như chỉ thêm một chiếc lá nữa thôi, là đủ để đè gãy xương cốt của hắn.

Vương Nhị Mao trầm ngâm một lát, từ từ suy nghĩ được chỗ mấu chốt. Là người nửa trong cuộc nửa ngoài cuộc, y xem ra còn lạc quan hơn một chút so với Trình Danh Chấn. Giơ tay vỗ vỗ cột sống của người bạn tốt, dường như định vỗ cho chỗ cong thẳng lại.

- Không đến mức đó đâu! Một Lý Trọng Kiên khiến cho người đầu đầu thế sao? Vương Thế Sung, Dương Bạch Nhân, Phùng Hiếu Từ, tên nào cũng là loại hư danh, không phải đều bại dưới tay người hay sao? Lúc nó thực lực trong tay người còn chưa bằng bây giờ, sao binh càng ngày càng mạnh, thì gan người lại càng nhỏ đi vậy?

- Lúc đó hai người chúng ta, một cái mạng tàn, đương nhiên không cần lo lắng chuyện gì, cùng lắm thì xông lên đâm người đó rồi chết trận, trước khi chết kéo thêm vài tên. Nhưng bây giờ...

Trình Danh Chấn tiếp tục cười gượng. Người không gia đình không sự nghiệp mới là người to gan nhất, bởi vì chẳng có cái gì để mất cả, cho nên cũng không sợ mất. Còn người ta một khi có sự vương bận, đương nhiên sẽ trở nên cẩn thận. Cổ nhân nói: “Thiên kim chi tử, bất tử vu thị” (kẻ giàu không chết ở chợ, ý nói người giàu thường lo cho sự an toàn của mình, thường sợ chết).

- Bây giờ vẫn là chẳng có cái gì!

Vương Nhị Mao mỉm cười vài tiếng, nhanh chóng tiếp lời.

- Ba huyện Bình Ân là do người tự tay mở ra, cho nên người vô cùng coi trọng bọn họ. Nhưng ba cái thành nhỏ như viên đạn và hơn mười vạn dân chúng này, người khác chưa chắc đã để ý. Nếu không, triều đình không cần phái Lý Trung Kiên gì cả, sớm điều Dương Nghĩa Thần đến, hoặc lệnh cho La Nghê về nam, thì sớm đã không còn đầm Cự Lộc, đồi Hạc Đậu và quân Minh Châu của người nữa rồi!

Vừa nghe một câu bưng tỉnh trong người, nghe xong lời của Vương Nhị Mao, ánh mắt của Trình Danh Chấn lập tức bắt đầu linh hoạt.

- Triều đình chú ý mắt chỗ này!

Hắn vừa gật đầu vừa thì thầm.

- Nói cũng đúng, người ta là đại sứ chiếm giữ lục quận, nào coi trọng một nơi bé như lòng bàn tay của ta!

- Cho dù y để ý, thì triều đình chưa chắc cho y được quản lí quá rộng!

Vương Nhị Mao cười cười, tiếp tục giúp bạn tốt giải quyết khó khăn.

- Tên họ Lý đó mới hai mươi mấy tuổi, một loáng liền chiếm được sáu quận, người nghĩ xem, bên cạnh hoàng đế có bao nhiêu người đang nhìn y ghen tỵ. Cho dù Cửu hoàng đế có yêu thích y nữa, coi lời gièm pha như gió thoảng bên tai, nhưng nếu như y tấn công vào đầm Cự Lộc sẽ là quận thứ bảy, tấn công vào Võ An, sẽ là quận thứ tám, nửa Hà Bắc đều nằm trong tay y, tất cả đều là tinh binh mãnh tướng, bất luận là ai, cũng phải suy nghĩ xem sau lưng có ý nghĩa gì!

- Cũng phải!

Trình Danh Chấn cười gượng. Không phải vì bản thân, mà vì triều đình Đại Tù. Dương Nghĩa Thần lĩnh quân tiêu diệt thổ phỉ ở Hà Bắc chẳng qua cũng chỉ bảy tám tháng, triều đình liền vội vàng triệu y đi. Thà rằng để chiến sự bỏ dở giữa chừng, cũng không để cho y lãnh binh một thời gian dài, để có cơ hội từ từ phát triển. Lí Trung Kiên tuy rằng nhiều lần lập công, nhưng tốc độ thăng quan và mức độ sủng ái, đối với Triều Đại Tù mà nói lại không phải là khác thường. Dựa vào truyền thống phòng bị võ tướng bên Đông Đô còn cẩn thận hơn phòng bị trộm cướp của Đông Đô, e rằng sau khi kỵ binh Bắc Lãng đánh bại Trương Kim Xung, sẽ không tiếp tục hành động về phía nam nữa, sau lưng chưa chắc không có điều huyền diệu.

Nghĩ đến đây, tâm trạng của hắn thoải mái hơn rất nhiều. Nhìn thoáng qua Vương Nhị Mao, cười tán dương:

- Cổ nhân nói đi một ngày đàng học một sàng khôn, quả nhiên là như vậy. Lần này người đi Ngọa Cương quả là không phí công, nghĩ chuyện đều rõ ràng hơn trước kia rất nhiều, thậm chí ngay cả ta cũng không bằng người!

- Gặp được nhiều cao nhân, lại nghĩ đến nhiều chuyện, đương nhiên là học thêm chút bản lĩnh!

Vương Nhị Mao chẳng khiêm tốn chút nào, cười nhận lời khen ngợi của bằng hữu.

- Người cũng không hàm hồ! Ta còn cho rằng, sau khi đánh bại Tang Hiễn Hòa, người sẽ đắc ý mà quên tình hình mấy ngày cơ đấy. Không ngờ nhanh như vậy người đã bắt đầu “trong thời bình nghĩ đến thời loạn rồi”.

- Ít nịnh nọt thôi! Trình độ tăng tốc của người thật sự chẳng ra làm sao cả!

Trình Danh Chấn cười mắng.

- Ha ha, ha ha...

Vương Nhị Mao vừa cười vừa gãi đầu, trong ánh mắt đầy sự tán thưởng. Trên thực tế, đúng là y vô cùng lo lắng Trình Danh Chấn bị thắng lợi tạm thời làm u mê tâm trí, học Trương Kim Xung chuẩn bị tranh giành thiên hạ. Với tình hình y nhìn thấy hiện nay, như vậy chỉ có một con đường chết. Trước, vị trí địa lý của ba huyện Bình Ân, không phải là nơi có thể dễ dàng lớn mạnh. Thứ hai, trên đường đi Ngõa Cương, y đã gặp các hào kiệt danh tiếng lẫy lừng Từ Mậu Công, Trình Tri Tiết, Đôn Hùng Tín, Vương Bá Đường, Lý Mật và mở mang kiến thức, thậm chí thậm chí còn nhìn thoáng qua từ xa hai hào kiệt khác dưới trướng Trương Tu Đà ngoài Lý Trọng Kiên là Tần Thúc Bảo và La Sĩ Tín. Công bằng mà nói, chọn bừa một anh hùng trong số những anh hùng này, bao gồm cả Lý Mật nói như rồng leo làm như mèo mửa lại thích khoác lác, bản lĩnh đều không hề kém Trình Danh Chấn. Trình Danh Chấn nếu như không tự lượng sức mình mà tranh giành quyền lực với bọn họ, kết cục nhất định sẽ không tốt đẹp gì. Nhưng nếu như Trình Danh Chấn vẫn giống như hồi hai người mới bắt đầu vào đầm Cự Lộc, chỉ muốn trong thời loạn bảo toàn tính mạng của mình và những người mình yêu thương, thì chưa chắc đã không có một con đường hi vọng.

Lần này, Trình Danh Chấn không nhìn thấu được suy nghĩ ẩn sau nụ cười của Vương Nhị Mao. Cùng y cười ngây ngô một lát, hắn hỏi thăm thân thiết:

- Thế nào, nếu đã quay lại rồi, sau này có tính toán gì? Người cũng đã lớn tuổi chứ chẳng còn nhỏ bé gì, sớm nên có gia đình rồi, tránh cho mẫu thân người ngày nào cũng nhắc mãi. Có người nào nhìn vừa mắt không, ngày khác ta để cho Quyên Tử làm bà mối cho người?

- Ai có số tốt như vậy chứ? Đánh giặc lại có thể đánh ra một bà vợ à!

Vương Nhị Mao bị hỏi đến lúng túng, bỏ bừa mặt. Nhắc tới Đỗ Quyên, tự nhiên y lại nhớ ra một chuyện khác, dừng một chút, khẽ hỏi:

- Đánh trận xong, người có phái người đi đưa tin cho chị dâu không? Mỗi lần đều không để cho nàng ấy đi cùng người, cũng không hỏi xem nàng ấy lo lắng như thế nào?

- Dù sao vẫn phải có người thay mọi người đi giữ đường lui!

Trình Danh Chấn bất đắc dĩ cười gượng. Hắn không phải là người ôm chí hướng lớn, cũng không chịu nghe theo mệnh trời. Cho nên Đỗ Quyên từ sau khi đi theo hắn chịu không ít liên lụy, thậm chí bận đến nỗi những lời ngọt ngào giữa phu thê với nhau cũng không kịp nói. Nhưng sự phối hợp giữa hai người, theo thời gian lại càng trở nên ăn ý. Có lúc một người trong lòng vừa có ý tưởng, thì người kia đã bắt đầu chuẩn bị tiến hành.

- Vậy cũng được!

Vương Nhị Mao khẽ gật đầu.

- Đem đường lui giao cho chị dâu, chắc chắn là yên tâm hơn so với giao cho người khác. Trương Kim Xương thì sao? Chẳng lẽ người yên tâm để lão ở Bình Ân nghỉ ngơi à? Lão là Đại Đường Gia danh chính ngôn thuận, tính ra, quân Minh Châu của người vẫn chịu sự điều khiển của lão!

- Một người đã từng bị đánh ngã, có lẽ sẽ không còn tâm trạng mà chiến đấu tiếp!

Trình Danh Chấn nói với vài phần thương hại.

- Dù sao lão cũng từng chiếu cố đến ta, lão không rời đi thì ta cũng không để đuổi lão đi. Nếu không, những lời này bị truyền ra, bảo quân Minh Châu làm sao có thể sống yên ổn trên giang hồ?

- Người không để ý điều này sao? Không phải ai, vừa mới đếm xong giết được bao nhiêu người sao?

Vương Nhị Mao không hiểu bằng hữu tốt đang nghĩ gì, chau mày hỏi.

- Sư phụ đã từng dạy, đạo nghĩa nhìn qua thì không có sức mạnh, nhưng lại tồn tại ở khắp mọi nơi!

Trình Danh Chấn lắc đầu, khẽ đáp lại, trong ánh mắt mơ hồ lại thoáng một tia lo lắng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thái Vi (18)

Đ

ạo nghĩa nhìn thì giống như là yếu đuối, nhưng lại có ở khắp mọi nơi!

Lần đầu tiên nghe được những lời này, Trình Danh Chấn đang thân trong tù ngục. Trong lòng ngoại trừ nỗi căm hận mãnh liệt ra, hầu như đều tuyệt vọng với cả cuộc đời này. Đạo lý như đúng mà như sai, lỗi nhải suốt ngày của lão già mù, hẳn đương nhiên không thể nghe lọt tai, cũng không thể khiến hẳn tin phục. Nhưng sau khi trải qua vô số phong ba, hẳn mới từ từ giác ngộ được hàm ý sâu sắc trong lời nói của lão già mù, hơn nữa lại càng thêm kính phục người sư phụ dạy mình chưa đến nửa tháng.

Nhìn ra thế gian, cho dù là người đại gian đại ác thế nào, cũng sẽ không tuyên bố rằng mình là người lưu manh ác ôn chính cống. Bọn họ thường tìm cho mình một lí do đường hoàng để bào chữa cho hành vi của mình. Thí dụ như các đạo Lục Lâm thi nhau lập lên, tuy rằng những gì làm được là đốt nhà cướp của, bắt cóc tống tiền, nhưng lại muốn nguy trang thành thay trời hành đạo, cướp của người giàu chia cho người nghèo. Một số kẻ gian manh xảo quyệt, mặc dù dựa vào thủ đoạn đê tiện âm hiểm để đoạt được cái lợi nhất thời, sau này cũng tất nhiên cũng ghi khắc hành động của mình thành chính nghĩa. Còn quan phủ nha môn mỗi ngày đều cầm đuốc giơ gậy, cậy quyền cậy thế, ở ngoài lại tuyên bố là giáo hóa dân chúng, giữ gìn công đạo. Những người này sở dĩ làm như vậy, không gì khác, trong lòng vẫn luôn không thoát khỏi sự kính sợ hai chữ “đạo nghĩa” mà thôi.

Đối với bản thân Trình Danh Chấn mà nói, Trình Danh Chấn đã từng cứu mạng của hẳn, cho nên hẳn không thể đạp một chân khi Trương Kim Xương gặp nạn. Nếu không, trên đại kỳ của Minh Châu Quân của hẳn sẽ lưu lại một vết ô bẩn, rất khó thu hút nhiều hào kiệt thu nhập vào. Mà chẳng may

ngày nào đó Trình Danh Chấn không may gặp khó khăn, các tướng lĩnh dưới trướng có thể học cách đối đãi của hắn với Trương Kim Xưng ngày hôm này, hơn nữa trong lòng cũng sẽ không thấy áy náy.

Cuộc sống và sự gặp gỡ của con người đều số trời định sẵn, nhưng giao nhân ác, chắc chắn sẽ thu được kết quả như vậy. Đây mới là nguyên nhân thực sự mà Trình Danh Chấn đối đãi với Trương Kim Xưng, không phải vì cảm kích, cũng không phải là vì một ý niệm nào đó về kiên trì và đồng cảm trong lòng. Người có thể cười hắn còn trẻ con ngây thơ, hoặc là ngu ngốc, nhưng cũng không thể không phục tính cố chấp của hắn.

Tính cố chấp này không chỉ có mình Vương Nhị Mao cảm thấy, nội thành Bình Ân sau đêm Giao Thừa còn có rất nhiều người lặng lẽ lựa chọn. Bọn họ đột nhiên phát hiện, cuộc sống hiện tại nhìn như rất đơn giản và bình thường, không ngờ lại khiến người ta lưu luyến như thế. Trước kia tùy ý tung hoành mặc dù vui vẻ thoải mái, nhưng lại vĩnh viễn không đổi lại được một đêm ngủ ngon. Còn tiếng cười xung quanh và khói bếp trong không trung lại giống như một liều thuốc tốt, làm cho người ta có thể dễ dàng nhắm mắt lại.

Nếu đi theo Đại Đường Gia chết trận trong u mê, chỉ bằng ở vùng huyện Bình Ân tìm một mảnh đất hoang mà ổn định, mặt trời mọc thì khiêng cuốc đi ra ruộng, mặt trời lặn thì nhìn vợ con nói cười. Cửu Đường Gia là một người có bản lĩnh và giữ uy tín, hắn đã không thể phụ Đại Đường Gia, chắc chắn cũng có thể lo cho mọi người chu toàn. Nghĩ như vậy, rất nhiều lâu la lặng lẽ rời khỏi quân doanh, chạy đến chỗ Lí Chính, Đình Trường, Hương Lão ở Minh Châu Quân thỉnh cầu cho ở lại khai hoang, nhận đãi ngộ giống như những lưu dân chạy đến xin nương tựa. Một số Đầu mục lớn nhỏ thì không đành lòng không từ mà biệt, nhân cơ hội chúc tết sau khi đến hậu viện thăm Trương Kim Xưng, nói gần nói xa lộ ra tính toán muốn “rửa tay chậu vàng”.

Phản ứng của Trương Kim Xưng không chậm chạp đến nỗi có nguy hiểm cũng không hề nhận ra. Nhưng lão vẫn chần chừ không thực hiện bất kì hành động nào, mỗi ngày chỉ ngủ, đi dạo, đi dạo, ngủ, giống như lữ cố gắng tận hưởng cuộc sống tuổi già. Đến tận lúc Lục Đường Gia Tôn Đà Tử thật sự nhìn không nổi, tức giận tìm đến tận cửa, lão mới cười miễn cưỡng, khẽ đáp lại:

- Những người muốn đi thì để cho bọn họ đi đi. Đi theo ta bao nhiêu năm rồi, có thể gặp nhau có thể chia tay, cũng không dễ dàng!

Đà Tử không ngờ được Trương Kim Xưng đột nhiên trở nên rộng rãi như thế, trước đó những lí do thoái thác đã chuẩn bị ổn thỏa còn nghẹn ứ ở nơi cổ họng. Âm ừ hồi lâu, y mới lẩm bẩm một câu.

- Nếu như người không tiện ra mặt, ta đi tìm Tiểu Cửu Tử là được rồi. Hỏi một chút xem hắn làm như vậy là có ý gì?

- Thôi đi!

Trương Kim Xưng chán nản khoát tay, cười khuyen can.

- Cần gì chứ, bên Tiểu Cửu Tử đã đủ bận rồi, chúng ta đừng vì chuyện nhỏ mà làm cho hắn thêm phiền phức. Nuôi mấy con gà, trồng mấy mẫu ruộng, cuộc sống thế này đến ta cũng thích, cần gì phải ngăn cản người khác? Thương binh không ngừng đưa về sao?

- Đã không còn quá bận rộn!

Tôn Đà Tử thấy Trương Kim Xưng trước sau không muốn đối diện, từ từ tản chủ đề, đành phải thuận theo ý của lão, nói sang cái khác.

- Sau khi đánh bại Tang Hiến Hòa, hai nhánh quân Tùy đều sợ vỡ mật. Tiểu Cửu là người thật sự khôn khéo, trước giờ không đánh trận nào mà không chắc chắn. Chó nên gần đây trên cơ bản không có xung đột gì lớn với các

quan quân mặc dù binh sĩ tuần tra hai bên gặp nhau, cũng cho hai mũi tên rồi đi. Chỉ cần chúng ta không đuổi cùng giết tận, bên phía quan phủ cũng vui vì không nhìn thấy máu!

- Xem ra lần này Tiểu Cửu lại bảo vệ được huyện Bình Ân rồi!

Trương Kim Xưng hài lòng gật đầu, không hề truy cứu ngày trước báo cáo chỉ có một nhóm quân Tần xâm phạm, bây giờ đột nhiên biến thành ba nhóm.

- Tiết Lão Nhị đâu rồi, có tin tức của hắn không? Gần đây ta khá là nhớ hắn đấy!

Đà Tử uể oải lắc đầu. Từ mùa đông năm trước sau khi bại trận, Nhị Đường Gia Tiết Tụng liền bắt vô âm tín. Theo sự nhờ vả của Trương Kim Xưng, Trình Danh Chấn phái rất nhiều mật thám hỏi thăm khắp nơi, nhưng cũng không thể điều tra ra cái gì. Bên quan phủ kia không thấy treo đầu của lão, cũng không thấy có tin tức lão ở nơi nào. Mà dạo gần đây đồng hành Lục Lâm cũng không ai nghe nói thấy sự xuất hiện của Tiết Nhị Đường Gia ở nơi nào.

- Tám phần mười là chết trận trong đám loạn quân rồi. Con người của hắn, thật ra là giỏi quản lý việc tạp vụ, chứ đánh giặc, mất linh! Là ta, ta cố tính kéo hắn đi!

Trương Kim Xưng thở dài, trong lời nói lộ ra vài phần hối hận.

- Nhị Đường Gia làm việc cẩn thận, sẽ không dễ dàng chết thế đâu!

Tôn Đà Tử trong lòng cũng buồn rầu, cố gắng vực tinh thần để nghĩ cách an ủi Trương Kim Xưng.

- Chết thì chết đi, người mà! Sớm muộn gì cũng có một ngày như vậy!

Trương Kim Xưng dường như không nghe thấy lời an ủi của y, khẽ thì thầm:

- Lão Lục, gần đây người có gặp Lão Ngũ không, hân hận cái gì vậy?
- Bị Lão Ba Lạt bắt đi huấn luyện tân binh rồi. Lão già đó, thương con rể, việc gì cũng đều đảm nhiệm hết!

Tôn Đà Tử lắc lắc đầu, cười nói.

Tam Đường Gia Đỗ Ba Lạt trở thành quản gia của con gái và con rể! Nghĩ lại sự thay đổi của người này, Trương Kim Xưng lại cảm thấy buồn cười. Nghĩ tới năm đó ở dưới trướng của lão, Đỗ Ba Lạt là một tên lười biếng đến đèn dầu đổ cũng không chịu giơ tay ra nhặt dậy, chứ không chịu khó như bây giờ.

- Lão Tam đang hưởng thụ. Ha ha. Mấy người chúng ta, bây giờ chỉ có hân hận là cuộc sống trôi qua nhẹ nhàng! Trông coi gia nghiệp của nữ nhi và con rể, ngày sau bế cháu, ha ha ha ha!

- Êm dịu cái gì, vốn là nhạc phụ, lại thành con ở của con gái con rể ý chứ!

Tôn Đà Tử lại gất lên, gất gông quở trách.

Trương Kim Xưng biết lão huynh đệ nói câu này chỉ là để dụ cho mình vui, lại cười ha ha mấy tiếng, tiếp tục nói:

- Lão Ngũ nếu như muốn ở lại nơi này, thì cứ ở lại chỗ này đi! Còn người, Lão Đà Tử, dựa vào tài y thuật của người, chi bằng mở một tiệm thuốc, tự mình ngồi hành nghề y, bất luận là quan binh hay là hảo hán Lục Lâm, ai không có lúc đau đầu ốm yếu? Vì nhu cầu của bọn họ, bọn họ cũng sẽ không làm khó xử một lang trung!

- Đại Đường Gia...

Tôn Đà Tử xúc động kêu lên một tiếng, đôi mắt đỏ hoe.

- Đại Đường Gia hôm nay làm sao vậy, sao lại nói những lời thế này. Huynh đệ chúng ta năm đó từng thề...

- Lời thề của đạo Lục Lâm!

Trương Kim Xương cười lắc đầu, khóe miệng nhếch đến tận mang tai.

- Nhắc đến trong lòng lại nhớ, nó là cái rắm, là cái rắm!

- Đại Đường Gia đừng có gấp, ngày khác ta đi tìm Trình Tiểu Cửu!

Tôn Đà Tử thấy lời nói của Trương Kim Xương bất thường, liền vội vàng an ủi.

- Không phải vì chuyện này! Ta nói là thật lòng!

Trương Kim Xương định thần lại, tiếp tục lắc đầu.

- Lão Lục, tuổi của ngươi cũng lớn rồi, chân tay cũng không còn linh hoạt, không cần phải đi theo ta tứ xứ. Sự yên bình khó có được ở chỗ Tiểu Cửu, người mở một tiệm thuốc, tuổi già cũng sẽ dễ sống hơn một chút. Huynh đệ chúng ta, ta phải nói một chút lương tâm, không thể cứ để người chui vào trong khe tối!

- Đại Đường Gia!

Tôn Đà Tử lại xúc động hô lên một tiếng, nước mắt lăn dài xuống. Y cuối cùng cũng nghe ra chủ ý của Trương Kim Xương, đôi môi rung rung:

- Đại Đường Gia muốn đi sao? Người chuẩn bị đi đâu?

- Đến lúc phải đi rồi, đến lúc phải đi rồi, cứ ở mãi sẽ khiến người ta ghét! Ta không phải nói Tiểu Cửu Tử, hẳn là một đứa trẻ ngoan, sẽ không đuổi ta đi.

Nhưng ta là một vật xui xẻo, ở đây, sẽ khiến người ta không được yên bình!

Trương Kim Xưng chậm rãi đứng thẳng người, lấy tay vỗ nhẹ nhẹ lên bả vai Tôn Đà Tử:

- Người giúp ta đem thư cho Tiểu Cửu, cứ nói trước khi đi ta vẫn muốn dặn dò hẩn mấy câu. Nếu như chiến sự tiền phương không bận rộn, bảo hẩn bớt thời gian trở về một chuyến!

Đà Tử lau nước mắt, nghẹn ngào gật đầu. Y cũng tin, hành động dụ dỗ mấy huynh đệ trong đầm Cự Lộc đi không phải là xuất phát từ chủ ý của Trình Danh Chấn. Nhưng Trình Danh Chấn một người kính trọng Trương Đại Đường Gia, không đồng nghĩa với trên dưới Minh Châu Quân đều đối đãi với Trương Kim Xưng như trưởng bối của mình. Dù sao mùa hè năm ngoái hai bên còn suýt chút nữa xích mích, lưỡi đao của đầm Cự Lộc gần như đã đặt lên trên cổ mọi người trong Minh Châu Quân.

Cho nên, thừa dịp Trình Danh Chấn bận rộn quân vụ, không rảnh lo việc phía sau, những hành động phân tán, tan rã, dụ dỗ, thu nạp nhìn tưởng chừng quang minh chính đại hoặc là chẳng quang minh chính đại lắm vẫn liên tục tiến hành xung quanh đám tàn quân của đầm Cự Lộc. Dù sao chấp hành đều là vì bảo vệ lợi ích của Minh Châu Quân. Sau này mặc dù Trình Danh Chấn biết, nhưng cũng không vì thế mà trách mắng mọi người.

Đối với Trương Kim Xưng mà nói, điều này giống như là đuổi khách không lên tiếng. Nếu lão thức thời rời đi, quan viên địa phương của Minh Châu Quân đương nhiên sẽ đưa tiền tặng quà, hơn nữa còn hậu hĩnh. Nhưng nếu Trương Kim Xưng vẫn không thức thời, e là không cần đến mấy tháng, lão sẽ chẳng còn điều động được một binh một tốt nào dưới trướng nữa rồi.

Trương Kim Xưng trước giờ không phải là chủ nhân ăn nhờ ở đậu, cho nên lão nhất định phải rời đi. Về phần sau khi rời khỏi phạm vi bảo hộ của Minh

Châu Quân, Trương Đại Đường Gia có thể đi được bao xa? Không ai có thể nhìn ra đáp án.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thái Vi (19)

N

hận được tin Trương Kim Xương chuẩn bị cáo từ, Trình Danh Chấn phó thác quân vụ cho Vương Nhị Mao, vội vàng trở về. Thực tế, trước mắt bờ đông sông Chương Thủy đã không còn chiến sự, Đoàn Lệnh Minh gặp điều kiện thuận lợi, có thể tìm lý do, dẫn theo Kiêu quả Đông đô đến Hà Nam “Hiệp trợ” Trương Tu Đà tiêu diệt Ngõa Cương trại. Ngụy Đức Thâm sở dĩ lựa chọn kế sách ba không “Không chiến” “Không hòa” “Không đi”, là vì không thể chịu đựng được lần nữa theo “Cường đạo” mua bình an trong nỗi nhục. Nhưng Quận Thủ Võ Dương Nguyên Bảo Tàng đã giác ngộ không để mấy ngàn binh gã vất vả tạo ra cùng Ngụy Đức Thâm thành một đạo “Ngọc nát”, đã sớm đến đại lao phủ nha cung kính mời Hoàng Nha Bảo vừa mới bắt vào ra, kính nhờ gã đến quân doanh chuyển lời với Trình Tướng quân, quận Võ Dương nguyện ý giữ gìn mối giao tình hai bên, cấp cho Minh Châu Quân của đầm Cự Lộc đủ số “Bảo an phí”, chỉ hy vọng Trình Tướng quân xem xét vụ gieo trồng sắp tới, không mở rộng chiến hỏa nữa.

- Bà nó! Trở mặt nhanh như giở sách, mấy ngày trước còn uy hiếp ta, bảo ta phải nếm mười tám loại đại hình mấy lần. Đảo mắt liền mở miệng một tiếng Bảo gia, Bảo gia mà gọi, giống như ta thật sự là ông nội gã không bằng!

Hoàng Nha Bảo không thích ứng được thái độ thất thường của quận Võ Dương, đi ở bên cạnh Trình Danh Chấn, hùng hùng hổ hổ quở trách.

- Bọn họ tra tấn người rồi hả?

Trình Danh Chấn dẫn theo ngựa, đánh giá Hoàng Nha Bảo từ trên xuống dưới, mang theo người này đi cùng, chủ yếu là vì gã biết đường đi và hướng

đi đến triều đình gần nhất. Làm một đầu lĩnh tận tâm, nhất định phải nắm giữ động thái xung quanh, mới có thể làm ra phán đoán có lợi nhất đối với chính mình và Minh Châu Quân.

- Hai người bọn họ mà có gan!

Hoàng Nha Bảo lớn tiếng nói, dương dương đắc ý báo cáo.

- Bọn nha dịch vừa mới vây quanh, ta nói với các huynh đệ, ‘Bỏ vũ khí xuống, để cho bọn họ tùy tiện bắt. Nếu Giáo đầu thắng, nếu biết vâng lời khẳng định sẽ trả chúng ta lại, nếu Giáo đầu đánh thua, chúng ta có vài người như vậy cũng không thể chống lại nổi, chỉ bằng tiết kiệm một chút sức lực, để tránh đi đến đoạn đường hoàng tuyền!’ kết quả, ha hả, đám nha dịch kia lúc đầu trừng mắt uy hiếp ta, muốn đem những lời ta nói chém thành trăm ngàn mảnh. Mới qua năm sáu ngày, mà bắt đầu chiêu đãi rất tốt, và tên Nguyên Bảo Tàng kia lại cầu cạnh đến ngài, đối với chúng ta thì lại càng khách khí. Ngày đó ra khỏi địa lao, ha hả, ngài không nhìn thấy đầu, tiền hô hậu ủng, hận không thể dùng kiệu hoa rước tân nương và ta về nhà.

- Ha hả, đám tôn tử này!

Nghe xong miêu tả của Hoàng Nha Bảo, Trình Danh Chấn vừa cười vừa mắng. Lại nhìn lướt qua Hoàng Nha Bảo bởi vì thiếu ánh nắng mặt trời mà sắc mặt có vẻ hơi tái nhợt, hần trịnh trọng đồng ý:

- Không chịu hình là tốt rồi, nếu không, Châu Minh Quân chúng ta thà rằng không cần lương thảo và đồ quân nhu của gã, cũng sẽ thay người rửa hận!

- Tạ ơn Giáo đầu!

Hoàng Nha Bảo trong lòng cảm thấy ấm áp, nước mắt nhất thời chảy ra. Gã ở trong đầm Cự Lộc ban đầu vốn là một tên tiểu lâu la, lá gan không lớn, bản lĩnh cũng rất bình thường. Được cho làm người liên lạc, giống như làm một là có thể có, có thể không bỏ con. Nếu chẳng may quan phủ trở mặt, gã

chết rồi, đối với đầm Cự Lộc cũng không có tổn thất gì. Chỉ có từ khi Trình Danh Chấn bắt đầu nắm giữ quyền lực trong đầm Cự Lộc, bộ phận đối ngoại tác chiến, địa vị của gã và bọn mật thám canh gác mới bỗng nhiên được nâng cao. Không những lương bổng được nâng cao, thiết thực hơn nữa là an toàn của bản thân được đặt ở vị trí trọng yếu.

Có gan xách đao làm giặc cỏ, nói chung cũng không quá sợ chết, nhưng không ai muốn bị chết u mê, không có tiếng tăm gì. Cho nên bọn người Hoàng Nha Bảo mới cam tâm tình nguyện đi theo ủng hộ Trình Danh Chấn. Cho dù là lúc Trình Danh Chấn và Trương Kim Xưng hai người có xung đột, đoàn người cũng lén lút đem tiền đặt cược đặt ở bên Trình Danh Chấn.

- Sau khi quay về Bình Ân người nghỉ ngơi trước khoảng mười ngày nửa tháng, gạt lão già Nguyên Bảo Tàng làm lão phải đợi vài ngày mới mang đáp án đến cho lão. Làm cho lão lo lắng một chút, lần sau gặp người khác tham gia náo nhiệt, cũng sẽ nghĩ kỹ một chút!

Trình Danh Chấn cười cười, tiếp tục chỉ bảo.

Nha Bảo lén lút dụi mắt, tránh để người khác nhìn thấy mình rơi lệ.

- Ta nghe Giáo đầu, kéo dài thời gian gạt lão ta một vài ngày, tuy nhiên...

Gã do dự một chút, cuối cùng cũng lấy hết dũng khí đề nghị:

- Chỉ sợ những người làm quan, tính tình ai cũng đều có hai mặt. Ngài cho gã thêm nhiều cơ hội hơn nữa cũng vô dụng, không bằng thừa cơ san bằng quận Võ Dương, cũng là làm gương cho những quận xung quanh!

Danh Chấn đáp lại một tiếng, lại không phải tỏ vẻ đồng ý, ánh mắt của hắn thoạt nhìn rất thâm thúy, dường như đang cân nhắc một việc gì. Cụ thể là việc gì, Hoàng Nha Bảo không thể đoán ra, cũng không dám đoán, hai người không hện mà cùng thúc ngựa chạy nhanh hơn, lạng lẹ đi lên trước

đọc theo con đường đã lâu không được tu sửa. Chạy được một đoạn khá xa, Hoàng Nha Bảo rút cuộc kiềm nén không được, dò hỏi:

- Giáo đầu, có phải tiểu nhân đã nói sai, tiểu nhân tầm nhìn hạn hẹp, không được đọc nhiều sách...

- Không phải!

Trình Danh Chấn lúc này mới ý thức được chính mình đang có chút lơ đãng, nghiêng đầu, cười an ủi.

- Đề nghị của người ta cũng đã từng nghĩ tới, kỳ thật bây giờ thực lực của Minh Châu Quân chúng ta, ngoại trừ quận thành quận Võ Dương là không công được rạ, còn lại các huyện gần như có thể quét ngang. Ta vừa mới vừa rồi là đang tính xem làm như vậy thì được những gì và mất những gì. Trương Đại Dương gia là một ví dụ vừa xảy ra trước mắt, chúng ta không thể giảm lên vết xe đổ!

Bốn chữ cuối cùng là có ý gì, Hoàng Gia Bảo nghe không hiểu, nhưng gã mơ hồ có thể đoán được trong câu nói của Trình Danh Chấn là đang cân nhắc xem khi bắt quận Võ Dương thì có gì lợi và có gì hại cho quan quân. Vết xe đổ trước mắt, Trương Đại Dương gia sở dĩ gặp xui xẻo, cũng là bởi vì lão chỉ trong khoảng thời gian ngắn lại khoa trương quá mức. Mà Minh Châu Quân sở dĩ có thể bình an cho ba huyện trong loạn thế, và Giáo đầu cố ý không hành động bừa bãi có quan hệ trực tiếp.

Người thường đương nhiên có trí tuệ của người thường, tuy rằng bọn họ biểu đạt không được văn nhã lắm. Thoáng cân nhắc một chút, Hoàng Bảo Nha cười đề nghị:

- Kỳ thật, giữ lại tên đầu heo Nguyên Bảo Tàng này không giết, cũng không có hại, tuy nhiên, thuộc hạ đề nghị ngài tăng “Bảo an phí” của quận Võ Dương lên gấp đôi. Nếu lần sau hấn ta lại không thành thật, ta sẽ tăng thêm

gấp đôi nữa, như vậy sẽ gây sức ép được vài lần, hẳn ta sẽ không còn tâm trí gây sự với ngài nữa!

Chủ ý như vậy cũng rất hay, Trình Danh Chấn cười gật đầu. Tuy rằng Nguyên Bảo Tàng có thể sẽ mang số “Bảo an phí” tăng lên đó đổ lên đầu những già giàu và dân chúng trong quận. Nhưng như vậy cũng sẽ kích thích sự phẫn nộ của dân chúng tăng lên gấp bội, vì đảm bảo địa vị an ổn, lại gặp tình huống như vậy, Nguyên Bảo Tàng chắc chắn phải cân nhắc cẩn thận gấp bội, lựa chọn giữa việc duy trì như hiện nay hay mạo hiểm tranh công.

Được cấp trên khích lệ, biểu hiện của Hoàng Nha Bảo càng mãnh liệt.

- Muốn đánh, thuộc hạ đề nghị ngài trước tiên phải thu phục tên Lữ Phương Nguyên khốn kiếp kia. Trương Đại Đường gia còn để lại cho chúng ta tên này, hẳn ta dựa vào cái gì để tiếp quản đầm Cự Lộc? Mặc dù Trương Đại Đường gia không cần mảnh đất kia đi nữa, cũng nên là ngài tiếp quản, sao lại có phần của hẳn ta ở đây được!

Danh Chấn lễ phép đáp lại một tiếng, lại rơi vào trầm tư lần nữa. Hoàng Nha Bảo nhanh chóng lại nhảy cảm đứng lên, cảm thấy bất an không yên, giải thích.

- Giáo đầu, Giáo đầu, tại hạ vừa nói chỉ là thuận miệng, ngài...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thái Vi (20)

L

úc này, Trình Danh Chấn không an ủi gã, mà cười chuyển đề tài.

- Tình hình bên ngoài như thế nào? Lục lâm hào kiệt các lộ đều đang bận rộn gì sao? Người đem những gì nghe được nói cho ta rõ ràng một chút. Minh Châu Quân chúng ta tất cả đều là thâm sơn cùng cốc, người đi đường qua lại không nhiều lắm, thật sự không có nhiều tin tức lắm!

- Chúng ta ở nơi này là thâm sơn cùng cốc, nhưng là nơi giàu có nhất xung quanh hai trăm dặm!

Hoàng Nha Bảo cười sửa chữa câu nói sai của Trình Danh Chấn. Biết thượng cấp không muốn tiếp tục nghiên cứu lại vấn đề của đầm Cự Lộc, gã cũng nhanh chóng theo sát đề tài vừa được đề cập,

- Thuộc hạ một thời gian ngắn trước chủ yếu thám thính tin tức phía Bắc, nghe qua những người buôn bán, họ nói Lý Trọng Kiên sau khi đánh bại Trương Đại Đường gia, nhanh chóng chỉ huy tiến lên phía Bắc, đánh cho Vương Tu Bạt, Ngụy Dao Nhi đến mức sợ chết phải chạy trốn. Ngụy Dao Nhi chạy trốn nhanh, đi qua Thái Hành Sơn, rồi đến bên kia Hà Đông trốn rồi. Vương Tu Bạt đại gia đại nghiệp, không có cách nào chạy trốn, hiện giờ bị họ Lý ngăn ở vùng Phi Hồ Lĩnh. Chỗ ấy tuy rằng địa thế hiểm yếu, nhưng theo ý kiến của thuộc hạ, Vương Tu Bạt cùng lắm cầm cự được ba tháng nữa, mùa xuân đến, hẳn ta sẽ không còn xuất hiện trên giang hồ nữa!

- Dựa vào cái gì mà biết được?

Trình Danh Chấn rõ ràng cảm thấy hứng thú với đề tài này, ánh mắt lóe sáng lên.

- Còn không phải giống chúng ta ban đầu, ...

Hoàng Nha Bảo khinh thường quở trách, sau đó ý thức được lỗi trong lời nói của mình, giơ tay che miệng lại. Thấy Trình Danh Chấn không trách tội của mình, gã vỗ nhẹ khuôn mặt của mình, ngượng ngùng mà nói:

- Ý của thuộc hạ là, giống như đầm Cự Lộc, không phải giống như Minh Châu Quân chúng ta. Không phải, không đúng, đúng với Trương Đại Đường gia, không phải, đúng khi ngài chưa tới đầm Cự Lộc...

Càng nói gã càng nói không rõ ràng, bản thân cũng làm rối tung lên. Trình Danh Chấn cắt ngang lời gã, cười mệnh lệnh,

- Đừng nói những thứ này, người cứ việc nói thẳng, có phải thấy hãn ta chỉ biết cướp bóc, không biết kinh doanh, cho nên miệng ăn núi cũng phải lở!

- Thuộc hạ, ý của thuộc hạ chính là như vậy!

Hoàng Nha Bảo được đại xá, gật đầu đáp lại.

- Nghe người ta nói, dưới trướng Vương Tu Bạt cũng có ít hơn hai trăm ngàn người, bị dẫu ở một chỗ lớn như bàn tay vậy, chính là gặm vỏ cây, ăn cỏ, gặm đến đỉnh núi thấp đi nửa thước, chặc chặc...

Nói đến đây, gã lại bắt đầu vì vận mệnh của lục lâm đồng đạo mà cảm thán.

- Nhìn họ Lý như vậy, xem như hãn ta không có gì rồi, người ta dưới trướng mang mấy chục vạn tinh binh Đột Quyết lang kỵ đánh ra đánh vào, dưới trướng hãn ta có cái gì, tất cả đều là những lão nông vừa mới buông cuốc!

- La Nghệ đâu rồi, hãn ta không có động tác gì sao?

Trình Danh Chấn không rảnh để thương tiếc thay Vương Tu Bạt, cau mày truy hỏi.

- Ngài nói là Ngư Dương La Nghệ kia, lão già đó càng thiếu đạo đức. Thuộc hạ nghe người ta nói, hắn ta giờ so với tạo phản thì không có gì khác biệt lắm. Triều đình quan viên giết giết, đuổi đuổi, đều là thân tín của mình!

- Lý Trọng Kiên cũng có thể dung túng cho hắn ta?

Trình Danh Chấn tiêu hóa một chút tin tức nghe được này, tiếp tục truy hỏi.

- Không có nghe nói bọn họ đánh nhau!

Hoàng Nha Bảo gãi gãi sau ót, cười trả lời.

- Tuy nhiên đó chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi, một núi không thể chứa hai cọp. Lý Trọng Kiên kia vừa mới đến, chỗ đứng vẫn còn chưa vững, cho nên không có cách nào khác là đánh nhau cùng La Nghệ. Chờ hắn ta có chỗ đứng vững vàng, đoán chừng nên nhìn thấy La Nghệ không vừa mắt!

Nghĩ đến gần đây Bác Lăng tinh nhuệ quật khởi cùng với Hồ Bí Thiết Kỵ Hội thanh danh hiển hách từ lâu sinh xung đột, trong lòng Hoàng Nha Bảo không khỏi vui vẻ. Đối với gã mà nói, Lý Trọng Kiên cũng tốt, La Nghệ cũng thế, đều là người của triều đình, đánh nhau cùng lắm là chuyện chó cắn chó rụng mất cọng lông, đánh cho càng náo nhiệt, càng không có thời gian rảnh để làm thương tổn người khác.

- Ngài nói, La Nghệ và Lý Trọng Kiên thật sự đánh nhau, rốt cuộc ai sẽ thắng?

- Cái này? Ta cũng không nói trước được!

Trình Danh Chấn ngẫm nghĩ một lát, thành thật thừa nhận. Hắn cũng không quan tâm đến vấn đề Hồ Bí thiết kỵ và Bác Lăng tinh nhuệ ai là thiên hạ đệ

nhất, hẳn chỉ vui một điều là, thế cục so với hẳn tưởng tượng trong sáng hơn rất nhiều. Giải quyết xong Vương Tu Bạt, cần hao phí Bác Lăng tinh nhuệ một thời gian ngắn. Có La Nghệ ở bên, Lý Trọng Kiên e dè an toàn của bản thân, tất nhiên không thể dốc toàn lực xuống phía Nam. Như vậy hẳn càng có thể thông dong tổ chức Minh Châu Quân.

- Ta hy vọng Lý Trọng Kiên thắng!

Hoàng Nha Bảo không nhận được đáp án từ thượng cấp, chủ động nói ra sự chờ mong của mình.

- Vì sao?

Lúc này đến lượt Trình Danh Chấn tò mò, tròn tròn mắt truy hỏi.

- Họ Lý tuy rằng lợi hại, nhưng hẳn ta phân rõ phải trái!

Hoàng Nha Bảo nhìn sắc mặt Trình Danh Chấn, cẩn thận giải thích.

- Thuộc hạ nghe qua bọn tiểu thương nói, bọn họ bây giờ cũng không dám đi sang bên La Nghệ. Thu thuế mà như vợ vét, gây chuyện không tốt liền bồi thường một chút cho xong. Mà họ Lý ở bên kia, từ khi hẳn ta chủ quản lực quân cho tới nay, nghe nói cũng làm giống như Minh Châu Quân của chúng ta bên này, phân chia đất cho dân chúng, phân chia hạt giống, tổ chức người làm đồn điền. Tiểu thương phải chịu thuế rất thấp.

Gã nói không hoàn toàn giống tình hình thực tế, trên thực tế, những sách lược Lý Húc cho thi hành ở sáu quận Bác Lăng, so với sách lược của Minh Châu Quân bên này còn có ưu thế hơn. Bản thân địa vị và thực lực có giới hạn, Minh Châu Quân chỉ có thể ở bờ Tây sông Chương Thủy, phía Nam đầm Cự Lộc nhỏ bé chật hẹp, ban ơn cho nhân khẩu chỉ có mấy vạn. Mà sáu quận Bác Lăng tính toán ra có đến mấy trăm vạn nhân khẩu. Lý Trọng Kiên sau khi đến nhậm chức một tay giơ hoành đao uy hiếp, vợ vét tài sản, bắt buộc những nhà giàu ở địa phương, một tay đưa lương thực để cổ vũ lưu

dân đồn điền. Tuy rằng đặc tội với rất nhiều nhà quyền quý ở địa phương, lại đem dân chúng lục quận và mình cột vào cùng một nơi. Hiện giờ, mấy quận huyện ở phía Bắc đầm Cự Lộc đã không còn nạn trộm cướp, đường đi đã bắt đầu được dựng lại, một vài đao thủ cũng một lần nữa lạng lẽ cầm cuốc lên.

Những người buôn bán rất nhạy cảm với những thay đổi của thời thế, cho nên đều đi đến các quận Cốc, Bác Lăng, Trác quận. Hoang Nha Bảo làm trong một tiệm tạp hóa ở trong quận thành Võ Dương, tiếp xúc rất nhiều với đám tiểu thương, cho nên quan điểm khó tránh bị bọn họ ảnh hưởng.

Chỉ có điều, đối với Minh Châu Quân mà nói, đây cũng không phải là một tin tức tốt, ít nhất dựa theo sắc mặt Trình Danh Chấn, Hoàng Nha Bảo phát hiện ra có ít âm u và ngưng trọng.

- Tuy nhiên, họ Lý làm như vậy cũng sẽ đặc tội với rất nhiều người.

Để làm cho thượng cấp bớt buồn, gã khấn trương bổ sung một nội dung khác.

- Thuộc hạ nghe người ta nói, mấy vị quan địa phương bên kia chuẩn bị từ chức. Những gia đình danh vọng giàu có, cũng nghiêm lệnh cấm con cháu trong nhà, không được có bất kỳ mối quan hệ nào với Lăng Quân. Lúc này cày bừa vụ xuân vừa mới bắt đầu chuẩn bị, phỏng chừng sẽ không gây ra nhiều loạn gì lớn, đợi đến khi gieo trồng xong, mọi người có thời gian rồi, chỉ sợ có người sẽ cho rằng họ Lý thật tốt cho mà xem!

- Muốn chết!

Trong ánh mắt Trình Danh Chấn đột nhiên toát ra một ánh nhìn sắc lạnh, cười lạnh nói.

- Là hần ta muốn chết!

Hoàng Nha Bảo nhah chóng tiếp lời, trong lòng lại rất buồn bực, rốt cuộc là Giáo đầu đang mắg ai? Là họ Lý đó, hay là những người nhà giàu giúp hần ta?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thái Vi (21)

N

hắc đến cũng thấy kỳ lạ, tuy rằng một bên là quan, một bên là kẻ trộm, không có liên quan gì tới nhau, trong tương lai lâu dài còn có thể đi đến một cuộc tranh đấu mà kết cục là người chết ta sống. Nhưng giờ phút này trong lòng Trình Danh Chấn lại cùng Lý Húc ở phương xa có một mối thù chung. Trong lòng hẳn hiểu được, cùng là một ý đồ khôi phục lại một phương An Bình, những gì Lý Húc làm dường như không đáng sợ, trên thực tế gặp sức cản lớn hơn mình nhiều lắm. Chính mình quản lý ba huyện đều bị Trương Kim Xưng tàn sát quá đấy, có thể nói đã sớm biến thành một mảnh đất trống. Vẽ tranh trên tờ giấy trắng, đương nhiên có thể làm theo ý mình, mạnh tay mà làm. Mà chỗ Lý Húc, nơi lục quận, những rắc rối của nhà giàu có thể lực cũng rất khó gỡ. Bác Lăng Đại Tổng Quản kia nhìn uy phong bát diện, được nhiều người ủng hộ. Nhưng dưới chân mạch nước ngầm chỉ sợ sớm đã hội tụ thành song, bất cứ lúc nào cũng có thể gây nên một phen sóng to gió lớn.

Nếu Lý Trọng Kiên bị cường hào địa phương lật đổ, đối với Minh Châu Quân mà nói chắc chắn đồng nghĩa với việc loại bỏ được một thanh kiếm sắc đang treo trên đỉnh đầu bất cứ lúc nào cũng có thể chặt xuống. Nếu vị trí của Lý Trọng Kiên ở lục quận vững vàng, bất kể là giương quyền sở hữu hay là vì báo đáp ơn tri ngộ của Dương Quảng, Bác Lăng Quân đều có thể chỉ xuôi về phía nam, san bằng tất cả các lục lâm hào kiệt ở các quận phía nam Hà Bắc. Hành động đầu tiên là ảnh hưởng đến lục lâm hào kiệt, trong đó lợi hại, được mất, Trình Danh Chấn biết rất rõ ràng. Theo góc độ lợi ích mà nói, lựa chọn tốt nhất bây giờ là hỗ trợ giúp, phái người âm thầm đi đến sáu quận Bác Lăng hoạt động một chút, đổ thêm dầu vào chỗ đám nhà giàu đang tức giận kia. Nhưng ở sâu trong nội tâm lại có một âm thanh

mãnh liệt nói cho hẳn biết, không thể làm như vậy, nếu không cả đời hẳn sẽ không thể sống trong bình an.

Đại Tùỵ loạn như vậy trên thực tế là bắt nguồn từ đám hào môn vọng tộc tham lam và vô tri, mà không phải do tam độ trưng liêu quá độ tiêu hao thực lực quốc gia. Làm con trai của một tiểu quan quân nghèo túng, Trình Danh Chấn đối với loạn thế trước mắt có rất nhiều nhận thức không giống với mọi người. Tam độ trưng liêu không có kết quả, chỉ là làm Đại Tùỵ không giữ được trật tự thực lực, cho dù mấy chục vạn tinh binh mãnh tướng ở bờ đông Liêu Hà đến, cũng chỉ làm loạn thế chậm lại vài năm thôi. Càng ngày đám danh gia vọng tộc càng phát triển mạnh, tựa như cây đại thụ tùy ý sinh trưởng, bám vào bất cứ bụi cây ngọn cỏ nào để sinh tồn. Tất cả ánh mặt trời đều bị che khuất, tất cả mưa móc giăng khắp nơi đều bị cành lá hấp thu, khoảng cách này càng gần, cảm giác bị áp bức càng mãnh liệt. Chỉ cần không kịp né tránh, chỉ còn có một con đường chết.

Mà dân chúng không phải là cỏ dại, tuy rằng bọn họ luôn bị gọi là thảo dân, khi bọn họ không thể sống được, thì không thể không đứng lên tạo phản. Thù hận đã đè nén nhiều năm khi tạo phản, thường thường kết quả của nó giống như Trương Kim Xưng ngày xưa vậy, điên cuồng mà hủy diệt tất cả những gì nhìn thấy, ngọc nát đá tan.

Cho nên, từ quan điểm trên mà nói, thậm chí Trình Danh Chấn càng hy vọng nhìn thấy Lý Trọng Kiên ở sáu quận Bắc Lãng thành công. Nếu đổi vị trí cho hẳn với Lý Trọng Kiên, hẳn cũng chọn cách làm cho suy yếu thể lực của hào môn vọng tộc, đưa bọn họ giăng khắp nơi, lộ ra một vài khe hở, làm cho chính mình cùng với nhóm thảo dân giống nhau nhìn thấy một con đường sống. Làm như vậy cũng không phải xuất phát từ đạo đức và ý thức trách nhiệm sâu trong nội tâm, mà là vì đoàn người không thể cùng lúc hủy diệt mà không thể không làm. Bất kỳ một chế độ nào, bất kể là xuất thân lục lâm, hay chính thức do triều đình bổ nhiệm cũng vậy, gần như đều phải áp dụng loại thi cử này. Chỉ khác nhau ở chỗ thủ đoạn của một số người nhẹ

nhàng một chút, những người khác làm mạnh một chút thôi. Bởi vì con đường này là sự lựa chọn duy nhất của bọn họ, tuy rằng phải bước đi từng bước rất khó đi.

Hoàng Nha Bảo hiển nhiên không thể nhìn sâu vào tâm tư Trình Danh Chấn đến như vậy, thấy chủ soái nhà mình rất lâu không nói lời nào, còn tưởng rằng đối phương đang suy nghĩ làm thế nào để có thể thu lợi từ trong đó, đi lên phía trước đung đung, thấp giọng đề nghị:

- Bằng hữu của tại hạ ở trong nha môn nói, ở phía Bắc có người liên lạc cùng Nguyên Bảo Tàng. Nếu ngài muốn...

- Đừng để ý đến bọn họ, chúng ta yên lặng theo dõi kỳ biến là được rồi!

Trình Danh Chấn rất nhanh chóng phản ứng lại, cũng rất mạnh mẽ, mãnh liệt. Dường như lo lắng mình trả lời trậm, thuộc hạ sẽ áp dụng hành động vậy.

- Sau khi trở về, người tiếp tục chú ý động tĩnh ở bên kia, khi có biến, lập tức báo cáo, nhưng huynh đệ của chúng ta ai cũng không cho biết.

- Thuộc hạ hiểu!

Hoàng Nha Bảo nghiêm mặt đồng ý.

- Người hiểu mới là lạ!

Trình Danh Chấn cười.

- Làm việc thật tốt đi! Ta bảo người chuẩn bị cho người hai trăm mẫu đất thật tốt ở chỗ có thể lấy nước. Sau khi trở về Bình Ân, người có thể đến chỗ Đỗ lão Đường gia ký tên lãnh nhận. Tuy nhiên tá điền người phải tự tìm, nhân sự của chúng ta bên này vẫn không đủ.

- Tạ ơn Giáo đầu, tạ ơn Giáo đầu!

Hoàng Nha Bảo thanh âm liên tiếp cảm tạ, nếp nhăn trên trán đều giãn ra. Đối với những người có xuất thân từ nông dân như gã, có được một mảnh đất so với vàng bạc châu báu thật sự quý hơn rất nhiều. Về phần tá điền trồng trọt, việc đó cũng không phải là việc gì khó khăn. Ngoài thành quận Võ Dương đám lưu dân tụ tập rất nhiều, chỉ cần tùy tiện chọn, sẽ có mười mấy thanh niên trai tráng ngoan ngoãn đi theo người ngay.

- Sau khi sang xuân, đồn điền cũng cần nhân sự, nếu người có biện pháp, có thể đưa đám lưu dân lại đây!

Biết đánh trúng chủ ý của Hoàng Nha Bảo, Trình Danh Chấn tiếp tục chỉ bảo.

- Phải là người có thân hình rắn chắc đấy, những người như vậy chỉ vài bữa cơm cơm là có thể hồi phục lại sức lực. Quá già và quá nhỏ đừng nhận, lương thực của chúng ta có hạn, không thể thay quan phủ làm việc thiện.

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Hoàng Nha Bảo ở trên lưng ngựa nhẹ nhàng chấp tay. Trải qua một năm khó khăn, trên dưới Minh Châu Quân đã tìm ra kinh nghiệm để chiêu mộ lưu dân, khai hoang đồn điền. Một số hoạt động thoát nhìn hiệu quả và lợi ích rất cao, lại có thể đem đồn điền chi chính trường kỳ tiếp tục đem lý trí ra để lựa chọn.

- Ngoại trừ phương Bắc, phương diện khác người còn có tin tức gì không?

Giao phó nhiệm vụ phải tiến hành cấp bách xong, Trình Danh Chấn tiếp tục truy hỏi.

Nụ cười trên mặt Hoàng Nha Bảo lập tức biến mất, một lần nữa tràn ngập tức giận bất bình.

- Còn không phải là thừa dịp chúng ta dụ quân triều đình đi, có thể thừa cơ hội liền thừa cơ hội sao? Thuộc hạ vừa nghĩ tới thì tức giận rồi, ngài nói tên Cao Sĩ Đạt kia, làm sao như một lục lâm đạo Tổng Biều Bả Tử được. Quan quân đến đây, hắn ta liền rút chạy vào đồi Đậu Tử. Chúng ta chân trước vừa phá hủy xong Tả Võ Hầu, bên kia lập tức lấy lại tinh thần, lao tới công thành chiếm đất!

- Nói những chuyện gì hữu dụng đi!

Trình Danh Chấn cười mệnh lệnh.

- Chúng ta cũng không muốn làm cái chức Tổng Biều Bả Tử của hắn ta. Người ta tự nhiên không có khả năng trọng nghĩa trợ giúp chúng ta!

- Vậy cũng được!

Hoàng Nha Bảo nhún vai, lòng dạ có chút bình thản, trên mặt vẻ như rất đau xót.

- Cao Sĩ Đạt và Vương Bạc liên kết với nhau rồi, đã nắm trong tay hơn nửa quận Bột Hải, còn có đám người Cách Khiêm, Lưu Bá Đạo, Dương Công Khanh, lúc này đều đến dưới trướng của hắn ta. Còn có mấy tên thấy chút lợi quên nghĩa, vốn đi theo Trương Đại Đường gia lẫn lộn đấy, bây giờ cũng quay đầu theo Cao Đại Đường gia rồi. Nghe nói tập chung được ba trăm ngàn người, còn náo nhiệt hơn so với lúc Trương Đại Đường gia nổi danh nhất! Thuộc hạ hồi trước khi đến, nghe qua đám tiểu thương nói, Cao Sĩ Đạt sau khi lấy được toàn bộ quận Bình Nguyên, đã lập tức lập đàn tế thiên, nghe nói danh hiệu đều đã nghĩ xong, chỉ còn thiếu người dâng lên diễm lành!

Gần như là giống lối mòn của Trương Kim Xưng năm đó, cơ bản không có bất luận cái gì đa dạng mới mẻ cả. Trình Danh Chấn nghe buồn cười, bĩu môi, tiếp tục truy hỏi:

- Không có người nhắc nhở hãn ta, đây cũng là trò chơi mà Trương Đại Đường gia chúng ta còn dư lại? Sau khi xưng đế, hãn ta khuếch trương lên phía Bắc hay vẫn là phía Tây giương?

- Hãn ta chuẩn bị hướng về đâu chưa ai nói, dù sao Minh Châu Quân chúng ta, ai cũng đừng nghĩ đùa giỡn vượt qua!

Hoàng Nha Bảo rất xem thường Cao Sĩ Đạt, cười lạnh nói.

- Thuộc hạ nghe nói, Cao Sĩ Tử lần này ra khỏi đồi Đậu Tử, đem thuộc hạ đắc lực của Đậu Kiến Đức để ở nhà rồi, nghe nói là bởi vì sự việc vội vã, hãn ta cùng Đậu Kiến Đức đã xảy ra bất hòa.

Danh Chấn trầm giọng đáp lại, trong lòng đột nhiên dâng lên vài phần cảm thông đối với Đậu Kiến Đức. Trương Kim Xung sở dĩ sau này càng ngày càng bất hòa với mình, là vì thái độ của mình với việc lão xưng vương không rõ ràng. Kỳ thật xưng vương hay không xưng vương, khác nhau chỉ ở cái danh hiệu mà thôi, mọi người lại cố tình xem nó là việc hệ trọng. Thực lực trong tay không đủ, xưng vương như thế nào đây? Đại Yến quốc chủ Vương Tu Bạt vẫn là “Hoàng đế hay dân đen như cũ cũng đều không kịp ăn sao?”

- Người này à, rất đặc ý, cũng không phân biệt tốt xấu!

Hoàng Nha Bảo cười cười, tiếp tục quở trách Cao Sĩ Đạt không phải.

- Ngài nhìn xem Cách Khiêm, Vương Bột, Lưu hống hách, không có ai là người tốt. Năm đó nếu Trương Đại Đường gia chịu nghe lời khuyên của ngài, không bị điều nhân phiến hồ được tìm không thấy nam bắc, cũng sẽ không lâm vào tình cảnh như hôm nay vậy! Hiện tại tốt rồi, xúi giục Trương Đại Đường gia xong, bọn họ tiếp tục tiếp cận xúi giục Cao Sĩ Đạt đi. Đậu Kiến Đức cùng với ngài năm đó giống nhau, nói vài lời thật lòng, ngược lại bị nghi ngờ! Ngài hãy chờ xem, ngày nào đó đánh bại Cao Sĩ Đạt, Vương

lâm nguy, những người kia khẳng định sẽ nhanh chóng chạy trốn. Cuối cùng người có thể cứu mạng hãn ta, chỉ có thể là Đậ Kiến Đức!

- Đừng nói về người khác như vậy!

Trình Danh Chấn thấp giọng quát dừng,

- Đồi Đậ Tử là đồi Đậ Tử, chúng ta bên này là chúng ta bên này. Sự việc Trương Đại Đường gia năm trước cũng không thể hoàn toàn trách người khác!

Thông qua cuộc nói chuyện với Hoàng Nha Bảo, trong lòng hãn giờ đã nắm được một chút tình hình cục diện ở Hà Bắc. Trừ chuyện đó ra, còn lại mấy cái bát nháo bên kia là gì hãn không muốn quản, cũng không có tâm tư nghe nhiều.

Hoàng Nha Bảo không nhìn thấy trên mặt Trình Danh Chấn không còn kiên nhẫn nữa, đã trầm ngâm thời gian hơn nửa nén hương, lại bắt đầu lải nhải:

- Theo lý, thuộc hạ không nên lảm lời, nhưng Giáo đầu ngài là tâm phúc của chúng tôi, mọi người đều hy vọng gần nhất ngài có thể có chút công danh. Có một số người căn bản không hiểu được tốt xấu, ngài đối với họ càng tốt, chỉ sợ mối thù càng lớn.

- Có ý gì?

Trình Danh Chấn quay đầu, hai hàng lông mày nhíu lại. Hãn kỳ thật hiểu được ý trong lời nói của Hoàng Nha Bảo, chỉ có điều không hy vọng có thuộc hạ khoa chân múa tay.

- Trong lòng Giáo đầu hiểu được!

Hoàng Nha Bảo không dám nhìn vào mắt của Trình Danh Chấn, đầu cúi xuống, nói thẳng.

- Bình Ân nuôi người đó thời gian khá dài rồi, nếu còn muốn chạy, khiến cho gã đi không được. Mọi người đều nói đi theo ngài an ổn hơn so với đi với hắn ta, hắn ta đồ thừa không đi, đột nhiên ngày nào đó lại thi lệnh, các huynh đệ nghe cũng phiền toái, mà không nghe cũng chỉ sợ phiền toái!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thái Vi (22)

M

ọi người đều cho rằng như vậy?

Thanh âm của Trình Danh Chấn đột nhiên nghe hơi khô chát, nuốt nước bọt, khó khăn truy hỏi,

- Mọi người còn nói những gì nữa?

- Cũng không phải tất cả mọi người, chỉ xấp xỉ hơn tám phần một chút!

Đã nói xong lời muốn nói rồi, Hoàng Nha Bảo cuối cùng cũng kiên trì hơn một chút.

- Thuộc hạ ăn nói lỗ mãng, ngài có thể trị tội của thuộc hạ, nhưng phía Trương Đại Đường gia ngài nhất định phải đề phòng một chút. Lão nhân gia y từ trước tới nay cớm nước xong xuôi thì lập tức thè lưỡi ra liếm đáy chén, nếu một ngày nào đó lại có hành động gì độc ác đối với ngài, ngài cũng sẽ không luôn luôn may mắn như năm trước được!

- Được rồi, chuyện này ta đều có suy xét!

Trình Danh Chấn gắt gỏng nói, sau đó phóng ngựa như bay về phía trước. Hoàng Nha Bảo và đám thị vệ không còn cách nào khác đành nhìn nhau, thúc ngựa đi theo sát. Trên thực tế, đoàn người đã sớm muốn khuyên Trình Danh Chấn đuổi Trương Kim Xưng đi, hoặc tìm một chỗ giam lỏng y, để tránh đêm dài lắm mộng. Nhưng thị vệ bọn họ không ai nghĩ Hoàng Nha Bảo lại to gan như vậy, không ngờ rằng rõ ràng sắc mặt chủ soái đã không được vui, lại đem những lời cũ kiên trì nói cho hết. Cho nên chuyện này còn

lề mà lẽ mề cho đến nay, đã trở thành tâm bện của mọi người, nghĩ tới ai cũng cảm thấy bất an, nhưng ai cũng chần chừ không dám nói ra.

- Lão Bảo, người giỏi lắm!

Đội trưởng thị vệ Sở Điền ở trên lưng ngựa xoay người lại, dựng ngón tay cái lên.

- Thôi đi, người xem trán ta đổ đầy mồ hôi rồi!

Hoàng Nha Bảo chỉ chỉ dưới mũi của mình, lắc đầu cười khở, miệng đầy những chiếc răng vàng khè chưa từng thấy làm người ta cảm thấy thoải mái.

Trình Danh Chấn có thể nhận thấy mọi người nói nhỏ phía sau mình, nhưng không quay người lại can thiệp, hoặc trách cứ. Trong lòng của hắn đột nhiên trở nên rối loạn, không phải là bởi vì cảm giác không có cách nào xử trí đối với Trương Kim Xưng, mà là cảm thấy có chút áy náy. Hắn vẫn một mực cho rằng, Trương Kim Xưng đã hoàn toàn bị Bác Lăng Quân đánh cho thành một lão hổ không răng, không thể, cũng không gây hại gì cho mình. Mà trên thực tế, Trương Kim Xưng cũng không gây ra việc gì làm hại người khác. Ngược lại là thuộc cấp của hắn và những nhóm phụ thuộc, trăm phương ngàn kế phòng bị, xa lánh, thậm chí không từ thủ đoạn làm cho chia rẽ, tan rã tàn quân của Trương Kim Xưng.

Thời gian gần đây hắn không ở trong thành Bình Ân, lại đối biết rõ ràng những chuyện mới phát sinh. Theo mức độ nào đó mà nói, lúc này không phải Trương Kim Xưng có lỗi với hắn, mà là hắn có lỗi với Trương Kim Xưng. Biết rõ thuộc hạ đối với những việc Trương Kim Xưng làm trong quá khứ đã ghi hận trong lòng, nhưng không kịp thời làm rõ quan hệ hai bên. Biết rõ thuộc hạ âm mưu đặt tàn quân của Trương Kim Xưng, nhưng không lập tức ngăn lại, thậm chí mặc kệ bọn họ, thái độ vui vẻ khi nhìn thấy như vậy.

Hắn sở dĩ ở trong quân chậm chạp không về, theo mức độ nào đó mà nói, cũng là bởi vì khó xử lý mối quan hệ với Trương Kim Xung. Cùng lúc đó, trong lòng của hắn và đám thuộc hạ có ý giống nhau, không có cảm giác tin tưởng đối với Trương Kim Xung. Mặt khác, hắn lại vì âm mưu quỷ kế của đám thuộc hạ đối với tàn quân mà cảm thấy bứt rứt, dù sao đối phương cũng từng cứu mạng của hắn. Cổ nhân nói ‘Một bữa cơm chi ân, đến chết không quên’, mà hắn “Báo đáp” lại đặc biệt như vậy.

Hoang mang, bứt rứt, tội ác, thương hại..., mấy loại cảm giác đan xen cùng một lúc, mấy ngày liên tiếp lúc nào cũng giày vò trái tim của hắn, làm hắn có không ít gánh nặng. Mặc dù thúc ngựa chạy như bay, tai nghe gió mùa xuân xe lạnh, nhưng gánh nặng trên lưng vẫn như trước vô cùng trầm trọng.

Mãi cho đến hơn nửa đường, cùng thê tử Đỗ Quyên gặp mặt, trong lòng Trình Danh Chấn mới dễ chịu hơn đôi chút. Đối với khốn khổ của Trương Đại Đường gia hôm nay, trong lòng Đỗ Quyên không có nhiều thông cảm như Trình Danh Chấn. Nàng còn nhớ hận Liễu nhi chết thảm, nói ra đến mang theo vài phần khoái ý.

- Phân bộ hạ ông ta ra như nào, phân thì phân! Người này ở trong tay chúng ta, hắn ta đã được khoản đãi rất tốt rồi, còn bộ hạ đâu? Nếu rơi vào trong tay người khác, sớm đã đem hắn ta một đao bổ ra, tháo thành tám khối cho chó ăn rồi, muốn thi thể còn nguyên vẹn cũng không được!

- Nói bậy!

Trình Danh Chấn cau mày phản bác, giọng điệu trở nên vô cùng không xác định

- Dù thế nào hắn ta cũng là nhân vật có tiếng, ai dám tùy tiện muốn chém thì chém, cũng không sợ khiến cho nhóm lục lâm đồng đạo...?

Không ai sẽ đứng ra chủ trì công đạo. Đây là lục lâm, đạo nghĩa chỉ nói cho người ngoài nghe thôi, bên trong quy củ từ trước đến giờ vẫn là cá lớn nuốt

cá bé. Trương Kim Xưng gặp nạn, chỉ có Minh Châu Quân có thể giữ lại hãn ta, và từ đầu đến cuối cương quyết, không thâm tóm nhóm tàn quân của hãn ta. Nếu đổi là Cao Sĩ Đạt, Lưu hồng hách hoặc Hà Bắc lục lâm cũng đường đường là lục lâm hào kiệt, chỉ sợ Đỗ Quyên nói đúng, Trương Kim Xưng chỉ có thể đứng nhìn thuộc hạ dưới trướng bị thâm tóm, còn kết cục của bản thân mình thì bị phân thành tám khối.

Tính ra như vậy, mình đổi đãi với Trương Kim Xưng cũng coi như là khá lắm rồi. Nghĩ tới những thứ này, trong lòng Trình Danh Chấn thoáng thoải mái một chút, nhìn Đỗ Quyên cười khổ lắc đầu. Ngọc Diện La Sát sớm đã đoán ra trượng phu đối với Trương Kim Xưng nhất định sẽ mềm lòng, cười cười, tiếp tục nói:

- Trong tay chúng ta còn có chút của cải, lấy một chút cho hãn ta. Tương lai hãn ta cũng có thể tự ý tuyển quân mua ngựa, cũng có thể tự tìm một chỗ đất tốt làm đại phú ông, tóm lại nửa đời còn lại sẽ không chịu đông lạnh không chịu đói. Nhưng người tốt nhất nên khuyên sư phụ và Lục Đương gia ở lại, hai người tuổi đều đã lớn, không cần phải cầm đao liều mạng nữa. Ở lại, chúng ta dàn xếp xuống dưới, mở quán võ, cửa hàng bán thuốc, tóm lại đều là những nghề nghiệp đứng đắn, sống bình an qua ngày, đi theo Trương Đại Đương gia đến nay vóc không mình vóc ngày!

- Việc này?

Trình Danh Chấn vẫn còn chút do dự,

- Chỉ sợ Ngũ thúc, Lục thúc bọn họ không chịu!

Đã mất đi Tiết lão nhị, Vương lão tứ chết trận, lại mất thêm Hách Lão Dao và Tôn Đà Tử, Trương Kim Xưng thật có thể trở thành người cô đơn rồi. Ngọc Diện La Sát Đỗ Quyên không chút đồng ý, thay Trương Kim Xưng tính toán, cười cười, hàm răng khê cắn môi dưới,

- Không cần huynh an bài, muội đã sai người mang thư cho a gia, bảo ông ta bắt tay vào làm. Phòng chừng khi chúng ta trở lại Bình Ân, sư phụ và Lục thúc sớm đã có lựa chọn rồi!

- Quyên Tử!

Trình Danh Chấn nhỏ giọng quát ngưng lại,

- Chúng ta...

Hắn sớm đã đoán được nếu không có Đỗ Quyên bày mưu đặt kế, đám thuộc hạ sẽ không dám lộ liễu như vậy. Nhưng giờ phút này nghe những lời này thốt ra từ miệng của thê tử, vẫn như trước, hắn mơ hồ cảm thấy có chút ngạc nhiên. Có thể thê tử làm như vậy là hoàn toàn suy nghĩ cho hắn và Minh Châu Quân, thủ đoạn tuy rằng có vẻ hơi vô tình, nhưng dụng ý này không thể trách cứ.

Đỗ Quyên tiếp tục mỉm cười, trên mặt tràn hiện rõ lên chữ “Muội còn không hiểu huynh sao!”. Cười như vậy làm Trình Danh Chấn bất giác có chút nổi giận, đành phải lắc đầu, tạm thời thu hồi lòng dạ đàn bà của mình.

- Huynh đừng nghĩ ông ta lúc này xui xẻo, sao huynh không nghĩ đến năm đó ông ta đối phó với chúng ta như thế nào, mặc dù không thành công, nhưng có hơn trăm huynh đệ tử muội bởi vì ông ta mà chết thảm. Đặc biệt là Liễu nhi, mỗi ngày đều rất cẩn thận, e sợ chọc cho ông ta...

Không cần thận nói đến việc Trương Kim Xưng dưới cơn thịnh nộ đâm chết Liễu thị, hai vợ chồng đều cảm thấy có chút xấu hổ. Trình Danh Chấn cảm thấy xấu hổ là vì chính mình không hiểu ra sao cả liền chọc tới một vị quan bà, trên thực tế lại rất vô tội. Trương Kim Xưng lúc ấy ném cho hắn bọc đồ, ở bên trong không chỉ có một bộ y phục cưới, mà còn có khăn tay hắn xưa nay vẫn dùng, đôi lót giày, đôi tất làm bằng vải bố, thậm chí ngay cả một đôi giày cũ rách chuẩn bị vứt đi cũng đều được thu thập lại. Mà hắn và Đỗ Quyên trước vẫn còn cảm thấy kỳ quái, vì sao có những lần quần áo phơi ở

bên ngoài lại biến mất. Huyện Bình Ân tuy rằng trị an không đến mức trên đường nhật được của rơi trả lại, nhưng kẻ cắp lớn mật mấy cũng không dám đến quý phủ của đầm Cự Lộc Cửu Đường gia trộm đồ!

Việc Đỗ Quyên xấu hổ chính là, từ thời khắc quyết định giao bản thân mình cho Trình Danh Chấn, Liễu thị vẫn bàn mưu tính kế giúp như một tỷ muội tốt. Nàng tỷ mĩ kể lại và phân tích những phản ứng của Trình Danh Chấn, cẩn thận giúp Đỗ Quyên tìm đối sách. Dạy bảo Đỗ Quyên làm như thế nào nắm chắc được tâm tư một người nam nhân, lại dạy bảo Đỗ Quyên làm một người nữ nhân tốt như thế nào. Thậm chí tự tay may y phục cưới mai mối cho Đỗ Quyên, mà Đỗ Quyên đối với cái này vẫn mang lòng cảm kích, lại tuyệt đối không nghĩ tới, lúc Liễu thị làm, sớm đã lén lút đặt bản thân mình vào đó.

Đỗ Quyên vốn không rõ, tâm tư của Liễu thị đối với Trình Danh Chấn, tại sao lại suy đoán chuẩn như vậy? Vẫn không rõ, vì sao Liễu thị dạy mình làm giày, đi vào chân Trình Danh Chấn lại rất vừa vặn không lớn không nhỏ, đi vào rất thoải mái? Vì sao Liễu thị thay mình nghĩ biện pháp, mọi biện pháp đều có thể đánh vào điểm yếu nhất trong lòng Trình Danh Chấn, làm hấn mỗi lần quay đầu lại nhìn xung quanh mình, trong ánh mắt đều dụ dằng thêm vài phần?

Khi thấy các món đồ đã đủ, bà mai nháy mắt, tất cả mọi thứ đều rộng mở suôn sẻ. Không biết xấu hổ? Chẳng biết xấu hổ? Tất cả mọi từ ngữ dường như không thỏa đáng. Đỗ Quyên từng muốn nổi giận, nhưng trong lòng mình đối với Liễu thị một chút cũng không hận nổi. Liễu thị hành động như vậy làm cho nàng không thoải mái, làm nàng trộm đi mất mọng cọng tóc gáy của Trình Danh Chấn. Liễu nhi chỉ có thể làm điều ngu ngốc như vậy để làm một giấc mộng xuân triền miên mà thôi, mà giấc mộng này cuối cùng lại lấy đi tính mạng của cô ta.

Qua một hồi lâu, cảm giác nóng bỏng trên mặt Trình Danh Chấn mới từ từ biến mất, quay đầu nhìn lại đám nam nữ hộ vệ ở phía xa hắng giọng, thay

Trương Kim Xưng cầu khẩn,

- Quyên Tử, chuyện đó hãy để cho nó qua đi, đợi lát nữa gặp Trương Đại Đường gia, muội ngàn vạn lần đừng nhắc đến Liễu nhi, bây giờ trong lòng của ông ta cũng rất hối hận rồi!

- Hối hận?

Đỗ Quyên cười lạnh nhún vai,

- Huynh căn bản không biết Trương nhị bá, trong lòng của ông ta, tất cả đều làm rất dễ dàng đấy, căn bản không có chút hối hận nào! Không tin chúng ta đánh cuộc một lần, nếu gặp Đại Đường gia, chuyện đầu tiên lão bảo huynh làm, nhất định là giúp lão đoạt lại đầm Cự Lộc!

Nếu không phải là vì sào huyệt bị Bát Đường gia Lữ Phương Nguyên nhân cơ hội chiếm lấy, tình trạng của Trương Kim Xưng cũng không tệ lắm như bây giờ. Đối với những người thừa cơ hội đâm người khác sau lưng như Lữ Phương Nguyên, trong lòng Trình Danh Chấn không có bất kỳ chút thiện cảm nào. Trước có một thời gian ngắn bởi vì quan phủ làm rất chặt, hãn không thể quay lại ra tay thanh lý môn hộ, nhưng sau khi cày bừa vụ xuân, bất kể là thay Trương Kim Xưng chủ trì công đạo mà suy xét, hay là vì chính mình, hãn đều không thể không gây một cuộc binh đao.

- Rất nhiều huynh đệ chết dưới tay tên Lữ Phương Nguyên kia! Nếu chẳng may ngày nào đó lại ở sau lưng đâm cho ta một đao... .

Biết rõ là lý do có phần gượng ép, nhưng Trình Danh Chấn vẫn kiên trì giải thích.

- Đánh hạ, trả lại cho Trương Đại Đường gia, đường lui của chúng ta từ nay về sau liệu có an tâm?

Đỗ Quyên nghiêng đầu nhìn, ánh mắt lạnh như rượu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thái Vi (23)

B

ất kể là đầm Cự Lộc nằm trong tay Trương Kim Xương hay Lữ Phương Nguyên, đối với Minh Châu Quân mà nói đều bị uy hiếp. Nếu có thể lựa chọn, Trình Danh Chấn muốn đổi mặt với Lữ Phương Nguyên chứ không phải Trương Kim Xương. Nghĩ lúc trước tuy rằng y âm hiểm giả dối, nhưng đó là việc có quy luật mà, rồi sau đó, lại vui giận thất thường, làm việc cũng không hề gặp chướng ngại gì, làm người ta khó lòng phòng bị.

Cũng may là tranh luận giữa phu thê, không cần phải phân ra ai thắng ai thua, cho nên đối với vấn đề không trả lời được, Trình Danh Chấn có thể tạm thời cúi đầu không nói. Đỗ Quyên biết tính tình của hần, cũng không ép buộc, thở dài, lặng lẽ quay đầu sang hướng khác.

Đợi bữa tiệc đưa tiễn xong, Trương Đại Đường gia quả nhiên yêu cầu Trình Danh Chấn càng sớm càng tốt giải quyết tốt việc chiếm đầm Cự Lộc của kẻ phụ nghĩa. "Ta biết rằng chính là như vậy!" Đỗ Quyên đi qua mặt trượng phu liếc mắt một cái, trong lòng âm thầm nói, trên mặt đồng thời hiện lên một đám sương lạnh. Trình Danh Chấn cũng không ngờ Trương Đại Đường gia như thế không chịu nổi tính tình, đang chuẩn bị nói vài lời, làm dịu không khí đi một chút. Không đợi hần đem lời nói ra miệng, Trương Kim Xương nhanh chóng bổ sung:

- Họ Lữ rất có thể đã có âm mưu từ trước, ở dưới trướng của ta lâu như vậy, không ngờ một chút dấu hiệu tạo phản cũng không để lộ ra. Đợi cho đến lúc ta thất thế, hần ta mới đột nhiên bộc lộ, nhanh chóng chiếm toàn bộ đầm Cự Lộc. Người như vậy, khả năng tạm thời sẽ không trêu chọc người, nhưng ngày nào đó người mất cảnh giác, hần ta khẳng định sẽ cắn người ngay lập tức!

- Đại Đường gia nói đúng, chỉ có điều...

Trình Danh Chấn thấp giọng, chậm rãi đáp lại. Lại không để hẳn nói hết câu, Trương Kim Xứng liền cười xua tay,

- Không phải ta thúc giục người, chỉ là nhắc nhở, người đừng vội, giờ ta về trước, để cho hai vợ chồng son các người quyết định làm tiếp.

Thấy Trương Kim Xứng kiên trì như vậy, hai vợ chồng nhìn nhau, đành phải kiên trì chịu đựng tiếp tục nghe tiếp.

- Hẳn ta dùng cường lực chiếm đầm Cự Lộc, thủ hạ nhất định không phục. Người càng đánh sớm, càng dễ khống chế cục diện, chỗ ấy địa hình phức tạp, mặt hồ lớn nhỏ biến hóa có gần trăm cái. Không phải là người ngày ngày đi lại bên trong, căn bản không thể biết được đường đi lối lại ở bên trong. Sau khi tiêu diệt Lữ Phương Nguyên, người và Quyên Tử sẽ đem toàn bộ đầm Cự Lộc che lại, đem mọi người dời khỏi đó. Sau đó phái thủ hạ đặc lực đến tổ chức một con đường lui, ngày sau nếu chẳng may quan binh đánh tới, hai người ở Minh Châu người ít không thể đánh lại họ đông, cũng có nơi mà tạm tránh sóng to gió lớn.

- Đại Đường gia...

Trình Danh Chấn và Đỗ Quyên hai người ngơ ngác nhìn nhau, quả thật không thể tin nổi vào tai của mình! Ngồi trước mắt vẫn là Trương Kim Xứng sao? Lão học cách suy nghĩ thay người khác từ khi nào vậy? Trong nháy mắt, trên mặt hai vợ chồng đều cảm thấy có chút nóng, không biết nên nói gì tiếp.

- Các huynh đệ bất kể là đã chết, hay là đã rời đi, gia quyến vẫn ở cả trong trạch.

Trương Kim Xưng thở dài, ánh mắt nhanh chóng nhìn qua khuôn mặt của Đỗ Quyên.

- Ta có lỗi với bản thân bọn họ, không thể để gia quyến của bọn họ lại phải chịu tội. Người bố trí bọn họ chuyển ra ngoài, cũng coi như là giúp ta đại ân. Nơi đó vừa ẩm ướt lại có thủy triều, kỳ thật không phải là nơi có thể sống yên ổn. Ngược lại nếu mấy huyện đó đem kinh doanh, có khi đất hoang, nước sông cũng làm được.

Cái này dĩ nhiên là biến thành tự cấp lối thoát cho hai phu thê rồi. Trình Danh Chấn không dám lần nữa có lệ, chấp tay trịnh trọng cam kết:

- Đại Đường gia yên tâm, chỉ cần sự tình ở Chương Thủy ổn định, thuộc hạ lập tức trở về giải quyết Lư Phương Nguyên.

- Nhị bá không ngại cũng đi cùng luôn đi, tận mắt thấy kẻ thù không được chết tử tế!

Thấy áy náy đối với Trương Kim Xưng, Đỗ Quyên cười hềnh.

- Không được, không được!

Trương Kim Xưng nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt lại quét qua gương mặt của Đỗ Quyên lần nữa, dường như đã sớm nhìn thấu tâm tư của nàng.

- Nhị bá của người hổ thẹn với mọi người, thật sự không còn mặt mũi nào để nhìn gia quyến các huynh đệ, sự việc được giao cho các người, là ta an tâm rồi. Ngày nào đó nếu Tiểu Cửu tử có rảnh rỗi thì đi thăm Liễu nhi, ta chôn cất nàng trong rừng cây bên cạnh Hồ Nam lớn nhất, gần như đối diện với sàn đấu võ năm đó người luyện binh!

Nghe thấy lão nói nửa câu đầu, mặt Trình Danh Chấn đã đỏ như lửa, lại nghe thấy mộ phần Liễu nhi nằm đối diện sàn đấu võ, trong lòng càng cảm thấy xấu hổ. Hắn dùng lực ngồi thẳng lên, lớn tiếng đáp lại:

- Đại Đường gia, thuộc hạ có thể thề, cho tới bây giờ trong lòng chưa từng nảy sinh bất luận cái gì bất kính đối với phu nhân. Lời này thiên địa chứng giám, nếu có nửa câu giả dối...

- Ta biết, ta biết!

Trương Kim Xưng cười nhếch miệng, trong nháy mắt trên mặt dâng lên vài phần bi thương,

- Lúc ấy là ta già cả nên hồ đồ rồi, đang lúc giận dữ làm gây nên chuyện sai lầm. Bây giờ đã không còn cách nào cứu vãn nữa, cho nên mới muốn người và Quyên Tử tới thăm nàng. Nàng khi còn sống không có bằng hữu, chỉ có người và Quyên Tử còn có thể nói mấy câu!

- Đại Đường gia nếu hối hận, sao không tự mình nói rõ với Liễu nhi tỷ tỷ, tỷ ấy nếu có linh thiêng, cũng sẽ an tâm!

Đỗ Quyên oán hận nhìn thoáng qua mặt Trình Danh Chấn, lại liếc mắt nhìn Trương Kim Xưng một cái, thấp giọng đề nghị.

Trương Kim Xưng sao lại đem Liễu nhi chôn cất ở gần sàn đấu võ? Nguyên nhân trong đó Đỗ Quyên không cần đoán cũng biết được một phần. Mặc dù chỉ là ý nghĩa, căn bản không thể trở thành hiện thực được, nhưng khiến trong nội tâm nàng cảm thấy chua xót. Trong lòng trượng phu quả thật có Liễu nhi thì không nói làm gì, đằng này vốn không có, còn cố tình muốn người ta thay đi lẽ tã, chẳng phải là tự gánh chịu cái hư danh sao?

Đang lúc phẫn nộ, lại nghe Trương Kim Xưng nói liên miên căn nhắc giải thích:

- Kỳ thật không có chuyện của Liễu nhi, năm trước ta cũng sẽ tìm người gây chuyện, coi hắn là lý do đầu, như vậy thoát nhìn sẽ danh chính ngôn thuận một chút. Người cũng đừng chê cười lão Trương ta lòng dạ hẹp hòi,

lúc ấy nếu đổi lại Đại Đường gia của đầm Cự Lộc là người khác, chắc cũng làm như ta!

- Tiểu Cửu tử lúc ấy đối với ngài không có một chút âm mưu nào!

Đỗ Ba Lạt đang yên lặng ở bên cạnh đột nhiên nói xen vào một câu, đối với câu nói thật thà của Trương Kim Xưng mà tức giận bất bình.

- Đồ lão tam người chỉ là người quản gia, căn bản không hiểu được hết những lắt léo trong chuyện này!

Trương Kim Xưng rất là khinh thường quở trách Đỗ Ba Lạt vài câu, cầm chén rượu trước mặt lên uống một hơi cạn. Rượu gạo tiền đưa không quá gắt, nhưng y uống mau quá, lại bị nghẹn mấy lần liên tục ho khan.

Đỗ Quyên thấy thế, đi nhanh lên phía trước, nhẹ nhàng đấm lưng giúp lão. Trương Kim Xưng nhắm mắt lại, hưởng thụ sự thoải mái một lát. Sau đó thở dài, tiếp tục nói:

- Tình hình ở đầm Cự Lộc chúng ta đều là do người luyện được? Mấy trận đầu thắng lớn cũng là nhờ vào Trình Tiểu Cửu dẫn quân đi đánh, mới có hai năm, nhưng bất kể nói về thực lực hay đầu óc, người cũng không kém lão Trương ta. Về sau, người quản lý trạch, phân chia nhà ở ruộng đất cho dân chúng, còn giao cho bọn họ tiền lương thực, trói buộc các huynh đệ không cho quấy nhiễu bọn họ. Làm hại tâm của người dân đầm Cự Lộc cũng thay đổi, mỗi ngày ngóng trông đến người bên này kiếm ăn. Lòng dân, lòng quân, danh tiếng, ba thứ quan trọng nhất đều bị Trình Tiểu Cửu người chiếm, vị trí Đại Đường gia ta làm sao còn ngồi yên được. Người tạm thời tuy rằng sẽ không phản ta, nhưng người có thể đảm bảo thủ hạ của người vĩnh viễn không muốn đẩy người lên, kéo ta xuống sao?

Nói mấy câu, trên mặt những người đang ngồi đây cả chủ lẫn khách đều biến sắc. Liên hệ với những gì gần đây Minh Châu Quân đã làm đối với Trương Gia Quân, những lời nói của Trương Kim Xưng nghe có vẻ hợp lý.

Hách Lão Dao sợ hồng không khí của buổi tiệc, nhanh chóng giơ chén rượu lên, cười hòa giải,

- Chuyện đã qua, nói lại cũng không để làm gì, Trương Đại Đường gia đã không muốn làm chuyện này một lần nữa, Tiểu Cửu tử vốn cũng không để trong lòng, đúng không?

- Người một nhà không tránh được có những lúc có va chạm, huống chi lúc ấy người và Tiểu Cửu một người đối nội một người đối ngoại, khó tránh khỏi nói không được. Uống rượu, uống rượu, uống hết chén này rồi, mọi người đừng nói lại chuyện này nữa!

Đúng lúc Trương Kim Xưng đang tức giận, Đỗ Ba Lạt cũng hiểu được đây không phải là lúc truy cứu chuyện quá khứ, cười hưởng ứng lời kêu gọi của Hách Lão Dao.

Trình Danh Chấn nhìn nhìn Đỗ Quyên đứng sau lưng Trương Kim Xưng, cầm chén rượu giơ lên trước mặt. Trương Kim Xưng cười với mọi người uống cạn chén rượu, lấy tay áo lau miệng, quần áo dính đầy dầu mỡ, tiếp tục đông dài:

- Ta nói những lời này, không có ý truy cứu xem ai đúng ai sai, nếu bàn về đúng sai, khẳng định lão Trương ta có lỗi với phu thê Tiểu Cửu tử nhiều hơn một chút. Nhưng ta nhận của Tiểu Cửu tử nhiều ưu đãi như vậy, trước khi đi dù sao cũng phải có thành ý một chút. Cho nên nói với hân vài câu sự thật, cũng là để ngày sau không bị thiệt thòi như vậy nữa!

- Đại Đường gia dặn dò rất đúng, Tiểu Cửu ngày sau nhất định cẩn thận!

Trình Danh Chấn tuy rằng không muốn nhận loại “Ý tốt” này, nhưng cũng không thể cự tuyệt, đành phải cười tỏ ý cảm tạ.

- Ta không phải nói người chuyên tử thái đại, thống phá liễu phòng đình.

Trương Kim Xưng nhìn nhìn hẳn, cười nói ra một câu thổ ngữ. Ý của những lời này và ý công lao lẫn chủ cùng loại, nhưng dùng để so sánh quan hệ của hai người năm đó, đúng là không có gì chuẩn xác bằng. Quay ra xem, ngay lúc đó sắc mặt Trình Danh Chấn thay đổi, buộc Trương Kim Xưng không thể không lựa chọn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thái Vi (24)

D

ừng lại một chút, Trương Kim Xưng lại nói:

- Ý của ta là, Trình Tiểu Cửu người, nếu sau này lấy lời nói của người mà nói..., cũng nhất định vừa có bản lĩnh vừa có ý chí đấy. Nếu không, còn không bằng mình tranh đấu giành thiên hạ. Đờ phải làm một số việc, ngược lại sẽ rước phiền toái vào người!

Đã trải qua nhiều sóng gió như vậy, Trình Danh Chấn cũng hiểu được, chỉ có điều tổng kết ra những điều này không giống Trương Kim Xưng trước kia. Hắn biết rằng hiện giờ Trương Kim Xưng đã biến thành một người hoàn toàn khác, cho nên trong lòng lại có chút luyến tiếc khi để lão ra đi, nâng chén rượu lên, cười đề nghị:

- Muối mà Trương Đại Đường gia ăn, so với gạo mà văn bối ăn còn nhiều hơn rất nhiều, được Đại Đường gia chỉ điểm, văn bối cảm kích vô cùng. Chi bằng ngài ở lại đây thêm một thời gian ngắn nữa, có thể chỉ điểm cho văn bối thêm một số quy củ và đạo lý của lục lâm. Ngài cũng biết đấy, tình hình kinh tế cũng tạm được, sẽ không để ngài và các huynh đệ bị đói!

"Khụ khụ, khụ khụ!" Đỗ Ba Lạt hình như bị sặc rượu, liên tục ho khan. Làm hại Đỗ Quyên từ sau lưng Trương Kim Xưng phải vội vàng đi sang, nhẹ nhàng dấm lưng thay lão. Cúi đầu nháy mắt, vẫn không quên liếc nhìn Trình Danh Chấn một cái rất hung hăng, oán giận trượng phu thiện lương quá mức, không ngờ Trương Kim Xưng vừa nói mấy câu liền cho ở lại.

- Nên đi, nên đi, đã làm phiền người nhiều quá rồi.

Ánh mắt không hướng nhìn đám nữ nhân bên này, Trương Kim Xưng nhấp một ngụm rượu, thấp giọng cảm thán,

- Lão Trương Ta là một ngôi sao chổi, đi đến đâu cũng sẽ đều mang theo một đồng phiến toái. Tiểu Cửu người tâm địa tốt, không chê lão Trương ta phiến toái, lão Trương ta cũng không thể không tự giác một chút.

- Đại Đường gia đừng nói như vậy. Mạng của Tiểu Cửu là do người cứu, ngài có thể cho ta cơ hội báo đáp, ta cầu còn không được!

Biết rõ Trương Kim Xưng không muốn làm mình khó xử, nhưng Trình Danh Chấn vẫn nhiệt tình giữ lại. Lại không cần biết giữa hai người giờ ai là chủ ai là khách, chỉ dựa vào biểu hiện của đối phương tối nay, hẳn cũng hiểu được Trương Kim Xưng sẽ không tiếp tục muốn làm gì thì làm nữa.

- Không được, không được!

Trương Kim Xưng lắc đầu mỉm cười, trên mặt mang vẻ hiền lành đến không ngờ.

- Lão Trương ta đã làm thượng cấp của người không tốt, cấp dưới càng không thể đảm đương được. Cùng với nhau ngày sau náo cuồng, không bằng ra đi lúc còn vui vẻ, sau này nếu có gặp lại cũng không cần phải đến mặt người cũng không dám gặp!

Nếu lão đã nói rõ như vậy, Trình Danh Chấn vẫn tiếp tục giữ lại thì có vẻ có chút giả dối. Hơi trầm ngâm một chút, hẳn cười nói:

- Cũng tốt, ngày sau nếu Đại Đường gia có việc cần Tiểu Cửu, cứ việc phái người đến đưa tin, ba huyện Bình Ân mãi mãi là nhà của ngài, ngài có thể quay lại đây bất cứ lúc nào.

- Nhị bá người cũng không còn ít tuổi nữa, hay là rửa tay bằng chậu vàng đi thôi!

Thấy đối phương không gây uy hiếp gì, trong lòng Đỗ Ba Lạt cũng trở nên vô cùng thoải mái, nhiệt tình giúp Trương Kim Xưng đưa ra chủ ý.

- Ta là người không thể nhàn rồi, nhàn rồi sẽ gây chuyện!

Trương Kim Xưng cười ha hả, rồi nói thật lớn một câu thật lòng.

- Ta chuẩn bị cho ngài một chút vàng bạc, bất cứ lúc nào ngài cũng có thể đổi thành lương thực!

Trong lòng Đỗ Quyên cũng an ổn, cười hiền kể cho Trương Kim Xưng.

Trương Kim Xưng cười ha hả gật đầu.

- Ta đây sẽ không khách khí. Tiểu Cửu tử giờ cũng được coi là hào kiệt một phương, không đến mức để ta phải nghèo đói đâu!

Mọi người uống rượu càng uống càng thân thiện, miệng nói những điều nhắc nhở trước khi chia tay. Hách Lão Dao không chịu nổi không khí này, dùng tay vịn chặt bàn, vờ người đứng dậy.

- Đại Đường gia ta đi theo người!

- Được rồi, được rồi, ta cũng đi cùng lão già người!

Lục Trương gia Tôn Đà Tử vốn đã theo Trương Kim Xưng đã lâu, lúc này dưới sự kích thích của rượu và nhiệt huyết, cũng không muốn rời xa lão.

- Hai lão già các người, các người không theo ta được nữa rồi!

Trương Kim Xưng thấy mắt mình cay nóng, miệng vẫn nói với giọng điệu chế cười như cũ.

- Lúc này không thể so với trước kia, lão Trương ta bắt đầu lại, cần tất cả đều là những thiếu niên khỏe mạnh. Hai lão già các người tay chân chậm

chạp rồi, ta không dùng được nữa. Các người ở lại chỗ Tiểu Cửu kiếm miếng cơm đi, đi theo lão Trương ta không thể ăn không khí mà sống được?!

- Người cũng đâu còn ít tuổi nữa đâu!

Hách Lão Dao bĩu môi, kiên trì nói.

- Luận tuổi, ta so với các người còn nhỏ hơn chút!

Tôn Đà Tử cười ha hả tiếp lời.

- Tuy rằng ta không động tới đao, nhưng các người có đau đầu nhức óc, còn phải tìm đến ta đấy!

Nhìn vẻ mặt khẩn thiết của Hách Lão Dao, lại nhìn thấy chút chân tâm thật ý của Tôn Đà Tử, nhìn lại thấy Trình Danh Chấn trầm ngâm không nói, không làm bất cứ cái gì để can thiệp, Trương Kim Xung giơ chén rượu lên, đem nước mắt và rượu nhạt nuốt hết vào trong bụng.

- Tâm linh, tình cảm các vị đối với lão Trương ta đây, lão Trương ghi nhận tất cả. Nhưng lão Trương ta đã quyết định, lúc này chỉ cần những người trẻ tuổi, các người là ngày xưa là ta, các người tuổi không còn nhỏ nữa ta không mang theo ai cả. Hai người các người chớ đi cùng ta làm gì cho phiền phức, trung thành ở lại chỗ Tiểu Cửu hỗ trợ hần. Hần là đứa nhỏ có tình có nghĩa, tương lai có được lợi ích gì nhất định không quên các người.

- Hay là ngài ở đây thêm mấy ngày nữa, đợi giải quyết xong sự việc ở đầm Cự Lộc hãy đi!

Đỗ Quyên lau nhẹ đôi mắt đỏ hoa, thấp giọng khuyên.

- Đến lúc đó, Ngũ thúc, Lục thúc đi cùng ngài, chúng ta mới có thể yên tâm được!

- Bảo Tiểu Cửu giúp người lấy lại miếng đất, sau đó mấy huynh đệ chúng ta chia ra rồi dựng nhà!

Trong lòng Đỗ Ba Lạt cũng bắt đầu nhiệt tình, vuốt bàn đề nghị. Đường như đã quên hoàn toàn người mà mình không ưa là ai.

- Bản lĩnh của Trương mỗ ta, còn phải nhờ đến người khác giúp sao?

Trương Kim Xưng thốt nhiên giận dữ, đập bàn phản bác lại.

- Đều ngồi xuống hết cho ta, Lão ngũ, Lão lục các người còn dong dài ta sẽ trở mặt đấy. Lão đây cả đời vất vả để quay lại làm người lương thiện, các người ngàn vạn lần đừng làm cho ta rối trí!

Tuy Hách Lão Dao và Tôn Đà Tử rất kiên trì, nhưng cũng đành phải ngồi xuống. Mọi người lại nâng chén rượu lên, rượu nhạt nhưng đi qua cổ họng ngày càng bỏng rát, uống thêm một lúc, Trương Kim Xưng đột nhiên nhớ tới một việc, buông chén rượu, nghiêm sắc mặt nói:

- Tiểu Cửu, Quyên Tử, Lão Ba Lạt, hôm nay các người đều ở đây, có một việc ta nhất định phải nói rõ ràng!

Mọi người không biết Trương Kim Xưng chuẩn bị nói cái gì, kinh ngạc cùng nhau ngẩng đầu lên. Cười cười nhìn mọi người, Đại Đường gia cầm Cự Lộc Trương Kim Xưng nói với giọng điệu thành khẩn:

- Kỳ thật, ta vội vàng gọi Tiểu Cửu trở về, chủ yếu là vì việc này. Lão Ba Lạt lúc ấy đã ở trạch, lão Ngũ lúc ấy không ở, nhưng sau này đã được kiểm chứng. Lão Lục năm đó vừa vào trạch vài ngày, còn chưa lên làm Đường gia, nhưng cũng đã nghe nói đến việc này! Tôn An Tổ, chính là Đại Đường gia Tôn Cửu gia trước, là bị Trương Kim Xưng ta tự tay đâm chết đấy. Nhưng không phải lão Trương ta có lỗi với y, mà là y có lỗi với lão Trương ta!

Trong phút chốc, toàn bộ căn phòng lặng ngắt như tờ. Sự việc đã qua giờ lại quay về trong hồi ức của mọi người, vẻ mặt ai cũng đau đớn. Hai người Trình Danh Chấn và Đỗ Quyên đều đã từng nghe qua sự việc quần hùng đâm Cự Lộc và bản thân Trương Kim Xứng đều có liên quan sâu xa đến đại họa, nhưng lại không biết rõ chi tiết trong đó, cho nên hai mắt hấn vô tình mở to, yên lặng chờ Trương Kim Xứng nói tiếp.

- Đoán chừng nói những lời này ra, Tiểu Cửu và Quyên Tử sẽ không tin. Nhưng các người hỏi lão Ba Lạt xem, rốt cuộc ta có nói láo không!

Cảm xúc của Trương Kim Xứng trở nên vô cùng kích động, cánh tay ra sức vung lên trước mặt,

- Trương Kim Xứng ta cả đời không chỉ làm một chuyện xấu, nếu nói tới bây giờ không quá áy náy, tuyệt đối là vô nghĩa. Nhưng làm chuyện xấu, không đến mức không dám thừa nhận!

- Nhị bá, người không cần phải nói vậy! Sự việc đã là chuyện quá khứ, đã qua nhiều năm rồi!

Cảm xúc của Đỗ Ba Lạt cũng đột nhiên trở nên kích động, giọng điệu khàn khàn nói.

- Đã nhiều năm như vậy, nhưng ta vẫn chưa thể quên chuyện này!

Trương Kim Xứng lau nước mắt trên mặt, đau khổ đáp lại.

- Người ngoài không biết đều nói lão Trương ta, vì tranh giành vị trí lão Đại mà mưu hại Tôn Cửu. Nhưng trên thực tế, lão Trương ta chính vì Tôn Cửu hấn ta, mới không còn làm nổi nghề buôn bán nữa! Tôn Cửu, lão ta cảm thấy làm thổ phỉ mất mặt, lúc nào cũng muốn chậu vàng rửa tay. Nhưng hấn ta cũng không thể vì đem mình rửa sạch, mà làm hại mọi người đều phải chết!

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Trình Danh Chấn chau mày lại, hăn nhìn ra được Trương Kim Xưng vì chuyện này mà chịu nhiều uất ức, và vẫn luôn canh cánh trong lòng. Nhưng chân tướng sự việc, càng nghe lại càng không hiểu ra sao cả.

- Hãy để cho ta nói đi!

Hách Lão Dao thở dài, thấp giọng tiếp lời.

- Các người đều đã để ý quá rồi, nếu lúc ấy không phải đúng lúc ta đi ra ngoài, tuyệt đối sẽ không cho các người đánh nhau.

Lấy tư cách của một người đứng ngoài quan sát sự việc, lời nói của Hách Lão Dao không chịu ảnh hưởng nhiều của cảm xúc, nên rất có sức thuyết phục. Trương Kim Xưng ngẫm nghĩ một chút, nhẹ nhàng gật đầu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thái Vi (25)

L

ão Ngũ nói đi, đem sự tình nói cho rõ ràng. Nói ra, Tiểu Cửu sẽ hiểu, lão Trương ta không hề nợ Tôn Đường gia. Lý Trọng Kiên, Từ Đại Nhân không nên tìm tới ta báo thù.

Hóa ra việc khiến Trương Đại Đường gia không thể vứt bỏ được, vì hành động ấy đã phải đổi bằng chính tính mạng con ruột lão, chỉ trong nháy mắt Trình Danh Chấn đã hiểu ý của Trương Kim Xưng. Hách Lão Dao lúc ấy nói, mọi người thiếu nợ Lý Trọng Kiên, cho nên bị gã đánh bại cũng là báo ứng đấy. Nói như vậy những lời này là nói về Tôn An Tổ, họ Tôn kia nghe nói là thượng cấp của Lý Trọng Kiên, Trương Kim Xưng và Lý Húc.

- Năm đó mấy người bọn họ, đều là do ra ngoài buôn hàng đi lại gặp nhiều thương nhân ở khắp mọi nơi. Hách Lão Dao ta, là đạo khách của bọn họ. Đoàn người sau một năm buôn bán thuận lợi, đang vui vẻ trở về...

Hách Lão Dao đã uống vài ngụm rượu, câu chuyện năm xưa được lão chậm rãi nhớ lại.

Lúc trước đúng là Trình Danh Chấn đã nghe nói qua, chỉ có điều chưa từng nghe kể tỉ mỉ mà thôi. Lời nói của Hách Lão Dao giống như một đường thẳng không thấy tuyến, đem chuyện đại tướng quân Lý Trọng Kiên, Nhị Đường gia Ngõa Cương Từ Công Mậu, còn có hai Đại Đường gia của đầm Cự Lộc, rồi chuyện Nhị Đường gia của đôi Đậu Tử là Đậu Kiến Đức, tất cả đều nói lại cho mọi người nghe một cách rõ ràng rành mạch.

Lý Trọng Kiên và Từ Đại Nhân là vì trốn tránh việc trưng binh mà đi ra khỏi thành. Tôn An Tổ được nhóm thương nhân đưa lên làm đội trưởng,

đọc đường đi chiếu cố hai người rất nhiều. Mà Trương Kim Xưng là cánh tay đắc lực của Tôn An Tổ, phụ trách hỗ trợ trông nom toàn bộ thương đội. Sau này Lý Trọng Kiên vì cơ duyên xảo hợp, có chút thành tích ở tái ngoại. Đám người Tôn An Tổ và Trương Kim Xưng cũng dựa vào tiếng của Lý Trọng Kiên, luôn buôn may bán đắt. Sự việc đến bây giờ nhuộm đầy màu sắc huyền thoại. Nhưng trên đường về, quan phủ Đại Tùy trưng dụng vật tư và ngựa của thương đội, chỉ cấp cho tờ giấy biên nhận, bảo đám thương nhân cầm giấy biên nhận về quê đòi bồi thường. Tôn An Tổ bởi vì tổn thất quá lớn, khi tìm đến quan viên địa phương phân rõ phải trái đã quá phần nộ khi bị tham quan vụ tội trộm dê mà bị nhốt vào tù chịu khổ. Trương Kim Xưng ngàn dặm xa xôi trọng chạy ra ngoài thành, để an trí con của mình, cũng để tìm Lý Trọng Kiên lấy tiền để cứu Tôn An Tổ ra ngoài.

Kết quả, sau khi quan phủ thu tiền, lại cho rằng Tôn An Tổ mua chuộc quan phủ, cho nên chẳng những không thả người, mà ngược lại kết thêm cho y rất nhiều tội danh nữa. Đám người Trương Kim Xưng và Đổ Ba Lạ không thể nhịn được nữa, giết quan cướp ngục, được sự giúp đỡ của Đậu Kiến Đức cứu Tôn Cừu ra, cùng nhau tiến vào hồ Cao Kê vào rừng làm cướp.

Trong vòng nửa năm, đội ngũ giương cờ ngày càng lớn mạnh, lúc trước chỉ có vài huynh đệ, giờ đã thành thủ lĩnh của nhóm tiêu nhân mã lớn nhất. Hồ Cao Kê không thể chứa được nhiều người như vậy, cho nên Tôn An Tổ cho mọi người vòng hướng đến đầm Cự Lộc ẩn thân. Không lâu sau, quan phủ cảm nhận được sự uy hiếp của thế lực này, đã đề xuất đặc xá mọi tội danh cho mọi người, chiêu an đề nghị ra khỏi trạch.

Ngay lúc đó Đại Đường gia đầm Cự Lộc Tôn An Tổ được xưng là Mạc Dương Công, ban đầu có ý đánh trống lảng. Nhìn thấy quan phủ chịu thua, trong lòng cũng liền dịu lại. Y cảm thấy làm thổ phỉ là bồi nhọ tổ tông, cho nên ra sức gạt bỏ lời khuyên can của mọi người, chấp nhận những điều khoản của quan phủ. Đồng thời bí mật ký hiệp nghị với quan phủ, chỉ cần

rửa sạch thân phận, quần hùng đầm Cự Lộc nguyện ý làm chi phụ binh, tham gia chiến đấu chống lại quân Liêu.

- Lúc ấy mọi người cũng không biết, tưởng rằng sau khi chiêu an có thể trở về nhà!

Hách Lão Dao thở dài, tiếp tục giảng đạo.

- Ai ngờ lúc này không cần chết ở cửa rồi, thì lại phải đến Liêu Đông làm cô hồn dã quỷ. Ta lúc ấy đang ở quận Võ Dương mua lương thảo, nghe được bí mật đó lập tức trở về, lại không biết rằng đã chệch chân mất một bước. Tin tức không biết bị ai để lộ ra ngoài, vài vị đầu lĩnh tìm Tôn Cửu gia đối chất, y không thể không nói hết với mọi người, nhưng lại không chịu nhận sai. Còn luôn miệng nói làm vậy là vì muốn tốt cho mọi người, chúng ta tuy rằng có thể chết ở Liêu Đông, nhưng tổ tông và hậu thế sẽ không vì chúng ta mà hổ thẹn.

- Mọi người lại không thấy triều đình có gì tốt cả, dựa vào cái gì mà phải bán mạng cho triều đình? Ai cũng biết, Liêu Đông lạnh như thế nào, mười người đi có đến chín người không về được!

Đỗ Ba Lạt nói tiếp nhận những lời Hách Lão Dao nói, oán hận bổ sung,

- Tôn An Tổ nói không lại mọi người, đã nghĩ ra một biện pháp mạnh bạo là dùng bao buộc mọi người lại đem đi cùng y. Lão Trương và mấy người chúng ta thật sự không còn biện pháp nào khác, đành phải đồng ý trước, sau đó thừa dịp y chưa chuẩn bị đồng loạt ra tay...

Sau đó, chính là một hồi sống mái với nhau thảm thiết. Kết quả không cần bất cứ ai nói, Trình Danh Chấn cũng có thể tưởng tượng ra được. Giết người phóng hỏa thành thói quen, lòng người sẽ ngày càng thô bạo, một khi đã ra tay, quyết sẽ không lưu tình. Sau đó, tranh giành nhau đã trở thành thói quen của quần hùng trong đầm Cự Lộc, luôn luôn muốn mình ở bên

trên, mới vào trạch được một thời gian ngắn, nhưng bản thân Trình Danh Chấn cũng đã trải qua hai lần.

- Ta đây không nợ Tôn Cửu, cũng không nợ Lý Trọng Kiên, bây giờ bọn họ đều thiếu nợ ta đấy!

Đã hơi ngà ngà say, Trương Kim Xưng oán hận tổng kết.

- Tiểu Cửu tử, người làm rất tốt, cấp lục lâm chúng ta làm ra vài phần tiền đồ, bố làm thổ phỉ thì sao, triều đình còn không phải giơ đuốc cầm gậy sao? Bọn họ kêu là vì nước vì dân, bố đoạt, làm sao lại thành bồi nhọ tổ tông?!

Trình Danh Chấn không trả lời được câu hỏi của Trương Kim Xưng, đành phải vừa uống rượu, vừa chậm rãi nghiền ngẫm câu chuyện xưa vừa nghe xong. Làm lục lâm sẽ không còn đường về, đã đi theo rất khó quay đầu lại. Những lời sư phụ nói như vẫn vang lên bên tai từng giây từng phút chưa bao giờ ngừng.

Không quay đầu lại, khó tránh được sự đuổi giết của quan phủ, quay đầu lại, khó tránh được sự đuổi giết của lục lâm hào kiệt. Cho nên, kết cục của lục lâm hào kiệt cuối cùng cũng chỉ có chết. Người đã chết là được giải thoát rồi, mọi chuyện ân oán thị phi coi như xong hết. Mà hãn hiện tại đã là một trong những đại nhân vật nổi tiếng bậc nhất lục lâm, thống lĩnh Minh Châu Quân, Cửu Giáo Đầu Trình Danh Chấn!

Đêm hôm đó tất cả mọi người đều uống rượu say, say đến không biết khi nào thì tan tiệc, say đến mức không biết trời sáng lúc nào. Sau khi trời sáng, Trương Kim Xưng cáo từ mọi người, mang theo vàng bạc mà Trình Danh Chấn tặng, triệu tập mấy trăm bộ hạ nguyện ý đi theo mình, hướng Đông Bắc quanh co khúc khuỷu mà đi.

Nhị bá đã đi ngày càng xa dần hòa lẫn vào đám bụi, Đỗ Quyên không tìm nổi nhẹ nhàng lắc đầu. Nàng bây giờ đã tin tưởng Trương Kim Xưng sẽ

không làm cho mọi người loạn thêm được nữa, nhưng cũng không còn cách nào khiến Trương Kim Xưng ở lại.

- Đợi chúng ta lấy lại đầm Cự Lộc, hay là đến lúc đó nghĩ biện pháp khuyên Nhị bá trở về đi!

Trình Danh Chấn biết trong lòng thê tử có chút hối hận, nhỏ giọng thương lượng cùng nàng.

Quay về, Đỗ Quyên không chất vấn hấn về vấn đề lúc ấy đầm Cự Lộc sẽ do ai nắm giữ, căn môi dưới, nhẹ nhàng đồng ý. Thực lực của Lư Phương Nguyên không lớn, chỉ cần chờ thời cơ thích hợp, Minh Châu Quân gần như có thể đánh một trận mà xoay chuyển càn khôn.

Hai phu thê đang bí mật tìm cách, chuẩn bị đoạt đầm Cự Lộc lại, để cho Trương Kim Xưng có một chỗ mà dung thân. Chỉ có điều, không chờ bọn họ hoàn thành kế hoạch này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tin tức mới nhất có liên quan đến Trương Đại Đường gia.

Ở trong một cuộc chiến, Huyện thừa huyện Thanh Hà, Dương Thiện Hội đã bắt sống Trương Kim Xưng. Dem cột vào cọc gỗ, xử cực hình tại chỗ. Nghe nói đao phủ ước chừng lóc thịt hơn bảy trăm đao, Trương Kim Xưng mới tắt thở, lúc ấy không dưới một vạn người vây quanh, tranh nhau lấy một miếng thịt Trương Kim Xưng về ăn rất phấn khích.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 1: Ván Bài (1)

C

ầm lấy một viên xúc xắc, Đại Đường gia đầm Cự Lộc ngồi trước hồ, vừa ngắm thủy sắc vừa ném mạnh lại lần nữa. Xúc xắc ném xuống điểm màu lúc lớn lúc nhỏ, trong lòng của y cũng giống như hồ nước bình thường trước mặt, phập phồng khó yên.

Đời người là một canh bạc, Lư Phương Nguyên rất tin tưởng điều đó. Cho nên y luôn cẩn thận ném, mạnh dạn ra tay, mỗi lần đều có thể thu được lợi rất lớn. Y biết được chỉ cần mình nhận thua, làm theo ý của người khác, Đại Đường gia của đầm Cự Lộc Trương Kim Xưng sẽ không hại chính mình, kết quả, y thắng. Các thân tín mà Hà Bắc lục lâm đạo Tổng Biều Bả Tử Cao Sĩ Đạt bị phái đi khắp nơi cuối cùng cũng chết già, mà y ở đầm Cự Lộc làm Bát Đường gia lại lên như điều gặp gió vậy. Y đánh cuộc Trương Kim Xưng và Trình Danh Chấn ngày sau tính không hợp nhau, chỉ cần tự mình âm thầm để ý, sẽ tiến thêm một bước tiếp cận trung tâm đầm Cự Lộc, kết quả y lại thắng. Trương Kim Xưng và Trình Danh Chấn đấu đá nhau một hồi, từ nay về sau sẽ không còn nhìn mặt nhau nữa. Mà y, lại bắt đầu nắm lấy quyền lực từ tay Trình Danh Chấn. Y đánh cuộc Trương Kim Xưng khó có thể huênh hoang lâu dài được, cùng với y tung hoành ngang dọc, ngắm phong cảnh, không bằng ở nhà, ngủ đông tìm kiếm cơ hội, kết quả, y lại thắng. Quân của Trương Kim Xưng bị đánh bại, chúng lục lâm hào kiệt người bị chết, người bị phân tán. Lư Phương Nguyên y lại không những dưới trướng không bị tổn thất gì, mà ngược lại nắm được toàn bộ đầm Cự Lộc trong tay.

Sau đó, y lại đánh cuộc một khi bị uy hiếp, Trình Danh Chấn sẽ không có dũng khí để đấu với hai bên cùng một lúc, một mặt đối kháng với quan phủ,

một mặt thay Trương Kim Xưng “Chủ trì công đạo”. Y đánh cuộc, chỉ cần Trình Danh Chấn không ra mặt, thực lực của Trương Kim Xưng đã bị tổn thương rất nặng tuyệt đối sẽ không tìm đến tận cửa. Y tiếp tục đánh cuộc, đánh cuộc Trình Danh Chấn mặc dù tự mình nói mệnh lệnh của Hà Bắc lục lâm Tổng Biều Bả Tử Cao Sĩ Đạt bằng mặt không bằng lòng, đối phương cũng không có biện pháp gì để đối phó với mình. Chẳng những sẽ không đưa binh đến thảo phạt, mà ngược lại giữ cân bằng cho Trình Danh Chấn, vì vậy sẽ ủng hộ mình hơn nữa. Y đánh cuộc, đánh cuộc chỉ cần mình để lộ chỗ ở của Trương Kim Xưng cho Dương Bạch Nhân, Dương Bạch Nhân nhất định sẽ nhào tới, thay mình giải quyết mối họa lớn trong lòng. Kết quả y lần thứ tư, lần thứ năm, lần thứ sáu, thậm chí vô số những lần sau nữa đều thắng. Ở đầm Cự Lộc sống thoải mái, địa vị cũng ngày càng vững chắc, nghiêm nhiên trở thành chư hầu một phương.

Nhưng mấy ngày gần đây, bên ngoài phong thanh truyền đến mấy tin không được tốt lắm. Lư Phương Nguyên từng thanh đồ xúc xắc, lại chậm chạp khó có thể quyết định rốt cuộc nên chọn lớn hay nhỏ. Cao Sĩ Đạt đánh tới quận Hà Nam rồi, Cao Sĩ Đạt xưng vương rồi, toàn quân của Cao Sĩ Đạt bị giết, binh bại thân chết rồi. Chỉ trong thời gian một tháng ngắn ngủi, Hà Bắc đại phong vân thất sắc, hơn mười nhà lục lâm hào kiệt có tiếng, không ngờ giống như mạng nhện mắc ở góc tường, bị Lý Trọng Kiên và Dương Nghĩa Thần chỉ thoáng vung nhẹ tay áo, đã đem sàng ki đến hót sạch rác rưởi, một chút lực lượng chống cự đều không có. Dựa vào thế của Lý Trọng Kiên và Dương Nghĩa Thần, ban đầu nhóm lục lâm hào kiệt bị các võ tướng đuổi chạy đến khắp các núi, như Quận Thừa Trác quận Quách Huyền, Huyện thừa Thanh Hà Dương Bạch Nhân, còn có tân Quận Thừa quận Võ Dương Ngụy Đức Thâm, lá gan của những người này đều phồng to lên giống như cây cỏ. Bọn họ chủ động xuất kích ở mọi nơi, không ngờ tóm gọn tất cả hơn ba mươi sơn trại. Trình Danh Chấn sợ tới mức tử thủ ở Chương Thủy không dám hành động thiếu suy nghĩ, Đâu Kiến Đức thu thập tàn binh của Cao Sĩ Đạt rồi trốn sâu vào trong đồi Đâu Tử, về phần đại danh đỉnh đỉnh Tri Thế

Lang Vương Bạc chạy ra phía bờ biển nơi có hòn đảo hoang, e sợ nhìn thấy cờ xí của Lý Trọng Kiên rồi, lúc ấy ngay cả chạy trốn cũng không kịp.

Cứ để tình thế cứ diễn ra như vậy, hay là nhận chiêu an. Lữ Phương Nguyên lại thả xúc xắc, muốn ném một con báo, không ngờ lại nhận được một kê nhân. Chiêu số chiêu an y không phải không có, trước khi cướp lấy đầm Cự Lộc, Ngụy Trưng đã từng phái người âm thầm liên lạc với y, chỉ cần y có thể dò xét được đường lui của Trương Kim Xương, những tội trước kia y làm, Ngụy Trưng có thể thay y báo công với triều đình, y ít nhất cũng có được chức quan tương đương với danh hiệu tương đương Giáo úy quận Bình.

Sau khi thu thập được Trương Kim Xương như ý nguyện, Dương Bạch Nhãn cũng đã đáp ứng, nếu y đồng ý triệu an, toàn bộ huynh đệ đầm Cự Lộc cũng có thể tính là một thành viên của hương dũng quận Thanh Hà. Mà nếu chẳng may Dương Bạch Nhãn được thăng chức, kế nhiệm chức huyện thừa Thanh Hà chính là Lữ Phương Nguyên y.

Cấp bậc Giáo Úy và Huyện Thừa, cấp bậc tuy rằng không cao, nhưng ở địa phương, thân phận cũng có thể được ngồi ăn cùng Huyện thái lão gia. Có quan ấn có thể giơ đuốc cầm gậy là dựa vào bản lĩnh thật sự của chính mình, Lữ Phương Nguyên tin tưởng thời gian không lâu nữa, hắc bạch lưỡng đạo Hà Bắc nghe thấy tên của mình đều đã giơ ngón tay cái lên, liệu sự như thần biết trước tất cả! Nếu có thể dựa vào hai ngọn núi lớn là Lý Trọng Kiên hoặc Dương Nghĩa Thần thì tốt hơn, vậy cũng là bản lĩnh lớn hơn chủ nhân. Để bọn họ sai khiến, ở thời khắc mấu chốt giết chết Trình Danh Chấn, lấy đầu tên tiểu tử kia, nói không chừng có thể làm được đại tướng quân! Nói vậy, phần mộ tổ tiên Lữ gia cũng bốc khói lên nhè nhẹ.

Mộng rất đẹp, chỉ có điều ông trời không tốt, cố tình tạo ra sấm sét giữa bầu trời quang đãng, một tiếng "Ầm vang" , làm một con xúc xắc văng ra "Con báo", biến thành Kê nhân. Từ lúc Lữ Phương Nguyên câu kết với Ngụy Trưng làm vậy, miệng vừa nói xong đầu mày cuối mắt triều đình đột nhiên

điều Lý Trọng Kiên về Hà Nam. Nghe nói là bởi vì Ngõa Cương trại đang thiết kế giết chết Trương Tu Đà, tình huống này rất nguy hiểm cho Đông đô ở gần đó, không thể không sai danh tướng chặn thủ. Nếu như quả thật Lý Trọng Kiên đi còn dễ nói, dù sao Hà Bắc lục lâm đạo đã bị gã đánh cho tan tác, còn lại đủ để một mình Dương Nghĩa Thần thu cung một cách hoàn mỹ. Cũng không biết Hoàng Thượng nghĩ như thế nào, đảo mắt cái đã điều Dương Nghĩa Thần đi rồi. Biến thành Hà Bắc thành nơi không có hổ, chỉ còn lại có Dương Bạch Nhân, Quách Huyền là tiểu hầu tử gọi tới gọi lui. Tuy rằng thực lực bây giờ không thể so sánh với trước kia, và vừa mới lập được chiến công hiển hách là tiêu diệt Trương Kim Xưng. Quân tiêu phong lúc này cũng đã đến gần đồi Đậu Tử, nhắm thẳng vào sào huyệt của Đậu Kiến Đức. Nhưng hầu tử vẫn chỉ là hầu tử, nhảy cao tới đâu vui mừng tới đó, sự uy hiếp này không thể so sánh nổi với lão hổ.

Thiện Vu xem chừng rất tin tưởng Lữ Phương Nguyên, nếu Lý Trọng Kiên và Dương Nghĩa Thần về chậm một chút, thời gian quá dài không dùng được, quần hùng Hà Bắc lục lâm đã “Hết những ngày cực khổ, đến những ngày sung sướng”. Nhưng đến lúc đó thì phiền toái của Lữ Phương Nguyên cũng sẽ đến. Đối với Minh Châu Quân gần trong gang tấc mà nói, y là người trực tiếp đã làm hại Trương Kim Xưng bị chém thành trăm ngàn mảnh, nhất định phải sớm trừ khử. Tuy rằng người thống lĩnh Minh Châu Quân là Trình Danh Chấn không nhỏ mọn như Trương Kim Xưng, thế nhưng cũng không loại trừ việc Trình Danh Chấn giương cờ hiệu tìm đến tận cửa báo thù cho Trương Kim Xưng, mượn đầu của y để tạo uy cho chính mình.

Đối với chúng anh hùng đã từng là đồng minh của đồi Đậu Tử, càng nhất định phải loại trừ cái đinh trong mắt là Lữ Phương Nguyên y. Trước kia, khi Cao Sĩ Đạt dẫn quân lên phía Bắc, y không ra trạch hưởng ứng, liền phải chịu tội kháng lại mệnh lệnh. Tiếp theo, khi quân của Cao Sĩ Đạt bị đánh bại, y vẫn khoanh tay đứng nhìn, đến chút hành động là rút kiếm ra phô trương thanh thế cũng không có, lại khiến cho đồng đạo trong giang hồ chê

cười. Những thứ đó đều không đủ để đến nỗi mất mạng, trí mạng nhất chính là, bây giờ Đại Đường gia đòi Đậ Tử là Đậ Kiến Đức, với y từng có một “mâu thuẫn” nho nhỏ. Năm đó Lư Phương Nguyên y phụng mệnh đến đầm Cự Lộc bổ sung vào chiếc ghế trống sau khi Lưu Triệu An đi, chủ ý xuất phát từ tay Đậ Kiến Đức. Năm đó chiêu này không thể giết chết y, hiện giờ cơ hội lại đến lần nữa, Đậ Kiến Đức lại là người hẹp hòi, sao có thể dễ dàng buông tha cho y đây?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Ván Bài (2)

M

ất đi sự ủng hộ của đời Đậu Tử, lại đánh không nổi Minh Châu Quân trước mặt, canh bạc trước mắt dù đánh cuộc thế nào, cũng không thể thắng được. Lư Phương Nguyên đồ đi đồ lại con xúc xắc, đồ đi đồ lại cân nhắc thiệt hơn, tính toán lâu dài, dù thế nào cũng không để mình thua được. Trong lòng của y phảng phất có vô số ngọn lửa cháy, cháy sạch chính mình rồi phun khói ra lỗ mũi. Nhưng có người không có mắt, nhìn không ra trong lòng của y đang không vui, thốt tha đi đến trước mặt, mở miệng nói giọng rất ngọt ngào:

- Đại Đường gia, Tang phu nhân mới pha trà, lệnh cho tỳ nữ mang đến cho ngài ạ!

- Cút sang một bên, không thấy ta đang bận sao?

Lư Phương Nguyên nhìn cũng không nhìn, xoay tay đẩy một cái, hần giọng mắng.

Tỳ nữ Tiểu Khương bị y đẩy một cái lăn xuống đất như một trái hồ lô, ấm trà nóng văng xuống đất. Sau khi đứng lên cũng không dám khóc, quỳ ở trong nước, cầu xin sự thương xót,

- Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết, xin Đại Đường gia tha tội cho nô tỳ!

- Muốn chết thì chết xa một chút, đừng có mà chết ở đây!

Căn bản không nghe thấy đối phương nói gì, Lư Phương Nguyên lớn tiếng ra lệnh.

Mệnh lệnh này đúng là có chút mơ hồ, tỳ nữ Tiểu Khương hơi giật mình, quỳ gối ở trong nước, không biết chấp hành mệnh lệnh như nào. Lư Phương Nguyên không có rảnh để để ý tới nàng, vẫn đang cầm lấy xúc xắc, ném liên tiếp, vì muốn tìm lấy một điểm tốt mà cố gắng không ngừng.

Sớm đã có tên thị vệ nhanh nhẹn đem tình huống này nhanh chóng báo cáo ra sau trại, Tang phu nhân sau khi nghe báo, nhanh chóng trang điểm lại, thướt tha đi tới.

- Đại Đường gia chuyện này là thế nào, ai làm Đại Đường gia tức giận vậy? Nếu chẳng may sinh bệnh, thì già trẻ trong trạch biết trông cậy vào ai đây!

Người chưa đến, đã nghe thấy tiếng nói, một câu rồi lại một câu nữa câu nào cũng dịu dàng quyến rũ, khiến cho lửa giận trong nháy mắt hóa thành gió mùa xuân.

- Phu nhân sao lại tới đây?

Lư Phương Nguyên khom người, ân cần cười thăm hỏi. Tang phu nhân vốn là nữ nhân của gia đình giàu có bị Trương Kim Xưng cướp về, không tính cầm kỳ thi họa mọi thứ đều biết, chỉ người không cũng đủ quyến rũ rồi. Thời điểm Lư Phương Nguyên tiếp quản đầm Cự Lộc, cũng “Tiếp quản” luôn nàng. Y đang độ tuổi tinh lực dồi dào, lại đột nhiên đặc chí, khó tránh khỏi đòi hỏi vô độ. Mà Tang phu nhân lại giống như giếng cạn do hạn hán đã lâu, bất kể lượng mưa gió lốc ít nhiều đều tiếp nhận. Kể từ đó, hai người lại có tình cảm phu thê chân chính, tôn trọng lẫn nhau, cuộc sống gia đình cũng được coi là trôi qua vui vẻ.

Trước tiên quay về phía Tiểu Khương đưa tay ra lệnh, nhận được mệnh lệnh Tiểu Khương nhanh chóng rời đi. Tiếp theo, Tang phu nhân cười cười, dịu dàng đáp lại,

- Không phải Đại Đường gia không thích uống trà nóng sao? Thiếp thân đến đây là để thỉnh tội với ngài! Xin Đại Đường gia nhìn lại những việc tốt

mà xưa nay thiếp thân đã làm, lần này ngàn vạn lần xin ngài tha tội!

- Nàng đúng là yêu nữ!

Không cần để ý đến đám thân vệ ở gần đấy, Lữ Phương Nguyên lấy một tay kéo Tang phu nhân vào trong ngực, giờ tay đánh yêu vào mông nàng, sau đó mới cười hì hì nói:

- Không tha được, đúng là không thể tha được, đánh nàng vì tội không có mắt, xem sau này nàng còn dám hay không!

- Không dám, thiếp thân không dám tái phạm nữa, Đại Đường gia tha mạng, Đại Đường gia uy vũ.

Đầu tiên Tang phu nhân giả vờ giãy dụa một chút, sau đó cầu xin với vẻ mặt đầy thương xót, câu nói cuối cùng, người nghe nhất định rất vừa lòng.

Nhóm thị vệ cũng đều là những người trẻ tuổi, nhìn nhau, đỏ mặt lùi xa hơn trăm bước. Lữ Phương Nguyên xoa hai bàn tay lại, một bên vừa hưởng thụ sự mềm mịn trên truyền đến trên đầu ngón tay trắng mịn, một bên thấp giọng “Uy hiếp”.

- Tiểu yêu tinh, nếu muốn chết, buổi tối đừng trách bản Đại Đường gia không khách khí!

- Yêu tinh đã bị Đại Đường gia bắt được, xử trí như thế nào không phải do ngài quyết định sao?

Tang phu nhân đang ngồi trong lòng Lữ Phương Nguyên, đôi môi mềm mại đặt lên cổ của y, đôi mắt như sao sáng khép hờ, đôi môi khẽ khép hờ.

Nếu đổi lại là lúc bình thường, chẳng quan tâm là ngày hay đêm, Lữ Phương Nguyên khẳng định tìm một chỗ làm một phen trước rồi mới nói

sau. Nhưng hôm nay, sự hưng phấn của y còn thiếu một chút, để mỹ nhân môi son nhẹ nhàng điểm một vài cái, liền buông ra, thấp giọng ra lệnh:

- Nàng về phòng trước chờ ta, buổi tối bản Đại Đường gia đến tìm nàng!

- Vậy thiếp thân lại pha cho Đại Đường gia một bình trà ngon nha?

Ngọn lửa đang mãnh liệt liền bị dội một gáo nước lạnh, Tang phu nhân ưỡn oái nói. Cũng không dám tức giận, nhẹ nhàng sửa sang lại quần áo, dịu dàng xin chỉ thị.

- Không cần, để cho ta một mình yên tĩnh một lát!

Lư Phương Nguyên thở dài, giọng đầy tâm sự đáp lại.

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng như vậy, Tang phu nhân càng thấy cảm giác mất mát. Lặng yên đứng bên cạnh Lư Phương Nguyên một lát, nàng đưa tay đặt lên vai của đối phương, thấp giọng an ủi:

- Nếu có chuyện gì khó xử, nếu không ngại Đại Đường gia có thể nói cho thiếp nghe một chút. Thiếp thân tuy rằng không giúp được gì, nhưng có thể cùng Đại Đường gia chia sẻ chút phiền não, lúc nào cũng luôn sẵn lòng!

Có được mỹ nhân hiểu lòng người như vậy, dù rằng là cứng như thép cũng sớm bị luyện cho mềm ra. Lư Phương Nguyên thở dài, giơ tay nắm ngón tay mềm mại trên vai,

- Nói cho nàng biết cũng vô dụng, ta bây giờ đã bị dồn đến góc tường rồi.

- Nói không chừng thiếp thân có thể giúp ngài tìm được một diệu kế cũng không chừng!

Tang phu nhân cười khuyên.

- Nhìn nàng có khả năng đấy!

Lư Phương Nguyên thấy nữ nhân nghịch ngợm cười đùa theo, phiền muội trong lòng lập tức giảm đi rất nhiều. Ôm thái độ đó một chút, y suy nghĩ lại, nhẹ nhàng giải thích,

- Như vậy cứ cho nàng nghĩ cách đi, bản Đại Đường gia cũng thích đánh cuộc, nàng cũng biết đấy. Trước kia, bản Đại Đường gia vẫn thường dựa vào nhà cái đại sát tứ phương, thắng “nhàn gia” đến nỗi đỏ cả mắt. Nhưng hiện tại, hướng gió lại đột nhiên thay đổi, những “nhàn gia” kia đã thay đổi, bản Đại Đường gia nghĩ nói cũng không chính xác rồi.

- Ép nhàn gia này! Việc này không đơn giản, chưa nghe nói ra “Môi trang” đến chủ động trả tiền thua!

Đôi mắt Tang phu nhân chợt lóe sáng như sao, lập tức đưa ra kết luận.

- Nàng không nghe ta nói sao, bản Đại Đường gia lúc trước dựa vào “nhà cái” được quá độc, đã đem những “nhàn gia” kia trị tội hết rồi!

Lư Phương Nguyên nhìn nàng một cái, mặt mày nhăn nhó giải thích.

- Vậy thì sao?

Dựa vào trực giác của nữ nhân, Tang phu nhân lớn tiếng đáp lại,

- Thiếp thân chỉ mới nghe nói thua tiền có thể sinh thù, chứ chưa nghe nói thắng tiền cũng có thể trở mặt? Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ, một con ngựa là một con ngựa. Ngài giúp bọn họ đánh “môi trang”, bọn họ cảm tạ ngài còn không hết, làm sao lại đẩy ngài ra bên ngoài được!

Lư Phương Nguyên thở dài, dùng sức quơ lấy xúc xắc vào trong tay. Bởi vì cái gọi là trong cuộc u mê, người ngoài sáng suốt. Ý tưởng của nữ nhân gia mặc dù có chút cam chịu, lại đúng điểm mấu chốt của ván cược. Lúc trước hẳn âm thầm cấu kết Dương Thiện Hội cũng thế, và Ngụy Trưng mắt đi

mày lại cũng tốt, đó đều là một canh bạc. Hiện giờ canh bạc mới đã bắt đầu rồi, Trình Danh Chấn, Đậ Kiến Đức đã tới lúc gấp rút lật bàn, lúc này nếu mình chỉ ở yên một chỗ, chỉ tăng phần thắng cho bọn họ. Với những lợi ích trước mắt, cừu hận gì đều là giả dối! Đậ Kiến Đức và Trình Danh Chấn đều không phải người ngu, hẳn rất rõ ràng sự lợi hại được mất trong đó.

- Ngài sao vậy? Có phải thiếp thân đã nói gì sai không ạ?

Tang phu nhân biết mình đã bắt đúng mạch của đối phương, lại cố ý giả bộ làm đáng điệu bất an.

- Người đúng là phúc tinh của bản Đại Đường gia!

Lư Phương Nguyên dùng sức nhéo một cái trên mặt nữ nhân, lớn tiếng khen. Ngay sau đó, y lại gieo viên xúc xắc xuống, ngập tràn không khí phấn khởi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Ván Bài (3)

Đ

ã nói là làm, ba ngày sau đó, Đại Đường gia Lư Phương Nguyên dầm Cự Lộc đánh ra cờ hiệu báo thù thay đại Đường gia tiền nhiệm Trương Kim Xưng. Hịch văn lan tràn khắp Hà Bắc lục lâm, mời mọi người cùng khởi binh đấu tranh, loại bỏ chính sách tàn bạo của Đại Tùy.

Ở trong hịch văn, Lư Phương Nguyên không tự đề cập đến việc năm đó chính mình ném đá xuống giếng, dò xét đường lui của Trương Kim Xưng. Ngược lại đem mình đặt vào vị trí kế thừa di chí của Trương Kim Xưng. Đem Đại Đường gia Trương Kim Xưng đã qua đời đặt lên một vị trí rất cao. Hịch xưng: "Nâng cờ khởi nghĩa, phản kháng chính sách tàn bạo, cứu dân khỏi nước sôi lửa bỏng!" ; "Nhiều lần đánh bại cường địch, công thành nhổ trại, danh tiếng uy vang khắp lục lâm!" ; "Tham quan nghe thấy hoảng sợ, ô lại nghe thấy nhanh chóng rút tay về!" ; "Di huệ hai chương, quần chúng kính như phụ mẫu" ; "Trạch khoác Yến Triệu, dân chúng trông mong như gió xuân!"

Tuy rằng Trương Đại Đường gia cuối cùng thua trận đã chết, nhưng “Anh linh chưa xa, lệ sinh chi anh dũng, chính khí trường tồn, chấn tinh thần hậu bối.”

Sau khi nhận được hịch văn, lục lâm hào kiệt còn sót lại ở khắp Hà Bắc không ngớt bàn tán, sự việc phát sinh sau đó càng làm bọn họ kinh ngạc, Trình Danh Chấn, Hàn Kiến Hoành, có người nhận ân huệ, có người là địch nhân của Trương Kim Xưng khi còn sống không ngờ cùng nhau hưởng ứng, thề phải thay Trương Đại Đường Gia đòi lại công đạo.

Có thể nói, trong thời gian mấy ngày ngắn ngủi như vậy, hình tượng của Trương Kim Xưng nổi lên biến hóa nghiêng trời lệch đất. Lão vốn là một hung thần làm trẻ con khóc thét trong đêm, giờ phút này lại được nhóm lục lâm hào kiệt miêu tả là một người rộng lượng khoan hồng. Lão đã từng là một người giết người không ghê tay, giờ phút này được lục lâm đồng đạo tâng bốc rùm beng là một anh hùng hào kiệt “Trừ bạo an dân”, “Cướp của người giàu thay cho người nghèo”. Tất cả những việc ác lão đã từng làm qua, dường như đều đã theo cái chết của lão mà mất hết. Mà những việc thiện lão làm cũng không được nhiều, ví dụ như nghe theo đề nghị của Trình Danh Chấn, sau khi công phá huyện Quán Đào chưa kịp mang lương thực và đồ quân nhu phân phát cho dân chúng, đã được phóng đại, khoa trương.

Nếu Trương Kim Xưng còn sống, lão tuyệt đối không có mặt mũi nghe mấy lời tán tụng này. Nhưng lão đã chết, lão đã được mọi người tạo cho một bộ mặt mới, biến thành hình tượng, gánh vác sứ mệnh lại một lần nữa đặt trên vai Hà Bắc lục lâm.

Đối mặt với quân địch mạnh như vậy, nhóm quan viên Hà Bắc không thể ngồi chờ chết. Bọn họ ra tay với tốc độ nhanh nhất, dốc toàn lực đánh một trận cuối cùng với đám giặc cỏ. Cày đình quét huyệt, vĩnh tuyệt đoạt hậu.

Trong lúc nhất thời, Quận Thừa quận Thanh Hà mới đề cử là Dương Thiện Hội, quận thừa Võ Dương Ngụy Đức Thâm, Quận Thừa Tín Đô Lưu Tử Hòa, đều đem quân đến bao vây quanh khu vực đầm Cự Lộc. Trình Danh Chấn thống lĩnh Minh Châu Quân, tiền Lục đường gia đầm Cự Lộc Hàn Kiến Hoành cũng đem nhân mã kéo đến bên sông Chương Thủy. Hai bên đều nghe thấy cờ trống, đại chiến dường như sắp bắt đầu.

Cùng lúc đó, Quận thừa Trác quận Quách Huyến từng hợp tác với Lý Trọng Kiên, thực lực hùng hậu nhất mệnh lệnh công khai truyền đạt rõ ràng chiến thư, lời lẽ khoe khoang giục Đâu Kiến Đức có gan thì đi ra khỏi đồi Đâu Tử, để cùng quyết chiến một trận. Ở chỗ xa hơn, tướng Tùy Tang Hiến Hòa

mấy tháng trước bị Minh Châu Quân dùng quỷ kế đánh lén, chỉ đem một ít thân vệ chạy trốn chiếm được sự ủng hộ của lão thủ trưởng Khuất Đột Thông và Nghiêu Quân Tổ, một lần nữa triệu tập hai vạn sĩ tốt âm thầm đi đến, với lời thề phải dẹp yên Minh Châu, rửa sạch nỗi nhục trước kia.

Quảng Tông, một nơi chật hẹp nhỏ bé gần như không tìm ra, trong khoảng thời gian ngắn đột nhiên trở nên huyên náo dị thường. Người đưa tin và thám báo đến từ khắp nơi cảnh tượng lúc nào cũng vội vàng, tình hình mới nhất về quân địch và quân ta phải được báo cáo nhanh nhất đến chủ nhân ở đây, trong tay Trình Danh Chấn thống lĩnh Minh Châu Quân.

Quân trưởng lâm thời được dựng lên, Trình Danh Chấn đi đi lại lại bên bàn, trên bàn dựa theo thông lệ trong quân Đại Tùy, dùng đất cát xếp thành địa hình thô sơ trong núi. Một nhóm phụ tá bị cưỡng ép hoặc lừa gạt đến mặt rất đau khổ, dựa theo tình hình mới nhất của ta và địch, loay hoay không ngừng suy tính dự trù, suy diễn hướng đi của cuộc chiến.

Các tướng lĩnh như Đoàn Thanh, Trương Cẩn, Vương Phi, Hàn Cát Sinh đã đi theo Trình Danh Chấn một thời gian dài, cũng đã học được mấy chiêu từ chủ soái. Quay về phía đồng cát cùng nhau dự tính xì xào bàn tán. Mọi người đều có cảm giác vô cùng khó xử, không phải là vì sợ hãi quân địch hùng mạnh, mà là không thể tin tưởng thành ý của quân đội bạn. Bởi vì cái gọi là ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Lúc này ai là cò, ai là trai ngọc, thật sự rất khó để nhận biết một cách rõ ràng. Mà nếu đánh động thời cơ ngư ông sẽ được lợi nhiều hơn một chút, làm cho nhóm trai ngọc và cò không dám dứt dây động rừng.

- Muốn ra tay phải làm cho sớm, nếu không một khi Tang Hiến đuổi đến, tình huống sẽ trở nên phức tạp hơn!

Hách Lão Dao mặc dù không còn ít tuổi, nhưng tính tình vẫn thiếu điềm tĩnh so với những người thiếu niên, hung hăng đập tay xuống bàn, lớn tiếng ồn ào.

Cạnh bàn không chịu nổi chưởng lực của lão nhân gia, đều nháy dựng lên, rơi xuống đầy đất. Nhóm văn chức phụ tá đều tức giận xem thường quay về phía Hách Lão Dao, nhưng cũng không dám nói năng lỗ mãng. Thở hổn hển cúi người, đem số liệu bắt đầu suy diễn lại từ đầu.

- Ngũ thúc, bên Hàn lão lục người nắm chắc được mấy phần?

Bị âm thanh ồn ào của Hách Lão Dao thu hút, Trình Danh Chấn dừng bước, nghiêng đầu hỏi.

Trong vòng mấy tháng gần ngủ, mặt mũi của hắn lại sinh ra biến hóa rất lớn. Trên môi, trên cằm đều dài hơn và nổi lên những sợi râu ngắn, nhìn qua có cảm giác thêm vài phần điềm đạm, chắc chắn.

Có việc làm, Hách Lão Dao lập tức ổn định lại, rất nghiêm túc ngẫm nghĩ một chút, thấp giọng hồi đáp:

- Y năm đó Đại Đường gia tạo phản, cũng coi như là có nguyên nhân. Không chỉ là vì tranh quyền đoạt lợi, về bản chất người này cũng coi như là một người nam nhân tốt. Lúc này nếu đến đây, nói vậy sẽ không dễ dàng lùi bước. Người nếu thật sự lo lắng, ta phải nói rõ chuyện đó, một mặt ôn lại chuyện cũ cùng y, một mặt bất cứ lúc nào cũng đôn đốc y, tránh để y khi lâm trận lại lùi bước.

Trình Danh Chấn chính là có chủ ý này, cười gật đầu,

- Vậy làm phiền Ngũ thúc rồi, người mang theo nhiều thân binh một chút, đề phòng bất trắc. Ta sẽ luôn thám thính động tĩnh ở bên kia, nếu chẳng may người cùng họ Hàn kia xảy ra chuyện gì, ta sẽ chỉ huy đánh để cứu người trở về trước!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4: Ván Bài (4)

K

hông cần, chỉ cần trong tay người còn binh mã, Hàn lão lục sẽ không dám động đến ta!

Hách Lão Dao khoát tay, đỉnh đạc nói.

- Ta chỉ mang theo mười tên thị vệ, còn bao nhiêu người giữ lại đi. Khi đánh nhau, Minh Châu Quân chúng ta nhất định là chủ lực. Trong tay người có thêm một người là có thêm một phần sức mạnh.

Tình huống khẩn cấp, Trình Danh Chấn cũng không khách khí với Hách Lão Dao. Giao quân lệnh tiễn cho ông xong, hắn còn đích thân tiễn Hách Lão Dao đi ra ngoài, sau khi Hách Lão Dao đi, trong quân trường lập tức khôi phục lại sự im lặng. Ngoại trừ có người thỉnh thoảng đi lên trước sửa chữa la bàn và tiếng động rất nhỏ ngoài xa, gần như không nghe thấy bất cứ tiếng động nào.

Trương Căn người cũng như tên, lặng yên đi đến trước bàn, di chuyển tiểu kỳ của Minh Châu Quân vài lần trên sa bàn, xếp đặt tư thế tiến quân thần tốc. Có một chút động toàn thân, sa bàn vừa rồi còn tương đối rõ ràng lập tức trở nên hỗn loạn. Vài tên quan võ tòng quân nhanh chóng thay thế thế lực khắp nơi làm ra đáp lại, rất nhanh khiến Minh Châu Quân lâm vào tình trạng bốn phía đều có địch.

- Như vậy không được! Mất nhiều hơn được!

Trương Căn chủ động bỏ qua ý tưởng của chính mình, trợ giúp nhóm tòng quân khôi phục lại sa bàn như lúc ban đầu. Đánh xong trận hỗn chiến trước

mắt, Minh Châu Quân còn muốn quay lại nghênh chiến với Tang Hiến Hòa. Nếu thực lực hao tổn quá lớn mà nói..., chỉ sợ khó có thể ngăn cản nổi một trận phản kích của Tang Hiến Hòa.

Nhìn thấy Trương Cầm bỏ cuộc, hai người Vương Phi và Đoàn Thanh cùng ra tay, bỏ qua trước mặt, theo cánh đánh về phía quan quân ở giữa thực lực tương đối bạc nhược. Ý tưởng của hai người bọn họ khá lạc quan, nếu Hàn Kiến Hoàn và Thì Đức Duệ đều thực hiện lời hứa, toàn lực hô ứng trợ lực cho Minh Châu Quân. Lữ Phương Nguyên chặn Dương Thiện Hội, Ngụy Đức Thâm nhận lệnh của Quận Thủ Võ Dương Nguyên Bảo Tàng án binh bất động. Tình huống giữa địch và ta đều phối hợp tốt, Minh Châu Quân trước tiên đánh bại Lưu Tử Hòa, sau đó quay về đánh Lữ Phương Nguyên và Dương Thiện Hội...

Suy diễn cho ra kết quả cuộc chiến rất huy hoàng, Minh Châu Quân chỉ tổn thất không đến một ngàn binh mã liền đại hoạch toàn thắng. Nhưng nếu, Lữ Phương Nguyên ở thời khắc mấu chốt lại thay đổi mà nói..., Minh Châu Quân sẽ bị Dương Thiện Hội và Lưu Tử Hòa liên kết công kích, thì cục diện sẽ hoàn toàn thay đổi, Ngụy Đức Thâm cam đoan sẽ nắm lấy cơ hội này. Mặc dù Lữ Phương Nguyên không lâm trận lùi bước, có thể kéo Dương Thiện Hội lại, mà lỡ như Nguyên Bảo Tàng không khống chế được Ngụy Đức Thâm, Minh Châu Quân vẫn phải đồng thời đối phó với hai địch nhân.

- Tên họ Ngụy này, lần trước không nên tha cho gã!

Tận mắt nhìn thấy thắng lợi trong tay thất bại trong gang tấc, Vương Phi chán nản thở dài. Theo gã, lần trước mọi người không nên buông tha cho binh mã quận Võ Dương, trực tiếp thu thập hết, cũng sẽ không có phiền toái hôm nay. Nhưng Trình Giáo đầu lại có tật xấu là quá lương thiện, bị những lời nói ngọt của Nguyên Bảo Tàng kích động, nuôi dưỡng một lũ sói con không công.

- Có thể không tính đến Ngụy Đức Thâm!

Trình Danh Chấn vừa vắn đi tới, nghe thấy lời bàn bạc của Vương Phi.

- Không phải ý đó!

Đột nhiên xuất hiện Trình Danh Chấn ở phía sau mình, Vương Phi rất lung túng giải thích.

- Có ý là nói...

- Giả thiết vừa rồi của người rất có tầm nhìn.

Trình Danh Chấn không để cho Vương Phi tiếp tục giải thích, mà đem toàn tâm chú ý vào trận đồ trên sa bàn.

- Quận binh Võ Dương chỉ khuếch trương, cơ bản không cần suy xét. Khi khai chiến, để Vương Tướng quân dẫn theo mấy trăm huynh đệ, đã đủ để giữ được cục diện!

Vương Tướng quân được nói đến chính là Vương Nhị Mao, Trương Kim Xưng chết, khiến cho Minh Châu Quân không còn tiếp tục bị ràng buộc, mà chính thức thành một thế lực độc lập. Các tướng lĩnh đi theo Trình Danh Chấn, đều được phong lên một cấp bậc, trở thành chấn võ Tướng quân, phần uy Tướng quân, nhân dũng Đô úy, ninh an Giáo Úy... , hoàn toàn tạo thành một hệ thống quân đội nhỏ.

- Nguyên Bảo Tàng đã từng hứa hẹn, quận binh Võ Dương tuyệt đối sẽ không động thủ đối với chúng ta.

Hoàng Nha Bảo đã vinh dự trở thành thống lĩnh trạm canh gác thăm dò cũng ủng hộ phán đoán của Trình Danh Chấn, ở bên cạnh cười nói xen vào.

- Nếu y dám không giữ lời, ta sẽ truyền tin giao dịch trước kia ra, đến lúc đó, xem y giải thích với triều đình như thế nào!

Đó là vận bất đắc dĩ mới dùng đến chiêu tổn hại, nhưng quả thật sức uy hiếp rất lớn, suy nghĩ một chút những lời Hoàng Nha Bảo nói, thần sắc của Vương Phi một lần nữa lại thay đổi.

- Xử lý vậy là tốt rồi, chúng ta chỉ cần hai ngày để đánh lui Lưu Tử Hòa, Dương Bạch Nhân mặc dù chạy tới cũng là không công mà chịu chết!

- Bên Lữ Phương Nguyên cũng như vậy không thể trông cậy vào đó được!

Trình Danh Chấn lắc đầu, đem cờ xí của đầm Cự Lộc nhổ xuống hết, ném vào một góc bàn.

- Ta vừa mới suy xét lại, dựa vào tính tình của Lữ Phương Nguyên, căn bản sẽ không làm chính mình tổn hại mà lại bị lỗ vốn. Nếu chúng ta công kích Lưu Tử Hòa, y chắc chắn sẽ không đi trêu chọc Dương Thiện Hội. Ngược lại nếu chúng ta bị tổn thất quá nặng, y có thể quay lại đánh cho chúng ta một trận!

- Tên khốn kiếp này! Quả thực là con chó điên!

Wang Phi oán hận mắng, hoàn toàn đồng ý với phán đoán của Trình Danh Chấn.

- Từ lúc bắt đầu nói phải liên kết báo thù thay Trương Đại Đường gia, chỉ sợ là y đã không thật tâm!

Hàn Cát Sinh mặc dù là người thản nhiên, nhưng có thể nói đúng vào điểm tử thượng,

- Ta đoán y là muốn mượn tay chúng ta để tiêu diệt Dương Thiện Hội, hay dựa vào Dương Thiện Hội tiêu diệt chúng ta, y sẽ đem đầm Cự Lộc bảo vệ...

Bốn phía lập tức vang lên những lời thoái mạ. Mà ngau và những người Trình Danh Chấn cường ép nhập ngũ, cùng với mấy phụ tá không vừa lòng Minh Châu Quân, cũng đều phần nộ đối với âm mưu vô cùng hiểm độc của Lữ Phương Nguyên. Đợi những lời mắng chửi của mọi người dần dần nhỏ xuống, Trình Danh Chấn gõ bàn, thấp giọng nói:

- Y trời sinh tính thích đánh cuộc, cho nên đem chúng ta trở thành một con tốt trong tay y. Bây giờ, chúng ta cũng bí mật đánh cuộc với y một lần, làm cho y trở thành một con tốt trong tay chúng ta!

Dứt lời, hắn đem tiểu kỳ đại diện cho Minh Châu Quân đẩy về phía trước động, xuyên thẳng đến phía sau thành của Dương Thiện Hội.

- Sáng mai chúng ta sẽ công chỗ này trước, bất chấp hai quận binh mã của Võ Dương và Tín Đô. Đến lúc đó chúng ta bảo Hách Ngũ thúc, thúc giục Hàn Kiến Hoàn lao thẳng đến Trường Nhạc, buộc Lưu Tử Hòa điều quân trở về tự giải thoát. Chỉ cần chúng ta chiếm được thành, Dương Thiện Hội sẽ bị kẹp giữa Minh Châu Quân và đầm Cự Lộc. Họ Lữ dù trên thực tế không nghĩ sẽ ra tay với Dương Thiện Hội, lúc này sẽ bị uy hiếp. Khiến cho Dương Thiện Hội phải chọn là đánh bại gã trước, hay là quay đầu lại quyết chiến với chúng ta trước!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 5: Ván Bài (5)

N

ếu Trình Danh Chấn dễ bị mắc lừa như vậy, thì hẳn không phải là Cửu Giáo đầu!

Cùng lúc các chư tướng Minh Châu quân bày mưu tính kế, quận thừa Thanh Hà Dương Thiện Hội cũng cười lạnh nói.

Lăn lộn nửa đời người, cuối cùng mới từ Huyện thừa leo lên được cái chức Quận thừa, hẳn vô cùng trân trọng cái thành tựu không dễ có được này. Biểu hiện của sự trân trọng đó là chặt đầu càng nhiều lũ giặc cỏ, treo từng dãy một trên tường thành huyện Thanh Hà.

- Kẻ tạo phản đều nên tru di cả tộc!

Dương Thiện Hội chưa từng cảm thấy mình làm như vậy có gì không thỏa đáng. Cho dù là bạn bè thân thích của hắn có dây dưa với bọn thổ phỉ, cũng khó tránh khỏi một đao vào đầu. Tính cách lạnh lùng vô tình này đã giúp hắn có được cái biệt hiệu Bạch Nhãn Lang và Dương Bạch Nhãn. Nghe ra thật chói tai, nhưng nhiều lúc, Dương Thiện Hội lại coi đó là một cách để ca ngợi.

Loạn thế cần luật nghiêm. Là một kẻ chấp pháp, một đời nhất định phải có ý chí sắt đá. Chỉ có giết sạch mấy tên loạn dân gan to tà trời kia đi, giết cho mấy tên giặc cỏ rục rịch chuẩn bị ngóc đầu dậy sọ đi, thế mới có khả năng khôi phục lại thái bình được. Tuy thủ đoạn thực hiện thì ác độc, nhưng lại thể hiện cái tâm bồ tát. Nếu có thể giết một mà sống mười, thì Dương Thiện Hội cảm thấy đây không phải là tội ác, mà là một cái đại thiện to lớn vĩ đại.

Mấy năm nay, tính cả những chiến công được bảo giả vào, thì Dương Bạch Nhân có vẻ như cũng đạt được tiêu chuẩn “nhất hành nhất thiện”. Trong tấu chương gửi về triều đình, hãn từng được miêu tả là trong hai năm giao chiến với lũ thổ phỉ giặc cỏ hơn sáu trăm trận, trận nào cũng đại thắng, đương nhiên, không bao gồm cái vụ bị Trình Danh Chấn đánh cho chỉ còn có mình trốn thoát được với cả bị Trương Kim Xưng bức ép mất quận Thanh Hà.

Nếu tỉ mỉ ra, thì hai vụ đó cũng không thể coi là hoàn toàn thất bại. Trước tiên, trận chiến Trình Danh Chấn phục kích quận binh Thanh Hà, quân số lũ giặc cỏ hơn nhiều so với quân số quận binh, Dương Thiện Hội có thể “thong dong” lui binh giữa vòng vây của mấy vạn quân địch, hành động đó đã thể hiện phong thái danh tướng của hãn. Tiếp đó, trận để mất Thanh Hà quận đó, phải là lũ quận binh “tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu”, chủ động tiến hành chiến lược di dời, dùng cách hi sinh không gian để đổi lấy thời gian, giành lại thế chủ động trong chiến lược. Không tin sao? Thế tại sao cuối cùng Trương Kim Xưng lại chết dưới tay Dương Bạch Nhân, mà không phải bị ai khác giết?

Bây giờ với chiến công bắt giết được Trương Kim Xưng, Dương Bạch Nhân đã âm thầm trở thành võ tướng đầu tiên của cái vùng đất Hà Bắc, danh vọng ngang ngửa với vị lão tướng Trương Tu Đà quét ngang khắp Hà Nam. Triều đình khen ngợi, địa phương biểu dương, thân sĩ dân gian ủng hộ, nhất thời nổi bật vô song. Kẻ sĩ có chí cũng nô nức đến đầu quân cho, hình thành một đoàn trợ tá khổng lồ bên cạnh hãn, ngày ngày giúp hãn bày mưu tính kế, vận trù làm sao bình định lũ giặc cỏ sớm nhất, xây dựng lại thời thịnh thái bình.

Ngoài một ít văn nhân buồn khổ uất ức coi Dương Thiện Hội là chủ mưu thi triển kế hoạch bình sinh lớn ra, một số quan quân cấp thấp vốn bị đám giặc cỏ nhiều lần đánh bại, đã mất đi niềm tin chiến thắng cũng lại phần chần lên, lục tục gia nhập vào dưới cờ của hãn. Trong đó kẻ được hãn hoan

nghe nhất là một gã quan quân họ Chu đã bị hủy hoại dung nhan. Người này vốn là Giáo Úy quận binh Cấp quận, từng theo Phùng Hiếu Từ chiến đấu với lũ giặc cỏ đầm Cự Lộc mấy trận. Phùng Hiếu Từ sơ suất khinh địch, sau khi toàn quân bị tiêu diệt, người này thoát được nhờ bản lĩnh của chính mình, bởi vì sợ triều đình truy cứu, không thể không thu thập vài trăm tên tàn binh đến hồ Cao Kê làm cướp.

Đợi sau khi Trương Kim Xương binh bại thân tử, người này lại thông qua một số tiền bối tít bên Đông Đô, kết nối với mỗi bên quận Thanh Hà, rửa sạch tội danh, quay trở về dưới cờ quan quân. Sự trở lại của gã không chỉ khiến cho quân số quân binh quận Thanh Hà trong nháy mắt nhiều hơn mấy ngàn, mà còn cho Dương Thiện Hội thêm một cơ sở ngầm quan trọng. Dựa vào điều kiện có lợi là người này rất thông thuộc địa hình, một lần dẹp yên toàn bộ hồ Cao Kê.

Sau khi làm nhiều nghĩa cử như vậy, Chu Giáo úy lại không chút kể công kiêu ngạo, ngược lại lại nhất nhất nghe theo có duy nhất mệnh lệnh của Dương Thiện Hội, đối đãi bằng lễ sư trưởng. Dương Thiện Hội yêu thích người này biết tiến thoái, cho nên lúc gặp vấn đề cần quyết đoán, đều gọi gã đến cùng nhau bày mưu tính kế. Đương nhiên, nhiều lúc, Chu Giáo úy đều sẽ hoàn toàn tán thành con mắt nhìn xa trông rộng của Dương quận thừa.

Tình hình hôm nay lại như thế, thấy Dương Thiện Hội nói kiên quyết như thế, Chu Giáo úy cũng liên thanh cười lạnh,:

- Giặc đúng là giặc, cho dù chết đến nơi rồi cũng không quên tính toán cho nhau. Lữ Phương Nguyên mượn tay chúng ta trừ khử Trình Danh Chấn, sao biết Trình Danh Chấn không lợi dụng mình?

- Đúng thế, đúng thế. Giặc tính khó sửa, đại nhân phán đoán đúng quá đi!

Đám văn võ phụ tá liên tiếp gật đầu, liên thanh tỏ vẻ đồng ý. Bọn họ không muốn làm Dương Thiện Hội mất hứng, càng không muốn đắc tội với Giáo

úy Chu Văn. Trong mắt cả bọn, hai con người này tàn nhẫn như loài lang sói, độc ác như loài rắn. Trước mặt cố nhiên nghiêm đáng sợ, còn có thể coi là độc ngoài ánh sáng, chỉ cần người không động đến cọng lông mọc ngược trên cổ hăn, hăn cũng sẽ không nhe nanh giơ vuốt với người. Rồi sau đó nhìn như ngoan hiền vô hại, thực tế thì cất dấu một bề chất độc, chỉ cần người bước vào hướng công kích phản vấn của hăn, nói không chừng không biết lúc nào hăn sẽ nhảy chồm dậy cắn người một nhát chí mạng.

Thấy mọi người ai nấy đều tán thành kiến giải của mình, Dương Bạch Nhân trong lòng vô cùng đắc ý, nhưng nét mặt lại vẫn đeo cái vẻ nghiêm túc theo thói quen:

- Lũ giặc gian xảo như hồ ly, sự giảo hoạt của chúng tuy khó qua mặt được lão phu, nhưng tương kế tựu kế thế nào, một phát loại bỏ cả hai tên tặc Trình, Lữ, lại hoàn toàn không phải là chuyện cứ làm là được. Các người nói xem, kế sách hôm nay, chúng ta nên ra tay từ đâu?

- Trước dễ khó sau, vẫn là thượng sách. Lúc này ta chờ Lữ Phương Nguyên tất nhiên không có chút phòng bị gì. Ta đợi phần chấn lên rồi đánh. Trình Danh Chấn với hăn bằng mặt không bằng lòng, ắt sẽ sống chết mặc bay. Đợi chúng ta nhanh chóng tiêu diệt sào huyệt của tên giặc Lữ, là có thể quay đầu lại, ung dung nghênh chiến với Minh Châu Quân!

Một tên phụ tá cầm quạt lông bước lên trước, vẻ mặt cao thâm thần bí.

Dương Thiện Hội tay vuốt râu, từ chối cho ý kiến.

Thông thường thái độ này tức là lão không hoàn toàn hài lòng với lời can gián đó. Một kẻ phụ tá khác áo mũ uy nghiêm giỏi suy đoán tâm tư chủ mưu, lập tức đứng dậy, hướng tên cầm quạt lông lớn tiếng phản bác:

- Phan huynh nói thế không đúng rồi. Tên giặc họ Trình đó chỉ mong sao mượn tay chúng ta làm suy yếu thế lực của họ Lữ. Nếu chúng ta cứ theo kế sách của Phan huynh, chẳng phải là quá đúng ý tên Trình Danh Chấn sao?

- Theo Trịnh huynh nói thì, chúng ta nên đánh Trình Danh Chấn trước, rồi chẳng phải là thỏa nguyện tên Lư Phương Nguyên sao?

Tên cầm quạt lông cười lạnh mấy tiếng, khinh bỉ vô cùng phản bác:

- Người xưa nói rằng, giữa hai cái hại chọn cái ít hại hơn, muốn có được, ắt phải cho đi trước, sau đó mới có thể....

- Chỉ sợ là cái cho thì cho rồi, cái cần lấy thì chưa chắc đã lấy về được?

Người áo mũ chỉnh tề lại nhìn sắc mặt Dương Thiện Hội, học cái kiểu của đối phương, rung đùi đắc ý bởi mồm.

- Vậy ta đây cái gì làm cũng không tốt, chờ xem lũ giặc tự chặt đầu mình xuống dâng đến tay Trịnh huynh!

Kẻ cầm quạt lông bị phản bác hai lần liên tiếp, sĩ diện có chút không giữ được, lạnh nhạt mĩa mai.

- Lấy bất biến ứng vạn biến, dù sao cũng tốt hơn tùy tiện hành động, thay giặc gây dựng thanh thế!

Không nhìn thấy ám thị ngăn chặn trên gương mặt Dương Thiện Hội, người ăn mặc áo mũ chỉnh tề niềm tin tăng cao, lời nói cũng ngày càng sắc sảo.

Hai người người một câu, ta một câu không ai nhường ai. Thấy sắp đến cao độ không biết đối phương có thông đồng với địch hay không. Dương Thiện Hội khề ho khan một tiếng, cắt đứt màn tranh cãi kịch liệt giữa hai bên.

- Được rồi, được rồi, cố tìm cái chung, cố tìm điểm chung, các người từng là danh sĩ một thời, hà tất cứ động tí là cãi vã thế.

- Đại nhân nói phải, có những người lãng phí hư danh, Trịnh mỗ vốn không nên nghiêm túc với hân!

- Có những người bụng dạ khó lường, ai biết không có mưu đồ khác?!

Hai tên văn chức mưu sĩ trừng mắt nhìn nhau, vẫn chưa thỏa mãn tách nhau ra. Dương Thiện Hội chiêu mộ bọn họ, chỉ là để đánh bóng cho mình, rõ ràng nhân tài dưới trướng đông đúc, vốn cũng chẳng dám hi vọng lũ khố rách này có thể cho mình được ý kiến gì hay ho. Đám râu ria đi hết rồi, lập tức chuyển mục tiêu hỏi sang chính chủ:

- Chu Giáo úy, theo người thấy thì, bước tiếp theo chúng ta nên làm thế nào!

- Bỉ chức hiểu biết nông cạn, sợ là khó lọt tai đại nhân!

Chu Văn khiêm tốn chấp tay cười đáp.

- Cứ nói đi đừng ngại!

Dương Thiện Hội rất phong thái khoát khoát tay, lệnh cho Chu Văn có chuyện cứ việc nói thẳng ra.

- Kế sách của Bỉ chức, xem ra có chút yếu mềm, sợ rằng tổn hại đến uy danh của đại nhân!

Chu Văn lại chấp tay, cẩn trọng nói:

- Nếu hai tên giặc đó đã không tin tưởng lẫn nhau, lại cùng muốn mượn đao giết người. Sao chúng ta không lùi một bước, để hai người đó trực tiếp đối mặt, xem chúng nó còn có thể chơi trò gì được!

- Người nói là, để bọn chúng tự cắn nhau một trận trước đã?

Dương Thiện Hội cúi đầu trầm ngâm:

- Nếu bọn chúng không đánh nhau, lại nên ứng phó thế nào?

Đã không phải là lần đầu tiên trốn tránh đối đầu với kẻ địch rồi, chỉ cần có lợi cho đại cục, lão không quan tâm lại phải lùi một bước. Huống hồ lúc này kẻ được tiếng là trí tướng, đôi khi tỏ ra yếu thế một tí trên chiến thuật, đồng sự ở triều đình và địa phương chỉ cho rằng lão có mưu đồ khác, tuyệt đối không thể nghĩ lão tiêu cực chạy trốn cuộc chiến.

- Không đánh, chúng ta cũng không tổn thất gì. Nhưng mà thế cục bây giờ lại tái diễn từ đầu một lần nữa, sau đó chia ra đánh tan thôi!

Chu Văn trong lòng sớm đã có chuẩn bị, trả lời không chút hoang mang.

Dương Thiện Hội lại lấy tay vuốt râu, hạ giọng trầm ngâm. Không giống như lần trước, lần này, trên mặt lão rõ ràng kèm theo một chút ý vị khen ngợi. Đám phụ tá đã đoán đúng tâm tư của kẻ chủ mưu, nhanh chóng mở miệng phụ họa:

- Chu Giáo úy tính toán đúng quá, đại nhân không ngại nghe theo!

- Đại nhân trong lòng sớm đã quyết định sách lược, chắc chắn trùng với mưu kế của Chu Giáo úy!

- Cổ ngữ có câu, vì nước quên thân. Dương đại nhân đến cả tính mạng cũng không tiếc, sao lại có thể quan tâm đến thanh danh chứ. Hơn nữa để lũ giặc đắc ý giây lát, xem chúng ta sau này mưu đồ thế nào!

- Tiến thoái ung dung là đường của kẻ làm tướng. Với cái nhìn hạn hẹp của lũ giặc ấy, sao có thể nhìn ra ý đồ của đại nhân được? Với lại lui, lui, để cơ hội cho ngày sau!

- Xin đại nhân sớm quyết đoán!

Mấy lời nịnh bợ nghe thật đã tai, Dương Thiện Hội mới say sưa gật gật đầu, lớn tiếng nói:

- Giáo úy nói rất hợp với ý ta. Lão phu cả đời tiêu diệt giặc cỏ, tâm niệm xây dựng lại thế giới thái bình, há có thể quan tâm mấy cái hư danh đó? truyền lệnh xuống dưới, sáng sớm ngày mai nhổ trại lui về Thanh Hà, tạm lánh mũi nhọn của bọn giặc cỏ.

Tướng lĩnh đáp một tiếng, khom người lĩnh lệnh. Dương Bạch Nhân nhẹ nhàng vuốt râu, nói tiếp:

- Tiện thể tìm người thông báo hai tên Ngụy, Lưu một tiếng, nói là xin họ tạm thời lui quân, cho lũ giặc cỏ một cơ hội chém giết lẫn nhau!

Tiếng đáp vang dội dễ nghe vang lên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 6: Ván Bài (6)

C

hức vụ đều là Quận thừa, theo lí mà nói thì Quận thừa quận Thanh Hà Dương Thiện Hội hoàn toàn không có quyền thi lệnh cho quận thừa Võ Dương Ngự Đức Thâm và Quận Thừa Tín Đô Lưu Tử Hòa. Nhưng đầu tiên là không có công lao lớn, sau là không có tư cách bô lão như lão, thế nên cái công văn vừa như nhắc nhở vừa như mệnh lệnh này lại không bị bất cứ ai ngăn cản, nhanh chóng được gửi tới tay hai người Ngự, Lưu.

Nhận được thư của Dương Thiện Hội, Lưu Tử Hòa không nói năng gì, lập tức nhổ trại lui về phía bắc. hấn ta bây giờ đã thuộc vào quản hạt của Bác Lãng Quân Đại tổng quản Lý Húc, lòng dạ tự nhiên khắc “bắc đến đâu dầu đến đấy”, căn bản không coi lũ cỏ giặc ở Hà Bắc ra gì. Lúc trước sở dĩ hưởng ứng lời hiệu triệu của đồng nghiệp tới phía nam Hà Bắc tiêu diệt phi, đơn thuần chỉ là cho phù hợp với tính chất tình hình. Việc thành, Lưu Tử Hòa không muốn chia sẻ công lao gì từ đó. Việc không thành, Tín Đô quận cũng chưa chắc gặp phải tổn thất gì. Đám Dương Thiện Hội cũng chẳng làm gì được lũ phi, ở trong tay Bác Lãng Quân Đại tổng quản Lý Húc, đám Trình Danh Chấn cũng chỉ là sương tàn trên ngói. Chỉ cần Lý đại tướng quân bình định xong loạn Ngõa Cương từ Hà Nam quay về, càn qua loa một lượt là có thể nhẹ nhàng dọn sạch bọn họ.

Sau khi một lá thư cũng nội dung đó được gửi tới trưởng của quận thừa quận Võ Dương Ngự Đức Thâm, những phản ứng xảy ra lại hoàn toàn không giống với bên Lưu Tử Hòa. Ngự Đức Thâm trước tiên đơ ra giây phút, sau đó vứt lá thư tự tay viết của Dương Thiện Hội dưới đất ngay trước mặt người đưa thư, trầm ngâm không nói. Khi tên đưa thư nơm nớp lo sợ

nói cần phải quay về, lão đập mạnh bàn một cái, sai người tổng khứ hẳn ra ngoài, không nể mặt Dương Thiện Hội một tí nào.

- Nhãi ranh, nhãi ranh thành sự không có bại sự có dư!

Sau khi tổng cổ tên đưa thư đi, Ngụy Đức Thâm cũng không kiềm chế được nữa, đập bàn ngoạc mồm chửi. Y điên tiết lên như vậy không phải chỉ vển vển vì chuyện Dương Thiện Hội khoa chân múa tay với y, mà là xuất phát từ sự bực tức đối với thế cục trước mắt. Không có Dương Thiện Hội, Lưu Tử Hòa phối hợp tác chiến, chỉ dựa vào binh mã của quận Võ Dương, căn bản không thể ngăn cản nổi mũi tiến công của Minh Châu quân. Tuy trước khi Thái phó khanh Dương Nghĩa Thần lão tướng quân phụng chỉ về Đông Đô, trượng nghĩa giúp đỡ quận Võ Dương một lượng lớn đồ quân nhu và trang bị, song quận binh quận Võ Dương lúc này vẫn không len nổi vào hàng tinh nhuệ. Đầu tiên là, các huynh đệ chiến đấu với Minh Châu quân xưa nay chưa từng thắng lợi bao giờ, chưa đợi phát chiến, sức mạnh đã giảm sút ba phần. Tiếp đó là, thực lực của quận binh hiện tại tuy được tăng mạnh, nhưng đối thủ cũng là một kẻ lớn mạnh. Minh Châu quân đã không có Trương Kim Xưng chế áp chẳng khác gì con thú thoát khỏi gông cùm, giờ nanh giương vuốt, gầm gừ rú rít, lúc giờ tay nhắc chân cũng để lộ ra cái uy nghi khó có thể che dấu được.

Binh mã hai quận Thanh Hà, Tín Đô sau khi rút sâu lại phía sau, quận binh Võ Dương đã rơi vào thế một cây làm chẳng nên non hoàn toàn không phải là đối thủ của Minh Châu Quân, Ngụy Đức Thâm lại không thể vượt qua được cửa ải đó của chính người của mình nữa. Lần trước y vội vội vàng vàng đưa quân tới bờ sông Chương Thủy, vốn trông cày đình quét huyệt bọn giặc cỏ, trả lại yên bình cho vùng đất. Kết quả cuối cùng lại là, Võ Dương quận gần như dốc sạch phủ kho, mới vừa đủ bồi thường cho Minh Châu quân, hơn nữa đồng ý cả cái “phí bảo an” vốn đã không nên tồn tại cái điều kiện tăng sự nhục nhã lên gấp đôi. Khi đó người của Trình Danh Chấn còn bỏ lại một lời hằn học, nói nếu còn có lần sau, phí bảo an sẽ tăng

gấp đôi. Lần này, đám quân thủ Bảo Nguyên Tàng và chủ bộ Trữ Vạn Quân vốn không đồng ý xuất binh, là Ngụy Đức Thâm y lấy thân phận là Quận thừa ra tranh luận, còn dẫn cả điều “văn võ địa phương không ai chịu nhường ai” trong quốc pháp đại Tùy, mới ép bọn Nguyên Bảo Tàng miễn cưỡng nhượng bộ. Nếu y còn thất bại quay về lần nữa thì, sau chuyện này cho dù quan trên và đồng nghiệp có không buộc tội y, thì đám thân sĩ địa phương bị chèn ép đến phá sản cũng sẽ nghĩ đủ mọi cách để y cuốn gói cút cho xong!

Tiến thoái đều không có cửa, Ngụy Đức Thâm hận không thể đâm đầu xuống đất, phơi bày nỗi chán nản trong lòng. Đập bàn đập ghế một hồi, đợi ngọn lửa trong đầu dần nguội lại, ánh mắt y lại không thể không quay về hiện thực. Thân là một võ quan còn có chút đức hạnh, Ngụy Đức Thâm không thể đem danh tính mấy nghìn huynh đệ dưới trướng đi phô trương nhanh đến thế được. Lùi sâu đó là kết quả tất yếu, chỉ là làm thế nào đi thông dong chút, không bị Minh Châu quân cản trở phía sau, làm thế nào mới có thể lại đứng vững lại, không để Minh Châu quân thừa dịp công Võ Dương quận, mới là vấn đề khó khăn mà y buộc phải đối mặt.

- Gọi Ngụy Trường Sử tới cho ta!

Ngụy Đức Thâm phúi qua loa cái bàn bị mình làm cho lộn xộn hết lên, hướng trướng ngoài ra lệnh.

- Tuân lệnh, thuộc hạ sẽ đi gọi Ngụy Trường Sử ngay bây giờ!

Tên thân binh đội trưởng Ngụy Đình là cháu họ xa của Ngụy Đức Thâm, không đành lòng nhìn thúc thúc người nhà mình thịnh nộ, vừa đồng ý lại khéo léo nhắc nhở.

Ngụy Đức Thâm lúc này mới ý thức được tâm tính mình tồi tệ tới mức nào, thở dài một tiếng, cười khổ bổ sung thêm.

- Người đi mời Ngự Trưởng Sử tới đây, nói là ta có chuyện quan trọng cần thỉnh giáo trực tiếp!

- Thuộc hạ tuân lệnh, đại nhân cũng xin bớt giận, xe đến trước núi ắt có đường!

Ngự Đình cười chấp tay, sau đó kêu mấy tên thuộc hạ đặc lực tới, lệnh cho chúng vào trong trưởng giúp Ngự Đức Thâm thu dọn.

Các huynh đệ rất cảm thông với cái khó của Ngự quận thừa, sau khi vào trong trưởng không nói một lời nào, chân tay nhanh nhẹn thu dọn đồ đạc để gọn vào chỗ cũ. Trông theo bóng lưng người bận rộn, Ngự Đức Thâm lại thở dài, trong lòng dâng tràn một cảm giác bất lực.

Y mệt rồi cũng chán ngán rồi. Công danh phú quý từng ham thích một thời cũng không làm y cảm thấy vinh quang, ngược lại, lại đè nén đến mức khiến lão gần như nghẹt thở. Thân là quan võ địa phương, bắt kẻ gian kẻ trộm thuộc vào chức trách của lão. Thế mà giờ thì sao? Diệt phi diệt cướp, nạn phi càng diệt càng nghiêm trọng, mà vị quan cao nhất trong cái vùng này của lão lại cứ cúi đầu theo phi hết lần này đến lần khác. Y không cam tâm như vậy, lại không có cách nào, chính lệnh của triều đình xưa nay đông một búa, tây một chùy, muốn đánh đâu thì đánh, chưa từng có lần nào cho ra đầu ra cuối. Mà cái lũ quan lại trên cấp địa phương lại chỉ chực ăn chờ chết, ngồi không ăn bám, dường như việc cống nạp lương thực cho lũ phi là chuyện nằm trong bốn phận, chẳng may may cảm thấy nhục nhã vì chuyện này. Lão mưu đồ chấn chỉnh lại, nhưng lại bất lực trong việc khuấy động một hồ nước chết, y giống như một thằng ngốc đẩy đá lên núi vậy, càng đẩy càng mệt, lơ là một chút thôi, là sẽ bị tảng đá đó đẩy lùi lại mấy chục dặm.....

Ngoài một số ít huynh đệ bên cạnh ra, gần như cả quận Võ Dương không hiểu nổi lão ta đang làm cái gì. Nguyên Bảo Tàng chỉ quan tâm đến chuyện trước mắt, luôn cho rằng thêm một chuyện chẳng bằng bớt một chuyện.

Bọn Trữ Vạn Quân lại chỉ quan tâm có thể bớt chút gì trong đám lương thực cống nạp cho lũ phi bỏ túi riêng hay không, căn bản không hề quan tâm làm quan cho ai, ăn bổng lộc của ai. Ai nấy đều thấy cái cảm giác một mình tỉnh táo quả không dễ chịu tí nào, trong một lũ ma men, kẻ tỉnh táo luôn trở thành trò cười và mục tiêu hiệp lực đả kích. Cho dù không ra tay đả kích cũng liếc mắt nhòm vào. Bây giờ, cả quận Võ Dương chỉ còn duy nhất có Trương sử Ngụy Trưng thì thoảng còn có thể nói với y vài lời chân thật, mà Ngụy Trưng lại là tòng lại tư mộ của Nguyên Bảo Tàng, thuộc loại thân tín trong những kẻ thân tín, mưu đồ phần nhiều là vì cá nhân Nguyên Bảo Tàng chứ không phải vì công vì quốc!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 7: Ván Bài (7)

N

gụy Đức Thâm vừa thở dài, vừa chán nản suy đoán trong lòng. Lão nhớ trước khi xuất binh, Ngụy Trưng đã có ý tốt khuyên bảo mình, nói không có các danh tướng Lý Trọng Kiên và Dương Nghĩa Thần ở giữa trấn thủ, quận binh các địa phương rất khó phối hợp nhất trí. Lần này quận binh Võ Dương hành động lớn, sợ rằng chưa đánh đến thung lũng Hồ Ly, người mình đã tự loạn lạc, còn Ngụy Đức Thâm lúc đầu cho rằng Ngụy Trưng sẽ nói như vậy là do ở trước mặt Nguyên Bảo Tàng, thế nên chẳng nghe lọt tai câu nào. Bây giờ xem ra, lời của Ngụy Trưng quả thực rất có tầm nhìn xa, chỉ là Ngụy Đức Thâm bây giờ cho dù có hối hận cũng có chút muộn rồi.

Đang lúc ảo não, thân binh đã mời Ngụy Trưng tới. Nhìn cảnh trong trướng lộn xộn vô cùng, vị khách mỉm cười, hạ giọng trêu ghẹo:

- Sao thế, vừa có gió xoáy xảy ra sao? Sao chỗ bên ta chả thấy có tí bụi nào thế nhỉ?

- Huyền Thành không cần cười ta nữa!

Ngụy Đức Thâm không còn sức lực mà phản kích, chấp tay xin tha.

- Dương Thiện Hội dẫn đầu lui rồi. Quận binh Võ Dương chúng ta lại giờ đầu chịu báng lần nữa rồi. Nế tình ta đang ngồi trên đồng lửa, huynh đệ ngài hãy khẩn trương giúp ta đưa ra chủ ý đi!

- Chủ ý gì?

Ngụy Trưng cười hết sức nhẹ nhàng, rất khoa tránh khỏi hiềm nghi trả thù tư.

- Binh đến tướng chặn, nước tràn đất ngăn. Chiến hay đi, còn chẳng phải do một câu quyết định của ngài? Cần gì phải hỏi một văn nhân không can hệ gì như ta?

- Huyền Thành không cần chê cười nữa, ai mà không biết cái đầu ngài chứa đầy thao lược! Hơn nữa, nếu Dương quận thủ mệnh lệnh lão huynh đệ tới cầm quân trước, lão huynh đệ ngài hẳn tâm nhin ta bị lũ phỉ đuổi chạy khắp núi sao?

Ngụy Đức Thâm không so đo khiếm khuyết ngôn ngữ, lạy dài sát đất, khổ sở nhờ vả lần nữa.

Trông bộ dạng ép dạ cầu toàn của y, Ngụy Trưng không đành lòng trêu ghẹo tiếp. Cười cười nhẹ giọng nhắc nhở:

- Tình hình chắc chưa đến mức gay go thế chứ? Dương quận thừa không phải nói là trước tiên né tránh, cho lũ giặc cỏ cơ hội tự giết lẫn nhau sao? Chúng ta rút lui năm mươi dặm, rồi mặc kệ lũ chúng nó là được! Nếu lũ giặc cỏ không chịu vào tròng, Tam gia ngại gì mà không liên kết lần nữa?

- Vốn là vấn đề người lo lòng không lo. Một tiếng trống cổ động, có lẽ còn có thể chiếm được tiên cơ.

Ngụy Đức Thâm cười khổ lắc đầu, không dám tán đồng quan điểm của Ngụy Trưng:

- Bây giờ không cần đợi khai chiến, lui trước mấy chục dặm. Sau đó còn có thể làm được gì?

- Về phía lũ giặc cỏ, nghĩ chắc cũng vậy!

Ngụy Trưng cười cười, nhẹ nhàng điểm ra những ưu thế của quân địch.

- Chúng ta ai cũng có ý đồ riêng, Trình Danh Chấn và Lư Phương Nguyên e là lại càng đề phòng lẫn nhau. Kế sách của Dương quận thừa tuy không cao minh gì, theo ta thấy, thì cũng không có gì sai sót. Nhưng nếu muốn bình định nạn phi, e rằng ngay từ đầu đã không có khả năng này rồi!

Sơ tránh một chút sẽ không lập tức bị công kích, Ngụy Đức Thâm sớm đã nhìn nhận ra điều này, nhưng cái khó mà y sắp phải đối mặt đám Dương Thiện Hội còn xa mới bì được.

- Cho dù không thắng không bại, bên Dương Thiện Hội e là cũng chẳng chịu tổn thất gì! Nhưng Huyền Thành thấy thì, phía chúng ta, còn có đường lui sao? Một khi Minh Châu quân thừa cơ xâm ép tới tận nơi, phải làm tốt việc uy hiếp trước. Võ Dương quận chúng ta lấy gì ra mà chi phí? Ngụy Đức Thâm ta còn mặt mũi nào gặp lại phụ lão địa phương nữa?

- Còn chưa khai chiến, Đức Thâm huynh sao biết được Trình Danh Chấn nhất định sẽ tìm tới tận nơi?

Ngụy Trưng nhún nhún vai, cười lạnh hỏi lại.

- Mục tiêu tấn công tiếp theo của bọn phi, hà tất cứ phải là Võ Dương quận? Nếu không nhất định là Võ Dương quận? Đức Thâm huynh sao cứ phải lo xa thế? Người ta đều sống ngày nào hay ngày đấy, Đức Thâm huynh hà tất phải một mình lo lắng thế?

Những câu nói mang theo sự phẫn nộ từng câu từng câu một bay ra từ miệng Ngụy Trưng, hỏi đến nỗi Đức Thâm đáp không xuê.

- Đúng vậy? Trương Kim Xưng không phải do ta giết, nếu hắn đã lấy danh nghĩa là báo thù cho Trương Kim Xưng, thì sao có thể tìm đến đây trước nhất?

Tiếp theo lời Ngụy Trưng, y cam chịu nói. Chợt lại cảm thấy nói như vậy quá không có trách nhiệm, nhú nhú mày, thấp giọng nói:

- Mối hờ rãnh lạnh, cái tên Dương Thiện Hội kia tuy không màng đến chúng ta, nhưng ngộ nhờ tên đó bại vong, Võ Dương quận sao có thể tự lo cho mình?

- Đến lúc đó, để có thịt rau trong quận tự khắc sẽ thôi thúc Ngụy đại nhân ngài xuất binh kháng cự. Sao lại có thể so đo ngài mất đi một gang tấc?

Dường như trong bụng một sợi gân nào đó không chạy đúng, câu nào của Ngụy Trưng đều giống như đang giận dỗi người khác.

Minh Châu quân đánh qua Chương Thủy, quan viên và thân sĩ Võ Dương quận tự nhiên không chê Ngụy Đức Thâm tự kiếm việc vào người. Cho dù là Nguyên Bảo Tàng và Trữ Vạn Quân- kẻ có nhiều khúc mắc với Ngụy Đức Thâm đến lúc đó e là cũng cần tiền đưa tiền, cần lương thảo đưa lương thảo. Tất cả vấn đề khó khăn trước mắt Ngụy Đức Thâm nghĩ tới, đều được giải quyết dễ dàng. Nhưng nếu những lời này phát ra từ mồm kẻ khác, nhất định sẽ được Ngụy Đức Thâm cho là diệu kế. Mà tâm phúc của Nguyên Bảo Tàng bên cạnh Ngụy Trưng, căn bản chẳng có lí do gì treo chủ mưu trên lửa, sao lại có thể đột nhiên giúp người khác đưa ra mưu kế nham hiểm này?

- Huyền Thành?

Nói không rõ là xuất phát từ nỗi khiếp sợ hay từ những hoang mang, Ngụy Đức Thâm ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Ngụy Trưng thờ dài.

Dường như đoán được phản ứng của y, Ngụy Trưng lại thờ dài, bất đắc dĩ giải thích.

- Quận thủ đại nhân vừa gửi tới một công văn khẩn cấp tám trăm dặm. Lệnh ta nhất định phải giúp đỡ đại nhân thông thả rút lui, không được nhất thời

phô trương lực lượng. Sau đó ở bờ đông Chương Thủy cách sông canh chừng, nhử lũ Minh Châu quân ra khỏi ổ, không được trái lệnh!

- Mệnh lệnh của Nguyên đại nhân?

Ngụy Đức Thâm quả thực không thể tin vào tai mình. Mệnh lệnh này đến thật quá đúng lúc, đúng vừa giải quyết khó khăn trước mắt của y. Nhưng nơi đây cách Võ Dương quận sở trị cả hơn trăm dặm, thế cục thay đổi không thể truyền tới phủ Quận thủ trong vòng nửa canh giờ được. Lời giải thích hợp lý duy nhất là, trước khi Dương Thiện Hội còn chưa quyết định rút lui, Nguyên Bảo Tàng đã liệu được lão ta sẽ chơi bài này, nên sớm đã giúp Võ Dương quận chuẩn bị xong đường lui.

Nhưng lời giải thích này lại có rất nhiều chỗ không thông. Nguyên Bảo Tàng tâm địa có tốt thế tốt nữa, cũng không tốt đến nỗi lúc Ngụy Đức Thâm buồn ngủ, lại chủ động đưa gối cho nằm. Huống hồ lúc đầu Quận thủ đại nhân vốn không đồng ý xuất binh, là Ngụy Đức Thâm y một mình làm thế. Bây giờ Ngụy Đức Thâm rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, chẳng phải hoàn toàn chứng minh tầm nhìn của quận thủ hay sao?

- Nguyên đại nhân đang chơi một ván cờ rất lớn, thậm chí bước đi và mục tiêu cụ thể, ta và ngài đoán không nổi.

Lời nói của Ngụy Trưng lại truyền tới lần nữa, trong âm thanh có vài phần chua xót.

- Đức Thâm huynh phụng mệnh đi. Chỉ cần cho đội ngũ bình an lui tới Chương Thủy, là không còn trách nhiệm gì của ngài nữa. Quận thủ đại nhân sẽ đảm đương được hết mọi chuyện. Thậm chí sau này ra sao, tin rằng Quận thủ đại nhân tự có sắp xếp!

- Rút lui có thể!

Ngụy Đức Thâm lại thờ dài đồng ý:

- Nhưng

Nhìn vẻ mặt tẻ ngắt của Ngụy Trưng, y lại không nói nửa câu sau nữa. Nếu đến cả Ngụy Trưng cũng không được biết thì, trong bước tiếp theo của Nguyên Bảo Tàng, chắc chắn bao hàm một bí mật tày đình nào đó. Một ván cờ rất lớn? Chỉ dựa vào Nguyên Bảo Tàng? Có thể sao? Chẳng thà nói là đang cược một kết cục khó liệu cho xong?

Nhưng quân cờ trong tay Nguyên đại nhân rốt cuộc là gì?

Cơ hội chiến thắng của ông ta thì sao?

Ngụy Đức Thâm nhìn không ra, kẻ có đầu óc mĩ danh như Ngụy Trưng cũng nhìn không ra. Trong thời thế hỗn loạn, hai kẻ bọn họ đều mệt mỏi, mệt mỏi đến nỗi đến cả giấy giũa cũng không buồn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 8: Ván Bài (8)

M

ột chén trà, một bàn cờ, thế cờ trước mắt cứ gọi là kinh vĩ rõ ràng, Quang sơ chủ bộ Trữ Vạn Quân lại mãi không đi được nước nào. Kẻ đánh cờ với lão-Nguyên Bảo Tàng cũng không hề thúc giục, lay nhẹ chiếc quạt lông vũ, nhâm nhi trà thơm, vẻ hàm súc hiện đầy trên gương mặt.

- Khả năng chơi cờ của thuộc hạ kém xa đại nhân, ván cờ này, bỏ đi cho xong!

Đắn đo đi đắn đo lại cả nửa ngày, Trữ Vạn Quân cũng không nhìn thấy hi vọng lật ngược ván cờ đâu cả, nhanh chóng thả con cờ vào trong bàn cờ nhận thua.

Nguyên Bảo Tàng cười nhạt:

- Vạn Quân lại nhường cho lão phu vui rồi, ván này mới đến giữa, đâu có lí nhận thua nhanh thế? Người nghĩ lại xem, lão phu không vội?

- Thuộc hạ đâu dám, đại cục đã định, cứ loay hoay tiếp, e là cũng chỉ là vô ích!

Trữ Vạn Quân chấp tay, bất luận thế nào cũng không chịu tiếp tục chịu đựng sự giày vò nữa. Trên ván cờ, những quân đen thuộc về Nguyên Bảo Tàng đã xếp thành một con rồng lớn, ít cũng có thể bay đến tận trời. Y cho dù có dành nhiều thời gian hơn nữa để nghiên cứu, cũng chỉ có thể dò được mấy nước chỗ đối phương không để ý tới, quả thực như muối bỏ biển.

- Chưa chắc!

Nguyên Bảo Tàng cười nhìn nhìn, sau đó xoay đổi hướng bàn cờ.

- Đây. Người đi tiếp cờ của lão phu, lão phu đi cờ của người, chúng ta đổi chỗ thử xem, xem có thể thay đổi thiên hà được không!

- Đại nhân!

Trữ Vạn Quân vẻ mặt đau khổ cầu cứu.

- Chút khả năng chơi cờ này của thuộc hạ, sao có thể tiếp được diệu chiêu của đại nhân? Hay là không chơi nữa, thuộc hạ quay về chịu khó đọc mấy ngày sách dạy chơi cờ, sau đó lại đến thỉnh giáo đại nhân vậy!

- Cái tên lười nhà người!

Nguyên Bảo Tàng được nịnh đến là khoái trá, lắc lắc đầu cười lớn:

- Chỉ sợ dạo này lao lực quá độ, không có tâm tư ở chỗ lão phu lâu nữa! Thôi, thôi, hôm nay đến đây vậy. Hôm khác đợi người có hứng thú, lão phu sẽ lại đánh với người!

- Cũng không phải không có tâm tư đánh cờ, chỉ là gần đây có nỗi lo!

Trữ Vạn Quân lại chấp tay, tiếp lời của đối phương tiến lên:

- Lương thảo quân nhu của mấy ngàn huynh đệ, mỗi ngày không phải là một con số nhỏ. Lương thực vụ chiêm sắp vào kho rồi, là nộp cho triều đình, chi tiêu ngoài ngạch, e là đều phải chuẩn bị từng tí một, không biết phía bên Ngụy Quận thừa rốt cuộc có bao nhiêu phần thắng? Ngộ nhờ lão ta lại thua như lần trước, cái năm xương này của thuộc hạ đỡ hết xuống, sợ là cũng không kiếm đâu ra tiền giải quyết hậu quả!

- Vạn Quân không tin Ngụy quận thừa có khả năng một trận định càn khôn à?

Nguyên Bảo Tàng nhận ra vị chua xót cả trong lẫn ngoài lời nói của Trữ Vạn Quân, cười chất vấn.

Trữ Vạn Quân cười nhún vai:

- Đâu dám? Người ta là Quận thừa do đích thân lão tướng Dương Nghĩa Thần tiến cử. Ta chỉ là một chủ bộ nhỏ bé, sao dám nghi ngờ tuệ nhãn của Thái Phó Khanh?

Mới nhậm chức Quận Thừa đại nhân Ngụy Đức Thâm mấy năm qua không đánh thắng qua một trận nào, lại được Dương Nghĩa Thần xem trọng, ra sức tiến cử, từ đó mà được triều đình đặc cách cất nhắc. Nếu không có kẻ trong lòng bấp bênh như Trữ Vạn Quân, trong lòng Nguyên Bảo Tàng cũng ghen đầy tà hỏa. Nhưng lão là kẻ lão luyện thành thực, sẽ không để lộ hết tất cả ra mặt. Cười cười, nhẹ giọng an ủi:

- Mỗi người có cái duyên riêng. Đức Thâm xưa nay thương cảm sĩ tốt, đối xử tốt với bách tính, hẳn là tích chút âm đức, cho nên đạo này có vận làm quan. Vạn Quân làm việc cẩn thận, lão phu đã nhiều lần bẩm báo công lao của người lên triều đình. Nếu không phải là thời thế loạn lạc lưu thủ hai đô đều bận rộn không hết việc, nghĩ chắc người cũng không phải chịu thiệt ở mãi cái chức chủ bộ nhỏ bé này đâu!

Nghe được lời này, Trữ Vạn Quân vội vàng đứng thẳng dậy, lạy dài trên đất:

- Đại nhân hiểu lầm rồi! có thể làm việc dưới trướng của đại nhân, là phúc phận mấy đời của Trữ mỗ!

- Ngồi xuống, ngồi xuống, hai chúng ta tương giao đã nhiều năm nay, người hà tất phải khách khí với ta như thế!

Nguyên Bảo Tàng cười lắc đầu:

- Chí vượn cao, có ai chưa từng? Chớ nói Trữ Vạn Quân người nghĩ sắp thăng cao, Nguyên mỗi năm đó sao không muốn gia nhập vào Mạc Phủ thiên tử, Bày mưu tính kế, chỉ điểm giang sơn là chuyện thể gian, không như ý là chuyện rất bình thường!

- Bỏ chức thật sự chỉ muốn phụng sự đại nhân!

Tuy Nguyên Bảo Tàng nói rõ rằng mình sẽ không để, nhưng Trữ Vạn Quân vẫn tiếp tục giải thích.

- Không sợ đại nhân chê cười. Trữ mỗi bây giờ chỉ mong bảo toàn cái cổ, đối với con đường làm quan, quả thực không xem trọng!

Nhìn nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Nguyên Bảo Tàng, y cười khổ mấy tiếng, tiếp tục bổ sung:

- Đại nhân cũng không cần phải cảm thấy kì quái. Nếu là thời thái bình thịnh thế, đương nhiên là càng làm quan cao càng tốt. Nhưng bây giờ là cái cục diện gì, lẽ nào đại nhân không phát hiện ra chút nào sao?

- Đại hạ tương khuynh, ta hà tất phải làm cái cây đơn độc vô bổ?

Nguyên Bảo Tàng trong lòng ưu tư, bùi ngùi thở dài:

- Vạn Quân nhìn thật thấu đáo, cũng hiểu được đạo lí bên trong. Không giống một số người, ôi.....!

- Bản thân hẳn nhìn không thấu cũng kệ, lại cứ gây phiền toái cho cả bọn!

Trong chốc lát Trữ Vạn Quân và Nguyên Bảo Tàng tìm được tiếng nói chung, vô cùng khinh thường quả trách.

- Tên Trình Danh Chấn kia sao dễ đối phó chứ? Đến lúc đó bị người ta đánh cho tan tác, vẫn còn cần chúng ta giải quyết tốt hậu quả cho chúng! Nhà giàu ở Lạc Dương này, lần trước đã bị chèn ép đến nỗi hết chịu được. Nếu

lần này lại bắt bọn họ bỏ tiền bỏ của ra, e rằng đại nhân cũng phải chịu chút oán giận!

- Đức Thâm cái con người này ấy à!

Nguyên Bảo Tàng uống một ngụm trà, chậm rãi trở về chỗ cũ.

- Có khí phách, có trách nhiệm, trung thành tận tâm với triều đình là điều càng khó kiếm. Hẳn cố ý điều động binh mã, lão phu cũng không nên ngăn cản hẳn.

- Đúng vậy ạ, đại nhân có cái khó của đại nhân. Cho dù là thuộc hạ bên đó, chẳng phải là bận đến nỗi đầu tắt mặt tối. Mắt thấy số lương thảo đầu tiên sắp bị hẵn dùng hết. Số lương thực lần hai này, thuộc hạ còn chưa biết đi đâu điều động cho hẳn đây!

Nghe ra chủ ý của Nguyên Bảo Tàng, Trữ Vạn Quân mỉm cười thăm dò.

Đám quân binh ở cửa tác chiến, không thể gom góp tiếp tế ngay tại chỗ như lũ giặc cỏ được. Nếu hẳn lùi ngày vận chuyển lương thảo vài ngày, Ngụy Đức Thâm chẳng khác nào bị buộc lên sợi dây cương, bất luận tận vui đá hậu thế nào, cũng khó thoát khỏi sự nắm giữ của hậu phương.

Đây vốn là một diệu kế quân thúc đối phương, không ngờ Nguyên Bảo Tàng lại kiên quyết từ chối,:

- Vạn Quân không cần thiết cần quấy. Lương thảo cần cấp nhất định cấp đủ, cấp đúng lúc! Bên lão phu vẫn còn có chút kế hoạch khác, người tuyệt đối đừng có hảo tâm làm sai chuyện!

- Thuộc hạ hiểu!

Trữ Vạn Quân gãi không đúng chỗ, đáp với vài phần uể oải.

- Hi vọng Ngụy quận thừa cũng có thể hiểu được nỗi lòng này của đại nhân, không phụ sự cố gắng của chúng ta!

- Người thực sự hiểu được, mới lạ!

Nguyên Bảo Tàng tiếp tục cười lắc đầu, dường như sau lưng cất dấu vô số bí mật.

Đối với quyền mưu năng lực và tài làm quan của cấp trên, Trữ Vạn Quân từ trước tới nay không dám nghi ngờ. Trước tiên, có thể có quan hệ với sở công Dương Tố, sau khi Dương Huyền Cảm binh bại lại không bị liên lụy gì cả, không phải người bình thường mà có được bản lĩnh đó. Tiếp đó là, một mặt trung thành tuyệt đối với triều đình, một bên mặt đi mày lại với lũ giặc cỏ, chân dẫm mấy thuyền, lại chưa từng để giày bị ướt, đây cũng không phải là công phu của kẻ bình thường. Tiếp đó, Nguyên Bảo Tàng này tuy không cự tuyệt chuyện hối lộ, nhưng lại chưa từng chủ động tham ô, đối với việc tặng biếu của thuộc hạ cũng không chút keo kiệt. Có lúc lễ tặng lại còn quý hơn lễ nhận được, cho dù là như thế, tiền bạc trong tay lão càng tích càng nhiều, dường như tiêu không hết. Nếu không phải học qua bí kíp của Đào Chu Công, e rằng thiên hạ không ai có thể làm được. Thứ tư.... cần gì thứ tư, chỉ dựa vào ba cái trên đó, cũng đủ để bảo đảm cho địa vị của Nguyên Bảo Tàng ở Võ Dương kiên cố. Gia đình giàu có ủng hộ lão, cấp dưới kính nể lão, đến cả lũ dân thường, tuy không có kiến thức gì, cũng thấy bọn họ có thể có được an bình trong thời loạn lạc hoàn toàn dựa vào công lao chính trị của Nguyên đại nhân. Cuộc sống tuy có vất vả chút, xưa nay chưa từng dám nói láo sau lưng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 9: Ván Bài (9)

V

ả lại người đoán xem, Ngụy quận thừa có thể bám trụ được mấy hôm trước mặt lũ giặc Minh Châu?

Trông bộ dạng cúi đầu thụ giáo của Trữ Vạn Quân, Nguyên Bảo Tàng đột nhiên có hứng thú, dương dương tự đắc khảo giáo.

- Cái này?

Trữ Vạn Quân lắc đầu cười khổ, không chịu nổi mặt đồng sự một tí nào:

- Thuộc hạ cho rằng, chỉ sợ không quyết định ở Ngụy quận thừa. Lần trước lũ tặc chỉ có mấy trăm người....

Nhìn vẻ mặt của Nguyên Bảo Tàng, y lại giải thích lời lẽ một chút:

- Nhưng lần này, dù sao cũng có Dương đại nhân. Có lẽ có thể giúp đỡ Ngụy quận thừa một tay vào lúc then chốt!

- Trông cậy vào cái tên Bạch Nhân lang kia, đúng là đơm đó ngọn tre!

Nguyên Bảo Tàng cười lạnh cổ quái:

- Nếu lão phu đoán không lầm, Dương đại nhân nhất định sẽ tiến hành hậu thoái, đợi người khác với Trình Danh Chấn lưỡng bại câu thương rồi, lão sẽ lên trước cướp công!

- Thuộc hạ, thuộc hạ chỉ là không hi vọng Ngụy đại nhân chiến bại. Dù sao, dù sao hắn ta cũng đại diện cho bộ mặt của Võ Dương quận chúng ta!

Trữ Vạn Quân bị cười có chút ngượng, đỏ mặt giải thích.

- Nếu ngươi là Trình Danh Chấn, ngươi sẽ làm thế nào?

Nguyên Bảo Tàng cười có ý an ủi, tiếp tục hỏi.

- Thuộc hạ, thuộc hạ chỉ là quan văn!

Trữ Vạn Quân càng cẩn thận hơn, suy xét cẩn thận những gì mình biết, sau đó dùng quân cờ xếp tạm cái hình:

- Thuộc hạ cũng không quyết đánh với hãn. Ép Lư Phương Nguyên lên trước. Sau đó như thế này....

Bày ra mấy quân cờ, quanh co đến chỗ sau lưng, y đột nhiên dừng tay, nhe răng nhếch miệng:

- Chỉ có điều, nếu Dương quận thừa không đánh mà lui trước, chiêu này sẽ vô ích. Lũ giặc cỏ sẽ không cam lòng đi tay không, quay đầu lại, hoàn cảnh của Ngụy đại nhân sẽ rơi và nguy hiểm!

- Trước khi đại cục chưa định, hãn ta sẽ không lãng phí công sức với Ngụy đại nhân đâu!

Nguyên Bảo Tàng cũng nắm lấy mấy quân cờ, chậm rãi bày ra trình diễn.

- Theo quan sát của ta, tên Trình Danh Chấn kia cũng là kẻ tâm cao khí ngạo. Ngụy đại nhân tuy đối với triều đình thì trung thành, nhưng chút bản lĩnh này của hãn ta, e là căn bản không được Trình Danh Chấn coi ra gì. Trong lúc thế cục chưa được phân định rõ ràng, Lư Phương Nguyên nghĩ chắc cũng phải quan sát, không chịu manh động. Như vậy, hai cánh quân tả hữu của lục giặc Minh Châu tuy đều nguy hiểm, lại đều không can hệ đến đại cục!

Luận về trình nói chuyện sông, Nguyên Bảo Tàng là kẻ rất có nghề. Mấy hạt quân cờ đặt xuống, thế cục trên ván cờ lập tức trở nên vô cùng rõ ràng. Thế lực quan quân được biểu thị bằng quân màu trắng tiếp tục thu hẹp phòng tuyến, nhường ra một khoảng đất tổng lớn phía sườn đông đầm Cự Lộc cho Lữ Phương Nguyên và Trình Danh Chấn tự giết hại lẫn nhau. Còn thế lực của Ngụy Đức Thâm tất một cây làm chẳng nên non, rút về phía bờ đông Chương Thủy. Như vậy, xung quanh Minh Châu quân lập tức trống trải. Sau khi Trình Danh Chấn cảm thấy thế cục biến đổi, có thể công kích Lữ Phương Nguyên từ bên trái, cũng có thể vượt Chương Thủy công kích Ngụy Đức Thâm phía bên phải. Nhưng những hành động này đều không phù hợp với bản tính của hắn. Theo con mắt Nguyên Bảo Tàng thì, lựa chọn tốt nhất của Trình Danh Chấn lúc này là nhân cơ hội Dương Thiện Hội lùi sâu, quân tâm dao động, trực tiếp lao đến cắn lão ta một miếng. Chỉ cần có thể một đớp giết chết luôn tên Dương Thiện Hội, quay đầu lại, bất luận là muốn thanh toán Lữ Phương Nguyên, hay là Ngụy Đức Thâm, tất cả đều thành thạo.

Đến tình tiết này, Trữ Vạn Quân không kìm nổi hít mạnh một hơi khí lạnh. Nếu quả thực Trình Danh Chấn thực sự làm như những gì Nguyên Bảo Tàng phỏng đoán thì, hoàn cảnh của Ngụy Đức Thâm sẽ càng nguy hiểm hơn. So với việc để lão ở bờ Chương Thủy chờ bị đánh, sao không sớm triệu hồi lão về quận thành?!

Nhưng Nguyên Bảo Tàng đại nhân tại sao còn thúc giục ta kịp thời chuyển lương thảo đến cho lão? Đường như cùng lúc ý thức được sự nguy hiểm, trong lòng Trữ Vạn Quân dâng lên một mối nghi ngờ, mượn đao giết người? Nguyên quận thủ muốn mượn tay Trình Danh Chấn giết Ngụy quận thừa! Hắn bị cái chân tướng do chính mình đoán ra dọa cho gần chết. Quen biết Nguyên Bảo Tàng bao nhiêu năm nay, biết đối phương am hiểu mưu quyền, nhưng lại chưa từng thấy đối phương ra tay tàn độc thế này. Nhưng làm như vậy, quận Võ Dương chẳng phải một chút sức lực tự vệ cũng không còn sao? Dựa vào những hiểu biết của mình về cấp trên, Trữ Vạn

Quân nhanh chóng bác bỏ cái suy đoán của mình. Nguyên đại nhân cho dù có hận Ngụy Đức Thâm, muốn đẩy đối phương vào chỗ chết, lại cũng không thể đánh cược cả tính mạng của mình, như vậy đối với bản thân lão ta chẳng chút lợi lộc nào cả, lão ta cũng không thể nào cười thông dong như thế được.

- Xin đại nhân chỉ điểm bến mê!

Nếu đoán không được trong hồ lô của Nguyên Bảo Tàng rốt cuộc bán thuốc gì, Trữ Vạn Quân mau chóng bỏ qua cái phỏng đoán của mình, cho đối phương cơ hội khoe khoang, cũng cho mình cơ hội vỗ mông ngựa.

- Lão phu tuy bất hòa với Ngụy quận thừa, cũng sẽ không sát hại đồng nghiệp. Điều này, Vạn Quân cứ yên tâm. Hơn nữa, Huyền Thành vẫn còn trong quân doanh, lão phu vẫn luôn coi hãn là cánh tay của mình, há chịu để hãn chết vô ích?

Nguyên Bảo Tàng biết chút tâm tư này của Trữ Vạn Quân, cười bảo.

- Trí tuệ và khí độ của đại nhân, thuộc hạ trước nay rất khâm phục!

Trữ Vạn Quân thi lễ, che dấu nỗi xấu hổ và lo sợ trên gương mặt.

- Nhưng thuộc hạ tư chất quả thực đần độn, không nhìn ra kế sách phá cục!

- Người lại đây xem!

Nguyên Bảo Tàng rất đặc ý với bố cục của mình, không kìm nổi hạ giọng nhắc nhở.

- Đánh trận như chơi cờ, không thể chỉ nhìn vào một chỗ. Xa gần hư thực, đều phải xem xét cho thật rõ ràng.

Vừa nói, lão lại nhặt lên vài quân cờ, đặt xuống phía xa hơn sau lưng đám quân đen.

- Tang Hiến Hòa tướng quân được hai vị Khuất Đột Thông và Nghiên Quân Tổ ủng hộ, mang theo hai vạn tinh binh đang đến trong đêm, chuẩn bị rửa sạch nỗi thẹn trước kia. Bây giờ, binh mã của họ đã vượt qua Lê Dương, có thể sẽ chặn trước thay Trình Danh Chấn tranh thủ thời cơ đấy, chỉ có hi vọng mong manh vào một mình cái tên giặc cỏ Vương Đức Nhân, mà cái tên Vương tặc này lại thuộc ngoại doanh của Ngõa Cương, trước mắt Ngõa Cương đang bị Lý Trọng Kiên ép lui liên tiếp, Vương Đức Nhân quả quyết không có chuyện không xuống nam cứu nguy cho chính mình, mà lãng phí lực lượng với cái tên Trình Danh Chấn kia!

Một quân rơi xuống bàn cờ, vang lên một tiếng giòn tan. Trữ Vạn Quân nghe như tiếng sấm sét, ngây cả người, lẩm bẩm nói:

- Tên giặc Trình Danh Chấn vừa ác chiến một trận, sợ là vừa quay đầu lại, Tang Hiến Hòa suất lĩnh đại quân đã có thể đánh tới. Lư Phương Nguyên quay đầu rút về đầm Cự Lộc, Nguy đại nhân thừa thế xông lên....

Một ván cược thật lớn.

Nếu Vương Đức Nhân quả thật bỏ mặc Tang Hiến Hòa ngay dưới mắt mình nghênh ngang chạy tới đầm Cự Lộc, Minh Châu quân nguy rồi! Không biết tại sao, trong giây lát, trong lòng Trữ Vạn Quân dâng lên một nỗi đồng cảm sâu sắc với số phận Trình Danh Chấn. Tuy đối phương không có chút giao tình nào với mình, còn mấy lần khiến y phải kêu cha khóc mẹ đi gom góp lương thảo. Nhưng khắp đường Hà Bắc, chỉ có mình tên nghĩa tặc Trình Danh Chấn là kẻ chịu nói lí, không thích lạm sát kẻ vô tội.

- Trừ khử tên tặc này, lão phu từ nay về sau sẽ an gối rồi!

Nguyên Bảo Tàng nhìn xa xăm, lớn tiếng thở dài.

- Tên tặc lòng muông dạ thú, không thể coi thường được. Nhân lúc lông cánh của hắn còn chưa đủ trừ khử càng sớm càng tốt. Huynh đọc thư xong,

cần phải đem toàn lực kéo chúng về phía bờ Chương Thủy. Mỗ lệnh Đức Nhân nhường đường, lệnh quan quân vì con dao trong tay chúng ta....

Ngày hè mây bay, một phong thư dài mờ mờ ảo ảo hiện ra.

Trên thực tế, Nguyên Bảo Tàng lão, chẳng qua cũng chỉ là một quân cờ mà thôi. Bàn tay thực sự gây mưa gây gió, người trong cuộc chẳng ai nhìn ra cả.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 10: Ván Bài (10)

G

Ờ phút này, Trình Danh Chấn bị vây trong cục hờn nhiên đưa lưng cho mũi tên bắn lên từ phía sau, giống như Nguyên Bảo Tàng từng đoán, sau khi Dương Thiện Hội lui về, hắn sẽ lập tức thay đổi kế hoạch trước đó, ngậm lấy cái đuôi đuổi theo quận binh Thanh Hà.

Xuất đạo tới nay, hắn chưa từng khí phách như hôm nay, không phải bởi vì thế cục trong sáng, mọi nơi không có mấy địch thủ. Trên thực tế, lực lượng lớn nhỏ của các lộ hào kiệt lân cận đầm Cự Lộc không kém là bao nhiêu, tình huống lẫn nhau cũng tương tự, đều là lâm vào hoàn cảnh phó phen địch ta, bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị mấy lộ binh mã khác giáp công.

Khiến Trình Danh Chấn cảm thấy thư giãn chính là, hắn rốt cuộc có thể không hề cố kỵ có thể buông tay buông chân làm theo ý nghĩ của mình. Trước kia khi dưới trướng Trương Kim Xưng, tuy rằng cũng không bị quá nhiều chèn ép, nhưng dù sao đối phương là Đại đương gia, ân nhân cứu mạng của mình, trước đó hắn nghĩ nhiều phương pháp thực thi, không thể không trải qua được sự gật đầu đồng ý của Trương Kim Xưng.

Mặc dù sau đó hắn bị Trương Kim Xưng bức phải đi, nhưng ảnh hưởng của lão vẫn tồn tại trong Minh Châu Quân. Đối với người đã từng có ân cứu mạng này, Trình Danh Chấn không thể bỏ mặc hết thủy tình huống không có khả năng với hắn. Dưới tình huống lo lắng, nên cứu giúp thì cứu giúp, nên vận chuyển tiền lương thì vận chuyển tiền lương, nên xuất đầu thay thì xuất đầu, nhưng hắn lại không thể quản được nhiều lắm. Trước đó, lúc Trương Kim Xưng rời đi, từng làm rõ chuyện lão không muốn nợ ân tình của Trình Danh Chấn, không muốn bị Trình Danh Chấn nuôi như một phế vật. Nếu Minh Châu Quân quá phận đảm nhiệm nhiều việc mà nói, ngược

lại sẽ khiến cho song phương mâu thuẫn. Tiếp theo, cũng là điểm trọng yếu nhất, danh tiếng của Trương Kim Xưng ở cả vùng đất Hà Bắc đều thật sự là mục nát tới cực điểm, gần như có thể sánh ngang với câu hồn sứ giả trước điện Diêm La. Cứ giằng co với Minh Châu Quân, khó tránh khỏi sẽ ảnh hưởng đến tên tuổi “Nghĩa tặc” mà Trình Danh Chấn cực cực khổ khổ tạo nên.

Dựa vào tác dụng của danh tiếng này lúc chiến tranh không nhiều, nhưng vào lúc bình thường, ở một mức độ nào đó lực ngưng tụ, lực hấp dẫn của đội quân cũng có ảnh hưởng rất lớn đối với dân chúng và thuế ruộng quay vòng. Theo danh vọng gia tăng của Minh Châu Quân, sau đầu xuân, lại có một lượng lớn lưu dân tiến đến tham gia khai hoang, trong đó cũng không thiếu có người tài, thử thăm dò từ trong Châu Quân mua tòa nhà vô chủ trong thành, thu dọn sạch sẽ sau đó ở lại, trở thành nơi cư trú của mình. Cùng lúc đó, cũng có không ít người bán đạo, bán hàng rong thấy được cơ hội, bỏ vốn mua mặt tiền cửa hàng sát đường, quét tước trát sơn khai trương. Sau khi hai loại người này đến, huyện Bình Ân đã khôi phục sức sống tràn trề, có thể nói, hiện giờ ngoại trừ quận nội Võ An, ngoại trừ thành cổ Hàm Đan ra, huyện Bình Ân là nơi thứ hai phồn hoa. Mức độ trật tự và hàng hóa phong phú này, ngay cả quận trị Vĩnh Niên cũng không bằng.

Mà hai năm trước huyện Bình Ân là một quỷ vực cho những con sói hoang ở, nhân loại không hồ là vạn vật linh trưởng, năng lực khôi phục sau khi bị tổn thương ở toàn bộ thế gian thật sự không gì sánh nổi. Thuế nhẹ, miễn thuế ngắn hạn, thuế nông cụ và mầm giống, những tiêu hao này không lớn đã tạo nên hiệu quả mà ngay cả Trình Danh Chấn trước đó cũng không dự liệu được. Thanh danh tốt đẹp của Minh Châu Quân nhanh chóng vang xa, đối với nhiều dân chúng mà nói, có thể làm cho mình sống sót còn quan trọng hơn so với “thuế nhẹ phú mỏng”. Chỉ cần chính trị đồng ý giảng đạo lý, thay đổi biện pháp cướp đoạt hay không, không ý thế hiếp đáp người, đoạt nam ức hiếp nữ, bọn họ chính là người lương thiện, là thanh thiên đại

lão gia. Về phần trên người những thanh thiên Đại lão gia này khoác trên người là quan y hay là tặc bào, bọn họ căn bản sẽ không để ý.

Về việc số lượng dân chúng tăng lên, chính là các loại nhân tài bổ sung làm tiểu quan tăng thấp nhất. Cũng không phải tất cả người đọc sách đều trung thành và tận tâm với Đại Tùy, cũng không phải tất cả những người biết chữ đều mang lý tưởng hào hùng trị quốc bình thiên hạ. Học trò xuất thân hàn vi khổ học thi thư, chẳng qua là muốn nuôi sống gia đình tốt hơn mà thôi. Hiện giờ triều Đại Tùy sắp sụp đổ rồi, người sáng suốt ai cũng có thể nhìn ra được. Nhưng thiên hạ chung quy cũng muốn rạng danh dòng họ chứ? Một chốc lại khó có thể nói rõ ràng. Có thể tìm được Chân Mệnh thiên tử để đầu nhập vào, thành lập công lao sự nghiệp, tiến tới danh hiệu lưu danh sử sách là tốt, nhưng những thứ này điều đầu tiên cần phải là bản lĩnh thật sự, thứ hai là phải đồng thời gánh vác chịu sai cùng người và nguy cơ mất đầu bỏ mạng.

Đối với rất nhiều người đọc sách ôm chí lớn mà nói, so với tương lai lưu danh sử xanh, vợ con hưởng đặc quyền, có thể trước tiên tìm một chỗ kiếm miếng cơm ăn vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt mới là chuyện nghiêm chỉnh đầu tiên. Danh tiếng của Trình Danh Chấn ở nam bộ Hà Bắc không tồi, Trình Danh Chấn người này hỉ nộ có tiết chế, không tốt lạm sát kẻ vô tội; Trình Danh Chấn người này giảng nghĩa khí, trọng cảm tình, mà ngay cả Trương Đại Đường Gia từng phụ lòng hăn, khi gặp đen đủi đều được hăn che chở, người đi theo hăn đương nhiên cũng không một ai bị thiệt thòi gì. Xuất phát từ đủ loại nguyên nhân trên, một số ít học trò không có gia thế và nghèo túng không có đường ra đã cùng lẫn vào trong đám lưu dân đi tới Minh Châu Quân, bởi vì Bình Ân thật sự là nơi quá mức thiếu thốn nhân tài, những học trò này rất nhanh đã mưu tìm được cấp bậc tăng thấp ở Minh Châu quân kiếm được bát cơm, như là phụ trách quản lý lương thảo đồ quân nhu, hoặc hiệp trợ quan viên địa phương chỉ huy lưu dân khai hoang, khi nhàn hạ thì ngâm vài câu thơ làm phú, tuy rằng không thể trở thành phụ

tá của đế vương, ít nhất không phải nhìn người nhà đối kém mà mình phải bó tay chịu trôi.

Cho nên, Trương Kim Xung chết có đả kích rất lớn đối với lực lâm đạo Hà Bắc, ở một mức độ nào mà nói cũng là hữu ích vô hại với Minh Châu Quân. Lão tựa như một lồng sắt rắn chắc, từng bảo vệ Trình Danh Chấn lúc còn non trẻ, lại sớm bất lợi đối với cánh chim ưng non sắc nhọn này. Cái chết của lão, Trình Danh Chấn hoàn toàn thoát khỏi ràng buộc, từ nay về sau vút thẳng lên trời, tùy ý bay lượn.

Không có cảm giác ràng buộc vô cùng thoải mái, thoải mái đến mức Trình Danh Chấn tùy tiện suy nghĩ một chút cũng ra diệu chiêu. Sau khi đánh hạ thành, hẳn không ngờ Dương Thiện Hội âm hiểm xảo trá lại trước tiên lui trước một bước ra khỏi chiến trường, tính toán bức mình và Lư Nguyên Phương đánh nhau, còn lập tức điều chỉnh bố trí, không để tâm vút bỏ hai đường binh mã Ngụy Đức Thâm và Lư Nguyên Phương, dẫn theo quận binh Thanh Hà rút lui về phía sau.

Dương Thiện Hội vốn không phải là cao thủ dụng binh, gần đây ngày lại trôi qua như ý, cho nên khó tránh khỏi sơ suất phòng bị. Quân tiên phong đã lui về bên sông Chương Thủy, hậu đội vận chuyển lương thảo, đồ quân nhu vẫn còn lề mà lề mề ở ngoài miếu Cao gia năm mươi dặm. Du kỵ Minh Châu Quân không tốn sức chút nào liền phát hiện ra một chuyến "Gió to", sau khi phát ra tín hiệu, lập tức đánh tiếp. Song phương chiến đấu kịch liệt gần một canh giờ, Hùng Khoát Hải dẫn dắt tiên phong Minh Châu Quân đoạt trước một bước đuổi tới, đã tập trung thẳng ván cục. Đợi khi Dương Thiện Hội nghe tin dữ quay lại, thì hơn một ngàn quận Binh và tất cả dân cường tráng áp giải đồ quân nhu bị Minh Châu Quân cường ép xua tan, đại bộ phận lương thảo và khí giới hạng nặng đã bị cướp lấy, một số nhỏ Hùng Khoát Hải nhất thời ăn không vô, tức thì giội dầu cả lên cho một mối lửa đốt sạch sẽ.

-Tạ ơn Dương đại nhân thưởng!

Chiếm được tiên nghi còn khoe mẽ, cách một vùng lửa rộng lớn, Hùng Khoát Hải đi đầu hô to.

- Tạ ơn Dương đại nhân thưởng, các huynh đệ đã khiến lão nhân gia ngài thở dài rồi.

Các tướng quân binh lính dưới trướng Hùng Khoát Hải không ai là đèn cạn dầu, xé đủ cổ họng, kéo dài thanh âm gửi lời cảm ơn tới quân địch.

Dương Thiện Hội nổi trận lôi đình, không để ý tới số đồ quân nhu chưa bị thiêu đốt còn thừa lại, huy động quân kỳ vượt qua mảnh đất cháy muốn bầm đám người Hùng Khoát Hải thành vạn đoạn, vào đúng khắc này, đại kỳ của Trình Danh Chấn cũng lộ ra ở phía chân trời xa xa.

- Có giỏi cứ tới đây, ông nội chờ!

Tuy rằng khoảng cách còn rất xa, Hùng Khoát Hải được sự ủng hộ của đám huynh đệ dưới trướng, đành chỉ lui bước, nhảy chân khiêu chiến.

- Tặc tử, ngày nào đó sẽ khiến các người chịu thiệt!

Từ việc coi trọng tướng địch, Dương Thiện Hội nhanh chóng ngăn chặn lửa giận, đáp lời qua mảnh khói đặc.

Song phương địch ta đều không làm tốt chuẩn bị quyết chiến, cách trận lửa lớn, hai bên tự thu nạp chinh đồn binh mã, một lát sau, Trình Danh Chấn dẫn đầu đuổi tới chiến trường thối kèn lên, triệu tập đám người Hùng Khoát Hải quay về đội quân chủ lực, Dương Thiện Hội thấy vậy, dẫn theo quân binh ử rũ chậm chạp lui về sườn núi cách đó không xa.

- Có bản lĩnh thì chiến một trận với chúng ta.

Hùng Khoát Hải đang chạy tới trung quân thấy tìn huống đối diện như vậy, nhếch miệng cười nói.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 11: Ván Bài (11)

C

hỉ sợ chuyện này không phải do hăn!

Trương Trư Bì có kinh nghiệm đánh giặc phong phú hơn Hùng Khoát Hải, lắc lắc đầu, cười ha hả nói.

- Hăn không cần để ý tới chúng ta, lập tức trở về an bài qua sông. Đợi một nửa lên thuyền, một nửa khác còn đang ở trên bờ, hai ta dẫn dắt huynh đệ xông lên, không cần Giáo đầu phải xuất thủ, huynh đệ chúng ta cũng đã giải quyết xong toàn bộ vấn đề.

"Cường địch ở bên, không để ý mà qua" xưa nay là điều tối kỵ binh gia, Trương Trư Bì tuy không đọc nhiều sách nhưng dựa vào kinh nghiệm cũng có thể hiểu được điều ấy, Dương Thiện Hội đương nhiên cũng có thể hiểu được, cho nên y mới không thể không đành chỉ rút lui về sau, bày ra một tư thế quyết chiến với Minh Châu Quân, đồng thời phái người đưa tin, đêm tối chạy tới doanh địa của hai người Lưu Tử Hòa và Ngụy Đức Thâm, mệnh lệnh hai người suất bộ nhanh chóng đến hỗ trợ mình.

- Lưu Tử Hòa cách nơi này có xa lắm không?

Trình Danh Chấn không có ý định để cho kẻ thù có cơ hội đứng vững gót chân, nhanh chóng triệu tập tướng lĩnh, thương thảo quân vụ.

- Đại khái phải đi gần nửa ngày. Tính cả thời gian báo tin tiêu hao trên đường, chỉ sợ mặc dù tới rồi, cũng phải xế chiều ngày mai mới có thể đầu nhập chiến đấu!"

Vương Nhị Mao đi lên trước, cười đáp.

- Hách Ngũ thúc bọn họ đã xuất ra rồi!

Trình Danh Chấn cảm kích cười với bạn tốt, tiếp tục hỏi.

- Đã ra, phỏng chừng đã sớm đánh vào quận nội Tín Đô rồi.

Vương Nhị Mao lại nhanh chóng tiếp lời.

Hai người một hỏi một đáp, mục đích chủ yếu không phải giải thích tình hình địch, mà là kiên định tin tưởng đoàn người quyết chiến. Dù sao có buồn phiền hay không buồn phiền, sức chiến đấu các huynh đệ chém ra sẽ không hoàn toàn giống nhau. Quả nhiên, nghe hai vị chủ tướng nói xong, cảm xúc những người này lập tức tăng cao.

- Gã này đúng là tiểu hổ khoác lác không biết xấu hổ.

- Cắt đầu hẳn, tể điện Trương Đại Đường Gia!

Trong phút chốc, những tiếng khiêu chiến vang lên liên hồi.

- Tình huống bên Ngụy Đức Thâm thế nào?

Trình Danh Chấn do dự một chút, tiếp tục hỏi.

- Đã lui qua Chương Thủy. Nhưng sau khi qua sông thì lại không hề di chuyển nữa, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể giết qua!

Lúc này tiếp lời chính là Đoàn Thanh, gã phụ trách giám thị hành động của quận binh Võ Dương, vừa vặn nhận được báo cáo mới nhất của thám báo.

- Lư Phương Nguyên cũng cùng đi qua, ước chừng duy trì khoảng cách với chúng ta tầm hai mươi dặm. Không xa không gần, ý đồ rất không rõ ràng!

Trương Căn phụ trách đường lui, không phải không có lo lắng mà nhắc nhở.

Vẫn là đánh hổ cửa trước, và phải đề phòng có sói cửa sau, tình huống này gần giống với mấy ngày trước ngay bên đầm Cự Lộc, chiến sự Minh Châu Quân và quân binh Thanh Hà vừa mở ra, Lữ Phương Nguyên đầu nhập bên kia, liền có thể trở thành nhân tố thắng lợi mấu chốt. Đối với người khó có thể cân nhắc này, các tướng lĩnh cũng không có gì tin tưởng. Nghe xong Trương Cần báo cáo, gần như đồng thời ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía Trình Danh Chấn.

- Bắn một phong thư cho Dương Thiện Hội, nói cho hắn biết đêm nay có thể yên tâm ngủ, ta sẽ không tập kích hắn. Ngày mai mặt trời mọc, song phương nhất quyết sinh tử!

Các tướng đầu tiên là ngậy ra một lúc, theo sau đồng loạt cười hưởng ứng:

- Vâng!

Dương Bạch Nhân tối nay là khỏi phải nghĩ đến ngủ ngon giấc rồi, Trình Danh Chấn đồng ý sẽ không tập kích hắn, vấn đề là, với chủ tướng Minh Châu Quân nổi tiếng tập kích ban đêm, Dương Bạch Nhân có lá gan tin tưởng sao?

Dương Thiện Hội đương nhiên sẽ không tin Trình Danh Chấn sẽ nói như vậy trong chiến thư, bình minh sẽ quyết chiến, không đánh lén mình ban đêm. Nhưng ở sâu trong nội tâm, y lại vô cùng khát vọng Trình Danh Chấn sẽ giữ đúng hứa hẹn. Nghĩ đến đánh đêm từ trước đến nay không phải là sở trường của quân binh, mà lần trước lão thất bại tại vùng Hồ Ly, cũng là bởi vì suốt đêm đuổi theo quân địch, trúng bẫy của Trình Danh Chấn.

- Truyền mệnh lệnh của ta, đêm nay tất cả tướng sĩ lúc ngủ cũng không được cởi giáp, bất cứ lúc nào cũng có thể nghênh chiến.

Làm Đại quân thống soái, đương nhiên y không thể vì một phong thư của tướng địch mà sợ hãi. Trầm ngâm một lát, lão thấp giọng quát chói tai.

Tướng lĩnh Hà quận mạnh mẽ giữ vững tinh thần cùng kêu lên đáp ứng.

- Tăng nhân số tuần tra ban đêm ở các góc. Người không trực thì tranh thủ thời gian mà nghỉ ngơi, giữ gìn thể lực!

Uy nghiêm quét một vòng, Dương Thiện Hội tiếp tục bổ sung.

- Ngày mai hẳn là một trận ác chiến, lão phu sẽ cùng các người lập công lao. Cùng tiến cùng lui, dù trăm chết cũng đánh bọn chúng trở tay không kịp!

- Cùng tiến cùng lui, dù trăm chết cũng đánh bọn chúng trở tay không kịp!

Vẻ mặt các tướng lĩnh trang nghiêm, lời thề vang dội bên sông.

“Muốn lấy kế khi binh mỗi một để đối phó ta ư, lão phu không mắc mưu đâu.” Dương Thiện Hội gật gật đầu, trong lòng âm thầm hạ quyết định. Trên tay quận binh còn thừa lại một số vật tư mang theo bên mình, chỉ cần bố trí tất cả, trong khoảng thời gian ngắn cũng đứng vững như bàn thạch. Lời nói của Trình Danh Chấn trong chiến thư là thật cũng tốt, mà là giả cũng kệ, tóm lại mặc kệ có ngàn càn diệu kế, ta đều có quy tắc đã định. Bất kể như thế nào cũng không để cho hãn chiếm được tiện nghi.

Nghĩ như vậy, sau khi ăn cơm chiều xong, Dương Thiện Hội cũng ngủ được một giấc qua loa, nhưng mới qua một canh giờ, lão lại bị tiếng kèn trầm thấp làm bừng tỉnh dậy. .“Ô ô ô ô ô ô ô” giống như là giao long nhảy vực gầm lên giận dữ, tuy rằng không vang dội lắm, nhưng đủ để khiến bách thú thất thanh.“Ô ô, ô ô, ô ô ô ô!” Nháy mắt sau một hơi ngừng, đợt kèn thứ hai vang lên, đâm rách lỗ tai và cốt tủy của mọi người, làm trái tim của mọi người theo đó mà bị kéo ra ngoài lồng ngực.

- Sao lại thế này?

Dương Thiện Hội nhanh chóng hất chân, nắm lấy hoành đao bên gối lên. Làm gương tốt, lúc y ngủ cũng không giải giáp, không cởi giày chiến. Nhưng như thế khiến trang phục cồng kềnh dán vào người, cố nhiên là khó có thể ngủ an ổn, nên tốc độ phản ứng đối với tập kích ban đêm cực nhanh. Ngay lúc lão lao ra khỏi trường ngủ, thân vệ tả hữu, tâm phúc võ tướng, còn có hầu hết các phụ tá văn chức đều nhanh chóng chạy ra tụ tập lại bên này, trong ánh mắt tràn đầy mê hoặc và hoảng sợ.

Ô ô, ô ô, ô ô, ô ô!" Tiếng kèn không ngừng không nghỉ, từng tiếng vang vọng, đợt sau cao hơn đợt trước. Quân địch có hành động, gióng trống khua chiêng, chiến đấu sắp bắt đầu, Trình Danh Chấn không nói danh dự quả nhiên đến đánh lén, nhưng Dương đại nhân cũng đã sớm có chuẩn bị. Nhóm sĩ tốt bật dậy, dưới sự chỉ huy của quan quân cấp thấp tuôn ra ngoài tường doanh, giương cung cài tên, chuẩn bị giết đám tặc bội tín đột kích trong bóng đêm. Làm người ta kinh ngạc chính là, quân địch lại chậm chạp không xuất hiện ra tại tầm bắn của mũi tên lông vũ, xa xa cây đuốc lay động, tiếng kèn thê lương, giống như vô số ác quỷ đang giương nanh múa vuốt trong đêm, lại xuất phát từ sợ hãi thủy chung không dám gần phía trước.

- Là kẻ nghi binh!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 12: Ván Bài (12)

M

ột gã phụ tá văn chức vĩnh tai nghe chốc lát, thấp giọng nhắc nhở Dương Thiện Hội.

- Tặc tử thích chơi chiêu thức ấy. Năm đó làm Phùng lão tướng quân suy sụp....

Nửa câu sau nói phạm húy, bị đoàn người trừng mắt nuốt lại vào trong bụng. Một gã Đô úy có mấy năm binh nghiệp nghiêng cái lỗ tai nghe ngóng, nhanh chóng phản bác.

- Không phải kể nghi binh đâu. Tiếng kèn giống như thực sự tiếng chém giết. Kẻ tặc thật sự....

Ý nghĩ này lại càng cảm tính, cho nên càng gặt hái được sự xem thường của mọi người. Đoàn người cố gắng kiên trì chịu đựng, chậm rãi nghe tiếng kèn bên ngoài, theo phân tích tiếng kèn gián đoạn trong gió truyền đến, không biết là duyên cớ bị ảnh hưởng của lời nói Đô úy, hay là lỗ tai của mọi người quá mức mệt mỏi mà sinh ảo giác, nghe trong chốc lát, quả nhiên nghe thấy được mơ hồ tiếng hò hét và tiếng binh khí va chạm.

Dương Thiện Hội bản thân cũng bị âm thanh tạp nham bên ngoài làm cho hồ đồ rồi. Nếu Trình Danh Chấn chỉ là vì làm cho đoàn người ngủ không yên, hẳn không cần phải đem động tĩnh biến thành to lớn như thế, giống như thật như thế. Như vậy đích xác đã mang lại hiệu quả khiến trên dưới quân binh Thanh Hà không được an giấc, nhưng tướng sĩ Minh Châu Quân nghe được âm thanh chỉ sợ lớn hơn nữa, càng dọa người, và cũng càng không thể nào ngủ được.

Liên tưởng đến sau khi trời sáng, hai đội quân mệt mỏi tới cực điểm ngáp ngán ngáp dài triển khai quyết chiến dưới bình minh, Dương Thiện Hội liền có chút khóc dở cười. Vậy còn nhiệt huyết đánh gì nữa, chỉ sợ đánh chẳng ra kết quả gì, tướng sĩ song phương cũng đã không còn khí lực nâng đao. Dựa vào sự hiểu biết về kẻ địch, lão không cho rằng Trình Danh Chấn sẽ dùng chiến thuật nhảm chán như thế, nhìn khắp nơi chung quanh một vòng, trầm giọng truy hỏi:

- Chu Giáo Úy đâu rồi, sao lão phu không thấy hấn?

- Chu Giáo Úy nghe thấy tiếng kèn, đã lập tức đuổi tới trước doanh rồi!

Thân vệ tri kỷ biết Dương Thiện Hội hy vọng nghe được ý kiến của Giáo Úy Chu Văn để đưa ra quyết định, liền bước lên đáp lại.

Dương Thiện Hội hài lòng gật đầu.

- Dù sao cũng từng có kinh nghiệm trọng Vệ quân, làm việc luôn đầu vào đấy.

Một câu khích lệ còn chưa nói hết, Chu Văn đã bước nhanh trở về. Từ xa đã chấp tay với Dương Thiện Hội, sau đó thở hồng hộc báo cáo:

- Đại nhân, theo thuộc hạ phán đoán, Trình tặc đang sống mái với Lữ tặc. Tận dụng thời cơ, nếu hiện tại chúng ta giết từ sau lưng giết tới...

- Người có thể thấy rõ ràng rồi hả?

Dương Thiện Hội rất nhanh cắt ngang, gần như không có cách tin tưởng lỗi tai của mình. Lão vẫn chờ mong ngao cò tranh nhau, không ngờ quyết chiến lại xảy ra trước đêm, thật sự là ông trời giúp ta!

- Mặt tướng luôn luôn ở trong doanh tường quan sát, có thể nhìn thấy có ánh lửa xa xa, và có thể nghe được tiếng chém giết và tiếng kêu thảm thiết

bị thương. Vị trí hãn là sau lưng doanh địa của Trình tặc, không hề giả chút nào!

Chu Văn lau mồ hôi, sắc mặt bởi vì kích động và hưng phấn mà đỏ bừng.

Lúc này đâm vào sau lưng Trình Danh Chấn một đao, dù không thể làm hãn bị đau chết, cũng có thể cứa một lớp da của hãn. Trên dưới Chu gia Quán Đào có mấy chục miệng huyết hải thâm cừu, cơ hội trả thù gần trong gang tấc.

Dương Thiện Hội nhẹ nhàng gạt đầu, tay vuốt chòm râu. Tướng sĩ chung quanh đều an tĩnh lại, đưa mắt ngưỡng mộ, cùng đợi chủ soái làm ra quyết định. Xa xa truyền đến tiếng kèn trầm thấp, phập phồng không ngừng, dường như nói không hết thần bí. Giết ra doanh trại, thừa dịp loạn thu ngư ông đắc lợi, hấp dẫn giống như ánh mắt ma quỷ, khiến cho mọi người không thể cự tuyệt. Nhưng đồng thời với sự hấp dẫn là sự nguy hiểm cũng tồn tại phía sau tiếng kèn. Một khi tiếng chém giết là Trình Danh Chấn và Lữ Phương Nguyên cùng liên kết tạo bầy, quân binh Thanh Hà thoát ly khỏi sự bảo hộ của doanh trại lại không hiểu tập kích ban đêm một khi đâm đầu vào, chắc chắn sẽ vạn kiếp bất phục.

- Đại nhân!

Trong lòng đột nhiên dâng lên một dự cảm bất tường, Chu Văn kích động quỳ xuống.

- Mặt tướng nguyện lấy cái đầu trên cổ làm đảm bảo, nơi xa xác thực đang chiến đấu kịch liệt!

- Người đứng lên trước đi, người đứng lên trước đi!

Dương Thiện Hội vô cùng yêu quý người tài, tiến lên nâng dậy.

- Người nóng lòng báo thù, tâm tình này Dương mõ rất hiểu và cảm động, nhưng binh lính, tử sinh, tồn vong, cần phải cẩn thận đấy!

- Đúng vậy a, đúng vậy a, mặc dù kẻ tặc thật sự sống mái với nhau, sau khi mặt trời mọc, chúng ta ra thu lợi cũng không muộn!

Có người không thích Chu Văn nổi bật, có người xuất phát từ lo lắng mắc mưu bị lừa, mồm năm miệng mười khuyên giải.

Nghe xong những lời này, hai mắt Chu Văn trở nên đỏ ngầu:

- Đại nhân! Đại nhân lo lắng rất phải, mặt tướng không dám xen vào. Mặt tướng chỉ mời cầu đại nhân cho ta quyền chỉ huy năm trăm quân, ra doanh tìm hiểu thực hư quân địch. Đợi mặt tướng xác minh tình hình chiến trường, có xuất kích hay không, đại nhân tiếp tục định đoạt cũng không muộn!

Dương Thiện Hội kéo Chu Văn về sau, thấp giọng trầm ngâm. Hấp hân thắng lợi thơm ngọt như thế, khiến lão không kìm nổi muốn nghe đề nghị của đối phương, nhưng làm như vậy mà nói, Chu Văn và năm trăm sĩ tốt có khả năng có đi mà không có về. Trước chưa chiến mà mất một tướng, không phải là điềm lành, hơn nữa, cho dù Chu Văn phán đoán được chính xác, Trình Danh Chấn và Lư Phương Nguyên quả thật đang sống mái với nhau, còn mình lại nhát gan đến mức phải cần thông qua một gã Giáo Úy ra mặt tìm hiểu hư thật, cũng không quá mất mặt sao?

Suy trước tính sau, lão vẫn cẩn thận quyết định.

- Tấm lòng trung dũng của người, rất tốt. Nhưng lão phu lại không thể trở mặt nhìn người lấy thân phạm hiểm. Hiện giờ cách hừng đông chỉ có mấy canh giờ, nếu người vì báo thù mà ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, chẳng lẽ ngay cả mấy canh giờ cuối cùng này mà không nhẫn nhịn được sao?

- Đúng vậy, đúng vậy, xin Chu Giáo Úy lấy đại cục làm trọng!

- Chu Giáo Úy, đại nhân cũng là xuất phát từ sự quan tâm thôi!

Chúng văn võ phụ tá nghe theo ý tứ của Dương Thiện Hội, ra sức khuyến giải.

- Đại nhân!

Chu Văn hai mắt đỏ bừng, nước mắt chậm rãi lướt qua hai gò má.

- Tạ ơn đại nhân yêu thương, Chu mỗ khắc ghi trong tâm khảm!

Vừa nghẹn ngào, gã vừa nói lời cảm tạ với Dương Thiện Hội:

- Sáng sớm ngày mai, đại nhân cần phải lấy Chu mỗ làm tiên phong, tiến thẳng tới doanh trại của Trình tặc, vì dân trừ hại!

- Lão phu có thể cam đoan, đầu của Trình tặc sẽ dành cho người tới lấy!

Dương Thiện Hội giơ tay thề. Đối phương có thể thông cảm nỗi khổ tâm riêng của lão, khiến lão vô cùng hài lòng. Nếu như có thể đánh Trình Danh Chấn, bất kể Chu Văn có lập nhiều công hay không, nếu ghi chép công văn gửi lên triều đình, lão cũng sẽ nói ngọt vài câu.

- Vậy thì, Chu mỗ đi nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị ngày mai chiến đấu!

Chu Văn lại lần nữa chấp tay, không chút do dự quay đầu mà đi.

Hành động này có chút hơi thất lễ, nhưng suy xét tâm trạng của gã lúc này, Dương Thiện Hội không có ý định truy cứu gã.

- Các người cũng trở về nghỉ ngơi đi. Vẫn không cần giải giáp, thông tri các huynh đệ tăng mạnh đề phòng. Tặc tính như hồ, nói không chừng còn có thể thi triển âm mưu quỷ kế gì đó.

Văn võ như được đại xá, cùng kêu lên đáp lại.

Tâm trạng của Dương Thiện Hội cũng buông lỏng không ít, gật gật đầu, đi đầu quay về trường ngủ. Nửa đêm về sáng tiếng kèn vẫn ồn ào như trước, ngẫu nhiên còn có tiếng vó ngựa và tiếng hò hét lách doanh mà qua. Nhưng cũng chưa có thể ngăn cản giấc ngủ của lão. Giữa nửa mê nửa tỉnh, Dương Thiện Hội thấy mình dẫn dắt đại quân đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, tặc tướng quân giặc đều quỳ xuống đất xin hàng, dập đầu khóc rống, khẩn cầu mạng sống.

- Sớm biết hôm nay, trước đó sao còn làm?

Dương Thiện Hội cười lạnh rút ra hoành đao, tạt mở một đạo huyết quang. Đầu người cuộn cuộn rơi xuống đất, cũng không phải là Trình tặc Danh Chấn, mà là tâm phúc tâm can của lão, trong đó có một viên võ tướng, rõ ràng chính là bản thân lão.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 13: Ván Bài (13)

N

ên đặt cược khi rút tay về, nên rút tay về khi cường ép đặt cược, là điều tối kỵ đầu tiên của dân cờ bạc.

Nếu Dương Thiện Hội có lá gan lớn hơn chút nữa, đánh cuộc lại lần nữa, có lẽ toàn bộ lịch sử Tùy Đường đều có thể sửa. Nhưng, ở thời khắc mấu chốt, trong lòng lão làm ôm tâm tư cầu yên ổn, khiến cho lão đã sai lầm một lần nữa để Minh Châu tặc và Cự Lộc tặc cùng đồng thời thắt cổ.

Trong màn đêm tối như mực xa xa, quả thật đang tiến hành một cuộc chiến đấu, không phải là Trình Danh Chấn và Lư Phương Nguyên thông đồng diễn trò, mà là Minh Châu Quân thừa dịp Cự Lộc tặc ôm lòng trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, không hề phòng bị, đã quay lại đánh về phía bọn họ.

Hiện giờ Minh Châu Quân cũng không giống như nửa năm trước, ngay cả một mãnh tướng đảm nhiệm tiên phong cũng không có. Từ sau khi tiếp nhận dung nạp Ngũ Thiên Tích làm một tướng sĩ của một bộ phận Vệ quân, lại từ sau khi phân hóa bộ hạ cũ nòng cốt của Trương Kim Xương, dưới trướng của Trình Danh Chấn rốt cuộc đã xuất hiện vài phần thể thái binh hùng tướng mạnh. Ngay trong đêm tấn công Lư Nguyên Phương, là sách lược giải quyết ưu phiền trước đó, lại là cơ sở để thành lập căn cơ, lại có thể tiến lên xuất ra toàn bộ bản lĩnh, như Thái Sơn áp đỉnh đập tới.

Lư Phương Nguyên đang mộng đẹp đặt cược lấy cả hai bên, không hề phòng bị đã bị tấn công đột ngột. Vương Nhị Mao dẫn dắt một người thám báo thân mặc áo giáp màu đen, thân thủ linh hoạt không trở ngại chút nào mò tới doanh cửa. Tiếng kèn thừa thốt rất nhanh đã im bật, vài tên tiểu lâu

la đang trực ngáp ngán ngáp dài cũng bị bóng ma lặng lẽ không một tiếng động từ trên doanh tường lọt xuống nhanh chóng cắt đứt yết hầu.

- Bò qua đi, mở cửa doanh ra.

Vương Nhị Mao làm động tác ra hiệu ở tay, như vượn và khỉ bám vách tường trèo lên, hai tay nắm vào hàng rào gỗ nhọn mạnh mẽ dùng lực, cả người bật lên, giống như chim bay vào trong doanh địa của Lữ Phương Nguyên.

- Là ai? Khẩu lệnh.

Từ trên hàng rào cao năm thước nhảy xuống, không có khả năng không có chút động tĩnh nào. Một gã tiểu đầu mục đang phụ trách canh gác ở cửa doanh gật gà gật gù bị làm cho bừng tỉnh, đưa cổ nhìn xuống dưới quát hỏi.

- Là bố đây! Khẩu lệnh cái rắm thôi!

Vương Nhị Mao không che dấu chút nào, đáp lại.

- Tiêu chảy, tìm một nơi mà kéo ngâm!

- Đi xa một chút mà...., đúng là đồ con lừa ăn nhiều phân nhiều!

Tiểu đầu mục Lưu Hằng nghe thanh âm quen quen, cười mắng một câu, lại nhắm hai mắt lại.

Trong giây lát, gã chợt cảm giác được tình huống vừa rồi có chút quái dị, cố gắng gượng tinh thần mở hai mắt ra, cúi nửa người xuống.

- Đi vệ sinh còn ra ngoài doanh làm gì, sao lại mở cửa doanh ra thế?

Đang nói, Vương Nhị Mao đã dẫn dắt thám báo Minh Châu Quân đẩy cửa chính của doanh trại ra, đưa hai người Ngũ Thiên Tích, Hùng Khoát Hải cùng hai bộ tốt dưới trướng mặc bộ giáp nặng nề tiến vào. Tiểu đầu mục

Lưu Hằng bị tình cảnh trước mắt làm hoảng sợ, cầm chiếc kèn trên cổ lên định báo tin cho trung quân.

- Tiểu tử, người thổi một tiếng thử xem?

Vương Nhị Mao nắm đại phủ tiến lên, đập ngay vào cây gỗ đỡ điều đầu.

- Dừng!

Trên trán Lưu Hằng lập tức túa mồ hôi, bỏ lại kèn, liên tục xua tay. Lúc này, gã đã nhận ra người vừa rồi nói chuyện phía dưới là người nào rồi, liền khóc nức nở cầu xin:

- Vương đường chủ, Vương đường chủ, ngài ngàn vạn lần thủ hạ lưu tình. Tiểu nhân năm kia còn cùng ngài ăn cùng một mâm cơm đấy, luận bối phận, người là cậu của ta, ta là cháu ngoại trai năm đời của ngài...

Gã ồm vào bên này, bên kia ba gã trực khác cũng bị đánh thức, khom người đi xuống nhìn, trên trán cũng túa mồ hôi, hoảng sợ. Thật sự dùng búa vỡ xuống, không tới nửa khắc đồng hồ, Vương Nhị Mao căn bản không thể chém đứt cây gỗ chống đỡ điều đầu. Nhưng họ Vương khi ở đầm Cự Lộc, xưa nay có ác danh rồi, nếu y cố ý liều mạng với người của điều đầu, đoàn người mặc dù đưa ra báo động, toàn bộ sẽ bị ném thành bí đao nát tương.

Đoàn người lúc này tuy rằng thân tại đầm Cự Lộc, nhưng không trung thành chịu chết với Lữ Phương Nguyên đã soán vị, vội vàng cùng Lưu Hằng năn nỉ:

- Vương thúc, tiểu vương thái gia, ngài thủ hạ lưu tình. Chúng ta đều là thay người bán mạng đấy, không oan không thù với ngài đâu.

- Bớt lải nhải đi, trước tiên ném kèn xuống, sau đó mấy người các người bò xuống dây thang cho ta.

Vương Nhị Mao nhiều lần dọa, đầu búa không hề rời cây gậy.

- Nhanh lên một chút, đừng có lằng nhằng, lúc này Lữ Phương Nguyên chết chắc rồi, Cửu đương gia tới báo thù cho Đại đương gia.

- Xin ngài chờ chút, xin ngài chờ chút!

Đám người Lưu Hằng liên thanh đáp ứng, bỏ lại tù và sừng trâu cảnh báo, sau đó lần lượt leo xuống. Người còn chưa xuống, tiếng khóc đã vang lên trước.

- Vương đường chủ, các huynh đệ cầu mong ngài với Cửu đương gia bỏ qua cho chúng ta. Tên họ Lữ kia không phải thứ gì, ai không đồng ý cùng hăn, hăn sẽ giết cả nhà người đó!

- Được rồi, được rồi! Trung quân Lữ Phương Nguyên đâu, các người hãy dẫn đường cho lão Hùng. Đánh xong cuộc chiến này, chuyện đã qua xóa bỏ!

Vương Nhị Mao rất hào phóng khoát tay, dứt khoát hứa hẹn.

Đám người Lưu Hằng nghe vậy mừng rỡ, lập tức chạy chậm đuổi tới đội ngũ tiền phương.

- Đi theo chúng ta, đi bên này, họ Lữ thích đào cạm bẫy bên trong doanh trại quân đội, đoàn người cẩn thận dưới chân một chút.

Hai người Hùng Khoát Hải và Ngũ Thiên Tích gật gật đầu, dẫn theo đội ngũ nhanh chóng đuổi kịp. Không đợi hai người đi xa, Vương Nhị Mao lại đánh về phía những tên lâu la đang ngủ khác. Vẫn mang uy hiếp như ban đầu, bức đám lâu la leo xuống. Ba lần như thế, trong nháy mắt, gần như toàn bộ sườn đông doanh tường đều mất đi phòng bị. Các tướng lĩnh Đoàn Thanh, Vương Phi, Trương Căn mang theo đại đội nhân mã đẩy ngã hàng rào, như thủy triều cuộn cuộn tiến vào.

Lúc mọi người tiến vào một nửa, trong doanh địa rớt cục vang lên kèn cảnh báo thứ nhất. Tiếng kèn “ô ô ô” ngắn ngắn vừa mới mở ra liền bị người ta cứng rắn kẹp đứt cổ như cắt cổ gà.

- Sao lại thế này?

- Ai?

- Nửa đêm canh ba, mù gây sức ép cái gì?

Chung quanh lập tức thò ra mấy trăm đầu người, thân thể núp ở sau màn lều trại xem chừng.

- Thối sừng, tiến công!

Hùng Khoát Hải thấy đánh lén đã bị bại lộ, lập tức ra lệnh."Ô ô ô ô ô ô ô ô!" Tiếng kèn giống như rống gầm vang lên bên cạnh gã, nhanh chóng cuốn qua toàn bộ doanh địa.

- Thối sừng, toàn lực tiến công!

- Thối sừng, lao thẳng tới trung quân!"

- Thối sừng, thông tri giáo đầu, chúng ta đã tiến vào doanh trại!

Đoàn Thanh, Vương Phi, Trương Trư Bì, Trương Căn, và nhóm tướng lĩnh trung cấp dựa theo ước định trước đó đồng thời hạ lệnh. Tiếng kèn "Ô ô, ô ô, ô ô" luân phiên nổi lên, dường như vô số con hổ đang ngủ cùng đồng thời tỉnh giấc, quay về thung lung rít gào. Cùng với tiếng sừng trào dâng, tướng sĩ Minh Châu Quân rút ra hoành đao, chém đại doanh Lữ Phương Nguyên tán loạn, lộn xộn.

- Báo thù cho Đại đường gia!

Hùng Khoát Hải luân gậy gộc tròn, quét đám lâu la đang thất kinh ở trong lều trại ngã lăn trên đất.

- Ai không liên can tránh ra, oan có đầu, nợ có chủ!

Thế lực của Ngũ Thiên Tích mạnh mẽ, hoành đao múa đến như gió, gặp người quét người, gặp lều trại quét lều trại.

- Cứu đường gia đến đây, các huynh đệ, mọi người hãy thu thập tên họ Lư kia!

So với hai vị mãnh tướng, Trương Trư Bì càng hiểu được tâm tư chúng lâu la, hét to.

- Chỉ giết họ Lư, tông phạm vì bị cưỡng bức không hỏi!

Trương Căn cũng được coi là nửa độc sách, nho nhã khuyên bảo.

Bốn người các lĩnh một tiêu nhân mã, giống như bốn thanh giáo dài, luân phiên đâm vào trong đại doanh Lư Phương Nguyên. Nhóm lâu la Đầm Cự Lộc mới vừa từ trong lúc ngủ mơ bị bừng tỉnh, tư duy vốn đã chậm chạp, lúc này nghe thấy lời nói mang tính uy hiếp mãnh liệt và kích động, phản ứng càng chậm chạp hơn.

Ngay khi bọn họ đang do dự có nên bán mạng vì Lư Phương Nguyên hay không, hai người Hùng Khoát Hải và Ngũ Thiên Tích đã cùng nhau đánh vào doanh trại thứ hai. Có đám người Lưu Hằng lâm trận đầu hàng dẫn đường, bọn họ ven đường gần như không bị chướng ngại gì. Một gã tâm phúc của Lư Phương Nguyên dẫn theo hơn trăm lâu la quần áo không chỉnh tề liều chết xông lên, bị Ngũ Thiên Tích dẫn dắt Mịch Dao Đội đón đầu, lập tức bị chia năm xẻ bảy. Một tiểu đầu mục tránh thoát mũi đao của Ngũ Thiên Tích vẫn còn ý đồ dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, Hùng Khoát Hải vung gậy gộc đập tới, “bộp” một tiếng, nện đầu và mũ giáp của gã vỡ tung.

- Không muốn chết tránh ra!

Võ Ngũ Thiên Tích không có rãnh giằng co với đám tôm tép nhãi nhép này, mang theo đao nhọn dính đầy máu lớn tiếng gào to. Bị bộ dạng như hung thần ác sát của y làm cho giật mình hoảng sợ, nhóm lâu la mất đi đầu lĩnh lập tức vứt bỏ binh khí, chạy trốn bốn phía.

- Thực con mẹ nó mất mặt quá!

Hùng Khoát Hải lắc đầu liên tục, vô cùng bất mãn với biểu hiện của đám lâu la kia. Y hy vọng gặp được chống cự kịch liệt một chút, dù sao mình cũng đã từng là người của đầm Cự Lộc, thể diện không thể bị mất hết. Đáng tiếc không ai đồng ý thỏa mãn yêu cầu của y, địa vị của Lư Phương Nguyên tại đầm Cự Lộc vốn là chưa vững chắc, trong lòng nhóm lâu la cũng vẫn còn có thiện cảm với Trình Danh Chấn, nghe nói là Cửu đương gia tiến đến báo thù cho Trương Đại Đương Gia, lại nhìn thấy Mạch Dao Đội kia lợi hại, lập tức hoặc là chạy tứ tán, hoặc là quỳ xuống đất xin hàng, căn bản đề không nổi ý niệm chống cự trong đầu.

- Tránh ra, tránh ra, Cửu đương gia có lệnh, chỉ giết một mình Lư Phương Nguyên. Những người khác đều là huynh đệ tốt!

Ngũ Thiên Tích ngại bị vướng bận trước mặt, vừa dùng giày đá ra đường, vừa tuyên bố chính sách khoan hồng của Trình Danh Chấn.

Thanh danh của Trình Danh Chấn không lạm sát kẻ vô tội đã vang dội lập tức có tác dụng, rất nhiều nhóm đầu hàng tránh ra sau, chủ động yêu cầu gia nhập đại quân "Bình định".

- Ta là ở dưới trướng Nhị đương gia bị buộc nhập bọn đấy!

- Ta là ở Sơn tự doanh đấy!

- Ta là Lâm tự doanh đây, Trương gia, Trương gia, trời thấy, ta lại có thể được gặp người rồi.

Trương Trư Bì dẫn dắt huynh đệ dưới trướng theo sát hai người Hùng Khoát Hải và Ngũ Thiên Tích đuổi tới, lập tức gánh vác thu nhận những tù binh này, thu dọn chiến trường.

- Lão Hùng và lão Vũ cứ việc tiến về phía trước, người này giao cho ta.

Y lớn tiếng cam đoan với hai người Ngũ Thiên Tích và Hùng Khoát Hải, cũng không quản đối phương có nghe thấy không, sau đó cầm lên một cây chiến kỳ đổ xuống đất, châm lên, châm xuống đất.

- Không muốn bán mạng cho Lữ Phương Nguyên thì tập trung dưới cờ cho ta. Cửu đương gia cam đoan không tính toán chuyện cũ.

- Trương gia! Trương gia! Trư bì đại ca!

Nhóm lâu la binh đầu hàng như lũ trẻ bị vứt bỏ được gặp lại cha mẹ, đều vọt tới dưới chiến kỳ đang cháy.

- Các huynh đệ, theo ta cùng nhau hô, nói Cửu đương gia đến đây, để mọi người chớ có chịu chết cùng tên họ Lữ kia.

Trương Trư Bì thấy bên mình càng lúc càng tụ nhiều lâu la, trong đó cũng không thiếu gương mặt quen thuộc, đầu óc lóe lên, lớn tiếng hô hào.

- Cửu đương gia đến đây, đoàn người chớ đi theo họ Lữ nữa

- Cửu đương gia đến cứu chúng ta, đoàn người khẩn trương tản ra, đừng cản đường Cửu đương gia.

- Cửu đương gia...

- Cửu đương gia...

Trong phút chốc, những tiếng hô vui mừng bất ngờ và sợ hãi vang vọng bầu trời đêm, đè nén hết thảy sự ồn ào náo động trên chiến trường.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 14: Ván Bài (14)

C

ửu đương gia lửa là mở cổng doanh trại.

- Cửu đương gia chiếm trại trước!

- Cửu đương gia...

Ngọn lửa chiến đầu tiên cháy lên, Lữ Phương Nguyên đã bị tiếng kèn làm cho bừng tỉnh. Nhưng ông ta đủ bình tĩnh để hiểu ra bọn lâu la ồn ào báo tin cái gì.

- Sao lại có thể? Họ Trình rõ ràng là có hẹn trước với mình...

Túm lấy vạt áo tên lâu la cách mình gần nhất, ông ta rít lên:

- Không ngờ họ Trình lại lật lọng...

Tất cả những lời chỉ trích đều vô cùng xác thực, Trình Danh Chấn có báo hẹn trước với đầm Cự Lộc là báo thù cho Trương Kim Xưng. Nhưng mọi người ngủ trong trướng bao gồm cả Lữ Phương Nguyên đều tự mình cảm thấy không được hợp lý. Trước khi bị Trình Danh Chấn phản bội, bọn họ đã từng không biết phản bội người khác bao nhiêu lần rồi. Mỗi lần đều tìm được những lý do đầy đủ cho hành vi của mình, chưa bao giờ cho rằng cần phải tuân thủ lời hứa, Trình Danh Chấn cũng đáp nghĩa cho bọn họ như vậy. Bị lừa thì có thể trách mình sơ suất, tuyệt đối không có lý gì mà đi oán trách trời đất.

- Đại đương gia, mau đi thôi, núi xanh còn đó lo gì không có củi đốt!

Không đành lòng nhìn thấy Lữ Phương Nguyên tiếp tục lãng phí thời gian cho những vấn đề vớ vẩn, Đường chủ Lữ Huyền quát lớn, y là cháu của Lữ Phương Nguyên, cho nên mặc dù Lữ Phương Nguyên tức giận cũng không thể giết y được. Ông ta bỏ lại tên lâu la suýt nữa đã đề bất tỉnh gã mà trừng mắt lên:

- Tại sao phải đi. Người khác sợ tên tiểu tử kia chứ ta đây không sợ, nổi trống lên để ta cho các huynh đệ đi gặp tên họ Trình đó!

Mặc dù ngoài miệng thì nói dũng cảm nhưng động tác tay chân thì lại run rẩy bộc lộ tâm trạng lo lắng của ông ta. Cầm giáo dài trong tay định phóng ra cửa, đâm thủng trưởng ngũ hai lỗ thủng, mới bưng bình quay lại, lại lần nữa mắc ở cửa.

Không đợi cho Lữ Phương Nguyên bình tĩnh trở lại, cả một đám người đều là thân tín của ông ta đã xông vào doanh trại, tay ôm lấy bụng kêu khóc thảm thiết:

- Đường gia, mau chạy đi. Đội Mạch Mao, đội Mạch Mao đang đến chỗ ngài!

- Đội Mạch đao ?

Cái danh từ này đối với Lữ Phương Nguyên có chút quen thuộc, nhưng ông ta không nhớ ra nổi rốt cuộc nó là cái gì, lên đặt tay lên bả vai kẻ thân tín:

- Cái gì, đội Mạch đao?

Không có ai đáp lại, tên thân tín kia đã ngã xuống ngay bên cạnh ông ta, hai mắt mở to, máu chảy cũng đã khô. Một đường đao dài rạch áo giáp mở toang, máu tuôn đỏ tươi, tựa như miệng quỷ.

Dù thường xuyên nhìn thấy chuyện sống chết nhưng những các tướng trong doanh trại vẫn cảm thấy quay cuồng. Quá ác độc, binh khí quân địch quá ác

độc, dù tránh được tử kiếp, nhưng theo máu toàn thân từ vết thương chảy ra vô tận, cũng không thuốc nào cứu nổi.

- Giết Lư Phương Nguyên, báo thù cho Đại đường gia, tránh ra!

Tiếng hò hét càng ngày càng rõ gần như tuyên bố với quân địch. Lư Phương Nguyên cố sức lau miệng, kéo thanh giáo dài ra, những tâm phúc của ông ta trong doanh trại không dễ bị mấy câu nói này của kẻ địch mà sợ hãi đến mức mất hết sĩ khí. Chỉ cần các huynh đệ trụ được nửa canh giờ thì chắc rằng Dương Bạch Nhân gần trong gang tấc trong chốc lát sẽ chưa thể đến kiểm tiện nghi ngay được.

Tuy rằng để Dương Bạch Nhân ngồi ngư ông đắc lợi đối với Lư Phương Nguyên mà nói chẳng có điều gì tốt đẹp, nhưng có thể kéo theo cùng nhau hủy diệt Trình Danh Chấn cũng đủ khiến cho ông cảm thấy tinh thần vui sướng.

- Thối kèn, thối kèn lên, lệnh cho các huynh đệ hướng về chỗ Đại đường gia!

Đường chủ Lư Huyền thấy chủ soái kiên trì không chịu chạy trốn, đành phải thay ông ta ra lệnh:

- Ô ô ô ô ô!

Những tiếng kèn vang lên trong quân, giống như dã thú rơi vào cạm bẫy vậy. Từng tử sĩ Lư gia quân tự chiến từ bỏ đối thủ và đồng bạn, kéo binh khí chạy về phía có tiếng kèn vang lên. Đại đường gia còn ở đây, Đại đường gia, Đại đường gia vẫn luôn nghĩ cách sinh tồn. Mặc dù Đại đường gia không nghĩ ra cách, Trình Danh Chấn vẫn chủ yếu nhắm về phía ông ta, mọi người cũng không cần phải chết ở nơi Đại đường gia không nhìn thấy.

Trong khoảnh khắc, có hơn ba trăm0 thân tín của Lư Phương Nguyên được tập trung lại. Còn có cả những thân tín chạy từ đằng xa tới, Minh Châu

Quân đuổi theo ở đằng sau lưng:

- Lư Tuấn, người hãy đi tiếp ứng một chút, đừng để cho các huynh đệ bị giết!

Lư Phương Nguyên định thần lại, tính toán vây chiến:

- Lư Giang, người hãy mang mấy người bảo vệ phía sau doanh trại, đừng để cho quân địch xông từ phía sau lưng vào đây!

- Đi theo ta!

Trong ngoài đồng lòng Lư Tuấn cầm giáo dài lên dẫn theo hơn trăm thân vệ xông về phía địch. Lư Giang khá cơ linh đảo mắt, nháy mắt hiểu ý của Lư Phương Nguyên:

- Ta sẽ dùng kèn để thông báo cho ngài, Tam thúc, ngài hãy cẩn thận một chút!

- Đi mau, đi mau!

Lư Phương Nguyên vội vàng xua tay.

Đối đầu với kẻ địch mạnh, không tổ chức chạy chốn thì sẽ thành mục tiêu săn bắt của đối phương. Lừa trước một đám người đi chết để ngăn cản quân địch, sau đó nhân lúc hai bên đang giằng co mà chạy trốn, như vậy mới mong có thể bảo toàn được tính mệnh.

Trong lúc nói chuyện, Lư Tuấn và hơn trăm thân vệ đi tiếp xúc với quân địch. Y thành thạo võ nghệ đã liên tục chém chết hai tên địch, chặn đến người thứ ba thì đột nhiên xuất hiện tình huống khác thường. Quân lính của Minh Châu Quân đột nhiên phân tán thành hai, một đội mặc áo giáp nặng cầm trường đao trong tay xông lên.

Đội Mịch đao! Không cần người khác phải giới thiệu, Lữ Tuấn vừa mới nhìn binh khí kia đã hiểu. Chỉ thấy trường đao sáng sắc bén, nhanh như tia chớp. Các lưỡi đao từ bốn phía chằng chịt chém trong không trung, trong khoảnh khắc lâu la của Lữ gia quân không trốn kịp đã bị chém thành thịt vụn.

Mấy tên tử sĩ Lữ gia quân kết thành trận nhỏ, dựa lưng vào nhau cản đường đi của đối phương. Đội Mịch đao bổ từ trên xuống, cứ vai mà chém, thứ ba quét ngang, thứ tư chỉ chạy đầu gối. Đao sắc và máu cùng bay lên, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai. Chỉ mới một hiệp, các tử sĩ chết trận liên hoàn. Đội Mịch đao mặc áo giáp hạng nặng bước qua xác chết của bọn họ, dựng thẳng mũi đao lên, không nhanh mà cũng không chậm đi về phía trước.

Vừa mới đánh nhau trong thời gian ngắn, hơn ba mươi huynh đệ của Lữ Tuấn đã chết, may mà còn chủ tướng kiên trì không lùi. Nhưng sĩ khí rõ ràng đã mất hết, y cầm binh khí trong tay cũng run rẩy không ngừng.

Có thể được đề bạt làm thân binh, đều là những người giỏi tìm trăm dặm mới được một người, chẳng những khỏe mạnh mà dũng khí cũng phải vượt xa người thường. Bọn họ không ai sợ chết, nhưng thảm cảnh mà đội Mịch Đao tạo ra thật đáng sợ. Một đám người không đơn giản như vậy mà là một cỗ máy giết người, không biết ác ma nào tạo ra nó mang nó vào nhân gian, dầu bôi trơn cho nó chính là máu. Giết càng nhiều người thì uy lực của nó càng lớn, sự vận hành lại càng thành thạo. Bất kể là kẻ nào nhào tới thì đều bị nghiền cho tan xương nát thịt.

- Ông đây liều mạng với chúng mày!

Lữ Phương Nguyên đỏ bừng hai mắt, cắn răng hét trong giận dữ. Ông ta vung đao bức mở đối thủ, vọt về phía Ngũ Thiên Tích đang nắm Mịch Đao trong tay.

- Liều mạng à!

Dường như bình tĩnh từ trong cơn ác mộng, tử sĩ Lữ gia quân bình kêu thảm thiết, cùng ở phía sau Lữ Phương Nguyên giống như con thiêu thân lao vào lửa vậy. Lòng dũng cảm của bọn họ khiến cho Ngũ Thiên Tích phải khâm phục, nhưng lại không thể chậm trễ xoay chuyển trận Mạch Dao. Ba gã Mạch Dao thủ giậm chân tại chỗ, dùng mũi đao dài bức lui, hàng Mạch Dao thủ thứ hai cầm binh khí quét trúng sườn giáp của đối phương. Hàng thứ ba, hàng thứ tư sắp xếp dựa vào thao trận đã được tập luyện trước đó, không nhanh cũng không chậm. Máu thịt văng tung tóe, chân tay gãy đều rơi xuống. Tử sĩ Lữ gia quân hoặc là chết hoặc là bị sợ tới mức phải vứt vũ khí chạy trốn. Một lát sau, trong trận chỉ còn một mình Lữ Tuấn, toàn thân tất thấy khoảng có hơn hai mươi vết đao đâm trúng.

- Hảo hán, người hãy đầu hàng đi!

Ngũ Thiên Tích thu đao lại, kèm theo vài phần kính phục khuyên bảo.

- Buông đao! Buông đao!

Theo động tác của Ngũ Thiên Tích, Mạch Dao binh cầm binh khí trong tay nhanh chóng được mở ra, bao vây thành một vòng lớn. Tác dụng của bọn họ chính là giết chóc nhưng bọn họ không muốn lạm sát, đặc biệt là đối với những người có dũng khí, có bản lĩnh, đối thủ đáng được tôn kính.

Lữ Tuấn nhẹ nhàng lắc đầu, máu trong miệng không ngừng chảy ra khóe miệng. Vừa rồi trong khoảng khắc giao thủ, ít nhất là y chém ra bốn mươi đao, không trúng một gã đối thủ nào, trên người của mình lại không biết đã trúng bao nhiêu vết đao. Nếu không phải là được mặc áo giáp thì y đã sớm cùng với các huynh đệ của mình tan xương nát thịt rồi.

- Cho y được sáng khoái đi!

Ngũ Thiên Tích nhìn đối thủ một cái trầm giọng ra lệnh. Tên đầu sỏ của địch đang gần trong gang tấc, anh ta không có thời gian để do dự, điều duy nhất có thể làm cho đối thủ là cho y có được một cái chết tôn nghiêm. Hai gã tay cầm Mịch Dao phối hợp với anh ta xông lên, ánh đao chớp động không cho Lữ Tuấn đủ sức chống cự, quay đầu nhìn lại, mũi đao đâm vào cơ thể. Y nhìn thấy tộc thúc mình được thân binh bảo vệ bỏ chạy về phía sau doanh trại.

Kết quả này y đã sớm đoán được, y nhắm mắt cảm thấy mãn nguyện.

- Lữ Phương Nguyên chạy rồi, Lữ Phương Nguyên chạy rồi!

Ngũ Thiên Tích và Hùng Khoát Hải dẫn đầu phát hiện tình huống địch biến hóa, lớn tiếng thông báo về phía toàn quân.

- Mẹ kiếp! không biết xấu hổ!

Ngũ Thiên Tích nghe thấy vậy, tức giận chửi ầm lên. Trong suy nghĩ của anh ta, nếu đã là Đương gia của đầm Cự Lộc thì đương nhiên bản lĩnh của Lữ Phương Nguyên dù không bằng Trình Danh Chấn nhưng ít nhất cũng sẽ giống như lúc trước Trình Danh Chấn khi gặp mình sẽ tạo cho mình chút khó khăn. Như vậy, anh ta cũng có thể thí nghiệm Đội Mịch Dao mới thành lập trên người Lữ Phương Nguyên, bù lại chút oai uy trước đó của mình cái oai trước đó đã bị Trình Danh Chấn đánh bại.

Vậy mà Lữ Phương Nguyên căn bản lại không để cho anh ta có cơ hội này. Không ngờ còn chẳng quan tâm tới tính mạng của người thân nhảy lên lưng ngựa chạy trốn. Đội Mịch Dao đều mặc áo giáp hạng nặng, sao có thể đuổi kịp với đồ chạy trốn vô liêm sỉ mặc quần áo nhẹ như không.

- Lữ Phương Nguyên chạy rồi, các người còn đánh cái gì. Buông binh khí, chuyện cũ sẽ bỏ qua!

Đám người Đoàn Thanh cũng lần lượt chạy tới, thấy chính chủ đã chạy trốn, họ vội vàng thông báo tin này cho toàn quân biết được.

- Lư Phương Nguyên chạy rồi, các huynh đệ, đầu hàng đi! Cừu đương gia sẽ không bạc đãi các người đâu!

Vương Phi dẫn theo một đám huynh đệ, cùng hò hét lên.

Đã bị tiếng la hét nhắc nhở, rốt cuộc thì Ngũ Thiên Tích cũng ý thức được công đầu mà mình suýt nữa thì lấy được đã bay mất rồi, trong lòng anh ta giận dữ vô cùng:

- Giết hết tất cả những kẻ không chịu buông vũ khí xuống cho ta!

Anh ta hét lớn, mang theo thanh Mịch Dao giơ lên nhằm đúng vào một đám lâu la cuối cùng còn sót lại đang dựa vào chỗ hiểm yếu kháng cự, máu bay tung tóe.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 15: Ván Bài (15)

L

úc Trình Danh Chấn cùng thị vệ đi vào doanh trại đã bị đốt cháy thì trận chiến đấu đã kết thúc. Đại đương gia Lư Phương Nguyên của đầm Cự Lộc chỉ dẫn theo gần hai trăm người chạy trốn, thân tín còn lại của ông ta hoặc là chết trận, hoặc là một phần đã chết dưới đao của bộ hạ thuộc cấp dưới Trương Kim Xương là Tiết Tụng hoặc là Hách Lão Dao. Vì để chứng minh bản thân mình phụ thuộc vào Lư Phương Nguyên thật sự là bất đắc dĩ, đám lâu la “phản chính” của Lư Phương Nguyên cũng ra tay vô cùng tàn nhẫn. Thậm chí ngay cả những tù binh đã buông binh khí cũng bị chúng tóm đi. Trong nháy mắt biểu hiện “trung dũng” là như vậy, thậm chí ngay cả mệnh lệnh ngăn lại của đám người Đoàn Thanh, Trương Cẩn, Hàn Cát Sinh cũng không kịp truyền đi. Hoặc cũng có thể nói, Đoàn Thanh, Trương Cẩn, cố ý khiến cho trận chiến này chết chóc, kẻ mới nhập bọn thường như vậy. Quy tắc của giang hồ, đối đầu với kẻ mạnh không còn cách nào khác là phải quy thuận trung thành khiến cho bọn chúng hiểu được qua chém giết để chứng minh đó là đường tắt.

Tuy là như vậy, nhưng số tù linh còn lại vẫn còn rất lớn, vượt xa quân của Minh Châu Quân. Có kết quả này nguyên nhân trực tiếp là do đám lâu la không có sự tín nhiệm của Lư Phương Nguyên. Nhân lúc Trương Kim Xương xuất chiến chiếm được đầm Cự Lộc sau này làm Đại đương gia, Lư Phương Nguyên e rằng người khác sẽ dùng âm mưu đoạt lấy cơ nghiệp của mình, cho nên khi xuất chinh luôn mang theo tất cả những thân tín của mình. Y cứ làm như vậy, không chỉ hao tổn lương thảo mà chưa chắc đã tăng được đội ngũ chiến đấu, nhưng an toàn có thể trở thành lý do để lựa chọn.

Lúc Vương Nhị Mao cướp được doanh trại, tuyên bố Trình Danh Chấn đến báo thù cho Trương Kim Xung, những người bị Lư Nguyên Phương ức hiếp sẽ được bỏ qua chuyện cũ, phần lớn lâu la không phải dòng chính Lư thì đều chọn lâm trận phản chiến hoặc là cầm vũ khí quan sát. Đối với bọn họ mà nói, Cửu đương gia Trình Danh Chấn này mạnh hơn Bát đương gia Lư Nguyên nhiều lắm. Đương nhiên, cơ hội chiến thắng và võ công của người trước cũng không kém so với người sau.

Thái độ của Minh Châu Quân đối với bọn này cũng không thân thiện. Các tướng sĩ thủ lĩnh nhìn họ với ánh mắt coi thường, lúc ra lệnh cũng cao giọng, dường như là đối phương còn nợ mình mấy trăm văn tiền Nhục Hảo vậy. Bởi vì cùng xuất phát là nhất mạch đầm Cự Lộc, quan quân tầng thấp nhất trong sổ tù binh thường thường có nhìn thấy một vài người quen cũ. Lúc đến chào hỏi những lão bằng hữu đó, có người gần như theo bản năng quay đầu lại.

- Quen biết người, ta thật mất mặt.

- Đừng có nói với người khác, ta và người là huynh đệ đấy!

Nói không nói rõ, ánh mắt biểu đạt suy nghĩ thật lòng. Rất nhanh bọn tù binh hiểu được hoàn cảnh và vị trí của mình lúc này, xấu hổ và nhục nhã vô cùng, trong lòng sinh ra những oán hận:

- Đức hạnh! Không phải là đi theo cấp trên tốt sao? Nếu lúc đó chúng ta được phân công đến dưới trướng của Cửu đương gia, thì y quan kia còn đến lượt người mặc sao?

Tức giận vẫn là tức giận, sự thật khiến người ta phải đỏ mặt tía tai. Thấy Trình Danh Chấn vỗ vỗ bả vai người này, sửa sạch vết thương cho người kia, ân cần hỏi han những huynh đệ Minh Châu Quân, kẻ bị bắt chỉ có thể than vãn số mệnh của mình không được may mắn. Một năm trước lúc mà Cửu đương gia và Trương đại đương gia mỗi người một ngả, mọi người

chẳng ai ngờ là sẽ có ngày hôm nay. Lúc đó sức mạnh của Minh Châu Quân không bằng đầm Cự Lộc, mặc dù ngoài thành Bình Ân khiến cho Đại đương gia không thể lui binh, sau đó Trình Tiểu Cửu còn phải tự xưng là thuộc hạ của Trương đại đương gia, nên cả bốn mùa phải hiếu kính với đầm Cự Lộc.

Nhưng hôm nay, không ngờ cả một cơ nghiệp đầm Cự Lộc to như vậy đã bị đánh bại. Lúc đầu ba huyện đầy khó khăn đã Minh Châu Quân nắm giữ phát triển nhanh chóng, hiện tại đánh bại Lữ Phương Nguyên, nói như vậy không lâu nữa, toàn bộ đầm Cự lộc sẽ nhập vào nằm dưới sự cai quản của Minh Châu Quân rồi. Bản thân cực khổ, tích góp từng tí một, trong đầm còn có người già, trẻ nhỏ, sau này đều phải nhìn sắc mặt của người ta mới bảo toàn được tính mạng. Nghĩ như vậy, bọn tù binh không thể kiềm chế nổi đều hướng về phía Trình Danh Chấn mà kêu lên:

- Cửu đương gia, Cửu đương gia, chúng ta vẫn luôn trông mong vào ngài!
- Cửu đương gia, mọi người đều mong ngài trở về!
- Ô ô, tiểu tử Lữ Phương Nguyên kia lừa chúng ta.

Thật thật giả giả từng câu một vào tai Trình Danh Chấn, không phải là hăn lơ nhìn tù binh như vậy. Trên thực tế, lúc này đây hăn cũng đang rối ruột không biết sắp xếp cho đám tù binh thế nào. Một khi đám người này không còn nhiệt huyết chiến đấu, có thể sẽ xử trí không kịp, chẳng khác nào tự mình làm thành một đồng củi lớn. Mà giết hết bọn họ cũng không thực tế, đầu tiên, các huynh đệ sẽ không đành lòng, tiếp theo đó, sẽ tổn hại đến thanh danh mà Minh Châu Quân khó khăn lắm mới gây dựng được lên.

- Mọi người yên lặng một chút, chớ làm ồn! Một lát nữa ta sẽ sai người mang đồ ăn đến cho các người. Các huynh đệ đều đói bụng hết cả rồi!

May mà Trình Danh Chấn nhanh trí, đối mặt với đám tù binh, hăn tạm thời nói mấy câu như vậy để trấn an họ.

Hắn nói xong cảm thấy không được tự nhiên, còn bọn tù binh nghe xong thì như hạn hán lâu ngày gặp được mưa rào vậy. Cửu đương gia còn cho mọi người cái ăn, Cửu đương gia không giết chúng ta. Từ trước đến nay Cửu đương gia vẫn luôn giữ lời:

- Cửu đương gia...

Có người nói ghen ngào, từ đáy lòng muốn cảm tạ nhưng không biết nói thế nào cho phải.

- Cửu, Cửu đương gia, ngài còn nhận ra ta không? Ta là Hàn, Hàn Thế Vượng đây!

Một tiếng gọi mơ hồ nào đó vang lên, có phần nịnh bợ, rơi vào lỗ tai hết nghe như là thân thiết lắm.

- Mẹ nó, người còn chưa chết sao?

Trình Danh Chấn dẫn tâm phúc đi tới, không kìm nổi hăng hống văng ra câu thô tục.

Hàn Thế Vượng, người này sao hắn lại không nhớ? Lúc trước khi đầm Cự Lộc bị hỏa hoạn, y đã theo Lưu Triệu An và Hàn Kiến Hoành, hai bọn chúng thà chịu chết chứ không đầu phục Trình Danh Chấn và Đỗ Quyên, bình an vượt qua kiếp nạn. Sau đó Minh Châu Quân và đầm Cự Lộc tách riêng ra, người này thấy Minh Châu Quân không có tiền đồ bèn kiếm cơ ở lại đầm Cự lộc. Mãi về sau này, Trương Kim Xương chặn lấy đường lui của Minh Châu Quân với ý đồ giết Trình Danh Chấn và để cho người còn sống chết đói trong núi Thái Hành. Tên này cũng bằng mặt mà không bằng lòng, cố tình làm bại lộ mục tiêu, báo cho Trình Danh Chấn phải cảnh giác khiến cho kế hoạch đánh chiếm Bình Ân của Trương Kim Xương bất ngờ thất bại.

Sau đó thì người này mất tin tức, Trình Danh Chấn vẫn cho rằng người này đã bị Trương Kim Xưng giết hoặc đã chết trận ở ngoài thành Nam Cung rồi. Hắn không thể ngờ rằng cái tên Hàn Thế Vượng này làm việc không ra gì này lại vẫn giữ được tính mạng, hắn cũng không ngờ y còn sống đến tận bây giờ chức quan lại càng ngày càng lớn, xem phục sức ít nhất cũng đã là trại chủ rồi.

- Chưa chết, chưa chết, nhờ hồng phúc của Cửu đường gia, ta vẫn luôn khỏe mạnh, chẳng lẽ không tốt sao?

Hàn Thế Vượng là kẻ thông minh cỡ nào chứ? Y nghe thấy Trình Danh Chấn đột nhiên nói ra câu thô tục liền biết sự may mắn của mình. Y tách mình khỏi đám tù binh đi ra ngoài và cười ha hả.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 16: Ván Bài (16)

D

ứng xa ra! Nói chuyện với giáo đầu cho tử tế!

Đối với tên này, cùng họ cũng nhà với y cả trăm năm trước, Hàn Cát Sinh cho đó là sự nhục nhã của mình, anh ta tiến lên ngăn tên này với Trình Danh Chấn và quát lớn.

- Cát Sinh huynh đệ...

Hàn Thế Vượng cũng đang định chào hỏi anh ta một câu thì bị thái độ của anh ta làm cho hoảng sợ, tất cả sự tức giận đều giấu trong cổ họng.

- Đều là huynh đệ với nhau, y còn có thể mưu hại ta sao? Cát Sinh, để hẵn lại đây đi!

Trình Danh Chấn thấy thế, vội cười ra lệnh. Hàn Thế Vượng xuất hiện đồng nghĩa với việc cho hẵn một cơ hội tốt để trấn an đám tù binh, sao lại có thể ngăn cản đối phương chứ?

- Huynh đệ mình, huynh đệ mình! Huynh có cho ta mượn một lá gan ta cũng không giám ra tay với giáo đầu đâu!

Hàn Thế Vượng giơ hai tay ra, tỏ vẻ mình không hề có ý uy hiếp.

- Hừ!

Hàn Cát Sinh trừng mắt nhìn y, rồi tức giận lui xuống.

Động tác và câu đối thoại của ba người này đều bị đám tù binh theo dõi, nghe thấy hết. Trong lòng bọn họ liền cảm thấy thoải mái. Xem ra, các

huynh đệ của Minh Châu Quân còn có chút “hiếu lăm”, nhưng đương nhiên là Cửu đương gia sẽ đối xử công bằng. Làm lâu la thì sao? Đi theo ai thì chẳng lẽ không phải là lính sao? Hơn nữa trước đó quan hệ Cửu đương gia và Trương Đại đương gia đã sớm quay lại tốt đẹp rồi, do hẳn tiếp nhận vị trí của Trương Đại đương gia cũng là điều danh chính ngôn thuận.

- Lại thăng chức sao! Nhanh quá đấy!

Trình Danh Chấn đấm cho Hàn Thế Vượng một quả rồi cười chế nhạo.

- Ha ha ha ha!

Hàn Thế Vượng ôm vai gượng cười:

- Lần trước không phải là làm chuyện bất lợi, không hoàn thành nhiệm vụ của Đại đương gia, đắc tội với ông ta ư? Đợi lão nhân gia ông ta từ Bình Âm trở về, đánh cho ta một trận, ném vào tây trại trông nom chuồng gia súc ở. Chờ Đại đương gia lên chức, nhất thời không tìm được ứng cử viên thích hợp liền giao cho ta. Thực ra, chút bản lĩnh của ts, giáo đầu cũng biết chỉ là một kẻ đỡ không nổi bần đất mà thôi.

- Người!

Trình Danh Chấn thử đối phương một chút, sau đó cười lắc đầu. Hàn Thế Vượng thông minh, thức thời, y có thể kịp thời nghĩ ra hẳn đang quan tâm đến cái gì? Nói mấy câu, y đã đem những nguyên nhân mình thăng quan và quan hệ với Lữ Phương Nguyên nói rõ ràng.

Bởi vì chưa thể chặn Minh Châu Quân trong núi được cho nên mới bị Trương Kim Xưng trị tội. Bởi vì không chịu chào đón Trương Kim Xưng cho nên bị Lữ Phương Nguyên thấy hợp và đề bạt y lên để trấn an lòng người. Còn mình thì không thể trung thành với Lữ Phương Nguyên cho nên mới tình nguyện làm một đồng bần lầy không trát nổi tường.

- Ha ha ha ha...

Đoán được ý ở ngoài lời của Trình Danh Chấn, Hàn Thế Vượng lại tiếp tục gượng cười:

- Không như ý, con người dù thế nào cũng phải sống sót!

- Trong đám người này ngoài người ra còn ai là quan lớn không? Có thể để cho các huynh đệ thu phục?

Trình Danh Chấn nghe thấy tin tức từ bọn tù binh nhanh chóng chuyển đề tài.

Hàn Thế Vượng căn bản là không cần nhìn vào đội ngũ, y gãi đầu gượng ngừng nói:

- Hình như, hình như không có. Lữ đại đương gia chỉ đề bạt ba trại chủ. Triệu trại chủ đã bị một đao bổ trúng. Cao trại chủ đã chết ở trước doanh trại. Ta nhìn thấy cờ chiến của ngài thì đã bảo các huynh đệ buông vũ khí...

- Vậy được, tạm thời tất cả các huynh đệ hôm nay hoàn toàn cho người chỉ huy. Cách xưng hô của người phải sửa lại, chỗ của ta không có trại chủ, người hãy làm Thiên tướng quân trước.

Trình Danh Chấn nhanh chóng lớn tiếng tuyên bố sự ủy nhiệm của mình cho Hàn Thế Vượng.

Ánh mắt của bọn tù binh lập tức sáng lên, hoan hô. Bắt đầu đã được phong tướng quân, thì ra là Cửu đương gia có phong thái thế này. Thay đổi người khác, dù thế nào cũng phải nghĩ kỹ trước khi nói.

- Đã nghe rõ chưa, giáo đầu vẫn là huynh đệ của chúng ta!

Hàn Thế Vượng không phụ sự hi vọng, y nghiêng đầu hô về phía mọi người.

- Nghe rõ rồi!

Đám lâu la hưng phấn đáp lại.

- Vậy còn không mau cảm ơn Cửu đường gia đi!

Hàn Thế Vượng tiếp tục cổ động.

- Tạ ơn Cửu đường gia!

Đám tai sai hô lớn, sĩ khí lập tức được khôi phục trở lại.

- Các huynh đệ!

Trình Danh Chấn bước đến trước mặt đám tù binh, rèn sắt khi còn nóng:

- Sáng mai, ta sẽ cùng quyết chiến với Dương Bạch Nhân, báo thù cho Trương đại đường gia. Nếu các người nguyện ý cùng ta thì hãy nhặt đao lên, xếp thành hàng ngũ phía sau, còn nếu mệt rồi thì hãy vào doanh trại nghỉ ngơi đi, đừng gây thêm phiền phức cho ta. Đợi đánh xong chúng ta sẽ cùng quay về đầm Cự Lộc.

- Nghe những lời giáo đầu nói, ngài đã coi chúng ta là huynh đệ vậy chúng ra không thể không nể mặt ngài phải không?

Hàn Thế Vượng đứng ra lớn tiếng, y nhìn thẳng vào mặt tất cả các tù binh:

- Chúng ta đi theo giáo đầu giết Dương Bạch Nhân. Ai không dám đi thì hãy tự tìm cây mà treo cổ, đừng ở đứng ở đây cho mất mặt.

- Đi, cùng đi. Không thể để giáo đầu mất mặt được!

Bọn tù binh luôn mồm đáp lại. Ai cũng hiểu đây là cơ hội duy nhất để chứng minh mình.

Trình Danh Chấn cần chính là hiệu quả như vậy. Có người mới ra nhập liên minh, về phần đối phó như thế nào với Dương Thiện Hội, trong lòng hẳn đã có ý tưởng hết sức cụ thể:

- Sáng mai, ta muốn quyết chiến cùng Dương Thiện Hội. Các người sẽ do Hàn tướng quân thống lĩnh, đứng bên cánh tả của ta. Mọi người có bản lĩnh gì hãy mang hết ra để tiếp đón bọn quan binh đi. Các người yên tâm, chỉ cần trên chiến trường còn một huynh đệ sống sót, ta tuyệt đối sẽ không tự lùi bước.

- Giáo đầu!

Nghe thấy như vậy, Trương Căn tính cách cẩn trọng không kìm nổi ngăn lại. Đem cả một đội quân ô hợp ra chiến trường, cũng đảm đương cánh tả quả thực là lấy tính mạng của mọi người ra đặt cược. Mặc dù Dương Thiện Hội không hiểu cách đánh giặc đi chăng nữa, nhưng cũng có thể nhìn ra sơ hở của đội ngũ này. Đến lúc đó chỉ cần đuổi cùng giết tận cánh tả thì chắc chắn Minh Châu Quân sẽ rơi vào hoàn cảnh vô cùng bất lợi.

Lời của gã bị ánh mắt lạnh như băng của Trình Danh Chấn làm cho phải nuốt vào trong bụng, cũng lúc đó trong đám tù binh cũng bắn ra mấy ngàn ánh mắt đầy phẫn nộ:

- Trương tướng quân cứ yên tâm, chỉ cần ngài không lùi, họ Hàn khẳng định sẽ đứng trước mặt quân địch!

Nhận thấy như thế là vô cùng nhục nhã, dù tính cách yếu đuối như Hàn Thế Vượng cũng không nhịn được nữa, y chấp tay nói lời thề son sắt.

- Hàn huynh đệ...

Trương Căn muốn giải thích mấy câu nhưng Hàn Thế Vượng lại không cho gã có cơ hội, y nghiêng đầu sang chỗ khác nói nghiêm nghị với đám tù binh:

- Các huynh đệ, nếu giáo đầu đã xem trọng chúng ta, chúng ta không thể để mất mặt, lão Hàn ta sẽ cầm đao đứng hàng cuối cùng. Ai không muốn đi hãy bước ra, Hàn mỗ không ngăn cản. Đợi ngày mai hai quân ra trận thì đừng trách lão Hàn không nói trước, lão Hàn ta tuyệt đối sẽ không để cho người khác chế giễu.

- Phì, là ngựa chết hay lừa chết thì sau mới biết được!

- Ngài nhìn xong chưa, “...” dưới đũng quần ai dài hơn ai còn chưa biết đâu.

Những âm thanh mồm năm miệng mười lại lần nữa vang lên, tức giận cắt ngang.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 17: Ván Bài (17)

H

àn Thế Vượng nóng lòng tỏ thái độ khi thấy Trương Cần sự lo lắng về sức chiến đấu của bọn tù binh. Hai người đều chú ý đến mục tiêu của mình, không ai để ý đến ánh mắt của Trình Danh Chấn lúc này không những chỉ có sự bao dung. Trương Kim Xưng là cái cũi giam cũng là bảo vệ, từng quản thúc nuôi nấng hăn, từng dưỡng dục hăn. Còn bây giờ Trương Kim Xưng chết rồi, cũi giam cũng thế mà bảo vệ cũng thế, tất cả chỉ biến mất trong nháy mắt không còn một tăm hơi. Con đường phía trước rộng thênh thang, Trình Danh Chấn hăn có thể làm theo ý mình.

Trận chiến thứ hai bắt đầu vào đúng sáng sớm ngày mai. Sau khi phát hiện ra mình đã để tuột mất cơ hội, biểu hiện của Quận thừa Thanh Hà quyết đoán lạ thường. Nhanh chóng lệnh cho các tướng lĩnh kết thúc cơm vào giờ Mão canh ba, giờ Thìn bắt đầu xuất trận.

Minh Châu Quân đã trải qua một đêm ác chịch chắc chắn là họ rất mệt mỏi. Cho nên đối với Dương Thiện Hội mà nói cũng không có nhiều sai sót lắm. Lão nghĩ như vậy và chuẩn bị thừa dịp đánh địch, lại không đoán ra cấp dưới của mình bị tiếng kèn gậy áp lực cả đêm không ngủ được, cơ thể cũng mệt mỏi chẳng khác nào kẻ địch.

Chân tay binh lính mệt mỏi cứ như vậy mà sáng sớm đi đánh nhau. Hai bên vừa lên đã có ý đồ chủ động giành lấy chiến trường, nhưng cả hai đều không thể thuận lợi mà giành được mục tiêu. Tướng sĩ hai bên tập hợp binh lính thành từng đoàn chen chúc, đâm chém lẫn nhau, lớn tiếng chửi rủa nhau, nước miếng và máu văng tung tóe vào mặt nhau, bắn thiêu và dữ tợn. Sau đó dưới sự chỉ huy của chủ soái di chuyển, lại tách ra chuẩn bị xông vào nhau.

Dưới sự đốc thúc của Dương Thiện Hội, binh lính quận Thanh Hà thực sự rất hăng hái, đẩy liên tiếp vào trận địa quân địch ba đợt, cả ba đợt lại bị đẩy trở về. Còn Minh Châu Quân dưới sự chỉ huy của Trình Danh Chấn cũng ba lần bảy lượt vô đến, mỗi lần cũng đều tuyên cáo vô ích.

Khoảng một lúc lâu sau, hai bên không bảo nhau mà đều ra hiệu lệnh cho hàng ngũ lui về phía sau, dùng cung tên để ổn định trận tuyến, tích cực xây dựng thế lực, chuẩn bị đánh vòng tiếp theo. Đám quân binh lúc này giương cung phát huy thần uy, ở một khoảng cách rất xa ra lệnh đánh Minh Châu Quân với trang bị thấp kém. Còn các tướng sĩ của Minh Châu Quân trong nháy mắt những tổ chức cá nhân hầu như không còn. Trong đó rõ ràng trung quân và hữu quân huấn luyện có tổ chức hơn quân cánh tả. Phát hiện sự chênh lệch tầm bắn cung tên của hai bên, lập tức vừa gia tăng tốc độ lùi về phía sau, vừa dựng tấm khiên lên làm lá chắn để bảo vệ cho mình. Còn đám lâu la cánh tả thì rầm rầm chen chúc nhau, không rút lui cũng chẳng có phản ứng nào thích hợp.

- Tiểu tặc chết tiệt!

Ánh mắt của Dương Thiện Hội sắc như thanh đao, nhanh chóng nắm bắt được biểu hiện của quân địch. Lão cân nhắc một chút, lão sẽ hiểu được nguyên nhân gây ra. Trình Danh Chấn bù không đủ số người bị thương, vừa mới “nuốt vào bụng” tất cả bọn phản loạn đầm Cự Lộc đều tạo lên chiến trường. Đám giặc cỏ lúc xông lên như ong vỡ tổ, khó mà nhìn ra sự khác biệt của chúng. Nhưng dù sao giặc cỏ đầm Cự Lộc cũng vừa mới nhập bọn, lòng người chưa ổn, cho nên sau khi nghe được mệnh lệnh, phản ứng so với kẻ khác luôn chậm chạp hơn, năng lực ứng biến của kỳ chủ cũng thua xa lực lượng sẵn có của Minh Châu Quân.

Lấy sự kiệt lực mà nghi ngờ mọi người, đây là lý do đáng chết. Dương Thiện Hòa hiểu được, lão vui sướng khó tả thành lời, sau đó tất cả sự vui sướng lại bị sự lo lắng thay thế:

- Tên đạo tặc Trình có ý gì đây?

Lão không thể tin được vào phán đoán của mình. Dù sao gần ba năm đã trôi qua, tên thiếu niên hồ ly tinh giả dối kia cũng đã cho lão ăn bao nhiêu cái thiệt thòi. Nhưng sức hấp dẫn của thắng lợi ngọt ngào như vậy, nếu đánh tan binh lực cánh tả của Trình tặc, sau đó đẩy sang cánh hữu thì có thể hình thành xua thế kéo bức rèm che, đảo ngược thế cục. Đến lúc đó tên đạo tặc họ Trình cho dù là Tôn Vũ có sống lại, Ngô Khởi cái thế cũng không có cách nào ngăn được cơn sóng dữ.

Ở đằng xa, Trình Danh Chân đương nhiên là cũng phát hiện ra cấp dưới của mình có phối hợp dời dặc. mạo hiểm bị mũi tên đánh lén mà giục ngựa ra, quay về bản trận. Chạy được một đoạn, hắt lại giơ đao lên hướng về các huynh đệ hô hào để khích lệ sĩ khí. Dương Thiện Hội không tài nào nhận ra đối thủ của mình rốt cuộc là hô cái gì, nhưng lão nghe rõ đám lâu la đáp lại, cũng phân biệt được tiếng hô của trung quân và hữu quân có sự mệt mỏi, nhưng sĩ khí chưa suy. Đám quân cánh tả ra sức cùng với những người khác duy trì nhất trí, âm thanh hỗn độn và vô lực.

Sau khi hô một hồi, quần tặc dưới sự điều hành của hãn tinh thần phấn chấn hăn lên, từ từ tiến về phía trước. Xem ra bọn họ sắp được ăn cả ngã về không rồi. Dương Thiện Hội cũng cẩn thận ra lệnh cho tướng sĩ của mình tiếp chiến, một bên hướng về quân địch, một bên dùng mũi tên lông vũ ra đả kích sĩ khí của kẻ thù. Hai bên cách nhau khoảng một trăm hai mươi bước thì bắt đầu công kích lẫn nhau, vẫn bắn tới tám mươi, phá giáp chùy và tiễn trúc lợi hại bắn ra như châu châu, che khuất bầu trời, nhưng lại không tạo thành quá nhiều phức tạp lẫn nhau. Quần tặc của Trình Danh Chân đã làm tốt chuẩn bị, cự thuẫn trước trận đi tạo thành bức tường gỗ di động, theo sát trận hình “bức tường gỗ” là phác đao thủ giơ lá chắn lên, làm cho mũi tên của kẻ địch tìm thấy một khe hở. Bên quan quân đối với cách phòng bị mũi tên lông vũ của bên kia lại ung dung rất nhiều, bì giáp trên người bọn họ đủ để triệt tiêu đại bộ phận uy lực của trúc tiễn, mặc dù có

bắn trúng mục tiêu nhưng vẫn chưa có vết thương trí mạng. Kẻ nhát gan lập tức rút mũi tên ra, hùng hù hỏ hỏ giẫm lên. Còn người có gan lớn thì không thèm nhìn mà cứ để cho mũi tên cắm lên người họ để tỏ lòng gan dạ dũng cảm của mình.

Hai bên càng lúc càng gần, cũng nhận ra rõ hơn sợ sớ hỏ của quân địch. Cũng là đi trước đón mưa tên, hữu quân và trung quân của Minh Châu Quân sau lưng nhịp trống phối hợp có tổ chất. Mỗi bước đều không nhanh không chậm. Còn lâu la cánh tả thì liên tục điều chỉnh, thích ứng, rơi lại ở khoảng cách xa cả mấy bước, khiến cho hàng ngũ của đội công kích xấu xí, lộn xộn. Làm khổ Trình Danh Chấn ở giữa điều hành không thể không lâm thời điều chỉnh nhịp trống, để người phía sau thích ứng nện bước.

- Bọn giặc thế cùng rồi!

Không chỉ có một người nhìn ra quẫn cảnh của Minh Châu Quân, đi đến bày mưu cho Dương Thiện Hội.

- Bản tính của giặc như cáo!

Dương Thiện Hội nhíu mày. Hai bên lập tức tiếp xúc, nếu như bước tiếp theo tập trung công kích cánh tả... thì bây giờ là cơ hội tốt nhất để điều chỉnh. Nhưng từ trước đến nay Trình Danh Chấn là người giao hoạt, sợ hỏ như vậy sao hẳn lại không nhìn ra chứ?

Lúc đang do dự, Minh Châu Quân đã bắt đầu tăng tốc, các tấm khiên tón dừng lại, che trước người. Giữa tấm chắn và lá chắn đã không còn liên kết chặt chẽ, mà lộ ra những khe hở lớn như hàng rào. Trường mao thủ và phác đao thủ thì theo khe hở ở giữa tấm chắn đuôi nhau hỏ ra, trong tiếng trống khích lệ hò hét vọt tới trước. Khoảng cách ngắn như vậy, mũi tên lông vũ khó có thể phát huy tác dụng. Đám binh quận nhanh chóng vút cung tên xuống đất giờ giáo dài ra, tạo thành một rừng thép.

- Giết!

Tiếng hò hét vang lên như sấm rền, rung chuyển núi rừng xung quanh. Đám quân binh dùng giáo dài tạo thành rừng cây nhanh chóng dẫn ra, như nước ngập bờ cát tiến vào quân giặc. Hàng binh đầu tiên không có lựa chọn nào khác chỉ có thể đánh giáp lá cà với người gần mình nhất, hoặc là giết tướng địch hoặc là bị giết. Sương mù dưới ánh mặt trời nhuộm đầy màu máu, trời xanh, mây trắng, cây xanh và đất cũng bị nhuộm một màu máu đỏ tươi.

- Nổi trống lên, nổi trống lên!

Trong nháy mắt, chủ soái hai bên đều dừng lại tự hỏi, dựa vào bản năng làm ra phản ứng tốt nhất, Dương Thiện Hội điều động toàn quân, bù lại lỗ hổng, ý đồ là đánh kẻ địch xa khỏi bốn trận. Trình Danh Chấn thì lại có ý đồ mở rộng thành quả chiến đấu, xé nát đội ngũ của quân binh. Mà máu tươi và mùi tanh tươi kích thích từng trái tim của những ai tham chiến, cặp mắt của họ đều biến thành một màu đỏ sậm đáng sợ. Ánh mắt đỏ bừng, bọn họ chém kẻ địch ở gần mình, giết chết, sau đó lại ngã dưới binh khí của kẻ địch khác, kêu gào thảm thiết, gào thét, chết mà không nhắm mắt.

Lần chiến đấu này khốc liệt hơn lần trước rất nhiều khiến cho trung quân của Dương Thiện Hội mấy lần bị đột phá. Nhưng phối hợp giữa các bộ phận của Minh Châu Quân mới là nhược điểm bị bại lộ mà không thể nghi ngờ, Trình Danh Chấn tự mình xách đao xông vào trận, dẫn theo mấy thân binh và trung quân xâm nhập vào phòng tuyến quân địch hơn hai mươi bước. Các thân binh cánh tả này không thể không vì trung quân mà giúp cánh hữu, ngược lại bị quân binh liên tiếp đánh phải lùi về phía sau. Vì duy trì hàng ngũ công kích, Trình Danh Chấn không thể dẫn thân binh quay lại được nữa, dựa vào võ nghệ và năng lực nhạy bén nắm chắc chiến trường, hấn cứu vẫn thành công nguy cơ của cánh tả. Nhưng trung lộ cũng bị Dương Thiện Hòa điều khiển nhân mã đánh phải bật quay về.

Hai bên chiến đấu ác liệt gần nửa canh giờ, gần ngàn thi thể đã ngã xuống, xác người chất đống như thủy triều. Sau khi Trình Danh Chấn rút toàn bộ

lâu la dưới trướng về phía sau tường lá chắn, Dương Thiện Hội cũng đưa cấp dưới thối lui tránh khỏi vị trí công kích mũi tên lông vũ của đối phương:

- Truyền lệnh, bảo Chu giáo úy nhanh chóng đến trung quân gặp ta!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 18: Ván Bài (18)

S

au khi trở về, lão lập tức điều binh khiển tướng. Nhưng rất nhanh đám thân binh trả lời khiến lão thất vọng:

- Chu giáo úy trúng ba mũi tên, máu chảy không ngừng, đang được cứu trị ở hậu quân. Nếu đại nhân cần, thuộc hạ sẽ lập tức phái người khiêng ông ấy lại đây!

- Thôi đi!

Dương Thiện Hội nhíu mày, trong nháy mắt thiện cảm với Chu Văn đã biến mất hầu như không còn. Người này là cố ý trốn tránh chiến đấu, để phát tiết cho đề nghị đêm qua của gã chưa được chấp nhận nên bất mãn. Nhưng không xem xem bây giờ là lúc nào rồi? Dương Thiện Hội sẽ không dễ dàng tha cho thứ ngông nghênh uy hiếp đại cục như vậy.

- Tiễn gì vậy? Không ngờ uy lực lại lớn như vậy!

Có người không ưa Chu Văn nên nhân cơ hội này nói xấu:

- Chẳng lẽ quân phản loạn có thể phá được giáp chùy sao? Còn bắn liên tiếp ba mũi tên trúng người Chu giáo úy nữa chứ?

Đối với loại người ưa đấu đá này, Dương Thiện Hội cũng chán ghét, lão nhìn đối phương lờm một cái, cười hỏi:

- Hoàng Giáo úy, chiến đấu đến lúc này rồi, trong lòng người có kế sách gì phá địch không?

- Ty chức ngu dốt, chỉ phụng mệnh của đại nhân, có trăm chết cũng không chối từ!

Giáo úy họ Hoàng kia rất thông minh, biết mình mãi mãi không thể bằng được Chu Văn cho nên ba hoa lòng trung thành son sắt của mình.

Câu trả lời này khiến cho Dương Thiện Hội vui mừng, y cười khích lệ nói:

- Kẻ làm tướng, đương nhiên là phải biết kỉ luật nghiêm minh. Lúc này lão phu có việc cần dùng đến vũ dũng của người, người có nguyện dốc sức thử một lần không?

- Có lệnh, chớ dám không theo!

Giáo úy Hoàng chấp tay trước ngực đứng nghiêm trang lớn tiếng trả lời. Dương Thiện Hội vừa mới được thăng lên Quận thừa, dưới trướng có hai Đô úy. Từ trước đến nay những gì nổi bật đều bị giáo úy Chu Văn cướp mất. Cơ hội tốt hôm nay có thẳng góc nào lại không muốn nắm lấy chứ?

- Ừ!

Dương Thiện Hội gật đầu, nghe giọng:

- Người hãy nhìn xem, trận địa của đối phương rõ ràng là yếu. Hai quân tiếp xúc thế này, người cứ việc dẫn một đám binh mã đánh vào chỗ yếu, lão phu sẽ cho người đi theo sau người. Nếu như có thể đánh tan cánh tả thì công đầu trong trận chiến này không phải là người thì là ai nữa?

- Vâng!

Hoàng Minh Viễn trả lời không chút do dự.

Dương Thiện Hội cười vỗ lưng gã, sau đó quay lại điều khiển binh mã đầu nhập lực lượng cho trận chiến tiếp theo. Trong mắt lão, thử thực hư quân địch, thí sinh tốt nhất vẫn là Chu Văn, bởi vì người này thông minh, võ

công cũng khá. Nhưng nếu họ Chu đã như vậy, lão cũng không ép. Hiện tại, nhân tài quận Thanh Hà nhiều, thiếu một Giáo Úy không biết nông sâu cũng không đến mức bị thương gân cốt.

Không để lão điều chỉnh bố trí xong, Trình Danh Chấn đã nhanh chóng phát động đợt cường công khác, hấn rút kinh nghiệm của mấy đợt trước, cố tình điều vị trí của cánh tả phía sau, cánh hữu vì thế mà có phía trước rộng hơn, nhìn về phía xa, trận hình như lưỡi liềm gấp khúc vậy.

- Theo kế hoạch, lần lượt đón đánh!

Dương Thiện Hội không chút do dự, lớn tiếng ra lệnh. An toàn nhất của lưỡi hái cũng là quan trọng nhất chính là chuôi đao. Còn đuôi đao của quân địch hoàn toàn là một đám quân ô hợp tạo thành.

- Các huynh đệ, giết kẻ bảo vệ nhà đi!

Hoàng Minh Viễn rút lấy một mũi tên, bỏ lại bộ cung, giơ đao lên:

- Giết giặc!

Hơn ba trăm quân binh trang bị đến tận răng lớn tiếng đáp lại. Trong phút chốc ngay khi sắp tiếp xúc với hai quân đợt nhiên nhảy ra, lao vào cánh tả tả quân địch.

Cánh tả của Minh Châu Quân không ngờ kẻ thù lại bùng lên phản kích, vội vàng điều chỉnh. Nhưng tốc độ phản ứng của bọn họ thực sự quá chậm, căn bản là không theo kịp được với sự thay đổi của chiến trường. Không đợi cho Hàn Thế Vượng thối kèm ra lệnh, quân binh đã quy mô nhảy vào. Hàng lâu la phía trước không thể chống cự được lui về phía sau, mà nhóm lâu la phía sau vẫn hồn nhiên không phát giác sự thay đổi của phía trước, vẫn còn đi theo nhịp trống cùng với trung quân tiến về phía trước.

Bị người nhà và quân địch kẹp ở giữa, đám lâu la trở thành vật hi sinh cho quân binh. Bọn họ không lực lượng chống cự được sự công kích của đám Hoàng Minh Viễn, cũng không còn cách nào trốn tránh vận đen của mình, gần như chỉ trơ mắt nhìn quân địch xông lên trước mặt mình, giơ tay lên chém xuống:

- A!

Có người ngã xuống kêu lên thảm thiết, không phải vì đau đớn mà vì hoảng sợ. Càng lúc càng có nhiều người ngay cả còn kêu không kịp, tay cầm cán giáo đâm vào cơ thể, hai mắt tràn đầy sự kinh ngạc.

- Đứng lên, đứng hết lên cho ta, giáo đầu đang nhìn mọi người kia!

Hàn Thế Vượng cố gắng ra lệnh, sau đó xé cổ họng mà la lên. Mấy tên trung thành ra sức bảo vệ y, cùng với y xông về phía địch. Mũi đao sắc bén bổ tới, Hàn Thế Vượng đỡ bên trái thì hở bên phải, nhưng nhất quyết không chịu lùi. Một gã quân binh dùng mũi giáo đâm vào đùi y, cũng bị y bắt lấy cán mâu ném qua, một đao chém vào ngực, máu chảy như nước rót đầu đầy y, trong nháy mắt Hàn Thế Vượng tập tễnh đứng lên trong vũng máu, một đao đâm vào giữa bụng tên địch gần nhất với mình.

Y đau đến mức nước mắt rơi lách tách, trong lòng sợ muốn chết nhưng ban đêm y đã hứa với các huynh đệ rồi, y phải chiến đấu đến cùng, giết sạch người cuối cùng rồi mới tự sát. Phía trước cánh tả đã xuất hiện dấu hiệu sụp đổ, còn phía sau các huynh đệ cũng chờ dẫn tiến về phía trước. Hiện giờ, y chỉ còn một lựa chọn duy nhất là nghênh tiếp địch, chết trên sa trường, mới có thể tránh bị người ta cho rằng tên đầu xỏ bị chiến bại nhục nhã.

Dường như đoán được ý trong lòng Hàn Thế Vượng, càng nhiều chúng quân Binh cầm khí giới thi nhau lao tới phía y. Bọn họ được huấn luyện có tổ chức, được trang bị kỹ lưỡng, từng tên một bản lĩnh cũng không thua gì đội quân tinh nhuệ của Trình Danh Chấn. Còn võ công của Hàn Thế Vượng

cũng không lấy gì làm nổi bật cho lắm, vết thương càng ngày càng nhiều, tất cả cũng chỉ dựa vào chút kinh nghiệm tích góp từ ngày xưa mà đang đau đớn giãy dụa cố gắng bảo vệ tính mạng.

- Cứu Hàn trại chủ, cứu Hàn trại chủ!

Không thể không nói rằng nhân cách của con người có đôi khi rất quan trọng. Tuy Hàn Thế Vượng nhất gan sợ phiền phức, nhưng cũng không chủ động gây ra tai họa cho huynh đệ của mình. Cho nên rất nhiều lâu la nhớ được những điểm tốt đẹp của anh ta, thời khắc quan trọng cũng không đành lòng chạy trốn mà bỏ lại anh ta một mình. Trong tiếng kêu hoảng loạn, mấy tên lâu la bình liều chết xông vào chiến trận, đỡ lấy Hàn Thế Vượng, vừa đánh vừa lui. Hai chân của Hàn Thế Vượng lê trên mặt đất không rời khỏi đoàn người nửa bước, đao trong tay vẫn múa mang loạn xạ, miệng thì rên la những tiếng mơ hồ:

- Không thể lùi, không thể lùi. Nếu lùi chúng ta sẽ không còn chốn dung thân đâu.

- Chúng ta không có chỗ lùi!

- Đầm Cự Lộc chính là của giáo đầu!

- Chúng ta không thể đắc tội với hắn được.

- Vợ con chúng ta đều trông cậy để người ta nuôi sống!

Ồn ào một lúc lâu, rốt cuộc thì đám lâu la cũng nghe rõ Hàn Thế Vượng rên rỉ cái gì, họ cũng không biết vì sao Hàn Thế Vượng từ trước đến nay đều lo cho tính mạng của mình thì nay đột nhiên lại gan dạ dũng cảm đến thế. Đúng vậy, nếu cuộc chiến này thất bại, Dương Thiện Hội tuyệt đối sẽ không buông tha cho cho bất kì ai trong đầm Cự Lộc sống sót... Nếu chẳng may Trình Danh Chấn lật lại ván cờ, thì đoàn người lui quân sẽ biểu hiện cho cái gì? Lâm chạy mà bỏ trận thì đó là tội danh gì, quân pháp đã viết rất rõ. Hơn

nữa Minh Châu Quân sẽ rất coi thường họ, lúc nào cũng có thể đến gây phiền toái. Nếu lại để bọn họ lại nắm được nhược điểm, tính mạng tài sản, con nhỏ, mẹ già chỉ e cũng sẽ không thể bảo toàn.

- Giết, xông lên!

Có người kịp phản ứng vẫn còn đang khóc nức nở hô một câu. Những câu này đưa tới sự cộng hưởng rất lớn, còn tốt hơn cả tiếng kêu chua xót của Hàn Thế Vượng vừa rồi. Đại bộ phận đám lâu la đang hoảng hốt lui về sau đều xoay người nghênh địch, còn lại nhóm lâu la đang đi tới trung quân tiếp tục đi về phía trước. Đoàn người vây quanh lẫn nhau, như con thiêu thân lao vào lửa tiếp đón kẻ địch. Người này tiếp đến người kia, tiếng kêu hò hét thà chết trận chứ không chịu lùi bước. Chính đám quân binh Thanh Hà này mới thích ứng không kịp sự thay đổi bất thành hình này, vội vã chen chúc nhau, chết chồng lên nhau.

Rất nhanh Hoàng Minh Viễn đã tìm ra điểm quan trọng, gã đâm cây đao vào đúng vào người Hàn Thế Vượng, gã muốn chính tay chém Hàn Thế Vượng để lập công, cho dù trong mệnh lệnh của Dương Thiện Hội không có hạng mục như vậy. Đám quân binh theo ý nhanh chóng thay đổi phương hướng lập tức đi đến trước mặt Hàn Thế Vượng. Hàn Thế Vượng lau máu trên mặt đi, rồi nghiêng răng một cái, mắt sắc như dao nhìn vào đội công kích.

Hai bên đều liều mạng, xem ai có kinh nghiệm giết người thành thạo hơn. Lúc này Hàn Thế Vượng chiếm thế thượng phong, mấy hiệp liền đã giải quyết xong đối thủ. Một gã quân binh đang chống cự với hai tên lâu la giáp công, bị Hàn Thế Vượng từ sườn sau tiến lên, đâm một đao trúng đùi:

- A

Tên quân binh bị thương kêu lên thảm thiết, vẻ mặt dữ tợn:

- Mẹ nhà người!

Hàn Thế Vượng rút đao đâm trúng vào cổ họng của y, tên quân binh ngọc đầu, chết ngay tại chỗ.

Không đợi y trì hoãn quá một hơi, quận Bình thứ ba đã giết tới. Đây là một đại hán cường tráng, dáng người cao hơn Hàn Thế Vượng một cái đầu. Hàn Thế Vượng không thể chống cự, giống như con khỉ nhảy tới nhảy lui ở trước mặt đối phương. Vài đòn nghiêm trọng của Đại hán đánh vào không trung, tức giận đến mức liên thanh rống giận.

Tiếng hô của gã càng đưa tới thêm nhiều sự công kích, hai cây hoành đao, một cây trường mâu hầu như đều đánh úp về phía người này. Trong một hoành đao bị tráng hán đón đỡ, hai thanh đao khác thay đổi góc đường đao trực tiếp bổ thẳng vào cơ thể cường tráng của tráng hán. Hàn Thế Vượng nhảy lên bổ một đao cuối cùng, sau đó nhanh chóng nhảy ra, lớn tiếng cảm ơn người giúp đỡ mình:

- Cảm ơn, huynh hệ, huynh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 19: Ván Bài (19)

Y

trợn tròn mắt suýt nữa thì trượt chân. Vì người có đại ân giúp y không là người khác mà chính là Vương Nhị Mao tâm phúc của Trình Danh Chấn. Không đợi y từ trong kinh ngạc bình ổn lại tinh thần, Hoàng Minh Viễn từ xa đã bị giết, giáo dài của Vương Nhị Mao đẩy Hoàng Minh Viễn ra, sau đó nhanh chóng ra lệnh:

- Rút quân, giáo đầu lệnh cho các người rút quân về phía sau.

- Cái gì?

Hàn Thế Vượng gần như không tin được vào tai mình, rút lui về phía sau? Không ngờ Trình Danh Chấn lại chủ động khiến mọi người bị sử nhục. Vương Nhị Mao cũng không cho y cơ hội kháng cự, vừa công kích Hoàng Minh Viễn vừa lớn tiếng ra lệnh:

- Rút lui, đừng có nói nhảm. Quân lệnh như sơn!

Lúc Trình Danh Chấn luyện binh ở đầm Cự Lộc, điều mạnh nhất chính là uy nghiêm của quân lệnh. Trong lòng Hàn Thế Vượng hiểu rất rõ điều này, cho nên không dám chần chừ. Y nhảy vào đoàn người rút kèn ra thối:

- Ô ô ô....

Hiệu lệnh mang theo cả sự không cam lòng nhanh chóng truyền ra cánh tả. Đám lâu la đang liều mạng với kẻ thù mờ mịt quay đầu lại, sau đó nhanh chóng tan dã.

Loạn mệnh, đây đúng là loạn mệnh, đủ sức để gây nguy hiểm cho toàn quân. Sau khi tiếng kèn thổi lên, Hàn Thế Vượng ý thức được điều này nhưng thế cục vốn đã không thể xoay chuyển được, đám lâu la đã mất đi nguồn động lực cuối cùng, chạy tán loạn trước mặt kẻ thù, bị người ta đuổi chạy như thỏ vậy, đâm ngã, chém chết.

Trong tình trạng vô vọng, Vương Nhị Mao cũng thành một cây độc mộc. Tuy gã dẫn theo một đoàn binh có thể nói là tinh nhuệ, nhưng người ít không địch nổi người đông, bị đám người Hoàng Minh Viễn liên tục đẩy lùi về sau. Mà Hoàng Minh Viễn không chịu nổi niềm vui từ trên trời rơi xuống chỉ trong nháy mắt như vậy, căn bản là y không rảnh để lo những việc khác, bây giờ y chỉ lo đuổi cùng giết tận kẻ thù.

Cờ chiến lay động, Dương Thiện Hội đem toàn quân áp đi qua. Cánh tả cũng không phải mồi, không có tướng lĩnh nào dám can đảm chịu đựng phiêu lưu toàn quân tận mực. Gần một nửa huynh đệ làm mồi vớt cho đối thủ, đổi lấy thời cơ chiến đấu. Một khi không nắm chắc được sẽ gặp nạn kiếp bất phục.

Cánh tả của Minh Châu Quân tốt hơn, tốc độ tháo chạy giống như tuyết lở. Đã bị liên lụy, trung quân, hữu quân cũng không khỏi không quay lại gấp thành hình khúc khó coi rồi không ngừng đuổi ra. Rồi cong, càng cong càng gãy.

- Hết rồi!

Bại binh của Hàn Thế Vượng chạy được mấy bước thì quay đầu nhìn lại. Lúc này đúng là hoàn toàn hết rồi, Minh Châu Quân đại bại, đám Cự Lộc cũng không còn. Đợi bon họ chính là lồng giam quận Thanh Hà, xiềng xích và tường thành treo lên đầu mỗi người. Đám quân binh cầm phần đuổi theo các huynh đệ vào phía trung quân. Trung quân của Trình Danh Chấn không thể chịu đựng bại binh và sự tấn công song song của quận binh, cho nên

không ngừng lui về phía sau. Chiến kỳ kiêu ngạo trước đó đã dất đi màu sắc, lắc lư muốn ngã.

Đối lập với cảnh này là cờ chiến của Dương Thiện Hội, tiến quân thần tốc, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Bỗng nhiên trên trời có tiếng sét, sáng bừng trước mắt Hàn Thế Vượng. Xa hơn nữa thì ra là cánh hữu của Minh Châu Quân, dường như khó có thể chịu được áp lực của trung quân, nhanh chóng lượn vòng gãy, giống như lưỡi hái bay vút ra mấy bước, hung hăng chém vào sau lưng của quân binh.

Một kích hai đoạn.

Tất cả đáp án đã rõ ràng trong khoảng khắc.

Căn bản là Trình Danh Chấn cũng không coi trọng sức chiến đấu của người mới vừa quy hàng. Nhưng hắn cũng không dám để cho đám người này ở phía sau còn mình mang theo Minh Châu Quân đi liều mạng với cường địch. Một khi đám người này lại xuất hiện một kẻ nắm chắc cơ hội như Lư Phương Nguyên, khi Minh Châu Quân liều mạng với quân binh Thanh Hà đến lưỡng bại câu thương, sau đó sẽ lại phải nghênh chiến với kẻ địch mới mới quật khởi.

Cho nên hắn đem đám người quy hàng mới này bày thành một cánh của mình. Không phải là lợi dụng sức chiến đấu của bọn hắn mà là lợi dụng tính mạng của họ. Lợi dụng tính mạng của họ để hấp dẫn đối thủ. Thực ra cờ chiến được giấu bên cánh phải, một khi Dương Thiện Hội không tìm được sẽ thừa thắng muốn nuốt chửng con mồi, Mịch Dao Đội đêm qua từng bố trí Lư Phương Nguyên vào tuyệt địa lại lần nữa được xuất ra, chém đứt lưng quân binh Thanh Hà.

Dương Thiện Hội không thể cự tuyệt được sức hấp dẫn của cánh tả.

Vì nghi ngờ cánh tả của Minh Châu Quân căn bản là giả vờ thất bại mà rút lui về phía sau. Chỉ cần nắm chắc cơ hội, binh lính quận Thanh Hòa sẽ thừa thắng xông lên, cầm chắc phần thắng.

Cho nên vừa rồi trong đám ô hợp ai cũng cảm gan dạ phản kích mới thật không ngờ được rằng Trình Danh Chấn không cần. Hắn chỉ cần đám ô hợp đó duy trì được sự khiếp đảm, tan tác, bị quân địch xua đuổi, giết hại. Sau đó hắn xem thời cơ đúng lúc và ra tay một cách dứt khoát.

Cho nên, hắn thà dùng một đao để hủy diệt kết quả giảng co này, thậm chí có thể vứt bỏ tính mạng của hơn một ngàn lâu la cho quân địch.

Ta hiểu rồi, ta đã hiểu tất cả rồi.

Hàn Thế Vượng đã hiểu tất cả, y đứng bất động tại chỗ, thanh đao yếu ớt căn bản là không chống đỡ nổi bả vai to nặng của y, thanh đao cong đi, gần như sắp gãy. Nhưng y không thể biết điều đó, cơ thể của mình đã nghiêng xuống, để mặc ác huynh đệ xung quanh mình đang tháo chạy, sau đó mặc cho nhóm đồng đội đang chạy đột nhiên phát hiện phía sau tình hình thay đổi xoay đầu lại, chạy qua mình, lại gia nhập chiến đoàn.

Thực sự không có cách nào xoay chuyển được tình hình, Hàn Thế Vượng biết rằng dù những người này có gia nhập chiến đoàn hay không thì cũng không hề ảnh hưởng đến toàn cục. Quận binh Thanh Bình nhảy vào đám ô hợp của mình, chém giết tứ phía, trận chiến này đã có kết quả. Khác biệt chính là mình và số lượng đám ô hợp dưới trướng mình bị hy sinh càng lúc càng nhiều, có lẽ là tổn thất quá bán, từ nay về sau mất hết nguyên khí mà thôi.

Dù kết quả có thể nào thì cũng không cấu thành uy hiếp với Trình Danh Chấn một lần nữa.

Ô ô ô, tiếng của trung quân lại kêu lên, thúc giục đoàn người xông lên, bố trí để quận binh Thanh Hà vào chỗ chết. Hàn Thế Vượng lau máu trên vết

thương, tập tễnh chạy tới trước trận. Y đã hiểu và quyết định che dấu toàn bộ suy nghĩ của mình, không nói cho bất cứ ai biết.

Đứng trước kẻ thông minh, kẻ ngốc tóm lại vẫn an toàn hơn kẻ thông minh. Hơn nữa, hiện giờ Trình Danh Chấn mới thích hợp với việc làm một Đại đường gia, hóa ra yếu đuối và lương thiện sẽ chỉ khiến cho y có kết cục càng bi thảm trong loạn thế hơn.

Có lẽ, hôm nay Trình Danh Chấn mới đúng là Trình Danh Chấn. Hồ non trước khi răng nanh chưa dài có lẽ nó sẽ hiền như mèo, nhưng hồ già chính là hồ già, một khi nó đã trưởng thành thì sẽ rất khát máu. Đây là bản tính không ai thay đổi được.

Hơn nữa, đốc thúc con hồ này lớn lên đấy, là có sự tham dự của Đại đường đầm Cự Lộc Trương Kim Xung!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 20: Ván Bài (20)

P

hát hiện mình lại một lần nữa bị Trình Danh Chấn lừa, trong đầu Dương Thiện Hội dâng lên một nỗi bi phẫn không kiềm nổi. Đây không phải là thứ lão đã lọt vào trong tay đối phương, lần trước đã trúng kế, nguyên nhân có thể nói là do sơ xuất khinh địch. Còn lần nay, lão đã cẩn thận gấp mười hai lần, cẩn thận lại cẩn thận không ngờ vẫn khó lòng phòng bị.

Cách dùng binh của tên giặc cỏ họ Trình không thể lường được. Nếu đổi lại là Dương Thiện Hội lão tuyệt đối sẽ không dám đối cả cánh tả quân của mình cho kẻ địch. Bởi loại sách lược này chỉ cần bị khống chế sẽ thua ngay, để trung quân và hữu quân xuất hiện trước.

Cách dùng binh như vậy chỉ có danh tướng đã đạt đến độ bách chiến bách thắng mới có kiến thức và sự mưu trí như vậy. Còn Trình Danh Chấn là một tên tiểu tốt hại dân hại nước xuất hiện chưa lâu, chưa hề lâm trận lớn sao có thể sánh cùng với danh tướng bách chiến bách thắng được? Nếu nói là một tướng tài thiên bẩm thì không bằng nói hắn là một tên cờ bạc điên cuồng cho xong. Bởi vì người bình thường chỉ có dân cờ bạc mới có gan lớn như vậy. Cũng chỉ có dân cờ bạc mới có thể tìm thấy cơ hội chiến thắng trong thất bại như vậy.

Hắn đánh cược, đánh cược quan quân không thể chịu nổi sức hấp dẫn của sự chiến thắng. Dương Thiện Hội hận chính mình không nhận ra bản mặt cờ bạc của đối phương, phát hiện cánh tả của Minh Châu Quân hoàn toàn sụp đổ trong phút chốc, lão đã để toàn bộ binh mã dưới trướng đến giờ mới nổi dậy. Hiện tại, xúc xắc đã rơi xuống đất, dù có không cam lòng đến độ nào đi chăng nữa, hay dù có dùng cách nào đi chăng nữa cũng không thể thay đổi được càn khôn.

Tình thế chiến trường đã thay đổi chỉ trong nháy mắt, không để cho Dương Thiện Hội tỉnh lại trong tuyệt vọng. Trình Danh Chấn đã huy động lệnh kỳ chỉ huy liên tục xuất chiêu. Hai người Hùng Koát Hải, Ngũ Thiên Tích suất lĩnh Mịch Dao Đội chặt đứt thành công “sống lưng” của quân địch, sau đó mũi đao dốc vòng, chém xéo lại vào giữa quân binh. Mà trung quân và binh mã còn lại thì duy trì một đội binh mã hình chữ ngũ, vững bước giống như cái gỗ thốt gỗ đón lấy mũi đao vậy.

Binh lính quận Thanh Hà như cá trên thớt, dù dựa thế nào cũng chỉ phí công, không thể đỡ được đội Mịch đao tinh nhuệ, trong nháy mắt đã chặt đứt quân binh thành từ hai đoạn thành bốn đoạn. Càng cắt càng linh nghiệm, dần dần hướng đến đến tám đoạn, rồi mười sáu đoạn biến hóa. Mà đám tặc lúc trước chạy trốn thì giờ không chút hổ thẹn vòng quay lại, lấy sự dũng mãnh gan dạ chưa bao giờ có gia nhập chiến đoàn. Bọn họ như một đám sói hoang nhìn thấy máu vậy, tuy rằng không giống như chủ lực Minh Châu tặc công kích đầu vào đấy, lại thắng ở người đồng thế mạnh, đám quân binh ở bên ngoài có đàn sói rình rập, bên trong lại trong hoàn cảnh “đao phong phẩu cốt”, từng người tự chiến, càng đánh trong lòng càng tuyệt vọng.

- Rút lui đi, Quận thừa đại nhân! Rút lui càng sớm càng có nhiều huynh đệ trở về!

Đô úy Trang Hồ Thần ý vào võ nghệ của mình, cùng thân binh hộ vệ xông đến bên Dương Thiện Hội. Y từng là lão tướng quân có kinh nghiệm từng trải dưới quân trưởng của lão tướng quân Dương Nghĩa Thần, tâm tính ổn định hơn nhiều so với người khác. Lúc phát hiện ra bị mắc mưu, thế cục thất bại đã định cho nên cố gắng thuyết phục Dương Thiện Hội nhận thất bại, tìm cách tách khỏi quân địch, từ đó mới bảo tồn được lực lượng.

- Rút lui, hướng nào?

Dương Thiện Hội bưng bình, trả lời với vẻ tức giận.

Trang Hồ Thần bị hỏi đến mức thở hỗn hển, y thăm chửi thăm trong lòng:

- Nếu không phải người muốn “ngư ông đắc lợi”, hôm nay sao lại có kết quả như vậy?

Nhưng là cấp dưới, y chỉ có thể chịu tiếng xấu thay cho cấp trên của mình, không dám chỉ trích mà chỉ nhẫn nại, nhỏ giọng giải thích:

- Thuộc hạ, ý của thuộc hạ là bây giờ “tráng sĩ tự chặt cổ tay” còn kịp. Quận thành Thanh Hà vừa mới sửa chữa, chúng ta đóng trú trong đó chờ viện binh, kẻ địch chưa chắc đã tấn công được!

- Người dẫn theo binh mã bản bộ đi trước đi!

Dương Thiện Hội thở dài, chậm rãi rút đao bên hông ra:

- Tất cả con cháu Thanh Hà đều ở chỗ này, lão phu không đánh lòng bỏ họ lại.

- Hà có gì đại nhân phải như thế. Đi mới có ngày sau.

Sớm đã bị những tiếng hò hét xung quanh làm cho hoảng sợ, nhóm phụ tá phát giác Dương Thiện Hội sẽ nổi lên ý nghĩ ngọc nát, khẩn trương mồm năm miệng mười khuyên giải.

- Ngày xưa Việt Vương Câu Tiễn nếu không nằm gai nếm mật, thì sao có thể rửa nhục cho đất nước!

Trong lòng mọi người đều hiểu, nếu Dương Thiện Hội đồng ý phá vòng vây, thì mọi người còn có cơ hội tìm được đường sống. Nếu chẳng may Dương Thiện Hội muốn sống chết đến cùng với kẻ thù, đương nhiên mọi người ai cũng đầy bụng kinh luân, không thể chịu nổi một đao của bọn thổ phỉ.

- Lão phu mệt rồi. Hồ Thần, người võ nghệ cao cường, có thể che chở cho vài người ra ngoài thì hãy bảo vệ họ ra đi. Không cản trở lại doanh trại, cứ qua sông, sau đó đi đâu thì đi!

Dương Thiện Hội sớm đã hiểu lòng những người kia, lão cười thản nhiên kể dao lên cổ mình:

- Về phần lão phu, sẽ ở nơi này nhìn, đợi kẻ tặc giết sạch con cháu Thanh Hà rồi, lão phu sẽ đi theo các huynh đệ!

- Đại nhân!

Đám phụ tá rơi lệ, hoặc là vì cảm động hoặc là vì sợ vận mệnh sắp đến. Dương Thiện Hội cười lắc đầu:

- Lão phu đã gần năm mươi tuổi, hôm nay mới chết cũng không phải là chết non. Hơn nữa, lấy thân mình hi sinh cho tổ quốc, là chuyện tốt lưu danh thiên cổ, mọi người đâu cần sùt sùi như đàn bà vậy?

- Quân cứu viện, đại nhân, quân cứu viện đến rồi!

Thời khắc nguy cấp, có người đột nhiên gào lên một tiếng.

- Đâu?

Dương Thiện Hội theo bản năng quay đầu nhìn xung quanh. Lúc đang định thần lại, Trang Hồ Thần nhào người tới, chụp lưỡi dao của lão, chúng phụ tá cũng bất chấp ngã nhận rồi, kêu loạn tiến lên, giữ chặt tay chân, tách dao trong tay Dương Thiện Hội ra.

Dương Thiện Hội tức đến mức gân xanh trên trán nổi hết lên, vừa giãy dụa vừa hét lớn:

- Chư quân hiểu lầm ta rồi, chư quân hiểu lầm ta rồi, Đại Tùy ta có là hùng quỷ chết trận, sao có thể có Quận thừa hàng kẻ tặc?

- Quay lại Thanh Hà, quay lại Thanh Hà, sau khi trở về sẽ nghĩ cách!

Mọi người không chịu buông tha cho lão, vừa kéo lão đi vừa đáp lại.

- Trở về thì có ích gì, trở về thì có ích gì? Viện quân ở đâu? Viện quân ở đâu?

Dương Thiện Hội bị mọi người khống chế không thể động đậy được, vừa khóc vừa kêu la.

Lão không phải là không có dũng khí “tráng sĩ tự chặt cổ tay”, chỉ có điều trải qua nhiều năm chinh chiến, đội quân tinh nhuệ Thanh Hà bị gây sức ép khá nhiều. Trước mắt có những huynh đệ này gần như có thể gom góp thành lực lượng cuối cùng. Nếu để cả những tướng sĩ này ném cho Trình Danh Chấn, mặc dù mình có an toàn rút về thành, thì một khi giặc cỏ đuổi đến tấn công, thành trì cũng không giữ được lâu. Hơn nữa cũng không có viện quân, Lưu Tử Hòa quận Nam Cung và mình quan hệ nhạt nhòa, Ngụy Đức Thâm quận Võ Dương cũng chỉ là người trung thành mà không có bản lĩnh, mặc dù đến đây cũng chỉ cấp thêm “đồ ăn” cho Trình Danh Chấn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 21: Ván Bài (21)

C

ác phụ tá và võ tướng không biết được nỗi khổ đó trong lòng lão, rất nhanh lấy Trang Hồ Thần làm tiên phong, đám thân binh và một số binh lính tinh nhuệ làm thành đội ngũ phá vòng vây, chọn vào điểm yếu của địch mà đánh. Có người vừa đi còn vừa không ngừng nhắc Dương Thiện Hội đường lùi:

- Nếu là đi về phía Bắc Triệu Quận, Bắc Lăng Quân nhất định sẽ không khoan tay đứng nhìn, Đại tướng quân mà quay về, chúng ta đi theo sau, nhất định có thể rửa được huyết nhục ngày hôm nay!

- Các người, các người!

Dương Thiện Hòa đang lúc chờ chết thì nghe thấy ba chữ “ Đại tướng quân”, lập tức thôi không giãy dựa nữa cứ để mọi người kéo mình đi.

Đại tổng quản Bắc Lăng Quân Lý Húc quét ngang qua Hà Bắc, giết được một bày giặc. Tuy rằng hiện tại một thân phụng mệnh đi đến vùng lân cận Hồ Lao quan cần quét Ngõa Cương, không ở Bắc Lăng. Nhưng ảnh hưởng xây dựng vẫn còn đó, lục lâm hào kiệt xuất hành, đều coi sáu quận Bắc Lăng làm cấm địa. Dương Thiện Hội mang tàn binh bại tướng dưới trướng đi tìm ông ta nương tựa, đương nhiên cũng bảo vệ tính mạng cho mọi người. Nhưng lúc đầu năm, trong quận Thanh Hà có người từng thay Lý Húc giết dây, ý đồ khuyên Dương Thiện Hội sẽ theo Trác Quận Thừa Quách Huyến, dẫn theo một đoàn bộ binh về dưới cờ của Bắc Lăng Quân. Thứ nhất người này quen với vua, đi theo ông ta có cơ hội ngẩng đầu lên được. Thứ hai, người này dũng mãnh thiện chiến, đi theo ông ta sẽ được bảo vệ bình an. Nhưng bởi vì xem thường họ Lý xuất thân hàn vi, Dương

Thiện Hội nhất định từ chối đề nghị này, đồng thời còn báo cáo lưu thủ lương đồ Đông Tây về đủ loại hành vi ngông cuồng của Lý Húc ở Bắc Lăng. Hiện giờ lão cùng đường thì lại đưa đến cửa nhà người ta, cho dù Lý Húc nể mặt đồng nghiệp đồng ý thu nhận và giúp đỡ lão, quan viên quận Bắc Lăng cũng không có khả năng nể mặt lão.

Chỉ là vì tính mạng của mọi người và giang sơn Đại Tùy, điều này đổi lấy vinh nhục của một cá nhân thì có là gì. Suy nghĩ thông suốt lợi hại trong đó, lão từ chối, tách ra khỏi thân binh của mình:

- Bỏ ra, do dự như vậy còn thể thống gì? Cho lão phu một thanh đao, lão phu cũng sống vai chiến đấu với các người.

Đám thân binh không dám vâng lệnh, Dương Thiện Hội đi qua nhìn bọn họ một cái, rồi xoay người nhặt một thanh trường mâu còn nhuốm máu trên chiến trường:

- Tuy sức khỏe của lão phu đã suy yếu, nhưng không thể để liên lụy đến các người. Đi, ổn định trận hình đừng để cho bọn giặc lợi dụng thời cơ.

Một lần nữa lão tỉnh lại, khiến cho đám người Trang Hồ Thần tiền phương mở đường giảm áp lực đi nhiều. Đội binh mã nhỏ này thừa dịp loạn lạc, không xé cờ cũng không thổi kèn, chỉ giữ yên lặng xung phong về phía ngoài. Xung phong, thật ra là mở một đường huyết chiến. Điều này cũng khiến cho Trình Danh Chấn không để mắt được về phía đội quân cánh tả, không kịp thời tổ chức hữu hiệu cho đám lâu la sau khi trở về chiến trường, khiến cho bọn họ cứ vội vàng chém thủ cấp để lập công, kết quả là không cẩn thận đã bỏ sót một con cá lớn.

Đám lâu la binh không để ý đến động tĩnh của ” cá lớn”, Ngũ Thiên Tích phụ trách dẫn đội tách ra khỏi trận địa nhưng một giây cũng không quên phải chém đầu Dương Thiện Hội. Trình Danh Chấn với anh ta là bạn chí cốt, để cho anh ta chỉ huy đội Mịch Đao, không can thiệp vào. Để báo đáp

lại anh ta cũng thể hiện chút tài năng chiến tích mới có thể ngăn chặn một số người ghen tỵ nói lời xằng bậy.

Trận địa của địch bị cắt đứng một vết rách sau đó quay đầu phát hiện cờ chiến của Dương Thiện Hội đã đổ, người xung quanh hoan hô đều không có, Ngũ Thiên Tích lập tức muốn bắt kẻ chạy trốn, anh ta lập tức hét lớn:

- Dương Thiện Hội chạy rồi, mọi người nhìn kỹ một chút, Dương Thiện Hội chạy trốn rồi!

- Dương Thiện Hội chạy rồi, Dương Thiện Hội chạy rồi.

Đám người Đoàn Thanh được nhắc nhở cũng xem xét sự thay đổi mới của thế cục, hô to cũng với Ngũ Thiên Tích.

- Dương Thiện Hội chạy rồi! Dương Thiện Hội chạy rồi!

Tiếng hét càng lúc càng lớn, đề cao sĩ khí cho đám lâu la của đầm Cự Lộc ngăn giết Dương Thiện Hội, cũng khiến cho khí thế của quân binh Thanh Hà càng đề mê giảm sút, toàn quân khiếp đảm, Quân thừa đại nhân chạy trốn, binh lính làm sao chống cự nổi? Một số kẻ vứt bỏ lại đồng bọn, chạy tan tác. Có một số kẻ phản ứng chậm, đột nhiên không thấy đồng bọn đâu nữa đang định thần thì bị Minh Châu Quân chém thành hai nửa.

- Dương Thiện Hội bỏ chạy, ai đầu hàng sẽ được miễn tội chết!

Tin tức về đối thủ nhanh chóng truyền đến tai Trình Danh Chấn, hắn ra quyết định, quân binh đều là lính cường tráng, mặc dù không thể bổ sung đủ cho quân của mình nhưng nếu quay về khai hoang Bình Ân cũng khá tốt. Hơn nữa những người này đều xuất thân từ nông thôn, ở Bình Ân đã hai năm sẽ biết được điểm tốt của Minh Châu Quân, có mẹ già, con nhỏ cũng đều mang đến đó hết rồi.

Các tướng sĩ và binh lính quận Thanh Hà không có gì là không giải được đại thù, nghe lệnh của trung quân như vậy liền giảm dần tốc độ giết giặc, bao vây những người không kịp chạy trốn lớn tiếng chiêu hàng:

- Dương Thiện Hội đã chạy trốn, các người còn đánh cái gì? Đầu hàng đi, chúng ta sẽ cấp đất cấp nhà cho.

Làm tù binh chẳng những không bị chém đầu mà còn được cấp đất sản xuất, đám quân binh không thể tin nổi chuyện tốt này. Lực lượng chống cự của bọn họ càng lúc càng mỏng manh. Lúc này có người muốn “rèn sắt khi còn nóng” vội nhảy ra hô to:

- Ta chính là người lần trước bị Dương lão tặc ném vào vũng Hồ Ly đấy, người có nhận ra khẩu âm này không.

Đám quân binh do dự, quả nhiên là nghe ra tiếng của cố nhân. Họ cầm đao trong tay cũng không chắc nữa, giày chiến rơi ra. Có người ném binh khí xuống lập tức noi gương người kia nói, “đình dương”, tiếng lenh keng nghe không dứt, đám binh lính thi nhau ném binh khí xuống, hai tay ôm đầu, mặc người ta chém giết. Cũng có một số kẻ ngoan cố chống cự rất cuộc cũng bị đám Phùng Khoát Hải mang theo một đám thanh niên trai tráng tiến lên, một gậy một, toàn bộ đánh ngã trên mặt đất.

Tình thế chiến trường đã rõ ràng, hướng đi của Dương Thiện Hội ngay lập tức lộ ra. Trình Danh Chấn hạ lệnh đuổi giết, đám người Ngũ Thiên Tích, Đoàn Thanh, Vương Phi lập tức đuổi theo. Họ đuổi được một đoạn thì tới doanh trại của lão, từ đây đuổi một đoạn nữa thì tới bờ sông Chương Thủy. Rất cuộc cũng đuổi kịp đám người Dương Thiện Hội.

- Bỏ vũ khí xuống sẽ không bị giết!

Đoàn Thanh đuổi kịp sợ kẻ thù nhảy sông liều mạng làm tổn thất thêm cho nên đã lớn tiếng chiêu hàng.

Không đợi cho Dương Thiện Hội kịp phản ứng gì, Vương Phi đã dẫn theo một đoàn binh mã cũng chạy tới, hợp lại với quân của Đoàn Thanh, từ từ đi về phía bờ sông. Dưới trướng của hai người cùng tiếp cận tổng cộng gần ngàn người, còn quân của Dương Thiện Hội chỉ còn lại chưa đầy hai trăm tử sĩ. Thắng bại không cần đánh cũng đã rõ ràng. Dương Thiện Hội cười khố lắc đầu:

- Trời muốn giết lão phu đâu cần phải chôn cùng với các người! Thôi, thôi đi! Là tên giặc cỏ họ Trình không phải Trương Kim Xương, sẽ không lạm sát kẻ vô tội. Lão phu hi sinh cho Tổ Quốc cũng coi như không làm phụ lòng ân huệ của bệ hạ.

Lúc nói, lão chuyển thanh giáo chuẩn bị định tự sát thì đột nhiên bên tai có tiếng gào to:

- Viện quân, đại nhân viện quân đến rồi!

- Hà có gì lại lừa lão phu!

Dương Thiện Hội cười lắc đầu, chuẩn bị đâm thanh giáo xuống. Trong lúc mọi chuyện sắp kết thúc thì Trang Hồ Thần giật mạnh thanh giáo ra:

- Viện quân, đại nhân, viện quân đến thật rồi! Ngài hãy nhìn xem rồi hẵng chết có được không?

- Đâu?

Dường như toàn bộ khí lực của Dương Thiện Hội đều bị hút ra, bị Trang Hồ Thần cướp mất thanh giáo. Lão tuyệt vọng quay đầu lại nhìn phát hiện thấy trên sông có hơn mười chiếc thuyền đang đi tới, tên lao như mưa, bắn quân phản loạn đỡ trái hở phải, chạt vật không chịu nổi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 22: Ván Bài (22)

V

ì nóng lòng muốn giết Dương Thiện Hội, đám lâu la sớm đã làm mất nhưng tấm khiên lá chắn. Đó chính là vũ khí duy nhất đối phó hữu hiệu với mũi tên lông vũ, thiếu nó cũng không còn cách nào chống được mũi tên dành phải trơ mắt nhìn viện quân đến mà không làm gì được. Thuyền lớn lần lượt đón đám người Dương Thiện Hội đi. Khi Ngũ Thiên Tích dẫn theo đội Mạch đao đuổi đến thì thuyền lớn đã căng buồm, chỉ còn lại tiếng cười dương dương đắc ý chạy hướng về phía bờ bên kia.

- Mọi người hãy ghép bè đuổi theo lão già khốn khiếp kia!

Mảng một lúc, Ngũ Thiên Tích tức giận đề nghị. Nhóm Mạch đao thủ ai nấy đều mặc áo giáp nặng nề không sợ mũi tên bắn, phải chỉ có điều chạy thì rất khó, qua sông lại càng khó khăn hơn.

- Chúng ta đóng bè xong thì đám Dương Thiện Hội đã chạy về đến Thanh Hà rồi, Hơn nữa bè gỗ cũng không nhẹ, họ dùng thuyền vào mùa hạ này, đúng là thời điểm nước sông dâng cao.

Vương Phi nhìn một lượt khinh thường nhún vai. Anh ta cho rằng, một nhân tài mới xuất hiện Ngũ Thiên Tích có chút ỷ lại vào được súng mà kiêu.

Trang bị, đồ ăn

Không có cấp dưỡng

Gặp chuyện vẫn còn vui. Có thuyền lớn của quân địch, bè gỗ căn bản là không thể xử lý được. Mặc dù có thể qua được sông nhưng việc quyết định

chỉ có thể do Đoàn Thanh và mấy “lão tướng” bọn họ, dù thế nào cũng đến lượt Ngũ Thiên Tích ra mặt.

- Y chạy về Thanh Hà, chúng ta hãy phá thành Thanh Hà. Người không dám! Không dám thì đứng đây mà nhìn, tự ta sẽ dẫn người đi qua.

Ngũ Thiên Tích trợn con người, dầm hừ đáp lại. Nếu Đoàn Thanh và đám người Vương Phi vừa rồi không nóng nảy giành công chờ anh ta một lát, chưa biết chừng mọi người đã có thể bắt được Dương Bạch Nhân ở bờ Tây sông Chương Thủy rồi. Có những người không biết tự lượng sức mình.

- Ai không dám. Lúc ông đây cầm đao giết người thì người còn không biết vo gạo ở đâu!

Vương Phi cũng không phải là người chịu được tức giận, nghe thấy đối phương như vậy dường như có hàm ý khinh miệt, y cười lạnh đáp lại.

Nói chuyện, hai người cởi áo giáp, chuẩn bị xông vào nhau. Đoàn Thanh thấy thế đi nhanh lên trên, hòa giải:

- Thôi đi, thôi đi, mọi người đừng nóng nữa. Nếu tình hình có thay đổi, chúng ta cũng phải từ từ để giáo đầu quyết định phải không? Nếu hãn có diệu kế phá địch, mấy người cứng đầu xông lên, dù có đánh thắng, e rằng cũng bị thiệt lớn chẳng kém.

Lời này rõ ràng là sẽ đánh, nhưng phải đợi Trình Danh Chấn ra lệnh, Ngũ Thiên Tích không thể không có điều bắn khoăn. Liếc mắt nhìn mọi người một cái, tay phải của y dừng lại:

- Nếu giáo đầu ở đây, chắc chắn sẽ không trơ mắt để kẻ thù chạy tan tác như vậy. Hừ, hãy đợi đây, xem rốt cuộc ai sai ai đúng.

- Biết rồi, chúng ta đến giết người này, người ra tay độc nhất!

Vương Phi nhẫn nhịn đầy một bụng hỏa, tiện tay nhắc lại tội của Ngũ Thiên Tích.

Ngũ Thiên Tích hận nhất là người khác lấy chuyện gã từng là quân nhân để chế giễu. Vì ngày đó dẫn theo đội Mịch đao giết nhiều huynh đệ Minh Châu Quân cho nên sau khi đầu hàng, mặc dù có sự che trở của Trình Danh Chấn nhưng anh ta vẫn chỉ như ngậm bồ hòn làm ngọt. Bản thân y là người nóng nảy, bị người ta lôi ra làm trò cười hẳn là phải lớn tiếng lý luận một phen. Còn đám lão tướng của Minh Châu Quân chỉ cần vừa nhắc đến Giáo úy Trương Đường Trụ thì lập tức hợp thành một đoàn nước tạt cũng không tách ra, dù có lý hay không có lý chần chẫn sẽ không để cho Ngũ Thiên Tích phần lợi thế.

Tình huống hôm nay lại như thế, Vương Phi vừa dứt lời, đám lâu la đã ồn ào. Dường như vừa rồi mọi người bị trúng tên chết hết tất cả chỉ là lỗi của Ngũ Thiên Tích dựng lên. Ngũ Thiên Tích tức giận dẫn muốn theo đám người cầm Mịch đao tìm người liều mạng, lại sợ mình mắc tội danh giết người, dù giận dữ và oan ức đầy mặt nhưng đều nhẫn nhịn.

Căng thẳng không dưới một khắc, Trương Cẩn đã đuổi đến. Thấy ánh mắt mọi người như gà chọi vậy liền đi nhanh lên lớn tiếng kêu gào:

- Lại làm càn cái gì thế? Đừng nóng, là người nhà cả mà! Nếu không tán ra bị giáo đầu nhìn thấy thì không ai trốn được một quân côn đâu.

Quân pháp của Minh Châu Quân nghiêm khắc, có bất kì một kiếm có đầu đá cá nhân nào. Dù là tướng lĩnh hay lính quèn phạm phải, lần đầu cũng đều phải chịu năm mươi quân côn, lần thứ hai đến một trăm, phạt vào Khổ tù doanh lao động ba tháng. Nếu bị đánh một trăm trượng mà không chết, mà cũng không ghi nhớ, lần thứ ba phạm tội, không quan tâm là trước đây có nhiều công lao, cũng sẽ bị trăm đầu thị chúng, treo lên cột cờ để răn đe. Cho nên đám người Ngũ Thiên Tích và Vương Phi tuy tức nhau nhưng cũng không ai muốn lấy mình ra để thử nghiệm. Trong mắt bọn họ gây quân

chưa chắc đã đáng sợ nhưng nếu bị giáng chức ngày ngày lao dịch ở trong Khố tù doanh bị người ta nhạo báng mới là khó chịu đựng được..

Quát hai bên ngừng tranh chấp, Trương Cần kéo Vương Phi qua:

- Người cũng thật là, sao lại càng làm quan lớn tiền đồ lại càng giảm đi thế. Gặp chuyện quân tình khẩn cấp không thông báo là tội danh gì, không phải là người đã rõ lắm sao?

Hai người Vương Phi và Đoàn Thanh bị hỏi đến mức da đầu căng thẳng, lập tức đáp:

- Đã phái người lập tức đưa tin cho giáo đầu, có thể tên đưa tin hơi chậm trễ một chút. Ha ha, cũng không thể hoàn toàn trách các huynh đệ được. Chẳng phải là các huynh đệ đã mệt mỏi cả đêm rồi sao?

Ngũ Thiên Tích không có hứng trí ném đá xuống giếng, chủ động lấp liếm cho hai người Vương - Đoàn:

- Trên đường đi ta đã gặp tên đưa tin, chạy đến miệng xùi bọt mép. Đoán là chạy mệt quá, đến giờ giáo đầu vẫn chưa nhận được tin có lẽ cũng là do nó.

Không ngờ lúc quan trọng Ngũ Thiên Tích lại giúp mình, trong lòng Vương Phi rất không thoải mái cau mày nhìn rồi quát lớn:

- Người ít mồm xen vào thôi, người đưa tin của ta có ngựa cưỡi đấy.

Vẻ mặt tuy không lạnh lùng nhưng ác cảm trong lòng Ngũ Thiên Tích đã được giảm đi không ít, dừng lại một chút anh ta lại bổ sung tiếp:

- Chắc là cả đêm chém giết, ngựa cũng đã mỏi lử. Bên Trương Trư Bì có mấy con ngựa tốt, còn mạnh hơn mấy con gia súc đó nhiều. Để lần tới ta đổi cho đỡ làm lỡ chuyện!

Loại mưu mẹo này lúc ở đầm Cự Lộc Trương Cần thấy cũng nhiều, cho nên không tức giận nhiều, cười cười, vẻ mặt ôn hòa khuyên bảo:

- Vậy người cũng nên bớt chút thời gian đi trấn an các huynh đệ một chút! Ăn cả một hồi mưa tên, suýt nữa thì chết. Mau đi đi, ta cũng tìm được một chỗ để hạ trại rồi, trung quân đang theo phía sau.

Đám người Vương Phi và Đoàn Thanh gật đầu liên tục, vội tránh Trương Cần, vừa kiểm tra mũi tên tập kích gây thương vong, vừa nghĩ cách bù lại khuyết điểm vừa rồi của mình. Ngũ Thiên Tích không gặp phải giao thủ với quân địa phương cho nên cũng không cần phải an ủi sĩ tốt. Liền lệnh cho đội MẠch đao nghỉ ngơi, tự mình dẫn theo mười binh lính cường tráng hỗ trợ cho Trương Cần.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 23: Ván Bài (23)

T

rương Cẩn biết đây là sự bày tỏ lòng biết ơn của Ngũ Thiên Tích, y cười tiếp nhận. Sau đó vừa đưa tay chỉ hướng dẫn đối phương làm sao chọn chỗ, lập doanh trại, định tứ môn, dọn các chướng ngại vật...vừa cười thoải mái hỏi:

- Mấy người bọn họ đều ác miệng nhưng lại không giữ gì trong lòng đâu, ở lâu, mọi người sẽ quên hết chuyện cũ, không làm khó dễ người nữa.

- Haiiii!

Ngũ Thiên Tích buồn bã đáp lại, trong lòng thấy ấm áp hơn, phóng tầm mắt nhìn, toàn bộ Minh Châu Quân luôn không cho rằng y là người ngoài, cũng chính là bốn vị tướng Trình Danh Chấn, Vương Nhị Mao, Hùng Khoát Hải mà thôi. Trình Danh Chấn từ trước đến nay đều bận chuyện công, cũng không chiếu cố anh ta được chu đáo, còn Hùng Khoát Hải tâm tư và vẻ bề ngoài hào phóng, căn bản là không để ý đến người ngoài lai bị ai bắt nạt. Chỉ có vị Trương tướng quân bình thường không tiếp xúc nhiều nhưng vẫn tìm cách giúp đỡ mình.

- Tuy nhiên người cũng đừng bày tỏ sự nóng lòng quá. Võ công của họ không bằng người, vốn có ít cơ hội lập công. Thấy Minh Châu Quân ta càng ngày càng thịnh vượng, tinh binh cũng ngày càng nhiều. Bọn họ không cam lòng khó tránh khỏi đổ kỵ!

Trương Cẩn bắt đầu biện hộ cho hành vi của đám Vương Phi:

- Ta không biết người gốc ở chỗ nào, nói vậy những chuyện tương tự sẽ không ít. Thật ra làm sao đều không quan trọng, người ta chỉ cần đi quá một bước phiên toái sẽ theo nhau mà đến.

Nếu như nửa câu đầu còn khiến Ngũ Thiên Tích lăm bắm trong lòng thì nửa câu sau đã khiến anh ta vui vẻ mà phục tùng. Khi còn ở dưới trướng của Tang Hiến Hòa, anh ta chỉ là một đội trưởng vì gần với chủ soái cho nên bị giao cho làm nhiều việc khó, đã có rất nhiều người ghen tỵ. Bây giờ ở Minh Châu Quân, thân phận đã là một Giáo úy, lớn hơn trước rất nhiều không bị người khác gây thù oán mới là chuyện lạ.

Nghĩ tới những thứ này, bụng đầy tức giận cũng đỡ trở lại, anh ta nhếch miệng cười khổ đáp:

- Vừa rồi ta có hơi nóng nảy một chút, nhưng cũng không hoàn toàn là vì đoạt công. Viện quân trên thuyền không nhiều, chưa chắc đã có thể ngăn cản được sức mạnh vượt sông của chúng ta. Dương Thiện Hội chính là lão đầu sói, lần này hắn không chết, chờ cho đến khi hắn lấy lại được nguyên khí sẽ quay lại gây sự với chúng ta.

- Một tiếng trống làm cho tinh thần hăng hái lên nhiều cũng là điều đương nhiên. Nhưng một khi bên bờ có mai phục, với mình mà dưới trướng của người chỉ e không chống đỡ nổi đại quân trong một khắc đó.

Đầu tiên Trương Cần gạt đầu sau đó lắc đầu:

- Ta mang càng nhiều binh sẽ bảo vệ được càng nhiều huynh đệ, sau đó mới đánh bại được người khác. Bằng không, mình sẽ tổn thất nghiêm trọng. Càng về sau huynh đệ càng ít, chống đỡ cũng không được lâu.

Lời này thực ra là lẽ phải của người cầm binh, tuy có chút hơi quá mức ổn thỏa nhưng Ngũ Thiên Tích không phải là người không biết phân biệt:

- Cũng đúng, vừa rồi ta không nghĩ nhiều như vậy. Nếu kẻ thù đã đuổi được đến đây mà mấu chốt là đi thuyền mà đến, nói vậy đã sớm có sự chuẩn bị. Không biết ai thất đức như vậy, sớm không giúp, muộn không giúp lại cố tình đợi đến khi Dương Bạch Nhân mấy hết thủ hạ rồi mới ra mặt.

- Quanh đây còn có thể là ai, Ngụy Đức Thâm Võ Dương rồi!

Trương Cần bị Ngũ Thiên Tích phân tích nhẹ răng cười nói:

- Nhưng y nổi tiếng là người có đạo đức cơ mà, lúc này không biết làm sao mà tính tình lại đột nhiên thay đổi như vậy?

Thôi đi, chính y cũng không hiểu. Trước kia, kinh nghiệm mấy lần giao thủ cùng với Ngụy Đức Thâm, Trương Cần biết đối phương chỉ có sự nhiệt tình chứ không hề có nội tâm tinh tế. Người như vậy nếu đến cứu Dương Bạch Nhân hẳn là phải đến sớm một bước mới đúng? Như vậy, trận chiến này chỉ có hai khả năng. Một là quân binh hai quận Võ Dương, Thanh Hà bị Minh Châu Quân một muôi xào toàn bộ. Một loại khác là thừa dịp lúc Minh Châu Quân và Dương Bạch Nhân khó phân thắng bại, quân binh Võ Dương đã quả quyết ra tay khiến Minh Châu Quân nếm mùi thất bại từ lúc xuất đạo tới nay. Nhưng kết quả của cả hai khả năng này đều không xuất hiện. Tương phản, quân Võ Dương áp dụng một loại đả kích Minh Châu Quân lại không mạo hiểm đến uy danh của Dương Bạch Nhân. Đây chỉ có thể là một minh chủ hoàn toàn khác và trong đó có một mục đích xa xôi.

- Tên kia cũng quá là nham hiểm.

Hít một hơi, Trương Cần quyết định mang sự giải thích của mình báo cho trung quân càng sớm càng tốt. Minh Châu Quân đánh hai trận liên tiếp khiến người, ngựa đều kiệt sức, đối phó với binh quận Võ Dương lúc này không phải là chuyện đùa, lại có thêm kẻ thù xuất hiện, chỉ e kiếm củi ba năm thiêu một giờ mà thôi.

Phân tích của y đến giữa trưa được khẳng định:

- Tên kia nhất định là Ngụy Trưng!

Vương Nhị Mao cảnh giác cau mày nói:

- Người này bây giờ chỉ trung thành với Nguyên Bảo Tàng. Tuyệt đối sẽ không lấy binh quận Võ Dương đi mạo hiểm, cho nên lúc Dương Thiện Hội cần nhất mới không ra mặt, đợi đến khi toàn quân quận binh Thanh Hà bị diệt sạch rồi mới ra mặt thể hiện thiện ý.

- Chính là người mấy năm trước bị người đánh cho chạy mất giày đó sao?

Đúng lúc Đỗ Quyên mang đồ ăn đến cho chồng, nàng nghe thấy Vương Nhị Mao nói vậy liền cười trêu ghẹo.

Vương Nhị Mao gãi đầu mà không trả lời. Cũng không biết vì sao mình lại nhìn trúng Ngụy đại nhân này. Thực ra, chỉ có điều danh thế của đối phương lớn hơn một chút, biểu hiện ra ngoài quyết đoán một chút, chứ quan lại còn lại của Đại Tùy đều tầm thường không hơn gì người khác.

- Cẩn thận một chút không lộ sơ hở đó.

Trình Danh Chấn nhẹ nhàng nhìn thê tử rồi cười nói tiếp câu chuyện:

- Chuyện đã qua cũng là lẽ thường, quận binh Võ Dương không nên sờ vào xúi quẩy của chúng ta mới đúng? Lúc này lại chủ động tìm đến, e rằng đã quên từng bị chúng ta cho ăn quả đắng rồi.

Hắn hơi trầm ngâm, mọi người ngay lập tức đều không nói gì. Theo lệ thường trước đây, dù có gặp phiền toái gì, Trình Danh Chấn đều nghĩ ra cách giải quyết. Mọi người đi theo hắn cho đến giờ đều chưa phải chịu thiệt thòi gì.

Nhưng lần này, Trình Danh Chấn cũng không nghĩ ra diệu kế gì. Lông mày hắn hơi nhăn lại, tiếp tục làu bàu:

- Theo hiệp định của Ngõa Cương Quân và chúng ta, ít nhất Vương Đức Nhân sẽ bám trụ với Tang Hiến Hòa gần nửa tháng. Mặc dù, y không có bản lĩnh, nhưng chỉ cần dựa vào địa hình giữ Tang Hiến Hòa một thời gian cũng đủ để chúng ta đánh cuộc chiến trước mắt này.

- Ngõa Cương Quân có thể tin như vậy được không?

Bị trượng phu nhìn, trong lòng Đỗ Quyên có chút không thoải mái, nàng cố tình bối mồm trong lời nói của hân.

- Trong lục lâm, Ngõa Cương quân nổi tiếng hàng đầu. Hơn nữa bọn chúng lại chủ động tìm đến tận cửa kết minh...

Trình Danh Chấn nhìn Vương Nhị Mao, do dự nói. Đám người Ngõa Cương quân có ơn cứu mạng đối với Vương Nhị Mao, Tạ Ánh Đắc ở Bình Ân trong thời gian gần cũng giúp sức không ít, cho nên trong lòng mọi người vẫn có chút kính nể Ngõa Cương trại. Nhưng...

Đột nhiên sắc mặt của Trình Danh Chấn trắng bệch đi, hân nặng nề trở về chỗ ngồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 24: Ván Bài (24)

T

ình Danh Chấn không thể không khẩn trương.

Sở dĩ lúc trước hấn dám đối đầu với tất cả các thế lực ở xung quanh đầm Cự Lộc, cũng là bởi vì phối hợp rất ăn ý với Ngõa Cương Quân Vương Đức Nhân, đối phương đã dốc hết toàn lực để làm trì hoãn tốc độ Tang Hiến Hòa và bộ đội sở thuộc quân Tùy, nên Minh Châu có thể hoàn toàn yên tâm giải quyết mỗi họa trước mắt mà không phải lo lắng gì.

Nói một cách khác, cho tới bây giờ, tất cả thắng lợi của Minh Châu Quân đều có công rất lớn của Ngõa Cương trại, nếu quần hùng Ngõa Cương trại nói chuyện không có tính toán gì nữa, thì lúc này tất cả mọi thắng lợi trong nháy mắt đều biến thành hư vô.

Ngõa Cương trại đúng là nhân tài lục lâm kiệt xuất, lời nói của bọn họ xưa nay, một lời nói đáng giá nghìn vàng. Ngõa Cương trại muốn nhờ Minh Châu Quân cho Hà Bắc hô ứng, mới có thể nhanh chóng xoay chuyển cục diện ở Hà Nam. Ngõa Cương trại Tiêu Thám Tổng Quản Tạ Ánh Đăng, Đại Đường gia Địch Nhượng, Tam Đường gia Từ Mậu Công đều đường đường chính chính là những anh hùng hảo hán, hấn tuyệt đối sẽ không làm những chuyện phản bội bằng hữu. Nhưng mà, cùng với việc không còn sự tin tưởng ở Ngõa Cương trại, Trình Danh Chấn phát hiện mình đã hoàn toàn quên một quy tắc trọng yếu của lục lâm. Đó là trong một bầy sói chỉ có một con sói đứng đầu, những thành tích chiến đấu huy hoàng của Minh Châu Quân ở Hà Bắc, đã vượt xa chiến tích của Ngõa Cương Quân. Hiện tại bọn họ có thể là đồng minh, nhưng tương lai chắc chắn thành đối thủ. Đem đối thủ mạnh trước mắt đẩy vào con đường cùng, là lựa chọn thường thấy nhất trong lục lâm. Trương Kim Xương từng tự mồm nói với hấn, năm đó y sở dĩ

ở sau lưng khởi binh, không hoàn toàn là vì Liễu nhi, mà là không thể chấp nhận ở gần đầm Cự Lộc xuất hiện một Lang Vương nữa.

Trong phút chốc mồ hôi chảy ra thấm vào áo rất khó chịu, nhưng đối mặt với sự quan tâm và ánh mắt lo âu của mọi người, Trình Danh Chấn không thể không ép buộc chính mình bình tĩnh. Hẳn là Đại Đường gia ở nơi này, cái gọi là Đại Đường gia, tức là người mà mọi người tin tưởng nhất. Trong một gia đình, chủ nhà không thể kêu nghèo, nếu không gia đình chắc chắn bị sụp đổ. Nói chuyện của lục lâm cũng như vậy, Đại Đường gia không thể yếu đuối, nếu không lòng quân tất nhiên sẽ đại loạn.

Bản lĩnh đã nhanh chóng giúp người thiếu niên khôi phục lại vẻ điềm tĩnh trên khuôn mặt,

- Tà huynh đệ là người như thế nào, mọi người đều đã từng nhìn tận mắt, y nói sẽ không quỵ nọ. Ha hả, ha hả. Chỉ có điều, nếu trước mắt giặc đã đều đánh xong, Ngụy Đức Thâm cũng không phải là mối uy hiếp gì lớn lắm. Chúng ta cũng phải dành thời gian thu xếp đường lui của mình một chút!

- Đúng vậy, đúng vậy!

Vương Nhị Mao cười ha hả nói tiếp lời nói của Trình Danh Chấn. Gã vừa rồi trong lòng cũng sấm sét cuồn cuộn, nhưng lựa chọn điềm tĩnh giống như Trình Danh Chấn,

- Tên Vương Đức Nhân kia ta đã thấy qua, bản lĩnh cũng chỉ bình thường, cũng may là dưới trướng người đông thế mạnh. Dựa vào địa hình có thể giữ chân Tang Hiến Hòa lại mười ngày nửa tháng cũng không thành vấn đề, nhưng nếu lâu quá, chỉ sợ vượt qua khả năng của y rồi.

Hai người bằng hữu kẻ xướng người họa, rất nhanh đã hướng đề tài quân nghị hôm nay sang một hướng khác. Việc Ngụy Đức Thâm cứu Dương Thiện Hội là hành động có thể hiểu được, nhưng có điều da có ghê nắm thì ngứa, hiện tại lại tìm hấn gây phiền toái. Ba huyện Bình Ân là căn cứ địa

của mọi người, cần sớm củng cố để vững chắc hơn một chút. Về phần chạy trốn Lư Phương Nguyên, Trình Danh Chấn ngẫm nghĩ một chút, cười mệnh lệnh:

- Một lát nữa mọi người thay ta truyền tin đến lục lâm đồng đạo, nói rằng Trình mỗ lấy hai mươi lượng vàng mua cái đầu của Lư Phương Nguyên. Bất kể là ai, chỉ cần đem đầu họ Lư đến đây cho ta, lập tức nhận được tiền thưởng. Không chỉ có như thế, nếu trong tương lai bản thân người đó gặp phiền toái, Trình mỗ tất nhiên sẽ không ngồi yên mà không quan tâm đến!

Mấy câu nói đó tuy rằng mới miêu tả sơ lược, nhưng lại giống như quyết định kết cục của Lư Phương Nguyên. Có câu là nếu gặp khó khăn thì phượng hoàng cũng chẳng bằng gà, hiện giờ Lư Phương Nguyên chính là chết thì chết, chạy thì chạy, đã hoàn toàn mất đi năng lực tự bảo vệ mình. Hơn nữa với thực lực của Minh Châu Quân lúc này, Trình Danh Chấn có thể đưa ra giá “Hữu nghị” , tuyệt đối có thể lấy cái mạng nhỏ của Lư Phương Nguyên, là tiêu diệt đi một lực lượng có thể quay lại cản mình ở sau lưng cũng là tránh được một mối đe dọa, nhân cơ hội Minh Châu Quân đang phát triển không ngừng, tin tưởng bất luận cái gì có liên quan đến lục lâm đều phải cân nhắc, rất nhanh có thể đưa ra lựa chọn.

Mọi người cười ầm, cùng kêu lên tán thưởng chiêu này của Đại Đường gia quả thực rất hay. Quả thực không cần tốn nhiều sức lực đã báo thù được cho Đại Đường gia Trương Kim Xứng, lại nhân cơ hội này quen biết thêm được rất nhiều vị anh hùng. Trình Danh Chấn cười khoát tay áo, ngăn các huynh đệ đang tang bốc, sau đó cao giọng mệnh lệnh:

- Vương Tướng quân, người hôm nay mang theo Ngũ Thiên Tích, Hùng Khoát hải và đội nhân mã của hai người bọn họ đi trước, đem toàn bộ binh mã thuộc đội kị binh của Trương Trư Bì theo. Trong hai ngày phải về đến huyện Bình Ân, hiệp trợ Đỗ lão Đường gia củng cố phòng ngự!

- Tuân mệnh!

Vương Nhị Mao đang ngồi, vươn người đứng dậy, chấp tay đứng trang nghiêm nhận lệnh.

Hùng Khoát Hải, Ngũ Thiên Tích và Trương Trư Bì ba người thuộc sở binh mã, lúc này đã là những người thuộc loại giỏi trong Minh Châu Quân. Trình Danh Chấn một hơi đem toàn bộ phái trở về, đủ thấy huyện An Bình quan trọng như thế nào. Nhưng suy nghĩ của Trình Danh Chấn tuyệt đối không chỉ có thế, hơi dẫn đo một chút, hẳn tiếp tục bổ sung:

- Người sau khi trở về phái thêm thám báo, phải luôn nắm được vị trí của Tang Hiền. Nếu ở chỗ ta trở về y đã giết ở gần Thanh Chương, người cũng không cần đối chọi với y. Có thể thủ liên cố thủ Bình Ân, nếu quân địch thế lực quá lớn mà nói..., trước khi bọn họ tới thì đem toàn bộ gia quyến của các huynh đệ đến cầu núi tạm lánh. Nơi đó ta đã phái người kinh doanh đã hơn một năm, rất dễ dàng dàn xếp xuống dưới.

- Tuân mệnh!

Vương Nhị Mao gật đầu đáp ứng, cũng không nghi ngờ quyết định của Trình Danh Chấn.

- Giáo đầu đã lo lắng quá rồi, Tang Hiền Hòa cùng lắm chỉ là bại tướng dưới tay chúng ta, thì làm sao có thể công phá huyện Bình Ân được!

Trương Căn xưa nay là người luôn cẩn thận, chấp tay cười tỏ ý phản đối.

Những người đang ngồi ở đây đều đã có nhiều năm kết giao, cho nên Trình Danh Chấn cũng không cần quan tâm, thuộc hạ có thể nói thoải mái. Cười cười thấp giọng giải thích nói:

- Tình thế chắc chắn không nghiêm trọng như vậy, nhưng tính đến trường hợp xấu nhất cũng không phải là chuyện gì xấu. Dù sao lúa mạch cũng đã

thu hoạch, mọi người ở trong thành cũng không có việc gì làm, không bằng đi vào núi cho khuây khỏa!

Trương Cần còn muốn nói thêm vài câu nữa, nhưng sau lưng lại có người kéo xuống, do dự một lát rồi ngậm miệng lại. Trình Danh Chấn thấy được động tác lén lút của Vương Phi, cười cười, đổi giọng nói nhẹ nhàng hơn bổ sung:

- Ta chỉ nói là lúc nguy cấp mới làm như vậy, cũng không nhất định bị địch nhân bức đến tình trạng như vậy. Có lẽ chúng ta coi thường Vương Đức Nhân rồi, sự việc vẫn còn cách vài trăm dặm, sợ rằng dự đoán trước cũng chưa chính xác được!

- Nhưng thật ra!

Mọi người tranh nhau phụ họa, trên mặt vẻ mặt cũng bắt đầu thả lỏng. Tuy rằng không ai nói rõ được những phiền toái có thể gặp trên đường lui, nhưng đều là những tướng lĩnh có mấy năm kinh nghiệm lâm trận, bọn họ ít nhiều đều có dự cảm nguy hiểm đang ở trước mắt. Lúc này Trình Danh Chấn có thể bình tĩnh bố trí sắp xếp, trong lòng mọi người cũng cảm thấy an tâm một chút. Nếu Trình Danh Chấn gấp đến mức giống như kiến bò trên nóng, chỉ sợ trong lòng mọi người đều đã rối loạn hết lên rồi.

- Trương Cần, người mang quân chủ lực đi tiếp quản đầm Cự Lộc!

Cười cười, Trình Danh Chấn tiếp tục mệnh lệnh,

- Nếu Lữ Phương Nguyên cũng trở về đến trong trạch, người không cần giao đấu với y, nhanh chóng vòng quay về Bình Ân. Nếu Lữ Phương Nguyên không trở về, sau khi tiếp quản đầm Cự Lộc, người đem tất cả mọi người tập hợp lại, đi thẳng đến Bình Ân tụ hợp cùng ta!

- Tuân mệnh!

Trương Cần lúc này không nói ra bất kỳ lời dị nghị nào, bước nhanh đến phía trước nhận lệnh tiến. Trong khoảnh khắc giao tiếp, ánh mắt Trình Danh Chấn và y hai người gặp nhau, trong ánh mắt đều cảm nhận được ý tứ trong đó.

- Hai trận chiến vừa rồi lưu lại không ít thương binh, lúc này đều tập trung ở chỗ Lục thúc, như thế này...

Trình Danh Chấn cầm lệnh tiến thứ ba lên, chuẩn bị phái Đỗ Quyên hộ tống thương binh đến chỗ an toàn tỉnh đường. Ánh mắt vừa nhìn vào thê tử, liền bị Đỗ Quyên hung hăng quét trở lại.

- Như thế này đi Hàn Thế Vượng phụ trách việc tập trung các thương binh lại, bất kể là người của đầm Cự Lộc hay Minh Châu Quân, tất cả đều đưa đến sau núi. Tất cả đều là huynh đệ của chúng ta, chỉ cần chưa chết, chúng ta có trách nhiệm chữa trị cho bọn họ, chăm sóc bọn họ cả đời!

- Tạ ơn Đại Đường gia!

Hàn Thế Vượng đi lên trước, thấp người cúi lạy. Tuy rằng đoán biết được hành động này của Trình Danh Chấn nhằm thu phục lòng người, vẫn hết sức cung kính vái lạy đủ ba lạy.

- Huynh đệ đứng lên đi!

Trình Danh Chấn cười đứng dậy, đi qua soái án, tự tay đỡ Hàn Thế Vượng lên,

- Theo ta còn có một đoàn người cản phía sau. Ngụy Đức Thâm cho dù có thêm vài lá gan, cũng không dám vượt sông đuổi theo ta.

Tất cả các tướng lĩnh đều nhất loạt đáp ứng, rồi nhanh chóng lui xuống chuẩn bị. Đỗ Quyên không được phân nhiệm vụ gì, cho nên ở lại, lẳng lẳng đứng yên bên cạnh Trình Danh Chấn, cùng trượng phu nhìn theo đoàn

người đi ra. Đợi bóng dáng người cuối cùng khuất hẳn khỏi tầm mắt, Trình Danh Chấn quay đầu, cười an ủi:

- Tình thế chắc không nghiêm trọng như vậy, Ngõa Cương Quân nhiều năm qua tích lũy danh tiếng không hề dễ, không nên...

- Chỉ cần huynh không nóng nảy là tốt rồi!

Đỗ Quyên dịu dàng cười cười, đưa tay cầm lấy tay trượng phu. Cả ngày luyện đao múa thương, trong lòng bàn tay của hai phu thê đều đầy vết chai, nhưng trong lòng họ lại cảm thấy rất mềm mại.

- Không việc gì phải nóng nảy, có gì đâu mà phải gấp gáp chứ!

Trình Danh Chấn lắc lắc đầu, sau đó lại nhẹ nhàng gật đầu,

- Tóm lại chạy không khỏi bốn chữ binh đến tướng chặn. Cho dù bị đánh bại, chúng ta cũng không phải không có chỗ để đi, sớm muộn gì còn có cơ hội qua Ô Giang!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 25: Ván Bài (25)

N

ửa câu nói sau đề cập đến điển cố nên Đỗ Quyên không hiểu lắm, nhưng sâu trong ánh mắt của trượng phu nàng nhìn thấy sự mỗi mệ. Trượng phu đã không còn là người mà năm đó mới vào lục lâm cái gì cũng không biết không hiểu, không còn là Trình Tiểu Cửu gặp chuyện gì cũng vẫn lạc quan. Những năm gần đây, hắn đã trải qua rất nhiều việc, cũng đã có thêm rất nhiều gánh nặng. Ba quận huyện, gần hai trăm ngàn người già có trẻ có, còn có gia quyến của các huynh đệ, thật sự vì trốn tránh mũi nhọn của địch mà buông tay mặc kệ, làm sao dễ dàng như vậy.

Vừa mỉm cười, trong lúc vô thức lực trong tay lại mạnh thêm một chút. Trình Danh Chấn cảm nhận được trong lòng thế tử đang khẩn trương, dùng cánh tay còn lại nhẹ nhàng kéo nàng một chút, tiếp tục cười nói:

- Cho dù Tang Hiến Hòa không đến, thì sớm muộn gì triều đình cũng phái người khác đến. Đánh sớm hay đánh muộn đều là đánh, lúc nào triều đình đánh mệ mội rồi, thì cũng sẽ dừng lại thôi!

- Thật sự sẽ dừng lại sao? Nếu không thì biết làm sao?

Đỗ Quyên trên mặt cười, nhưng trong lòng lại tràn đầy nghi ngờ. Trượng phu đi qua, sáng nay vừa nghị sự, đã ngày càng có khí phách của Đại Đường gia rồi. Không chút hoang mang, không giận ra uy. Ban đầu không cấm chỉ chính mình bề ngoài ý kiến, nhưng bây giờ luôn ý đồ đem chính mình hoàn toàn biến thành theo nữ nhân của hắn, mà không phải bằng hữu giang hồ.

Loại thay đổi này cũng không khiến người khác tức giận, nhưng lại làm trong lòng kẻ khác vô cùng sợ hãi. Giống như chỉ cần lỏng tay ra một chút, hắn giống như chim ưng bay trên bầu trời, vĩnh viễn đem chính mình bay lên khỏi mặt đất. Truy, đuổi không kịp. Giương cung mà bắn, lại không đành lòng. Đỗ Quyên không rõ vì sao mà mình lại có loại cảm giác này, nhưng không cách nào làm thoát ra được, một lần nữa tìm về sự tự tin ngày xưa. Có lẽ sự tự tin của nàng cho tới bây giờ vốn không có quá nhiều, chỉ có điều ban đầu cũng không rõ rệt, hiện tại bùng lên mãnh liệt hơn mà thôi.

- Nàng hôm nay làm sao vậy?

Trình Danh Chấn thấy thê tử chỉ nhìn mình mỉm cười mà không nói lời nào, nhìn ánh mắt nàng hỏi.

- Không có chuyện gì, hơi vắng vẻ đấy!

Đỗ Quyên nhẹ nhàng lắc đầu, trong đôi mắt bùng lên một tia sáng,

- Lúc này cuối cùng muội đã được cùng huynh kề vai chiến đấu.

Nàng cười cười, nhẹ nhàng lắc cánh tay của trưởng phu,

- Hai người chúng ta, lúc này đừng phân chia ra hành động. Muội không muốn lo lắng cho huynh!

- Ừ!

Trình Danh Chấn nhìn nhìn thê tử, đầu cúi xuống thấp hơn. Mấy năm qua, mấy năm qua, vóc dáng của hắn đã cao lớn hơn rất nhiều, ban đầu vóc dáng hắn và Đỗ Quyên không khác nhau là mấy, nhưng bây giờ đã cao hơn đôi phương rất nhiều rồi.

Đỗ Quyên ngửa mặt lên, môi đỏ mọng như ngọn lửa.

Đang đà thẳng lại đột nhiên rút quân buông tha cho tàn quân, mệnh lệnh truyền đến các nhóm lâu la binh lính đều giật mình kinh ngạc. Cũng may đoàn người nhắm mắt đi theo Trình Danh Chấn, kinh ngạc thì kinh ngạc, nhưng cũng không châu đầu ghé tai vào nhau bàn tán lung tung, cho nên sĩ khí và lòng quân vẫn ổn định, sẽ không để quân địch ở bên kia thừa cơ lợi dụng.

Đám người Vương Nhị Mao, Hàn Thế Vượng, Trương Cẩn cùng ngày dẫn thuộc hạ dưới cấp đi trước một bước. Số quân chủ lực còn lại thì thoải mái ở bờ sông nghỉ ngơi một ngày một đêm, cho đến ngày hôm sau mặt trời lên cao, mới chậm rãi nhổ trại trở về Nam. Toàn bộ đều chậm rãi lui lại, khiến bên kia bờ sông Ngụy Đức Thâm bắt đầu không hiểu được ý đồ đích thực của Minh Châu Quân, đối với soái kỳ của Trình Danh Chấn, mới nghĩ sách lược đối phó, thì đã chậm mất một bước dài.

Dù như thế nào, khi mọi người đi xa khỏi hương xã đến hơn bốn mươi dặm, Võ Dương quận binh mới từ sau lưng đuổi theo. Lại sợ hãi sức chiến đấu của Minh Châu Quân lại không còn chỗ dựa vững như trước, giống như ruồi bọ anh anh ong ong giăng co ở sau lưng.

- Hắn ta vẫn chưa sợ chết, Giáo đầu cứ việc đi trước, ta quay lại giáo huấn cho họ Ngụy kia một trận!

Vương Phi tính tình nóng nảy, hận không thể ngay lập tức dẫn người dưới trướng hồi mã thương, đem đoàn người bại tướng trong tay giết hết. Trình Danh Chấn lại cười lắc lắc đầu, hạ giọng nói:

- Người không cần phải phí sức như vậy, họ Ngụy chính là muốn bám theo chúng ta, quyết sẽ không giao thủ cùng người. Không tin, người có thể mang theo hai trăm huynh đệ đi thử một chút, khẳng định đến cái lòng tơ cũng không động đến!

Mọi người cười ha hả, biết rõ lời Giáo đầu nói là sự thật, nhưng vẫn như cũ giật giật Vương Phi dẫn người đi thử. Vương Phi cũng muốn giúp chủ soái giữ ổn định lòng quân, cười đứng dậy, lớn tiếng cường điệu:

- Ta đây cũng không phải là cố ý khiến các huynh đệ lãng phí sức lực, thực sự là tên họ Ngụy thảo quá thảo nhân ngại rồi, lúc này gặp được cái mặt y để ta nắn, lần tới gặp được đối thủ thực sự, mũi quan còn phải để ta làm, các người cũng không thể tranh giành với ta!

- Đi đi, đi đi, còn quân tiên phong đâu rồi, người kia ngay cả bản thân, ngay cả cái đũng quần cũng đều không nhìn được, nếu làm quân tiên phong xung trận, sẽ bị cung tiễn quân địch bắn cho thành cái sàng!

Các tướng lĩnh không chịu đáp ứng, cười trêu chọc.

- Ai nói là ta không chống đỡ nổi, đó là do khí giới của quân ta ít, nên ta đành phải lấy người ra đỡ!

Vương Phi nhếch miệng, bảy phần không phục tám phần khó chịu. Mọi người không cần nói nhiều lời với y, cùng tiến lên trước, lấy bả vai ra chống lại bả vai, lấy cánh tay ra chống lại cánh tay, đưa gã từ bên cạnh chủ soái gạt ra. Trải qua chuyện ầm ĩ như vậy, không khí trong đội ngũ vừa rồi còn rất khẩn trương giờ đã bắt đầu trở nên thoải mái. Các tướng lĩnh cười cười nói nói, hoàn toàn không sợ việc quân địch đang đuổi theo sau lưng. Tiểu đầu mục cũng nhạo báng nhau, vừa cười vừa trêu đùa. Đi được một lát, có lâu la thấy chủ soái không cấm đoán người trêu đùa ầm ĩ giống như bình thường, nhân cơ hội nổi hứng hát lên câu dân ca:

- Nam nhi có chí lớn, kết bạn không cần nhiều. Điều hâu kinh thiên phi, đàn tước sóng hai bên...

- Phóng ngựa trong đầm lầy, cây ngựa tốt phiêu, thẻ bài như áo giáp, giúp đỡ lẫn nhau.

Có người bắt đầu, lập tức có người lớn tiếng đáp lại.

Đây là bài ca do Bắc Triều Tiên Ti Mộ Dung làm, so sánh với Giang Nam tài tử danh tác cẩn thận hơn, nhưng thẳng ở chỗ thông tục dễ hiểu. Cho nên được lưu truyền rộng rãi, gần như tất cả đám lâu la có thể ngâm nga vài câu theo giai điệu.

Một khúc dân ca hát còn chưa hết, Vương Phi đã mang theo huynh đệ dưới trướng trở về, quả nhiên là đến ngay cả cọng lông cũng không bị động đến, dẫn đầu đội quan quân quận binh thấy thế của gã đi tới rất hung mãnh, nghĩ đến sức mạnh của Minh Châu Quân, sợ tới mức quay ngựa chạy trốn trước tiên. Chúng quận binh trong đối với Minh Châu Quân trong lòng có chút sợ hãi, lại nhìn thấy chủ tướng chưa đánh đã rút lui trước, cũng lập tức chạy theo.

- Thực chưa đủ nghiền, mất hết cả mặt mũi của nam nhân Hà Bắc!

Vương Nhị Mao vừa trao lại kỳ lệnh cho Trình Danh Chấn, vừa đắc thắng nói. Nhắc tới rồi, cũng không quản có người để ý đến mình hay không, trơ mặt ra năn nỉ,

- Giáo đầu, các huynh đệ đang hát gì vậy, cái gì mà biển, cái gì mà chim các loại vậy? Sao thuộc hạ lại không biết?

- Cút!

Trình Danh Chấn hung hăng dấm gã một cái, lớn tiếng cười mắng,

- Muốn lấy áo giáp thì cứ nói luôn, làm gì mà phải lòng vòng như vậy. Lúc này vừa lấy được một ít áo giáp lường đang trong tay của Dương Bạch Nhân, người đi đến phòng đồ quân nhu của tiền phương chọn lấy vài món đi, đừng chỉ lấy cho mỗi mình người, thủ hạ chính là Lữ Suất, các đội trưởng, chọn cho mỗi người bọn họ một món đồ đi!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 26: Ván Bài (26)

T

ạ ơn giáo đầu!

Vương Phi Lập tức ôm quyền thi lễ, lo sợ Trình Danh Chấn thu hồi lại lời vừa nói ra. Gã đã sớm muốn có được trang bị của Hùng Khoái Hải và Ngũ Thiên Tích, cho nên bây giờ nhớ kỹ chiến lợi phẩm được phân chia. Giờ phút này cuối cùng đã được như ý nguyện, không kìm nổi vẻ mặt dương dương đắc ý.

Nhìn thấy vẻ mặt dương dương đắc ý của gã, vẻ mặt các tướng lĩnh khác lập tức đầy ghen tỵ. Vây quanh Trình Danh Chấn, mồm năm miệng mười thay mình đòi công đạo. Tâm trạng Trình Danh Chấn đang rất tốt, gật gật đầu, phân phó nói:

- Các người từ từ thôi, đừng có ồn ào như vậy. Mỗi người cấp dưới trưởng từ đội trưởng quan quân trở lên đều được lĩnh một bộ giáp dày, một phen quan chế giáo dài. Lĩnh xong rồi nếu còn thừa, thì đếm lại xem còn bao nhiêu, rồi mang chia đều đến các bộ phận. Tự mình đi lấy của mình, đừng có ngày nào cũng nhớ đến, cũng ít nhiều giảm nhẹ được gánh nặng đồ quân nhu cho quân doanh!

Các tướng lĩnh cảm thấy hài lòng, cười ha hả tản đi. Chưa đến hai canh giờ, đồ quân nhu, áo giáp khí giới đã được phân chia hết hầu như không còn gì. Không chỉ có đội trưởng, nhóm Lữ Suất từng người một đã được võ trang chỉnh tề, không chỉ cần có thân thể khỏe mạnh, xưa nay tinh binh còn coi trọng sự tinh nhuệ, một nửa kiện giáp làm từ da trâu cũng đã được phân phát, thiết túi dư các loại trang bị “Hoàn mỹ”. Trong phút chốc, đội ngũ chỉnh tề tiếng hoan hô như sấm động.

Những người đã trải qua nhiều nên có nhiều kinh nghiệm, lén lút đem buộc sau lưng cánh cung gỗ điều quân, bên hông đai lưng bó chặt. Đối với tính tình của Trình Danh Chấn họ hiểu rất rõ, bọn họ biết rằng rất nhanh sẽ có một trận đánh vô cùng ác liệt. Nếu không, với tính cách của Giáo đầu, tuyệt đối sẽ không dễ dàng đem áo giáp mà phân phát xuống bên dưới như vậy.

Sự thật quả như tiên đoán của những người có kinh nghiệm, quận Võ Dương “Ruồi nhặng” rất nhanh chóng đã quay lại, đoàn người hạ trại nghỉ ngơi, bọn họ cũng hạ trại ở phía xa nghỉ ngơi. Đoàn người khởi hành đi, bọn họ cũng khởi hành đi theo. Cứ như vậy đoàn người đi trước, bọn họ theo sát phía sau, lẽ mà lẽ mề theo vài ngày. Đợi đến khi đội ngũ đã đi gần đến Minh Thủy, đột nhiên lòng can đảm nổi lên, reo hò đánh vào Minh Châu Quân. Tuy rằng Trình Danh Chấn chỉ dùng nửa canh giờ để đánh lui bọn họ, nhưng tốc độ hành quân lại không thể lại chậm lại lần nữa. Không đợi đoàn người nhìn thấy tường thành Minh Thủy, Ngụy Đức Thâm mặt dày lại lần nữa đánh vào. Cùng lúc đó, đoàn người nhìn thấy một con ngựa từ phía Nam lao tới.

- Nàng dẫn người đuổi Ngụy Đức Thâm đi, ta đi xem tình hình bên Nhị Mao một chút!

Trình Danh Chấn tất nhiên biết rằng đó là người của mình đưa tin, ngấm ngầm một lát, thấp giọng ra lệnh cho Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên nhìn hẩn gật gật đầu, dẫn dắt Vương Phi và các tướng lĩnh vừa đi vừa hò hét. Một lát sau, để tiện dồn quận binh Võ Dương vào một chỗ rồi giết. Lúc này nhóm quận binh cuối cùng đã lấy ra bản lĩnh thật sự, ước chừng dây tả hữu tầm canh ba mới hậm hực lui ra. Mượn cơ hội này, Trình Danh Chấn cũng hiểu được tiền phương nhất định xảy ra tình huống mới, bày trung quân trưởng ngay tại chỗ, thu binh về họp các tướng lĩnh cẩn thận nghiên cứu kỹ lưỡng.

- Người đem tình hình cẩn thận nói lại cho mọi người nghe. Để mọi người cùng bàn luận kế sách!

Trình Danh Chấn thấy người tới vừa đúng lúc, gật gật đầu, thấp giọng chỉ bảo.

- Vâng ạ!

Người đưa tin sắp xếp lại suy nghĩ, thấp giọng kể:

- Hai ngày trước chúng ta đến thành Thanh Chương, Tang Hiến Hòa mang theo quan quân đuổi sát phía sau. Thừa dịp quân hấn ta chưa ổn định, Vương Tướng quân mang theo đoàn người đánh phản kích lại. Làm cho quan quân lui ra phía xa mười dặm mới hạ trại. Sau đó Vương Tướng quân lại sai người tổ chức cho gia quyến các huynh đệ lui lại theo cửa Bắc, đã sơ tán toàn bộ họ vào trong núi rồi!

- Tang Hiến Hòa dẫn theo bao nhiêu người, lão binh như thế nào?

Đỗ Quyên nghe xong không còn kiên nhẫn nữa, cau mày truy hỏi một câu.

- Chúng ta ở trên thành đếm sơ qua một chút, tính toán theo cờ hiệu, có lẽ ít nhất là hai vạn ba nghìn, nhiều nhất là hai vạn năm nghìn. Lão binh đại khái chiếm ba thành, nói giọng Hà Đông rất nặng. Được trang bị áo giáp, khí giới rất tốt, so với lúc quay lại những người đó không kém hơn một chút nào!

Người đưa tin ngẫm nghĩ một chút, báo báo những con số ước lượng.

Đây đã là đối thủ mạnh nhất của Minh Châu Quân, trước đây từng có đối thủ có số lượng lớn như trên, nhưng binh lính đều là những lưu dân chưa qua huấn luyện, khí giới đơn sơ, sĩ khí thấp, nhân sĩ có nhiều hơn nữa, cũng không chịu nổi sức công phá của đoàn người. Mà lần này, đều là quan binh

võ trang chinh tề, và quân số ước chừng lớn hơn Minh Châu Quân hơn ba lần.

- Ha hả, bố đang lo áo giáp không đủ phân đây. Đây không phải là có người tự mình ngoan ngoãn đưa tới cửa sao!

Không đợi Trình Danh Chấn tiếp tục hỏi, Vương Phi Cười trêu ghẹo.

Gã cũng không phải là một tên ngốc to gan, mà chỉ là không muốn thấy các huynh đệ bị số lượng quân địch hù dọa. Những lời này quả nhiên có tác dụng làm thay đổi bầu không khí, lập tức có người cười tiếp lời,

- Theo ý ta, Võ Dương quận binh sẽ liền có chuyện như vậy mà. Chúng ta để lại hai ngàn người ở phía sau, đủ để tiến sát thành Minh Thủy. Còn dư lại đi theo Giáo đầu, lập tức đi đến thành Thanh Chương, đánh cho Tang Hiến Hòa không kịp trở tay!

- Đúng, lần trước họ Tang chạy trốn nhanh, lần này sẽ không có chuyện dễ dàng như vậy đâu!

- Vương, Vương Tướng trước khi thuộc hạ chuẩn bị đi, đã nói với thuộc hạ, xin ngài không nên vội vàng đánh!

Những lời người đưa tin nói không hợp với không khí nào nhiệt nơi này lắm, hàm chứa sự cẩn thận, lại vô cùng rõ ràng.

Tiếng huyên náo lập tức ngừng lại, đoàn người quay đầu lại, cùng nhau nhìn về phía chủ soái. Trên mặt Trình Danh Chấn vẫn lộ rõ vẻ bình tĩnh như cũ, ngắm nghĩ một chút, tiếp tục hỏi:

- Bên trong thành Thanh Chương hiện có bao nhiêu nhân khẩu, trong thành Bình Ân và thành Minh Thủy nữa? Ba thành này lòng dân vẫn còn yên ổn sao?

- Nhận được mệnh lệnh của Giáo đầu, Đỗ lão Đường gia lập tức an bài cho gia quyến các huynh đệ rút lui. Tình hình trong ba thành cũng không khác lắm, cũng giống như chúng ta, sợ quan quân trả thù, đều tạm thời trốn vào trong núi. Có ít người không phải là gia quyến của các huynh đệ, cũng sợ không muốn bị Tang Hiến Hòa nắm trong tay, cũng đi theo chúng ta. Hiện giờ những người còn lại trong thành đều là những người già yếu thật sự không đi nổi, còn có một chút quan quân kỷ luật ôm một chút hy vọng. Tuy rằng không cùng một lòng với chúng ta, nhưng không có can đảm cấu kết cùng quan quân!

Đây là tin tức tốt lành duy nhất từ khi rút về Nam, làm lòng người nhất thời lại có hy vọng. Có điều tiên quyết này, mặc dù ở cả trước mặt và sau lưng đều có quân địch, Trình Danh Chấn cũng có đầy sự tin tưởng vào sự chuẩn bị chu toàn.

- Còn tin tức nào khác không? Tình hình đả Cự Lộc như thế nào?

- Bên kia đả Cự Lộc vẫn chưa có tin tức gì báo về, cũng giống như chưa nghe thấy Trương gia ở bên kia gặp phiền toái gì. Những người còn lại chỉ là một đám ô hợp, à còn có phong thư, Vương Tướng quân sai thuộc hạ đưa cho ngài!

Người đưa tin sờ sờ trên ngực, lấy ra một phong thư ướt đẫm mồ hôi,

- Hình như là Ngõa Cương Quân Tà tổng quản phái người đưa tới, người của y nói, y nói Tà tổng quản cảm thấy rất có lỗi với mọi người, cho nên nguyện ý làm bất cứ chuyện gì để chuộc tội!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 27: Ván Bài (27)

Đ

ến lúc này rồi, trong lòng các tướng lĩnh đối với Ngõa Cương quân đã sớm không còn sót lại chút thiện cảm nào. Mọi người chỉ cần không ngốc thì đều có thể nghĩ ra, Ngõa Cương quân có một bộ phận làm người căn bản không xem lời hứa ra gì cả. Cho nên Tang Hiến Hòa mới đánh đến nhanh như vậy, Minh Châu Quân từ kết quả đại thắng vừa rồi lại lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, tất cả đều là do Ngõa Cương quân - người bạn hữu kết nghĩa này ban tặng.

Đại đa số tướng lĩnh cười lạnh khi người đưa tin báo câu cuối cùng, cá biệt có những người tính tình táo bạo, thì trực tiếp mắng,

- Ha hả, coi các ông là những tên ngốc để đùa giỡn sao? Một lần không đủ còn muốn đến lần thứ hai? Không nghĩ đến họ Tà bên ngoài thì có hình dáng của con người, trong bụng lại hiểm ác như lòng lang dạ sói!

Tới lúc này rồi, người từng hoài nghi đối với những lời hứa hẹn nhất của Ngõa Cương quân là Đỗ Quyên, ngược lại lại là người bình tĩnh nhất. Có lẽ nàng đã gặp những chuyện như thế này nhiều rồi, nên đối với lục lâm chi minh vốn không còn nhiều hy vọng, cho nên cũng không thất vọng nhiều. Cười cười, giọng ôn hòa khuyên nhủ:

- Mọi người nên bình tĩnh, mắng chửi người khác ở trong này, họ Tà lại không nghe được, không phải là uống phí mất nước bọt sao?

Quay đầu, nàng nhìn Trình Danh Chấn khuyên bảo:

- Huynh vẫn nên xem xem Tạ Ánh Đăng rốt cuộc muốn nói gì đi! Sau này việc gặp Ngõa Cương quân là khó tránh khỏi. Sớm biết được ý đồ của bọn họ, cũng sớm có chút chuẩn bị!

Trình Danh Chấn bất đắc dĩ thở dài, giơ tay rút ra bức thư. Nội dung bên trong rất đơn giản, chỉ có mấy dòng rất sơ sài. Đại ý là tình hình khả năng có biến, nhắc nhở hãn không cần quá nể trọng Vương Đức Nhân để giữ đường lui. Loại sự việc chó má này tuyệt đối không phải là chủ ý của quần hùng Ngõa Cương, nhưng trước mắt bọn họ ở Hà Nam bị Lý Trọng Kiên làm cho ốc còn không mang nổi mình ốc, cho nên đành phải đợi cho qua cửa ải khó khăn trước mắt, mới đến nhận tội với quần hùng của Minh Châu Quân!

- Người của Ngõa Cương trại đâu? Vương Tướng quân sao không để hãn ta đưa thư đến!

Đem bức thư đặt lên bàn, Trình Danh Chấn quay sang người đưa tin của mình hỏi.

- Vương Tướng quân đối xử với hãn ta rất tốt, từ đầu tới cuối không nói một lời nào khó nghe!

Người đưa tin gật gật đầu, nhỏ giọng báo cáo.

Hành động này rất phù hợp với tâm tư của Trình Danh Chấn, quân tử tuyệt giao, không nói những lời ác. Đem tổ tông ba đời của đối phương ra quở trách một lần cũng không giải quyết được bất cứ vấn đề gì, ngược lại ra về bên mình quá mức coi trọng ý nghĩa mình ước.

- Cũng tốt, dù sao Ngõa Cương trại cũng đã cứu mạng Vương Tướng quân. Đã vậy trải qua lần này, giữa chúng ta và bọn họ coi như đã thanh toán xong rồi, không ai nợ ai nữa. Lời nói của lão rất hay, để sống được tất cả phải dựa vào chính mình, không được trông cậy vào người ngoài. Người trở về đi, nói với Vương Tướng quân, có thể thủ thì thủ, thủ không được thì rút quân

về phía sau đến Bình Ân. Hai ngày sau, ta sẽ đứng giờ xuôi Nam phối hợp cùng y.

- Giáo đầu không viết một phong thư sao?

Người đưa tin do dự một chút, có thiện ý nhắc nhở.

- Không cần, lời nhảm là được!

Trình Danh Chấn phát phát tay, ra hiệu người đưa tin có thể trở về đi phụng mệnh. Sau đó đưa mắt nhìn sang các tướng lĩnh,

- Trước tiên chúng ta phải nghĩ biện pháp giải quyết xong chuyện buồn phiền trong nhà, để hãn ta nhìn chăm chăm như vậy, làm chuyện gì cũng đều không thể an tâm được!

Các tướng lĩnh sớm đã bị quân binh Võ Dương rình rập đến phiên lòng, thấy chủ soái cuối cùng cũng đưa ra quyết sách, đều đứng dậy xin chiến. Trình Danh Chấn khoát tay áo, ra hiệu đoàn người không nên gấp gáp, sau đó sai người lấy ra một tấm bản đồ rất tỉ mỉ, chỉ vào các ký hiệu trên bản đồ nói:

- Rất nhanh là đến địa bàn của mình rồi, chúng ta không thể trì hoãn thời gian trên đường quá dài, Ngụy Đức Thâm bên kia nói vậy cũng rất sốt ruột. Cho nên chúng ta lợi dụng điểm này làm cho y một cái bẫy, như vậy là có thể triệt để giải quyết xong bọn ruồi bọ sau lưng rồi!

- Có thể phái người suốt đêm vòng ra sau lưng của y, sau đó một đạo giáp công y!

- Phái một đội huynh đệ đi dọc theo bờ sông, cắt đứt đường lui trên sông của y!

- Bảo Khâu gia lão trại chủ không cần phải ẩn nấp nữa, treo cờ hiệu của chúng ta lên, mang theo trang dinh của lão đâm Ngụy Đức Thâm một đao từ phía sau lưng!

Ở cửa nhà mình đánh giặc, quần hùng đều có thể đưa ra được không ít ý kiến hay. Trước tiên, đối với địa hình mạo hiểm nơi này bọn họ rất quen thuộc, một số đường nhỏ không vì người ngoài chú ý cũng có thể lợi dụng, trở thành đường tắt để vận chuyển binh mã. Tiếp theo, tin tức gia quyến của các huynh đệ đã rút lui an toàn, cũng khiến cho đoàn người càng có thể chú tâm hơn. Dù sao mỗi người cũng chỉ có một cái đầu, chết ở chiến trường hay chết trên pháp trường cũng không có gì khác nhau lắm. Nếu chẳng may có thể qua được cửa ải khó khăn trước mắt này, toàn bộ Hà Bắc sẽ không còn có bất kỳ người nào là đối thủ của bọn họ.

- Người của quận Võ Dương đã bị chúng ta đánh cho mệt mỏi rồi, chỉ cần có chút biến động nhỏ, khẳng định chạy trốn còn nhanh hơn con thỏ.

Đem ý kiến của mọi người tổng hợp lại, Trình Danh Chấn đưa ra kết luận,

- Cho nên nhất định phải làm mỗi nhử lớn một chút, sau đó mới làm cho y cắn câu!

- Đúng như vậy, chỉ có điều nếu như động tác quá chậm mà nói..., Vương huynh đệ ở bên kia sợ sẽ gặp phải phiền toái!

Các tướng lĩnh đối với phân tích của chủ soái đều tỏ vẻ đồng ý, nhưng đối với Vương Nhị Mao có thể ngăn Tang Hiến Hòa được bao lâu thì không ai nắm chắc được. Dù sao quân chủ lực của Minh Châu quân đều ở đây, quân sở thuộc của Vương Nhị Mao tuy rằng tất cả đều tinh nhuệ, nhưng quân số không bằng một phần mười đối thủ.

- Y nói có thể thủ được hai ngày, chúng ta liền ẩn theo hai ngày tính toán!

Trình Danh Chấn đối với bằng hữu tin tưởng mười phần. Từ lúc theo Ngõa Cương trại trở về sau, Vương Nhị Mao gần như thay da đổi thịt. Sự thay đổi này người ngoài không thể nhìn ra được, nhưng hẳn là bạn tốt, nên chỉ cần một thay đổi nhỏ cũng không qua nổi mắt hăn.

Nói một cách khác, mấy năm trước, thời điểm mà hai người vừa vào đầm Cự Lộc, Vương Nhị Mao chỉ là cái đuôi của hăn. Có thể tin tưởng, nhưng căn bản không thể dựa vào. Nhưng hiện tại, Vương Nhị Mao hoàn toàn trưởng thành để có thể đảm đương chức đại tướng. Có ý ở sau lưng, Trình Danh Chấn cảm thấy vô cùng yên tâm.

Đây gần như là những người hăn có thể tin tưởng cuối cùng trong loạn thế. Nếu như ngay cả sự tín nhiệm cuối cùng này cũng bị mất đi, thế giới trước mắt hăn sẽ vĩnh viễn trở nên ảm đạm không có chút thú vị nào.

- Nếu không chúng ta đem thành Minh Thủy tặng cho hăn ta đi?

Đỗ Quyên ngẫm nghĩ một chút, thấp giọng đề nghị.

- Quá lớn! Ngụy Đức Thâm không dám nuốt!

Trình Danh Chấn đang suy tư liền lấy lại tinh thần, nhanh chóng phủ quyết.

- Chúng ta có thể suốt đêm rút quân qua thành Minh Thủy, để Ngụy Đức Thâm hiểu nhầm chúng ta vội vã đi tiếp viện Thanh Chương. Sau đó thừa dịp đem một bộ phận huynh đệ giấu ở trong thành, đợi sau khi Ngụy Đức Thâm đuổi qua Minh Thủy, lập tức châm lửa chặn đường rút lui của hăn ta!

- Sợ đó người phía trước quay đầu đánh trở về!

Đoàn người hai mắt sáng rực, lập tức đáp lại ủng hộ.

Phương hướng cơ bản là như vậy, chi tiết làm như thế nào, phải thương lượng thật cẩn thận. Các tướng lĩnh của Minh Châu Quân đều có được mấy

năm kinh nghiệm chiến đấu, rất nhiều sự bố trí, sắp xếp Trình Danh Chấn chỉ cần mở đầu, bọn họ lập tức có thể đoán được nội dung ở phía sau. Đợi sau khi tất cả đã được sắp xếp xong, đại đội nhân mã lập tức đứng dậy, vội vàng chạy về hướng Minh Thủy, sau đó số quân còn lại ở trên thành vừa dùng tiếng kèn để báo hiệu, vừa vội vàng chạy về hướng Nam.

Những tướng lĩnh đóng giữ ở Minh Thủy sớm đã được thông báo trước, cố ý làm ra bộ dạng rất khẩn trương, gác thành khí giới, cồn mộc lôi thạch, thang thống đình bản các loại triển khai ở đầu thành, đuổi theo Minh Châu Quân phòng bị nghiêm Võ Dương quận binh đang đến. Lại ngấm mở cửa nam, thừa dịp trời tối để Đoàn Thanh dẫn một bộ phận huynh đệ chi viện vào trong thành, đem rượu và thịt nướng ra khao quân. Sau đó cùng với sĩ tốt trong thành mai phục ở cửa thành, đợi Ngụy Đức Thâm mắc mưu.

Hiện Minh Châu Quân đã qua thành nhưng không vào, tăng tốc đi về phía nam, Ngụy Đức Thâm và Dương Thiện Hội hai người vỗ tay hoan nghênh tương khánh. Thông qua người đưa tin ở trên đường sông, bọn họ sớm đã biết được Tang Hiến Hòa cùng với quan quân đã đến hạn giết dưới thành Thanh Chương. Đó chỉ là một thành nhỏ khoảng cách từ đó đến huyện Bình Ân hàng ỗ của Minh Châu Quân chỉ khoảng hơn hai mươi dặm, có thể nói gần bó như môi với răng. Một khi Thanh Chương thất thủ, huyện Bình Ân chỉ sợ có kiên trì cũng không giữ nổi vài ngày.

Nghĩ tới sự áp bức và lẳng nhục hai năm ở trong tay Trình Danh Chấn, hai vị Quận Thừa đại nhân càng không muốn đuổi theo Minh Châu Quân đi cứu thành Thanh Chương. Tuy rằng bọn họ đủ tinh táo biết rằng, quận binh Võ Dương tuyệt đối không phải là đối thủ của Minh Châu Quân, nhưng có thể giằng co một khắc thì giằng co một khắc. Trên đường làm cho Trình Danh Chấn kéo dài thời gian càng dài, Tang Hiến Hòa và tướng quân bên kia nắm chắc cơ hội thắng càng lớn. Và dựa vào tình thế trước mắt Trình Danh Chấn tuyệt đối không thể cùng một thời gian bắt hết cả hai người bọn họ vào lưới. Chỉ cần đoàn người thủy chung vẫn duy trì giữ khoảng cách

nhất định, mỗi trận đều áp dụng chiến thuật “Cụp đuôi” để rút lui, cũng sẽ không có nhiều nguy hiểm lắm. Mà Minh Châu Quân dù có thể phá thành phía trước đuổi tới Thanh Chương, cũng sẽ lâm vào cục diện hai mặt đều có địch.

Ngụy Trưng làm việc cẩn thận hơn rất nhiều so với những người khác, thấy hai vị đồng môn cũng không chịu buông tha Trình Danh Chấn, có lòng nhắc nhở:

- Hay là cho ngoài thành Minh Thủy nghỉ ngơi cả đêm đi, dù sao kẻ cắp cũng đã ở chỗ này kinh doanh nhiều năm, địa lợi và lòng người hai phương diện đó đều chiếm ưu thế. Hơn nữa giờ phút này kẻ trộm đã cùng đường bí lối, chúng ta nếu làm ác quá, ngược lại sẽ không có lợi gì mà dẫn đến chó cùng dút dậu quay lại cắn chúng ta một cái trước khi chết!

- Cẩn chúng ta một cái, không phải giống với phải chết sao? Trời bắt hăn phải chết, thì địa lợi và lòng người quản thì có thể tác dụng gì?

Ý vào việc mình là người lớn tuổi nhất, Dương Thiện Hội lập tức phản bác. Hiện giờ trong tay lão chỉ còn lại không tới một trăm huynh đệ, mặc dù bị đánh đại bại, quang cảnh cũng không đến mức thảm bại. Không bằng dốc toàn lực ra, để hăn không kịp xoay người trở tay.

- Nếu liều mạng Võ Dương quận binh chịu chút tổn thất mà xoay chuyển được thế cục thành thắng. Ngụy mỗ không tiếc tan xương nát thịt!

Có lẽ do đã chịu uất ức đã quá lâu, Ngụy Đức Thâm nói chuyện giọng điệu rất là kích động.

Để ý thấy ánh mắt kinh ngạc của Ngụy Trưng, gã thở dài, tiếp tục giải thích, nói:

- Chúng ta đã nhiều năm tiêu diệt thổ phỉ mà không có kết quả, hao binh tổn tướng, lần đó nếu không phải các quân chủ soái đều chỉ lo cho chính mình,

không chịu thay đồng môn suy tính nguyên nhân? Ngụy mỗ hôm nay có ở đây dẫn đầu đoàn người, chờ phải lần sau quyết chiến, đứng ngoài sự sống chết của đoàn người.

Một câu, làm cho hai người Dương Thiện Hội và Ngụy Trưng không nói được lời phản bác nào. Trước là hy sinh người khác, bảo toàn tính mạng của chính mình là người khôn ngoan. Sau thì quen đọc sách thánh hiền, tâm tư nhạy bén, đại nghĩa ở trước mặt cũng không có cách nào đi đường vòng mà qua.

- Huyền Thành, ta biết ngươi là vì quận Võ Dương, vì Nguyên đại nhân.

Ngụy Đức Thâm thay đổi giọng điệu rất nhanh, trầm giọng bổ sung.

- Nhưng quận Võ Dương dù sao cũng là Đại Tùy quận Võ Dương. Nếu Đại Tùy bị kẻ cướp lật đổ rồi, quận Võ Dương chúng ta có thể chỉ lo cho thân mình sao?

Đây đúng là chỗ khó nhất của Ngụy Trưng. Thân là phụ tá của Nguyên Bảo Tàng, gã đương nhiên muốn đặt lợi ích của chủ nhân lên hàng đầu. Mà Tang Hiến Hòa và đoàn người làm sao có thể nhanh đến mức như vậy? Mưu mẹo trong đó có thể lừa gạt được người khác, nhưng không dấu điểm người có mưu mô là gã. Nguyên Bảo Tàng cùng Ngõa Cường trại sớm đã có liên lạc! Nghĩ đến đáp án này, Ngụy Trưng cảm thấy sau lưng mồ hôi lạnh ứa ra. Gã nhận quan bổng Đại Tùy, theo lý nên trung với Đại Tùy. Mà Nguyên Bảo Tàng đối với gã lại có ơn tri ngộ, theo lý gã cũng cần báo đáp. Chỉ trong chốc lát, hai chữ “Trung” đấu đá nhau rất gay gắt trong lòng Ngụy Trưng, va chạm, hỏa hoạn văng khắp nơi. Rốt cuộc lựa chọn người nào, gã lại chậm chạp chưa đưa ra được quyết định!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 28: Ván Bài (28)

S

au khi thuyết phục được Ngụy Trưng, trong quân liền không còn người nào dị nghị đối với đề xuất tăng tốc độ đuổi theo Minh Châu Quân. Ngụy Đức Thâm hạ lệnh các huynh đệ đem lương khô và nước uống theo người, vừa ăn vừa hành quân, cần phải bám sát theo đuôi kẻ tặc Minh Châu, làm cho bọn họ không thể thuận lợi đến tụ hợp với quân giặc ở huyện Thanh Chương.

Biết có đại đội quan quân đóng ở vùng phụ cận, quận binh tướng sĩ vô cùng hưng phấn. Bị kẻ tặc Minh Châu Quân khinh thường nhiều năm như vậy, muốn nói trong lòng không cảm thấy bị áp bức và lãng nhục là không thể nào. Hiện giờ phong thủy luân chuyển, mắt thấy có thể đem tất cả sự tức giận trong bụng nói hết ra. Hơn nữa là ở trước mặt Dương Bạch Nhân nói ra một cách thoải mái, sự hoan hỷ này có thể làm Dương Bạch lão tức điên lên, làm cho con người cảm thấy thời tiết thay đổi.

Khi binh mã đã đi đến ngoài thành Minh Thủy, trời đã tối đen. Minh Châu Quân tặc trên đầu thành bị cả kinh gà bay chó sủa không ngớt, đến ngay cả cánh tay đỡ sàng nỏ cũng không yên, bắn xuống vài mũi tên nỏ không phải quá cao mà chỉ xẹt qua trên đầu đám quận binh, chính là bước đầu tiên dụ bọn họ vào trong thành, căn bản không tạo bất cứ sự uy hiếp nào. Cổ tình không cam lòng với thất bại, nên đứng ở lỗ châu mai khiêu khích binh lính quận binh đến dạt cả cổ họng. Loại kỹ xảo trọng yếu này căn bản không thể lừa được người, Ngụy Đức Thâm mặc kệ không thêm hỏi, phất tay ra mệnh lệnh cho đoàn người tăng tốc đi đến. Nhưng thật ra trước khi lâm trận Dương Bạch Nhân lại có chút do dự, chỉ chỉ các ngọn đèn dầu thừa thớt trên tường thành, nhắc nhở:

- Đức Thâm, Trình Danh Chấn này sẽ không lại bày quỷ kế gì chứ? Không ngờ phái những người như vậy đến thủ thành? Nếu ta đánh một trận....

- Trình kẻ tặc ước gì chúng ta dừng lại không tấn công Minh Thủy!

Ngụy Đức Thâm ngẫm nghĩ một chút, trầm giọng đáp lại.

- Thành này tuy nhỏ, hãn cũng có thể cầm cự được mấy canh giờ. Chúng ta ở trong này chậm trễ suốt cả đêm, Trình kẻ tặc lại hướng quân về phía thành Thanh Chương đi suốt đêm. Nếu chúng ta đợi sắp xếp mọi thứ trong thành ổn thỏa rồi mới đi, chỉ sợ hãn đã hội hợp với Vương kẻ tặc rồi!

- Đúng vậy!

Dương Thiện Hội gật gật đầu, trong ánh mắt tuy rằng vẫn còn có chút hoài nghi, nhưng ngoài miệng lại không dám nói thêm nữa rồi. Dù sao sách lược suốt đêm đuổi theo quân địch cũng là do lão nói ra, giờ phút này lại thay đổi, sẽ làm cho nhiều người oán trách.

Trong nháy mắt, đại đội binh mã đã vượt qua Minh Thủy, đem những lo âu thấp thỏm ở trong thành bỏ lại phía sau. Theo đường lớn lại đuổi theo chừng nửa canh giờ, người cưỡi ngựa dò đường thám báo ở tiền phương truyền tín hiệu đến, đã có thể nhìn thấy phía sau của Minh Châu Quân, đi rất gấp, sĩ khí của nhóm binh lính rất thấp.

- Đuổi theo mau, đánh cho hãn không kịp trở tay!

Trên mặt Dương Thiện Hội trong nháy mắt lộ ra sự mừng rỡ, tới gần Ngụy Đức Thâm, lớn tiếng đề nghị.

- Các huynh đệ, cơ hội báo thù tới rồi!

Ngụy Đức Thâm rút hoành đao ra, quay mặt về phía các tướng sĩ hô to lên. Sau đó hai chân thúc ngựa, dẫn theo thân binh của mình dẫn đầu nhắm phía

quân địch tiến lên.

Tướng sĩ quận Võ Dương cùng hò hét, nhanh chóng theo sát phía sau Quận Thừa đại nhân. Thuộc hạ của Dương Thiện Hội chỉ còn trên dưới một trăm người theo không kịp bước chân của đại đội binh mã, đảo mắt cái đã bị bỏ lại ở phía sau. Lão là người xưa nay thích tranh công lần này lại rất cẩn thận, giơ tay ngăn Trang Hồ Thần đang nóng lòng muốn xông lên lại, dùng thanh âm cực kỳ quyết đoán dặn dò:

- Đừng nhúc nhích, xem tình hình rồi nói sau. Trình kẻ tặc xưa nay xảo quyệt....

Còn chưa dứt lời, đằng trước đã vang dội những tiếng hò hét: “Ô, ô, ô...” ngay sau đó, nhóm quận binh liên tục hò hét, tiếng hò hét càng lúc càng hưng phấn.

- Báo thù, báo thù!

- Giết kẻ tặc, giết kẻ tặc!

Cùng với tiếng hò hét, tiếng kèn làm cho không khí càng thêm ồn ào. Tiếng hò hét hòa lẫn vào tiếng kèn càng lúc càng lớn, càng lúc càng kiêu ngạo. Đó là tiếng kèn dùng để truyền tin tức. Dương Thiện Hội theo tiết tấu này có thể biết được nó biểu đạt hàm ý: Nhóm quận binh đã đánh tan tành đội phía sau của Trình kẻ tặc! Nhóm quận binh đã tiến vào giữa đội quân của Trình kẻ tặc. Trình kẻ tặc vội vàng không kịp chuẩn bị, bỏ lại thân binh chạy trốn về phía nam. Thân binh của Trình kẻ tặc bị giết, soái kỳ bị đốt cháy....

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Minh Châu Quân từng làm cho binh lính quận Thanh Hà chết như ngã dạ giờ lại yếu đến mức như thế. Bị tướng sĩ quận Võ Dương giết như sói giết một con lợn sữa, sợ đến hồn xiêu phách tán. Chuyện này có thể xảy ra sao? Dương Thiện Hội hít một hơi thật sâu, trong nháy mắt ánh mắt tối sầm lại.

- Nhanh đi thông báo cho Ngụy đại nhân, phía trước nhất định có mai phục!

Còn chưa dứt lời, một hồi tù và vang lên trong màn đêm, giống như sông lớn bị vỡ đê, kinh đào phách ngạn. Tất cả tiếng ồn ào trong nháy mắt ngưng bật, rất nhanh sau đó lại nổ bùng ra, ở phía cánh đồng đen kịt trước mắt hàng ngàn ngọn đuốc được đốt lên, quan tướng nói xung quanh được chiếu sáng giống như ban ngày. Nhiều đội của kẻ tặc Minh Châu cầm theo thương lớn giáo từ bụi cỏ vũng bùn xông ra, đâm vào đội ngũ binh lính quận Võ Dương, không thể đỡ.

Người dẫn dắt quân lính xung phong chính là Ngụy Đức Thâm lập tức hiểu được mình đã bị trúng kế, khẩn trương truyền lệnh toàn quân lui về. Làm sao còn kịp, nhóm quận binh vừa rồi nôn nóng đuổi giết “Trình Danh Chấn”, đã chạy trước đội ngũ khoảng chừng hai dặm. Bây giờ giống như một thân cây bị kéo dài quá mức, Minh Châu Quân không cần tốn quá nhiều khúc đã có thể chặt ra làm nhiều khúc. Nhóm quận binh không thể tương trợ nhau, đành phải kết thành từng đội tự chiến đấu trong phạm vi nhỏ. Mà bản lĩnh đánh giáp lá cà, bọn họ thật sự kém xa Minh Châu Quân rất nhiều. Bị đối phương tả xông lên, hữu nhất đột, chỉ trong nháy mắt đã giết sạch. Sau đó lại trong nháy mắt đứng lên trong khó khăn, loạn thương đâm giết. Mặc dù có người dựa vào bản lĩnh của mình tạo ra một con đường máu để thoát, nhưng quay mắt nhìn lại, hai bên đường lại hiện lên tất cả chỉ là những ngọn đuốc, căn bản không thể phân biệt được có ít hay nhiều kẻ thù. Không dám xâm nhập vào cánh đồng bát ngát kia chịu chết, đành phải chạy về dọc theo đường quan đạo, rồi lại bị mấy tổ lâu la khác quả Minh Châu Quân chặn lại, đuổi giết, mệt mỏi không chịu nổi, đến tận khi chết trận.

Thời khắc quyết định, vẫn là Ngụy Trưng biết cách giữ bình tĩnh. Cảm giác nếu thế cục cứ diễn ra như thế này Võ Dương quận binh khó tránh khỏi bị tiêu diệt toàn quân, mang theo thân tín của mình liều mình công vào bên cạnh Dương Thiện Hội, vườn người quý xuống:

- Dương Quận Thừa, đối đầu với kẻ địch mạnh, xin người nghĩ biện pháp cứu Đức Thâm!

Tình thế bỗng nhiên thay đổi đột ngột, Dương Thiện Hội không kịp đề phòng tình huống này. Cố tình chạy trốn trước, bây giờ quả là không thể phụ lòng Ngụy Đức Thâm mấy ngày trước chi ân cứu giúp. Có lòng nhảy vào trong quân địch đồng sinh cộng tử cùng Ngụy Đức Thâm, nhưng tiền đồ vừa mới rộng mở không nỡ lòng buông tay. Đang lúc do dự, lại nghe Ngụy Trưng thở dài, lớn tiếng khuyên nhủ:

- Nguyên Quận Thủ ở trong triều có nhiều người giúp đỡ, ngài hôm nay trượng nghĩa viện thủ tri ân, y tất nhiên sẽ có báo đáp. Đương nhiên, nếu ngài cảm thấy sự tình không thể làm, cứ việc đi trước. Nhưng xin mang đến Nguyên Quận Thủ một tin, nói cho y biết tại sao hôm nay ta phải suốt đêm đuổi theo quân địch, cuối cùng lại chết dưới tay người!

Nói xong, cũng không đợi Dương Thiện Hội đáp lại, cầm theo binh khí, thẳng hướng quân địch gần nhất đi liều mạng. Dương Thiện Hội bị tức giận đến mức nổi trận lôi đình, khuôn mặt già nua cứng rắn chuyển sang một màu xanh đen. Lão hiểu được ý bên ngoài lời nói của Ngụy Trưng, nếu lão thấy chết không cứu mà nói..., chỉ cần có một binh lính chạy về quận Võ Dương, khẳng định chuyện Ngụy Đức Thâm bị lão thúc giục suốt đêm đuổi theo quân địch ai cũng biết. Mà nhân phẩm tên Nguyên Bảo Tàng kia tuy không được tốt lắm, cũng là người nổi danh không bao che khuyết điểm. Mấy ngàn quận binh toàn quân tận mực không dám đắc tội, mà lão lại tự mình đắc tội với y...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 29: Ván Bài (29)

C

hiến đấu với quân địch ác liệt nhất cùng lắm là chết. Sau khi trốn về huyện Thanh Hà thì cũng bị Nguyên Bảo Tàng giết chết. Hai bên đều là chết, chỉ bằng chọn cái chết lừng lẫy một chút. Phát hiện mình bị Ngụy Trưng đưa vào tuyệt lộ, trong lòng Dương Thiện Hội bỗng nhiên dâng lên vài phần cam đảm, dùng ngón tay chỉ chỗ Ngụy Trưng, lớn tiếng mệnh lệnh:

- Kết đội giết đi qua, trước tiên cứu Ngụy Hiền Thành. Sau đó vừa cứu người vừa chinh đồn đội ngũ, cần phải cứu tên họ Ngụy kia ra cho ta!

aoXong rồi, chính mình cầm lấy giáo dài, đi đầu xông vào đội ngũ đầu tiên. Dưới trướng của lão tất cả thân tín đều là những người trên chiến trường trở về vẫn còn dư lại chút tinh hoa, võ nghệ riêng của từng người và phối hợp với nhau đều hơn hẳn những đồng môn trong quận Võ Dương. Hơn nữa thủ cấp làm gương cho binh lính, trong thời gian ngắn không ngờ có thể nghịch lưu mà lên. Mấy đám lâu la Minh Châu Quân rất nhanh liền tách ra phụ cận, cho đám loạn quân một lần nữa cứu Ngụy Trưng. Sau đó dưới sự dẫn dắt của hai vị chủ soái, thu phục thêm được rất nhiều đồng môn nữa, làm cho đội ngũ ngày càng được mở rộng.

Tướng sĩ Minh Châu Quân rất nhanh đã phát hiện ta có người khác, đều tụ tập lại đây chặn giết. Dương Thiện Hội chính mình xông vào đội ngũ ngay phía trước, mệnh lệnh cho dừng tướng Trang Hồ Thần yểm trợ phía sau, một bên tận lực chống đỡ, một bên hướng về phía Ngụy Trưng hô:

- Cái mạng này của lão phu hôm nay liền giao cho Huyền Thành rồi. Huyền Thành còn có diệu kế gì, kính xin mau chóng lấy ra!

- Thoát ly quan đạo, thoát ly quan đạo! Từ bên cạnh quay trở lại đường cũ!

Ngụy Trưng cũng bị bức đến cùng đường bí lối, cái khó ló cái khôn, lớn tiếng la lên. Dương Thiện Hội nghe vậy, không cần biết kế này có mang lại hiệu quả gì hay không, chuyển hướng giáo, dẫn đoàn người từ bên trong vượt qua cỏ dại bên đường. Trong bụi cỏ bóng của những ngọn đuốc kết thành những làn sóng, trên thực tế đa số đều được treo trên côn gỗ, dưới ánh đuốc căn bản không có mấy người đứng. Khi khoảng cách ở xa nhóm quân binh bị dọa không dám tới gần, đến trước mặt, không ngờ mới phát hiện vừa rồi mình bị đầu cọc gỗ dọa cho đến chết khiếp. Không kìm nổi vừa xấu hổ, vừa tức giận, vung mạnh đao múa thương, làm cho những ngọn đuốc bị quét ngã một mảng lớn.

Đánh bậy đánh bạ cảm giác được chân tướng, Ngụy Trưng lấy lại tinh thần. Suy nghĩ một chút, lập tức nghĩ ra diệu kế thứ hai,

- Đốt lửa, đốt lửa, đem tất cả những gì có thể cháy mang ra châm!

Đang mùa hè, bên trong đất vườn lúa mạch vừa mới cắt xong, cỏ dại và gốc rạ đều rất nhiều. Tuy rằng bị ẩm rất khó cháy. Nhưng một khi đốt thành mảng, nhất định có thể cháy lan ra cả đồng cỏ. Tàn nhẫn vô tình, không phân biệt được đâu là quân địch đâu là quân ta. Trang Hồ Thần bị đề nghị của Ngụy Trưng làm cho hoảng sợ, chớp lấy tên lâu la gần mình nhất, nghiêm mặt nhắc nhở:

- Đây không phải là chúng ta tự đốt chúng ta sao?

- Không đốt, chúng ta có thể còn sống đi ra ngoài sao?

Ngụy Trưng không chút khách khí đáp ngay lại một câu, đoạt lấy một cây đuốc, nhét vào giữa một bụi cỏ hoang.

Chúng quân binh nghe được trong lòng đau buồn, cũng học theo Ngụy Trưng, chọn lấy những bụi cỏ bắt đầu châm lửa. Trong nháy mắt, khói đặc

nổi lên bốn phía, quan tướng bên đường đốt cỏ dại thành một mảng lớn. Nhìn qua ngọn lửa không vương, khói đặc làm cho tất cả hai bên ta và địch đều bị ho sặc sụa.

- Phóng hỏa, một bên phóng hỏa một bên dựa sát vào Ngụy Đức Thâm!

Dương Thiện Hội đã bằng bất cứ giá nào, cũng dẫn theo thủ hạ của mình vào cứu đoàn người, chỉ để ý xung quanh phóng hỏa. Khói đặc hun đến cả hai bên ta và địch đều không thở nổi, đao trong tay càng múa càng chậm, tiếng kêu cũng dần nhỏ đi.

Thừa lúc hỗn loạn, quận Võ Dương thừa Ngụy Đức Thâm cuối cùng cũng đã mở được một con đường máu, hội hợp với đám người Dương Thiện Hội. Trưởng sử Ngụy Trưng còn muốn cứu ra nhiều huynh đệ nữa, bất đắc dĩ ngọn lửa bây giờ lại không do người khống chế nữa, khói đặc tất nhiên hun Minh Châu Quân mặt xám mày tro, đồng thời cũng đem hun từng người trong quân binh đến mức không thể mở nổi mắt. Trong mơ mơ màng màng, người đâm ta một đao, ta đâm người một thương, chém lung tung loạn xạ hết cả lên, ngọc nát đá tan.

Sự khác biệt trong lúc huấn luyện giữa ta và địch lúc này hoàn toàn hiện ra. Cùng bị khói đặc hun đến tầm không thấy phương hướng, chúng lâu la của Minh Châu Quân có thể tụ tập thành một đám tiểu đoàn, hoặc ba người phối hợp lẫn nhau, hoặc hơn mười hai người lập trận lui tới. Thời khắc mấu chốt có thể tương trợ lẫn nhau, có thể đem khói đen tạo thành một điểm yếu của quân địch. Mà nhóm binh lính của Võ Dương quận lại làm không được điểm này, bọn họ hoặc loạn tung vũ khí linh tinh ở trong khói đặc, hoặc là như người bị mù không thể nhìn thấy đất, cũng không quản nơi đó có nhiều ít quân địch. Từ góc độ này mà nói, rất nhiều người là gián tiếp đã bị chết ở tại trong tay Ngụy Trưng, và đến chết đều u mê.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Ngụy Trưng không khỏi cảm thấy khổ sở, rút ra, lao vào màn khói dày đặc liều mạng vì đoàn người. Đúng lúc đó

Dương Thiện Hội kéo y lại, ghé vào lỗ tai của y hô lớn:

- Cái chính là phải cứu người, bước tiếp theo, chúng ta nên làm gì bây giờ?

- Bước tiếp theo là gì?

Một nửa đã lâm vào trạng thái cuồng loạn Ngụy Trưng chậm rãi khôi phục lại tinh thần.

- Đúng vậy, bước tiếp theo là gì?

Dương Thiện Hội vừa giật giật gãi vài cái, lớn tiếng lặp lại.

- Kẻ tặc rất nhanh sẽ đuổi kịp chúng ta, sự sống chết của chúng ta tất cả đều ở trong tay Ngụy Huyền Thành người!

Quả nhiên, gần như lời nói của Dương Thiện Hội vừa dứt, tiếng tù và lại vang lên trong sương khói. Đại đội Minh Châu Quân buông tha cho đối thủ, triệt hạ quan đạo, nhanh chóng hướng về phía chiếm ưu thế.

Khởi chỉ biết theo cơn gió đi, ngọn lửa cũng nương vào theo cơn gió. Cho nên dưới cửa núi nhất định người không thể đứng được, cũng không có khả năng tập kết đội quân. Mà một khi địch và ta hai bên gặp nhau ở trên đầu gió, cùng bọn họ đấu một trận ác chiến. Thành quần kết đội là Minh Châu Quân, toán loạn lộn xộn là Võ Dương quận binh.

Kết quả không cần nói cũng biết. Ngụy trưng bị tình hình chiến cuộc làm cho kinh sợ mồ hôi ứa ra lạnh toát, nhanh chóng khôi phục lại vẻ điềm tĩnh.

- Trời vẫn còn tối! Phân công nhau phá vòng vây!

Không chút do dự, gã cấp cho đoàn người một đường thoát mà lành dữ chưa thể biết trước được. Sau đó cầm đao, bước thấp bước cao hướng vào chỗ tối nhất mà đi đến.

- Huyền Thành...

Ngụy Đức Thâm nhất thời còn chưa kịp có phản ứng gì, đuôti theo phía sau thấp giọng kêu lên. Dương Thiện trong cuộc họp đã tát Ngụy Đức Thâm một cái, lớn tiếng bổ sung,

- Đi thôi, Trình kẻ tặc không có thời gian đuổi giết chúng ta đâu. Có thể sớm đi một bước thì an toàn chia ra!

- Trình kẻ tặc...

Sau khi do dự, Ngụy Đức Thâm bỗng nhiên tỉnh ngộ. Sở dĩ lúc trước mình có can đảm đuổi theo giết Trình Danh Chấn, chính là nghĩ đối phương đang nóng lòng đi đến Thanh Chương hội họp cùng đám người Hùng Khoái Hoạt. Mà hiện giờ nỗi lo ở nhà đã được giải quyết xong, đuổi giết tàn binh bại tướng ở dưới tay mình và tiến đến Thanh Chương thay đổi cục diện chiến cuộc đâu có khó khăn gì, Trình kẻ tặc đương nhiên có thể được chia rõ ràng.

Có thể còn sống sót, là bởi vì người ta còn có chuyện gấp phải làm, không có thì giờ nói lý với ta. Trong nháy mắt, Ngụy Đức Thâm thấy trong lòng rất xót xa. Hai hướng nam bắc đều có quân địch, tiếng hò hét càng lúc càng lớn, tiếng kêu ai oán của các huynh đệ bị bỏ lại càn lúc càng thê lương, y lại không có dũng khí quay đầu lại.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 30: Ván Bài (30)

T

ình hình tiếp theo quả đúng như dự đoán của Ngụy Trưng, Trình Danh Chấn đã thắng trận cũng không đuổi theo đám “Giặc cùng đường” bọn họ đuổi cùng giết tận, mà nhanh chóng rà soát lại quân số thương vong, để lại một vài người dọn dẹp lại đồng đồ nát, số còn lại tiếp tục hành quân về phía nam.

Lại một lần nữa sống sót trong tay Dương Bạch Nhân đám người ai cũng cảm thấy có chút may mắn, bọn họ cúi đầu đi trong đêm tối yên lặng, mặc cho ánh lửa vẫn còn bập bùng phía sau lưng, mặc cho những tiếng rên rỉ giãy chết phát ra từ đồng đồ nát theo tiếng gió bay tới giày vò lương tâm của chính mình từng hồi.

Mãi cho đến khi bị một dòng sông rộng lớn chặn đường đi, Dương Thiện Hội mới quay đầu lại, phá vỡ bầu không khí trầm lặng:

- Tiếp theo chúng ta nên làm gì bây giờ? Trận chiến thành ra như thế này, ta còn có mặt mũi nào mà đi gặp phụ lão ở Giang Đông?

- Cái này, hay là để Huyền Thành quyết định đi!

Quận thừa quận Võ Dương Ngụy Đức Thâm trong lòng đã sớm nguyền lạnh như tro tàn, vả vào mồm, cười khổ đề nghị.

Dương Thiện Hội thở dài, chuyển ánh mắt nhìn về phía Ngụy Trưng. Tuy rằng chỉ là quan văn, kinh nghiệm và lý lịch cũng không thể bằng lão và Ngụy Đức Thâm. Nhưng vừa rồi ở thời điểm mấu chốt lại đưa ra quyết đoán làm kẻ khác không thể không nhìn với một cặp mắt khác. Công bằng

mà nói, lúc ấy nếu không phải Ngụy Trưng phán đoán chuẩn xác, làm việc quả quyết, chỉ sợ tàn binh còn lại bên bờ sông lúc này, đã có hơn một nửa đi theo Minh Châu Quân rồi.

Khó có thể khước từ đoàn người trong mắt chờ mong, Ngụy Trưng trầm ngâm một chút, cau mày phân tích.

- Chỉ còn lại một chút nhân mã, cho dù ta có đuổi đường vòng tới Thanh Chương đi nữa, chỉ sợ cũng không có tác dụng gì! Ngược lại sẽ làm giảm sĩ khí của quan quân. Không bằng trước tiên chúng ta qua sông nghỉ ngơi và chỉnh đốn quân ngũ, rồi sau đó căn cứ vào sự biến hóa của thế cục mà tính toán tiếp!

- Cũng tốt. Ta tuy rằng bại trận, nhưng cũng khiến đội quân sở thuộc của kẻ tặc mệt mỏi không chịu nổi. Tang tướng quân ở Thanh Chương đợi quân địch mệt mỏi rồi tấn công, tất nhiên có thể bắt giữ được kẻ tặc, thay các huynh đệ báo thù rửa hận!

Dương Thiện Hội gật gật đầu, tự mình tìm cho mình cái cớ để chạy trốn.

- Rồi nói sau, tạo hóa trêu người. Ông trời rốt cuộc muốn làm cái gì, ta là phàm phu tục tử sao có thể đoán trước được?!

Ngụy Trưng lắc lắc đầu, trong lời nói đối với quan quân không có nửa điểm tự tin.

- Hay là Huyền Thành tướng là Trình kẻ tặc đã kiệt sức, còn có thể cùng Tang tướng quân thu được lợi lộc gì sao?

Dương Thiện Hội bị dội cho một gáo nước lạnh, cảm thấy rất không cam lòng, căn môi truy hỏi.

- Thائن bại chia đều 5-5!

Ngụy Trưng tiếp tục lắc đầu thở dài.

- Chúng ta có dốc hết toàn lực cũng không thể giết được hắn, đã đem tiên cơ đánh mất hầu như không còn gì. Lúc này sĩ khí của quân phản loạn đang rất mạnh, Ba huyện Bình Ân lại là căn cứ kinh doanh của hắn nhiều năm. Ôi...

Than xong rồi. Gã lại tiếp tục bổ sung.

- Kế tốt nhất bây giờ, chỉ sợ là chúng ta không nên tấn công, mà nên nghĩ biện pháp giải quyết hậu quả càng sớm càng tốt. Bất kể Tang tướng quân thắng lợi, hay Trình kẻ tặc lại may mắn một lần nữa tránh được một kiếp nạn, các quận đều có rất nhiều việc công cần phải làm!

Nói một cách thẳng thắn, nói những lời này chủ yếu là để mọi người từ bỏ ảo tưởng trả thù, từng người về nhà. Dương Thiện Hội nghe vào tai những lý lẽ đó cảm thấy không thoải mái, nhưng y lại không thể phủ nhận việc Ngụy Trưng đề nghị như vậy là rất chính xác. Hiện giờ tàn binh của hai quận dồn vào chung một chỗ, tính toán đâu ra đấy cũng chỉ có hơn ba trăm người. Nếu bị bắt buộc chết trên chiến trường, chỉ sợ đi không được nửa đường đã bị rơi hết vào tay Minh Châu Quân. Mặc dù may mắn không gặp Minh Châu Quân, cường hào ở bờ tây sông Chương Thủy cũng không phải là đèn cạn dầu. Nếu họ quyết định bắt tàn quân dâng cho Trình Danh Chấn làm quà gặp mặt, liên tiếp thất bại, sĩ khí quận binh giảm sút tinh thần bị tê liệt chưa chắc còn có đủ sức để phản kháng.

Cảm nhận trong lòng Ngụy Đức Thâm với Dương Thiện Hội không khác nhau là mấy. Tuy rằng không cam lòng chịu thất bại, nhưng lại không thể không đối mặt với sự thật. So với Dương Thiện Hội tuy rằng xấu hổ hơn chính là, nếu quận Võ Dương lại không biết tự lượng sức mình, “Bảo an phí” hàng năm liền tăng gấp bội. Mà một khi Trình Danh Chấn thật sự đánh bại Tang Hiến Hòa, quay đầu đánh vào quận Võ Dương yêu cầu thực hiện “lời hứa trước kia”. Từ Quận Thủ Nguyên Bảo Tàng, trở thành người buôn

bán nhỏ ở đầu đường, to như quận Võ Dương chỉ sợ người không thể không nghĩ cách lột da lóc xương để tránh tai họa về sau không được.

Một người làm một người chịu, Ngụy Đức Thâm tuy rằng không phải là hảo hán, nhưng điểm giác ngộ ấy vẫn phải có. Nghĩ thông suốt tình cảnh của mình, y không ngờ khi không sợ đến hồn bay phách lạc như lúc trước, mà ngược lại cười cười, rất thoải mái nói:

- Thì cứ xử lý theo như Huyền Thành nói đi. Chúng ta chuẩn bị sớm một chút, đừng để nước đến chân mới nhảy lúc đó chân tay luống cuống lại không kịp. Dương công, gia nghiệp hùng hậu của người ở huyện Thanh Hà, tương lai nếu nghe nói quận Võ Dương ta gặp khó khăn gì, kính xin nhớ lại tối nay ta cùng người đồng sinh cộng tử, mà không tiếc gia tài tương trợ!

- Đó là điều hiển nhiên!

Dương Thiện Hội gật đầu hứa hẹn, nói được làm được, không cần lo lắng.

- Nếu không phải vì cứu ta, Đức Thâm cũng sẽ không rơi vào kết cục như thế này. Đợi sau khi trở lại Thanh Hà ta lập tức chinh đồn lại sĩ tốt, dựa vào cái mặt mo của Dương mỗ này, chỉ cần nỗ lực nửa năm, là có thể đưa mấy ngàn huynh đệ đến!

- Dương công hạt địa tới gần Tín Đô, sao không mời sáu quận Bác Lăng ra tay tương trợ?

Nghe Dương Thiện Hội nói những lời không may như vậy, Ngụy Trưng không kìm nổi liền nhắc nhở.

- Ta nghe nói Bác Lăng Quân Đại tổng quản Lý Trọng Kiên là người có chí khí, cũng là hạng người không tính toán chi li! Đến lúc đó Dương công có Bác Lăng là chỗ dựa, cúi xem Chương Thủy, chỉ cần nói một câu tiến vào cũng được, rút lui cũng được.

“Hài!” Dương Thiện Hội lại thờ dài, không trả lời trực tiếp vào câu hỏi của Ngụy Trưng.

- Để nói sau, hiện giờ năng lực của quận Thanh Hà còn có thể tự bảo vệ mình được, không cần phải ăn nhờ ở đậu. Hơn nữa lúc này thời cuộc rối ren, Tang tướng quân dựa vào hai vạn quân tinh nhuệ, chưa chắc không bắt được một đám hại dân hại nước đó!

Bởi vì cái gọi là nghe lời nghe âm, dựa vào lời nói của Dương Thiện Hội, Ngụy Trưng có thể đoán được giữa người này và Lý Trọng Kiên có khúc mắc gì đó. Cho nên cũng không khuyên nữa, quay đầu đi sắp xếp người chặt cây cối, kết bè gỗ để qua sông. Bận rộn mãi cho đến khi trời sáng hẳn, cuối cùng cũng làm xong bè gỗ. Hai quận chúa đều tự dẫn dắt binh lính dưới trướng lục tục qua sông, dặn dò nhau bảo trọng, sau đó phân công nhau tản đi.

Kể từ đó, tất cả tiền cược đều và tin tức đều được đặt trên một người duy nhất là Tang Hiến Hòa. Bất kể là trong bụng lo lắng là triều đình cũng thế, không thể cho người khác biết tâm tư cũng vậy, hai bên bờ sông Chương Thủy, vô số đạo vô cùng lo lắng ánh mắt đều hướng về huyện Thanh Chương chật hẹp nhỏ bé, ngóng nhìn nơi đó càng sớm có kết quả càng tốt, để tránh mọi người đặt cược phải do dự.

Tang Hiến Hòa lại không biết mình đã trở thành con xúc xắc trong ván bài. Thành Thanh Chương không công được, không làm cho y cảm thấy ảo não, ngược lại khiến tướng sĩ trong thành có vài phần khâm phục, lén lút thu phục chủ ý của người này.

Loạn thế xảy ra, võ tướng sống yên phận chính là trước vốn dĩ là trong tay có nhiều nhân mã. Triều đình đã sớm không còn tin cậy được rồi, địa phương cũng đã sớm hỗn loạn. La Nghệ, Lý Uyên, Lý Húc, Tiết Cử, Vương Nhân Cung, đều là những đại viên môn ở nơi này, người nào không phải ý trong tay có thực lực, tài năng muốn gọi gió được gió, muốn hô mưa được

mưa. Tang Hiến Hòa lúc đầu không hiểu được đạo lý này, cho nên cứ đánh là bại, thiếu chút nữa bị triều đình chém đầu. Hiện giờ y đã cân nhắc có hứng thú với nơi này, cho nên lại giao thủ cùng giặc cỏ, không tưởng tượng được lại kéo dài như vậy.

Tướng giữ thành bên trong là Vương Nhị Mao, dựa vào tên có thể đoán được, người này xuất thân cực kỳ hàn vi. Không kiên định sẽ không bền lòng, không bền lòng sẽ không có chí lớn. Tuy rằng gã cùng Trình kẻ tặc là bằng hữu từ thời tóc còn để chỏm, nhưng đầu năm nay mạng sống mới hòa làm một đống, cái gì thân tình bằng hữu đều phải mở ra xem. Vương Đức Nhân còn cùng Trình Danh Chấn uống máu ăn thề rồi, nhưng trước mặt quan binh hùng mạnh, còn không phia là vẫn bắn một mũi tên thông theo đại lộ Thanh Chương sao?

Ngoài kia, cách thành Thanh Chương chừng năm dặm có một tòa thổ sơn, còn có hơn năm trăm kẻ cắp dưới sự dẫn dắt của tên đầu mục là Hàn Cát Sinh, và đám người Vương Nhị Mao hô ứng. Người này cũng rất am hiểu việc dùng binh, mấy ngày liên tiếp chỉ cần quan công thành công được ngay, gã liền lập tức xuống núi uy hiếp doanh trại quan quân. Mà vài lần quân quân lập bẫy có ý định bắt sống, đều bị gã nhìn thấu, ăn trộm gà bắt thành quay lại chặn lương thực.

Nếu như có thể thu phục người này về dưới trướng, có tổn thất nhiều hơn nữa Tang Hiến Hòa cũng nguyện ý. Đầu năm nay khó có tướng tài, binh lính đồng ý đi ra trận rồi luôn co cụm lại thành từng bó to. Còn bên trong thành Thiên Tích, Tang Hiến Hòa không nghĩ tới người này sau lại có thành kẻ tặc. Tuy nhiên như vậy cũng tốt, cần có một người ở bên cạnh Vương Nhị Mao để truyền tin, dựa vào tình cảm trước kia, Tang Hiến Hòa tin tưởng người mình phái đi đưa tin, Ngũ Thiên Tích sẽ không trảm người đưa tin!

Căn cứ vào những tính toán kể trên, y đã nắm trong tay thành Thanh Chương. Về phương diện khác, đám viện binh vây thành, đợi quân địch mới

mặt rồi mới tấn công là chiến thuật tốt nhất, giữ lại chút sức chạy về báo Trình Danh Chấn, tính mạng các huynh đệ đều ở trong tòa thành này.

Người đưa tin rất nhanh đã được phái đi, ban đầu là đồng bọn cùng Ngũ Thiên Tích, có chút giao tình với nhau. Ngũ Thiên Tích không nể chút tình cảm xưa bắt lại trên thành Minh Chí, chỉ có điều chưa hỏi được câu nào. Vì để cho Ngũ Thiên Tích sớm đưa ra quyết định, Tang Hiến Hòa thúc giục binh mã công thành liên hồi, phá cửa nam thành. Cố để đối phương bị rơi vào tình huống cấp bách liều mạng, mới không dẫn dắt trực tiếp thuộc hạ vào trong thành.

Cái này, người sáng suốt có thể nhìn ra cao thấp. Mặc dù có Hàn Cát Sinh ở bên cạnh hô ứng, thành Thanh Chương cũng khó chống nổi đợt công kích tiếp theo của quan quân. Mà tin tức của Trình Danh Chấn lại không có hồi âm, căn bản không có khả năng từ trên trời rơi xuống.

- Hắc Đại hán thủ cửa nam là ai?

Chiếm hết ưu thế, Tang Hiến Hòa vừa khỏi bệnh tin tưởng mười phần, ngữ điệu và giọng nói đã trở nên bình tĩnh.

- Cờ hiệu của Hùng Khoát Hải!

Thuộc cấp ở bên cạnh ngẫm nghĩ một chút, cười trả lời. Ở tình thế xấu như vậy, nhưng đối phương vẫn nhiều lần xuất quân tập kích, thể lực và võ nghệ của bọn họ rất tốt, trong chương các chư tướng để lại ấn tượng rất sâu sắc.

- Chính là vị tráng sĩ từng trượng nghĩa vì Trương Quận Thủ?

Tang Hiến Hòa ngẫm nghĩ một chút, tiếp tục truy hỏi.

- Có phải là gã không? Đó là một dòng họ rất thông minh!

Một gã phụ tá văn chức ở bên cạnh cười ha hả đáp lại. Giai thoại làm cho Thái Thú Cấp quận Trương Văn Kỳ rơi vào tay kẻ tặc, lại trượng nghĩa cứu giúp sớm đã truyền khắp trong dân chúng, đoàn người đều rất ngưỡng mộ Trương Văn Kỳ có vận khí tốt. Những người dưới trướng của y, trong lòng cũng có vài phần khâm phục.

- Sau khi phá thành, phải bắt sống y!

Tang Hiến Hòa cười cười gật đầu, thấp giọng chỉ bảo. Lại là một hồ tướng, lần này đến Hà Bắc đúng là không uổng phí! Việc làm người khác thấy lạ là, người có bản lĩnh như vậy, tại sao triều đình không sử dụng, ngược lại tập hợp hết dưới tay kẻ tặc Trình Danh Chấn? Chẳng lẽ thực sự là được ông trời chiếu cố sao? Đang cân nhắc, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một tiếng cấp báo:

- Bẩm Tang tướng quân, Ngũ Thiên Tích phái người truyền tin đã trở lại! Gã nguyện ý một lần nữa về dưới trướng của tướng quân!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 31: Ván Bài (31)

T

hăng trưởng, cho gã vào đây báo môn!

Sắc mặt Tang Hiến Hòa trong phút chốc trở nên nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, mệnh lệnh rất uy nghiêm.

- Tang tướng quân có lệnh, vào báo môn!

Thân vệ hai bên tả hữu nhìn nhau cười, hướng về phía cửa trưởng vải kêu lên.

Các tướng lĩnh trong mắt ẩn chứa nụ cười đều tự động trở về vị trí cũ, ưỡn ngực đứng hai bên soái án, yên lặng chờ đối phương khuất nhục. Cũng có lão phụ tá lão luyện âm thầm lắc đầu, đối với chủ trương của Tang Hiến Hòa rất bất mãn. Đã biết rõ lai lịch của đối phương còn bắt đối phương tự giới thiệu, đây là một hành vi làm nhục người khác. Tuy rằng giờ phút này quan quân chiếm thế thượng phong, nhất định phải tỏ rõ uy quyền, nhưng nếu khinh người quá đáng, thì khác gì không có lòng dạ con người.

Sự thật chứng minh, lo lắng của bọn hăn chỉ là điều dư thừa. Căn bản không hiểu rõ ý tứ của từ báo môn, càng không hiểu được làm nhục cái gì. Sau khi nhận được mệnh lệnh của Tang Hiến Hòa, lập tức phía dưới bắt đầu ồn ào:

- Báo môn, cái gì gọi là báo môn, ta đây là người thô thiển, không hiểu rõ quy củ này. Các người ai biết, có thể giảng giải cho ta rõ.

Văn võ muốn cười nhưng lại sợ làm cho chủ soái không vui, nên đành cắn chặt môi lại. Thỗ phỉ cuối cùng vẫn là thỗ phỉ, ngay cả cầm lên mặt bàn

cũng khiến mọi người tìm không ra. Cầm như vậy thẳng đến hàng đầu. Tang tướng quân làm như tất cả mọi người đều không nhìn thấy.

- Áp giải gã vào cho ta.

Tang Hiến Hòa vung cánh tay trái, hét lớn. Không cần thận đập vào cái án soái, đau đến mức thân mình loạng choạng, hừ lên một tiếng.

- Tướng quân, cẩn thận!

Hành quân chủ bộ Dương Phủ vừa bước ra khỏi hàng đỡ, vừa nói mấy câu quan tâm.

- Không sao, ta chỉ cần cẩn thận chút là được.

Tang Hiến Hòa trả lời đầy tự tin. Đã dồn kẻ thù đến tình trạng này, y không tin đối phương còn có thể hại y. Hơn nữa với loại đối thủ này tính tình thô thiển, cũng không cần phải quá lo lắng.

Dương Phủ gật gật đầu, chậm rãi lui về vị trí. Các tướng lĩnh khác cũng không nói nhiều lời, ánh mắt đồng loạt chuyển về phía cửa quân trưởng. Khi ánh mắt bọn họ có ý chế nhạo hoặc đề phòng, đối phương lại đỉnh đạc mà tiến vào. Chắp tay trước mặt chào chủ soái, lớn tiếng hỏi thăm:

- Ngài chính là Tang tướng quân, Ngũ Giáo Ủy phái ta đến nói với ngài mấy câu!

- To gan!

- Không được vô lễ!

- Còn không mau mau quỳ xuống!

Các tướng lĩnh thay nhau thị uy, mồm năm miệng mười quát lớn. Có người rõ ràng đã rút thanh hoành đao ở bên hông ra một nửa, người khác đã có thể

nhìn thấy sự lợi hại của lưỡi đao.

Đối phương bị hoảng sợ, méo hết cả miệng lại, rất ảo não oán giận.

- Người ta tới chỗ các người, ai cũng được đón tiếp nồng hậu! Đến lượt ta đây đến chỗ các người, tại sao sắc mặt ai cũng không tốt vậy? Không phải nói cái gì hai nước, cái gì giao binh, không liên quan đều được đối xử tốt sao? Ta đây còn tưởng rằng quan quân hiểu đạo lý hơn so với chúng ta... hóa ra còn không bằng chúng ta!

Nói được mấy câu không đầu không cuối, lại làm cho các tướng lĩnh trên mặt ai cũng nóng ran. Quan quân nhất định phải hiểu đạo lý hơn so với thổ phỉ, trên thế gian hình như chưa từng có quy định này. Có thể làm đoàn người thừa nhận chính mình còn không bằng một người thổ phỉ, thật sự lại làm cho người ta cảm thấy có một chút uất ức.

Tang Hiến Hòa Hòa cũng bị tức giận không ít, nhưng lại nhẫn nhịn, cố gắng làm ra vẻ mặt ôn hòa,

- Người trong binh nghiệp, cơ bản cũng không cần nhiều nghi thức xã giao. Ngũ Thiên Tích phái người tới đây làm gì? Dem thư hắc ta tự tay viết ra cho ta xem?

- Ngài chính là Tang Hiến Hòa Hòa?

Lui về sau hai bước, cau mày chất vấn.

- Điều này có thể giả dối sao?!

Lần đầu tiên bị người khác chất vấn như thế này, Tang Hiến Hòa với tay vịn vào án soái, đốt ngón tay hơi có màu trắng bạch. Nếu không phải vì thu hàng viên mãnh tướng trong thành, y đã sớm đem tên không biết phép tắc này ra trảm thị chúng rồi. Quan quân và thổ phỉ vốn không có quan hệ gì..., không cần tuân thủ quy củ cái gì mà hai nước giao chiến không chém sủ?

- Nhưng Ngũ Giáo Ủy nói, y đã theo ngài nhiều năm, ngài biết rằng y không biết chữ!

Đối phương lặp lại đánh giá của Tang Hiến Hòa, trong lòng đầy hồ nghi.

- Hơn nữa, là Ngũ Giáo Ủy nhà ta muốn đầu hàng ngài, chứ không phải tất cả những người trong thành đều muốn đầu hàng. Y viết thư, bị người khác lục soát thì biết làm thế nào bây giờ?

Tang Hiến Hòa bị tức đến mức hơi thở gấp gáp không thở nổi, thiếu chút nữa bị té xỉu. Tới bây giờ rồi, y rốt cuộc đã nhìn ra được, làm cho mặt ngoài thô bỉ vô lễ, trên thực tế lại là một tên vô cùng thông minh. Từ lúc tiến vào cửa quân trưởng đến giờ, người này vẫn cố tình giả ngây giả dại. Cố tình trêu đùa những anh hùng hào kiệt đang ngồi đây, tất cả đều bị vẻ ngoài giống bao cỏ đó lừa gạt rồi.

- Không có bằng chứng, tướng quân của chúng ta làm thế nào có thể tin tưởng người?

Chủ bộ Dương Phủ không đành lòng nhìn chủ tướng như vậy kinh ngạc, lắc mình bước ra khỏi hàng, thay Tang Hiến Hòa chất vấn.

- Ai nói không có bằng chứng, không viết chữ, thì không có biện pháp nào khác sao?

Vừa nhìn chăm chăm vào Dương Phủ vừa rất khinh miệt mình, vừa giơ tay cời y phục của mình ra.

- Ở đại sảnh có rất nhiều người, chớ có vô lễ!

Mắt nhìn đối phương trần truồng, Dương Phủ vừa nhanh chóng tránh sang bên cạnh nửa bước, vừa thấp giọng quát lớn.

- Người không phải là muốn có bằng chứng sao? Ở đây, người nhìn vào trong quần áo ta xem có vật gì!

Đối phương không chịu dừng tay, cởi áo xuống, cuộn lại đem ra ngoài.

- Nơi này, nơi này, còn có nơi này, Võ Giáo Úy nói, đại nhân nhìn thấy, sẽ tự hiểu được!

Các tướng lĩnh nín cười nhìn kỹ, quả nhiên trong cái áo có một bức tranh thủy mặc. Bị mồ hôi thấm ướt, đã ít nhiều bị biến dạng, nhưng ý muốn biểu đạt lại vẫn rất rõ ràng.

Bức họa thứ nhất diễn tả một gã Đại Hán vác một bó củi khô lớn, cúi đầu, bộ dạng giống như sẽ đói chết. mà phía xa xa có một đội kỵ binh đang đi tới, điều võ dương oai, tinh thần rất phấn chấn.

Bức họa thứ hai vẽ một vị tướng quân rất oai hùng, đem Đại Hán kéo đến trước ngựa, nói với gã cái gì đó. Mà Đại Hán thì hai tay ôm quyền, sợ hãi.

Bức họa thứ ba là vẽ Đại Hán làm người thân tín bên tướng quân, có ăn có uống, mặt mày hớn hở.

Bức họa thứ tư, là Đại Hán bị trói, người khác lấy đao đặt lên cổ của gã. Gã vốn đang nhắm mắt chờ chết. Phía sau lưng lại xuất hiện rất nhiều huynh đệ.

Bức họa thứ năm vẽ, Đại Hán cầm đao đang bị vây giữa một đám người, do dự không dám tiến lên. Xa xa là một người quan quân, cùng y xa xa nhìn nhau.

Rất rõ ràng, trong bức tranh Đại Hán chính là Ngũ Thiên Tích rồi. Y không biết chữ, tìm người viết thư lại sợ để lộ bí mật, cho nên dùng mấy bức tranh này để diễn tả tâm ý của mình. Trước, y nhớ rõ mình được một tay Tang Hiến Hòa cất nhắc lên, ơn tri ngộ suốt đời không quên. Tiếp theo, y đầu

hàng thổ phỉ là bất đắc dĩ, vốn có ý hy sinh một cách khẳng khái, nhưng các huynh đệ bị bắt nhiều quá. Y lại muốn báo tin, nhưng bọn thổ phỉ giám sát rất chặt chẽ, thật sự không thấy có cơ hội nào để liên lạc...

Nội dung của mấy bức tranh chưa chắc là đúng, nhưng cơ bản lại rất phù hợp với sự thật. Đặc biệt là bộ dạng sau khi được Tang Hiến Hòa đề bạt, Ngũ Thiên Tích lúc đó sống rất vui vẻ. Ngoài ra, những trận chiến gần đây, Ngũ Thiên Tích cũng không tự mình giao đấu với đoàn người. Nhiều lần chỉ là đứng trên tường thành xa xa nhìn xuống vài lần, rất nhanh sau đó lại biến mất giữa đám người rồi.

- Người ta phái đi đâu rồi, Ngũ Thiên Tích không biết viết chữ, chẳng lẽ hẳn ta cũng không biết viết chữ sao?

Bán tín bán nghi ở trong lòng, Tang Hiến Hòa cau mày truy hỏi.

- Người là đại nhân như thế nào lại không hiểu chuyện...! Y vốn có quan hệ với đại nhân, đại nhân phái người đưa tin vào, trốn tránh còn không kịp, có thể liều mạng tiếp cận sao? Người suy nghĩ một chút xem, ở đó có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào người đưa tin của ngài. Ngũ Giáo Úy nếu chủ động tìm hẳn ta, không phải rõ ràng muốn nói cho người khác biết là mình muốn tạo phản sao?

Người đưa tin nhìn gãi một cái, chỉ trích với thái độ rất bất mãn.

Những lời nói này cực kỳ có lý, Tang Hiến Hòa không thể không tin. Vì tránh việc bị lừa mắc mưu, gã ngẫm nghĩ một chút, tiếp tục hỏi:

- Ngũ Thiên Tích chuẩn bị khi nào thì trở về? Y phái người tới, còn có lời nào muốn nói không?

- Ngũ Giáo Úy nói, lần sau ngài công thành, chủ công thành nam, sau đó phái một lực lượng huynh đệ đi về phía đông thành. Đến lúc đó y sẽ tìm cơ hội mở cửa đông thành, tiếp ứng đoàn người đi vào! Còn việc bao giờ trở

về, phải xem cơ hội thích hợp hay không đã. Ngài không ngại có thể thử một vài lần, không chừng lúc nào y cũng có thể tiếp ứng được!

Suy nghĩ một chút, rồi trả lời cộc lốc.

- Lời này là có ý gì? Nếu như đã quy thuận, sao vẫn chưa chọn ngày quay về?

Tang Hiến Hòa vỗ bàn một cái, lớn tiếng quát hỏi.

Người đưa tin bị gã làm cho hoảng sợ, lui về phía sau mấy bước, cảm thấy cực kỳ oan ức liền giải thích nói:

- Không phải nói với ngài rồi sao? Bên trong mọi người rất đề phòng Ngũ Giáo Úy! Y chỉ có thể tận lực nghĩ biện pháp tiếp cận hồ phía đông, người ta có đồng ý hay không, sau khi đồng ý có phòng bị hay không, hai việc đó làm sao mà nói trước được đâu!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 32: Ván Bài (32)

N

ếu người đưa tin một mức chọn ngày, và chọn phương thức nội ứng ngoại hợp, Tang Hiến Hòa ngược lại sẽ hoài nghi trong đó có cạm bẫy gì hay không. Mà người đưa tin lại rất thẳng thắn nói cho gã biết nội ứng ngoại hợp không có nhiều phần thẳng, việc này không khỏi khiến gã đối với Ngũ Thiên Tích có thêm vài phần tin tưởng. Cẩn thận suy nghĩ một lát, gật đầu nói:

- Người nói cũng rất có lý. Nhưng ta không có nhiều thời gian như vậy. Sau khi trở về nói cho Ngũ Thiên Tích biết, sáng sớm ngày mai ta công thành ba lần, bảo y nhất định phải nắm lấy cơ hội. Nếu y không nắm được cơ hội mà nói..., sau này đừng trách ta không niệm tình xưa!

- Ta không thể trở về!

Người đưa tin lắc lắc đầu, lớn tiếng cự tuyệt.

- Người không quay về, làm sao có thể truyền lời của ta vào trong đó?

Sắc mặt Tang Hiến Hòa trầm xuống, trợn mắt nhìn.

- Không phải là ý này!

Người đưa tin khoát tay áo, ập a ập ứng bổ sung,

- Ngũ Giáo Úy, Ngũ Giáo Úy nói với ta, chỉ cần chuyển lời tới đây là được. Sau đó ta phải ở đây làm con tin. Nếu đại nhân không tin y, thì hãy cứ chờ xem. Chỉ cần lời nói của y có câu nào không thật, có thể đem ta ra chém đầu ngay tức khắc. Như vậy, y sẽ không nợ ngài cái gì!

- Nói cái gì! Ta giữ người lại làm cái gì?

Tang Hiến Hòa vừa tức giận, vừa buồn cười. Ngũ Thiên Tích là người thô thiển, nên mới nghĩ ra chủ ý ngu xuẩn như vậy. Nếu như mình không tin y, không chọn phương pháp công thành nữa là xong. Cần gì phải giữ lại con tin làm gì để cả hai bên đều không thoải mái. Hơn nữa, người đưa tin ở trước mặt cũng không phải là người làm chức quan gì lớn ở trong doanh trại, giữ lại làm con tin có ích lợi gì?

- Vị huynh đệ nói vậy cũng không phải là người bình thường, xin hỏi họ gì?

Tang Hiến Hòa là võ tướng nên rất thẳng thắn, thân là văn chức cũng cần có vài phần cẩn thận. Trước khi gã đuổi người đưa tin đi, liền cười ha hả hỏi han.

Người đưa tin liền chấp tay lại, hai đấm ôm chặt, thở dài:

- Ta đây đi không đổi danh , ngồi không đổi họ phó đường chủ đầm Cự Lộc Trương Trư Bì chính là ta.

- Chính là Trương Trư Bì cùng Vương Nhị Mao phá tan quân Dương Phủ?

Dương Phủ âm thanh vừa truy vấn vừa hoảng sợ.

- Đúng vậy, đúng vậy. Thành Lê Dương năm đó chính là do ta hạ. Tuy nhiên công lao đều thuộc về tên tiểu tử Vương Nhị Mao kia. Hắn ta bên trên có người hậu thuẫn, ta đây không có, nên đành chịu thiệt!

Trương Trư Bì gật gật đầu, nhớ lại cảm giác lúc đó.

Nói xong, giống như e sợ đoàn người không tin, lại ngượng ngùng bổ sung:

- Ta đây cũng vốn là Giáo Úy, cùng cấp với Vương Nhị Mao. Ngũ Thiên Tích là cấp dưới của ta. Nhưng Trương Tiểu Cửu không ưu ái chúng ta như

Trương Đại Đường gia trước kia, cho nên cách chức Giáo Úy của ta, phong chức đó cho Ngũ Thiên Tích!

Nói như vậy, Tang Hiến Hòa đã hoàn toàn hiểu rõ. Trương Trì Bì sợ dĩ cấu kết với Ngũ Thiên Tích đầu hàng quan quân, là bởi vì nguyên nhân gã bị xa lánh trong Minh Châu Quân. Về phần chính mình tự ở lại đây làm con tin, hoàn toàn là do Ngũ Thiên Tích suy xét không chu toàn. Trương Trư Bì lại không được coi trọng, dù gì gã cũng đường đường là một phó Đường chủ, tự nhiên lại biến mất không thấy. Vương Nhị Mao chẳng lẽ không hoài nghi?

Nghĩ đến điều này, y lại vô cùng không cam lòng, liền hỏi han:

- Vương Nhị Mao đâu? Chẳng lẽ hắn ta vẫn một mực đi theo Trình kẻ tặc đi vào vùng bùn lầy?

- Ta đây không biết!

Trương Trư Bì lớn tiếng nói thật,

- Người đưa tin ngài phái đến, Ngũ Giáo Úy đã dẫn đến gặp Vương Nhị Mao rồi, nhưng bây giờ người ấy sống chết như thế nào đoàn người không ai chắc chắn. Ngũ Giáo Úy bình thường không được gã chào đón, cho nên cũng không dám thảo luận sâu. Lại sợ ngài không chờ được, đành phải phái ta tới đây trước để chào hỏi ngài!

- Vậy coi như hết!

Tang Hiến Hòa bĩu môi, có chút mất hứng nói.

- Đorii bốn soái bắt được hắn ta người và Ngũ Thiên Tích nghĩ biện pháp khuyên hắn ta đi. Ta cũng không tin, đầu hắn ta cứng được như đá đâu!

- Cũng phải!

Trương Trư Bì gật đầu đồng ý

- Tuy nhiên người đó đã cùng Trình Tiểu Cửu đồng sinh cộng tử, chưa chắc đã chịu nghe lời khuyên! Chi bằng giết hẳn ta sớm một chút, sau này sẽ không bị hắn ta phản bội!

Không đợi nhập doanh, ngược lại đã đấu đá nhau, có thể thấy được người này đối với Vương Nhị Mao có ân oán sâu. Loại hành vi xấu xa này cũng làm cho Tang Hiến Hòa tin tưởng vững chắc vào thành ý của gã, khoát tay áo, cười nói:

- Đến lúc đó rồi nói sau. Người mang phong thư này chuyển cho Ngũ Thiên Tích đi. Sau trận chiến này, Tang mỗ tuyệt đối sẽ không bạc đãi y. Về phần người, ban đầu là Giáo Úy đúng không. Sau này người cũng sẽ là Giáo Úy, ta tuyệt đối không nói dối nửa lời!

- Ha hả, ha hả!

Trương Trư Bì cao hứng đến mức gãi đầu, lại không chịu nhúc nhích. Đợi Tang Hiến Hòa thúc giục lại một lần nữa, mới chậm rãi giải thích:

- Vừa rồi là có người quen đang trực, nên lén lút ra khỏi thành. Bây giờ sớm đã đến phiên người khác rồi. Nếu phải về, cũng phải đợi đến khi trời sáng. Đến lúc ấy là ca trực của thủ hạ ta, sẽ không ai bán đứng ta!

Nhìn không ra, nhưng đúng là người này rất cẩn thận. Tang Hiến Hòa cười gật đầu.

- Vậy cũng tốt, khi nào trở về thì tự người xử lý đi. Người đâu, tìm trưởng để Trương tráng sĩ nghỉ ngơi. Sau đó lấy cho y hai thỏi bạc!

- Không cần không cần!

Trương Trư Bì liên tục xua tay, ánh mắt lại vô cùng cảm kích. Bạc ở Đại Tuyền không được lưu thông như tiền, giá trị vô cùng cao. Hai thỏi bạc, cũng có đến hai mươi lượng, tương đương với bốn vạn quan tiền, cũng đủ để một người nông dân phải phấn đấu cả đời đấy.

- Người đi nghỉ ngơi đi, bốn soái ở đây còn có việc cần xử lý!

Tang Hiến Hòa nhìn đối phương thấy toát ra dáng vẻ quē mùa, khoát tay, lệnh cho thân vệ dẫn Trương Trư Bì ra khỏi trướng lớn. Sau đó lập tức bố trí nhiệm vụ tác chiến ngày mai, đem một lần công dãi thành ba lượt đánh nghi binh, mặt khác cũng an bài nhân mã mai phục ở gần cửa đông, chờ Ngũ Thiên Tích tiếp ứng bất cứ lúc nào.

Trận đầu chiến đấu bắt đầu vào giờ tỵ buổi sáng. Không đợi thuộc hạ hồi báo, Tang Hiến Hòa đã biết nhiệm vụ thất bại. Bởi vì Ngũ Thiên Tích và Trương Trư Bì cả hai người đều đứng trên tường thành, gào thét chém giết, e sợ người khác không chú ý đến mình.

Giữa trưa là trận chiến đấu phí công,, Ngũ Thiên Tích mặc dù không đứng trên tường thành, nhưng ở cửa Đông vẫn chưa có tin tức của gã, đành phải cố nén xung động hạ thành Thanh Chương để tranh rút dây động rừng, đợi khi đêm đến Tang Hiến Hòa đến lần thứ ba tấn công thành vừa mới bắt đầu, trên tường thành đột ngột xuất hiện một đoàn loạn tác.

- Cửa Đông, bên kia Cửa Đông có tiếng tù và!

Thân binh đoán được Ngũ Thiên Tích đã tiếp ứng thành công, định thần lắng nghe, quả nhiên nghe thấy được tiếng tù và lúc có lúc không.

- Sai phục binh nhanh chóng tiến vào thành giết hết cho ta. Những người khác, đi theo bốn soái sang hướng Đông!

Tang Hiến Hòa vui mừng quá đỗi, quơ đao mệnh lệnh.

Các tướng sĩ như thủy triều triệt hạ thành nam, nhanh chóng chuyển sang chiến trường phía Đông. Khi bọn họ đuổi tới nơi, cửa thành đã hoàn toàn bị phá, Trương Trư Bì mang theo đao mổ lợn máu chảy đầm đìa đứng trước cửa, hướng về phía bên ngoài, lớn tiếng tiếp đón.

- Liều tướng quân đã đi vào thành, mọi người khẩn trương lên. Ngũ Thiên Tích đang ở bên trong chờ người tiếp ứng!

Tang Hiến Hòa thúc ngựa, xông thẳng vào cửa thành. Mới đi được vài bước, liền kéo dây cương trong tay lại.

- Đề phòng bị mai phục!

Tang Hiến Hòa nổi giận quay lại, Chủ bộ Dương Phủ lớn tiếng giải thích.

- Ngoài cửa thành không phát hiện bất cứ người nào của chúng ta!

Tang Hiến Hòa định thần nhìn lại, quả nhiên phát hiện những người mình bố trí ở ngoài cửa Đông tiếp ứng không thấy một ai. Không đợi y hạ lệnh vì nóng lòng lập công các tướng sĩ vẫn đi vào thành với tốc độ rất chậm, bên tai chỉ kịp nghe một tiếng nổ âm vang, có một hàng rào làm bằng sắt từ trên rơi xuống, các huynh đệ trong thành và ngoài thành bị chia cắt làm hai.

Quay đầu tìm Trương Trư Bì nhưng không thấy bóng dáng gã đâu. Tường thành đang vắng vẻ, đột nhiên mấy ngàn binh lính lâu la xuất hiện, ai cũng giương cung cài xăn tên, hướng về phía quan binh ở phía tường thành và phụ cận.

- Tang Hiến Hòa ở bên kia, Tang Hiến Hòa ở bên kia!

Đang lúc phần nộ, nghe thấy một âm thanh quen thuộc xuất hiện trên đỉnh đầu của y. Trương Trư Bì kéo một đội cung thủ xông ra, dẫn dắt mấy chục tên lâu la, hướng về phía Tang Hiến Hòa và vị trí mình vừa mở ra bắn loạn xạ.

- Tặc tử, hôm nay bố không để yên cho người!

Mũi tên lông vũ đang lao tới bị đám thân vệ dùng tấm chắn ngăn lại, Tang Hiến Hòa giống như bị bắn trúng trái tim, đau đến khóe miệng chảy máu.

- Chinh đồn đội ngũ, đánh hạ thành này, đem những tên tặc tử ở bên trong băm ra làm vụn mảnh!

Lau vết máu trên khóe miệng, y lớn tiếng la lên. Chiến mã xoay quanh, làm đao cầm trên tay quét thành một vòng hào quang.

- Tướng quân, sĩ khí đã hết!

Dương Phủ lại một lần nữa giữ chặt cương ngựa của y,

- Đánh thêm nữa, càng ngày sẽ càng lún sâu!

- Các huynh đệ, còn có huynh đệ bị bắt trong thành!

Biết rõ đối phương nói có lý, nhưng Tang Hiến Hòa vẫn một mực không buông tha. Là do y sơ ý khinh thường địch, nên mới đưa mấy ngàn huynh đệ đi vào miệng hổ. Nếu không cứu bọn họ ra, mà rút lui một mình, ngày sau biết đối mặt với các tướng sĩ như thế nào?

- Tướng quân, người xem bên kia một chút!

Dương Phủ nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ về hướng Bắc lớn tiếng nhắc nhở.

- Bên kia, Trình kẻ tặc sớm đã tới rồi!

- Ở đâu?

Tang Hiến Hòa quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy một cây chiến kỳ màu đỏ tươi đi tới. Trên cờ xí viết hai chữ lớn, Minh Châu!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 33: Ván Bài (33)

C

hủ lực của quân Minh Châu đến rồi! Trình Danh Chấn chạy về rồi! Các quan quân tướng sĩ vốn không còn mấy sĩ khí càng ngày càng chẳng có lòng dạ chiến đấu, lần lượt tản ra gần cửa thành. Tình thế mạnh hơn người, Tang Hiến Hòa cũng không dám hành động theo cảm tính nữa, đành cố nén nổi giận trong lòng xuống, ra lệnh toàn quân vừa đánh vừa lui.

May mà viện quân đuổi tới chiến trường chỉ là một bộ phận nhỏ dưới trướng của Trình tặc, đoán chừng cũng chính là mấy nhóm quân đảm đương vị trí tiên phong. Vì thế thấy Tang Hiến Hòa liền lui lại phía sau, không theo đuổi truy sát nữa, mà hô mở cửa thành, ngay ngắn rút lui vào bên trong thành.

Sau khi đứng vững địa thế, Tang Hiến Hòa liền kiểm kê tổn thất và nhận ra một chút sơ sẩy của mình đã tổn hại gần hai nghìn huynh đệ, vượt xa tổng số thương vong hai ngày tới công thành. Chịu đả kích lớn hơn nữa là uy danh vị chủ soái như y, ban đầu trong đội ngũ ráp ghép này có không ít người nghi ngờ năng lực chỉ huy của y. Giờ liên tục ăn quả đắng bởi một tên tiểu mao tặc vô danh tiểu tốt thế này, càng khiến lòng quân dưới trướng xao động.

Việc xui xẻo hơn vẫn còn ở phía sau. Không đợi Tang Hiến Hòa nghĩ ra cách để ổn định lòng quân, trong doanh trại đã truyền ra lời đồn cực kỳ bất lợi cho y. Đội quân vào thành lúc chập tối căn bản không phải nhóm chủ lực của Trình Danh Chấn, mà là lão tặc Đỗ Ba Lạt đóng quân tại huyện Bình Ân sợ Vương Nhị Mao không trụ được liền dùng cờ hiệu của Trình Danh Chấn để giương cao thanh thế. Tất cả quân viện trợ khoảng hơn năm trăm người, khiến chủ soái của hai vạn đại quân là Tang Hiến Hòa sợ khiếp vía.

- Lão tặc!

Tang Hiến Hòa nghe được tin này liền tối sầm mặt mũi, suýt nữa bất tỉnh tại chỗ. Đầu tiên là mắc lừa Vương Nhị Mao, sau đó mắc lừa Ngũ Thiên Tích, tiếp đó lại bị Đỗ Ba Lạt lừa gạt. Té ra thống soái đại quân như y là thằng ngu, ai trong đám tặc nhân đó đến đều có thể lừa y quay vòng vòng.

- Canh năm ngày mai ăn cơm, mặt trời mọc lập tức công thành. Sau khi phá thành, không được giữ lại một tên đạo tặc nào trong đó, tài sản của bọn chúng có thể tùy ý lấy đi!

Dừng lại một lúc, Tang Hiến Hòa cắn răng hạ lệnh. Hóa ra ý tưởng thu dụng thực lực lớn mạnh của thổ phỉ đã bị đập đổ hoàn toàn, hận không thể lập tức xẻ thịt phanh thây mấy kẻ lừa gạt mình.

Không đợi các tướng đồng ý, Chủ bộ Dương Phủ là người đầu tiên nhảy ra phản đối.

- Không được, hành động này không thể được. Tang tướng quân xin tạm bớt giận, tình hình quân địch phức tạp, không cần thiết hành động theo cảm tính!

- Cái gì?

Tang Hiến Hòa rung mình, hai mắt đờ đờ sát khí.

- Lễ nào người vẫn muốn xin tha mạng cho lũ thổ phỉ hay sao?

- Thuộc hạ không dám!

Dương Phủ bị vẻ mặt hung tợn của Tang Hiến Hòa dọa tới mức hoảng sợ, lùi lại phía sau nửa bước, khom người thi lễ.

- Đại soái đừng hiểu lầm. Thuộc hạ không phải xin tha mạng cho bọn thổ phỉ, mà cho rằng quân ta dù chịu áp chế nhỏ nhưng chưa tổn thương gân cốt. Không cần phải làm hành động được ăn cả ngã về không. Cứ thông thả chinh đồn, suy tính mưu kế. Trình tặc và đám thuộc hạ của hãn có giao hoạt đến đâu cũng khó khoát khỏi mệnh diệt vong!

- Ủ, người nói cũng có lý, nhưng không giết bọn đạo tặc này thì ta biết ăn nói thế nào với các huynh đệ?

Tang Hiến Hòa đã bốt lửa giận trong lòng, cau mày hỏi lại.

Vừa rồi người khuyên can y cũng từng nhắc nhở y ở thời khắc then chốt nhất – Dương Phủ, nếu đổi lại là người khác đã bị y khoác lên người tội danh “xảo ngôn gây nhiễu loạn lòng quân” rồi. Hiến lành không nắm quân, càng lúc lòng quân phân tâm nhất càng phải dùng thủ đoạn mạnh để bảo vệ uy nghiêm của chủ soái.

Nhìn thấy vẻ mặt Tang Hiến Hòa có phần dịu đi, Dương Phủ cũng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Gã nghĩ một lát khẽ nói:

- Đại soái coi các huynh đệ như con cháu trong nhà, thuộc hạ không phải là không hề nghĩ thế. Nhưng kể sách ngày hôm nay, chúng ta càng nóng lòng công thành thì càng thỏa mãn ý đồ của Trình tặc, chắc là muốn hy sinh mấy nghìn quân dưới trướng Vương tặc để đạt được mục đích làm tiêu hao thực lực của quân ta. Đợi quân ta nắm được Thanh Chương, thực lực bị tổn hao lớn, hãn sẽ nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của!

Sau mấy câu nói đơn thuần là cố ý đổ tội lên người kẻ địch, nhưng mấy câu trước đó lại phân tích rất độc đáo. Nếu Tang Hiến Hòa không tiếc cái giá phải trả để tấn công mạnh mẽ, quả thật có thể san bằng thành Thanh Chương. Tuy nhiên nếu thế, quan quân cũng sẽ phải trả giá khá lớn. Còn Trình Danh Chấn đúng lúc đêm tối vội tới Thanh Chương, nhờ may lúc hãn tới lại đúng lúc quan quân đang sức cùng lực kiệt, e rằng đến lúc đó dù

Tang Hiến Hòa lấy được Thanh Chương cũng sẽ trồng một cú ngã lớn hơn trong tay quân sinh lực mới đến.

Trình Tặc không giống như Vương tặc, hắn không chỉ xảo quyết mà ra tay tàn nhẫn hơn Vương Tặc. Một khi bị hắn chiếm giữ cơ hội trước, Tang Hiến Hòa rất khó xoay chuyển lại cục diện.

- Vậy thì sao?

Biết rõ Dương Phủ phân tích chính xác, nhưng Tang Hiến Hòa vẫn thấy mất hết mặt mũi phủ định lại quyết định lúc trước.

- Với thủ đoạn của tướng quân, Trình tặc cuối cùng khó thoát cửa tử. Tuy nhiên các huynh đệ tổn thất quá nặng nề, e rằng cũng trái với chủ ý của tướng quân!

Dương Phủ vừa cười vừa khéo léo khuyên nhủ.

Bậc thang này được đưa ra cực kỳ kịp thời, Tang Hiến Hòa thoải mái đi xuống, gật đầu, kêu tên Dương Phủ:

- Tử Khanh nói rất đúng, Tang mỗ xin thụ giáo. Tuy nhiên không công phá thành này, lẽ nào ta ngồi nhìn hai tên Trình, Vương lại một lần nữa hợp hai làm một sao?

- Vậy thì sao?

Dương Phủ nhún vai, hỏi vặn lại bằng câu Tang Hiến Hòa vừa nói.

Đúng vậy, mặc dù Trình tặc và Vương tặc tụ hợp lại với nhau thì cũng gây ra được sóng gió gì lớn chứ? Trong phút chốc, trong lòng Tang Hiến Hòa dâng lên một nỗi kiêu hãnh khó tả. Toàn bộ thực lực của quân Minh Châu cộng lại cũng chỉ là vạn người mà thôi, còn y hiện giờ mặc dù thực lực bị

tổn thất, dưới trướng vẫn có mười sáu ngàn quân chiến đấu. Cho dù nhượng bộ trước thì sao chứ?

- Ủ, Tử Khanh nói đúng, xem ra ta vẫn quá câu nệ thắng bại nhất thời!

Tang Hiến Hòa nở nụ cười, đồng thời thoáng nhìn Dương Phủ đầy cảm kích. Y không phải không hiểu bản thân mình trước đây sở dĩ chiếm lấy Thanh Chương trước khi Trình Danh Chấn tới là vì quá sợ hãi đối thủ. Nhưng bức bách với tình thế trước mắt, y phải làm một số điều chỉnh lớn về chiến thuật. Đề nghị của Dương Phủ vừa hay đã tìm được lý do điều chỉnh thích hợp cho y. Cùng lúc đó cũng có thể ăn nói thể diện với những người còn giữ lòng hồ nghi kia.

Xuyên suốt tình thế trước mặt, Tang Hiến Hòa lập tức truyền lệnh toàn quân rút về phía sau hai mươi dặm, tới gần thành lũy Quảng Bình của Chương Thủy để tạm thời nghỉ ngơi điều chỉnh.

Phía quan quân vừa rút lui, đầu thành Thanh Chương lập tức dậy tiếng hoan hô như sấm. Tất cả đám lâu la đều hiểu, đoàn người lần này đúng là gặp được đường sống trong cỏi chết rồi. Chỉ còn mấy canh giờ nữa là đến ngày hẹn tụ họp với Trình Danh Chấn, mà Trình giáo đầu từ trước đến nay chưa hề nói phải giẫm đạp, chưa bao giờ mạnh miệng lừa dối thủ hạ đi chịu chết.

- Vẫn nên cẩn thận một chút, kéo Tang Hiến Hòa học được cách lừa gạt!

Đỗ Ba Lạt càng già càng cẩn thận, chỉ vào chỗ khói bụi phía xa đề nghị với mọi người.

- Đúng vậy, đừng hủy hoại gia nghiệp của con gái và con rể ngài!

Trương Trư Bì và Đỗ Ba Lạt vốn rất thân thiết, thường trêu đùa không phân lớn nhỏ. Trong ấn tượng của gã, Đỗ Ba Lạt chưa bao giờ chủ động cứu viện bất cứ giang hồ đồng hành nào. Lần này bỗng nhiên đổi tính, liều chết tới

cứu trợ Thanh Chương, không phải vì bảo vệ địa bàn của con gái và con rể thì còn vì cái gì chứ?

- Ta sợ tên nhãi con nhà người bị chết quá sớm, để lại một đồng cô nhi quả phụ để ta giúp chăm sóc!

Đỗ Ba Lạt liếc nhìn hung tợn, bữu môi nói.

- Đỗ Ba Lạt, điều đó vẫn không thể khiến tính ăn uống của ông nổi tiếng!

Một gã Giáo Úy khác vừa hay đi qua, nghiêng đầu lại trợ trợn thay Trương Trư Bì.

- Không sao, không sao. Đỗ Ba Lạt sẽ không để ý đến việc ăn uống nhỏ nhặt đó ư? Ông ta sẽ ghi lại từng chút một, sau đó cuối năm sẽ tìm Quyên Tử tỷ báo sổ sách!

Mạnh Đại Bằng bước lên tiếp lời trêu chọc.

Sự keo kiệt của Đỗ Ba Lạt giống thói nhát gan của ông, đều nổi tiếng. Mọi người nghe vậy đều cười ha hả. Cười xong, bọn họ lại lên tinh thần mạnh mẽ, kéo cơ thể mệt mỏi đi thị sát các khu vực phòng thủ của mình, tránh Tang Hiến Hòa thật sự như lời Đỗ Ba Lạt đã nói, thành linh quay về chém giết.

- Lũ ranh con các người, một chút cũng không biết tôn kính người lớn tuổi!

Đỗ Ba Lạt không chịu bỏ qua, đuổi theo đá vờ vào lưng từng người.

- Lão tử ta giờ đã lớn tuổi, không chấp nhặt với các người. Suốt ngày rút lui, hừ hừ...

Rút lui năm lần bảy lượt, cuộc sống của lão không vừa ý như bây giờ. Vừa phải bảo toàn thực lực của mình, tránh cho các trại chủ khác thâm tóm, vừa phải khống chế phong mang của mình, không để Trương Kim Xưng nghi

ky. Cho đến sau khi con rể tới đêm Cự Lộc, cuộc sống mới ngày càng thoải mái hơn. Nếu không phải Tang Hiến Hòa đột nhiên dẫn đại quân tới, Đỗ Ba Lạt gần như đã quên mình vẫn còn là đầu lĩnh lục lâm. Lão đã sớm coi mình là một phú ông, thường ngày giúp văn bồi quản lý sổ sách, thỉnh thoảng ra tay sắp xếp nhà cửa, cuộc sống rất thư thái. Duy chỉ có điểm chưa hoàn mỹ là lão không được trêu đùa với cháu ngoại, Quyên Tử và Tiểu Cửu thành thân cũng đã lâu nhưng đến giờ vẫn chưa có kết quả gì...

Có phải trước đây lão tử sát nghiệt quá nặng không? Nhưng điều đó thì có quan hệ gì với Tiểu Cửu, hắc hạo Trình mà! Vừa nghĩ tới vấn đề con nối dõi của Đỗ Quyên và Trình Danh Chấn là lão đương gia Đỗ Ba Lạt lại rất sợ hãi. Lão không xác định được chỗ ngẩng đầu ba thước rốt cuộc có thần minh hay không, nhưng tính tình lại ngày càng ôn hòa, đối xử với mọi người cũng thân thiết hơn.

Đang lơ đãng thì Vương Nhị Mao dẫn Hùng Khoát Hải và Ngũ Thiên Tích đi lên đầu thành. Thấy hai mắt Đỗ Ba Lạt vô thần, cho rằng lão nhân gia mệt liền tiến lên đỡ lấy cánh tay lão, khẽ khuyên nhủ:

- Ngài xuống ngủ một lát trước đi, ở đây có bọn tại hạ quan sát là được. Chậm nhất trưa mai, Tiểu Cửu ca chắc chắn sẽ đuổi kịp tới!

Đỗ Ba Lạt lơ đãng đồng ý, rồi rất nhanh định thần lại, nhìn chăm chú hỏi:

- Người vừa nói gì, chẳng phải sáng sớm mai hắc hạo Trình rồi sao?

- Trên đường mai phục thu phục Ngụy Đức Thâm, vì thế có thể sẽ trì hoãn mấy canh giờ!

Vương Nhị Mao gật đầu, bẩm báo tình hình nhận được mới nhất cho lão nhân.

- Ồ!

Đỗ Ba Lạt khẽ gật đầu.

- Thắng rồi sao?

- Thắng rồi, toàn thắng!

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt. Lần này có thể toàn lực đối phó với Tang Hiến Hòa. Đánh bại được y thì về sau chắc mới có thể sống yên ổn!

Đỗ Ba Lạt rất vui, chòm râu hoa râm bay lên bay xuống, những người càng trải qua chiến loạn càng khát vọng yên ổn. Đặc biệt khi lão tận mắt nhìn thấy Bình Ân, Thanh Chương và Minh Thủy từng chút khôi phục sức sống, nếu có thể, Đỗ Ba Lạt đều không mong người ngoài đến phá hoại từng cọng cây ngọn cỏ nơi đây.

- Ủ!

Vương Nhị Mao cười gật đầu, dùi lão nhân chậm rãi bước xuống. Sống những ngày yên ổn, có thể không? Đánh bại Tang Hiến Hòa rồi sẽ còn Lý Hiến Hòa, Vương Hiến Hòa. Xa hơn nữa còn có quân Ngõa Cương, quân Đậu Gia, quân Cao Gia, ai không muốn nhét ba huyện Bình Ân phần vinh giàu có vào trong túi? Những ngày tháng lặn lội này, ai có thể nói rõ khi nào mới là điểm cuối?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 34: Ván Bài (34)

T

Trình Danh Chấn dẫn dắt chủ lực quân Minh Châu đến Thanh Chương chậm hơn ba canh giờ so với thời gian dự định. Hiện giờ cờ chiến của quân Minh Châu vẫn tung bay trên tường thành, lão không khỏi có chút mừng rỡ. Sau khi nghe Vương Nhị Mao thuật lại những trải nghiệm khi dùng kế giả hàng để bức lui Tang Hiến Hòa, lão không kìm nổi liền nghiêm mặt lại, khẽ oán giận:

- Chẳng phải đã nói với người rồi, có thể buông tha cho Thanh Chương bất cứ lúc nào? Người cần gì phải mạo hiểm như thế. Nếu chẳng may tên họ Tang xấu hổ quá hóa giận, bất chấp tất cả liều mạng với các người thì sao? Người lấy gì để đấu lại với y?

- Chẳng phải mọi người không nhớ để nơi này bị quan quân giẫm đạp sao? Những người liên quan đến chúng ta đều chuyển vào trong núi, các căn nhà và con đường ở đây đều được chúng ta sửa sang lại.

Vương Nhị Mao cười, ra vẻ thoải mái giải thích.

Những lời này đại diện cho tâm tư của đại đa số đám lâu la. Hóa ra đoàn người đuổi theo sau Trương Kim Xương đi đến đâu là cướp đến đấy, vì thế đều không quý trọng những thứ quý giá. Còn ba huyện Bình Ân là do tự tay mọi người thu phục được, vì thế phá gia giá trị vạn quan tiền. Không đánh đến giây phút cuối cùng thì không ai nhớ buông tay.

Trình Danh Chấn rất hiểu tâm trạng này, bất đắc dĩ lắc đầu, quở trách Trương Trư Bì:

- Lần sau nhất định không được tự mình mạo hiểm nữa, một khi Tang Hiến Hòa thật sự giữ người lại, xem người có mấy cái đầu cho y chém!

- Ha ha, cái mạng thối này của ta, không đáng mấy đồng tiền. Nếu như có thể đổi được mạng của y thì cũng đủ vốn rồi!

Trương Trư Bì nhếch miệng cười, cột nhả đáp lại.

- Ai nói đấy, một trăm quan binh cũng không đổi được một cái mạng người!

Đỗ Quyên đưa tay tát Trương Trư Bì một cái, trừng mắt quát lớn.

Nhìn bộ dạng nàng hung dữ như thế nhưng Trương Trư Bì lại thấy ấm áp trong lòng. Gãi xoa chỗ bị đánh rồi cười hi hi vài tiếng, khề xin xỏ:

- Bà cô, lần sau tại hạ chắc chắn không đi nữa là được. Hi hi. Lần sau, đồ ngốc mới còn tin tưởng ta!

Trình Danh Chấn không có cách nào khác, đành dừng chủ đề liên quan lại.

- Sau này quan quân từ Giáo úy trở lên, không ai được mạo hiểm như thế. Ta không nói những lời vô nghĩa nữa, dù sao trong mắt ta các người đều rất quý giá, dù có đổi bằng đầu của Tang Hiến Hòa, ta cũng không chấp nhận cuộc mua bán lỗ vốn này. Tiếp theo chúng ta đánh thế nào, mọi người mau ngồi xuống bàn bạc kế hoạch đi!

Các tướng lĩnh nghe vậy lập tức ngồi xuống chiếu trong đại đường của huyện nha. Vương Nhị Mao sai người mang bức địa đồ mà năm ngoái mọi người mất bao công sức vẽ ra đặt ở giữa, vừa chỉ vào một chỗ hiểm yếu ở bờ bắc Chương Thủy vừa nói:

- Theo thám báo tìm hiểu, Tang Hiến Hòa đã rút về Quảng Bình chinh đồn rồi. Sau lưng chỗ đó chính là Chương Thủy, rất dễ tiếp tế trên mặt sông. Ngoài ra, hôm qua khi công thành mặc dù y mắc lừa nhưng tổn thất thực tế

không lớn lắm. Ta kiểm lại tổng cộng mới có hơn một nghìn ba trăm người cả chết và bị ta bắt sống. Cộng với tổn thất mấy hôm nay khi công thành, ta ước chừng số quan quân đã chết cũng giảm đi hơn ba nghìn người. Tính theo số quân lúc y đến thì hiện tại ít nhất y còn một vạn năm nghìn binh mã trong tay, thật không dễ đối phó!

- Lần này y không còn hy vọng chiêu hàng gì rồi, lần tới, chắc sẽ toàn lực ứng phó!

Ngũ Thiên Tích tiếp lời, phỏng đoán hành động kế tiếp của Tang Hiến Hòa.

- Thua thiệt một lần, thế nào cũng phải làm cho người ta học được một lần ngoan!

Hàn Cát Sinh từ ngoài thành trở về cười giễu cợt.

- Tuy nhiên tên Tang tướng quân này vẫn khá thú vị, lại nghĩ có thể kéo mọi người tới chỗ y!

- Tang tướng quân hóa ra không phải như thế!

Mặc dù thân là địch thủ nhưng Ngũ Thiên Tích vẫn rất chăm chỉ thanh minh thay Tang Hiến Hòa.

- Chắc có lẽ y quá thất vọng với triều đình nên nóng lòng xây dựng một tổ chức thật sự thuộc về mình. Dù sao trong tay có binh, có đánh bại cũng không dễ bị chỉ trích!

Nhắc đến sự phóng đảng và thối nát của chốn quan trường Đại Tùy, mọi người đều hiểu ý mà bật cười. Tuy nhiên nói cho cùng, nếu quan trường Đại Tùy không phủ bại như thế thì cũng không có chỗ cho bọn họ tung hoành ngang dọc.

- Trong thời kỳ này, người tốt làm quan hai năm cũng biến thành tên khốn kiếp!

- Đúng đấy, cũng không biết hoàng thượng nghĩ thế nào, giẫm đạp lên giang sơn của mình mà không hề đau lòng chút nào!

- Đừng có nói những thứ không đầu không cuối, nói nghiêm chỉnh đi.

Thấy mọi người nói là bắt đầu lạc đề, Đỗ Quyên vỗ xuống mặt đất để nhắc nhở.

Các võ tướng lè lưỡi với nàng, nuốt những lời nói nhảm vào trong bụng mình. Từ khi Trương Đại Đường gia quản sự, lạc đề chính là thói quen của đám trại chủ. Mặc dù Trình Danh chấn cổ gắng muốn cho quân nghị chính quy hơn nhưng truyền thống không phải một hai ngày có thể sửa được. Hơn nữa, mọi người đều không học hành nhiều, rất khó phân rõ chủ thứ trong chốc lát, để nói ngắn gọn toàn bộ ý của mình được.

- Nếu Tang Hiến Hòa không lên mặt, đảng hoàng đánh với chúng ta, có lẽ thật sự có chút phiền phức!

Hùng Khoát Hải thuộc kiểu người thô thiển nhưng tỉnh táo cũng tinh tế, gã nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi trịnh trọng nói.

- Đây cũng chính là điều ta lo lắng. Công danh của Tang tướng quân cũng là từ đao thật thương thật đánh ra.

Suy nghĩ của Ngũ Thiên Tích gần giống với Hùng Khoát Hải, gã cẩn thận nhìn vẻ mặt của mọi người rồi khẽ bổ sung thêm.

- Mấy lần trước chúng ta có thể đánh bại y, một phần lý do là y quá khinh địch. Không coi chúng ta ra gì. Tuy nhiên sau lần thua gần đây nhất, ta nghĩ y sẽ càng cẩn thận hơn!

Mặc dù gã diễn đạt rất khéo léo nhưng vẫn khiến một số người không vui. Đặc biệt là những bộ hạ cũ theo sau Trình Danh Chấn từ khi tổ chức và thành lập đội quân tinh nhuệ, vốn cho rằng Ngũ Thiên Tích lên chức quá nhanh, chế áp tất cả tài năng khác. Lại nghe nói gã luôn nêu cao chí khí cổ chủ, hủy diệt uy phong của mình. Bọn họ lườm gã vài cái, khẽ lẩm bẩm:

- Vậy sao người không phản bội lại? Y có bản lĩnh như thế, người cùng chúng ta đứng chung một chỗ không phải sẽ chịu liên lụy sao?

- Ta không có ý đó!

Ngũ Thiên Tích lập tức đỏ mặt, lớn tiếng biện giải cho mình.

- Thiên Tích, đừng chấp nhặt với bọn họ!

Trình Danh Chấn thấy thế, vội lên tiếng hòa giải.

- Chẳng ai quản được đầu lưỡi của mình, ra ngoài tuần tra tường thành đi, đừng ở đây châm dầu vào lửa nữa.

Quân Minh Châu do một tay hãn tổ chức và lập nên, vì thế cho dù hãn cư xử hòa khí nhưng uy danh vẫn không gì sánh nổi. Kẻ nói gở đó sợ tới mức rụt vai lại. Trình Danh Chấn biết chắc chắn có người không phục, cũng đoán được ban nãy chính Trương Trư Bì tự nói mình mạng nhỏ không đáng giá tiền, không phải không ẩn chứa ý ghen ghét trong đó. Hãn dừng lại một lát rồi tiếp tục nhấn mạnh:

- Mọi người đã ăn cơm chung một nồi thì nên làm nhiều việc có ích với nồi cơm này hơn. Đừng vừa ăn cơm vừa muốn gõ nứt đáy nồi. Ta nói lại lần nữa, có bản lĩnh thì để ra ngoài sử dụng, giẫm đạp trong nồi thì chẳng phải nam tử hán gì. Nếu lần sau ai còn nói linh tinh bị ta bắt được, sẽ để kẻ đó đi dọn phân ngựa trong doanh trại quân nhu. Khi nào phục rồi thì trở về dẫn binh!

- Biết rồi ạ!

Lần này, càng nhiều kẻ rút đầu rút cổ. Bọn chúng đều xuất thân nông dân, dọn phân không sợ bẩn nhưng không ai đỡ nổi người kia!

Kịp thời ngăn lại một số đầu mối khác thường nội bộ, Trình Danh Chấn định tạo cơ hội cho Ngũ Thiên Tích thể hiện liên cườì ra lệnh:

- Thiên Tích, người nói xem, nếu Tang Hiến Hòa lại tới đây, chúng ta nên ứng phó thế nào?

- Nếu ta là Tang Hiến Hòa, chỉ dựa vào nhân lực trong tay đông thì sẽ dần tiêu hao!

Ngũ Thiên Tích ngẫm nghĩ một chút, cảm kích nói:

- Quân Minh Châu ta lực lượng ít, tích lũy và tiếp viện cũng có hạn. Lại đánh nhiều trận liên tiếp như vậy, trước mắt đúng là lúc mệt mỏi nhất. Tang tướng quân chỉ cần bảo đảm mình không phạm sai lầm thì coi như đã chiến thắng!

- Y? Sao có thể không phạm sai lầm?

Mạnh Đại Bằng vẫn không phục, bĩu môi tranh luận.

Ngũ Thiên Tích chấp tay với gãi, giải thích một cách cực kỳ khách khí:

- Đã là võ tướng, đương nhiên ai cũng muốn đánh thắng. Nếu trong lòng biết rõ chiến thắng cuối cùng nhất định thuộc về mình, vậy có thể không mạo hiểm thì sẽ gắng sức không mạo hiểm. Nếu ta là Tang tướng quân, cho dù chúng ta dùng biện pháp gì cũng sẽ đánh đâu chắc đấy theo cách của mình. Không ham lợi, không cầu tốc thắng, đương nhiên sẽ không phạm sai lầm.

Lời này nói rất có lý nhưng vẫn không thể khiến các tướng của quân Minh Châu chịu phục. Đoàn Thanh nghĩ một lát liền ngồi thẳng người phản bác:

- Y lẽ mề như thế, cầu Hoàng đế nào để mặc y chứ?

Đối với Dương Quảng, Ngũ Thiên Tích không có chút thiện cảm nào, chỉ cười nhạt một cái rồi tức giận giễu cợt:

- Tên cầu Hoàng đế đó xưa nay làm việc gì cũng khác người bình thường? Năm trước Ngựa Câu La tướng quân hành động có phần thất bại liền bị gã sai người chém đầu. Năm ngoái Tang tướng quân làm mất toàn bộ huynh đệ dưới trướng, do có mối quan hệ trong võ tướng nên không bị hỏi chịu tội, được bổ sung nhân sự tiếp tục dẫn binh!

Nếu toàn quân bị diệt cũng đều không bị truy cứu tội lỗi, đương nhiên

Biết rõ mối quan hệ này, Đoàn Thanh cũng cảm thấy khó khăn. Dù là số lượng sĩ tốt hay trang bị trên người thì quân Minh Châu đều không bằng đối thủ. Nếu đối thủ làm từng bước gặp chiêu phá chiêu thì chắc chắn mọi người không có cách gì hay. Thấy phía Đoàn Thanh bại trận, Vương Phi lại vươn người đứng dậy.

- Tổn hao, được! Dù sao chúng ta ở trong thành, gã ở ngoài thành, hai bên đều tổn hao, xem ai thiệt hại hơn hai?!

- Không được!

Ngũ Thiên Tích lắc đầu liên tục.

- Hiện giờ người của chúng ta đều tập trung ở Thanh Chương, nếu đóng cửa không ra, Tang Hiến Hòa chỉ cần bao vây chặt thành trì, bốn phía kẹp đầy chướng ngại vật là có thể yên tâm to gan lớn mật đi tấn công hai huyện khác.

- Gã dám!

Vương Phi giương mắt tức giận, nhưng trong lòng phải thừa nhận Ngũ Thiên Tích nói đúng. Đến lúc này, dù vẫn nhìn Ngũ Thiên Tích không thuận mắt nhưng cũng âm thầm bắt đầu khâm phục bản lĩnh của y. Có võ nghệ cao cường, có thể chỉ huy quân chiến đấu anh dũng. Có thể nói ra một phen trước khi lâm chiến, loại người ít thấy trong quân Minh Châu, chả trách Giáo đầu thích y như thế.

- Theo ý kiến của người, chúng ta nên làm thế nào?

Thấy Ngũ Thiên Tích đã biểu hiện tương đối, Trình Danh chấn khoát tay, đưa chủ đề đi thêm một bước nữa.

- Tốc chiến tốc thắng.

Ngũ Thiên Tích nghĩ một lát rồi đề nghị không chút do dự.

- Tang tướng quân chắc chắn sẽ cho rằng, chúng ta đi đường xa đến vô cùng mệt mỏi. Vì thế lần đầu tiên tiến công sẽ rất mãnh liệt. Tuy nhiên nếu chúng ta giành trước một bước, chắc chắn khiến y vội vàng không kịp trở tay.

Đây là một đề nghị cực kỳ can đảm. Nếu có chút sai sót, rất có thể khiến quân Minh Châu thất bại thảm hại. Tuy nhiên sự thật giống như Ngũ Thiên Tích phân tích trước đây, thời gian không ở bên phía quân Minh Châu, Tang Hiến Hòa có công phu tiêu hao cùng hăn, còn quân Ngõa Cương của Vương Đức Nhân đã có thể thả Tang Hiến Hòa tới, chưa chắc là không muốn làm ngư ông ngồi không hưởng lợi.

- Tối nay nghỉ ngơi, sáng sớm mai ra thành chặn đánh Tang Hiến Hòa!

Trình Danh Chấn cắn chặt răng, lớn tiếng quyết định.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 35: Ván Bài (35)

L

ực lượng chỉ hơn sáu nghìn người mà phải liên tục tác chiến khiến cho các tướng sĩ đều mệt mỏi không chịu nổi. Áo giáp xộc xệch, số lượng cung tên rất ít, những binh khí nặng như giáo dài và mịch đao cũng vậy. Chỉ huy một đội ngũ như vậy đi khiêu chiến với quân địch hơn mười bảy nghìn người, chỉ có kẻ điên mới làm như vậy. Nhưng trên đời này không thiếu những kẻ điên, Ngũ Thiên Tích là ví dụ, còn cả Trình Danh Chấn, Hùng Khoát Hải, Vương Nhị Mao và cả Trương Trư Bì, Vương Phi, Hàn Cát Sinh. Ba huyện Minh châu do đích thân bọn họ xây dựng lên từ đồng đồ nát, cho dù kẻ địch có mạnh thế nào cũng không có lý do từ bỏ chống cự.

Đoàn người đứng trong nắng sớm, tinh kỳ tung bay phần phật. Lão trại chủ Đỗ Ba Lạt cũng đã biết đến thời khắc sinh tử tồn vong nên đích thân đứng trên lầu, đánh trống khích lệ các dũng sĩ. Toàn thân Đỗ Quyên mặc giáp trụ, đứng sát cạnh Trình Danh Chấn. Nàng không phải là phận nữ nhi duy nhất trong đoàn người, phía sau nàng còn có hơn hai mươi nữ binh nữ tướng. Vương Nhị Mao vốn đề nghị bọn họ ở lại giữ thành nhưng lại bị bọn họ đả kích tới mức thất bại thảm hại.

Nghe nói Trình Danh Chấn chủ động tập kích, Tang Hiến Hòa vô cùng vui mừng. Âm mưu quỷ kế, y tự thấy kém hơn đối phương một bậc. Nhưng mặt đối mặt chiến đấu thì từ khi xuất đạo tới nay, y chưa từng sợ bất kỳ ai. Nhanh chóng cổ vũ tinh thần binh sĩ, y dẫn theo quan quân đốc toàn bộ lực lượng xuất phát, ý đồ chặn quân Minh Châu giữa đường, đánh đối phương không kịp trở tay.

Chủ soái hai bên đều ôm niềm tin tất thắng, đồng thời lại cực kỳ thận trọng phái đi lượng lớn thám báo. Thám báo hai bên rất nhanh đã gặp nhau, sau

đó nhanh chóng truyền cảnh báo phát hiện ra quân địch về phía sau. Binh sĩ hai bên đồng thời giương binh khí lên, hợp thành một rừng cây sắt thép di động. Cung tiễn thủ hai bên đồng thời bắn mũi tên lông vũ lên trên, tạo thành một cơn mưa tên trên đầu sĩ tốt đối phương.

Cung tiễn xưa nay không phải điểm mạnh của quân Minh Châu. Sau khi rút ngắn khoảng cách vừa đủ, Trình Danh Chấn lập tức lệnh cho Hùng Khoát Hải dẫn theo đội quân giáo dài tấn công ở vòng thứ nhất. Kỵ binh với số lượng không nhiều mà Trương Trư Bì chỉ huy tránh khỏi trận địa chính, từ bên cánh đâm vào đội cung tiễn của đối phương. Địa hình xung quanh là vùng đất bằng phẳng, cực kỳ thích hợp cho chiến mã tăng tốc. Còn cỏ dại ngập tới thắt lưng sẽ che giấu rất tốt tiếng chân ngựa, khiến bọn họ nhìn như thể đang trôi bồng bềnh với đám mây.

Tang Hiến Hòa đâu chịu để đối phương giành được nước trên, lập tức phản kích lại quân Minh Châu với số lượng bộ binh gấp đôi. Đồng thời, y cũng phái toàn bộ kỵ binh không đông lắm dưới trướng của mình lao đi vùn vụt tới chặn đón Trương Trư Bì.

Hai bên ra sức chém giết trên bãi cỏ xanh mướt, nhanh chóng nhuộm đỏ đám cỏ dại. Còn chưa đợi vòng thứ nhất phân thắng bại, Mạnh Đại Bằng đã dẫn mấy trăm tay phác đao từ cánh tả xông lên, hơn nghìn quan quân cũng lao lên từ bên phía cánh hữu.

Xét về sĩ khí và trình độ huấn luyện cá nhân thì quân Minh Châu chiếm thế thượng phong. Nhưng xét về số quân và trang bị thì điểm yếu của họ rất rõ ràng. Hùng Khoát Hải dẫn các huynh đệ dưới trướng đột phá khỏi vòng vây đám quan binh chặn đường nhưng lại không thể xoay người trợ giúp Mạnh Đại Bằng. Kỵ binh của Trương Trư Bì cũng liên tiếp chém đối thủ tán loạn nhưng bị càng đông quân lính chặn đường hơn.

Cuộc chiến nhanh chóng rơi vào thế giằng co. Trình Danh Chấn và Tang Hiến Hòa đều vội vã sắp xếp bố trí. Bọn họ đều định tìm được sơ hở của

đối phương, đều phải liên tục thay đổi trận hình dưới sự bức ép của đối phương để bù đắp những thiếu hụt mà bản thân để lộ ra. Đồng thời, bọn họ đều gian xảo dùng những chiêu sát dùng lực nhất của mình đi, chuẩn bị ở thời điểm thích hợp mới cho đối phương một đòn chí mạng.

Thấy phía trước chần chừ không mở cục diện, Trình Danh Chấn chuyển giao quyền chỉ huy cho Vương Nhị Mao, đích thân dẫn quân lao lên tuyến đầu. Các cấp quan quân Minh Châu đa phần là các quân sĩ tinh nhuệ trước đây, nhìn thấy giáo đầu của mình xách đao xung phong liều chết, dũng khí tăng gấp bội. Họ liều mình xông lên, chết trở tay không kịp. Quan quân tiên phong rất nhanh đã không thể chống đỡ được nữa, liên tục lùi về phía sau. Tang Hiến Hòa mỉm cười, huy động lệnh kỳ, đưa một đội quân sinh lực yểm thế đã lâu gia nhập chiến đoàn.

Đội quân này do một lão tướng chỉ huy, kinh nghiệm chém giết cực kỳ dày dặn. Lão không giằng co nhiều với Hùng Khoát Hải và Mạnh Đại Bằng mà đâm thẳng về phía Trình Danh Chấn. Người chưa tới nhưng mũi tên đã lao đến, nhằm trúng Trình Danh Chấn với ý đồ đánh lén tại chỗ.

Đỗ Quyên thúc ngựa tiến lên, múa may hoành đao chặn lại mấy cái mũi tên. Một vài tên thân binh liều lĩnh nhào tới, dùng tấm chắn và thân thể đỡ lấy những mũi tên bay lạc còn lại. Đám quan quân muốn tạo rối ren, sau khi bắn tên lập tức ném lại cung tên chuyên dụng của kỵ binh, thúc ngựa xông lên. Thân binh của Trình Danh Chấn trở tay không kịp, liên tiếp bị đốn ngã.

Thấy Trình Danh Chấn sắp bị bao vây, Đỗ Quyên nóng vội tới mức hai mắt đỏ bừng, song đao vung lên nhanh như gió. Hai tên quan quân phát hiện ra nàng là nữ nhi, cho rằng có thể bắt nạt nên quay đầu ngựa giữa đường, chặn đường đi của nàng.

- Tránh ra!

Đỗ Quyên lớn tiếng quát, vung đao lên. Hai tên kỵ binh vội giơ đao ra đỡ nhưng không ngờ lực khí của Đỗ Quyên lại lớn như thế, một tên bị đẩy xuống ngựa. Tên khác đang xiêu vẹo, mắt trừng trừng nhìn bóng dáng màu đỏ xẹt qua người mình.

Không đợi gã ngời thẳng dậy, hai nữ binh đã lao tới. Một người đối phó với gã này, người kia đối phó với ngựa, loáng cái cả người và ngựa đã nằm trong vũng máu. Họ ngẩng đầu tìm Đỗ Quyên thì thấy con ngựa của nữ chủ soái đã sánh bước bên con ngựa của nam chủ soái. Họ bảo vệ và hỗ trợ nhau, đánh cho mấy tên quan quân vây xung quanh luống cuống hết chân tay.

- Đâm ngựa, đâm ngựa! Vừa liều mạng với kẻ thù, Đỗ Quyên vừa hạ lệnh cho đám thân binh. Đám đông thân binh nhất loạt lao lên, trước tiên đâm ngựa, sau đó đâm người. Trong nháy mắt đã giết sạch đám quan quân lúc trước đang chiếm thế thượng phong. Không đợi đoàn người kịp thở, Tang Hiến Hòa lại sai nhóm thứ hai lên. Nguyên tắc muốn bắt giặc phải bắt vua trước cứ vây quanh hai vợ chồng Trình Danh Chấn.

- Thông báo cho chủ trận, đừng để bị quân địch điều động. Phía ta ứng phó được!

Trình Danh Chấn khẽ mỉm cười, căn dặn đám thân binh. Sau đó giơ cây giáo dài trong tay lên, làm hành động xin mời với thê tử của mình.

- Lại một vòng nữa, thế nào?

Đỗ Quyên khẽ mấp máy miệng, bổ song đao xuống phía trước. Hai vợ chồng nghênh đón quân địch đang ào ào tới trong tiếng kèn trống, giống như hai con báo lao vào bầy sói. Một gã kỵ binh tay cầm bình giáo, bị Trình Danh Chấn ra sức làm móp cả mũi giáo. Mũi giáo của Đỗ Quyên quét theo thanh giáo đang không kịp đổi thế, rạch một vết dài từ ngực đến nách đối phương. Một tên kỵ binh khác thấy binh khí của nàng ngấn liền vội vã đẩy

ngiên cả ngựa. Trình Danh chấn cầm một cái nón từ dưới đất lên đập trúng vào chùm tua trên nón của người này. Không đợi gã chỉnh lại mũ giáp thì mũi đao của Đỗ Quyên đã chạm vào cổ gã. Mượn tốc độ chiến mã, nàng chém mạnh một cái, cả cái đầu bay lên không trung.

Hai vợ chồng nhìn nhau cười, trong lòng dấy lên một sự thỏa mãn khó nói. Rừng đao và mâu gần đó dường như không còn là nỗi uy hiếp chết người nữa, mà là sự lãng mạn anh em em dưới ánh trăng, đặc biệt là đối với Đỗ Quyên, đã rất lâu rồi không cùng phu quân phối hợp ăn ý như thế, không cần phải ra ám hiệu với nhau, chỉ dựa vào bản năng và chỉ dẫn tâm linh mà hiểu được đối phương đang ở đâu, đang làm gì, bước tiếp theo muốn làm gì, mong muốn mình làm gì để phối hợp với chàng.

Cảm giác này lạ lắm đã lâu, thời điểm nó bất ngờ xảy ra lại ngọt ngào như vậy. Đỗ Quyên nhớ rõ, chỉ có điều trước khi mình chưa trở thành tân nương của Trình Danh Chấn mới có hồi ức rất dài như thế. Sau khi hai người thành thân, gần gũi thì ít mà xa cách thì nhiều, cộng với trải nghiệm cuộc sống của hai bên khác biệt quá lớn, nên trái tim càng lúc càng xa.

Trình Danh Chấn chưa hề kiểm nghiệm vui mới, Đỗ Quyên biết điều đó. Cho dù lần Trương Kim Xưng đánh đến tận cửa, cũng là người khác áp đặt tội danh cho hắn, chứ không phải hắn chủ động đi hái hoa ngắt cỏ. Hắn tôn trọng nàng giống như tôn trọng huynh đệ lục lâm. Hắn tin tưởng nàng như tin cậy cánh tay của mình. Hắn có thể giao trái tim của mình cho nàng mà không hề do dự, liều chết xung phong. Nàng là cánh tay đắc lực nhất của hắn, là tri kỷ, là đồng môn đáng tin cậy nhất. Thế nhưng, trong ánh mắt hắn nhìn nàng lại không có khát vọng và sự cuồng nhiệt.

Vợ chồng tôn trọng nhau có lẽ là cuộc hôn nhân lý tưởng nhất trong lòng những người có học thức. Nhưng cuộc sống này lại không thuộc về Đỗ Quyên. Nàng thích sống hết mình bùng cháy như lửa, mãnh liệt như rượu. Dù chỉ vài tháng ngắn ngủi cũng còn hơn lâu dài từng bước một.

Hôm nay, trong vạm mã quân, cuối cùng nàng lại đạt được ước muốn. Hai trái tim lại cùng chung nhịp đập. Vui mừng, mãnh liệt, quên hết tất cả, như say như dại. Dao quang và huyết quang đều bắt đầu mơ hồ. Hò hét và rên rỉ đều từ từ biến mất. Chỉ nghe thấy tiếng thở của hai bên. Trong đôi mắt cũng chỉ còn lại ánh mắt trong veo như nước của đối phương.

Chỉ cần ánh mắt này không thay đổi thì núi đao biển lửa cũng sao chứ?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 36: Ván Bài (36)

Đ

ỗ Quyên hoàn toàn mê say, song đao múa may như hoa tươi nở rộ trong biển người. Mũi đao phát ra ánh sáng rực rỡ lóa mắt, khiến hai phía địch ta không dám tập trung nhìn. Nàng theo sát bên cạnh Trình Danh Chấn, như hình với bóng. Nàng che mũi tên cho hắn, chém ngã quân địch, ngăn chặn từng sơ hở cho hắn. Nàng né bên này tránh bên kia, có mặt khắp nơi, làm cho tất cả sự công kích đều hóa thành hư vô, tất cả ý chí chiến đấu đều biến thành sự sợ hãi.

Nàng chính là một cây hoa, mang vẻ tươi đẹp nhất của mình trong phút chốc nở rộ cho hắn, làm hắn không thể làm như không trông thấy, sau khi thấy rồi thì không thể không lóa mắt.

Kẻ thù nhanh chóng phát hiện ra nữ ma đầu điên cuồng này. Để diệt trừ Trình Danh Chấn, trước tiên phải hợp lực gạt bỏ được nàng. Hai thanh mã giáo luân phiên lao tới, một cái đâm thẳng vào bụng nàng, cái khác chỉ đến bắp đùi của nàng. Đỗ Quyên nghiêng người để tránh mũi giáo đâm chính diện tới, đơn đao thuận thế đẩy ngang tới, chém đứt khuỷu tay đối phương. Thanh giáo dài đâm vào đùi nàng giữa đường đã bị gạt sang một bên, Trình Danh Chấn kịp thời quay đầu ngựa lại, xách giáo đỡ một cú cho nàng. Sau đó hai tay quất mạnh lên trên, khiến binh khí của đối phương đều bay lên không trung.

Đỗ Quyên lập tức bừng tỉnh, vẫn còn men say liếc nhìn phu quân nở nụ cười tươi. Trình Danh Chấn gật đầu với nàng, quay ngựa lao tới đám đối thủ tiếp theo. Bụi mù cuồn cuộn tung bay.

Sự dũng mãnh của chủ tướng đã khích lệ mạnh mẽ ý chí chiến đấu của các huynh đệ. Quân Minh Châu càng lúc càng hăn, ép đối thủ đông hơn mấy lần liên tục bại trận. Nhìn thấy Trình Danh Chấn và Đỗ Quyên chuyển nguy thành an, Vương Nhị Mao cũng điều hành thông dong hơn. Lực lượng liên tục bổ sung vào chiến đoàn không ngừng gia tăng thêm áp lực trực diện cho Tang Hiến Hòa.

Hết đợt công kích này đến đợt công kích khác, dồn dập như sóng vỗ, đẩy đám quan quân không thể đứng vững. Tang Hiến Hòa bị ép đến mức máu nóng trong người dồn lên, ném lệnh kỳ về phía Dương Phủ, quát lớn:

- Tử Khanh lược trận cho ta, ta lên phía trước gặp tên họ Trình một lát!
- Tướng quân! Dương Phủ định khuyên can nhưng lại bị Tang Hiến Hòa trừng mắt nhìn nên không tài nào mở miệng ra được.
- Người cứ điều hành theo chiến thuật đặt ra trước đó, ta đi khích lệ sĩ khí các huynh đệ!

Dương Phủ không biết làm thế nào, đành sai người thổi kèn cổ vũ chủ tướng. Trong tiếng kèn rống lên, Tang Hiến Hòa thúc ngựa tách khỏi đám đông, lao thẳng tới chỗ Trình Danh Chấn. Xét về thân thủ, y tự nhận không thua kém Trình Danh Chấn, đối phương nếu dám dẫn quân xung sát thì sao y chịu để bị bắt nạt chứ? Điểm mấu chốt hơn là, tướng chính là lá gan của tam quân. Nếu chủ soái như y ở mãi phía sau thì sao các huynh đệ chịu liều mình xông lên chém giết.

Sự thật đúng như y đã dự liệu từ trước, khi phát hiện ra chủ tướng của mình cũng lao tới tuyến đầu, sĩ khí của đám quan binh bỗng chốc nâng cao mấy phần. Đối lập với nét tươi sáng đó thì dáng vẻ hống hách của quân Minh Châu trong nháy mắt đã bị xẹp xuống.

- Giết tặc!

Tang Hiến Hòa giơ giáo lên gào thét, mở ra một con đường máu giữa đám đông, lao đến trước mặt Trình Danh Chấn.

- Giết tặc! Giết tặc!

Quan quân tướng sĩ gào thét, âm thanh giống như tiếng sấm vang ngày hè. Công thể của quân Minh Châu bị át chế. Trong quân Minh Châu bắt đầu có kẻ do dự không tiến lên, có người ngã xuống đất kêu thảm thiết, rên rỉ. Kẻ thì khiếp đảm, mũi đao vung loạn lên mà vẫn không tài nào ngăn được đường đi của Tang Hiến Hòa.

Vừa thấy mặt, Tang Hiến Hòa đã để Trình Danh Chấn biết được khoảng cách giữa hai bên. Cơ thể y cường tráng, chiêu lực mạnh mẽ, kinh qua chiến trận đã lâu. Kinh nghiệm giết người cực kỳ lão luyện. Con ngựa của y là giống Đột Quyết thượng hạng, tốc độ phản ứng với mệnh lệnh cũng vượt xa con ngựa của Trình Danh Chấn. Điểm then chốt là, ban này y vẫn đang chờ quân địch mệt mỏi mới tấn công, còn Trình Danh Chấn ít nhất đã xung sát nửa canh giờ trong bụi rậm.

Đâm thẳng, quét ngang, chuyển hướng bất ngờ. Hai con ngựa nhanh chóng quay vòng, mũi giáo một lần nữa chỉ vào ngực trước của Trình Danh Chấn. Bị uy hiếp phải nghiêng người tránh né, Tang Hiến Hòa vội lao về phía Trình Danh Chấn, tiện tay đâm một giáo vào tên thị vệ của Trình tặc làm gã rớt khỏi ngựa. Đỗ Quyên liều mạng tới cứu, bị thân vệ của Tang Hiến Hòa chặn đứng ở vòng ngoài. Trình Danh Chấn gắng gượng chịu đựng chống đỡ nhưng ngày càng mất sức, phản ứng chậm chạp hơn.

Đâm thẳng, quét ngang, trở tay đâm xiên. Mũi giáo nhiều năm mài luyện trên sa trường đã hoàn toàn được thể hiện, ánh sáng rực rỡ. Trình Danh Chấn rút giáo bất ngờ rút ngắn khoảng cách.

- Tiểu tặc, để mạng lại đi!

Tang Hiến Hòa nhe răng cười độc ác, xoay người lại, chiêu số từ hư hóa thực. Mắt thấy một đòn đang giáng xuống, đâm xiên vào một con ngựa gầy. Hai tay tên lâu la trên lưng ngựa nhào tới, ôm chặt lấy thanh giáo của y.

Trọng tâm của cây giáo dài hoàn toàn ép xuống bàn tay trước của võ tướng, hơi thay đổi là sẽ mất đi tính chính xác. Đầu giáo của Tang Hiến Hòa lập tức chìm xuống khiến bản thân y cũng khó ngồi vững trên lưng ngựa. Trình Danh Chấn sợ toát mồ hôi, cướp lại thế thượng phong, vung ngang giáo đâm vào thắt lưng đối phương.

Thị vệ quân Minh Châu dám liều mình nghĩ cách cứu chủ soái, Tang Hiến Hòa và thị vệ dưới trướng cũng không phải lũ hèn nhát. Bọn chúng reo hò nhào tới, dùng người chặn lại mũi giáo nhọn của Trình Danh Chấn. Hai con ngựa nhanh chóng tách ra, trên người hai vị chủ tướng đều nhuốm đầy máu kẻ địch. Hai người cắn chặt răng, thúc chiến mã bắt đầu cuộc chiến đấu thứ ba.

Lúc này Tang Hiến Hòa càng ra chiêu tàn độc, tay trước nâng lên, tay sau đè xuống, lợi dụng tính đàn hồi của thanh giáo để vung mũi giáo thành một chùm ánh sáng. Trình Danh Chấn biết đây là sát chiêu trong hư có thực nhưng chưa bao giờ từng đối luyện với người khác, vì thế chỉ phá bằng trực giác. Trên mũi đao truyền lại một cảm giác trống rỗng, hẫng vội nghiêng người tránh. Tang Hiến Hòa và cây giáo dài đã sạt tới từ bờ vai hẫng, mang theo một tia máu.

Trong nháy mắt, nửa bên bả vai của Trình Danh Chấn thấm ướt đầy máu. Hẫng không còn sức nhắc cây giáo dài nữa, gào rú một tiếng, hẫng ném cây giáo dài về phía Tang Hiến Hòa rồi nhân lúc đối phương nghiêng người né, một tay rút hoành đao ở lưng ra.

Hai gã thị vệ của Tang Hiến Hòa không chống đỡ được, đều bị Trình Danh Chấn đẩy ngã khỏi ngựa. Phía trước đột nhiên xuất hiện một khoảng không nhỏ hẹp, Trình Danh Chấn không dám quay đầu lại, hai chân kẹp bụng

ngựa, chật vật rút khỏi chiến đoàn. Ngọc Diện La Sát thấy phu quân rời khỏi cũng không còn thiết chiến đấu, nàng bổ mạnh vài nhát song đao, dẹp được đám quan quân bao vây mình để thoát chạy. Đám đông thân vệ quân Minh Châu thấy chủ tướng rời đi, lập tức mất dũng khí liều mạng chiến đấu, theo sau vợ chồng Trình Danh Chấn hỗn loạn rút về phía bản trận.

- Chặn bọn chúng lại!

Tang Hiến Hòa sao chịu để thắng lợi trong tay vụt mất, y gào thét thật lớn. Quan binh đang chém giết lẫn lượt bỏ lại đối thủ, định chặn đường lui của vợ chồng Trình Danh Chấn. Bọn chúng không có bản lĩnh như Tang Hiến Hòa, bị hai nhóm thân binh liên thủ của Trình Danh Chấn và Đỗ Quyên xông lên đập té ngã nhào nhào, một số mất mạng, những kẻ may mắn sống sót rồi rút bỏ chạy thực mạng.

- Theo chặt lấy bọn chúng, không được để bọn chúng chạy xa!

Biết yêu cầu ban nãy của mình đối với thuộc hạ quá cao, Tang Hiến Hòa lại nhanh chóng điều chỉnh mệnh lệnh. Lần này, mệnh lệnh của y đã có hiệu quả thực tế, đại đội quan binh theo sát sau ngựa của vợ chồng Trình Danh Chấn, làm chiến trận hai bên rối tung rối mù.

Trình Danh Chấn vừa quay đầu lại đã nhận ra tình thế nguy cấp. Hắn không đủ can đảm quay đầu lại chống chọi với Tang Hiến Hòa lần nữa, lại không dám kích động trận tuyến của mình, đành phải tiếp tục chuyển hướng, chạy ngang sang cánh trái của chiến trường. Mạnh Đại Bàng dẫn theo một nhóm huynh đệ đang vật lộn với quan binh ở đó, thấy chủ soái lao đến liền vội vàng đem quân tiếp ứng. Trình Danh Chấn chạy qua người già, không quay đầu lại mà tiếp tục thúc ngựa lao thực mạng. Tang Hiến Hòa theo sát phía sau, đập tan sự ngăn chặn của Mạnh Đại Bàng, tiếp tục đuổi theo không rời.

Xuất phát từ sự lo lắng cho an nguy của chủ soái, Vương Nhị Mao điều hành ở hậu phương phải phái đi nhiều quân chủ lực hơn nữa nhằm chặn

đứng Tang Hiến Hòa, để hai vợ chồng Trình Danh Chấn bình an quay lại trận địa. Dương Phủ thay Tang Hiến Hòa lược trận đâu để y được như ý, gã cũng cho nhiều quân chủ lực hơn vào chiến trường, chặn ngược lại quân Minh Châu. Trọng tâm tác chiến của hai bên loáng cái đã chuyển từ dọc sang ngang, không ai lấy việc phá vỡ chủ trận quân địch làm mục tiêu, mà dồn mọi ánh mắt vào vị trí Trình Danh Chấn tháo chạy và Tang Hiến Hòa truy sát. Nhìn xa xa, đội quân chạy trốn và truy sát đều bị kéo thành một con rồng dài, ở hai bên vây quanh hàng nghìn sĩ tốt trở tay không kịp, khó phản ánh tình thế của chiến trường.

- Không xong rồi!

Dương Phủ đột nhiên rung mình một cái, khẽ kêu lên. Hướng chạy trốn của Trình Danh Chấn rất kỳ lạ, như thể là hoảng hốt chạy bừa, không ngừng dẫn dụ Tang Hiến Hòa ra bên ngoài chiến trường. Nếu tiếp tục truy sát, Tang Hiến Hòa chưa chắc có thể đuổi được vợ chồng Trình Danh Chấn, trái lại càng lúc càng rời xa huynh đệ của mình, khó có được sự chống đỡ hiệu quả.

Dường như đang chứng thực phán đoán của gã, trong tiếng người hô ngựa hí ầm ĩ, một chàng trai mặc áo giáp đen, tay cầm mạch đao màu đen xuất hiện không một tiếng động từ trong quân Minh Châu.

- Toàn quân áp sát lên!

Không kịp quan sát nhiều, Dương Phủ chỉ lệnh kỳ trong tay lên phía trước, được ăn cả, ngã về không. Gã không thể không hồi hộp, đội mạch đao mặc chiến giáp rất nặng đó đang tiến về phía Trình Danh Chấn chạy thoát, còn Tang Hiến Hòa đang đuổi theo sau Trình Danh Chấn, vẫn như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Tất cả sát chiêu đều không cần dùng. Nếu chủ soái chết trận, phía mất đi chủ soái tất nhiên bại trận. Trình Danh Chấn biết số lượng nhân mã dưới

trưởng của mình và thực lực thật sự đều không bằng quan quân, vì thế hãn vừa tiến đánh trực diện, vừa giăng bẫy. Mồi nhử chính là hãn và Đỗ Quyên, chỉ cần Tang Hiến Hòa có ý đồ bắt giặc phải bắt vua trước thì sẽ khó tránh khỏi bị sập bẫy.

Nói thì chậm nhưng lúc đó diễn ra rất nhanh. Không đợi hiệu lệnh phát ra từ phía Dương Phủ, đội mạch đao đã chặn trước con ngựa của Trình Danh Chấn, chủ động tránh sang một bên tạo thành đường đi, bọn họ thả đoàn người của Trình Danh Chấn và Đỗ Quyên đi, sau đó tập hợp lại, chặn trước mặt đám truy binh như tảng đá lớn.

- Ầm!

Gần như tất cả mọi người đều cảm nhận được một cơn rung chấn từ mặt đất. Truy binh như thủy triều đã đâm vào tảng đá, ngã dúm dục vào nhau. Máu chảy thành sông, thây xác khắp mặt đất. Tướng lĩnh quân Minh Châu chỉ huy đội mạch đao lại không để ý đến cảnh tượng thê thảm trước mắt, vung mạch đao thật mạnh về phía trước, dẫn quân lao về phía Tang Hiến Hòa đang vô cùng sợ hãi.

- Giết!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 37: Ván Bài (37)

M

ạch Dao Đội? Tang Hiến Hòa mang vật cười, ánh mắt lập tức trợn trừng còn to hơn cả so với quả trứng gà, đội ngũ đang chậm rãi đi đằng trước này ông rất quen thuộc, đại bộ phận áo giáp và mạch đao đều do ông “cung ứng”. Thậm chí ngay cả tướng lĩnh dẫn đội ông cũng nhìn thấy rõ ràng, mặc dù đối phương mang khôi giáp trên mặt, nhưng theo thân hình khôi ngô và kiên định nện bước nhìn lại, nhất định là Ngũ Thiên Tích không thể nghi ngờ. Chỉ có điều, khi ở dưới trướng ông, Ngũ Thiên Tích cho tới bây giờ không mang quá nhiều binh như vậy, cho tới bây giờ không có cơ hội triển lộ ra thực lực mạnh mẽ như thế. Chỉ có điều, chiến pháp và trận hình của Mạch Dao Đội này đối với Tang Hiến Hòa mà nói đều vô cùng xa lạ, ông cho tới bây giờ không tổ chức và thành lập mạch đao trận uy mô khổng lồ như thế cũng không nghĩ tới phối hợp giống như này.

Toàn bộ do chọn kỹ lựa khéo đi ra đây, trong hâu Quân tạo thành từ dũng sĩ cường tráng nhất, áo giáp bao lấy từ đầu đến chân, mạch đao trong tay dài đạt hơn trượng, hai tay kén mở có thể chém chiến mã thành hai nửa. Mà dẫn dắt đội tinh nhuệ trong tinh nhuệ này là Ngũ Thiên Tích mới vừa từ quan quân đầu hàng kẻ tặc không đến một năm. Ở dưới trướng Tang Hiến Hòa, người này bởi vì xuất thân hàn vi nên chỉ có thể lăn lộn đến chức đội trưởng, ngay cả tư cách tiến trướng trung quân nghị sự đều không có!

Kinh ngạc, hoài nghi, thấp thỏm lo âu. Đủ loại vẻ mặt tràn ngập gương mặt quan binh Đại Tù. Bọn họ không thời gian suy nghĩ sách lược ứng đối, bởi vì Mạch Dao Đội đã đập mạnh đẩy tới hướng bọn họ rồi. Tốc độ không nhanh, nhưng mỗi một bước đập đều khiến cho gót chân người run rẩy, đầu gối mềm nhũn.

- Thiên Tích...

Tang Hiến Hòa cúi đầu kêu nửa tiếng. Nửa câu sau nghẹn lại trong cổ họng của mình. Khoảng cách gần như thế, ông tin tưởng lời mình nói Ngũ Thiên Tích hoàn toàn có khả năng nghe thấy. Nhưng điều này lại sẽ như thế nào đây? Bản thân mình không để mắt đến tướng tài này, hoặc nói quan trường truyền thống Đại Tùy bắt buộc mình mai một tướng tài này. Hiện giờ, đối phương mang theo Mạch Dao Đội đã giết tới, mình lại cùng y nói chuyện cũ, nói chuyện ơn tri ngộ, hữu dụng sao?

Vào lúc đang ngậy người giây lát, Mạch Dao Đội lại tới gần mấy bước. Thông qua mặt giáp rất nặng, tướng sĩ quân Tùy thậm chí đã có thể nhìn thấy ánh mắt lạnh băng của bọn họ, không có một tia cảm tình, vừa không cuồng nhiệt cũng không khiếp đảm, tựa như tượng đất hoạt động, bước nện đạp trên đất không hề biến hóa, tới gần, tới gần, gần chút nữa...

- Giết!

Có người không thể chịu đựng được uy áp nặng nề như thế, giành trước nhặt lên nửa thanh đao thép đã đánh qua. Chỉ trong chốc lát, đoản đao, quăng mâu, hòn đá che trời phủ đất. Mạch Dao Đội chỉ hơi chút tạm dừng, sau đó cứ tiếp tục bước tiến của bọn hăn. Đồng võ sắt vụn từ trên trời giáng xuống đập lên áo giáp hộ thân bọn hăn, rung động đinh đinh đang đang, nhưng tác dụng thì này chỉ tạo nên chút âm thanh mà thôi, căn bản không tạo nên bất cứ tổn thương gì đối với người ở bên trong áo giáp, bao gồm cả mấy nhánh tên gấp gáp bắn ra cắm lên giáp ngực của một gã Mạch Dao Thủ, tựa như lông cứng của con nhím trên người, rung động theo bước chân cao thấp của đối phương.

Hai quân rất nhanh sinh ra tiếp xúc lần thứ hai, vẫn không hề trì hoãn như cũ, nhóm Mạch Dao Thủ nâng đao, vung đao. Nâng đao, vung đao, giống như cắt hoa màu, giống như cắt bất kỳ vật gì cản trước mặt bọn hăn. Vũ khí

trong tay quan binh hoặc là quá ngắn không thể chạm đến đối phương, hoặc là rất dài không thủng hộ giáp, việc tàn sát nghiêng về một phía, ngay cả cơ hội một mạng đổi một mạng cũng đều không có.

- Tránh ra, tránh ra, chần chết ta rồi.

Ngũ Thiên Tích rốt cục mở miệng, thanh âm lạnh làm cho người khác run lên. Một gã Lữ Suất tránh né không kịp, bị y chém một đao tới eo, nửa người đều bay ra ngoài. Một gã tiểu tốt ngoài doanh bị dọa sợ hai chân mềm nhũn, tê liệt đứng nguyên tại chỗ, cũng bị y không chút do dự chém ngã, sau đó đạp trên thi thể đi tới.

Lực công kích không gì so sánh nổi, lực phòng ngự không gì so sánh nổi, sự phối hợp lẫn nhau không gì so sánh nổi. Toàn bộ mạch đao trận đều biến thành ma quỷ, giương nanh múa vuốt, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi. Loại lực lượng đáng sợ trước mặt này, đám quan binh ngoại trừ né tránh ra thì không có đường để chọn. Dù vừa rồi bọn họ khi đuổi giết Trình Danh Chấn có loạn đội hình, giờ phút này mặc dù muốn lui, cũng không thể nhanh chóng thoát thân. Chỉ có thể chen lấn xô đẩy nhau, hy vọng tránh được lưỡi đao chém đến.

- Vài trăm người thôi, giết đi lên đi, giết sạch bọn họ!

Tang Hiến Hòa tức giận đến sôi máu, vũ động giáo dài, đâm trở mình hai gã lính đào ngũ cách mình gần nhất. Nhóm sĩ tốt lại né tránh ông giống như tránh quỷ, không để nổi sĩ khí lên ngăn chặn Ngũ Thiên Tích. Sau khi luân phiên động viên vài lần đều không thu hoạch được gì, Tang Hiến Hòa bắt đầu điên, đành phải tự mình suất đội nghịch dòng người mà lên.

Thế gian này căn bản không có trận hình không thể phá giải, cũng không có binh chủng không hề có nhược điểm, nếu không, vệ quân Đại Tùyn sớm quét ngang thiên hạ rồi. Mạch đao, giáo dài, áo giáp, loại lợi khí công phòng nào chẳng phải xuất từ triều đình? Nếu thổ phỉ có thể tóm lấy bọn họ từ trên

chiến đi, Tang Hiến Hòa liền tin tưởng mình có thể nghĩ biện pháp đoạt lại bọn họ.

Nhìn chủ soái nhà mình tiến lên liều mạng, rất nhiều sĩ tốt xấu hổ dừng bước, xoay người đi theo mặt sau đội ngũ. Đoàn người người đông thể mạnh, Tang tướng quân nhất định có biện pháp. Ôm các loại hy vọng, các tướng sĩ dần dần khôi phục an ổn. Nhưng chỉ trong nháy mắt ngắn ngủn, hy vọng của bọn họ đã bị tan vỡ.

Tang Hiến Hòa đánh vào mạch đao trận, mang theo mấy chục thân binh vạch tìm tòi chỗ hổng mạch đao trận. Bọn họ dựa vào võ nghệ anh dũng hơn người xung phong liều chết, không ngừng xâm nhập. Nhưng, thân binh bên cạnh ông cũng càng ngày càng ít, luân phiên ngã xuống. Theo sau, chỗ hổng trên mạch đao trận càng ngày càng hẹp, chậm rãi biến thành miệng mãnh thú chậm rãi khép lại.

Ngũ Thiên Tích chỉ huy nhóm Mạch Đao Thủ nhóm thay đổi trận, nháy mắt theo phương trận biến thành hoành trận, từ hoành trận biến thành phản công hướng về phía trước. Luận vũ dũng cá nhân, trừ bản thân y ra, trong Mạch Đao Đội không có người thứ hai có thể ngăn trở Tang Hiến Hòa. Nhưng ở trong trận hình biến hóa, tất cả Mạch Đao Thủ đều Hòa thế lực ngang nhau với Tang Hiến Hòa. Có người chém ra một đao về phía Tang Hiến Hòa, sau đó lập tức được bị các đồng bạn bảo hộ. Tiếp theo Mạch Đao Thủ chém ra một đao nữa, cũng lại được đao ảnh mạnh mẽ bảo vệ. Toàn bộ trận hình còn không hề thay đổi xong, huynh đệ bên người đã ít ỏi không có mấy. Đi theo nhóm hoặc là chết trận, hoặc là bị che ở ngoài cửa trận, đem hết toàn lực nhưng không cách nào cung cấp tiếp ứng hữu hiệu.

Đây là trận pháp gì? Tang Hiến Hòa không thể tin sự thật mình thấy. Dựa vào kinh nghiệm binh nghiệp nhiều năm, ông có thể cảm giác thấy Ngũ Thiên Tích còn không hoàn toàn diễn luyện trận hình biến hóa thành thạo. Nhưng dù vậy, ông cũng vẫn bị vùi lấp ở trong trận, giống một con thú bị

vây, rít gào, rống giận, giương nanh múa vuốt, nhưng lại tìm không thấy miệng đột phá.

Sĩ tốt quân Tùy tự nhiên không thể trơ mắt nhìn chủ soái bị giết, chủ bộ Dương Phủ đốc xúc vài tướng lĩnh trung thành và tận tâm không ngừng phản kích mạch đao trận này. Mà hai người Trình Danh Chấn và Vương Nhị Mao quý kế đạt được xuất ra chiêu cuối cùng, bao quanh bảo hộ mạch đao trận, chặn đường giết từng nhánh từng nhánh quân Tùy, sau đó lại reo hò tiếp tục công kích.

Vài lần có người vọt tới trong mạch đao trận, kém hai bước có thể hội hợp cùng Tang Hiến Hòa. Nhưng Ngũ Thiên Tích nhanh chóng chặn bọn họ, chém một đám bọn họ ngã trên mặt đất. Cũng có người có ý đồ dùng chiến thuật xa luân, chà cạnh sắc mạch đao trận. Mười mấy người bọn họ tạo thành tiểu cổ, vây đánh vụn vặt bên ngoài mạch đao trận. Loại chiến thuật này có hiệu quả, nhưng tiến triển cực kỳ thông thả và lại giá phải trả thật lớn. Mỗi một gã Mạch Đao Thủ trước khi ngã xuống, ít nhất phải đổi ba tinh nhuệ Đại Tùy. Mà mạch đao trận chỉ di chuyển một chút, sơ hở vừa mới bị mài ra lại biến mất không thấy gì nữa.

Bọn họ không phải ngũ cốc trên thớt, mà là thớt chân chính. Mọi người bên ngoài, bao gồm quan quân và lục lâm, đều vây quanh thớt. Đè ép, nghiền nát, tan xương nát thịt. Mùi máu tươi càng ngày càng nặng, thi thể bên cạnh mạch đao trận cũng càng ngày càng nhiều. Đến tiếp sau vẫn còn có nhiều người hơn, song phương địch ta điền tiến vào, khẩn cấp biến thành thi thể.

Giết chóc mãnh liệt thảm như vậy, tướng sĩ song phương vượt qua bất luận cuộc chiến đấu gì. Rất nhiều sĩ tốt giết giết đến mức tròng mắt bắt đầu đỏ ngầu, chậm rãi bị huyết quang làm mất bản tính phương hướng. Bọn họ đột nhiên anh dũng trước nay chưa có, bị đao chém tổn thương lại không cảm thấy đau đớn, bị giáo đâm lại không cảm thấy sợ hãi, bọn họ không ngửi thấy mùi máu tươi, không nghe được tiếng đồng bạn la lên. Bọn họ không cảm thấy được mồ hôi đổ đầm đìa mang đến sự mệt nhọc, không đếm xỉa

đến bất cứ mệnh lệnh gì của quan trên. Bọn họ hoàn toàn lâm vào điên cuồng, hoàn toàn ở trong biển máu mất đi hết thủy đặc tính thuộc loại nhân loại. Bọn họ vung đao, vung đao, tiếp tục vung đao, tận đến khi ngã xuống rồi, trong ánh mắt vẫn lóe ra khoái ý giết chóc như cũ.

Tang Hiến Hòa cũng dần dần lâm vào loại mê loạn này. Ông ngăn trở một cây mạch đao bổ về phía mình, sau đó nhào vào ngực một gã địch nhân, ông dùng nửa thanh giáo dài đâm phá bụng đối thủ, sau đó quay cuồng tránh binh khí bổ về phía yếu hại, hé miệng, cắn lấy áo giáp một người. Áo giáp phát ra tiếng chói tai, khiến cho sĩ tốt kia nhú mày. Tang Hiến Hòa không chút nào chịu để yên, nâng đầu gối lên, thúc vào hạ thể của đối thủ.

Ông cảm thấy mệt vô cùng, mệt vô cùng. Trong nội tâm tràn ngập sự tuyệt vọng và sợ hãi, nhưng lại dùng không được. Ông muốn hô một tiếng "Đừng giết ta, ta đầu hàng!", nhưng trong miệng chỉ là âm thanh nghẹn ứ. Mạch Đao Thủ lại đang thay đổi trận, khe hở xung quanh chợt tăng lớn. Ông lại không biết chạy trốn, hãy còn quơ nửa thanh đoạn giáo, không ngừng lượn vòng tại chỗ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 38: Ván Bài (38)

M

ột gã thanh niên trai tráng sải bước vọt tới chỗ ông, ánh đao nghiêm nghị như điện. Giải thoát rồi, nháy mắt Tang Hiến Hòa thấy rõ ràng, như trút được gánh nặng. Nhưng đau đớn trong dự liệu lại không hề truyền đến, ông nhắm mắt chờ chết ngạc nhiên mở mắt ra, lại phát hiện mình đã ở ngoài trận tự khi nào, mà chủ bộ Dương Phủ thì dẫn theo một đồng người vây quanh mình, rất nhanh chạy trốn khỏi chiến trường.

- ình Danh Chấn ở đâu? Cả đội, dưới trưởng hãn không có nhiều người!

U mê thoát đi tìm đường sống, Tang Hiến Hòa trước hết nghĩ không phải truy hỏi nguyên do mình thoát thân, à là ý đồ một lần nữa đoạt lại quyền chủ đạo trở về trên chiến trường. Nếu mạch đao trận không vây khốn ông, đã nói lên tướng sĩ Đại Tù còn có lực đánh một trận. Nếu tướng sĩ Đại Tù còn có lực đánh một trận, thì có hy vọng đánh nghiêng tướng quân địch, một lần nữa đoạt lại thắng lợi.

- Ồ, Ngõa Cương Quân, Ngõa Cương Quân đến rồi!

Chủ bộ Dương Phủ chỉ binh lính cách đó không xa còn đang giăng co cùng một chỗ, nói năng lộn xộn.

- Cái gì?

Tang Hiến Hòa ngưng thần nhìn kỹ, mới phát hiện chiến kỳ Minh Châu Quân màu đỏ thẫm đập vào mắt đang có ý đồ thoát khỏi sự tiếp xúc với binh mã của mình. Lấy Trình Danh Chấn làm trung tâm một lần nữa kết trận. Mà các huynh đệ dưới trưởng của mình sẽ bị loạn thành một đoàn,

hoặc cùng quân địch quần quít chặt lấy, hoặc giống như ruồi bọ không đầu chạy tới chạy lui.

Một nơi khác xa hơn một chút, ngay tại bên ngoài chiến trường song phương giao thủ, lâu la Ngõa Cương tính bằng đơn vị hàng nghìn cuộn cuộn đến. Minh Châu Quân và kỵ binh quan quân đều đình chỉ công kích lẫn nhau, giục ngựa lẫn quần chạy tới chạy lui trước trận Ngõa Cương Quân. Bọn họ dù ai cũng không cách nào tới gần, dù ai cũng không cách nào ngăn cản đường đi của Ngõa Cương Quân. Nhân số của đối phương rất nhiều, ước chừng gấp bốn lần quan quân, gấp đôi Minh Châu Quân trở lên!

Chính là xuất phát từ duyên cớ này, Trình Danh Chấn thả ta? Tang Hiến Hòa vẫn không dám xác định. Ông nhớ mang máng lúc mình đang luống cuống tay chân, có hoành đao chém đi qua. Mà theo bóng dáng phán đoán, cầm đao có khả năng chính là Ngũ Thiên Tích. Nhưng cũng có thể mình nhìn lầm rồi, hy vọng chết trong tay Ngũ Thiên Tích mà không phải chết vào tay một kẻ vô danh tiểu tốt. Bất kể như thế nào, không nên là Ngũ Thiên Tích chủ động thả ông, nếu không Ngũ Thiên Tích tất khó thoát khỏi quân pháp xử trí.

- Tướng quân, khẩn trương hạ lệnh cho toàn đội đi. Ngõa Cương Quân tà tâm khó dò!

Thấy Tang Hiến Hòa vẫn mơ mơ màng màng, Dương Phủ thực hối hận mình vừa rồi dẫn người cứu ông ta. Vì để tạo ra một lỗ hổng ở mạch đao trận, y ít nhất bỏ ra hơn ba trăm vệ sĩ trung thành và tận tâm làm đại giá. Nếu không phải bởi vì sự xuất hiện của Ngõa Cương Quân dẫn tới Trình Danh Chấn điều hành sai lầm, nói không chừng đoàn người hôm nay tất cả đều chôn ở trong này.

Nhưng Ngõa Cương Quân hiển nhiên không phải tới cứu viện bọn họ. Ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Hơn một tháng qua, quận binh Võ Dương, quận binh Thanh Hà, Cự Lộc tặc, Minh Châu Quân, Tang gia quân, mấy đội

ngũ rong ruổi chiến trường Hà Bắc đều muốn làm ngư ông cướp lấy ích lợi cuối cùng, đều muốn hy sinh người khác, thành toàn cho mình. Chẳng ai ngờ rằng, lúc trước bộ phận Ngõa Cương Quân Vương Đức Nhân ngoan ngoãn tránh một đường thông đến Thanh Chương cho quan quân mới là thu lợi chân chính, là ngư ông chân chính.

- Thu binh, thu binh, tụ hợp lại với nhau.

Tang Hiến Hòa cuối cùng cũng nhớ ra chức trách của mình, xé cổ họng hô. Dương Phủ vung tay lên, chúng thân binh lập tức cùng hò hét, kêu lên đem đạo mệnh lệnh này truyền khắp toàn quân.

- Thu binh, thu binh, dựa vào đại soái, dựa vào đại soái.

"Ô ô, ô ô, ô ô!" Tiếng kèn trầm thấp vang lên. "Đương đương đương đương!" tiếng la thanh cũng vang lên. Minh Châu Quân và quan binh đều tại co rút lại, đều đang nhanh chóng lui về phía sau, ý đồ tập kết thành một trận hình vững chắc. Bộ của Ngõa Cương Quân Vương Đức Nhân cũng không cho bọn hãn cơ hội, nhanh chóng gõ trống trận."Thùng thùng, thùng thùng, thùng thùng..." Tiếng trống xé trời vỡ đất. Hơn ngàn tinh nhuệ nhanh chóng trào ra, như gió lốc cuốn vào giữa quan quân.

Quan binh Sớm bị Minh Châu Quân giết đến mỗi một không chịu nổi đã không còn khí lực chống cự, quân lính bị giết tan rã. Càng nhiều lâu la Ngõa Cương Quân nhảy vào chiến đoàn, đuổi bọn quan binh giống như đuổi đàn dê, sau đó từng đao từng đao giết chết, chém rơi đầu, cởi áo giáp xuống.

Minh Châu Quân cũng mỗi một không chịu nổi không thể gia nhập giao chiến với bất kỳ bên nào, chỉ có thể tận lực bảo đảm mình không bị cuốn vào. Nhưng Bộ của Ngõa Cương Quân Vương Đức Nhân rõ ràng không muốn buông tha bọn họ, một mặt phân ra gần nửa huynh đệ đuổi cùng giết tận đối với quan binh, một mặt hai đường bọc đánh bức tới bọn họ.

- Thật không biết xấu hổ!

Hùng Khoát Hải tức giận chửi ầm lên, mang theo giáo dài liễu mạng với Ngõa Cường Quân.

- Ta đi làm thịt bọn họ, sợ quái gì!

Trình Danh Chấn dùng giáo dài ngăn cản đường đi của y.

- Đừng chủ động sinh sự, nghiêm thêm phòng bị, chờ ta thăm dò ý đồ bọn họ đến rồi nói sau.

- Còn có thể có ý đồ gì đến chứ!

Vương Nhị Mao có thiện cảm sâu sắc với Ngõa Cường Quân cũng bị tức đến hai mắt đỏ bừng. Nếu không phải sợ dao động quân tâm, gã đã tình nguyện cùng các huynh đệ liễu mạng rồi. Liên quan tới Ngõa Cường Quân, tất cả đều là do gã mà nên, mình ước với Ngõa Cường Quân cũng là gã cực lực thúc đẩy đấy. Nhưng mà, anh hùng Ngõa Cường từng làm cho gã khâm phục và hướng về cũng tại thời khắc mấu chốt nhất bán rẻ đoàn người, và đâm vô số dao sau lưng đoàn người.

- Cả đội, không cần sợ hãi.

Thời điểm nguy cơ, Trình Danh Chấn ngược lại chậm rãi bình tĩnh lại. Thả cho Tang Hiến Hòa một con đường sống là do hãn truyền đạt mệnh lệnh đấy, bởi vì chỉ có bảo đảm Tang Hiến Hòa không chết, bọn quan binh mới có thể thay hãn chia sẻ uy hiếp một bộ của Ngõa Cường Quân. Nhưng mà song phương dù sao không phải đồng minh, cũng đã lường bại câu thương. Bộ của Ngõa Cường Quân Vương Đức Nhân tùy tiện chọc ngón tay sâu trong bất kỳ chỗ nào, cũng có thể thoải mái mà nghiền nát bọn họ.

Đám người Vương Nhị Mao và Hùng Khoát Hải quay về phía sau xem xét, đành phải bất đắc dĩ dừng bước. Minh Châu Quân đã mau tản ra rồi. Trải qua sống mái với Lữ Phương Nguyên, và huyết chiến cùng Dương Bạch Nhân, đồng thời giao thủ với Ngụy Đức Thâm, bọn họ đã là nỏ mạnh hết đà. Chỉ có điều không muốn đem cơ nghiệp vất vả mở ra chấp tay dâng cho người khác, mới nổi lên lực lượng cuối cùng liều mình với Tang Hiến Hòa. Hiện giờ, lực lượng cuối cùng này cũng bị tiêu hao sạch sẽ. Ngõa Cương Quân cố tình đuổi tới lúc này, gác mũi đao lên cổ đoàn người.

Hiện Minh Châu Quân cũng không tháo chạy giống quan quân, Ngõa Cương Quân cũng đành chỉ tiếp tục tới gần, giống như con bọ cạp vênh hai râu độc lên đứng ở đằng xa, bất cứ lúc nào cũng có thể kẹp con mồi lại, mảnh giáp vỡ tan.

- Không cần sợ, không cần sợ, đừng làm cho người ta coi khinh.

- Chú ý đội hình, có thể chết trận chứ đừng để xấu hổ mà chết!

Vương Phi, Đoàn Thanh và tướng lĩnh cũng hiểu được đoàn người bị dồn đến tuyệt lộ, ở trong đội ngũ hết sức duy trì trật tự. Minh Châu Quân có khả năng toàn quân bị giết, nhưng Minh Châu Quân lại không phải là bởi vì đánh đánh bại mà bị giết. Bọn họ có thể bị tàn sát, nhưng không thể bộc lộ chút sợ hãi nào trước mặt tiểu nhân hèn hạ.

- Mạch Đao Đội còn có thể chiến một trận, cũng không biết vị trí cụ thể của chủ tướng quân địch!

- Ta dẫn người cuốn lấy bọn họ, người lĩnh đoàn người lui hướng Thái Hành Sơn!

Ngũ Thiên Tích và Đỗ Quyên trước sau tới rồi, thấp giọng thảo luận đối sách cùng Trình Danh Chấn. Chủ ý bọn họ chính là ngọc nát đá tan, Trình Danh Chấn nhẹ nhàng lắc đầu.

- Vương Đức Nhân là vì ba huyện Bình Ân và đầm Cự Lộc mà đến, chúng ta trước tiên có thể cùng hãn chu toàn một phen, rồi hẵng quyết định.

- Vậy huynh...

Đỗ Quyên cắn chặt răng, trong ánh mắt tràn đầy khuất nhục. Trình Danh Chấn phân tích một chút cũng không sai, Vương Đức Nhân nhất định là coi trọng địa bàn Minh Châu Quân. So với các nơi chiến loạn khác, ba huyện Bình Ân có thể nói là cõi yên vui giàu có và đông đúc khó có được trong chiến loạn. Ông ta muốn không đánh mà thắng được ba huyện, nhất định trước tiên phải khiến Trình Danh Chấn khuất phục.

- Trước tiên bảo toàn tính mạng các huynh đệ mạng quan trọng hơn!

Trình Danh Chấn nhếch miệng cười khố. Hãn làm sao không cảm thấy khuất nhục. Nhưng đầu hàng với bộ Ngõa Cương Quân Vương Đức Nhân, có lẽ còn có cơ hội gỡ vốn. Nếu cứng rắn chống đỡ mà nói..., chỉ sợ hơn bốn ngàn chúng dưới trướng này không thể tìm được một con đường sống để ra.

- Giáo đầu!

- Giáo đầu!

đám người Hùng Khoát Hải cũng hiểu Trình Danh Chấn rốt cuộc tính toán như thế nào, quay đầu nhìn hãn, ánh mắt bi phần. Lục lâm đạo từ trước đến nay đều là cá lớn nuốt cá bé, nếu đoàn người trên chiến trường bại bởi Ngõa Cương Quân, mặc dù đầu hàng cũng không tính mất mặt. Mà hiện tại...

Đang lúc đoàn người chuẩn bị khuyên Trình Danh Chấn liều chết đánh cược một lần, xa xa lại truyền tới tiếng vó ngựa ồn ào. Hơn ngàn kỵ binh, như gió cuốn quá núi.

- Trình Đại đương gia, chúng ta đến giúp người.

Tướng lĩnh dẫn đội tàu gương mẫu, như vào chỗ không người.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 39: Hoàng Trước (1)

S

ố quân viện binh không nhiều, chỉ có một ngàn người, cũng chỉ là kỵ binh bình thường, nhưng cả người và chiến mã đều có tinh thần chiến đấu rất cao. Lần này, đến lượt đến lượt Ngõa Cương quân Vương Đức Nhân bị lâm vào tình cảnh rối loạn rồi, bọn họ vừa vội vã tìm kiếm tiện nghi, lại phải chia nhân mã sang phía tây một nửa phía đông một nửa. Mà ở địa hình ở phụ cận lại rất trống trải, nếu có kỵ binh đến sẽ bị đánh bại rất nhanh.

- Kết trận, kết trận, kết trận tại chỗ!

Không cần có đuổi theo quan quân, Vương Đức Nhân từ trong đám người nhảy ra, quơ quơ cánh tay kêu lên.

- Kết trận, kết trận, kết trận tại chỗ!

Mấy trăm tên lâu la hét lên, đem mệnh lệnh truyền khắp toàn quân.

Nhìn thấy Ngõa Cương quân bị dọa đến mức nhìn tình cảnh hỗn loạn hết cả lên, người chủ tướng dẫn viện quân đến khinh thường nhổ nước bọt xuống đất:

- Phì, còn gì là Ngõa Cương quân nữa. Mất mặt!

Dứt lời, cũng không lập tức tiến lên giúp đối phương, mà mệnh lệnh kỵ binh dưới trướng tìm nơi có địa thế tương đối cao để quan sát. Chính mình lại quay ngựa đi về hướng Minh Châu Quân. Ngựa còn cách Trình Danh Chấn khoảng một trượng, chắp tay thi lễ:

- Đồi Đậu Tử Vương Phục Bảo, xin ra mắt Đại Đường gia!

Trong tay có thiên quân vạn mã nhưng chỉ một mình đi đến đây, chỉ cần thấy dũng khí này, đã đủ để thấy thiện ý. Trình Danh Chấn vui vẻ, chấp tay cười nói:

- Vương Tướng quân quá đa lễ rồi. Trình mỗ có việc, không nghênh đón từ xa được, thứ tội thứ tội!

Vương Phục Bảo biết Trình Danh Chấn nghi ngờ ý đồ của mình, giọng nói đột nhiên đề cao vài phần:

- Nghe nói quan quân qua núi Bắc Vọng, Đâu Thiên Vương biết sự tình có biến, Cho nên lập tức lệnh cho tại hạ xuất quân đến trợ giúp. Không ngờ...

Y hướng về phía Ngõa Cương quân nhìn, nhếch miệng cười,

- Không ngờ trên đường có đám đạo chích ngăn cản, cho nên trên đường chậm trễ chút thời gian. Cũng may vẫn còn chưa tới quá muộn, nếu không, đầu của Vương mỗ có bị chặt đến trăm lần, cũng không thể chuộc tội!

Trên chiến trường thanh âm ồn ào, lời của y chỉ có Trình Danh Chấn và mấy trăm người bên cạnh có thể nghe rõ. Nhưng chính lần này vài trăm người đó nghe xong lại reo hò, cũng làm cho Vương Đức Nhân biết tình hình ở ngoài kia không ổn.

Tang Hiến Hòa đã dẫn đội tàn binh chạy xa, không có khả năng quay lại đánh nữa. Hiện giờ, có tới hơn một ngàn kỵ binh cùng với quân của Trình Danh Chấn đối đầu với Ngõa Cương quân. Nếu dựa theo quân số, Vương Đức Nhân chiến ưu thế. Nhưng Minh Châu Quân xưa nay dùng mãnh lại thiện chiến, mà ở dưới tay Vương Phục Bảo, ở dưới trướng Đâu Kiến Đức cũng rất khó tìm.

Đang lúc Vương Đức Nhân còn do dự chưa biết làm như thế nào, hai người Trình Danh Chấn cùng Vương Phục Bảo đã bắt đầu phối hợp với

nhau điều chỉnh đội hình. Toàn bộ kỵ binh Minh Châu Quân và bộ tốt thống nhất hợp thành một đội đảm nhận nhiệm vụ ở trung quân, Vương Phục Bảo và quân kỵ binh chia làm hai bộ phận, bảo vệ ở xung quanh hai cánh của Minh Châu Quân. Toàn bộ trận địa sau đó sẽ được hoán đổi, chỉ lát sau, đã điều chỉnh xong đội hình, bắt đầu tiến về phía Ngõa Cương quân.

Bọn họ chuẩn bị công kích?! Vương Đức Nhân tuy rằng không hiểu rõ trận hình đối phương bày tên là gì, bản năng lại cảm thấy có nguy hiểm. Vương Phục Bảo không ngờ đem toàn bộ kỵ binh dưới trướng giao cho Trình Danh Chấn chỉ huy! Trình Danh Chấn không ngờ không để ý đến việc binh ít tướng thiếu, chuẩn bị liều lĩnh tấn công liều mạng của chính mình! Ông trời, đây là trò gì vậy? Trình Danh Chấn cấu kết với người của Đậu Kiến Đức từ lúc nào, sao lại tin tưởng lẫn nhau như vậy?!

Về vấn đề này, lúc này trong lòng Trình Danh Chấn kỳ thực là cũng không hiểu ra sao. Hẳn chính là kế thừa y bát của Trương Kim Xưng, cơ nghiệp của Đậu Kiến Đức có được từ tay Cao Sĩ Đạt. Trương Kim Xưng khi còn sống, đã trăm phương nghìn kế để thoát khỏi sự khống chế của của Hà Bắc lục lâm đạo Tổng Tiểu Bả Tử Cao Sĩ Đạt, thậm chí thay vào đó, Đậu Kiến Đức đã có tình bằng hữu với đại Đường gia đầu tiên của đầm Cự Lộc Tôn An Tổ, người không đội trời chung với Trương Kim Xưng. Cho nên, dựa theo những điều trên, hẳn và Đậu Kiến Đức hai người cũng nên cả đời không qua lại với nhau mới đúng. Chẳng ai có thể nghĩ ở thời khắc nguy nan, Đậu Kiến Đức lại có thể ra tay trợ giúp.

Đương nhiên, sự giúp đỡ này không phải không có cái giá của nó. Với tình hình trước mắt của Minh Châu Quân, nếu Đậu Kiến Đức có ý đồ thâm tóm, đoàn người căn bản không có năng lực phản kháng. Nhưng một điều quan trọng là Đậu Kiến Đức lần này chơi quân tử, bất kể là người thừa nhận cũng thế, không thừa nhận cũng thế, người ta là ngàn dặm xa xôi tới giúp, và xuất hiện giúp Minh Châu Quân đúng thời điểm quan trọng. Mà Vương

Phục Bảo cũng rất chính trực, làm cho người ta căn bản không thể hoài nghi sự thành thực của y.

Nhìn lại khoảng cách hai bên, Trình Danh Chấn không thể hoài nghi Đậu Kiến Đức có rắc tâm khác. Khoảng cách giữa hai bên khá xa, cho dù là lúc đầu Đậu Kiến Đức phái viện binh là có chủ ý đi chăng nữa, Vương Bảo Phục cũng không thể trùng hợp như vậy được. Chỉ có thể nói, người tính không bằng trời tính, Vương Đức Nhân ở sau lưng của hắn tính toán rất tường tận, cũng mất một khoảng thời gian không nhỏ. Đậu Kiến Đức lại bỗng nhiên có ý tốt, buôn bán lời được chậu đầy bát tròn.

Việc đã đến nước này, chỉ có thể vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt đã rồi mới tính đến chuyện khác. Nhìn thấy đội ngũ đã bắt đầu được triển khai, trong lòng Trình Danh Chấn mới cảm thấy yên tâm một chút. Theo tận mắt hắn nhìn thấy, thì đội quân kỵ binh của Vương Phục Bảo cũng có thể nói là tinh nhuệ. Tuy rằng binh khí và áo giáp còn kém hơn so với Minh Châu Quân một chút, nhưng hơn ở kỹ thuật cưỡi ngựa và quân kỷ nghiêm minh, lại khiến cho hành động của bọn họ nghiêm nghị sinh uy, làm cho không đối thủ nào dám coi thường.

Từ trước đến giờ Trình Danh Chấn luôn coi trọng việc rèn luyện tinh binh, nên quân lính vẫn đầy hăng hái hay khâm phục, mang binh chỉ để ý đến số lượng còn lại mặc kệ Vương Đức Nhân thấp thỏm lo âu. Trong lòng của hắn loáng thoáng có vài phần dự cảm, thả Tang Hiến Hòa và vây chặt đường lui của Trình Danh Chấn, chính mình lại đi vào vết xe đổ của Tang Hiến Hòa. Hành động này tuyệt đối không chỉ ảnh hưởng đến bản thân mình hôm nay, mà mấy tháng sau, mấy năm sau, thậm chí là rất lâu sau, mình sẽ vẫn phải chịu hậu quả.

Bầy sói cũng có quy củ của bầy sói, y vừa mới nuốt Minh Châu, sẽ không ai mắng y lòng dạ độc ác ra tay tàn độc, ngược lại sẽ khâm phục y biết nắm thời cơ. Chỉ khi nào y mạo hiểm thất bại, thì sẽ trở thành trò cười cho mọi người, tất cả mọi người sẽ xem thường y.

- Làm sao bây giờ, Mật Công ngày đó có từng dự liệu được ngày hôm nay như thế này?

Rơi vào tình thế cấp bách, Vương Đức Nhân cũng không giữ bí mật nữa, hướng về phía một thân binh hỏi han.

- Mật Công ngày đó lập kế hoạch, chỉ nói là cơ hội khó có được. Về cụ thể nắm chắc được bao nhiêu phần, cũng là cần Vương đầu lĩnh tự phán đoán!

Có vẻ thân binh ở bên cạnh y cũng không dễ đối phó, cười cười, quyết miệng khiển trách lại.

- Khuất tiên sinh nói là Mật Công tính toán không hề có sơ hở, mà do họ Vương ta chấp hành bất lợi?

Wương Đức Nhân nóng giận, hung tợn truy hỏi.

- Ta cũng không nói như vậy. Vương đầu lĩnh nếu như muốn chém đầu Khuất mỗ mang đi lấy lòng Trình Danh Chấn, cũng là một chủ ý hay!

“Thân binh” họ Khuất bị dọa đến mức lùi lại nửa bước, tay dè chuôi kiếm nói.

Chỉ bằng việc đối phương làm y tức giận, Vương Đức Nhân một bàn tay cũng có thể giết gã. Nhưng giờ không phải là lúc nội bộ tranh đấu, đã cùng Trình Danh Chấn và Đậu Kiến Đức kết ân oán sống chết rồi, không cần thiết thì dung tha cho Ngõa Cương quân. Nghĩ đến đoạn này, Vương Đức Nhân hít vào một hơi thật sâu, nén giận trong lòng giải thích:

- Khuất tiên sinh không cần suy nghĩ nhiều. Họ Vương ta tuy rằng không có bản lĩnh gì, nhưng cũng không phải là người bán rẻ bạn bè. Nếu thật sự đánh nhau, người cứ việc rút lui trước. Họ Vương ta hôm nay ở ngay chỗ này đây, chiếu cố cái gọi là Cừ Đầu Giao!

- Hẳn cũng chưa chắc đã muốn đánh cùng với người!

Đại tượng tạo tiền doanh Ngõa Cường quân Khuất Thương lại bữu môi, cười lạnh nhắc nhở. Chỉ sợ chưa khai chiến trong lòng đã sợ rồi, họ Vương căn bản chính là một kẻ vô dụng không đánh nổi. Lý Mật đã cố tình bày đặt Trình Danh Chấn là người văn võ vẹn toàn, Vương Đức Nhân quả thực khó đấu lại. Đứng ở góc đội của Khuất Thương, gã thật không thấy Vương Đức Nhân có điểm nào mạnh hơn Trình Danh Chấn. Nhưng chủ công quyết định gã không thể nghi ngờ, trong lòng lại không đồng ý nhưng cũng phải nỗ lực đi chấp hành.

- Hẳn, bọn hăn đã dàn trận xong!

Wương Đức Nhân căn bản không biết trong lời nói của Khuất Thương có ý gì, đành đáp lại.

Trong lòng Khuất Thương cũng biết vậy, bất đắc dĩ thở dài, thấp giọng giải thích:

- Có thể chiến mới có thể giảng hòa. Hai nhà bọn họ một liên tục tác chiến, đã sớm suy yếu, một người ngàn dặm gấp rút tiếp viện, sức cùng lực kiệt. Hiện tại cường ép triển khai quân, chỉ là muốn ép người giảng hòa thôi. Người cần gì phải khẩn trương như vậy?

- Đó, ta đây rõ ràng là trực tiếp bổ nhào qua?!

Wương Đức Nhân nhất thời có dũng khí, thử dò hỏi.

Khuất Thương lại thở dài nhẹ nhàng lắc đầu,

- Cần gì phải vậy? Đậ Kiến Đức làm việc cẩn thận, tự nhiên sẽ không yên tâm phái một mình Vương Phục Bảo đến. Y nhất định còn có quân phía sau. Lúc này trừ khi người có bản lĩnh tiêu diệt hết cả hai nhà bọn họ, nếu

không, trận chiến này cũng không biết đánh tới khi nào, bao nhiêu người sẽ liên lụy vào!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 40: Hoàng Tước (2)

V

ậy theo ý kiến của người, lúc này ta nên làm gì bây giờ!

Vương Đức Nhân ngẫm nghĩ một chút, biết phán đoán của Khuất Thương cơ bản đúng. Cho dù trong thời gian ngắn có thể đánh bại Trình Danh Chấn và Vương Phục Bảo. Sau đó Đậu Kiến Đức tìm tới tận cửa, y vẫn khó sống yên ở Minh Châu. Nếu Lý Mật có thể trưng nghĩa viện thủ thì tốt, nhưng lúc này Lý Mật bị Lý Trọng Kiên đánh cho đến tự lo cho mình chưa xong, có thể chia binh ra giúp y đoạt lại địa bàn sao?

- Lấy bất biến ứng vạn biến.

Khuất Thương cười đáp lại,

- Người còn không phải không biết ý đồ của Trình Danh Chấn đến sao? Rõ ràng làm người hồ đồ, nói là đến giúp hãn đối phó quan quân, hãn chẳng lẽ lại đến tìm người đối chất sao?

- Cái này?

Vương Đức Nhân tuy rằng làm việc xấu, nhưng da mặt lại không dày đến mức nói năng bừa bãi nông nổi.

- Đánh hay là không đánh, người hãy nhanh chóng ra quyết định. Càng chậm chạp, càng dễ bị người khác tìm được sơ hở!

Khuất Thương hung hăng trợn mắt nhìn y, lớn tiếng thúc giục.

Vương Đức Nhân bị ép buộc, bất đắc dĩ đành phai cười ngựa chạy về phía trước trận. Chạy được một đoạn về phía trước, sau đó dừng hẳn ở tầm mũi tên lông vũ có thể bắn, hướng về phía Trình Danh Chấn, chấp tay thi lễ:

- Trình Đại đương gia đang ở đây, Vương mẫu có thể nói vài lời được không?

Trình Danh Chấn và Vương Phục Bảo nhìn nhau, bình tĩnh xuất trận

- Đây đúng là Vương Đức Nhân Đại đương gia núi Bắc Vọng sao? Trình mẫu không thể ngênh đón từ xa, xin thứ tội!

- Khách khí, khách khí!

Vương Đức Nhân một bên bật cười ha hả, một bên giải thích,

- Vừa rồi ta vội vàng đuotr giết Tang Hiễn Hòa, chưa kịp lại đây chào hỏi người. Hiện tại các huynh đệ đều đã đánh xong, sợ làm cho hiểu lầm, cho nên nhanh chóng sang đây xem xem!

Ngoài miệng nói lời nghe rất hay, nhưng y lại nhất định không chịu nói xem số thị vệ trong phạm vi là bao nhiêu. Trình Danh Chấn biết rằng y có tật giật mình, lại cũng không muốn hỏng việc, cười cười, nghiêm nghị:

- Ta tạ Vương Đương gia trọng nghĩa viện thủ. Ân nghĩa hôm nay, Trình mẫu suốt đời này cũng khó quên!

- Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ, xem người nói kìa!

Vương Đức Nhân lùi ngựa về phía sau, cười khiêm tốn.

- Nhắc tới chuyện này cũng nên trách ta. Lúc trước đồng ý với người đuổi theo Tang Hiễn Hòa, kết quả không biết dùng người, không ngờ bị hắn ta đột phá vòng vây. Ta hiện về sau, tự tay chém được mấy tên, sau đó tiếp tục

đuổi theo Tang Hiến Hòa. Không nghĩ tới lại đến chậm một bước, người đã đánh cho Tang Hiến Hòa một trận, ta chỉ có thể quét tước chiến trường thôi!

- Hơn ba vạn quân quét tước chiến trường, Vương trại chủ thực là mất một khoản kinh phí lớn!

Không đợi Trình Danh Chấn nói, Vương Phục Bảo cướp lời đáp lại:

- Ta vừa rồi thấy người bận rộn nên chưa hỏi, thế nào, người có bắt được Tang Hiến Hòa không?

- Hổ thẹn, hổ thẹn!

Vương Đức Nhân cười khổ lắc đầu,

- Các huynh đệ nhất thời sơ sẩy, đã để cho hãn ta chạy thoát. Ôi, Trình đương gia cũng biết, thủ hạ ta mặc dù nhiều, lại không được mấy tên có thực tài. Vị huynh đệ kia nên xưng hô như thế nào? Đúng là một thiếu niên tốt!

- Dưới trướng Đậ Thiên Vương, tiên phong Vương Phục Bảo, chỉ là một tiểu lâu la, cũng không tư cách để lão xưng huynh gọi đệ!

Vương Phục Bảo biết rằng đối phương đang cố ý giả bộ hồ đồ, lạnh lùng đáp lại.

- Khách khí, khách khí!

Vương Đức Nhân trong lòng giận tới mức hơi nước bốc lên, nhưng trên khóe miệng vẫn cố cười.

- Đại danh của Tướng quân, tại hạ đã sớm nghe như sấm bên tai. Hôm nay tận mắt nhìn thấy, thật sự là có phúc ba đời!

- Hóa ra ta có danh tiếng lớn như vậy!

Vương Phục Bảo cười ha hả,

- Vương đương gia đừng đùa để ta vui vẻ. Ta là một người ngay thẳng, không phân biệt được lời nào là nói dối lời nào là nói thật. Một khi đã bị ngài chọc cho đến mức không nhớ là mình đã ăn mấy bát cơm rồi, chẳng phải là phụ ý của ngài sao? Đúng rồi, ta nhớ trên đường bị mấy đám người chặn lại, lúc ấy không biết lai lịch của bọn họ, cho nên đã thu thập hết rồi. Nếu bên trong có thuộc hạ của ngài, lão nhân gia ngài ngàn vạn lần đừng trách tội ta!

- Ủ

Không cần Vương Phục Bảo nói rõ, Vương Đức Nhân cũng đoán được, quân của mình ở lại chặn đường đám lâu la này toàn quân đã bị tiêu diệt rồi. Nếu không sẽ không bị Vương Phục Bảo giết hết, thì sao chính mình lại không có tin tức gì. Y bây giờ là giả vờ châm điếu ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ không nói nên lời, chỉ có thể xấu hổ cười:

- Có thể do ta bố trí, cũng có thể do bảo trại ở địa phương bố trí. Đầu năm nay rối loạn quá, không ai biết rõ nữa! Vương Tướng quân thu thập cũng đã thu thập rồi, mặc dù là bọn họ bị oan uổng, cũng chỉ trách bọn họ bản lĩnh quá kém, thật sự không trách người khác được.

- Vậy là tốt rồi. Đạp Thiên Vương nhà ta cũng chưa từng nghĩ là sẽ giao đấu cùng Ngõa Cương quân. Chỉ có điều nghe nói Tang Hiến Hòa đột phá vòng vây của ngài chạy đến Bình Ân, không đành lòng để Hà Bắc lục lâm mất đi một người tốt, cho nên mới vội vã phái ta đến hỗ trợ.

- Đúng vậy, đúng vậy, mọi người đều là Hà Bắc lục lâm mà ra, đều là huynh đệ cả!

Vương Đức Nhân thấy đối phương không có ý vạch mặt, nhanh chóng lái theo câu chuyện.

- Đậu Đại đương gia là người tốt. Trước đó vài ngày ta nghe nói y mang theo các huynh đệ đánh cho Quách Huyển một trận tơi bời. Đáng tiếc vì đường xa quá, ta không thể qua hỗ trợ được!

- Không dám làm ngài hao tâm tổn trí.

Vương Phục Bảo cười chấp tay,

- Nửa tháng trước quân ta đã tiêu diệt toàn bộ quân của Quách Huyển, cho nên mới có thể rat ay giúp đỡ lực lâm lâm đồng đạo. Nếu không, có thể bỏ hang ổ của mình không cần, để giúp người khác đòi lại đạo lý sao?!

- A!

Nghe được những lời ấy không chỉ Vương Đức Nhân có vẻ mặt kinh ngạc, mà ở sâu trong lòng Trình Danh Chấn cũng lo lắng không yên. Quận Thừa Trác quận Quách Huyển là người của Bác Lăng Đại Tổng Quản Lý Trọng Kiên, quân sĩ dưới trướng rất nhiều, trình độ huấn luyện và trang bị đều tốt hơn quận binh hai huyện Thanh Hà Võ Dương cộng lại. Một đội quân mạnh và được võ trang như vậy mà bị Đậu Kiến Đức toàn diệt, Đậu Kiến Đức kia thực lực mạnh tới cỡ nào đây?

Nghĩ đến sau này mình còn muốn sống yên ổn ở Hà Bắc, Vương Đức Nhân không dám tranh giành hơn thua. Trên mặt lại nở nụ cười, a dua nói theo:

- Đậu Đại đương gia quả nhiên lợi hại, đến cả Quách Huyển cũng có thể thu thập được hết! Ngày đó Cao Sĩ Đạt đương gia chết trận, ta còn không biết Hà Bắc lực lâm làm sao để gượng dậy nổi? Không nghĩ tới trường giang sóng sau đè sóng trước, Đậu đương gia làm chủ, con đường của đoàn người lại ngày càng rộng mở hơn!

Nói gần nói xa, y đã đẩy Đậu Kiến Đức Hà Bắc lực lâm đạo Tổng Biều Bả Tử lên một vị trí cực cao, còn Trình Danh Chấn đứng ở góc đối diện giống

như một người rơm. Vương Phục Bảo nhanh chóng hiểu được hàm ý trong câu nói, nhẹ nhàng lắc đầu, cười nói:

- Đậu Thiên Vương nhà ta không có ý định kế thừa chức Tổng Biều Bả Tử của Hà Bắc lục lâm đạo. Nếu không như thế, danh hiệu Thiên Vương của y chuẩn bị bị xóa trong một ngày gần đây. Y phái ta đến đây hỗ trợ, chỉ muốn cùng Trình Đại đương gia làm cho tốt. Cho dù khi Cao Sĩ Đạt lão đương gia còn tại vị, giữa đôi Đậu Tử và đầm Cự Lộc xảy ra rất nhiều chuyện không vui. Nhưng Đậu Thiên Vương không thể bởi vì điều đó mà không giúp đỡ, gánh vác một phần trách nhiệm. Cho nên y có thể bù đắp lại thì sẽ tận lực làm, cũng vì như vậy, nên gác hết chuyện không vui lại, ngày sau tìm cơ hội tính sau!

- Ý của Đậu Thiên Vương là gì?

Vương Đức Nhân chau mày, căn bản nghe không rõ đối phương đang nói cái gì. Nhìn trộm Trình Danh Chấn, thấy vẻ mặt đối phương cũng mê man, giống như đi vào một thung lũng không có đường ra.

- Ai, đúng là ta ngốc quá, ta nói lại lần nữa cho rõ nha!

Vương Phục Bảo gãi gãi sau gáy, bất đắc dĩ nở nụ cười,

- Kỳ thật ta cũng không hiểu lắm ý tứ của Đậu Thiên Vương. Nhưng trước khi đến đây, y đã thông báo mấy chuyện, thứ nhất, là tuyệt đối không để cho ngài làm Trình trại chủ bị thương. Nếu không, huynh đệ đôi Đậu Tử dù có liều mạng, cũng sẽ thay Trình trại chủ đòi lại công đạo!

Bị người ở phía trước chọc vào sống lưng, Vương Đức Nhân xấu hổ đỏ bừng mặt.

- Làm sao có thể như vậy, sao có thể như vậy chứ, ta chẳng phải đã nói rồi sao, ta cũng đến đây trợ giúp Trình đương gia mà?

- Thứ hai chính là sau đó sẽ rút toàn quân về, tuyệt đối không để Trình trại chủ thêm phiền!

Những lời này, lại làm cho Trình Danh Chấn và Vương Đức Nhân không thể tin vào tai mình. Đâu Gia Quân là nhân lúc nhà người ta cháy mà đến hôi của đấy, chỉ là thủ đoạn của bọn họ cao minh hơn một chút, không hề tiện như Ngõa Cương quân. Mà hiện tại, Vương Phục Bảo lại nói sau khi giúp hẳn xong sẽ rút hết quân, không ở lại ba huyện Bình Ân thêm một chút nào. Đây chẳng phải có ý là y cam tâm tình nguyện bị thua lỗ sao? Đến ngay cả mấy tiếng cảm ơn cũng khinh thường không thèm kiếm?

Nhìn mãi không hiểu mọi người đang nghĩ gì, Vương Phục Bảo cười nhìn nói, nhắc nhở tiếp theo của Đâu Kiến Đức:

- Thứ ba, Đâu Thiên Vương hy vọng có thể cùng Trình đương gia hiệp nghị, nếu các hào kiệt khác nguyện ý, cũng có thể tham dự. Chính là nói về việc đình chiến của Hà Bắc lục lâm, để chiến đấu với quan quân triều đình, xây dựng lại trật tự. Đâu Thiên Vương nói, đoàn người đã tàn sát nhau nhiều năm như vậy, cũng không có kết quả gì, lại có lợi cho quan phủ. Không bằng xóa bỏ hết thị phi ân oán trước kia đi, ngồi xuống thương lượng, kết làm một nhà. Về phần do ai làm chủ nhà, đoàn người có thể cùng đề cử. Mặc dù không nghĩ bị người quản thúc, cũng có thể duy trì tình hình bây giờ, không cần phải dùng đao kiếm để nói chuyện!

Không đợi Trình Danh Chấn và Vương Đức Nhân bày tỏ thái độ, Vương Phục Bảo nuốt nước bọt, giọng nói đột ngột được đề cao vài phần, nói tiếp:

- Đâu Thiên Vương còn nói, triều đình đã bại, quần hùng thiên hạ phải đứng lên. Đoàn người nếu còn không nắm lấy cơ hội cùng nhau bàn chuyện đại sự, sớm muộn gì cũng bị người khác thu thập hết. Để người ngoài làm, không bằng các huynh đệ đem tính mạng ra cùng nhau làm. Đâu Thiên Vương còn nói, chúng ta không phải là kẻ tặc, ý thế ức hiếp người mới là kẻ tặc! Chúng ta sinh trưởng đều là lương dân, là người Hà Bắc chân chính! Là

do tên Hoàng đế khốn kiếp và lũ cầu quan buộc chúng ta phải cầm đao lên. Chúng ta có thể đuổi cầu quan đi, xây dựng lại trật tự. Chúng ta có thể giống Trình Đại đương gia xây xựng thái bình, chính mình cho mình một mảnh đất để an cư lạc nghiệp!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 41: Hoàng Tước (2)

T

ừ sau khi nắm được ba huyện Bình Ân trong tay, về tương lai, Trình Danh Chấn vẫn rất mơ hồ. Hắn chỉ là dựa vào bản tính để bảo vệ mình và những người bên cạnh, lại không biết được rốt cuộc mình có thể kiên trì được bao lâu, lối thoát của đoàn người rốt cuộc là ở chỗ nào?

Chiêu an? Quan phủ chưa chắc có dũng khí nhận, và nhìn triều đình Đại Tùý cũng không thể tin cậy được. Tự lập? ở chỗ nhỏ bé này cơ bản không thể khởi sự được hùng đồ bá nghiệp gì. Trương Kim Xưng nhanh chóng quật khởi và nhanh chóng bị thất bại, đã là vì dụ trước mắt. Duy trì hiện trạng? Ai đồng ý dung nạp hắn? Triều đình, quan viên địa phương, còn có lục lâm đồng đạo, hôm nay người tới đánh dẹp, ngày mai ta đánh ở sau lưng, từ đầu năm đến cuối năm, không có lúc nào yên, của cải thì càng đánh càng thiếu. Miễn cưỡng ứng phó được tình hình trước mắt, nhưng những trở ngại tiếp theo không cách nào qua được.

Giang hồ khắp chốn là nhà. Do ảnh hưởng từ gia đình và được sư phụ dạy bảo làm hắn không thể chân chính làm một lục lâm hào kiệt. Hắn không muốn tên của mình dùng để dọa trẻ con ngừng khóc giữa đêm; cũng không muốn giống như Trương Kim Xưng khi chết bị vạn người thoái mạ! Hắn muốn sống một cuộc sống bình thường, sống một cách đường đường chính chính, cùng thê tử của mình nói chuyện phiếm, uống rượu, sinh con nối dõi tông đường, không cần lo lắng phải đề phòng cái này đề phòng cái kia, cũng không cần khi nào ngủ cũng phải cất một cây đao dưới gối. Nhưng rốt cuộc làm thế nào để thực hiện được giấc mộng đó, không ai có thể cho hắn một đáp án thật chính xác.

Hôm nay, thật không ngờ lời nói của Đậu Kiến Đức lại làm cho hãn như thấy được một tia hy vọng giữa đêm đen, cho dù đó là một hy vọng xa vời, viễn vông đi nữa. Chúng ta không phải là kẻ tặc, ý thế ước hiệp người mới là kẻ tặc! Chúng ta sinh trưởng đều là lương dân, là người Hà Bắc chân chính! Là do tên Hoàng đế khốn kiếp và lũ cầu quan buộc chúng ta phải cầm đao lên. Chúng ta có thể đuổi cầu quan đi, xây dựng lại trật tự...

Có lẽ những lời của Đậu Kiến Đức chỉ là lớp vỏ bọc, dụng ý thực sự của y là đem Minh Châu Quân nhập vào dưới cờ chỉ huy của y, để Trình Danh Chấn mang theo các huynh đệ của mình thay y đi tranh đấu giành thiên hạ. Nhưng ít nhất khi làm việc so với Trương Kim Xưng y có mục tiêu, không dùng thủ đoạn làm người khác khó chịu, lại đúng thời điểm quan trọng, với tình hình Minh Châu Quân hiện nay, đã không có nhiều lựa chọn. Ngõa Cương Quân, Đậu Gia Quân, không thể ngồi bó tay chịu chết, chỉ có điều thứ hai là thấy sáng sủa một chút.

Nhẹ nhàng thở dài, Trình Danh Chấn mang sự phân vân trong lòng chuyển ánh mắt sang phía thê tử Đỗ Quyên. Thời khắc mấu chốt, hãn rất muốn nghe ý kiến của thân nhân. Vừa mới thiếu chút nữa trải qua sinh tử ly biệt Đỗ Quyên cười cười, ánh mắt trong veo mà đầy hàm ý. Không cần thông qua ngôn ngữ, ý kiến của nàng đã rất rõ ràng. Quyết định của trượng phu cũng là quyết định của nàng, trượng phu đi tới chỗ nào nàng cũng theo tới chỗ đó. Đời đời kiếp kiếp, không bao giờ hối hận.

Trình Danh Chấn hiểu ý liền mỉm cười, sau đó quay đầu về phía Vương Nhị Mao. Vương Nhị Mao cười khổ giang tay ra, trên mặt rõ ràng viết ra bốn chữ “không còn cách nào khác”. Trình Danh Chấn tiếp tục quay đầu về phía Đoàn Thanh, Vương Phi, Hùng Khoát Hải và Ngũ Thiên Tích, hiện đoàn người đều đang lẳng lặng tự nhìn mình, đợi chờ mình ra quyết định cuối cùng.

- Đậu Thiên Vương nói y không cần bất cứ kẻ nào nhận đề nghị của y. Nhưng ở với y một ngày, nếu Hà Bắc lục lâm không thể tha thứ cho nhau

thì hóa ra tự giết hại lẫn nhau. Bởi vì hư vậy tai họa sẽ đổ lên đầu dân chúng, quan phủ sẽ không mất gì. Vương mỗ là người ngay thẳng, không hiểu đạo lý lớn như vậy. Nhưng Vương mỗ lại cảm thấy nếu chết ở trong quan quân thì còn có chút ý nghĩa, nếu chết trong tay lục lâm đồng đạo thì thật đáng sợ. Đoàn người vì sao tạo phản, không phải là vì bị áp bức đến không sống nổi nữa sao? Nhưng sau khi tạo phản đoàn người đã làm được gì? Đoàn người vỗ ngực ngẫm lại... thất vọng chính mình, không làm... thất vọng lúc trước mình cầm cây đao liều mạng với huynh đệ sao?

Lời nói của Vương Phục Bảo tiếp tục truyền đến, từng tiếng một đi vào tim người.

Trình Danh Chấn không cần nghe tiếp, đã quyết định chắc chắn, lớn tiếng phụ họa:

- Đậ Thiên Vương nói rất có lý. Trình mỗ không dám không nghe theo. Bắt đầu từ hôm nay, trên dưới Minh Châu Quân, nguyện đi theo Đậ Đại đương gia!

- Đậ Đương gia chỉ muốn bắt tay giảng hòa với ngài, cũng không có ý định can thiệp vào đả Cự Lộc và huyện Bình Ân!

Không nghĩ tới Trình Danh Chấn lại vui vẻ đồng ý như vậy, Vương Phục Bảo vừa mừng vừa sợ, nghiêng đầu giải thích.

- Vương huynh đệ không nên nói nữa!

Trình Danh Chấn nhẹ nhàng giơ tay lên ra chường.

- Đậ Đại đương gia cớ thể không để ý tới hiềm khích trước kia dốc sức tới cứu giúp, Trình Danh Chấn cũng không thể không biết điều. Lại đây, ta và người cùng vỗ tay thề!

Vương Phục Bảo thấy vẻ mặt Trình Danh Chấn không giống giả bộ, khẩn trương giơ tay ra chường,

- Được, Trình huynh đệ người thẳng thắn nói lời chân thật. Vương mỗi hôm nay thật may mắn, sẽ thay Đâu Đại đương gia định ước với ngài!

Dứt lời, hai người ở trên lưng ngựa vỗ tay ba cái, giống như đã ký kết minh ước trước mặt mấy vạn lâu la. Vương Đức Nhân ở đối diện nhìn thấy vừa sợ vừa hối hận, không kìm được thầm mắng ở trong lòng: "Y, lão gây sức ép lớn như vậy, kết quả là toàn bộ lợi ích đều thuộc về họ Đâu kia hết đấy..."

- Họ Trình quả thật là có mắt không trông, Đâu Kiến Đức chỉ là một quan lại xuất thân mạt phẩm, gia thế, tài trí và danh vọng, có mặt nào có thể sánh nổi với Mật Công?

Đứng ở sau lưng Vương Đức Nhân quan sát tình thế biến hóa đại tướng Khuất Thương của Ngõa Cương Quân cũng thấy quyết định của Trình Danh Chấn quá qua loa, nói nhỏ vào tai Vương Đức Nhân.

Vương Đức Nhân quay đầu, trừng mắt nhìn gã.

- Đâu Kiến Đức đương nhiên thua xa Mật Công. Nhưng họ Trình kia cũng là Binh Tào, phỏng chừng cùng với Đâu Kiến Đức là Vương bát xem đậu xanh...

Nói được một nửa, chính y cũng không hiểu được ý nghĩa, càng cứng đầu nói với người đối diện.

- Người ta được xưng là đồng đạo Hà Bắc lục lâm, hai bên cùng ủng hộ. Chuyện này truyền đi, ước chừng những vị hào kiệt Hà Bắc lục lâm khác cũng sẽ hưởng ứng. Ta đây, rốt cuộc tính là Hà Nam hay Hà Bắc?

Phạm vi của Ngõa Cương Quân đương nhiên là ở Hà Nam Đông Bình, Tế Âm, Hồ Lao là một. Nhưng dã tâm của Lý Mật không chỉ có như vậy. Khuất Thương ngầm nghĩ một chút, thấp giọng nói:

- Đến nước này, đành phải nén cơn giận lại, sau này tính sau. Đợi Mật Công giải quyết xong việc ở Hà Nam...

Vương Đức Nhân nghe xong liền bĩu môi, hồi hận lúc trước không nghe theo Lý Mật đến đầu độc đầm Cự Lộc. Hiện giờ tình hình không thuận lợi, lại kết oán cùng với Đậu Kiến Đức và Trình Danh Chấn. Ngày sau đồng đạo Hà Bắc lục lâm nhắc tới chuyện này, khẳng định sẽ đem hành động “câu kết với người Hà Nam mưu hại đồng hương” của mình ra lên án. Thực ra y cũng là gấu chó, trong ngoài đều không thể tính là người tốt.

Bất kể trong lòng ảo não tới mức nào, ở trên mặt gã lại không thể không giả bộ dáng bộ rộng lượng tự nhiên. Mang theo thân vệ tiến về phía trước vài bước, chấp tay nói:

- Ta nghe nói các anh hùng hào kiệt trong lục lâm làm việc, luôn ra quyết sách rất nhanh chóng. Không ngờ hôm nay có thể tận mắt nhìn thấy hành động này. Chúc mừng Vương Tướng quân, chúc mừng Trình đại gia, ngày sau đòi Đậu Tử và đầm Cự Lộc nếu cần giúp đỡ, cũng đừng quên ta đây là người chứng kiến sự việc!

- Nói đến chuyện này, nếu không có Vương Đại đương gia, Trình mỗ và Vương Tướng quân chưa chắc có thể nhận thức nhanh như vậy!

Trình Danh Chấn nhìn y một cái, cười đáp lại.

Đã nhin nhiều như vậy, nên Vương Đức Nhân không quan tâm có nhần nhin thêm chút nữa. Cười cười làm bộ như không nghe thấy Trình Danh Chấn châm chọc,

- Nếu Tang Hiến Hòa đã chạy, Ngõa Cương Quân ở đây cũng không có việc gì làm. Hai vị cứ từ từ trò chuyện, Vương mỗi lần dẫn các huynh đệ đi trước một bước.

- Vương Tướng quân không quét tước chiến trường một chút, lấy chút đồ quân nhu rồi hãy đi sao?

Vương Phục Bảo đến trước mặt, cười khiêm nhường.

Vương Đức Nhân nhanh chóng quay đầu ngựa, tránh cho đối phương bỗng nhiên xông vào liều mạng với mình.

- Không được, không được. Ta đi cũng khá lâu rồi, trong trại còn có nhiều việc phải xử lý. Không thể trì hoãn thêm được nữa, kính xin hai vị thứ lỗi cho. Ngày sau gặp được Đậu Thiên Vương, đừng quên thay ta vấn an y!

Nhìn thấy bộ dạng khẩn trương của gã, Vương Phục Bảo cảm thấy rất buồn cười. Trên thực tế, với lực lượng của Minh Châu Quân và đội Dật Tử ở thời điểm này, nếu thật sự đối đầu với Ngõa Cương Quân chưa chắc đã chiếm được thế thượng phong. Dù sao hai bên vừa mới bày trận, Đậu Gia Quân lại vừa mới lặn lội đường xa đến.

Nếu Vương Đức Nhân chủ động nhượng bộ, Trình Danh Chấn cũng không muốn huyết chiến cùng đối phương. Dù sao lực lượng Minh Châu Quân bảo toàn được đến thời điểm này cũng không phải dễ dàng, ngày sau muốn ở lại Hà Bắc, trong tay cũng không thể không có chút thực lực chống đỡ. Giục ngựa về phía trước mấy bước, hắn cùng Vương Phục Bảo đưa tiễn,

- Nếu Vương Đại đương gia có chuyện quan trọng, Trình mỗ cũng không thể giữ khách ở lại rồi. Đại Đương gia cứ việc yên tâm, hôm nay sau khi quét dọn xong chiến trường, những vật phẩm thu được sẽ chia cho ngài một phần.

Vương Đức Nhân nhìn thi thể ngổn ngang khắp núi, không kìm nổi âm thầm nuốt nước bọt. Mới đầu cùng Minh Châu Quân một trận, lại bị Ngõa Cương Quân tập kích, đội quân của Tang Hiến Hòa bị tổn thất rất lớn. Chỉ ước chừng ở trên mảnh đất hoang trước mắt này, đã có chừng bốn, năm nghìn thi thể. Trên thi thể mỗi người đều có áo giáp, giày chiến, bên vũng máu còn ném lại không ít giáo dài, cung tên. Mà mình sau khi tới Hà Bắc, thiếu nhất đúng là những trang bị này!

Không muốn Vương Đức Nhân tiếp tục ở trước mặt đối phương khoe hết cái xấu ra, Khuất thương nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, tiến lên thúc giục:

- Đại đương gia, các huynh đệ đã chinh đồn đội ngũ xong, đang chờ quân lệnh của ngài!

- Ha hả, ha hả!

Vương Đức Nhân lúng túng bật cười ha hả.

- Ta đây không phải chỉ muốn nói vài lời cùng Trình Đại đương gia sao? Rất khó mới có thể gặp hẳn một lần! Thôi đi, thôi đi, chúng ta cũng không phải là mẫu thân và những hài nhi. Đi thôi, truyền quân lệnh của ta, lên đường trở về nhà!

Nhóm thân binh lập tức giơ kèn lên, mang lệnh của Vương Đức Nhân truyền khắp toàn quân. Chúng lâu la Ngõa Cương Quân vốn không muốn giao thủ cùng đồng đạo lục lâm, nghe thấy tiếng kèn, nhẹ nhàng thò ra một cái. Khiêng những người bị thương lên, vác binh khí ngắn dài lên trên bả vai, quanh co khúc khuỷu đi về phía nam.

Bộ phận Ngõa Cương Quân Vương Đức Nhân “hộ tống” đã đi xa, Vương Phục Bảo mới thúc ngựa đi tới trước mặt Trình Danh Chấn.

- Trình Đại đương gia, lời nói vừa rồi ngài nên suy nghĩ thêm một chút, Vương mỗ ở trong lục lâm tuy rằng không phải là nhân vật có tiếng tăm gì,

nhưng lại không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn...

Thấy y nói khách khí như vậy, Trình Danh Chấn hoàn toàn xóa tan hết mọi nghi ngờ, khoát tay, cười nói:

- Nếu nói xong lại nuốt lời, thì không còn đạo lý nữa. Vương Tướng quân nếu không vội trở về đợi Đẩu Thiên Vương giao lệnh, có thể ở lại trong thành mấy ngày. Trình mỗ mời người thưởng thức mấy hũ rượu ngon, vừa tới thời điểm được uống!

- Cái này...

Vương Phục Bảo nghe nói có rượu ngon để uống, ánh mắt bắt đầu sáng rực lên.

- Khi trở về, Vương mỗ chạy nhanh lên là được. Đẩu Đại đương gia đang vội vã xử lý những thứ sau cuộc chiến, ta không biết chữ, cũng không vội trở về! Cùng lắm thì, để y quở trách một chút, cũng không thể đến chỗ ngài rồi mà, đến nhìn cũng chưa được nhìn đã vội vã đi!

Nói mấy lời linh tinh này, bản tính mê rượu ngon của gã đã bị lộ ra. Rất nhiều tướng lĩnh Minh Châu Quân đối với sự thay đổi của thân phận có chút mâu thuẫn, thấy Vương Phục Bảo hào sảng như vậy, khúc mắc trong lòng cũng được giải tỏa vài phần. Đoàn người phân công nhau đi quét tước chiến trường, kiểm đếm người bị thương, an tang người chết. Sau đó vây quanh Trình Danh Chấn và vị khách đến từ đời Đẩu Tử, khua chiêng gõ trống quay về thành Thanh Chương.

Nghe nói quê hương lại một lần nữa chuyển nguy thành an, những nam nữ lão ấu trong thành cũng vô cùng vui mừng. Ra tận xa đón, đứng ở hai bên đường, mang lương khô, hoa quả trong nhà ra mời Minh Châu Quân thưởng thức. Vừa nhìn thấy bọn họ, lại thấy các huynh đệ trên người có vết máu loang lổ, đội quân ngắn đi một nửa so với trước. Nhìn lại thấy người cười

con ngựa cao to trong đội ngũ là Đậu Gia Quân, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy lo lắng.

Trong loạn thế, khó yên lặng được lâu, không biết còn có thể yên lặng trong bao lâu? Không ai biết đáp án.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 42: Hoàng Tước (3)

Đ

êm đó, Trình Danh Chấn mở yến tiệc ở sàn đấu võ của huyện nha Thanh Hà, để tẩy trần cho Vương Phục Bảo và các tướng sĩ dưới trướng đến cứu viện Minh Châu Quân, Đỗ Ba Lạt cũng lấy thân thân phận của bề trên đứng ra tiếp đãi khách. Vương Phục Bảo nghe nói đối phương là nhạc phụ của Trình Danh Chấn, khẩn trương đứng dậy, lấy lễ nghĩa của văn bối bái kiến. Đỗ Ba Lạt không dám lên mặt, vội vàng tiến lên hai tay vịn chặt vào cánh tay đối phương, cười lấy lệ nói:

- Đậu Đại đương gia gần đây vẫn khỏe chứ. Tính ra, chúng ta cũng đã lâu ngày không gặp. Cũng không biết y có còn nhớ đến ta không nữa!

- Rất nhớ, rất nhớ, trước khi văn bối đến đây, Đậu Đại đương gia có nói qua, muốn văn bối nhất định phải gặp mặt để chào hỏi ngài!

Wương Phục Bảo rất khỏe, có thể giãy ra khỏi tay Đỗ Ba Lạt, cung kính lạy một lạy. Vừa mới đứng dậy, lại vỗ vỗ nhẹ vào đầu mình một chút.

- Ai da, cái này có chút loạn ngôn, Lão nhân ngài cùng với Đậu đương gia ngang vai vế, ta lại cùng Trình Đương gia xưng huynh đệ hơn nửa ngày rồi. Loạn quá, loạn quá, cái này đúng là loạn rồi!

- Người nhà? Vương Tướng quân là người thân của Đậu Đại đương gia sao?

Đỗ Ba Lạt bị những lời nói không đầu không cuối của Vương Phục Bảo làm cho sửng sốt, cau mày truy hỏi.

- Cũng không phải là người nhà!

Vương Phục Bảo nói, giọng nói là giọng Hà Bắc.

- Tính thân thích, lão Đậ là biểu tử phu của ta, dựa theo như vậy, ngài cùng ta mới là ngang hàng mà! Nhưng ta vừa nhìn thấy Trình huynh đệ liền cảm thấy rất thân thiết, còn đang chuẩn bị cùng hân kết bá huynh đệ.

Dứt lời, miệng méo sẹo lại, làm ra bộ mặt buồn so.

Nghe được những lời ấy, mọi người đều cười ha hả. Sau khi cười xong, thì cảm thấy giảm bớt mấy phần lạ lẫm. Lão Đồ Ba Lạt đã được nữ nhi kể lại chuyện của Vương Phục Bảo và lựa chọn của con rể, cũng hiểu được sở dĩ Trình Danh Chấn làm như vậy cũng là bất đắc dĩ. Có tâm chi viện giúp cho Trình Danh Chấn đúng là chỗ dựa vững chắc dưới trướng Đậ Kiến Đức. Giơ tay lau khóe mắt, cười đề nghị:

- Nhất mã quy nhất mã, nhất mã quy nhất mã. Ta và lão Đậ là một thể hệ, người cùng Tiểu Cửu tử luận là một thể hệ khác. Các vai vế đó, không ai liên quan đến ai!

- Có những lời này của tiền bối là tốt rồi. Tránh được ngày sau lão Đậ nói ta làm càn!

Vương Phục Bảo mượn cớ, cười nói:

- Ta với Trình đương gia kết làm huynh đệ là do ý trời đã định. Ở huyện Bình Ân, là văn bối của ngài. Đến đây, đến đây, ta kính ngài một chén!

- Ta phải mời khách trước mới phải đạo!

Đồ Ba Lạt cười giơ bát rượu lên,

- Chén này tat hay Tiểu Cửu kính người và các huynh đệ phía sau, tạ ơn cứu giúp của đoàn người!

- Không được, không được. Chúng ta đến quá muộn, căn bản không giúp đỡ được việc gì! Hơn nữa ngài lớn tuổi hơn ta nhiều như vậy, uống rượu ngài mời vào, chẳng phải ta giảm thọ sao?

Vương Phục Bảo sống chết không bằng lòng, lớn tiếng viện cớ cho mình.

Phía sau gã các tướng lĩnh cũng không dám kể công, cùng bày tỏ ý chính mình không giúp đỡ được việc gì. Cho dù đoàn người không đến, Minh Châu Quân Cũng có thể tự mình vượt qua được cửa ải khó khăn này. Trình Danh Chấn thấy thế, vội vàng cười đề nghị với mọi người.

- Dứt khoát mọi người phải cùng nhau uống bát này, không tính là ai kính ai. Muốn mời, thì kính ông trời có mắt, để cho hôm nay ta có duyên gặp nhau!

- Được, cạn đi!

Vương Phục Bảo cười đồng ý, giơ bát rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Mọi người cũng cầm bát rượu uống cạn. Sau đó ngồi xuống, căn cứ vào lễ tiết Hà Bắc tuần rượu. Uống được ba bát, bầu không khí trong buổi tiệc bắt đầu dần dần hòa hợp, có cơ hội mời rượu, Trình Danh Chấn cười hướng vị khách tìm hiểu.

- Vương Tướng quân, Đậ Thiên Vương rốt cuộc có tính toán gì, người có thể nói rõ cho đoàn người biết không? Ta cảm thấy lời của lão nhân gia nói tương đối cao sâu. Chi tiết cụ thể như thế nào, ta vẫn chưa hiểu rõ!

- Việc này nói ra rất dài dòng, lão Đậ đề xuất cái đề nghị này, cũng là vì bị quan phủ bức mà ra đấy.

Vương Phục Bảo buông bát rượu, bùi ngùi thở dài.

- Ai! Nhớ năm đó khi Cao Đại đương gia còn tại vị, Hà Bắc lục lâm ta cũng đã từng nổi dậy một lần. Nhưng đoàn người luôn chần chừ. Lúc đánh thuận lợi thì tỏ vẻ anh dũng, lúc thật sự phải chiến đấu lại co chân bỏ chạy, nên nhanh chóng thất bại! Ông trời cũng cố tình không cho chúng ta qua được, vội vàng phái hai vị sát tinh là Lý Trọng Kiên và Dương Nghĩa Thần xuống chấn áp chúng ta! Ai, trận đó thua, không biết có bao nhiêu oan hồn rồi!

- Trương Đại đương gia năm đó cũng là thua trong tay Lý Trọng Kiên!

Đối với sức mạnh của quân địch và tác phong của lục lâm đồng đạo, Đỗ Ba Lạt rất đồng cảm. Nhớ ngày đó, Trương Kim Xưng mang theo gần hai trăm ngàn đại quân, kết quả thế nào, đánh một trận đã bại, một số hoặc là bị Lý Trọng Kiên đánh chết, hoặc là bị Lô Lão Hồ, Lưu hồng hách chia cắt, cuối cùng những người theo Trương Kim Xưng rút lui đến huyện Bình Ân tránh nạn, tính ra còn có hơn ngàn người, thời kỳ hưng thịnh nhất đã một trận mà mất hết!

- Cao lão Đương gia bị chết trận, những người may mắn sống sót đều sợ hãi, lui vào trong đồi Đậ Tử ẩn nấp đợi thời cơ đến.

Vương Phục Bảo vỗ nhẹ vai cái xuống bàn, tiếp tục bổ sung,

- Lúc này, Quách Huyền lại dẫn binh mã tới cửa tìm, từ trong ra ngoài, cứ một trại ra là bị thua một trại, toàn bộ nam nhân bị chém chết tại chỗ, nữ nhân thì bị bắt mang ra ngoài bán làm nô tì. Đoàn người bị bức đến không còn đường nào khác mới tụ tập lại, đặt gánh nặng tìm đường sống cho mọi người lên vai lão Đậ!

Chỉ qua mấy lời gã nói, Trình Danh Chấn và đám người có thể nghe thấy gió tanh mưa máu sau lưng. Từ sau khi Trương Kim Xưng thua, Dương Thiện Hội đối phó với lục lâm hào kiệt hai quận Thanh Hà, Tương Quốc có thủ đoạn xử lý như nhau. Rất nhiều người vốn đã định rửa tay gác kiếm,

mặc kệ đám lâu la dưới trướng, mới không thể không phất cờ lên khởi nghĩa một lần nữa.

- Người ta làm quan, chúng ta là kẻ tặc. Quan binh giết kẻ tặc, kẻ tặc giết quan binh, đều là hoàn toàn chính đáng, không thể coi là tàn nhẫn!

Đỗ Ba Lạt nhấp một ngụm rượu, bình luận ý sâu xa.

- Đoàn người lúc bắt đầu cũng nghĩ như vậy. Nhưng lão Đậu hăn không đồng ý. Hăn ta nói, nếu đoàn người muốn nghe hăn ta, phải sửa lại chút quy củ và cách làm!

Vương Phục Bảo lắc đầu, bác bỏ quan điểm này.

- Lão Đậu đúng thật là người như vậy mà, ta nhớ thời gian đầu theo Tôn Đại đương gia lẫn lộn ở hồ Cao Khê, hăn ta ôm việc của người khác về làm!

Đỗ Ba Lạt ngẫm nghĩ một chút, cười bổ sung.

- Điểm này hăn ta và Tiểu Cửu giống nhau, đều thích vì đại nghĩa, danh phận và những thứ khác đều chỉ là nguy trang. Cũng đặc biệt chú trọng quân kỷ!

- Không phải là nguy trang, lão Đậu rất nghiêm túc!

Vương Phục Bảo liếc Đỗ Ba Lạt một cái, đối với lời nói có chút bất mãn.

- Năm đó đi theo Cao Đại đương gia, lão Đậu cũng đã đặt ra quy định cho các huynh đệ dưới trướng không được gây họa cho dân chúng. Chúng ta lúc đó, tam không đoạt, thứ nhất, không đoạt lương thực của người nghèo khó. Thứ hai, không đoạt của nữ nhân, chiếu cố lão nhân. Thứ ba, không đoạt trong nhà có tiểu hài tử cần nuôi dưỡng quả phụ!

Nghe thế mà, các tướng lĩnh Minh Châu Quân không kìm nổi đều gật đầu, thiện cảm đối với Đậu Kiến Đức tăng lên vài phần. Năm đó Minh Châu

Quân ở trước doanh Cẩm Tự ở dưới trướng Trương Kim Xưng tất cả đều ở trong núi, quân kỷ cũng rất nghiêm. Vì thế đoàn người bị các doanh khác chế nhạo. Nhưng sự thật cuối cùng đã chứng minh, doanh Cẩm Tự là doanh tồn tại lâu nhất trong đầm Cự Lộc. Những doanh khác hoặc là toàn quân bị tiêu diệt, hoặc là sụp đổ, không có một doanh nào có kết cục tốt đẹp.

- Đậu Đại đương gia nói, chúng ta đều vì nghèo mà không sống nổi, nhất định không được ức hiếp người nghèo. Cho nên, y phải đứng lên cũng đúng, nhưng sau này tất cả các doanh trại trong đồi Đậu Tử, đều phải tuân thủ quy tắc tam không đoạt do y đề ra. Ngoài ra, y còn quy định, sau này đoàn người hợp sức chiến đấu. Y sẽ mang theo chúng ta là những huynh đệ thân tín xung phong lên trước nhất, mặt khác các doanh trại khác phải không được lùi bước bám sát y, đoàn người dưới tay y thống nhất thành một khối.

- Sau đó, Đậu Đại đương gia nói, cái gọi là sự khác nhau giữa kẻ tặc và quan lại, ai có thể thiết lập được trật tự, khiến cho trăm họ được an cư lạc nghiệp. Ai đang gieo họa cho dân chúng, khiến người tốt không thể sống sót. Cho nên đoàn người ban đầu làm những chuyện đó đều là bị ép buộc đấy. Cũng là vì để sống sót. Quan lão gia còn có cơ để sống, chúng ta cũng còn có cơ để sống, ai cũng không thể so ai đui lý hơn!

Mấy câu nói đó có chút ba hoa, Vương Phục Bảo nói đã lâu, nhưng vẫn chưa thể thuật lại rõ ràng ý của Đậu Kiến Đức. Trình Danh Chấn nghe xong có chút ưu tư, dùng ngón tay chấm vào rượu, vẽ lung tung loạn xạ ở trên mặt bàn,

- Ý của Đậu Đại đương gia hẳn là, quan phủ là người, chúng ta cũng là người, đều có quyền được sống. Bọn họ không có cơ gì để nhất định phải đui cùng giết tận chúng ta, chúng ta càng không nợ bọn họ cái gì, không thấp hơn bọn họ một chút nào!

- Đúng, chính là ý này. Người gặp mặt Đậu Đạ đương gia, nhất định có thể có chung một quan điểm!

Vương Phục Bảo vỗ tay trầm trồ khen ngợi, rất tán thưởng năng lực lý giải hơn người của Trình Danh Chấn.

- Đậu Đương gia lúc ấy mượn người nêu ví dụ. Nói người đã tìm được đường sống cho hơn mười vạn lưu dân, có tư cách hơn bọn quan phủ. Mà Dương Thiện Hội, Quách Huyền, Lý Trọng Kiên bọn khốn kiếp này chỉ biết giết người phóng hỏa, so với chúng ta còn giống thổ phỉ hơn!

Trình Danh Chấn cười cười, xem như chấp nhận lời khen tặng của Đậu Kiến Đức đối với mình. Khôi phục lại sự sống cho ba huyện Bình Ân, Minh Thủy, Thanh Chương, là chuyện đặc ý nhất từ khi hấn bước chân vào lục lâm tới nay, cho nên không cần phải giả vờ khiêm tốn. Tuy rằng sự yên bình này có thể ngắn ngủi, nhưng sau khi thành lập thì không còn nghe tiếng tiều nhi khóc trong đêm nữa.

- Trận chiến cùng Quách Huyền như thế nào? Đoàn người hội tụ dưới cờ của Đậu Đương gia, liền một tiếng trống làm tinh thần hăng hái lật đổ Quách Huyền trong một trận được sao?

So với sự phức tạp trong nội quy điều lệ, mình ước giữa các trại. Ngũ Thiên Tích cảm thấy có hứng thú với cuộc chiến đấu đó hơn. Thấy Vương Phục Bảo mãi mà chưa nói đến phương diện đó, không kìm nổi đứng lên, vội vàng truy hỏi.

Nhắc tới chiến tranh, mồm miệng Vương Phục Bảo lập tức lạnh lợi hơn trước ba phần, cười cười, lắc đầu nói:

- Sự tình nào có dễ dàng như vậy! Ước định là ước định, việc chấp hành cụ thể còn rất phiền toái. Mấu chốt là có người dẫn đầu, khiến cho đoàn người một lòng một dạ đi theo. Lão Đậu làm cho người ta yên tâm nhất chính là điểm này. Chuyện đầu tiên y làm sau khi kế thừa vị trí Đậu đương gia, chính

là tự mình xuất quân dẫn huynh đệ đi làm mồi dụ, dụ Quách Huyến đi vào bên cạnh đồi Đậu Tử, nhẹ nhàng dụ đến chỗ sông sâu. Liên tiếp giả vờ bại dưới tay hắn ta hơn mười trận, thiếu chút nữa quân không còn một ai. Sau đó mới mệnh lệnh các trại đã ước định từ trước đồng loạt đứng lên, đoạt lương thực, chặn đường lui, phóng hỏa...

Về dùng binh, Đậu Kiến Đức bố trí rất tốt, Trình Danh Chấn tự hỏi nếu mình ở trong tình huống đó, mình chưa chắc có đủ bình tĩnh để làm như Đậu Kiến Đức. Nhưng, điều làm hắn bội phục hơn đó là Đậu Kiến Đức kia chỉ nói mấy câu, quả thực đã nói đúng ý trong lòng mình. “Quan lão gia còn có cơ để sống, chúng ta cũng còn có cơ để sống, ai cũng không thể so ai đui lý hơn...”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 43: Hoàng Trước (4)

N

gày hôm sau chính ngọ, Trương Cẩn mang theo mấy ngàn binh mã vội vàng tới đầm Cự Lộc, nhìn người nào người nấy mệt mỏi đến mức thở hồng hộc. Vương Phi có chút tức giận khi Trương Cẩn tới muộn, đẩy gã ra một bên, thấp giọng trách móc:

- Người bây giờ đến có tác dụng gì, dựa leo, đồ ăn sớm đã nguội lạnh.

Khi Trương Cẩn đi ngang qua Bình Ân, đã loáng thoáng nghe được tin Minh Châu Quân chuẩn bị đổi màu cờ, thở dài, giọng oan ức đáp lại,

- Ta đến sớm một bước, chỉ sợ cũng không giúp đỡ được cái gì! Người không nhìn ra những người này là mới chiêu sao? Ta vờ vét cả đầm Cự Lộc, mới miễn cưỡng gom góp được gần ấy binh mã đến!

Sau khi nghe trở lời, Vương Phi nhìn đám người xung quanh, quả nhiên phát hiện trong đội ngũ trong mười tên thì có chín khuôn mặt xa lạ, người già, người còn nhỏ, ai cũng mệt mỏi ngã trái ngã phải. Cho dù Trương Cẩn mang theo bọn họ đuổi tới sớm hơn vài ngày, nhiều lắm là hỗ trợ làm cho quân đông hơn, làm cho thanh thế lớn hơn, chứ căn bản không thể thay đổi tình hình trên chiến trường.

Nhìn thấy cảnh này, gã không kìm nổi than thở,

- Hài, nhớ năm đó đầm Cự Lộc nhiều của cải như vậy, trong nháy mắt đã bại sạch sẽ rồi. Sao người tới muộn như vậy, gặp phiền toái gì sao?

- Lư Phương Nguyên chạy về trước một bước, mang theo người đối kháng với chúng ta. Ta tất cả đánh với y ba hồi, mới đánh bại y hoàn toàn!

Trương Cần gật gù đầu, nói ngắn gọn tình hình trong mấy ngày qua cho mọi người biết.

- Thương vong như thế nào?

Đám người Vương Phi khẩn trương truy hỏi.

- Còn có thể như thế nào? Ta tổng cộng dẫn theo mấy trăm người đi! Số người mất đi cũng tương đương như vậy!

Trương Cần tiếp tục lắc đầu, vẻ mặt ủ rũ. Địa hình trong đầm Cự Lộc phức tạp, vị trí của hồ nước mương máng hầu như năm nào cũng thay đổi. Lữ Phương Nguyên tuy rằng mới bại thế suy, nhưng với lợi thế về địa hình, cũng làm cho y gặp không ít phiền toái. Nếu không phải có một ít bộ hạ cũ của Trương Kim Xương nhân cơ hội khởi sự, dò xét đường lui của Lữ Phương Nguyên, y gần như không thể trở về nhận lệnh của Trình Danh Chấn. Dù vậy, binh mã cũng đã bị mất bảy tám phần, có thể nói bị thương vong toàn quân.

- Bắt được họ Lữ chưa? Không phải lại để cho hãn ta chạy rồi chứ?

Đám người Vương Phi, Đoàn Thanh, Hùng Khoát Hải tất cả đồng thanh truy hỏi.

- Bắt được!

Rốt cuộc trên mặt Trương Cần cũng vui lên một chút, quyết miệng nói.

- Hãn ta là người gian xảo. Thủ hạ chính là thân binh cũng giống như hãn ta. Thấy hãn ta liên tiếp bại trận, không thể nào đứng dậy được nữa, liền chia bè kéo cánh. Trong đó có mấy người tham lam 20 lượng vàng treo thưởng của Giáo đầu. Đang chạy trốn chết, chủ động trối hãn ta lại!

- Vậy sao người không làm thịt hãn ta tại chỗ đi!

Vương Phi lúc đầu vui vẻ, sau đó tiếp tục oán hận.

- Họ Lư chính là cơ sở ngầm của đời Đậ Tử. Lúc này Giáo đầu chuẩn bị đầu quân cho Đậ Kiến Đức rồi, họ Lư còn có thể giết được sao?

- Ta đâu có biết trước được lại có thay đổi lớn như vậy!

Trương Cẩn vỗ vỗ sau gáy của mình, trên mặt tỏ vẻ hối hận. Bây giờ nói gì thì cũng đã quá muộn. Trình Danh Chấn và Vương Phục Bảo đã kết bái, hai người giờ đều ngồi trong hành lang huyện nha Thanh Chương. Đoàn người cũng không thể giấu diếm bọn họ, vụng trộm đưa Lư Phương Nguyên đi chấp hành quân pháp.

Không có cách nào khác, Trương Cẩn đành phải sai người áp tải Lư Phương Nguyên ở bên ngoài, vào nhận lệnh. Hỏi rõ ràng thương vong và tình hình của các huynh đệ trong đăm Cự Lộc, giải quyết tốt mọi hậu quả, Trình Danh Chấn cười cười nhìn Vương Phục Bảo cười xin chỉ thị:

- Vương huynh, người xem...

- Ta không quen hẳn ta!

Vương Phục Bảo lắc lắc đầu, cười từ chối.

- Người muốn làm thế nào thì hãy làm thế đó. Ngàn vạn lần đừng hỏi ta!

- Đậ Đương gia bên kia...?

Trình Danh Chấn không nghĩ tới Vương Phục Bảo lại nói không có chút liên quan nào, có chút chần chừ hỏi.

- Giống nhau. Những tên ăn cháo đá bát này, đi đến đâu cũng là tai họa!

Vương Phục Bảo cười lạnh một tiếng, đối với Lư Phương Nguyên rất khinh thường.

Thấy Trình Danh Chấn vẫn còn chút do dự, gã đành đập vỗ xuống bàn,

- Nếu không cứ như vậy đi. Ta giúp người làm chủ một lần, ngày sau xảy ra chuyện gì ta chịu trách nhiệm là được!

- Làm phiền Vương huynh!

Trình Danh Chấn muốn mượn cơ hội này để hiểu rõ hơn một chút về con người Vương Phục Bảo, cười chấp tay.

Vương Phục Bảo cũng không khách khí với hắn nữa, đi đến phía sau bàn, nắm cây thước lên gõ xuống bàn để thu hút sự chú ý của mọi người,

- Người đâu, thẳng đường!

Thẳng đường? Các tướng lĩnh ngơ ngác nhìn nhau, suy nghĩ một hồi lâu, mới hiểu được Vương Phục Bảo muốn làm Huyện thái gia một phen. Cười hì hì đứng ở hai bên, học bộ dáng của nha dịch hát lên.

- Thẳng đường, uy vũ...!

Năm đó đứng đầu xã dưng và làm đệ tam Bộ đầu huyện Quán Đào, Vương Nhị Mao chỉ bảo mọi người một lúc là quen ngay. Chỉ một lát sau, ngay tại huyện nha Thanh Chương đã tràn ngập không khí thăm vấn. Trình Danh Chấn đảm nhận chức gia sư ngồi bên cạnh, Vương Phục Bảo đang ngồi lại dùng thước gõ xuống bàn,

- Đem tên Lư Phương Nguyên khốn kiếp kia, và những tên khác, đưa hết vào đây cho ta!

- Uy vũ!

Mọi người nín cười, hô to nhà uy. Sau khi hô ba lần, Lữ Phương Nguyên và năm tên “Nghĩa sĩ” bắt sống y đều được đưa đến đại sảnh.

- Huynh đệ, người lúc trước đồng ý cấp cho ai bắt sống được Lữ Phương Nguyên 20 lượng vàng, là mỗi người 20 lượng hay tất cả là 20 lượng!

Không thăm vấn ngay, Vương Phục Bảo vội vàng hỏi về tiền thưởng.

- Tổng cộng 20 lượng!

Trình Danh Chấn ngẫm nghĩ một lát, thấp giọng đáp lại.

- Người có thật có đủ tiền. Nghe rõ chưa, năm tên khốn kiếp các người, tổng cộng 20 lượng vàng. Mỗi người bốn lượng, không nhiều không ít!

Vương Phục Bảo lại gõ thước xuống bàn, quay về phía dưới hô to.

Năm tên tranh công bắt sống Lữ Phương Nguyên lập tức quỳ xuống tạ ơn thưởng, vẻ mặt nịnh hót. Người thông minh nhất biết là người ngồi sau án soái là hẳn là người trên thực tế đứng đầu Minh Châu Quân, mặc kệ Trình Danh Chấn ngồi bên cạnh, lập tức nói:

- Tạ ơn Đại đương gia ân điển. Tiểu nhân sau này nguyện ý đi theo Đại đương gia, nước sôi lửa bỏng, không từ nan!

- Đúng, đúng, năm người chúng ta, về sau nguyện ý đi theo sau ngựa Đại đương gia!

Mấy người còn lại e sợ bị rút lại phía sau, hỗn loạn phụ họa.

- Phì!

Lữ Phương Nguyên bị đè xuống đất không thể chịu nổi nữa, ngẩng đầu phun ra. Trên mặt năm tên thân binh dính đầy nước miếng, lập tức trở về

ôm lấy quả đấm. Nhìn thấy sự việc trong chốc lát trở nên hỗn loạn, Vương Phục Bảo giơ thước lên gõ xuống bàn “BA~” một tiếng.

- Thành thật một chút, ta vẫn chưa phán xong đâu!

- Uy vũ!

Vương Nhị Mao dẫn đầu đoàn người lại hô lên nhà uy, áp chế tiếng huyên náo của Lữ Phương Nguyên và đám người. Vương Phục Bảo trộm thở dài, hướng về phía Lữ Phương Nguyên hỏi?

- Người là Lữ Phương Nguyên, năm đó Cao Đại đường gia phái người đến đầm Cự Lộc?

- Đúng vậy!

Nghe thấy giọng điệu bên trên, Lữ Phương Nguyên liền cảm thấy tinh thần bị chấn động, quỳ thẳng người lên đáp lại. Đúng là Cao Đại đường gia phái ta đến ngăn cản Trương Kim Xưng, Lữ may mắn không làm nhục mệnh!

- Cao Đại đường gia bảo người mang Trương Kim Xưng bán cho Dương Thiện Hội sao?

Vương Phục Bảo cười cười, lại hỏi.

Lữ Phương Nguyên bị hỏi đến đỏ bừng cả mặt, trong lòng lại rất không phục, cắn răng nói lại:

- Dương nhiên là không có. Nhưng Cao Đại đường gia cũng giao cho ta việc giám sát Trương Kim Xưng, khi quan trọng có thể ra tay trừ hậu họa!

- Đây là lý do người bán Trương Kim Xưng?

Vương Phục Bảo tròn mắt lên, trên mặt không giận ngược lại còn cười.

- Đúng vậy!

Lư Phương Nguyên tiếp tục cãi chày cãi cối.

Bộ dạng của Vương Phục Bảo như vậy hình như gã đã gặp qua. Năm đó gã ở đời Đậ Tử cùng ngồi ăn với Đậ Kiến Đức, chính Vương Phục Bảo là người ngồi hầu phía sau Đậ Kiến Đức. Nếu hôm nay không thể sống sót trong tay người này, nhưng có thể khơi mào mâu thuẫn giữa Minh Châu Quân và đời Đậ Tử cũng không phải là kết cục tồi lắm, ít nhất có thể làm cho Đậ Kiến Đức ghê vài năm.

Vương Phục Bảo không bị mắc mưu, lắc đầu cười lạnh nói:

- Trương Kim Xứng với Cao Đại đương gia không hợp nhau, việc này mọi người đều đã thấy. Nhưng Cao Đại đương gia có thể tự tay giết hãn ta, sẽ không đem hãn ta bán cho quan phủ. Trương Đại đương gia có thể giáp mặt khiêu chiến với Cao Đại đương gia, cũng không muốn cầu kết với quan phủ. Hai người bọn họ đều có chỗ sai, nhưng hai người bọn họ đều là những lực lâm hảo hán có tiếng, sẽ không làm những chuyện như người làm!

- Đúng, đúng, họ Lư này đúng là tâm độc thủ độc. Ác độc dị thường!

Vài tên thân binh nghe thấy, nhảy lên phụ họa.

- Hừ, tùy người nói!

Trong lòng Lư Phương Nguyên vừa mới dâng lên tia hy vọng trong nháy mắt đã tan biến hết, quay đầu sang chỗ khác, không có bất cứ phản ứng nào.

Vương Phục Bảo lại thở dài, quay đầu sang phía năm tên thân binh của Lư Phương Nguyên, lắc đầu nói:

- Thân là thân binh, họ Lữ xưa nay khẳng định đối với các người không tệ. Bọn người hôm nay có thể bán đứng y, hôm khác có thể bán đứng người khác. Thuộc hạ như vậy, ta không dám nhận. Người đâu, đem năm tên này ra ngoài, chém đầu răn chúng!

- Oan uổng, oan uổng!

Năm tên thân binh đang ở trên thiên đường bỗng rơi vào địa ngục, lớn tiếng kêu oan. Vương Phục Bảo gõ thước gỗ xuống bàn, lạnh lùng nói:

- Lục lâm chúng ta sở dĩ không làm nên đại sự, chính là vì có những loại người như bọn người đây. Thân binh bán chủ, bị chém có gì oan uổng!

- Trình Đường gia đã từng nói chỉ cần bắt được Lữ Phương Nguyên bất kể sống chết, đều có thưởng lớn!

Vài tên thân binh bị xui xẻo tiếp tục cãi chày cãi cối.

- Tiền thưởng ta sẽ chia cho người nhà các người, một đồng cũng không thiếu!

Vương Phục Bảo lạnh lùng lắc đầu,

- Nhưng đầu của mấy người các người, một khắc cũng không thể giữ lại được. Đưa đi ra ngoài, chém!

- Oan uổng! Tha mạng

Tiếng kêu chói tai ở bên trong, năm tên thân binh bị dẫn ra ngoài. Sau một lát, năm chiếc thủ cấp máu chảy đầm đìa đã được bưng lên. Sau khi Vương Phục Bảo tự mình kiểm tra xong, sai người bưng cho Lữ Phương Nguyên.

- Họ Lữ kia, những kẻ bán đứng người ta đã thay người chém, trong lòng người còn có gì không bỏ xuống được!

Lữ Phương Nguyên vừa vui mừng, vừa cảm thấy phần hận. Vui mừng chính là, có thể tận mắt thấy kẻ phản bộ mình bị chết thảm, phần hận chính là, hôm nay chính mình cũng khó tránh khỏi cái chết. Nửa đời mưu đồ đại mộng xuân thu. Nghĩ nửa ngày, cười vẻ sâu thẳm,

- So với Trương Kim Xương và Cao Sĩ Đạt, ta đã được tính là người may mắn, không có gì không bỏ xuống được. Chỉ có điều, Vương huynh đệ, người đã thay ta báo thù, ta cũng có vài lời nói cho người biết!

- Có lời gì cứ nói, nhưng đừng nói những lời vô dụng vô nghĩa!

Wang Phục Bảo nhìn gã một cái, lãnh đạm nói.

- Lão Đậu rất có thể nói? Hẳn ta đích thực làm một nửa mà được chứ?

Lữ Phương Nguyên vừa đứng dậy, vừa cười trào phúng.

- Hẳn ta không muốn lục lâm tự giết hại lẫn nhau, hẳn ta sẽ không giết huynh đệ của mình sao?

Wang Phục Bảo bị hỏi đến sững sờ, sắc mặt thay đổi,

- Họ Lữ kia, ta thấy ngươi là một hào kiệt, ngươi đừng có tự đánh vào mặt mình. Có chuyện gì cứ việc nói thẳng ra. Đậu đại ngòi thẳng, đi thẳng, ngươi đừng mơ làm vấy bẩn trên đầu của y!

- Thật vậy sao? Vậy hẳn ta làm như thế nào mà ngòi lên chức cao nhất trên đời Đậu Tử?

Lữ Phương Nguyên nhún vai cười lạnh, không hề cãi cò, sải bước đi ra khỏi huyện nha Thanh Chương.

Trời thu, đúng là thời tiết tốt để ra đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 44: Hoàng Tước (5)

V

ừa mới trải qua đại chiến liên tiếp, Minh Châu Quân tổn thất rất nặng. Cho nên mấy ngày kế tiếp, Trình Danh Chấn liền đem tất cả tâm tư đều đặt ở trợ cấp người chết, tu sinh dưỡng tước. Vì phòng ngừa Ngõa Cương Quân nửa đường quay đầu giết về, Vương Phục Bảo lại cố ý ở lâu vài ngày, vừa đi theo Đỗ Ba Lạt hiểu rõ tình huống vụn vặt cụ thể vùng Minh Châu, một bên trợ giúp Trình Danh Chấn một lần nữa chinh đồn phòng ngự.

Đừng thấy y chữ to không nhìn được vài từ, căn bản chưa từng đọc qua Ngô tử, Tôn tử gì gì đó, nhưng về phương diện dụng binh thì có chút tâm đắc. Rất nhiều địa phương bị Trình Danh Chấn sơ sẩy, bị y vài lần nhìn là rõ ràng. Đám người Vương Nhị Mao hỏi phương pháp xử lý chinh đồn và cải cách, y cũng có thể nói được đạo lý rõ ràng.

Vài lão tướng Minh Châu Quân không phục, triển khai lý luận cùng Vương Phục Bảo lý, lần nào cũng đều bị Vương Phục Bảo dùng rất ít binh lực giết đến đại bại thiệt thua. Ngũ Thiên Tích thua càng không cam lòng, đề xuất phải cùng Vương Phục Bảo tỷ thí võ nghệ. Vương Phục Bảo vui vẻ ứng chiến. Song phương khi bước xuống giao thủ, Ngũ Thiên Tích dựa vào thể lực hơn người có thể hơi đứng thế thượng phong. Đợi khi nhảy lên lưng ngựa, lại bị Vương Phục Bảo lợi dụng kỹ thuật cưỡi ngựa thành thạo đùa giỡn xoay quanh, trên người năm lần bảy lượt trúng chiêu, còn mình thì lại ngay cả giáp lá đối phương cũng đều không chạm vào được.

Lúc này, các tướng lĩnh Minh Châu Quân rốt cuộc biết cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên (bên ngoài bầu trời này còn có bầu trời khác) rồi. Giáo đầu nhà mình cố nhiên được xưng tụng văn võ song toàn, nhưng nếu luận bản lĩnh đấu tranh anh dũng, chỉ sợ còn kém Vương Phục Bảo một khoảng

cách. Cũng may Giáo đầu quyết đoán lựa chọn đầu nhập vào Đậu Kiến Đức, nếu không, quả thật nếu Vương Phục Bảo vào lúc Minh Châu Quân suy yếu nhất mà lĩnh quân đến vây công, cả đám thật coi như xong rồi.

Liên tiếp hơn mười ngày lẫn lộn, các tướng lĩnh Minh Châu Quân cùng Vương Phục Bảo đều đã thành bạn tốt. Người này tính tình hào sảng, làm việc quang minh, lòng dạ rộng rãi, cũng đích xác đáng giá để đoàn người thâm giao. Khi Trình Danh Chấn hoàn toàn xử lý mọi việc vặt vãnh bên trong thành Thanh Chương đã gần như ổn thỏa, liền dẫn Vương Phục Bảo đi tuần tra hai địa phương Bình Ân, Minh Thủy. Thứ nhất là thông báo cho quan viên và dân chúng địa phương biết ba huyện Bình Ân đã đổi chủ, thứ hai cũng làm cho Vương Phục Bảo càng thâm nhập hiểu rõ ý tứ của Minh Châu Quân, để tránh ngày sau Đậu Kiến Đức bên kia bởi vì không hiểu đối với Minh Châu mà phát ra chỉ lệnh sai lầm.

Vương Phục Bảo đoán được ý nghĩ trong lòng Trình Danh Chấn, cho nên cũng không chối từ, mang các huynh đệ đều an trí ở sàן đấu võ huyện Thanh Chương, còn mình thì một mình cưỡi ngựa đi theo Trình Danh Chấn du dãng chung quanh. Giờ phút đã gần đến Trung thu, khí hậu vô cùng hợp lòng người. Mấy huynh đệ vừa đi vừa nói chuyện, đói bụng liền đánh mấy món ăn thôn quê, khát có rượu gạo tốt nhất, dọc theo đường đi hết sức thư giãn vui vẻ.

Giao lưu lẫn nhau càng nhiều, trong lòng hai người đều khâm phục đối phương. Trình Danh Chấn bội phục là ngộ tính binh pháp và dũng khí của Vương Phục Bảo. Vương Phục Bảo cũng bội phục sát đất đối với bản lĩnh thống trị địa phương của Trình Danh Chấn.

- Huynh đệ, không phải ca ca khen ngợi. Nếu cầu quan Đại Tùy có một nửa năng lực như người, thiên hạ sẽ không có ai tạo phản!

Nhìn phụ cận huyện Bình Ân kia đất vườn chỉnh tề và từng dãy nhân công mở hoa tiêu mường máng, Vương Phục Bảo lớn tiếng cảm thán.

- Địa phương an bình như vậy, ca ca ta đi khắp Hà Bắc đều chưa từng thấy! Chẳng trách quan binh bốn quận đều không có cách nào bắt người, đầu tiên là ở lòng người, bọn họ căn bản không đứng ở thế thượng phong rồi!

- Vương huynh quá khen!

Trình Danh Chấn ở trên lưng ngựa nhẹ nhàng chấp tay.

- Ta đây cũng là bị bức đến không có biện pháp, mới không thể không đưa mình lên làm quan địa phương. Nếu không, chỉ là để các huynh đệ và gia quyến ăn no là được rồi.

- Nếu quận Bình Nguyên các nơi có thể giống bên này của người thì tốt rồi!

Vương Phục Bảo không để ý đến sự khiêm tốn của Trình Danh Chấn, ánh mắt càng phiêu càng xa, trên mặt vẻ mặt cũng tràn đầy mê say.

- Không phải Đậ Thiên Vương nói còn địa phương an bình sao?

Trình Danh Chấn nghe được hơi sững sờ, cau mày truy hỏi. Ngày đó lời nói của Lữ Phương Nguyên trước khi chết nhất định là ý đồ châm ngòi ly gián, một chút cũng không đáng phải tin tưởng. Nhưng đối với con người của Đậ Kiến Đức, Trình Danh Chấn thật sự nắm chắc không nhiều lắm.

Nhắc tới cái đề tài này, Vương Phục Bảo liền không nhịn được phải thở dài.

- Ôi, lão Đậ mới vừa tiếp nhận quyền to vài ngày? Đâu có thể nào lập tức nhìn thấy hiệu quả? Hơn nữa tình huống bên kia phức tạp còn xa so với bên này của người, còn có Cao Khai Đạo, Dương Công Khanh, Từ Nguyên Lăng bọn họ luôn ở bên cạnh nhìn chăm chăm. Dù Lão Đậ bất luận làm cái gì nghĩ gì thì trước đó đều bị bọn họ gây sức ép vài lần!

Đậ Kiến Đức chỉ có thể đưa ra một ít ý tưởng, mà bên này Trình Danh Chấn lại làm cho y nhìn thấy thực tế. Đây mới là nguyên nhân khiến cho

Vương Phục Bảo vừa khâm phục lại hâm mộ. Y không muốn cố ý che dấu phe phái trong đời Đâu Tử đang nội bộ phân tranh, bởi vì chút tàng sâu gì đó này sớm muộn gì Trình Danh Chấn cũng sẽ tiếp xúc và biết đến. Trước tiên để hắn có một chút chuẩn bị, cũng lợi cho hắn đến dung nhập vào Đâu Gia Quân. Hơn nữa, Vương Phục Bảo không tin bởi vì phát hiện bên trong Đâu Gia Quân có vấn đề tồn tại, Trình Danh Chấn sẽ thay đổi chủ ý. Thông qua mấy ngày liên tiếp quan sát, y tin tưởng Trình Danh Chấn sẽ giữ lời đối với mình, là hảo hán dám làm dám chịu.

Quả nhiên, Trình Danh Chấn sau khi được nghe tình hình thực tế chẳng những không tỏ vẻ hối hận, ngược lại đặt mình vào hoàn cảnh người khác nghĩ kế thay cho Đâu Kiến Đức:

- Vậy Vương đại ca khi rảnh rồi nhắc nhở Đâu Thiên Vương một chút, sự kiên nhẫn của đám dân chúng rất có hạn. Chỉ cần người làm cho bọn họ thất vọng một lần, lần sau bọn họ sẽ rất khó tiếp tục tin tưởng người rồi!

- Việc này, bản thân lão Đâu cũng hiểu được. Hắn thường nói với ta, mục tiêu là làm thủ lĩnh để hạ nhân noi theo, nếu chỉ dựa vào miệng lưỡi, người dưới khẳng định cũng sẽ nói không giữ lời, trên dưới lừa gạt nhau, ngày ngày gặp nhau cũng rất khó xử!

Vương Phục Bảo gật gật đầu, vô cùng đồng ý đề nghị của Trình Danh Chấn.

Từ lời trần thuật cả Vương Phục Bảo là thấy được, Đâu Kiến Đức là một người biết chuyện hiểm thấy. Theo như lời y nói tuy rằng thô lỗ, nhưng những câu nói đều nói đúng điểm mấu chốt. Nhưng, vậy tại sao nhiều năm qua ông ta ở đời Đâu Tử lại không hề có công tích gì? Thế cho nên ngay cả vài hũ rượu gạo còn dư cũng không cầm ra? Thời gian chưa đủ để giải thích, hình như chưa thể hoàn toàn nói thông!

- Lúc Cao Đại đương gia còn tại thế từng rất nghi kỵ đối với lão Đâu!

Thấy Trình Danh Chấn trầm mặc không nói, Vương Phục Bảo tiếp tục giải thích.

- Để không trở thành mục tiêu công kích của đoàn người, lão Đậu đành phải đem che giấu rất nhiều ý tưởng chân thật của mình đi.

Loại cảm giác này Trình Danh Chấn cũng từng trải qua rồi, cho nên hắn rất hiểu. Chẳng qua là năm đó hắn ở dưới trướng Trương Kim Xương cũng không lựa chọn nước chảy bèo trôi, mà là đi xa để tránh, dùng một địa phương khác để thực hiện lý tưởng của mình.

- Tuy nhiên người yên tâm, lão Đậu là người làm việc từ trước đến nay sẽ không bỏ dở nửa chừng. Hiện tại phiền toái lớn nhất của hắn là không có người thích hợp hỗ trợ, các huynh đệ đều là xuất thân giang hồ, liều mạng giết người đều, bản lĩnh cứu người nghiêm túc ai đều không có!

Vương Phục Bảo ngẫm nghĩ một chút, bổ sung.

- Sau này người đến rồi sau thì tốt rồi, có thể trợ giúp lão Đậu bày mưu tính kế. Lúc này bên cạnh hắn có mấy người đọc sách, ta thấy, căn bản cũng không thể làm Tể tướng được!

- Ta đây cũng không dám!

Trình Danh Chấn khẩn trương xua tay, lớn tiếng thổ lộ.

- Ta mới đến, tắc công chưa lập, sao có thể hy vọng chức vị xa vời cao như thế? Đậu Thiên Vương để mắt tới ta, để cho ta làm Huyện lệnh là đủ rồi. Mấy năm nay mỗi ngày đánh giặc, có thể có một cơ hội dàn xếp, làm được một vài chuyện thực tế, ta đã cảm thấy mỹ mãn!

- Thật sao? Ta còn muốn nói với lão Đậu, để hắn cho người làm Đại Nạp Ngôn được không? Con người người tâm địa tốt, bản lĩnh cũng tốt!

Vương Phục Bảo không quá tin tưởng, neho mắt truy hỏi.

- Lừa người làm cái gì?

Trình Danh Chấn thản nhiên cười. Hẳn biết rằng Vương Phục Bảo tuy rằng là người rất thông minh, lòng ngay dạ thẳng. Nếu như mình không nói rõ, ngày sau vô cùng có khả năng y sẽ chạy đến trước mặt đòi hỏi chức quan Tể tướng với Đậu Kiến Đức thay mình. Nói vậy, chỉ sợ dẫn đến hiểu lầm lớn. Không khỏi sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của bản thân.

Hơn nữa giờ phút này Đậu Kiến Đức còn chưa lấy nghiệp đế vương làm mục tiêu, chỉ nói là muốn thay quan phủ hành sử chức quyền, khôi phục trật tự địa phương mà thôi. Tranh giành các loại chức suông Tể tướng, Nạp Ngôn gì gì đó không khỏi quá sớm. Còn không bằng ngoan ngoãn ở Bình Ân, bảo vệ cơ nghiệp mà mình lập nên, lấy thay đổi thiên hạ để ứng đối.

Đương nhiên, ý nghĩ sâu trong nội tâm này của hẳn không thể bày tỏ thẳng thắn toàn bộ với Vương Phục Bảo được, chỉ có thể biểu thị bên ngoài mặt là có thể tiếp nhận, nói những lời có lợi cho song phương.

- Đậu đương gia bây giờ còn chưa xưng đế, chúng ta nhắc đến Thừa tướng, Nạp Ngôn gì đó là quá sớm, chẳng phải tự mình làm cho mình rơi sự cười nhạo của mọi người sao? Ta đoán nghĩ, trong khoảng thời gian ngắn Đậu đương gia cũng sẽ không xưng đế, danh hiệu Thiên vương ông ta đều chuẩn bị xóa, làm sao sẽ lại nhặt lên một chiếc mũ Hoàng đế để gây thêm phiền toái cho mình?

- Vậy cũng đúng!

Vương Phục Bảo nhẹ nhàng gật đầu.

- Hẳn muốn làm Hoàng đế, Đại Tùy không thể không điều binh mã cả nước đến! Lý Mật và những người khác không công lại chiếm tiện nghi! Tuy

nhiên đó cũng là chuyện sớm hay muộn! Lão Đậ cũng không tệ đâu, hăn làm hoàng đế khẳng định mạnh mẽ hơn so với Dương Quảng. Đến lúc đó ca ca ta coi như là Đại tướng quân, thay hăn mở mang bờ cõi, người tới làm Đại Tư Mã, chuyên môn gom góp lương thảo, vận chuyển đồ quân nhu cho ta!

Trong nháy mắt, tương lai của Trình Danh Chấn đã bị Vương Phục Bảo quy hoạch ba lượt. Đại Thừa tướng, Đại Nạp Ngôn, Đại Tư Mã, đều là chức vị cao số một số hai trong triều đình. Đoàn người nghe thế, rất cực hiểu được Vương Phục Bảo muốn gì rồi. Lão ca này căn bản không biết ba chức vị Thừa tướng, Nạp Ngôn và Tư Mã có khác biệt gì nhau, chỉ muốn quan lớn cần người có bản lĩnh nhất để làm là tốt nhất. Mà Trình Danh Chấn trong mắt y, hoàn toàn chính là người có bản lĩnh tốt nhất này.

- Vậy đến lúc đó ta làm tiên phong quan cho Vương Tướng quân, gặp núi mở đường, gặp nước bắc cầu!

Hùng Khoát Hải vượt bộ ngực, tự đề cử mình.

- Để ta làm Hành quân Trưởng sử!

Vương Nhị Mao không cam lòng lạc hậu, cười tiếp lửa.

- Ta đảm đương Tư khố Tham quân, chuyên quản áo giáp binh khí!

Hùng Khoát Hải đứng lên trước, cười ha hả tranh giành một công việc béo bở.

Nếu đã là nói năng không giới hạn chê cười, trong lòng mọi người cũng không có kiêng kị gì nữa, mồm năm miệng mười, trong nháy mắt, đã chia cắt chức vụ trọng yếu dưới trướng Vương Phục Bảo không còn chút gì. Vương Phục Bảo cũng không thoái thác, miễn nguyện chấp tay với mọi người:

- Đâu có đó rồi, đâu có đó rồi, đến lúc đó đoàn người ai cũng không đổi ý đâu đấy. Ngày nào đó lão tử sớm muộn gì cũng làm Đại tướng quân, các người ai không dám đến dưới trướng nghe lệnh, lão tử mang theo dao nhỏ tìm tới tận nhà các người đấy!

- Vương huynh cứ việc yên tâm, đến lúc đó đoàn người nịnh bợ người còn không kịp, sao có đạo lý trốn trong nhà không ra mặt? !

Trình Danh Chấn hợp thời cắt ngang sự ồn ào của mọi người, chuyển đề tài.

- Vương huynh trước khi đến, Đẩu Thiên Vương có từng nhắc với người về mục tiêu gần nhất của chúng ta là cái gì không?

- Cái này...

Vương Phục Bảo gãi gãi da đầu, trên mặt dâng lên vẻ tươi cười hơi gượng gạo.

- Hình như không nhắc tới. Có lẽ là ta đi quá vội vàng, hẳn chưa kịp nói cho ta biết!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 45: Hoàng Tước (6)

C

ũng khó trách Vương Phục Bảo khó giải thích nổi, Đậ Kiến Đức đích xác có nhiều ý tưởng và phương hướng đại khái đối với tương lai, còn cụ thể bước thực thi thì lại chưa hề nói với y. Có lẽ bản thân Đậ Kiến Đức cũng không biết rằng làm như thế nào mới có thể thực hiện chút ý tưởng kia, hoặc có lẽ Đậ Kiến Đức cảm thấy bản thân Vương Phục Bảo là võ tướng, không cần để ý tới những chuyện thuộc về quan văn này, cho nên cố ý không đề cập tới. Dù sao giờ phút này Vương Phục Bảo không trả lời được, y có thể từ trong mắt Trình Danh Chấn nhìn một chút thất vọng nhanh chóng tiêu tan.

Đói ăn bánh vẽ tuy rằng có thể giải vây nhất thời, cuối cùng lại khó tránh khỏi sẽ làm người đói chết. Các tướng Minh Châu Quân những năm gần đây không nghe Trình Danh Chấn nói bất kỳ một câu mạnh mẽ, hay lời nói khách sáo nào, nhưng lại thật sự rõ ràng thấy được sự cảm kích của địa phương phồn vinh và đám dân chúng đối với mình. Nếu Đậ Kiến Đức. . .

- Lão Đậ, lão Đậ...

Vương Phục Bảo cảm nhận được bầu không khí có chút bất thường, gấp đến độ lắp bắp.

- Không sao, cơm phải ăn từng miếng!

Trình Danh Chấn rộng lượng khoát tay, chủ động tìm lối thoát thay cho Vương Phục Bảo.

- Lão Đậ hẳn là người thật sự, thật sự...

Vương Phục Bảo hiện tại rốt cục phát hiện mình ăn nói vụng về rồi, nói năng đã không có cách nào khác biểu đạt được. Cũng may ông trời hiểu tâm tư lòng người, dùng một trận tiếng vó ngựa dồn dập hóa giải sự ngượng ngập giữa mọi người.

- Có biến!

Vương Phục Bảo nhanh chóng đẩy chuyển vật cưỡi, tránh ra quan đạo.

- Hẳn không phải là cái đại sự gì!

Trình Danh Chấn gật gật đầu, bình tĩnh đáp lại. Vì để tránh cho người đưa tin khi truyền lại quân tình dẫn đến sự náo loạn khắp nơi, hẳn từng cố ý chia tướng quân tình làm mấy cấp bậc, cấp bậc tình báo bất đồng, màu kỳ sau lưng người đưa tin cũng bất đồng. Mà xa xa trên quan đạo đang cấp tốc đuổi tới có thể nhìn thấy được sau lưng người đưa tin cắm chính là ba cây cờ xí màu vàng nhạt, điều này nói rõ trong lúc đoàn người đi tuần, thành Thanh Chương đã xảy ra chuyện vô cùng trọng yếu và cũng vô cùng nguy hiểm.

Quan đạo là lúc nông nhàn đặc biệt phái người tu sửa rồi, cho nên người đưa tin tới rất nhanh. Trong nháy mắt, đã đuổi tới trước mọi người, phi thân xuống ngựa, đem ống trúc trên người giơ lên cao hướng về phía Trình Danh Chấn:

- Báo, Đại đương gia, huyện Thanh Chương có khách quý đến, phu nhân mời ngài nhanh chóng quay lại!

- Khách quý?

Trình Danh Chấn nhẹ nhàng nhú mào, nhanh chóng tiếp nhận ống trúc từ tay người đưa tin. Mình đang ở cùng Vương Phục Bảo đi nắm tình hình

quen thuộc ba huyện Bình Ân, có khách quý gì có thể có thân phận cao hơn so với Vương Phục Bảo nữa?

Không đợi hần mở ra thư, Vương Phục Bảo đã đoán được vài phần chân tướng.

- Sợ là lão Đậ lại phái người đến rồi. Mấy ngày trước ta đã sai người cười khoái mã đem tin tức người gia nhập liên minh truyền cho hần. Khăng định hần quá cao hứng, cho nên phái người đến thương lượng với người những an bài cụ thể sau này!

- Ủ!

Trình Danh Chấn nhẹ nhàng đáp lại một tiếng, ánh mắt đã rơi vào trên tờ giấy. Tin là Đỗ Quyên tự tay viết đấy, chữ sai không ít, nhưng đủ thấy sự coi trọng của nàng đối với tin tức này. Khách quý cũng đích thật là theo đòi Đậ Tử tới, nhưng thân phận và mục đích lại không hoàn toàn như Vương Phục Bảo suy đoán. Hần khẽ cười cười, quay đầu nhìn về mọi người đang nô nức.

- Không có chuyện lớn gì. Buổi chiều chúng ta quay trở lại. Vương huynh, khách nhân là tới tìm người!

- Tìm ta?

Vương Phục Bảo nghe được sững sốt, đầu óc choáng váng hỏi.

- Ủ!

Trình Danh Chấn cười trả lời.

Vương Phục Bảo bị cười đến trong lòng sợ hãi, nhưng ngoài miệng ngoan cố như cũ.

- Tìm ta, lão Đậu phải tới tìm ta sao? Lão Đậu này, từ khi nào bỗng trở nên lễ mễ như thế!

- Sợ người bị người khác câu đi đấy!

Trình Danh Chấn cười đem tờ giấy đặt vào trong tay y:

- Là vị nữ tướng quân, ngàn dặm xa xôi tới tìm người!

Hứng thú của mọi người lập tức đã bị khơi gợi, đồng thời cười dài nhìn chăm chăm Vương Phục Bảo. Lỗ tai, hai má, cổ của Vương Phục Bảo toàn bộ đỏ rực lên, lắp bắp nói:

- Là phụng mệnh đến ư! Lão Đậu, cô muội muội này của lão Đậu là một nữ trung hào kiệt, từ trước đến nay là cánh tay của hãn. Ta, ta với cô ấy chưa, không có...

Y càng phủ nhận, mọi người càng cười. Trên trán Vương Phục Bảo mồ hôi cuồn cuộn rơi xuống, nhưng vẫn cứ nghẹn cổ cãi:

- Thật sự không giống như các người nghĩ đâu, chúng ta còn chưa có hôn ước đâu. Hơn nữa dù là tìm ta thì thế nào? Ta lớn tuổi hơn so với các người, đã sớm nên thành thân rồi!

- Nếu vậy, ta ở Thanh Chương đặt một căn phòng, để cho Vương huynh làm đại sự?

Trình Danh Chấn bốn cợt chớp mắt, cười truy hỏi.

- Đừng, đừng. Việc này, việc này còn phải thương lượng cùng Hồng Tuyển rõ ràng mới được!

Khỏi phải xem Vương Phục Bảo không hề sợ hãi ở trong mấy vạn trong đại quân, giờ phút này lại sợ tới mức liên tục xoa tay.

- Tính tình cô ấy mạnh mẽ, can đảm, có đôi khi ngay cả lão Đậu cũng không quản cô ấy nổi...

Mọi người cười ha ha, trong lòng đều vô cùng chờ mong được gặp vị nữ tử hiếm thấy Đậu Hồng Tuyến này, không ngờ có thể dễ bảo trị được Vương Phục Bảo. Cái gọi là nữ trung trượng phu đoàn người cũng không phải chưa từng thấy bao giờ, xa không nói, trong nhà Trình Danh Chấn cũng có một vị. Nhưng Ngọc la sát Đỗ Quyên trước khi kết hôn coi như danh xứng với thực, sau khi thành thân so với tiểu thư khuê các còn mềm mại hơn vài phần. Không những với Trình Danh Chấn là nói gì nghe nấy, mà còn phụ xướng phụ tùy (chồng làm gì, vợ cũng làm theo), sau này càng ngày càng khách khí đối với đoàn người, đồng thời cũng càng ngày càng tỏ rõ phong phạm của một trưởng tâu.

Mang theo chút ý nghĩ đùa giỡn, trên đường về, đám người Đoàn Thanh không ngừng trêu chọc Vương Phục Bảo, moi ra chút tin đồn thú vị. Vương Phục Bảo mỗi khi bị đoàn người trêu chọc cho thì trán lại đầy mồ hôi, đỏ bừng cả mặt, lại ấp úng không biết ăn nói thế nào. Đến cuối cùng Trình Danh Chấn thật sự thấy hơi quá, trừng mắt nhìn mọi người một cái, thấp giọng quát:

- Bớt trêu chọc một chút đi. Đậu tướng quân rốt cuộc bộ dạng dài ngắn thế nào, chẳng lẽ bản thân Đại Hỏa Trưởng không tự mình nhìn thấy hay sao?

- Vâng, Giáo đầu!

Mọi người mím môi, nén cười đến vô cùng vất vả.

- Bọn người tỏ ra nghiêm trang một chút đi! Nếu chẳng may hù khách nhân đến, cẩn thận da của các người đấy.

Trình Danh Chấn trừng mắt, sa sầm mặt tiếp tục nhấn mạnh.

Các tướng lĩnh ở trước mặt hẳn đều tùy tiện đã quen, có thể không biết sâu cạn. Mà cô muội muội của Đậu Kiến Đức kia tính tình như thế nào, đoàn người lại cũng không rõ ràng lắm. Lúc này Minh Châu Quân vừa mới nhập vào đồi Đậu Tử, nhưng vẫn chưa hoàn toàn dung nhập. Một khi lúc này có người tạo ấn tượng xấu cho Đậu Kiến Đức, ngày sau đoàn người không thiếu được sẽ có phiền toái.

Hắn nghĩ xa xa, Vương Phục Bảo lại không tìm được cơ hội thoát thân. Nở nụ cười chân thành, quay sang giải thích với mọi người:

- Cũng không phiền toái như vậy. Đoàn người tự mình gánh vác hậu quả là được. Đậu gia muội tử võ nghệ khá lắm đấy, ai đắc tội nàng, tự người đó ăn quả đắng nhé!

- Ha ha ha ha!

Mọi người thật vất vả giả vờ nghiêm túc bị Vương Phục Bảo làm cho mất hoàn toàn.

- Đậu tướng quân võ nghệ cao đến đâu?

- So với người như thế nào?

- Vương Tướng quân nói một chút đi, dù sao đường còn xa!

Nhắc tới võ nghệ của người trong lòng, vẻ ngượng ngùng trên Vương Phục Bảo lập tức giảm đi, thay thế bằng sự kiêu ngạo tận đáy lòng.

- Cô ấy không giống với ta. Ta là xuất thân rèn sắt, thể cốt rắn chắc, mấy năm này công phu học được tất cả đều là cần dùng nhiều sức lực. Cô ấy chỉ là một cô gái, khí lực không thể so với các lão gia, cho nên chiêu số khéo léo tinh xảo. Lúc ấy Lão Đậu bị liên lụy vào trong vụ án của Tôn An Tổ, Hồng Tuyền chỉ có mười hai tuổi. Quan phủ phát binh vây quanh Đậu gia, chuẩn bị trăm thảo trừ căn. Kết quả một cô gái mang theo cây đao dám giết

ra một đường máu, không chỉ cứu mạng mình, và bảo vệ cháu nhỏ ra khỏi trùng vây...

Có thể huyết chiến thoát khỏi sự bao vây của mấy trăm thanh niên trai tráng, võ nghệ của nàng khẳng định không phải tinh thực bình thường. Cũng khó trách Vương Phục Bảo vừa thương vừa sợ đối với nàng. Mọi người tự cảm thấy nếu mình cũng bị vây trong tình cảnh giống như vậy, chỉ sợ cũng không làm được như Đậu gia Hồng Tuyền, toàn bộ đều cảm thấy tò mò. Cùng lúc đó, trong lòng cũng thầm vẽ phác thảo ra một hình ảnh phụ nhân nhanh nhẹn dũng mãnh, một tay nhắc hoành đao, một tay mang theo đầu người, máu me đầy mặt, tóc tai bù xù.

Dọc theo đường đi cười cười nói nói, đợi khi đuổi tới Thanh Chương, sắc trời đã gần đen. Mọi người lòng ngứa ngáy khó chịu, chết cũng không rời đi theo sát phía sau Trình Danh Chấn, lấy lý do đàm luận công vụ không chịu giải tán hồi doanh nghỉ ngơi. Khó khăn lắm tới cửa huyện nha môn, Đỗ Quyên đã dẫn dắt các tướng đóng giữ và Đậu Hồng Tuyền ra đón. Nào có đàn bà hung dữ cầm đao, mà chỉ là một cô gái trẻ thân hình nhỏ nhắn, mặt phấn lông mày kẻ đen, mặc áo đỏ váy xanh đứng ở bên cạnh Đỗ Quyên, nếu đoàn người không phải vô cùng quen thuộc lẫn nhau, quả thực đã nghĩ nàng là thân tỷ muội của Đỗ Quyên rồi.

- Nàng, nàng tới làm cái gì?

Vừa thấy Đậu Hồng Tuyền, Vương Phục Bảo lại khẩn trương lên, lắp bắp hỏi han.

- Chẳng lẽ ta không thể đến sao? Hay là người không hy vọng ta đến?

Cô gái dựng mày liễu lên, cười hỏi lại.

- Không phải, không phải!

Vương Phục Bảo gấp đến độ chà xát tay.

- Trên đường loạn, ta, ta không phải sợ nàng... Cái đó, sao!

Trước mặt nhiều người như vậy mà, Đâu Hồng Tuyến không quan tâm y đang khó xử, thoải mái đi lên trước, kéo cánh tay trắng kiện của y.

- Là đại ca để cho ta tới đây. Huynh ấy mang theo đại đội nhân mã đi theo sau. Sợ Trình Tướng quân chuẩn bị không kịp, cho nên trước tiên phái ta đến thông báo một tiếng!

Được nghe lời ấy, trong lòng mọi người không kìm nổi đồng thời thầm khen.

- Thật là một nữ tử hiếm thấy! Không hổ là thân muội muội của Đâu Kiến Đức!

Khiến đoàn người bội phục không chỉ là mỹ mạo và sự can đảm của nàng, mà trong lời nói còn biểu hiện sự nhạy bén. Nói mấy câu, vừa trấn an Vương Phục Bảo, lại tinh tường chuyển mục đích tới cho Trình Danh Chấn. Đâu Kiến Đức lập tức muốn tới, không có ác ý gì, cho nên phái em gái ruột đến tiền trạm, để tránh trên dưới Minh Châu Quân hiểu lầm.

- Đâu, Đâu đại ca cũng tới, hẳn tới làm gì?

Luận tâm cơ, mười Vương Phục Bảo cũng không bằng một Đâu Hồng Tuyến, toe toét miệng rộng, cười ha hả hỏi.

- Vào nha môn rồi hãy nói đi. Đừng đứng ở bên ngoài nữa!

Đỗ Quyên đúng lúc nói vào một câu, tránh cho tình hình ngượng ngập có thể phát sinh.

Đoàn người nghe vậy, vội vàng giao vật cười cho thân bình, cùng đi theo Trình Danh Chấn tiến vào huyện nha môn. Đợi mọi người phân công nhau

lau khô mồ hôi trên mặt, thay đổi quần áo, một lần nữa tụ họp, Đỗ Quyên mới gật gật đầu với mọi người, cười tuyên bố.

- Đâu Đại đường gia đã chinh hợp đồi Đâu Tử xong rồi, lục lâm anh hào của ba nơi quận Bình Nguyên và quận Bột Hải đích thân đi tới Thanh Hà báo thù cho Trương Đại Đường Gia. Lúc này các huynh đệ đã đánh chiếm toàn bộ thành trì và bảo trại (làng có tường xây quanh) phía đông huyện Thanh Dương, ít ngày nữa liền có thể giết bên cạnh sông Chương Thủy!

- A ——

Mặc dù sớm hiểu biết đối với thực lực của Đâu Gia Quân, các tướng Minh Châu vẫn như hít phải luồng khí lạnh. Từ đồi Đâu Tử đến giữa sông Chương Thủy, tất cả có chừng hai mươi mấy thành trì bảo trại lớn nhỏ. Tuy rằng năm trước đã từng bị hai người Trương Kim Xưng, Cao Sĩ Đạt phá hư bốn phía, nhưng sau khi Trương Kim Xưng và Cao Sĩ Đạt lần lượt bại vong, quan phủ đã ở Bắc Lãng được sự ủng hộ của Đại Tổng Quản Lý Húc một lần nữa khôi phục lại sự khống chế đối với mấy địa khu này. Mà lúc này cách trận chiến Đâu Kiến Đức đánh bại Quách Huyền còn chưa đủ một tháng, trong thời gian không đến một tháng, một lần nữa chinh hợp Hà Bắc lục lâm, hoàn toàn nằm trong tay đồi Đâu Tử, hai nửa quận này bị bẻ gãy nghiền nát.. . Nhiều sự việc gần như làm cùng đồng thời như vậy, Đâu Kiến Đức này, chẳng lẽ thật sự có ba đầu sáu tay hay sao?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 46: Hoàng Tước (7)

Đ

ậu Kiến Đức không có ba cái đầu, cũng không có sáu cái tay. Y chỉ cao lớn như những người dân thường thấy ở Hà Bắc, chân dài vai rộng, gân cốt rắn chắc, vừa nhìn là đã biết chủ nhân kén đao. Trong thời gian dài do ngày dài đêm mưa nắng nên da của y có hơi đen sạm, cộng thêm đôi lông mày dày đen, ánh mắt sáng ngời. Nhưng ánh mắt toát lên cũng không được linh hoạt, sắc bén lắm mà pha thêm chút tinh nghịch. Đặc biệt lúc y cười, con mắt lại toát lên một vẻ dễ chịu thoải mái, tựa như một đứa trẻ ham chơi đang chơi thứ trò chơi không bao giờ biết chán đó.

Trình Danh Chấn dẫn dắt tướng sĩ Minh Châu Quân chào đón đội quân của Đậu Kiến Đức ở huyện Lâm Thanh của quận Thanh Hà. Là cấp dưới quy thuận, hẳn không dám để Chủ công ngàn dặm xa xôi đến thăm mình trước, cho nên lựa chọn này vừa biểu đạt sự kính trọng của mình, lại tiện cho bất kì điểm dừng chân tiếp theo nào. Huyện Lâm Thanh cách Thanh Hà rất gần. Nếu như Đậu Kiến Đức muốn tiếp tục công kích Dương Thiện Hội, thì nơi này có thể tập kết lương thực và chứa những người bị thương. Kênh Vĩnh Tế ở ngoài thành là đường thủy tiện lợi đại quân vượt bắc hai canh giờ là có thể đến được ngoại thành Thanh Hà, nếu có phát sinh vấn đề gì khó đoán trước được, Minh Châu Quân cũng có thể nhanh chóng rút lui về phía sau, rút lui về Chương Thủy dựa vào địa thế hiểm trở mà cố thủ, cũng không đến mức rơi vào kết cục gà bay vỡ trứng.

- Tiểu tử ngươi coi lão Đậu ta là người thế nào hả?

Vừa nhìn là đã nhận ra mưu mô quỷ quái trong lòng Trình Danh Chấn, Đậu Kiến Đức lắc đầu cười khờ:

- Người yên tâm đi, chỉ cần lão Đậ này còn ở đây một ngày thì huyện Bình Ân, còn cả một mẫu ruộng ba phần đất của đầm Cự Lộc đều là của người, không ai nhúng tay vào được đâu!

Không ngờ là Đậ Kiến Đức lại nói trực tiếp ra như vậy, mặt hăn liền đỏ lên:

- Thuộc hạ chỉ đến trước đón Chủ công, chứ không có ý gì khác!

Hăn nghe được tiếng của mình run lên, cảm giác môi khô, trong lòng căng thẳng nhưng đồng thời hăn cũng không ngừng nói với bản thân:

- Vững vàng, vững vàng, đừng rụt rè, tuyệt, đối không được rụt rè! Đừng để người ngoài nói mình lừa bịp.

Cảm nhận tốt nhất là vào lần gặp mặt đầu tiên. mấy lần trước khổ cực khiến hăn không thể dễ dàng tin vào kẻ nào, cho dù đối phương là kẻ hiền lành hay hào kiệt sáng khoải. Nhớ năm đó, Lâm huyện lệnh, Trương Kim Xưng những người này lúc mới đầu chẳng phải đều khách sáo với hăn. Nhưng sau này thì sao? Còn không phải là dần dần cũng lộ hết răng nanh ra ư? Câu hỏi trước khi chết của Lữ Phương Nguyên rất hay, nếu Đậ Kiến Đức thực thuần hậu sự giống như sự miêu tả của Vương Phục Bảo thì y làm sao ngồi được vào vị trí của Đậ Tử Cương đại đương gia?

Vị trí đầu đàn trong bầy sói là dựa vào răng nanh mà có được, chứ đâu có phải là nhân nghĩa đạo đức. Bây giờ Trình Danh Chấn đã không phải là Trình Tiểu Cửu của nhiều năm về trước. Từ trong đáy lòng hăn mãi mãi sẽ giữ lấy một phần lý trí, một phần hoài nghi. Giang hồ gọi hăn bằng một biệt hiệu “ Cửu Đầu Giao”, hăn biết cái tên này có chút hơi quá. Hăn chỉ muốn để mình và những người bên cạnh mình được sống an toàn một chút mà thôi, vì thế tính cách hăn dần trở nên quá cẩn thận, tiến thủ không đủ. Nếu thực sự có được chín cái đầu thì chỉ có một đầu hướng về phía trước, tám cái còn lại sẽ quay về phía sau.

Đậu Kiến Đức cười cười cũng không nói ra lời nói và biểu hiện của Trình Danh Chấn có bao nhiêu chỗ mâu thuẫn. Cách nghĩ của người thanh niên rất dễ lý giải, thay đổi hăn và đối phương mà cử, hăn cũng sẽ phản biện cực kì mạnh mẽ trở lại. Chỉ là chiêu thức đó năm đó hăn đã luyện tập quá thành thạo, khiến cho người ta không có cách nào tìm ra được sơ hở. Còn Trình Danh Chấn, ở phương diện này sức nóng còn thiếu một bậc, lời nói cử chỉ rõ ràng là đều lộ ra sự nhần nhó và trúc trắc.

- Tiểu Cửu Ca và Đỗ Quyên tỷ tỷ sợ không tiếp tế được lương thực cho đại quân, cho nên chuẩn bị kĩ càng từ trước. Để vận chuyển quân lương đến Lâm Thanh ,hăn đã vận động hết cả mấy vạn dân cường tráng

Sợ hai bên vừa mới gặp nhau đã có sự xa cách, Đậu Hồng Tuyến thúc ngựa đi lên, cười ha hả giải thích với Đậu Kiến Đức.

Trước mặt ca ca mình, tiếng nói của cô vô tình pha thêm phần ngây thơ cố hữu của một cô gái, khiến ánh mắt người nghe đều sáng lên. Nhất là mấy tướng sĩ trẻ ở phía sau Đậu Kiến Đức, ánh mắt nhìn Trình Danh Chấn vốn còn có vẻ xương găm trứng gà thì lúc này toàn bộ tâm tư đã bị nàng thu hút, chẳng còn quan tâm tranh giành ghen tị nữa.

- Muội ấy à, lần này không hoàn thành nhiệm vụ lớn rồi!

Đậu Kiến Đức lại lắc đầu, vẻ mặt tràn ngập sự yêu thương. Đã bị y liên lụy, cả Đậu gia bị quan phủ tịch thu hết sạch. Trước kia trên dưới hơn ba mươi miệng ăn ngoài y ra bây giờ chỉ còn lại con trai mình và một muội muội nhỏ hơn y gần hai mươi tuổi. Cho nên dù muội muội có gây ra chuyện gì y đều không trách mắng.

- Muội thì sao? Không phải nói là thay huynh truyền đạt lại nguyên văn sao?

Đậu Hồng Tuyến cũng bĩu môi hỏi lại.

- Không phải huynh đã nói rồi sao, không muốn quấy nhiễu bách tính phía bên Trình huynh đệ. Họ cũng không dễ dàng gì, đánh trận từ mùa xuân đến giữa mùa thu, ôi...

Đậu Kiến Đức thấp giọng than trách, ý vị giải thích rõ ràng là kèm theo nhiều sự chỉ trích.

Nửa câu nói sau là để cho đám người của Trình Danh Chấn nghe. Đậu gia quân bây giờ binh tinh lương đủ, thật sự không cần phải lừa lọc chút của cải đó của Minh Châu Quân, biển chứa được cả trăm sông, chứa được rất nhiều. Không phải nói thì y cũng rất yêu thích người thanh niên này, mà cho dù trong lòng cũng có chán ghét đối với thanh niên này vô cùng, Đậu Kiến Đức cũng không lợi dụng lúc người ta khó khăn. Đoàn người chung sống với nhau không chỉ có mấy ngày trước mắt này, sau này quen rồi đương nhiên là sẽ biết tính tình của đối phương, nhận ra đối phương có phải là thật tâm đối đãi với mình hay không?

Nhưng lần này Hồng Tuyền đi sứ cũng không phải không có tí thu hoạch nào, ít nhất thì từ cách xưng hô của nàng với vợ chồng Trình Danh Chấn có thể thấy được mối quan hệ hòa hợp trong đó. Hơn nữa, lại thêm cả cái tên Vương Phục Bảo lúc nào cũng ngoác cái miệng rộng cười ngây ngô kia, có thể thấy lần đầu hai bên tiếp xúc đã rất tốt đẹp. Lúc trước khi phái Vương Phục Bảo dẫn người đi cứu Trình Danh Chấn, cái quan trọng được xem xét là anh ta thẳng thắn thành khẩn rất dễ lấy được thiện cảm của đối phương.

Quả thực nghe xong những lời có lạnh có ấm của Đậu Kiến Đức, vẻ mặt của Trình Danh Chấn lập tức xuất hiện sự cảm động không phải là giả vờ. Dẫn ngựa đi về phía trước, hắn cười nói:

- Năm nay bên ta thu hoạch cũng khá, cung cấp ăn mặc cho đại quân một, hai tháng không thành vấn đề. Hơn nữa, Vương tướng quân ngàn dặm giải vây cũng nên được chia một phần chiến lợi phẩm của chiến trường.

- Hẳn đến muộn một chút, sớm một chút, có lẽ có thể bắt được Tang Hiến!

Đậu Kiến Đức thấy Trình Danh Chấn không vì chút quân lương mà xót xa, liền không tiếp tục nói lãng phí nước bọt với những chủ đề tương tự nữa:

- Đây cũng đều tại ta, lúc đầu tin tức đến đã không dám quyết đoán, kéo dài đến mấy ngày sau, nếu không...

- Chủ công xin đừng nói vậy. Lúc đó đại chiến liên miên, có thể cho người giúp thủ hạ một tay, thuộc hạ đã vô cùng cảm kích rồi!

Hắn vội ngắt lời của Đậu Kiến Đức, chân thành gửi lời cảm ơn đến y.

Nói thật là, tuy kết cục phải nhập vào với Đậu Kiến Đức khiến nhiều người của hắn cảm thấy thất vọng. Nhưng so với bị Vương Đức Nhân của Ngõa Cương Quân thu tóm, thì kết cục này cũng tốt hơn nhiều. Làm người không thể không biết thế nào là đủ, có bao nhiêu tiền, mới có thể kiếm được bát cơm.

- Không nói nữa, không nói nữa. Thằng nhãi này rất khách sáo, khách sáo đến mức làm cho lão Đậu ta đau đầu rồi.

Y xoa tay liên tục, không chịu nổi sự nhiệt tình của hắn:

- Nào, chúng ta vào thành nói chuyện, mọi người đều khát sắp chết rồi.

Dứt lời, giống như Vương Phục Bảo, ngay cả cận vệ cũng không mang theo, một mình cưỡi ngựa đi hướng Minh Châu Quân phía đối diện với. Trình Danh Chấn vừa nhìn thấy liền đuổi theo, dùng ánh mắt ra hiệu cho các huynh đệ tránh đường. Đội ngũ của Hùng Khoát Hải và Vương Nhị Mao “xôn xao” tách ra, giờ kiếm lên đầu thành một đường dài hướng về phía Đậu Kiến Đức kính lễ.

Lúc này, Đậu Kiến Đức cũng không khách sáo mà vô cùng tán thưởng nhìn xung quanh, đồng thời hai tay nắm chặt đáp lễ các huynh đệ. Vương Phục Bảo, Đậu Hồng Tuyển còn có cả văn võ dưới trướng Đậu Kiến Đức như Tổng Chính Bản huyện lệnh huyện Nhiêu Dương của Đại Tùy mới quy thuận, Cảnh Thành Thừa Khổng Đức Thiệu, Chủ bộ Lăng Kính huyện Bình Xương, Tào Đán anh của thê tử Đậu Kiến Đức, mãnh tướng Cao Nhã Hiền, Nguyễn Quân Minh ... cũng đứng ở phía sau bên phải Đậu Kiến Đức lần lượt đi qua đội ngũ Minh Châu Quân.

Số người của đội ngũ này chỉ có khoảng ba ngàn không dễ bị tiêu tan. Hầu như trong lòng mọi người đều dâng lên cảm giác giống nhau. Quan văn Tổng Chính Bản dựa vào áo giáp chỉnh tề và binh khí sạch sẽ, trên người các huynh đệ mà đưa ra kết luận này. Ánh mắt của Tào Tán và các võ tướng đều bị thu hút bởi các vết sẹo cũ mới trên tay, trên mặt các huynh đệ Minh Châu Quân..Vết sẹo là vinh quang của lão binh, mà lão binh là linh hồn của đội ngũ. Chính xác Minh Châu Quân chỉ còn có ngần ấy binh mã nhưng khi đã quyết liều mạng thì chưa chắc mấy vạn đại quân đã nuốt chửng được họ.

- Ta đã sớm nói với các người rồi, Trình huynh đệ văn võ song toàn, là anh tài khó kiếm, thế nào? Ta đã nói sai sao?

Đậu Kiến Đức liền quay đầu hỏi đám thân tín đằng sau.

Vương Phục Bảo và Đậu Hồng Tuyển bằng những cách khác nhau, đã bày tỏ cái nhìn tương tự Đậu Kiến Đức, cho nên nhìn nhau cười không đáp. Tổng Chính Bản đi theo Vương Phục Bảo không thể không tỏ thái độ:

- Khâm phục!

Y lớn tiếng khen:

- Chả trách, Dương Thiện Hội bỏ chung quanh tìm tới Bình Ân. Nếu ta ở vị trí của Dương Thiện Hội, có lẽ sách lược cũng như vậy. Ôi, triều đình mấy

năm nay không làm được việc gì khác, chỉ lo bức hết anh hùng hào kiệt vào đường chết.

- Tổng tiên sinh lúc này là người của đôi Đâu Tử đấy!

Cao Nhã Hiền bất mãn với cách nói của Tổng Chính Bản, lạnh lùng cười nhắc nhở.

- Không sao, không sao. Tổng tiên sinh là người ăn ngay nói thật.

Đậu Kiến Đức cười ngăn lại. Quan văn dưới chướng y rất nhiều người bị ép hàng phục, lúc nói chuyện khó tránh khỏi vẫn đứng ở góc độ quan quân. Nhưng nghe lại hiểu dù người đứng ở góc độ nào, chỉ cần đề nghị của y có ích cho Đậu gia quân thì nên yên tâm để y nói tiếp.

- Thuộc hạ chúc mừng Thiên Vương!

Khổng Đức Thiệu ra nhập Đậu gia quân sớm hơn Tổng Chính Bản, cười ha hả tiếp lời:

- Đồng thời cũng chúc mừng Trình tướng quân!

- Câu nịnh bợ của người chưa quá, còn lấy được tin tức rõ ràng chút, hại cả chúng ta đi đường vòng theo người.

Đậu Kiến Đức lườm y một cái mắng chửi.

- Thời loạn mới bắt đầu, quân cần chọn thần, thần cũng cần chọn quân.

Không hổ là hậu duệ thánh nhân, Khổng Đức Thiệu mở miệng là nói có sách mách có chứng:

- Chủ công có được Trình tướng quân may mắn, mà Trình tướng quân gặp được chủ công cũng may mắn. Đúng là tình hình biến đổi...

Lời của ông ta bị một hồi tiếng trống vui nhộn ngắt lại. Mọi người ngẩng đầu lên đã đến cổng thành Lâm Thanh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 47: Hoàng Tước (8)

Đ

ậu Kiến Đức hoàn toàn không phải là anh hùng giặc cỏ!.

Lúc để cho quần hùng đòi Đậu Tử kiểm tra, Trình Danh Chấn đã lén lút quan sát ông chủ mới của mình. Đậu Kiến Đức không phải là một vua cỏ bình thường. Đúng ra mà nói, những năm gần đây, những “anh hùng hào kiệt” này, “quan to hiển quý” hẳn quen biết, đã trực tiếp hoặc gián tiếp có quan hệ nhiều lên vô số. Sự chênh lệch giữa hai người dường như chỉ nhìn một cái là đã có thể nhận ra được, Trình Danh Chấn đi theo Lâm huyện lệnh cũng được mà theo Trương Kim Xưng cũng thế, còn cả đám “anh hùng” tam sơn ngũ nhạc kia nữa, quyền quý từ triều đình đến địa phương, tuyệt đối không có thái độ thông dong như biểu hiện của Đậu Kiến Đức. Thái độ này trải qua vô số lần tai nạn mà luyện thành, người sau này có cố sức giả vờ cũng không giống được.

Từ lúc hai người gặp mặt đến giờ, Đậu Kiến Đức chỉ nói tổng cộng chưa đến hai mươi câu. Nhưng những lời này khi nhắm vào những người không giống nhau, phong cách biểu hiện cũng khác nhau. Thành phần trong Đậu gia quân có hơi phức tạp, thần văn võ tướng tâm tư khác nhau biểu hiện cũng không giống nhau. Bọn họ có lẽ cũng không thể ngờ được rằng một người ngoài như Trình Danh Chấn lại có thể nhận ra được một cách rõ ràng. Khiến cho những người này không hòa thuận với nhau song ai nấy lại đều vui vẻ phục tùng. Hợp nhất cả một đám đông người tính cách khác nhau như vậy thành một chỉnh thể, hẳn biết rằng với năng lực trước mắt của mình thì chắc chắn là không làm được. Nhưng Đậu Kiến Đức làm được, chẳng những khiến mọi người cảm nhận được sự coi trọng của y, mà còn khiến mọi người khi nói chuyện cùng y cứ như được tắm gió xuân vậy.

Đám quan viên Đại Tù trước đây bị bắt nhập ngũ thích bởi móc chuyện, bọn họ luôn mượn những lời lẽ và hành động ngông cuồng để bày tỏ sự không cam tâm của mình khi bị rơi vào sào huyệt bọn phi. Bọn họ luôn mưu đồ thông qua việc kích động những người khác để gây dựng lại cái cao ngạo sớm đã mất từ lâu của mình. Đâu Kiến Đức nghe ra, cho nên y càng lấy thái độ khoan dung để bao dung nỗi phần uất này. Một kẻ cầm đầu cường đạo xuất thân thấp hèn như y mà đem ra so sánh với đám quan cao của Đại Tù, thì ai là kẻ càng đáng được tôn kính hơn, ai là kẻ có phong thái của vị vương giả hơn.

Một số lão tướng đi bên cạnh Đâu Kiến Đức khoe lai lịch của mình. Không lúc nào là không hi vọng người khác biết đến sự tồn tại của mình. Đâu Kiến Đức cũng bao dung bọn họ, thẳng thắn và nghiêm túc yêu cầu, để bọn họ biết được mình trong mắt Đại đường gia không giống với người thường.

Còn có những người, thuộc về cây cỏ đầu tường thấy gió theo đà, sống không có nguyên tắc gì, ai thực lực mạnh thì dựa vào người đó quen nịnh hót, a dua. Đối với bọn họ, Đâu Kiến Đức cũng thu nạp như vậy. Y dùng những câu chuyện cười có vẻ thô lỗ chuyển sự nịnh bợ đó sang hướng khác, khiến cho mình và cả những người bên cạnh cùng vui vẻ. Còn đứng ở góc độ bọn nịnh bợ, a dua cũng cũng đã đạt được mục đích. Đâu Thiên Vương nói chuyện với bọn họ ngôn ngữ có quen thuộc hơn người khác, không có sự trang trọng, kéo gần khoảng cách giữa họ lại.

Lúc này Đâu Kiến Đức chú ý nhiều nhất vẫn là Trình Danh Chấn và những nhân vật quan trọng khác dưới trướng hãn của Minh Châu Quân. Y chẳng những có thể thuận miệng nói nói ra mấy cái chiến sự chủ yếu mà Trình Danh Chấn trải qua từ khi xuất đạo đến giờ. Mà còn có thể tổng kết vô cùng sâu sắc về cái được cái mất trong các cuộc chiến đấu đó. Y có thể căn cứ vào dáng người để phân biệt ra ai là Vương Nhị Mao, ai là Trương Cẩn, ai là Trương Trư Bì. Có thể thoải mái nói lời khen ngợi vừa không để đối phương cảm thấy mình bị xem nhẹ, vừa không để Trình Danh Chấn hoài

ngghi hấn rắpp tâm khác. Thậm chí đối với Ngũ Thiên Tích gia nhập Minh Châu Quân chưa được một năm cũng có thể tán gẫu được với anh ta mấy câu, đề tài về chỉ huy bộ chiến mà Ngũ Thiên Tích vô cùng hứng thú, và hoàn toàn nói vào những điểm quan trọng.

Càng giao lưu, Trình Danh Chấn càng khâm phục chủ nhân của mình. Hấn phát hiện, cho dù Minh Châu Quân không tác chiến luân phiên, thật sự bị Đậu Kiến Đức đến tận nhà đưa ra yêu cầu sáp nhập, về cơ bản mình cũng không có tư cách từ chối. Tuy cơ ứng biến khi ra trận bên cạnh mình không ai hơn được Vương Phục Bảo, mưu tính sâu xa ai cũng kém Đậu Kiến Đức. Về phần hợp tung liên hoành, giở quỹ kế âm mưu nhìn Đậu Kiến Đức với đám văn thần kia là biết ngay sự chênh lệch hai bên. Bên Minh Châu Quân đọc nhiều sách nhất, suy nghĩ cẩn thận cũng là mình còn Đậu Kiến Đức bên kia, từng làm Huyện lệnh, Huyện thừa, cái lũ có thể nói dối như thật kia, vợ cái cả năm.

Biết được điều này khiến hấn hơi cảm thấy chán nản. Hóa ra ở huyện Bình Ân, vùng đầm Cự Lộc hấn là nhân vật số một, số hai nhưng bây giờ so với Đậu Kiến Đức, hấn mới hiểu được thế nào là ếch ngồi đáy giếng. trong lúc chán nản đó, hấn còn âm thầm chúc phúc cho mình, cũng may mà quan hệ hai bên tính cho tới bây giờ cũng tạm cho là hòa hợp. Nếu không, thật sự không biết kết cục trong tương lai của Minh Châu Quân mình sẽ như thế nào?

Chẳng mấy chốc đã đến huyện nha, Đậu Kiến Đức dàn xếp nhiệm vụ của đám binh lính giao cho tướng lĩnh tâm phúc của mình, y không chút do dự nhận lời mời của Trình Danh Chấn. Tào Đán chỉ huy văn võ lui về sau mấy bước, để vợ chồng Trình Danh Chấn dẫn đầu đi vào cửa trước rồi mới không nhanh không chậm theo sau. Đây là cách bọn họ biểu đạt sự kính trọng đối phương. Thực lực của Minh Châu Quân thể hiện ở ngoài thành, đã đủ cho Trình Danh Chấn tuyệt đối có được tư cách nhận được sự tôn kính

này. Nếu đổi lại là một Đại vương giặc cỏ nào khác, Tào Đán cũng sẽ không chú ý đến những nghi lễ phiền phức đó.

- Trong nha môn từ trước đến nay không có mặt trời, vừa may đối phó với nắng gắt cuối thu, Lão Khổng ông nói có phải không?

Đĩnh đạc ngồi xuống vị trí của người chủ, Đậu Kiến Đức vung tay áo lên mạnh mẽ quạt.

Đây là một câu nói vui đùa lại giành được nhiều sự hưởng ứng của đại đa số những nhân vật ở đây. Huyện thừa Khổng Đức Thiệu cũng đi vào cười ha hả mấy câu, đáp lại với vẻ hơi ngại ngùng:

- Từ thời tiên đế từng có không ít quan tốt nhưng sau lại...

- Sau đó tiên đế vừa đi, đám khốn khiếp càng ngày càng thoải mái rồi. Tổng tiên sinh nói câu vừa rồi quả là không sai, triều đình này ầy à, căn bản là không tha cho một người tốt. Chuyện này là sao, cấp trên và đồng nghiệp người này tệ hơn kẻ khác. Người cứ phải một mình làm người quan tốt, không phải là để mình bị giết sau lưng sao? Cho nên ta đã nói rồi, mọi người là người tốt, đều bị tên Hoàng thượng đó dạy hư rồi.

Đậu Kiến Đức tiếp tục vui đùa vừa phải, đồng thời không quên trêu chọc Tổng Chính Bản mấy câu.

Trước tha cho Dương Huyện lệnh, Tổng Chính Bản trong lòng có phản bác vừa lên đến miệng thì không có cách nào lại nuốt vào bụng. Câu nói của Đậu Kiến Đức có hơi khoa trương nhưng cũng nói lên hiện trạng của Đại Tù. Làm hư quan tốt, người xấu đuổi người tốt đi. Đây là căn nguyên của bệnh mục nát, căn bản không phải là bắt một hai quyền thần, là có thể giải quyết được gian thần .

Trình Danh Chấn và nhiều tâm phúc của hắn từng cho rằng quan phủ huyện Quán Đào sử dụng quyền lực hiệu quả, đúng là quan trường hắc ám khó mà

hiếu hết. Lời nói của Đậu Kiến Đức khiến cho tất cả bọn họ có cảm giác tri âm. Tâm trạng đề phòng của bọn họ dần dần được thả lỏng, nụ cười trên gương mặt cũng dần dần mềm mại hơn.

- Cho nên, chúng ta phải làm người tốt, muốn sống bình yên, phải lật đổ triều đình này. Chuyện này, Trình huynh đệ vốn đang làm, ta cũng đang làm. Chỉ có điều mỗi người dùng một cách khác nhau mà thôi. Nước đâu, trà đâu sao còn chưa dâng tới, ta chết khát mất rồi!

Nói xong Đậu Kiến Đức lại lật xác trở về với hình tượng một Lão Đại giang hồ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 48: Hoàng Tước (9)

M

ọi người cười ha hả rồi ngồi xuống chờ chủ nhân nơi đây dâng trà lên. Một lúc sau, Đỗ Quyên cho người bưng trà và bánh đến. Đậu Kiến Đức uống hết nửa bát trà sau đó cầm một miếng điểm tâm vừa ăn vừa tiếp tục nói:

- Các huynh đệ áp dụng những cách không giống nhau, mục tiêu phải nhất trí. Cho nên trước kia có ân oán gì thì không đề cập đến nữa. Chúng ta tự mình đánh mình chẳng có ý nghĩa gì cả, chi bằng từ nay về sau hãy vắt thành một sợi dây để đối phó với quan phủ!

- Đậu đại ca nói rất đúng!

- Đại đương gia nói rất có lý!

• Nguyên phục tùng mệnh lệnh của Đại đương gia.

Các hào kiệt khác trước nay từng cùng Đậu Kiến Đức thảo phạt Dương Thiện Hội, . . , các huynh đệ của Đậu gia quân, còn có người của Minh Châu Quân luôn miệng hưởng ứng. Những câu trong những trường hợp khác bọn họ được nghe thuật lại, nhưng lần này được nghe chính mồm Đậu Kiến Đức nói, mọi người có cảm giác rất được ủng hộ.

- Trình đương gia, ý của cậu thế nào?

Y giờ điểm tâm về phía Trình Danh Chấn giờ tay

- Nếu đã ở dưới trướng của Đại đương gia, đương nhiên sẽ nghe theo mệnh của Đại đương gia.

Trình Danh Chấn chấp tay, cười đáp lại, Đậu Kiến Đức hỏi những lời này rõ là đông dài, nhưng đã theo sau người này nhập môn ăn ăn uống uống, căn bản là không phải tra xét xem điểm tâm hay trà có độc hay không, hãn nguyện theo ý của đối phương.

- Hiện tại Dương Công Khanh cũng đã ở dưới trướng của ta rồi. Y sợ thấy người sẽ bị đánh cho nên trốn trong hàng ngũ không dám thò đầu ra. Người đã nói như vậy thì để ta gọi y vào cùng ăn điểm tâm.

Đậu Kiến Đức đắc ý cười chớp mắt, dường như mình đã chiếm được rất nhiều cảm tình.

Giữa Trình Danh Chấn và Dương Công Khanh cũng không có thù hận gì lớn. Năm đó đối phương vì Trương Kim Xưng tạo phản đã từng lợi dụng cơ hội hãn và Lưu Triệu An tử võ, cũng không phải là cố ý nhắm vào hãn. Bây giờ, Trương Kim Xưng đã chết. Hãn gật đầu cười đồng ý:

- Nếu chủ công đã lên tiếng, mặt tướng không có lý gì không nghe. Chủ công cứ mời y vào, mặt tướng chắc chắn sẽ bảo các huynh đệ không y gây sự với y nữa.

- Ủ, người không để tâm là được rồi. Nếu không nhất định ta sẽ bảo y chịu đòn nhận tội với người.

Đậu Kiến Đức vui mừng vì hãn đã nể mặt y, cười gật đầu:

- Lão Đỗ và Ngũ gia đâu? Sao chưa gặp hai bọn họ. Chúng ta cũng mấy năm không gặp rồi? Hai người bọn họ vẫn tốt chứ?

- Tạ ơn Đại đương gia đã lo lắng!

Trình Danh Chấn vội đứng lên, trang trọng đáp lại:

- Nhạc phụ và Hách ngũ thúc vẫn khỏe. Chỉ có điều đại quân ở ngoài, trong nhà không ai quản, cho nên hai người bọn họ phải ở lại trấn thủ rồi.

- Tiểu tử ngươi có phúc đấy, lão Đỗ vẫn là một người quản gia giỏi!

Đậu Kiến Đức giống như bề trên khen tặng:

- Khi ta và bọn họ còn ở cùng nhau, vẫn luôn gọi nhau như huynh đệ. Nhưng khi lão ta không có mặt, chúng ta vẫn có thể xưng huynh gọi đệ. Chỉ cần cuối cùng đừng rời lên là được.

- Mạt tướng không dám!

Trình Danh Chấn nghe được liền nhếch mép. Đậu đại đương gia này thật cũng là hơi quá tùy tiện chút.

- Người ngồi xuống đi, đừng nói chuyện làm ta choáng váng cả đầu óc.

Đậu Kiến Đức lại cầm miếng điểm tâm lên vừa ăn vừa nói:

- Mọi người ngồi xuống hết cả đi, mau ăn chút gì đi. Đầu bếp trong nhà Trình tướng quân tay nghề rất khá. Ăn xong rồi, chiều nay chúng ta nhổ trại, đỡ để cho lão tiểu tử Dương Thiện Hội thấy tình hình không ổn, mà chuồn đi trước.

- Tuân mệnh!

Đám văn võ Đậu Tử Cương sớm đã quen cách nói chuyện của Đậu Kiến Đức, họ đồng thanh đáp lại.

Mọi người đều được thoải mái cái bụng, điểm tâm được bưng lên lập tức bắt đầu với dần như gió cuốn mây tan. Đỗ Quyên lại phái người xuống bếp mấy chuyến, sau khi sai các nữ binh chạy tới nổi trán đầy mồ hôi xong, cuối cùng cái bụng của mọi người cũng đã no.. Đậu Kiến Đức rót mấy bát nước trà, vỗ tay ra lệnh:

- Cho các người nửa canh giờ, chưa no thì ăn khẩn trương đi. Ăn xong rồi thì lập tức đi làm việc. Đợi lát nữa gọi đến người nào, người nấy không được phép lười biếng!

- Vâng!

Mọi người cười vang vỗ tay, phun cả bột bánh điểm tâm ra ngoài.

- Trình huynh đệ, người có bản đồ cụ thể huyện Thanh Hà trong tay chứ?

Đậu Kiến Đức không để ý đến mọi người, lập tức đưa mắt nhìn Trình Danh Chấn:

- Nếu có thì cho ta mượn một phần dùng trước . Lần này dùng binh xúc tiến quá nhanh, dùng bản đồ từ năm trước chưa chắc đã chuẩn.

- Đại đương gia đợi một chút, ta sẽ sai người đi chuẩn bị!

Hắn vỗ tay, đứng dậy đi ra ngoài. Một lát sau, mang theo cả một đồng văn chức phụ tá đi vào, trải rộng tấm bản đồ lên tảng đá trong giữa đại sảnh, trải xong dự trù gao đầu.

- Phần này của ta mùa đông năm ngoái mới được chỉnh lí lại, về cơ bản khá tường tận. Dương Thiện Hội vừa mới giao thủ với ta mấy lần, chịu không ít thiệt thòi, lúc này nguyên khí chắc vẫn chưa hồi phục.

Nếu Đậu Kiến Đức đã hiền hòa như vậy, hắn cũng không cần cố ý giữ khiên tồn:

- Nếu chủ công chuẩn bị tấn công thành Thanh Hà, mặt tướng có hai chủ ý. Thứ nhất, tường thành quận Thanh Hà không bị hỏng quá nhiều. Lần trước khi Trương đại đương gia đánh đến cửa, Dương Thiện chọn bỏ thành. Còn khi đó Trương đại đương gia vội vàng lên Bắc, chưa kịp phá hủy tường phòng thủ thành phố.

- Ủ, đúng là có chút phiền toái!

Đậu Kiến Đức gõ đầu gối xồm trước tấm bản đồ khoa chân múa tay:

- Người nói tiếp xem, ta xem ngoài dùng vũ lực công thành ra còn có cách nào khác không!

- Thứ hai, thành Thanh Hà cách biên giới Tín Đô chỉ có hơn mười dặm. Quận thừa Tín Đô Lưu Tử Hòa và Dương Thiện Hội có chút giao tình, sẽ đến giúp Dương Thiện giải vây.

Trình Danh Chấn dừng lại một chút rồi tiếp tục nói:

- Thực lực của bản thân y không đáng phải lo nghĩ nhưng Lý Trọng sau lưng hắt lại Kiên là mãnh tướng rất giỏi dùng binh!.

Đây cũng là lí do tại sao sau khi hắt đánh bại Tang Hiến Hòa, không muốn nhận cơ hội để tìm Dương Thiện Hội trả thù. Vũ khí công thành, tất nhiên sẽ dẫn đến chiến tranh kéo dài và binh lính dưới trướng thương vong nhiều. Còn trước mắt sáu quận Bắc Lăng binh hùng tướng mạnh, động vào bọn chúng không phải là khôn ngoan.

Đậu Kiến Đức kiên nhẫn nghe hết lời hắt nói, rồi vỗ vai hắt cười:

- Người à, gần đây bận quá không để ý đến chuyện bên ngoài rồi. Cái này không đụng được, sau này nhất định sẽ chịu thiệt thòi lớn!.

- Xin Đại đương gia chỉ giáo!

Trình Danh Chấn có chút mơ hồ cau mày chấp tay.

- Hiện giờ Bắc Lăng Quân ốc không mang nổi mình ốc, chắc chắn sẽ không có thời gian để ý đến Dương Thiện Hội đâu.

Như dạy bảo văn bối vậy, Đẩu Kiến Đức hướng dẫn từng bước một:

- Gần đây bên ngoài xảy ra rất nhiều chuyện, người vẫn chưa nghe nói à! La Nghệ dẫn toàn lực xuôi về Nam, nhắm thẳng vào sào huyệt Lý Trọng Kiên. Còn cái tên Lý Trọng Kiên, đã bị triều đình của bọn chúng hại rồi! Toàn quân bị diệt đến xác cũng không còn.

- Cái gì?

Chẳng những Trình Danh Chấn nhảy dựng lên mà cả Vương Phục Bảo, Vương Nhị Mao và mấy tướng lĩnh quan trọng của Minh Châu Quân đều nhảy dựng lên. Tin tức này quả thực là không thể tưởng tượng nổi. Hơn 10 ngày trước, quân Bác Lăng tinh nhuệ liên tiếp đánh bại Ngõa Cương quân, đánh cho Lý Mật thời gian dừng lại mà sốc lại cái quần cũng không có. Thời gian ngắn ngủi không quá mười ngày, không ngờ thiên hạ lại xảy ra biến cố lớn đến vậy.

Lý Trọng Kiên bại rồi.

Cây cột trụ cuối cùng chống đỡ cho Đại Tùy cuối cùng cũng bị hạ rồi.

Đại Tùy sắp diệt vong, thời đại quần hùng tranh bá chính thức bắt đầu.

Sói và nai, đều đã chuẩn bị kỹ càng rồi sao?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 49: Hoàng Tước (10)

Đ

i thăng đến dưới thành Thanh Hà, Trình Danh Chấn lấy lại trạng thái bình thường không khiếp sợ như trước nữa.

Lý Trọng Kiến binh bại thân vong, từng khiến cho cuộc sống của người dân sáu quận Bắc Lăng ăn không ngon ngủ không yên đang giãy dụa dưới thiết kị của La Nghê, bất cứ lúc nào cũng có thể bị giết chết. Còn hẳn nhiều sự chuẩn bị của gần một năm nay, đều xây dựng trên nền tảng “ Bắc Lăng Quân phụng mệnh xuôi nam, ba huyện Minh Châu Quân đứng mũi chịu sào”. Bây giờ Bắc Lăng Quân đã bị biến thành tro bụi rồi, rất nhiều sự chuẩn bị của hẳn thành ra đều tan biến. Điều khiến người ta càng khó chịu hơn chính là, nếu như sớm biết Bắc Lăng Quân có kết quả như vậy, thì căn bản là hẳn không cần phải vội vã chiến tranh liên tiếp với bọn Dương Thiện Hội, Lư Phương Nguyên. Nếu không chủ động lên Bắc để công kích họ thì đường lui của hẳn sẽ không bị Dương Thiện Hội chặn, đương nhiên cũng sẽ không phải đối mặt với Vương Đức Nhân Ngõa Cương Quân đương lúc sức cùng lực kiệt, càng không xảy ra lựa chọn không ra nhập quân của Đậu Kiến Đức là không được.

Xét đến cùng, lần này, Trình Danh Chấn vẫn là chịu thiệt vì tin tức bế tắc, thiếu cái nhìn đại cục. Còn vào thời khắc quan trọng thì Đậu Kiến Đức ngồi như ngư ông đắc lợi, e rằng hai chữ “may mắn” cũng không giải thích được. Câu nói của Vương Phục Bảo rất rõ ràng, mỗi ngày Đậu Kiến Đức đều chú ý đến động tĩnh của các hào kiệt Hà Bắc, y đều cố gắng tìm hiểu những cuộc chiến đấu phát sinh trên mảnh đất này, phân tích giải thích từng người trong Lục Lâm đồng hành và đối thủ.

Đây chính là chênh lệch giữa Trình Danh Chấn và Đậu Kiến Đức. Hẳn giỏi về tổ chức còn Đậu Kiến Đức lại giỏi về suy nghĩ toàn cục. Người không mưu toàn cục sẽ không mưu được từng chuyện. Cho nên Minh Châu Quân bách chiến bách thắng lại càng đánh càng yếu. Đậu Gia Quân chiến bại liên tiếp lại thắng vút lên trời. Cho nên cuối cùng Minh Châu Quân đã biến thành một bộ phận của Đậu Gia Quân, thực ra cũng không oan chút nào.

Đậu Kiến Đức là người rất cẩn thận, dọc đường sau khi thấy Trình Danh Chấn nặng trĩu suy tư, liền cố hết sức đưa ra sách lược không phái Minh Châu Quân làm chủ lực ,tránh không gây ấn tượng mình mưu đồ mượn tay kẻ địch tiêu diệt họ cho đám tướng sĩ Minh Châu quân. Vì đến Trình Danh Chấn yên tâm về mình, Đậu Kiến Đức không điều động bất cứ một người nào dưới trướng của hắn, còn chọn ra hai ngàn người trong đám lâu la mới chiêu mộ,toàn là những tay sai bình thường không căn không cơ, chức vị trên đội trưởng đều còn trống, để cho hắn tự bổ nhiệm.

Hành động rộng lượng này dù xuất phát từ thật lòng hay giả tạo thì đều khiến người ta không thể không cảm động. Sau khi lập doanh trại ngoài thành Thanh Chương về, hắn dẫn theo những tướng lĩnh chủ chốt là Vương Nhị Mao, Trương Cẩn, Đoàn Thanh đích thân đến cảm ơn Đậu Kiến Đức. Lúc đó Đậu Kiến Đức đang ăn cơm, nghe thân binh báo cáo xong liền để bát đĩa xuống đứng lên, dậm dò những người xung quanh:

- Dọn xuống trước, đợi tí hâm lại cho ta, sai người pha ấm trà ngon để ta và Trình tướng quân vừa uống vừa tán gẫu.

Xung quanh đáp một tiếng, quay đi chuẩn bị. Đậu Kiến Đức vừa thay quần áo vừa cau mày nói thêm một câu:

- Trong tủ chén ở hậu doanh, có ít trà mới Lý Mật tặng, Các người hãy đi tìm lão Khổng lấy chìa khóa. Hồi nhỏ Trình tướng quân từng pha trà với mật ong, trà kém chút chắc là hợp với khẩu vị của hắn.

Nhóm thân binh lại đáp lần nữa rồi đi như bay, trong lòng không khỏi thầm kinh ngạc:

- Không phải chỉ là một con gà rừng rơi cây ư? Sao mà Đậ Thiên Vương phải coi trọng như thế?

Những lời như vậy lọt vào tai kẻ bị ép buộc tới đây - huyện lệnh Chiêu Dương của Đại Tùy Tổng Chính Bản, hiệu quả lại hoàn toàn khác. Từ sau khi doanh trại bị giặc cỏ chiếm đóng, hãn đã từng mưu đồ chọc giận Đậ Kiến Đức để cầu cái chết, cũng từng có ý đồ học Từ Thứ của Tiễn Tào Doanh, lạng lẽ bày tỏ kháng nghị của mình. Nhưng những cách này đều chưa có được bất kì hiệu quả gì, thì đã bị Đậ Kiến Đức ủy thác cho cái địa vị cao là hành dinh chủ bộ, lúc nào cũng lôi hãn theo bên mình. Có mưu kế gì, dù hãn có chịu mở miệng hay không thì cũng luôn cho hãn ở bên lắng nghe.

Cứ kiên trì như thế chưa được nửa tháng, Tổng Chính Bản không quản nổi miệng của mình nữa. Rất nhiều người dưới trướng của Đậ Kiến Đức thiếu cái nhìn xa, còn chủ bộ huyện Bình Xương Lăng Kính thân là quan văn, lại chỉ biết gật đầu phụ họa, không hề có một chút khí thái nào của văn nhân. Tổng Chính Bản không thể chịu được nữa, châm chọc, trêu tức. Đậ Kiến Đức lập tức tìm ra được cái hãn thực sự cần từ trong những lời châm chọc, khiêu khích, không chút để ý những lời trào phúng kia.

Tổng Chính Bản có thể nhìn thấy, Đậ Kiến Đức không chỉ đối xử rộng rãi với mình, mà với tất cả những văn nhân mặc khách khách, với tất cả những lục lâm hào kiệt tìm đến y nương tựa thì đều như vậy. Thậm chí đến cả bọn giặc cỏ loạn thế sau khi bị đánh bại miễn cưỡng gia nhập đời Đậ Tử ông ta cũng rất nhân hậu, rất bao dung. Cái kiểu bao dung này có lúc khiến người ta có một cảm giác vô cùng mênh mênh, nhưng dần dần cái cảm giác mênh mênh này dường như hòa tan với tất cả mọi người.

Đại Tùý đã lung lay sắp đổ. Nhưng thiên hạ không thể mãi mãi lao đao. Vừa loạn vừa trị, từ trước đến nay gần như là số mệnh của Trung Nguyên. Làm một người đọc sách mang giấc mộng “trị quốc bình thiên hạ”, Tống Chính Bản ắt phải tìm cho mình một anh hùng chân chính để phò tá. Mượn tay anh hùng để thực hiện giấc mộng của mình, giống như Tư Mã Tương Như, Gia Cát Khổng Minh đều lưu danh thiên cổ. Đậú Kiến Đức có là minh chủ sáng giá để đi theo không? Tống Chính Bản không rõ lắm nhưng qua mấy ngày tiếp cận và quan sát, hẳn ít nhất cũng biết được một sự thật. Con người phẩm chất của ông ta so với thiên tử Đại Tùý và cả những quan to hiển quý mình từng gặp qua ưu tú hơn nhiều. Nói ở góc độ khác, trừ chuyện ông ta xuất thân hàn vi, nói chuyện có chút quá thẳng thắn ra, thì con người Đậú Kiến Đức có được rất nhiều đặc điểm mà rất nhiều minh chủ khai quốc như trong điển tích ghi chép lại cần có, , nhất là tấm lòng và phong thái của y, rất nhiều các anh hùng từ trước đến nay đều theo không kịp.

Lúc đang suy nghĩ miên man, tiếng cười của hai người Đậú Kiến Đức và Trình Danh Chấn truyền từ ngoài vào:

- Không vội, không vội, ta đã bao vây thành Thanh Hà, ta phái Vương Phục Bảo và Dương Công Khanh ra ngoài tuần tra. Dương Thiện Hội lại không có cánh, lẽ nào còn có thể bay ra ngoài được?. Người và các huynh đệ dưới trướng của người đánh giặc mãi cũng mệt rồi, không ngại thì hãy nghỉ ngơi mấy ngày để người khác lên trước. Đợi khi mọi người cũng không được, người sẽ dẫn các huynh đệ Minh Châu Quân giết lên cho Dương Thiện Hội cuối cùng lập tức...

- Chủ công ưu ái, mặt tướng vô cùng cảm kích. Nhưng mặt tướng và các huynh đệ năm lần bảy lượt được chủ công chiếu cố không thể không báo đáp. Chỉ biết mượn đầu của Dương Thiện Hội dùng tạm, coi như lễ vật gặp mặt!

- Không cần, không cần, người có thể gia nhập liên minh là lễ vật tốt rồi!

Lời của ông ta rất chân thành không có chút nào là giấu diếm tác dụng mở rộng thanh thế của Minh Châu Quân với Đậ Tử Cương :

- Dương Công Khanh, Từ Nguyên Lăng ở gần ta dễ mở lời. Người cách ta xa như vậy không ngờ lại có thể sáng khoái đồng ý như thế. Sau này các hào kiệt khác ở các nơi trong Hà Bắc nghe nói, trong lòng đương nhiên sẽ suy nghĩ một chút. Lão Đậ ta phái người đi khuyên bọn họ, cũng làm chơi ăn thật rồi!

Vừa nói chuyện, hai người lần lượt vào cửa. Tổng Chính Bản không biết hai bên chuẩn bị nói chuyện gì, đứng lên định lui ra thì Đậ Kiến Đức kéo ống tay áo của y:

- Tổng tiên sinh đừng vội. Trình huynh đệ thông thuộc tình hình Thanh Chương, vừa lúc có thể bổ sung mưu kế cho chúng ta. Người hãy ở bên cạnh nghe một chút, tiện đâu hãy chỉ điểm cho Đậ mỗ mấy câu!

Đối mặt sự nhiệt tình, tươi cười như thế Tổng Chính Bản hơi ngại phất tay áo dời đi. Vừa mới chuẩn bị cho mình lối thoát Đậ Kiến Đức lôi Trình Danh Chấn qua:

- Trình huynh đệ đến muộn, chắc là vẫn chưa có ai giới thiệu cho các người. Đây là Tổng chủ bộ, vốn là huyện lệnh Nhiêu Dương, là viên quan giữ mình trong sạch duy nhất của cả vùng Hà Bắc. Chỉ là vận mệnh không được may mắn, gặp thời loạn lạc. Sau này hai người thân thiết đều là người đọc sách có lẽ cũng có thể có được tiếng nói chung!

Trước đó Trình Danh Chấn đã chứng kiến tính tình con lừa của Tổng Chính Bản. Y so với hắn có khách sáo hơn người khác một chút, chỉ cười, chấp tay đáp nửa lễ.

Đậ Kiến Đức thấy lạ liền hỏi:

- Tâm trạng hôm nay của Tống tiên sinh xem ra không tệ? Trước kia người thủ hạ của ta, người chắc gặp ai chế nhạo người ấy!

Tống Chính Bản cười khố lắc đầu:

- Những người chỉ bắt giết người đó, Tống mỗ đương nhiên là mặc kệ không hỏi! Còn Trình tướng quân ở huyện Bình Ân đáng giá mấy vạn người, đáng để Tống mỗ đáp nửa cái lễ.

Mắt Đậ Kiến Đức sáng lên cười ha hả. Hôm nay đối với y mà nói đúng là song hỉ lâm môn, đầu tiên là Trình Danh Chấn có thể chủ động xin đi giết giặc, chứng minh sự cố gắng mấy ngày liên tiếp của mình đã có hiệu quả. Tin vui thứ hai sao? Tống Chính Bản không tự cao tự đại, lại khó mở miệng không chê trách người khác, nói rõ thái độ của thư sinh bắt đầu mềm hóa, thừa nhận địa vị chủ công của mình.

Ông ta đặc ý nói càng nhiệt tình hơn:

- Ngồi, ngồi hết xuống nói chuyện. Chỗ này không có người ngoài, cũng không phải trường hợp chính thức gì cả, hai người cứ nói chuyện tự nhiên, ta cũng thoải mái chút.

“Trường hợp chính thức, người cũng đủ tùy tiện!”

Tống Chính Bản nói thầm trong lòng, bản thân lại ngồi xuống theo ý của Đậ Kiến Đức.

Đám thân binh chạy lên chạy xuống dâng trà nóng. Tự tay Đậ Kiến Đức rót hai bát, một bát cho Tống Chính Bản, một bát cho Trình Danh Chấn:

- Đây là trà ngon. Cụ thể ngon ở chỗ nào thì ta cũng không rõ lắm. Hai người chắc có thể nhận ra, lão Đậ ta thuần túy là làm hỏng cái ngon của nó!

Trình Danh Chấn vội đứng dậy, nhận bằng hai tay. Vốn định khách sáo mấy câu nhưng nhìn Tổng Chính Bản lại phát hiện đối phương còn ngồi lì ra đây, đành phải “nhập gia tùy tục”, bưng trà lên uống.

Đậu Kiến Đức cũng rót cho mình một bát, thổi cho nguội rồi uống một hơi cạn sạch:

- Hương vị hơi nhạt, không đủ sát miệng. Lão Đậu ta muốn uống vẫn là trà Giang Nam mới thật sự...

- Khụ khụ...

Tổng Chính Bản suýt nữa thì uống trà vào phế quản, bị sặc ho khan. Đậu Kiến Đức vội đứng dậy, tay vuốt lưng cho y:

- Tiên sinh hãy chậm một chút, chậm một chút, trà vẫn còn , nếu thích tiên sinh cứ việc mang về.

Trình Danh Chấn suýt nữa cũng bị sặc, hắt dùng bát trà che miệng thở. Trà bánh được chuyển ra ngoài ải thường được chế từ những lá trà thô nhất, so với chén trà Minh Tiên trong tay này, thực là so sánh cục đất với trân châu. Điều hiếm có là Đậu Kiến Đức không biết phân biệt tốt xấu, càng hiếm thấy là con người Đậu Kiến Đức này còn không để ý cứ thể hiện như thế trước mặt thuộc hạ.

- Đậu Kiến Đức ta là người thô thiển, bị ép buộc mới từng bước đi đến vị trí hôm nay. Cho nên ta càng cần sự giúp đỡ của mọi người. Để lão Đậu ta còn sống sót, để hương thân phụ lão Bắc Hà có thể sống qua được thời loạn thế, hai vị, sau này xin nhờ cậy!

Đột nhiên Đậu Kiến Đức không cười nữa mà trịnh trọng thỉnh cầu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 50: Hoàng Tước (11)

C

hủ công hà tất phải làm như vậy?

Trình Danh Chấn vội đứng dậy, chấp tay đứng nghiêm:

- Có việc gì cứ việc nói rõ, Trình mỗ nào dám không theo!

Người không phải cỏ cây, tuy trước đây có rất nhiều kí ức không vui vẻ gì, nhưng gần đây sự thành khẩn mà Đậu Kiến Đức bộc lộ ra, dù thật lòng hay giả tạo thì cũng đủ để cho hăn dốc toàn lực báo đáp.

Lại nhìn Tống Chính Bản, cũng lặng lẽ đứng lên lạy dài chấm đất:

- Ôi, Tống mỗ những ngày ở tòa thành đồ nát không có dũng khí hi sinh cho Tổ quốc, đành phải như vậy. Chỉ mong những việc Đại vương làm sau này, không khiến cho tổ tiên của Tống mỗ không phải hổ thẹn chứ!.

- Người yên tâm, Tống tiên sinh, nếu muốn làm chuyện xấu, lão Đậu ta đã làm từ lâu rồi, hà tất phải dây dưa đến tận bây giờ! Chỉ cần người dốc sức hỗ trợ, không nói đâu xa, hương thân phụ lão Hà Bắc sau này nhất định sẽ nói người một chữ “tốt”!

Đậu Kiến Đức tâm tình rất nhanh nhạy, nhếch miệng đáp.

Tống Chính Bản thở dài, im lặng ngồi xuống. Cổ ngữ nói “Kẻ sĩ vì người tri kỉ mà chết”. Sau này, Đậu Thiên Vương chưa chắc đã là thiên tử chi mệnh, nhưng thành ý của gã đối với Tống mỗ so với Lưu Huyền Đức lúc đầu ba lần đến mời cũng không thua kém gì .. Cứ vậy đi, có lẽ ý trời cũng vậy, con người có muốn chối bỏ cũng không được.

- Người cũng ngồi đi, đừng đứng nói chuyện ta không quen!

Sau khi bố trí ổn thỏa cho Tổng Chính Bản. Đâu Kiến Đức xoay người lại hai tay ấn Trình Danh Chấn ngồi xuống:

- Dù hôm nay người không đến tìm ta thì gần tối ta cũng sẽ đi tìm người. Nhưng không phải vì chuyện đánh thành Thanh Chương. Cái vùng đất to bằng bàn tay này ta tạm thời không đánh, vậy cũng có thể vây chết tên Dương Bạch Nhân ở đó. Dù sao Lý Trọng Kiến thất bại thiên hạ liền hỗn loạn. Nam Hoàng Hà do Lý Mật mang Ngõa Cương Quân đến can thiệp, quan quân trong phút chốc không còn sức lực lên bắc. Còn phương Bắc của chúng ta thì sao? lại bị La Nghệ can thiệp tan nát, cũng không thể có người đến giúp Dương Thiện Hội. Hơn nữa tháng trước họ Dương vừa mới bại trong tay người, nguyên khí đại thương. Người trong thành có thể kiên trì được hai tháng mới lạ.

Trình Danh Chấn và Tổng Chính Bản cùng gật đầu, đều cho rằng sự phân tích của ông ta là cực kì chuẩn xác. Đâu Kiến Đức cười to đặc ý nói tiếp:

- Những điều này ta nghĩ đi nghĩ lại mới hiểu được, sau này mặc dù có khác với thực tế, cũng không thể khác quá nhiều. Hôm nay ta tìm các người nói chuyện xa hơn, sau này, chúng ta phải làm thế nào?

- Trong lòng chủ công có dự định gì không?

Trình Danh Chấn do dự một chút rồi thấp giọng hỏi.

Lúc trước ở huyện Bình Ân, về sau, thực ra hãn cũng không suy xét nhiều lắm. Chủ yếu vì địch mạnh, hãn không cẩn thận sẽ rơi vào vực sâu vạn trượng, cùng hãn ngồi đây mơ giấc mộng xuân thu. chẳng bằng làm ra làm chơi ra chơi, xử lý tốt chuyện trước mắt sao? Nhưng tình hình bây giờ không còn giống như trước kia nữa, sau khi Lý Trọng Kiên chết, nội trong

hai, ba năm tới triều đình không đủ sức để quan tâm đến Hà Bắc. Vùng đất rộng lớn này đúng là nơi tốt của các anh hùng.

Đậu Kiến Đức nhìn sang Tổng Chính Bản thấy trong mắt của y cũng có câu hỏi giống như Trình Danh Chấn, liền cười cười tiếp tục bổ sung:

- Muốn nói về dự tính xa nhất, nhất định là tranh giành quyền lợi rồi. Nói là trừng trị kẻ ác, cứu vớt dân lành, hay nói là cứu dân khỏi nước lửa thì cũng thế, kết quả cuối cùng thực ra đều như nhau. Đều phải thay thế Dương gia thiên hạ. Nếu lão Đậu ta ngay cả một chút chí khí cũng không có, thì cũng không cần cố lôi các người lẫn lộn theo ta. Chúng ta cũng không phải là quý công tử sinh ra tay đã ôm ấn vàng, vinh hoa phú quý đời này phải tự giành lấy. Nếu có ngày lão Đậu ta làm quận thủ, các người mới có thể làm chủ bộ và quận thừa. Nếu sau này ta xưng bá một vùng, các người mới có thể quản trọng, nhạc nghị. Hai người các người chớ cười, đây là nói thật. Nếu chẳng may lão Đậu ta vô phúc, không làm được chân mệnh thiên tử, hai người các người cũng xong đời. Tóm lại, nếu hôm nay chúng ta ngồi cùng nhau thì sau này tất nhiên vui buồn, vinh nhục cũng sẽ hưởng cùng nhau.

Trình Danh Chấn và Tổng Chính Bản nhìn nhau cười, không thể không phục người dám làm dám chịu Đậu Kiến Đức này. Người bình thường dù giấy binh cũng sẽ nhăn nhó đánh cờ hiệu gì “quân trong sạch, giết gian thần” chứ không ai ăn thẳng nói thật như ông ta.

- Nhưng đó đều là chuyện mai sau, cơm phải ăn từng miếng một..

Đậu Kiến Đức cười ha hả, chuyển đề tài:

- Bây giờ điều quan trọng nhất chính là, chúng ta ứng phó thế nào với cục diện Hà Bắc trước mắt. Không giấu gì các người, trước đó mấy ngày La Nghệ phái người mang đến một bức thư, hẹn ta lên Bắc cùng y uy hiếp cô nhi quả phụ trong nhà Lý Trọng Kiên, rồi chia đều sáu quận Bắc Lãng.

- Đại Vương có đồng ý không?

Tổng Chính Bản nghe thấy vậy sắc mặt thay đổi vội hỏi.

- Vẫn chưa. Ta nghĩ thấy chuyện này có chút không đáng tin!

Ông ta lắc nhẹ đầu:

- Ta không quá tin La Nghệ, tên tiểu tử đó rất đen tối. Năm xưa Tiết Thế Hùng phụng mệnh xuôi Nam diệt ta, chưa qua sông Cự Mã đã bị một đám người đánh lén. Sau đó khắp thiên hạ đều nói là ta làm, có trời chứng giám lúc đó ta đang giúp Cao đại đương gia và Từ Nguyên Lăng khai chiến, có mọc cánh cũng không thể bay suốt đêm hơn ngàn dặm đến sông Cự Mã được.

Trận chiến này hai người họ đã nghe nói và đều cảm thấy vô cùng kì lạ. Hôm nay nghe chính Đậu Kiến Đức than thở như vậy họ mới biết Đậu đương gia bị cả thiên hạ này nghĩ oan. Nhìn từ kết quả của trận chiến đó gây ra, Tiết Thế Hùng buồn giận mà chết, cấp dưới bị La Nghệ thâm tóm, chuyện mạo danh Đậu Kiến Đức, đánh lén Tiết Thế Hùng bên bờ sông Cự Mã, hẳn là do đại tướng quân Hồ Bí La Nghệ làm không còn nghi ngờ. Nghĩ ra cũng chỉ có Hồ Bí thiết kị mới có khả năng tiêu diệt ba vạn quân Đại Tùy trong một đêm. Binh mã trong tay Lục lâm hào kiệt dù là Minh Châu Quân thịnh thế hay là Đậu gia quân cũng vậy, đối mặt với ba vạn quân được vũ trang đến tận răng, thì việc có giao đấu trực diện hay không cũng phải suy nghĩ kĩ.

- Những người khác nghĩ thế nào?

Tổng Chính Bản nhíu mày lại hỏi.

- Còn chưa công khai thảo luận việc này. Ta lén tìm mấy người hỏi, đều đề nghị đi đánh. Gần đây sáu quận Bắc Lăng trước nay chưa từng trải qua đại

loạn, lại được Lý Trọng Kiến dốc sức trị vì, lúc này béo đến chảy mỡ ra rồi!

Đậu Kiến Đức do dự đáp lại:

- Nếu để mặc La Nghệ nuốt trọn sáu quận, sau này ta chắc chắn phải đối mặt với sự uy hiếp trực tiếp của Hồ Bí thiết kị. Đây chính là đội quân mạnh nhất của Đại Tùy, còn bên chúng ta đến năm nghìn con ngựa cũng không có được!

- Dám nói Đại Vương lên Bắc, thật đáng chết!

Không đợi ông ta nói xong, Tổng Chính Bản đã dùng dùi nhọn nhấn mạnh.

Lần đầu tiên Trình Danh Chấn thấy Đậu Kiến Đức nói nhiều như vậy, xuất phát từ sự thận trọng không hề có thái độ vội vã. Ngoài ra hẳn cũng mượn cơ hội này nghe cao kiến của Tổng Chính Bản một chút. để xem tên thư sinh được Đậu Kiến Đức tôn sùng này rốt cuộc có bản lĩnh thật sự gì?

- Giết coi như xong, bọn họ cũng đều xuất phát từ ý tốt.

Đậu Kiến Đức cười xua tay:

- Tiên sinh có chuyện gì cứ việc nói rõ ra, Đậu mỗ làm theo là được rồi!

Tổng Chính Bản nhìn Đậu Kiến Đức rồi lại nhìn Trình Danh Chấn hỏi:

- Đại vương cũng biết tên đó tuy chỉ có mấy ngàn binh mã, địa bàn chỉ có ba huyện, những năm gần đây lại có thể sống sót dưới vòng vây của cường địch? Còn trước đó có Trương Kim Xương, sau có Cao Sĩ Đạt, ai ai cũng thanh thế một thời nhưng cũng chẳng mấy chốc mà ngã xuống?

- Nền móng không vững chắc.

Đậu Kiến Đức thở dài gật đầu:

- Tuy Trình huynh đệ phát triển chậm nhưng bước nào chắc bước đó. Còn Cao đại đương gia, haiiii....

Làm người kế thừa, y không muốn chỉ chích người đời trước. Nhưng dù là khi Cao Sĩ Đạt còn sống thì ý kiến của hai người cũng có rất nhiều điểm khác nhau. Nếu ngày đó Cao Sĩ Đạt có thể nghe một đề nghị bất đồng thì cũng sẽ không bị hết thảm như vậy. Nói đi cũng phải nói lại, nếu Cao Sĩ Đạt không chết, mảnh đất Hà Bắc mãi mãi không có cơ hội cho Đậu Kiến Đức ngẩng đầu!

-

- Vậy Đại vương có từng nghĩ, vị Trình huynh đệ này nền tảng vững chắc như vậy, sao lại can tâm để ngài bắt không?

Câu này nói xong, cả Đậu Kiến Đức và Trình Danh Chấn đều thay đổi sắc mặt, tức giận nhìn Tống Chính Bản. Còn gã thì không hề thấy lười mình ác độc chút nào, lắc đầu cười bình:

- Thực ra Trình huynh đệ là một người cực đoan, chỉ lo vùi đầu vào phát triển, không để ý đến thiên hạ. giống như con lừa bị bịt mắt dắt đi, lặn lội ngàn dặm, chân không mọc hộ!

Mọc cái miệng độc ác như vậy mới có thể bình an vô sự dưới tay Đậu Kiến Đức. Nếu là Trương Kim Xương thì gã sớm đã bị kéo ra ngoài moi tim gan làm đồ nhắm rồi. Trình Danh Chấn bị mắng đỏ mặt tía tai, trong lòng nghĩ gã nói không sai chút nào. Trước kia Đậu Kiến Đức đã từng chỉ điểm cho mình, chỉ có điều không nói cay độc như Tống Chính Bản mà thôi.

- Hai cái đều không đúng. Tống tiên sinh nói nên thế nào mới tốt?

Đậu Kiến Đức sợ Trình Danh Chấn không chịu nổi tức giận cho nên vội cười nói tiếp lời Tống Chính Bản.

- Có chí đoạt quyền, không thể nóng vội. Cũng không nên trì hoãn. Xem xét thời thế, nhân lúc gió nổi là vỗ cánh bay, bay thẳng lên trời. Gió lặng là lúc thu lực chờ thiên biến. Thời loạn thì như chim ưng rình bắt thỏ, lúc bình thì trần lớn bám đá, đây mới là vương đạo đích thực!

Tổng Chính Bản hít một hơi sâu, chậm rãi nói. Mấy ngày nay gã câm miệng đủ rồi lúc mở miệng thì không cách nào dừng lại được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com